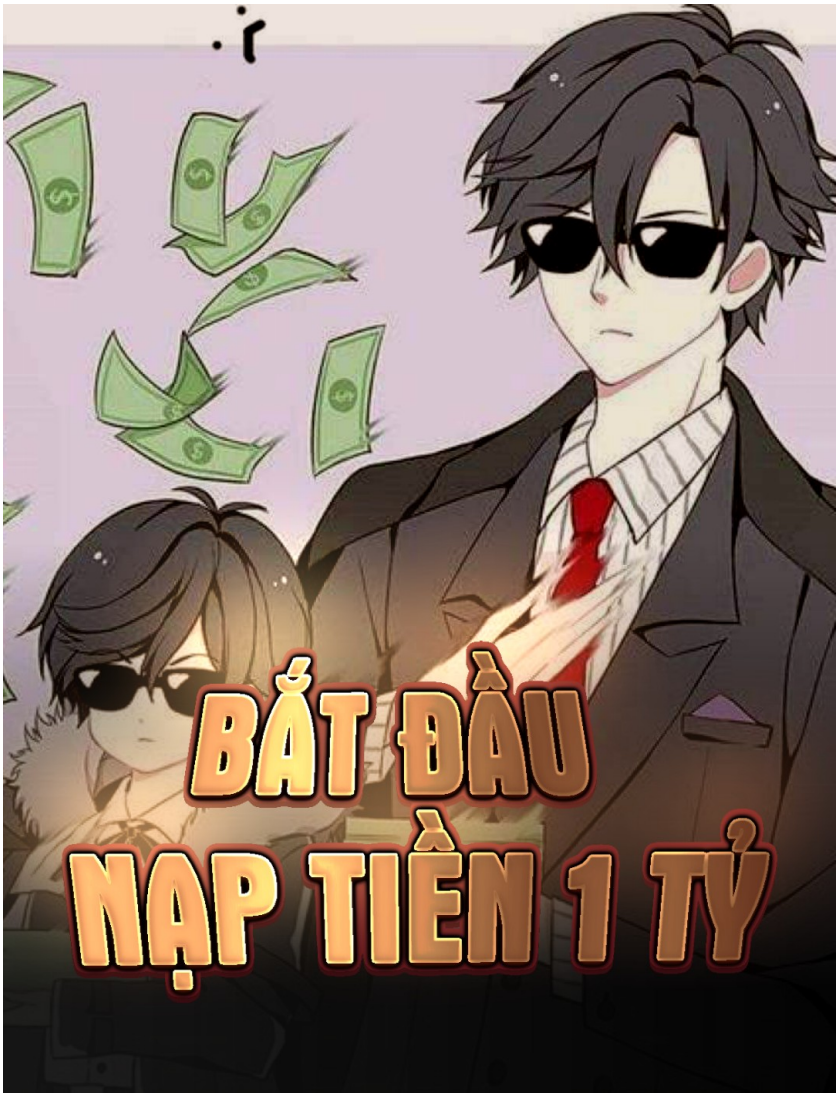
BẮT ĐẦU
NẠP TIỀN 1 TỶ

BẮT ĐẦU NẠP TIỀN MỘT TỶ

Tác giả: Tiểu Tiểu Yêu Tiên

Thể loại: Dị Giới, Đô Thị, Hệ Thống, Xuyên Không, Tu Chân

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Thế giới đại biến, linh khí khôi phục, chư thiên dị tộc xâm lấn.

Thần ma loạn vũ, cường giả đăng đài, tu chân luyện thể phá thương khung.

Mộc Phàm xuyên không trở thành một tên phú nhị đại bị hệ thống kéo chân thành phế vật trong mắt mọi người.

"Bổn hệ thống rất bá nha, nhưng bổn hệ thống cần tiền!"

"Nạp tiền khiến ngươi khoái lạc, nạp tiền để ngươi mạnh hơn!"

"Nếu ngươi không đủ mạnh, nhất định do ngươi chưa nạp đủ tiền!"

"Thiếu niên, thèm khát sức mạnh sao?"

Mộc Phàm: "Vậy... nạp một tỷ trước..."

Table of Contents

- Chương 1: Lưu ban ba năm
- Chương 2: Đinh, hệ thống đã online
- Chương 3: Mời nạp phí trước
- Chương 4: Người tới không có ý tốt
- Chương 5: Cướp đoạt thân phận người thừa kế
- Chương 6: Nạp 1 tỷ
- Chương 7: Bao lì xa hoa
- Chương 8: Chấp pháp giả
- Chương 9: Thật hố a
- Chương 10: Đào phạm nguy hiểm
- Chương 11: Cứu cực
- Chương 12: Lực quyền hai tấn
- Chương 13: Bị khai trừ
- Chương 14: Doạ té đái
- Chương 15: Có thể ăn là phúc
- Chương 16: Chuyện tốt khó làm
- Chương 17: Gia nhập đội chấp pháp?
- Chương 18: m thầm lo lắng
- Chương 19: Luyện khí tầng một
- Chương 20: Bóng đen
- Chương 21: Yêu thú?
- Chương 22: Bị vây quanh
- Chương 23: Bát cực quyền tiểu thành
- Chương 24: Liệp yêu giả
- Chương 25: La sát
- Chương 26: Bất nam bất nữ
- Chương 27: Sợ hãi, bí mật
- Chương 28: Sơ hở
- Chương 29: Mập mạp bị đánh
- Chương 30: Ngược đồ ăn
- Chương 31: Muốn ăn dị thú
- Chương 32: Kinh sợ
- Chương 33: Luyện thể thuật tầng năm
- Chương 34: Hiệu trưởng cứng rắn
- Chương 35: Ngươi là phế vật sao?
- Chương 36: Đánh thành đầu heo

- Chương 37: Yêu thú, khoá thực chiến
- Chương 38: Một mình ta đủ rồi
- Chương 39: Bị ngốc rồi sao?
- Chương 40: Oa nhi này điên rồi
- Chương 41: Báo cho
- Chương 42: Lời nói kinh người
- Chương 43: Xem mặt trời như cơm ăn
- Chương 44: Khiến người căm phẫn
- Chương 45: Nặc Á
- Chương 46: Kinh diễm toàn trường
- Chương 47: Cứu cực, Thông thiên pháo
- Chương 48: Thật sự thắng
- Chương 49: Tiền thưởng vào tay
- Chương 50: Cảm nhận của tác giả
- Chương 51: Khổ tu mười năm
- Chương 52: Thoát thai hoán cốt
- Chương 53: Tin dữ
- Chương 54: Lời mời quái dị
- Chương 55: Quân thể trạng đấu thuật
- Chương 56: Giai nhân hẹn
- Chương 57: Tụ Tiên Lâu
- Chương 58: Sủng vật ăn nhân sâm
- Chương 59: Khác thường
- Chương 60: Xuất phát
- Chương 61: Tình huống bất ngờ
- Chương 62: Hệ thống đổi mới
- Chương 63: Mua mua mua
- Chương 64: Thật thảm
- Chương 65: Nhặt, lừa quỷ sao?
- Chương 66: Quá tàn nhẫn
- Chương 67: Suy đoán kinh người
- Chương 68: Tử vong sao biển
- Chương 69: Oanh sát sao biển vương
- Chương 70: Trên dung nham có bảo rương
- Chương 71: Bị nuốt
- Chương 72: Trí tuệ nhân tạo cá nhân
- Chương 73: Kinh sợ toàn trường
- Chương 74: Bán đấu giá tại chỗ
- Chương 75: Mộng phát tài tan vỡ
- Chương 76: Dị thú cấp Siêu phàm

- Chương 77: Đối cứng, đột phá
- Chương 78: Siêu phàm giả
- Chương 79: Trợn mắt nói dối
- Chương 80: Võ học Truyền kỳ (Cầu đề cử, like share, cmt)
- Chương 81: Luyện nổ
- Chương 82: Sợ hãi
- Chương 83: Không gian dị độ
- Chương 84: Mới vào Thanh Bắc
- Chương 85: Ký túc xá, nhà tranh?
- Chương 86: Lễ bao thời gian
- Chương 87: Quá hố
- Chương 88: Bán một trăm triệu
- Chương 89: Dị vực, Liệt Diễm sơn mạch
- Chương 90: Quy ngạc dung nham
- Chương 91: Kết tinh hỏa diễm
- Chương 92: Hỏa bức biến dị
- Chương 93: Giao nhiệm vụ
- Chương 94: Vĩnh Đông, Băng giải
- Chương 95: Băng tinh
- Chương 96: Hàn băng chi thụ
- Chương 97: Nạp tiền, thăng cấp
- Chương 98: Đánh chết Siêu phàm
- Chương 99: Đêm tối vĩnh hằng buông xuống
- Chương 100: Ánh lửa trong bóng đêm
- Chương 101: Dân bản xứ, Tế ti
- Chương 102: Viêm tộc, thánh hỏa
- Chương 103: Thánh tinh đặc thù
- Chương 104: Sơn cốc Mồi lửa
- Chương 105: Liệt hoả điểu
- Chương 106: Ngọn lửa vĩnh hằng
- Chương 107: Hấp thu, Yêu vương
- Chương 108: Dân bản xứ cuồng nhiệt
- Chương 109: Thánh tinh tới tay
- Chương 110: Lại có tiền vào túi
- Chương 111: Luyện hóa không gian
- Chương 112: Trở về khu thứ tám
- Chương 113: Ta đã trở về
- Chương 114: Kinh hoảng
- Chương 115: Mộc Hùng phẫn nộ
- Chương 116: Ngây ngốc

- Chương 117: Không thuộc về địa cầu?
- Chương 118: Lão tổ
- Chương 119: Thiếu chút nữa tiêu rồi
- Chương 120: Trận pháp, kỹ thuật bắn cung
- Chương 121: Thế giới ngoài bức tường
- Chương 122: Ý niệm khai phá
- Chương 123: Đại địa ma hùng
- Chương 124: Khu quy hoạch thứ mười
- Chương 125: Quái dị thụ
- Chương 126: Kẻ thất lạc
- Chương 127: Lăng Sa bị ô nhiễm?
- Chương 128: U linh lang
- Chương 129: Có làm được không a?
- Chương 130: Cấp đại sư
- Chương 131: Căn cứ, có người sao?
- Chương 132: Lạc gia tính toán
- Chương 133: Đột phá tầng hai trăm
- Chương 134: Mộc gia nội biến
- Chương 135: Luyện dược đại sư
- Chương 136: Ngự kiếm phi hành
- Chương 137: Thu thập Thiên tinh mộc
- Chương 138: Có vấn đề nha
- Chương 139: Đơn đặt hàng tới
- Chương 140: Thống soái khu thứ tám
- Chương 141: Đơn hàng mười tỷ
- Chương 142: Mục tiêu
- Chương 143: Tiểu hỏa mãng
- Chương 144: Tốn ba trăm triệu
- Chương 145: Nhiệm vụ thăm dò
- Chương 146: Thế giới chưa biết
- Chương 147: Xích diễm ngư
- Chương 148: Pháp thuật cao cấp
- Chương 149: Ngọn lửa vĩnh hằng thăng cấp
- Chương 150: Khe nứt không gian
- Chương 151: Ký chủ có vận may cực lớn
- Chương 152: Thế giới chưa biết
- Chương 153: Bản đồ mạnh mẽ
- Chương 154: Vũ trụ vạn tộc ngữ
- Chương 155: Tà linh
- Chương 156: Đốt thành tro

- Chương 157: Một kích Truyền kỳ: Thí thần
- Chương 158: Huyết ngọc Tà thần
- Chương 159: Nguyên thần, cấp Siêu phàm
- Chương 160: Chạy trước
- Chương 161: Quấy nhiễu không rõ
- Chương 162: Phế tích Thần miếu phế tích
- Chương 163: Năng lượng nguyên
- Chương 164: Tàn hồn, luyện hóa
- Chương 165: Hệ thống hố người
- Chương 166: Thần hồn dịch
- Chương 167: Bảo vật Truyền kỳ
- Chương 168: Dọa tàn hồn hỏng mất
- Chương 169: Thần hà
- Chương 170: Tinh thể bí thuật
- Chương 171: Công pháp cấp Vũ trụ
- Chương 172: Kế sách kiếm tiền
- Chương 173: Đan lô luyện khí?
- Chương 174: Cá nhân diễn tại chỗ
- Chương 175: Kinh ngạc muốn rớt tròng mắt
- Chương 176: Kiếm lời hai tỷ
- Chương 177: Lễ bao siêu giá trị
- Chương 178: Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi
- Chương 179: Vớt một chút
- Chương 180: Ngươi là quái vật sao
- Chương 181: Kinh diễm toàn trường
- Chương 182: Nhất tâm thập dụng
- Chương 183: Lại thêm một lần
- Chương 184: Bái sư?
- Chương 185: Thu đồ đệ
- Chương 186: Thăng cấp pháp thuật
- Chương 187: Khu mậu dịch dị vực
- Chương 188: Muốn mua một nàng hay không?
- Chương 189: Tiểu Ha vương tử
- Chương 190: Giết lại như thế nào?
- Chương 191: m thầm nhìn trộm
- Chương 192: Miễn phí, lễ vật
- Chương 193: Thực lực mới là vương đạo
- Chương 194: Quả nhiên có vấn đề
- Chương 195: Thiên lôi tẩy sạch
- Chương 196: Một đợt mai phục khác

- Chương 197: Già lam nữ hoàng
- Chương 198: Kiểm kê thu hoạch
- Chương 199: Tiết tấu phát tài
- Chương 200: Cởi bỏ phong ấn
- Chương 201: Muốn ở một đêm hay không?
- Chương 202: Ngọc giản truyền thừa
- Chương 203: Không gian truyền tống
- Chương 204: Nhiệm vụ khẩn cấp
- Chương 205: Mười tỷ vào túi
- Chương 206: Muốn phát hỏa
- Chương 207: Dọa hỏng hai tiểu gia hỏa
- Chương 208: Mua hết sạch
- Chương 209: Bắt đầu tiêu xài
- Chương 210: Thời khắc đốt tiền
- Chương 211: Độ kiếp
- Chương 212: Băng long đáng thương
- Chương 213: Nuốt lôi kiếp
- Chương 214: Khô mộc phùng xuân
- Chương 215: Hỏa thần pháp tương
- Chương 216: Ma long
- Chương 217: Lại là thần miếu
- Chương 218: Di tích thần linh
- Chương 219: Lại là ngươi?
- Chương 220: Luyện hóa Thần điện
- Chương 221: Tu luyện bí pháp
- Chương 222: Nguyên thần pháp tướng
- Chương 223: Hiệu trưởng bị thương
- Chương 224: Kẻ điên
- Chương 225: Thật vui vẻ!
- Chương 226: Hỏa ma
- Chương 227: Nghìn cân treo sợi tóc
- Chương 228: Sinh vật cấp Bán thần
- Chương 229: Dọa Hỏa ma chạy mất
- Chương 230: Muốn, nạp tiền đi
- Chương 231: Lần này không hố được ta rồi!
- Chương 232: Hắc uyên tộc
- Chương 233: Đại chiến
- Chương 234: Hành hung Hỏa ma
- Chương 235: Hỏa ma khuất phục
- Chương 236: Kính sợ

- Chương 237: Dạy học?
- Chương 238: Thật nghèo!
- Chương 239: Pho tượng Tà thần
- Chương 240: Không đủ tiền
- Chương 241: Bản nguyên thế giới
- Chương 242: Không gian trùng động
- Chương 243: Vẫn bị hố
- Chương 244: Nuốt không gian phong bạo
- Chương 245: Khắp nơi chấn động
- Chương 246: Tiên tri!
- Chương 247: Tỷ tỷ thần bí
- Chương 248: Chặn giết
- Chương 249: Hung uy của Hỏa ma
- Chương 250: Gặp lại Già Lam
- Chương 251: Đại nhân vật?
- Chương 252: Tiên thiên Thần linh thạch thai
- Chương 253: Đoạt xá, luyện thể
- Chương 254: Hệ thống bồi thường
- Chương 255: Tiểu thế giới
- Chương 256: Tu luyện cấm thuật
- Chương 257: Giằng co
- Chương 258: Chặn giết, trúng kế
- Chương 259: Hai đánh một sao?
- Chương 260: Tru sát
- Chương 261: Phân thân, nguyền rủa?
- Chương 262: Mảnh vỡ tinh hạch
- Chương 263: Thật phát đạt
- Chương 264: Hạt giống Thế giới thụ
- Chương 265: Diệt cửa hàng Cửu vực
- Chương 266: Hung danh hiển hách
- Chương 267: Sinh mệnh nhân tạo cao cấp
- Chương 268: Tây Ma, Đọa thiên sứ
- Chương 269: Kết giao bằng hữu như vậy sao?
- Chương 270: Sa đọa thần vũ tám cánh
- Chương 271: Ta lọt hố sao?
- Chương 272: Chấp chưởng khu trung lập
- Chương 273: Kinh sợ
- Chương 274: Huyết nghĩ tộc
- Chương 275: Uy hiếp
- Chương 276: Áo Lan quyết tâm

- Chương 277: Tai ách
- Chương 278: Tài đại khí thô
- Chương 279: Kế hoạch kiếm tiền
- Chương 280: Khu mậu dịch Vạn tộc
- Chương 281: Tổ kiến buông xuống
- Chương 282: Đối cứng với Bán thần
- Chương 283: Đại chiến Nghĩ vương
- Chương 284: Uy lực của cấm thuật
- Chương 285: Đánh trật?
- Chương 286: Nhất chiến thành danh
- Chương 287: Tinh luyện gien thiên phú
- Chương 288: Bộ xương khô đáng thương
- Chương 289: Hoảng sợ
- Chương 290: Vận rủi, Thiên phạt?
- Chương 291: Kho tiền siêu cấp
- Chương 292: Bảo vật sáng lấp lánh
- Chương 293: Phòng tuyến hỏng mất
- Chương 294: Nguy cơ của Long Thành
- Chương 295: Gia chủ điên rồi
- Chương 296: Bảo đao chưa cùn
- Chương 297: Luyện khí tầng thứ ba trăm?
- Chương 298: Mập mạp tòng quân
- Chương 299: Người từ tương lai?
- Chương 300: Cấp Siêu duy
- Chương 301: Trứng Bạo long, Phượng sào
- Chương 302: Niết bàn bất tử hỏa
- Chương 303: Hung thú truyền kỳ: Bất tử điểu
- Chương 304: Lời nhắc nhở mờ mịt
- Chương 305: Các ngươi không cơ hội
- Chương 306: Không có tình cảm
- Chương 307: Tình huống rất tệ
- Chương 308: Chỉ tám người?
- Chương 309: Quá cuồng
- Chương 310: Bẫy rập, mai phục
- Chương 311: Kiếm tu
- Chương 312: Cho điểm tối đa
- Chương 313: Thật biến thái
- Chương 314: Sinh vật cấp Truyền kỳ
- Chương 315: Thí thần đạn?
- Chương 316: Cường thế tru sát

- Chương 317: Cực kỳ bi thảm
- Chương 318: Mảnh kim loại dính máu
- Chương 319: Lửa giận
- Chương 320: Thu Thí thần đạn
- Chương 321: Ba bước thành thần
- Chương 322: Giết Truyền kỳ như giết gà
- Chương 323: Nhân loại tất thắng!
- Chương 324: Chấn động thế nhân
- Chương 325: Năm tên Bán thần
- Chương 326: Tiểu Ách khủng bố
- Chương 327: Tỷ che chở ngươi
- Chương 328: Đại hủy diệt
- Chương 329: Bán thần, không phải chưa từng giết
- Chương 330: Thần sử
- Chương 331: Không giết thì giữ lại mời ăn tết sao?
- Chương 332: Tái giá nhân quả
- Chương 333: Tây Ma ngơ ngác
- Chương 334: Thời không hỗn loạn
- Chương 335: Thời gian chi lực
- Chương 336: Thiên phạt
- Chương 337: Thanh thiên chi nhãn
- Chương 338: Thảm hại
- Chương 339: Tiền thưởng: Mười ngàn tỷ?
- Chương 340: Được một viên tinh cầu
- Chương 341: Thiên sứ, tình nhân cũ sao?
- Chương 342: Tinh cầu hoang dã
- Chương 343: Chân thần duy nhất
- Chương 344: Cựu thần di tích
- Chương 345: Siêu hằng tinh
- Chương 346: Thăng cấp, quyết đoán
- Chương 347: Sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại
- Chương 348: Thiếu chút nữa đã hố chính mình
- Chương 349: Tâm tư nhỏ của nữ hoàng
- Chương 350: Nam nhân truyền kỳ
- Chương 351: Bất tử bất diệt?
- Chương 352: Trận chiến kinh thế
- Chương 353: Khiếp sợ
- Chương 354: Mạt sát
- Chương 355: Hố cha a
- Chương 356: Hệ thống lại đổi mới

- Chương 357: Thần ảnh thuật
- Chương 358: Bí cảnh thượng cổ
- Chương 359: Long Xuyên mời
- Chương 360: Hai mươi ngàn tỷ
- Chương 361: Mở rộng chín khu
- Chương 362: Tỷ tỷ thần bí
- Chương 363: Độc thủ
- Chương 364: Phát hiện chuyện quỷ dị
- Chương 365: Thiên Không thành rơi xuống
- Chương 366: Người khổng lồ Titan
- Chương 367: Kinh biến
- Chương 368: Kéo một đám cự thú
- Chương 369: Dị tộc xâm lấn
- Chương 370: Bất an, suy đoán
- Chương 371: Trường thành bất hủ
- Chương 372: Đưa đi gặp thượng đế
- Chương 373: Cường thế!
- Chương 374: Thiên sứ bại trận
- Chương 375: Tiên!
- Chương 376: Tinh không cự thú
- Chương 377: Gặp lại Huyết la sát
- Chương 378: Hung thú thượng cổ: Cửu anh
- Chương 379: Bí mật lớn
- Chương 380: Bí cảnh, hung thú
- Chương 381: Phong ấn, tế đàn
- Chương 382: Đại ma phá phong
- Chương 383: Đại ma đáng thương
- Chương 384: Hệ thống tham ô
- Chương 385: Tiểu Ách gặp nạn
- Chương 386: Cắn nuốt tiểu thế giới
- Chương 387: Dám đến thì dám giết
- Chương 388: Nổ chết dị tộc!
- Chương 389: Chiến tranh hạt nhân!
- Chương 390: Nhân loại nên thống nhất
- Chương 391: Côn Luân thượng cổ
- Chương 392: Thiên hà
- Chương 393: Tiên thú thượng cổ
- Chương 394: Côn to lớn
- Chương 395: Tiên trùng ký sinh
- Chương 396: Tiên tinh

- Chương 397: Trộm một đỉnh tiên huyết
- Chương 398: Tiên thú: Kỳ lân
- Chương 399: Hiệu quả chuẩn không cần chỉnh
- Chương 400: Thần vương tám cánh
- Chương 401: Tiên khí: Thí thần cung
- Chương 402: Thiên Đình thượng cổ
- Chương 403: Lăng Tiêu điện
- Chương 404: Vô thượng tiên thể
- Chương 405: Bí mật của Tiểu Ách
- Chương 406: Mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ
- Chương 407: Kinh hỉ không?
- Chương 408: Thất bại, bồi thường!
- Chương 409: Không có Bàn đào
- Chương 410: Cửu chuyển Tiên đan
- Chương 411: Yêu ma hoảng sợ
- Chương 412: Thế cục biến hóa
- Chương 413: Bán yêu?
- Chương 414: Dã tâm của Lạc gia
- Chương 415: Huyễn ma tộc
- Chương 416: Gấu trúc
- Chương 417: Quét sạch Lạc gia
- Chương 418: Tà thần
- Chương 419: Nguy cơ tới gần
- Chương 420: Cấm đạo bia
- Chương 421: Truyền thừa thượng cổ
- Chương 422: Nướng một con thần thú
- Chương 423: Giết tại chỗ
- Chương 424: Ma tâm
- Chương 425: Bất tử ma hồn
- Chương 426: Luyện hóa, hấp thu
- Chương 427: Đáng thương nha
- Chương 428: Bất diệt tiên cốt
- Chương 429: Tàn sát
- Chương 430: Thiên sứ chi tâm
- Chương 431: Thức ăn cấp Thần thoại
- Chương 432: Cự thú nuốt hành tinh
- Chương 433: Bay tới sao Hoả
- Chương 434: Ba mươi sáu tộc Hắc vực
- Chương 435: Chiến đấu kịch liệt trong tinh không
- Chương 436: Tiên nhân sao?

- Chương 437: Vạn yêu tham chiến
- Chương 438: Tiên tri quỷ dị
- Chương 439: Cuộc chiến cực hạn
- Chương 440: Sống lại vô hạn lần
- Chương 441: Luyện ngươi
- Chương 442: Thật thảm
- Chương 443: Đánh gục Tinh không cự thú
- Chương 444: Đại tan tác
- Chương 445: Thượng đế?
- Chương 446: Thật sự chết rồi sao?
- Chương 447: Bị treo lên đánh
- Chương 448: Hỗn độn chi sơ
- Chương 449: Dao Trì, Thái Nhất?
- Chương 450: Tiên thiên chí bảo
- Chương 451: Bàn đào
- Chương 452: Cấp Hắc động?
- Chương 453: Nữ nhân thật tàn nhẫn
- Chương 454: Khiêng lên liền chạy mất
- Chương 455: Lời thề vô dụng đối với ta
- Chương 456: Kỳ lân động
- Chương 457: Cấp Diệt tinh
- Chương 458: Hỗn độn mẫu thụ
- Chương 459: Kiếm bộn
- Chương 460: Phượng sào mất tích
- Chương 461: Bế quan tu luyện
- Chương 462: Huyền Nữ, Tố Nữ
- Chương 463: Cửu u chi khí
- Chương 464: Ba nữ thần say rượu
- Chương 465: Ma đế
- Chương 466: Đại chiến Thái Nhất
- Chương 467: Mũi tên diệt mười tinh
- Chương 468: Phân chia vô hạn
- Chương 469: Đại lễ bao hồi đáp
- Chương 470: Huyền vũ (- 60302625 - Tri ân bạn đọc tặng code 20%)
- Chương 471: Phòng ngự vô địch
- Chương 472: Hợp nhất, lột xác
- Chương 473: Không chiến mà chạy
- Chương 474: Tiên thiên căn nguyên
- Chương 475: Hạt Hư vô

- Chương 476: Màn trời mở ra
- Chương 477: Diệt sát ba tên tà thần
- Chương 478: Thần ma tề tụ
- Chương 479: Tiểu tình nhân?
- Chương 480: Mở Thiên giới
- Chương 481: Thiên Đế, Đông Hoàng?
- Chương 482: Còn có thể chơi kiểu này?
- Chương 483: Lộn xộn hết rồi
- Chương 484: Đánh đập Thượng đế
- Chương 485: Giết Tận thế
- Chương 486: Người khổng lồ
- Chương 487: m mưu
- Chương 488: Hình Thiên
- Chương 489: Mai phục, vây giết
- Chương 490: Thái Nhất chết thảm (- 60302625 - Tri ân bạn đọc tặng code 20%)
- Chương 491: Bảo vật cấp Thiên Đạo
- Chương 492: Đột phá, cấp Giới chủ
- Chương 493: Yêu tộc, Tiên tộc
- Chương 494: Sắc phong: Đại đế
- Chương 495: Thiên binh Thiên tướng
- Chương 496: Thảo phạt m dương hoàng triều
- Chương 497: Diệt m dương, trảm Càn khôn
- Chương 498: Côn bằng, tứ đại hung thú
- Chương 499: Chinh chiến ngàn năm
- Chương 500: Hấp hay là kho? (- 60302625 - Tri ân bạn đọc tặng code 20%)
- Chương 501: Uy hiếp không biết rõ
- Chương 502: Bàn Cổ?
- Chương 503: Mượn căn nguyên, luyện hóa lực lượng thần bí
- Chương 504: Đào móc Bàn đào
- Chương 505: Bế quan trăm vạn năm
- Chương 506: Mai phục
- Chương 507: Giết chết Thượng đế
- Chương 508: Oa Hoàng tạo người
- Chương 509: Tiên thiên nhân tộc
- Chương 510: Sào Hoàng, Toại Hoàng
- Chương 511: Phục Hy thượng vị
- Chương 512: Thiên Đạo!
- Chương 513: Cuộc chiến đoạt thiên

- Chương 514: Thanh tẩy, Quy linh?
- Chương 515: Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đình mới và cũ
- Chương 516: Không thấy hạch tâm Thiên Đạo
- Chương 517: Tạo thành một vị Chủ thần
- Chương 518: Hải vương, cầu hôn
- Chương 519: Già Lam ủy khuất
- Chương 520: Mọi người ngây ngốc
- Chương 521: Bàn đào thịnh yến
- Chương 522: Phân tích thi thể Thượng đế
- Chương 523: Trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo
- Chương 524: Sáng tạo thân thể mới
- Chương 525: Ngân hà Thần quốc
- Chương 526: Lâm Cảnh Phong, tỷ tỷ?
- Chương 527: Thần hà chi chủ
- Chương 528: Thần tàng, thật sự phát tài
- Chương 529: Ngân hà chi tâm
- Chương 530: Tử Tiêu cung
- Chương 531: Thiên Đạo, Hồng Quân?
- Chương 532: Hỗn độn thanh liên
- Chương 533: Thường Nga, Đại Nghệ?
- Chương 534: Hồng Quân: “Không phải ta.”
- Chương 535: Ý đồ của Cổ Phật
- Chương 536: Tu bổ Hỗn độn thanh liên
- Chương 537: Thiên Đế chi uy
- Chương 538: Hình Thiên trở về
- Chương 539: Trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo đại chiến Thượng đế
- Chương 540: Hợp thể, vẫn diệt
- Chương 541: Chỉ thiếu một tầng
- Chương 542: Trái tim Bàn Cổ
- Chương 543: Đại đạo sinh linh
- Chương 544: Mẫu thể vi rút: Lăng Sa
- Chương 545: Sinh vật ngoài vũ trụ
- Chương 546: Thiên Đạo bên ngoài
- Chương 547: Một mũi tên tru thiên
- Chương 548: Nạp một Thiên Đạo
- Chương 549: Phôi thai vũ trụ
- Chương 550: Lại là Thanh tẩy giả
- Chương 551: Huyền vũ bị dọa ngốc
- Chương 552: Ba sinh vật cấp Vũ trụ

- Chương 553: Hình Thiên đột phá
- Chương 554: Muốn hệ thống bồi thường
- Chương 555: Hệ thống, ngươi thật béo nha
- Chương 556: Bị hệ thống vứt bỏ?
- Chương 557: Thần bí đáng sợ
- Chương 558: Cắn nuốt, đồng hóa vũ trụ
- Chương 559: Trấn áp Thanh tẩy giả
- Chương 560: Trị giá ba mươi vũ trụ
- Chương 561: Nhân loại điên rồi
- Chương 562: Bắt giữ sinh vật Siêu duy
- Chương 563: Vũ trụ căn nguyên?
- Chương 564: Diệt thế giả
- Chương 565: Chiến trường Cao duy
- Chương 566: Giết ba, kinh sợ
- Chương 567: Vũ trụ số một cường đại
- Chương 568: Sáng thế giả
- Chương 569: Giải đấu vũ trụ Cao duy
- Chương 570: Khai chiến, đặt cược
- Chương 571: Hai tên Hình Thiên
- Chương 572: Kiếm một chút
- Chương 573: Đối thủ cường đại
- Chương 574: Tiểu Ngải lên sân khấu
- Chương 575: Lại làm thịt một tên Thượng đế
- Chương 576: Tiểu Ngải toàn năng
- Chương 577: Liễu Tiên
- Chương 578: Cấp độ sáng thế
- Chương 579: Thiên Đế vũ trụ số ba?
- Chương 580: Tinh linh
- Chương 581: Báo cáo, có kẻ gian lận?
- Chương 582: m thầm quan sát
- Chương 583: Chấn động toàn trường, hạ gục trong nháy mắt
- Chương 584: Bị cấm đấu
- Chương 585: Phật ma nhất thể
- Chương 586: Lại bị cấm đấu
- Chương 587: Thật vô sỉ
- Chương 588: Bị mạt sát
- Chương 589: Đang chuẩn bị cướp sạch
- Chương 590: Khái niệm giả
- Chương 591: Tiểu Ách, quân cờ
- Chương 592: Nhận lại gấp mười lần

- Chương 593: Vận mệnh chi thư
- Chương 594: Hung uy của Tiểu Ách
- Chương 595: Bị đá ra khỏi cục
- Chương 596: Thái Hư
- Chương 597: Vận mệnh, Bất hủ bảo tọa
- Chương 598: Hư Linh
- Chương 599: Ba ngàn Đạo chủng
- Chương 600: Bễ nghễ toàn trường
- Chương 601: Cường thế chém giết
- Chương 602: Không kẻ nào ứng chiến
- Chương 603: Đại đạo giam cầm
- Chương 604: Ký chủ vụng về
- Chương 605: Lại diệt hai cường giả cấp Bất hủ
- Chương 606: Bất hủ, Đại đạo kiếm thai
- Chương 607: Có kẻ đoạt bảo?
- Chương 608: Tử linh cấp Bất hủ
- Chương 609: Ba ngàn Đạo quả
- Chương 610: Tiêu diệt chân linh Tạo hóa thần thụ
- Chương 611: Thu hoạch căn nguyên
- Chương 612: Tự đại, cuồng vọng?
- Chương 613: Mai phục
- Chương 614: Ai thanh tẩy ai?
- Chương 615: Thiên ngoại thiên
- Chương 616: Thiên Đình gặp nguy
- Chương 617: Hung uy của Thiên Đế
- Chương 618: Lại biến mất
- Chương 619: Trọng bảo thần bí
- Chương 620: Hư vô đại đạo
- Chương 621: Ngụy đại đạo
- Chương 622: Đột phá lần nữa
- Chương 623: Ai dám đụng ta?
- Chương 624: Trọng thương một vị Đạo Chủ
- Chương 625: Nghênh chiến Đạo Chủ
- Chương 626: Nghiền ép cấp Đạo Chủ
- Chương 627: Không cho vào
- Chương 628: Chúa Tể
- Chương 629: Lịch sử đen
- Chương 630: Dọa sợ các Chúa Tể
- Chương 631: Chúa Tể điện, vạn đạo thần phục
- Chương 632: Ước định

- Chương 633: Lấy lại Thiên Đình
- Chương 634: Đại Thiên chi chủ
- Chương 635: Cổ lộ phân tranh
- Chương 636: Tập thể quay cuồng
- Chương 637: Tiến đánh chung cực cổ lộ
- Chương 638: Chân Tổ chí thượng duy nhất
- Chương 639: Nhiều đầu quá để làm gì, để chém
- Chương 640: Đại chiến Chân Tổ
- Chương 641: Ngoại đạo băng diệt
- Chương 642: Giết vào vũ trụ chung cực
- Chương 643: Vô thượng, duy nhất (đại kết cục)

Chương 1: Lưu ban ba năm

Ở Khu thứ tám, trường Trung học Tu chân Thứ hai.

Năm nhất, lớp số ba.

Trong phòng huấn luyện, vẻ mặt Mộc Phàm ngây ngốc, hắn chưa bao giờ nghĩ tới đời này mình còn có thể quay lại lớp học.

Từ sau khi xuyên không đến bây giờ, Mộc Phàm đã hiểu thế giới này và thế giới cũ mình ở không giống nhau.

Khoảng ba trăm năm trước, một trận dị biến buông xuống, xã hội loài người bị khuấy động, linh khí khôi phục, sinh vật dị vực xâm lấn, sinh vật bản địa biến dị, quái thú hoành hành, nhân loại rơi vào tình cảnh tràn ngập nguy hiểm.

Nhưng cũng chính tại thời điểm này, nhân loại bắt đầu tu luyện võ đạo, tu chân, có võ giả luyện thể sánh ngang với đạn hạt nhân, có tu chân giả có thể đốt núi nấu biển.

Trải qua ba trăm năm khổ sở phấn đấu, cuối cùng nhân loại cũng giành lại được một chút lãnh thổ để sinh tồn, những lãnh thổ sinh tồn này được chia thành các khu quy hoạch.

Bên ngoài khu quy hoạch còn có các khu chờ quy hoạch, khu không người, cấm khu với hệ số nguy hiểm rất cao.

Đại lục phương Đông chia làm chín khu quy hoạch, bên ngoài có mấy trăm khu chờ quy hoạch, nơi Mộc Phàm đang ở là trường Trung học Tu chân Thứ hai.

Trường Trung học Tu chân này là một trong những trường Trung học Tu chân trọng điểm bên trong Khu thứ tám.

Đến trường liền vào lớp học, những thứ cần học không giống như trước kia.

"A... Haa... !"

Chỉ thấy một nam sinh năm nhất có vóc dáng to lớn hét lên, vung nắm tay đánh vào một cái máy đo lực phía trước hắn.

Bịch!

Máy đo lực lập lòe ánh sáng, số liệu nhanh chóng dừng lại.

Ba trăm ký!

"Lý Dũng, Thối Thể Quyền nhập môn, quyền lực: Ba trăm ký."

Một vị mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp chịu trách nhiệm kiểm tra và ghi chép số liệu, mỹ nữ có dáng người uyển chuyển khiến người ta không nhịn được mà phải nhìn thêm một chút.

"Không tệ, người kế tiếp!"

Ghi chép thông tin xong, nàng cũng không ngẩng đầu, gọi tên tiếp theo.

Chỉ thấy một nữ sinh trông rất dịu dàng đi tới, mặc một bộ quần áo huấn luyện, tóc ngắn, tràn ngập sức sống.

Nàng đi đến trước máy đo lực, hít sâu một hơi.

"A..."

Chỉ nghe nàng đột nhiên hét to, nắm tay nhỏ đánh ra một quyền.

Bịch!

Máy đo lực phát sáng, số liệu không ngừng tăng lên.

Năm trăm chín mươi ký!

Ở trong góc, Mộc Phàm thầm nuốt một ngụm nước bọt nhìn nữ sinh điềm đạm đáng yêu này mà lòng lạnh lẽo.

Một cô gái trông dịu dàng, xinh đẹp rạng ngời, nhưng lại có có sức mạnh khiến người ta sợ hãi.

Một quyền năm trăm chín mươi ký, đây là quái vật sao?

Phải biết rằng võ sĩ Quyền anh trong thế giới kiếp trước, một quyền cũng chỉ khoảng hai ba trăm ký mà thôi, là dân chuyên nghiệp đó.

Nữ sinh trước mắt, một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, đánh một quyền liền vượt qua võ sĩ Quyền anh ở kiếp trước.

Thế giới này điên hay là ta điên?

Mộc Phàm rất muốn khóc, bản thân ngơ ngơ ngác ngác đi tới thế giới quỷ quái này, tới thì tới đi, mấu chốt là hắn chẳng có thiên phú gì, tu luyện mười năm còn chưa nhập môn.

Thế giới này chú trọng bồi dưỡng võ đạo từ lúc ở nhà trẻ, dạy cơ sở tu chân, mỗi sáng ở nhà trẻ đều có bữa sáng là sữa và thịt của vài loài thú có vú biến dị.

Lên tiểu học, trung học thì có rất nhiều phúc lợi khác, mục đích là để bồi dưỡng càng nhiều võ giả cùng tu chân giả cường đại.

Học sinh trung học cơ sở đã như vậy, còn phổ thông, đại học, những người được gọi là Đạn hạt nhân hình người, những tu chân giả có thể đốt núi nấu biển sẽ khủng bố đến mức nào?

"Văn Văn thật tuyệt, hôm nay lại tiến bộ nha."

"Hôm qua mới bốn trăm chín mươi, hôm nay lại tăng lên năm trăm chín mươi, quá lợi hại nha."

Bạn học chung quanh reo hò vỗ tay, ánh mắt sáng lấp lánh, đầy hâm mộ.

"Không có gì, chỉ là tiến bộ chút chút thôi."

Nghe các bạn học chung quanh tán thưởng, Văn Văn mỉm cười, rất bình tĩnh.

"Tiêu Văn: Thối Thể Quyền tiểu thành, quyền lực năm trăm chín mươi ký, không tệ, tiếp tục cố gắng!"

Ngay cả vị mỹ nữ cũng nhìn nàng bằng ánh mắt khen ngợi, cổ vũ một câu khiến Tiêu Văn nở nụ cười xán lạn.

Tên đầy đủ của nàng là Tiêu Văn, theo Mộc Phàm được biết, bối cảnh gia đình của nàng không đơn giản.

Nghe nói nàng có quan hệ với một vị nhân vật cao tầng nào đó trong Khu thứ tám, cụ thể thì không biết rõ.

"Người kế tiếp, Lạc Thiên."

Mỹ nữ lạnh nhạt nói.

Một nam sinh đi tới.

Mộc Phàm liếc mắt nhìn, nam sinh này tên Lạc Thiên, là lớp trưởng lớp lớp này, cũng là người có thực lực cường đại nhất trong lớp.

Lạc Thiên tràn đầy tự tin đứng trước máy đo lực, ánh mắt sắc bén, vai lưng thẳng tắp, đột nhiên tung một quyền.

Bịch!

Máy đo lực phát ra ánh sáng hồng, số liệu nhanh chóng tăng lên.

Tám trăm ký!

Mộc Phàm nhìn thấy mà co giật, tắm trăm ký, một quyền tám trăm ký! !? ?

Hắn nhìn thân thể mình, tưởng tượng ra cảnh mình ăn phải một quyền này, chỉ mới tưởng tượng thôi cũng mà đã run run rồi.

Đây thật sự là một con người?

Mộc Phàm ngây ra, lừa quỷ sao, ta ít đọc sách, kiếp trước không có đi nhà trẻ bao giờ, các ngươi đừng gạt ta.

"A, Lạc Thiên thật lợi hại!"

"Vậy mà đánh ra quyền lực tám trăm ký."

"Lớp trưởng uy vũ!"

Các bạn học chung quanh lập tức reo hò, nguyên một đám kinh

ngạc cảm thán, ca ngợi khiến Lạc Thiên tỏ vẻ kiêu ngạo.

"Lạc Thiên: Thối Thể Quyền đại thành, quyền lực tám trăm ký, khoảng cách viên mãn không xa, rất tốt, hi vọng tiếp tục giữ vững."

Mỹ nữ khảo nghiệm rất hài lòng với biểu hiện của Lạc Thiên, đây là một học sinh tài năng, quan trọng nhất chính là người ta có bối cảnh, có thân phận.

"Đa tạ đạo sư, ta còn kém xa lắm, cần phải nỗ lực hơn."

Lạc Thiên nói một câu khiêm tốn khiến mỹ nữ càng hài lòng hơn.

"Tiếp tục cố gắng, ngươi tu luyện Thối Thể Quyền đến viên mãn liền có thể dẫn linh khí nhập thể tiến hành thối thể lần thứ nhất, bước vào cảnh giới Thối Thể nhất trọng, đến lúc đó mới thật sự là bước vào cánh cửa tu luyện."

Mỹ nữ khảo nghiệm nhắc nhở một câu.

Thối Thể Quyền là một loại quyền pháp tu luyện cơ sở thông dụng ở thế giới này, dùng để đặt nền móng tu luyện.

Thế giới này tu luyện Thối Thể Quyền chia làm nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, cứu cực.

Thối Thể Quyền nhập môn, lực lượng có thể đạt tới ba trăm hay năm trăm ký, tiểu thành có thể đột phá mức năm trăm ký, thối Thể Quyền đại thành ít nhất là tám trăm ký giống như Lạc Thiên.

Còn cảnh giới Viên mãn, quyền lực đến tận một ngàn ký, tương đương với trọng lượng một tấn, hơn nữa còn có thể dẫn linh khí nhập thể, thối luyện thân thể, bước vào Thối Thể nhất trọng, thân thể cứng như sắt, sức lực vô cùng lớn.

Còn Cứu cực chính là một tầng thứ cực hạn, tồn tại trên lý luận, chưa bao giờ gặp được người đột phá đến cấp độ này.

"Người kế tiếp, Mộc Phàm."

Sau khi Lạc Thiên xuống, mỹ nữ khảo nghiệm hô lên một cái tên

khiến tất cả mọi người bỗng nhiên yên tĩnh.

Tất cùng nhau nhìn về phía Mộc Phàm khiến thân thể hắn căng cứng, cảm thấy rất áp lực.

Học sinh đội sổ, lưu ban ba năm, phế vật, thiểu năng, rác thải, vân vân mây mây, các biệt danh không tốt chồng chất trên đỉnh đầu của hắn, tạo thành hào quang phế vật, đi đến chỗ nào cũng trở thành trò cười.

Mộc Phàm cười khổ, ba năm nha, lưu ban tại năm nhất trọn vẹn ba năm.

Chương 2: Đinh, hệ thống đã online

"Mộc Phàm, danh nhân của trường chúng ta nha."

"Nghe nói hắn tu luyện mười năm, bắt đầu từ nhà trẻ rồi mà Thối Thể Quyền vẫn không nhập môn."

"Cũng không phải, lưu ban suốt ba năm."

"Đã thành khách quen của lớp số ba, năm nhất rồi."

"Cũng là quả tạ của lớp nha."

Các bạn học chung quanh nghị luận, vẻ mặt khinh bỉ, có thể nói là cực kỳ coi thường Mộc Phàm.

Loại người này làm sao còn mặt mũi lưu lại nơi này, phải sớm bị đuổi ra khỏi cửa.

"Phế vật!"

"Thật đáng bị khai trừ, sỉ nhục của lớp học, trường học."

"Vì sao trường học không khai trừ hắn?"

"Còn có thể vì sao chứ, vì trong nhà có tiền thôi!"

"Nghe nói hắn là người thừa kế hợp pháp của Mộc gia ở khu thứ tám."

Không ít đồng học thì thầm to nhỏ, chỉ trỏ Mộc Phàm, hắn đã sớm quen cảnh này mấy năm nay rồi.

Cho nên Mộc Phàm cũng nhanh chóng bình tĩnh, không luyện được Thối Thể Quyền nhập môn nhưng lại luyện được da mặt dày hơn cả tường thành, căn bản không e ngại.

"Mộc gia, trách không được, một trong hai gia tộc thương nghiệp cung ứng dược tài cho toàn bộ Khu thứ tám."

Có đồng học bừng tỉnh, ánh mắt nhìn về phía Mộc Phàm trở nên

khác đi.

"Suỵt, đừng nói nữa, cẩn thận bị ghi hận."

Tên này trông phế vật như thế, không nghĩ tới lại có thân phận, hai gia tộc thương nghiệp cung ứng dược tài cho toàn bộ Khu thứ tám, Mộc gia là một.

Một gia tộc khác chính là Lạc gia.

"Mộc Phàm, ngươi nhất định phải cố gắng lên nha, mặt mũi Mộc gia sắp bị ngươi làm mất hết rồi đó."

Một giọng nói âm dương quái khí truyền đến, Mộc Phàm nhìn thoáng qua, người nói chuyện chính là Lạc Thiên.

Hắn nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong ánh mắt có chút lạnh lẽo, giống như đang nói, tiểu tử ngươi nhất định phải chết.

Đầu Mộc Phàm đầy dấu chấm hỏi, ta trêu chọc ngươi sao?

"Mộc Phàm, học sinh lưu ban của lớp ba năm nhất, đến lượt ngươi, cố lên, hi vọng năm nay ngươi có thể thuận lợi tu luyện Thối Thể Quyền nhập môn, có gì khó khăn thì nói với ta nha."

Lạc Thiên tỏ thiện ý, đồng thời cổ vũ.

Trong mắt người khác thì làm bộ nho nhã lễ độ, thậm chí là một lớp trưởng rất có trách nhiệm, nhưng mà bộ mặt này khiến Mộc Phàm rất buồn nôn.

Dối trá!

Mộc Phàm thầm thầm mắng một tiếng, trước từng đôi mắt soi mói, hắn vẫn bình tĩnh, trong lòng đã không còn gợn sóng.

Bởi vì hắn đã trải qua cảnh này vô số lần, mười năm, ròng rã mười năm, Thối Thể Quyền vẫn không nhập môn, sau đó lưu ban ba năm và biến thành trò cười.

"Mộc Phàm, cố lên!"

Đang nghĩ ngợi, Mộc Phàm bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo, quay đầu nhìn thì phát hiện là Tiêu Văn, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Tiêu Văn đang nhìn hắn với ánh mắt cổ vũ, có vẻ mong đợi, hành động này khiến Mộc Phàm cảm thấy là lạ, mình với nàng đâu có quan hệ gì đâu.

Không nghĩ ra nên hắn không thèm nghĩ nữa, Mộc Phàm gạt đi tất cả những suy nghĩ linh tinh.

Hắn đi đến trước máy đo lực, hít sâu một hơi để cho mình tỉnh táo lại.

Hắn biết, lần này chắc chắn lại xấu mặt.

Nhưng đã sớm quen thuộc rồi, dù như thế nào đều phải kiểm tra, bởi vì toàn bộ bạn học đang nhìn, bên cạnh còn có một vị mỹ nữ lạnh như băng.

"Hàaa... !"

Chỉ thấy Mộc Phàm ra dáng hét to, vận hết sức lực, nhánh chóng đánh một quyền về phía máy đo.

"Đinh, hệ thống đã được hoàn thành."

Ngay lúc này, trong đầu đột nhiên truyền tới một âm thanh thần bí khiến Mộc Phàm giật mình, thân thể dừng lại, nắm tay suýt không đánh trúng máy đo lực trước mặt.

Bộp, nắm tay miễn cưỡng đánh vào, máy đo lực lóe sáng rồi hiện ra một con số.

"Năm ký."

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người nhìn chằm chằm con số phía trên máy đo lực, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Đám bạn học đơ ra, ngơ ngác nhìn con số trên máy đo lực, sau một lúc bỗng cười vang.

"A ha ha ha "

"Tức cười chết rồi, vậy mà chỉ có năm ký. "

"Mộc Phàm, ngươi đến tấu hài sao?"

"Phế vật đúng là phế vật, vậy mà chỉ đánh ra quyền lực năm ký."

"Còn không bằng mấy đứa bé trong nhà trẻ nữa."

Cả đám cười đùa vui vẻ, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn đầy sự khinh thường, vui trên nỗi đau của người khác.

Trong mắt bọn họ, Mộc Phàm là phế vật, luyện Thối Thể Quyền mười năm còn không nhập môn, là cây hài duy nhất trong trường học.

Có thiên tài, dùng hai ba năm tu luyện Thối Thể Quyền tới cảnh giới viên mãn, còn Mộc Phàm, ròng rã mười năm chưa nhập môn.

"Mộc Phàm, quyền lực năm ký."

Mỹ nữ trắc thí ghi chép cũng ngẩn ngơ, sắc mặt phức tạp nhìn Mộc Phàm, ánh mắt có chút thương hại, há to miệng, không nói thành lời.

Trong lòng nàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nàng dạy lớp này được ba năm, Mộc Phàm là người duy nhất lưu ban suốt ba năm nay.

Người người đều biết chuyện này, trở thành trò cười cho cả trường học, người ta có hào quang thiên tài, hắn thì có hào quang phế vật.

Đã đến nước này, nàng cũng nhịn không được mà thở dài, nghe nói nếu năm nay hắn vẫn không thể nhập môn thì sẽ bị trường học khai trừ.

Trong lòng Lạc Thiên rất vui vẻ nhưng lại giả vờ nói:

"Mộc Phàm, đừng nhụt chí, chỉ cần nỗ lực nhiều hơn nữa, nhất định có thể thuận lợi tu luyện Thối Thể Quyền đến nhập môn."

"Cố lên, đừng từ bỏ, ta coi trọng ngươi!"

Hắn làm vẻ mặt cổ vũ khiến Mộc Phàm nghe muốn nôn tại chỗ.

Tên khốn này quá dối trá, rõ ràng cự kỳ khinh bỉ nhưng làm ra vẻ ta rất quan tâm đến ngươi, khiến người ta buồn nôn.

"Thật sự là quá khôi hài!"

"Thật đáng buồn, nghe nói năm nay không thể nhập môn sẽ bị trường học khai trừ."

"Mộc Phàm, nỗi ô nhục của trường chúng ta, nên bị khai trừ từ lâu."

"Thật mất mặt, con nít ba tuổi còn mạnh hơn hắn nhiều."

Bạn học chung quanh sôi nổi bàn tán, cả đám chế giễu, khinh thường, châm chọc, thậm chí còn phẫn nộ, khó chịu.

Bọn họ cảm thấy, Mộc Phàm là một vết nhơ, không chỉ có làm xấu lớp học, mặt mũi trường học cũng bị ảnh hưởng.

Cùng lớp vớ hắn rất mất mặt.

Nhưng lúc này Mộc Phàm lại hoàn toàn không để ý đến chung quanh, ngược lại giống một thằng ngu, hai mắt vô hồn đứng ngẩn ra.

Trong mắt người ngoài thì trông hắn như không chịu được kích thích nên choáng váng.

Nhưng sự thật là nội tâm Mộc Phàm đang chìm ngập trong sự khiếp sợ, bởi vì hắn vừa mới nghe được có một giọng nói thần bí trong đầu.

Đầu óc Mộc Phàm ong ong, bỗng xuất hiện một ý nghĩ, gặp quỷ sao?

"Hay là ảo giác?"

Người nào, vừa nãy là ai nói đó?

Mộc Phàm nhớ tới câu nói vừa rồi.

Hắn kinh ngạc nói trong đầu:

"Hình như nghe được hai chữ hệ thống, chẳng lẽ giống với tiểu thuyết mạng ở kiếp trước, thể loại mà thường sẽ xuất hiện sau khi xuyên không, sau khi xuyên không sẽ được bổ sung thêm một hệ thống, kích hoạt đủ loại kỹ năng trâu bò?"

Đinh!

"Chính là hệ thống như ký chủ lý giải, bổn hệ thống chính là một cái hệ thống chỉ cần nạp tiền liền có thể trao đổi vật đồng giá, tồn tại duy nhất trong vũ trụ đa nguyên."

Giọng nói khi nãy lại vang lên trong đầu khiến Mộc Phàm giật mình, cảm giác có chút máy móc, nhưng lại khiến người ta cảm thấy trong trẻo, êm tai, rất là mâu thuẫn.

Sau khi giật mình, Mộc Phàm bỗng cảm thấy vui mừng.

Mình xuyên không đến thế giới này, quả nhiên còn có bàn tay vàng trong truyền thuyết, chẳng phải về sau ta sẽ trở thành đại lão siêu cấp có hệ thống phụ thân?

"Hệ thống, thật sự có hệ thống? Ngươi ở đâu, sao ta không nhìn thấy ngươi?"

Hắn lập tức hỏi lại.

Chỉ nghe hệ thống đáp.

"Bổn hệ thống ở trong đầu của ký chủ, không có hình thái, đã dung hợp với linh hồn của ký chủ, có thể tiến hành giao lưu thông qua ý thức."

Nghe đến đây, Mộc Phàm vui mừng hơn nữa, là thật, thật sự có cái hệ thống trói chặt hắn.

Phát đạt rồi.

Chương 3: Mời nạp phí trước

Xuyên tới thế giới này, tu luyện mười năm, cũng chịu khổ mười năm, hệ thống xuất hiện khiến Mộc Phàm như được ăn nhân sâm, cả người thư thái.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại thấy có gì đó không đúng lắm.

“Hệ thống, ta xuyên qua mười mấy năm, vì sao hôm nay ngươi mới xuất hiện?”

Mộc Phàm không nghĩ ra, lập tức dò hỏi hệ thống trong đầu.

“Thật ra bổn hệ thống xuyên qua cùng ký chủ, chỉ là khi xuyên qua hao hết năng lượng nên ngủ yên, khi ký chủ bắt đầu tiếp xúc tu luyện mới chậm rãi hấp thu năng lượng từ thân thể ký chủ để khôi phục.”

Câu trả lời của hệ thống khiến Mộc Phàm sửng sốt.

Mộc Phàm đột nhiên tỉnh ngộ: “A, nói cách khác ta tu luyện mười năm không nhập môn Tôi thể quyền là do ngươi?”

“Còn nữa, chuyện ta xuyên qua cũng liên quan đến ngươi?”

Chính mình xuyên qua có phải liên quan tới nó hay không?

“Ký chủ lý giải chính xác, thời điểm ký chủ xuyên qua xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, dẫn tới bổn hệ thống chịu tổn thương, không thể không hấp thu năng lượng từ ký chủ để chữa trị.”

Mộc Phàm nghe xong, suy tư gì rồi nói: “Nói cách khác, ta vẫn còn cơ hội xuyên trở về?”

“Hệ thống không đủ dữ liệu, không thể trả lời.”

Một giọng nói máy móc vang lên.

Nhưng Mộc Phàm không có để ý, có thể trở về hay không thì tính sau, quan trọng nhất chính là hệ thống này có tác dụng gì.

Hơn nữa có thể mang đến cho hắn lợi ích thế nào, có thật sự ngưu bức giống như trong tiểu thuyết.

“Hệ thống, ngươi có công năng gì, về sau có còn cần hấp thu năng lượng của ta hay sao?” Mộc Phàm lo lắng hỏi.

Chỉ nghe một giọng nói máy móc vang lên: “Bổn hệ thống đã không cần hấp thu bất kỳ năng lượng gì từ ký chủ, còn công năng của hệ thống, vì hệ thống chưa hoàn toàn khởi động nên mời ký chủ khởi động hệ thống trước để biết.”

“Vậy nhanh khởi động đi, còn chờ gì nữa?”

Mộc Phàm kích động nói, thúc giục nó nhanh khởi động, mình sắp lên đỉnh nhân sinh rồi.

Nhưng mà hệ thống lại dội cho hắn một chậu nước lạnh.

“Khởi động thất bại, mời nạp phí trước!”

Câu trả lời của hệ thống khiến Mộc Phàm đơ ra, choáng váng.

Mẹ nó, nói cả buổi, thì ra ngươi chưa khởi động, còn khởi động thất bại lại còn phải nạp phí mới có thể khởi động.

Lòng Mộc Phàm lạnh ngắt, kêu rên: “Không phải chứ, nạp phí mới có thể khởi động?”

“Khởi động thất bại, mời ký chủ nhanh chóng nạp phí...”

m thanh máy móc liên tục vang lên trong đầu, một lần nối tiếp một lần khiến Mộc Phàm muốn điên lên.

Hệ thống như con đường cụt, như cái máy tính đột nhiên bị treo.

Hệ thống quỷ quái gì thế, quá hố, bắt nạp phí mới có thể khởi động, nhưng hiện tại hắn chẳng có tiền.

Tuy rằng là người thừa kế Mộc gia, nhưng Mộc Phàm là một phế vật tu luyện không nhập môn, căn bản không nhận được sự quan tâm và coi trọng của gia tộc nên không có tiền.

Bộ dạng ngây ngốc của hắn lại khiến cho đám bạn học chung quanh cười to hơn.

“Mộc Phàm không bị ngốc luôn rồi chứ?”

“Có phải không chịu nổi kích thích hay không?”

Lạc Thiên, Lý Dũng và các bạn học khác ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm đang đứng ngây ngẩn.

Sao tên này đột nhiên không nhúc nhích, mặt dại ra vậy?

“Này này, hệ thống, ngươi đừng im lặng nha, mau nói đi, nạp phí thế nào?” Mộc Phàm nóng nảy.

Thật vất vả mới có niềm vui, nếu hệ thống mà bay màu thật thì tuyệt vọng luôn.

Đinh!

“Vàng bạc hay tài sản thuộc về ký chủ đều có thể dùng để nạp phí, tiền bạc, vàng, thẻ ngân hàng..., thông qua tiếp xúc, có thể tiến hành nạp phí.”

“Nạp lần đầu khởi động hệ thống, ký chủ có thể nhận được vật phẩm hồi báo tương đương, ví dụ như thông qua nạp phí không ngừng mạnh lên, nạp phí mua sắm các loại lễ bao siêu giá trị, bảo vật...”

“Nạp càng nhiều, hồi báo liền càng nhiều, nạp lần đầu chỉ dùng để khởi động hệ thống, nạp nhiều ít liên quan đến việc được khen thưởng lần đầu tốt hay không, mời ký chủ nhanh chóng nạp phí.”

Câu trả lời của hệ thống khiến Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, còn tốt, không hoàn toàn bị treo, còn có thể vận hành, chỉ là chưa khởi động hoàn toàn.

Muốn khởi động hệ thống cần nạp phí.

Điều này khiến Mộc Phàm muốn phát điên, ngươi nên khởi động trước rồi hãy nói chứ.

“Bởi vì bị yếu tố không xác định ảnh hưởng, nếu ký chủ không thể nạp lần đầu trong mười hai tiếng, bổn hệ thống bắt đầu khởi động lại về con số không.”

“Mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành nạp lần đầu.”

Vừa dứt lời, Mộc Phàm liền run rẩy.

“Đừng mà, ngươi đang hố người sao?”

Mộc Phàm kêu rên trong lòng, chỉ tiếc, mặc kệ hắn kêu rên như thế nào, hệ thống cũng không đáp lời, giống như hoàn toàn biến mất.

Tình huống này khiến Mộc Phàm kinh hãi, âm thầm sốt ruột, xem ra cần phải nạp phí trong vòng mười hai tiếng đồng hồ mới thật sự có được cái hệ thống này.

Nhưng Mộc Phàm muốn khóc, hiện tại là một tên phế vật không được gia tộc chào đón, kiếm tiền đâu ra?

Nếu lúc hắn vừa mới xuyên qua, có lẽ không buồn rầu thế này, nhưng hiện tại không nhận được bất kỳ tài nguyên nào từ gia tộc, bây giờ còn có thể lưu ban ở trường học cũng đã rất không tệ rồi.

Hệ thống nói trong mười hai tiếng đồng hồ phải nạp phí mới có thể hoàn toàn khởi động hệ thống, nếu không hệ thống khởi động lại.

Quỷ mới biết biết hệ thống khởi động lại sẽ là kết quả gì, Mộc Phàm tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

“Ha ha ha...”

“Mộc Phàm thành kẻ ngốc.”

“Thật đáng thương, không chịu nổi đả kích nên ngốc rồi.”

“Xong rồi, lớp chúng ta có thêm một thằng ngốc.”

Lúc này, có mấy bạn học nhỏ giọng kêu rên, càng nhìn Mộc Phàm càng thấy khó chịu.

“Mộc Phàm, tỉnh lại.”

Mỹ nữ ghi chép chau mày, quơ quơ tay khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

Mộc Phàm nghe thấy các bạn học chung quanh cười nhạo, sắc mặt tức khắc tối sầm, trong lòng hận không thể tát chết bọn họ.

Ai ngốc, các ngươi mới ngốc đó.

Đám bạn học chỉ chỉ trỏ trỏ, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn đầy sự khinh bỉ, cười nhạo.

Đinh linh linh...

Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang lên.

Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, âm thầm đèn nén lửa giận trong lòng, không rên một tiếng xoay người rời khỏi phòng.

“Mộc Phàm, đừng nhụt chí, nỗ lực tu luyện, chắc chắn có thể nhập môn, nếu có chỗ nào không hiểu có thể tới hỏi ta nha, dù sao ta cũng là lớp trưởng.”

Lạc Thiên giả mù sa mưa đi tới, mặt thì an ủi nhưng lòng lại cười đùa, không hề che giấu sự khinh thường trong ánh mắt.

Đối với hắn, Mộc Phàm lười nói chuyện, chỉ là một tên dối trá mà thôi.

Trong đám bạn học, có một đôi mắt đang yên lặng nhìn bóng lưng cô độc của Mộc Phàm, sắc mặt hơi ảm đạm.

“Mộc Phàm...” Vẻ mặt Tiêu Văn có chút phức tạp.

“Ai...” Mỹ nữ ghi chép cũng lắc đầu, tỏ vẻ thương hại, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại.

Thế giới này, kẻ yếu không cần được thương hại, cũng không đáng đồng tình.

Chương 4: Người tới không có ý tốt

“Kiếm tiền ở đâu a?”

Trên đường đi trong trường học, Mộc Phàm mang vẻ mặt buồn rầu cúi đầu đi.

Hắn móc móc hai bên túi, rỗng tuếch, một phân tiền đều không có, đáng thương nga.

Thật là một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán, phía trước không cảm thấy, hiện tại mới phát hiện, nam nhân, trên người nếu không có mấy đồng tiền thật là không được.

“Nếu không, gọi điện thoại hỏi lão già đòi tiền?” Trong lòng Mộc Phàm toát ra một ý nghĩ, lập tức phủ quyết.

Nói giỡn, từ khi xuyên qua tới giờ, Mộc Phàm không được lão già này nhìn tới, thậm chí nhìn một cái đều cảm thấy chán ghét phiền lòng.

Lão già kia, rất vô tình, nghe nói ở bên ngoài có rất nhiều con riêng.

Mà Mộc Phàm làm người thừa kế chân chính của Mộc gia, thật ra vẫn luôn không gặp lão già, còn không phải bởi vì từ nhỏ liền biểu hiện ra không có thiên phú tu luyện.

Đối với một người tu luyện võ đạo trong thế giới tu chân, không có thiên phú tu luyện là chuyện đáng sợ cỡ nào a.

Cho nên, từ nhỏ Mộc Phàm liền không được lão già chú ý tới dù chỉ một chút ít.

Còn về mẫu thân, nghe nói sau khi sinh Mộc Phàm liền không còn nữa, cho nên, Mộc Phàm vẫn luôn sống nhờ trong trường học.

Nhưng nói như thế nào, lão già vẫn đưa hắn đến trường học, bắt

đầu từ nhà trẻ, lão già kia căn bản không có quản hắn, thậm chí một phân tiền đều không cho.

Đừng nói gì đến tình thương của cha.

Mộc Phàm buồn rầu a, lão già này vô tình, nghe nói gần đây ở bên ngoài có một đứa con trai riêng đột nhiên bộc phát ra tiềm năng thiên phú rất cao, lập tức đột phá trở thành võ giả Tôi thể bát trọng.

Lúc này Mộc Phàm càng không được người nhìn mặt, thậm chí có lời đồn đãi, trong gia tộc đều truyền tai nhau chuyện muốn phế bỏ thân phận thừa kế của Mộc Phàm.

Mộc Phàm càng không thể từ lão già nơi đó đạt được bất luận chút tiền nào.

Còn tốt, hiện tại trường học miễn phí ăn ở, còn không bị đói chết, nếu không Mộc Phàm đều hoài nghi chính mình có thể chết đói đầu đường hay không.

“Mau xem, kia không phải sơ nhất ban ba Mộc Phàm sao?”

“Học sinh lưu ban ba năm!”

“Còn không phải sao!”

“Chính là hắn, nghe nói mười năm luyện Tôi thể quyền còn không có nhập môn đâu.”

“Thật đủ phế.”

Trên đường, gặp được không ít học sinh, có rất nhiều tân sinh sơ nhất, có rất nhiều lão sinh sơ nhị, sơ tam, mỗi người đối với Mộc Phàm chỉ chỉ trỏ trỏ, hoàn toàn thành danh nhân trường học rồi.

Không có biện pháp, ai kêu Mộc Phàm lưu ban ba năm, không có biện pháp nhập môn, không thể tăng cấp, chỉ có thể lưu ban.

Lúc này hoàn toàn nổi danh, đi đến nơi nào đều có người biết hắn, mỗi người chỉ chỉ trỏ trỏ, trong mắt mang theo một loại cười nhạo.

Mộc Phàm đối với việc này đã tập mãi thành thói quen, mặt không đổi sắc, cúi đầu đi qua.

Phanh!

“Ai da!”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ bên cạnh có một người lao ra, tốc độ quá nhanh, làm Mộc Phàm không kịp phản ứng liền một đụng đầu.

Mà kết quả là Mộc Phàm bị một lực lượng mạnh mẽ đẩy té ngã trên đất, đầu váng mắt hoa, chảu cả máu mũi.

“Nha, ta nói là ai, thì ra là sơ nhất ban ba, học sinh lưu ban, Mộc Phàm a.”

Mộc Phàm đang xoa đầu, nghe được thanh âm này, ngẩng đầu nhìn, lại thấy trước mắt là một nam sinh cao lớn, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Nam sinh này, Mộc Phàm biết, là đồng học cùng ban lúc trước, tên là Phong Nhất.

Hiện tại hắn là học sinh sơ tam, nguyên bản là cùng cấp với Mộc Phàm, đồng học cùng ban, nhưng hiện tại người ta là học sinh sơ tam, lại xem Mộc Phàm hiện tại vẫn lưu ban sơ nhất.

Nghe nói, gần đây Phong Nhất đã đột phá Tôi thể ngũ trọng, chỉ cần hoàn thành Tôi thể cửu trọng, là có thể bắt đầu khảo nghiệm, nhìn xem là nên nhập võ đạo cao trung, hay là tu chân cao trung.

Nhìn thấy hắn, Mộc Phàm chịu đau bò dậy, còn chưa nói gì, một tờ tiền mặt trực tiếp bay lại.

Mộc Phàm theo bản năng tiếp lấy, cúi đầu nhìn, thế mà là tờ một trăm Nguyên tệ.

“Nhạ, cho ngươi tiền thuốc men, nhanh lăn, nhìn ngươi liền thấy khó chịu.”

Phong Nhất kiêu căng liếc mắt, vung tay xoay người rời đi, lưu lại mình Mộc Phàm trong tay còn cầm một tờ tiền trăm Nguyên tệ.

Đối với Phong Nhất mà nói, một câu của Mộc Phàm chưa chắc lọt tai, thậm chí người ta căn bản không thèm để ý tới.

Ánh mắt nhìn chằm chằm tờ tiền trong tay, mắt sáng rực.

Đinh!

“Phát hiện tiền nạp phí, xin hỏi ký chủ có lập tức nạp phí hay không?”

Trong đầu truyền đến âm thanh của hệ thống, làm Mộc Phàm kích động, có tiền, có thể hoàn thành khởi động hệ thống.

Nhưng hắn lại có chút chần chờ, có nên đem một trăm Nguyên tệ này nạp phí khởi động hệ thống không.

Chính là nghe hệ thống nói, nạp lần đầu càng nhiều, khen thưởng càng tốt đây.

“Hệ thống, ngươi nói nạp càng nhiều khen thưởng càng tốt, rốt cuộc có khen thưởng gì?” Mộc Phàm nhịn không được tò mò mở miệng.

“Ký chủ lý giải chính xác, nạp lần đầu càng nhiều, khen thưởng càng tốt, xin hỏi ký chủ nạp phí hay không?”

Hệ thống trả lời, làm trong lòng Mộc Phàm nắm chắc.

Một trăm Nguyên tệ, có thể được thứ gì tốt, trước tiên nên từ từ, dù sao bây giờ còn có mười một tiếng đồng hồ nữa.

Nghĩ như vậy, Mộc Phàm yên tâm thoải mái đem tờ một trăm Nguyên tệ nhét vào túi, lần này trong lòng nắm chắc.

Nếu không được thêm, cũng có một trăm Nguyên tệ đề phòng.

Nếu có thể trong mười hai tiếng đồng hồ tìm được càng nhiều tiền nạp, vậy càng tốt.

“Đáng thương a!”

“Ngươi xem, vì một trăm Nguyên tệ, thế mà không rên một tiếng.”

“Thân phận người thừa kế Mộc gia chắc chắn phải bị lột bỏ.”

Bốn phía truyền đến tiếng nghị luận của không ít người, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều mang theo một loại khinh thường, người như vậy nhìn một chút đều bị hạ thấp.

Mộc Phàm cũng không để ý, xoa xoa máu chảy tới miệng, trong mắt lộ ra ánh sáng, là một loại ánh sáng tràn ngập hy vọng về tương lai.

Không sai, hiện tại hắn nghèo túng, nhưng có hệ thống, ai còn dám nói tương lai hắn không thể quật khởi?

Trong túi còn có một trăm Nguyên tệ, là tiền thuốc Phong Nhất ném cho hắn, đâm bị thương cái mũi, vốn dĩ rất đau hiện tại lại không thấy đau nữa.

Nói như thế nào trong túi có một trăm rồi, chỉ cần ở trong thời gian quy định hoàn thành nạp lần đầu, vậy có thể khởi động hệ thống mở ra đỉnh nhân sinh.

“Đi đâu tìm thêm càng nhiều tiền đây?”

Lúc này, trong đầu Mộc Phàm đều là nghĩ về tiền, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khác lạ của mọi người chung quanh cùng những lời nói khinh thường.

Với hắn mà nói, chỉ có mở ra hệ thống hoàn thành nạp lần đầu mới là nhiệm vụ quan trọng nhất, những thứ khác đều không quan tâm.

Mộc Phàm vùi đầu tự hỏi, hoàn toàn không thấy bốn phía các bạn học sôi nổi lặng yên rời đi, mỗi người nhìn phía cổng trường lộ ra vẻ mặt xem kịch.

“Mọi người mau xem!”

“Là thiên tài sơ trung, Mộc Hiên.”

“Lúc này có trò hay xem rồi.”

Có đồng học nhỏ giọng nghị luận, nhìn Mộc Phàm mang theo một

chút thương hại.

“Hả?”

Tiếp tục đi tới, nhận thấy được khác thường trước mắt, Mộc Phàm ngẩng đầu lên.

Vừa lúc thấy từ cổng trường có một đám bảo vệ đi tới che chở một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú, bộ dạng kiêu ngạo.

Người này, đúng là Mộc Hiên.

Hắn chính là một đứa con riêng của lão già Mộc Phàm, hiện tại lại trở thành hồng nhân của Mộc gia.

Gia hỏa này, gần đây không biết ăn cái gì, thế mà một bước lên trời.

Mộc Phàm thấy đám người đi tới, ánh mắt nhíu lại, thầm than một tiếng, người tới không có ý tốt a.

“Nha, ca ca tốt của ta, đã lâu không thấy, xem ra ngươi một chút tiến bộ đều không có a.”

Mộc Hiên tới gần, trên mặt lộ ra kiêu ngạo cùng khinh thường.

Hắn gần như là nhìn xuống Mộc Phàm, trong ánh mắt lộ ra một lạnh lẽo cùng cao ngạo, đã từng là thiếu gia Mộc gia cao cao tại thượng, hiện tại còn không phải thành dáng vẻ này?

Chương 5: Cướp đoạt thân phận người thừa kế

“Có việc?”

Mộc Phàm nhìn mấy người tới, mày nhíu lại, cảm giác hôm nay không lành.

Vị đệ đệ trên danh nghĩa này là một đứa con riêng bên ngoài của lão già hắn, không rõ lắm vì sao một năm trước đột nhiên một bước lên trời, tu vi tiến bộ vượt bậc, như uống lộn thuốc.

Nghe nói hiện tại hắn đã sắp bước vào Tôi thể cửu trọng, là một trong những học sinh trọng điểm, được cao trung chú ý.

Hôm nay tới, khẳng định không có chuyện tốt.

Đang nghĩ ngợi, Mộc Hiên đi sát tới, nhẹ giọng nói: “Ca ca tốt của ta, trước kia không phải ngươi rất kiêu ngạo sao, hiện tại làm sao vậy, giống một con gà trống bại trận?”

“Đừng không phục, ngươi chính là cái cặn bã, Mộc gia có người thừa kế như ngươi, thật là mất mặt.”

Mộc Hiên từng câu từng chữ, chọc vào nội tâm Mộc Phàm, hai tay hắn nhịn không được siết chặt.

“Nha, như thế nào, nắm tay, ngươi còn muốn đánh ta?” Mộc Hiên lộ ra vẻ khinh miệt, thò mặt qua tới.

Hắn khinh thường nói: “Tới tới, ngươi đánh một cái thử xem, chỉ là cái phế vật, cho ngươi đánh một quyền cũng có khả năng để tay ngươi bị nát.”

Nghe xong lời này, Mộc Phàm ngược lại lại bình tĩnh, người nói thật a.

Căn cứ tu vi hiện tại của Mộc Hiên, ít nhất là Tôi thể bát trọng, thân thể giống như sắt thép, mình đánh một quyền cũng quá sức.

Huống hồ, hiện tại thân phận của mình không bằng lúc trước, tự nhiên không thể tùy tiện động thủ, Mộc Hiên hiện tại là hồng nhân của Mộc gia đây.

“Nói đi, có chuyện gì?” Mộc Phàm bình tĩnh hỏi.

Chỉ thấy trong mắt Mộc Hiên hiện lên một chút thất vọng, giống như Mộc Phàm không đánh hắn làm hắn rất thất vọng, thật ra hắn hy vọng Mộc Phàm động thủ.

Sau đó là có thể âm thầm đánh tiểu tử này tàn phế, tuy rằng không thể lộng chết, nhưng làm tàn phế vẫn là có thể.

Dù sao cũng là Mộc Phàm động tay trước, đáng tiếc, người ta căn bản không có động thủ, tự mình hiểu lấy, động thủ chỉ có thể là hắn xui xẻo, tự rước lấy nhục thôi.

“Hừ!” Mộc Hiên hừ lạnh một tiếng, lui một bước.

Chỉ thấy một nam tử trung niên đi ra từ phía sau hắn, thân mặc đồ tây, cả người tản ra hơi thở bưu hãn, có mùi máu tươi đập vào mặt.

Mộc Phàm biết người này, là quản gia ngoại sự Mộc gia, thân thủ lợi hại, thực lực rất cường đại, cụ thể thì không biết.

“Đây là một phần thư quyết định của gia tộc, đại thiếu gia, lão gia phân phó chúng ta mang lại đây cho ngươi ký tên.”

Nam tử trung niên lấy ra một phần giấy tờ, ghi chú rõ quyết định của cao tầng Mộc gia.

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, thấy một hàng chữ, rõ ràng là muốn tước đoạt thân phận người thừa kế Mộc gia của hắn.

“Nên tới vẫn là tới.”

Nhìn đến thứ này, trong lòng Mộc Phàm âm thầm thở dài, chung quy vẫn là tới.

Hắn đã sớm đoán được ngày này, tự nhiên không có biểu tình hay dao động gì, bởi vì hắn chính là cái phế vật có thiên phú tu luyện

cực kém.

Có thể bảo trì thân phận người thừa kế cho tới hôm nay, vẫn là do lão già kia không mở miệng, hôm nay mang lại đây, hiển nhiên là lão già trong nhà đã mở miệng.

Chính thức cướp đoạt thân phận người thừa kế của hắn.

“Ca ca của ta, người thừa kế cũ của Mộc gia, ký tên đi.”

Mộc Hiên cười lạnh nhìn Mộc Phàm, trong lòng vui sướng a, lúc này, hắn liền nhảy trở thành người thừa kế Mộc gia.

Mộc Phàm không nói gì, nhìn tờ giấy này.

Thứ này, được đóng dấu chứng minh của khu thứ tám, không làm giả được.

“Đại thiếu gia, một lần cuối cùng gọi ngài như vậy, đây là ý lão gia.”

Nam tử trung niên nhỏ giọng nói, nói xong, ánh mắt phức tạp Mộc Phàm, trong lòng thở dài.

Hắn nghĩ nghĩ tiếp tục nói: “Lão gia nói, ngươi ký tên, là có thể đạt được một khoản phí dưỡng lão, cưới vợ sinh con, tương lai không lo ăn uống, làm phú ông đi.”

“Lão gia còn nói, tương lai nếu nhi nữ có thiên phú tu luyện cực cao, còn có thể quay về Mộc gia.”

Nói đến đây, nam tử trung niên không nói nữa, lẳng lặng nhìn Mộc Phàm, chờ đợi hắn ký tên.

Chỉ cần ký tên, tương lai, Mộc Phàm liền không còn là người thừa kế Mộc gia, không có tư cách kế thừa sản nghiệp khổng lồ của Mộc gia hiện tại.

“Ngươi còn do dự cái gì, nhanh ký tên a, đừng lãng phí thời gian của mọi người, thời gian của chúng ta đều rất quý giá.”

Mộc Hiên bên cạnh xem ngứa mắt, mang theo một tia uy hiếp nhìn

Mộc Phàm.

Nhưng Mộc Phàm không để ý đến hắn, mà là hỏi: “Chung thúc, lão già tính toán cho ta bao nhiêu?”

Nam tử trung niên, Mộc Chung, sửng sốt, nói tiếp: “Lão gia nói, ngươi chỉ cần ký tên, là có thể đạt được 1 tỷ, để tương lai ngươi cưới vợ sinh con.”

“Còn trường học, nếu ngươi không thể hoàn thành khảo thí, chỉ có thể bị trường học khai trừ.”

Nói đến đây, mắt Mộc Phàm sáng rực lên, hoàn toàn không nghe được gì khác, chỉ nghe thấy một câu kia.

1 tỷ!

1 tỷ!

Trong lòng Mộc Phàm run lên, lão già keo kiệt này sao lại hào phóng như vậy, ký tên từ bỏ thân phận người thừa kế liền cho hắn 1 tỷ dưỡng lão, mặt trời mọc từ hướng Tây?

Phải biết rằng, lão già này trước nay chưa từng cho một phân tiền sinh hoạt, không nghĩ tới, hôm nay cho hắn 1 tỷ, làm phí để tương lai cưới vợ sinh con.

“Ký tên đi, nhanh lên, ký tên là có thể được 1 tỷ dưỡng lão, về sau an tâm dưỡng lão là đủ rồi.”

Mộc Hiên kiêu căng, không kiên nhẫn nói.

Nếu không có lão già quyết định, hắn thậm chí cảm thấy căn bản không cần cho Mộc Phàm một phân tiền, bởi vì không đáng, một cái phế vật dùng đến nhiều tiền dưỡng lão như vậy sao?

Nhưng đó là lão già quyết định, ai cũng không thể sửa đổi, càng không thể vi phạm không cho, nếu không khẳng định sẽ chọc giận lão già.

1 tỷ, Mộc Hiên đều có chút đau a, kia chính là lợi nhuận nửa năm của Mộc gia.

Hiện tại cứ như vậy mà cho phế vật Mộc Phàm này, trong lòng nói không đau lòng đó là giả, dù sao tương lai toàn bộ Mộc gia đều thuộc về hắn, tự nhiên rất đau lòng.

“Tiền đâu?” Mộc Phàm gắt chằm chằm Mộc Chung, làm lơ Mộc Hiên.

Khiến Mộc Hiên tức giận đến ngứa răng, hận không thể một quyền đánh nổ hắn, nhưng chung quy không dám động thủ.

“Ở đây, mật mã là sinh nhật ngươi.” Mộc Chung lấy ra một tấm thẻ, bên trong có 1 tỷ, là thẻ vàng của ngân hàng tu chân khu thứ tám.

Nhìn đến tấm thẻ vàng này, mắt Mộc Phàm mở to, trong lòng kích động a.

Lúc này có tiền rồi, 1 tỷ a.

Không nghĩ tới, trước đó còn sầu lo kiếm đâu ra tiền, đảo mắt liền có người đưa tới 1 tỷ.

Còn về thân phận người thừa kế của Mộc gia, Mộc Phàm căn bản không thèm để ý, thứ này chính là ảo, lão già còn ở đó ai cũng đừng hòng kế thừa.

Theo Mộc Phàm biết, tình trạng của lão già này, sống hai trăm năm cũng không thành vấn đề, còn muốn kế thừa gia sản, chắc bị điên rồi đi?

Nhưng là có 1 tỷ liền khác a, chỉ cần mở hệ thống, chính mình là có thể bỏ qua sỉ nhục, thậm chí có được vô số đồ vật mình muốn.

“Ta ký!”

Mộc Phàm lạnh mặt, tiếp nhận, cầm lấy bút xoát xoát xoát ký xuống.

"Lấy thẻ tới!”

Ký xong rồi, Mộc Phàm vươn tay, lạnh lùng nhìn Mộc Chung.

“Từ từ!”

Đang lúc Mộc Chung muốn đưa, Mộc Hiên hô lên.

Chỉ thấy hắn tiếp nhận tấm thẻ kia, quơ quơ trước mặt Mộc Phàm, lộ ra biểu tình miệt thị.

“Như thế nào, ngươi muốn lấy sao?” Mộc Phàm nhàn nhạt nhìn hắn.

Mộc Hiên tắc lắc đầu: “Không không không, ta cũng không dám, đây là lão già chỉ định cho ngươi, ai dám đụng chính là tìm đánh.”

“Vậy ngươi có ý gì?” Mộc Phàm mày nhíu chặt.

Mộc Hiên cười, cười lạnh lẽo, hắn lặng lẽ đi lên, nói nhỏ bên tai Mộc Phàm một câu.

“Ngươi còn nhớ hay không, ba năm trước đây, trên đường, ngươi kiêu căng quăng cho ta một ngàn đồng tiền, khi đó ta liền thề, một ngày nào đó muốn đem hết thảy trả cho ngươi.”

“Ba năm trước đây, có việc này?”

Mộc Phàm ngẩn người, hoàn toàn không một chút ấn tượng, hình như mình thật đã cho một tên ăn xin tiền, nhưng không nhớ rõ.

Mộc Hiên nói xong, nhẹ buông tay, thẻ vàng lạch cạch rơi trên mặt đất.

Nhìn thấy vậy, Mộc Phàm theo bản năng nhanh chóng nhào lên, nhặt lấy thẻ vàng, còn thổi thổi, cẩn thận lau, vẻ mặt kích động.

“Ha ha ha...” Mộc Hiên xem một màn này vui sướng, nhịn không được cất tiếng cười to.

“Mộc Phàm, ngươi chậm rãi hưởng thụ quãng đời còn lại đi, chúng ta đi.”

Nói xong, Mộc Hiên cười lớn xoay người, mang theo một đám bảo vệ tiêu sái rời đi.

Giờ phút này, nhặt thẻ vàng lên, Mộc Phàm cũng cười, vui vẻ thì thầm.

1 tỷ, tới tay.

Chương 6: Nạp 1 tỷ

Khu thứ tám, trên đường lớn, một chiếc xe hơi cải tạo bằng luyện khí nhanh bay hướng tới vùng ngoại thành.

Trên xe, Mộc Phàm ngồi ở hàng phía sau, nắm chặt lấy tấm thẻ vàng trong túi kia, 1 tỷ, bên trong có ước chừng 1 tỷ, trong lòng khó tránh khỏi kích động.

Đồng thời trong lòng hắn cũng có một chút cô đơn, mặt ngoài không thèm để ý, thật ra trong lòng vẫn là có chút khó chịu.

Nói không thèm để ý đó là giả, bị tước đoạt thân phận người thừa kế tâm tình tự nhiên có chút chìm xuống, nhưng hiện tại tốt rồi.

Mộc Phàm phấn chấn, thầm nhủ, có hệ thống, tiền đồ tương lai tươi sáng rộng lớn, không còn là phế vật người người cười nhạo trước kia.

“Hệ thống, có thể kiểm tra trong thẻ mặt có bao nhiêu tiền hay không?”

Mộc Phàm không yên tâm, thầm nghĩ lão già kia sẽ không phải là lừa gạt hắn đi?

Đơn giản cứ cho hệ thống kiểm tra một chút.

Đinh!

“Phát hiện thẻ vàng có thể nạp phí, giá trị 1 tỷ, xin hỏi ký chủ nạp phí hay không?”

Nghe được thanh âm của hệ thống trong đầu, Mộc Phàm rốt cuộc yên tâm, là thật, bên trong thật sự có 1 tỷ.

"Trước không nạp phí.” Mộc Phàm thật vất vả áp xuống sự kích động trong lòng, kiềm chế nạp phí liền, dù sao còn đang trên xe.

Về nhà yên tâm hơn, miễn cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

“Người trẻ tuổi, xem sắc mặt cậu không tốt, có phải gặp được chuyện thương tâm hay không.”

Đang nghĩ ngợi, tài xế bỗng lái nhìn kính chiếu hậu liếc mắt một cái, cười hỏi.

Hắn nhìn nhìn Mộc Phàm, cười nói: “Ta xem ngươi từ nhị trung đi ra, là học sinh trong đó đi, tiền đồ tương lai sáng lạn a.”

“Sáng lạn sao?” Mộc Phàm lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu không có hệ thống, tương lai của hắn có thể sáng mới là lạ.

Nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của hắn, tài xế trấn an nói: “Tiểu tử, thất tình? Không sao, càng không cần để ý, ngươi còn trẻ, chỉ cần tu luyện thật tốt, tương lai trở thành võ người người kính ngưỡng, hoặc là trở thành người tu chân cao cao tại thượng, còn cần buồn rầu vì không có nữ nhân sao?”

“Không giống với ta, không thể tu luyện, chỉ có thể tìm một công việc bình thường kiếm tiền nuôi gia đình, sống tạm, nếu ta cũng có thiên phú tu luyện, trở thành võ giả, hoặc là người tu chân, thân phận địa vị tự nhiên khác biệt.”

“Ai, vẫn là tuổi trẻ tốt a.”

Tài xế trung niên mang vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, lầm bầm lầu bầu nói.

Mộc Phàm chỉ là cười cười không có nói tiếp, trong lòng đang yên lặng suy nghĩ tính toán kế hoạch tiếp theo.

“Tích, hiện tại thông báo một tin tức khẩn cấp...”

“Khu thứ tám, ngục giam tu chân, xuất hiện lỗ hổng, trận pháp phong lâu năm lâu không được tu sửa, dẫn tới có một tên tội phạm nghiêm trọng vượt ngục chạy thoát.”

“Đào phạm là võ giả Tôi thể bát trọng, cực kỳ nguy hiểm, hy vọng mọi người đề cao cảnh giác, trên má trái đào phạm có một cái bớt màu xanh, một mắt, nếu phát hiện manh mối xin lập tức báo cho đội chấp pháp khu thứ tám.”

Đột nhiên nghe thấy thông báo này, tài xế cùng Mộc Phàm đều sửng sốt.

“Tôi thể bát trọng, mẹ nó, những chấp pháp giả kia làm ăn cái gì không biết, thế mà để loại tội phạm cực kỳ nguy hiểm này chạy ra?”

Tài xế trung niên kinh hãi mắng to.

Mộc Phàm nhíu chặt mày, thầm nghĩ: “Tôi thể bát trọng, một tên tội phạm nghiêm trọng như vậy chính là đã trải qua tám lần linh khí tôi thể, thân hình cứng rắn như thiết, sức lực lớn vô cùng, thật là quá nguy hiểm.”

Thậm chí Mộc Phàm suy đoán, đối phương có khả năng nắm giữ võ thuật cực kỳ cao thâm, dù sao võ giả Tôi thể bát trọng cần phải tu luyện võ học cao thâm mới có cơ hội đột phá.

Như Mộc Phàm tu luyện Tôi thể quyền, chính là một loại hàng thông thường, tu luyện đến viên mãn chỉ có thể bước vào Tôi thể nhất trọng.

Muốn tiếp tục tu luyện, cần học lên cao, ban một sơ nhị, mới có thể tiếp xúc võ kỹ cao thâm hơn.

Căn cứ thông tin Mộc Phàm hiểu biết, thế giới này phân chia thành hai hệ thống tu luyện, một là võ giả, một là Luyện Khí sĩ, tục xưng người tu chân.

Võ giả, dẫn linh khí luyện thể, ngưng cương, thân nếu có tinh cương, đập đá mở núi.

Luyện Khí sĩ, Luyện Khí nhập thể, ngưng khí hoá hình, đốt núi nấu biển, phi thiên độn địa.

Chỉ có bước vào Tôi thể cảnh, hoàn thành Tôi thể cửu trọng viên mãn, mới có thể bắt đầu lựa chọn tu luyện võ đạo hay là bước vào Luyện Khí.

Đương nhiên, hai cái hệ thống, đều yêu cầu thiên phú cùng căn cốt, tỷ như võ giả cần thiết có thiên phú tu luyện võ học.

Mà Luyện Khí sĩ, cần thiết có căn cốt người tu chân, nếu căn cốt không xong, căn bản không có biện pháp bước vào con đường tu hành, càng không đề cập tới Luyện Khí.

Bởi vì ngươi không thể mở ra "Thiên Nhãn", không nhìn thấy cái gọi là khí, càng không đề cập tới như thế nào Luyện Khí.

"Tiểu tử, tới rồi!"

Không bao lâu, xe ngừng lại, bề ngoài nhìn như là một chiếc xe hơi thường, thật ta bên ngoài mạ lên một tầng phù văn tu chân, hơi hơi phát ra ánh sáng, đó là thủ đoạn luyện khí.

Tóm lại Mộc Phàm xem không hiểu, thế giới này, ngoài người tu chân ngoại còn có luyện đan sư, cũng có luyện khí sư, hai cái chức nghiệp phi thường nổi tiếng.

"Hô..." Mộc Phàm xuống xe, hô một hơi, từ trong túi lấy ra một trăm đưa cho tài xế.

Một trăm này là một trăm tiền thuốc mà Phong Nhất ném cho hắn.

Hiện tại mũi hắn còn hơi đau đau đây, nhưng vừa lúc về tới nhà rồi.

"Nha, tiểu tử ở địa phương không tồi a, ít nhất so với người thường chúng ta mà nói tốt hơn nhiều."

Tài xế vừa thối tiền lẻ vừa nhìn một đống biệt thự xa hoa trước mắt, ở vùng ngoại thành khu thứ tám, bốn phía rừng cây xanh um, hoàn cảnh ưu nhã.

Nhưng hơi hẻo lánh, còn tạm, an ninh khu thứ tám còn tính là không tồi.

Về tới nhà, Mộc Phàm nhìn căn biệt thự trước mắt này, trong lòng có chút thương cảm.

Căn biệt thự này, nghe nói mẫu thân để lại cho hắn, phần tài sản duy nhất, còn lão già kia rất vô tình, căn bản không quan tâm Mộc Phàm.

Răng rắc!

Mở cửa ra, Mộc Phàm đang muốn đi vào, trong lòng đột nhiên cả kinh.

“Không đúng.” Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi.

Bởi vì hắn phát hiện, nắm cửa trên tay có một sợi tóc thật nhỏ bị đứt, đây là hắn cố ý gắn lên, mục đích chính là dùng để cảnh báo có ăn trộm.

Tóc bị đứt, đại biểu cho có người đã tới.

Hơn nữa, người tới rất có thể còn chưa đi.

“Là ai tới?” Trong lòng Mộc Phàm nhanh chóng suy đoán, lại không có đầu mối.

Nhưng đã về đến nhà, cũng không thể lại rời đi, một mình đi đường ít nhất phải bốn mươi phút mới có thể tới trung tâm khu thứ tám, về trường học còn lại tốn thêm mười phút.

Nhẹ nhàng đóng cửa, Mộc Phàm đi vào biệt thự, vào phòng khách, thấy được một ít dấu vết, trên mặt đất có một vài dấu chân cùng bùn đất.

Trên sô pha, còn có một ít nếp nhăn, hiển nhiên có người đã tới, hơn nữa, là vừa tới không lâu.

Nhìn đến điểm này, trong lòng Mộc Phàm cả kinh, quả nhiên đoán đúng rồi.

“Ta có hệ thống, không sợ, chờ hoàn thành nạp lần đầu lại tính tiếp.”

Trong lòng Mộc Phàm âm thầm cổ vũ bản thân, mặc kệ ai tới, đều không cần sợ, trước hoàn thành mở ra hệ thống.

“Hệ thống, nạp phí.”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm âm thầm kết nối với hệ thống bắt đầu nạp phí.

Đinh!

“Ký chủ, xin hỏi có nạp toàn bộ hay không?”

Hệ thống lên tiếng dò hỏi cùng xác nhận, nạp phí toàn bộ hay không.

1 tỷ, có nên nạp toàn bộ không, hay là giữ lại một phần?

Trong lòng Mộc Phàm nhanh chóng suy tư, nhưng cuối cùng vẫn là quyết định, nạp toàn bộ, dù sao hệ thống đã nói, nạp càng nhiều, hồi báo liền càng phong phú a.

Trong lòng hắn rất chờ mong, nạp 1 tỷ, rốt cuộc có chỗ tốt thế nào.

“Nạp phí, toàn bộ nạp phí, 1 tỷ, nạp phí hết cho ta."

Trong lòng Mộc Phàm hò hét, phát điên, nạp 1 tỷ, nhìn xem rốt cuộc có thể mang đến chỗ như thế nào.

“Hệ thống, ngươi phải ra sức a!”

Sau khi đưa ra quyết định, Mộc Phàm nhịn không được sốt ruột, thấp thỏm, hy vọng hệ thống không tuột dây xích, nhất định phải ra sức a.

Đinh!

“Nạp phí thành công, ký chủ hoàn thành nạp lần đầu, hệ thống bắt đầu khởi động...”

“Khởi động xong, chúc mừng ký chủ, đạt được một phần bao lì xì xa hoa cho lần đầu nạp phí.”

Nghe được hệ thống liên tiếp nhắc nhở, trong lòng Mộc Phàm vui mừng quá đỗi, thành công.

Chương 7: Bao lì xa hoa

“Chúc mừng ký chủ, hoàn thành nạp lần đầu, xin hỏi, có mở bao lì xì hay không?”

Trong phòng khách, trên sô pha, Mộc Phàm ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt kích động.

Ở trong đầu, hiện lên một cái hình ảnh kỳ quái, như là một cái cửa hàng trong game, bên trong có một cái bao đỏ xa hoa, đang phát sáng.

Các khu vực khác tối tăm, không nhìn thấy gì, hiển nhiên chưa mở.

“Mở, mau mở ra.”

Nghe được thanh âm hệ thống truyền đến, Mộc Phàm lập tức thanh tỉnh, không chút do dự lựa chọn mở ra.

Thứ này, chính là nạp 1 tỷ mới có được, hy vọng khen thưởng bên trong đừng làm hắn thất vọng mới tốt, nếu không thật rất có lỗi với 1 tỷ.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, mở bao lì xì xa hoa, đạt được: Thẻ Cứu cực (2 tấm), thẻ tu luyện 10 năm (1 tấm), 《 Thanh đồng luyện thể thuật 》 1 quyển, 《 Thượng cổ Luyện Khí thuật 》 1 quyển.”

Theo hệ thống thanh âm vừa ra, cái bao lấp lánh phát sáng mở ra, để lộ đồ vật bên trong.

Hai tấm thẻ Cứu cực, một tấm thẻ tu luyện, còn có hai quyển bí tịch nhìn rất cổ xưa, trong đó một quyển là 《 Thanh đồng luyện thể thuật 》 , một quyển khác là 《 Thượng cổ Luyện Khí thuật 》 .

“Cứ như vậy? Nói là bao lì xì xa hoa, liền chút đồ vật thế này?”

Mộc Phàm ngây dại, vẻ mặt mộng bức, trợn tròn mắt.

“1 tỷ của ta a...”

Hắn đột nhiên kêu rên nói: “Hệ thống, ngươi hố ta, ra đây, ta bảo đảm không đánh chết ngươi.”

“Ký chủ, bổn hệ thống không tồn tại bất luận hành vi hố người nào, hết thảy đều là trao đổi đồng giá, những vật phẩm này đều là tặng ký chủ khi nạp lần đầu, giá trị không chỉ 1 tỷ.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, thậm chí có chút hối hận trực tiếp nạp mất 1 tỷ, giữ lại tám trăm triệu, chín trăm triệu, thậm chí lưu một nửa mới tốt a.

Hiện tại hay rồi, chỉ có vài món đồ này.

Nhìn hai quyển bí tịch, ba tấm thẻ, Mộc Phàm khóc không ra nước mắt a, nhịn xuống ý nghĩ muốn đánh hệ thống tơi bời.

“Hệ thống, mau giải thích cho ta, tàc dụng của mấy thứ này, Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ Luyện Khí thuật là cái gì?” Mộc Phàm đè nén sự ảo não hối hận, hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, thẻ Cứu cực thẻ, có thể trực tiếp đưa bất kỳ loại võ thuật nào mà ký chủ tu luyện tăng lên tới cấp độ Cứu cực, thẻ tu luyện 10 năm, có thể ở phòng tu luyện của hệ thống tu luyện 10 năm, tương đương với một ngày ở ngoài.”

“Mà Thanh đồng luyện thể thuật, là bí tịch luyện thể võ đạo, tu luyện nó có thể tăng cường thân thể, luyện đến cao thâm thân thể kiến cố như đồng thau giống nhau, sức lực vô cùng lớn, cứbg rắn không thể phá vỡ.”

“Thuật luyện thể này, theo lý luận có thể tu luyện không giới hạn, nói đơn giản là ký chủ có thể tu luyện một ngàn tầng.”

Hệ thống giải thích một trận, Mộc Phàm nghe mà hô hấp ngừng lại, mặt đỏ rực.

Hắn có chút kích động, Thanh đồng luyện thể thuật, vừa nghe chính là thứ tốt, bí tịch luyện thể, là phương pháp tu luyện võ đạo.

“Vậy Thượng cổ Luyện Khí thuật kia đây?” Mộc Phàm lập tức tiếp

tục dò hỏi.

Hệ thống lại giải thích: “Thượng cổ Luyện Khí thuật, chính là một loại Luyện Khí thuật truyền thừa từ xa xưa, theo lý luận cũng có thể tu luyện đến một ngàn tầng, mỗi khi tu luyện một tầng có thể được một lần tôi thể, là pháp môn Luyện Khí vô thượng.”

“Bảo bối tốt a, coi như ngươi có chút lương tâm, nếu không thiệt thòi chết ta, 1 tỷ a.”

Mộc Phàm có chút thịt đau kêu rên một tiếng, trong lòng cuối cùng có chút an ủi.

Tuy rằng có hơi thất vọng, nạp 1 tỷ, chỉ đạt được mấy thứ này, nhìn qua đều là bảo bối, thẻ cứu cực, thẻ tu luyện, hai quyển bí tịch đều là đồ vật rất khó cân nhắc giá trị.

Một phần võ đạo luyện thể thuật, một phần Luyện Khí thuật, trực tiếp cho Mộc Phàm hai phần bí tịch tu luyện trân quý a.

“Hệ thống, tu luyện như thế nào?”

Mộc Phàm lập tức dò hỏi, đây mới là mấu chốt, bằng không có được bí tịch cũng không thể tu luyện, vậy lấy làm gì, chẳng lẽ lấy trưng bày?

“Ký chủ nạp phí đạt được khen thưởng, lần đầu tu luyện có thể miễn phí đem 《 Thanh đồng luyện thể thuật 》 , 《 Thượng cổ Luyện Khí thuật 》 tu luyện đến tầng thứ nhất, có bắt đầu tu luyện hay không?”

Hệ thống lại giải thích một chút, làm Mộc Phàm rất vui mừng.

Hắn mừng rỡ hỏi: “Hệ thống, ý ngươi là ta có thể tu luyện cả hai phần bí tịch, có thể tu luyện võ đạo, cũng có thể Luyện Khí?”

“Đúng vậy, ký chủ lý giải chính xác, cả hai đồng tu, cũng không có bất luận xung đột gì, xin hỏi ký chủ có mở ra tu luyện hay không?”

Hệ thống trả lời khiến trong lòng Mộc Phàm mừng như điên, cái này thật sự phát đạt, hai hệ đồng tu, luyện thể võ giả, Luyện Khí tu chân.

“Tu luyện, mau tu luyện.”

Mộc Phàm đỏ mắt, cơ hồ là gào thét trong lòng.

Đinh!

“Bắt đầu tu luyện miễn phí 《 Thanh đồng luyện thể thuật 》 tầng thứ nhất, 《 Thượng cổ Luyện Khí thuật 》 tầng thứ nhất.”

Ong!

Theo thanh âm hệ thống, Mộc Phàm không kịp phản ứng, liền cảm giác một lực lượng vô hình dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, cuồn cuộn như nước, mãnh liệt chui nhập.

Oanh một tiếng, đầu Mộc Phàm nổ vang, chỉ cảm thấy một luồng tin tức bàng bạc dũng mãnh tiến vào, thống khổ làm hắn nhịn không được kêu thảm thiết.

“A... Hệ thống, ngươi hố ta.” Mộc Phàm kêu thảm quay cuồng trên mặt đất.

Hắn thống khổ ôm đầu, như muốn nổ tung, trong óc tràn vào rất nhiều tin tức, thiếu chút nữa khiến hắn nổ tung.

Đây là hậu quả do hắn không có hiểu rõ ràng liền mở ra tu luyện, hai phầb bí tịch cường đại, đồng thời tu luyện sẽ có hậu quả như vậy.

“Đinh, kiểm tra đo lường cường độ linh hồn ý thức của ký chủ không đủ, tạm dừng tu luyện một loại bí tịch, xin hỏi ký chủ tạm dừng tu luyện bí tịch nào?”

Hệ thống nhắc nhở, làm Mộc Phàm bớt thống khổ không ít, lập tức thở ra.

“Tu luyện Thanh đồng luyện thể thuật.” Mộc Phàm kêu rên một tiếng.

Hắn còn nhớ rõ, tu luyện, vẫn là thân thể vượt qua thử thách tương đối tốt hơn, thân thể cường đại rồi, đao thương bất nhập, vậy mới thật sự an toàn.

Dù sao thế giới này rất nguy hiểm, có một thân thể mạnh mẽ vẫn rất cần thiết, còn Luyện Khí, vẫn nên lưu trữ sau này tính tiếp.

Oanh!

Theo giảm bớt một loại tu luyện, Mộc Phàm bớt thốn khổ, lúc này rốt cuộc cò thể cắn răng kiên trì, gắt gao ép xuống cái loại thống khổ mãnh liệt này.

Trong thân thể tựa như có hàng tỉ con kiến đang cắn, vô cùng đau đớn, có vô số năng lượng dũng mãnh tiến vào, bắt đầu rèn luyện mỗi một tế bào thân thể của hắn.

Bùm bùm!

Lúc này, Mộc Phàm nằm trên mặt đất cuộn lại, hàm răng cắn chặt, trong thân thể không ngừng truyền đến tiếng bùm bùm.

Không chỉ có như thế, thân thể hắn còn tràn ra một vết máu đỏ đen, tản ra một mùi vị tanh tưởi.

Cảm giác này, giống như là thân thể bài tiết trong truyền thuyết, lỗ chân lông phun ra, đem tạp chất trong cơ thể tẩy sạch.

Tình huống như thế, chính là linh khí tôi thể, năng lượng luyện thể.

Giờ phút này, Mộc Phàm rõ ràng cảm giác được thân thể của mình chính không ngừng mạnh lên, cốt cách, cơ bắp, gân cốt... đều đang nhanh chóng mạnh dần.

Lực lượng đang tăng cường, thống khổ đang giảm bớt từng chút.

Không biết qua bao lâu, Mộc Phàm cảm giác thống khổ biến mất, thay thế chính là một loại thoải mái chưa từng có bao giờ, tự nhiên thân thể như gạt bỏ vô số gánh nặng.

“Sảng khoái!”

Mộc Phàm linh hoạt xoay người nhảy lên, cả người vững vàng rơi xuống đất, động tác có thể nói là nhanh nhẹn dứt khoát.

Nhưng nghe thấy mùi tanh trên người, Mộc Phàm liền nhịn không được bóp mũi, nhanh như chớp chạy hướng về phía buồng vệ sinh bắt đầu rửa ráy một trận.

Xôn xao!

Bọt nước lạnh băng rửa sạch dơ bẩn trên người, Mộc Phàm tinh thần sảng khoái, cảm giác cả người đều trở nên khác biệt.

“Đẹp trai hơn rất nhiều.”

Nhìn bộ dáng trong gương, Mộc Phàm nhếch miệng cười, nhéo nhéo nắm tay, cái loại cảm giác tràn ngập lực lượng này, cảm giác rất mỹ diệu.

“Hệ thống, hiện tại ta mạnh cỡ nào?”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm nhịn không được dò hỏi hệ thống, hiện tại là cấp độ gì?

“Ký chủ hiện tại vượt qua bất kỳ người Tôi thể quyền viên mãn nào.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm suy tư, nói cách khác, hiện tại Thanh đồng luyện thể thuật tầng thứ nhất, lực lượng đã vượt qua cao thủ Tôi thể quyền viên mãn ở thế giới này.

“Mới tầng thứ nhất mà lợi hại như vậy, vậy mười tầng, trăm tầng, một ngàn tầng là khái niệm gì?” Trong lòng Mộc Phàm khát khao.

Phanh!

Đang mơ mộng, đột nhiên có một tiếng vang lớn bừng tỉnh Mộc Phàm, cửa buồng vệ sinh chia năm xẻ bảy, vô số vụn gỗ bay đến.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn, hai mắt trừng lớn, cả người ngây ra.

Chương 8: Chấp pháp giả

“Không được nhúc nhích, giơ tay lên... Ách...”

Hét lớn một tiếng, hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, ngây ngốc nhìn cánh cửa chia năm xẻ bảy.

Chỗ cửa buồng vệ sinh có một nữ tử xinh đẹp đang đứng, cột tóc đuôi ngựa, thân mặc đồ chiến, dáng người cao gầy, trong tay chính nắm một khẩu súng chỉ vào hắn.

Không khí đọng lại, có chút quỷ dị, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ước chừng nửa phút.

“A.... Lưu manh!”

Từ biệt thự truyền ra một tiếng thét chói tai, kinh động một đám chim chóc ở rừng cây chung quanh rừng

“Ngươi là cái lưu manh!”

Mặt nữ tử đỏ bừng, phát ra một tiếng thét, lập tức bụm mặt xoay người sang chỗ khác.

Mộc Phàm đen mặt nhìn mỹ nữ đột nhiên xâm nhập này, lại nhìn nhìn cánh cửa tan nát trên mặt đất, trong lòng khóc không ra nước mắt.

“Nhanh mặc quần áo đi.”

Mỹ nữ ném xuống một câu vội vàng chạy đi, lưu lại Mộc Phàm trong phòng vệ sinh, có loại cảm giác bi phẫn muốn chết.

Cái này là chuyện gì a.

Đang chà rửa vui vẻ, đột nhiên một mỹ nữ xông tới, rồi tự xấu hổ? ?

Mộc Phàm vừa tức giận bất bình, vừa nhanh chóng mặc quần áo.

Mặc chỉnh tề, Mộc Phàm đi tới phòng khách, vừa lúc thấy mỹ nữ tỷ tỷ kia đang ngồi ở trên sô pha, khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng, rất đáng yêu.

Nàng trộm liếc Mộc Phàm, lại nhanh chóng cúi đầu, che giấu sự xấu hổ.

Thật ra Mộc Phàm so với nàng càng xấu hổ hơn, đi tới sô pha ngồi xuống, nhìn tiểu tỷ tỷ đối diện, không để ý a, nàng thật sự xinh đẹp.

Thành thục, mỹ lệ.

Nhưng trong lòng hắn rất tò mò, nàng rốt cuộc là ai.

Vì sao đột nhiên xông tới.

“Lưu manh.” Mỹ nữ hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Phàm một cái.

Nghe thế, Mộc Phàm vô tội chớp chớp mắt, vô tội nói: “Đại tỷ, ta mới là người bị hại được chứ, muốn nói lưu manh, ngươi mới là lưu manh.”

“Ngươi mới là, lưu manh không mặc quần áo.” Mỹ nữ căm giận trừng mắt, nói: “Còn có, ngươi kêu ai đại tỷ, ta mới hai mươi tuổi, có già như vậy sao?”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, trợn trắng mắt nói: “Được đi, tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, xin hỏi, ngươi là ai, vì sao đột nhiên xâm nhập vào nhà của ta, còn đá hư nhà cửa buồng vệ sinh, ngươi nói ngươi không phải lưu manh là cái gì?”

“Ta thấy ngươi mới là nữ lưu manh, ta có thể tố cáo ngươi xâm nhập gia cư bất hợp pháp, còn ý đồ phi lễ một cái vị học sinh thành niên.” Mộc Phàm nói lời lẽ chính đáng.

Tiểu tỷ tỷ vừa nghe xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, trong lòng suy nghĩ, thật đúng là nàng đột nhiên xâm nhập nhà người ta.

Nàng vốn tưởng rằng nơi này không ai ở, liền tiến vào kiểm tra, không nghĩ tới thế mà tạo ra tình huống xấu hổ như bây giờ.

“Ngươi là học sinh?” Mỹ nữ kinh ngạc đánh giá Mộc Phàm.

Thật đúng là, khuôn mặt lộ ra một chút non nớt, nhìn qua chắc là học sinh trung học đi.

Nàng xấu hổ, nói: “Xin lỗi, ta tên Lăng Sa, số hiệu 057, là thành viên đội chấp pháp khu thứ tám, ta đang đuổi bắt một cái tội phạm vừa mới vượt ngục.”

“Đối với chuyện hiểu lầm vừa rồi, ta chính thức xin lỗi ngươi.”

Lăng Sa nói xong trên mặt hơi ửng đỏ, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, hiện tại đều cảm giác khuôn mặt nóng rát.

Nàng vừa nhớ tới dáng người hoàn mỹ của Mộc Phàm, lại càng thêm ngượng ngùng.

“Chấp pháp giả?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng.

Lúc này kinh ngạc, không nghĩ tới xông tới tiểu tỷ tỷ xinh đẹp này, thế mà là một vị chấp pháp giả của khu thứ tám.

Lăng Sa gật gật đầu, lấy ra một tờ giấy chứng nhận nói: “Không tồi, ta là thành viên đội chấp pháp thứ ba khu thứ tám, đây là chứng nhận.”

Mộc Phàm nhìn nhìn gật đầu, tin lời nàng nói.

Thấy hắn tin, Lăng Sa nhẹ nhàng thở ra, giải thích nói: “Ta vừa mới truy tung tên đào phạm kia, tại khu vực này mất dấu.”

“Ta thấy nơi đây có một căn biệt thự, liền tiến vào tìm tòi một chút, không nghĩ tới tạo thành một trận hiểu lầm, thật sự rất xin lỗi.”

Sau khi bình tĩnh lại, Lăng Sa tự nhiên hào phóng xin lỗi, thật là một tiểu tỷ tỷ hào sảng, nói xong còn nhìn Mộc Phàm xin lỗi xin lỗi.

Dù sao đối phương vẫn là một học sinh vị thành niên.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì, một người ở nơi này?” Lăng Sa bỗng

nhiên phản ứng.

Mộc Phàm gật gật đầu, lười biếng dựa vào sô pha, nói: “Ta tên Mộc Phàm, là học sinh sơ nhất ban ba trung học tu chân đệ nhị, nơi này chỉ có mình ta ở.”

“Trung học tu chân đệ nhị, sơ nhất, ban ba?” Lăng Sa kinh ngạc, như suy tư gì đó, nhìn Mộc Phàm.

Tiểu tử này, thì ra là học sinh nhị trung a, nàng tự nhiên quen thuộc, bởi vì nàng đã từng học ở nơi đó.

“Thật trùng hợp nga, ta cũng tốt nghiệp từ đó, tính ra, ta hẳn là học tỷ của ngươ a.” Lăng Sa lộ ra một nụ cười động lòng.

Tim Mộc Phàm nhảy dựng, thầm mắng, có phải mình xuyên qua độc thân mười mấy năm hay không, thấy mỹ nữ tim liền đập nhanh?

Vứt đi suy nghĩ lung tung rối loạn, Mộc Phàm kinh ngạc nói: “Ngươi cũng tưnf học nhị trung, nói như vậy ngươi hẳn là học tỷ của ta.”

“Ta đây là gọi ngươi là học tỷ đây, hay là gọi ngươi... Tiểu tỷ tỷ?” Mộc Phàm làm vẻ mặt đơn thuần hỏi.

Lăng Sa vừa nghe trong lòng đắc ý nói: “Tùy ngươi, gọi như thế nào cũng được, đúng rồi, gần nhất trong ngục giam tu chân có một cái tội phạm cực kỳ nguy hiểm chạy thoát, chúng ta đang đuổi bắt, chính ngươi một người ở nơi này rất không an toàn.”

“Vì an toàn của ngươi, ta cảm thấy ngươi về trường học thì tốt hơn.”

Lăng Sa thiện ý nhắc nhở, để Mộc Phàm không nên một mình ở chỗ này, rốt cuộc có chút hẻo lánh, một người rất không an toàn.

Đối với Mộc Phàm trước kia mà nói, có lẽ thật vậy, nhưng hiện tại nha, cũng không nhất định.

Khoé miệng Mộc Phàm hơi cong lên, lộ ra một nụ cười tự tin, hoàn toàn không để ở trong lòng, có hệ thống, hơn nữa Thanh đồng

luyện thể thuật vừa mới xong tầng thứ nhất, lực lượng tăng mạnh, lòng tin tặng mạnh, tự nhiên không sợ bất cứ thứ gì.

“Không cần, ta quen một mình rồi.” Mộc Phàm từ chối ý tốt của nàng.

Võ giả Tôi thể bát trọng mà thôi, chính mình chỉ cần cẩn thận một chút, lấy Thanh đồng luyện thể thuật tầng một, đủ để tự bảo vệ mình.

Đây là chỗ hắn tự tin, cho nên, không hoảng hốt chút nào.

Lăng Sa hết chỗ nói rồi, tiểu thí hài trước mắt này lấy tự tin từ đâu a, một học sinh vị thành niên, thế mà bình tĩnh như thế?

Nhưng nàng vẫn có chút không yên tâm, nói: “Như vậy đi, mấy ngày nay ta tạm thời ở nơi này, vì an toàn của ngươi, chờ đào phạm bị bắt lấy liền không có việc gì.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm liền trừng to hai mắt, khoa trương nói: “Không phải đâu, ngươi muốn ở nơi này, không được, kiên quyết không được, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng tuyệt đối không được.”

“Ta đây là đang bảo hộ ngươi, như thế nào không được?” Lăng Sa tức giận.

Gia hỏa này, người ta có ý tốt muốn bảo hộ hắn, vậy mà không cảm kích.

Mộc Phàm làm vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đây là nhà ta, ta nói không được liền không được, còn có, ngươi đánh hỏng cửa buồng vệ sinh, cần bồi thường.”

“Bồi thường?” Lăng Sa trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Mộc Phàm nghiêm trang nói: “Đương nhiên, bằng không ngươi cho rằng tùy ý hủy hoại tài sản của người khác, không cần bồi thường sao?”

“Đùa cái gì vậy, cần phải bồi thường, năm vạn, thiếu một phân tiền đều không được.”

Lời lẽ chính đáng nói xong, hắn vươn năm ngón tay, bộ dạng kiên quyết không nhân nhượng.

Lúc này Lăng Sa ngây ngốc rồi.

Một cái cửa, muốn năm vạn, ngươi cướp bóc đi?

“Năm vạn?” Lăng Sa lập tức nhảy dựng lên, nổi giận nói: “Ngươi đánh cướp cũng không có khả năng, ta nhiều nhất cho ngươi năm ngàn, này đã là nửa tháng lương của ta.”

Nàng nói xong còn có chút thịt đau, nhìn nhìn Mộc Phàm, nói tiếp: “Nếu ngươi không muốn, vậy quên đi, chính ngươi phải cẩn thận, gặp được nguy hiểm có thể lập tức cho ta biết.”

“Đây là số ta, ngươi nhớ kỹ, có việc gọi cho ta.”

Lăng Sa nói xong, viết xuống một cái dãy số giao cho Mộc Phàm, lúc này mới đứng dậy rời biệt thự.

Nhìn nàng rời đi, trong lòng Mộc Phàm đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng đi rồi.

Rốt cuộc, trên người hắn có bí mật không thể nói, sao có thể để Lăng Sa ở nơi này, nói giỡn, mỹ nữ cũng không được.

Chương 9: Thật hố a

Ngoài biệt thự, Lăng Sa vừa đi vừa nói thầm.

“Đáng giận tiểu thí hài, thế mà lừa bịp tống tiền ta, một cái cửa cùn muốn năm vạn?”

Lăng Sa nhớ tới chuyện này liền tức giận bất bình, đối Mộc Phàm có một chút bất mãn, quá biết lừa bịp tống tiền.

Không phải một cái cửa thôi sao?

Thật ra Mộc Phàm cũng không nói lố, cái cửa kia, chính là dùng gỗ đỏ trăm năm làm thành, giá cả ít nhất năm vạn.

“Không được, đào phạm nhất định liền ở xing quanh, ta đi như vậy, tiểu thí hài kia sẽ nguy hiểm.”

Đang đi, Lăng Sa đột nhiên dừng lại, trong lòng vẫn không yên tâm.

Mộc Phàm là một cái học sinh sơ nhất, vẫn còn vị thành niên, đối mặt một cái tội phạm nguy hiểm Tôi thể tầng tám sao có thể ứng đối.

Cho nên nghĩ đến điểm này, Lăng Sa dừng lại bước chân.

Nàng có trực giác, cái đào phạm kia liền ở gần đây.

Nghĩ vậy, Lăng Sa dạo qua một vòng, lại lặng yên đi trở về, đương nhiên không có tiến vào biệt thự, mà là giấu ở gần.

Nàng cảm thấy cần giám thị một phen, nói không chừng đào phạm kia sẽ xuất hiện, như vậy có thể bảo hộ học đệ Mộc Phàm, lại có thể lập công.

“Tiểu thí hài, dám lừa bịp tống tiền tỷ tỷ, chờ bắt được đào phạm, xem tỷ thu thập ngươi thế nào.”

Lăng Sa nhìn biệt thự trong lòng âm thầm hừ lạnh, đã nghĩ ra cách trừng phạt Mộc Phàm.

Nhưng nàng không nghĩ xem là xâm nhập biệt thự trước, còn đánh nát cửa của người ta.

Cùng lúc đó, ở chỗ khác trong rừng cây, có một đôi mắt lạnh băng đang nhìn chằm chằm vào biệt thự, lộ ra một chút lạnh lẽo.

Trong biệt thự, Mộc Phàm ngồi ở trên sô pha lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Lăng Sa kia đã cảnh tỉnh Mộc Phàm, thực lực của mình hiện tại vẫn quá yếu, dễ dàng mắc mưu.

Cho nên, chuyện mấu chốt nhất bây giờ chính là tăng lên thực lực.

Nếu là người bình thường còn không có khả năng trong thời gian ngắn tăng thực lực lên nhiều, nhưng Mộc Phàm bất đồng, có hệ thống tự nhiên không giống rồi..

“Hệ thống, nếu ta muốn đưa Thanh đồng thau luyện thể thuật tăng lên tới tầng một trăm yêu cần bao nhiêu?”

Mộc Phàm mở miệng liền kinh người, thế mà muốn lập tức muốn tăng Thanh đồng thau luyện thể thuật lên tới tầng một trăm.

“Ký chủ, Thanh đồng luyện thể thuật, tầng thứ hai tiêu phí hai vạn, tầng thứ ba, ba vạn, tầng thứ tư bốn vạn, cứ tính như vậy, tầng thứ mười mười vạn nguyên.”

“Sau tầng mười, mỗi khi tăng lên một tầng cần mười vạn, sau tầng một trăm, mỗi khi tăng lên một tầng cần trăm vạn, sau tầng hai trăm mỗi khi tăng lên một tầng cần hai trăm vạn, cứ tính như vậy thẳng đến một ngàn tầng.”

“Hơn nữa nhắc nhở ký chủ, căn cứ kết quả bổn hệ thống tính toán ra, dù ký chủ có thể lập tức tăng lên tầng một trăm, cũng chỉ có một cái kết cục, đó chính là phanh...”

“Cần nhiều như vậy?” Nghe thế Mộc Phàm đều trợn tròn mắt.

Quá mắc, hơn nữa hệ thống nói hắn tự nhiên có thể hiểu, ý nó là Mộc Phàm lập tức tăng lên tầng một trăm, kết cục chỉ có một, đó chính là nổ tan xác.

“Không phải đâu?” Mộc Phàm kinh ngạc, nghi hoặc nói: “Ngươi không phải hệ thống siêu cấp sao, chẳng lẽ thăng cấp một trăm tầng mà không có nguy hiểm cũng không làm được?”

“Không phải bổn hệ thống không làm được mà là ký chủ ngươi không có cách nào chịu nổi, cho nên, mời ký chủ thận trọng suy xét lại ra quyết định.”

Hệ thống đáp lại, làm lòng Mộc Phàm chợt lạnh, nghĩ đến chính mình đột nhiên nổ banh xác liền nhịn không được biến sắc.

Nói giỡn, tuyệt đối không được a.

Giống như là một ly nước bình thường, lập tức bỏ vào cục Natri khổng lồ, chắc chắn sẽ nổ mạnh.

“Thôi được, tạm thời như vậy, nghèo a, chờ ta có tiền sẽ tăng lên từng tầng.” Mộc Phàm bất đắc dĩ nói.

Nhưng hệ thống lại nhắc nhở: “Ký chủ, ngươi trước mắt có thể tăng lên tới mười tầng là cao nhất, chỉ khi ngươi hoàn toàn quen thuộc vận dụng một thân lực lượng, mới có thể tiến thêm một bước tiếp tục tăng lên.”

“Như vậy a.” Trong lòng Mộc Phàm có chút thất vọng.

Còn tưởng rằng có thể lập tức tăng lên tới một cái cấp độ rất cao, vô địch thiên hạ, nhưng thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy, ăn một ngụm không ra một tên béo a.

Chính cái gọi là nóng vội ăn đậu hủ không kịp nguội, ngươi muốn một ngụm ăn thành một cái người khổng lồ, sao có thể đây?

Liền tính là có bản lĩnh cho ngươi ăn cả mặt trời, ngươi cũng tiêu hóa không được.

Ý hệ thống là cho Mộc Phàm từng bước một, không thể nóng nảy, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

“Hiện tại nghèo a, hệ thống, có thể nợ không? Ngươi xem 1 tỷ đều tạp hết cho ngươi, hệ thống, ta hiện tại hối hận, có thể rút lại không?” Mộc Phàm khóc tang hỏi.

“Bổn hệ thống không trả hàng, không thể nợ, xin ký chủ tự trọng.”

Hệ thống trả lời, làm Mộc Phàm cười khổ không thôi, cái này hối hận cũng không tác dụng.

“Không rõ lắm sức mạnh hiện tại thế nào, nói như vậy, Tôi thể quyền viên mãn, trải qua lần đầu linh khí tôi thể có thể có lực lượng một ngàn cân, lực lượng của ta vượt qua Tôi thể quyền viên mãn, cũng chính là Tôi thể tầng một, lực lượng hẳn là hơn một ngàn cân.”

Mộc Phàm ở trong lòng yên lặng tự hỏi, cảm thụ lực lượng trong cơ thể, không rõ sức mạnh cụ thể, cần phải thử nghiệm một trận mới biết được.

Ong!

Thân thể Mộc Phàm hơi hơi chấn động, vận chuyển Thanh đồng luyện thể thuật, thân thể bắt đầu lưu động từng luồng sáng màu đồng.

Đó là biểu hiện của Thanh đồng luyện thể thuật, trong cơ bắp thân thể đang tản ra một màu đồng nhàn nhạt, thần dị phi phàm.

Mà hắn cảm giác thân thể của mình, xương cốt, độ cứng, tính dẻo dai của cơ bắp, thể chất, phòng ngự... đạt tới một cái mức độ kinh người.

Loáng thoáng từ trong thân thể truyền đến từng đợt tiếng leng keng, tựa như kim loại va chạm, thanh thúy dễ nghe.

“Tìm một cơ hội, về trường học thử nghiệm một chút.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói.

Chỉ là nhớ tới thống khổ khi tăng lên, Mộc Phàm buồn bực, nhưng trải qua loại thống khổ này là rất bình thường, Mộc Phàm tự nhiên không khiếp đảm sợ hãi.

Có thực lực, chỉ một chút thống khổ thì tính cái gì đâu?

“Đây mới là cảm giác tràn ngập lực lượng.”

Mộc Phàm bóp bóp nắm tay, cảm giác thân thể tràn đầy năng lượng, rất vừa lòng.

Hắn nhìn nhìn thân thể của mình, so với trước kia cường tráng hơn rất nhiều, cơ bắp góc cạnh rõ ràng, cao thêm một khúc.

Hiện tại Mộc Phàm phỏng chừng cỡ mét bảy, một cái nam sinh sơ nhất, có thể cao mét bảy rất không tồi.

“Hoàn mỹ!”

Mộc Phàm hài lòng với những biến hóa này, cười rộ lên, tự luyến.

Thanh đồng luyện thể thuật tầng thứ nhất, hiện tại chỉ sức mạnh thôi, Mộc Phàm đã vượt qua võ giả Tôi thể quyền viên mãn..

Đương nhiên, phương diện ý thức chiến đấu, võ kỹ là một thiếu hụt.

Cho nên Mộc Phàm lại bắt đầu tự hỏi, ý thức chiến đấu là một vấn đề, mà võkỹ cường đại lại là một cái vấn đề rất trọng yếu.

“Hệ thống, đưa Tôi thể quyền tăng lên tới viên mãn cần bao nhiêu?” Mộc Phàm dò hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống truyền đến câu trả lời: “Ký chủ, Tôi thể quyền nhập môn, 1 vạn, chút thành tựu 10 vạn, đại thành 100 vạn, viên mãn 1000 vạn, cứu cực 1 trăm triệu.”

“Phốc... Hố a...” Mộc Phàm thật muốn hộc máu.

Nhừn hắn nghe được hệ thống nói tăng lên tới cứu cực, thật sự có cấp bậc cứu cực này?

“Cứu cực... Đúng rồi, nếu không, tiêu hao một tấm thẻ Cứu cực, trước xem hiệu quả Tôi thể quyền cứu cực?”

Mộc Phàm suy xét, có nên đem Tôi thể quyền trực tiếp tăng lên tới Cứu cực hay không?

Nhưng lại hơi do dự, dù sao thẻ Cứu cực chỉ có hai tấm, dùng liền ít đi một tấn, dùng ở hàng vỉa hè như Tôi thể quyền có phải lãng

phí quá hay không?

Mộc Phàm suy tư một hồi, vẫn quyết định phóng tay một lần, Tôi thể quyền dù sao cũng là hàng vỉa hè, cấp độ quá thấp, nếu không, chờ được đến võ kỹ đẳng cấp cao lại tăng lên.

Đang nghĩ ngợi tới, bên ngoài truyền đến một động tĩnh rất nhỏ bừng tỉnh hắn.

Lạch cạch!

“A, có người, là Lăng Sa sao?” Thân thể Mộc Phàm chấn động, trong lòng có một dự cảm xấu.

Thực lực đột phá, ngũ giác của Mộc Phàm tăng nhiều, lập tức cảm ứng được có người xâm nhập biệt thự!

Chương 10: Đào phạm nguy hiểm

Ngoài biệt thự, một bóng đen lặng yên từ cửa sổ xoay người nhảy vào.

Động tác nhanh nhạy nhẹ nhàng, bộ mặt dữ tợn, má trái một cái bớt màu xanh lá, một con mắt hoàn toàn mù, mặt khác một con mắt lộ ra sự hung ác xảo trá.

Đây là một nhân vật nguy hiểm.

Trong tay hắn cầm theo một thanh chuỷ thủ còn dính máu, đi từng bước một hướng phòng khách, một mắt lộ ra sát khí khủng bố dữ tợn.

Lúc này, Lăng Sa ở ngoài chờ mãi chờ mãi, đã có chút không kiên nhẫn.

“Đào phạm kia rốt cuộc trốn đi đâu vậy?”

Đang lúc nàng nói thầm, đột nhiên liếc tới cửa sổ biệt thự, thấy một bóng đen lướt nhanh, trong lòng bỗng nhiên chấn động.

Hai mắt chợt dừng, loáng thoáng thấy người kia tay cầm chủy thủ, trên mặt còn có một cái bớt màu xanh lá.

Một mắt, có bớt, đúng là đào phạm!

Phản ứng đầu tiên của Lăng Sa chính là không sai, gia hỏa này chính là đào phạm vừa mới trốn thoát kia.

“Không tốt, tiểu thí hài gặp nguy hiểm!”

Nàng bỗng nhiên phản ứng kịp, đào phạm tiến vào biệt thự, Mộc Phàm tiểu bằng hữu chẳng phải gặp nguy hiểm.

Hầu như không cần suy nghĩ, nàng lập tức vọt ra, hướng tới biệt thự.

.....

Phòng khách, trên sô pha, sắc mặt Mộc Phàm không ngừng biến đổi, hai mắt nhìn chằm chằm nam tử một mắt lặng yên đi vào.

Nhìn thấy hắn, Mộc Phàm liền lập tức chắc chắn đối phương chính là đào phạm mà phía trước phát thanh đã nhắc tới, cực kỳ nguy hiểm.

“Ngươi là ai, vì sao xâm nhập nhà ta.” Mộc Phàm ngồi ở chỗ kia, biểu hiện trấn định.

Thật ra trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút hoảng hốt, bởi vì hắn căn bản không có bất luận kinh nghiện đánh nhau gì, dù hệ thống đã gia tăng thực lực.

Cho nên khi đối mặt với đào phạm hung ác này, trong lòng vẫn có một chút khẩn trương.

Chuyện rất thường tình a.

“Hắc hắc, tiểu tử, da thịt non mịn, lão tử bị nhốt suốt mười mấy năm, đã thật lâu thật lâu chưa thấy qua nữ nhân.”

Tên một mắt mở miệng, Mộc Phàm liền nhịn không được lạnh sống lưng, trán đều toát mồ hôi.

Mẹ nó, gặp được một cái biến thái.

Mộc Phàm thầm mắng, tiếp theo giận dữ, gia hỏa này coi mình thành cái gì, sơn dương đợi làm thịt sao?

Nghĩ vậy, Mộc Phàm trấn định tâm thần, hừ lạnh nói: “Nói thật cho ngươi biết, vừa mới có chấp pháp giả từ ta nơi này đi ra, nếu ta là ngươi, liền sẽ lập tức lập tức trực tiếp chạy khỏi khu thứ tám, không bao lâu nữa ngươi sẽ bị chấp pháp giả bắt lấy.”

“Tiểu tử, không cần làm ta sợ, lão tử là trùm dọa nạt.” Vẻ mặt hắn dữ tợn, nhếch miệng lộ ra một ngụm răng vàng.

Gia hỏa này, bao lâu không đánh răng, cách thật xa đều có thể ngửi được một mùi thối.

Mộc Phàm bóp mũi chán ghét nói: “Ngươi cái tên này, là bị nhốt ở

hố phân đi, sao cả người phát ra mùi tanh tưởi, hôi chết người ta."

Lời này truyền vào trong tai một mắt, tức khắc giận tím mặt, trong mắt phát ra tia sắc lạnh.

"Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi."

Một mắt gầm nhẹ một tiếng, thân ảnh nhoáng lên, cấp tốc nhào hướng Mộc Phàm, chủy thủ nhanh như tia chớp đâm vào cổ hắn.

Đối mặt với một mắt đột nhiên tập kích, Mộc Phàm có chút khẩn trương, nhưng vẫn theo bản năng dùng sức toàn thân, đánh tới một quyền.

Phanh!

"Dừng tay!"

Chỉ nghe một tiếng hét lớn, cửa biệt thự "Phanh" một tiếng, nổ tung, vô số mảnh vụn tựa như từng lưỡi dao sắc bén bay về phía Mộc Phàm cùng tên một mắt.

Nhìn thấy vậy, Mộc Phàm nhấc đệm sô pha che chắn, tránh thoát một kiếp, đương nhiên dù không né cũng sẽ không có bất luận thương tổn gì, bởi vì Thanh đồng luyện thể thuật đã sớm khiến thân thể hắn không giống bình thường.

Còn một mắt thế tới ào ạt, căn bản không thể thu lực, hoàn toàn là dùng thân thể trực tiếp thừa nhận những mảnh vụn đánh vào.

Đinh...

Thân thể một mắt phát ra tiếng leng keng, ẩn ẩn có một tầng ánh sáng hiện lên trên da, một viên đạn bắn tới, thế mà chặn viên đạn, lông tóc không tổn hao gì.

Sắc mặt Mộc Phàm khẽ đổi, nhìn một mắt không tổn hao gì tiếp tục đánh tới, Tôi thể bát trọng, thân thể trải qua tám lần linh khí tôi thể, kiên cố như thiết, quả nhiên như thế.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng người từ cửa bay tới, nháy mắt chắn trước mặt Mộc Phàm, một thanh chủy thủ cắt

ngang qua, vừa lúc va chạm vào chủy thủ của tên một mắt.

Keng!

Chủy thủ va chạm một lần, hai người nhanh chóng lui về phía sau.

Một mắt kinh nghi nhìn người tới, kinh ngạc vạn phần.

“Chấp pháp giả?” Tên một mắt hơi hoảng loạn, nhanh chóng nhìn bốn phía.

Nhưng rất mau hắn liền trấn định, bởi vì chỉ có mình Lăng Sa, bốn phía không có cảm ứng được bất kỳ hơi thở cường đại nào.

“Hắc hắc, không nghĩ tới thế mà có một cô bé, không tồi, thật xinh đẹp, dáng người rất quyến rũ, lão tử thích.”

Mắt hắn sáng lên, nhìn chằm chằm Lăng Sa, cười đầy dâm đãng.

“Một mắt, ta khuyên ngươi nên thúc thủ chịu trói, ngươi trốn không thoát đâu.” Lăng Sa liền nghiêm khắc cảnh cáo đối phương.

Nàng một tay nắm thương, một tay nắm chủy thủ, làm tốt chuẩn bị chiến đấu, cảnh giác nhìn một mắt ở đối diện, trong lòng thì âm thầm bối rối.

Vừa mới giao thủ một chút, làm nàng hiểu rõ, tên đào phạm này căn bản không phải Tôi thể bát trọng đơn giản như tin tức nói, rất có khả năng là một cao thủ Tôi thể cửu trọng viên mãn.

Bởi vì, chỉ có Tôi thể cửu trọng viên mãn mới có thể đỡ đạn, rất nguy hiểm nhưng gình như hắn bị nội thương.

“Tôi thể bát trọng, cô bé, ngươi không tồi nha.” Một mắt liếm liếm vết máu trên chủy thủ, cười dữ tợn nhìn chằm chằm Lăng Sa.

Còn Mộc Phàm, thì bị bỏ qua, một học sinh vị thành niên, có thể có năng lực gì, căn bản không cần để ý.

Mộc Phàm yên lặng câm nín, nhìn Lăng Sa, còn có mảnh gỗ vụn đầy sàn, cửa lớn biệt thự bị nàng đánh nát.

Nhìn nhìn xong, Mộc Phàm không biết nên khóc hay nên cười.

“Này, sao ngươi lại tới nữa, còn có, ngươi lần này đánh nát cửa lớn nhà ta, giá trị chế tạo cao tới 50 vạn, ngươi nhớ bồi thường cho ta.”

Mộc Phàm nghiêm trang đứng ở sau Lăng Sa, mở miệng liền nói ra lời này tới.

Không khí hiện trường vốn dĩ ngưng trọng bỗng cứng lại, Lăng Sa, một mắt mang vẻ mặt mộng bức nhìn Mộc Phàm, tiểu thí hài này thật sự không sợ chết a.

Đến lúc này, thế mà còn nhớ thương tiền?

Trong lòng Lăng Sa hận không thể đánh chết tiểu tử này, tức giận nói: “Ngươi đầu rỉ sắt, ta tới cứu ngươi, ngươi còn có tâm tư nhớ thương cửa nhà?”

“Còn nữa, nhanh chạy trốn, đào phạm này rất có thể là võ giả Tôi thể cửu trọng viên mãn, rất nguy hiểm.” Lăng Sa sốt ruột thấp giọng nói.

Mộc Phàm nghe xong, trong lòng cũng cả kinh, rất ngoài ý muốn, không nghĩ tới đào phạm không phải Tôi thể bát trọng, mà là Tôi thể cửu trọng viên mãn, trách không được có thể đỡ đạn.

“Hắc hắc, cô bé, bị ngươi nhìn ra rồi, vậy không cần thiết ẩn giấu nữa.”

Một mắt cười hắc hắc dữ tợn, đi từng bước một hướng tới hai người, trong mắt lộ ra sự khát máu, ánh mắt giống như chết đói làm Lăng Sa thầm kêu không tốt.

Hắn cười dữ tợn nói: “Đừng sợ, chờ chút ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt, mười mấy năm nay, ta chưa gặp qua nữ nhân, hôm nay thật là gặp vận may.”

“Đi mau!”

Lăng Sa nghe xong vội vàng hét lớn một tiếng, nâng thương đâm tới, đáng tiếc bị một mắt tránh đi, nhanh chóng nhào tới.

Mộc Phàm nhìn thấy thế này, trong lòng có chút cảm động, Lăng Sa tuy rằng có hơi không đáng tin cậy, nhưng ít ra còn giúp hắn tranh thủ thời gian chạy trốn.

“Muốn chạy, các ngươi một cái đều đừng hòng chạy.”

Một mắt cười dữ tợn xông tới, cả người tản ra một hơi thở mạnh mẽ, đạp vỡ sàn nhà, cả người tựa như một con bọ ngựa nhảy lên.

“Bát cực, Băng sơn quyền!”

Theo một tiếng quát lớn, một mắt thi triển võ kỹ cao cấp Bát cực quyền, nện một quyền về phía Lăng Sa, khí thế vô song, như núi nứt vỡ.

Chương 11: Cứu cực

Kình phong đập vào mặt, thổi đến mặt đau, đôi mắt đều không mở được.

Sắc mặt Mộc Phàm biến đổi, đây là chỗ lợi hại của võ học cao cấp.

Tên một mắt nắm giữ võ học cao cấp, Bát cực Băng sơn quyền, vừa ra quyền liền rất khủng bố, sô pha trong phòng khách đều bị quyền phong cuốn bay đi.

Quyền phong mạnh mẽ đập vào mặt, mắt thấy Lăng Sa liền sắp bị đánh trúng, không chết cũng tàn phế.

Loại tốc độ này, lực lượng này, căn bản không cùng một cấp bậc, Lăng Sa chỉ là Tôi thể bát trọng, nhìn như không kém nhiều lắm, lại khác biệt rất lớn.

Đối mặt với Tôi thể cửu trọng viên mãn, nàng căn bản không có biện pháp chống lại, thậm chí không thể tránh né.

Vì một khi né tránh, Mộc Phàm sau lưng nhất định sẽ bị đánh thành thịt vụn.

Nghĩ vậy, Lăng Sa cắn răng một cái, vận lực lượng toàn thân, làm ra một cái tư thế đô vật, muốn liều mạng.

Đây là Quân thể trạng đấu thuật chỉ chấp pháp giả mới có thể học tập, uy lực cực kỳ cường đại.

Hai người va chạm, chỉ nghe “Phanh” một tiếng trầm vang, toàn bộ biệt thự hơi hơi chấn động, bốn phía hỗn loạn.

Lăng Sa văng ra ngoài, ngã vào một góc, miệng phun máu tươi, thân bị trọng thương.

“Hắc hắc, đến tiểu tử ngươi, chờ giải quyết ngươi lại hưởng thụ cô bé kia.”

Tên một mắt cười dữ tợn nhảy đến, muốn tuyệt sát Mộc Phàm.

“Chạy mau, trốn a!”

Lăng Sa nhìn đến cảnh này, hoảng sợ kêu to.

“Muốn chạy trốn, vô dụng, đi tìm chết đi.” Tên một mắt cười lớn giết qua tới, quyền phong đập vào mặt.

“Vừa lúc, liền dùng ngươi tới thử uy lực Tôi thể quyền cứu cực.”

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, không có tránh đi, ngược lại làm ra một cái quyết định kinh người.

“Hệ thống, lập tức cấp sử dụng thẻ Cứu cực, tăng Tôi thể quyền lên tới cứu cực, nhanh lên.”

Trong lòng hắn hét lớn một tiếng, muốn đem Tôi thể quyền tăng lên tới cấp độ Cứu cực.

Tầng thứ này, chỉ tồn tại trên lý luận, chưa từng có người đạt tới, cho nên Mộc Phàm phi thường tò mò cảnh giới Tôi thể quyền này có chỗ nào khác biệt.

Ong!

“Tiêu hao một tấm thẻ Cứu cực, Tôi thể quyền nhập môn, thành tựu, đại thành, viên mãn, cứu cực, đã tăng lên xong.”

Theo hệ thống truyền đến một thanh âm, đại não Mộc Phàm ong một chút, bốn phía phảng phất yên lặng, trở nên vô cùng chậm rãi.

Toàn bộ đại não nhanh vận chuyển, vô số quyền pháp dũng mãnh tiến vào đại não, dung nhập vào tâm thần, như sinh ra liền biết.

Hầu như trong một phần ngàn giây, Mộc Phàm lĩnh hội vô số tinh tuý của Tôi thể quyền, một luồng linh khí cường đại từ bốn phương tám hướng vọt tới, nháy mắt nhập vào thể.

Bá!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm lắc mình một cái đi tới, thân hình trở nên vô cùng vĩ ngạn.

Lăng Sa xem ngây người, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm đột nhiên xông lên.

Tên một mắt cũng ngốc, nhìn Mộc Phàm xông tới, trong lòng chấn động, không nghĩ ra làm sao mà tiểu tử này đột nhiên dũng cảm như vậy?

Thật sự ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Tên một mắt cười to nói: "Tiểu tử, nếu ngươi muốn vội vã tìm chết, lão tử liền thành toàn ngươi, đi chết đi."

Một tiếng rống to, tên một mắt phóng đến, cánh tay bọc quyền phong lạnh thấu xương nên hướng về phía mặt Mộc Phàm, một khi bị đánh trúng, đầu tất nhiên nổ thành thịt nát.

Phải biết rằng, võ giả Tôi thể cửu trọng viên mãn, một quyền có thể đánh xuyên qua tấm thép dày ba phân a.

Đối mặt với một quyền dũng mãnh của tên một mắt, Mộc Phàm lại bình tĩnh tự nhiên, cấp tốc chạy như bay, nắm tay nổi lên một tia sáng màu đồng.

Ở trong mắt hắn, từng động tác của tên một mắt chậm lại vô số lần, lộ ra vô số sơ hở.

"Không..."

Phía sau truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của Lăng Sa, nàng không nhịn được nhắm hai mắt.

"Ngươi quá chậm." Mộc Phàm đột nhiên nhàn nhạt nói.

Tên một mắt sửng sốt, không đợi hắn phản ứng kịp, liền thấy Mộc Phàm bỗng nhiên nện tới một quyền.

"Tôi thể quyền?" Tên một mắt cảm giác có chút quái dị, trong lòng báo động, có cảm giác nguy hiểm.

Tuy rằng cảnh giác, nhưng vẫn như cũ là một quyền oanh đến, cuồng phong hô hô.

“Tôi thể quyền, Cứu cực!”

Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, khí thế cả người bừng bừng, nắm tay nháy mắt hóa thành một tia chớp nện hướng tên một mắt.

Tên một mắt đột nhiên trừng lớn một con mắt, đồng tử nổi tơ máu, như gặp quỷ, muốn tránh, muốn tránh đã không kịp, nắm tay nháy mắt nện vào ngực.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, toàn bộ biệt thự lắc lư, Lăng Sa sợ hãi nhắm hai mắt, không dám nhìn kết cục của Mộc Phàm.

Rầm, một bức tường của biệt thự bị đánh xuyên qua, lộ ra một lỗ hình người, bên trong là một người máu thịt lẫn lộn.

Người nọ, lại là tên một mắt.

“Ngươi... Thế mà... Luyện thành... Cứu... Cứu...” Tên một mắt giãy giụa ngẩng đầu, nói còn chưa dứt lời liền tắt thở.

Đến chết hắn đều không thể tưởng tượng được, chính mình sẽ chết trong tay một học sinh vị thành niên, còn là lúc trạng thái cường đại nhất.

Một quyền, chỉ một quyền, tên một mắt Tôi thể cửu trọng viên mãn đã bị xử lý.

Trước khi chết, tên một mắt rốt cuộc hiểu vì sao chết, bởi vì hắn nhìn thấy một quyền kia của Mộc Phàm, thế mà tu luyện tới cảnh giới không người nào đạt tới.

Hao phí một tấm thẻ Cứu cực, uy lực rất khủng bố, Tôi thể cửu trọng viên mãn bị một quyền nháy mắt hạ gục.

“Thật là lợi hại.”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn nắm tay của mình, lại nhìn nhìn tên một mắt bị đánh xuyên qua vách tường, nằm ở trong lỗ, cả người tan thành từng mảnh, xương cốt đứt gãy toàn bộ.

Uy lực cường đại, cả Mộc Phàm cũng sợ ngây người, Cứu cực Tôi thể quyền mạnh mẽ ngoài dự kiến a.

Hơn nữa, một quyền kia không thể tránh né, tên một mắt cũng không có biện pháp chống lại, một quyền mất mạng.

Đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh, Lăng Sa lặng lẽ mở mắt ra, tức khắc bị một màn trước mắt làm choáng váng.

Phòng khạc biệt thự loạn thành một đống, vách tường bị đánh ra một cái lỗ thủng, đá vụn, tro bụi phủ đầy đất.

Trong nhìn qua lỗ to, có một người máu thịt lẫn lộn đang nằm, đúng là tên một mắt.

Nhưng hắn đã chết, không còn động đậy, Lăng Sa xem mà mặt mộng bức, ngây ngốc không biết mình là ai, đang nơi nào.

Tên một mắt Tôi thể cửu trọng viên mãn, chết như thế nào, ai giết chết?

Lăng Sa bỗng nhiên tỉnh ngộ, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mộc Phàm, là tiểu tử này làm?

“Tiểu thí hài, ngươi, là, là ngươi giết hắn?” Lăng Sa vẫn không thể tin được.

Mộc Phàm đang ngồi xổm nơi đó, tìm kiếm gì đó trên người tên một mắt.

Hắn cũng không quay đầu lại nói: “Ta giết, ai, vốn muốn sinh hoạt êm đềm, hiện tại xem ra là không có biện pháp điệu thấp.”

“Ta cũng muốn điệu thấp a, nhưng thực lực không cho phép a.”

Thốt ra lời này, trán Lăng Sa nổi gân xanh, nhìn Mộc Phàm trước mắt mà câm nín, thật muốn đánh hắn.

Nhưng vừa rồi Mộc Phàm đánh chết tên một mắt mhư thế nào?

Hai mắt Lăng Sa tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, chỉ thấy hắn đột nhiên chấn động, từ trên người tên một mắt lấy ra

một quyển thư tịch, bên trên viết mấy chữ.

Bát cực quyền!

Một quyển quyền phổ cao cấp.

Mộc Phàm nhẹ nhàng thu lại, xoay người cười nói: "Này, tiểu tỷ tỷ, đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ rất thẹn thùng nha."

"Phụt..." Lăng Sa tức giận đến cười khanh khách, trừng hắn một cái nói: "Mộc Phàm, ta cũng không hỏi bí mật của ngươi, chỉ hy vọng ngươi không kiêu ngạo thì tốt rồi."

"Tóm lại, tên một mắt đền tội chính là tốt nhất kết quả, còn bí mật của ngươi, yên tâm, tỷ tỷ sẽ thay ngươi bảo mật."

Nàng chớp chớp mắt với Mộc Phàm, như đang nói tỷ tỷ đối với ngươi tốt nha, còn giúp ngươi giữ bí mật.

Mộc Phàm vừa nghe thì thấy không đúng a, lập tức nói: "Không đúng a, ngươi có phải muốn một mình độc chiếm công lao không, nói cho ngươi, tuyệt đối không được."

"Đào phạm là ta mạo hiểm chế phục đánh chết, lại còn có cứu ngươi một mạng, nói như thế nào công lao có một phần của ta, nhưng ta không cần công lao, nghe nói có tiền thưởng, cần phải cho ta, một phân tiền đều không thể thiếu."

Mộc Phàm nghiêm trang, lời lẽ chính đáng nói.

Lăng Sa ngây người, tiểu tử này, chỉ nhận tiền không nhận người a.

"Ai, thật thảm a, nhà ta bị đánh thành như vậy, không thể ở, phải tu sửa một lần mới được." Mộc Phàm nhìn vách tường bốn phía rách nát cùng mảnh vụn khắp nơi, khóc không ra nước mắt.

"Ngươi yên tâm, đồ vật hư hại ta sẽ báo cáo, bên trên sẽ phái người tới giúp ngươi tu sửa."

Lăng Sa giãy giụa đứng lên, vỗ vỗ ngực làm bảo đảm, chọc đến Mộc Phàm nhịn không được nhìn thêm chút.

“Được, ta đem thi thể trở về phục mệnh trước, còn chuyện tiền thưởng, ngươi an tâm chờ, rất mau sẽ có thông báo.”

Lăng Sa nói xong, vội vã mang theo thi thể tên một mắt rời đi, trở về phục mệnh.

Còn Mộc Phàm, nhìn bốn phía hỗn loạn.

“Xem ra, vẫn là về trường học ở tạm.”

Nói xong, Mộc Phàm thu thập một ít đồ vật, trực tiếp ra cửa, trở về trường học.

Chương 12: Lực quyền hai tấn

“Xương cốt toàn thân đứt đoạn, lục phủ ngũ tạng lục phủ vỡ nát, một quyền mất mạng!”

Khu thứ tám, bộ chấp pháp, một đám người đang vây quanh một thi thể để kiểm tra.

Trong đó một nam tử mang theo mắt kính, đang cẩn thận kiểm tra thi thể, được một số thông tin kinh người.

Thi thể này, đúng là tên một mắt.

Sau khi Lăng Sa mang về tới đã bị đội chấp pháp kiểm tra nghiên cứu, được một đáp án vô cùng khiếp sợ.

Gia hỏa này, bị một quyền đánh chết.

Hơn nữa, xương cốt toàn thân không có một chỗ hoàn hảo, tất cả vỡ vụn, ngũ tạng lục phủ bị đánh thành mảnh vỡ, trong cơ thể như một đống bùn nhão.

Rất khủng bố.

“Lăng Sa, ngươi nói hắn bị một học sinh vị thành niên đánh chết?”

Trong đội ngũ, một nam tử trung niên ngậm xì gà, sắc mặt nghiêm túc nhìn Lăng Sa, trong ánh mắt lộ ra sự sắc bén.

Lăng Sa rùng mình, thành thành thật thật trả lời: “Đúng vậy đội trưởng, những câu ta nói là thật, ngay từ đầu....”

Nàng bắt đầu một năm một mười thuật lại toàn bộ sự tình trải qua, không giấu giếm chút nào, cũng không khuếch đại.

Đương nhiên, nàng che giấu chuyện mình xâm nhập biệt thự của người ta, đá hư cửa buồng vệ sinh và cửa biệt thự, chỉ nói là bị tên một mắt làm vỡ.

Nghe xong toàn bộ quá trình, mọi người nhìn nhau, đều sợ ngây người.

Một quyền, thật sự chỉ có một quyền a.

Hơn nữa mấu chốt là một quyền nháy mắt hạ gục đào phạm Tôi thể cửu trọng viên mãn, là một học sinh vị thành niên.

Chuyện này truyền ra tạo ra bao nhiêu chấn động a?

“Mộc Phàm, sơ nhất ban ba, học sinh lưu ban ba năm?”

Khi đội trưởng đội chấp pháp xem tư liệu về Mộc Phàm, hai mắt trừng to, như gặp quỷ.

Mọi người cũng mang vẻ mặt mờ mịt, nhìn nhau câm nín, tư liệu rõ ràng ghi chép, Mộc Phàm chính là một cái phế vật luyện Tôi thể quyền mười năm đều không nhập môn.

“Ngươi xác định, tư liệu này là thật?” Đội trưởng có chút chần chờ hỏi.

Lăng Sa cũng cười khổ, nói: “Đội trưởng, ta tự mình điều tra phần tư liệu này, là hồ sơ nội bộ khu thứ tám, hẳn sẽ không sai.”

“Nhưng một cái tên tu luyện mười năm, cả Tôi thể quyền đều không nhập môn, ngươi nói hắn một quyền nháy mắt hạ gục tên một mắt, không thể nào nói nổi đi?”

Vẻ mặt đội trưởng nghiêm khắc nhìn nàng, chất vấn: “Có phải ngươi che giấu cái gì không, nói thật đi, rốt cuộc là ai giết?”

Lăng Sa cười khổ, thầm mắng Mộc Phàm, thế mà che giấu thực lực, hiện tại cả đội trưởng cũng không tin lời nàng nói a.

“Đội trưởng, ta nói thật, không tin, ngươi tự mình đi xem liền biết có phải thật hay không.”

Lăng Sa chắc chắn, không chút hoảng hốt.

Mộc Phàm có che giấu thực lực không, chỉ cần đội trưởng đi xem liền biết, đối phương có phải một cái phế vật luyện Tôi thể quyền đều không thể nhập môn.

Hay là một cái thiên tài siêu cấp che giấu thật sâu, thậm chí là yêu

nghiệt đều không quá.

“Một quyền này, có chút môn đạo.”

Đội trưởng yên lặng nhìn thi thể kia, trong lòng âm thầm kinh hãi, cảm giác hắn đều không thể làm được một bước này.

Nhưng Mộc Phàm, một học sinh, như thế nào làm được đây?

Rốt cuộc ẩn giấu thực lực thế nào, vì sao bên ngoài lan truyền, trên hồ sơ đều ghi là phế vật tu luyện mười năm đều không nhập môn.

“Phế vật, thiên tài?” Khoé miệng tên đội trưởng trung niên cong lên, lộ ra một chút hứng thú.

Hắn đối với Lăng Sa nói: “Ngươi làm không tồi, phái người đi tu sửa biệt thự, còn có, lúc này ngươi lập công, tiểu đội chúng ta càng lập công lớn.”

“Bên trên nói, ai bắt lấy tên một mắt, bất luận sống chết, đều xem như lập công lớn, quan trọng nhất chính là tiền thưởng ước chừng 10 vạn.”

Đội trưởng nói đến chỗ này, trên mặt lộ ra nụ cười, lần này, xem như Lăng Sa lập công lớn.

Nghe được tiền thưởng, Lăng Sa nhớ tới cái gì, lập tức nói: “Cái kia, đội trưởng, tiểu thí hài Mộc Phàm đã nói với ta, đào phạm là hắn đánh chết, công lao về chúng ta, tiền thưởng về hắn, ngươi xem...”

“Nga?” Đội trưởng vừa nghe, mắt sáng rực lên.

Hắn cười to nói: “Tiểu tử này, cũng được, vừa lúc ta muốn đi gặp hắn một lần, xem phế vật bị ngoại giới đồn đãi mười năm cũng không nhập môn thế nào.”

“Chuyện tiền thưởng, toàn bộ cho hắn cũng không sao, ta tự mình đưa qua.”

Đội trưởng vui vẻ, đối với Mộc Phàm sinh ra hứng thú.

Tiểu tử này, rốt cuộc che giấu sâu cỡ nào, là phế vật hay thiên tài.

Nếu là người sau, vậy là tốt rồi làm.

“Đúng rồi, gần đây ngoài khu quy hoạch có một ít vấn đề, có không ít người tự dưng tử vong, Lăng Sa, ngươi mang vài người đi điều tra một chút.”

Đội trưởng nhớ tới cái gì, lập tức hạ một cái nhiệm vụ khác.

“Vâng, đội trưởng!”

Lăng Sa tỉnh táo, lập tức lĩnh mệnh, xoay người đi xuống chuẩn bị.

“Mộc Phàm, rất chờ mong gặp ngươi.”

Đội trưởng lầm bầm lầu bầu, lộ ra một chút hứng thú.

.....

Lúc này, trung học tu chân đệ nhị, phòng huấn luyện.

Mộc Phàm đứng trước một pháp khí đo lực, yên lặng sững sờ, toàn bộ phòng huấn luyện trống rỗng, trừ hắn không có ai.

Hồi tưởng lại chính mình xuyên qua tới nơi này đã mười mấy năm, hiện ra trước mắt.

Bên tai phảng phất còn truyền đến tiếng vô số người cười nhạo, châm chọc, gia tộc không thích..., đều ở trước mắt, bên tai mơ hồ còn có thể nghe thấy các tin đồn vớ vẩn.

Hô!

Hồi lâu, Mộc Phàm chậm rãi thở ra một hơi, khí chất thay đổi.

Hắn bỗng nhiên trợn mắt, hai mắt sắc bén, lực lượng tạimột khắc này sôi trào lên.

“Ta, Mộc Phàm, từ nay về sau không còn là phế vật.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt càng thêm sáng ngời lên, cả người tựa như một đầu sư tử thức tỉnh, khí thế kinh người.

Lực lượng toàn thân tụ tập, cánh tay vung lên, nhắm ngay pháp khí đo, đánh ra một quyền.

Đương!

Phép khí phát ra một tiếng vang lớn, toàn bộ phòng huấn luyện đều hơi chấn động, liền thấy một luồng sáng hồng loé lên, số liệu trên mặt nhanh chóng biến đổi.

“Tích tích tích...” Pháp khí phát ra cảnh báo kinh người.

Chỉ thấy, cuối cùng ngừng lại.

2000Kg!

Con số đỏ đậm, kích thích nội tâm Mộc Phàm, máu cả người sôi trào lên.

2000, hắn đánh ra 2000Kg, quả thực quá kinh người.

Phải biết rằng, Tôi thể quyền tu luyện viên mãn, mới gần là một ngàn kg, nhưng hiện tại Mộc Phàm đánh ra một quyền liền tới 2000.

Có thể nghĩ, lực lượng hiện tại của Mộc Phàm rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Một quyền ước chừng đánh ra lực khủng bố hai tấn, đáng sợ vô cùng.

Quyền nặng hai tấn, đó là lực lượng chỉ có tu luyện võ học đẳng cấp cao, đạt tới Tôi thể nhị trọng mới có thể có được, Mộc Phàm đã có.

Hiện tại liền tương đương với một vài học sinh sơ trung lâu năm.

Một quyền vừa rồi, cũng không có dùng hết toàn bộ lực lượng, cũng không thi triển Cứu cực Tôi thể quyền.

Đây chỉ là một quyền bình thường mà có thể đánh ra hai tấn, cả bản thân đều chấn động.

“A, từ nay về sau, ta không còn là phế vật trong quá khứ kia."

Tâm tình Mộc Phàm thoải mái, trực tiếp xoá đi số liệu, sau đó mặc trang phục huấn luyện, thong thả ung dung rời phòng huấn luyện.

Rời khỏi phòng huấn luyện, trong lòng Mộc Phàm xuất hiện một vấn đề.

Đó chính là kinh nghiệm chiến đấu của hắn gần như bằng không, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Tuy rằng thực lực cường đại, nhưng kinh nghiệm chiến đấu không đủ sẽ ăn thiệt thòi lớn.

“Hệ thống, ngươi có biện pháp nào làm ta có thể trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng đề cao kinh nghiệm chiến đấu sao?”

Không thể nghĩ được biện pháp, Mộc Phàm chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ.

“Ký chủ, ngươi có thể sử dụng thẻ tu luyện, có thể ở phòng tu luyện tu luyện 10 năm, bên trong có bồi luyện chiến đấu, có thể gia tăng kinh nghiệm chiến đấu cho ký chủ.”

Nghe hệ thống trả lời, mắt Mộc Phàm sáng lên, thật sự có biện pháp a.

“Mộc ca, mộc ca, không được rồi...”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một giọng nói vội vàng, bừng tỉnh Mộc Phàm.

Chương 13: Bị khai trừ

Trước phòng huấn luyện, một thiếu niên bụ bẫm nhạy tới, vẻ mặt sốt ruột.

“Mộc ca, tìm được ngươi rồi, có chuyện lớn.”

Mập mạp thở hổn hển, vừa mở miệng chính là câu không đầu không đuôi này.

Mộc Phàm nhíu mày, nhìn mập mạp.

Mập mạp này tên là La Uy, hay gọi là mập mạp.

Hai người học chung từ nhà trẻ, cùng nhau chơi, cùng đánh nhau, đương nhiên mỗi lần đều là bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Mập mạp này, xem như bằng hữu duy nhất của Mộc Phàm tại đây.

“Mập mạp, chuyện gì, tiểu nương tử cùng ngươi cãi nhau?” Mộc Phàm trêu ghẹo nói.

La Uy cười ha ha nói: “Mộc ca, ngươi đừng giễu cợt ta, người coi trọng ta mới là lạ.”

“Là thật có chuyện lớn..”

Hắn mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, chần chờ nên nói hay không.

Mộc Phàm nhìn hỏi: “Nói đi, rốt cuộc chuyện gì, làm ngươi do dự như vậy, không giống phong cách của mập mạp ngươi a.”

“Mộc ca, ngươi bị khai trừ rồi.” La Uy chần chờ cuối cùng cắn răng nói ra tin tức này.

Mộc Phàm, bị khai trừ rồi.

Nghe được lời này, Mộc Phàm có vẻ bình tĩnh, cũng không có bất luận gợn sóng gì.

“Nga, ta cho rằng chuyện lớn gì.” Mộc Phàm chỉ là nhẹ nhàng một tiếng liền biểu cảm như người không có việc gì.

Cái này làm cho La Uy ngẩn ngơ, ngơ ngác nói: “Mộc ca, có phải ngươi muốn khóc hay không, muốn khóc ngươi liền khóc, huynh đệ cho ngươi mượn bả vai dùng một chút.”

“Nhàm chán, né sang một bên đi...” Nói xong hắn muốn ôm, Mộc Phàm đen mặt, đẩy mập mạp ra.

“Ai da... Mộc ca ngươi...”

Mập mạp không đứng vững trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắn, như gặp quỷ.

“Mộc ca, ngươi, ngươi vừa mới...” La Uy sợ ngây người.

Hắn biết rõ, Mộc Phàm Tôi thể quyền mười năm không nhập môn, sức lực không có khả năng lớn như vậy, càng không thể nhẹ nhàng đẩy hắn ngã trên mặt đất.

Phải biết rằng, hắn là học sinh sơ nhị, thể trọng tới 200 cân, hơn nữa hôm trước vừa mới đột phá Tôi thể quyền tiểu thành, một thân lực lượng rất mạnh.

Có thể nói, hắn một thân lực lượng, căn bản không phải Tôi thể quyền chưa nhập môn như Mộc Phàm có thể đẩy.

Đây là có chuyện gì?

Mộc Phàm cũng sửng sốt, vừa rồi kịp thu lực, nếu không mập mạp liền không phải chỉ ngã ngồi trên mặt đất đơn giản như vậy, mà là trực tiếp bị đánh bay.

“Được rồi, nhanh đứng lên đi, phát điên gì.”

Mộc Phàm trợn trắng mắt, từ bên cạnh mập mạp đi qua.

Lúc này mới làm mập mạp tỉnh táo, lập tức bò dậy, vỗ vỗ bụi trên người tung ta tung tăng đuổi theo.

Hai mắt hắn tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, kích động

nói: “Mộc ca, ngươi, ngươi vừa mới...”

“Im lặng, một chút việc nhỏ liền kinh ngạc như vậy, bình tĩnh, Mộc ca ngươi chỉ là muốn điệu thấp sinh hoạt thôi.”

Mộc Phàm xua xua tay, hồn nhiên không thèm để ý nói.

Điều này làm mập mạp mộng bức, trong óc hỏng bét, giống như vừa mới hiểu được hàm ý trong lời Mộc Phàm.

Mập mạp mang vẻ mặt kích động nói: “Mộc ca, thì ra ngươi vẫn luôn giấu giếm thực lực, ngươi cũng không phải không thể nhập môn, mà là...”

Mộc Phàm cười khổ, ai che giấu, phía trước xác thật mười năm không nhập môn, hiện tại không giống nữa, một sớm phi thiên, từ đây chim rừng biến phượng hoàng, con rắn nhỏ hóa chân long.

“Đừng lộ ra.” Mộc Phàm vẫy vẫy tay, cuối cùng hỏi: “Đúng rồi, ngươi vừa mới nói ta bị khai trừ, rốt cuộc sao lại thế này?”

Mập mạp lúc này mới tỉnh ngộ lại, giải thích nói: “Ta biết là do trường học thông báo, trường học mở họp nhất trí quyết định, muốn khai trừ ngươi.”

“Nghe nói là đổi một cái hiệu trưởng mới, vừa nhận chức liền mở họp, chuyện thứ nhất chính là khai trừ ngươi cái học sinh tổn hại danh dự trường học này.” Mập mạp một năm một mười giải thích lên.

Hắn đủ tình nghĩa, vừa nghe tin lập tức mặt dày đi nơi nơi tìm hiểu, lúc này mới hấp tấp bộp chộp đi tìm kiếm Mộc Phàm.

“Hiệu trưởng mới?” Mộc Phàm rất ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới, nhị trung đã đổi hiệu trưởng.

“Đúng vậy.” Mập mạp gật gật đầu, vừa đi vừa nói: “Nghe nói lão hiệu trưởng đột phá cảnh giới nên thăng chức, cao tầng khu thứ tám phái tới một cái hiệu trưởng mới.”

“Mộc ca, ta nghe nói, hiệu trưởng mới này có quan hệ với Lạc gia.”

Mập mạp nhỏ giọng nói câu.

Mộc Phàm tâm tư vừa động, đã sáng tỏ chuyện trong đó.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm lắc đầu cười khổ nói: “Vốn định ở trường học lăn lộn, không nghĩ tới, cuối cùng vẫn bị khai trừ.”

“Thông báo đã đưa ra, toàn trường đều đbiết.”

Mập mạp vẻ mặt buồn khổ nói: “Mộc ca, ta biết trong lòng ngươi rất khó chịu, huynh đệ ta ủng hộ ngươi, nếu không, ta cũng thôi học cùng ngươi lăn lộn.”

“Nếu là ở khu thứ tám không nổi, chúng ta liền đi ra ngoài lang bạt, đi khu quy hoạch dốc sức làm, cũng không tin không thể tạo ra một cái tương lai.”

Mập mạp mang vẻ mặt oán hận nói.

Mộc Phàm bình tĩnh, lẩm bẩm nói: “Bên ngoài sao, khu quy hoạch, về sau rồi nói.”

“Mau xem, kia không phải Mộc Phàm sao?”

“Phế vật, rốt cuộc bị khai trừ rồi.”

Lúc này, học sinh trường học lui tới đi ngang qua, thấy Mộc Phàm cùng hai người mập mạp lập tức chỉ chỉ trỏ trỏ lên.

Bọn họ đều biết được thông báo, hôm nay, chính thức đưa cái phế vật lưu ban ba năm như Mộc Phàm khai trừ.

Dù sao giữ một cái phế vật ở trong trường học, thật sự quá mất mặt, hơn nữa thanh danh không tốt, cho nên, hiệu trưởng mới vừa tới trực tiếp khai trừ.

Hầu như không có người phản đối, chỉ có duy nhất một chính trị viên ban ba phản đối, đáng tiếc vô dụng.

Thì ra lão hiệu trưởng, còn xem ở mặt mũi Mộc gia, cho một cơ hội cuối cùng, nhưng hiện tại lão hiệu trưởng đã đột phá thăng chức.

Hiệu trưởng mới, tự nhiên sẽ không để một phế vật ô nhục thanh danh như Mộc Phàm tiếp tục ở lại.

“Khai trừ tốt!”

“Phải sớm nên khai trừ rồi.”

“Cút đi càng tốt, miễn cho mất mặt.”

“Đúng vậy, ohế vật mười năm đều không thể nhập môn, lưu để lãng phí tài nguyên trường học sao?”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều đồng học đi tới, mỗi người đều vui sướng khi người gặp họa.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm bình tĩnh, mập mạp thì không vui.

“Các ngươi nói cái gì?”

Mập mạp giận dữ, vén lên tay áo liền muốn đi lên làm một trận, nhưng bị Mộc Phàm kéo lại.

“Thôi, không cần cùng một đám cẩu phân cao thấp, người ta sủa vài tiếng ngươi cũng muốn sủa lại?”

Mộc Phàm lắc đầu khuyên bảo, hồn nhiên không thèm để ý đi qua.

Lời này, chọc giận bọn chung quanh a.

“Mộc Phàm, ngươi cái phế vật nói cái gì?”

Có người lập tức nhảy ra, ngăn cản đường Mộc Phàm.

Đó là một vị học sinh sơ nhị, trước kia nhận thức Mộc Phàm, thậm chí từng cùng ban, vẫn luôn cười nhạo, châm chọc Mộc Phàm.

“Chó ngoan không cản đường!”

Mộc Phàm lạnh lùng nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh.

Mặt tên học sinh kia đen thành đáy nồi, hai mắt cơ hồ muốn phun lửa.

“Phế vật, ngươi dám mắng ta, lão tử hôm nay phải giáo huấn ngươi một chút.”

Đồng học kia bỗng nhiên cười dữ tợn, hắn nói: “Mộc Phàm, ngươi cũng có hôm nay a, nói cho ngươi, phía trước không động ngươi là bởi vì quy định của trường học, đồng học không được ẩu đả đánh nhau.”

“Nhưng hiện tại bất đồng, ngươi đã bị khai trừ, không xem như học sinh nhị trung, hơn nữa nơi này cũng không ai giám sát, cho nên đánh ngươi một trận cũng không ai nói cái gì.”

Nói đến đây, đồng học lộ ra nụ cười dữ tợn, không có ý tốt nhéo nắm tay đi hướng Mộc Phàm.

“Là sơ nhị ban ba Lý Đại Đảm.”

“Nghe nói hắn đã Tôi thể quyền đại thành, lúc này có trò hay để xem.”

“Mộc Phàm, muốn thảm rồi.”

Đồng học chung quanh đồng học lập tức sôi nổi vây xem, mỗi người tràn đầy chờ mong nhìn Lý Đại Đảm cùng Mộc Phàm, muốn nhìn một chút thảm trạng của Mộc Phàm.

“Lý Đại Đảm, ngươi dám?”

Mập mạp giận dữ, thân hình 200 cân chắn trước mặt Mộc Phàm, căm tức nhìn Lý Đại Đảm.

“Thì ra ngươi là tuỳ tùng của phế vật này, mập mạp, thức thời cút ngay, nếu không cả ngươi ta cũng đánh ngã.”

Lý Đại Đảm hỏa khí vừa lên tới, đỏ mắt, căn bản không quan tâm liền muốn động thủ.

“Mập mạp, ngươi tránh ra, ta tới dạy dạy hắn như thế nào làm người.”

Nhưng vào lúc này, Mộc Phàm nhẹ nhàng đẩy ra mập mạp, đi lên.

Cử động này làm tất cả mọi người ngây ra.

Chương 14: Doạ té đái

Mộc Phàm bình tĩnh đi lên, thực sự khiến chung quanh ngây ra.

“Tiểu tử này, tự mình tìm chết?”

Có đồng học ngây ngốc nói, các đồng học khác sôi nổi gật đầu tán đồng.

“Tự tìm đường chết!”

“Một cái phế vật Tôi thể quyền không nhập môn, thế mà cũng dám cùng Tôi thể quyền đại thành như Lý Đại Đảm gọi nhịp?”

“Xem kịch nào, hắn chết chắc rồi.”

Chung quanh nghị luận sôi nổi, mỗi người hứng thú bừng bừng nhìn hiện trường, muốn nhìn Mộc Phàm làm trò.

Lý Đại Đảm cũng giận tới mức cười, cười dữ tợn nói: “Mộc Phàm, lá gan to, cũng dám gọi nhịp với ta, xem ra không cho ngươi chút nhan sắc ngươi không nhớ a.”

“Để ngươi nhìn xem, cái gì là võ học cấp cao.”

Lý Đại Đảm nói xong, hơi thở bừng bừng phấn chấn, hai tay giơ lên cao, hai chân vừa giẫm nhảy lên, tựa như một đầu bạch hạc tức giận giương cánh bay cao, một chân hung hăng đá hướng Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, đi tìm chết.”

Cùng với hét lớn một tiếng, Lý Đại Đảm thi triển Tôi thể quyền đại thành đánh tới Mộc Phàm, rẩ tàn nhẫn, người bình thường thật đúng là không tiếp nổi.

Nhìn Lý Đại Đảm phóng tới, ở trong mắt người khác thì tốc độ cực nhanh, nhưng trong mắt Mộc Phàm chậm như ốc sên, quả thực chính là sơ hở chồng chất.

Mộc Phàm lắc đầu, người ngoài còn tưởng rằng là bị dọa choáng

váng.

Liền ở thời điển người khác cho rằng hắn đã bị đánh trúng vỡ đầu chảy máu thì Mộc Phàm đột nhiên nâng một bàn tay, tay trái như tia chớp bắt lấy nắm tay Lý Đại Đảm.

Mà tay phải thuận thế một quyền nện vào ngực Lý Đại Đảm.

Phanh!

Hai mắt Lý Đại Đảm nhô ra, thân thể tựa như rơm rạ bay ra ngoài, phun ra một búng máu, nện ở trong bồn hoa bên, nằm không nhúc nhích.

Hiện trường một mảnh tĩnh mịch, đồng học chung quanh đều sợ ngây người, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, mộng bức, hoàn toàn phân không biết đông tây nam bắc.

Ở trước mắt Mộc Phàm, đang có một người nằm trên mặt đất, đầu dán mặt đất đâm ra một cái hố, miệng mũi đều là máu, chỉ một chữ thảm a.

Người này đúng là Lý Đại Đảm, lại bị Mộc Phàm một đấm nện sấp.

“Ngươi thế này cũng gọi là Tôi thể quyền?”

Mộc Phàm trên cao nhìn xuống nhìn xuống hắn, khinh thường nói: “Có hoa không quả, sơ hở chồng chất, ta còn không có dùng sức ngươi liền nằm xuống, thật là làm người thất vọng.”

“Lý Đại Đảm, làm việc có thể cao điệu, nhưng làm người nhất định phải điệu thấp.”

“Làm người, không thể quá kiêu ngạo, nếu kiêu ngạo phải bị người ta chỉnh chết, nhớ kỹ sao?” Ánh mắt Mộc Phàm sắc bén nhìn chằm chằm Lý Đại Đảm trong bồn hoa.

Giờ khắc này, Lý Đại Đảm thật sự ngốc, vẻ mặt hoảng sợ, hai mắt trừng to.

Hắn nhìn ánh mắt Mộc Phàm, từ lúc bắt đầu kiêu căng, khinh thường, đến bây giờ sợ hãi, sợ hãi, dưới hai chân thế mà tràn ra

một mùi hôi tanh.

“Ghê tởm, bị dọa té đái rồi sao?” Mộc Phàm bóp mũi, vẻ mặt chán ghét nhảy xa ra.

Lời này làm Lý Đại Đảm xấu hổ và giận dữ muốn chết, hai mắt trợn ngược tức giận ngất xỉu.

Nhìn đến đây, Mộc Phàm lắc đầu, thở dài nói: “Ai, đáng thương a, chỉ chút năng lực cùng can đảm thế này, liền dám kiêu ngạo ương ngạnh, quả thực mất mặt xấu hổ.”

“Mập mạp, chúng ta đi.”

Nói xong Mộc Phàm trực tiếp vượt qua, rời đi hiện trường, đồng học bốn phía sôi nổi nhường ra một con đường, mặt kính sợ, nhìn hắn nghi ngờ không thôi.

Phía sau, mập mạp mang vẻ mặt mờ mịt, choáng váng theo hắn rời đi, trong lòng hoàn toàn còn không có hết chấn động.

Thẳng đến khi Mộc Phàm đi xa, các đồng học mới như tỉnh mộng, một đám nhìn Lý Đại Đảm ngất xỉu trên mặt đất, hai mặt nhìn nhau.

“Tê!”

“Không thể nào?”

“Ta đang nằm mơ, nhất định đang nằm mơ?”

Có đồng học không tin, nhéo mình một cái, rất đau, không phải nằm mơ.

Lúc này mới khiếp sợ không thôi.

“Xôn xao!”

“Phế vật kia, thế mà một đấm nện Lý Đại Đảm nằm dài?”

“Giả đi?”

“Ta không tin!”

Tất cả đồng học kinh hãi, hoảng loạn, hoàn toàn không tin kết quả này.

Bởi vì bọn họ căn bản không tin một cái phế vật tu luyện mười năm đều không nhập môn thế mà có thể nện ngã một cái Tôi thể đại thành.

Thậm chí còn đánh mất người ta khống chế, truyền ra ai tin?

Không ai tin tưởng, hiện trường tận mắt nhìn thấy đồng học đều mang vẻ mặt mộng bức, không tin, nhưng sự thật chính là như vậy.

“Mộc Phàm, chẳng lẽ hắn không phải phế vật?”

“Chỉ là ẩn giấu thực lực thật sự?”,

“Nhưng, vì cái gì?”

Đúng vậy, mọi người mờ mịt, khó hiểu, nếu Mộc Phàm có thực lực cường đại như vậy, vì sao không biểu hiện ra ngoài, thậm chí ẩn tàng rồi.

Hơn nữa vừa ẩn tàng chính là mười năm, không tiếc bị vô số người cười nhạo, châm chọc, trở thành trò cười, thậm chí hiện tại bị trường học khai trừ.

Trường học vừa mới ra thông báo, khai trừ Mộc Phàm, rồi sau đó chân Mộc Phàm liền biểu hiện ra thực lực kinh người như thế, rốt cuộc vì cái gì.

“Mộc Phàm... Thú vị.”

Trong đám người, có một người nữ sinh yên lặng chú ý Mộc Phàm, từ đầu tới đuôi đều xem rõ ràng.

Nói thật ra nàng cũng rất khiếp sợ, đối với một quyền vừa rồi của Mộc Phàm và kết cục của Lý Đại Đảm, trong lòng có thể nói là khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không thể tin được.

“Thì ra ngươi ẩn tàng thực lực.” Nữ sinh xinh đẹp lầm bầm lầu bầu nói, khóe miệng gợi lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nàng nhìn ánh mắt Mộc Phàm mang theo một tia tò mò, phảng phất đối người này sinh ra đầu hứng thú, vì sao hắn ẩn giấu thực lực?

“Mộc ca, hiện tại làm sao bây giờ, trường học đã thông báo, ngươi đã bị khai trừ.”

Trên đường, mập mạp lo lắng nhìn Mộc Phàm, hỏi.

Nhưng Mộc Phàm lại rất bình tĩnh, cười nói: “Khai trừ liền khai trừ, dù sao vốn dĩ chính là muốn ở trường học lăn lộn qua ngày thôi, hiện tại khai trừ rồi cũng tốt.”

Mộc Phàm không có để ý, khai trừ liền khai trừ rồi, dù sao đã có hệ thống, hắn căn bản là không quan tâm trường học khai trừ hay không khai trừ.

Trong đầu hắn bây giờ chỉ muốn kiếm tiền, như thế nào kiếm càng nhiều tiền.

Mộc Phàm đã có một cái kế hoạch, chỉ chờ sắp xếp lại nhìn xem có thuận lợi hay không.

“Cùng lắm thì ta đi ghi danh luyện đan hoặc là luyện khí.”

Mộc Phàm đột nhiên thốt một câu, mập mạp sợ ngây người.

Hắn mang vẻ mặt mộng bức nhìn Mộc Phàm, ngơ ngác nói: “Mộc ca, ngươi, ngươi điên rồi đi? Luyện đan, luyện khí, kia đều yêu cầu thiên phú, hơn nữa, cần phải có tu chân Luyện Khí cơ sở mới được a.”

“Không sao, Luyện Khí mà thôi, đơn giản.” Mộc Phàm xua xua tay hồn nhiên không thèm để ý nói.

Cái này làm cho mập mạp hết chỗ nói rồi, hắn đột nhiên phát hiện, chính mình có chút xem không hiểu huynh đệ trước mắt ở chung mười mấy năm, hoàn toàn chính là nhìn không thấu.

Trên người hắn rốt cuộc cất giấu bí mật như thế nào, vì sao rõ ràng có thực lực cường đại lại lén giấu đi, lại cam nguyện trở thành trò cười.

Thật ra mập mạp không biết, thực lực Mộc Phàm là gần đây mới có, trước kia, xác xác thật thật chính là một phế vật không thể nhập môn trong miệng mọi người.

“Ngươi chính là Mộc Phàm?”

Nhưng vào lúc này, phía trước có đoàn người, ngực áo mỗi người đều in một huy hiệu, là nhân viên bảo vệ trường học.

Bọn họ đi lên ngăn đường Mộc Phàm.

“Là ta, các ngươi có chuyện gì?” Mộc Phàm bình tĩnh nhìn bọn họ.

Nhóm người này là nhân viên bảo vệ, xem như bảo an.

Nhưng đừng xem thường bọn họ, nhóm bảo an này, mỗi một tên đều là Tôi thể nhất trọng trở lên, thậm chí nghe nói đội trưởng bảo vệ là một vị Tôi thể tam trọng.

Một đám bảo an nhìn Mộc Phàm, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, một người nam tử đi tới.

Hắn khinh thường nói: “Hiệu trưởng để chúng ta tới thông tri ngươi, Mộc Phàm, ngươi bị khai trừ rồi, yêu cầu ngươi trong hôm nay thu thập đồ rời nhị trung, nếu không chúng ta chỉ có thể mạnh mẽ mời ngươi đi ra ngoài.”

Lời này vừa ra, Mộc Phàm liền hiểu.

“Không cần phiền toái, ta tự mình đi.”

“Mập mạp, ta đi trước một bước, có rảnh lại đến xem ngươi.”

Mộc Phàm nói cho mập mạp một tiếng, vẫy vẫy tay xoay người rời đi, toàn bộ quá trình có vẻ rất bình tĩnh, làm một đám bảo an vốn dĩ khinh thường nhìn theo không biết làm sao.

Kịch bản này không đúng a, không phải là hắn sẽ thương tâm muốn chết khóc lóc thảm thiết sao.

Mộc Phàm biểu hiện thật sự là quá bình tĩnh, bình tĩnh đáng sợ.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền tới tới cửa trường học, nhưng mới ra tới liền gặp phiền toái.

“Nha, này không phải Mộc Phàm, ca ca ta sao?”

Mộc Phàm mới ra cổng trường, liền thấy một đám người nhanh chóng xông tới.

Chương 15: Có thể ăn là phúc

Cổng trường, một đám người xông tới.

Cầm đầu là một thiếu niên, đúng là người thừa kế mới của Mộc gia, thiên tài Mộc Hiên.

“Ca ca tốt của ta, người thừa kế tiền nhiệm của Mộc gia, nghe nói ngươi bị trường học khai trừ rồi?”

Mộc Hiên cười tủm tỉm đi tới, vẻ mặt kiêu căng nhìn Mộc Phàm.

“Ta nói là ai, thì ra là ngươi a, đệ đệ tốt của ta, ngọn gió nào thổi ngươi tới nha.”

Nhìn người tới, Mộc Phàm cười cười, nói: “Như thế nào, ngươi không ở trường của ngươi, chạy tới nơi này làm cái gì?”

“Đương nhiên là đến thăm ca ca không người hỏi thăm của ta.” Mộc Hiên nói xong khóe miệng cong lên, một nụ cười lạnh.

Hắn đi sát tới, nhẹ giọng bên tai Mộc Phàm: “Mộc Phàm, phế vật, bùn nhão trét không lên tường, hôm nay ta chính là tới xem bộ dáng ngươi bị đuổi ra khỏi nhà.”

“Vậy ngươi thấy rồi, còn chưa cút?”

Mộc Phàm nhàn nhạt nhìn Mộc Hiên, làm đồng tử hắn co rụt lại, trong lòng có lửa, trong ánh mắt tràn ra một tia sát ý.

Ánh mắt hai người đụng chạm, toàn mùi thuốc súng, tuy rằng nói là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng giờ phút này lại như là kẻ thù.

“Mộc Phàm, 1 tỷ kia, ngươi cần phải giữ kỹ, ngàn vạn đừng đánh mất.”

Mộc Hiên nhẹ nhàng nói bên tai hắn một câu, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Nghe thế, Mộc Phàm hừ nói: “Như thế nào, đệ đệ tốt kế thừa sản

nghiệp Mộc gia còn không thỏa mãn, liền chút phí dưỡng lão phí của ca ca cũng thèm sao?"

"Không không không, ta chỉ là có lòng tốt nhắc nhở ngươi, cẩn thận bị trộm nhớ thương." Mộc Hiên nói xong cười lạnh nhìn tên ca ca trước mắt này.

Mộc Phàm, phế vật Mộc gia, nhìn hắn bị khai trừ trong lòng vui sướng biết bao nhiêu.

"Vậy không cần ngươi lo lắng, ta không có thời gian, đệ đệ tốt, không cần tiễn ca ca."

Nói xong, Mộc Phàm một mảnh bình tĩnh đi qua Mộc Hiên, lơ đi đám bảo vệ muốn ngăn trở kia.

"Thiếu gia, hắn quá kiêu ngạo, muốn hay không..." Một tên trong đám đi lên, làm một cái động tác cắt cổ.

Phanh!

Mới vừa nói xong, đã bị Mộc Hiên tát bay ra, ngã vào vồn hoa trên cổng trường, vỡ đầu chảy máu rất thê thảm, giận mà không dám nói gì.

Mộc Hiên lạnh lùng nhìn hắn, hừ nói: "Tên ngu xuẩn, nếu thật có thể động hắn lão tử đã sớm giải quyết hắn."

"Thiếu gia nói phải."

Một đám lập tức sợ hãi phụ họa.

Chỉ thấy một người trong đám mắt liếc ngang dọc, lặng lẽ nói nhỏ bên tai Mộc Hiên.

"Thiếu gia, chúng ta có thể như vậy..."

Mộc Hiên vừa nghe, mắt sáng rực, khóe miệng nở nụ cười.

Hắn nhìn bóng Mộc Phàm đi xa, cười lạnh nói: "Ha hả, ca ca tốt a, để cho ngươi lại nhảy nhót thêm mấy ngày, chờ khi lão già hoàn toàn quên đi ngươi, lại gọt ngươi."

“Chúng ta đi!”

Nói xong, Mộc Hiên xoay người mang theo một đám lên một chiếc xe tu chân nhanh chóng bay rời đi.

Ngoài góc tường, Mộc Phàm lặng yên đi ra, nhìn xe bay nhanh, trên mặt như suy tư gì đó.

“Mộc Hiên này thế mà nhắm vào ta, xem ra là muốn lấy 1 tỷ lão già cho ta.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, xem thấu ý đồ của Mộc Hiên.

Một là chê cười hắn, hai là muốn 1 tỷ kia.

Đáng tiếc, Mộc Hiên vĩnh viễn không thể tưởng được, 1 tỷ đã sớm không còn, bị Mộc Phàm dùng nạp mở ra hệ thống.

“Để ngươi khoe khoang mấy ngày, sớm muộn gì cũng thu thập ngươi, những gì mất đi ta sẽ từng bước từng bước lấy lại hết.”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, nói xong xoay người rời đi.

Nhị trung, đã không có quan hệ gì với hắn.

Bị khai trừ rồi, trong lòng Mộc Phàm đang tự hỏi kế tiếp nên làm cái gì.

Đang lúc Mộc Phàm rời đi, ngoài nhị trung có một chiếc xe, trực tiếp bay vào trung học tu chân đệ nhị.

.....

“Ngươi nói cái gì?”

“Mộc Phàm bị các ngươi khai trừ rồi?”

Nhị trung, trong văn phòng hiệu trưởng, ba gã thuộc đội chấp pháp nhìn nhau.

Đội trưởng trung niên cầm đầu đều sửng sốt, tức giận nhìn một nam tử đầu trọc trước mắt, đúng là hiệu trưởng mới, Lý Trung Thôn.

“Võ Cương đội trưởng, Mộc Phàm phế vật kia đã lưu ban ba năm, Tôi thể quyền vẫn không có nhập môn, không qua được trường học khảo hạch chỉ có thể khai trừ.”

Lý Trung Thôn cẩn thận nói.

Hắn nhìn nhìn vẻ mặt của mọi người, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ có vấn đề?

Nghĩ vậy, hắn cẩn thận hỏi: “Võ Cương đội trưởng, có phải Mộc Phàm phạm vào chuyện gì hay không, ta lập tức kêu người gọi hắn trở về đền tội.”

“Không cần, ta nói thật cho ngươi biết, Mộc Phàm thấy việc nghĩa hăng hái làm, giúp chúng ta chế phục một tội phạm Tôi thể bát trọng trọng, có công lớn, hôm nay ta tới chính là muốn khen thưởng hắn.”

“Nếu hắn bị khai trừ, vậy không cần phiền ngươi.”

Võ Cương, đại đổi trưởng đội chấp pháp khu thứ tám, tính cách cương liệt nóng nảy, nói xong khoát tay trực tiếp xoay người rời đi, cũng không nói thêm một câu.

Đội viên khác sôi nổi đi theo, chỉ để lại Lý Trung Thôn đang trợn tròn mắt.

Cái phế vật kia, thấy việc nghĩa hăng hái làm, chế phục tội phạm Tôi thể bát trọng?

Ngươi lừa quỷ đâu, nhất định là giả, hoặc là Mộc Phàm chỉ là hạt mua gặp phải chuột chết, hắn là thấy được đào phạm rồi báo cáo, đúng, chính là như vậy.

Nghĩ vậy Lý Trung Thôn hừ lạnh, khinh thường nói: “Còn không phải là một đại đội trưởng đội chấp pháp sao, khoe khoang cái gì, chờ lão phu tu luyện thành Cửu huyền Luyện Khí quyết tầng thứ tám, xem ai còn có thể làm khó dễ được ta?”

Cổng trường, Võ Cương ngồi xe rời nhị trung.

“Đội trưởng, kế tiếp làm sao bây giờ?”

Có một đội viên mở miệng hỏi.

“Tới chậm một bước, không nghĩ tới, Mộc Phàm thế mà bị trường học khai trừ rồi.”

“Đội trưởng, có phải lầm hay không, nếu một mắt thật sự do Mộc Phàm giết, vì sao còn bị trường học khai trừ?”

“Đúng vậy, che giấu thực lực cũng không phải che giấu như vậy, đều bị khai trừ rồi, thế mà một chút động tĩnh đều không có?”

Hai gã đội viên ngươi một câu ta một câu.

Nhưng Võ Cương lại im lặng không nói, đang nhìn ngoài cửa sổ suy tư.

“Tiểu tử vừa mới bị trường học khai trừ, nhất định không đi xa, tìm dọc đường tới nhà hắn đi.”

Nghĩ vậy, Võ Cương lập tức làm ra quyết định, muốn tìm được Mộc Phàm, sau khi đi ra từ trường học, trong lòng càng thêm muốn gặp vị thiếu niên này một lần.

Bên kia, ở một cái quán nhỏ ven đường.

Mộc Phàm bọn họ muốn tìm đang ngồi ở nơi đó, há to mồm ăn mì.

“Lộc cộc lộc cộc...”

Mộc Phàm bưng chén lớn lộc cộc lộc cộc uống canh, hai ngụm liền uống xong rồi.

Ở trên mặt bàn, đã chất đầy mấy chục cái chén, người chung quanh đều nhìn với ánh mắt quỷ dị, giống như nhìn một đầu heo.

“Thật có thể ăn.”

“Tiểu tử, ăn uống thật nhiều.”

“Người tập võ, có thể ăn chính là phúc nha!”

Không ít người kinh ngạc cảm thán, nghị luận sôi nổi.

Mộc Phàm không dao động, ăn xong một chén cuối cùng, mới miễn cưỡng sờ sờ bụng, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Hệ thống, rốt cuộc có chuyện gì, gần đây sao ta cảm giác bụng đặc biệt đói a?”

Mang theo một chút nghi vấn, Mộc Phàm chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Từ sau khi thực lực mạnh hơn, lực lượng thân thể của Mộc Phàm trở nên rất khủng bố, bụng như vĩnh viễn đều ăn không no.

“Ký chủ, đó là bởi vì thân thể của ngươi trải qua Thanh đồng luyện thể thuật cường hóa, được cải tạo rèn luyện, mà một bộ phận là năng lượng của thân thể ký chủ, dẫn tới tiêu hao quá lớn mới có loại tình huống này.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm đã hiểu.

Một thân thể cường đại, tự nhiên cần tiêu hao nhiều năng lượng.

Mà ăn chính là một loại biện pháp thu hoạch năng lượng, nhưng cũng có các biện pháp thu lấy năng lượng.

“Hệ thống, có biện pháp nào cải thiện loại tình huống này sao, ta không nghĩ mỗi ngày đều như cái thùng cơm ăn không đủ no a.”

Mộc Phàm chua xót hỏi, đây là vấn đề lớn a.

“Rất đơn giản, ký chủ có thể tăng Thanh đồng luyện thể thuật tới tầng thứ mười, liền có thể không cần thông qua ăn uống để hấp thu năng lượng.”

“Còn có một cái biện pháp, đó chính là tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật, chỉ cần ký chủ tăng tới tầng mười Luyện Khí nhập thể, là có thể hấp thu năng lượng cuồn cuộn không ngừng từ trong không khí sử dụng.”

Hệ thống trả lời một loạt, ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, lập tức có so sánhm

“Lão bản, tính tiền!”

Mộc Phàm hô, đặt mấy chục đồng còn lại lên bàn, đứng dậy đi nhanh rời đi, lưu lại một đám tràn đầy kinh ngạc cảm thán.

“Đứng lại, người tới a, mau bắt ăn trộm!”

Đang đi, Mộc Phàm đột nhiên nghe thấy trong hẻm nhỏ vang lên một giọng nói vội vàng, nhịn không được xoay người lại.

Chương 16: Chuyện tốt khó làm

Ngõ hẻm nhỏ, một thanh niên ôm một túi xách nữ chạy như bay, tốc độ rất nhanh.

“Bắt ăn trộm!”

Đằng sau, một nữ tử dáng người cao gầy ra sức đuổi theo, đáng tiếc, tốc độ quá chậm không đuổi kịp, mắt thấy tên trộm sắp đào tẩu.

Nàng tức giận đến mức mặt đỏ bừng, trẹo chân.

Bốn phía không ai ngăn trở, trong hẻm nhỏ, rất nhiều người đều lặng im nhìn, lòng người lãnh đạm, không ai ra tay.

Mộc Phàm nhìn thanh niên chạy như bay tới, mắt đột nhiên sáng ngời, nắm chặt ngón đang muốn ra tay hoạt động hoạt động gân cốt.

Nhưng hắn còn không kịp ra tay liền thấy một bà cô dọn vệ sinh đang quét rác trong hẻm nhỏ, đột nhiên bước một bước dài, vung chổi trong tay lên đảo qua, cuốn lên theo cát bụi.

Phanh!

Thanh niên hừ cũng chưa hừ một tiếng trực tiếp bay đụng tường, đập ra một cái vết lõm, chậm rãi ngã vào đó, miệng sùi bọt mép, trừng to đôi mắt nhìn bà cô quét rác, hai mắt trợn lên ngất đi.

Hiện trường yên tĩnh, ánh mắt mọi người dại ra, đều nhìn bà cô quét rác kia, người ta như không có việc gì, tiếp tục quét rác.

Mộc Phàm có chút ngốc ra, nhìn bà cô tiếp tục nghiêm túc quét rác, đây là một người phụ nữ trung niên.

Nhưng hành động vung chổi đảo qua vừa rồi thật sự làm mắt người ta sáng ngời.

“Cao thủ a!”

Trong lòng Mộc Phàm âm thầm cười khổ, vốn định làm chuyện tốt, nhưng không nghĩ tới chuyện tốt cũng khó làm, không dễ dàng a, nhìn xem người ta, chỉ một người quét rác thế mà là cao thủ tu luyện.

Giờ khắc này nhìn kỹ, Mộc Phàm lập tức phát giác được sự khác biệt.

Trên người người này có một cổ khí, khi vung chổi quét mang theo từng dòng khí vô hình, rác bốn phía đều bị cuốn vào giỏ rác.

“Hô, hô... Cảm ơn bác gái.”

Lúc này, nữ tử kia mới thở hổn hển chạy tới, nói lời cảm tạ.

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì, cô nương không cần khách khí.”

Người quét rác cười ha hả, tiếp tục cúi đầu quét rác, căn bản không có để ý chổi mình vừa mới quét qua quét bay một tên ăn trộm.

Mộc Phàm vỗ vỗ cái trán, ngửa lên trời thở dài, thế giới này nhiều cao thủ tu võ, Luyện Khí ẩn giấu trong mọi người.

Như người quét rác trước mắt chính là một cao thủ Luyện Khí, cả người tràn ngập một loại khí độc đáo, đây gọi là tu chân Luyện Khí.

Mộc Phàm gãi gãi đầu, nhìn nhìn tên ăn trộm ngất xỉu, cười khổ một tiếng xoay người rời đi.

“Kế tiếp, là về nhà, hay là...” Mộc Phàm vừa đi, vừa tự hỏi.

Hắn đi rồi, người quét rác như suy tư gì đó, mắt nhìn theo bóng dáng Mộc Phàm, sau đó tiếp theo tiếp tục cúi đầu quét rác.

Trên đường đi, trong lòng Mộc Phàm không ngừng suy tư, mình bị trường học khai trừ, kế tiếp nên đi đâu đâu?

Là về nhà trước hay tăng lên thực lực trước đây, hay là tìm công việc, mau chóng kiếm tiền, hoặc là tìm trường học khác nhập học lăn lộn qua ngày?

“Trước hết nghĩ biện pháp kiếm tiền, nhưng mà ở thế giới này làm cái gì kiếm nhiều tiền nhất?”

Trong lòng Mộc Phàm lung lay, có hệ thống, đầu óc hắn hiện tại toàn nghĩ làm sao để kiếm tiền.

Nghĩ đến thế giới này, có hai chức nghiệp nhất nổi tiếng trong giới tu luyện.

Một là luyện dược sư, hai là luyện khí sư.

Hai chức nghiệp này rất ít người, vì không phải mỗi người đều có thiên phú luyện dược cùng luyện khí.

“Đan dược khan hiếm nhất, đáng giá nhất.”

“Còn có luyện khí sư luyện chế pháp bảo.”

Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ, chính mình có nên nếm thử học tập luyện dược, luyện khí hay không?

Dù sao có hệ thống, không có chuyện không học được.

Hắn lập tức có quyết định, xác định tương lai của mình, kiếm tiền nhanh nhất không gì hơn luyện đan luyện khí, trước mắt chỉ có hai nghề này tương đối đáng tin cậy.

“Cứ làm như vậy.” Quyết định xong, lòng Mộc Phàm kiên định.

Nhưng muốn học tập luyện dược cùng luyện khí cần phải tiến vào cao trung tu chân có dạy luyện đan cùng luyện khí.

Khu thứ tám có mấy cao trung trọng điểm, trong đó có mở nghành học chuyên môn luyện đan cùng luyện khí, bên trong chỉ phân hai bộ phận, một là luyện dược, hai là luyện khí.

Nhưng muốn tiến vào cao trung cần trải qua khảo hạch của sơ tam mới có thể học lên, mới có cơ hội học tập luyện dược cùng luyện khí, còn phải có thiên phú ở phương diện này mới được.

Hơn nữa, còn cần có cơ sở luyện khí nhất định mới có thể, cũng chính là tu vi luyện khí thấp nhất, nếu không, miễn bàn chuyện

luyện dược cùng luyện khí, căn bản không có khả năng.

“Bước đầu tiên, Luyện Khí.”

Mộc Phàm nghĩ thông suốt hết thảy, biết trước mắt quan trọng nhất chính là Luyện Khí, về tăng Thượng cổ Luyện Khí thuật lên lại nói tiếp.

Nghĩ như vậy, Mộc Phàm bước nhanh hơn, hướng tới vùng ngoại ô khu thứ tám.

Một đường không nhanh không chậm, sau nửa giờ, Mộc Phàm rốt cuộc về tới nhà.

Nhưng mới vừa tới, liền thấy trước cửa biệt thự có một chiếc xe.

Xem huy hiệu trên mặt xe, đúng là đội chấp pháp khi thứ tám.

“Chấp pháp giả?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn chiếc xe trước biệt thự kia, bề mặt phủ kín các hoa văn thần bí, lập loè ánh sáng.

Đây là dùng luyện khí thuật chế tạo ra.

“Lăng Sa tới sao?”

Mang theo một tia nghi vấn, Mộc Phàm trực tiếp tiến vào biệt thự.

Vừa tiến đến, liền thấy ba nam tử ngồi trong phòng khách, đang chờ đợi.

Thấy Mộc Phàm tiến vào, ánh mắt ba người sáng lên, mỗi người đánh giá Mộc Phàm, đặc biệt là tên trung niên ngồi ở giữa, cho hắn mang đến một loại cảm giác áp bách rất mạnh.

“Cao thủ!”

Mộc Phàm rùng mình, xác định người đến là một cao thủ, mạnh hơn Lăng Sa quá nhiều.

Còn hai tên kia, không khác Lăng Sa bao nhiêu.

Chỉ có nam tử trung niên kia khiến cho Mộc Phàm chú ý.

“Ngươi chính là Mộc Phàm?”

Im lặng một lát, nam tử trung niên dẫn đầu nói chuyện.

“Các ngươi là...” Mộc Phàm biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Lại thấy nam tử trung niên cười đứng lên nói: “Ta là Võ Cương, đại đội trưởng đội chấp pháp thứ thuộc khu thứ tám, lần này đến đây tìm ngươi.”

“Chấp pháp đội, Võ Cương?”

Lòng Mộc Phàm chấn động, lập tức biết Võ Cương là ai, có điều chỉ nghe nói, thực lực cực mạnh, ở trong đội chấp pháp là người xuất sắc, không có người biết thực lực cụ thể của hắn.

“Thì ra là đội trưởng Võ Cương, tên của ngài có thể nói là như sấm bên tai a, là thần tượng trong lòng chúng ta a.” Mộc Phàm mở miệng chính là một câu như vậy.

Võ Cương nghe xong mỉm cười, hai người bắt tay lần lượt ngồi xuống.

Chỉ thấy Võ Cương nói: “Mộc Phàm, nghe Lăng Sa nói, ngươi đánh chết tên một mắt, không biết có phải thật sự hay không?”

Mộc Phàm lập tức làm vẻ mặt sợ hãi nói: “Võ Cương đội trưởng, ta đánh chết người, có phải ngồi tù không a?”

“Ha ha ha... Tiểu tử ngươi, đừng làm bộ dạng này.”

Võ Cương thấy vậy nhịn không được cười ha ha, hắn nói: “Yên tâm, tuy rằng nói đánh chết đào phạm, nhưng đây là thấy việc nghĩa hăng hái làm, chúng ta không những không có trừng phạt, còn có khen thưởng.”

“Ta đây liền an tâm rồi.” Mộc Phàm vỗ vỗ ngực.

Ngay sau đó hắn cười nói: “Ngươi xem, Võ Cương đội trưởng, ta vì bắt lấy đào phạm kia, chính là tốn rất nhiều sức lực, mạo hiểm,

ngươi không biết, tình huống lúc đó nguy hiểm biết bao.”

“Ngươi xem cửa nhà ta đều bị đánh nát, tường cũng bị phá, có phải nên có chút khen thưởng không...” Mộc Phàm nói có chút ngượng ngùng cười cười.

Ba người Võ Cương liếc nhau, có chút câm nín, tiểu tử này thật là người đánh chết tên một mắt?

Nhìn qua rất bình thường nha, không có gì đặc biệt.

Nhưng Võ Cương không nghĩ như vậy, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mộc Phàm, liền có loại cảm ứng đặc thù, rốt cuộc tin lời Lăng Sa lời.

Mộc Phàm, thật sự ẩn giấu thực lực, lại còn không yếu.

“Tiểu tử tốt, quả nhiên ẩn giấu thực lực, ít nhất là Tôi thể quyền đại thành trở lên.”

Võ Cương cười nói: “Yên tâm, tiền thưởng một phân không thiếu, 10 vạn tiền thưởng liền ở chỗ này, vì khen thưởng, hôm nay ta tự mình đưa lại đây.”

Mộc Phàm vừa nghe đôi mắt trợn lên, nhìn chằm chằm túi đen của Võ Cương mang theo, bên trong có một chồng tiền, 10 vạn tiền mặt.

“Đúng rồi, trừ khen thưởng ngươi ngợi, lần này ta lại đây, chủ yếu là muốn hỏi một chút, ngươi có hứng thú gia nhập đội chấp pháp chúng ta không?”

Võ Cương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra lời này.

Mộc Phàm vừa nghe sửng sốt, gia nhập đội chấp pháp?

Chương 17: Gia nhập đội chấp pháp?

Gia nhập đội chấp pháp?

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn Võ Cương, trong lòng nghi hoặc, bởi vì theo hắn biết, muốn gia nhập đội chấp pháp cần trải qua khảo hạch mới được.

Nhưng trước mắt, Võ Cương mở miệng liền cho hắn gia nhập đội chấp pháp, nói giỡn đi?

“Ta nghe nói muốn tiến vào đội chấp pháp, không phải cần thông qua tầng tầng sàng chọn cùng khảo hạch nghiêm khắc mới có thể tiến vào sao?” Mộc Phàm nói ra nghi hoặc trong lòng.

Võ Cương cười nói: “Ngươi còn chưa thành niên, căn cứ quy định thì không có khả năng để ngươi tiến vào đội chấp pháp, hơn nữa ngươi nói không sai, cần trải qua khảo hạch mới được.”

“Nhưng ngươi bất đồng, bởi vì ngươi hiện tại còn chưa thành niên, ta có thể đặc cách cho ngươi tiến vào, hơn nữa ngươi hiện tại còn không cần làm nhiệm vụ, chờ ngươi thành niên, tốt nghiệp lại chuyển thành thành viên chính thức, ngươi thấy thế nào?”

“Nga đúng rồi, nghe nói ngươi mới vừa bị trường học khai trừ, ta có thể cho ngươi nhập học lại, ngươi xem như thế nào?”

Võ Cương nói một loạt, trong lòng Mộc Phàm âm thầm kinh hãi.

Người được đặc cách tuyển chọn hắn biết rõ, trong khu thứ tám, rất nhiều tổ chức đều có quy định như vậy, trong trường học cũng có một ít thiên tài đặc cách.

Bọn họ chỉ cần học tập, hoàn thành việc học, sau khi tốt nghiệp là có thể trực tiếp tiến vào nơi được đặc cách.

Như đội chấp pháp, Võ Cương muốn đặc cách cho Mộc Phàm vào, chính là nhìn trúng thiên phú của hắn.

Tiểu tử này ẩn giấu thực lực, hơn nữa ẩn giấu chính là mười năm,

thậm chí không tiếc bị trường học khai trừ, rốt cuộc vì cái gì?

“Vậy tiến vào đội chấp pháp có đãi ngộ cùng hạn chế gì, như tiền lương thù lao, phúc lợi gì đó?”

Nói thật ra, Mộc Phàm động tâm

Đội chấp pháp là một chỗ không tồi, nhưng không rõ đãi ngộ như thế nào.

Võ Cương cười nói: “Ngươi yên tâm, đãi ngộ của đội chấp pháp trước mắt là tương đối tốt trong khu thứ tám, đương nhiên vẫn kém quân chính quy.”

“Mỗi tháng mười ngày nghỉ phép, tiền lương cố định ba vạn, còn có lập công khen thưởng, các loại phúc lợi vân vân, tóm lại một câu, phúc lợi nhiều hơn, đãi ngộ nhiều hơn.”

Võ Cương nói ba hoa chích choè, hoàn toàn không có nói đội chấp pháp nguy hiểm, nhưng Mộc Phàm đã sớm biết tính nguy hiểm.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, gia nhập đội chấp pháp sao không phải là một chuyện tốt chứ.

Rốt cuộc, có một thân phận, nhân viên đội chấp pháp khu thứ tám, mỗi người đều là cao thủ võ đạo hoặc là cao thủ tu chân.

“Còn có, ta có thể lập tức gọi cho trường nhị trung để ngươi khôi phục việc học, nhắc ngươi chút, nếu ngươi biểu hiện tốt, còn có thể trực tiếp được đề cử tiến vào trường học tu chân cao đẳng học tập tu luyện.”

“Như thế nào, suy xét chút sao?” Võ Cương cười tủm tỉm nhìn Mộc Phàm nói.

Hắn thật sự muốn đặc cách cho tiểu tử này tiến vào, nhân tài, gặp được tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Tại thế giới này, bất luận một vị thiên tài nào cũng đều được người coi trọng, khiến khắp nơi tranh đoạt, cho nên, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mộc Phàm liền xác định hắn ẩn giấu thực lực.

Tuy rằng cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng tuyệt đối không thể kém hơn một thành viên thông thường của đội chấp pháp, mấu chốt là người ta vẫn còn vị thành niên.

Một khối ngọc tốt như vậy, sao có thể bỏ lỡ, trước cho hắn tiến vào, chờ tốt nghiệp, thành niên, lập tức là có thể giúp chấp pháp tăng thêm một viên đại tướng.

“Nhị trung có đi hay không cũng không sao cả, thật ra ta cảm thấy hứng thú với cao đẳng tu chân, cần điều kiện gì?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng quắc nhìn Võ Cương.

Sau khi bị khai trừ, trở lại sơ trung còn không bằng trực tiếp khảo hạch tiến vào cao đẳng tu chân, cũng chính là tu chân cao trung, học tập tri thức càng cao hơn, Mộc Phàm để ý luyện đan, luyện khí, hai khoa này ở cao trung mới có.

Vì sao hai cái ngành học này cao trung mới có, bởi vì chỉ có hoàn thành Tôi thể cửu trọng viên mãn, bước vào Luyện Khí mới có thể tiếp xúc luyện đan, luyện khí.

“Nếu ngươi thật muốn tiến vào cao đẳng tu chân, ta có thể cho ngươi một danh ngạch đề cử ngươi đi vào khảo hạch, còn thông qua hay không chính là vấn đề của ngươi.”

Võ Cương nghiêm túc nhìn Mộc Phàm.

"Được, ta đồng ý gia nhập, còn khảo hạch, ta có lòng tin.”

Mộc Phàm vỗ vỗ bộ ngực tự tin bảo đảm nói, căn bản liền không lo lắng khảo hạch, hoàn toàn không có một chút áp lực.

Ba người Võ Cương liếc nhau, thấy được kinh ngạc trong mắt nhau, tiểu tử này thật cuồng, không phải có tiền vốn thì chính là đang thổi phồng.

Nhưng trong lòng Võ Cương cười thầm, niên thiếu khinh cuồng, biểu hiện của Mộc Phàm xem như cuồng vọng, không biết trời cao đất dày, nhưng hắn có loại cảm giác, tiểu tử này không giống bình thường.

Khảo hạch của cao đẳng tu chân bao nhiêu khó khăn, huống chi là xếp hạng đệ nhất khu thứ tám, cao giáo Thanh Bắc, chỉ có đi mới hiểu được, không phải ai đều có thể tiến vào bên trong, cho nên căn bản không ôm hy vọng.

“Rất tốt, đây là thư đề cử của Thanh Bắc cao giáo, hai ngày sau chính là thời gian khảo hạch nhóm đầu tiên, ngươi cầm thư đề cử đi qua là có thể tham gia khảo hạch, còn lại bằng năng lực của ngươi.”

“Cho nên, ngươi hiểu ý ta đi?”

Võ Cương giải thích kỹ càng tỷ mỉ cho Mộc Phàm, đưa một phong thư đề cử.

Đây là thũ đề cử từ cao giáo Thanh Bắc, trong toàn bộ khu thứ tám cũng không nhiều lắm.

“Đội trưởng!”

“Danh ngạch này không phải....”

Hai gã đội viên lập tức vội vàng mở miệng khuyên can, bộ dáng sốt ruột.

“Không cần phải nói.” Võ Cương khoát tay ngăn bọn họ khuyên bảo.

Hắn nhìn về phía Mộc Phàm cười nói: “Mộc Phàm, danh ngạch ta cho ngươi, mặc kệ như thế nào, ta hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.”

“Nếu ngươi thật qua được đi, tương lai tiền đồ vô lượng, thậm chí còn có thể có cơ hội tiến vào quân chính quy của khu thứ tám, nơi đó mới là nơi hội tụ thật sự.”

Võ Cương đầy vui vẻ, trong lòng thật cao hứng, nạp được một mầm mống không tệ.

Chỉ cần bồi dưỡng tốt, chờ sau khi tốt nghiệp chính là một đội viên không tồi, thậm chí còn có thể trưởng thành hơn nữa cũng không chừng.

Rốt cuộc, ở thời điểm một thiên tài mới vừa trưởng thành, cấp cho một ít trợ giúp, đối với chính mình sẽ có rất nhiều chỗ tốt, giống như là đầu tư.

Đương nhiên, trong đó khẳng định có rủi ro, chỉ là xem rủi ro lớn nhỏ, có thu hoạch hay không.

Hắn tin tưởng ánh mắt của mình sẽ không sai, Mộc Phàm, tương lai tất có một chỗ đứng.

“Đúng rồi, đây là tiền thưởng, 10 vạn, ngươi cất kỹ.”

Võ Cương cười cười đẩy túi đen cho cho Mộc Phàm, bên trong chính là 10 vạn.

“Rất cảm tạ Võ đội trưởng, bảo đảm không khiến cho ngài thất vọng.” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, lập tức ôm chiếc túi to kia, nhìn một chồng tiền mặt dày, cười tươi như oa.

Rốt cuộc đầy túi, 10 vạn.

Tiền này, thật dễ kiếm.

“Thôi, chúng ta cũng nên đi, nơi này chúng sẽ phái người lại đây tu sửa, điểm này ngươi có thể yên tâm.”

Võ Cương cam đoan với Mộc Phàm sẽ phái người lại đây tu sửa.

Trong lòng Mộc Phàm lâng lâng, tiễn đám người Võ Cương, trở lại phòng khách, nhìn kia một túi 10 vạn tiền mặt, hưng phấn.

“Hệ thống, hiện tại hẳn là có thể tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật đi?”

Lúc này, Mộc Phàm bình tĩnh lại, bắt đầu làm chính sự.

Tu luyện, mới là chuyện quan trong, thực lực mới là căn bản đảm bảo mọi thứ.

“Phương diện thân thể, ý chí của ký chủ đã có tiến bộ, có thể tu luyện, xin hỏi ký chủ có tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật hay không.”

Tiếng hệ thống truyền đến.

“Tu luyện, lập tức tu luyện.”

Mộc Phàm không chút do dự làm quyết định, lập tức tu luyện, hơn nữa trực tiếp tu luyện tăng lên tới tầng thứ nhất.

“Bắt đầu miễn phí tu luyện thượng cổ Luyện Khí thuật, tầng thứ nhất...”

Theo hệ thống vang lên, Mộc Phàm liền cảm giác não nổ vang, tin tức dũng mãnh tiến vào, tiếp theo trong cơ thể bộc phát ra một luồng năng lượng cường đại.

Chương 18: m thầm lo lắng

Ngoài biệt thự, một chiếc xe nhanh rời đi.

Trên đường, trong xe hai gã đội viên chung quy nhịn không được.

Có một người mở miệng hỏi: “Đội trưởng, vì sao đưa cho hắn một danh ngạch quý giá của cao giáo Thanh Bắc?”

“Đúng vậy, mỗi năm đại đội chúng ta chỉ đạt được một cái danh ngạch đề cử, cứ cho ra ngoài như vậy có phải lãng phí hay không?”

Một người khác cũng nói.

Trong xe, Võ Cương im lặng không nói, nhìn phong cảnh ngoài xe không biết suy nghĩ cái gì.

Hồi lâu hắn mới nhẹ giọng nói: “Danh ngạch đề cử vốn dĩ chính là chuẩn bị cho một ít nhân tài đặc thù, tiểu tử Mộc Phàm này không giống bình thường.”

“Ta nhìn người luôn luôn rất chuẩn, sẽ không sai, đưa danh ngạch này cho hắn, nói không chừng tương lai có thể mang cho chúng ta kinh hỉ lớn hơn nữa đâu.”

Hai gã đội viên vừa nghe cười khổ không thôi.

Trong đó một người nói thầm: “Hắn có cái gì không giống bình thường, còn không phải là một cái tiểu tử ẩn giấu thực lực của mình, hiện tại còn bị trường học khai trừ rồi.”

“Đúng rồi, căn bản chính là lãng phí.”

Hai gã đội viên rất không hiểu, vì sao Võ Cương cho Mộc Phàm một danh ngạch đề cử.

Phải biết rằng, cao đẳng tu chân ở khu thứ tám, cao giáo Thanh Bắc xưa nay xếp hạng đệ nhất, chiếm cứ đầu bảng trên trăm năm, muốn tiến vào rất khó, khảo hạch là một cái nhân tố, còn có một

nhân tố khác.

Đó chính là cần thiết có thiên phú cực cao mới được, nếu không, ngươi chỉ có thể tiến vào cai trung bình thường.

Làm cao đẳng tu chân đứng đầu bảng, cao giáo Thanh Bắc cũng có tiếng tăm ở mấy khu khác.

“Không cần phải nói, rửa mắt mong chờ là được.”

Thật ra Võ Cương tràn đầy tự tin, không biết vì sao, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mộc Phàm liền có loại cảm giác toàn thân tiểu tử này lộ ra một sự tự tin.

Đúng là loại tự tin này, làm Võ Cương không tiếc lấy ra một cái danh ngạch cao giáo Thanh Bắc cho hắn, nếu thật sự thông qua khảo hạch tiến vào Thanh Bắc.

Đối với hắn mà nói làm sao không phải một chuyện tốt, đầu tư nha, luôn phải có nguy cơ, dù Mộc Phàm thất bại cũng không tổn thất nhiều.

.....

Lúc này, ở mặt khác một bên.

Mộc gia, tập đoàn dược Mộc thị, tầng cao nhất.

Một nam tử trung niên đang đứng trước cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

“Gần đây Lạc gia có động tĩnh gì?”

Nam tử trung niên chậm rãi mở miệng dò hỏi một câu.

Chỉ thấy phía sau có một tên quản gia trả lời: “Lão gia, gần đây Lạc rất sôi động, đang mượn sức một ít luyện đan sư, từ các cao đẳng tu chân, ký hợp đồng với không ít người có thiên phú luyện dược.”

Nam tử trung niên nghe xong hơi nhíu mày, điềm đạm nói: “Lão đông tây Lạc Nguyên này, xem ra phải có đại động tác, chúng ta bên này tiến triển ra sao?”

“Lão gia... Chúng ta, chỉ ký hợp đồng với mấy học đồ luyện dược, thậm chí không tính là luyện đan sư.”

Quản gia khẩn trương báo cáo, cúi đầu.

Nam tử trung niên bỗng nhiên xoay người, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm quản gia, hắn chính là gia chủ hiện tại của Mộc gia, lão.già của Mộc Phàm, Mộc Hùng.

Mộc Hùng không biểu tình nhìn hắn, hồi lâu mới hừ lạnh nói: “Một đám phế vật, chỉ ký hợp đồng với mấy cái học đồ luyện dược có lợi ích gì?”

“Mộc gia muốn chính là luyện đan sư, luyện đan sư thật sự.”

Vẻ mặt tức giận, quản gia sợ tới mức cúi đầu không dám hé răng.

Sau một hồi, quản gia mới dám mở miệng giải thích: “Lão gia, tất cả luyện đan sư khu thứ tám đều bị Ngô gia cùng các nơi khác khống chế, còn có một ít nhậm chức ở các trường học lớn.”

“Còn những cái học đồ luyện dược, sơ cấp luyện đan sư, đều khó có được, Mộc gia chúng ta chỉ ký hợp đồng với mười mấy học đồ luyện dược, đang đàm phán cùng hai cái luyện đan sư sơ cấp.”

Mộc Hùng đã bình tĩnh trở lại, nói: “Ngươi biết, Ngô gia chính là thương gia cung ứng đan dược cho khu thứ tám, hầu như lũng đoạn toàn bộ thị trường ở thứ tám.”

“Mặc kệ là Mộc gia, hay Lạc gia, đều muốn phá cục diện này, phân một chén canh.”

“Cho nên Mộc gia cần có luyện đan sư, nếu không, dù có vô số dược liệu, cũng chỉ là đưa hàng cho người ta.”

“Mặc kệ các ngươi dùng cái giá gì, ít nhất mang về cho ta mười cái luyện đan sư, nếu không, các ngươi không cần báo cáo, nghe rõ sao?”

Mộc Hùng vô cùng cường thế, yêu cầu ký hợp đồng ít nhất mười cái luyện đan sư.

“Dạ, lão gia!”

Quản gia muốn khóc, cái trán đổ mồ hôi, lúc này thảm đạm lạc, mười cái luyện đan sư, đi nơi nào tìm a.

Ở toàn bộ khu thứ tám, học đồ luyện dược có tới mấy vạn, nhưng luyện đan sư chỉ có hơn một ngàn người, trung cấp luyện đan sư hơn trăm người, mà trừ nhận chức ở các trường học lớn, các hội nhóm ở khu thứ tám, còn có Ngô gia khống chế.

Những luyện đan sư còn lại, ít đến đáng thương, hoàn toàn có thể xem như tuyệt chủng.

Càng không đề cập tới luyện đan sư cao cấp còn thưa thớt hơn nữa, toàn bộ khu thứ tám, chỉ có mười mấy luyện đan sư cao cấp, địa vị được tôn sùng, còn trên cao cấp, khu thứ tám chỉ có một người.

Đó chính là nhận chức với khu thứ tám đệ nhất cao đẳng tu chân võ giáo, cao giáo Thanh Bắc phó hiệu trưởng.

Có thể thấy được, luyện đan sư rốt cuộc có bao nhiêu khan hiếm, không phải ai đều có thể trở thành luyện đan sư.

“Đúng rồi, Mộc Hiên gần đây ra sao?” Mộc Hùng đột nhiên hỏi câu.

Quản gia lập tức lộ ra nụ cười, nói: “Lão gia, thiếu gia Mộc Hiên sáng hôm nay sớm vừa mới đột phá Tôi thể cửu trọng viên mãn, trải qua chín lần linh khí tôi thể, sắp có thể tiến vào cao đẳng tu chân học tập.”

“Rất tốt, không tồi.” Vẻ mặt Mộc Hùng vui mừng gật gật đầu.

Ngay sau đó nhớ tới cái gì, hắn đạm mạc hỏi: “Nói xem, cái đồ không nên thân kia, gần đây đang làm gì đó?”

“Lão gia, ta đang muốn hội báo với ngài, phàm thiếu gia hắn...” Quản gia muốn nói lại thôi.

Mộc Hùng bất mãn hừ nói: “Nói đi, có phải tên kia lại chọc ra tai họa gì hay không?”

Quản gia chần chờ nói: “Lão gia, Mộc Phàm bị nhị trung khai trừ rồi.”

“Hừ, thứ không nên thân, khai trừ liền khai trừ đi.” Mộc Hùng hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để bụng.

Chỉ thấy quản gia hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Lão gia, nghe nói Mộc Phàm thiếu gia thấy việc nghĩa hăng hái làm, trợ giúp đội chấp pháp bắt giữ mộ tên đào phạm.”

“Nga?” Mộc Hùng kinh ngạc, khinh thường nói: “Ngươi nghe tin tức này từ đâu, một phế vật Tôi thể quyền đều không thể nhập môn, thấy việc nghĩa hăng hái làm?”

“Lão gia, còn có một chuyện, ở khu quy hoạch, một căn cứ gieo trồng dược liệu của chúng ta lọt vào tập kích, tổn thất lớn.”

Quản gia nói đến việc này, sắc mặt đều trở nên nghiêm túc lên.

“Căn cứ gieo trồng bị tập kích, sao lại thế này?” Mộc Hùng mày nhíu hỏi.

Chỉ nghe quản gia nói: “Bước đầu điều tra, là bên trong có người sơ sẩy, dẫn tới không đóng cửa vào căn cứ, đưa tới rất nhiều dị thú tập kích, dược liệu bên trong bị ăn hết, tổn thất rất lớn.”

Mộc Hùng nghe xong nhìn chằm chằm quản gia, trong mắt lộ ra sát khí, như một đầu sư tử ngủ say đột nhiên thức tỉnh.

“Nói, các ngươi làm cái gì, có phải lâu lắm rồi ta không giết người hay không, các ngươi cho rằng ta biến thành một đầu mèo bệnh, dễ lừa gạt?” Mộc Hùng từng câu từng chữ, lời nói lạnh lẽo, quản gia sợ hãi lập tức quỳ xuống.

“Lão gia bớt giận.”

Đối với Mộc Hùng, sự sợ hãi của quản gia đã thấm vào cốt tủy, lập tức giải thích nói: “Ta đã phái người đi tra xét, trong đó có rất nhiều chỗ kỳ quặc.”

“Lão gia, ta hoài nghi là liên quan đến Lạc gia, dù sao hai nhà cũng cạnh tranh kịch liệt.”

Quản gia giải thích, làm sát ý trên người Mộc Hùng dần dần tắt.

“Lạc gia? Lão thất phu Lạc nguyên này hẳn là sẽ không làm như vậy, có lẽ là người khác?”

Mộc Hùng hừ lạnh, đôi mắt lạnh lẽo.

Hắn lạnh giọng nói: “Phái người điều tra rõ, ta hoài nghi, sau lưng có một độc thủ lớn hơn muốn đối phó Mộc gia chúng ta, mục đích, chính là căn cứ gieo trồng dược liệu.”

“Dạ, thuộc hạ lập tức tự mình đi điều tra.”

Quản gia như được đại xá, lập tức lui ra ngoài.

“Mưa gió sắp đến a.”

Trên tầng cao nhất, chỉ còn lại mình Mộc Hùng, yên lặng ngắm nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt lập loè, không rõ đang suy nghĩ cái gì.

Chương 19: Luyện khí tầng một

Lúc chạng vạng, vùng ngoại thành, biệt thự của Mộc Phàm.

Ong...

Quanh biệt thự, trong phạm vi mười dặm vô số linh khí dũng mãnh hội tụ về biệt thự, như có một lực hút vô hình.

Trong biệt thự, Mộc Phàm ngồi xếp bằng ở trên sô pha, cả người bao phủ tầng một ánh sáng mông lung, từng lớp sương mù nhè nhẹ chuyển động quanh thân.

Hắn đang tu luyện, lần đầu tiên tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật, ở hệ thống dưới sự trợ giúp hoàn thành tầng thứ nhất tu luyện, đại lượng linh khí phân dũng tới.

Theo linh khí nhập thể, Mộc Phàm cảm giác thân thể của mình đang trải qua một lần rèn luyện, cải tạo, dần dần mà trở nên càng cường đại.

Chính yếu chính là, vận mệnh chú định có một loại cảm giác, hoảng hốt gian thấy được trong không khí phiêu đãng vô số linh hoạt hạt.

Này đó hạt, phát ra quang, lộ ra một loại linh khí.

Mộc Phàm giống như thấy loại này khí, chỉ cần đem này đó phiêu đãng ở không trung linh khí nhất nhất hút vào trong cơ thể, chính là cái gọi là Luyện Khí.

Đương nhiên, muốn thấy, cần thiết khai thiên nhãn.

Mà Mộc Phàm tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật, dưới sự trợ giúp của hệ thống hoàn thành tầng thứ nhất, Thiên Nhãn đã dần dần mở ra.

Cái gọi là Thiên Nhãn cũng không phải là một con mắt giữa chân mày, mà là một loại tâm linh cảm ứng, gọi là tâm nhãn hay là Thiên Nhãn.

Thiên Nhãn mở ra, mới có thể nhìn thấy một loại năng lượng đặc thù trong không khí, gọi là Luyện Khí.

Luyện Khí sĩ, hút tất cả năng lượng trong không khí vào cơ thể, cô đọng thành một cổ khí, đây mới xem như chân chính Luyện Khí.

Mộc Phàm hiện tại chính là loại tình huống này, vô số năng lượng nhanh chóng vọt tới, bị hút vào trong cơ thể bắt đầu rèn luyện thân thể.

Nói như vậy, tu chân Luyện Khí, yêu cầu căn cốt, nếu không dù tu luyện mười năm trăm năm đều không thể có bất kỳ thành tựu gì.

Học võ chú ý chính là thiên phú, tu chân chú ý chính là căn cốt, căn cốt như thế nào, chính là chỉ tố chất bẩm sinh, căn cốt có phù hợp linh khí hay không.

Căn cốt kỳ giai, tốc độ tu luyện nhanh, Luyện Khí dễ dàng, ngộ tính cực cao.

Căn cốt Mộc Phàm như thế nào, chính hắn cũng không rõ ràng, bởi vì hệ thống đã miễn phí thăng cấp tu luyện tầng thứ nhất Thượng cổ Luyện Khí thuật.

Cho nên, dưới sự trợ giúp của hệ thống để mở ra tâm nhãn, thấy khí, càng hiểu huyền bí của Luyện Khí.

Những khí này, muốn chân chính luyện vào trong cơ thể, mà không bị tán loạn biến mất, cần có thời gian dài luyện hóa mới có thể hóa cho mình dùng.

Mộc Phàm biết, Tôi thể chỉ là cơ sở, phân cửu trọng, sau khi viên mãn lúc, mới chia làm hai hệ thống lớn.

Một cái là võ giả luyện thể, sau Tôi thể cửu trọng viên mãn, bắt đầu Luyện tủy, tinh luyện tuỷ huyết trong cơ thể, luyện thân thể trở nên càng cường đại hơn.

Mà một hệ thống khác là tu chân, cũng chính là Luyện Khí sĩ, từ sau Tôi thể viên mãn, liền có thể Luyện Khí, Luyện Khí chia làm cửu trọng viên mãn, tích tụ đủ khí mới có thể ở trong cơ thể cô đọng thành một cổ luyện khó thuộc về chính mình.

Đây là Luyện Khí nhập thể, tới một bước này, bước tiếp theo chính là Luyện Khí hóa hình, tỷ như ngưng tụ hình thái thực thể, xưng là đan.

Hiện tại hắn chỉ xuất phát từ Luyện Khí tầng một, nói như vậy, Luyện Khí tầng chín viên mãn mới có thể bước vào giai đoạn tiếp theo.

Nhưng Mộc Phàm hiện tại tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật, ước chừng có một ngàn tầng, theo lý luận mà nói thì có thể tu luyện vô hạn.

Nhưng Mộc Phàm cảm thấy, mặc dù có hệ thống tồn tại, Luyện Khí ngàn tầng đều là quá sức, thậm chí không dám tưởng tượng có thể đạt tới này một bước này hay không.

Hô!

Bỗng nhiên, Mộc Phàm há mồm phun, liền thấy một luồng sương mù trắng phun trào ra, cả người thần thư thái, có loại cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Thượng cổ Luyện Khí thuật tầng thứ nhất, hoàn thành.

“Thì ra tu luyện thật sự làm người trầm mê, quá thoải mái.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán với sự huyền diệu này.

Luyện Khí sĩ, ngồi xuống chính là mấy tháng, mấy năm, trách không được thường nói tu chân không năm tháng.

“Hệ thống, ngươi nói thực lực hiện tại của ta như thế nào, luyện thể thuật tầng một, Luyện Khí thuật tầng một, tu hai hệ thống, bản thân liền vượt qua người bình thường.”

Tu luyện hai hệ thống, luyện thể võ giả, Luyện Khí tu chân, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, làm thực lực chỉnh thể của Mộc Phàm mạnh mẽ hơn bình thường.

“Ký chủ, chỉ một tới giảng, Thanh đồng luyện thể thuật tầng một, đủ để có thể so với bất luận võ giả Tôi thể quyền viên mãn.”

“Mà hiện tại ký chủ lại tu luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật tầng

thứ nhất, đạt được một lần linh khí Tôi thể, so với trước kia mạnh hơn rất nhiều."

"Khi ký chủ Luyện Khí thuật đạt tới tầng mười, cũng đã vượt qua bất kỳ nhân vật Luyện Khí tầng chín viên mãn, thậm chí Luyện Khí mười mấy tầng."

"Cho nên, căn cứ hệ thống phán đoán, thực lực ký chủ trước mắt ở giai đoạn nửa vời, muốn càng mạnh hơn mời ký chủ nạp phí."

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm khổ ha ha, trong lòng buồn bực muốn chết.

Hệ thống quỷ quái này, cứ đòi tiền, không nạp tiền liền không có biện pháp.

"Ta có thể tự mình lĩnh ngộ tu luyện sao?"

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một chút, mình có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ mà tu luyện hay không, tu luyện tăng lên Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ Luyện Khí thuật?

Không dựa vào hệ thống, có thể thành công không?

"Đương nhiên có thể, ký chủ đã nắm giữ phương pháp của hai loại tu luyện, chỉ cần nỗ lực lĩnh ngộ thời gian dài lâu cùng tinh lực là có thể trưởng thành, đương nhiên, muốn nhanh chóng trưởng thành liền nạp tiền, hệ thống giúp ngươi một bước đúng chỗ."

"Thiếu niên, muốn mạnh lên, liền nạp tiền đi."

Nghe hệ thống nói, lông mày Mộc Phàm chau lại, câm nín, có phải hệ thống này cố ý nói như vậy hay không, mục đích chính là để hắn không ngừng nạp tiền.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, mắng thầm: "Ngươi cái đồ hố người, lại muốn hố ta nạp tiền, ta nói cho ngươi, gia sản hiện tạichỉ có 10 vạn."

10 vạn, là tiền thưởng trước đó Võ Cương đưa tới, ăn uống sinh hoạt cũng cần tiền a.

Hơn nữa, hiện tại Thanh đồng luyện thể thuật, Thượng cổ Luyện Khí thuật, muốn tăng lên, 10 vạn chỉ có thể tăng lên hai ba tầng mà thôi.

Hai ba tầng thì dùng gì, còn không bằng giữ lại, không có tiền, sẽ đói chết.

“Lộc cộc...”

Đang nghĩ ngợi tới, trong bụng truyền đến tiếng ọc ọc.

Mộc Phàm cười khổ nói: “Xem đi, bụng lại đói, Luyện Khí tầng một vẫn không có biện pháp giúp ta từ trong không khí hấp thu linh khí bổ sung.”

“Trước đi ra ngoài ăn một bữa, lấp đầy bụng lại nói.”

Nghĩ xong, Mộc Phàm đứng dậy, thay quần áo rời biệt thự.

Mộc Phàm đóng cửa, đi hướng trung tâm khu khu thứ tám, nhưng mới vừa đi không bao lâu liền thấy không thích hợp.

“Có người!”

Mộc Phàm rùng mình, âm thầm thấy không ổn, phía sau có người theo dõi.

Hơn nữa không chỉ một cái, sau khi thực lực tăng cường, mặc kệ là luyện thể thuật hay Luyện Khí thuật đều ở tầng một, cảm ứng tự nhiên càng nhạy bén.

Mộc Phàm phát hiện, không phản ứng, lặng lẽ quan sát, quả nhiên phát giác vài bóng dáng lén lút, đang theo sau hắn.

“Đám này, hướng về ta?”

Vừa đi, Mộc Phàm vừa suy tư.

Cái này làm cho Mộc Phàm rất nghi hoặc, là ai muốn đối phó hắn?

“Là Mộc Hiên sao?”

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, lộ ra một nụ cười lạnh, mặc kệ là ai,

tới tìm phiền toái vậy thu thập hết rồi lại nói.

Đi tiếp vài bước, Mộc Phàm ngừng lại, xoay người, mặt không biểu tình nhìn phía sau.

“Lén la lén lút, đều xuất hiện đi.”

Mộc Phàm nhàn nhạt mở miệng, đáng tiếc, bốn phía im ắng, không một bóng người.

Chương 20: Bóng đen

Sàn sạt!

Trong rừng cây truyền đến tiếng sàn sạt, đáng tiếc là không thấy một bóng người.

Mộc Phàm mày nhíu lại, hừ lạnh nói: “Không ra, chẳng lẽ muốn ta mời các ngươi ra sao?”

Mặt trời xuống núi, bốn phía hơi tối tăm, trên bầu trời có thể thấy được một vòng sáng.

Đáng tiếc bốn phía vẫn như cũ, không có một ai xuất hiện, như căn bản không có người.

“Lão đại, hắn phát hiện chúng ta?”

Trong lùm cây, một đám người đang lặng yên ẩn nấp.

Bọn họ kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, hiển nhiên là do Mộc Phàm nhận ra bọn họ theo dõi.

“Không phải nói tiểu tử này chính là một phế vật sao?”

“Tôi thể quyền cũng chưa nhập môn, như thế nào có thể phát hiện chúng ta?”

Một vài tên thì thầm, vẻ mặt khó hiểu.

Cầm đầu là một tên đầu trọc, trên mặt có một vết sẹo, trông dữ tợn đáng sợ, ánh mắt lộ ra sự hung ác.

“Tiểu tử này, có cổ quái.” Nam tử đầu trọc hừ nói.

Tiểu đệ bên cạnh lập tức nói nhỏ: “Lão đại, chúng ta làm gì a?”

“Vị kia nói, xử lý tiểu tử này, lấy tấm thẻ vàng trên người hắn.”

“Chỉ cần làm tốt, tiền công một ngàn vạn.”

“Lão đại, làm đi.”

Một đám tiểu đệ sôi nổi đề nghị, mặt lộ vẻ tàn nhẫn.

Hai mắt nam tử đầu trọc hai lạnh lẽo, cười nói: “Đi, gọt rớt hắn.”

Nói xong, đầu trọc dẫn đầu đi ra ngoài, một đám tiểu đệ đi theo, đẩy lùm cây đi ra.

Rầm!

“Tiểu tử, không nghĩ tới thế mà bị ngươi phát hiện.”

Đầu trọc mang theo một đám tiểu đệ, cười dữ tợn, vây Mộc Phàm ở giữa.

Nhìn một đám người xuất hiện, mắt Mộc Phàm nheo lại, thầm nói quả nhiên có người muốn đối phó hắn.

Liếc mắt một cái, đúng tám người, mỗi người cao to, dáng người cường tráng, đặc biệt là nam tử đầu trọc cầm đầu thân thể đầy cơ bắp, đầy hình xăm.

Nhóm người này, vừa nhìn liền biết không phải người tốt, trên người bốc lên mùi máu tươi.

“Các ngươi là ai?” Mộc Phàm có chút nghi hoặc.

Nhóm người này, hắn cũng không biết, hiển nhiên là thành viên một vài bang hội trong khu thứ tám.

“Chúng ta là thành viên Hổ sa, có người muốn mua mạng ngươi.”

Tên đầu trọc nói thẳng, nói rõ có người muốn mua mạng Mộc Phàm.

Lời này làm cho người ta không biết nói gì thêm, Mộc Phàm đều có chút dở khóc dở cười.

Nhóm người trước mắt này, đầu óc động kinh, mua mạng liền mua mạng, còn nói ra làm gì, trực tiếp tới xử lý hắn là được.

Không nghĩ tới, vai ác chết vì nói nhiều?

“Ai muốn mua mạng ta, giá bao nhiêu tiền?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi một câu.

Nam tử đầu trọc không nói chuyện, một tiểu đệ phía sau cười nói: “Tiểu tử, mạng ngươi thật đáng giá, có người cho chúng ta một ngàn vạn để xử lý ngươi.”

“Một ngàn vạn?” Mộc Phàm có chút bực bội nói: “Ta chỉ giá trị chút tiền ấy, đùa cái gì vậy, ít nhất cũng phải trăm tỷ.”

Nam tử đầu trọc luôn cảm thấy trong lòng có chút bất an, hãi hùng khiếp vía.

“Đừng nói nhảm, lên, xử lý hắn.”

Không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, hắn trực tiếp hạ lệnh xử lý Mộc Phàm.

“Lên!”

Vèo vèo!

Vừa dứt lời, vài tên tiểu đệ đồng thời nhào hướng Mộc Phàm, tốc độ cực nhanh, người bình thường chắc chắn không thể tránh né.

Những người này, mỗi người đều là người biết võ, hơn nữa thực lực không thấp a.

Trong mắt Mộc Phàm, đám này không yếu, ít nhất cũng có Tôi thể quyền tiểu thành, không quá kém.

Nam tử đầu trọc kia, cho Mộc Phàm cảm giác cường liệt nhất, hơi thở của người này rất rõ ràng, là một võ giả Tôi thể nhất trọng, thậm chí nhị trọng.

“Có chú thú vị.”

Khoé miệng Mộc Phàm hơi cong, ba tiểu đệ của nam tử đầu trọc từ phía sau đánh tới, hắn không cần suy nghĩ xoay người giơ một

chân quét ngang qua.

Bang bang!

Chỉ nghe ba tiếng trầm đục, ba người lấy tốc độ rất nhanh bay ngược ra ngoài, nên vào một gốc cây, nằm ở nơi đó không dậy nổi.

“Đáng chết, tiểu tử này cổ quái, cùng nhau lên.”

Nam tử đầu trọc biến sắc, nhìn Mộc Phàm một cú quét chân liền trọng thương ba tên tiểu đệ, lập tức ý thức được không ổn.

“Ưng huyết trảo!”

Hét lớn một tiếng, nam tử đầu trọc trực tiếp thi triển một loại võ học cấp cao, Ưng huyết trảo, hai tay chuyển thành màu đỏ máu.

Hắn nhảy lên, tựa như ưng từ trời cao phi xuống dưới, lấy tay chụp vào mặt Mộc Phàm, còn có cổ họng.

“Võ học cấp cao?” Mộc Phàm kinh ngạc, nhưng cũng không hoảng loạn.

Đối mặt với nam tử đầu trọc thi triển Ưng huyết trảo, hắn không chút do dự đạp bộ, vung quyền.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, bụi mù bay lên, một luồng khí quay cuồng khuếch tán, thổi bụi cây lao xao rung động.

Ngay sau đó, nam tử đầu trọc bay ra ngoài, nện trên mặt đất, mặt đầy máu.

“Đến phiên các ngươi.”

Mộc Phàm hừ lạnh, xoay người nhảy, cả người như tia chớp nhằm về phía mấy tên còn lại.

Phanh phanh phanh...

“A...”

Hai đấm vung ra, đánh ngã toàn bộ.

Tám người, trong chớp mắt liền nằm hết trên mặt đất, thống khổ kêu thảm, tràn đầy sợ hãi nhìn Mộc Phàm.

Lúc này, bọn họ sợ.

Mặt nam tử đầu trọc vặn vẹo, giãy giụa ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, như gặp quỷ, không thể tin được chính mình thế mà bị đánh bại trong một chiêu.

“Không có khả năng!”

Nam tử đầu trọc sợ hãi hét lớn: “Không phải nói ngươi cả Tôi thể quyền cũng chưa nhập môn sao, vì cái gì, chuyện này không có khả năng.”

Mộc Phàm cười lạnh nói: “Ta còn không có nóng người đây, các ngươi liền ngã xuống, thật là làm người ts thất vọng.”

“Nói, là ai sai các ngươi tới.”

Hắn đi tới trước mặt nam tử đầu trọc, một chân đạp lên đầu đối phương, trên cao nhìn xuống nhìn xuống hắn, ánh mắt lộ ra một tia sát khí lạnh băng.

Đối với ánh mắt lạnh lẽo của Mộc Phàm,, nam tử đầu trọc run lên, cuống quít nói: “Đừng, đừng giết ta, ta nói, là Mộc gia thiếu gia, Mộc Hiên, hắn sai chúng ta tới.”

“Mộc Hiên?”

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, thầm nói quả nhiên là hắn.

Nam tử đầu trọc vội vàng thừa nhận nói: “Không sai, chính là hắn, là Mộc Hiên kêu chúng ta tới xử lý ngươi, hơn nữa hắn nói chỉ cần giết ngươi, lấy thẻ vàng trên người của ngươi là có thể đạt được một ngàn vạn.”

“Thẻ vàng?” Mộc Phàm bừng tỉnh.

Thì ra tiểu tử Mộc Hiên này muốn thẻ vàng trên người hắn, chính

là muốn 1 tỷ kia.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm không khỏi cười lạnh: “Đệ đệ ngu xuẩn kia của ta a, vốn dĩ không nghĩ để ý tới ngươi, xem ra là không lưu ngươi được.”

Nam tử đầu trọc cùng một đám tiểu đệ nghe xong, trong lòng sợ hãi, hối hận không thôi.

Nghe Mộc Phàm nói, Mộc Hiên là đệ đệ của hắn, vậy vị trước mắt này chẳng phải là người Mộc gia.

Sắc mặt bọn họ xám xịt, trong lòng hối hận muốn chết, chính mình thế mà chạy tới đối phó người Mộc gia, không phải tìm chết thì là tìm cái gì?

“Thiếu gia tha mạng!”

Nam tử đầu trọc lập tức xin tha, nước mũi nước mắt lòng thòng khóc, cầu xin Mộc Phàm buông tha hắn.

“Tha mạng!”

“Xin thiếu gia tha mạng, chúng ta cũng không dám nữa.”

Một đám người quỳ xuống đất xin tha, mỗi người bị đánh trọng thương, nhưng không thể không bò dậy quỳ xuống đất xin tha.

Nhìn bọn họ như vậy, Mộc Phàm vốn dĩ nghĩ có nên giải quyết hết hay không.

Nhưng suy nghĩ, vẫn không có động thủ, không phải mềm lòng, mà là mốn lưu bọn họ một mạng, có lẽ còn có một ít tác dụng.

“Được, hôm nay tâm tình bổn thiếu gia tốt, không tính toán với các ngươi, nếu có lần sau, giết không tha.”

Mộc Phàm nhàn nhạt ném xuống một câu, xoay người nhanh rời đi.

“Dạ dạ dạ, đa tạ Mộc thiếu gia!”

Đám người nam tử đầu trọc nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng giữ được một mạng.

“Đi, chúng ta nhanh rời đi.”

“Đi khu quy hoạch, nơi này không thể ở nữa.”

Nam tử đầu trọc thấp thỏm lo âu, lập tức bò dậy, trực tiếp quyết định rời khỏi khu thứ tám, đi bên ngoài.

Hắn biết, không đi thì chính mình có khả năng vĩnh viễn đừng hòng rời đi.

Sàn sạt...

Lúc này, chung quanh rừng cây truyền đến từng tiếng sàn sạt, như có thứ gì đang ở tới gần.

“A...”

Đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, đám nam tử đầu trọc giật mình.

Mọi người giương mắt nhìn lên, tức khắc biến sắc, hoảng sợ nhìn lùm cây.

“Này này này.... Là... Cái gì?” Có tiểu đệ hoảng sợ kêu to.

Trong lùm cây, chậm rãi hiện lên từng cái bóng đen, nhào về phía bọn họ.

Mắt nam tử đầu trọc trợn to, tràn đầy hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

“Là... Yêu...”

Cùng với nam tử đầu trọc kêu lên một tiếng sợ hãi, trong khoảnh khắc, mấy người đã bị mấy bóng đen bao phủ, tiếng kêu thảm thiết mới vừa vang lên, rất nhanh liền im bặt.

Dưới màn đêm, mấy bóng đen kéo thi thể tàn phá đi vào sâu trong rừng cây, biến mất không thấy.

Chương 21: Yêu thú?

“Ông chủ, lại thêm một phần cơm thịt chưng!”

Trong một tiệm cơm nhỏ, Mộc Phàm lại buông một cái thùng gỗ, lại ăn rỗng một cái.

Ở bên cạnh hắn, đã chất đầy một đám thùng gỗ nhỏ, đã ăn 29 phần cơm thịt chưng, thế nhưng còn không có no.

Khách nhân bốn phía trợn mắt há hốc mồm, bị sức ăn kinh người của Mộc Phàm làm khiếp sợ.

Ngay cả ông chủ cũng ngạc nhiên, rất mau lại bưng tới một phần cơm thịt chưng, nóng hôi hổi.

Nhưng Mộc Phàm mặc kệ, nuốt từng ngụm từng ngụm, như quỷ chết đói, gió cuốn mây tan nhồi hết một thùng.

“Lại thêm một phần!”

Không bao lâu, Mộc Phàm lại ăn xong một phần.

“Trời đất!”

“Có thể ăn nhiều như vậy?”

“Đã 30 phần.”

Không ít người nhỏ giọng nghị luận, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều trở nên kì lạ, thùng cơm cũng không thể như vậy nha?

“Còn ăn? Tuy rằng nói sau khi tu luyện võ học lượng cơm ăn tăng nhiều, nhưng cũng không phải nhiều như thế?”

“Quá dọa người.”

“Như quỷ chết đói.”

Rất nhiều khách nhân nhìn Mộc Phàm, quá khoa trương.

Ngay cả ông chủ cũng hãi hùng khiếp vía, lại lần nữa bưng tới một phần cơm thịt chưng.

“Tiểu tử, ta thấy bgươi vẫn là học sinh đi, ăn tốt a.”

Ông chủ buông một phần cơm chưng thịt lạp, cười nói.

“Không có biện pháp, người luyện võ, ăn cơm rất nhiều, không ăn no không phát triển thân thể a.”

Mộc Phàm làm vẻ mặt bất đắc dĩ, xoa xoa dầu mỡ trên miệng, lại lần nữa vùi đầu ăn uống thỏa thích.

Ông chủ lắc đầu rời đi, thực khách bốn phín nhìn Mộc Phàm, có vài người trộm cười, có thể ăn nhiều như vậy rất hiếm thấy đó.

Hắn ăn 31 phân cơm thịt chưng, lúc này mới cảm giác miễn cưỡng no bụng.

“Cách...” Một phần cơm thịt chưng cuối cùng đã xong.

Hắn sờ sờ bụng, rốt cuộc cảm giác no nê.

Nhìn một đám thùng gỗ nhỏ trên bàn, 31 cái, tương đương hắn ăn 31 phần cơm thịt chưng.

Chính mình nhìn đều có chút câm nín, thật sự ăn quá nhiều, cứ tiếp tục như vậy chẳng phải là muốn ăn đến nghèo.

Thậm chí Mộc Phàm cảm giác chính mình một bữa cơm như ăn hết một con trâu, quá khoa trương, gần đây cảm giác thân thể tiêu hao quá lớn, không thể không ăn.

“Hệ thống, cứ ăn như vậy ta phải ở đỉnh núi, ngửa mặt về phía tây bắc, uống gió Tây Bắc a.”

Mộc Phàm cười khổ nói.

Hệ thống nhắc nhở: “Ký chủ, chỉ cần tăng Thanh đồng luyện thể thuật lên tới tầng thứ mười, hoặc là Luyện Khí thuật tầng thứ mười, là có thể hấp thu năng lượng trong không khí vào cơ thể bảo trì thân thể tiêu hao.”

Nghe hệ thống nói, Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ a, nói thì dễ dàng, nhìn xem trong túi hiện tại có bao nhiêu tiền, 10 vạn, chỉ có thể tăng Luyện thể thuật hoặc là Luyện Khí thuật lên tới tầng thứ tư mà thôi.

Tầng thứ hai muốn 2 vạn, tầng thứ ba 3 vạn, tầng thứ tư 4 vạn, cộng lại 9 vạn, số còn dư lại không đủ tăng lên một tầng đây.

Chỉ cần nghĩ đến phải dùng nhiều tiền như vậy, Mộc Phàm liền buồn bực, phát điên, phải mau chóng nghĩ cách kiếm tiền mới được, nếu không thật sẽ uống gió Tây Bắc.

“Các vị khán giả xem đài, buổi tối tốt lành, đây là bản tin buổi tối.”

“Phía dưới đưa tin thứ nhất, mấy ngày gần đây khu thứ tám liên tiếp phát sinh chuyện đả thương người, tạo thành rất nhiều án mạng, người chết đều là bị tấn công bí ẩn, phần lớn phát sinh vào buổi tối, mời các vị cư dân buổi tối hạn chế ra ngoài, để tránh bị tấn công.”

“Có người chứng kiến nói nhìn thấy bóng đen tấn công nhân loại, có chuyên gia hoài nghi, là yêu thú hoặc là dị thú xâm nhập khu thứ tám, mời mọi cư dân đề cao cảnh giác.”

“Nhắc nhở toàn bộ cư dân, yêu thú, dị thú phi thường nguy hiểm, nhìn thấy lập tức báo ngay.”

Nhìn TV trong tiệm cơm đưa tin, không ít khách nhân đều kinh ngạc.

“Yêu thú?”

“Sao có thể?”

Không ít người có phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Chỉ thấy một thanh niên nói: “Khu thứ tám không phải có tường phòng ngự năng lượng tu chân sao, như thế nào lại có yêu thú cùng dị thú có thể đi vào khu thứ tám?”

“Đùa cái gì vậy?”

“Lừa quỷ đâu?”

“Tường năng lượng khu thứ tám chính là do vô số trận pháp cấu thành, phòng ngự cường đại, không có khả năng có yêu thú lẻn vào.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, đều đang thảo luận chuyện này.

Khu thứ tám, có tường phòng ngự, đây là điểm khác với khu quy hoạch, có phòng ngự cường đại.

Nhưng tin tức vừa rồi đã nói, có yêu thú tấn công nhân loại, sao có thể chứ?

Yêu thú thông thường căn bản không có biện pháp vượt qua tường năng lượng, hơn nữa, còn có quân đoàn bảo hộ chính quy, dù là yêu thú cường đại cũng không được.

“Yêu thú?” Mộc Phàm vừa xỉa răng răng, vừa kinh ngạc xem tin tức.

Tin tức này, là thật là giả, khu thứ tám lại có yêu thú xâm nhập?

Không có khả năng, luôn cảm thấy trong đó có gì mờ ám.

“Ông chủ, tính tiền.”

Mộc Phàm lắc đầu, không hề để ý tới chuyện này, không quan tâm yêu thú gì, đụng phải trực tiếp chém giết là được.

Hơn nữa hắn còn hy vọng gặp phải một hai yêu thú, đang lo không có tiền ăn cơm, ăn mấy con yêu thú hẳn là có rất nhiều chỗ tốt.

Nghe nói thịt yêu thú, dị thú thịt, ẩn chứa nhiều linh khí cùng dinh dưỡng, người ăn yêu thú cùng dị thú, tất nhiên có tác dụng rất lớn.

Thế giới này, có yêu thú, dị thú, càng có các loại sinh vật dị vực xâm lấn, tóm lại Mộc Phàm đi vào thế giới này cũng chỉ gặp qua cái gọi là yêu thú trên TV.

“Tiểu tử, tổng cộng 550 khối.”

Ông chủ đi tới, đưa cho Mộc Phàm một tờ giấy, tổng cộng ăn 550 đồng tiền.

Nhìn đến nó, vẻ mặt Mộc Phàm như đưa đám, chầu này liền ăn luôn 550 khối, sớm muộn gì cũng ăn tới nghèo.

“Xem ra phải nhanh kiếm tiền.”

Mộc Phàm thanh toán tiền, đứng dậy rời tiệm cơm nhỏ, nhìn con đường bên ngoài đen như mực, trong lòng nhịn không được thở dài một tiếng.

Hắn đi hướng về biệt thự, dọc theo đường đi suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, hai ngày sau chính là khảo hạch của cao giáo Thanh Bắc.

Cũng không thể bỏ lỡ, cần phải tham gia, tiến vào cao đẳng học phủ mới có thể đạt được võ học cùng phương pháp tu chân cao hơn.

.

Đương nhiên, hắn muốn chính là võ kỹ cường đại cùng một ít thủ đoạn tu chân.

Quan trọng nhất chính là muốn học tập thuật luyện đan cùng thật luyện khí.

Không khí ban đêm rất lạnh, không biết có phải do tin tức mấy ngày nay có yêu thú tấn công, trên đường lớn rất ít người.

Vèo!

Đang đi tới, đột nhiên một bóng đen chợt lóe qua, bừng tỉnh Mộc Phàm.

Hắn nghiêm mặt, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm phía trước, nơi đó có một cái hẻm nhỏ, có không ít nhà dân ở nơi đó.

Vừa rồi có một đạo bóng đen chui vào trong đó?

“Chẳng lẽ...” Mộc Phàm nghĩ tới cái gì, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Đôi mắt sáng quắc, không nói hai lời lập tức chạy như bay, muốn nhìn xem, bóng đen kia là thứ gì.

Mới vừa bước vào hẻm nhỏ đen như mực, chỉ có một cái đèn sáng ảm đạm, một bên sáng một bên tối, nhìn rất quỷ dị.

Mộc Phàm nổi da gà, cảm giác âm u tràn ngập, rất không thoải mái.

Trong lòng nghiêm nghị, cảm ứng được chung quanh có một loại khí đồng khí, khác với linh khí, là một âm u tà ác.

“Yêu khí!”

Mộc Phàm tràn đầy cảnh giác đứng ở cửa hẻm nhỏ, nhìn hẻm nhỏ sâu thẳm phía trước, chỉ có một ánh đèn đường trong bóng đêm, như có một đầu yêu thú đáng sợ đang giơ vuốt.

Hô!

Đột nhiên, một tiếng gió từ sau lưng đánh úp lại, yêu khí xộc vào mũi, Mộc Phàm giật mình, nổi da gà.

Chương 22: Bị vây quanh

Phanh!

Mặt đất vỡ vụn, Mộc Phàm lộn một vòng tránh thoát một kích.

Xoay người nhìn thì tức khắc kinh ngạc.

“Yêu quái?”

Hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, nhìn ngõ hẻm nhỏ có một sinh vật quái dị, toàn thân màu đen bóng, đầu cực to, trán có một con mắt, miệng mở ra đầy răng nanh, chảy dịch nhầy ghê tởm.

Sau lưng nó có một cái đuôi như xích sắt, sắc nhọn vô cùng, phảng phất có thể đâm thủng tấm thép.

Đây là yêu thú!

“Mẹ nó, thực sự có a?”

Mộc Phàm lúc này rất kinh ngạc, trong bản tin nói chính là sự thật.

Nhưng sao có thể, khu thứ tám có tường bảo hộ, sao yêu thú có thể tiến vào?

“Rống...” Con yêu thú kia há mồm gào một tiếng, móng vuốt chuyển động, nhào về phía Mộc Phàm.

Tốc độ cực nhanh, tựa như một bóng đen vọt tới, yêu khí đập vào mặt.

“Ta lớn như vậy, còn chưa từng giết yêu thú đâu.”

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, làn da toàn thân lưu chuyển màu đồng, Thanh đồng luyện thể thuật hoàn toàn vận chuyển.

Hắn làm ra tư thế Tôi thể quyền, lực lượng cả người tụ tập lại, nắm tay phát ra ánh sáng lờ mờ.

“Tôi thể quyền, Cứu cực!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm vung cánh tay lên, đánh ra một quyền.

Phanh!

Bóng dáng hai bên đan xen, chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục, bóng đen bị đánh bay ra ngoài, nện vào vách tường hẻm nhỏ, tạo ra một chỗ lõm.

"Tê..." Yêu thú kia há mồm gào rống, giãy giụa bò dậy.

Chỉ tiếc Mộc Phàm đã xông lên, nắm tay xé gió hô hô nện xuống giữa trán yêu thú.

Răng rắc một tiếng, sọ não yêu thú vỡ vụn, máu màu xanh lục sền sệt vẩy ra, nó giãy giụa vài cái liền không có động tĩnh nữa.

"Yêu thú này, cũng không ra làm sao?"

Mộc Phàm nhìn yêu thú đã chết dưới chân, trong lòng kinh ngạc, cảm giác yêu thú cũng không mạnh mẽ gì.

Chỉ là mạnh hơn so với người thường, tương đương với một tên võ giả Tôi thể quyền đại, không giống mình tưởng tượng.

Đương nhiên, yêu thú, dị thú, cũng có mạnh có yếu.

Trước mắt, yêu thú này hiển nhiên không phải rất mạnh, chỉ là vừa đối mặt đã bị Mộc Phàm đánh chết, đầu vỡ vụn.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy yêu thú thật, cũng là lần đầu đánh chết yêu thú.

"Xem ra, thực lực của ta cũng không yếu." Mộc Phàm vui vẻ gật đầu, đối với thực lực của mình rất vừa lòng.

Vốn cho rằng mình chỉ là một võ giả không mạnh lắm, nhưng hiện tại xem ra, so với võ giả thông thường đã mạnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên, Mộc Phàm rất rõ ràng, hiện tại hắn chính là một cái nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình.

“Yêu thú này, có thể ăn sao?”

Trong lòng Mộc Phàm toát ra một ý nghĩ, nhìn xác yêu thú trước mắt, có cảm giác ghê tởm, thứ này có thể ăn sao?

Đặc biệt là thấy máu màu xanh đậm, có một mùi tanh hôi.

Nhưng nghe nói yêu thú chỉ cần trải qua xử lý, là có thể loại bỏ mùi vị tanh nồng này, trong thịt ẩn chứa nhiều năng lượng.

“Nếu không, mang về nướng?”

Mộc Phàm gãi gãi đầu, có chút không biết xử lý như thế nào.

“Tê...”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong hẻm nhỏ truyền đến một tiếng hí vang, bừng tỉnh hắn.

Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một bóng đen từ nóc nhà nhảy qua.

“Còn có một con.” Mộc Phàm giật mình, không kịp suy nghĩ trực tiếp đạp bộ đuổi theo.

Hắn mới vừa đi không lâu, liền thấy một bóng người từ nóc nhà mấy nhảy xuống trước xác yêu thú, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Bị người khác giết, chẳng lẽ là liệp yêu giả khác?”

Người này, thân mặc một bộ đồ màu đen, bao bọc thân thể, nhìn không thấy mặt, nhưng có thể thấy dáng người lồi lõm, là một nữ tử.

Trong tay nàng cầm một thanh kiếm, nhìn nhìn bốn phía, cầm thi thể yêu thú, lập tức truy tìm hơi thở kia, nhảy lên không trung, chớp mắt liền hoà vào bóng đêm, biến mất không thấy.

Bên kia, Mộc Phàm đuổi theo kia một bóng đen, một đường chạy như điên, không bao lâu liền rời trung tâm khu, tiến vào vùng ngoại thành.

Rầm!

Rừng cây nhỏ phía trước truyền đến một loạt tiếng rầm rầm, có cây cối lay động, trong bóng đêm, một đôi mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

“Không thích hợp.”

Mộc Phàm dừng bước chân, đứng ở ngoài rừng cây nhỏ, nghi ngờ, nhìn bốn phía, trong bóng đêm, từng đợt hơi thở u ám làm người ta không thoải mái.

Hắn cảm giác được, rừng cây nhỏ che giấu rất nhiều thứ đáng sợ.

Trong lòng hắn cảnh giác, yêu thú cố ý dẫn hắn tới, chẳng lẽ, nơi này có mai phục, yêu thú cũng hiểu được tính kế?

“Rống...”

Quả nhiên, theo một tiếng gào rống truyền đến, trong rừng cây sàn sạt, rất nhanh có từng con yêu thú mang bộ dáng dữ tợn đi ra.

Một con, hai con, ước chừng năm con yêu thú quái dị, bộ dáng dữ tợn hung ác xuất hiện, làm Mộc Phàm biến sắc.

“Mẹ nó, thế mà trúng kế.” Mộc Phàm kinh hãi.

Những yêu thú này, có trí tuệ a, hiểu được dụ hắn ra đây, lại tiến hành vây quanh.

Năm con yêu thú xuất hiện, lặng yên vây quanh Mộc Phàm, con nào cũng dữ tợn, toàn thân tản ra một hơi thở u ám.

Đây là yêu khí.

Mộc Phàm cảnh giác nhìn, cả người khởi động, làm tốt chuẩn bị.

Bầu không khí đầy áp lực, năm con yêu thú vây quanh hắn, lại không có vội vã tấn công, mà là không ngừng quay chung quanh hắn.

“Chúng nó muốn làm sao?” Mộc Phàm không ngừng suy nghĩ, lại

càng thêm cảnh giác.

Trước mắt nguy hiểm, không thể không cảnh giác a.

Mộc Phàm cảm thấy một tia áp lực, trán toát ra chút mồ hôi, một chọi năm, có chút khó chơi.

“Hệ thống, Bát cực quyền nhập môn cần bao nhiêu?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể xin giúp đỡ từ hệ thống, lần trước có được Bát cực quyền, còn không kịp tu luyện, càng không nói tới chuyện nhập môn.

Vốn dĩ muốn tìm thời gian tu luyện nhập môn, sau đó lại dùng hệ thống tăng lên, nhưng hiện tại xem ra thật sự không có thời gian.

Chính mình chỉ có Tôi thể quyền, tuy rằng tu luyện đến cứu cực, nhưng chung quy là thiếu thủ đoạn, chỉ có thể tạm thời ôm đùi hệ thống.

“Ký chủ, Bát cực quyền nhập môn, yêu cầu 1 vạn, tiểu thành 5 vạn, đại thành 500 vạn, viên mãn 5000 vạn, cứu cực 1 tỷ. Có tu luyện hay không?”

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm suy nghĩ nhanh, trên người mình còn có hơn chín vạn, chỉ có thể tu luyện đến tiểu thành.

Nhưng Bát cực quyền là võ học cao cấp, sức chiến đấu tự nhiên không phải Tôi thể quyền có thể sánh bằng, cho nên Bát cực quyền tiểu thành tuyệt đối đủ dùng rồi.

Hơn nữa Bát cực quyền chính là một môn quyền pháp chiến đấu, một khi luyện thành, liền tính là mười mấy hai mươi cái địch nhân đều có thể nhẹ nhàng ứng phó.

“Hệ thống, ta nạp phí 6 vạn, tu luyện Bát cực quyền đến cảnh giới tiểu thành.”

Mộc Phàm bất chấp, trước giải quyết nguy hiểm lại nói tiếp, tiền, không có còn có thể kiếm, nếu không còn mạng vậy thật sự không còn gì.

“Đinh, bắt đầu tăng lên, Bát cực quyền tiểu thành.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy não nổ vang, vô số tin tức dũng mãnh tiến vào, một đám hình ảnh lập loè, in vào trong đầu.

Đó là tinh hoa của Bát cực quyền, quyền pháp huyền bí, in sâu trong đầu giống như hắn đã tu luyện không biết bao nhiêu lần, hiểu ý nghĩa thật sự của quyền pháp.

“Rống!”

Lúc này, năm con yêu thú đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, đồng thời nhảy về phía Mộc Phàm.

Yêu thú đột nhiên tấn công.

Chương 23: Bát cực quyền tiểu thành

Trong bóng đêm, năm con yêu thú đánh tới.

Mộc Phàm vẫn không nhúc nhích, như mất hồn, mắt thấy hắn phải bị xé nát.

“Tiểu tử này...” Trong bóng đêm, một bóng người lặng yên xuất hiện.

Thấy Mộc Phàm vẫn không nhúc nhích, đang tới gần nghĩ cách cứu viện, đột nhiên dừng lại, ánh mắt kinh nghi nhìn qua.

Một hơi thở tạc bùng nổ, tựa như sấm sét, cát bụi mù mịt.

Mộc Phàm bỗng nhiên mở mắt, giống như một đầu hung thú bất ngờ thức tỉnh.

“Bát cực, Băng sơn quyền!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, cả người Mộc Phàm tựa như một đầu mãnh thú, tản ra một hơi thở cương mãnh bạo liệt.

Một quyền tung ra, đầu một con yêu thú răng rắc vỡ nát, máu phun ọc ọc, thi thể nện vào thân cây.

“Bát cực, Toái Địa Thủ!”

Mộc Phàm thế như sấm chớp, xoay người chính là một chưởng, phanh một tiếng trầm đục, một con yêu thú đằng sau bị đánh lún xuống đất, máu loãng vẩy ra.

“Bát cực, Diêm Vương tam điệp thủ!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm bay lên trời, người xoay tròn giữa không trung, tung chưởng, Diêm Vương tam điệp thủ, ba đạo chưởng ảnh đồng thời khắc trên thân thể ba con yêu thú.

Phanh phanh phanh!

Chỉ nghe ba tiếng trầm đục, ba đầu yêu thú bị đánh bay ra ngoài, không nhúc nhích, toàn thân đầy vết máu màu xanh, cốt cách, ngũ tạng vỡ vụn.

Nháy mắt hạ gục!

Năm con yêu thú, thế mà vừa đối mặt đã bị Mộc Phàm hạ gục trong nháy mắt, làm người áo đen kia khiếp sợ không thôi.

“Cương mãnh bạo liệt, băng sơn vỡ nát, động như giương cung, thế như sấm sét, đây là Bát cực quyền luyện tới rồi giai đoạn tiểu thành.”

Bóng đen lẩm bẩm tự nói, giật mình vì biểu hiện vừa rồi của Mộc Phàm, là một vị cao thủ.

Hơn nữa đối phương tu luyện chính là Bát cực quyền, loại võ học cấp cao này bao quát không ít chiêu thức cường đại, như ba chiêu Mộc Phàm vừa thi triển.

Băng sơn, Toái sơn, Diêm Vương tam điệp thủ, chỉ ba chiêu thức, trực tiếp đánh chết năm đầu yêu thú.

“Ai, ra đây!”

Mộc Phàm bỗng nhiên xoay người, hai mắt sắc bén đảo qua bụi cây, mơ hồ nhận thấy được một hơi thở, có người ẩn giấu.

Nghe Mộc Phàm hét lớn, bóng đen chấn động, âm thầm kinh ngạc, thế mà có thể phát hiện ra mình.

Rầm!

Ngay sau đó, bóng đen bay lên không trung, từ một gốc cây nhảy xuống, hai chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, không có phát ra bất kỳ âm thanh gì.

“Thân thủ thật tốt, khinh công lợi hại a.” Mộc Phàm âm thầm cảnh giác, kinh ngạc nhìn người tới.

Ánh mắt đầu tiên, áo đen che toàn thân, nhưng có thể phân biệt đối phương là nữ.

Cái này làm cho Mộc Phàm rất nghi hoặc, hỏi: “Ngươi là ai, vừa rồi ẩn giấu ở phụ cận có mục đích gì?”

“Ta là một Liệp yêu giả, không có tên, ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là mục tiêu của chúng ta giống nhau.”

Nữ tử áo đen nhàn nhạt nói, trong áo đen, hai con mắt đang đánh giá Mộc Phàm.

Chỉ nghe nàng nói: “Còn mấy yêu thú này, vốn là mục tiêu của ta, nhưng không nghĩ tới bị ngươi nhanh chân đến trước.”

“Liệp yêu giả?”

Mộc Phàm ngạc nhiên không thôi, xưng hô thế này hắn đã nghe nói qua.

Ở trong nhân loại, có một ít người độc hành, thích đi khắp nơi săn giết dị thú, yêu thú..., mà các khu quy hoạch đều thiết lập một loại chức nghiệp.

Đúng là Liệp yêu giả.

Liệp yêu giả, ý nghĩa như tên, chính là làm nhiệm vụ săn giết yêu thú, dị thú..., từ đó đạt được tiền thưởng từ khu thứ tám.

Không nghĩ tới, nữ nhân này thế mà là Liệp yêu giả, hơn nữa thực lực cũng không đơn giản, Mộc Phàm nhìn không thấu đối phương mạnh yếu thế nào.

“Làm sao vậy, chẳng lẽ ngươi không phải Liệp yêu giả?” Nữ tử áo đen nhìn Mộc Phàm có chút kinh ngạc hỏi.

Mộc Phàm nghĩ nghĩ lắc đầu: “Ta không phải Liệp yêu giả, ta chỉ là một học sinh, vừa mới bị một con yêu thú tập kích, mới đuổi tới đây.”

“Ngươi nói chính là con ở hẻm nhỏ kia đi?”

Nữ tử áo đen nói ném ra một thi thể yêu thú, Mộc Phàm vừa nhìn liền nhận ra là con lúc nãy hắn giết ở hẻm nhỏ?

Nữ nhân này, thế mà một đường theo tới đây, hơn nữa mang luôn thi thể yêu thú theo.

“Ngươi thật là, thiếu chút nữa lãng phí, ngươi không biết lãng phí rất đáng bị lên án sao?”

Nữ tử áo đen nói: “Trong thịt những yêu thú, dị thú này đều ẩn chứa nhiều linh khí, nhưng không thể ăn trực tiếp.”

“Thịt yêu thú có độc, người thường ăn lập tức mất mạng, võ giả ăn, rất khó tiêu hóa những độc tố này.”

Nàng dừng một chút, nhìn bộ dạng Mộc Phàm tập trung tinh thần mới tiếp tục nói: “Chỉ có trải qua quá trình nấu nướng tiêu trừ độc tố trong cơ thể yêu thú, mới có thể ăn.”

“Hoặc là dùng các bộ phận quý giá trong cơ thể yêu thú phối với dược liệu, luyện thành dược, luyện chế thành đan mới có thể dùng.”

Nàng nói một hồi, làm lòng Mộc Phàm thông suốt, may mà mình không có tùy tiện ăn.

“Mấy con yêu thú này cũng không mạnh, chỉ có thể xem như yêu thú sơ cấp, đương nhiên, cũng có giá trị nhất định, nếu ngươi không cần có thể cho ta.” Nữ tử áo đen nói ra một câu.

Bỗng nhiên Mộc Phàm tỉnh táo, khẽ cười nói: “Nếu là ta giết, đương nhiên thuộc về ta, ngươi muốn cũng có thể a, ra cái giá đi.”

Nữ nhân áo đen hết chỗ nói rồi, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Mộc Phàm, có chút dở khóc dở cười, chính mình có ý tốt giải thích một hồi, đối phương đảo mắt liền nói tới tiền.

“Tiểu quỷ, sớm biết thế này thì không nói cho ngươi.” Nữ tử áo đen thầm mắng một tiếng.

Nhưng nàng vẫn nói: “Sáu con yêu thú, chỉ là sơ cấp, mỗi một con cho ngươi một vạn, sáu con cho ngươi sáu vạn như thế nào?”

“Đừng chê ít, đây đã là giá cả cao nhất rồi, ta không có khả năng làm mua bán thâm hụt tiền, dù sao ngươi không phải Liệp yêu giả,

không thể đem những yêu thú này đi đổi lấy thù lao."

Nữ tử áo đen một năm một mười giải thích rõ ràng.

Mộc Phàm nghe được, trong lòng so đo.

"Cho ngươi không phải không được, chỉ là ta có một điều kiện." Mộc Phàm nói vươn một ngón tay.

Nữ tử áo đen hỏi: "Nói đi, điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ suy xét kỹ."

"Rất đơn giản, ta muốn biết, như thế nào mới có thể trở thành Liệp yêu giả?" Mộc Phàm mở miệng, nói ra điều kiện.

Hắn đã biết Liệp yêu giả giống như là lính đánh thuê, nhận săn giết yêu thú, dị thú để đạt được thù lao.

Đây chính là một cuộc mua bán kiếm tiền, có rảnh đi săn giết mấy con yêu thú, thù lao rất cao, Mộc Phàm tự nhiên hy vọng có thể có thêm một ít khoản thu nhập.

"Ngươi muốn trở thành Liệp yêu giả?" Nữ tử áo đen kinh ngạc không thôi.

Nàng đánh giá Mộc Phàm, trong lòng như suy tư gì đó gật gật đầu: "Có thể có thể, nhưng ta chỉ có thể giúp ngươi đề cử, muốn trở thành một Liệp yêu giả, cần trải qua khảo hạch tàn khốc mới được."

Tại thế giới này, làm bất kỳ chuyện gì đều cần khảo hạch, học cũng khảo hạch, làm Liệp yêu giả cũng khảo hạch, lại còn có càng thêm tàn khốc.

Dù sao Liệp yêu giả chính là đi săn giết yêu thú cùng dị thú, hung hiểm vạn phần, khảo hạch không nghiêm khắc, thực lực không đủ căn bản không có biện pháp thông qua.

"Đa tạ, mấy thi thể yêu thú này, 6 vạn, bán cho ngươi."

Mộc Phàm nhìn nhìn thi thể yêu thú, trực tiếp bán rẻ cho Nữ tử áo đen.

Không quan tâm bao nhiêu tiền, thiệt thòi hay không, tóm lại trước để đối phương giúp mình trở thành Liệp yêu giả, đây mới là điều Mộc Phàm muốn.

“Khi nào mang ta đi?”

Mộc Phàm nhìn nữ tử áo đen, mở miệng hỏi.

Nàng hơi hơi gật đầu nói: “Trước chờ chút, ta gọi người tới xử lý những thi thể yêu thú này, sau đó mang ngươi đi.”

Nói xong, nàng lấy ra một cái máy truyền tin bấm một cái dãy số, nói vài câu, sau đó liền cầm một cái khí cụ kỳ quái, tạo ký hiệu trên mỗi thi thể yêu thú.

“Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Làm xong, Nữ tử áo đen mới đắc ý thu dọn, mang theo Mộc Phàm rời khỏi nơi này.

Sau khi hai người rời đi không bao lâu, có một chiếc xe bay tới đây, từ bên trong có vài người xuống, bắt đầu xử lý những thi thể yêu thú.

Chương 24: Liệp yêu giả

Trên đường, Mộc Phàm đi theo nữ tử áo đen.

“Này, chúng ta cứ rời đi như vậy, mấy thi thể yêu thú kia bị mất thì làm sao?”

Mộc Phàm chung quy không nhịn được mở miệng hỏi.

Nữ tử áo đen cười cười, giải thích nói: “Yên tâm, ta đã đánh dấu rồi, rất mau liền có người tới xử lý, không mất được.”

“Này đó chờ ngươi trở thành Liệp yêu giả sẽ biết, giải thích ngươi cũng không hiểu.”

Nữ tử áo đen xua xua tay, ý bảo hắn đừng hỏi.

“Đúng rồi, khu thứ tám có tường năng lượng bảo hộ, vì sao lại có yêu thú?”

Mộc Phàm ngay sau đó lại nghĩ đến một vấn đề, rất mấu chốt.

“Tường năng lượng cũng không phải vạn năng.”

Nữ tử áo đen vừa đi vừa giải thích: “Khu thứ tám, tuy rằng có tường năng lượng cường đại, nhưng không phải là là thập toàn thập mỹ.”

“Hơn nữa, ai nói cho ngươi những yêu thú này từ bên ngoài tới?” Nữ tử áo đen nói xong nhìn Mộc Phàm.

Những yêu thú này, không phải từ bên ngoài tiến vào.

Mộc Phàm nghe xong kinh ngạc nói: “Ý của ngươi là những yêu thú này từ bên trong, sao có thể như vậy, khu thứ tám từ đâu ra yêu thú?”

“Ngươi đã quên chuyện khoảng thời gian trước, trận pháp trong ngục giam tu chân xảy ra vấn đề?” Nữ tử áo đen nhắc tới chuyện này, Mộc Phàm liền nhịn không được mà đổi sắc mặt.

Ngục giam tu chân, trước đó xác thật nghe được báo chí đưa tin, hơn nữa để thoát một tên tội phạm, nhưng liên quan gì tới yêu thú?

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, kinh hô: "Ý ngươi là ngục giam tu chân không chỉ có giam giữ tù phạm, còn giam một ít yêu thú?"

"Không tồi, còn không tính là ngốc." Nữ tử áo đen cười cười nói.

Nàng nhìn bầu trời đêm, mơ hồ có thể thấy được một quầng sáng, đúng là tường năng lượng do trận pháp tu chân cấu thành, bảo hộ toàn bộ khu thứ tám.

Hồi lâu, nàng mới thở dài nói: "Trận pháp ngục giam tu chân xảy ra vấn đề, bên ngoài nói là trận pháp năm lâu thiếu tu sửa, nhưng cách nói này ngươi tin sao, lừa dối người thường còn được."

"Người tu luyện đều biết, trận pháp tu chân có sức phòng ngự cường đại, nói lâu năm không tu sửa kia tuyệt đối là gạt người."

"Thật ra trận pháp bị phá hư, chỉ có hai cái con đường, một cái là người phá hư, hai là năng lượng hao hết biến mất."

"Ngươi nói, làm một cái ngục giam tu chân, trận pháp có thể thiếu năng lượng sao, càng không thể không tu sửa."

"Khả năng duy nhất chính là có người phá hư trận pháp, phóng thích tù phạm bên trong."

Nữ tử áo đen vừa nói, trong lòng Mộc Phàm kinh ngạc, lúc này mới hiểu được.

Tin tức lúc trước còn giấu rất nhiều chuyện, một chuyện trong đó chính là yêu thú.

"Có người che giấu tin tức thật, chuyện yêu thú thoát khỏi ngục giam cũng không có truyền ra ngoài, nhưng ở công hội Liệp.yêi giả lại có nhiệm vụ săn giết yêu thú."

"Cho nên, ngươi nói xem trong đó quanh co hay không?" Nữ tử áo đen cười hì hì hỏi.

Mộc Phàm hoàn toàn câm nín, trong lòng cười khổ, xem ra, chính mình vẫn là quá non.

Đào phạm lúc trước không chỉ một tên, thậm chí có khả năng đúng như nữ tử áo đen nói, từ trong ngục giam có một số lượng lớn yêu thú thoát ra.

“Ta quan sát thấy những yêu thú này không mạnh bao nhiêu, giam giữ chúng nó có lợi ích gì?” Mộc Phàm lại nghi hoặc.

Nữ tử áo đen ngừng lại, nhìn chằm chằm hắn, cười nhạo nói: “Ngươi ngốc nha, mấy con ngươi vừa giết chỉ là một ít yêu thú bình thường thôi.”

“Yêu quái thật sự, chúng nó có thể ngụy trang thành người, xen lẫn trong trong đám người, ngươi căn bản rất khó phát hiện chúng nó.”

“Hơn nữa, yêu quái từ trong ngục giam tu chân chạy ra, ta nghe nói có mấy yêu quái cường đại khủng bố, mỗi tên cực hung ác, không truyền bá thông tin là bởi vì sợ tạo thành khủng hoảng.”

Nói đến chỗ này, nàng tiếp tục xoay người, vừa đi vừa nói: “Hiện tại, nhiều cường giả khu thứ tám đang mhìn chằm chằm những yêu quái này, tường đều đóng chặt, có thể tiến vào không thể ra.”

“Mục đích chính là muốn bắt yêu quái mà không kinh động cư dân.”

Mộc Phàm đi theo nàng, trong lòng bừng tỉnh, hiểu rõ rất nhiều chuyện trước giờ không tiếp xúc đến.

Xem ra, muốn biết càng nhiều bí mật, cần phải đi vào trung tâm của thế giới này, trở thành một thành viên trong đó, trở thành cường giả mới có thể có cơ hội này.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm đã có quyết định, trở thành Liệp yêu giả là lựa chọn không tồi.

Còn chuyện Võ Cương mời gia nhập đội chấp pháp, hắn còn chưa thành niên, không thể tiến vào, đương nhiên cũng không tiếp xúc được nhiều chuyện hơn.

Hiện tại tốt rồi, chức nghiệp Liệp yêu giả đối với Mộc Phàm mà nói là thích hợp nhất, rất tự do, ngẫu nhiên tiếp nhận nhiệm vụ kiếm chút thu nhập.

“Chúng ta tới rồi.”

Đi tiếp, nữ tử áo đen mang theo Mộc Phàm đi tới trước một khu kiến trúc dừng lại.

Mộc Phàm giương mắt nhìn lên, đập vào mắt chính là một loạt lầu cao bình thường, cao năm tầng, bên ngoài rất cũ kĩ.

“Nơi này, chính là công hội liệp yêu mà ngươi nói sao?” Mộc Phàm sửng sốt, cảm giác không giống tưởng tượng a.

Nữ tử áo đen khẽ cười nói: “Có phải muốn nói không giống tưởng tượng hay không, công hội phải có lầu cao rộng rãi, sơn son thép vàng?”

“Ách... Xem như vậy đi.” Mộc Phàm có chút xấu hổ.

Trong lòng nói thầm, lầu nát này thế mà là công hội Liệp yêu giả, nhìn qua không bắt mắt chút nào, có phải bị lừa hay không.

Mang theo lòng tràn đầy nghi vấn, Mộc Phàm đi theo nữ tử áo đen đi vào toà nhà trước mắt.

Mới vừa vừa tiến đến, liền thấy không ít người ở trong sảnh lớn, tốp năm tốp ba, cũng không có nói chuyện, mỗi người trầm mặc ít lời, cả người tản ra một loại hơi thở người sống chớ gần.

Hai người Mộc Phàm mới vừa vừa tiến đến, lập tức có từng đôi mắt nhìn qua.

Mà khi thấy nữ tử áo đen, vẻ mặt của những người trong đại sảnh, dù nam hay nữ, mỗi người đều sợ hãi, ánh mắt bắt đầu trốn tránh.

Ánh mắt mọi người đồng thời dời đi, nhìn về phía khác, hình như rất sợ hãi.

“Là nàng, Ác ma nữ.”

“Ác ma nữ lại tới nữa.”

“Chẳng lẽ là hoàn thành nhiệm vụ?”

“Hư, đừng nói nữa, cẩn thận bị thiến.”

Trong đại sảnh, không ít người thấp giọng nghị luận.

Một màn này làm Mộc Phàm kinh ngạc, có chút khó hiểu nói: “Bọn họ, hình như rất sợ ngươi nha, ngươi ở trong đám Liệp yêu giả rất nổi danh sao?”

“Ta vừa mới nghe được bọn họ nghị luận, gọi ngươi là Ác ma nữ, chẳng lẽ ngươi rất đáng sợ?” Mộc Phàm tò mò đánh giá nữ tử áo đen.

Có một bộ áo đen, căn bản nhìn không thấy mặt nàng, luôn cảm thấy, áo đen có khí tức độc đáo, che lấp nàng.

“Hừ!” Nữ tử áo đen hừ lạnh một tiếng, trong sảnh lập tức yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngừng nói chuyện, sợ hãi rụt rè, không dám nhìn.

Vì sao nàng được xưng là Ác ma nữ?

“Liệp yêu giả, phần lớn đều là thích độc lai độc vãng, rất ít nguyện ý giao lưu.”

Nữ tử áo đen nhàn nhạt nói một câu, làm Mộc Phàm càng nghi hoặc.

“Vậy vì sao ngươi...” Mộc Phàm há miệng thở dốc, chung quy không thốt ra.

Nàng nhẹ giọng cười nói: “Vì sao mang ngươi tới, bởi vì có lợi nhuận nha, ngươi giết sáu con yêu thú không thể xử lý, bán cho ta tự nhiên giúp ngươi dẫn tiến một chút, còn có thể trở thành Liệp yêu giả hay không là chuyện của ngươi.”

“Được rồi, khảo hạch ở bên kia, qua bên kia báo danh liền có thể

bắt đầu khảo hạch, ta đi giao phó nhiệm vụ trước, chờ ngươi khảo hạch xong rồi lại đem tiền cho ngươi.”

Nói xong, Ác ma nữ liền xoay người rời đi, nhưng lại lúc này lại có một giọng nói truyền tới.

“Ai da, thật là trùng hợp nha, này không phải Liệp yêu giả ngũ tinh, Ác ma nữ sao?”

Một giọng nói mê hoặc truyền đến, làm cho tinh thần mọi người chấn động.

Mộc Phàm theo tiếng nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một nữ nhân thành thục nóng bỏng, diễm lệ lắc lư đi tới.

Chương 25: La sát

Trong sảnh lớn im ắng, chỉ nghe thấy từng tiếng bước chân truyền đến.

Vừa mới nói chuyện chính là một nữ tử mặc váy ngắn màu đỏ, dáng người nóng bỏng hấp dẫn, mang một đôi cao gót màu đen, mỗi một bước đều truyền ra tiếng lộc cộc.

“Là Huyết La Sát.”

“Đối thủ một mất một còn của Ác ma nữ.”

“Lúc này có trò hay nhìn.”

Không ít người lập tức sôi nổi nghị luận, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn hai nữ tử yêu mị.

Nữ nhân này, hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây, ánh mắt các nam nhân vô cùng rạo rực.

Nói thật, nữ nhân này quá nóng bỏng, quá mê hoặc, thật sự hại nước hại dân.

Mộc Phàm không nhịn được không thể không dời mắt đi, trong lòng âm thầm niệm mấy lần Kinh Kim Cương.

“Ta nói là ai nha, Huyết La Sát, ngươi còn chưa chết sao?” Ác ma nữ hừ lạnh, trực tiếp dỗi một câu. Hai người mặt đối mặt, không khí trong lúc nhất thời đọng lại, mọi người xung quanh không dám thở mạnh.

Một cái nữ tử là Ác ma nữ, một là Huyết La Sát, hai nữ nhân đều không phải thiện lành gì.

Hai người đang giằng co, chạm vào là nổ ngay.

“Nha, Ác ma nữ, đây là người mới sao?”

Rất mau, Huyết La Sát chú ý tới Mộc Phàm, xoay chuyển ánh mắt, nhìn từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lộ ra một tia máu, như

xem một con mồi.

Mộc Phàm bị nhìn mà nổi da gà, thầm mắng ánh mắt nữ nhân này quá dọa người.

“Tiểu soái ca a, ngươi tên là gì?” Huyết La Sát mở miệng hỏi.

Nàng cười duyên nói: “Tiểu soái ca, lại đây theo tỷ tỷ đi, đảm bảo để ngươi cơm no rượu say.”

“Hơn nữa, nói nhỏ cho ngươi biết nha, tỷ tỷ có rất nhiều tuyệt chiêu đó.”

“Suy nghĩ chút đi, ngươi đi theo Ác ma nữ không kết cục tốt, cẩn thận bị nàng nuốt hết.” Giọng Huyết La Sát mang theo một chút quyến rũ.

Lời này làm lòng Mộc Phàm run run, chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, ánh mắt cổ quái nhìn nữ tử áo đen.

Rốt cuộc nàng làm cái gì mà khiến người ta sợ hãi như vậy?

“Huyết La Sát, ngươi muốn chết sao?” Ác ma nữ lạnh lùng hừ một tiếng, hơi thở dần dần mà ngưng kết lại.

“Sợ ngươi sao?” Huyết La Sát cũng là rất nóng tính, hai hơi thở va chạm.

Trong sảnh, các Liệp yêu giả sôi nổi lui ra, tránh ở góc, giống như rất quen cảnh này.

Còn Mộc Phàm, trong lòng rối rắm vạn phần, ta tới mua nước tương, hai ngươi muốn đánh liền đi ra ngoài đánh nha, vì sao ngăn cản ta rồi?

Mộc Phàm dở khóc dở cười, nhìn hai nữ nhân trước sau giằng co, cảm giác giống như nhằm vào hắn.

“Này này, ta nói nha, hai vị đại tỷ, các ngươi có thể đi ra ngoài đánh hay không a, ta chỉ muốn đi ngang qua, mua nước tương.”

Mộc Phàm có chút khổ sở nói.

Lời này vừa ra, hiện trường ngưng trọng không khí lập tức thả lỏng.

“Ha ha ha.... Ngươi thật thú vị, tỷ tỷ đối với ngươi có chút tò mò rồi đó.”

Huyết La Sát cười khanh khách, ánh mắt đánh giá Mộc Phàm mang theo một chút thần thái, kiều mị động lòng người, Mộc Phàm sợ tới mức nhanh quay mặt qua chỗ khác.

Sợ nhìn nữa liền sẽ nhịn không được, nữ nhân này quá biết chọc người.

“Huyết La Sát, thu hồi bộ dạngê hoặc ghê tởm của ngươi lại.”

Ác ma nữ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cắt ngang.

“Đừng nghe nàng, khảo hạch ở bên kia, tự ngươi qua khảo hạch.”

Nói xong, Ác ma nữ không đợi Mộc Phàm đáp lời, trực tiếp xoay người rời đi, tiến vào cánh cửa khác ở sảnh.

“Ngạch, xin lỗi, ta đi trước.” Mộc Phàm cười với Huyết La Sát, xoay người nhanh như chớp, hướng tới một ô cửa khác.

Giờ khắc này, rất nhiều người đưa tới ánh mắt khác thường có chút ngạc nhiên cùng khó tin nhìn Mộc Phàm.

“Tiểu tử này bị Huyết La Sát theo dõi, còn bị Ác ma nữ theo dõi, rốt cuộc có gì khác biệt?”

“Đúng vậy, hai cái đều là sát tinh, một cái hung hơn một cái.”

“Tiểu tử kia, chắc chắn thảm.”

“Ác ma nữ, nổi tiếng căm hận nam nhân, không biết đã nhai nuốt bao nhiêu tên rồi.”

Không ít người nhỏ giọng nghị luận, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Còn có người nhỏ giọng nói: “La sát nữ càng đáng sợ hơn, nghe nói một mình nàng giết mấy bang hội làm nhiều việc ác, mấy trăm ác

đồ toàn bộ bị nàng rút gân lột da."

"Thật tàn nhẫn a, nữ nhân, quả nhiên không thể trêu vào."

"Tiểu tử kia bị các nàng chú ý, chắc chắn sẽ thảm hề hề."

Rất nhiều người nhìn Mộc Phàm, ánh mắt mang theo một chút thương hại, như nhìn một người chết, làm Mộc Phàm rất không thoải mái.

"Tiểu đệ, tỷ tỷ dẫn ngươi đi khảo hạch như thế nào?"

Đang nghĩ ngợi, phía sau có một làn gió thơm thổi tới, mới vừa quay đầu lại, hai mắt Mộc Phàm liền trừng lớn, bởi vì trước mặt đang có một khuôn mặt quyến rũ đưa tới, hai người cách nhau chừng ba bốn phân.

Thậm chí Mộc Phàm còn ngửi được một mùi thơm, trái tim hung hăng nhảy dựng.

"Ngươi..." Mộc Phàm sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, mặt đỏ lên.

"Vèo, ngươi thế mà thẹn thùng, thật là ngoài ý muốn a." Nhìn đến bộ dáng thẹn thùng của Mộc Phàm, Huyết La Sát càng cười vui vẻ.

Mộc Phàm có chút xấu hổ buồn bực, nữ nhân này, điên rồi nha?

Hắn cũng không muốn tới gần nữ nhân nóng bỏng này, trong lòng luôn cảm giác nàng quá nguy hiểm, mặt ngoài cười quyến rũ động lòng người, bên trong lại tàn nhẫn dọa người.

Nữ nhân như vậy vẫn nên ít tiếp xúc thì tốt hơn.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm bước nhanh hơn, đi tới một ô cửa.

Người ở chỗ này, đều không phải người thường, Mộc Phàm biết bọn họ không phải võ giả thì chính là người tu chân.

Tóm lại, tới nơi này trở thành Liệp yêi giả, không một người nào bình thường.

“Ngươi tốt, ta muốn trở thành Liệp yêu giả.”

Mộc Phàm dựa theo nữ áo đen chỉ, đi tới một ô cửa, bên trong có một mỹ nữ mặc đồng phục ngồi.

Thấy Mộc Phàm đến, mỹ nữ kia ngẩng đầu nhìn, trực tiếp ném tới một tờ giấy.

“Điền vào, sau đó đi vào cánh cửa kia khảo hạch, thông qua là có thể trở thành Liệp yêu giả.”

Thái độ của mỹ nữ này có chút lạnh nhạt, làm Mộc Phàm câm nín, không nói thêm cái gì, bắt đầu điền một thông tin cá nhân.

Rất nhanh đã điền xong.

“Mộc Phàm, thì ra ngươi tên Mộc Phàm a.”

Đang điền thông tin, Mộc Phàm ngửi được một mùi hương, quay đầu nhìn lại, Huyết La Sát đang nhìn hắn điền.

Mộc Phàm cảnh giác, cả người căng thẳng.

“Đừng khẩn trương, tỷ tỷ cũng không ăn ngươi, sợ cái gì?” Huyết La Sát liếc mắt một cái.

Nàng cười duyên nói: “Đi thôi, ta chờ mong biểu hiện của ngươi, chúc ngươi khảo hạch thành công, chờ ngươi khảo hạch thành công, tỷ tỷ mời ngươi ăn bữa tiệc lớn.”

“Này, không cần vậy đi, vô công bất thụ lộc.”

Mộc Phàm căng da đầu cự tuyệt, điền xong, xoay người đi vào một cánh cửa, nhanh khảo hạch rời đi nơi này.

Nữ nhân điên này, vẫn nên tránh xa thì tốt hơn.

“Từ nơi này đi vào khảo hạch, nhưng trước khi khảo nhắc nhở ngươi, quá trình khảo hạch có nguy hiểm, ngươi có thể từ bỏ.”

Trước khi vào cửa, nữ tử dẫn đường nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm nghe xong cũng không nói gì, không chút do dự trực

tiếp bước vào, thật sự không muốn ở ngoài nữa, bị Huyết La Sát kia trêu chọc.

Huyết La Sát thật sự rất nguy hiểm, trong lòng Mộc Phàm nhắc nhở bản thân rời xa nàng.

“Khanh khách... Thật là một tiểu gia hỏa thú vị.”

Huyết La Sát lầm bầm lầu bầu nhìn bóng dáng Mộc Phàm, trong mắt lộ ra ánh sáng, khóe miệng cong lên.

Chương 26: Bất nam bất nữ

Công hội Liệp yêu, trong một phòng, có một lão nhân đang ngồi.

“Tới khảo hạch?”

Lão nhân cũng không ngẩng đầu lên.

Mộc Phàm nghiêm mặt, cung kính nói: “Đúng vậy, lão nhân gia, ta tới khảo hạch Liệp yêu giả.”

“Ừ, khảo hạch rất đơn giản, chỉ cần đánh bại yêu thú bên trong, liền tính thông qua.”

Lão nhân ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm, nhàn nhạt nói: “Tiểu tử, xem tuổi ngươi không lớn, hẳn là còn chưa thành niên, khảo hạch Liệp yêu giả có nguy hiểm, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?”

“Đúng vậy, lão nhân gia, ta đã suy xét rõ ràng.” Mộc Phàm nghiêm túc trả lời.

Lão nhân nhìn hắn, gõ một cây tẩu hút thuốc phiện, gật gật đầu chỉ vào một lối đi phía trước.

“Nếu ngươi quyết định, vậy vào thôi.”

Nói xong, lão nhân mở một trận pháp, lộ ra một cái cửa.

Mộc Phàm vừa thấy mắt sáng rực lên, nơi này có trận pháp, không nghĩ nhiều, đạp bộ đi vào.

Mới vừa xuyên qua cửa ánh sáng, liền cảm giác đi tới một vùng không gian trống trải, không đợi hắn nhìn rõ ràng, liền cảm giác một luồng gió tanh đập vào mặt.

“Rống!”

Cùng với một tiếng thú rống, trong lòng Mộc Phàm sinh ra báo động, theo bản năng tập trung sức mạnh toàn thân, vung cánh tay quét ngang một quyền.

Oanh!

Vừa ra tay chính là Bát cực Băng sơn quyền, thế như sấm nên vào cơ thể yêu thú.

Chỉ nghe tiếng rắc rắc giòn vang, xương cốt đứt gãy, ngay sau đó một đầu yêu thú cường tráng yêu thú bị đánh bay ra ngoài, nên vào góc tường và không nhúc nhích.

Mộc Phàm còn hết hồn chưa bình tĩnh thì thấy yêu thú kia đã tắt thở, đầu nứt ra, máu loãng chảy đầy đất.

“Chết rồi?” Mộc Phàm ngẩn người.

Một quyền vừa rồi là bạo phát toàn bộ lực lượng, không hề giữ lại, quá đột ngột, theo bản năng bùng nổ trực tiếp tung một quyền đánh chết yêu thú.

Vẻ mặt hắn ngây ngốc, không rõ bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Nhưng không chờ hắn suy nghĩ, ánh sáng bốn phía lập loè, trận pháp vận chuyển, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên liền về tới căn phòng kia.

Lão nhân đang dùng một đôi mắt vẩn đục nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhìn tới Mộc Phàm nổi da gà.

“Tiểu tử, không tồi a, một quyền hạ gục trong nháy mắt, vừa mới thi triển chính là Bát cực quyền đi?”

Trong ánh mắt vẩn đục của lão nhân lộ ra chút sâu xa.

“Lão nhân gia, ta xem như thông qua sao?” Mộc Phàm có chút không xác định hỏi.

Lão nhân gật gật đầu: “Không tồi, ngươi thông qua khảo hạch, mang theo huân chương liệp yêu này đi đăng ký, sau đó ngươi chính là một tên Liệp yêu giả thật sự.”

“Thông qua?” Mộc Phàm ngẩn ngơ.

Không phải nói khảo hạch rất khó, rất nguy hiểm sao, như thế nào cảm giác rất đơn giản a, một quyền liền xong?

Hắn mang vẻ mặt mờ mịt tiếp nhận huân chương từ tay lão nhân, trên mặt nó có một chữ "Liệp", còn nạm một viên tinh thạch, sáng lấp lánh.

Còn mặt kia có một con yêu thú, bộ dáng dữ tợn hung ác, như muốn chui ra tới.

"Này liền thông qua, cũng quá đơn giản đi?"

Mộc Phàm nói thầm xoay người, không nhìn thấy lão nhân phía sau nhăn mặt run rẩy, lông mày cau lại, như muốn chụp chết tiểu tử này.

"Tiểu tử này, thế mà chê khảo hạch đơn giản?" Lão nhân câm nín này nhìn bóng dáng Mộc Phàm.

Hắn nhàn nhạt cười nói: "Thực lực tiểu tử này không tồi a, Bát cực quyền tiểu thành, một quyền nháy mắt hạ gục một đầu yêu thú tương đương Tôi thể ngũ trọng."

"Bát cực quyền, vẫn là không bằng Bát quái chưởng của lão tử." Lão nhân lầm bầm lầu bầu.

Còn Mộc Phàm, rời phòng khảo hạch, vừa đi ra tới, liền thấy Ác ma nữ một bộ áo đen đang chờ.

"Thông qua?" Ác ma nữ nhàn nhạt hỏi.

Mộc Phàm gật gật đầu, cười nói: "Đương nhiên, khảo hạch quá đơn giản, một quyền liền xong."

Vừa nghe lời này, Ác ma nữ không còn lời gì để nói, nhìn Mộc Phàm đang đắc ý, không nói hai lời cầm mấy cọc tiền ném qua.

"Đây là sáu vạn, ngươi ta thanh toán xong."

Ác ma nữ ném tới đúng là sáu vạn, một con yêu thú một vạn, đúng sáu vạn.

Mộc Phàm nhận tiền, hai mắt tỏa ánh sáng, cười nói: “Ta nói nha, ngươi ta xem như nhận thức, ngươi tên là gì, cũng không thể lão kêu ngươi này này, hoặc là kêu ngươi Ác ma nữ?”

“Ngươi gọi ta là Mộng Li đi.”

Ác ma nữ suy nghĩ, cuối cùng mở miệng nói một câu.

Cũng không biết vì sao, nàng thế mà nói tên của mình cho Mộc Phàm, đây chính là chuyện chưa từng có.

Ngoại giới đồn đãi, nàng cực kỳ chán ghét thù hận nam nhân, thậm chí không biết bao nhiêu nam nhân bị nàng phế mệnh căn, bị gọi là Ác ma nữ cũng không quá một chút nào.

Mộc Phàm cầm huân chương, đi tới ô cửa chỗ đăng kí, kích hoạt huân chương, trở thành Liệp yêu giả thât sử.

“Liệp yêu giả một sao.”

Nhìn vài món đồ vật mình được cho, một là khí cụ mà Ác ma nữ dùng để tạo ấn ký, một là kích hoạt huân chương Liệp yêu.

Còn có một cái khác là giấy chứng nhận của Công hội Liệp yêu, xem như chứng minh thân phận.

“Chúc mừng ngươi, trở thành Liệp yêu giả một sao, muốn tăng cấp bậc Liệp yêu giả cần tiếp nhận nhiệm vụ, săn giết đủ yêu thú mới có thể tăng lên.”

Ác ma nữ Mộng Li nhẹ giọng giải thích một câu.

Mộc Phàm nhìn xung quanh, giống như đang tìm gì đó.

“Ngươi đang tìm Huyết La Sát kia sao?” Mộng Li như biết hắn đang tìm cái gì.

Lời này vừa ra, Mộc Phàm liền xấu hổ, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Ta khuyên ngươi, tốt nhất đừng tới gần nàng.” Mộng Li nhàn nhạt nói câu.

Mộc Phàm nghe xong ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Ta biết, nữ nhân này rất nguy hiểm, ta cũng không muốn tới muốn tới gần.”

“Nữ nhân? Ha ha ha...” Ác ma nữ đột nhiên cười rộ lên.

Nàng không ngừng cười hắc, ánh mắt quái dị nhìn Mộc Phàm.

“Làm sao nhìn ta như vậy?” Mộc Phàm cẩn thận dò hỏi.

Chỉ nghe Mộng Li cười lạnh nói: “Ngươi thế mà gọi nàng là nữ nhân, ta có thể nói cho ngươi biết, nàng không phải nữ nhân.”

“Cái gì?” Hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, bị lời này làm sợ ngây người.

Theo lời Ác ma nữ nói, Huyết La Sát kia không phải nữ, chẳng lẽ là nam?

“Không, nói chính xác, nàng không phải nữ, cũng không phải nam.”

Mộng Li nói làm Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm, bị kích thích không nhẹ.

Huyết La Sát, thế mà không phải nữ, càng không phải nam, đó là gì?

Lòng Mộc Phàm run lên, mặt đều tái rồi, gia hỏa này thế mà bất nam bất nữ, quá dọa người đi?

“Nàng là bất nam bất nữ, vậy ngươi...” ánh mắt Mộc Phàm nhìn Mộng Li mang theo chút quái dị.

Keng!

Vừa dứt lời, liền thấy một thanh đao sắc nhọn chỉa vào cổ họng Mộc Phàm, sát khí lạnh thấu xương.

“Thu hồi tư tưở g dơ bẩn của ngươi, ta, là nữ, hàng thật giá thật, lại suy nghĩ lung tung, nhìn lung tung ta liền đào tròng mắt ngươi ra cho yêu thú ăn.”

Mộng Li hung tợn trừng Mộc Phàm, cảnh cáo.

“Đừng đừng đừng, Mộng Li tỷ tỷ có chuyện gì từ từ nói, cẩn thậb vũ khí, rất nguy hiểm.” Mộc Phàm đổ mồ hôi.

Hắn nói nhẹ nhàng đẩy đao nhỏ khỏi cổ họng, cười khổ nói: “Mộng Li tỷ tỷ, ngươi có thể đừng doạ người như vậy không, đang yên lành tự dưng đụng vũ khí a.”

“Được rồi, ngươi ta đã thanh toán xong, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta.”

Mộng Li nói xong ném xuống một câu, xoay người trực tiếp rời sảnh lớn Công hội Liệp yêu.

Mộc Phàm nhìn nhìn ánh mắt quái dị của người xung quang, trong lòng cười khổ, lắc đầu đang muốn rời công hội.

Nhưng rất mau hắn ngừng lại, nhìn về phía một mành ảnh của Công hội Liệp yêu, nơi đó có từng hàng nhiệm vụ.

Nhiệm vụ săn yêu!

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, lập tức đi tới phía trước, bắt đầu xem xét mấy nhiệm vụ này.

Bên trên ghi từng nhiệm vụ, đều là săn giết các loại yêu thú.

Ở hàng thứ nhất là mấy nhiệm vụ cấp S, cái thứ nhất, săn giết một con đại yêu - Hồng hạc, nhiệm vụ đã được nhận.

“Là nàng?”

Mà người tếp nhiệm vụ này làm Mộc Phàm rất ngoài ý muốn.

Ác ma nữ, Mộng Li!

Chương 27: Sợ hãi, bí mật

Ác ma nữ, Mộng Li, thế mà tiếp nhiệm vụ cấp S, săn giết đại yêu - Hồng hạc.

Mộc Phàm chấn động, gọi là đại yêu, chính là có thể so với võ đạo tông sư nhân loại, Luyện Khí ngưng hình người, yêu thú tu chân cường đại.

Loại yêu thú này vô cùng cường đại, nữ nhân kia cũng dám tiếp loại nhiệm vụ này, quả thực không thể tin được.

Hơn nữa một khi tiếp nhiệm vụ, phải hoàn thành trong một tháng, nếu không coi như thất bại, không chỉ có muốn khấu trừ tiền thưởng, còn bị xử phạt.

“Đại yêu có thể so với võ đạo tông sư a.” Mộc Phàm cười khổ lắc đầu.

Cũng không rõ Mộng Li lấy tự tin từ đâu ra, chẳng lẽ nàng đã có tu vi võ đạo tông sư, nói đùa gì vậy?

Mộc Phàm lắc đầu tiếp tục xem tiếp, nhiệm vụ cấp S thứ hai.

“Yêu mãng hai đầu?”

Rất ngoài ý muốn, cái nhiệm vụ này cũng là săn giết đại yêu, một cái yêu mãng hai đầu.

Yêu mãng này Mộc Phàm đã nghe nói qua, ba năm trước đây hủy diệt một khu quy hoạch, gây ra phá huỷ cùng thương vong rất lớn.

Càng ngoài ý muốn chính là nhiệm vụ thứ hai cũng được tiếp nhận, là một Liệp yêu đoàn tên Hổ Sa.

“Không phải nói, Liệp yêu sư đều độc lai độc vãng sao, còn có Liệp yêu đoàn?”

Mộc Phàm gãi gãi đầu, xác thật không biết những chuyện này.

Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, luôn cảm thấy cái tên Hổ Sa này có chút quen thuộc, giống như từng nghe ở đâu rồi.

“Này không phải đám đầu trọc lúc trước phía muốn đến giết ta sao?”

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ tới, phía trước giống như có một đám tự xưng Hổ Sa thành viên người, cầm đầu một người đầu trọc nam.

Nhưng cuối cùng bị hắn đánh ngã, bọn họ chính là thành viên Hổ Sa, thực lực không ra làm sao, cũng dám tiếp nhiệm vụ săn giết đại yêu?

“Bọn họ là Liệp yêu sư sao?” Trong lòng Mộc Phàm đầy nghi hoặc.

Thực lực nhóm người đó cũng coi như Liệp yêu sư sao?

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, càng không biết rằng đám đầu trọc đã sớm bị một đám yêu thú giải quyết.

Hắn tiếp tục xem từng cái nhiệm vụ, xếp hạng đầu ta ba nhiệm vụ cấp S, cái thứ ba là săn giết một đầu Thiết giáp hùng.

Tiếp tục xem xuống dưới đều là nhiệm vụ cấp A, cũng có một ít nhiệm vụ cấp B, thấp nhất chính là cấp C, đều là săn giết yêu thú tuỳ ý là được.

Nhiệm vụ cấp C săn giết một đầu yêu thú bình thường yêu thú có thể được tiền thưởng hai vạn, cấp B là năm vạn, cấp A là hai mươi vạn.

Nhiệm vụ cấp S nhiệm vụ, tiền thưởng là 100 vạn.

Mộc Phàm như suy tư gì, trước đó mình giết rất có thể chỉ là yêu thú bình thường, một con 2 vạn nguyên, trách không được vui vẻ Mộng Li như vậy.

Thì ra là ăn trắng 6 vạn nguyên, Mộc Phàm cười khổ không thôi, nhưng lúc trước mình không phải Liệp yêu sư, tất nhiên không có biện pháp lấy được khen thưởng.

Hiện tại thành Liệp yêu sư, về sau chỉ cần săn giết yêu thú, đều có thể mang đến công hội lĩnh thưởng.

“Nên tiếp mấy cái nhiệm vụ hay không đây?”

Mộc Phàm bắt đầu suy xét, nhưng nghĩ đến ngày mai chính là khảo hạch của Thanh Bắc cao giáo khảo, vẫn nên để sau.

Nghĩ nghĩ, Mộc Phàm quyết định không tiếp nhiệm vụ, xoay người rời khỏi công hội.

“Ai da, đệ đệ tốt, rốt cuộc ra rồi."

Mới vừa vừa ra cửa liền nghe một giọng nói quyến rũ truyền đến, làn gió thơm xộc vào mũi, Mộc Phàm rùng mình, nổi da gà.

Giọng nói này không phải là Huyết La Sát sao?

Quả nhiên, Mộc Phàm nhìn sang một bên, thấy Huyết La Sát từ trong bóng đêm đi ra, váy ngắn màu đỏ nổi bật trong bóng đêm.

“Quỷ nha!”

Mộc Phàm sợ hãi kêu một tiếng, xoay người nhanh chân chạy.

Kết quả một trận làn gió thơm đánh tới, một bóng người từ trên trời giáng xuống, ngăn cản Mộc Phàm.

Huyết La Sát hờn dỗi nói: “Đệ đệ ngốc, ngươi chạy cái gì, tỷ tỷ rất giống quỷ sao?”

Mộc Phàm nghe xong trong lòng ác hàn, nhớ tới lời Mộng Li nói, đối phương là bất nam bất nữ, trong lòng liền nhịn không được run run, hơi hơi lui về phía sau.

“Thông qua khảo hạch sao?” Huyết La Sát cười tủm tỉm nhìn Mộc Phàm, ánh mắt sáng lên.

Bị nhìn như vậy, Mộc Phàm nổi da gà, cố gắng tươi cười nói: “Ta mới vừa thông qua, không có việc gì ta đi trước ha.”

Nói xong Mộc Phàm liền muốn đi, nhưng Huyết La Sát lại chặn

hắn.

“Đừng nóng vội, muốn đi sao...” Huyết La Sát cười hì hì đi tới.

Mộc Phàm hoảng sợ lui về phía sau, đôi tay ôm ngực: “Ngươi, ngươi muốn làm gì, ta, ta cảnh cáo ngươi a, đừng tới đây.”

“Tỷ tỷ đáng sợ như vây sao?” Huyết La Sát cười hỏi Mộc Phàm.

Người sau trong lòng thầm mắng, làm sao không đáng sợ, còn tự xưng tỷ tỷ, ai có thể nghĩ đến ngươi bất nam bất nữ, quá dọa người đây.

Thấy Mộc Phàm không ngừng lui về phía sau, Huyết La Sát cười nói: “Nếu ngươi đã trở thành Liệp yêu sư, có muốn cùng tỷ tỷ tạo thành một cái Liệp yêu đoàn không?”

“Không được, ta thích độc lai độc vãng.”

Mộc Phàm nói xong lại xoay người, nhanh chân chạy.

Nhanh như chớp không thấy bóng dáng, chỉ để lại mình Huyết La Sát đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng hắn đi, khóe miệng cong lên.

“Tiểu tử ngốc nghếch, thật thú vị, Ác ma nữ từ chỗ nào tìm tới một cái cực phẩm nha?”

Huyết La Sát lầm bầm lầu bầu nói thầm, thấy Mộc Phàm đi rồi, cũng không đuổi theo đi, xoay người hoàn toàn đi vào trong bóng tối biến mất không thấy.

.....

Bên kia, trong rừng cây vùng ngoại thành, một đám người đang kiểm tra gì đó.

“Đầu, những thứ này là xương vụn, xác định là bọn đầu trọc.”

Một nam tử kiểm tra xong đứng lên, nói ra lời này.

Ở trước mắt bọn họ, có một vài mảnh xương, nhìn kỹ, còn có mấy cái đầu lâu, rất dọa người.

“Xem dấu vết từng bị gặm, bước đầu kết luận, là do yêu thú làm.”

Một tên khác mở miệng nói, xác định nhóm người này bị yêu thú giết chết rồi ăn luôn.

Cầm đầu là một nam tử cường tráng nghe xong nhíu mày, hừ nói: “Một đám phế vật, thế mà bị mấy con yêu thú ăn luôn, ném mặt mũi Hổ Sa Liệp yêu đoàn chúng ta.”

“Đầu, hiện tại làm sao bây giờ?” Có người hỏi.

Nam tử cường tráng này đúng là một tên Liệp yêu giả cao cấp của Hổ Sa Liệp yêu đoàn.

Hai mắt sắc bén, hừ lạnh nói: “Bọn đầu trọc không phải nói muốn tới giết một cái học sinh trung học sao, xem ra là ra ngoài ý muốn.”

“Nếu Hổ Sa chúng ta tiếp nhiệm vụ này, liền không thể bỏ ngang.”

“Phái một tên, đi nói cho Mộc gia thiếu gia Mộc Hiên, liền nói người nọ Hổ Sa chúng ta chắc chắn giết, kêu hắn chuẩn bị kỹ tiền.”

Nam tử cường tráng nói xong, lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Đi, đi về trước, tra tra vị trí cụ thể của tiểu tử kia, tìm cơ hội xử lý hắn.”

Nói xong, hắn trực tiếp xoay người rời khu vực rừng cây này, đoàn người nhanh chóng rời đi.

Nơi này chỉ để một đám xương cốt, sau đó không lâu, một bóng đen quỷ dị lặng yên hiện lên, xuyên thấu qua bóng đêm có thể thấy được hai con mắt sáng xanh.

Đôi mắt nhìn chăm chú vào đám người rời đi, hồi lâu mới ẩn vào trong bóng đêm biến mất không thấy.

“Mẹ nó, một đám phế vật!”

Bên kia, Mộc Hiên đang nổi trận lôi đình.

Bởi vì mời người làm việc thất bại, Mộc Phàm còn nghênh ngang xuất hiện, đại biểu cho hắn căn bản không có bị giết chết.

“Một cái phế vật thôi, trực tiếp bóp chết là được, không cần phải lãng phí nhiều tinh lực như vậy, còn không bằng chăm chỉ tu luyện.”

Trong cơ thể Mộc Hiên đột nhiên truyền đến một giọng nói khàn khàn, quỷ dị khó lường.

Nghe được thanh âm này, Mộc Hiên lập tức cung kính nói: “Sư phó nói đúng, đồ nhi nhất định nỗ lực tu luyện.”

“Hừ, Mộc Phàm, tên phế vật, lại để ngươi sống lâu thêm hai ngày.”

Mộc Hiên lạnh lùng cười, hơi thở bùng nổ, làm vỡ nát nền xi măng.

“Ngày mai chính là khảo hạch của Thanh Bắc cao giáo, chờ ta khảo hạch gia nhập Thanh Bắc cao giáo, lại chậm rãi giải quyết ngươi.”

Nói xong, Mộc Hiên tiến vào phòng huấn luyện, bắt đầu một vòng tu luyện mới.

Trên người hắn cất giấu một bí mật lớn, không ai biết được.

Chương 28: Sơ hở

Đêm đã khuya, Mộc Phàm một mình trở về biệt thự.

“Rốt cuộc về đến nhà.”

Trong phòng khách, Mộc Phàm nằm trên sô pha, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng.

Hắn cầm lấy một cái túi trên mặt bàn, bên trong mấy cọc tiền, sáu vạn, là Mộng Li đưa cho hắn.

Một nửa số tiền yêu thú Mộc Phàm bán cho nàng, chắc chắn đối phương lời một nửa tiền, nhưng trách sao được vì lúc đó Mộc Phàm còn không phải Liệp yêu giả.

Căn bản không biết chỗ bán yêu thú, cho nên chỉ có thể thiệt thòi một lần.

“Sáu vạn, còn có lúc trước dư lại hơn ba vạn, trên người tổng cộng có hơn chín vạn.”

Nhìn gia sản của mình, vẻ mặt Mộc Phàm như đưa đám.

“Quá nghèo, thật hối hận vì nạp hết 1 tỷ.” Mộc Phàm âm thầm tiếc nuối.

Hiện tại tốt rồi, không đủ tiền xài.

Chín vạn, có thể tăng Thanh đồng luyện thể thuật lên tới tầng thứ mấy?

Hiện tại ở tầng thứ nhất, tăng lên tầng thứ hai yêu cầu 2 vạn, tầng thứ ba 3 vạn, tầng thứ tư 4 vạn, tính toán cẩn thận, tăng lên tới tầng thứ tư yêu cầu 7 vạn.

“Ký chủ, tiền không có còn có thể kiếm, thực lực cường đại mới là vương đạo.”

Hệ thống phát ra âm thanh, làm ánh mắt Mộc Phàm lập loè, trong lòng tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Hắn hít sâu một hơi, quyết định nói: “Hệ thống, ngươi nói đúng, ta nạp 7 vạn, tăng Thanh đồng luyện thể thuật lên tới tầng thứ tư.”

“Đinh, tiêu hao 7 vạn nguyên, bắt đầu tăng cấp Thanh đồng luyện thể thuật....”

Theo tiếng hệ thống vừa dứt, mấy cọc tiền trên mặt bàn hóa thành ánh sáng, dần dần biến mất không thấy, bảy vạn cứ như vậy mà nạp vào hệ thống.

Mộc Phàm không kịp cảm thán, liền cảm giác một luồng năng lượng bàng bạc dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, ngay sau đó, trong đầu xuất hiện những thông tin cảm ngộ lý giải về Thanh đồng luyện thể thuật cao cấp hơn.

Thanh đồng luyện thể thuật, mỗi một tầng đều khác biệt.

Ong!

Theo Mộc Phàm tu luyện tăng lên, ngoài biệt thự, linh khí trong phạm vi mười mấy dặm bị hội tụ lại đây, ào ạt hướng tới biệt thự.

Đêm, dần dần đen như mực.

.....

Bên kia, trong phòng hội nghị tổng đội trưởng đội chấp pháp đèn đuốc sáng trưng, bên trong đầy người ngồi.

Ở đây đều là các đội trưởng đội chấp pháp, ngồi ở chủ vị một nam tử, là tổng đội trưởng đội chấp pháp.

Ở trước mặt bọn họ đang có một quầng sáng phát tin tức, một loạt hình ảnh đều là cảnh gần đây khu thứ tám bị yêu thú tập kích.

“Trong thời gian mấy ngày nay, tổng cộng đã xảy ra hơn một trăm sự kiện yêu thú tập kích.”

“Các ngươi thấy thế nào?”

Tổng đội trưởng mở miệng đánh vỡ im lặng, bầu không khí buông lỏng.

Hiện trường yên tĩnh, không có một người nào cất lời, mọi người nhìn nhau.

Nhìn đến cảnh này, tổng đội trưởng nhíu mày, hừ nói: “Như thế nào không nói gì, hơn một trăm sự kiện yêu thú tập kích, các ngươi đều làm ăn cái gì hả?”

“Đội chấp pháp, có trách nhiệm giữ gìn an ninh khu thứ tám, nhưng mới ngắn ngủn mấy ngày liền đã xảy ra hơn một trăm sự kiện yêu thú tập kích.”

Phanh!

“Nói chuyện a, các ngươi đều là người câm sao?”

Tổng đội trưởng vỗ bàn, nổi giận đùng đùng, quát tháo mọi người.

Trong phòng hội nghị, các đội trưởng đều cúi đầu, im lặng không nói, không ai dám hé răng.

Điều này làm cho tổng đội trưởng càng bực bội, nổi giận nói: “Nhìn xem bộ dạng các ngươi, khu thứ tám đều bị yêu thú tập kích thế mà các ngươi vẫn không hay biết gì, mặt mũi đội chấp pháp đều bị các ngươi làm mất hết.”

“Tổng đội, việc này không thể trách chúng ta.”

Rốt cuộc, có người căng da đầu nói chuyện.

Chỉ thấy một tên đội trưởng đứng lên, hắn mở miệng nói: “Tổng đội, nguyên nhân gây việc này là do ngục giam tu chân, bọn họ che giấu chân tướng.”

“Đối ngoại nói chỉ là mấy tên đào phạm chạy thoát, không hề đề cập chuyện có yêu thú.”

“Căn cứ theo kết quả chúng ta điều tra, những yêu thú này, không phải là từ bên ngoài tiến vào, mà là xuất hiện từ nội bộ.”

“Vô cùng có khả năng là từ hắc ngục trong ngục giam tu chân thoát ra tới.”

Lời này vừa ra, không khí hiện trường ngưng trệ, sắc mặt mọi người trở nên nghiêm trọng.

Bao gồm vị tổng đội trưởng kia, biểu tình trở nên nghiêm túc, ánh mắt lập loè, trong lòng rất không bình tĩnh.

“Không sai, ngục giam tu chân xuất hiện lỗ hổng, bọn họ giấu giếm không báo, thậm chí không có phát ra cảnh báo yêu thú thoát khỏi hắc ngục.”

Tất cả mọi người mang vẻ mặt phẫn nộ, bị sự kiện yêu thú tập kích lần này làm sứt đầu mẻ trán.

Mặt trên hạ mệnh lệnh, nhất định phải quét sạch tất cả tai họa yêu thú.

Nhưng vấn đề này xét đến cùng vẫn là do ngục giam tu chân, lại còn che giấu tin tức, mới đưa đến tình huống hiện tại.

“Chư vị, việc này vượt xa chúng ta tưởng tượng.”

Đột nhiên, đang ngồi ở giữa, Võ Cương đứng lên.

Hắn lấy ra một phần văn kiện, sắc mặt nghiêm túc nói: “Căn cứ chúng ta điều tra, có được một tin tức cùng kết luận kinh người.”

“Nghe đồn, trong hắc ngục có giam giữ một con Yêu Vương, mà chúng ta điều tra ra được kết luận, trong yêu thú thoát ra rất có khả năng bao gồm Yêu Vương kia.”

“Hơn nữa, bên trên đã phái ra cao thủ, đang tìm tòi khắp khu thứ tám, truyền đạt một cái tin tức, không tiếc giá nào tìm được Yêu Vương này.”

Võ Cương nói rồi dừng một chút, quét mắt nhìn mọi người rồi mới tiếp tục nói: “Mà căn cứ theo kết quả chúng ta điều tra, Yêu Vương này rất có thể chính là từ trong hắc ngục chạy ra.”

“Yêu Vương?”

“Thật sự có Yêu Vương?”

Sắc mặt mọi người thay đổi, kinh hãi không thôi.

Bọn họ không nghĩ tới, sự tình thế mà mở rộng đến nước này, sâu trong hắc ngục giam giữ một con Yêu Vương, lời đồn đãi này vẫn luôn lan truyền.

Nhưng không nghĩ tới thế mà là thật sự.

Chuyện này phiền toái lớn, Yêu Vương, đó là tồn tại vượt qua võ đạo tông sư, bước vào siêu phàm, chỉ có siêu phàm mới có thể chống lại.

Mọi người nhìn nhau.

“Yêu Vương, căn bản không phải chúng ta có thể chống lại.”

“Chuyện này không phải làm khó chúng ta sao?”

Không ít người kêu thảm, có chút tức giận bất bình, các ngươi tạo sai lầm, lại để chúng ta đi sửa chữa, quả thực vô nhân tính a.

“Tổng đội, Yêu Vương căn bản không phải chúng ta có thể đối phó, hiện tại làm sao bây giờ?” Có người không nhịn được hỏi.

Mọi người đồng thời nhìn vị tổng đội trưởng kia, sắc mặt hắn thật ra rất bình tĩnh, ánh mắt đảo qua mọi người ở đây.

Sau một hồi hắn mới từ từ nói: “Tạm thời đừng nóng nảy, chuyện Yêu Vương phải bảo mật, bên trên nói, Yêu Vương thì không cần chúng ta đối phó, chỉ cần điều tra phát hiện manh mối lập tức báo cáo liền tốt.”

“Bên trên tự nhiên có người tới đối phó.”

Nghe đến điểm này, mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhưng rất nhanh trong lòng liền suy xét.

“Tổng đội, rốt cuộc có bao nhiêu yêu thú chạy thoát?”

Có người nhịn không được mở miệng hỏi.

Tinh thần mọi người chấn động, cùng nhìn tổng đội trưởng.

Chỉ thấy nam tử trung niên thở dài nói: “Lần này, ta nghe nói số lượng yêu thú chạy ra từ hắc ngục là hơn mấy trăm con.”

“Phần lớn chỉ là yêu thú bình thường, nhưng trong đó có không ít yêu thú cường đại, có thể so với võ giả tiên thiên, còn có đại yêu có thể so với võ đạo tông sư.”

“Huống chi, còn có một con Yêu Vương.”

Tổng đội trưởng dứt câu, lại nghiêm túc nói: “Cho nên, nhiệm vụ lần này rất nặng, cần phải bảo đảm sinh mệnh tài sản của cư dân khu thứ tám.”

“Truyền lệnh xuống, tất cả Đội chấp pháp ngày đêm tuần tra, diệt trừ yêu thú.”

“Tuân lệnh!”

Ra mệnh lệnh xong, toàn bộ đội chấp pháp khu thứ tám bắt đầu xuất động, ngày đêm tuần tra, muốn bảo đảm an ninh cho khu thứ tám, càng bảo đảm cho tính mạng và tài sản của cư dân.

Đây là ý nghĩa tồn tại của đội chấp pháp.

Đêm nay, rất nhiều người sẽ không ngủ.

Chương 29: Mập mạp bị đánh

Sáng sớm, ánh nắng le lói.

Ting ting ting...

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú biết tu luyện...”

Một tiếng nhạc chuông di động độc đáo vang lên, đánh thức Mộc Phàm.

“Ai nha, sáng sớm có cho người ta ngủ không chứ”

“Này...”

Mộc Phàm chui ra ổ chăn, cầm di động quẹt.

“Ô ô... Mộc ca, là ta...” Trong di động truyền đến tiếng mập mạp nức nở.

Như thấy một mập mạp nặng hai trăm cân giống tiểu nữ sinh ô ô khóc thút thít, lập tức làm Mộc Phàm tỉnh táo.

“Hả... Mập mạp?” Mộc Phàm kinh ngạc nói: “Ngươi làm sao, sao lại khóc?”

Chỉ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng khóc: “Mộc ca, ta bị đánh...”

“Cái gì?”

Mộc Phàm chấn động, tiếp theo giận dữ.

“Ngươi ở đâu, ta lập tức đi tìm ngươi.”

Không nói hai lời, Mộc Phàm lập tức xoay người rời giường, hỏi rõ mập mạp ở đâu sau đó mặc quần áo, rửa mặt vội vàng ra cửa.

.....

Nhị trung, cửa trường, một tên béo đang ngồi trên bồn hoa trước cửa, cúi đầu, than ngắn thở dài.

“Mập mạp, sao lại thế này?”

Không bao lâu, Mộc Phàm vội vàng tới, thấy mập mạp ủ rũ cụp đuôi ngồi ở chỗ kia, cả người sưng vù, nhìn qua càng béo hơn.

Mặt đều mặt mũi bầm dập, đôi mắt đều sưng thành một vòng, gần như không thấy được đôi mắt, làm Mộc Phàm càng thêm tức giận.

Mập mạp, chính là tiểu đệ của hắn, từ nhỏ cùng nhau đi nhà trẻ, học tiểu học, lên trung học, hai người cùng nhau đánh lộn, cùng uống rượu.

Đây chính là bằng hữu duy nhất của hắn tại thế giới này, hiện tại thế mà bị đánh thành như vậy, quả thực không thể nén giận.

“Nói, ai làm?” Mộc Phàm đè lại lửa giận, tiến lên hỏi.

Mập mạp ngẩng đầu nhìn nhìn Mộc Phàm, thở dài cúi đầu, không rên một tiếng, giống như bị đả kích không nhẹ, làm Mộc Phàm càng đau lòng.

Đây là bằng hữu duy nhất, sao có thể bị người khác ăn hiếp như vậy?

“Đi, mang ta đi, ai động ngươi, lão tử trả lại gấp mười lần.”

Mộc Phàm cắn răng hừ lạnh, lôi kéo mập mạp trực tiếp đi vào trường học báo thù.

“Mộc ca từ từ, không cần, chúng ta đánh không lại người ta.” Mập mạp mang vẻ mặt u sầu nói.

Điều này làm cho Mộc Phàm bực bội, quát lớn nói: “Xem bộ dạng của ngươi, bị đánh liền nhát gan?”

“Ta nói cho ngươi, ngươi sợ, ta không sợ, huynh đệ bị đánh thành như vậy, không trả gấp mười lần không phải phong cách của Mộc Phàm ta.”

“Nói, là ai làm?”

Mộc Phàm nhìn chằm chằm mập mạp.

Vẻ mặt mập mạp chua xót, nhìn Mộc Phàm, trong lòng cảm động, nhưng lại có chút lo lắng.

“Mộc ca, ta xem vẫn là thôi đi, chúng ta thật sự đánh không lại người ta.” Mập mạp chần chờ lắc đầu thở dài nói.

Mộc Phàm hận rèn sắt không thành thép, nổi giận nói: “Ngươi cái ngu ngốc, mau nói, là ai làm, ta mặc kệ là ai, nhất định để hắn trả giá.”

“Nói hay không?” Mộc Phàm phát hỏa.

Mập mạp vừa thấy Mộc Phàm sắp bùng nổ, lập tức nói: “Mộc ca, xin bớt giận, ta nói cho ngươi là được.”

“Là ai?” Mộc Phàm lạnh mặt hỏi.

Chỉ thấy mập mạp lắp bắp nói: “Là ở sơ tam, Mộc ca còn có nhớ chuyện ngươi đả thương Lý Đại Đảm?”

“Là hắn?” Mắt Mộc Phàm muốn phun hỏa.

Chỉ nghe mập mạp giải thích: “Có liên quan tới Lý Đại Đảm, nhưng cũng không phải hắn, là do Lý Đại Đảm gọi tới một đám người, vốn dĩ muốn tìm Mộc ca, nhưng bởi vì ngươi bị khai trừ rồi, cho nên tới tìm ta đánh một trận.”

“Vài người, đều có ai?” Mộc Phàm lạnh lùng hỏi.

Mập mạp chua xót nói: “Tổng cộng tám người, ba cái sơ nhị, cùng ban với Lý Đại Đảm, còn có năm người là sơ tam, trong đó có một tên ngươi cũng biết, là Phong Nhất.”

“Bốn tên khác đều thuộc ban khác, tới tìm ngươi gây phiền toái, lại đánh một trận, bọn họ kêu ta nói cho bọn họ vị trí nhà ngươi.”

“Mộc ca yên tâm, ta tuyệt đối không nói, làm huynh đệ, chết cũng không nói.” Mập mạp quật cường nói.

Mộc Phàm nghe xong rất cảm động, mập mạp này bị đánh thành như vậy cũng không muốn bán đứng Mộc Phàm, càng không muốn tiết lộ địa chỉ nhà hắn.

“Lý Đại Đảm, Phong Nhất, các ngươi thật sự rất giỏi.”

Giờ khắc này, Mộc Phàm thật sự nổi giận, đám tôn tử này, dám động huynh đệ của hắn, tìm chết a.

“Đi, đi phế bọn họ.”

Mộc Phàm lập tức muốn đi tìm bọn họ nhưng bị mập mạp giữ chặt.

“Mộc ca, Mộc ca, bình tĩnh, đừng xúc động a.”

Mập mạp đau khổ cầu xin nói: “Ngươi hiện tại đã không phải học sinh nhị trung, không vào được, hơn nữa sẽ bị bảo vệ đuổi ra.”

Mộc Phàm vừa nghe chợt nhớ, mới vừa bị khai trừ là không thể tiến vào nhị trung, muốn báo thù, xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác.

Nhìn cổng trường, nơi đó có hai gã bảo vệ, muốn đi vào mà không bị phát hiện rất khó.

Nhưng không vào được, không có nghĩa không cách nào báo thù.

Mộc Phàm suy nghĩ chút, lập tức có ý tưởng.

“Mập mạp, ngươi giúp ta một chuyện, đợi lát nữa ngươi làm như vậy....”

Chỉ thấy Mộc Phàm to nhỏ bên tai mập mạp, mập mạp nghe xong đôi mắt trừng to, vẻ mặt hoảng sợ.

“Mộc ca, như vậy được sao?” Mập mạp có chút lo lắng hỏi.

Mộc Phàm bất mãn nói: “Có cái gì có được hay không, nhanh đi, muốn báo thù liền dựa theo ta nói mà làm, hôm nay phải cho bọn họ trả giá.”

“Được, ta lập tức đi.”

Mập mạp cắn răng, Mộc Phàm sẽ không hại hắn.

Cứ như vậy, Mộc Phàm tận mắt nhìn thấy mập mạp trở lại trong trường học, mà hắn thì đứng ở cổng trường nhìn một hồi mới xoay người rời đi.

Nhưng hắn cũng không có đi xa, mà là ở một góc cách cổng trường không xa chờ đợi.

Từ nơi này có thể thấy cổng nhị trung, nhìn không sót gì.

Chờ ước chừng hơn mười phút, mới thấy trong trường học có một đám người đi ra, dẫn đầu đúng là mập mạp.

Chỉ thấy mập mạp cười ha hả nói: “Các vị đại ca, ta có mắt không tròng chọc các vị, hôm nay mời mọi người ăn một bữa tiệc lớn nhận lỗi.”

“Mập mạp, xem như ngươi thức thời.”

Lý Đại Đảm kiêu căng, cười to nói: “Tiểu tử ngươi hiện tại chịu theo chúng ta đi, Mộc Phàm rác rưởi kia không đáng, về sau cùng chúng ta lăn lộn.”

“Dạ dạ, Phong Nhất lão đại, hôm nay ta mời khách, vào Tụ Tiên Lâu ăn một trận, hy vọng lão đại có thể cho ta một cơ hội.”

Mập mạp khiêm tốn nói.

Đi ở trong đám người, Phong Nhất cầm đầu nhóm người này, vẻ mặt ngạo nghễ.

“Ừ.” Phong Nhất nhàn nhạt trả lời.

Mắt mọi người tỏa ánh sáng, bởi vì vừa nghe đến Tụ Tiên Lâu.

Tụ Tiên Lâu, chính là tửu lầu xa hoa nhất khu thứ tám, bên trong chính địa phương tiêu phí sang chảnh, người bình thường không vào được.

Hơn nữa đồ ăn bên trong, không có một món nào tầm thường.

Mập mạp này đột nhiên chạy tới nói xin lỗi bọn họ, còn mời khách, ngay từ đầu bọn họ còn khinh thường, nhưng vừa nghe đi Tụ Tiên Lâu liền lập tức đồng ý.

Nói giỡn, Tụ Tiên Lâu, ai có thể bao nổi a.

Mập mạp mời đi Tụ Tiên Lâu, lúc này không hung hăng bào một trận sao được?

“Mập mạp, ngươi thật sự muốn mời chúng ta đi Tụ Tiên Lâu?”

Mới ra cổng trường, Phong Nhất liền cảm giác có chút kỳ quái.

Tụ Tiên Lâu, không phải đi bên này a?

“Có phải đi nhầm hay không, Tụ Tiên Lâu ở bên kia.”

Lý Đại Đảm cũng nghi ngờ nhìn mập mạp dẫn đường ở phía trước.

Mọi người liếc nhau, lập tức phát hiện mập mạp này hiển nhiên là đang hố bọn họ.

“Mập mạp, ngươi dám hố chúng ta, muốn chết sao?”

Phong Nhất nổi giận, mình trốn học đi ra, chính là muốn đi Tụ Tiên Lâu ăn một bữa.

Nhưng nhìn mập mạp như đang lừa bọn họ, hoàn toàn không phải đi Tụ Tiên Lâu, mà là đi tới một hẻm nhỏ hẻo lánh.

“Hắn không lừa các ngươi.”

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, mọi người đều cùng nhìn tới.

Chỉ thấy từ hẻm nhỏ có một người chậm rãi đi ra, khi thấy rõ người này, Phong Nhất, Lý Đại Đảm, tám người đều sững sờ tại chỗ.

Chương 30: Ngược đồ ăn

“Mộc Phàm?”

“Là tên phế vật ngươi sao?”

Đầu hẻm nhỏ, đám Phong Nhất, Lý Đại Đảm chấn động, nhìn người tới, rất ngoài ý muốn, thế mà là Mộc Phàm, gia hoả được xưng là phế vật này.

Lý Đại Đảm sợ hãi, tức giận nói: “Thì ra là ngươi, ta đang nghĩ tên mập chết tiệt này sao có lòng tốt như vậy, lại muốn mời chúng ta đi Tụ Tiên Lâu.”

“Ta cũng thắc mắc rằng chỗ như Tụ Tiên Lâu là chỗ tên mập quỷ nghèo chết tiệt này có thể đi sao?”

“Tên mập chết tiệt, ngươi dám gạt chúng ta?”

Một đám người giận dữ, hung tợn trừng mắt nhìn mập mạp, muốn đánh chết hắn.

Ở đây, ba cái sơ nhị, thực lực không tồi, giống Lý Đại Đảm, đều là Tôi thể quyền đại thành.

Mà năm tên khác chính là học sinh sơ tam, mỗi một cái đều là Tôi thể nhất trọng, nhị trọng, trong đó cường đại nhất chính là Phong Nhất, đã Tôi thể ngũ trọng.

Nói cách khác, Phong Nhất đã trải qua năm lần linh khí Tôi thể, tu luyện võ học cấp cao, thực lực cường đại.

Giờ phút này, Phong Nhất biểu tình nghiêm túc, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong lòng có chút giật mình.

Bởi vì nhìn Mộc Phàm hiện tại, cảm giác như đang trông một ngọn núi, đứng ở nơi đó, bất động lại cho người ta một loại trầm ổn hùng vĩ, không thể lay động.

“Có cổ quái!” Sắc mặt Phong Nhất nghiêm túc.

Hắn ý thức được, Mộc Phàm có cổ quái, tiểu tử này chẳng lẽ không phải phế vật trong lời đồn mà là ẩn giấu tu vi của chính mình?

Phía trước nghe nói Lý Đại Đảm đả thương, còn không tin lắm, hiện tại nhìn thấy Mộc Phàm, rốt cuộc hắn có chút tin rồi.

“Mộc Phàm, ta rất tò mò, vì sao ngươi che giấu thực lực, thậm chí bị khai trừ cũng không rên một tiếng?” Phong Nhất nhịn không được mở miệng.

Mọi người đều nhìn Mộc Phàm, khuôn mặt Lý Đại Đảm vặn vẹo, phẫn nộ, sợ hãi, sợ hãi, Mộc Phàm đã là bóng ma trong lòng hắn.

“Hắn thật sự ẩn giấu thực lực?”

Có người nghi ngờ hỏi.

Những người khác nhìn nhau, sắc mặt biến đổi, có vẻ không tin, nhưng lời Phong Nhất nói chắc hẳn không sai.

Hơn nữa, vết thương của Lý Đại Đảm hiện tại còn chưa tốt đâu, trên đầu còn có băng gạc, đầu còn đau âm ỉ, chính là do Mộc Phàm đánh.

“Ta vốn chỉ là muốn bình bình yên yên sống qua ngày, nhưng các ngươi ngàn không nên, vạn không nên dây vào ta, lại càng không nên đánh huynh đệ ta.”

Mộc Phàm bình tĩnh, từng câu từng chữ truyền vào trong tai mọi người, tựa như sấm sét nổ vang.

Sắc mặt mọi người thay đổi.

Phong Nhất ngưng trọng, hừ nói: “Mộc Phàm, mặc dù ngươi ẩn giấu thực lực lại như thế nào, vừa lúc, hôm nay phải giáo huấn ngươi một trận, cho ngươi biết cái giá phải trả khi đụng đến người của ta.”

“Hắc...” Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: “Những

lời này chính là ta muốn nói đối với các ngươi, đụng đến huynh đệ ta, các ngươi phải trả giá bằng máu a."

"Hôm nay, các ngươi đừng hòng trốn được."

Lời Mộc Phàm nói làm mọi người kinh hãi.

"Trốn?" Phong Nhất khinh thường nói: "Mộc Phàm, ngươi quá xem trọng chính ngươi."

"Cuồng vọng!"

"Không tồi, Mộc Phàm ngươi chết chắc rồi."

"Phong Nhất, ta tới giải quyết hắn."

Vừa dứt lời, liền thấy một đồng học sơ nhị đứng ra, là đồng học của Lý Đại Đảm, cả người bừng bừng phấn chấn.

"Yến tước bộ, Phích Lịch Chưởng!"

Đồng học vừa ra tới liền dùng chiêu thức mạnh nhất, vỗ từng chưởng từng chưởng tới, tốc độ nhanh kinh người, tựa như sét đánh.

Nhìn tốc độ của đối phương, như chưởng phách càn khôn, Mộc Phàm lại cười lạnh.

"Gà mờ, Tôi thể quyền cũng có thể đánh ngã tất cả các ngươi."

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ tay chính là một quyền, thi triển đúng là hàng thông thường Tôi thể quyền.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm vang, cánh tay tên đồng học kia phát ra tiếng răng rắc gãy mất, hai mắt hắn nhô ra, kêu la thảm thiết.

"A..." Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, người đã bay ra ngoài, nện trên nền hẻm nhỏ, nằm ở nơi đó thống khổ rên rỉ.

Hiện trường yên tĩnh, sắc mặt mọi người biến đổi, kinh hãi nhìn một màn trước mắt.

Người nọ, thua.

“Kế tiếp, đến các ngươi.” Mộc Phàm quay mặt đi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người.

Lý Đại Đảm run rẩy, sợ hãi lui về phía sau một bước, nhưng lại thẹn quá thành giận.

“Cùng nhau lên, đánh chết hắn.”

Lý Đại Đảm rống giận, đưa sợ hãi trong nội tâm ra khỏi miệng, cả người súc lực, lập tức cùng cùng một đồng học khác nhào lên.

Hai đánh một.

Đối mặt với hai người Lý Đại Đảm, Mộc Phàm khinh thường nhìn lại, gà chính gà, căn bản không đặt trong mắt.

Bang bang!

Chỉ thấy bóng người hiện lên, thân thể Lý Đại Đảm cùng đồng học cong như tôm, miệng mũi phun máu, trượt ra xa hơn mười mét mới dừng lại, nằm ở nơi đó thở phì phò.

“Phong Nhất, đến các ngươi, cùng nhau lên hay vẫn từng tên?”

Mộc Phàm vươn một bàn tay, đông tác tràn ngập miệt thị, làm Phong Nhất cùng bốn nam sinh sơ tam giận tím mặt.

“Ngươi làm càn!”

“Quá càn rỡ!”

Phong Nhất không nhúc nhích, nhưng bốn nam sinh kia nhịn không được, cùng nhau hướng về phía Mộc Phàm.

“Bát cực, Băng sơn quyền!”

Mộc Phàm quát, hai tay duỗi ra, cả người giống như một cây cung, thế như sấm đánh nhắm về phía đối thủ, hai tay vung ra, chỉ một quyền.

Phanh phanh phanh...

Đối mặt trong phút chốc, bốn học sinh sơ tam bị Mộc Phàm trực tiếp đánh bay ra ngoài, phun một đống máu.

Chỉ một quyền, bốn người liền trọng thương ngã xuống, vẻ mặt hoảng sợ, khó có thể tin.

“Sao có thể?”

“Giả, nhất định là giả.”

Bốn tên đồng học muốn điên rồi, cảm giác bị Mộc Phàm đánh là giả, hoàn toàn không thể tin được, một phế vật nghe đồn mười năm không nhập môn thế mà đánh bại bọn họ.

Hơn nữa còn dễ dàng như vậy, một chiêu cũng không tiếp nổi đã bị bị thương nặng.

Hiện trường, chỉ có Phong Nhất còn có thể đứng, vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhìn Mộc Phàm.

“Ngươi quả nhiên ẩn giấu thực lực, lại cường đại như thế?” Phong Nhất khiếp sợ không thôi.

Mộc Phàm đi về phía hắn, hừ nói: “Phong Nhất, chỉ còn lại có ngươi, nói đi, ngươi muốn nằm xuống như thế nào?”

“Ngươi tìm chết!” Phong Nhất bị nhục nhã, giận dữ rít gào.

Hơi thở cả người hắn bành trướng, trong mắt lộ ra sự sắc bén.

“Mộc Phàm, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng khoe khoang trước mặt ta ngươi còn kém xa lắm.”

Phong Nhất hét lớn một tiếng, hơi thở càng ngày càng cường liệt, giống như một đầu mãnh hổ đang gầm nhẹ.

"Cho ngươi kiến thức một chút uy lực của Hổ khiếu quyền.”

Vừa dứt lời, Phong Nhất như một đầu mãnh hổ đánh tới, hai tay thò ra, giống hổ trảo cắt qua không khí, phát ra tiếng vù vù.

“Mãnh hổ hạ sơn!”

Một chiêu chộp tới, giống một đầu mãnh hổ xuống núi.

Đối mặt với chiêu thức cường đại của Phong Nhất, Mộc Phàm rất bình tĩnh, trong mắt lộ ra chút khinh miệt.

Chỉ thấy Mộc Phàm cười nói: “Phong Nhất, ngươi quá chậm, còn mãnh hổ xuống núi, xem ta đánh ngươi thành một con mèo bệnh.”

“Diêm Vương tam điệp thủ!”

Khoảnh khắc này, Mộc Phàm động, giống như cung lớn buông ra, nhanh như tia chớp, trong nháy mắt ba chưởng đồng thời vỗ về phía Phong Nhất.

Phanh!

Cánh tay Phong Nhất chấn động, cảm giác chết lặng, ngay sau đó hai chưởng còn lại oanh tới, một chưởng ở giữa mặt, một chưởng ở trên ngực.

Diêm Vương tam điệp thủ là chiêu mạnh nhất mà Mộc Phàm tu luyện Bát cực quyền tiểu thành lĩnh ngộ, có thể nói là cường đại vô cùng.

Răng rắc một tiếng, Phong Nhất đổi sắc, cánh tay bị gãy, cảm giác đau đớn truyền đến, không đợi hắn phản ứng, mặt, ngực đồng thời truyền đến cảm giác đau nhức.

“A...” Cùng với một tiếng hét thảm, Tôi thể ngũ trọng Phong Nhất bay ra ngoài, bay xa hai mươi mét mới rơi xuống.

Cánh tay bị gãy, trên mặt có vết máu, ngực in một bàn tay, mũi miệng không ngừng phun máu, đã bị trọng thương.

“Ngươi... Thực lực của ngươi...” Phong Nhất giãy giụa suy nghĩ, đáng tiếc không thể nhúc nhích.

Hắn khiếp sợ nhìn Mộc Phàm, hoàn toàn không thể tin vào hai mắt của mình, như nằm mơ.

Mập mạp xem ngây người, sững sờ ở nơi đó, nhìn đám Phong Nhất, Lý Đại Đảm nằm trên mặt đất, trong lòng chấn động.

Tám người, toàn bộ bị Mộc Phàm đánh ngã.

Chương 31: Muốn ăn dị thú

Ngoài hẻm nhỏ, trong tay Mộc Phàm cầm một xấp tiền mặt.

“Hai vạn ba ngàn?”

Mộc Phàm kiểm kê tiền mặt, bất mãn ngó tám người nằm trên mặt đất, vẻ mặt khó chịu.

“Đám tôn tử này, thật là quỷ nghèo, tám người gộp lại cũng chỉ hơn hai vạn điểm.”

Hắn bất mãn nói thầm một câu, không nghĩ tới, lời này truyền vào trong tai đám Phong Nhất khiến từng người xấu hổ, giận dữ muốn chết, thiếu chút nữa bò dậy làm một trận.

Trong lòng mọi người kêu to: Ta còn có thể đánh!

Nếu không phải bọn họ bị trọng thương, có khả năng đều bò dậy đánh một trận nữa.

Có ai khi dễ người ta như vậy sao?

“Này, còn có nữa hay không, nghèo như vậy?” Mộc Phàm nhìn chằm chằm Phong Nhất.

Phong Nhất sợ tới mức cả người run run, vẻ mặt như đưa đám nói: “Đây là tiền cơm tháng này của ta, toàn bộ đều đưa cho ngươi rồi, còn muốn như thế nào nữa?”

“Ít như vậy?” Mộc Phàm rất không vừa lòng.

Hắn chỉ vào mập mạp bên cạnh, nói: “Ngươi nhìn xem huynh đệ này của ta, bị các ngươi đánh thành như vậy, không bồi thường chút tiền thuốc men thì không hay lắm đi?”

“....”

Mọi người câm nín, mặt tối sầm, hiện tại bọn họ bị đánh thành

như thế này, người nào cũng chịu trọng thương, sao không đề cập tới tiền thuốc men?

“Như thế nào, xem vẻ mặt của các ngươi, là không phục hả?” Mộc Phàm trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Đám Phong Nhất, Lý Đại Đảm lập tức làm vẻ mặt đau khổ, đầu lắc như gõ trống.

“Không không không, chúng ta phục.”

“Mộc Phàm, ngươi là lão đại, chúng ta phục.”

Mộc Phàm vừa nghe híp mắt, cười nói: “Thật phục?”

“Tâm phục khẩu phục!”

Một đám người đồng thời lớn tiếng nói, lúc này Mộc Phàm lắc đầu thở dài một tiếng.

“Ai, muốn thêm mấy đồng tiền đều không được, các ngươi như thế nào lại phục rồi, ta còn muốn đánh thêm vài cái.”

Lời này làm đám Phong Nhất ớn lạnh, đổ đầy mồ hôi lạnh, đại ca của ta a, ngươi lại đánh chúng ta lần nữa phỏng chừng liền phải chuẩn bị hủ đựng tro cốt.

“Đại ca, tha mạng a, chúng ta phục!”

“Cũng không dám nữa.”

Một đám người nghẹn ngào xin tha.

Mộc Phàm lắc đầu thở dài nói: “Thôi, không chỉnh các ngươi nữa, nhớ kỹ cho ta, về sau ai ở dám khi dễ huynh đệ mập mạp của ta, kia...”

“Không không, tuyệt đối sẽ không.”

“Chúng ta bảo đảm không dám nữa.”

Đám Lý Đại Đảm vội vàng cam đoan, mặt mũi mỗi người bầm dập, vừa mới bị Mộc Phàm đánh chừng nửa canh giờ a.

Thật thê thảm, nghĩ lại mà kinh hãi, vô cùng đau khổ.

Mặt mũi Phong Nhất sưng thành đầu heo, giận mà không dám nói gì, lúc này hoàn toàn chịu thua.

Hơn nữa thua trong tay một cái phế vật xưa nay bị đồn Tôi thể quyền không nhập môn, còn bị trường học khai trừ.

“Mập mạp, chúng ta đi.”

Mộc Phàm giáo huấn bọn họ một trận, mang theo mập mạp thong thả ung dung rời hẻm nhỏ.

Chỉ để lại một đám Phong Nhất, Lý Đại Đảm ngồi ở chỗ kia khóc không ra nước mắt.

“Trời xanh a.”

“Ai tới nói cho ta, Mộc Phàm không phải phế vật sao?”

“Ai còn dám nói Mộc Phàm phế vật, lão tử liền chơi chết hắn.”

“Gạt người, đều là gạt người.”

Một đám người kêu khóc, trong lòng muốn hỏng mất.

Phế vật ở trong trường học bị đồn mười năm không nhập môn, thế mà đánh bọn họ thành như vậy, có thể nói là vô cùng thê thảm.

Trong đó mất nhất thật chính là Phong Nhất, thân là học sinh lâu năm, Tôi thể ngũ trọng, thế mà bị Mộc Phàm đánh ngã, truyền ra không còn mặt mũi nào.

“Đều là do phế vật ngươi.” Phong Nhất hung tợn trừng Lý Đại Đảm.

Hắn sợ tới mức run run nói: “Phong Nhất lão đại, ta không cố ý, ta đều nói Mộc Phàm là kẻ lừa đảo, ẩn giấu thực lực, đả thương ta.”

“Nhưng các ngươi không tin a.”

Lý Đại Đảm đau khổ, cả người đau đến run rẩy, hai lần, lần này lại bị đả thương, phỏng chừng hai ba tháng cũng không khoẻ.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Có người hỏi.

Phong Nhất yên lặng câm nín, cười khổ nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, chẳng lẽ nói cho đạo sư, hay là nói cho chủ nhiệm?”

“Đừng choáng váng, Mộc Phàm đã bị khai trừ, không phải học sinh nhị trung.”

Có người lập tức đề nghị: “Nếu không, chúng ta báo nguy đi, để chấp pháp giả tới xử lý?”

Phanh!

“Ai da!”

Người nọ lập tức bị đánh một cái, đầu đau run run.

Phong Nhất oán hận nói: “Ngươi ngốc a, ngươi có xấu hổ hay không, ngươi không biết xấu hổ nhưng ta còn muốn mặt mũi, thôi, lão tử không chơi cùng đám phế vật các ngươi này.”

“Mất mặt.”

Nói xong, Phong Nhất giãy giụa đứng lên, khập khiễng đi mất.

Để lại đám người Lý Đại Đảm nhìn nhau, vẻ mặt đưa đám, tốp năm tốp ba bò dậy, dìu lẫn nhau.

.....

Bên kia, Mộc Phàm mang theo mập mạp đi tới một nhà nhà hàng nhỏ.

“Lão bản, cơm thịt bò chưng.”

Vừa tiến đến, Mộc Phàm trực tiếp gọi cơm.

“Được, lập tức có ngay.”

Lão bản vừa thấy là khách quen, nhiệt tình tiếp đón, rất mau, hai phần cơm thịt chưng nóng hôi hổi được đưa lên.

“Tiểu tử, lại tới nữa? Hôm nay ăn mấy phần?”

Lão bản là một người trung niên, cười ha hả rất hòa thuận.

Mộc Phàm cười cười nói: “Lão bản, thịt bò này của ngươi có phải là loại mới trong trại chăn nuôi khu thứ tám hay không a?”

“Không sai, yên tâm, tuyệt đối là chủng loại thịt hoàn toàn mới, do trại chăn nuôi khu thứ tám cung ứng.”

Lão bản lập tức cam đoan.

Bò hiện tại cũng không phải là loại bò mà kiếp trước Mộc Phàm biết, là một loại hoàn toàn mới, dùng bò biến dị lai giống ra để chăn nuôi lấy thịt.

Này không phải yêu thú, mà là biến dị sau ngưu lai giống ra tới.

“Lão bản, ở đâu có thể ăn thịt yêu thú?” Mộc Phàm nhịn không được hỏi.

Này lão bản nghe xong sửng sốt, tiếp theo cười nói: “Tiểu tử, ngươi thật dám nghĩ, nếu muốn ăn thịt yêu thú, cần đi Tụ Tiên Lâu, nơi đó mới có.”

“Tụ Tiên Lâu?” Mộc Phàm như suy tư gì.

Thật ra đã sớm nghe chuyện này, chỉ là muốn nhìn một chút bên ngoài có chỗ khác hay không mà thôi.

Thịt yêu thú thât sự hay là thịt dị thú, người bình thường tuyệt đối rất khó có thể được ăn, thậm chí dù trước đó làm người thừa kế Mộc gia.

Mộc Phàm từ nhỏ cũng chưa từng ăn một khối thịt yêu thú, càng không đề cập tới thịt dị thú.

“Mộc ca, ngươi muốn ăn yêu thú thịt?” Mập mạp nghe xong tò mò hỏi.

Mộc Phàm gật gật đầu, thở dài nói: “Ngươi không biết, luyện võ tới trình độ nhất định, sức ăn tăng nhiều, cần ăn một ít đồ ăn nhiều năng lượng.”

“Thịt yêu thú, dị thú thịt ẩn chứa năng lượng phong phú, là đồ ăn bổ sung năng lượng tốt nhất.”

Mộc Phàm nói xong lắc đầu cười khổ.

Mập mạp nhỏ giọng nói: “Mộc ca, ta biết nơi nào có thể ăn được thịt yêu thú.”

“Nha, mập mạp, ngươi năng lực này a?” Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá mập mạp.

Chỉ thấy mập mạp thẹn thùng cười nói: “Mộc ca, đừng giễu cợt ta, trừ Tụ Tiên Lâu, còn có một chỗ có thể ăn thịt yêu thú.”

“Nơi nào?” Mộc Phàm nhìn hắn hỏi.

Chỉ nghe mập mạp nhỏ giọng nói: “Chợ đen, ở trong chợ đen có bán thịt yêu thú, lại còn có các loại thịt dị thú, chỉ là quá mắc.”

“Chợ đen?” Mộc Phàm như suy tư gì đó, hiểu ra.

Xác thật, trong chợ đen cái gì cũng có, dù sao thì có lợi nhuận liền có mua bán.

Nhưng rất khó đi vào chợ đen, không có người quen giới thiệu không có biện pháp tiến vào, càng không cávh nào biết vị trí cụ thể của chợ đen.

Nhưng không sao, Mộc Phàm sẽ nghĩ biện pháp, có lẽ có một người biết chợ đen.

“Đúng rồi, Mộc ca, ngày mai chính là ngày Thanh Bắc cao giáo chiêu sinh, nghe nói có nhân viên chuyên môn khảo hạch tới các trung học tu chân tiến hành khảo hạch.”

Mập mạp bỗng nhiên nói.

Mộc Phàm nghe xong, tâm tư vừa động, chính mình còn có một phong thư đề cử, vừa lúc đi khảo hạch ngày mai.

“Tránh ra, toàn bộ tránh ra.”

Đang ăn, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, liền thấy một đám người ùa vào tiệm cơm nhỏ.

Chương 32: Kinh sợ

Một đám người xông vào tiệm cơm, đuổi không ít khách nhân ra ngoài.

Một màn này dừng ở trong mắt Mộc Phàm cùng mập mạp, mập mạp có chút khẩn trương.

“Mộc ca, bọn họ là Hổ Sa bang.” Mập mạp lén lút nói nhỏ.

Mộc Phàm kinh ngạc nói: “Nga, mập mạp ngươi biết bọn họ?”

Hắn kinh ngạc chính là đám gia hoả thế mà là Hổ Sa bang, nhưng Hổ Sa bang cùng Hổ Sa liệp yêu đoàn có quan hệ rất lớn.

Quả nhiên, nghe mập mạp nói: “Mộc ca, ta cũng chỉ nghe nói, bang chủ Hổ Sa bang là một tên Liệp yêu giả, tụ tập rất nhiều tiểu đệ, không chỉ có tạo thành một cái Liệp yêu đoàn, càng tụ tập rất nhiều tên rảnh rỗi ngoài xã hội tạo thành bang hội bên ngoài.”

“Tại vùng này có thể nói là muốn làm gì thì làm.” Mập mạp ngừng nói.

Hai người thấy đám người kia đã vào, hơn nữa những người khác trong quán cơm đều đứng dậy rời đi, như sợ trốn không kịp.

“Này, hai tên các ngươi.”

Có hai gia hoả cánh tay có hình xăm chỉ vào Mộc Phàm cùng mập mạp, vẻ mặt hung ác dạng.

Một tên trong đó quát lớn: “Nhìn cái gì mà nhìn, nói chính là các ngươi, nhanh cút đi, nơi này chúng ta bao hết.”

Nhìn thấy nhóm người này đuổi khách, Mộc Phàm cùng mập mạp vẫn không nhúc nhích, còn ngồi ở chỗ kia ăn cơm thịt chưng, giống như không nhìn thấy gì.

Lão bản cũng không dám hé răng, hiển nhiên bình thường cũng không ít lần bị những người này quấy rầy.

“Nha, hai tiểu tử gan béo sao?”

Thấy Mộc Phàm cùng mập mạp không nhúc nhích, còn đang chậm rãi ăn cơm, đám người lập tức phát hỏa.

Hai tên trực tiếp đi tới, mặt hung ác, cầm lấy một bình rượu trên bàn, không có ý tốt.

“Tiểu tử gan lắm, dám làm lơ chúng ta?”

Mới vừa đi lên, một người trong đó cầm bình rượu chỉ vào mập mạp, một người khác vung bình rượu tử nhắm ngay đầu Mộc Phàm, nện tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, liền thấy Mộc Phàm cầm một chiếc đũa, nhanh như tia chớp cắm vào cổ tay đối phương.

Phốc!

“A...”

Cùng với một tiếng hét thảm, bình rượu rơi xuống, bị Mộc Phàm tiếp được, trở tay chính là đập vào đầu đối phương.

Loảng xoảng một tiếng, bình rượu vỡ tung, tên lưu manh kia chưa kịp rên một tiếng trực tiếp ngã trên mặt đất ngất đi, trên cổ tay còn có một chiếc đũa.

Phanh!

Một người khác bị mập mạp tát lăn ra mặt đất, sùi bọt mép, không ngừng run rẩy rồi cũng ngất.

“Ha ha, béo gia ta thật lâu không đánh nhau.” Mập mạp cười hắc hắc, mặt mũi bầm dập cười rộ lên trông rất khó xem.

Hắn cùng Mộc Phàm đứng chung một chỗ, nhìn đám Hổ Sa đang ngây người ra.

Đây là lần đầu tiên có người dám đối nghịch bọn họ a.

"Khốn nạn!”

“Dám trêu Hổ Sa chúng ta.”

“Làm thịt bọn họ.”

Một đám người rốt cuộc tỉnh táo lại, tức khắc giận tím mặt, nhìn hai cái đồng bạn bị đánh ngã, lập tức bùng nổ.

Người xung quanh vừa thấy không xong liền chạy tứ tán, chỉ để lại mười mấy tên Hổ Sa đang từ trên người lấy ra côn bổng, vũ khí, lập tức vây lại.

“Lên!”

Hét lớn một tiếng, mười mấy tên thành viên Hổ Sa vung côn bổng, muốn đánh chết Mộc Phàm cùng mập mạp.

“Mập mạp, ngươi bên trái, ta bên phải, xem ai đánh nhiều hơn.”

Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, nói xong phóng vút qua, hai tay duỗi thẳng, bang bang hai quyền đánh bay hai người, xoay người quét chân một cái, một tiếng phanh, đá bay một người.

“Tới tới tới, béo gia chơi đùa cùng các ngươi.”

Mập mạp cười lớn phóng đi, thân hình hai trăm ký đâm bay hai người, bên trái hai tên bị mập mạp một tay kẹp một cái ở nách, tiếng nứt xương rắc rắc truyền đến.

“A...”

Phanh phanh phanh...

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, lão bản trốn ở trong phòng xem ngây người, mở to mắt nhìn Mộc Phàm cùng mập mạp thành thạo đánh nằm mất thành viên Hổ Sa.

Không sót một tên, toàn bộ nằm trên mặt đất quay cuồng kêu rên.

“Thu phục, mười cái.”

Mộc Phàm vỗ vỗ tay, nhìn người nằm ngang dọc bốn phía, vừa

mới đánh mười cái.

Còn mập mạp bên kia, trên mặt có chút xấu hổ, mới đánh ngã bốn người, cảm giác có chút thật mất mặt a.

“Mộc ca lợi hại.” Hắn cười vỗ mông ngựa.

Mộc Phàm thì không bị gì, nhóm người này chính là một đám lưu manh, lại không phải võ giả, căn bản không có chút tu vi nào.

Chỉ xem như luyện tập một ít kiến thức cơ bản, còn không tính là nhập môn, cho nên dễ dàng đánh ngã, một chút cảm giác tự hào đều không có.

Tính ra nhóm người này chỉ là thành viên bên ngoài của Hổ Sa.

“Tiểu tử, ngươi dám đối nghịch cùng Hổ Sa chúng ta?”

Trên mặt đất, một tên che đôi mắt sưng lên, giận dữ không thôi.

Hắn trừng mắt nhìn Mộc Phàm, uy hiếp nói: “Hai tiểu tử các ngươi chết chắc rồi, có ngon đừng đi.”

“Ai cho các ngươi đi nha?”

Nhìn bọn họ muốn bò dậy rời đi, Mộc Phàm nhàn nhạt nói một câu, làm tất cả thành viên Hổ Sa run run, hoảng sợ nhìn hắn.

“Ngươi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?” Tên vừa nói kinh giận đan xen hỏi.

Mộc Phàm cười tủm tỉm đi tới: “Xem ngươi hình như không phục a.

Phanh!

“A...”

Phanh phanh phanh...

Ngay sau đó, tên này đã bị Mộc Phàm tay đấm chân đá, trực tiếp lăn trên mặt đất kêu thảm, rất mau bị đánh đến hơi thở thoi thóp.

Hắn hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, đánh suốt hai phút, thân thể đều mau tan thành từng mảnh, thế mà bật khóc.

“Đừng đánh, ta phục, phục còn không được sao?” Hắn hoảng sợ kêu thảm.

Trong lòng bi phẫn muốn chết, còn không phải là nói một câu cứng rắn thôi sao, lại đánh vài phút mới dừng tay.

“Phục?” Mộc Phàm cười, nụ cười kia có chút lạnh, đám Hổ Sa sở tới mực run lên.

Thật sự sợ hắn tiếp tục đánh, vậy sẽ thảm.

“Các ngươi đuổi khách đi, tính như thế nào đây?” Mộc Phàm bình tĩnh hỏi.

Lời này vừa ra, tên vừa bị đánh hoàn toàn tỉnh ngộ, lập tức móc ra một mớ tiền mặt.

“Bồi thường, chúng ta bồi thường.”

“Đúng đúng đúng, bồi thường, đúng vậy.”

Rất mau, mấy tiểu đệ sôi nổi móc tiền mặt ra, Mộc Phàm từng bước từng bước thu lại.

Kiểm kê một chút, sắc mặt tức khắc khó coi.

“Mới năm vạn, các ngươi nghèo vậy sao?”

Mộc Phàm lạnh mặt hừ nói: “Có phải cất giấu không chịu lấy ra phải không, hay là các ngươi còn không phục?”

“Không không không, chúng ta không có giấu, đều ở chỗ này.”

Tên vừa bị đánh vội vàng xin tha.

Hôm nay thật xui xẻo, gặp phải hai cái sát tinh, bị đánh một trận còn không xong, toàn bộ tài sản trên người đều bị đối phương thu rồi.

“Được, liền không làm khó các ngươi, nhưng các ngươi tụ tập náo

loạn, vẫn nên đi chỗ đội chấp pháp giao phó hành vi phạm tội."

Mộc Phàm nói xong lấy di động ra, dưới ánh mắt hoảng sợ của một côn đồ bấm gọi một dãy số.

Tít tít...

Chỉ là dãy số bên kia truyền đến tiếng tít tít, hiển nhiên không kết nối được.

Mộc Phàm nhíu mày, dãy số là số của Lăng Sa, thế mà không gọi được, rất kỳ quái.

Nhưng hắn lại thay đổi dãy số khác, lần này gọi được.

"Này, Võ đội, ta bị một đám người không hợp pháp tập kích, tự xưng là Hổ Sa, muốn tới giết ta, toàn bộ bị ta đánh ngã."

"Đúng vậy, ngươi phái người lại đây mang về thẩm vấn."

Mộc Phàm nói một hồi, khiến mọi người ở đây sợ ngây người.

Một đám thành viên Hổ Sa hoảng sợ không thôi nhìn Mộc Phàm, tiểu tử này có lai lịch, thế mà trực tiếp gọi cho đội trưởng đội chấp pháp?

Nhưng rất mau, bọn họ liền muốn hôn mê, chúng ta không muốn giết ngươi, là ngươi đánh chúng ta trước.

Nhưng bọn họ đã không cơ hội giải thích, không tới hai phút, mấy chiếc xe chấp pháp lái qua đây, có một đoàn chấp pháp giả tới.

"Mộc Phàm, tiểu tử ngươi không có việc gì đi?"

Mang đội chính là một tên trung đội trưởng, nhận biết Mộc Phàm, nhìn thấy tình cảnh hiện trường nhịn không được cười khổ.

"Tất cả những người không hợp pháp mang đi hết, mang về thẩm vấn, dám tập kích người của đội chấp pháp, cần phải điều tra rõ."

Trung đội trưởng lạnh lùng nói, thiếu chút nữa doạ chết mấy tên Hổ Sa.

Ánh mắt bọn họ nhìn Mộc Phàm mang theo sợ hãi, gia hỏa này thuộc đội chấp pháp?

Tên vừa nãy thiếu chút nữa đái ra quần, thầm mắng ngươi sớm nói chính mình thuộc đội chấp pháp, chúng ta nào dám ngang ngược a.

Một đám thành viên Hổ Sa mang vẻ mặt đưa đám bị đội chấp pháp mang đi.

Chương 33: Luyện thể thuật tầng năm

Khu thứ tám, tổng bộ của Hổ Sa.

“Hổ ca, đã xảy ra chuyện.”

Một tên tiểu đệ vội vàng chạy đến một cái ghế, đối mặt với một nam tử lưng hùm vai gấu, nhỏ giọng nói vài câu.

Nghe tiểu đệ nói, Hổ ca trừng to hai mắt, lộ ra chút lạnh lẽo, bộ mặt hung ác.

“Bị bắt, sao lại thế này?” Hổ ca hỏi.

Chỉ thấy tiểu đệ nói: “Phái một đám tiểu đệ đi, đánh nhau cùng hai cái học sinh, kết quả bị đánh lăn ra còn không nói, còn bị chấp pháp giả mang đi.”

“Một đám phế vật!”

Hổ ca nghe xong rất là bực bội, hừ nói: “Cho bọn họ đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, làm sao lại bị hai cái học sinh đánh bò.”

“Hổ ca, hiện tại làm sao bây giờ?” Tiểu đệ có chút khẩn trương hỏi.

Hồ Bưu, được gọi Hổ ca, chính là bang chủ Hổ Sa bang, cũng là đoàn trưởng Hổ Sa đoàn, thực lực rất cường đại.

Chỉ thấy Hồ Bưu im lặng một hồi, mới nói nói: “Để mấy tên phía dưới thu liễm chút, gần đây không nên sinh chuyện.”

“Còn có, điều tra lai lịch của hai học sinh kia.”

“Đánh người của ta, đừng hòng yên lành.”

Hồ Bưu cay độc nói.

Rất mau, một đám tiểu đệ đi tra tin tức về Mộc Phàm cùng mập mạp.

Nhưng bọn hắn không biết, đám tiểu đệ kia bị bắt đi, dưới sự thẩm vấn của đội chấp pháp thẩm đã khai ra tất cả, thậm chí bao gồm chuyện Hồ Bưu đang tìm một học tên Mộc Phàm.

Lúc này thọc tổ ong vò vẽ a, Mộc Phàm, còn không phải là tên vừa mới đánh bọn họ kia sao?

Hơn nữa, còn nói ra một tin tức quan trọng, Hổ Sa bị sai sử, muốn giết Mộc Phàm, này tin tức làm đội trưởng Võ Cương kinh ngạc.

Mộc Phàm, chính là một hạt giống tốt hắn nhìn trúng, đã là thành viên dự bị của đội chấp pháp, chỉ cần tốt nghiệp là có thể tiến vào đội chấp pháp.

Hiện tại có kẻ muốn giết Mộc Phàm, sao có thể cho phép?

Cho nên, Võ Cương nổi giận, tự mình mang đội muốn một lưới bắt hết Hổ Sa.

.....

“Mộc ca, lần này đánh quá sung sướng.”

Bên kia, trên đường về nhà, mập mạp hưng phấn quơ chân múa tay.

Vừa mới đánh một trận quá thoải mái, chưa từng thoải mái như vậy, buồn bực vì bị đánh lúc trước lập tức tiêu tán.

Nhìn mập mạp ngốc hắc hắc lâng lâng, Mộc Phàm lắc đầu cười nói: “Mập mạp, mới đánh mấy cái lưu manh, có cái gì vui chứ.”

“Ta nói ngươi nghe, đánh bại cường giả mới là thú vui thật sự.” Trong lòng Mộc Phàm rất bình tĩnh, căn bản không để ý mấy tên lưu manh.

Suy nghĩ hiện tại của hắn đều là làm như thế nào để kiếm tiền.

Không có tiền liền không thể nạp tiền a.

“Mập mạp, nói thật nha, thực lực của ngươi có chút yếu đi.”

Vừa đi, Mộc Phàm vừa đánh giá mập mạp, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mập mạp nghe xong gãi gãi đầu cười khổ nói: “Mộc ca, ngươi giễu cợt ta, ta chỉ có một thân thịt, thực lực cao không được thấp không xong.”

“Thôi thôi, ai kêu ngươi là huynh đệ của ta đây.” Mộc Phàm xua xua tay.

Hai tên một đường đi về vùng ngoại thành, rất mau liền tới biệt thự của Mộc Phàm.

“Oa, mộc ca, quen ngươi lâu như vậy còn không biết ngươi có một căn biệt thự xa hoa như thế này a?”

Mập mạp làm vẻ mặt khoa trương nhìn biệt thự trước mắt, cửa vốn vỡ nát đã sửa được rồi, hẳn là cho người Võ Cương tới tu sửa.

Mộc Phàm rất hài lòng, mở cửa, mang theo mập mạp đang tò mò tiến vào biệt thự.

Mập mạp không biết Mộc Phàm có một căn biệt thự.

“Mập mạp, ta đi tắm rửa một chút, ngươi tùy tiện ngồi, chờ ta dạy cho ngươi một loại võ học cấp cao.”

Mộc Phàm nói xoay người rời đi, toàn thân bốc mùi, nên đi tắm rửa.

Mà mập mạp vừa nghe hai mắt tỏa ánh sáng, võ học cấp cao, hiện tại hắn ở nhị trung học đến cũng chỉ là Tôi thể quyền thứ này.

Không nghĩ tới, Mộc Phàm còn nắm giữ võ học cấp cao, quá làm người ta ngoài ý muốn.

Ngẫm lại cũng đúng, thực lực như Mộc Phàm sao lại không có võ học cấp cao chứ?

Mập mạp hưng phấn, chỉ kém không có quơ chân múa tay.

Tắm rửa xong, Mộc Phàm thay một bộ quần áo, đi vào phòng

khách, nhìn thấy mập mạp mang vẻ mặt kích động đứng lên.

“Mộc ca, mau dạy ta.” Mập mạp đã không thể chờ.

Không có biện pháp, võ học cấp cao a, không phải ai đều có thể tu luyện.

Ở trong trường học, muốn học tập võ học cấp cao, cần phải luyện Tôi thể quyền viên mãn mới có thể học lên, tiếp xúc võ học cấp cao.

Mộc Phàm xua xua tay, để mập mạp đi theo, hai tên đi tới vườn sau biệt thự.

“Mập mạp, ta truyền cho ngươi chính là Bát cực quyền, môn võ học này bao hàm rất nhiều sát chiêu cường đại, trong thực chiến đều có uy lực cực mạnh.”

“Nhớ kỹ, không thể truyền ra ngoài.” Mộc Phàm cảnh cáo một câu.

Nếu mập mạp không phải là bằng hữu duy nhất của hắn, Mộc Phàm cũng không truyền thụ Bát cực quyền, dù sao cá nhân truyền thụ võ học cấp cao là không được phép.

“Mộc ca yên tâm, ta hiểu rồi.” Mập mạp nghiêm túc bảo đảm.

Nhìn thấy điều này, Mộc Phàm mới gật gật đầu, lấy ra một quyển quyền phổ, đúng là quyển Bát cực quyền lấy được từ trên người tên một mắt.

“Ta dạy cho ngươi phương pháp tu luyện, ngươi xem kỹ quyền phổ, không thể thiếu một chữ.”

Mộc Phàm nghiêm túc cảnh cáo mập mạp, không thể thiếu một chữ, nếu không, học như tương đương không học.

Mập mạp kích động vạn phần, cầm quyền phổ, dưới sự dạy dỗ của Mộc Phàm bắt đầu học tập võ học cấp cao, Bát cực quyền.

Bát cực quyền, là một môn quyền pháp thực chiến, cực kỳ cường đại.

Mộc Phàm chỉ đạo, mập mạp cũng coi như là bắt đầu tiếp xúc võ học cấp cao, bộ dáng cuồng nhiệt kia giống như bị ép ra tiềm lực bên trong.

Một giờ, mập mạp thế mà nắm giữ những điểm cơ bản, chỉ cần dựa theo những điểm này tiếp tục tu luyện, rất nhanh sẽ nhập môn.

Nhìn mập mạp đang nghiêm túc cẩn thận luyện quyền, Mộc Phàm nhìn một hồi thấy không có vấn đề, xoay người rời đi.

Hắn trở lại phòng khách trên, bắt đầu kiểm kê thu hoạch hôm nay.

Từ chỗ đám Phong Nhất lấy được hơn hơn hai vạn, mà bọn Hổ Sa kia cũng cống hiến hơn năm vạn, trừ tiền bồi thường cho quán ăn.

Mộc Phàm còn dư lại cỡ bảy vạn, hơn nữa trước đó còn dư lại hơn hai vạn, cộng lại là hơn chín vạn một chút.

Vòng đi vòng lại, có thêm hơn chín vạn, nhưng trong lòng Mộc Phàm vẫn có chút chua xót, tốv độ kiếm tiền không theo kịp tốc độ tiêu tiền a.

Nạp tiền, quá phí tiền.

Chín vạn, có thể làm gì?

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, Bát cực quyền đại thành yêu cầu 500 vạn, viên mãn liền 5000 vạn, mà cứu cực, lên tới 1 tỷ.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm thiếu chút nữa hôn mê, quả thực chính là đang đốt tiền a.

“Hệ thống, nạp năm vạn, tăng Thanh đồng luyện thể thuật lên tới tầng thứ năm.”

Cuối cùng, Mộc Phàm quyết định nạp năm vạn trước, tăng Thanh đồng luyện thể thuật lên một tầng, đạt tới tầng thứ năm.

Chỉ có tăng thực lực mới có thể bảo đảm an toàn, làm tiền đề cho việc kiếm càng nhiều tiền để tăng thực lực, giống như là một cái vòng tuần hoàn.

“Đinh, tiêu hao năm vạn, bắt đầu tăng Thanh đồng luyện thể thuật, tầng thứ năm...”

Hệ thống truyền đến âm thanh, liền thấy trên mặt bàn, một chồng tiền mà tay Mộc Phàm đang đụng tới hóa thành ánh sáng biến mất, trực tiếp thiếu năm vạn.

Nạp tiền năm vạn, một luồng năng lượng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, linh khí bốn phía bị hút lại đây ồ ạt tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm.

Không bao lâu, Mộc Phàm cảm giác thân hình chấn động, từng đợt ánh sáng màu cổ đồng lưu động trên da, thỉnh thoảng phát ra tiếng leng keng.

Thanh đồng luyện thể thuật tầng thứ năm, hoàn thành.

“Hô...”

Mộc Phàm tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng, tố chất thân thể tố, sức mạnh, phòng ngự đều có tiến bộ nhảy vọt.

Đinh linh linh...

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú biết tu luyện...”

Đúng lúc này, tiếng chuông di động vang lên, Mộc Phàm cầm lấy, vừa thấy dãy số tức khắc ngây ngẩn.

Chương 34: Hiệu trưởng cứng rắn

“Mộc Phàm, sao ngươi lại thế này, ta không tới mấy ngày ngươi liền dám trốn học?”

Vừa bấm nghe, liền có một tiếng gầm gừ phẫn nỗ truyền đến, làm Mộc Phàm không thể không che lỗ tai.

“Tiểu tử ngươi to gan, còn không nhanh cút trở về đi học cho ta?”

Nghe trong di động trong truyền đến tiếng nam tử, còn ẩn chứa sự tức giận.

Mộc Phàm có chút xấu hổ, gọi điện thoại tới chính là chủ nhiệm sơ nhất ban ba (lớp ba), Lâm Cảnh Phong.

Cũng chính là chủ nhiệm lớp học lúc trước của Mộc Phàm, khoảng thời gian trước bởi vì đi bên trên học tập, hiện tại đã trở lại.

“Dám trốn học, cho ngươi trong nửa giờ về trường học...”

“Cái kia... Lâm lão sư, ngừng một chút, ta không đi trường học được.” Mộc Phàm nghe đối phương huấn một hồi, rốt cuộc cắt ngang đối phương.

Im lặng một hồi, đầu kia truyền đến tiếng Lâm Cảnh Phong giận mắng: “Ta mặc kệ ngươi vì nguyên nhân gì, hiện tại lập tức tới đây học.”

“Ách... Lão sư, ta đã bị khai trừ rồi.” Mộc Phàm cười khổ nói câu.

Nhưng điện thoại lại truyền đến một câu: “Chó má, đệ tử của ta, không có ta đồng ý, ai dám khai trừ, ngươi có phải ngứa da hay không.”

“Là hiệu trưởng mới tới.” Mộc Phàm nói thêm một câu.

Bên kia im lặng một hồi, đột nhiên giận dữ hét: “Hiệu trưởng cũng không được, đệ tử của ta ta định đoạt, ngươi lập tức tới đây.”

“Cứ vậy đi, lập tức tới đây.”

Nói xong, bên kia dập máy.

Mộc Phàm cầm di động cười khổ.

Đối với vị chủ nhiệm này, Mộc Phàm tự nhiên hiểu rõ, Lâm Cảnh Phong, một lão sư trung niên đầy hứa hẹn, là người duy nhất có chứng nhận lão sư cấp A trong trường.

Phải biết rằng, chứng nhận lão sư cấp A, chỉ có lão sư trong cao giáo tu chân mới có, trong tu chân sơ trung cao nhất chỉ có cấp B, cấp C.

Đây là tượng trưng cho thực lực, mà một lão sư cầm trong tay chứng nhận cấp A thế mà dạy học trong một cái tu chân sơ trung.

Cho nên, ở trong trường học, có thể nói vị lão sư này được mọi người tôn kính, nếu hắn không muốn quan tâm, ngay cả hiệu trưởng hắn cũng không nể mặt.

Đối với vị chủ nhiệm này, trong lòng Mộc Phàm rất cảm kích, bởi vì hắn chưa bao giờ từ bỏ Mộc Phàm, dù lưu ban ba năm, mười năm không nhập môn đều không có từ bỏ.

Cho tới nay, Mộc Phàm đã được chủ nhiệm lớp chăm sóc, chỉ điểm, dạy dỗ rất nhiều, tóm lại xem như tận tâm tận lực.

Không nghĩ tới, hắn đã trở lại, xem ra đã biết chuyện Mộc Phàm bị khai trừ, trực tiếp gọi điện thoại kêu hắn đi học.

Đối với một vị chủ nhiệm như vậy, Mộc Phàm rất có thiện cảm, chỉ là vị chủ nhiệm lớp này a, có một cái khuyết điểm, quá đẹp trai.

Đến mức tất cả nữ sinh trong trường học đều vì vậy mà điên cuồng, làm hiệu trưởng đau đầu không thôi.

Hiện tại chủ nhiệm lớp đã trở lại, trực tiếp kêu hắn đi trường học, hiển nhiên là muốn đối nghịch cùng vị hiệu trưởng mới kia.

Chuyện này sẽ đau đầu cỡ nào a.

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, biết trong trường học chắc chắn sẽ

quấy đến nổ tung chảo.

Lâm Cảnh Phong, có tiếng cường thế, hơn nữa là người trong mắt không để lọt hạt cát, học sinh của mình bị khai trừ thế mà một chút tin tức đều không hay.

Chuyện này quả thực chính là vả mặt a, hiệu trưởng không cho hắn mặt mũi.

“Mập mạp, đừng luyện, chúng ta đi trường học một chuyến.”

Mộc Phàm suy nghĩ, ngẫm lại vẫn nên đi trường học một chuyến, dù sao vị chủ nhiệm này cũng tận tình với mình, không thể không đi.

“Tới.”

Mập mạp nghe xong vội vã chạy tới, hai người thu dọn, rời khỏi biệt thự.

Từ nơi này đến trường học, lấy tốc độ chạy bộ của hai người không đến nửa giờ liền tới cửa nhị trung.

Mới vừa tới gần cửa, từ xa liền thấy một nam tử trẻ tuổi thân mặc một bộ võ phục đứng ở nơi đó, mặt lạnh, không ai dám tới gần.

Người này đúng là Lâm Cảnh Phong.

Lâm Cảnh Phong, đẹp trai không biên giới, thật sự có đôi lúc Mộc Phàm cũng ghen ghét, dáng vẻ người này đẹp trai như vậy còn có để người khác sống sao.

Còn tốt là, Lâm lão sư đã kết hôn, hơn nữa nghe nói vẫn là một vị viêm khí quản, làm các nam sinh đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

“Lâm lão sư...” Nhìn thấy đối phương, Mộc Phàm cùng mập mạp lập tức đi tới.

Lâm Cảnh Phong cũng thấy Mộc Phàm, nhíu mày, bỗng nhiên cảm giác được trên người Mộc Phàm có một cổ hơi thở không giống bình thường.

Hơi thở, hơi thở cường đại, trên người Mộc Phàm có một hơi thở khiến lòng người kinh hoảng.

Đó là bởi vì Mộc Phàm vừa mới đột phá Thanh đồng luyện thể thuật tầng thứ năm, còn không có hoàn toàn thu liễm, mới có thể bị cảm ứng.

“Tiểu tử này...” Trong lòng Lâm Cảnh Phong cả kinh, hình như Mộc Phàm trở nên không bình thường.

Hắn nhìn Mộc Phàm từ trên xuống dưới, vốn Mộc Phàm còn hơi gầy yếu, hiện tại thân cao, thể chất đều trở nên khác trước.

Nói như thế nào đây, chính là hoàn mỹ!

Lâm Cảnh Phong, chính là một lão sư tu vi cường đại, là một người tu chân thật sự, tu vi Luyện Khí cao thâm khó đoán.

Toàn bộ nhị trung, chỉ có duy nhất một người tu chân, các lão sư khác đều là võ giả luyện thể.

“Tiểu tử ngươi...” Ánh mắt Lâm Cảnh Phong đầy ẩn ý liếc nhìn Mộc Phàm, khóe miệng nhếch lên, làm nhiều nữ sinh chung quanh đang chú ý tới hắn thét chói tai.

“Lâm lão sư, ta yêu ngươi...”

“Lâm lão sư nhà ta, thật đẹp trai nga.”

Không ít nữ sinh si mê, làm Lâm Cảnh Phong có chút chịu không được.

“Đi với ta.” Ném xuống một câu, Lâm Cảnh Phong lập tức xoay người đi vào.

Mộc Phàm cười khổ theo sau, không có biện pháp, đối với vị này lão sư trẻ tuổi này vẫn có chút tôn kính, thậm chí muốn trở thành huynh đệ tốt.

Hai người ở trường học, một cái lão sư, một học sinh, ở chung chừng ba năm, Mộc Phàm lưu ban ba năm, đều là Lâm Cảnh Phong dạy dỗ.

Hắn có một cái tật xấu, chính là không chịu thua, chính là muốn bồi dưỡng Mộc Phàm, thậm chí còn nói hùng hồn rằng nhất định khiến Mộc Phàm khảo hạch vào cao giáo.

“Mộc ca, ta về trước lớp.”

Mập mạp tiến vào trường học liền nhanh như chớp về lớp học.

Mà Mộc Phàm bị Lâm Cảnh Phong mang theo đi tới toà nhà chính của trường học, lên lầu ba, đi vào văn phòng hiệu trưởng.

Phanh!

Mới vừa tới gần, Lâm Cảnh Phong nhẹ nhàng đẩy, cửa văn phòng hiệu trưởng trực tiếp bay đi vào, làm hiệu trưởng bên trong giật mình.

Nhưng vừa nhìn thấy hai người tiến vào sắc mặt tức khắc liền đen thui.

“Lâm Cảnh Phong, ngươi muốn làm gì?”

Hiệu trưởng mới, Lý Trung Thôn, tức giận rít gào.

Các lão sư bốn phía kinh ngạc, sôi nổi bu lại, ở bên ngoài lặng lẽ quan sát tình huống bên trong.

“Là Lâm lão sư, hắn đã trở lại.”

“Như thế nào vừa trở về liền giằng co cùng hiệu trưởng mới?”

“Còn có thể vì cái gì, vì phế vật Mộc Phàm kia.”

Bên ngoài, không ít lão sư thấp giọng nói nhỏ, sôi nổi nghị luận.

Còn ở trong văn phòng hiệu trưởng, không khí ngưng lại, cả người Lâm Cảnh Phong tản ra một cổ khí độc đáo, mặt lạnh nhìn hiệu trưởng mới trước mắt.

Một tay hắn lôi Mộc Phàm từ phía sau ra, lạnh giọng hỏi: “Mộc Phàm có phải do ngươi khai trừ hay không?”

“Không sai, là ta khai trừ, lại như thế nào?” Lý Trung Thôn cũng

tức giận.

Bị một cái lão sư giáp mặt chất vấn, bên ngoài còn có một đám lão sư nhìn trộm, truyền ra về sau còn có mặt mũi nào làm hiệu trưởng?

“Một phế vật, khai trừ liền khai trừ rồi, ngươi còn muốn phản đối?”

Lý Trung Thôn đen mặt nói, bộ dạng rất kiên định, khai trừ liền khai trừ rồi, ngươi tới khoa tay múa chân sao?

“Đệ tử của ta, không có ta cho phép, ai đều không có tư cách khai trừ hắn, bao gồm ngươi.”

Lâm Cảnh Phong từng câu từng chữ, lộ ra một loại cường thế, làm hiệu trưởng mới không nhịn được.

“Lời nói, ta đã nói ra, ai còn dám khai trừ hắn, cũng đừng trách ta hủy đi cả trường học này.”

Lâm Cảnh Phong nói xong hừ lạnh một tiếng, mang theo Mộc Phàm trực tiếp xoay người rời đi văn phòng hiệu trưởng.

“Buồn cười!”

Chỉ để lại mình hiệu trưởng xụ mặt, tức bốc khói, thiếu chút nữa mất kiểm soát.

Chương 35: Ngươi là phế vật sao?

“Lâm! Cảnh! Phong!”

Từ văn phòng hiệu trưởng truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ, vang đến cả trường học đều ong ong, tất cả học sinh không hiểu chuyện gì.

Trong trường học, vẻ mặt rất nhiều lão sư đều nơm nớp lo sợ, hiệu trưởng mới tức giận.

Mà người chọc giận hiệu trưởng chính là Lâm Cảnh Phong đang mang theo Mộc Phàm đi vào luyện võ trường.

“Lâm lão sư, vì một phế vật như ta mà chọc giận hiệu trưởng, đáng giá sao?”

Luyện võ trường, sắc mặt Mộc Phàm sắc mặt nhìn Lâm Cảnh Phong, vị chủ nhiệm này trẻ tuổi, soái khí, có tiền đồ, còn có thực lực cường đại.

Nhưng vì một phế vật không nhập môn như hắn đắc tội hiệu trưởng, đáng giá sao?

Xoẹt!

Lâm Cảnh Phong bỗng nhiên xoay người, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng.

Tâm thần Mộc Phàm chấn động, cảm nhận được một sợi khí, đó là luyện khí của Lâm Cảnh Phong Luyện Khí.

“Phế vật?” Lâm Cảnh Phong hừ lạnh, gắt gao nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Hắn gằn từng chữ: “Từ trong ánh mắt ngươi, ta không nhìn thấy một chút ánh sáng phế vật nào, nhìn thấy chính là một loại tự tin mãnh liệt.”

“Ngươi nói to cho ta, ngươi là phế vật sao?”

Lâm Cảnh Phong hét lớn một tiếng, khí thế kinh người.

Mộc Phàm cũng hoảng sợ, trong lòng cười khổ nhìn vị soái ca đệ nhất trường học trước mắt này, rõ ràng có tu vi cao thâm khó đoán.

Còn có chứng nhận cấp A, có thể có tiền đồ tố hơn, vì sao cam nguyện ở chỗ này làm một lão sư sơ nhất?

Lâm Cảnh Phong hừ một tiếng, nói: "Nói cho ta, ngươi là phế vật sao?"

"Chỉ cần ngươi kêu to một tiếng, ta là phế vật, ta lập tức liền ném ngươi ra nhị trung, từ đây ngươi không phải học sinh của ta nữa."

Nói rất dứt khoát, nhưng lòng Mộc Phàm lại ấm áp.

Vị chủ nhiệm này, nhìn bề ngoài lạnh nhạt, hà khắc, nhưng thật ra là gia hoả ngoài lạnh trong nóng.

Bề ngoài nhìn thì thấy đối với ngươi không tốt, thật ra trong lòng rất quan tâm Mộc Phàm, thậm chí tận tâm tận lực, là lão sư mẫu mực nhất.

Cả một phế vật mười năm không nhập môn cũng có thể không buông tay, điểm này, làm Mộc Phàm rất cảm động.

"Lão sư..." Mộc Phàm há miệng thở dốc, lại bị Lâm Cảnh Phong duỗi tay cắt ngang.

Chỉ nghe hắn nói nói: "Ta mặc kệ người khác nói như thế nào, thấy thế nào, ngươi là học sinh của Lâm Cảnh Phong ta, dạy ngươi ba năm, mang theo ngươi ba năm."

"Chẳng lẽ ngươi liền cam tâm bị người người nhạo báng, cam tâm về sau cứ trở thành một phế vật thật sự, không tiền đồ như vậy sao?"

Lâm Cảnh Phong tức giận răn dạy lên, Mộc Phàm không rên một tiếng, cúi đầu, ngoan ngoãn nghe hắn nói.

"Ai..." Dạy dỗ a, Lâm Cảnh Phong đột nhiên thở dài một tiếng.

Hắn nhìn Mộc Phàm nhẹ giọng nói: “Đây có lẽ là lần cuối cùng ta dạy ngươi, lần này trở về, không bao lâu nữa ta liền bị điều đi cao giáo nhậm chức.”

“Nhiều nhất một tháng, ta liền phải đi, ngươi cần phải tranh đua, không thể để cho ta mất mặt.”

“Dù ngươi tu luyện mười năm, ba mươi năm, đều phải nhập môn cho ta, thậm chí tiến vào cao giáo, đệ tử của ta không một cái là hèn nhát, càng không phải phế vật.”

Lâm Cảnh Phong nói xong nhìn Mộc Phàm, sắc mặt nghiêm túc nói: “Trong một tháng này, ta sẽ tiến hành huấn luyện ma quỷ đối với ngươi, chỉ điểm ngươi tu luyện, cần phải đột phá trong một tháng.”

“Còn có, tháng này ngươi ở trường học, mỗi tối tới nơi này tìm ta, ta muốn đích thân chỉ đạo ngươi tu luyện.”

Nói một loạt làm Mộc Phàm cảm động muốn chảy nước mắt, chỉ thiếu mỗi lấy thân báo đáp.

Hai mắt Mộc Phàm ựng nước, cảm động nói: “Lâm lão sư, ngươi thật tốt với ta, nếu ngươi là nữ, ta nhất định lấy thân báo đáp.”

Lâm Cảnh Phong đen mặt, trán nổi gân xanh, thiếu chút nữa liền muốn đá bay gia hỏa này.

“Câm miệng.” Lâm Cảnh Phong quát lớn một tiếng.

Hắn nhăn mặt, lấy ra một cái chai từ trong túi ném lại.

“Lão sư, đây là cái gì?” Mộc Phàm tiếp nhận, sửng sốt.

Chỉ thấy Lâm Cảnh Phong nói: “Đây là Tôi thể dịch ta từ bên ngoài mang về, đối với tu luyện tôi thể có công hiệu rất lớn.”

“Chăm chỉ tu luyện, đừng làm ta thất vọng.”

Nói xong, Lâm Cảnh Phong xoay người rời đi, chỉ để lại Mộc Phàm đứng ở nơi đó phát ngốc.

“Tôi thể dịch?” Mộc Phàm đơ ra.

Hắn ngơ ngác nhìn bình nhỏ trong tay, bên trong một loại chất lỏng vàng kim, Tôi thể dịch là một loại chất lỏng thần kỳ có thể rèn luyện thân thể.

Nghe đồn thứ này rất khó có được, chỉ có ở khu không người rất nguy hiểm mới có.

Lâm Cảnh Phong cho hắn một bình nhỏ này, hiển nhiên không phải dễ dàng có như vậy, thậm chí có khả năng là hắn tự mình đi bên ngoài tìm tới.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm nhìn bóng dáng Lâm Cảnh Phong, mắt đã ươn ướt, trong lòng cảm động đến không biết nên nói như thế nào.

Lão sư như vậy, đi nơi nào tìm ra a.

“Lão sư ai, ngươi khiến ta làm sao mà chịu nổi a, nếu ngươi là nữ ta đều yêu ngươi rồi, nếu ta là nữ chắc chắn phải gả cho ngươi...” Mộc Phàm nói năng lộn xộn.

Mà lời này lọt vào tai Lâm Cảnh Phong vừa đi không xa, khiến hắn loạng choạng, thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, đen mặt xoay người lại.

“Lung tung, lăn đi học!”

Lâm Cảnh Phong tựa như một đầu sư tử bạo nộ, Mộc Phàm giật mình, xoay người chạy nhanh như chớp.

Nhìn đến cảnh này, Lâm Cảnh Phong mới bình tĩnh trở lại, trên mặt lộ ra một biểu tình bất đắc dĩ.

“Tiểu tử này hình như trở nên khác lạ, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này thông suốt?”

Lâm Cảnh Phong lầm bầm lầu bầu, thật ra khi thấy Mộc Phàm ở cổng trường liền nhìn ra khí thế của tiểu tử này rất kinh người.

Nhất định là do tu vi đột phá mới như thế, khiến hắn vô xùng vui mừng, học sinh phế vật chính mình mang theo ba năm rốt cuộc

thông suốt.

“Tiểu tử, ngươi đừng làm cho ta còn có tỷ tỷ của ngươi thất vọng a.”

Lâm Cảnh Phong nói thầm một câu, xoay người đi mất.

Không có người nào biết, lão bà của hắn là ai, vì sao đối xử với phế vật Mộc Phàm tốt như vậy, thật ra phía sau đều có nguyên nhân.

Chính cái gọi là trên đời không có chuyện tư nhiên yêu quý, cũng không có chuyện tự nhiên mà hận thù.

“Lâm lão sư, thật tốt với ta.”

Trên đường về phòng học, Mộc Phàm gãi gãi đầu, nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, vì sao Lâm lão sư này chăm sóc hắn hơi vượt mức bình thường?

Nhìn Tôi thể dịch trong tay, Mộc Phàm như suy tư gì đó.

“Hệ thống, thứ này đối với ta tu luyện Thanh đồng luyện thể thuật có hiệu quả sao?” Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống trả lời: “Ký chủ, qua kiểm tra đo lường, vật này có hiệu quả rèn luyện thân thể rất mạnh, đối với tu luyện Thanh đồng luyện thể thuật có công hiệu lớn, làm ít công to.”

“Tốt, đêm nay phải thử nghiệm hiệu quả một lần.”

Mộc Phàm kích động, cẩn thận cất kỹ bình nhỏ.

Hiện tại, hắn muốn đi tới lớp học.

Mới vừa bị khai trừ mấy ngày, đã bị chủ nhiệm Lâm Cảnh Phong kéo trở về, còn dẫn mặt hiệu trưởng một chút, lại về tới trường học.

“Hả, đây không phải Mộc Phàm sao?”

“Phế vật này không phải bị khai trừ rồi sao?”

“Như thế nào lại về rồi?”

Mới vừa một bước vào lớp, tất cả đồng học đều nổ tung chảo, kinh ngạc nhìn Mộc Phàm vào phòng học, có chút khó hiểu.

Đặc biệt là Lạc Thiên, thấy Mộc Phàm cũng sửng sốt, tiếp theo sắc mặt âm trầm.

“Mộc Phàm, phế vật như ngươi đã bị khai trừ rồi, còn có mặt mũi tới đây?”

“Cút đi!”

Lạc Thiên là người thứ nhất nhảy ra, ngăn cản Mộc Phàm, mặt lạnh, trong mắt mang theo châm chọc cùng khinh miệt.

“Không sai, cút đi!”

“Cút đi!”

Trong lúc nhất thời, trong ban đồng học một đám căm tức nhìn Mộc Phàm, lớn tiếng quát.

Toàn bộ phòng học loạn thành một đống.

Chương 36: Đánh thành đầu heo

Sơ nhất (năm nhất), ban ba (lớp ba), trong phòng học, một đám đồng học lòng đầy căm phẫn trừng Mộc Phàm.

“Cút đi!”

Lạc Thiên đi đầu, ngăn Mộc Phàm lại, muốn đuổi ra ngoài.

Toàn bộ đồng học, hầu như chín phần đều không thích Mộc Phàm, trừ trong đó có mấy cái đang ngồi yên xem kịch.

Còn có một người, tiểu mỹ nữ Tiêu Văn, mang vẻ mặt khẩn trương đứng lên.

“Lạc Thiên, không được khi dễ đồng học.”

Tiêu Văn đứng ra bênh vực Mộc Phàm.

Hành động này giống như lửa cháy đổ thêm dầu, làm Lạc Thiên càng bốc lửa.

Bản thân hắn liền thích Tiêu Văn, thậm chí coi nàng là đồ của mình, hiện tại thấy Tiêu Văn giúp đỡ một phế vật, trong lòng không cân bằng.

Lạc Thiên tức giận, ganh ghét, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo một tia sát khí.

“Hả?” Mộc Phàm nhíu mắt lại, cảm nhận được sát ý của Lạc Thiên.

Trong lòng hắn âm thầm cười lạnh, vốn dĩ không muốn để ý tới tiểu thí hài này, nhưng hiện tại vừa thấy tiểu tử Lạc Thiên này thế mà có sát ý với mình.

Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Văn Văn, ngươi tránh ra.” Lạc Thiên lạnh lùng nói.

“Mộc Phàm đã bị khai trừ rồi, không có tư cách đến lớp chúng ta

nữa, ta mời hắn đi ra ngoài có cái gì sai sao?"

"Đúng vậy, một phế vật bị khai trừ còn có mặt mũi tới đây."

"Lập tức lăn!"

Đa số người đều cùng một bọn với Lạc Thiên, thật ra chính là một đám cỏ đầu tường, không ưa nhìn phế vật như Mộc Phàm.

Cho rằng chính mình rất khó lường sao, thật ra không phải.

"Ngươi, các ngươi..." Tiêu Văn tức giận đến sắp khóc.

Nhìn các bạn cùng lớp, một đám nhắm vào Mộc Phàm, khi dễ nàng, ngực nàng cảm thấy khó thở.

Thật ra Mộc Phàm thấy kỳ quái, mình cùng Tiêu Văn chưa từng nói qua một câu, vì sao nàng lại giúp mình?

Gãi gãi đầu, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa.

Mộc Phàm đi lên trước, nhẹ nhàng đẩy Tiêu Văn đang ngăn ở trước mặt ra.

Hắn nở một cười xán lạn, ôn hoà nói: "Tiêu Văn đồng học, cảm ơn ngươi giúp ta giải vây, nhưng việc này để tự ta giải quyết đi."

"Này..." Tiêu Văn ngẩn người, lại bị Mộc Phàm đẩy ra.

Nàng cũng chưa ý thức được, lấy lực lượng Tôi thể quyền không nhập môn của Mộc Phàm căn bản không có khả năng dễ dàng đẩy nàng ra.

Những người khác cũng không chú ý tới, thậm chí cả Lạc Thiên cũng chưa chú ý tới điểm này, lòng tràn đầy lửa giận, hận không thể xé nát Mộc Phàm.

Bởi vì Tiêu Văn đang giúp Mộc Phàm, hắn cảm thấy rất phẫn nộ.

"Phế vật, ngươi còn muốn tự mình giải quyết?" Lạc Thiên tức giận bật cười.

Hắn nhìn Mộc Phàm từ trên xuống dưới, khinh thường nói: "Một

phế vật không nhập môn như ngươi chẳng lẽ còn muốn đánh chúng ta sao?"

"Tới, đánh chỗ này, ngươi đánh một cái thử xem?" Lạc Thiên cười hề hề đi tới.

Hắn chỉ vào mặt mình, kêu Mộc Phàm đánh.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, cười nói: "Ta chưa bao giờ gặp qua có người như ngươi vậy, thế mà chủ động lại đây cầu ta đánh ngươi."

"Đánh a, ngươi thật sự đánh a, phế vật." Lạc Thiên khinh thường nhìn Mộc Phàm, còn đưa mặt lại đây.

Giống như đang nói, ngươi dám đánh sao?

Thấy vậy, Mộc Phàm lắc đầu, trước khi tất cả mọi người phản ứng, hắn nâng một bàn tay hung hăng tát.

Bang!

Một tiếng chất thanh thúy truyền đến, toàn bộ phòng học nháy mắt yên tĩnh.

Mọi người ngây ra như phỗng, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt.

Lạc Thiên bị đánh, cả người ngơ ra nơi đó, khuôn mặt nóng rát, in một dấu bàn tay.

Thật đánh!

Mộc Phàm thật sự tát một cái, tát đến Lạc Thiên hoài nghi nhân sinh, toàn bộ phòng học yên tĩnh một cách đáng sợ, mọi người dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Mộc Phàm.

"Ngươi...." Khuôn mặt Lạc Thiên vặn vẹo, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, hầu như muốn phun lửa.

Chỉ thấy Mộc Phàm cười nói: "Ta lớn như vậy, chưa từng gặp qua người tiện giống như ngươi vậy, thế mà chủ động đi tới để ta đánh."

“Không có biện pháp a, ta rất dễ mềm lòng, tự nhiên thỏa mãn ngươi, như thế nào, một cái tát này có đủ hay không, không đủ lại thêm một cái tát?”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn Lạc Thiên nói.

Sắc mặt Lạc Thiên đen rồi lại hồng, đỏ rồi lại xanh, tức giận đến phát run.

“Ta giết ngươi!” Lạc Thiên bạo phát.

Nhiên không chờ hắn động thủ, Mộc Phàm vung bàn tay nhanh như tia chớp tát thêm một cái.

Bang!

Lại là một tiếng bàn tay vang lên, toàn bộ phòng học yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe, tất cả mọi người ngốc ra.

Bọn họ ngây ngốc nhìn Lạc Thiên bị tát một cái ngã trên mặt đất, trên mặt sưng thành đầu heo, hoàn toàn không nhìn thấy một nửa mặt kia.

Lạc Thiên bị đánh ngốc, chính mình thế mà bị một phế vật cho hai cái tát, làm trò trước mặt đồng học, không còn mặt mũi.

“Như thế nào, còn chưa đủ?”

Mộc Phàm cười tủm tỉm đi tới, kéo cổ áo Lạc Thiên.

Tròng mắt mọi người muốn rớt đầy đất, trừng to mắt nhìn Mộc Phàm, như gặp quỷ.

Bao gồm cả Lạc Thiên, hai mắt nhô lên, trừng mắt nhìn Mộc Phàm, khó có thể tưởng tượng, đây vẫn là phế vật Tôi thể quyền không nhập môn kia?

Trời ạ, Lạc Thiên bị tát hai cái, thậm chí như gà con bị Mộc Phàm một tay nhấc lên.

“Nhìn dáng vẻ này vẫn là chưa đánh đủ a.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói, giơ tay trái lên.

Bạch bạch bạch bạch...

Ngay sau đó, trong phòng học truyền đến từng tiếng tát thanh thúy, chấn đến tâm thần đồng học run rẩy, mặt đều tái rồi.

Không ít người hoảng sợ ngồi liệt tại chỗ, mặt tái nhợt nhìn Mộc Phàm tựa như tát rối gỗ, đánh đến mặt Lạc Thiên sưng to.

Mà bản thân Lạc Thiên bị đánh đến đầu óc choáng váng, hai mắt nổ đom đóm, hoàn toàn không có biện pháp chống lại Mộc Phàm, không cách nào tránh thoát.

Bị liên hoàn tát, tát đến ngốc.

Phanh!

Ngay sau đó, Mộc Phàm vứt Lạc Thiên trên mặt đất, vỗ vỗ tay, hai mắt bình tĩnh đảo qua các đồng học, một đám tức khắc sợ hãi cúi đầu không dám đối diện.

Một màn trước mắt, thật sự dọa đến đồng học toàn ban, mỗi người đều hoảng sợ, khó tin, tóm lại cảm xúc lẫn lộn a.

Tiêu Văn bên cạnh sớm đã ngây người, mở to mắt nhìn Mộc Phàm, giống như chưa từng quen biết.

Đây vẫn là người trước kia trầm mặc ít nói, thậm chí bị mọi người chê cười là phế vật sao?

“Các ngươi, còn có ý kiến sao?”

Mộc Phàm nhàn nhạt nói, ánh mắt đảo qua, không ai dám nhìn.

“Không, không có ý kiến.”

Các đồng học đồng thời lắc đầu, mỗi người đều bị dọa sợ, nói giỡn, người mạnh nhất là Lạc Thiên đều bị đánh thành đầu heo ai còn dám có ý kiến?

Có ý kiến đều phải nuốt vào trong bụng cho, ai dám nói, nhìn kết

cục thê thảm của Lạc Thiên sẽ biết.

Mộc Phàm, đã thay đổi, không phải phế vật người đều có thể cười nhạo trước kia, mà là đổi thành một người làm người ta sợ hãi, kính sợ.

Cứ như vậy, Mộc Phàm đi qua Lạc Thiên, đi tới chỗ của mình ngồi xuống.

“Lão sư tới.”

Không biết ai hô lên, mọi người lập tức bừng tỉnh.

Tiêu Văn cũng thanh tỉnh, nhìn Lạc Thiên ngu si lăn trên mặt đất, trong lòng có chút không đành, nhưng càng có tò mò đối với Mộc Phàm hơn.

Nàng đi tới chỗ mình, ngồi xuống, cách Mộc Phàm không xa, cách một vị trí.

Ánh mắt Tiêu Văn thường nhìn về phía Mộc Phàm, trong lòng rất tò mò vì sao hắn mấy ngày không thấy, hắn giống như đột nhiên thay đổi.

“Vị đồng học này, sao ngươi lại thế này?”

Ở cửa, một nữ đạo sư đi tới.

Vừa vào cửa liền thấy Lạc Thiên nằm liệt dưới đất, khuôn mặt sưng giống đầu heo, khó nhận ra.

Lạc Thiên mơ màng hồ đồ đứng dậy, ngốc ngốc ngồi xuống chỗ, như bị đánh thành thằng ngốc.

“Các bạn học, hôm nay khoá sinh vật, lão sư dạy các ngươi nhận biết một ít nhược điểm của yêu thú, hiện tại bắt đầu học!”

Phanh!

Nói xong, vị nữ đạo sư kia cầm một cái rương thật lớn đặt ở trên mặt bàn, mở ra, bên trong là một tiêu bản thi thể yêu thú.

Đây thật sự là khoá sinh vật, mà không phải khoá giải phẫu?

Chương 37: Yêu thú, khoá thực chiến

“Các bạn học, đây là một con nhện mặt người, dài ba thước, tám chân, có hàm răng sắc bén.”

Trên bục giảng, đạo sư sinh vật đang chỉ vào một con yêu thú trên mặt bàn.

Đây là một con nhện mặt người, toàn thân đầy lông xù xù, rất khủng bố, các nữ hài nhìn thấy đều khó tránh khỏi có chút nổi da gà, sắc mặt tái nhợt.

“Các bạn học mời xem, chỗ này, chính là nhược điểm của nhện mặt người, dùng đao hoặc vũ khí sắc bén cắm vào nơi này là có thể một kích lấy mạng.”

Đạo sư lấy ra một thanh đao nhọn, ở trước mặt các học sinh, đâm một đao vào đỉnh đầu nhện mặt người, thấy bắn ra một tia chất lỏng màu xanh đậm.

“Còn có chỗ này, điểm này là một chỗ trí mạng khác của nhện mặt người, chỉ cần một kích là có thể khiến toàn thân nó tê liệt không thể nhúc nhích.”

Trên bục giảng, đạo sư thao thao bất tuyệt giảng nhược điểm của yêu thú.

Dưới đài, các đồng học tập trung tinh thần nghe, ánh mắt mỗi người nóng rực nhìn con yêu thú nhện mặt người kia, trong lòng khát khao.

Ở đây, trừ Mộc Phàm ra, không có người nào từng giết yêu thú, thật sự giết qua yêu thú cũng chỉ có mình Mộc Phàm.

Những người khác đều chỉ nhìn thấy trên TV, nhưng chưa thật sự nhìn thấy yêu thú lại lần nào, càng không đề cập tới chuyện tự mình giết.

Trong phòng học, Lạc Thiên cúi đầu, hai mắt đỏ hồng, thường nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong mắt lộ ra sự thù hận nồng đậm.

Gia hỏa này bị đánh sưng thành đầu heo, thù hận dành cho Mộc Phàm đạt tới đỉnh điểm.

Hôm nay, mặt mũi hắn xem như bị ném về nhà, trong lòng điên cuồng muốn giết chết Mộc Phàm.

“Các bạn học.”

Lúc này, trên bục giảng, đạo sư vỗ vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ nghe nàng nghiêm túc nói: “Hôm nay, ta liền mang mọi người đi xem yêu thú thật sự, hơn nữa, hôm nay có một khóa thực chiến.”

“Lao xao!”

Lời này vừa cất lên, toàn bộ người trong phòng học đều ồ lên, tinh thần phấn chấn, vui mừng quá mức.

“Thật sự?”

“Trời ạ, chúng ta có thể thấy yêu thú thật?”

Có đồng học kích động la to lên.

Không thể kìm nén nha, chưa bao giờ gặp qua yêu thú, còn có dị thú, dù sao mấy thứ này quá nguy hiểm.

Nhưng không nghĩ tới trường học thế mà mang tới yêu thú sống, lại còn có khóa thực chiến, ý muốn chính là giúp cho bọn họ quen chiến đấu với yêu thú sao?

Tưởng tượng đến điều này, tất cả mọi người nhiệt huyết sôi trào, luyện võ, tu chân, vì cái gì, còn không phải là vì đánh quái, giết yêu thú, tru dị thú sao?

Đây là nguyên nhân bọn họ hưng phấn nguyên nhân.

Cả Mộc Phàm cũng kinh ngạc, trường học từ nơi nào lấy được yêu thú sống ra, xem ra là cao tầng khu thứ tám cho phép mới.

Có lẽ, những yêu thú này chỉ là một ít yêu thú tương đối yếu, mục đích chính là vì giúp học sinh nhận thức yêu thú, thậm chí quen với việc chiến đấu với yêu thú.

“Toàn ban tập hợp, đi cùng ta.”

Đạo sư như sấm rền gió cuốn, nói xong trực tiếp xoay người rời khỏi phòng học.

“Đi!”

“Đi xem tồn tại yêu thú.”

“Lần này có thể cùng yêu thú đối chiến sao?”

“Thật tốt quá.”

Một đám người hưng phấn mà hoan hô lên, sôi nổi đứng dậy đi theo đạo sư rời đi phòng học.

Mộc Phàm như suy tư gì đó, cũng đứng dậy đi theo, lại đi ở phía sau.

“Mộc Phàm, ngươi chờ đó cho ta.”

Nhưng khi đi qua chỗ Lạc Thiên, nghe thấy một lời nói tràn ngập sự âm u truyền đến.

Mộc Phàm mày nhíu lại, khó chịu quay đầu, hai mắt lạnh băng nhìn chằm chằm hắn.

Lạc Thiên bị Mộc Phàm một nhìn chằm chằm, tức khắc cả người lạnh run, không nên lời, đó là một luồng sát khí thật sự, từng giết qua, giết qua yêu thú.

“Lạc Thiên, nhìn ngươi vẫn có chút thiếu đòn a.”

Mộc Phàm nhàn nhạt nói một câu, đang muốn tát một cái.

Nhưng lại dừng một chút, thu tay không đụng, đạo sư đang nhìn

từ bên ngoài.

“Các ngươi còn không nhanh lên?” Đạo sư có chút bất mãn thúc giục.

“Đạo sư, tới rồi!”

Mộc Phàm lập tức ra khỏi phòng học, còn Lạc Thiên, thiếu chút nữa xụi lơ, vừa rồi thật sự cho rằng chính mình sẽ bị đánh chết.

“Đáng chết!”

Mặt Lạc Thiên vặn vẹo, muốn phát điên rồi.

Cách đó không xa, Tiêu Văn nhìn Mộc Phàm suy tư, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Trước đó, Mộc Phàm không phải cả Tôi thể quyền không nhập môn sao, vì sao chỉ chớp mắt, trực tiếp làm người ta chấn động, đánh Lạc Thiên thành dạng này.

Nói thật ra, khi thấy Lạc Thiên sưng như đầu heo, Tiêu Văn đều nhịn không được muốn cười thành tiếng.

“Mộc Phàm, hỏi ngươi một vấn đề.”

Tiêu Văn đi lại gần, đuổi kịp đội ngũ, đi cạnh Mộc Phàm,

“Cái gì?” Mộc Phàm nhìn nhìn thiếu nữ bên cạnh.

Chỉ nghe Tiêu Văn ngẩng đầu tò mò hỏi: “Ngươi từng giết yêu thú sao?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Mộc Phàm ngẩn người.

Cô nàng này, sao lại hỏi như vậy.

Tiêu Văn chớp chớp mắt cười nói: “Bởi vì vừa rồi khi thấy thi thể yêu thú, đồng học toàn đều kinh ngạc cùng mừng rỡ.”

“Khi nói có yêu thú sống, tất cả mọi người rất hưng phấn, chỉ mình ngươi mang vẻ mặt bình tĩnh, giống như người khác đều đang kinh ngạc vì một chuyện nhỏ nhặt..”

“Ta đoán, ngươi nhất định từng gặp yêu thú, thậm chí còn tự tay giết yêu thú, đúng hay không?” Tiêu Văn nói một cách chắc chắn.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, nhìn Tiêu Văn chớp chớp đôi mắt to, cô nàng này, thật cẩn thận a.

“Không phải có trên TV sao, trên mạng cũng một đống, mỗi ngày xem không nhàm a?”

Mộc Phàm nói qua loa.

Tiêu Văn nhìn hắn, bỗng nhiên cười nói: “Ngươi không nói liền thôi, chờ khoá thực chiến, không biết chúng ta có phải chiến đấu cùng yêu thú hay không, trong lòng có chút khẩn trương.”

“Có cái gì mà khẩn trương, còn không phải là một con động vật, thành yêu, lực lượng, tốc độ nhanh một chút mà thôi, giết là xong.”

Mộc Phàm bình tĩnh nói.

Cái này làm cho Tiêu Văn càng thêm xác định, gia hỏa này thật sự từng giết yêu thú.

Không bao lâu, mọi người đi theo đạo sư đi tới một dãy kiến trúc đặc thù.

Kiến trúc này do sắt thép cấu tạo, như một cái đấu trường thú, là một chỗ không mở ra cho bên ngoài ở nhị trung.

Học ở chỗ này ba năm, Mộc Phàm chưa bao giờ tiến vào bên trong, bởi vì trường học không cho phép bất kỳ học sinh nào tới gần hoặc là tiến vào.

Hiện tại, rốt cuộc có thể tiến vào bên trong.

Mộc Phàm như suy tư gì đó, đánh giá kiến trúc trước mắt, bốn bề đóng kín, hiển nhiên bên trong giam giữ yêu thú.

Bởi vì khi đi vào nơi này rõ ràng cảm ứng được một chút yêu khí, tuy rằng không mạnh nhưng tuyệt đối là có yêu thú.

Trường học thật đúng là hạ vốn gốc a, kiếm yêu thú sống, muốn bồi dưỡng năng lực thực chiến cho học sinh, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Mộc Phàm cảm thán một câu, đi theo các bạn học cùng đi vào bên trong.

Bên trong, giống một hội trường lớn, trung tâm là một cái sân to, tựa như sân bóng, toàn bộ như một cái tổ chim được rào chắn.

“Các ngươi tới.”

Vừa tiến đến, liền thấy chủ nhiệm Lâm Cảnh Phong đang chờ ở chỗ này.

Bốn phía còn có không ít đồng học ở ban khác, một đám hưng phấn chờ đợi, rất chờ mong chương trình học kế tiếp.

“Tất cả đều đã tới.”

Tiêu Văn kinh ngạc nhìn bốn phía, thấy từng từng lớp, đều tới.

“Nhân viên đến đông đủ.”

Lâm Cảnh Phong đảo mắt qua mọi người, ánh mắt dừng ở trên người Mộc Phàm, sau đó dời đi.

Hắn đảo qua tất cả lớp, mỗi một lớp đều có một vị đạo sư dẫn dắt, người người hưng phấn, khuôn mặt đỏ bừng.

“Kế tiếp, có một khoá thực chiến.”

“Mỗi một lớp đều tiến hành một lần huấn luyện thực chiến, đầu tiên là tập thể đối kháng yêu thú đối kháng, lúc sau mới là đơn độc đối kháng yêu thú.”

“Xếp hạng top 3, có khen thưởng.”

“Lão sư, khen thưởng thế nào?”

Lâm Cảnh Phong mới vừa nói xong, liền có người lập tức hỏi.

“Hạng nhất, cá nhân được tiền thưởng 10 vạn, toàn ban (lớp) thì

được thưởng 100 vạn.”

“Xôn xao!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ồ lên, hưng phấn.

Cả Mộc Phàm mắt đều sáng lên, tiền thưởng 10 vạn.

Chương 38: Một mình ta đủ rồi

“Lão sư, cách xếp hạng như thế nào?”

Lúc này, có người mở miệng hỏi vấn đề này.

Mọi người đều nhìn Lâm Cảnh Phong, vẻ mặt kích động cùng chờ mong.

Chỉ nghe Lâm Cảnh Phong nói: “Quy tắc rất đơn giản, mỗi ban đối mặt mười lăm con yêu thú, ban giải quyết hết yêu thú đầu tiên xếp hạng nhất.”

“Xếp hạng cá nhân cũng như vậy, giải quyết nhanh nhất được hạng nhất.”

Lời vừa nói ra, rất nhiều người đều hưng phấn không thôi, xoa xoa tay, bao gồm Mộc Phàm, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết.

Hạng nhất, tiền thưởng 10 vạn, sao có thể bỏ lỡ?

“Ban nhất, ban hai, ban ba, ban bốn, ban năm, vào sân.”

Theo Lâm Cảnh Phong ra lệnh một tiếng, năm ban đồng thời đi vào sân lớn.

Mỗi một ban, đối ứng một cửa vào, đạo sư từng ban canh giữ nơi đó, để ngừa sự cố.

Mộc Phàm vừa đi vừa đánh giá bốn phía, rất rõ ràng, đây là một chỗ xây dựng chuyên dụng, trước kia còn chưa từng mở ra.

Đây là lần đầu tiên mở ra, là lần đầu dùng.

Xem ra, trường học muốn cho bọn học sinh tiếp xúc yêu thú, sớm quen thuộc yêu thú và quá trình chiến đấu với yêu thú.

“Lâm lão sư, sẽ không xảy ra chuyện sao?”

Trên một đài cao, có lão sư trong lòng lo lắng sốt ruột hỏi.

Một vị lão sư bên cạnh lập tức phụ họa: “Đúng vậy, bọn họ chỉ là một đám hài tử, đối mặt yêu thú như vậy có phải quá sớm hay không?”

“Sớm?”

Lâm Cảnh Phong hừ lạnh nói: “Theo ý của ta, không sớm một chút nào, thậm chí là đã muộn, ta muốn nói hẳn là nên ở giai đoạn tiểu học liền bắt đầu an bài.”

“Hiện tại không đối mặt với yêu thú, chờ sau khi tốt nghiệp chính là một đám phế vật, nhìn thấy yêu thú đều bủn rừn tay chân, vậy tốt sao?”

Nói đến chỗ này, hắn dừng một chút, mới nói tiếp: “Huống hồ, trường học tìm tới yêu thú, đều là một ít yêu thú bình thường, lực sát thương cũng không lớn.”

“Nếu cả điểm này đều qua không được, sau này vĩnh viễn tránh ở trong khu quy hoạch đi, không cần ra bên ngoài, càng không cần phải đối mặt với hàng ngàn hàng vạn yêu thú, dị thú, thậm chí vô số sinh vật cường đại đến từ dị vực.”

“Chẳng lẽ nhân loại chúng ta vĩnh viễn co đầu rút cổ không đi ra sao?”

Lâm Cảnh Phong nói một hồi, nói đến tất cả lão sư đều câm nín á không trả lời được.

Nói có lý a, bên trên đã ý thức được điểm này, mới làm có điều chỉnh, kế hoạch.

Sơ trung tạo ra chỗ này, để học sinh tiếp xúc với yêu thú, thực chiến với yêu thú.

Phải bồi dưỡng nhân tài từ tất cả phương diện, nếu không sau khi tốt nghiệp làm sao đối mặt yêu thú, dị thú, thậm chí sinh vật dị vực.

“Mở ra hầm năng lượng, phóng thích yêu thú.”

Lâm Cảnh Phong hét lớn một tiếng, liền thấy hai bên có hai lão sư

đồng thời rút một cái chốt.

Ong!

Răng rắc, răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng vù vù, trong sân có từng hầm năng lượng không ngừng mở ra, khiến phần lớn các học sinh đều khẩn trương.

Chỉ có một bộ phận nhỏ biểu hiện trấn định, hưng phấn, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm hầm năng lượng, bên trong có một đám yêu thú.

“Yêu thú!"

Mộc Phàm đang tò mò nhìn nắp hầm năng lượng, từng quầng sáng màu lam chắn ở nơi đó, thứ này là khoa học kỹ thuật tu chân hay là thứ gì khác, chưa bao giờ gặp qua.

“Rống...” Đang nghĩ ngợi, từ miệng hầm truyền đến từng tiếng gầm nhẹ, rồi gầm gừ đinh tai nhức óc.

Một luồng sát khí tanh hôi đập vào mặt, rất nhiều đồng học tức khắc biến sắc, hoảng sợ lui về phía sau, theo bản năng liền sinh ra sợ hãi.

Đây là bản năng, lần đầu nhìn thấy yêu thú, hơn nữa vẫn là số lượng không ít, tự nhiên có chút sợ hãi, rối loạn.

“Mọi người đừng loạn, ba người một tổ, tạo thành mười lăm tổ, cùng nhau đối kháng yêu thú.”

Đang lúc này, trong đám người truyền đến một giọng nói, là lớp trưởng Lạc Thiên mở miệng.

Hắn nói xong, hắn nhìn Mộc Phàm đang nhìn chằm chằm vào miệng hầm, gia hỏa này thế mà không nghe hiệu lệnh, một mình một người đứng ở nơi đó có vẻ lạc loài.

“Mộc Phàm, sao ngươi còn không nhanh lên?” Lạc Thiên có chút cáu giận hỏi.

Chỉ tiếc, Mộc Phàm xem cũng không liếc mọi người một cái, đi hướng tới phía trước, chính là miệng hầm năng lượng đang mở ra, tất cả mọi người sợ ngây người.

“Hắn muốn làm gì?”

“Chính mình đi chịu chết?”

Một đám người ngây dại, các đồng học sửng sốt, sắc mặt có chút khó coi, cảm giác Mộc Phàm không coi ai ra gì?

Lạc Thiên âm trầm hừ nói: “Mộc Phàm, không coi ai ra gì, chẳng lẽ muốn một mình đối kháng mười lăm con yêu thú?”

Rất nhiều người khẩn trương nhìn miệng hầm, bóng dáng yêu thú ngày càng rõ ràng, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì trong tay bọn họ không có bất kỳ vũ khí gì, hoàn toàn chính là tay không đối phó yêu thú, đây là điểm nguy hiểm nhất.

Yêu thú có vuốt sắc làm vũ khí nhưng người chỉ có nắm tay.

“Mộc Phàm, mau trở lại.”

Tiêu Văn thấy Mộc Phàm hành động, lập tức hô to.

“Các ngươi liền đứng ở nơi đó nhìn là được, một mình ta có thể thu phục hết.”

Đáng tiếc, Mộc Phàm cũng không quay đầu lại nói, căn bản không để ý tới.

Cuồng vọng!

Trong lòng mọi người toát ra một suy nghĩ, Mộc Phàm quá cuồng đi?

Phế vật trước kia, sao chưa bao giờ thấy hắn cuồng như vậy đây?

Lạc Thiên cười dữ tợn nói: “Thứ cuồng vọng, dám một mình đối mặt mười lăm con yêu thú, bị yêu thú xé nát càng tốt.”

Giờ phút này, trong lòng Mộc Phàm đang suy nghĩ làm thế nào để

lấy được thưởng đâu hạng nhất cho tập thể?

Khen thưởng 100 vạn a, chính mình sắp đi cao giáo khảo hạch, sau này chắc chắc không ở nhị trung nữa, tự nhiên muốn phân một phần.

“Rống!”

Đang nghĩ ngợi, cửa hầm rốt cuộc biến mất, bên trong truyền đến từng đợt tiếng gầm gừ, một mùi tanh đập vào mặt, Mộc Phàm bừng tỉnh.

Giương mắt nhìn lại, liền thấy trong hầm có từng bóng dàng phóng ra, mang theo gió mạnh đập vào mặt.

Đó là yêu thú, ước chừng mười lăm con yêu thú cùng nhau vọt ra, như đã đói bụng mấy ngày, mỗi con mắt đỏ hồng nhào tới Mộc Phàm.

“Tiểu tử này làm cái gì?”

Tay Lâm Cảnh Phong siết chặt rào bảo hộ, thiếu chút nữa bóp gãy.

Hắn ngưng trọng nhìn chằm chằm phía dưới, vị trí ban ba thế mà chỉ có một người, hành động của Mộc Phàm làm sắc mặt hắn khẽ biến.

“Lâm lão sư, phế vật ban ba các ngươi làm cái gì, muốn một mình đối kháng mười lăm con yêu thú?”

“Nói giỡn đi?”

“Tiểu tử này không phải tự tìm đường chết chứ?”

Các lão sư đều bị kinh sợ, rồi lại châm chọc mỉa mai, mang theo sự khinh thường.

Đối với sự trào phúng của bọn họ, Lâm Cảnh Phong không thèm để ý, hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm, đã chuẩb bị nhảy xuống cứu viện bất kỳ lúc nào.

“Rống!”

Một tiếng rít gào, chỉ thấy mười mấy con yêu thú phóng ra, trong lòng mọi người run lên.

“Xong rồi!”

Các học sinh hoảng sợ nhìn một màn này, mười lăm con yêu thú đã ra sân, một mình Mộc Phàm không bị xé nát mới là lạ.

“Tới tốt!”

Mọi người hoảng sợ, hết hồn hết vía, Mộc Phàm lại bình tĩnh thong dong, ánh mắt sáng lên, vận chuyển lực lượng trong cơ thể, bày ra một tư thế Bát cực quyền.

Phanh!

Đột nhiên nhanh vung một quyền, Bát cực, Băng sơn, nháy mắt đánh bay một con yêu thú, máu sền sệt vẩy ra.

“Ha...” Mộc Phàm hét lớn một tiếng, thế như sấm sét, ra tay nhanh như tia chớp.

“Diêm Vương Tam điệp thủ.”

Phanh một tiếng, chớp mắt ba con yêu thú bị Mộc Phàm tát bay, nằm trên mặt đất, không còn thở.

Hai mắt Mộc Phàm sắc bén, vung vẩy nắm tay, bàn tay, thi triển Bát cực quyền tiểu thành, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa lực lượng cường đại, đánh đến máu thịt sôi sục.

Phanh phanh phanh phanh...

“Ngao...”

Yêu thú kêu la thảm thiết, tiếng rên rỉ không ngừng truyền đến.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có mình Mộc Phàm cùng đám yêu thú vật lộn, tiếng từng con yêu thú rên rỉ ngã xuống, làm tất cả mọi người sợ ngây người.

Chương 39: Bị ngốc rồi sao?

“Rống...”

Trong sân, yêu thú gào rống, không ngừng kêu la.

Các ban khác bắt đầu chiến đấu cùng yêu thú, có người ngay từ đầu liền bị thương, thiếu chút nữa bị cắn chết, còn tốt vì các lão sư phản ứng nhanh tới cứu.

Có yêu thú bị chém giết, có đồng học trọng thương ngã xuống đất được cứu ra, các ban thực chiến cùng yêu thú có thể nói là vô cùng vui vẻ.

Nhưng ở đây, chỉ có bên ban ba, mọi người với vẻ mặt mộng bức, tập thể trợn tròn mắt.

Bởi vì yêu thú bên bọn họ, toàn bộ bị đập chết.

Mười lăm con yêu thú, không đến ba phút đã bị thu phục, mấu chốt là chỉ có một người động thủ.

Chỉ một người, toàn bộ thu phục mười lăm con yêu thú, làm các đồng học ngây ngốc đứng nhìn.

Mọi người như kẻ ngốc nhìn về phía trước, trên mặt đất rải rác từng thi thể yêu thú.

Toàn bộ quá trình chiến đấu gần ba phút, từ bắt đầu đến kết thúc, chỉ dùng ba phút liền xong.

Hiện trường tĩnh mịch.

“Ta ở đâu, ta là ai?”

Mọi người đơ ra nhìn người đứng giữa đám thi thể yêu thú phía trước.

Đã từng bị bọn họ cười nhạo, trở thành trò cười của trường học, phế vật Mộc Phàm, thế mà một thân một mình đánh gục toàn bộ mười lăm con yêu thú, quả thực khó có thể tưởng tượng, chấn

động mọi người.

“Giả đi?”

“Ta đang nằm mơ?”

“Đây còn là phế vật Mộc Phàm sao?”

“Ôi mẹ ơi!”

Mấy đồng học nổ tung chảo, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo một loại chấn động cùng khó tin, như gặp quỷ.

Đây là phế vật?

Nói giỡn hả, người như vậy là phế vật, bọn họ tính cái gì?

Đừng nói các bạn học, chính là các lão sư cũng ngốc rồi, nhìn Mộc Phàm đứng ở nơi đó, bốn phía rải rác thi thể yêu thú.

Có yêu thú diện mạo dữ tợn, thể trạng khổng lồ, lại bị Mộc Phàm dùng hai ba quyền đánh chết.

Sức của một người, liền giải quyết mười lăm con yêu thú, hoàn toàn không cần bất kỳ người nào trong ban giúp đỡ.

Chuyện này làm cho các lão sư mờ mịt, hoàn toàn không hiểu được, đây vẫn là phế vật mười năm không nhập môn trước kia mà bọn họ nhận thức sao?

“Có phải ta còn chưa tỉnh ngủ hay không?” Có lão sư mờ mịt nói.

Các lão sư nhìn nhau, nhìn về phía vị trí ban ban, hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

“Lâm lão sư, Mộc Phàm ban các ngươi...” Có lão sư mở miệng vừa nói, lại không thể nào nói lên.

Buồn bực, không biết nói gì, khiếp sợ, tóm lại trong lòng lẫn lộn.

Đừng nói bọn họ, chính là Lâm Cảnh Phong đều khiếp sợ, ánh mắt nhìn Mộc Phàm trở nên sáng ngời, nóng rực.

“Tiểu tử giỏi lắm, thế mà che giấu sâu như vậy?” Trong lòng Lâm Cảnh Phong vui mừng quá đỗi.

Đối với Mộc Phàm, hắn cũng rất bất đắc dĩ a, mang theo suốt ba năm, vẫn không có thể học lên, hiện tại đột nhiên nhất chiêu bùng nổ, chấn động mọi người.

Lâm Cảnh Phong kích động không thôi, vốn dĩ đã muốn xuống cứu viện, nhưng kết quả khiến mọi người khó tin.

Mộc Phàm dùng sức của mình, diệt mười lăm con yêu thú.

“Lão sư, bên này giải quyết, ta có thể đi tới chỗ các ban khác giải quyết những yêu thú kia sao?”

Đang lúc mọi người ngây ngốc, trong sân, Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn một đám lão sư phía trên, mở miệng hỏi một câu như vậy.

Mọi người bừng tỉnh, các đồng học ngạc nhiên.

Mà các lão sư lại nhìn nhau, nhìn nhau không nói gì, câm nín nhìn Mộc Phàm.

Tiểu tử này, cố ý kích thích bọn họ sao?

“Không cần.” Lâm Cảnh Phong lập tức tỉnh táo lại.

Hắn mở miệng nói: “Xem ra, những yêu thú bình thường này không có tính khiêu chiến đối với ngươi, ngươi đi lên đi, khoá thực chiến lần này, ngươi hạng nhất.”

“Chư vị, các ngươi không có ý kiến gì đi?” Lâm Cảnh Phong nói xong, nhìn các lão sư chung quanh.

Mọi người nhìn nhau, không lời gì để nói, có ý kiến sao?

Nói giỡn hả, có thể có ý kiến gì, dù thật sự có ý kiến cũng vô dụng, bởi vì mình Mộc Phàm liền giải quyết mười lăm con yêu thú, ai ý kiến cũng không có tác dụng.

Đây là hàng thật giá thật, hoàn toàn không có một chút gian lận, là Mộc Phàm một quyền một chưởng đánh hạ, tất cả mọi người tận

mắt chứng kiến.

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng, một phế vật lưu ban ba năm thế mà có thực lực kinh người như thế?

“Chúng ta...”

“Không ý kiến.”

Một đám lão sư cười khổ lắc đầu, tất cả tỏ vẻ không có ý kiến, cho dù có cũng giấu ở trong lòng không dám nói ra.

Bởi vì đây là sự thật a.

Mộc Phàm dùng sự thật tới chứng minh, làm cho bọn họ không còn lời nào để nói.

“Ngươi đi lên đi, kế tiếp không cần ngươi ra sân nữa.”

Lâm Cảnh Phong cong khóe miệng hơi, vẫy vẫy tay với Mộc Phàm, kế tiếp đã không cần hắn tham dự.

Bởi vì không có bao nhiêu ý nghĩa, thậm chí có chút lãng phí yêu thú do trường học tốn tiền mua.

Nếu bị Mộc Phàm giết sạch hết, như thế nào bồi dưỡng kinh nghiệm thực chiến cho các đồng học khác, cho nên dứt khoát cho hắn hạng nhất, trực tiếp kết thúc, miễn cho giết hết rồi người khác liền không có mà giết.

Mộc Phàm vừa nghe có chút thất vọng, nhưng vẫn đi ra.

Giữa đường ngang qua chỗ các đồng học, một đám sôi nổi tránh ra một lối đi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo sự kính sợ.

Trong đó, sắc mặt Lạc Thiên đổi tới đổi lui, đen lại trắng, hoàn toàn bị Mộc Phàm làm choáng váng.

Đây là phế vật trước kia?

Trong lòng Lạc Thiên mờ mịt, đã bị hành động của Mộc Phàm chấn động, trong lòng không cân bằng.

“Đáng chết, đáng chết, vì cái gì, vì cái gì có thực lực như vậy?”

Lạc Thiên điên cuồng gào thét trong lòng.

Hắn không tin, đã từng là phế vật tu luyện Tôi thể quyền mười năm không nhập môn, vì sao lập tức bộc phát ra thực lực kinh người như thế?

Hơn nữa, vừa rồi đánh gục yêu thú cũng không phải dùng Tôi thể quyền, mà là võ học cấp cao nào đó, năng lực thực chiến kinh người, lực sát thương khủng bố.

Mười lăm con yêu thú, không đến ba phút toàn bộ nằm xuống.

Tiêu Văn đang chăm chú nhìn, nhìn Mộc Phàm, không chớp mắt.

Khi Mộc Phàm qua nàng, bước chân dừng một chút, nhìn nàng một cái, ánh mắt hai người đụng chạm, thân thể Tiêu Văn run nhẹ, thẹn thùng cúi đầu.

Nhìn đến cảnh này, Lạc Thiên phát điên, hận không thể xé nát Mộc Phàm.

Chỉ tiếc, Mộc Phàm căn bản không có để ý tới Lạc Thiên, rời khỏi sân, chỉ để lại các đồng học đứng ở trong sân, trong lòng hỗn loạn.

Đây là chuyện gì?

“Ban ba, kế tiếp, các ngươi một lần nữa đối mặt với mười con yêu thú, nếu là có thể hoàn toàn giải quyết, vậy ban ba các ngươi sẽ là tập thể hạng nhất lần này.”

Lâm Cảnh Phong mở miệng, vì công bằng, trực tiếp cho ban ba làm lại từ đầu.

Mọi người vừa nghe xong, tinh thần phấn chấn, lập tức tỉnh táo, còn tưởng rằng không có việc cho bọn họ, đều bị Mộc Phàm giành hết.

Hiện tại vừa nghe còn được chiến đấu, tức khắc hưng phấn.

“Mộc Phàm, ta muốn chứng minh, ta không thể kém hơn ngươi.”

Nghe thế, hai mắt Lạc Thiên tức khắc đỏ lên, trong lòng trào ra một suy nghĩ điên cuồng.

Hắn xoay người nhìn chằm chằm cửa hầm phía trước, bên trong lại lần nữa truyền đến từng đợt thú rống.

Mười con yêu thú phóng ra.

“Các ngươi nhìn, một mình ta giải quyết.”

Không chờ mọi người phản ứng, Lạc Thiên trực tiếp nhảy ra, chạy như bay nhằm về phía mười con yêu thú.

Đây là muốn bắt chước Mộc Phàm, một mình giải quyết yêu thú.

Mọi người muốn chết não, vẻ mặt mộng bức nhìn Lạc Thiên.

Mặt khác lão sư cũng bị hắn làm sửng sốt, ngươi đanh làm trò gì a?

Chương 40: Oa nhi này điên rồi

Lạc Thiên bị kích thích, thế mà noi theo Mộc Phàm, muốn một mình giải quyết mười con yêu thú kia, chứng minh chính mình không thua kém Mộc Phàm.

“Tiểu tử này, hồ nháo.” Lâm Cảnh Phong nhíu mày, bất mãn nhìn Lạc Thiên.

Tiểu tử này cũng chỉ vừa mới đột phá Tôi thể quyền viên mãn, kém xa Mộc Phàm, thế mà muốn một mình đối phó mười con yêu thú.

Tuy rằng nói trong mười con yêu thú kia chỉ có một đầu là tương đương nhân loại tu luyện Tôi thể quyền viên mãn, nhưng mấy con khác đều tương đương với võ giả tu luyện Tôi thể quyền tiểu thành, đại thành.

Một người đối kháng, thật sự rất nguy hiểm.

“Hắc, tiểu tử này bị kích thích?”. Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn Lạc Thiên.

Đối phương nghĩ cái gì, chính mình đều biết rõ ràng, hiển nhiên là bị hắn kích thích rồi.

“Rống!”

Lúc này, mười con yêu thú đồng thời nào tới Lạc Thiên, tốc độ cực nhanh.

Lạc Thiên khẩn trương, bày ra Tôi thể quyền, song quyền vung ra đón lấy.

Phanh!

Chỉ thấy Lạc Thiên đánh một quyền vào một đầu yêu thú, nắm tay bộc phát ra một cổ lực lượng, đánh bay yêu thú ra ngoài.

Nhưng con yêu thú kia chỉ trọng thương, cũng chưa chết đi, các

yêu thú đã bổ nhào tới trước mặt.

“Ngao...” Một đầu yêu thú hình thể lớn nhất rít gào một tiếng, hai móng vồ hướng về Lạc Thiên.

Yêu thú bốn phía cũng cùng nhào lên, tình huống nguy cấp, Lạc Thiên không có biện pháp tránh né, thậm chí không thể làm ra phản kích hữu hiệu.

“Không tốt!”

“Học sinh này gặp nguy hiểm, mau cứu người.”

Có lão sư sắc mặt thay đổi, mắt thấy Lạc Thiên hãm sâu nguy cơ, vài tên lão sư liền muốn đi xuống cứu người.

Phanh!

“A...”

Đột nhiên hét thảm một tiếng, Lạc Thiên lộn một vòng tránh thoát một kích, sau lưng lại bị vài vết thương, máu chảy ròng ròng.

Không chờ hắn đứng lên, liền thấy ba con yêu thú đồng thời nhào lên, miệng rộng mở ra, cắn đùi Lạc Thiên, xuống một khối thịt to.

“A... Ta không phục a...”

Lạc Thiên luống cuống, hoảng sợ kêu to, có vẻ rất thống khổ.

Hai tay bị cắn, hai chân bị xé xuống từng khối từng khối thịt máu chảy đầm đìa, rất nhiều đồng học xem mà sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ không thôi.

Thật là đáng sợ.

Hưu!

Đúng lúc này, Lâm Cảnh Phong từ trên trời giáng xuống, người ở giữa không trung, nhấc chân quét ngang một cái.

Phanh phanh phanh không ngừng, mấy con yêu thú vây công Lạc Thiên trực tiếp bị đá nổ đầu, chết thảm tại chỗ.

“Lăn!”

Lâm Cảnh Phong hét lớn một tiếng, đôi tay ngưng tụ ra một đoàn ánh sáng vàng kim kim, trong mắt người ở bên ngoài, hai tay hắn bắt đầu phát ra ánh sáng vàng kim.

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, nhìn ánh sáng trên hai tay Lâm Cảnh Phong, hiển nhiên là một loại khí, là luyện khí của Lâm lão sư.

Phanh phanh!

Lâm Cảnh Phong tay năm tay mười, một quyền một cái đánh chết yêu thú mấy con yêu thú, cứu Lạc Thiên ra.

Mười con yêu thú, một quyền một con, không vượt qua năm giây đã bị đánh gục hết.

Cảnh này đủ để nhìn ra thực lực của Lâm Cảnh Phong mạnh mẽ, dù Mộc Phàm cũng không thể phán đoán, thực lực cụ thể của hắn tới trình độ nào.

Có lẽ, đã đi vào cảnh giới Luyện Khí ngưng hình.

“Giáo y, đem hắn nâng ra ngoài, trị liệu thật kỹ.”

Giải quyết xong tất cả yêu thú, Lâm Cảnh Phong nhìn Lạc Thiên nằm trong vũng máu, có chút buồn bực phân phó một câu.

Rất mau, vài tên giáo y đã chuẩn bị tốt nhanh chóng xuất hiện, nâng một cái cáng, đưa Lạc Thiên đi.

“Không, ta còn có thể đánh, ta còn có thể đánh...”

Trên cáng, Lạc Thiên như phát điên la to, mặt đầy vết máu, hai chân máu thịt lẫn lộn, trên người chồng chất vết thương.

Nhưng như bị điên, kêu la, làm sắc mặt một đám đồng học trắng bệch, bị dọa đến không nhẹ.

Lạc Thiên tới thì đi vào, nằm đi ra.

“Oa nhi này, điên rồi!”

Mộc Phàm lắc đầu, đối với biểu hiện của Lạc Thiên có chút cạn lời, gia hỏa này thật xui xẻo, muốn so với hắn, thật là không biết lượng sức.

Thực lực không đủ liền không cần ra trang bức, nếu không kết cục chính là như vậy.

Sắc mặt các đồng học ban ba tái nhợt, trong lòng hoảng hốt một trộn, bị tình trạng của Lạc Thiên làm nhụt chí, nội tâm có bóng ma.

Nhưng Mộc Phàm lại dạy cho bọn hắn một khóa, là sức của một người có thể giải quyết mười lăm con yêu thú.

Còn Lạc Thiên lại trở thành lão sư phản diện, một mình đối phó mười con yêu thú đều làm không xong, khiến người xem hoảng sợ.

"Lạc Thiên này, quá thảm."

“Mẹ nó, xem Mộc Phàm một mình đánh mười lăm con, ta cho rằng yêu thú rất dễ dàng đối phó.”

Có đồng học hoảng sợ nói.

Những người khác sôi nổi gật đầu, có nam đồng học cười khổ nói: “Đều nói Mộc Phàm là phế vật, nhưng hiện tại ta cảm giác chúng ta cả phế vật cũng không bằng?”

“Nhìn kết cục thê thảm của Lạc Thiên, ai còn dám noi theo?”

Lời này vang lên, những người khác nhìn nhau, lập tức im lặng không nói, không khí đầy xấu hổ.

Các lão sư cũng nhìn nhau, nhìn Lạc Thiên đang điên cuồng kêu la, bị hai gã giáo y trực tiếp nâng ra ngoài.

Gia hỏa này, phỏng chừng bị kích thích tinh thần, rất khó tốt lên.

Dù sao đã trải qua chuyền lần này, chắc chắn lưu lại một chút ám ảnh, đối với tương lai có ảnh hưởng không thể đoán trước được.

Có thể nghĩ tới thân phận đối phương, tam thiếu gia Lạc gia, cũng

coi như có thân phận có địa vị.

Hiện tại hắn bị thương nghiêm trọng, đối với trường học, lớp học mà nói không phải là chuyện tốt.

“Lãng phí mười con yêu thú.”

Trong sân, Lâm Cảnh Phong mang vẻ mặt khó chịu, lạnh mặt nhìn về phía ban ba, mọi người xấu hổ cúi đầu.

“Các ngươi, còn có ai muốn một mình đối phó yêu thú, đi ra, ta cho các ngươi tới thử một lần.”

Lâm Cảnh Phong cũng tức giận, giọng điệu có chút lạnh.

Lúc này, các đồng học đều im lặng, cúi đầu, không dám hé răng.

Một đám mặt như màu đất, không ai dám nói chuyện, thấy kết cục thê thảm của Lạc Thiên, ai còn dám lỗ mãng hấp tấp?

Còn Mộc Phàm thì trực tiếp bị bọn họ cho là biến thái, không thể so, chuyện trước kia có phải phế vật hay không đã không còn quan trọng.

Trải qua sự kiện này, trong mắt mọi người, ai còn dám khinh thường Mộc Phàm, ai còn dám nói hắn là phế vật.

Chính bản thân cả một phế vật cũng không bằng, thậm chí có chút sợ hãi Mộc Phàm, sợ hãi bị đối phương nhớ thương trả thù, vậy liền xong đời.

“Mọi người, đều trở về tỉnh táo lại, ban ba, hôm nay huỷ bỏ thành tích.”

Lâm Cảnh Phong đen mặt, tâm tình rất kém.

Nhưng nghĩ đến cảnh Mộc Phàm vừa mới giải quyết mười lăm con yêu thú, tâm tình lại tốt.

Hắn nhìn Mộc Phàm, hơi hơi gật đầu nói: “Giữ lại thành tích của Mộc Phàm, không tính vào thành tích chỉnh thể ban ba.”

“Không nên a, lão sư!”

“Mộc Phàm cũng là ban ba, một mình liền giải quyết hết.”

“Đúng vậy, ban ba hẳn là nên hạng nhất.”

“Đều là tên điên Lạc Thiên này.”

“Không có việc gì lại học người ta tang bức, kết quả phải nằm khiêng ra ngoài."

Nghe được Lâm Cảnh Phong nói, ban ba lập tức nổ tung nồi, một đám đầy căm phẫn, có chút căm ghét Lạc Thiên.

Gia hỏa này không có việc gì học Mộc Phàm trang bức, kết quả trang không thành lại bị nâng ra ngoài, cuối cùng còn liên luỵ tập thể bị hủy bỏ thành tích.

Đối với ban ba vốn dĩ có thể đạt được thành tích hạng nhất mà nói, mọi người tất nhiên rất bực bội, cho nên trực tiếp ghi hận Lạc Thiên.

Đều là chuyện xấu từ hắn, nếu không có hắn, ban ba đệ nhất lần này.

Phải biết rằng lớp hạng nhất được tiền thưởng 100 vạn a, ai không thèm nhỏ dãi?

Mộc Phàm nhíu mày lại, nhìn Lâm Cảnh Phong, nghĩ nghĩ cuối cùng không mở miệng, được hạng nhất cá nhân, có 10 vạn cũng coi như không tệ.

Còn tiền thưởng tập thể, thật ra không có khả năng phát cho cá nhân, càng không thể phân phối, chỉ là lưu trữ làm quỹ hoạt động của lớp.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm liền không nói.

“Mộc Phàm lưu lại, những người khác trở về học.”

Lâm Cảnh Phong đen mặt, khiến một đám lập tức tắt lửa, thở ngắn thở dài xoay người rời đi.

Lúc này, các học sinh đều bất mãn với Lạc Thiên.

Gia hỏa này, chính mình trang bức trang điên rồi còn hại ban ba.

“Vương lão sư, xem lớp các ngươi, miễn cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

Lâm Cảnh Phong vừa trở lại chỗ liền phân phó các lão sư, sau đó nhìn Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, ngươi đi với ta.”

Nói xong, Lâm Cảnh Phong trực tiếp xoay người rời đi, tuy Mộc Phàm khó hiểu, nhưng vẫn đi theo.

Chương 41: Báo cho

Trường học, trong một gian phòng huấn luyện, Lâm Cảnh Phong dẫn Mộc Phàm đi vào nơi này.

Hai người đứng mặt đối mặt, cách nhau khoảng cách ba mét, không khí có chút áp lực.

Sắc mặt Lâm Cảnh Phong nghiêm túc, hai mắt vẫn luôn đánh giá Mộc Phàm, trong lòng rất kinh ngạc, tiểu tử này lúc trước thật sự là phế vật hay là che giấu cái gì?

“Mộc Phàm, ta không hỏi ngươi vì cái gì, hiện tại ngươi chỉ cần toàn lực tấn công ta là được.”

Im lặng một chút, rốt cuộc Lâm Cảnh Phong cũng nói chuyện.

Lời vừa nói ra, Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn Lâm Cảnh Phong trước mặt, cười khổ nói: “Lão sư, không cần nha, ngươi xem ta vừa rồi không phải đã thể hiện thực lực của mình rồi sao?”

“Đừng nhiều lời.” Lâm Cảnh Phong lạnh mặt, hừ nói: “Tiểu tử ngươi, lưu ban ba năm, trong lòng ngươi rốt cuộc suy nghĩ điều gì.”

"Những chuyện trước kia có phải đều là giả bộ hay không, vì sao che giấu thực lực của mình, thậm chí còn bị trường học trực tiếp khai trừ.”

“Nếu không có ta bắt ngươi trở về, có phải tiểu tử ngươi liền không muốn đi học hay không, cho rằng chính mình vô địch, không cần đi học đúng không?”

Lâm Cảnh Phong liên tiếp giáo huấn, làm Mộc Phàm á khẩu không trả lời được.

Thật ra trong lòng hắn muốn nói, trước đó thật sự là phế vật, Tôi thể quyền căn bản không nhập môn, nhưng nói ra ai tin a.

Xem hắn không nói lời nào, Lâm Cảnh Phong càng thêm tức giận: "Tiểu tử ngươi, lưu ban ba năm vui sao? Nếu ngươi biểu hiện ra ngoài sớm chút, hiện tại có thể tiến vào cao giáo tu chân học tập."

"Ngươi nhìn ngươi đi, lãng phí ba năm a."

Nói đến điểm này, Lâm Cảnh Phong liền buồn bực, bộ dạng hận rèn sắt không thành thép.

Ngươi nói ngươi rõ ràng có thực lực, vì sao phải che giấu, tại thế giới này, có thực lực mà che giấu không gì đáng trách, nhưng ngươi còn đang học tập, không có đủ thành tích thì không lên được tu chân học phủ cao cấp hơn.

Không lên được, không học được võ học cao thâm hơn, thậm chí phương pháp Luyện Khí cao thâm hơn, càng không đề cập tới còn có vô số võ kỹ cấp cao, pháp thuật...

Tưởng tượng đến Mộc Phàm lưu ban ba năm, cam nguyện làm một phế vật ba năm, lãng phí thanh xuân cùng thời gian, Lâm Cảnh Phong liền nhịn không được muốn phát điên.

"Nhanh lên, tấn công, nếu không ta liền ra tay trước." Lâm Cảnh Phong quát lớn một tiếng.

Nghe thế, Mộc Phàm chỉ có thể cười khổ một tiếng, cuối cùng lựa chọn ra tay.

"Lâm lão sư, ta ra tay đây." Mộc Phàm nghiêm nghị nói.

Lâm Cảnh Phong hừ nói: "Dong dong dài dài, nhanh lên, dùng lực lượng cường đại nhất của ngươi tấn công, cho ta nhìn xem tiểu tử ngươi rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu."

"Lâm lão sư, cẩn thận."

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, tập trung lực lượng toàn thân, máu trong cơ thể như lập tức sôi trào, bày ra tư thế Bát cực quyền.

Hô!

Khoảnh khắc này, Mộc Phàm động, cả người tựa như một tia sấm giết về phía Lâm Cảnh Phong, nhanh đến kinh người.

Thấy động tác của Mộc Phàm, Lâm Cảnh Phong cũng giật mình, trong lòng khiếp sợ, giống như trước mặt không phải một người, mà là một đầu hung thú đang vọt tới.

“Diêm Vương Tam điệp thủ!”

Mộc Phàm khẽ quát, tung ra chính là một chiêu mà luyện tới Bát cực quyền tiểu thành mới có thể thi triển ra, một quyền một chưởng một khuỷu tay nháy mắt ba lần công kích trước mặt Lâm Cảnh Phong.

Oanh!

Lâm Cảnh Phong chỉ cảm thấy như có một chiếc xe lửa đụng tới, hai tay bắt chéo, cả người bị một cổ lực lượng cường đại đánh bay ra, lún vào vách tường.

Sắc mặt hắn thay đổi, hai tay sáng lên, thế mà có một loại cảm giác đau đớn kịch liệt.

Một chiêu vừa rồi, có thể nói là chấn động.

“Diêm Vương Tam điệp thủ, là Bát cực quyền?” Lâm Cảnh Phong kinh nghi nhìn Mộc Phàm.

Hắn nghiêm túc nói: “Ngươi từ nào học được loại võ học cao cấp như Bát cực quyền này, đây chính là võ học có sức chiến đấu cực mạnh, lực sát thương kinh người.”

Lâm Cảnh Phong nhíu mày, nhìn Mộc Phàm nói: “Theo ta được biết, Bát cực quyền là một loại võ học cao thâm trong quân đoàn, chỉ có nhân tài trong quân đoàn mới có thể học tập.”

Mộc Phàm nghe xong kinh ngạc, thầm nghĩ tên một mắt kia học từ nơi nào?

Không chờ hắn nghĩ nhiều, Lâm Cảnh Phong liền thở dài nói: “Ta

không hỏi ngươi học từ nào nữa, một quyền vừa rồi có lực lượng lớn kinh người, theo ta phỏng chừng, quyền lực ít nhất 10 tấn."

“Ngươi đi thử một lần.”

Lâm Cảnh Phong nói xong, chỉ chỉ máy đo lực, để Mộc Phàm thử một lần.

Mộc Phàm cũng không nói cái gì, đi tới phía trước, hít sâu một hơi, trực tiếp vung nắm tay, không có thi triển bất kỳ võ kỹ quyền pháp gì, chỉ là thử lực lượng thuần túy.

Đương!

Một quyền nện tới, tựa như sấm sét bổ vào máy đo lực, lập tức truyền ra tiếng vang chấn động kinh người.

Phép đo lực khí truyền đến tiếng tích tích tích cảnh báo, số liệu cấp tốc tăng lên.

Rất nhanh, số liệu dừng lại.

“Quyền lực: 11 tấn!”

Số liệu đỏ tươi chói mắt, lực lượng 11 tấn, thật kinh người.

Dù là Mộc Phàm cũng hơi kinh ngạc, lực lượng thuần túy, đánh ra 11 tấn, xem như rất cường đại.

Hơn nữa này vẫn là không có quyền pháp võ kỹ thực chiến, nếu thực chiến Bát cực quyền, có lẽ có thể đánh ra lực lượng phá hoại càng mạnh hơn.

Thậm chí Mộc Phàm hoài nghi, chính mình nếu dùng Tôi thể quyền cứu cực có thể trực tiếp đánh nát máy đo lực hay không?

“Tiểu tử rất tốt, ẩn giấu thật sâu a.”

Hai mắt Lâm Cảnh Phong sáng lên nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ ra sự hưng phấn.

Cũng không rõ vì sao hưng phấn, tóm lại, thấy Mộc Phàm một sớm

tận trời, một tiếng hót làm kinh người, hắn cảm giác rất sảng khoái a.

“Tiểu tử ngươi, rốt cuộc thông suốt.”

Lâm Cảnh Phong nói năng lộn xộn, tiểu tử này rốt cuộc không phải phế vật.

Tưởng tượng đến điều này, Lâm Cảnh Phong liền cao hứng nói: “Thực lực hiện tại của ngươi đã có thể so sánh với thiên tài Tôi thể cửu trọng viên mãn, thậm chí có thể so với Tôi thể mười lần, bước vào Tôi thể thập trọng đại viên mãn.”

“Sơ trung, đã không thích hợp ngươi học tập, kế tiếp ngươi có thể trực tiếp tiến vào cao trung học tập.”

Lâm Cảnh Phong cảm khái, phế vật lưu ban ba năm, sơ nhị cũng không lên, hiện tại cũng đã không cần ở sơ trung, mà là trực tiếp lên cao trung.

Còn tri thức cùng học tập các khoa khác, không là vấn đề, lên cao trung bổ sung là được, hiện tại quan trọng nhất chính là tu luyện.

“Lão sư, ngày mai không phải Thanh Bắc cao giáo xuống chiêu sinh sao?”

Mộc Phàm tâm tư vừa động hỏi một câu

Lâm Cảnh Phong nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: “Không tồi, ngày mai Thanh Bắc cao giáo xác thật phái người xuống chiêu sinh, ngươi cần phải tranh đua chút, theo đạo mà nói, chỉ có học sinh sơ tam (năm ba) mới có thể tham gia khảo hạch, nhưng ta có thể đề cử ngươi đi khảo hạch.”

“Không cần, ta có danh ngạch đề cử.” Mộc Phàm lắc đầu tỏ vẻ không cần.

Lâm Cảnh Phong nghe xong kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, hiển nhiên cũng có suy đoán Mộc Phàm từ nào lấy được danh ngạch đề cử.

Vậy thì không cần nhọc lòng, hắn nhìn Mộc Phàm nói: “Tiểu tử

ngươi nhớ kỹ, đi cao giáo không cần che giấu, phải đạt được càng nhiều tài nguyên cùng cơ hội, thể hiện bản thân là con đường duy nhất."

"Còn có, tiểu tử ngươi nếu có thể vào Thanh Bắc cao giáo, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp lại lần nữa, ta chờ mong thấy ngươi ở Thanh Bắc."

"Nói thật cho ngươi biết, chỉ có tiến vào tu chân cao giáo, ngươi mới chân chính nhận thức thế giới này, mới có thể chân chính bước vào ngưỡng cửa tu luyện."

Lâm Cảnh Phong nói xong, xua xua tay xoay người rời phòng huấn luyện.

Chỉ để lại Mộc Phàm sững sờ ở nơi đó, trong lòng suy nghĩ câu này của lão sư.

Lời này hiển nhiên là nhắc nhở Mộc Phàm chuyện hắn sắp đi Thanh Bắc cao giáo nhậm chức và hắn cũng là một vị lão sư có thực lực cường đại.

Một lão sư duy nhất ở nhị trung cầm trong tay chứng nhận cấp A, chỉ có trong cao giáo mới có, không đi cao giáo nhậm chức mới là lạ.

"Thanh Bắc cao giáo, nơi đó mới là ngưỡng cửa tu luyện thật sự sao?"

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin.

Chương 42: Lời nói kinh người

Ngày hôm sau, vào sáng sớm.

Phòng học, ban ba.

“Các ngươi khiến ta rất thất vọng.”

Trên bục giảng, mặt Lâm Cảnh Phong không cảm xúc nhìn tất cả đồng học phía dưới, một câu này làm rất nhiều đồng học xấu hổ cúi đầu.

Không ít đồng học đỏ mặt, có lộ ra vẻ ảo não, thậm chí có chút tiếc nuối, không phục...

Tóm lại, khoá thực chiến đầu tiên, ban ba xếp hạng lót đáy.

Nguyên nhân vì sao, mọi người đều biết rõ.

“Đều do Lạc Thiên.”

Có người nhỏ giọng nói thầm, mang theo sự bất mãn.

Người bên cạnh nghe xong lập tức gật đầu phụ họa, đều cho rằng lần này ban ba lót đáy bởi vì Lạc Thiên tự đại cuồng vọng.

Gia hỏa này không có việc gì học Mộc Phàm trang bức, kết quả trang không thành ngược lại bị nâng ra ngoài, hiện tại đang nằm viện trị liệu đây, kết cục thê thảm.

“Lạc Thiên làm hại ban ba chúng ta.”

“Thật đáng chết.”

“Sao hắn không bị yêu thú cắn chết đi?”

Các bạn học trong lòng tức giận, mọi người còn không có động thủ, kết quả liền không còn, hoàn toàn chơi xong.

Mà hết thảy đều do Lạc Thiên tạo thành, còn về Mộc Phàm, không có người dám có chút ý kiến, thậm chí còn có người thấy may

mắn.

Còn có Mộc Phàm một mình đoạt được đệ nhất, xem như một chút an ủi đi.

Không ít đồng học nhìn về một góc phòng học, nơi đó có một cái bàn, người ngồi chính là Mộc Phàm, bộ dạng có chút uể oải ỉu xìu.

Tâm hồn Mộc Phàm căn bản không ở nơi này, hoàn toàn bay ra bên ngoài, bởi vì hôm nay đúng là ngày Thanh Bắc cao giáo xuống chiêu sinh.

Tâm trí này a, không yên ổn, hoàn toàn bay tới nơi nào rồi.

“Im lặng!”

Trên bục giảng, Lâm Cảnh Phong lạnh mặt, tất cả đồng học lập tức yên tĩnh.

Chỉ thấy hắn lấy một cái túi xách màu đen, từ bên trong móc ra một chồng giấy, ước chừng mười vạn tiền mặt, đặt ở trên bục giảng, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không ít đồng học dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mười vạn tiền mặt kia, các đồng học này không ít người gia đình giàu có, cũng không thiếu tiền.

Nhưng khi thấy mười vạn tiền mặt kia, hai mắt vẫn tỏa ánh sáng, ý nghĩa không ở tiền mặt, mà là ở một tầng vinh quang, vinh dự xếp hạng đệ nhất.

“Mười vạn này, là tiền thưởng cho cá nhân có biểu hiện tốt nhất trong trương trình thực chiến lần này của tập thể các ban.”

“Mộc Phàm!”

Lâm Cảnh Phong nói xong, tất cả mọi người đồng thời nhìn qua.

Mộc Phàm cũng đang từ những suy nghĩ miên man tỉnh lại, nghe điểm danh trực tiếp đứng lên, đi tới bục giảng.

Dọc theo đường đi, một đám đồng học nhìn hắn với ánh mắt nóng

rực, tràn ngập hâm mộ.

Một phế vật vốn bị mọi người cười nhạo, thậm chí trở thành trò cười cho toàn bộ nhị trung, thế mà một bước lên trời, một tiếng hót kinh người.

Lưu ban ba năm, vậy mà ẩn giấu thực lực kinh người như thế.

Chuyện này đã truyền khắp trường, thì ra Mộc Phàm có thực lực cường đại, chỉ là vẫn luôn che giấu mà thôi.

Bên ngoài truyền tai nhau như vậy, dù sao không có ai tin tưởng một phế vật tu luyện mười năm không nhập môn không có khả năng lập tức tu luyện đến mức này.

Cho nên bọn họ đều cho rằng Mộc Phàm ẩn giấu tu vi cùng thực lực.

Tuy rằng không rõ vì sao làm như vậy, nhưng ít ra bọn họ đều nghĩ vậy, cho nên nhìn Mộc Phàm đi lên bục giảng mà hâm mộ.

“Mộc Phàm, biểu hiện xông xáo trong khoá thực chiến, lấy sức của một người đánh bại mười lăm con yêu thú, vinh dự xếp hạng nhất trong khoá thực chiến.”

“Tiền thưởng, 10 vạn.”

Lâm Cảnh Phong nói xong, giao tiền thưởng cho Mộc Phàm, trong ánh mắt mang theo chút cổ vũ, giống như đang nói đừng làm mọi người thất vọng.

Mộc Phàm tiếp nhận tiền thưởng, cảm kích nói: “Đa tạ Lâm lão sư.”

Nói xong hắn liền xoay người xuống dưới, nhưng bị Lâm Cảnh Phong gọi lại.

“Từ từ, ngươi không nói vài câu cùng các bạn học?” Lâm Cảnh Phong muốn câm nín nhìn Mộc Phàm.

Mà Mộc Phàm nghe xong cũng muốn câm nín, có gì để nói sao?

Thật ra Mộc Phàm cũng không muốn nói, bởi vì bọn họ không phải người cùng một đường, chính mình rất mau liền phải đi Thanh Bắc cao giáo học tập.

Nhưng nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người, hắn suy nghĩ chút, đứng trên bục giảng.

“Ta đây liền nói hai câu.”

Mộc Phàm trầm ngâm, rồi từ từ nói: “Mọi người nhất định thắc mắc vì sao một phế vật Tôi thể quyền mười năm đều không nhập môn như ta lại có thực lực như ngày hôm nay”

“Ta chỉ nói một câu, Tôi thể quyền, xa xa không có đơn giản như mọi người nghĩ.”

“Khi các ngươi tu luyện Tôi thể quyền đến một cực hạn, cũng chính là tu luyện Tôi thể quyền tới cứu cực thì có thể hiểu nguyên nhân trong đó.”

Mộc Phàm nói xong, trực tiếp xoay người đi xuống.

Hiện trường tĩnh mịch, các đồng học trừng to đôi mắt, vẻ mặt khó có thể tin nhìn Mộc Phàm, giống như nhìn quái vật.

Ngay cả Lâm Cảnh Phong đều ngây ngẩn cả người, trong lòng quanh quẩn một câu của Mộc Phàm.

Tôi thể quyền, Cứu cực!

“Tiểu tử này, chẳng lẽ nói....” Lâm Cảnh Phong bỗng nhiên cả kinh, bị Mộc Phàm làm kinh hãi.

Tôi thể quyền, tu luyện đến Cứu cực, quả thực không thể tưởng tượng, đây là cấp độ trên lý luận, chưa từng có người đạt tới.

“Cứu cực?”

Các đồng học nhìn nhau, hoảng sợ, cằm muốn rớt đầy đất.

Lĩnh vực Cứu cực, chỉ tồn tại trên lý luận, chưa từng có ai đạt tới, nhưng hôm nay Mộc Phàm nói hắn đã tu luyện tới lĩnh vực Cứu

cực.

“Thì ra ngươi lưu ban ba năm, chính là vì tu luyện tới Cứu cực?”

Tiêu Văn như suy tư gì đó, một đôi mắt to chớp chớp nhìn Mộc Phàm, trong mắt đầy tò mò cùng kinh ngạc.

Cứu cực a, một cảnh giới tồn tại trên lý luận, thế mà thật sự tồn tại, lại còn có có người tu luyện thành.

Mộc Phàm, tu luyện Tôi thể quyền tu luyện tới Cứu cực, quả thực không thể tưởng tượng.

“Có phải sự thật hay không?”

Có người hoài nghi.

Hắn nói: “Lĩnh vực Cứu cực không phải chỉ tồn tại trên lý luận, căn bản không ai có thể làm được sao?”

“Hẳn là sự thật đi?”

Có đồng học chần chờ nói.

Các đồng học khác thì kinh hãi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều trở nên khác biệt, thật sự mang theo sự kính sợ.

“Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân thật sự mà ngươi lưu ban ba năm?”

Tiêu Văn bừng tỉnh hiểu ra.

Là vì tu luyện Tôi thể quyền tu luyện đến cứu cực, một tiếng hót kinh người, trách không được cam nguyện bị người ta nhạo báng mà không dao động.

Mộc Phàm không rõ lời nói của mình tạo nên ảnh hưởng lớn thế nào, thậm chí mở ra một cánh cửa mới cho một ít đồng học.

Lại còn làm cho các bạn học một đám tự biên tự diễn ra vô số phiên bản, khiến danh hiệu phế vật trước kia của Mộc Phàm trực tiếp biến thành danh hiệu thiên tài.

“Được rồi, các bạn học, yên tĩnh nào.”

Lâm Cảnh Phong nhìn mọi người.

Hắn trầm ngâm một lát chậm rãi nói: “Hôm nay là ngày Thanh Bắc cao giáo xuống chiêu sinh, tuy nói rằng sơ tam mới có cơ hội, nhưng hôm nay các ngươi cùng sơ nhị đều có thể đi quan sát.”

“Xôn xao!”

Mọi người sôi trào, hưng phấn, đó là Thanh Bắc cao giáo a.

Đây chính là trường xếp hạng đệ nhất toàn bộ khu thứ tám, cao giáo nổi tiếng nhất, hơn nữa còn xếp hạng đệ nhất trong cao trung tu chân ở Thanh Bắc.

Tại thế giới này, cao giáo chính là cao trung tu chân, còn đại học, chính cao đẳng tu chân học phủ.

Thanh Bắc cao giáo xuống chiêu sinh, tất cả mọi người đều hưng phấn.

“Đã quên nói cho các ngươi, Mộc Phàm đồng học ban chúng ta có tư cách tham gia khảo hạch năm nay, cho nên mọi người phải nỗ lực tu luyện, cố lên."

Lâm Cảnh Phong nói xong, toàn bộ phòng học lại yên tĩnh một lần nữa, mọi người đều nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt mang theo sự kinh hãi.

“Mọi người đi cùng ta!”

Nhìn biểu tình khiếp sợ của mọi người, Lâm Cảnh Phong cười thầm, trực tiếp tiếp đưa mọi người cùng rời khỏi phòng học, đi võ trường ở trung ương nhị trung.

Khảo hạch tiến hành ở nơi đó.

Chương 43: Xem mặt trời như cơm ăn

Nhị trung, nơi võ trường, biển người tấp nập.

Thật ra khảo hạch không chỉ có người thuộc nhị trung, còn có rất nhiều người đến từ bên ngoài, có người được đề cử, thậm chí người không thuộc các trường học.

Tóm lại, võ trường bị chen kín, ngồi ở vòng trong cùng là học sinh sơ tam cao niên, tiếp theo là sơ nhị, sau cùng mới là đám tân sinh như ban ba.

Dù khảo hạch học sinh sơ tam, nhưng cũng có ngoại lệ, như học sinh sơ nhị chỉ cần có đủ thực lực cùng tư cách, hoặc là cầm danh ngạch đề cử lên là có thể tiếp thu khảo hạch.

Thông qua tự nhiên có thể thuận lợi tiến vào Thanh Bắc cao giáo, nếu là không qua cũng có trừng phạt, không thể tham gia chiêu sinh năm sau, phải cách một năm mới được.

“Thật nhiều người a.”

Mới vừa tới gần, các học sinh ban ba đều khiếp sợ, nhìn cảnh tượng rậm rạp đầy người mà cảm thấy kinh hãi.

Không nghĩ tới chỉ là một buổi cao giáo chiêu sinh khảo hạch, thế mà có nhiều người tham gia như vậy.

“Các ngươi mau xem, đó là cái gì?”

Có người kinh hô, chỉ vào trung tâm võ trường, nơi đó dựng một kiến trúc thật lớn bằng sắt thép, ngoại hình trông như một cánh cổng.

Mà trước cổng, có hai nam tử đang cầm một loại thiết bị kỳ quái, nó phun ra một luồng năng lượng, đang tạo ra một cánh cửa ánh sáng.

“Đây là thứ gì?”

Rất nhiều người khiếp sợ, mờ mịt, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn khối sắt thép kia, còn có cánh cửa ánh sáng mà hai người đang chậm rãi xây dựng từ năng lượng.

Ở đây, không có mấy người biết đây là cái gì.

“Chẳng lẽ là cửa không gian?”

Bỗng nhiên có người nói một câu, người nghe được đều nhịn không được kinh hô.

“Cửa không gian sao?”

Mộc Phàm có chút ngây người, nhìn cánh cổng kia, bên trên dần dần xuất hiện một quầng sáng, tạo thành một cánh cửa.

Thứ này, mười phần công nghệ khoa học viễn tưởng a.

Trong lòng hắn đột nhiên toát ra một suy nghĩ, nhân loại thế giới này đã nắm giữ kỹ thuật không gian sao?

Hai người là có thể dựng ra cửa không gian, nhưng khi tưởng tượng đến nơi đây có người tu chân đốt núi nấu biển, liền cảm thấy bình thường trở lại.

Thế giới này, không thể coi như địa cầu trước kia.

“Không cần suy đoán.”

Lúc này, Lâm Cảnh Phong chậm rãi nói: “Thứ này chính là cửa không gian tạm thời, đi thông không gian dị vực, là hạng mục chiêu sinh lần này của Thanh Bắc cao giáo.”

“Khảo hạch, cũng không tiến hành ở chỗ chúng ta, mà toàn bộ tiến vào dị vực, còn cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ lắm.”

Lời Lâm Cảnh Phong giải thích, làm tất cả cảm thấy chấn động.

“Dị vực?”

“Trời ơi, nơi đó không phải rất nguy hiểm sao?”

Có đồng học hoảng sợ nói: “Nghe nói, dị vực có vô số sinh vật

đáng sợ, càng có các văn minh dị vực."

"Này... Chúng ta thế mà sẽ đi vào dị vực, chẳng phải là rất nguy hiểm?"

Một đám to nhỏ nghị luận, đều có vẻ giật mình, rất nhiều đồng học trong lòng bất an, thậm chí có chút khẩn trương.

Đây là đi dị vực a, không phải tìm chết sao?

Ở khu thứ tám, mỗi người từ khi sinh ra, chỉ cần vào nhà trẻ liền sẽ được dạy một tư tưởng, đó chính là dị vực rất nguy hiểm.

So với ngoài quy hoạch khu còn nguy hiểm hơn, cho nên vừa nghe thấy dị vực, rất nhiều người đều có biểu hiện sợ hãi.

"Im lặng!"

Lâm Cảnh Phong quát lớn một tiếng, ban ba lập tức yên tĩnh.

Chỉ thấy hắn hừ lạnh nói: "Nhìn xem bộ dạng của các ngươi, còn muốn khảo nhập Thanh Bắc cao giáo, ta thấy các ngươi dù ba năm sau cũng không tư cách."

"Đều câm miệng, nhìn cho kỹ."

Nói xong hắn không để ý tới mọi người, các đồng học nhìn nhau, có chút buồn bực.

"Một cái khảo hạch mà thôi, cần tiến vào dị vực sao?"

Bên cạnh có người nói thầm một câu, mang theo sự thắc mắc.

Vì sao chỉ một đợt khảo hạch chiêu sinh của cao giáo thế mà muốn mở ra cửa không gian đi dị vực, muốn vào dị vực để khảo hạch đây?

"Ngu xuẩn!"

Một bên không xa truyền đến một tiếng mắng đầy khinh thường.

Mộc Phàm theo tiếng nhìn lại, liền thấy phía trước không xa có một tên nam đồng học sơ tam, vẻ mặt kiêu ngạo.

Hắn khinh thường hừ nói: “Một đám quê mùa, chưa hiểu việc đời, các ngươi cho rằng ai cũng có thể tiến vào cửa không gian đến dị vực sao?”

“Chỉ có thông qua khảo hạch đầu, mới có thể tiến vào dị vực tiến hành bước tiếp theo khảo hạch.”

Nói đến này, tên nam sinh kia kiêu ngạo vỗ vỗ bộ ngực nói: “Năm nay ta nhất định có thể thông qua khảo hạch, thành công tiến vào Thanh Bắc cao giáo.”

“Ngươi nổ đi.”

“Một gia hoả Tôi thể bát trọng cũng dám khoe khoang?”

Cách đó không xa, một người cười lạnh lên tiếng.

Người này chọc giận nam sinh, hắn căm tức nhìn qua đi, kết quả nhìn thấy người nọ lập tức lúng túng sợ sệt.

Mộc Phàm câm nín, có chút dở khóc dở cười, chỉ vậy thôi liền sợ hãi rồi?

“Vương Nghĩa, hắn là ai, nhìn ngươi rất sợ hắn?”

Bên cạnh, một vị nam sinh khó hiểu hỏi.

Nam sinh tên Vương Nghĩa có chút hoảng sợ, hạ giọng, nói: “Đừng nói nữa, hắn tên Triệu Tuyên, là thiên tài nhà nghèo mới nổi ở khu thứ tám, nghe nói ở cảnh giới Tôi thể đã trải qua mười một lần linh khí tôi thể, thiên phú kinh người, được Thanh Bắc cao giáo đặc biệt phát danh ngạch khảo hạch.”

“Tôi thể mười một lần?”

“Tê!”

“Quá cường hãn đi?”

Bốn phía lập tức truyền đến từng đợt kinh hô, rất nhiều đồng học chấn động.

Cái gọi là linh khí tôi thể, nói như vậy, cảnh giới Tôi thể cảnh giới chỉ có chín cơ hội linh khí tôi thể, đương nhiên, cũng có một ít ngoại lệ.

Chín lần chỉ là phổ biến, mà một ít thiên tài có thể tiến hành nhiều lần linh khí tôi thể hơn, thành tựu so với người khác càng cao hơn.

“Tôi thể mười một lần?” Mộc Phàm như suy tư gì đó, nhìn tên nam tử trẻ tuổi kia, hắn không phải học sinh trường học, là người khảo hạch đến từ bên ngoài.

Nghe mọi người nghị luận, trong lòng Mộc Phàm trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

“Hệ thống, ngươi nói xem, nếu ta luyện Thanh đồng luyện thể thuật đến tầng một ngàn, có phải có thể trải qua một ngàn lần linh khí tôi thể hay không?”

“Nếu lại luyện Thượng cổ Luyện Khí thuật đến một ngàn tầng, cộng lại có phải tương đương với hai ngàn lần linh khí tôi thể hay không?”

Mộc Phàm tò mò dò hỏi hệ thống.

Lại không nghĩ hệ thống trả lời như vậy: “Ký chủ, ngươi lý giải sai rồi.”

“Có ý gì?” Mộc Phàm sửng sốt.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Khi ký chủ tu luyện Thanh đồng luyện thể thuật đạt tới tầng năm trăm, đã vượt qua người thường ở thế giới này tôi thể một ngàn lần, còn đến một ngàn tầng, ký chủ có thể lý giải cách theo nói này, chính là ngươi có thể ăn mặt trời như cơm.”

“……”

Mộc Phàm câm nín, có chút ngây ngốc, bị câu trả lời của hệ thống chấn trụ.

Tu luyện Thanh đồng luyện thể thuật tới tầng một ngàn, có thể nuốt mặt trời?

“Ách.. Vậy... Luyện Khí thuật một ngàn tầng thì sao?” Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng hỏi.

Hệ thống truyền đến câu trả lời: “Luyện Khí thuật một ngàn tầng, ký chủ có thể ăn hết một mặt trời mỗi ngày, làm năng lượng bổ sung Luyện Khí.”

“...” Mộc Phàm đen mặt, thầm mắng: “Có thể đừng nói tới mặt trời a, làm ta đều muốn ăn một cái thử xem có vị gì.”

Vấn đề là ăn năng lượng mặt trời sao?

“Ký chủ cố lên, bổn hệ thống xem trọng ngươi, muốn mạnh lên, nạp tiền.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm càng buồn bực.

Hắn tràn đầy ảo não nói: “Hệ thống, ngươi âm ta 1 tỷ, còn không biết xấu hổ, ta cảm giác ngươi không có tác dụng gì, quá hố.”

“Cần phải chỉnh lại một chút, bổn hệ thống cũng không âm ký chủ, bất cứ thứ gì đều là trao đổi đồng giá, nếu lúc trước ký chủ nạp lần đầu nhiều gấp mười lần, đã đạt được bảo vật có giá trị gấp mười lần bổn hệ thống đưa tặng.”

“Bổn hệ thống phụ trách nói cho ký chủ biết, nếu mà làm như thế, hiện tại ít ra ký chủ có thể ăn mặt trời.”

“Cho nên, xin ký chủ không sỉ nhục bổn hệ thống.”

Hệ thống trả lời lạnh như băng làm Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm.

Ý nó rất dễ hiểu, hệ thống nói nếu lúc trước Mộc Phàm nạp lần đầu 10 tỷ mở ra hệ thống, hiện tại đã có thể xem mặt trời như cơm ăn.

Nghe thế, Mộc Phàm không biết là nên khóc hay nên cười.

“Các vị đồng học!”

“Thanh Bắc cao giáo chiêu sinh khảo hạch cần phải khảo thí, các

đồng học tham gia khảo hạch lần này xin chuẩn bị sẵn sàng.”

Đúng lúc này, trên đài truyền tới tiếng của một nam tử, khiến Mộc Phàm bừng tỉnh, sau đó nhiều người đều ngẩng đầu nhìn.

Khảo hạch, bắt đầu rồi.

Chương 44: Khiến người căm phẫn

Trên đài, một thanh niên đứng ở nơi đó, thân mặc một bộ âu phục, có vẻ anh tuấn thần võ.

Hắn mỉm cười đảo qua tất cả mọi người đây, chậm rãi nói: “Chào mọi người, ta tên Tra Lý Tư, là quan chủ khảo lần này, các ngươi thấy những người phía sau ta sao?”

“Bọn họ, sẽ là đối tượng khảo hạch các ngươi, mười người, các ngươi tuỳ ý lựa chọn, chỉ cần có thể ở trong tay bọn họ kiên trì mười chiêu không bại, liền tính thông qua.”

Lời này vừa ra, hiện trường ồ lên.

“Kiên trì mười chiêu?”

Không ít người kinh hô, nhìn một hàng người đứng trên đài, có nam có nữ, nam anh tuấn tiêu sái, nữ xinh đẹp trẻ tuổi, da trắng tươi tắn.

Điều này hấp dẫn ánh mắt rất nhiều nam đồng học, sáu nam tử, bốn nữ tử, mỗi người đều mặc giáo phục, bên trên có in một ký hiệu đặc thù.

Mộc Phàm bị ký hiệu này hấp dẫn, luôn cảm thấy nó mang ý nghĩa nào đó, có lẽ chính là tượng trưng cho học sinh Thanh Bắc cao giáo.

“Quá đơn giản đi?”

Có người nhịn không được nói thầm, đánh giá mười người trên đài, phần lớn ánh mắt dừng ở bốn nữ tử trẻ tuổi kia.

Bọn họ đều cho rằng nữ hài dễ khi dễ, cho nên theo bản năng nghĩ chỉ cần có thể kiên trì mười chiêu là có thể xem như qua cửa.

“Mọi người yên tâm, bọn họ ở thời điểm khảo hạch sẽ nghiêm

khắc khống chế tu vi ở Tôi thể cửu trọng."

Trên đài, quan chủ khảo Tra Lý Tư lại mở miệng, giải thích một chút.

Nghe đến đó, rất nhiều người đồng thời nhẹ nhàng thở ra, cảm giác áp lực giảm bớt rất nhiều.

Nhiều người lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử, biểu hiện của mọi người đều lọt vào trong mắt đám người trên đài.

"Hắc... Lần này chiêu tân sinh, không biết có mấy tên đủ tư cách?"

Một thanh niên cường tráng nói ồm ồm.

Trên mặt hắn có một vết sẹo, tựa hồ là móng vuốt của thứ gì đó lưu lại.

Bên cạnh, một nam tử cười nói: "Ba Lang, ta xem lần này hơn phân nửa không đủ mười tên, lần này quá kém."

"Không sai, lần này ta cũng không muốn tới, còn không bằng đi giết mấy cái dị loại cho thống khoái."

Một nam tử hừ lạnh nói, vẻ mặt bất mãn.

Đối với chuyện lần này đến chiêu sinh, thật sự rất không vừa lòng, thậm chí không muốn tới, nhưng bị xếp đi thì phải phục tùng.

Cho nên trong lòng rất khinh thường.

"Nặc Á tỷ, ngươi nói nhóm người này có mấy tên có thể kiên trì đến cuối cùng?"

Trong bốn nữ hài, trong đó một nữ tử tóc ngắn nhìn tương đối hoạt bát mở miệng.

Nữ tử được hỏi là dẫn đầu trong bốn người, có vị trí lãnh đạo.

Đương nhiên, nhìn nàng tương đối thành thục, trấn định, một mái tóc dài màu tím, toàn thân tản ra sự quyến rũ, hấp dẫn ánh mắt các nam sinh ở đây.

Nàng nhìn lướt qua dưới đài, khẽ lắc đầu: “Ta xem không đủ mười tên, lần này quá kém.”

“Ai, sớm biết vậy ta liền không tới.”

“Thật nhàm chán a.”

“Sao chưa có người nào đi lên khiêu chiến?”

Một đám người ở trên đài lẩm nhẩm lầm nhầm, người phía dưới trông nóng lòng muốn thử, nhưng lại không có ai dẫn đầu đi lên khiêu chiến.

Nhìn chán ngắt, vị quan chủ khảo Tra Lý Tư kia hơi đổi sắc.

Hắn cười đi tới, nói: “Các vị đồng học ở đây, các ngươi đều là máu mới của nhân loại, hy vọng mới, vì sao sợ đầu sợ đuôi, cả khiêu chiến khảo hạch cũng không dám?”

“Mọi người yên tâm, trong lúc khảo hạch không có khả năng xuất hiện thương vong.”

Hắn nói đến nước này rồi, nhưng dưới đài lại vô cùng yên tĩnh, một đám không có nhúc nhích, thậm chí một người đi lên cũng không.

Mộc Phàm xem mà kinh ngạc, ánh mắt đảo qua đám sơ tam, lại không có một ai đi lên, cảm giác có chút kỳ quái a.

“Quan chủ khảo, ta muốn hỏi một chút.”

Rốt cuộc, nhìn phát chán, Mộc Phàm nghĩ nghĩ đột nhiên đi ra.

Hắn nói không to nhưng lại hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây.

Mọi người đồng thời nhìn lại, mặc kệ học hay sinh lão sư, đều nhìn Mộc Phàm đi ra, mỗi người mang biểu tình kinh ngạc.

“Mộc Phàm, phế vật kia nhảy ra làm gì?”

“Chẳng lẽ hắn muốn đi lên khiêu chiến?”

Trong lúc nhất thời, không ít người ngây dại.

Bởi vì trong trường học, không ai không biết không ai không hiểu Mộc Phàm a.

Thậm chí hắn đã bị khai trừ rồi, nhưng vẫn được Lâm Cảnh Phong mang về, còn vì vậy mà đắc tội hiệu trưởng mới.

Nhìn sắc mặt u ám của hiệu trưởng kìa, mặt đều đen như đáy nồi rồi.

“Mộc Phàm, ngươi làm cái gì?”

Bên cạnh, một nam sinh nhỏ giọng quát lớn.

Đó là một nam sinh sơ tam, thân hình cao lớn uy mãnh.

Người này Mộc Phàm nhận thức, tên là Ngô Song, người ta gọi là Vô song, trời sinh sức lực lớn, vẫn là đồng học cùng lớp ba năm trước đây, tu vi trước mắt đã tới đỉnh điểm sơ tam, Tôi thể cửu trọng.

Mộc Phàm cười cười không để ý, đi tới dưới đài, nhìn thẳng vị quan chủ khảo kia.

“Vị đồng học này, ngươi có gì muốn hỏi?” Trên đài, quan chủ khảo Tra Lý Tư hơi hơi gật đầu cười nói.

Chỉ thấy Mộc Phàm cười chỉ hướng mấy người trên đài, hỏi: “Nếu đánh thắng bất kỳ người nào trên đài, có khen thưởng gì sao?”

Lời vừa nói ra, mọi người sửng sốt.

Những người trên đài đều sửng sốt, mười nhân viên khảo hạch nhìn nhau, nhìn Mộc Phàm, biểu tình muốn câm nín.

Có người thậm chí lộ ra khinh thường, trào phúng.

Gia hỏa này thế mà muốn đánh bại bọn họ?

“Người này, điên rồi đi?”

Trên đài, mười người kia âm thầm lắc đầu, không để trong lòng.

Đừng nói bọn họ, toàn bộ trường học trên dưới ồ lên, mọi người

mộng bức nhìn Mộc Phàm, như đang nhìn một cái kẻ điên.

Lâm Cảnh Phong đều sửng sốt, đang muốn quát lớn, cuối cùng lại không mở miệng, lẳng lặng nhìn.

Những người khác cũng nhìn Mộc Phàm, giống như mới lần đầu nhận thức vị danh nhân trường học này.

Đây là phế vật trong mắt bọn họ, xem tình hình này là muốn khiêu chiến người trên đài, thậm chí muốn đánh bại đối phương a.

“Đánh bại bọn họ?” Quan chủ khảo Tra Lý Tư cười.

Hắn cố nén cười nói: “Đương nhiên, đánh bại bọn họ là có khen thưởng, hơn nữa khen thưởng lớn, ai có thể đánh bại bất kỳ người nào trong bọn họ, không cần khảo hạch tiếp theo, trực tiếp thông qua.”

“Hơn nữa, ngươi đánh bại bọn họ, trực tiếp tiến vào ban tinh anh trong Thanh Bắc cao giáo.”

Tra Lý Tư nói xong, ánh mắt nhìn về phía Mộc Phàm, trong mắt mang theo ý cười.

Hắn như đang nói, ta nói xong, kế tiếp xem ngươi làm sao, nếu là không lên khiêu chiến vậy thì ngươi đẹp mặt.

Dù sao làm trò trước mặt nhiều người như vậy, ngươi hỏi mà không lên liền có chút khó coi nha.

“Ban tinh anh?”

Mộc Phàm như suy tư gì đó, nghĩ đến ở Thanh Bắc cao giáo vẫn có không ít chỗ đặc thù.

“Có tiền thưởng sao?”

Mộc Phàm đột nhiên nói ra câu này, mọi người lảo đảo.

Ánh mắt nhìn hắn như gặp quỷ, não gia hỏa này bị cửa kẹp a, thế mà quên hết tất cả, thật sự cho rằng chính mình có thể đánh thắng?

Tra Lý Tư ngẩn người, ngay sau đó nhàn nhạt nói: “Tiền thưởng, không có, đương nhiên ngươi nếu muốn tiền thưởng, có thể, nếu ngươi thật sự có thể đánh bại một người trong bọn họ, cá nhân ta khen thưởng ngươi 100 vạn như thế nào?”

“Thật sự?”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, hiển nhiên là không ngờ tới quan chủ khảo thế mà ra một trăm vạn tiền thưởng.

“Nói chuyện giữ lời, tất cả nhân viên khảo hạch ở đây, đánh bại bất kỳ ai trong bọn họ đều có thể được tiền thưởng một trăm vạn, còn có phúc lợi vừa nãy ta đã nói.”

“Đây là hứa hẹn của ta.”

Quan chủ khảo Tra Lý Tư nói xong, dưới đài tức khắc sôi trào.

Trong lòng Tra Lý Tư cũng nổi lửa a, đám tiểu thí hài này, một đám không dám đi lên, còn hỏi thật nhiều, cái tên trước mắt này càng kỳ quái hơn, thế mà muốn tiền thưởng.

Được thôi, tiền thưởng có, nhưng đám tiểu thí hài này có năng lực lấy sao?

“Hệ thống, mười người trên kia, ai yếu nhất?”

Mộc Phàm như suy tư gì đó, đánh giá mười người trên đài, mười người kia có thể nói là tức giận nhìn hắn.

Tiểu tử này thế mà tuyên bố muốn đánh bại bọn họ?

“Mười người, có năm tên là cảnh giới trên Tôi thể, cảnh giới Tiên thiên, ngưng tụ ra tiên thiên cương khí, còn năm tên là cao thủ tu chân Luyện Khí nhập thể, có thể so với tiên thiên.”

“Nữ tử tóc tím ở giữa hơi yếu, trên người có ám thương, lấy thực lực trước mắt của ký chủ có một phần cơ hội đánh bại nàng.”

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm đau khổ, ngay sau đó kinh ngạc đánh giá nữ tử có mái tóc tím kia, đối phương cũng đang đánh giá hắn.

“Quan chủ khảo, ta muốn khiêu chiến nàng!”

Không nói hai lời, Mộc Phàm trực tiếp đi lên đài, chỉ vào nữ tử kia, muốn khiêu chiến nàng.

Cử động này làm tất cả mọi người ở đây sợ ngây người.

“Mẹ nó!”

“Cứt chó này, thế mà muốn khiêu chiến nữ thần của ta?”

“Đáng giận a.”

Dưới đài nổ tung nồi, vô số nam sinh phẫn nộ trừng hắn.

Gia hỏa này lại muốn khiêu chiến nữ thần trong mắt bọn họ, lập tức bị coi thành tên ác ôn khi dễ nữ thần.

Chương 45: Nặc Á

“Nặc Á tỷ, ta không nghe lầm chứ?”

Trên đài, mấy nữ hài giật mình.

Các nàng bị Mộc Phàm làm kinh ngạc, hắn thế mà muốn khiêu chiến Nặc Á, đây là một vị học tỷ của các nàng.

Phải biết rằng, Nặc Á chính là học tỷ ở ban tinh anh trong Thanh Bắc cao giáo, tu vi cường đại, đã đặt chân vào giai đoạn Luyện Khí nhập thể đại thành.

Người tu chân ở giai đoạn này, Luyện Khí bao phủ toàn thân, mỗi một tấc da thịt đều có Luyện Khí, hoàn toàn chính là đao thương bất nhập, vô cùng cường đại.

Mặc dù có quy định áp chế tu vi ở Tôi thể cửu trọng, nhưng Luyện Khí nhập thể là điều không thể thay đổi, dù cho cố tình áp chế tu vi.

Thân thể cùng sức chiến đấu vẫn như cũ không hề yếu, căn bản không phải người bình thường có thể chiến thắng, có thể kiên trì mấy chiêu đã xem như không tồi.

“Tiểu tử thú vị.”

Nặc Á đánh giá Mộc Phàm, khóe miệng hơi cong lên, lập tức khiến cho vô số nam sinh dưới đài mê mẩn.

Nhưng rất nhanh đã bị lửa giận lấp đầy, bởi vì một vị nữ thần như vậy mà bị phế vật kia phỉ nhổ đi lên khiêu chiến?

“Hỗn đản này, dám sỉ nhục nữ thần?”

“Đáng chết!”

“Không phải hiệu trưởng đã khai trừ hắn sao?”

“Như thế nào vẫn còn ở đây?”

Mọi người nghị luận sôi nổi, phẫn nộ vì hành hành động của Mộc Phàm, cả tập thể hưởng ứng, thậm chí khiến cho các lão sư xấu hổ.

Hiệu trưởng đen mặt, buồn bực, bởi vì hắn thật sự đã khai trừ Mộc Phàm.

Nhưng Lâm Cảnh Phong lại mang trở về, không có biện pháp a, vị này là lão sư cấp A duy nhất, ngay cả hiệu trưởng như hắn đều không thể làm gì.

Bởi vì người ta sắp đi vào cao giáo nhậm chức, hơn nữa nghe nói là tiến vào Thanh Bắc cao giáo nhậm chức, có thể tưởng tượng được rồi.

“Ngươi xác định muốn khiêu chiến nàng?”

Tra Lý Tư hơi kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, lại nhìn nhìn Nặc Á phía sau.

“Theo đạo lý mà nói, các nàng chỉ phụ trách khảo nghiệm nữ sinh....” Hắn nhìn Mộc Phàm nói.

Nhưng còn chưa dứt lời đã bị một giọng nói phía sau đánh gãy.

“Ta tiếp nhận khiêu chiến của hắn.”

Chỉ nghe một giọng nói thanh thúy truyền đến, dưới đài lặng ngắt, mọi người nhìn nữ tử tóc tím chậm rãi đi ra.

Đúng là Nặc Á.

Nàng đánh giá Mộc Phàm, cười nói: “Tiểu học đệ, đi lên tiếp thu khảo hạch đi, làm học sinh đầu tiên đi lên khảo hạch, hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng mới tốt.”

Tra Lý Tư hơi hơi nhíu mày, nói: “Nặc Á, cần phải đem tu vi áp chế ở Tôi thể cửu trọng, không thể gây thương tích cho hắn, nhớ lấy.”

“Yên tâm, ta hiểu rõ.” Nặc Á bảo đảm.

Mộc Phàm thì đánh giá nàng, trong lòng giao lưu cùng hệ thống.

“Hệ thống, có biện pháp nào có thể để ta đánh bại nàng, một trăm vạn tiền thưởng a, ta không muốn bỏ lỡ, đầu năm nay kiếm tiền quá khó khăn.”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Trong lòng hắn hy vọng có thể đánh thắng, vốn chỉ là thuận miệng hỏi, không nghĩ tới vị Tra Lý Tư kia thế mà ra tiền thưởng một trăm vạn.

Đây là một con số không nhỏ, gặp trúng Mộc Phàm đang thiếu tiền Mộc Phàm mà nói, thật sự đỏ mắt.

“Ký chủ muốn đánh bại nàng, có ba cái phương pháp, thứ nhất, tăng Thanh đồng luyện thể thuật lên tới tầng mười, ở tầng thứ này, luyện thể thuật đã có thể diễn sinh ra tiên thiên cương khí, cũng đủ đánh bại nàng.”

Mộc Phàm nghe xong hết chỗ nói rồi, cười khổ nói: “Ngươi xem ta hiện tại còn mấy đồng nha, có thể tăng lên tới tầng thứ mười ta đã sớm tăng lên.”

“Biện pháp thứ hai đâu?” Mộc Phàm hỏi tiếp.

Chỉ nghe hệ thống lại trả lời: “Thứ hai chính là ký chủ tăng Luyện Khí thuật lên tới tầng thứ mười, Luyện Khí nhập thể, đủ để đánh bại nàng.”

Nghe hệ thống trả lời xong, Mộc Phàm thiếu chút nữa mắng chửi, cái này có khác gì cái thứ nhất?

“Nói, biện pháp thứ ba.” Mộc Phàm lạnh lòng, cảm giác không có hy vọng.

Nhưng lại nghe hệ thống nói: “Biện pháp thứ ba chính là ký chủ sử dụng một tấm thẻ Cứu cực, tăng Bát cực quyền đến Cứu cực, lĩnh ngộ một phần quyền ý, có thể đánh bại nàng.”

“Cứu cực?” Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời.

Hình như còn có một tấm thẻ Cứu cực chưa dùng, mà nghe hệ thống nói, tu luyện Bát cực quyền tới Cứu cực, có thể lĩnh ngộ một phần quyền ý?

Quyền ý là thứ gì, đây chính là cấp độ lĩnh ngộ chỉ có võ đạo tông sư tiên thiên mới có thể lĩnh ngộ, cường đại kinh người.

Nhưng nghĩ đến mình tu luyện Tôi thể quyền đến Cứu cực hình như thật sự có thêm một thứ gì đó khó nói rõ được.

“Hệ thống, Tôi thể quyền của ta cũng tu luyện đến Cứu cực, vậy không phải đã lĩnh ngộ quyền ý sao, chẳng lẽ còn chưa đủ?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc hỏi.

Hệ thống lại giải thích: “Ký chủ, ngươi lý giải sai lầm, Tôi thể quyền là quyền pháp cơ sở, tu luyện đến Cứu cực, chỉ có thể lĩnh ngộ ra quyền thế, hình thái đầu tiên của quyền ý.”

“Nói cách khác, ký chủ trước mắt vừa mới lĩnh hội hình thái đầu tiên của quyền ý là quyền thế, không phải quyền ý thật sự.”

Nghe mấy lời giải thích này, Mộc Phàm đã hiểu rõ.

Vốn tưởng rằng chính mình đã lĩnh ngộ quyền ý, hiện tại xem ra căn bản còn không phải, chỉ là hình thái đầu tiên, quyền thế.

Một loại thế.

Hồi tưởng lại trước kia chính mình lấy Tôi thể quyền Cứu cực, một quyền nháy mắt hạ gục tên một mắt, xem ra là hiệu quả từ quyền thế.

Thế cùng ý, đều là một loại thủ đoạn cường đại của võ giả luyện thể, nhưng rất khó lĩnh ngộ được, chỉ khi lĩnh ngộ mới thật sự là võ giả.

“Được, hệ thống, lập tức tăng Bát cực quyền tới Cứu cực.”

Mộc Phàm cắn răng quyết định liều mạng, dùng một tấm thẻ Cứu cực còn lại.

Vốn dĩ muốn giữ lại, chờ đạt được võ học hoặc là pháp thuật tu chân cao cấp mới dùng, nhưng hiện tại vì một trăm vạn vẫn phải liều mạng thôi.

Dù sao hệ thống từng nói thứ này sẽ còn xuất hiện.

Chỉ cần có tiền, cái gì cũng có thể đạt được thông qua hệ thống.

Cho nên Mộc Phàm đã quyết định.

“Nếu ngươi muốn khiêu chiến nàng, vậy bắt đầu đi.”

Trên đài, Tra Lý Tư hơi hơi thở dài, cuối cùng vẫn đồng ý.

“Tiểu tử này, thảm rồi.”

Không xa, vài tên nhân viên khảo hạch lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo một chút thương hại.

“Cũng dám khiêu chiến Nặc Á.”

Một thanh niên nhóm khảo hạch khẽ lắc đầu.

Bên cạnh, Ba Lang to con không ngừng cười hắc hắc: “Tiểu tử kia không biết Nặc Á chính là đại tỷ của ban tinh anh Thanh Bắc chúng ta, tỉ thí chưa bao giờ thua.”

“Phỏng chừng sẽ bị đánh thảm.”

Mấy người khác cũng sôi nổi lắc đầu, nhìn Mộc Phàm, vì hắn mà bi ai.

Mấy nữ tử còn lại thì hưng phấn.

“Nặc Á tỷ, chỉnh đốn hắn thật tốt.”

“Cố lên, đừng đánh chết.”

Ba cô nàng nhắc đi nhắc lại, Mộc Phàm nghe mà có chút câm nín, xấu hổ.

Có phải lựa sai rồi hay không, nhưng vì một trăm vạn, mặt mũi gì đó không quan trọng.

“Bày kết giới nguyên lực.”

Rất mau, Tra Lý Tư khẽ gật đầu, mấy người còn lại tản ra, cầm một đồ vật kỳ quái.

Bốn phía quanh Mộc Phàm cùng Nặc Á bắt đầu có từng tia sáng, nhanh chóng đan chéo, tạo thành một kết giới năng lượng.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn bốn phía, có thể thấy rõ bên ngoài, như một bức tường trong suốt, là một dạng tường năng lượng.

Dưới đài, vô số học sinh đều ngạc nhiên nhìn một màn này, các lão sư thì nhìn quen rồi.

“Báo ra tên của ngươi.”

Trong kết giới, Nặc Á đứng ở nơi đó, cho người ta một loại cảm giác ngưỡng mộ như núi cao, cường đại, không thể vượt qua.

Mộc Phàm nghiêm túc, yên lặng cảm thụ tin tức khổng lồ được truyền vào trong đầu.

Đó là thông tin hệ thống cho hắn tăng Bát cực quyền đến Cứu cực.

“Ta tên Mộc Phàm, mời chỉ giáo.”

Mộc Phàm nói xong hít sâu một hơi, nỗ lực để chính mình bảo trì sự trấn định, thông tin dũng mảnh tiến vào trong đầu khiến hắn mất tập trung trong giây lát.

“Vậy bắt đầu đi.”

Nặc Á gật đầu, nói xong nâng đôi tay lên, giữa đôi tay toát ra tia sáng màu tím.

Luyện Khí!

Ong một tiếng, cả người Nặc Á được bao phủ bởi một màn sáng màu tím nhàn nhạt, như một cái màn hào quang.

“Nếu ngươi có thể tiếp mười chiêu của ta, xem như ngươi thắng.”

Nàng vừa nói xong, khí thế liền trở nên khác hẳn, giống như trở

thành một người khác, hai mắt lộ ra một chút màu tím.

Mộc Phàm căng thẳng, theo bản năng cảm giác được nguy cơ ập tới.

Chương 46: Kinh diễm toàn trường

“Nga, có trò hay nhìn.”

Bốn phía, những nhân viên khảo hạch còn lại lộ vẻ hứng thú bừng bừng nhìn Nặc Á bên trong kết giới nguyên lực, khí thế kinh người, hiển nhiên là chuẩn bị xem kịch.

Xem kịch gì, tất nhiên là xem Mộc Phàm bị chỉnh đốn.

“Ha ha, mau xem, tiểu tử kia chắc chắn thảm rồi.”

Bên ngoài kết giới ba nữ hài tử còn lại hưng phấn nhìn.

Chỉ có một người mặt không biểu tình, hai mắt không dao động một chút nào, một mái tóc dài tự nhiên rối tung, lại cho người ta cảm giác không thể tới gần.

Cảm giác đầu tiên nàng mang đến cho người khác chính là lạnh, cực kỳ lạnh.

“Thanh Trĩ, cười một cái coi, ngươi xem ngươi cứ mỗi ngày trưng bản mặt này ra, không thú vị gì cả.”

Nữ hài bên cạnh mở miệng cười nói: “Ngươi xem, như Tiểu Lỵ thật tốt, mỗi ngày ở trong học viện đều có người theo đuổi.”

Nữ hài tên Tiểu Lỵ bất đắc dĩ lắc đầu, có chút dở khóc dở cười.

Nhưng nữ hài tên Thanh Trĩ không rên một tiếng, thậm chí biểu tình cũng không có một chút biến hóa, chỉ là lạnh lùng nhìn trong kết giới.

Nàng nhìn Mộc Phàm, hai mắt bỗng nhiên có vệt đen loé qua, có hơi thở quỷ dị chợt lướt qua.

Tuy rằng chỉ là chợt lóe, nhưng vẫn là bị một đồng bạn bên cạnh nhận ra.

“Diệu Diệu đừng giỡn, Thanh Trĩ, làm sao vậy?” Tiểu Lỵ phát hiện không đúng, ngăn nữ hài đang muốn trêu ghẹo tiếp.

Lý Diệu Diệu kinh ngạc, hỏi: “Thanh Trĩ, có phải phát hiện cái gì hay không, hắn có vấn đề sao?”

Các nàng giống như rất để ý, cực kỳ tin tưởng biểu hiện của Thanh Trĩ, như mỗi một cử động của nàng đều mang ý nghĩa nào đó.

Thanh Trĩ không rên một tiếng, nhìn chằm chằm Mộc Phàm một hồi lâu mới nói một câu: “Hắn, không đơn giản, Nặc Á, cẩn thận.”

Chỉ mấy từ ngữ, nhiều nhất là ba chữ.

Nhưng điều này đã khiến Lý Diệu Diệu cùng Tiểu Lỵ giật mình, vị đồng bạn này hình như rất hiếm khi nói nhiều từ ngữ như vậy, một khi nói khẳng định không có chuyện tốt.

“Như thế nào?” Lý Diệu Diệu kinh nghi nhìn Mộc Phàm.

Lúc này, trong kết giới, sắc mặt Mộc Phàm cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, lần đầu đối mặt với một vị cao thủ tu chân có thể sánh ngang cấp độ Tiên thiên.

“Thật mạnh!”

Sắc mặt Mộc Phàm biến đổi, lần đầu tiên cảm nhận được uy hiếp từ cường giả chân chính.

Tên một mắt bị giết lúc trước ở trước mặt nàng, xách giày cũng không xứng, khiến Mộc Phàm bỗng nhiên cảnh giác, dạo này có phải bản thân mình có chút cuồng vọng tự đại hay không?

Cho rằng chính mình một quyền có thể hạ gục tên một mắt trong nháy mắt liền tự cao, cảm thấy chính mình có thể đánh bại mọi người?

“Tự đại hại người a.” Trong lòng Mộc Phàm âm thầm cười khổ.

Nhưng lúc này trong đầu xuất hiện rất nhiều thông tin, tinh tuý của Bát cực quyền ồ ạt vọt tới, khiến Mộc Phàm không thể nghĩ nhiều nữa.

Đại não sôi trào, ý thức như muốn bốc cháy.

Bát cực quyền, đại thành, viên mãn, sau đó bước vào cấp độ cao hơn, lĩnh vực Cứu cực.

Toàn bộ quá trình có vẻ rất dài lâu, nhưng chỉ trong nháy mắt, Mộc Phàm cũng đã hoàn thành thăng cấp Bát cực quyền, lĩnh ngộ từ tiểu thành một đường đẩy lên đại thành, viên mãn, cuối cùng bước vào lĩnh vực Cứu cực.

Ong!

Trong nháy mắt đột phá, khí chất toàn thân Mộc Phàm biến đổi, giống như từ một học sinh bình thường nháy mắt hóa thành một võ đạo tông sư.

Một khí thế cường đại bùng nổ, nháy mắt bao phủ Nặc Á phía đối diện.

“Đây là...”

Vốn mang vẻ mặt thong thả, sắc mặt Nặc Á bỗng nhiên biến đổi, kinh hãi nhìn Mộc Phàm.

Khí thế vừa rồi khiến nàng có cảm giác tim đập nhanh, lập tức thu hồi lòng khinh thường, trở nên nghiêm túc.

“Hả?”

Ngoài kết giới, những người trên đài cũng nhận thấy điều này, tuy rằng cách kết giới nhưng khí thế Mộc Phàm rõ ràng có biến hóa, bọn họ lập tức nhận ra.

Tra Lý Tư kinh nghi nhìn Mộc Phàm, ánh mắt dần dần sáng lên, như thấy bảo bối phát sáng.

“Quyền thế?”

Ba Lang nghiêm túc, ngưng trọng nói: “Sao có thể, tiểu tử này rõ ràng cao nhất chỉ là Tôi thể cửu trọng, vì sao có một cổ quyền thế, thế rất cường đại.”

“Đây là tiên thiên cương khí cô đọng đến mức tận cùng mới diễn sinh ra tới một cổ thế, xưng là võ giả chi thế, là một ngạch cửa

lĩnh ngộ cảnh giới tông sư, xem như một nước cờ đầu."

"Vì sao tiểu tử này lĩnh ngộ được thế?"

Ba Lang, còn có vài tên đồng bạn khác đều nghi ngờ không thôi, bị thế của Mộc Phàm làm kinh ngạc.

Vốn dĩ cho rằng tiểu tử này chỉ như vậy, sẽ bị ngược, hiện tại vấn đề thay đổi a.

Mấy người liếc nhau, tức khắc thấy được sự kinh ngạc trong mắt lẫn nhau, bởi vì ba vị võ giả luyện ra tiên thiên cương khí trong bọn họ đều không có lĩnh ngộ thế của mình.

"Quyền thế, không nghĩ tới a..." Ánh mắt Nặc Á sáng ngời nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong mắt lộ ra sự hưng phấn.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn khảo hạch Mộc Phàm, nhìn xem có khả năng thông qua hay không, nhưng hiện tại vừa thấy đối phương lĩnh ngộ được thế, thứ mà tiên thiên võ giả cực trí cực tuệ mới có thể lĩnh ngộ.

Đây là một hình thái ban đầu của võ đạo ý chí, là một tảng đá để bước vào cảnh giới võ đạo tông sư.

Nói cách khác, hiện tại Mộc Phàm lĩnh ngộ thế, tương lai mười phần mười có thể bước vào hàng ngũ tông sư, thành tựu tông sư võ đạo một thế hệ.

Không nghĩ tới ở chỗ này thế mà gặp phải thiên tài như vậy, thật là ngoài ý muốn a.

"Thiên tài!"

"Tốt lắm, lần này đến không uổng."

Tra Lý Tư đều lộ ra biểu tình hưng phấn, vẻ mặt bừng bừng hứng thú nhìn Mộc Phàm, lần này nhặt được bảo bối, trở về chắc chắn có thể báo cáo tốt kết quả công tác.

Thậm chí có khả năng khiến các đội ngũ chiêu sinh khác hâm mộ ghen ghét đây.

“Nặc Á, kiềm chế chút.”

Nghĩ vậy, Tra Lý Tư mở miệng nói một câu không đầu không đuôi.

Nhưng Nặc Á bên trong kết giới vừa nghe lập tức hiểu, đây là kêu nàng kiềm chế chút, đừng đánh hỏng một hạt giống tốt như vậy.

Nặc Á cười khổ trong lòng, thầm mắng một tiếng, ngươi chẳng lẽ không thấy, tiểu tử trước mắt này hiển nhiên đã lĩnh ngộ thế tới một cái cực hạn, thậm chí có cảm giác đã lột xác.

Đây là một loại trực giác, như đang đối mặt với một tên võ đạo tông sư.

“Giám khảo, ta muốn bắt đầu rồi.”

Mộc Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt bên trong chỉ tồn tại bình tĩnh, dưới trạng thái bình tĩnh tuyệt đối làm khí thế của hắn rất kinh người.

Giống như lực lượng toàn thân đều hội tụ thành một, hóa thành thế, tràn ngập áp bách.

“Tôi thể quyền, Cứu cực!”

Chỉ thấy Mộc Phàm chuyển động, bày ra tư thế Tôi thể quyền, khí thế cả người hóa thành một, nháy mắt như một luồng sấm đánh về phía Nặc Á.

Mộc Phàm chủ động tiến công, nhanh như tia chớp, thế như sấm sét, làm Nặc Á hơi hơi biến sắc, đôi tay chuyển động, một luồng ánh sáng màu tím nhạt nháy mắt theo bàn tay bung ra.

Oanh!

Trong chớp nhoáng, quyền chưởng hai người giao nhau, nháy mắt truyền đến một tiếng nổ vang khủng bố, toàn bộ lôi đài đều rung động..

Đá hoa cương cứng rắn dưới chân hai người răng rắc răng rắc nứt toạc, không ít mảnh nhỏ văng ra bốn phía, đánh vào kết giới phát ra tiếng đùng đùng.

Rầm!

Ngay sau đó, khí lãng tản ra, hai bóng người lần lượt trượt ra xa.

Hai người đều trượt tới gần kết giới, lộ ra chính giữa là một cái hố to, đá hoa cương hoàn toàn vỡ vụn.

Một màn này làm vô số học sinh, lão sư ở hiện trường im lặng, từng người cả kinh đứng lên, bao gồm vị hiệu trưởng mới kia, mang vẻ mặt khiếp sợ.

Tất cả mọi người bị một màn trước mắt hù doạ.

Mộc Phàm, lần đầu giao thủ cùng vị giám khảo Nặc Á này thế mà cân sức ngang tài?

“Sao có thể?”

Hiện trường, vô số người trừng to hai mắt, như gặp quỷ.

Phàm là học sinh, lão sư nhị trung, đều mang biểu tình gặp quỷ, không thể tin được điều mình thấy.

Khó có thể tưởng tượng.

Đây vẫn là phế vật lúc trước mà mọi người trong trường học đều nhạo báng sao?

Đừng nói học sinh nhị trung cùng các lão sư, chính là các vị khác trên đài đều ngây ngẩn cả người, không thể tin kết quả này.

Nặc Á, thế mà bị đánh lùi, lần đầu hai người giao nhìn qua là cân sức ngang tài.

Tất cả mọi người nhìn nhau, trong lúc nhất thời, hiện trường yên tĩnh một cách quỷ dị.

Mộc Phàm vừa ra tay liền kinh diễm toàn trường, từng đôi mắt nhìn chăm chú vào kết giới có hai người giằng co bên trong.

Chương 47: Cứu cực, Thông thiên pháo

“Trời đất!”

“Nặc Á tỷ thế mà lui?”

Trong sân, bên ngoài kết giới, ba người Lý Diệu Diệu, Tiểu Ly, Thanh Trĩ chấn động.

Nhìn Nặc Á bị Mộc Phàm bức lui, hai người nhìn qua là cân sức ngang tài, khiến các nàng vô cùng khiếp sợ.

Đám Ba Lang, Tra Lý Tư nghi ngờ không thôi, nhìn chằm chằm hai người trong kết giới.

Hơi thở của Mộc Phàm, Nặc Á đều cực kỳ cường đại.

Đặc biệt là quyền thế mà Mộc Phàm vừa mới biểu hiện ra làm cho bọn họ kinh diễm vạn phần.

“Quyền thế thật mạnh!”

Nặc Á ngưng trọng, cảm thấy hơi ngoài ý muốn, đánh giá Mộc Phàm, rốt cuộc xác định đối phương vừa thi triển thế mà là quyền pháp cơ sở.

“Ngươi vừa mới thi triển Tôi thể quyền, hơn nữa ngươi tu luyện thế tới lĩnh vực Cứu cực?”

Nặc Á kinh hãi không thôi, lần đầu thay đổi cách nhìn đối với Mộc Phàm, vốn dĩ không thèm để ý, nhưng hiện tại trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Nặc Á muốn nghiêm túc.”

Tra Lý Tư lẩm bẩm một câu.

Hắn nhìn ra được Nặc Á muốn nghiêm túc, đối mặt với một thiên tài như Mộc Phàm, không thể không nghiêm túc.

Một quyền vừa rồi, có thể nói là làm tất cả mọi người choáng

ngợp.

Vẻ mặt Tra Lý Tư có chút kích động, hắn nói: “Lĩnh vực Cứu cực, không sai, nhất định là Cứu cực, hắn tu luyện thành lĩnh vực Cứu cực.”

“Tôi thể quyền, thế mà có người tu luyện đến Cứu cực, từ đó diễn sinh ra quyền thế.”

“Không thể tưởng tượng!”

“Không thể tưởng tượng!”

Ba Lang và những người khác nhìn nhau, trong lòng cực kỳ chấn động.

Bọn họ đều bị biểu hiện của Mộc Phàm trấn trụ, thiên tài như vậy, tu luyện quyền pháp cơ sở Tôi thể quyền đến lĩnh vực Cứu cực, quả thực chưa từng nghe thấy a.

Người như vậy, thành tựu trong tương lai khó mà đo lường, ít nhất cũng là võ đạo tông sư một thế hệ.

“Mộc Phàm, ta muốn nghiêm túc.”

Trong kết giới, Nặc Á chậm rãi mở miệng.

Mới vừa vừa nói xong, khí thế cả người đột nhiên bùng nổ, khí áp mạnh mẽ làm Mộc Phàm cảm thấy từng đợt áp lực, hô hấp đều ngừng trệ.

Mộc Phàm nghiêm túc, vừa rồi thi triển Tôi thể quyền chiêu mạnh nhất, chỉ liều mạng được lực lượng ngang với đối phương, vẫn là dưới tình huống đối phương không nghiêm túc.

Hiện tại, muốn chiến thắng đối thủ trước mắt này, Mộc Phàm cảm thấy chỉ có thi triển Bát cực quyền sau khi thăng cấp mới có một chút khả năng.

“Ngươi cẩn thận.” Nặc Á nhắc nhở một tiếng.

Vừa dứt lời, nàng đã biến mất tại chỗ, làm đồng tử Mộc Phàm co

rụt lại.

“Thật nhanh!”

Mộc Phàm kinh hãi, theo bản năng cảm thấy sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, nguy cơ buông xuống.

Không cần suy nghĩ hắn xoay người vung quyền, liền mạch lưu loát.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang, cả người Mộc Phàm bị một lực mạnh đẩy bay ra xa, nện vào kết giới nguyên lực.

Bá!

Bóng dáng Nặc Á nhoáng lên, lại biến mất không thấy, mắt thường căn bản không thể thấy nàng.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy một cổ kình phong đập vào mặt, chỉ kịp dùng hai tay bắt chéo trước mặt, liền thấy một nắm tay vung tới.

Phanh!

Lại là một tiếng vang, Mộc Phàm cảm giác hai tay đau đớn, cốt cách cạc cạc như muốn đứt gãy.

Một quyền mạnh mẽ, ẩn chứa một loại lực từ Luyện Khí, lộ ra sự sắc nhọn, xâm nhập vào trong cơ thể tạo thành tổn thương thật lớn.

“Chiêu thứ ba!”

Đột nhiên nghe một tiếng hét lớn, Mộc Phàm ngẩng đầu, liền thấy Nặc Á đang ở giữa không trung, hai tay ngưng tụ một đoàn ánh sáng màu tím, bốc lên ngọn lửa.

Đó là một loại lửa màu tím nhạt, độ ấm lập tức tăng lên, da thịt như đang bị nướng đến cháy khét.

“Tử diễm thiên vẫn!”

Một tiếng kinh hô, sắc mặt vài tên giám khảo khẽ thay đổi.

Nhìn một chiêu mà Nặc Á đang thi triển ra, mỗi người đều ngưng trọng.

Ba Lang kinh hãi nói: "Đây là một sát chiêu mà Nặc Á tự nghĩ ra, vô cùng mạnh, thi triển như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Tra Lý Tư mày nhíu lại, nhìn tình huống trong sân, cảm giác có chút lo lắng, Nặc Á thi triển chiêu này, có uy lực quá mạnh.

Hắn lo lắng Mộc Phàm không tiếp nổi, thậm chí có khả năng bị thương nặng, trong lòng thầm than Nặc Á không hiểu chuyện, nàng tới khảo hạch, không phải tới đả thương người.

Mọi người ở đây hết sức lo lắng, Nặc Á mang một đám lửa màu tím lửa đang cháy sáng đáp xuống, tựa như một thiên thạch màu tím hung hăng nện xuống.

"Thật mạnh, người tu chân không dễ chọc a."

Sắc mặt Mộc Phàm ngưng trọng, đối mặt với chiêu này, thật sự cảm thấy tử vong uy hiếp.

Trong lòng hắn dù kinh mà không loạn, lực lượng cả người sôi trào, máu như muốn bốc cháy, một cổ thế bàng bạc bùng nổ.

Ong!

Kết giới truyền đến một tiếng run vang, không khí giống như đọng lại.

Khí thế Mộc Phàm biến đổi, như trở thành một người khác, trong ánh mắt lộ ra một sự lạnh nhạt, không tạp niệm.

Giống như từ một phàm nhân, biến thành một tông sư, trong cơ thể bộc phát một hơi thở cường đại.

"Bát cực, Thông thiên yểm nguyệt thủ!"

Chỉ thấy Mộc Phàm gầm nhẹ, cả người hóa thành một viên đạn pháo bay lên trời, nháy mắt vung hai tay ra.

Đông!

Cùng với một tiếng nổ vang, lửa màu tím nổ tung trong không trung như pháo hoa, sáng lạn bắt mắt.

Vô số người trừng to hai mắt, dù bị ánh sáng mạnh làm đau mắt đều không muốn nhắm lại, muốn nhìn một chút xem trận quyết đấu này thắng bại như thế nào.

Rầm!

Trong kết giới, khói lửa màu tím không ngừng tán loạn, trên đài lộ ra một cái hố to, bên trong có một bóng người bay ra, đúng là Nặc Á, bị Mộc Phàm ném xuống.

“Chặn được?”

Mọi người bên ngoài kinh hô, nhìn hai người bên trong kết giới, thế mà lại tách ra lần nữa.

Toàn thân Mộc Phàm bốc chút khói đen, va chạm với một kích vừa rồi hiển nhiên bị thất thế, đôi tay đều bị bỏng rát.

Mà Nặc Á ở đối diện, mặt ngưng trọng, trong mắt lộ ra sự kinh hãi.

Bởi vì một chiêu vừa rồi tuy rằng áp chế ở cảnh giới Tôi thể nhưng có thể phát huy lực sát thương vượt xa cường giả Tôi thể mười lần.

Dù như vậy vẫn bị Mộc Phàm ngăn trở, không, thực sự là bị phá nát.

“Hơi thở vừa rồi, chẳng lẽ là....” Bên ngoài, sắc mặt Tra Lý Tư kinh hãi.

Hắn nhìn Mộc Phàm, trong mắt đầy sự khiếp sợ, bởi vì vừa rồi hắn bắt giữ được một cổ quyền ý, đó là thứ mà chỉ tông sư mới có thể lĩnh ngộ.

Nhưng Mộc Phàm cũng không phải là võ đạo tông sư, vì sao có thể bộc phát ra một cổ quyền ý kinh thiên như thế?

“Các ngươi cảm giác được sao?”

Ba Lang và những người khác kinh nghi nhìn Mộc Phàm, khó có thể tin được.

“Quyền ý?”

Thanh Trĩ phun ra một câu, chấn trụ Tiểu Lỵ cùng Lý Diệu Diệu, trên mặt lộ ra biểu tình như gặp quỷ.

Quyền ý, là tiêu chuẩn của tông sư.

Mộc Phàm thế mà lĩnh ngộ hơn nữa còn nắm giữ quyền ý, quả thực không thể tin được.

“Giả đi?”

Các nàng mờ mịt, đây không phải sự thật đi?

Ở trong kết giới, Nặc Á mới là người cảm nhận rõ ràng nhất, vừa rồi Mộc Phàm thi triển ra đúng là Bát cực quyền Cứu cực, quyền ý.

Một phần quyền ý, ẩn chứa lực sát thương khủng bố, trực tiếp phá nát sát chiêu của nàng.

“Ngươi lĩnh ngộ quyền ý?” Nặc Á ngoài ý muốn nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo sự kinh ngạc cùng cảm thán.

Mộc Phàm nghiêm túc, toàn thân tản ra một cổ khí, một hơi thở độc đáo, ẩn chứa một loại ý chí, ý chí Bát cực quyền Cứu cực.

“Lại đến!”

Nặc Á hét to, trong cơ thể toát ra một luồng lửa sáng màu tím nhạt, nháy mắt nhoáng lên biến mất không thấy.

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, thân ảnh uốn éo chợt lóe tránh khỏi.

Oanh!

Mới vừa tránh đi, vị trí vừa đứng nháy mắt nổ tan, đá hoa cương cứng rắn bị đục thành một cái hố, đá vụn bắn tung toé.

Nặc Á một chân đạp nát nơi đó, hai tay ngưng tụ một đoàn lửa màu tím, xông tới Mộc Phàm.

“Kim cương bát thức, Băng sơn!”

Mộc Phàm không lùi mà tiến tới, trực tiếp thi triển lĩnh vực Cứu cực của Bát cực quyền, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa một loại thế như núi băng nứt toác.

Cái loại quyền ý này thẩm thấu, mỗi một quyền đều ẩn chứa một cổ quyền ý, làm sắc mặt Nặc Á liên tục biến đổi.

Mộc Phàm nện một quyền trên đài, quyền ý cường đại cùng lực lượng bùng nổ, cuốn một đám đá vụn bay về phía Nặc Á, tựa như gió lốc mang nham thạch cuồn cuộn đánh úp lại.

Phanh!

Nặc Á vỗ một chưởng phá tan, một đường xé nát gió lốc, giết tới Mộc Phàm.

“Bá vương thiên quân trụy!”

Chỉ nghe Mộc Phàm hét to, hai chân giẫm xuống, cả người bay lên trời, hai chân hung hăng đạp xuống Nặc Á ở phía dưới, giống như một viên sao băng đang rơi thật nhanh.

Chương 48: Thật sự thắng

Mộc Phàm như một viên sao băng rơi xuống.

“Ầm vang” một tiếng, đá vụn bay tán loạn.

Sắc mặt Nặc Á khẽ biến, nhảy dựng về sau, bị một luồng khí thật mạnh xốc bay, nhưng bởi vì cả người được bao phủ bởi Luyện Khí nên cũng không có bị thương.

Sau khi rơi xuống, lực lượng trong cơ thể Mộc Phàm chợt bùng nổ, thừa dịp Nặc Á đang ở giữa không trung chưa kịp tiếp đất, khởi xướng tấn công bằng chiêu thức cường đại nhất.

“Bát cực quyền, Vô địch thông thiên pháo!”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, cả người như một viên đạn pháo bắn nhanh ra, lực lượng cường đại hội tụ nơi cánh tay, hình thành một thế công cường đại.

Bát cực quyền Cứu cực chiêu mạnh nhất, uy lực lớn nhất, Vô địch thông thiên pháo, tất cả lực lượng hội tụ ở chỗ khuỷu tay, ầm ầm ầm như lôi đình vạn quân, thế không thể đỡ!

Đồng tử Nặc Á co rụt lại, lộ ra sự kinh hãi, cảm thấy nguy cơ nồng đậm bao trùm, không cách nào tránh né.

“Nặc Á, cẩn thận!”

Ngoài kết giới truyền tới từng tiếng kinh hô, vài tên giám khảo đều bị một kích này của Mộc Phàm hù doạ rồi.

Khí thế đáng sợ kia ẩn chứa một ý chí khủng bố phá nát cả trời, giống như dưới một kích này, tinh cầu cũng có thể bị đánh nổ.

Đối mặt với thế công cường đại như thế, tu vi áp chế ở cảnh giới Tôi thể viên mãn, Nặc Á căn bản không thể tiếp nổi, không chết cũng tàn.

Trừ phi nàng phóng thích tu vi cường đại đang bị áp chế.

Thời điểm nguy hiểm, Nặc Á lựa chọn phóng thích tu vi, xuất ra tu vi khủng bố, nháy mắt bùng nổ.

Hai cổ lực lượng cường đại va chạm, đan xen trộn lẫn.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, cả tòa lôi đài đều nứt ra, vết rách lan tràn, khu vực ở giữa không ngừng tan vỡ, vô số đá vụn văng ra đánh vào kết giới.

Bên trong là một mớ hỗn loạn, ánh sáng, đá vụn, lửa tím, như một viên đạn pháo nổ mạnh, cảnh tượng chấn động nhân tâm, mọi người sợ ngây ra.

Khi hết thảy tan đi, lộ ra cảnh tượng bên trong kết giới.

Hiện trường lặng ngắt, vô số lão sư học sinh đứng lên, ngây ngốc nhìn một màn trong kết giới.

Trong kết giới, lôi đài đá hoa cương hoàn toàn vỡ nát, chỉ để lại một cái hố to, bốn phía có vô số đá vụn, còn bốc khói.

Nặc Á nửa quỳ cạnh kết giới, dưới chân còn có một cái rãnh dài, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng có máu chảy xuống, một mái tóc dài màu tím hơi rối, chật vật.

Nàng khiếp sợ nhìn về hố to phía trước, có một người đang đứng, quần áo rách nát, thân thể bốc khói, có dấu vết bỏng cháy.

Đó là Mộc Phàm, thế mà vẫn còn đứng ở trong hố.

“Hắn thua?”

Bên ngoài, không ít người kinh nghi, nhìn Mộc Phàm đứng trong hố không nhúc nhích, đều suy đoán hắn thua.

Nhưng rất mau, mọi người liền thấy Mộc Phàm chậm rãi ngẩng đầu, tuy rằng đứng không vững, cả người tựa như một tên ăn xin, nhưng khí thế kinh người.

“Hắc hắc...” Mộc Phàm lại nhe răng cười.

“Giám khảo, ta thắng!”

Mộc Phàm nhếch miệng cười, hiện trường tức khắc nổ tung.

“Cái gì?”

“Hắn thắng?”

Rất nhiều người không thể tin được, Mộc Phàm thế mà thắng, khiêu chiến giám khảo thế mà thắng?

Sao có thể?

Tuy rằng không tin, nhưng rất mau liền có người phản ứng kịp, mười chiêu đã qua, xem như Mộc Phàm thắng, bởi vì Nặc Á đã tự nói.

Hơn nữa vừa rồi hai người giao thủ căn bản không chỉ mười chiêu.

“Ai thắng?”

Ba Lang gãi gãi đầu, vẻ mặt mộng bức.

Đây là lần đầu thấy một học sinh trung học đánh bại Nặc Á của bọn họ, chuyện này chưa từng có.

“Nặc Á, ngươi bị thương?”

Tra Lý Tư nhíu mày, vung tay lên, xoá đi kết giới, đi tới trước mặt Nặc Á, vừa kiểm tra xong sắc mặt tức khắc thay đổi.

“Ngươi vừa cởi bỏ áp chế sao, quả thực là làm bậy...” Sau khi kiểm tra, Tra Lý Tư tức giận nhìn Nặc Á.

Hắn không vui nói: “Nặc Á, ngươi có biết vận dụng tu vi cùng lực lượng ngoài quy định, phóng xuất ra lực lương Tiên thiên có hậu quả gì sao?”

“Biết, ta sai.” Nặc Á gật gật đầu, thừa nhận sự thật này.

Vẻ mặt nàng phức tạp nhìn Mộc Phàm, sau khi im lặng thật lâu mới nói: “Ta thua, vừa rồi nếu không phóng thích tu vi bị áp chế,.... Có khả năng đã chết rồi.”

Lời vừa nói ra, hiện trường yên tĩnh.

Sắc mặt mấy người Ba Lang, Tra Lý Tư đều thay đổi, vừa rồi Nặc Á thiếu chút nữa bị đánh chết?

Nặc Á nói xong vẫn nhìn Mộc Phàm, ánh mắt có một tia sáng kỳ lạ, tâm tình rất phức tạp, chính mình thế mà bại, bại bởi một học sinh trung học.

“Đạo sư, lần này là ta trái với quy định, sau khi trở về ta sẽ viết một phần kiểm điểm.”

Nói xong Nặc Á xoay người rời đi, bóng dáng có vẻ hơi cô đơn.

“Nặc Á tỷ...”

Mấy cô nàng còn lại vừa thấy Nặc Á trở về, trên mặt mỗi người lộ ra vẻ lo lắng, trong cơ thể nàng có ám thương, vừa mới bị một chiêu mạnh mẽ kia của Mộc Phàm xúc động, dẫn tới ám thương tái phát.

“Quan chủ khảo, ta... Cái này...” Mộc Phàm có chút xấu hổ, đứng trên mặt đài gồ ghề lồi lõm, không biết làm sao.

Trong lòng hắn có hơi xấu hổ, vì muốn thắng mà chọn đối thủ có ám thương như Nặc Á.

“Yên tâm, khảo hạch vừa rồi là ngươi thắng.” Tra Lý Tư xoay người lại, mỉm cười nhìn Mộc Phàm nói ra lời này.

Hắn càng xem càng thích tiểu tử trước mắt này, thế mà có thể đánh bại Nặc Á, tuy rằng có sự trùng hợp, nhưng đã chứng minh được thiên phú cùng tiềm lực to lớn của hắn.

Càng khiến người ta ngoài ý muốn cùng không thể tưởng được chính là Mộc Phàm đã lĩnh ngộ cùng nắm giữ quyền thế, ảo diệu của quyền ý.

Điều này đại biểu cho tương lai hắn thẳng tới tông sư trên con đường bằng phẳng, không có bất luận kỳ hạn chế gì.

“Quan chủ khảo, vậy tiền thưởng...” Mộc Phàm có chút ngượng ngùng xoa xoa tay.

Bộ dáng này khiến Tra Lý Tư đen mặt, ngay cả bọn Ba Lang đều nhìn nhau câm nín.

Nặc Á cũng ngẩn người, nhìn vẻ mặt của Mộc Phàm như vậy, hiển nhiên là hắn rất để ý tiền thưởng trăm vạn kia, thậm chí chính là vì tiền mà tới.

“Tên yêu quái này, trong mắt chỉ có tiền đi?” Lý Diệu Diệu có chút bất mãn nói.

Tiểu Lỵ tức giận hừ nói: “Lòng chỉ muốn tiền, thế mà đả thương Nặc Á tỷ, đáng giận, chờ trở lại học viện nhất định phải thu thập hắn.”

Còn Thanh Trĩ không rên một tiếng, chỉ là nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong ánh mắt mang theo một loại cảm xúc như ngộ ra điều gì đó.

Tuy Nặc Á bị thương, nhưng một trận chiến này mang lại cho nàng lợi ích không nhỏ, bởi vì thực sự cảm nhận được ảo diệu của quyền ý.

Nàng chính mắt chứng kiến quá trình quyền thế của Mộc Phàm lột xác, bước vào quyền ý, đối với nàng mà nói có ý nghĩa rất phi phàm.

“Đừng nói lung tung, một trận chiến này, với ta mà nói không những không phải chuyện xấu, ngược lại là một cọc cơ duyên, ta thiếu hắn một ân tình.”

“Hơn nữa... Chưa chắc các ngươi có thể đánh thắng hắn.

Một học sinh trung học lại cho nàng đạt được một cọc cơ duyên, trải qua một trận chiến này, không bao lâu nữa nàng là có thể đặt chân đến bình cảnh Luyện Khí nhập thể, từ đó bước vào Luyện Khí ngưng hình.

Người tu chân Luyện Khí ngưng hình, hóa thành vật thật, cũng có thể xưng là Kim Đan kỳ, ở cảnh giới này, Luyện Khí trong cơ thể hoàn toàn cô đọng thành một thực thể.

Liền tương đương với võ đạo tông sư lĩnh ngộ ý, ngưng tụ cương khí thành tường khí, đao thương bất nhập, vạn pháp bất xâm.

Đây là chỗ cường đại của tông sư, người tu chân cũng như vậy.

Cho nên Nặc Á cũng không có trách cứ Mộc Phàm chút nào, ngược lại là cảm kích, là đối phương xúc tiến cho nàng cơ hội nhanh chóng đột phá.

“Tiểu tử ngươi...” Tra Lý Tư đen mặt, cười khổ nói: “Ta nói rồi nói đương nhiên tính chứ, một trăm vạn, không thể thiếu phần ngươi.”

Nói đến tiền thưởng, Tra Lý Tư có chút đau đớn trong lòng, đây chính là tiền của hắn a, lập tức thiếu mất một trăm vạn, lòng đầy hối hận, cũng âm thầm cảnh cáo chính mình không nên hứa hẹn lung tung, nếu không sẽ rất thảm.

“Mộc Phàm, người thứ nhất thông qua khảo hạch, hạng mục khảo hạch kế tiếp, ngươi có thể không tham gia.”

Tra Lý Tư trực tiếp dứt khoát, nói với Mộc Phàm, thực hiện hứa hẹn trước đó.

Mộc Phàm, không cần tiến hành khảo hạch nữa, đã thông qua, lại còn có có khả năng trở thành học sinh ban tinh anh Thanh Bắc cao giáo.

“Được rồi, tiếp tục khảo hạch.”

“Nhị trung sơ tam, còn có các thanh niên tài tuấn đến từ nơi khác, các ngươi có thể đi lên khảo hạch.”

“Thời gian có hạn, hy vọng mọi người có thể tự tin tham dự khảo hạch.”

Tra Lý Tư nói xong lẳng lặng nhìn rất nhiều học sinh đang còn ngơ ngác, một đám bị Mộc Phàm làm chấn động không nhẹ.

Không có biện pháp, một trận chiến này của Mộc Phàm có thể nói là đánh vào mặt những người từng cười nhạo hắn một cái tát vang dội, nóng rát.

Đặc biệt là những đồng học sơ tam, người người vô cùng xấu hổ, muốn tìm cái khe đất chui vào.

“Ta tới!”

Lúc này, một tiếng hét to truyền đến, trong đám người tách ra một lối đi, có người từ bên trong chậm rãi đi ra.

Chương 49: Tiền thưởng vào tay

“Là Triệu Tuyên!”

Trong đám người, một thanh niên chậm rãi đi ra, tự tin thong dong.

Hắn chính là Triệu Tuyên, thiên tài nhà nghèo mới nổi ở khu thứ tám, đã trải qua mười một lần linh khí tôi thể.

Đối với Triệu Tuyên này, rất nhiều người cũng không biết, bởi vì thời gian hắn quật khởi rất ngắn, một thiên tài vừa mới ngoi đầu lên gần đây.

Ban đầu Triệu Tuyên chỉ là một người rất bình thường, nhưng không biết vì sao tu vi lại tiến bộ vượt bậc, thậm chí trải qua mười một lần linh khí tôi thể.

Lần này liền nổi danh, đưa tới sự chú ý tự khắp nơi, mới có danh ngạch đề cử khảo hạch lần này.

“Ta muốn khiêu chiến nàng!”

Triệu Tuyên vừa lên tới, chỉ vào một trong ba nữ tử trên đài, Thanh Trĩ.

Dáng người nàng nhỏ xinh, nhìn qua có vẻ rất dễ khi dễ.

Lời này vừa ra, lập tức đưa tới vô số tiếng ồn ào.

“Vô sỉ.”

“Một đại nam nhân, thế mà khiêu chiến một nữ hài?”

“Quá mất mặt.”

“Chính là, cùng Mộc Phàm phế...”

Có người đang nói, lại không dám nói tiếp.

Vốn dĩ muốn nói Mộc Phàm phế vật, nhưng tưởng tượng đến biểu

hiện cường đại vừa rồi của đối phương, một đám tức khắc yên lặng.

Bọn họ đã không dám lại nói bậy về Mộc Phàm, thậm chí có một chút kính sợ.

Kẻ yếu, tùy ý nói gì cũng được, nhưng đối với cường giả, tự nhiên không dám nói lung tung.

Huống chi Mộc Phàm vừa mới biểu hiện ra sức chiến đấu cường đại, có thể nói là chấn động mọi người, còn ai dám nói hắn là phế vật, tìm chết sao?

Nhưng đối tượng Triệu Tuyên lựa chọn khảo hạch rất ngoài ý muốn, là nữ tử trông nhỏ xinh nhất trên đài.

Tuổi của nàng cũng cỡ một vài học sinh trung học dưới đài, nhưng thật sự là nhân viên khảo hạch Thanh Bắc cao giáo lần này.

“Đám hỗn đản này, thế mà không ai lựa chọn chúng ta?”

Ba Lang có chút bất mãn, căm tức nhìn Triệu Tuyên.

Mộc Phàm vừa rồi không nói, hiện tại lại ra tới một cái Triệu Tuyên, hơn nữa trực tiếp khiêu chiến nữ giám khảo, làm cho bọn họ không còn mặt mũi a.

Nhưng Tra Lý Tư nói có thể khiêu chiến bất kỳ ai trong bọn họ bao gồm bốn nữ tử kia.

“Vậy bắt đầu đi.”

Tra Lý Tư nhìn Thanh Trĩ, gật gật đầu đồng ý thỉnh cầu khiêu chiến của đối phương.

Vừa dứt lời, liền thấy Triệu Tuyên xoay người nhảy lên lôi đài, nhẹ nhàng rơi xuống đất, toàn bộ động tác sạch sẽ nhanh nhẹn, vô cùng soái.

Mà Thanh Trĩ không rên một tiếng đi ra, đứng ở trên lôi đài.

Tra Lý Tư gật gật đầu với mấy người khác, bắt đầu thành lập một

cái kết giới nguyên lực.

“Các ngươi cũng bắt đầu đi.”

Tra Lý Tư nói với Ba Lang cùng mấy người khác.

Tại chỗ này thiết lập mấy cái kết giới, bên trong mỗi kết giới có một vị giám khảo.

“Tất cả người tham dự khảo hạch năm nay, theo thứ tự đi lên khảo hạch, thời gian có hạn, nếu qua thời gian coi như bỏ quyền.”

Tra Lý Tư vừa nói xong, phía dưới ồ lên.

Các nam sinh sơ tam ngồi không yên, ánh mắt sôi nổi đảo qua, từng người lựa chọn nhân viên khảo hạch, bắt đầu tuần tự đi lên.

“Tiểu tử ngươi, thật xằng bậy.”

Lúc này, Mộc Phàm về tới lớp, lập tức nghênh đón tiếng chửi của Lâm Cảnh Phong.

Mộc Phàm xấu hổ gãi gãi đầu, không biết nên nói như thế nào, không có biện pháp nha, vì tiền thôi, hắn thật sự quá nghèo.

“Nhưng tiểu tử ngươi làm không tệ.” Lâm Cảnh Phong chuyển trọng, niềm nở khen hắn.

Hắn vỗ vỗ vai Mộc Phàm cười nói: “Tiểu tử tốt a, thế mà có thực lực cường đại như vậy, hơn nữa chiêu cuối cùng ngươi thi triển chắc là Bát cực quyền Cứu cực đi?”

“Ngươi thành thật nói cho ta, có phải đã tu luyện Bát cực quyền tới lĩnh vực Cứu cực rồi hay không?” Lâm Cảnh Phong ngạc nhiên hỏi Mộc Phàm.

Các đồng học chung quanh tràn ngập kinh sợ nhìn hắn, cảm thấy khó tin, giống như mới lần đầu tiên quen biết Mộc Phàm.

Rất nhiều đồng học đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn Mộc Phàm, không ai dám nói chuyện.

“Lão sư nói rất đúng, Tôi thể quyền, Bát cực quyền ta đều tu luyện đến Cứu cực.” Mộc Phàm dứt khoát thừa nhận.

Dù sao đều bị nhìn thấy rồi, có gì để giấu giếm nữa, trực tiếp thừa nhận tốt hơn.

“Không thể tưởng tượng.” Lâm Cảnh Phong kinh ngạc cảm thán nhìn Mộc Phàm.

Khi thật sự nghe hắn thừa nhận vẫn cảm thấy chấn động, lĩnh vực Cứu cực a.

Hắn cũng chưa từng tu luyện võ kỹ quyền pháp đến Cứu cực, quả thực không dám nghĩ, cảnh giới chỉ tồn tại trên lý luận thế mà thật sự tồn tại.

Cái này làm cho nội tâm Lâm Cảnh Phong dâng trào lửa nóng, chính mình có nên tìm tòi ảo diệu của lĩnh vực Cứu cực hay không?

Không chỉ là hắn, không ít đồng học trong ban đều dùng đôi hai mắt nóng rực, trong đó có Tiêu Văn, nhìn Mộc Phàm một cách chăm chú.

“Huyền bí của lĩnh vực Cứu cực là lực lượng nối thẳng tông sư sao?”

Tiêu Văn lầm bầm lầu bầu, ánh mắt sáng ngời, như đã ra một quyết định nào đó.

Mộc Phàm vài lần biểu hiện chấn động lòng người, gây ra kích thích thật mạnh đối với vô số người, thậm chí ảnh hưởng đến quyết định cùng tương lai của rất nhiều người.

Nhưng hắn cũng không để ý những chuyện này, hiện tại trong lòng đều nghĩ đến chuyện khi nào mới có thể bắt được mớ tiền thưởng kia.

Một trăm vạn a.

Tuy rằng không tính là nhiều, nhưng ít ra có thể mang đến cho hắn phát triển không nhỏ.

Trong lòng đã bắt đầu suy xét tác dụng của một trăm vạn này, còn chuyện những người khác khảo hạch, hắn không có chú ý.

“Tra Lý Tư, lại gặp mặt!”

Đang lúc nghĩ ngợi lại bị một thanh âm làm bừng tỉnh.

Giương mắt nhìn lên, mới phát hiện vị quan chủ khảo Tra Lý Tư này đã đi tới trước mặt từ bao giờ, đang chào hỏi Lâm Cảnh Phong.

“Cảnh Phong, lần này ngươi nên trở về." Tra Lý Tư cười nói.

Lâm Cảnh Phong mỉm cười, nhìn Mộc Phàm gật gật đầu: “Đúng vậy, cần phải trở về, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, không cần lưu lại nơi này.”

“Rất tốt, ta và ngươi lại có thể kề vai chiến đấu.” Tra Lý Tư có vẻ rất vui mừng.

Hiển nhiên hai người biết nhau, làm Mộc Phàm cùng các đồng học khác kinh ngạc không thôi, ngay cả vị hiệu trưởng mới kia cũng âm thầm kinh hãi.

Trách không được Lâm Cảnh Phong có thể không coi ai ra gì như vậy, cả hiệu trưởng như hắn đều không đặt vào trong mắt, thì ra là có một tầng quan hệ này.

Hắn vốn chính là một đạo sư thuộc Thanh Bắc cao giáo, không biết vì sao tự nguyện xuống nhị trung dạy học, không thể nào hiểu nổi a.

“Mộc Phàm, ngươi rất không tồi.” Tra Lý Tư chuyển dời ánh mắt dừng ở trên người Mộc Phàm.

Hắn tán thưởng nói: “Biểu hiện của ngươi khiến toàn trường choáng ngợp, ta có thể chắc chắn với ngươi, khảo hạch lần này ngươi thông qua.”

“Hứa hẹn với ngươi cũng sẽ được thực hiện, đưa số thẻ cho ta, một trăm vạn, cá nhân ta khen thưởng cho ngươi.”

Tra Lý Tư cười nói, biểu hiện rất hào phóng, thật ra trong lòng đau muốn chết, đây chính là tiền thưởng một năm của hắn a.

Hắn thầm mắng chính mình miệng tiện, thế mà mở miệng hứa hẹn, đây là hậu quả khi nói lung tung.

“Đa tạ quan chủ khảo.” Mộc Phàm vui mừng.

Tiền tới tay, một trăm vạn.

Đưa số thẻ cho Tra Lý Tư, hắn trực tiếp chuyển một trăm vạn qua.

Leng keng!

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận... 100 vạn.”

Tiếng tin nhắn di động truyền đến, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng tới tay.

“Được, khảo hạch tiếp theo còn có ba ngày, ngươi trở về nghỉ ngơi thật tốt, có thể không tham gia khảo hạch tiếp theo.”

Tra Lý Tư nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Mộc Phàm suy nghĩ, chủ động hỏi: “Quan chủ khảo, ta muốn tham gia khảo hạch kế tiếp.”

Lời vừa nói ra, Tra Lý Tư thiếu chút nữa loạng choạng.

Hắn đen mặt hỏi: “Tiểu tử, nói cho ngươi biết, khảo hạch kế tiếp không có bất kỳ một phân tiền thưởng nào, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.”

Nói xong hắn xoay người rời đi, làm Mộc Phàm xấu hổ, hình như mình trở thành một gia hoả thích tiền như mạng trong mắt người ta.

“Mộc Phàm, ngươi rất thiếu tiền sao?” Lâm Cảnh Phong nhíu mày hỏi.

Mộc Phàm lắc đầu thở dài nói: “Đúng vậy, lão sư ngươi không hiểu, ta nghèo đến sợ hãi a.”

“....” Lâm Cảnh Phong hết chỗ nói rồi.

Hắn âm thầm trợn mắt, trong lòng thấp giọng mắng, ngươi nghèo? Ngươi là người thừa kế Mộc gia, tuy rằng bị tước đoạt thân phận người thừa kế, nhưng ngươi không cần mỗi ngày đều nói chính mình nghèo khổ đi.

“Lâm lão sư, trận chiến vừa rồi ta bị chút vết thương, ta đi về nghỉ ngơi trước.”

“Cúi chào lão sư!”

Mộc Phàm nói xong chạy nhanh như chớp, không có chờ lâu, bởi vì hiện trường vô số ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, một đám nam sinh đều hận không thể nhai nuốt hắn.

Không có biện pháp a, đả thương nữ thần Nặc Á của các nam sinh, Mộc Phàm khiến cho vô số nam sinh xúc động phẫn nộ, không chạy nhanh còn chờ mấy nam sinh đang phẫn nộ này bùng nổ sao.

Chương 50: Cảm nhận của tác giả

Chương này trắng, mình up cho đủ số chương.

Cầu đề cử, like, share, cmt,... nha

Chương 51: Khổ tu mười năm

Mộc Phàm trở lại biệt thự, ngồi trên giường trong phòng.

Hắn ngồi ở chỗ kia rơi vào suy tư, một trăm vạn tiền thưởng này, dùng như thế nào đây?

“Hệ thống, cho vài kiến nghị đi, ta nên sử dụng một trăm vạn như thế nào để càng nhanh chóng, càng hợp lý cho việc phát triển bản thân a?”

Không nghĩ ra được, Mộc Phàm chỉ có thể xin giúp đỡ từ hệ thống, hy vọng nó cho hắn một kiến nghị hợp lý.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Trước mắt Thanh đồng luyện thể thuật tầng thứ năm, Luyện Khí thuật tầng thứ nhất, kiến nghị ký chủ tu luyện Luyện thể thuật tới tầng thứ mười trước, rồi tu luyện Luyện Khí thuật tu luyện đến tầng thứ mười.”

“Hai mặt chồng lên, thực lực chỉnh thể của ký chủ có thể nghiền áp hết thảy võ giả cùng tu chân giả cảnh giới Tiên thiên, thậm chí bằng một phần quyền ý, có thể chống lại một vài tông sư bình thường.”

Điều hệ thống giải thích, Mộc Phàm hiểu được.

Thanh đồng luyện thể thuật tầng thứ mười, là một bước ngoặt, một khi đặt chân đến tầng thứ này, tương đương với võ giả mới vào cảnh giới Tiên thiên, có thể diễn sinh ra tiên thiên cương khí.

Mà Luyện Khí thuật tầng thứ mười, tương đương với tu chân cảnh giới Luyện Khí nhập thể, cũng là cảnh giới Tiên thiên trong tu chân.

Hai mặt chồng lên nhau, thực lực của Mộc Phàm thậm chí có thể gọi nhịp cùng tông sư võ đạo, người tu chân Luyện Khí ngưng hình bước vào Kim Đan bình thường.

Nhưng có một vấn đề, Mộc Phàm Luyện thể thuật tầng thứ năm, muốn đột phá lên tầng thứ sáu liền phải hao phí 6 vạn, tầng thứ

bảy 7 vạn, tầng thứ tám 8 vạn, tầng thứ chín 9 vạn, tầng thứ mười 10 vạn.

Tổng cộng phải tốn 40 vạn mới có thể đạt tới tầng thứ mười, dư lại 60 vạn dùng tăng lên Luyện Khí thuật, cần tiêu hao 54 vạn mới có thể đạt tới Thượng cổ Luyện Khí thuật tầng thứ mười.

Cứ như vậy, gần như hao hết một trăm vạn mới có thể tăng hai mặt lên tới tầng thứ mười, chỉ để lại số tiền ít đến đáng thương, 6 vạn.

“Hố a.” Mộc Phàm đổ mồ hôi lạnh.

Mới đến tầng thứ mười liền tiêu phí nhiều như vậy, lại lên cao hơn nữa, một tầng yêu cầu tiêu phí 10 vạn, sau khi tới một trăm tầng cần 100 vạn, ngẫm lại liền thấy trái tim băng giá.

“Hệ thống, có thể ưu đãi một chút hay không a.” Mộc Phàm cười khổ hỏi.

Không ngờ hệ thống trả lời rất dứt khoát: “Ký chủ, xin tự trọng, bổn hệ thống đều dựa theo quy tắc chấp hành trao đổi đồng giá, chỉ có khi mở ra giai đoạn thứ hai của hệ thống mới có thể có một ít ưu đãi giảm giá.”

“Hả?” Mộc Phàm vừa nghe liền có tinh thần.

Ưu đãi giảm giá, nghe lời này của hệ thống giống như còn có một ít công năng chưa được mở, xem ra hẳn là một ít công năng liên quan đến cấp của hệ thống.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm liền nhịn không được mong chờ.

Nhưng rất mau liền tỉnh, với cái tính tình thúi của hệ thống này, khẳng định hố chết người, nói ưu đãi, nhưng hiện tại Mộc Phàm nghèo đến không xu dính túi a.

“Thôi, vẫn nên tăng thực lực trước rồi tính tiếp.” Mộc Phàm lắc đầu vứt những suy nghĩ lung tung này đi.

Hiện tại, chuyện quan trọng nhất chính là tăng thực lực của mình, chỉ có dựa trên thực lực mới có thể có cơ hội kiếm càng nhiều tiền

để nạp.

Đây là một vòng tuần hoàn, Mộc Phàm thầm than, đời này không thể thoát khỏi hố a.

“Đúng rồi, hệ thống, ta không phải còn có một tấm thẻ tu luyện 10 năm sao?”

Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ tới, lập tức dò hỏi hệ thống.

Hắn nói: “Hệ thống, ngươi nói nếu ta sử dụng thẻ tu luyện, tu luyện mười năm, có thể tăng lên tới mức độ nào?”

“Căn cứ bổn hệ thống kiểm tra đo lường, lấy tiến độ tu luyện trước mắt của ký chủ mà phán đoán, tu luyện mười năm, trên luận ký chủ có thể tăng Luyện thể thuật cùng Luyện Khí thuật đến tầng thứ mười.”

“Nhưng cũng không chắc chắn như vậy, cần bản thân ký chủ nỗ lực, trong đó thiếu bất kỳ một phân đoạn nào cũng không được.”

Nghe hệ thống giải đáp, mắt Mộc Phàm sáng rực lên.

Tu luyện mười năm, bên ngoài tương đương một ngày, nói cách khác, tương đương với chuyện chính mình một ngày liền hoàn thành đột phá, lại còn tiết kiệm một trăm vạn.

“Thẻ này, nên dùng hay không?” Mộc Phàm suy tư.

Rốt cuộc nên tiêu hao một trăm vạn hay là lựa chọn thẻ tu luyện mười năm khổ tu để tăng tu vi, phải cân nhắc thật kỹ.

Mộc Phàm cẩn thận suy xét một hồi, quyết định sử dụng thẻ tu luyện.

Hắn muốn xem xem bằng việc khổ tu, rốt cuộc hắn có thể tu luyện tới trình độ nào, giữ lại thẻ tu luyện kia cũng không có nhiều chỗ dùng.

Còn không bằng dùng lúc này, tăng thực lực của mình lên, chuẩn bị tốt để tiến vào Thanh Bắc cao giáo, dù sao cũng không hiểu biết gì về nơi đó.

Mộc Phàm chỉ có dùng hết khả năng đề cao thực lực của mình mới có cảm giác an toàn.

“Hệ thống, sử dụng thẻ tu luyện, ta muốn bế quan khổ tu mười năm.”

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm cắn răng, trực tiếp ra quyết định.

Đinh!

“Tiêu hao một tấm thẻ tu luyện 10 năm, mở ra phòng tu luyện, thời gian: 10 năm.”

Theo tiếng nhắc nhở hệ thống truyền đến, không chờ Mộc Phàm phản ứng, liền cảm giác trước mắt tối sầm, người đã biến mất khỏi phòng.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên liền tới một không gian xa lạ.

Nơi này, bốn phía tối tăm, như đi tới một gian mật thất rộng.

Trung tâm có một quả cầu ánh sáng.

“Phòng tu luyện đã mở ra, trong lúc ở đây, ký chủ không cần lo lắng vấn đề đói khát, xin ký chủ nắm chặt thời gian tu luyện, thời gian vừa đến tự chủ rời khỏi phòng tu luyện.”

“Phòng tu luyện này, có năng lượng cường đại cung ứng, còn có bồi luyện cá nhân, lần đầu mở ra phòng tu luyện được tặng một lần bồi luyện miễn phí.”

Tiếng nhắc nhở liên tục truyền đến, làm Mộc Phàm không kịp tiếp thu.

Hắn bước nhanh đi tới giữa phòng tu luyện, dưới quả cầu ánh sáng.

Ý niệm vừa động, liền cảm giác một luồng tin tức dũng mãnh tiến vào trong óc, lập tức hiểu rõ tác dụng cùng cách dùng phòng tu luyện, còn có hướng dẫn thao tác.

Mộc Phàm xem xét một hồi, có chút kích động.

Phòng tu luyện này cung ứng năng lượng vô tận cho tu luyện, hơn nữa không cần lo lắng đói khát, nói cách khác ở chỗ này tu luyện mười năm, không cần lo lắng sẽ chết đói.

Còn có một công năng cực tốt, bồi luyện.

Không sai, chính là bồi luyện.

Cái gọi là bồi luyện, chính là mô phỏng ra một cái đối thủ chiến đấu cùng Mộc Phàm, từ đó đạt được kinh nghiệm cùng mài giũa các kỹ xảo trong chiến đấu.

Nghĩ vậy, hai mắt Mộc Phàm sáng ngời.

“Trước tu luyện.”

Mộc Phàm bình tĩnh lại, thời gian có hạn, mười năm trong này, một ngày bên ngoài.

Nhưng tưởng tượng đến tu luyện mười năm, liền nhịn không được hoảng hốt chút.

Dù sao cũng là mười năm a, mười năm trôi qua như thế nào?

Mộc Phàm trước cưỡng ép chính mình bình tĩnh lại, bắt đầu dùng chất lỏng trong bình nhỏ mà Lâm Cảnh Phong cho, đúng là Tôi thể dịch, dùng xong, vận chuyển Thanh đồng luyện thể thuật, trước tiên tu luyện môn Luyện thể thuật cường đại này rồi tính tiếp.

Hô!

Theo Mộc Phàm thi triển Luyện thể thuật, vận chuyển từng động tác từng động tác, toàn bộ thân thể tựa như một cỗ máy tinh vi.

Trong nháy mắt, Mộc Phàm liền cảm giác chung quanh có vô số năng lượng vọt tới, từ lỗ chân lông dũng mãnh tiến vào trong thân thể, bắt đầu một vòng tu luyện.

Đây là huyền bí của Luyện thể thuật, một khi vận chuyển tu luyện, là có thể không ngừng hấp thu năng lượng chung quanh tiến hành

tôi thể.

Vốn đang cho rằng chính mình tu luyện sẽ rất buồn tẻ dài lâu, nhưng vừa tiến vào trạng thái tu luyện, Mộc Phàm như quên mất hết thảy, quên mất cả thời gian.

Toàn thân toàn tâm đắm chìm trong tu luyện, lần đầu trải nghiệm loại cảm giác kỳ diệu từ Thanh đồng luyện thể thuật, trầm mê trong đó không thể tự kềm chế.

Tu luyện không ngày không đêm, đắm chìm trong tu luyện, Mộc Phàm không cảm giác được thời gian trôi đi.

Hắn đang đắm chìm trong huyền ảo của tu luyện ảo diệu như đã rơi vào và không thể thoát ra.

Nháy mắt, thời gian 10 năm trong phòng tu luyện trôi qua.

Chương 52: Thoát thai hoán cốt

Mười năm lướt qua trong giây lát.

Đinh!

“Nhắc nhở ký chủ, thời gian tu luyện mười năm chỉ còn lại ba phút cuối cùng, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng.”

Trong phòng tu luyện, có vô số thi thể yêu thú nằm ở đó, Mộc Phàm tựa như Tu La bò ra từ địa ngục, đứng trên sàn đầy thi thể.

Nghe tiếng hệ thống, Mộc Phàm đang đắm chìm trong chiến đấu giết chóc bỗng nhiên bừng tỉnh, nhìn thoáng qua vô số thi thể yêu thú bốn phía.

Rầm!

Ngay sau đó, vô số thi thể yêu thú đồng thời hóa thành ánh sáng biến mất, không thấy bóng dáng.

“Mười năm, tới rồi sao?”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, giống như đã cách một thế hệ.

Hắn mở phòng tu luyện, bế quan suốt mười năm, hiện tại nghĩ lại thật đúng như là một giấc mộng, không chân thật.

Mười năm tu luyện, khiến hắn thay đổi quá lớn.

Đầu tiên là chiều cao, từ một mét bảy lăm tăng lên một mét tám, dáng người cân đối, khuôn mặt trưởng thành thêm một chút.

Hơn nữa nhìn càng thêm góc cạnh rõ ràng, toàn thân tản ra một hơi thở khó diễn tả, như một tòa tháp không thể vượt qua.

“Mười năm khổ tu, một sớm lột xác, rốt cuộc thay da đổi thịt.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, khóe miệng cong lên.

Hồi tưởng lại quá trình chính mình khổ tu mười năm trong phòng

tu luyện, có thể nói là thu hoạch rất nhiều.

Đầu tiên, Thanh đồng luyện thể thuật bởi vì có sự trợ giúp của Tôi thể dịch là môn đầu tiên tu luyện tới tầng mười viên mãn trong năm đầu, cuối cùng lại dùng hai năm bước vào tầng thứ hai mươi.

Nhưng chính là ở chỗ này, không cách nào bước vào tầng thứ hai mươi mốt, bất đắc dĩ chỉ có thể tạm thời từ bỏ tu luyện.

Mấy năm kế tiếp, Mộc Phàm tiêu hao khoảng năm năm, mới tu luyện Thượng cổ luyện khí thuật đến tầng thức mười cực hạn.

Tu luyện hai hệ thống, tổng cộng tốn thời gian tám năm.

Hai năm còn lại Mộc Phàm không có tiếp tục tu luyện mà lựa chọn chiến đấu.

Không sai, trong hai năm cuối này, Mộc Phàm sử dụng chức năng bồi luyện của phòng tu luyện, mô phỏng vô số đối thủ để chiến đấu.

Trong đó có rất nhiều yêu thú, từng thấy trên TV, trên mạng hiện ra, hắn không ngừng chiến đấu mài giũa.

Còn có các loại nhân vật, thậm chí Mộc Phàm đều cho mười vị giám khảo kia hiện ra, hắn không ngừng khiêu chiến, rốt cuộc thấy rõ sự cường đại của những giám khảo đó.

Đặc biệt là quan chủ khảo Tra Lý Tư, quả thực cường đại kinh người, Mộc Phàm khiêu chiến nhiều lần đều thảm bại, không một lần thắng lợi.

Mười tên giám khảo, trước sau đều đạt được một hai lần thắng lợi, nhưng chỉ có mỗi Tra Lý Tư là hắn đánh như thế nào cũng không đánh lại, hoàn toàn bị ngược.

Chuyện này làm cho Mộc Phàm có nhận thức sâu sắc đối với thực lực của Tra Lý Tư.

Hai năm cuối này Mộc Phàm vật lộn, chém giết, mài giũa ý thức cùng kỹ xảo chiến đấu của mình, gần như tôi luyện kỹ xảo chiến đấu với Tôi thể quyền cùng Bát cực quyền tới mức độ xuất thần

nhập hóa.

Tu luyện cảnh giới là một chuyện, kỹ xảo chiến đấu lại là một chuyện khác.

Lần tu luyện này, hai năm chiến đấu mài giũa đem lại cho Mộc Phàm thu hoạch lớn nhất, có thể nói cả người từ tinh khí thần, từ trong đến ngoài đều đạt được một lần lột xác.

Hoàn toàn lột xác, làm Mộc Phàm giống như thay da đổi thịt.

Mười năm tu luyện cùng mài giũa, khiến Mộc Phàm thay đổi thành một người khác, thành thục, ổn định, cả người tản ra một khí phách khiến người ta kính sợ.

Đây là khí độ, khí độ của một võ giả, một người tu chân.

Mộc Phàm song tu hai hệ, Luyện thể thuật tầng hai mươi, luyện khí thuật tầng mười, còn cảnh giới, Luyện thể thuật tầng hai mươi tương đương với võ giả Tiên thiên viên mãn, nửa bước tông sư, mà luyện khí thuật tầng mười, tương đương với tu chân cảnh giới Tiên thiên luyện khí nhập thể tiểu thành.

Ở trong thân thể hắn đang có một cổ luyện khí bàng bạc đang sôi trào mãnh liệt, giống như sông lớn chảy xiết, chảy xuôi mỗi một ngõ ngách.

Luyện khí của hắn bàng bạc cuồn cuộn, che kín toàn thân từ trên xuống dưới.

“Hệ thống, sao không thấy tiên thiên thiên cương khí của ta, chẳng lẽ...”

Mộc Phàm bỗng nhiên hỏi.

Khi hắn tu luyện luyện khí thuật đến tầng thứ mười, tiên thiên cương khí trong cơ thể tự dưng biến mất không thấy.

Chỉ nghe hệ thống trả lời nói: “Ký chủ, tiên thiên cương khí của ngươi đã dung nhập vào luyện khí, tuy hai mà một, do đồng tu hai hệ thống nên đã dung hợp.”

“Nói cách khác, hiện tại dù ký chủ thi triển võ kỹ hay pháp thuật tu chân đều có thể vận dụng luyện khí trong cơ thể, uy lực so với trước đó chỉ có cường đại hơn.”

Hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm hiểu ra, quả nhiên như chính mình suy đoán.

Tiên thiên cương khí dung hợp với luyện khí, hình thành một lực lượng càng cường đại hơn, là chuyện tốt.

“Thực lực hiện tại của ta cụ thể mạnh đến mức nào a?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, sau đó phân phó nói: “Hệ thống, mô phỏng cho ta một cái máy đo lực.”

Ong!

Chỉ thấy một luồng sáng hiện ra, trước mắt Mộc Phàm lập tức có một máy đo lực.

Nhìn máy đo lực, Mộc Phàm hít sâu một hơi, trong cơ thể có một lực lượng bàng bạc bùng nổ, sức mạnh thân thể thuần tuý tựa như lũ bất ngờ phát ra.

Oanh!

Một quyền nện tới, máy đo ầm vang một tiếng, giống như bom nổ mạnh, đinh tai nhức óc.

Toàn bộ máy đo lực đầu tiên kịch liệt đong đưa, sau đó phát ra ánh sáng hồng chói mắt, bên trên hiện lên một số liệu đỏ tươi, không ngừng tăng.

Cuối cùng dừng lại.

Quyền lực: 200 tấn!

Nhìn con số trước mắt, đôi mắt Mộc Phàm mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

Hai trăm tấn, đây vẫn là lực lượng cơ thể thuần túy, không có vận dụng luyện khí trong cơ thể.

Nếu vận dụng lực lượng luyện khí, nhất định càng thêm khủng bố dọa người.

Nhưng máy đo lực chỉ có thể đo lực lượng thuần túy, không thể đo lường chính xác sức phá hoại khi có luyện khí.

Cho nên Mộc Phàm không có thử dùng luyện khí trong cơ thể, cũng có thể căn cứ tình huống này phán đoán sức chiến đấu hiện tại của bản thân.

Phòng ngự thân thể đao thương bất nhập, tựa như tinh cương, vô địch trong cảnh giới Tiên thiên!

Còn tông sư, có thể đánh thắng một vài tông sư bình thường, không có vấn đề gì.

Cho nên mới nói lần khổ tu mười năm này Mộc Phàm thật sự thoát thai hoán cốt, một bước lên trời.

“Rốt cuộc không cần khổ nữa rồi ha ha.”

Mộc Phàm sảng khoái, cười to vài tiếng.

Đối với kết quả sau khi khổ tu mười năm, hắn tương đối hài lòng, không, phải là rất rất hài lòng.

“Đáng tiếc, chỉ có mười năm, nếu lại tu luyện một trăm năm, ta nhất định có thể treo toàn thế giới lên đánh a.”

Mộc Phàm dõng dạc nói, nếu truyền ra ngoài chắc chắn bị vô số người phun nước miếng dìm chết.

Quá cuồng vọng.

Đinh!

“Thời gian tu luyện kết thúc...”

Đang khoe khoang, chỉ nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên đã biến mất khỏi phòng tu luyện.

Lại nhìn, Mộc Phàm đã về tới trong phòng.

Nhìn sắc trời bên ngoài, vừa mới tờ mờ sáng, không khí ngoài rừng cây tươi mát, hoa thơm chim hót.

Còn khảo hạch ở trường học, trước mắt hắn không có hứng thú đi xem, hiện tại chỉ muốn tranh thủ thời gian đề cao thực lực, miễn cho bị khi dễ khi tới Thanh Bắc cao giáo.

Khảo hạch còn một ngày nữa liền kết thúc.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú biết tu luyện...”

Mới vừa đi ra, tiếng chuông di động từ túi Mộc Phàm truyền đến.

Lấy di động ra nhìn, khiến Mộc Phàm ngoài ý muốn chính là Võ Cương, vị đội trưởng đội chấp pháp này đang gọi tới.

“Võ đội, có chuyện gì sao?”

Nghe máy, Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi.

Trong lòng hắn đang thắc mắc, sáng sớm cho gọi điện cho hắn, chẳng lẽ dò hỏi chuyện khảo hạch?

“Mộc Phàm, hiện tại ngươi rảnh sao, tới đây một chuyến, ta có việc muốn nói với ngươi.”

Giọng điệu Võ Cương ngưng trọng, như xảy ra chuyện lớn gì đó, làm trong lòng Mộc Phàm có loại dự cảm không tốt.

“Được, ta lập tức đến.”

Không nghĩ nhiều, Mộc Phàm trực tiếp đáp ứng, tắt điện thoại lập tức ra cửa, thậm chí không kịp thay quần áo, trực tiếp vội vàng rời đi.

Trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Từ trong điện thoại nghe được giọng Võ Cương có chút không ổn, chắc chắn xảy ra chuyện lớn.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền tới tới trụ sở đội chấp pháp thứ ba của khu thứ tám.

“Võ đội, ta tới.”

Nhưng hắn mới vừa vừa tiến đến liền cảm giác không khí không thích hợp.

Lúc này, trong chấp pháp đội có một sự u ám bao phủ, từng người đau buồn đứng ở nơi đó, không rên một tiếng.

Trong lòng Mộc Phàm lộp bộp, quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Chương 53: Tin dữ

Tất cả nhân viên đều đến đông đủ, mỗi người đứng ở nơi đó, vẻ mặt đau buồn.

“Võ đội!”

Mộc Phàm đi tới, sắc mặt ngưng trọng, có dự cảm không tốt.

Thấy Mộc Phàm tới, phần lớn người cũng không nhận thức hắn, có vẻ hơi kinh ngạc.

Nhưng có mấy người biết Mộc Phàm, cho nên khi nhìn thấy hắn khẽ gật đầu.

Võ Cương gật đầu với Mộc Phàm, mọi người không ai nói chuyện.

Mộc Phàm vừa tới gần nhìn, thấy mọi người đang vây quanh một loạt hộp gỗ, mỗi hộp đều in một tấm ảnh chụp.

Hủ tro cốt!

Nhìn đến những hộp này, trong lòng Mộc Phàm lộp bộp, thật sự có chuyện rồi.

Hắn nhìn chung quanh, không thấy Lăng Sa cùng vài tên đội viên lúc trước, trong lòng trầm xuống, đã suy đoán được gì đó.

Ngay sau đó hắn thấy một hủ tro cốt trong đó có hình Lăng Sa, trong lúc nhất thời sửng sốt.

“Võ đội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, này...” Mộc Phàm không nhịn được mở miệng hỏi.

Nghe Mộc Phàm dò hỏi, Võ Cương im lặng một hồi mới thở dài một tiếng.

“Ai...” Võ Cương lắc đầu, nói: “Vốn là không muốn nói cho ngươi, nhưng ngươi cũng coi như nửa thành viên đội chấp pháp, nói cho ngươi cũng không sao.”

“Lăng Sa, còn có tên đội viên, đi bên ngoài khu quy hoạch chấp hành nhiệm vụ gặp bất trắc, toàn bộ hy sinh.”

Lời vừa nói ra, đồng tử Mộc Phàm đồng tử co chặt, tim đập hơi dồn dập.

Hắn vừa nhớ tới lần trước gọi điện thoại cho Lăng Sa không được, cũng đã cảm thấy kỳ quái, hiện tại nghe Võ Cương nói, trong lòng đều khó tránh khỏi có chút mất mát.

Hắn cùng Lăng Sa tuy rằng quen biết không lâu, cũng coi như là nửa bằng hữu, không nghĩ tới thế mà đã chết, trong lòng ít nhiều có chút buồn.

Nhìn hủ tro cố in hình Lăng Sa trước mắt, nhớ tới bộ dạng không đáng tin của Lăng Sa, bộ dạng lỗ mãng hấp tấp kia.

Lần đầu gặp mặt liền đá nát cửa buồng vệ sinh của mình, hiện tại hồi tưởng lại, trong lòng khó tránh khỏi thổn thức, không nghĩ tới chớp mắt người đã không còn.

“Nàng chết như thế nào?” Mộc Phàm im lặng một hồi mới mở miệng hỏi.

Võ Cương chần chờ, cuối cùng vẫn thở dài nói: “Là bị một đám yêu thú tập kích, trong quá trình chạy trốn lại gặp phải Kẻ thất lạc, cuối cùng toàn bộ tiểu đội hy sinh.”

“Chúng ta nhận được tín hiệu cầu cứu lập tức chạy đến, chỉ tìm được một ít vụn thi thể, còn có trang bị của bọn họ đều ở trong này.”

Nói đến chỗ này, vị Võ Cương tính cách rắn rỏi này cũng không nhịn xúc động, đôi mắt hơi ướt, nước mắt từng giọt lăn dài.

Tổn thất một tiểu đội, với hắn mà nói là sự đả kích rất lớn.

Mộc Phàm nghe xong im lặng, yêu thú tập kích rất bình thường, nhưng hắn không biết Kẻ bị lạc mà Võ đội vừa nói là cái thứ gì.

“Võ đội, Kẻ thất lạc là cái gì?” Mộc Phàm có chút không hiểu hỏi.

Võ Cương còn chưa kịp nói, một đội viên bên cạnh cố nén đau buồn mở miệng.

“Để ta nói đi.”

Hắn lau nước mũi, rưng rưng nói: “Cái gọi là Kẻ thất lạc, chỉ một ít nhân loại bị năng lượng dị chủng ăn mòn thần trí, hóa thành một đám con rối chỉ biết giết chóc.”

“Bọn họ hơn phân nửa là một ít nhà thám hiểm, hoặc là một ít Liệp yêu giả... Tóm lại, sau khi bị năng lượng dị chủng ăn mòn đã mất trí, hoàn toàn không phải nhân loại.”

Nghe đến đây, Mộc Phàm cuối cùng hiểu rõ, trong lòng có cảm giác áp lực, rất không thoải mái.

Nhìn những hủ tro cốt trước mắt, tám người, một tiểu đội hy sinh toàn bộ, hắn thấy trên hủ tro cốt của Lăng Sa có một đồ vật quen thuộc.

Đó là chuỷ thủ Lăng Sa từng dùng, bị chặt đứt một đoạn, bên trên dính một vết máu đỏ, có mùi hôi tanh.

Loại mùi vị tanh hôi này, như một loại máu thúi, làm hắn nhịn không được nhíu mày.

“Võ đội, chẳng lẽ cao tầng khu thứ tám không có phái người đi tiêu diệt những thứ mang đến sự uy hiếp này sao?”

Mộc Phàm nghĩ không ra mở miệng hỏi.

Đám người Võ Cương vừa nghe đều lộ ra vẻ chua xót, một đám lắc đầu thở dài, không rõ là ý gì.

Thấy Mộc Phàm có chút khó hiểu, Võ Cương mới, giải thích: “Bên trên tự nhiên có lực lượng đi tiêu diệt chúng nó, nhưng chung quy không có biện pháp giết sạch sẽ a.”

“Hơn nữa, uy hiếp bên ngoài khu quy hoạch cũng không phải là uy hiếp lớn nhất, thật ra uy hiếp lớn nhất đến từ dị vực.”

Võ Cương nói đến chỗ này dừng một chút, hắn nhìn Mộc Phàm,

trên mặt lộ ra sự vui mừng.

Chỉ nghe hắn nói: “Ngươi sắp tiến vào Thanh Bắc cao giáo, dù ta không nói ngươi cũng sẽ tiếp xúc với mấy thứ này, cho nên liền không cần ta nhiều lời.”

“Thật ra lần này gọi ngươi lại đây là có một chuyện quan trọng.”

Võ Cương nói đến đây ngừng hạ, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Mộc Phàm, hiển nhiên Mộc Phàm không biết hắn gọi lại đây làm gì.

Im lặng một hồi, Võ Cương đột nhiên mở miệng nói: “Vừa rồi, quan chủ khảo Thanh Bắc cao giáo, Tra Lý Tư, gọi điện thoại cho ta.”

Tin tức này làm Mộc Phàm sửng sốt thật lâu, Tra Lý Tư gọi điện thoại cho hắn?

Chỉ nghe Võ Cương cười khổ nói: “Ta không nghĩ tới, Tra Lý Tư thế mà coi trọng ngươi như vậy, biết ngươi vào đội chấp pháp lập tức gọi cho ta.”

“Hắn nói gì đó?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Những người khác đều có biểu tình quái dị, nhìn về Mộc Phàm khiến toàn thân hắn không thoải mái.

Chỉ nghe Võ Cương chậm rãi nói: “Hắn nói cho ta, ngươi đánh bại một vị giám khảo, thiên phú tiềm năng hơn người, là thiên tài trăm năm khó gặp, con đường của ngươi không ở đội chấp pháp, kêu ta không nên cột ngươi vào nơi này.”

“Hả..” Mộc Phàm sửng sốt, có chút cạn lời.

Tra Lý Tư thế mà gọi điện cho Võ Cương, nói thẳng muốn hắn thả người, ý rất rõ ràng, Mộc Phàm không thích hợp với đội chấp pháp.

Võ Cương lộ ra một nụ cười khổ: “Tên kia vừa gọi tới liền giáo huấn một trận, nói đến ta cứng miệng không trả lời được.”

“Nói trắng ra là đội chấp pháp chúng ta chỉ là giữ gìn khu quy

hoạch khu cùng an toàn trong khu hoạch, thật sự không thích hợp với ngươi."

Nói đến điểm này, sắc mặt Võ Cương phức tạp, nhìn Mộc Phàm từ trên xuống dưới, càng xem càng hài lòng.

Hắn cười nói: "Cả đời ta chưa bao giờ nhìn lầm, ngươi quả nhiên không giống người thường, có thể được đến quan chủ khảo Thanh Bắc cao giáo Tra Lý Tư khen ngợi như vậy, tương lai của ngươi không thể lường được."

"Nói ta nghe, ngươi thật sự đánh thắng một vị giám khảo sao?" Võ Cương vẫn có chút khó tin, hỏi.

Mộc Phàm có chút xấu hổ, dù sao không phải chuyện vẻ vang gì cả, nhân lúc người ta có ám thương mới có cơ hội, cũng coi như không lên mà đánh bại đối phương.

"Cũng không tính đánh bại, chỉ là đối phương có ám thương, mới để ta chui chỗ trống." Mộc Phàm cười khổ giải thích một câu.

Đám người Võ Cương nhìn nhau, bị làm cho kinh ngạc.

Phải biết rằng mỗi một giám khảo Thanh Bắc cao giáo đều là cường giả cấp độ Tiên thiên, Mộc Phàm nhỏ tuổi như thế này mà có thể đánh bại cao thủ Tiên thiên, đủ để chấn động nhân tâm.

Không quan tâm là dùng biện pháp gì, tóm lại, đánh bại chính là đánh bại, người ta thừa nhận bị đánh bại chính là một sự thật không thể chối cãi.

"Tốt!" Võ Cương cười ha hả.

Hắn trấn an nói: "Ta không nhìn lầm người, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng, thôi, Tra Lý Tư nói đúng, nhân tài giống ngươi không nên bị mai một ở chỗ này."

"Đây là hồ sơ thân phận của ngươi, bên trong còn có một chút đồ vật là ta cho ngươi, lấy về xem đi, con đường tương lai liền ở dưới chân ngươi, đi Thanh Bắc, không nên làm mất mặt khu thứ tám."

Võ Cương lấy một túi tài liệu túi đưa qua, nghiêm túc nói.

Mộc Phàm tâm tư vừa động, tiếp nhận, bên trong đúng là hồ sơ của hắn, vốn là nộp vào đội chấp pháp.

Nhưng hiện tại Tra Lý Tư tự mình gọi điện thoại tới muốn người, Võ Cương cũng không có biện pháp, chỉ có thể thả người, cho Mộc Phàm tự mình tung cánh.

Có lẽ thành tựu tương lai sẽ càng thêm chấn động, đối với khu thứ tám, thậm chí đối với nhân loại tới nói làm sao mà không phải là tăng thêm một phần lực lượng.

Mộc Phàm không hiểu những chuyện này, nhưng biết ý nghĩa trong đó, Tra Lý Tư không muốn hắn bị trói buộc ở đội chấp pháp, cho nên tự mình đòi người.

Hơn nữa, danh ngạch đề cử vẫn là mặt trên phát xuống, Thanh Bắc cao giáo mới là chỗ dừng chân kế tiếp của Mộc Phàm.

“Đa tạ Võ đội.”

Tâm tình Mộc Phàm có chút nặng nề, nghe được tin tức Lăng Sa tử vong, sắc mặt có chút u ám, có nhận thức rõ ràng hơn đối với sự nguy hiểm của khu vực chờ quy hoạch ngoài khu thứ tám.

Lăng Sa, lại chết đi như vậy.

“Ai...”

Mộc Phàm than một tiếng nói: “Võ đội, ta đây đi trước.”

Nói xong hắn không rên một tiếng cầm tài liệu cáo biệt Võ Cương cùng các thành viên đội chấp pháp.

Mọi người đều yên lặng nhìn Mộc Phàm rời đi, không có người nào nói thêm, rất nhiều người đều âm thầm đưa ra một lời chúc phúc.

“Tương lai nhân loại, chung quy là dựa vào một thế hệ lại một thế hệ nhân tài trẻ tuổi, chúng ta đều già rồi.”

Võ Cương nhìn bóng dáng Mộc Phàm rời đi, nhịn không được lẩm bẩm tự nói nói, mọi người chung quanh nghe xong đều im lặng.

Chương 54: Lời mời quái dị

Đi trên đường phố trong khu thứ tám, nhìn cảnh tượng bốn phía, người đến người đi, đột nhiên có chút miên man.

Với hắn mà nói, thế giới này chung quy vẫn xa lạ, từ nhỏ liền cảm giác không hợp với thế giới này, đây là một loại bệnh chung của người xuyên việt.

Nhớ tới chuyện Lăng Sa chết, tâm tình Mộc Phàm có chút phức tạp, thế giới này tràn ngập nguy cơ, không biết rõ khi nào sẽ chết.

Một người khoẻ mạnh, chớp mắt đã chết, trong lòng khó tránh khỏi thổn thức.

“Thế giới này, chung quy cần dựa vào thực lực để nói chuyện.”

Trên đường, Mộc Phàm dừng bước chân, nhìn đám người bốn phía, không ít người đều là người luyện võ.

Thật ra điểm này đối với Mộc Phàm mà nói là cực kỳ tốt, chỉ cần có thực lực cường đại, dù ở thế giới nào cũng có địa vị cực cao.

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, đi Thanh Bắc cao giáo, học tập võ học, tri thức tu chân, pháp thuật càng cao thâm hơn.

Càng quan trọng hơn là học được kỹ thuật luyện dược, luyện khí, từ đó nhờ hệ thống trợ giúp tăng cấp bậc, sau đó luyện dược, luyện khí kiếm lấy càng nhiều tiền tài tăng lên thực lực.

“Xem ra, không có một nguồn thu nhập cố định thì không làm được chuyện gì.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói, trong lòng có quyết đoán.

Hắn cần có nguồn tài chính cố định mới được, nếu không căn bản không có biện pháp chống đỡ hắn không ngừng tăng lên.

“Không rõ tiểu tử Mộc Hiên này ra sao, nhưng chắc chắn trên

người hắn có bí mật nào đó."

Trong lòng Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một người, là Mộc Hiên, đứa con riêng dẫm lên hắn thượng vị.

Tiểu tử này có bí mật, nếu không không có khả năng vô duyên vô cớ đột nhiên phất lên, nhất định giống như hắn, cũng có cơ duyên nào đó.

Bất tri bất giác, Mộc Phàm về tới cổng trường.

"Mộc ca, Mộc ca, chỗ này...."

Mới vừa trở lại cổng trường, liền nghe thấy một tiếng gọi ầm ĩ, Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một mập mạp hơn hai trăm ký chạy chậm lại.

Đúng là mập mạp.

Thấy mập mạp này, Mộc Phàm trợn trắng mắt, cười mắng: "Mập mạp, nhìn thấy ngươi chắc không chuyện gì tốt, nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

Mập mạp tới gần, tươi cười, hề hề nói: "Mộc ca, nói cho ngươi một tin tức tốt, Bát cực quyền ta đã nhập môn."

"...."

Nhìn bộ dáng vui vẻ của mập mạp, Mộc Phàm câm nín, cười thầm, ta có nên nói cho ngươi biết ta đã tu luyện đến Cứu cực hay không đây?

Nhưng mập mạp trong khoảng thời gian ngắn có thể tu luyện Bát cực quyền đến nhập môn, Mộc Phàm hơi kinh ngạc.

Hắn thầm nghĩ, thiên phú của mập mạp cũng không kém, có lẽ có thể bồi dưỡng một chút, dù gì hắn cũng là bằng hữu duy nhất trên thế giới này.

"Mập mạp, chăm chỉ tu luyện, tranh thủ sang năm khảo hạch vào Thanh Bắc, ta ở nơi đó chờ ngươi."

Mộc Phàm trịnh trọng báo cho mập mạp biết, hy vọng hắn có thể khảo hạch vào Thanh Bắc cao giáo.

Đối với đề nghị này, mập mạp rũ đầu, cười khổ nói: “Mộc ca, ngươi đừng mỉa mai ta, ta như vậy còn có thể khảo hạch vào Thanh Bắc sao, đừng nói đùa.”

“Ta có thể đi vào cao trung tu chân bình thường là vui rồi.”

Mập mạp lại cười nói: “Còn không có chúc mừng Mộc ca, khảo nhập Thanh Bắc cao giáo, từ đây một bước lên trời, tương lai cần phải che chở huynh đệ a.”

“Yên tâm, có phần ngươi.” Mộc Phàm lắc đầu bật cười, vỗ vỗ vai mập mạp.

Hắn nói lời thấm thía: “Mập mạp, ngươi phải tranh đua a, ta ở Thanh Bắc chờ ngươi, nếu sang năm không vào được, liền lưu ban, năm tiếp theo lại khảo hạch, thẳng đến lúc ngươi vào được Thanh Bắc mới thôi.”

“Nghe hiểu không?”

Mộc Phàm nghiêm khắc trừng hắn, làm vốn dĩ không thèm để ý, vẻ mặt mập mạp tức khắc nghiêm lại, biết Mộc Phàm nói sự thật, nếu dám từ chối, chắc chắn không thể thiếu vài cú đá a.

Nghĩ vậy, mập mạp cười khổ nói: “Mộc ca, ngươi đang làm khó ta a, được thôi, nghe Mộc ca.”

Cuối cùng mập mạp vẫn là đồng ý đề nghị của Mộc Phàm, cười khổ trong lòng, nhưng vẫn biết Mộc Phàm vì muốn tốt cho hắn.

“Đúng rồi, mập mạp, Tôi thể quyền cùng Bát cực quyền, ngươi cần phải nghĩ cách lĩnh ngộ đến Cửu cực, có lợi ích thật lớn đối với tương lai của ngươi.”

Cuối cùng, Mộc Phàm bắt đầu chỉ điểm mập mạp, hai người vừa đi vừa giảng bài, hắn giảng giải ý nghĩ tinh tuý của Tôi thể quyền cùng Bát cực quyền cho mập mạp.

Lần giảng giải này làm mập mạp rộng mở thông suốt, lĩnh ngộ hai

loại quyền pháp, có lý giải mới.

Dù sao Mộc Phàm đã tu luyện tới lĩnh vực Cứu cực, chỉ điểm mập mạp dư dả, hoàn toàn chính là như thể hồ quán đỉnh, giúp mập mạp có nhiều lý giải cùng thu hoạch.

“Mập mạp, ngươi ở cửa chờ ta có phải có việc gì hay không?” Mộc Phàm ngay sau đó nhớ tới chuyện này.

Mập mạp vừa nghe lập tức tỉnh ngộ: “Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên chuyện chính.”

“Mộc ca, sơ tam đã có bốn tên thông qua khảo hạch ban đầu, người bên ngoài tới cũng có ba tên thông qua khảo hạch, chuẩn bị tiến hành khảo hạch tiếp theo.”

Mập mạp nói ra tin tức này, nhị trung sơ tam có bốn người thông qua khảo hạch, bên ngoài có ba người.

Trong đó một người đúng là vị được gọi là thiên tài nhà nghèo Triệu Tuyên kia, hắn thông qua khảo hạch là chuyện rất bình thường.

Hai tên khác thì Mộc Phàm không quen biết, nghe mập mạp nói hai người này là một nam một nữ, hình như còn đi cùng nhau.

“Trừ Triệu Tuyên, còn có một người tên Lữ Nguyên, cùng với một cô nàng tên Hà Dĩnh, hai người đều có tu vi Tôi thể viên mãn, đã trải qua mười lần linh khí tôi thể, rất cường đại.”

Mập mạp liên tiếp giới thiệu, giải thích tin tức mình biết.

Mộc Phàm nghe xong như suy tư gì đó, gật gật đầu hỏi: “Vậy mấy người sơ tam thông qua khảo hạch, là những ai?”

“Kia còn phải nói, đương nhiên là bốn tên xếp hạng đầu, mấy tên xếp hạng đằng sau đều rơi đài, không thể thông qua khảo hạch.”

Mập mạp nói đến chỗ này liền lắc đầu, hắn nói: “Ngươi còn nhớ rõ tên xếp đệ nhất Đường Xán kia sao, hắn giống ngươi nói muốn đánh bại giám khảo, kết quả bị đánh thảm.”

Mộc Phàm nghe xong rất là kinh ngạc: “Đường Xán? Tên kia cũng muốn đánh bại giám khảo, lấy tự tin từ đâu?”

“Không rõ hắn học được một loại võ học cao thâm từ nơi nào, đột nhiên bùng nổ, giám khảo đều bị đả thương, nhưng bởi vì phản phệ nên bị đánh rất thảm, cái loại võ học này hình như phản phệ rất lớn.”

Mập mạp nói như có chuyện lạ.

Mộc Phàm thì suy đoán hẳn là võ học cường đại nào đó, cái loại giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, có khiếm khuyết rất lớn.

“Còn có ai?” Mộc Phàm nhẹ giọng hỏi.

Mập mạp vừa muốn nói chuyện, đột nhiên thân thể ngừng lại, hai mắt trợn tròn nhìn phía trước.

“Mập mạp ngươi bị sao?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Chỉ thấy hai mắt mập mạp trợn tròn, hình như thấy chuyện gì đó làm hắn phẫn nộ, cái trán đỏ lên, gân xanh nổi đầy.

“Khốn nạn.” Mập mạp bóp chặt tay, nhìn rất phẫn nộ.

Mộc Phàm nhíu mày, nhìn theo ánh mắt hắn, vừa lúc thấy một nam một nữ đang từ khu dạy học đi đến.

Hai người vừa nói vừa cười, hơn nữa biểu hiện cực kỳ thân mật, tay nắm tay, như một đôi tình nhân, mới từ trong ký túc xá đi ra.

Trông dáng vẻ là vừa mới làm chuyện tốt.

Mộc Phàm lắc đầu, hai người kia hắn biết, đều cùng ban với mập mạp, mà cô gái kia đúng là người mập mạp thầm thích.

Nhìn thấu điều này, Mộc Phàm lập tức hiểu.

Hắn cười nói: “Mập mạp, muốn ta thay ngươi đánh chết tiểu tử kia hay không?”

Nghe thế, mập mạp lập tức bừng tỉnh, nhìn nhìn hai người đã đến

gần kia, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Mộc ca, không cần, loại nữ nhân này ta không cần, buổi sáng còn nhận lời đi ăn tối với ta, đảo mắt liền đi theo tiểu tử kia.”

Nói xong, vẻ mặt mập mạp lạnh ngắt.

“Mập mạp, chăm chỉ tu luyện, chờ ngươi có thực lực cường đại, còn buồn rầu vì không có nữ nhân sao?”

Mộc Phàm nhẹ nhàng vỗ vai mập mạp an ủi một câu, nói lời thật lòng.

Thế giới này, ngươi có thực lực, còn lo không có nữ nhân, cho không cũng có một đống.

“Mộc ca, ta hiểu.”

Mập mạp thay đổi, cả người đều trở nên khác hẳn, tóm lại, Mộc Phàm cảm thấy đây là chuyện tốt, có lẽ từ lúc này trở đi, mập mạp sẽ càng nỗ lực tu luyện.

“Đúng rồi Mộc ca, vừa rồi Đồng Tâm tìm ta, hẹn ngươi buổi tối gặp nhau ở núi sau trường học.”

Mập mạp mang vẻ mặt cổ quái nhìn Mộc Phàm nói.

Tin tức bất ngờ làm Mộc Phàm hoàn toàn sửng sốt.

“Đồng Tâm?”

“Ngươi nói nàng hẹn ta buổi tối đến sau trường?”

Mộc Phàm khiếp sợ hỏi, ngơ ngác hỏi có phải hay không.

Mập mạp gật đầu thật mạnh, cười hề hề nói: “Mộc ca, cố lên nha, Đồng Tâm chính là nữ thần thiên tài của nhị trung chúng ta a.”

“Cố cái đầu ngươi, ta với nàng không có bất luận kỳ liên quan gì!” Mộc Phàm cười mắng một tiếng.

Đồng Tâm, là một trong những thiên tài nhị trung, ở trong trường học xếp hạng thứ hai, không phân cao thấp với Đường Xán.

Nhưng Mộc Phàm thắc mắc chính mình cùng đối phương không có một chút quan hệ gì, thậm chí chưa từng nói một câu với nhau, trước kia Mộc Phàm chính là trò cười trong trường học, hai người hoàn toàn không qua lại.

Hiện tại đột nhiên nghe đối phương hẹn mình buổi tối gặp nhau, thật sự là quỷ dị a.

“Mộc ca, nữ thần chủ động hẹn ngươi, cơ hội khó có được nha.” Mập mạp cười hì hì hỏi.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, cười mắng: “Đầu óc động kinh sao, đột nhiên hẹn ta buổi tối đến sau núi, chỗ này chắc chắn có vấn đề, ngốc mới đi, ta không rảnh đi gặp nàng.”

“Đi thôi, đi xem khảo hạch hôm nay có ai thông qua.”

Mộc Phàm nói xong đi hướng luyện võ trường, hôm nay là ngày cuối cùng khảo hạch, không biết có mấy tên có thể thông qua.

Chương 55: Quân thể trạng đấu thuật

Lúc chiều tối, kết thúc một ngày khảo hạch cuối cùng.

Cả ngày hôm nay, có không ít người khảo hạch nhưng lại không có một ai thông qua.

Không thể không nói, khảo hạch của Thanh Bắc cao giáo thật sự không dễ dàng, đây mới chỉ là khảo hạch bước đầu thôi, còn có các khảo hạch khác.

Trong trường học, không ít người mang vẻ mặt thất hồn lạc phách, không thông qua khảo hạch, tâm tình tự nhiên không thể tốt được.

Tuy rằng không đậu Thanh Bắc cao giáo, nhưng các cao giáo tu chân khác vẫn được, hơn nữa khảo hạch không nghiêm khắc như vậy.

Toàn bộ nhị trung thông qua khảo hạch ban đầu là bốn người xếp hạng top 4 sơ tam, Đường Xán, Đồng Tâm, còn có xếp hạng thứ ba, thứ tư Ngô Thiếu Minh, Lưu Vĩnh.

Còn những người tới từ bên ngoài chỉ có ba người Triệu Tuyên, Lữ Nguyên, Hà Dĩnh thông qua khảo hạch.

Điều này làm cho rất nhiều người cảm giác Thanh Bắc cao giáo thật sự quá khó khăn.

“Mộc ca, tính luôn cả ngươi chỉ có tám người thông qua khảo hạch, quá khó, sang năm ta chắc chắn là không có hy vọng rồi.”

Nhìn khảo hạch cả ngày nay, trong lòng mập mạp chịu đủ đả kích.

Toàn bộ nhị trung chỉ năm người thông qua bao gồm cả Mộc Phàm, bên ngoài ba người, tổng cộng chỉ tám người thông qua khảo hạch ban đầu.

Kế tiếp còn có các khảo hạch khác, nói không chừng có thể bị đào

thải tiếp, tóm lại, muốn tiến vào Thanh Bắc cao giáo không phải dễ dàng như vậy.

“Yên tâm, chăm chỉ tu luyện là được, chuyện sau này ai có thể nói chính xác?”

Mộc Phàm trấn an vài câu, mập mạp có chút bất đắc dĩ, không có lòng tin.

“Hơn nữa, đây chỉ là nhị trung khảo hạch, ta suy đoán khảo hạch ở các trường học khác có không ít người thông qua.”

Như trường nhất trung nơi Mộc Hiên học, không biết gia hỏa này có tham gia khảo hạch hay không, gần đây không biết tiểu tử này đang làm gì.

Hai người thẳng đến nhà ăn, đầu tiên là ăn một bữa cơm.

“Mộc ca, ta đây đi về trước.”

Ăn uống no đủ, mập mạp tạm biệt Mộc Phàm, một mình trở về ký túc xá.

Còn lại mình Mộc Phàm bước chậm nơi vườn trường, mấy đồng học đi ngang đều bàn luận về khảo hạch chiêu sinh của Thanh Bắc hai ngày nay.

Không ít người hưng phấn nghị luận, nhưng càng có nhiều người nói về Mộc Phàm.

Mộc Phàm vốn chính là trò cười của nhị trung, nhưng hiện tại đột nhiên một tiếng hót kinh người, có thể nói là một trận chiến thành danh, toàn bộ trường học trên dưới đều đang nói về hắn.

Cả hiệu trưởng mới cũng buồn bực, không nghĩ ra Mộc Phàm vì sao có loại bản lĩnh này, chẳng lẽ những biểu hiện lúc trước đều là giả vờ sao?

Màn đêm dần dần buông xuống, vườn trường dần dần ít người, Mộc Phàm đi đi, bước chân chợt dừng, nghĩ tới lời nói vừa rồi của mập mạp.

“Vì sao Đồng Tâm hẹn ta ra núi sau trường học?”

Mộc Phàm đứng yên trên đường, trong lòng đang suy tư vấn đề này.

Đối với Đồng Tâm, thật ra hắn không biết nhiều lắm, thậm chí hai người chưa từng tiếp xúc, vì sao đột nhiên hẹn hắn đi sau núi.

Chuyện này thật kỳ quái!

“Đồng Tâm này đang tính toán điều gì?” Mộc Phàm nghĩ không ra.

Đơn giản là không nghĩ nữa, dù sao không định đi, quan tâm làm gì.

Vô duyên vô cớ đột nhiên chạy tới hẹn mình, Mộc Phàm lại không phải thằng ngốc, tự nhiên sẽ không tới chỗ hẹn.

Cho nên Mộc Phàm trực tiếp ra khỏi vườn trường.

.....

Đêm, dần dần đen hơn.

Ở ngọn núi sau trường học sau, có một mảnh đất trống, nơi đó thường có người luyện võ.

Lúc này, trên đất trống có một người đang đứng, nhìn từ sau lưng, dáng người cao gầy, lồi lõm quyến rũ, từ phía sau nhìn tới hoàn là đường cong.

Nàng chính là xếp hạng thứ hai trong nhị trung, Đồng Tâm, một nữ sinh có thực lực cường đại, hơn nữa còn xinh đẹp gợi cảm.

Đồng Tâm mặc một bộ trang phục huấn luyện, tôn lên thân hình thướt tha của nàng, trong bóng đêm mờ ảo, có vẻ rất mê người.

Nhưng nơi này chỉ có mình nàng, tự nhiên không ai thưởng thức phong cảnh khó có được này.

Đồng Tâm đợi hơn một giờ, vẫn không thấy người mình chờ xuất hiện.

“Thế mà không tới?” Đồng Tâm nhìn lướt qua bốn phía, hơi chau mày.

Đợi thật lâu, không thấy Mộc Phàm xuất hiện, trong lòng Đồng Tâm bỗng nhiên trào ra một chút bất mãn.

Chính mình chủ động mời, đối phương thế mà không tới.

“Mộc Phàm, dám để ta leo cây.”

Lại đợi thêm nửa giờ, Đồng Tâm rốt cuộc tin tưởng Mộc Phàm sẽ không tới, trong lòng tức khắc nổ tung.

Chính mình hẹn một người, chưa bao giờ gặp được loại tình huống này, vốn tưởng rằng Mộc Phàm sẽ đến, không nghĩ tới sự đả kích đến quá nhanh, quá đột ngột.

Trong lòng tức giận, thầm nói: “Ngươi chờ đó, đừng để ta tóm được ngươi, nhất định cho ngươi đẹp mặt.”

Phanh!

Nói xong, Đồng Tâm vỗ một chưởng vào cây to bên cạnh, cây to phải hai người ôm mới hết lập tức nổ thành mảnh vụn.

Nàng thở phì phò rời đi, toàn bộ rừng cây im ắng, khôi phục yên tĩnh, tường hòa.

Vèo!

Nàng rời đi không bao lâu, một bóng đen lặng yên hiện lên, nhìn Đồng Tâm thở phì phò rời đi.

“Đồng Tâm, vì sao ngươi phải tìm hắn?” Bóng người lẩm bẩm tự nói, nhìn bóng dáng Đồng Tâm.

Vị học sinh thiên tài nhị trung này thật sự tới sau trường học, hơn nữa xem tình huống là chờ đợi Mộc Phàm.

Chỉ tiếc, Mộc Phàm trực tiếp bỏ qua, căn bản không quan tâm, dù sao cũng không rõ đối phương đang làm trò gì.

“Đồng Tâm a Đồng Tâm, ngươi quá ngây thơ rồi, thật sự cho rằng hắn có thể giúp ngươi sao?”

Người này đi ra khỏi rừng cây, đã trông thấy được khuôn mặt hắn, thế mà là thiên tài xếp hạng nhất nhị trung, Đường Xán.

“Trên đời này, nếu có người có thể giúp ngươi, chính là ta, sớm hay muộn ngươi cũng sẽ tìm đến ta.”

Hắn nhìn phương hướng Đồng Tâm rời đi, khóe miệng cong lên.

Nói xong hắn xoay người ẩn vào trong rừng cây, chớp mắt biến mất không thấy.

Rừng cây nhỏ lại lần nữa rơi vào yên tĩnh, không có người nào biết, vừa rồi Đồng Tâm cùng Đường Xán đều tới nơi này.

Mộc Phàm càng không biết, Đồng Tâm vì sao đột nhiên hẹn mình tới chỗ này, dù sao đã cảm thấy trong đó có vấn đề tự nhiên sẽ không tới.

Bên kia, Mộc Phàm về tới biệt thự.

Mới vừa về tới,, di động liền vang lên.

“Lâm lão sư?” Mộc Phàm nghe điện thoại, có chút kinh ngạc.

Người gọi điện thoại tới chính là Lâm Cảnh Phong, rất ngoài ý muốn.

“Mộc Phàm, vốn muốn tiến hành huấn luyện đặc thù cho ngươi, nhưng hiện tại xem ra đã không cần.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Lâm Cảnh Phong, trong giọng nói mang theo một chút nhẹ nhõm, giống như được giải thoát.

Mộc Phàm nghe mà đầu đầy dấu chấm hỏi, nhưng chuyện tốt thì mình cảm ơn: “Lâm lão sư, ta còn phải đa tạ ngươi đã cho ta Tôi thể dịch, có tác dụng rất lớn đối với ta.”

“Không cần đa tạ, chỉ cần ngươi tu luyện có thành tựu là lời cảm

ơn sâu sắc nhất đối với ta rồi.”

Lâm Cảnh Phong nói: “Đúng rồi, nếu ngươi thông qua khảo hạch, ngày mai sẽ khởi hành đi Thanh Bắc cao giáo, tự chuẩn bị sẵn sàng, ta không thể đi cùng ngươi.”

“Chúng ta, gặp lại ở Thanh Bắc.”

Đô đô...

Nói xong, Lâm Cảnh Phong trực tiếp tắt điện thoại.

Mộc Phàm gãi gãi đầu, có chút không rõ, vị Lâm lão sư này quan tâm hắn đối vượt mức bình thường, cảm giác kỳ kỳ quái quái.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, ngồi trên sô pha, Mộc Phàm cầm lấy túi tài liệu mà Võ Cương đã đưa cho hắn, mở ra.

Bên trong có tư liệu cá nhân của Mộc Phàm, ngày mai phải nộp cho Tra Lý Tư.

“Hả?”

Mới vừa lấy ra, Mộc Phàm liền kinh ngạc phát hiện, bên trong không chỉ có tư liệu của hắn, còn có một quyển sách.

“Quân thể trạng đấu thuật?”

Hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, nhìn quyển sách này, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới lời Võ Cương nói trước đó.

Hắn nói có đồ vật cho mình, vốn không để ý, hiện tại vừa thấy thứ này liền rõ rồi, chính là Võ Cương cho hắn quyển Quân thể trạng đấu thuật này a.

Quân thể trạng đấu thuật, chính là một loại võ học chiến đấu cực kỳ cao thâm, chỉ có nhân tài đội chấp pháp hoặc là nhân tài trong quân đội mới có thể tu luyện.

Không nghĩ tới, Võ Cương lại cho hắn một quyển Quân thể trạng đấu thuật.

“Thôi, về sau trả lại ân tình này.”

Tâm tình Mộc Phàm có chút phức tạp, mình còn chưa có lập công đây, liền cầm chỗ tốt rồi, chung quy là một phần nhân tình, về sau lại nghĩ cách trả lại là được.

Vứt đi tạp niệm, Mộc Phàm mở Quân thể trạng đấu thuật ra, bắt đầu cẩn thận nghiêm túc quan sát.

Chương 56: Giai nhân hẹn

Quân thể trạng đấu thuật, là võ học chiến đấu cao cấp mà quân đội khu thứ tám khai phá ra, chuyên môn dành cho chiến đấu chém giết.

Có thể nói, Quân thể trạng đấu thuật chính là sát thuật trong chiến trường, vì chiến đấu mà tồn tại, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa lực sát thương cường đại.

“Quân thể trạng đấu thuật thật lợi hại.”

Mộc Phàm chỉ đọc thô sơ giản lược liền nhịn không được kinh ngạc cảm thán liên tục, so với Bát cực quyền càng cao cấp hơn, nếu nói Tôi thể quyền là quyền pháp cơ sở, Bát cực quyền là quyền pháp trung cấp thì Quân thể trạng đấu thuật chính là võ học cao cấp.

Thuật đấu vật cao cấp này chú trọng cách chiến đấu, lực sát thương kinh người.

Mộc Phàm không ngừng đọc, không ngừng lĩnh hội tinh túy, bắt đầu tìm hiểu cách tu luyện.

Sau khi nhìn ra một ít ảo diệu, Mộc Phàm lập tức đứng dậy đi ra sau biệt thự, bắt diễn luyện từng chiêu từng thức.

Ô...

Sau biệt thự truyền đến phá tiếng gió, có bóng người tung bay, đôi tay chuyển động mang theo từng đợt kình phong, bụi đất bốc lên, cuốn lá cây bay đầy trời rơi rơi bốn phía.

Mộc Phàm ở đây diễn luyện Quân thể trạng đấu thuật, ngay từ đầu còn thấy mới lạ, nhưng rất nhanh liền thuần thục nắm giữ các kỹ xảo.

Mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo một loại sát phạt chi ý lạnh thấu xương, tự nhiên dung nhập vào quyền thế, quyền ý, thậm chí chậm rãi diễn biến thành một thứ gì đó khác.

Sát ý!

Bộ đấu thuật này ẩn chứa sát ý lạnh thấu xương.

Mộc Phàm diễn luyện rồi dần dần đắm chìm trong đó, cả người như dung nhập vào bên trong, mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo nhuệ khí cùng sát khí kinh người.

Phanh phanh phanh...

Rất mau, trong không khí truyền đến từng tiếng nổ vang, nắm tay Mộc Phàm tung ra, chưởng vỗ vào không khí, phía phạm vi ba thước quanh thân hình thành một lốc xoáy.

Lá cây, cát bụi, vô số cành khô bị cuốn lên, hình thành một hình ảnh kỳ quái, giống như một vòng tường khí.

Nếu có cao thủ ở chỗ này, nhất định có thể nhìn ra Mộc Phàm sắp ngưng tụ tường khí ba thước của bản thân tường khí ba thước, dung hợp quyền ý, đao thương bất nhập, đạn pháo cũng nổ không nát.

Đó là một dấu hiệu của tông sư, chỉ có khi bước vào cảnh giới tông sư, ngưng tụ tường khí ba thước, mới thật sự trở thành tông sư một thế hệ.

Lấy tu vi Tiên thiên đỉnh phong hiện tại của hắn, lĩnh ngộ tương đối đơn giản, tu luyện gần mười phút liền thành công nhập môn.

Sau khi Quân thể trạng đấu thuật nhập môn, Mộc Phàm phát giác sự lĩnh ngộ của bản thân lại ở một cấp độ khác, những lý giải trước đó chỉ là da lông.

Hiện tại càng hiểu sâu hơn, chỉ là loại cảm giác kỳ diệu này nhanh biến mất, khiến hắn buồn bã mất mát.

“Kỳ quái, trạng thái vừa rồi rất kỳ diệu, như toàn thân toàn tâm đều đầu nhập trong đó, không hề có tạp niệm, giống như ở góc nhìn của thượng đế, quan sát từng chi tiết nhỏ nhất của mình.”

Mộc Phàm ngừng lại, khí xoáy quanh thân nhanh chóng tan rã, vô số cát bụi, lá cây rơi rụng đầy đất.

Hắn đứng ở nơi đó yên lặng lĩnh ngộ, hồi tưởng tất cả vừa mới trải qua, cảm giác rất kỳ diệu, như tiến vào cảnh giới kỳ quái nào đó.

“Hệ thống, vừa rồi là chuyện như thế nào?” Mộc Phàm suy nghĩ rồi dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, ngươi vừa mới tiến vào cảnh giới ngộ đạo trong truyền thiết, Thiên nhân hợp nhất.”

“Thiên nhân hợp nhất, ngộ đạo?”

Mộc Phàm bừng tỉnh, đã hiểu được chuyện gì.

Nhưng rất mau liền ảo não: “Ngộ đạo khó có được, có thể giữ lâu một chút thì tốt rồi, như vậy có thể tiếp tục lĩnh ngộ tu luyện, thậm chí trực tiếp tu luyện đến đỉnh.”

“Ký chủ không cần nhụt chí, chỉ cần ngươi không ngừng nạp tiền, mở ra công năng giai đoạn thứ hai của hệ thống, liền có cơ hội ngộ đạo.”

Lời hệ thống nói làm hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, vui mừng.

Không nghĩ tới hệ thống còn có công năng này, rất ngoài ý muốn a.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, hệ thống có năng lực này, nhưng chắc chắn giá cả không nhỏ, nói không chừng một lần ngộ đạo sẽ hố rớt rất nhiều tiền.

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, hỏi: “Hệ thống, Quân thể trạng đấu thuật tăng lên tới tiểu thành cần bao nhiêu?”

“Quân thể trạng đấu thuật, nhập môn 10 vạn, tiểu thành 100 vạn, đại thành 1000 vạn, viên mãn 1 tỷ, Cứu cực 10 tỷ.”

Nhìn giá cả hệ thống liệt kê ra, hai mắt Mộc Phàm trợn tròn.

“Hệ thống, ngươi quá đen.”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, thiếu chút nữa mắng chửi.

Tiểu thành tựu liền cần một trăm vạn, đại thành một ngàn vạn, viên mãn 1 tỷ, Cứu cực 10 tỷ, điều này làm cho Mộc Phàm có chút đau lòng.

“Thiệt thòi, thiệt thòi.” Mộc Phàm ảo não như khóc tang.

Hắn nhớ tới chính mình đã dùng hết một tấm thẻ Cứu cực cuối cùng, hiện tại nhớ tới, thật sự tiếc gần chết, nếu để đến bây giờ mới dùng, tốt biết mấy a.

“Lãng phí một tấm thẻ Cứu cực.”

Mặt Mộc Phàm như đưa đám nói: “Hệ thống, ta phát hiện tự tu luyện còn có lời một chút, hệ thống ngươi quá hố người, sớm hay muộn ta cũng bị ngươi hố chết.”

“Xin ký chủ ttự trọng, bổn hệ thống không tồn tại bất kỳ hành vi hố người nào.”

Hệ thống máy móc sửa lời Mộc Phàm, lần nữa nhấn mạnh không tồn tại hành vi hố người, nhưng Mộc Phàm luôn cảm thấy chính mình bị hố.

“Ngươi nhìn xem, ta tu luyện mười năm, tăng Luyện thể thuật lên tới tầng hai mươi, tốn bao nhiêu tiền?” Mộc Phàm trực tiếp phản bác.

Nhưng hệ thống trực tiếp trả lời: “Ký chủ quên mất, ngươi dùng chính là thẻ tu luyện 10 năm của hệ thống, còn có phòng tu luyện năng lượng vô tận, sẽ không đói khát, sẽ không tử vong.”

Lời vừa nói ra, Mộc Phàm tức khắc tắt lửa, không lời nào để nói.

Thật đúng như hệ thống nói, không có vài thứ kia, Mộc Phàm muốn dùng mười năm tu luyện đến cấp bậc này thật sự rất khó.

Có lẽ, đúng như hệ thống nói, nó không có hành vi hố người, chỉ là Mộc Phàm tự thấy thiệt thòi, thật ra ở bên ngoài dù cho ngươi một ngàn, một trăm triệu, không nhất định có thể đạt tới trình độ này.

Hơn nữa đừng quên, Mộc Phàm tu luyện mười năm, tương đương với một ngày bên ngoài, nói cách khác, trong thời gian một ngày

hắn liền trở thành võ giả Tiên thiên đỉnh phong, còn thành người tu chân Luyện Khí nhập thể.

Đồng tu hai hệ, càng không cần phải nói tới sự cường đại, có thể nói là thu hoạch rất nhiều.

“Được rồi, xem ra ta phải thay đổi quan niệm một chút.” Mộc Phàm hít sâu một hơi, âm thầm cười khổ.

Tiền, là vật ngoài thân, nếu có thể sử dụng để tăng thực lực, tại sao lại không dùng?

Người khác muốn cũng không có cơ hội này đâu.

“Một trăm vạn, chỉ có thể tăng tới tiểu thành, thôi, vẫn nên từ từ.”

Mộc Phàm lắc đầu, một trăm vạn trên người vẫn nên giữ làm phí sinh hoạt, miễn cho không có tiền ăn cơm, chết đói.

Tuy rằng hiện tại tới cảnh giới Tiên thiên, Luyện Khí nhập thể, có thể hấp thu năng lượng cuồn cuộn không ngừng từ không khí.

Nhưng vẫn phải ăn gì đó, còn không thể thật sự không ăn không uống mà duy trì năng lượng tiêu hao khổng lồ từ thân thể.

“Đi tắm rửa đã.”

Mộc Phàm nhìn nhìn cơ thể bốc mùi, xoay người vào biệt thự, đi rửa ráy một chút.

Tắm rửa một cái, cảm giác cả người sảng khoái.

Mới vừa tắm xong, tóc cũng chưa khô, liền nghe thấy tiếng di động vang lên.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú biết tu luyện...”

Mộc Phàm cầm lấy di động trên bàn, dãy số gọi tới làm hắn kinh ngạc.

“Là nàng?”

Dãy số này, đúng là Liệp yêu giả mà hắn quen biết trước đó, Mộng

Li.

Lúc này gọi điện thoại tới là có chuyện gì nha?

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng Mộc Phàm vẫn bật điện thoại.

“Này, Mộng Li?” Mộc Phàm thử một câu.

Đầu kia truyền đến tiếng Mộng Li: “Tìm ngươi có việc, có thời gian sao, ra gặp một chuyến, ở khu thứ tám, Tụ Tiên Lâu.”

Đô đô đô...

Mới vừa nói xong, bên kia liền tắt điện thoại, tiếng đô đô truyền đến, làm Mộc Phàm đơ ra, mình chưa kịp nói chuyện liền cúp rồi.

Mộc Phàm câm nín nhìn số điện thoại, cười khổ, nữ nhân này thật đúng là như vậy, chuyện gì mà không thể nói trong điện thoại chứ?

Một hai phải đi ra ngoài... Hả, từ từ, Tụ Tiên Lâu.

“Tụ Tiên Lâu?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, bỗng nhiên hứng thú.

Tụ Tiên Lâu a, nơi này chính là khách sạm cao cấp nhất khu thứ tám, bên trong có thịt yêu thú, dị thú,... Các loại sơn hào hải vị.

“Không quan tâm, đi ăn một bữa rồi tính.”

Mộc Phàm chảy nước dãi, lập tức xoay người lên lầu, thay quần áo, vội vội vàng vàng ra cửa.

Chương 57: Tụ Tiên Lâu

Khu thứ tám, Tụ Tiên Lâu.

Toà nhà cao mười tám tầng xa hoa, chính là nơi ăn uống sang trọng bậc nhất khu thứ tám, người tới nơi này đều là các võ giả, người tu chân cường đại.

Đương nhiên, nếu ngươi có tiền cũng có thể đi vào, nhưng phần lớn đều là cường giả tu luyện thành công, cho nên đặt tên là Tụ Tiên Lâu.

Tụ Tiên Lâu, trước cửa lớn xa hoa, có các loại siêu xe.

Đương nhiên, ở không trung Tụ Tiên Lâu cũng có chỗ đậu xe, xếp từng chiếc xe bay, cực kỳ bắt mắt.

Mộc Phàm vừa tới cửa Tụ Tiên Lâu, lúc từ rất xa đã thấy một người mặc áo đen đứng ở nơi đó, đúng là Ác ma nữ.

Nàng đã ở chỗ này đợi một hồi lâu.

“Đi theo ta.”

Thấy Mộc Phàm đi tới, nàng nhẹ nhàng vẫy tay, xoay người đi vào Tụ Tiên Lâu.

Mộc Phàm nhìn thấy lập tức chạy chậm tới, trên mặt lộ ra chút kinh ngạc, sống đến bây giờ, thân là người thừa kế Mộc gia nhưng hắn chưa bao giờ tới loại địa phương này.

Nói ra cũng cảm thấy thất bại a, từ nhỏ đến lớn nghe tên Tụ Tiên Lâu, vô cùng hướng tới, lại chưa đi vào lần nào, thật sự thất bại a.

“Hoan nghênh quý khách.”

Vừa tới tới cửa, liền thấy hai bên có một loạt tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười chào đón, bộ dáng nhu nhược động lòng người.

Cách đó không xa còn có mười mấy tên bảo an thân hình cao lớn, mỗi người tản ra một hơi thở bưu hãn, liếc mắt một cái liền nhìn

ra là võ giả, tu vi không thấp.

Tụ Tiên Lâu, rất có địa vị, nghe nói mỗi một khu quy hoạch đều có chi nhánh của Tụ Tiên Lâu, còn tổng bộ Tụ Tiên Lâu, nghe nói đặt ở khu thứ nhất.

Nhìn Mộng Li không rên một tiếng dẫn đường phía trước, trong lòng Mộc Phàm nhịn không được nói thầm.

“Mộng Li, ngươi cả ngày mang theo bộ trang phục này không chán a?”

Mộc Phàm có chút buồn bực, vì sao mỗi ngày đều mặc một bộ áo đen, bọc kín mít, hoàn toàn không thấy mặt mũi.

Thậm chí Mộc Phàm hoài nghi, có phải nàng rất xấu hay không, mới không dám dùng gương mặt thật gặp người khác a.

Bước chân Mộng Li dừng một chút, hơi hơi nghiêng đầu liếc nhìn hắn, không nói chuyện, tiếp tục đi vào Tụ Tiên Lâu.

Hai người một trước một sau đi vào nơi xa hoa này, mới vừa vào trong, Mộc Phàm cảm giác xuyên qua một tầng vách ngăn mỏng manh.

Trong lòng chấn động, lập tức nhận ra đây là trận pháp.

Quả nhiên, Tụ Tiên Lâu không đơn giản.

“Khách nhân tôn quý, phòng VIP ngài đặt ở lầu 3, xin đi theo ta.”

Phía trước có một phục vụ trẻ tuổi xinh đẹp, mỉm cười nói, sau đó mang Mộng Li cùng Mộc Phàm tiến vào một vòng sáng.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn những vòng sáng này, hiển nhiên là Truyền Tống Trận, trong lòng hết chỗ nói rồi.

Một cái tửu lầu, thế mà khắc hoạ Truyền Tống Trận, một tầng nối tiếp một tầng, giống như thang máy nhưng chỉ nhanh hơn thanh máy mà thôi.

Bá!

Chỉ thấy vòng sáng chợt lóe, ba người Mộc Phàm xuyên qua tầng tầng quầng sáng, chớp mắt đi tới lầu 3.

“Thật xa xỉ.”

Mộc Phàm nói thầm, một cái tửu lầu, mỗi một tầng đều có Truyền Tống Trận, quá xa xỉ.

Xây dựng thứ này, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, không phải có tiền liền có thể, còn phải mời đại sư trận pháp và có đủ tài liệu mới có thể kiến tạo thành công.

“Mời bên này.”

Người phục vụ dẫn đường, ba người đi tới một băng ghế, bốn phía có trận pháp dao động, ngăn cách tất cả âm thanh trong ngoài.

Không thể không nói, nơi này xây dựng quá tốt.

“Mời hai vị ngồi, sau đó sẽ có rượu và điểm tâm ngọt miễn phí.”

Sau khi đưa tới băng ghế, người phục vụ dẫn đường lễ phép nói.

Nàng cười giải thích: “Khách nhân tôn quý, ngài gọi thức ăn, mời mở màn hình ảo, chỉ cần chọn, thức ăn liền sẽ được đưa tới thông qua trận pháp.”

“Nếu có yêu cầu khác, mời rung chuông.”

Người phục vụ nói xong liền lui đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Mộc Phàm cùng Mộng Li.

Hai người ngồi ở chỗ kia, chẳng ai nói chuyện, không khí có vẻ hơi xấu hổ.

Mộc Phàm gãi gãi đầu, hỏi: “Mộng Li, ngươi kêu ta tới rốt cuộc có chuyện gì?”

Mộng Li ở đối diện hơi hơi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Trước tiên ngươi ăn chút gì đó đi, cứ tùy ý, hôm nay ta mời, ăn xong rồi lại nói.”

“Ta đi ra ngoài một chút.”

Nói xong, Mộng Li không đợi Mộc Phàm đáp lại trực tiếp đứng dậy, rời khỏi phòng.

Lúc này Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, ngươi kêu ta tới, sau đó liền đi rồi, để ta làm sao dám gọi đồ ăn?

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, tuy rằng nàng nói mời khách, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên ổn.

Nhưng Mộc Phàm không nghĩ nhiều, mở màn hình ảo trên bàn, bên trên lập tức hiện lên từng hàng thực đơn để người ta lựa chọn.

Xem một chút, hai mắt Mộc Phàm khắc tỏa ánh sáng, nhìn một loạt đồ ăn, nước miếng cũng muốn chảy rồi.

“Mặc kệ, trước chọn vài món rồi tính.”

Xoa xoa nước miếng, Mộc Phàm trực tiếp chọn một phần Ma văn trư (80 cân), thấy giá cả 300 vạn, làm trái tim hắn nhảy dựng.

Trời ơi, một món ăn 300 vạn.

“Canh sâm Hưng thịnh huyết: Một con Hưng thịnh điểu (tám cân), một gốc Huyết nhân sâm ba mươi năm, giá cả 250 vạn.”

Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng, quả nhiên không phải người bình thường có thể tiêu phí, quá hố người.

Nhưng Mộng Li mời, không ăn thì uổng nha.

Hắn chọn hai món này trước, sau đó xem mấy thứ khác.

“Mầm Thanh ngọc linh: 50 vạn.”

Mộc Phàm méo miệng, một chút rau xanh thế mà 50 vạn, nhưng nghĩ đến mầm Thanh ngọc linh là một loại giá đậu giàu năng lượng, vậy thì rất bình thường.

“Trước tiên chọn ba món đi, vẫn nên kiềm chế chút.”

Vốn dĩ muốn tiếp tục chọn, nhưng suy nghĩ chút thấy vẫn nên kiềm chế, làm người không thể quá phận, càng không thể quá tham.

Nếu Mộng Li không tới, vậy liền không xong a.

Ong!

Vừa mới chọn xong, liền thấy mặt sáng lên, toàn bộ cái bàn như có trận pháp nào đó, từng sọc dài sáng lên.

Mộc Phàm xem mà kinh ngạc, không đợi hắn tò mò, liền thấy trên mặt bàn có một quầng sáng, vốn dĩ là bàn trống lại xuất hiện ba đồ vật.

Một con Ma văn trư 80 cân, toàn thân vàng kim, còn bốc hơi nóng hổi, mùi thơm xộc vào mũi, xem mà nước miếng chảy ròng a.

Một bên còn có một nồi lẩu, bên trong bọt nước sôi lụp bụp, nước canh sóng sánh tản ra một mùi hương độc đáo.

Còn có một đĩa mầm Thanh ngọc linh, từng cọng óng ánh trong suốt, tựa như điêu khắc từ ngọc, khiến người nhìn muốn ăn thật nhiều.

“A, nhanh như vậy sao?” Mộc Phàm ngẩn ngơ, cũng quá nhanh đi?

Mới vừa chọn món, không đến mười giây liền có đồ ăn, thật là quá nhanh.

Hắn cười khổ, thầm nghĩ: “Xem ra về sau ta phải học trận pháp.”

Nghĩ xong, Mộc Phàm nhìn ba món ăn trên bàn, nuốt nuốt nước miếng.

“Thịt trông thật tốt, nếm thử hương vị trước.”

Mộc Phàm chà chà tay, cầm lấy một con dao nhỏ sắc bén trên mâm, bắt đầu cắt thịt con Ma văn trư kia.

Con Ma văn trư 80 cân này là yêu thú, có hai răng nanh thon dài, đương nhiên, răng nanh đã sớm bị cắt mất.

Dù sao nó cũng là tài liệu luyện khí, không có khả năng đưa lên mâm.

Mộc Phàm cũng không thèm để ý, dao chỉ vào đùi, trực tiếp xẻ rồi cắn một cái.

Nuốt một miếng, miệng đầy dầu mỡ.

“Da giòn giòn ngon miệng, thơm, ai da, yêu thú này thật thơm.”

Mộc Phàm nuốt một miếng hai mắt liền tỏa ánh sáng, căn bản không thể cưỡng lại, một miếng thịt yêu, một vài cọng mầm Thanh ngọc linh lau đi dầu mỡ.

Giống như quỷ chết đói, gió cuốn mây tan ăn hết một con Ma văn trư 80 cân, thật sự là ăn sạch sẽ.

Lộc cộc!

“Canh này uống ngon thật.”

Mộc Phàm uống từng ngụm từng ngụm nước canh, Hưng thịnh điểu trong canh cả xương cốt đều bị gặm trắng tinh, nhân sâm cũng không dư thừa một chút.

“Aaa... Thật thoải mái.”

Mộc Phàm ăn sạch sẽ, sờ sờ bụng, vừa mới ăn xong một con Ma văn trư 80 cân.

Trong bụng lại chỉ là cảm giác vừa mới no mà thôi, cả người ấm áp, có từng luồng năng lượng đang khuếch tán khắp người, bổ sung năng lượng thân thể tiêu hao.

Không hổ là thịt yêu thú, ăn xong cảm giác không tầm thường.

Răng rắc!

Lúc này, Mộng Li vừa lúc mở cửa tiến vào, nhìn bàn đầy xương cốt ngẩn người, nhưng không nói gì.

“Ngươi đã trở lại, ngại quá, ta vừa mới ăn trước.”

Mộc Phàm có chút xấu hổ cười cười, trong lòng có chút lo lắng, rốt cuộc vừa ăn mấy trăm vạn, nàng có thể không nhận hay không?

“Ăn no sao?”

Mộng Li ngồi xuống, mở miệng hỏi.

“À.. No rồi.” Mộc Phàm có chút xấu hổ gật gật đầu.

Chỉ nghe Mộng Li mở miệng nói: “Nếu ăn no, vậy nói chính sự.”

Chính sự!

Mộc Phàm nghe xong nghiêm túc, ngồi thẳng, lẳng lặng nhìn Mộng Li, vị Ác ma nữ này có chuyện gì tìm tới hắn đây?

Chỉ thấy Mộng Li lấy một vật nhỏ lông xù xù từ bên trong áo đen ra.

Nhìn thấy nó, Mộc Phàm ngây ngẩn.

Chương 58: Sủng vật ăn nhân sâm

“Đây là vật gì?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn vật nhỏ trên tay Mộng Li.

Đây là một con vật còn sống, lớn bằng bàn tay, toàn thân trắng tinh như tuyết, có bộ lông xù xù tựa như một quả cầu, hai con mắt chớp chớp, miệng phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc.

Rất đáng yêu, khiến người ta vừa thấy liền yêu thích.

Vẻ mặt Mộc Phàm ngốc ra, nhìn vật nhỏ kia, lại nhìn nhìn Mộng Li.

“Ngươi mời tới ta là...” Mộc Phàm có chút không xác định hỏi.

Chỉ nghe Mộng Li chậm rãi nói: “Đây là sủng vật mà ta nuôi dưỡng, sắp tới bởi vì phải ra ngoài hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng, không có thời gian chăm sóc, càng không thể mang nó theo.”

Nói đến đây, Mộng Li dừng một chút.

Mộc Phàm nghe xong đã hiểu, nàng nói có nhiệm vụ quan trọng, có phải nhiệm vụ săn giết cấp S kia hay không?

Nghĩ như vậy liền thông suốt, nhưng còn có một thắc mắc, vật nhỏ này là con gì?

Nhìn tiểu gia hoả lông xù xù kia, Mộc Phàm hỏi: “Nó là con gì, là yêu thú sao, vì sao ta không cảm ứng được một chút yêu khí nào?”

“Xem như vậy đi.” Mộng Li trả lời qua loa.

Nàng nói: “Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, ta không thể mang nó đi cùng, hơn nữa không có người chăm sóc nó thì rất dễ có vấn đề.”

“Cho nên, hôm nay mời ngươi tới đây, chính là muốn nhờ ngươi giúp một chút, giúp ta chăm sóc nó mấy ngày.”

Mộng Li rốt cuộc nói ra nguyên nhân gọi Mộc Phàm tới đây.

Thế mà chỉ là vì chuyện này, hỗ trợ nuôi một sủng vật nhỏ?

Mộc Phàm câm nín nhìn nàng, cười khổ nói: “Ta nói này mỹ nữ, ngươi gọi ta ra tới chỉ vì chuyện giúp ngươi nuôi vật nhỏ này sao?”

“Ngươi gọi người khác không được sao, hoặc là ngươi gởi nuôi ở cửa hàng thú cưng nha, nơi đó có chuyên viên chuyên môn chăn nuôi sủng vật, càng tốt hơn ta.”

Mộc Phàm nói đến chỗ này trong lòng thắc mắc, có chút khó hiểu.

Nhưng Mộng Li lắc đầu nói: “Người khác ta không tin tưởng được, ngươi liền nói giúp hay không giúp?”

“Này...” Mộc Phàm chần chờ, giải thích nói: “Ngày mai ta liền phải đi Thanh Bắc cao giáo, mang theo nó không tiện, huống hồ chờ ngươi trở lại ta đã ở Thanh Bắc cao giáo, như thế nào đưa cho ngươi?”

“Chuyện này ngươi không cần lo lắng, khi hoàn thành nhiệm vụ ta sẽ đi tìm ngươi.” Mộng Li bình tĩnh nói.

Lúc này Mộc Phàm không còn lời gì để nói, trong lòng cười khổ, nuôi một sủng vật nhỏ, cũng không phải không được, nhưng luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó?

“Này... Ta khảo...” Mộc Phàm suy nghĩ, vẫn quyết định từ chối.

“Một trăm vạn!”

Còn chưa dứt lời đã bị Mộng Li cắt ngang, nàng giơ một ngón tay, nói ra một con số.

Một trăm vạn, Mộc Phàm trừng to hai mắt, ngây ngốc nhìn Mộng Li, trong lòng càng thêm kinh ngạc khó hiểu.

Không phải chỉ là nuôi một vật nhỏ, một trăm vạn, dùng hết sao?

“Không đủ hả? Cho ngươi hai trăm vạn, chăm sóc mấy ngày...”

Mộng Li nhíu mày, lại mở miệng lần nữa.

Lúc này Mộc Phàm càng kinh ngạc nói: “Thật ra không phải vấn đề có tiền hay không, chủ yếu là ta thật sự không có thời gian.”

Lại thấy Mộng Li giơ năm ngón tay, dứt khoát lưu loát nói: “500 vạn, ngươi giúp hay không?”

Mộng Li nói ngắn gọn tương đối hào sảng, thật sự là giàu quá mức.

Mộc Phàm nghe xong trực tiếp buột miệng thốt ra: “Được, ta giúp ngươi, yên tâm, nhất định giúp ngươi nuôi trắng trẻo mập mạp.”

Không phải một sủng vật nhỏ sao, 500 vạn, làm, cùng lắm thì hầu hạ vật nhỏ này thật tốt là được.

“Đúng rồi, nó ăn cái gì?” Mộc Phàm lập tức nhớ tới.

Mộng Li vuốt vuốt vật nhỏ lông xù xù, nói: “Nó ăn nhân sâm, mỗi ngày cho nó một cây nhân sâm ba mươi năm là đủ rồi.”

“Nhân sâm?” Mộc Phàm trừng to mắt, nhìn vật nhỏ kia.

Nhìn qua thì lông xù xù, tựa như một quả cầu, không nghĩ tới thế mà ăn nhân sâm, nói đùa đi?

Lại còn có mỗi ngày ăn một cây nhân sâm ba mươi năm, có lầm không, nhân sâm ba mươi năm một cây ít nhất mười vạn a, một ngày một cây, mười ngày chính là một trăm vạn.

Nghĩ như vậy, Mộc Phàm cảm thấy chính mình bị lỗ a.

“Yên tâm, ta đã chuẩn bị tốt nhân sâm cho một tháng, mỗi ngày cho nó một cây là được.”

Mộng Li như biết hắn nghĩ cái gì, lấy ra một cái rương nhỏ đưa đến trước mặt Mộc Phàm, vừa mở ra, thấy bên trong xếp ngăn nắp ba mươi cây nhân sâm.

Mỗi một cây nhân sâm đều to cỡ ngón cái, tản ra từng luồng linh khí nhè nhẹ, đều là nhân sâm ba mươi năm, quả nhiên xa xỉ a.

Dùng nhân sâm nuôi sủng vật?

Mộc Phàm câm nín nhìn Mộng Li, nữ nhân này thật sự phú bà a.

“Đây là 500 vạn, ta chuyển cho ngươi, cất kỹ, từ hôm nay trở đi, ngươi liền phải chăm sóc nó thật tốt, cho đến ta trở về mới thôi, sau đó lại cho ngươi 500 vạn tạ ơn.”

Mộng Li vừa nói, vừa chuyển cho Mộc Phàm 500 vạn.

Đinh!

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận 500 vạn Nguyên....”

Di động truyền đến tiếng nhắc nhở, trong lòng Mộc Phàm chấn động, thật sự nhận được, nữ nhân này thật giàu có a.

“Được rồi.”

Mộc Phàm gãi gãi đầu, cảm giác mơ màng hồ đồ, có chút dở khóc dở cười.

Chuyện hôm nay thật sự là làm người ta không thể hiểu nổi, Mộng Li nhờ hắn giúp nuôi một sủng vật nhỏ, thù lao 500 vạn, sau khi xong chuyện còn có 500 vạn.

Tiền này cũng quá dễ kiếm đi?

“Tốt, vậy liền giao nó cho ngươi, phải cẩn thận che chở, nếu xảy ra chút vấn đề, ta sẽ tính sổ với ngươi.”

Mộng Li nói xong rồi đưa vật nhỏ lông xù xù cho Mộc Phàm.

Cầm một cục lông xù xù, hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, nhìn sinh vật nhỏ như quả cầu xù xù trong lòng bàn tay.

Tiểu gia hỏa này rất nhẹ, cảm giác chính là một quả cầu bông.

“Chăm sóc nó thật tốt, ta đi trước.”

Mộng Li nói xong, nhìn Mộc Phàm liếc mắt một cái sau xoay người rời đi.

Mộc Phàm nhìn nhìn nàng, lại nhìn cầu lông đang ngáy ngủ trong lòng bàn tay, có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn là không thể không đứng dậy rời đi.

Người ta đã đi rồi, mình cũng không thể ăn vạ ở nơi này, có thể ăn một bữa tiệc lớn đã không tồi, ba món ăn, 600 vạn.

Nhưng 600 vạn này là Mộng Li trả, hắn không đau lòng chút nào, chỉ là âm thầm đáng tiếc không chọn thêm hai ba món nữa ăn thử.

Mộc Phàm vừa đi, vừa cảm thụ được sự ấp áp dễ chịu trong cơ thể, có một loại năng lượng đang không ngừng tản ra khắp người, bổ sung năng lượng cho thân thể.

Loại cảm giác này như có thể kéo dài lên tục một đoạn thời gian mà không cần ăn thêm gì.

Ăn yêu thú cùng linh tài, quả nhiên không giống bình thường.

“Vật nhỏ này, rốt cuộc là thứ gì, cảm giác rất quý giá.”

Mộc Phàm vừa đi vừa xem, không nghĩ tới Mộng Li vừa rời Tụ Tiên Lâu liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hắn đi ra từ Tụ Tiên Lâu, nhìn nhìn bốn phía, không thấy Mộng Li, lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, xoay người trở về nhà.

“Ác ma nữ này cổ quái, tự dưng nhờ ta nuôi giúp một con sủng vật.”

Trên đường trở về, Mộc Phàm suy tư, thường hay nhìn vật nhỏ như quả cầu trong lòng bàn tay.

Hắn rất tò mò, đây là con gì, bởi vì hắn chưa thấy bao giờ, trông như là một con thỏ trắng quá mập mạp.

Hai lỗ tai tròn tròn, toàn bộ thân thể như một quả cầu.

“Ăn nhân sâm, chẳng lẽ là yêu thú quý hiếm hay là yêu thú biến dị?”

Mộc Phàm không ngừng nói thầm, suy đoán, đáng tiếc không đoán

ra lai lịch của nó.

Không nghĩ ra liền không nghĩ nữa, nuôi mười ngày nửa tháng, chính mình cũng kiếm không ít.

Nghĩ như vậy, Mộc Phàm đắc ý, có thêm 500 vạn, tất nhiên rất vui vẻ.

.....

Lúc này, ở bên kia, công viên nào đó trong khu thứ tám.

Mộng Li thân mặc áo đen đi tới công viên, đứng ở một đình nhỏ, lẳng lặng chờ đợi gì đó.

Vèo!

Đột nhiên, một luồng sáng chợt lóe qua, chớp mắt dừng trên ngọn cây đại thụ phía trước.

Người tới thế mà là một nam tử, hơi thở cường đại, khoá chặt Mộng Li.

“Yêu nữ, ngươi trốn không thoát.”

Nam tử chậm rãi mở miệng, giọng vang vọng, ẩn chứa một cổ sát ý kinh người.

“Cửu cung tuyệt sát, vây!”

Vừa dứt lời, liền thấy bốn phía quanh đình nhỏ hiện lên ánh sáng, hóa thành một đồ án bao phủ Mộng Li, hình thành khốn trận.

“Kiếm tới!”

Trong khoảnh khắc, nam tử quát lạnh một tiếng, lấy tay trảo, liền thấy ánh sáng hội tụ, hóa thành một thanh bảo kiếm sắc bén, tản ra ánh sáng luyện khí cường đại.

Luyện Khí ngưng hình, hắn thế mà là cường giả Kim Đan kỳ.

Chương 59: Khác thường

“Vì sao các ngươi phải ép buộc ta?”

Trong Cửu Cung trận, áo đen của Mộng Li bay phần phật, cả người tản ra một hơi thở cường đại.

Một màn sương đỏ đen bao phủ, làm nàng trở nên quỷ dị.

“Yêu nghiệt, ai cũng có thể giết chết.”

Nam tử hừ lạnh một tiếng, cầm trường kiếm trong tay đạp không mà đến, cường giả Kim Đan, cao thủ Luyện Khí ngưng hình khiến người người kính sợ.

“Ngươi chạy ra sát hại con người, thúc thủ chịu trói đi.”

Khi tên nam tử kia khi nói một câu hơi thở liền cường đại một phần, lúc tới gần, toàn thân phát ra một vầng sáng vàng.

Bảo kiếm hình thành từ Luyện Khí trong tay còn toé lên ánh lửa, bên trên có từng vòng phù chú.

“Tam Phạn kiếm chú!”

Vừa dứt lời, nam tử vung trường kiếm, bổ một kiếm về phía Mộng Li trong Cửu Cung trận, trong nháy mắt, ánh lửa bốc lên tận trời, chiếu sáng đỏ bừng cả một vùng tăm tối.

Oanh!

Ánh lửa vẩy ra, trong trận, áo đen trên người Mộng Li cháy thành tro tàn, để lộ gương mặt của nàng.

Mộng Li chậm rãi ngẩng đầu, tóc dài bay bay, giữa mày có một ấn ký quỷ dị phát ra ánh sáng đỏ đen, yêu khí xông tận trời.

“Là các ngươi ép ta.” Ánh mắt Mộng Li lạnh nhạt, đôi tay chuyển động, yêu khí trong cơ thể hội tụ, hóa thành một chùm sáng kinh người, năng lượng khủng bố dọa người.

“Yêu nghiệt, còn muốn hại người.” Nam tử giận tím mặt.

Hắn một bước nhảy lên không, tay giơ cao trường kiếm, từng vòng phù văn lập loè, ánh lửa hội tụ, hóa thành một luồng lửa lớn bốc cháy hừng hực.

“Liệt diễm chú, giết!”

Chỉ nghe một tiếng hét lớn, lửa cháy phừng phừng cuốn xuống, hóa thành một con rồng lửa từ trên trời giáng xuống, oanh kích vào người Mộng Li.

Khoảnh khắc đó, cả bầu trời đều màu hồng, trong bóng đêm, ánh lửa chiếu tận trời cao.

Một thanh bảo kiếm từ trên trời chém xuống, cuốn theo ngọn lửa vô tận phá vỡ yêu khí thật mạnh, mũi nhọn đâm vào, xuyên qua thân thể Mộng Li.

Phụt một tiếng, Mộng Li bị trường kiếm đâm thủng, cả người bắt đầu bốc cháy.

“Bạo!”

Mộng Li kêu to, yêu khí sôi trào, cơ thể bỗng nhiên nổ mạnh, tựa như một quả bom nổ tung.

Đất rung núi chuyển, toàn bộ đỉnh nhỏ hóa thành bột mịn, trong phạm vi năm mươi mét bị đốt cháy không còn một mảnh, tàn lửa rơi rụng bốn phía.

“Hả?”

Đang trên đường trở về, Mộc Phàm bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn, thấy được ánh lửa mãnh liệt kia, cảm nhận được một vụ nổ mạnh, trong lòng kinh ngạc.

“Dao động thật mạnh, có người đang đại chiến?”

Mộc Phàm cũng không chắc chắn, cẩn thận cảm ứng, nhận thấy được có một luồng yêu khí dao động, rất cường liệt.

Còn có một hơi thở cường đại khác, là hơi thở của người tu chân, hẳn là một vị cường giả.

Trong lòng hắn suy tư, có người tu chân đang trừ yêu, có nên đi xem hay không.

Không đợi hắn suy nghĩ xong, động tĩnh bên kia dần dần tắt, ánh lửa chậm rãi biến mất, hơi thở cũng biến mất theo.

“Hẳn là đánh xong rồi, thôi, vẫn là nên trở về ngủ.”

Mộc Phàm suy nghĩ, không đi, xoay người tiếp tục trở về biệt thự.

Bên kia, nơi diễn ra đại chiến, sau một hồi, ánh sáng tan đi, còn lại đổ nát trước mắt.

Trung tâm vụ nổ không có ai, Mộng Li biến mất, chỉ để lại một ít mảnh nhỏ rải rác, còn có chút máu, tản ra yêu khí.

“Khụ khụ... Tốt cho một yêu nghiệt, thế mà ngọc nát đá tan, đáng tiếc, có Cửu cung trận, ngươi chú định sẽ thất bại.”

Trong bụi mù, một bóng dáng chật vật đi ra, đúng là tên nam tử Kim Đan kỳ kia.

Hắn cầm trường kiếm, nhìn qua có chút chật vật, khóe miệng tràn ra chút máu, vừa rồi Mộng Li tự bạo đã làm hắn bị thương.

Nhưng chỉ là tổn thương nhẹ, sẽ khôi phục nhanh thôi.

Nam tử tiến lên kiểm tra, nhìn mảnh nhỏ đầy đất, hài lòng gật gật đầu.

“Cuối cùng cũng giết được yêu nghiệt này, đáng tiếc không thể bắt sống trở về.”

Hắn tiếc hận lắc đầu, rút kiếm bay lên không nhảy, chớp mắt biến mất trong bóng đêm, chỉ để lại nơi này bị tàn phá.

Bốn phía còn bốc khói, có ngọn lửa dần dần tắt, đại biểu cho nơi này vừa xảy ra một trận đại chiến.

Trận chiến này có động tĩnh rất lớn, kinh động không ít người, thậm chí nhanh có chấp pháp giả tới, kiểm tra hiện trường một hồi.

Đáng tiếc không thu hoạch được gì chỉ có thể phỏng đoán nơi này vừa mới phát sinh đại chiến, có người ở chỗ này đại chiến một đại yêu quái.

Việc này họ cũng không giải quyết được gì.

Trên đường trở về, trong lòng Mộc Phàm đang suy nghĩ về dao động vừa rồi, có người tu chân Luyện Khí ngưng hình đại chiến yêu vật.

Hắn không hề chú ý tới vật nhỏ trên bàn tay đang mở một đôi mắt hồng như bảo thạch, lặng yên nhìn về phương hướng trận chiến.

Đột nhiên, một sợi ánh sáng màu đỏ sậm bay tới, nhè nhẹ chui vào trong cơ thể quả cầu bông này, làm hai mắt trở nên linh động hơn.

“Hả?” Phát hiện có điều khác thường, Mộc Phàm ngừng lại, bỗng nhiên xoay người, hai mắt như điện đảo qua bốn phía.

Sắc mặt nghiêm túc, rõ ràng vừa nhận thấy được một tia khác thường, như có thứ gì đó tới gần, nhưng xem xét lại không có phát hiện bất kỳ thứ gì.

“Yêu khí?” Mộc Phàm nhíu mày, cảm giác có chút kỳ quái.

Vừa rồi có gì đó chợt lóe rồi lướt qua, vốn dĩ hắn đang suy nghĩ nên không chú ý, xem xét lại không phát hiện gì cả.

“Kỳ quái, chẳng lẽ ta cảm giác sai rồi?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Hắn nhíu mày, cứ cảm thấy vừa rồi không phải ảo giác, lấy tu vi hiện tại của hắn không có khả năng xuất hiện ảo giác, nhất định là có thứ gì đó đến gần rồi.

Mộc Phàm nhìn nhìn vật nhỏ trong tay, nó đang nhắm hai mắt ngáy ngủ, cẩn thận xem xét một hồi cũng không phát hiện khác thường.

Trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái, lại nhìn nhìn bốn phía lần nữa, đáng tiếc, mặc kệ kiểm tra như thế nào, đều không có gì.

Không nghĩ ra Mộc Phàm lắc đầu, xoay người đi vào biệt thự, cầu bông trên tay hắn hé mở hai mắt, lộ ra từng tia sáng hồng nhè nhẹ.

Hai mắt lấp loé, sau đó nhắm lại ngủ tiếp.

Mộc Phàm không phát hiện sự khác thường, nhìn vật nhỏ còn đang ngủ, lắc đầu đặt nó ở đầu giường, đi tắm rửa.

Bá!

Khi Mộc Phàm đang tắm rửa, vật nhỏ trên đầu giường đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt ra, hai con mắt hồng phát ra tia sáng kỳ lạ.

Nó nhìn nhìn Mộc Phàm đang tắm rửa trong trong phòng vệ sinh, mắt nhắm lại, lặng yên ngủ tiếp.

Sau một hồi cọ rửa, Mộc Phàm đi vào phòng khách, mở rương nhỏ ra, nhìn ba mươi cây nhân sâm bên trong.

Hắn cầm lấy một cây nhân sâm, nhẹ nhàng hít, cảm giác có một luồng mùi hương, trong lòng đều nhịn không được nói thầm, Ác ma nữ thật giàu có, dùng nhân sâm ba mươi năm nuôi sủng vật.

Cầm một cây nhân sâm, Mộc Phàm đi tới mép giường, nhìn quả cầu bông đang ngủ khò khò, nhịn không được lắc đầu.

“Thôi, ngày mai lại cho ăn.”

Mộc Phàm lắc đầu, bỏ nhân sâm lại, khóa kỹ rương, cất vào phòng.

Lúc này mới duỗi người, ngáp một cái, nói: “Có chút mệt nhọc, ngủ một giấc, vạn sự ngày mai lại nói.”

Nói xong nằm xuống, không bao lâu liền rơi vào mộng đẹp.

Trên đầu giường, vật nhỏ đột nhiên mở mắt, bình tĩnh nhìn chằm chằm Mộc Phàm một hồi rồi mới nhắm hai mắt.

Mộc Phàm đang ngủ say, nhưng tối nay, có vài người chắc chắn không ngủ được.

Đêm khuya, Mộc gia.

Gia chủ Mộc Hùng đang nghe quản gia báo cáo gì đó.

“Lão gia, sáng nay Mộc Hiên thiếu gia đã thành công thông qua khảo hạch chiêu sinh ban đầu của Thanh Bắc cao giáo.”

Quản gia nhẹ giọng báo cáo tin tức này.

“Ừ... Đã biết.” Mộc Hùng hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Chỉ thấy quản gia chần chờ nói: “Lão gia, còn có một tin tức, tin tức có chút... khiến ta kinh ngạc.”

“Nga?”

Mộc Hùng vừa nghe lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Nói đi, tin tức gì làm ngươi mang vẻ mặt này?”

Sắc mặt quản gia cổ quái nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ta thu được tin tức, Mộc Phàm thiếu gia thông qua khảo hạch chiêu sinh của Thanh Bắc cao giáo.”

“Hơn nữa...”

Quản gia còn chưa dứt lời, Mộc Hùng cả kinh, đứng dậy khỏi ghế.

“Ngươi vừa mới nói cái gì?”

Hai mắt Mộc Hùng sáng quắc nhìn chằm chằm quản gia, giống như nghe được tin tức mình khó có thể nghĩ tới.

Chương 60: Xuất phát

“Ngươi lặp lại lần nữa?” Hai mắt Mộc Hùng sắc bén nhìn chằm chằm quản gia.

Chỉ thấy quản gia chần chờ mới nói lại: “Lão gia, Mộc Phàm thiếu gia thông qua khảo hạch của Thanh Bắc cao giáo, hơn nữa còn đánh thắng một vị giám khảo.”

“Cái trò đùa gì vậy?”

Mộc Hùng sửng sốt, như nghe lầm.

Mộc Phàm thế mà thông qua khảo hạch của Thanh Bắc cao giáo, làm người ta kinh ngạc nhất chính là hắn còn đánh thắng một tên giám khảo.

Giả đi, tiểu tử kia mười năm cũng không thể nhập môn, đột nhiên thông qua khảo hạch Thanh Bắc cao giáo, còn đánh thắng giám khảo, cảm giác không chân thực a.

Mộc Hùng ngẩn người, khôi phục bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống, trên mặt không có một chút biến hóa.

“Nga, đã biết.” Mộc Hùng nhàn nhạt đáp.

Quản gia có chút kỳ quái, nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Lão gia, vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?”

Mộc Hùng nhàn nhạt liếc nhìn hắn, nói: Làm tốt chuyện của ngươi, chuyện khác không cần phải xen vào, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, lão gia!” Quản gia lập tức cúi đầu đáp lại, nói xong liền lui ra ngoài.

Nơi này chỉ còn lại mình Mộc Hùng, nhìn bóng đêm bên ngoài, trong ánh mắt lập loè một tia sáng.

Không có người nào biết giờ phút này trong nội tâm vị cầm lái Mộc gia này rốt cuộc suy nghĩ điều gì.

.....

Bên kia, khu thứ tám, một chỗ bí mật nào đó.

“Hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Trong bóng đêm, có một giọng nói truyền đến, có thể thấy được một bóng người ngồi ở chỗ kia, chỉ nhìn thấy một bóng dáng mờ ảo.

Một nam tử nhẹ giọng nói: “Yêu Vương đã đền tội, phần lớn các yêu thú chạy ra đã bị treo cổ sạch sẽ, đáng tiếc không thể bắt sống.”

“Đã chết thì thôi, lại đi bắt một con khác tới nghiên cứu là được.”

Bóng dáng trong bóng đêm nhàn nhạt đáp lại một câu.

Hắn cũng không quay đầu lại, nói: “Việc này giao cho ngươi, đi một lần nữa, bắt một con Yêu Vương cùng một đám yêu thú về, nghiên cứu đã tới giai đoạn cuối cùng.”

“Lần này, nói cho hắc ngục bên kia, không nên xuất hiện bất kỳ chuyện gì nữa, nếu không, hỏi tội các ngươi.” Bóng đen lạnh lùng nói một câu, lộ ra sát ý.

Tên nam tử lập kia tức cúi đầu nói: “Ta lập tức đi làm.”

Nói xong hắn xoay người rời khỏi nơi này, nhìn kỹ, tên nam tử này thế mà là ngươi tu chân vừa giết Mộng Li.

Một đêm này, rất nhiều người sẽ không ngủ.

Nhưng đối với Mộc Phàm mà nói, tối nay ngủ rất ngon.

.....

Một đêm trôi qua, sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Phàm bị tiếng chuông di động đánh thức.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú biết tu luyện.....”

Trong biệt thự, Mộc Phàm đang ngủ bị di động đánh thức, cầm tới mơ mơ màng màng bắt máy.

“Này, ai đó.” Mộc Phàm mới vừa mở miệng, đầu kia điện thoại liền truyền đến một giọng nói.

“Mộc Phàm, ngươi đang làm gì, ngươi không tới chúng ta liền rời đi.”

Đầu kia truyền đến một giọng nam tử, Mộc Phàm đột nhiên bừng tỉnh.

Hắn nhanh ngồi dậy, đây là giọng Tra Lý Tư, nghe mới nhớ, hôm nay phải đi Thanh Bắc cao giáo.

“Quan chủ khảo, ta lập tức đến ngay.”

Mộc Phàm đáp một câu lập tức xoay người rời giường, như ngọn gió nhanh vọt vào buồng vệ sinh rửa mặt sạch sẽ, thay một bộ quần áo, thu thập không ít quần áo cùng đồ dùng sinh hoạt cất vào một cái ba lô.

Làm xong, Mộc Phàm bế vật nhỏ còn đang ngủ, cõng ba lô ra cửa, chạy tới nhị trung.

Lấy tốc độ của hắn, không tới mười phút liền đến nhị trung, một đường chạy tới luyện võ trường.

Toàn bộ học sinh lão sư của nhị trung đã tập hợp, trên đài cao có dựng một cánh cửa năng lượng, đó là cửa không gian.

Có một đám người đang đứng, Tra Lý Tư cầm đầu mười giám khảo, còn có vài người thông qua khảo hạch, chỉ thiếu mỗi Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, chỉ còn thiếu mình ngươi.”

Mộc Phàm đến, lập tức khiến cho vô số ánh mắt, không ít người hâm mộ, ghen ghét nhìn hắn.

Còn có người mang vẻ mặt khó chịu, thế mà để cho bọn họ chờ hắn, quá mất mặt.

“Quan chủ khảo, xin lỗi, xin lỗi, ta đã tới chậm.”

Mộc Phàm khiêng ba lô đi lên, xin lỗi vì mình ngủ quên.

Không có biện pháp a, tối hôm qua ngủ quá ngon.

Tra Lý Tư khẽ lắc đầu cười nói: “Không sao, lần này bỏ qua, lại có lần tới liền trừng phạt, dù sao không có quy củ không được.”

“Đã hiểu.” Mộc Phàm gãi gãi đầu đứng vào đội ngũ.

Vài tên đồng học thông qua khảo hạch đứng bên cạnh, một đám nhìn chằm chằm hắn.

Triệu Tuyên, Lữ Nguyên, Hà Dĩnh, ba người tới từ bên ngoài cũng đánh giá Mộc Phàm vài lần, sau đó không để ý nữa.

Nhưng mấy tên giám khảo kia, mắt nhìn Mộc Phàm như hận không thể mổ xẻ toàn thân hắn, muốn nhìn một chút trên người hắn cất giấu cái gì.

Gia hỏa này, bỏ phế mười năm, đột nhiên một bước lên trời, có thể nói là khiến mọi người chấn động.

“Mộc Phàm, không nghĩ tới a.”

Chỉ thấy bên cạnh, Ngô Thiếu Minh nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt lộ ra chút cảm khái.

Trước kia hắn cùng lớp với Mộc Phàm, không nghĩ tới vị đồng học lưu ban ba năm này, thế mà có thể một tiếng hót kinh người a.

Lưu Vĩnh đánh giá Mộc Phàm vài lần liền thu hồi ánh mắt, không rên một tiếng, toàn thân tản ra một sự tự tin.

Còn vị xếp hạng đệ nhất Đường Xán kia, liếc Mộc Phàm một cái rồi không chú ý nữa.

Nhưng có một đôi mắt, vẫn luôn nhìn chằm chằm Mộc Phàm, làm

cả người hắn không được tự nhiên.

“Mộc Phàm, tối hôm qua vì sao ngươi không tới?”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Mộc Phàm ngẩn người, quay đầu nhìn mới phát hiện bên cạnh có một vị mỹ nữ, vẻ mặt mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

Vị mỹ nữ này, đúng là xếp hạng thứ hai ở nhị trung, Đồng Tâm, tối hôm qua, Mộc Phàm cho nàng leo cây, tất nhiên rất khó chịu.

“Ta không hiểu, ngươi nói gì đó?” Mộc Phàm ra vẻ vô tội, giả ngu.

Dù sao mình với nàng cũng không có liên quan gì, nói giỡn, ai sẽ ngốc nghếch mà đêm tối đi gặp ngươi, có mờ ám hay không cũng khó biết.

“Ngươi...” Đồng Tâm tức muốn lộn mề, tiểu tử này, thế mà giả ngu?

Nàng hít một hơi, rất mau liền bình tĩnh lại, hừ nhẹ một tiếng quay mặt qua chỗ khác, không nhìn Mộc Phàm nữa, quá đáng giận.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không biết Đồng Tâm này làm trò gì, đột nhiên hẹn hắn buổi tối đi ra ngoài gặp mặt, ai dám đi a.

Ở sau Mộc Phàm, vài tên giám khảo đang đánh giá Mộc Phàm, đặc biệt là Nặc Á, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, giống như kim đâm vào lưng.

“Nặc Á tỷ, tiểu tử này quá đáng giận.”

Phía sau, Lý Diệu Diệu tức giận nói.

“Đúng vậy, đi Thanh Bắc nhất định phải giáo huấn.” Tiểu Lỵ cũng lập tức đồng ý phụ họa theo.

Hai người vẫn canh cánh trong lòng chuyện Mộc Phàm đả thương Nặc Á, nhưng Thanh Trĩ chỉ nhìn thoáng qua liền không để ý tới, cả người lạnh như băng.

Còn Nặc Á, vẻ mặt có chút phức tạp, lắc đầu nói: “Đừng xằng bậy, đó là ta thua, không cần cãi cọ.”

“Nặc Á tỷ, vậy chuyện ngươi bị thương.” Lý Diệu Diệu lo lắng hỏi câu.

Nặc Á nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Đã không có gì đáng ngại, không cần lo lắng.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng mấy người vẫn có chút lo lắng, dù sao ám thương không dễ dàng tốt lên như vậy.

“Được, nếu đã đến đông đủ, vậy bắt đầu vòng khảo hạch tiếp theo.”

Lúc này, Tra Lý Tư chậm rãi mở miệng, nói xong trực tiếp đi tới trước cửa không gian.

Ong!

Chỉ thấy, Tra Lý Tư nhẹ nhàng đánh ra một luồng sáng, cửa không gian khẽ run lên, bên trên có từng phù văn kỳ quái sáng lên.

Mộc Phàm xem mà ngạc nhiên, nhưng nhìn không ra điều gì.

“Các đồng học Nhị trung, khảo hạch chiêu sinh năm nay đến đây kết thúc, hy vọng năm sau có thể có nhiều người thông qua khảo hạch hơn.”

“Đương nhiên, người không thể thông qua khảo hạch không cần nhụt chí, chúng ta sang năm gặp lại.”

Tra Lý Tư nói xong, hơi hơi cúi người hành lễ, lúc này mới xoay người mang theo một đám người theo thứ tự bước vào cửa không gian kia.

Ánh mắt các đồng học, lão sư nóng rực nhìn bọn họ bước vào cửa không gian, trong lòng hâm mộ muốn chết.

Bước vào cửa không gian, Mộc Phàm quay đầu lại nhìn thoáng qua ban ba, không thấy Lâm Cảnh Phong, đã đổi chủ nhiệm lớp, đúng là lảo sư sinh vật lúc trước.

Trong đám đồng học ban ba, Lạc Thiên cũng tới, nhưng đầy thù hận trừng mắt nhìn Mộc Phàm, đầu bọc như xác ướp.

“Mộc Phàm, hẹn gặp lại.”

Trong ban ba, một bóng dáng nhỏ nhắn hướng về phía hắn vẫy tay.

Mộc Phàm sửng sốt, thấy Tiêu Văn tươi cười vẫy tay chào, hắn tức khắc cảm giác có chút khó hiểu.

“Cô nàng này, cảm giác quái quái.” Mộc Phàm nói thầm.

Hắn cùng Tiêu Văn, cũng không có bất kỳ quan hệ gì a, luôn cảm thấy Tiêu Văn này kỳ quái, nhưng kỳ quái chỗ nào lại không thể nói.

Ong!

Không chờ hắn nghĩ nhiều, cửa không gian liền khởi động, một luồng sáng xanh phóng lên cao, chớp mắt biến mất trước mắt mọi người.

Đám người Mộc Phàm biến mất, cửa không gian cũng biến mất theo.

“Lao xao!”

“Quá đã, ta muốn vào Thanh Bắc.”

Hiện trường, tất cả học sinh lập tức sôi trào, hò hét, trong lòng vô số người xuất hiện một niệm tưởng, đó chính là vào Thanh Bắc.

Trong đám người ban ba, Tiêu Văn đang yên lặng nhìn ánh sáng kia biến mất.

“Mộc Phàm, lần này, ta sẽ đuổi theo ngươi.”

Tiêu Văn lẩm bẩm tự nói, trong ánh mắt lộ ra một loại tín niệm mãnh liệt, càng có một tia sáng mà người trưởng thành mới có.

Chương 61: Tình huống bất ngờ

Ánh sáng hiện lên, đoàn người Mộc Phàm xuất hiện ở một chỗ xa lạ.

“Đây là nơi nào?”

“Là Thanh Bắc cao giáo sao?”

Có người mờ mịt nhìn bốn phía, hình như là ở một cảng kỳ quái nào đó.

Bốn phía xây dựng kiến trúc sắt thép, giống như một cảng bỏ neo, nhưng không có thuyền, chỉ có một thềm cảng kỳ quái rất lớn.

“Nơi này không phải Thanh Bắc, chỉ là một cái cảng không gian.”

Mọi người hết sức mơ hồ, chỉ nghe Tra Lý Tư mở miệng.

Hắn chỉ vào kiến trúc sắt thép bốn phía nói: “Nơi này chẳng qua là một cái cảng không gian, muốn tiến vào Thanh Bắc, cần truyền tống từ cái cảng không gian này.”

Mọi người vừa nghe bừng tỉnh, sôi nổi tò mò đánh giá bốn phía.

Mộc Phàm cũng nhìn nhìn cảng không gian này, chính là một cái thềm thật lớn, ở bốn góc có bốn trụ năng lượng kỳ quái, bề mặt phát sáng.

“Đây là trụ năng lượng, duy trì cảng không gian vận hành.”

Bên cạnh truyền đến một giọng nói thanh thúy, quay đầu nhìn, thì ra là Nặc Á.

Mộc Phàm có chút ngoài ý muốn nhìn nàng, hỏi: “Giám khảo, chúng ta có phải trực tiếp tiến vào Thanh Bắc cao giáo hay không, khảo hạch tiếp theo là cái gì?”

“Trước từ từ, người chưa tới đủ, hiển nhiên là chúng ta tới đầu tiên.”

Hỏi một đằng, Nặc Á trả lời một nẻo, làm Mộc Phàm khó hiểu.

Nhưng nghĩ chút liền hiểu, hẳn là các đội ngũ khảo hạch khác còn chưa trở về.

"Mọi người chờ một chút, các đội ngũ khác hẳn là cũng sắp tới rồi."

Tra Lý Tư nhìn chung quang một vòng, nói ra lời này.

Mọi người nghe xong đã rõ, Nhị trung là một đội khảo hạch, chỉ mang đến tám người, còn có ba người đều không thuộc Nhị trung.

Mộc Phàm nhìn nhìn mấy tên đồng học đi cùng, bọn họ cũng nhìn những người khác, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ.

Bọn họ đều rất tò mò, khảo hạch kế tiếp sẽ như thế nào?

Ong!

Đang lúc mọi người suy nghĩ, cảng không gian đột nhiên chấn động một chút, tiếp theo, bốn trụ năng lượng đồng thời sáng lên, từng trụ bắn ra một luồng sáng hội tụ ở trung tâm.

Rất nhanh, một cánh cổng ánh sáng hiện lên hiện lên.

Ánh sáng xanh thẳm xuất hiện, cũng không quá chói mắt.

Đám người Mộc Phàm tận mắt nhìn thấy trong cổng ánh sáng kia dần dần hiện lên một nhóm người, chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.

“Khải, các ngươi chậm một bước.”

Thấy người tới, Tra Lý Tư lập tức đi tới, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Nhóm người vừa tới, cầm đầu chính là một nam tử mặc đồ tây màu trắng, ấn tượng đầu tiên khi thấy chính là lạnh lùng, nghiêm túc.

Hắn chính là Khải, một quan chủ khảo trong đội ngũ chiêu sinh

của Thanh Bắc cao giáo lần này, giống như Tra Lý Tư.

“Tra Lý Tư, lần này bên ngươi chỉ có tám người?” Khải đạm mạc nhìn quét qua đám Mộc Phàm, mày nhíu lại, rõ ràng mang theo một chút bất mãn.

Tra Lý Tư có chút xấu hổ, cười nói: “Không có biện pháp, bên Nhị trung lần này thực lực không tốt, có thể được tám người đã không tệ.”

“Hừ, tân sinh lần này quá kém.” Khải có chút bất mãn nói.

Tra Lý Tư lắc đầu, ánh mắt dừng ở một đám người sau lưng Khải, trừ mười tên giám khảo ra còn có một đám hai mươi người.

“Nhất trung không tồi a, thế mà có hai mươi tên thông qua?” Tra Lý Tư có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn Khải, ánh mắt đang dò hỏi, giống như đang nói ngươi không có nhận hối lộ chứ.

“Hừ!” Khải hừ lạnh một tiếng mới nói: “Thu hồi ánh mắt của ngươi, ta khảo hạch chỉ có nghiêm khắc hơn ngươi.”

“Được rồi.” Tra Lý Tư cười khổ lắc đầu.

Hắn nhìn tám người Mộc Phàm bên này, lại nhìn nhìn hai mươi người mà Khải mang về, ước chừng còn nhiều hơn gấp đôi a.

Điều này làm cho Tra Lý Tư có chút buồn khổ, Nhị trung sao không ra sức chứ, nhưng chỉ tám tên đủ tư cách, còn mới là khảo hạch ban đầu mà thôi.

Kế tiếp còn có đợt khảo hạch thứ hai, cũng là một vòng khảo hạch cuối cùng, thông qua mới có thể xem như thật sự gia nhập Thanh Bắc cao giáo.

Nếu không thông qua, đương nhiên sẽ bị đào thải, chỉ có thể làm học sinh cao giáo nhị tuyến hoặc là ngươi có thể lưu ban, chờ năm sau khảo hạch.

Đương nhiên, năm sau khảo hạch có thể sẽ khác, thông qua nhiều

hay không vẫn khó nói trước được.

Lúc này, hai đội ngũ hội hợp, hai bên đều đang đánh giá đối phương.

“Là Nhất trung.”

Bên nhóm Mộc Phàm, Đường Xán, Đồng Tâm, Lý Vĩnh, Ngô Thiếu Minh sôi nổi nhìn chằm chằm hai mươi người đối diện.

Bọn họ đều đến từ Nhất trung, đó chính là trung học tu chân tốt nhất khu thứ tám, so với Nhị trung mà nói, mạnh hơn rất nhiều.

Nhìn xem hai mươi người thông qua khảo hạch ở đối diện, trong lòng bọn họ rất hụt hẫng, cảm giác phía chính mình chỉ có hai ba con mèo to mèo nhỏ, có chút xấu hổ.

“Hừ, nhiều người thì có lợi ích gì, cười đến cuối cùng mới là hàng thật.”

Triệu Tuyên khinh thường, căn bản không thèm để ý.

Còn Mộc Phàm, ánh mắt đang nhìn chằm chằm một người Nhất trung, đối phương cũng nhìn qua, hai đôi mắt trừng to.

“Sao có thể?”

Trong đám người Nhất trung đối diện, Mộc Hiên trừng mắt, nhìn chằm chằm Mộc Phàm bên này, lộ ra biểu tình kinh hãi.

Mặt đơ ra, giờ phút này lòng tràn đầy chấn động, không tin, như gặp quỷ.

“Mộc Phàm, sao phế vật này có thể ở đây?” Mộc Hiên lẩm bẩm tự nói, rất chấn động.

Hắn thấy phế vật Mộc Phàm này thế mà xuất hiện ở chỗ này, nhìn dáng vẻ, là đi cùng người Nhị trung thông qua khảo hạch tới đây.

Vậy có nghĩa là Mộc Phàm cũng thông qua khảo hạch Thanh Bắc, sao hắn có thể không khiếp sợ?

Phế vật này, thông qua khảo hạch? ??

Mộc Hiên kinh hãi, trừng mắt nhìn Mộc Phàm, vẻ mặt khó tin.

“Mộc Hiên, sao thế?”

Thấy vẻ mặt Mộc Hiên, một nam đồng học bên cạnh mở miệng.

Nghe hắn hỏi, Mộc Hiên tỉnh táo lại, đè chấn động trong lòng xuống.

Hắn ngưng trọng nói: “Đối diện là Nhị trung, mà người kia, ngươi cũng biết, đúng là trò cười của Nhị trung, người thừa kế phế vật của Mộc gia trước đây.”

“Nga?” Nam đồng học kia vừa nghe kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua.

Hắn thấy Mộc Phàm, kinh ngạc nói: “Đó chính là Mộc Phàm, phế vật trong lời đồn ở Nhị trung, sao hắn lại ở chỗ này?”

“Đây đúng là điều ta thắc mắc.” Mộc Hiên lắc đầu, suy nghĩ.

Thấy Mộc Hiên đi tới, Mộc Phàm cười.

Hắn nâng bước chân đi qua, hai người lại gặp mặt ở cảng không gian, huynh đệ gặp mặt.

“Đệ đệ tốt, chúc mừng ngươi thông qua khảo hạch ban đầu của Thanh Bắc.”

Mộc Phàm mở miệng trước, giọng điệu khoan thai, khiến Mộc Hiên không thoải mái.

Hắn lạnh mặt hỏi: “Mộc Phàm, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Mộc Hiên vẫn không tin, phế vật Tôi thể quyền cũng không nhập môn này có thể thông qua khảo hạch Thanh Bắc cao giáo, nói giỡn sao.

Thấy vẻ mặt Mộc Hiên, Mộc Phàm cười cười nói: “Ta, đương nhiên là đi Thanh Bắc cao giáo học tập a, như thế nào, ngoài ý muốn sao?”

“Cái gì?” Mộc Hiên nghe xong ngốc ra.

Hắn trợn mắt, hoàn toàn bị lời của Mộc Phàm làm choáng váng, phế vật này thật sự thông qua khảo hạch, sao có thể?

Người hai bên người đều chú ý tới hai người, tò mò nhìn qua.

Chỉ nghe Mộc Phàm cười nói: “Đệ đệ tốt của ta, cố lên, làm vẻ vang Mộc gia, ca ca này chỉ có thể yên lặng cổ vũ ngươi.”

Nói xong Mộc Phàm vỗ vỗ vai Mộc Hiên, giống như ca ca ở cổ vũ đệ đệ của mình.

Mộc Hiên ngây ngốc đứng ở nơi đó, thẳng đến Mộc Phàm về tới bên này mới tỉnh táo lại, sắc mặt xanh xanh đỏ đỏ rất đặc sắc.

“Phế vật này, làm sao có thể?”

Nhìn bộ dạng Mộc Phàm mỉm cười, trong lòng Mộc Hiên muốn nổ tung, càng không muốn tin.

“Ong!”

Lúc này, cảng không gian lại sáng lên, mọi người ánh mắt nhìn lại.

Chỉ thấy trên cảng không gian lại hiện lên một cánh cổng, bên trong có từng đám người liên tục đi ra, đều là đội ngũ khảo hạch lần này đi tới khu thứ tám.

Tổng cộng là mười đội ngũ, mang về ước chừng có bảy tám chục người, xem như đều là người thông qua khảo hạch ban đầu.

Mộc Phàm đếm đếm, toàn bộ khu thứ tám có 81 cá nhân thông qua khảo hạch.

“Người đều đến đông đủ.”

Nhìn mười đội ngũ xuất hiện, tụ tập ở cảng không gian, Tra Lý Tư cùng các quan chủ khảo khác tập trung lại, nhìn 81 tên tân sinh thông qua khảo hạch trước mắt.

“Các vị, các ngươi đều là tân sinh đến từ khu thứ tám, kế tiếp, sẽ

là một vòng khảo hạch cuối cùng, nhân tài thông qua có thể trở thành một thành viên của Thanh Bắc."

Tra Lý Tư chậm rãi mở miệng, có vẻ là hắn dẫn đầu.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần nghe, ánh mắt sáng quắc, chờ đợi khảo hạch kế tiếp.

"Hiện tại, ta tuyên bố, một vòng khảo hạch cuối cùng..."

Tra Lý Tư giơ hai tay lên cao, đang muốn tuyên bố một vòng khảo hạch cuối cùng, nhưng ngay lúc này, đã xảy ra sự cố.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, cùng với chấn động kịch liệt, khiến cho cả cảng không gian lắc lư.

Sắc mặt mọi người thay đổi, có người không thể đứng vững.

"Sao lại thế này?"

Mọi người kinh hãi không thôi, một đám giám khảo, quan chủ khảo biến sắc.

"Không tốt, cảng không gian bị tập kích."

Chỉ nghe một tiếng kinh hô, Tra Lý Tư nói ra một tin tức khiến người ta hoảng sợ.

Chương 62: Hệ thống đổi mới

Đột nhiên xảy ra biến cố, mọi người bị kinh động.

Đặc biệt là 81 học sinh này, mỗi người có chút khẩn trương, không có biện pháp a.

Bọn họ chưa bao giờ trải qua loại chuyện thế này, ở cảng không gian gặp tập kích, đây là đầu tiên.

“Cảng không gian bị tập kích.”

Sắc mặt Khải nghiêm túc, tất cả giám khảo trở nên khẩn trương, một đám cảnh giác nhìn bốn phía.

Bốn phía cảng không gian là một mảnh trắng xoá, căn bản nhìn không thấy bất cứ thứ gì, đám người Mộc Phàm chưa từng tới, tự nhiên không rõ bên ngoài cảng không gian có cái gì.

Là thứ gì tấn công cảng không gian.

Chỉ thấy bên ngoài cảng không gian truyền đến từng đợt chấn động, nổ mạnh, như có đồ vật đang mạnh mẽ tấn công cảng không gian.

“Mau, khởi động cửa không gian, đưa bọn họ đi.”

Khải hét lớn một tiếng, đang muốn mọi người hợp lực, khởi động cửa không gian đưa tất cả tân sinh đi.

Ong!

Gần như toàn bộ giám khảo của mười tiểu đội cùng hợp lực, tốc độ cực nhanh, mở ra mười cửa không gian.

“Mau mau mau, mọi người lần lượt bước vào cửa không gian.”

“Nhanh chạy đi!”

Tra Lý Tư gần như rống lên, làm trái tim của mọi người vốn dĩ đã khẩn trương lập tức muốn rớt khỏi lồng ngực.

Mộc Phàm cũng ngưng trọng, đi theo đội ngũ Nhị trung bước vào cửa không gian, các đội ngũ khác cũng tiến vào cửa không gian.

Mọi người dù hoảng nhưng không loạn, trước sau bước vào cửa không gian.

Rầm!

Ngay sau đó, cửa không gian chợt lóe, 81 tân sinh cùng giám khảo đều tiến vào cửa không gian.

Phanh!

Đột nhiên một tiếng vang lớn truyền đến, toàn bộ cửa không gian đong đưa, sắc mọi người thay đổi.

“Không tốt, cảng không gian bị hao tổn, truyền tống xuất hiện biến hóa.”

“Mau dừng lại!”

Sắc mặt Tra Lý Tư cùng mười vị quan chủ khảo rất khó coi, hét lớn muốn ngăn cản không gian truyền tống, đáng tiếc đã chậm một bước.

Mười cửa không gian đồng thời vặn vẹo, toàn bộ người bên trong bị một luồng sáng bao vây lấy biến mất không thấy.

Toàn bộ cảng không gian khôi phục bình tĩnh, chấn động bên ngoài biến mất hình như đã ngừng công kích, nhưng những người vừa mới truyền tống từ cảng không gian ra ngoài không được biết rồi.

.....

Một luồng sáng vặn vẹo hiện lên, Mộc Phàm chỉ cảm thấy đầu ong ong, thân thể không có điểm tựa, loại cảm giác không trọng lượng này rất nhanh liền biến mất.

Phanh!

Chỉ thấy ánh sáng hiện lên, một bóng người từ giữa không trung rơi xuống, nện thật mạnh vào mặt đất.

“Phi phi phi... “

Trong hố to, Mộc Phàm chật vật bò dậy, miệng đầy bùn đất tro bụi, muốn chật vật bao nhiêu liền chật vật bấy nhiêu.

Hắn chật vật bò dậy, liếc mắt đánh giá bốn phía, vẻ mặt tức khắc trở nên mờ mịt.

Đập vào mắt là một vùng hoang vu, không có một chút sự sống.

“Đây là nơi nào?”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn bốn phía, không một ai, chỉ có mình hắn xuất hiện ở chỗ này, không thấy những người khác.

Xong rồi, bị lạc.

Trong lòng hiện lên một ý niệm, xong đời, hình như truyền tống xuất hiện sự cố, mình đã đi tới một cái hoàn toàn lạ lẫm.

Bốn phía hoang tàn vắng vẻ, gió cát đầy trời, sa mạc hoang vu, không có dân cư.

“Lộc cộc lộc cộc...”

Lúc này, trên vai truyền đến tiếng lộc cộc, cúi đầu nhìn mới phát hiện là tiểu gia hỏa cổ quái kia.

Nó theo Mộc Phàm truyền tống tới nơi này, đang mở một đôi mắt to nhìn bốn phía, trong miệng phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc.

“Tiểu gia hỏa, còn tốt, không có việc gì, nếu không ta không biết nói sao với Mộng Li.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, may mà tiểu gia hỏa vẫn ở cùng hắn.

Mộc Phàm sờ sờ tiểu gia hỏa này, cả người mềm mại, nhưng trong lòng vẫn còn có chút mờ mịt, sao đột nhiên bị một lực lượng đánh bay ra ngoài.

Trong quá trình truyền tống vừa rồi, có sự cố, đột nhiên có một luồng lực lượng tách mọi người ra, đánh bay khỏi không gian truyền tống.

Hắn thì bị rơi xuống nơi này, hoàn toàn không rõ đây là địa phương nào.

Đinh!

Nhưng vào lúc này, trong đầu truyền đến một âm thanh trong trẻo.

“Hệ thống đổi mới lần thứ hai, mở ra công năng cấp hai, cửa hàng thời gian đã mở ra, mời ký chủ nhanh chóng xem xét.”

Đúng là tiếng từ hệ thống.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm ngẩn người.

“Hệ thống đổi mới?” Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Đúng vậy ký chủ, lúc ký chủ tiến vào không gian truyền tống, bổn hệ thống liền tiến vào lần đổi mới thứ hai, mở ra một ít công năng mới, mời ký chủ tự xem xét.”

Nghe hệ thống trả lời, trong lòng Mộc Phàm trào dâng một niềm vui, hệ thống đổi mới lần thứ hai, thật sự quá đột ngột.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn rời khu thứ tám, tiến vào một địa phương khác, mới có sự đổi mới?

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, vẫn nên xem xét sau khi hệ thống đổi mới sau có công năng cùng biến hóa thế nào, vừa mới nghe hệ thống nói mở ra cửa hàng thời gian?

“Hệ thống, nói một chút về mấy công năng mới đi?” Tuy Mộc Phàm vui mừng nhưng vẫn dò hỏi một phen.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Sau khi đổi mới lần thứ hai, bổn hệ thống có nhiều công năng hơn, ví dụ như mở ra công năng dung hợp, có thể dung hợp bất kỳ loại võ kỹ hay công pháp nào, còn có thể mua sắm đồ ở cửa hàng của hệ thống.”

Nghe giới thiệu xong, Mộc Phàm suy tư gì đó, hai mắt phát giác.

“Mở ra cửa hàng hệ thống.”

Mộc Phàm nhìn xem bốn phía, hoang tàn vắng vẻ, cũng không nguy hiểm gì, sau đó liền có chút gấp không chờ nổi, lập tức mở cửa hàng hệ thống, nhìn xem bên trong có thứ gì.

Chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, trong đầu xuất hiện một hình chiếu hệ thống, thêm một cái công năng, chính là cửa hàng.

Bên trên có ký hiệu cửa hàng.

Mộc Phàm lựa chọn, lập tức hiện lên một loạt đồ vật.

“Tôi thể đan: (10 viên), giá cả: 100 vạn tiền ảo, thời hạn mua: 11 giờ 59 phút.”

“Luyện Khí đan: (10 viên), giá cả: 100 vạn tiền ảo, thời hạn mua: 11 giờ 59 phút.”

“Giải độc đan vạn năng: (1 viên), có thể giải bất kỳ loại độc nào, giá cả: 300 vạn tiền ảo....”

“Chiến đao siêu hợp kim: Giá cả 500 vạn tiền ảo....”

“Ngũ lôi đao pháp: Giá cả 1000 vạn tiền ảo....”

Nhìn năm món trong cửa hàng, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, Tôi thể đan, Luyện Khí đan không cần phải nói, dùng để Tôi thể, Luyện Khí.

Giải độc đan vạn năng liền trâu bò, có thể giả bất kỳ độc nào, đáng tiếc chỉ có một viên, hơn nữa giá cả còn không thấp a, cần 300 vạn một viên.

Hai món cuối, Mộc Phàm xem mà hai mắt nóng rực, một thanh chiến đao siêu hợp kim, nhìn tới nó, đúng lúc trước mắt thiếu một thanh vũ khí, hơn nữa tình huống hiện tại tình huống tràn ngập nguy cơ, thật sự cần một thanh vũ khí phòng thân.

Quan trọng nhất chính là trong cửa hàng cũng có một môn đao pháp, giá cả là 1000 vạn, tuyệt đối không phải đao pháp bình thường.

Khẳng định là đao pháp cao cấp, nhưng vừa thấy cần 1000 vạn,

Mộc Phàm liền nhịn không được cười khổ.

“Từ từ, tiền ảo?” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên.

Rất mau liền thấy góc trên cửa hàng xuất hiện một hàng số liệu.

“Một, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn....”

Cẩn thận xem, đúng chín số 0, vừa đúng 1 tỷ.

Nhìn đến chỗ này, trong lòng Mộc Phàm nhảy dựng, kích động nói: “Hệ thống, 1 tỷ tiền ảo này, chẳng lẽ là...”

“Không sai, 1 tỷ tiền ảo đúng là 1 tỷ từ ký chủ nạp lần đầu chuyển hóa thành, bởi vì trước đó không có mở ra công năng này, cho nên không có xuất hiện.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm mừng rỡ như điên, vốn cho rằng 1 tỷ nạp lần đầu đã hết, nhưng không nghĩ tới hệ thống chỉ đổi mới cách thức thể hiện.

“Hệ thống rất ra sức a, yêu ngươi muốn chết.”

Mộc Phàm hưng phấn tới mức thiếu chút nữa quơ chân múa tay, 1 tỷ tiền ảo, số tiền này vẫn còn, thật tốt quá.

“Tôi thể đan 10 viên, Luyện Khí đan 10 viên, giải độc đan 1 viên, chiến đao siêu hợp kim, Ngũ lôi đao pháp, tổng cộng là 2000 vạn tiền ảo....”

Mộc Phàm tính toán, nếu mua hết phải tốn 2000 vạn tiền ảo, tuy rằng trong lòng vẫn có chút đau, nhưng hiện tại giàu có.

“2000 vạn a, hệ thống, có thể giảm giá không?”

Nhìn đến giá này, Mộc Phàm nhịn không được chờ mong.

“Trước mắt không có hoạt động giảm giá, mời ký chủ tự quyết định mua sắm hay không.”

Hệ thống trả lời làm ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nói cách khác, cửa hàng có giảm giá, chỉ là còn chưa có xuất hiện?

Nhưng nên mua hết hay không đây?

Vô nghĩa, còn phải suy nghĩ sao, đương nhiên là mua.

Chương 63: Mua mua mua

Sau khi hệ thống đổi mới, mở ra cửa hàng thời gian, đưa tới đồ vật làm Mộc Phàm rất động tâm.

Tuy rằng hơi đắt nhưng Mộc Phàm vẫn quyết định mua, dù sao thì bỏ lỡ sẽ không còn, thời gian có hạn.

Sau mười hai giờ liền biến mất, không mua chính là bỏ lỡ mấy món này, nói không chừng liền không còn mặt hàng này.

Huống hồ, có 1 tỷ tiền ảo, nhiều mà, sợ gì?

“Hệ thống, Tôi thể đan cùng Luyện Khí đan đối với ta hiện giờ có hiệu quả sao?”

Mộc Phàm không biết rõ chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Hiện tại Thanh đồng luyện thể thuật đã đạt tới tầng hai mươi, là cực hạn của võ giả cảnh giới Tiên thiên, xem như nửa bước tông sư.

“Tôi thể đan đối với ký chủ vẫn có hiệu quả, nhưng hiệu quả dựa theo sự tăng trưởng thực lực của ký chủ không ngừng yếu bớt, căn cứ theo tính toán của hệ thống, trước mắt một viên Tôi thể đan chỉ có thể tăng lên một tầng luyện thể thuật, sau năm mươi tầng liền không còn hiệu quả.”

“Hiệu quả của Luyện Khí đan cũng tương tự, mời ký cẩn thận lựa chọn.”

Hệ thống giải thích làm ánh mắt Mộc Phàm sáng lên.

Căn cứ lời hệ thống nói, hiện tại Tôi thể đan còn có hiệu quả không tồi, một viên có thể tăng một tầng Thanh đồng luyện thể thuật, mười viên, mười tầng, thật ra giống như tiêu phí 10 vạn tăng lên một tầng.

Phải biết rằng sau khi Mộc Phàm luyện thể tới tầng thứ mười, mỗi một tầng tốn 10 vạn, sau một trăm tầng thì mỗi một tầng 100 vạn,

hao phí rất ớn.

Tôi thể đan, còn có hiệu quả này, có thể tiết kiệm được không ít tiền, đáng tiếc sau năm mươi tầng không còn hiệu quả, khiến Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ.

“Vậy còn chờ cái gì, hệ thống, mua mua mua cho ta.”

Mộc Phàm đỏ mắt, nhìn năm món hàng, không nói hai lời trực tiếp mua.

Năm đồ vật, Tôi thể đan 10 viên, Luyện Khí đan 10 viên, giải độc đan vạn năng 1 viên, chiến đao siêu hợp kim 1 thanh, Ngũ lôi đao pháp 1 quyển, tổng cộng tốn 2000 vạn tiền ảo.

“Hệ thống, sao chỉ mới có năm món hàng, đưa ra nhiều một chút, hiện tại ta không thiếu tiền.”

Mộc Phàm mua năm món, có chút không hài lòng hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, cửa hàng hệ thống vào 0 giờ mỗi ngày đổi mới một lần, số lượng cùng chủng loại đều là ngẫu nhiên.”

Nghe thế hắn đã hiểu, cửa hàng mỗi ngày đều đổi mới một lần, còn có thể xuất ra thứ gì liền xem vận may.

“Đúng rồi, hệ thống, trong cửa hàng có thẻ tu luyện, thẻ Cứu cực,... sao?” Mộc Phàm bỗng nhiên mang đầy chờ mong hỏi vấn đề này.

Ai ngờ hệ thống trả lời làm Mộc Phàm tâm lạnh: “Ký chủ, thẻ tu luyện, thẻ Cứu cực là vật phẩm trân quý, tỷ lệ chỉ có 1%, nhưng cũng không phải không có cơ hội.”

“1%, ngươi hố người hả?” Mộc Phàm có chút bực bội nói.

Đáng tiếc hệ thống vẫn trả lời như cũ, đây là quy tắc của hệ thống, chỉ có thể xem vận may.

Tuy rằng có chút bất đắc dĩ, nhưng Mộc Phàm cảm thấy còn tốt, dù sao cũng có cơ hội đổi mới ra thứ tốt, thậm chí có khả năng là

bảo vật giá trị cực cao.

“Thôi, cứ như vậy đi.”

Mộc Phàm cười khổ rời khỏi giao diện cửa hàng, nhìn trong tay có thêm mấy đồ vật, ba cái bình nhỏ, mười viên Tôi thể đan, mười viên Luyện Khí đan, một viên giải độc đan.

Chờ lúc thích hợp lại dùng, luyện thể thuật nhất định có thể đột phá đến tầng thứ ba mươi, khi đó chính là võ đạo tông sư một thế hệ.

Luyện Khí thuật thì có thể tăng lên tới tầng thứ hai mươi, đạt tới trạng thái Luyện Khí nhập thể đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể Luyện Khí ngưng hình, bước vào Kim Đan kỳ.

Còn có một thanh chiến đao siêu hợp kim, chiều dài gần hai mét, thân đao to rộng.

Chuôi chiến đao này sắc bén vô song, cầm vào tay rất nặng, ước lượng nặng khoảng một tấn, làm Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi.

“Đao tốt!”

Lần đầu tiên nhìn thấy, Mộc Phàm liền thích cây đao này, thử vung vài cái khiến khói bụi bốn phía nổi lên cuồn cuộn, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Sau đó, ánh mắt Mộc Phàm dừng lại ở vật cuối cùng, một quyển sách, trên bìa có rồng bay phượng múa, viết mấy cái chữ to.

Ngũ lôi đao pháp!

Đao pháp này cực kỳ cao thâm khó đoán, uy lực vô cùng, một khi thi triển liền giống như lôi đình vạn quân, mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo sấm sét.

Đao pháp cao thâm như thế, tất nhiên Mộc Phàm rất thích, cho nên bắt đầu tìm hiểu thấu đáo môn đao pháp cao cấp này.

Môn đao pháp này, đề cập tới vận dụng tiên thiên cương khí, là

một môn chỉ có võ giả đạt tới cảnh giới Tiên thiên mới có thể tu luyện.

Bởi vì khi thi triển lên yêu cầu tiêu hao tiên thiên cương khí, nếu không, võ giả dưới Tiên thiên căn bản không thể tu luyện nó, dù may mắn luyện thành thì uy lực cũng suy giảm rất nhiều.

“Hệ thống, ta có thể sử dụng tiền ảo để tu luyện sao?” Mộc Phàm đầy chờ mong hỏi.

Ai ngờ hệ thống trả lời như đổ một chậu nước lạnh: “Ký chủ, tiền ảo chỉ có thể dùng ở cửa hàng thời gian, không thể dùng để tăng lên thực lực, càng không thể dùng để tu luyện.”

“Đùa cái gì vậy, đây cũng là tiền ta nạp mà, vì sao không được?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Nhưng hệ thống vẫn trả lời như vậy, đó là quy tắc, khiến hắn không thể nói gì, tiền ảo chỉ có thể sử dụng mua sắm trong cửa hàng hệ thống, không thể dùng để tăng tu vi.

Mộc Phàm vốn cho rằng có thể dùng tiền ảo để tăng tu vi, vậy ngon rồi.

Đáng tiếc, ý tưởng thì tốt đẹp nhưng hiện thực rất tàn khốc a.

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu, nghiêm túc lĩnh hội tinh tuý của Ngũ lôi đao pháp, lĩnh ngộ từng chút từng chút, bắt đầu nhập môn.

“Lộc cộc, lộc cộc...”

Đang lúc Mộc Phàm nghiên cứu Ngũ lôi đao pháp, quả cầu bông trên vai bỗng nhiên trở nên nôn nóng, không ngừng mà phát ra từng đợt âm thanh kỳ quái.

Mộc Phàm bị mất tập trung, có chút bất mãn nói: “Ngươi ồn ào cái gì, không nhìn thấy ta đang nghiêm túc học tập sao?”

“Lộc cộc...” Cầu bông nhỏ lại kêu to.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới: “Nga, ngươi đói bụng hả, hình như buổi

sáng chưa cho ngươi ăn, ngươi chờ đó.”

Nói xong, Mộc Phàm lấy ra một cây nhân sâm từ ba lô, dùng nhân sâm ba mươi năm nuôi sủng vật, cũng đủ rồi.

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, người còn không bằng một con sủng vật.

“Lộc cộc!”

Cầu bông nhỏ kêu lên một tiếng, ôm nhân sâm trực tiếp khai gặm, ăn đến say sưa.

Mộc Phàm cảnh cáo nói: “Vật nhỏ, ăn rồi thì không làm phiền ta nữa nghe không?”

Cũng mặc kệ nó nghe hiểu hay không, Mộc Phàm lại tiếp tục đọc Ngũ lôi đao pháp, muốn mau chóng nhập môn sau đó thuần thục một chút.

Ít nhất phải luyện tới tiểu thành, có sức chiến đấu thật sự mới được, nếu không ở nơi hoang tàn vắng vẻ mênh mông này có rất nhiều nguy cơ, không có thực lực phòng thân không được.

Mộc Phàm không biết những người khác ra sao, chỉ biết chính mình cần phải nghĩ cách đi ra ngoài, tìm được những người khác, thậm chí là giám khảo thì mới được.

“Ngao...”

Đúng lúc này, từ phương xa truyền đến một tiếng thú rống, tiếng gầm gừ kinh động khắp nơi.

Mộc Phàm bị tiếng rít gào này bừng tỉnh, sắc mặt khẽ đổi, lập tức ý thức được không ổn, có con thú cường đại nào đó xuất hiện.

“Lộc cộc...” Cầu bông nhỏ cũng trở nên nôn nóng, không ngừng phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc cảnh cáo.

Mộc Phàm bỗng nhiên đứng dậy, tay đè chuôi chiến đao siêu hợp kim, cất Ngũ lôi đao pháp, đã không kịp nhìn thêm nữa.

“m thanh từ hướng kia truyền đến, chẳng lẽ là một đầu yêu thú?”

Suy nghĩ chút, Mộc Phàm liền quyết định đi xem.

Hắn cầm chiến đao, hướng về nơi tiếng gầm gừ truyền đến, một đường chạy như bay, tốc độ kinh người, một đường cuốn lên cát bụi.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền tới tới một ngọn đồi hoang vu, dừng ở nơi đó, nhìn hướng tới một ngọn đồi khác.

“Đó là...”

Ngọn đồi bên kia là một mảnh đất hoang, nơi đó có một đầu quái vật khổng lồ đang tàn sát bừa bãi.

“Rống!”

Một tiếng rít gào, đầu quái vật khổng lồ kia rống to, như lôi đình cuồn cuộn đinh tai nhức óc.

Hai mắt Mộc Phàm trừng to, nhìn sinh vật khổng lồ kia, thế mà là một dị thú hình thể khổng lồ, có đầu như thằn lằn.

Con dị thú kia cao khoảng tám mét, giống như một toà núi nhỏ, cả thân thể nó được bao phủ bởi giáp da dày, đao thương bất nhập, lập loè ánh sáng màu đỏ.

Nó là một đầu Hỏa tích long, trong miệng có thể phun ra dung nham cực nóng.

Càng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là đầu Hỏa tích long kia đang đuổi giết vài người, nhìn kỹ còn là người quen.

Chương 64: Thật thảm

Thịch thịch thịch...

Hoả tích long chạy như điên, đuổi theo ba người phía trước.

“Chạy mau!”

Ở phía trước, ba người chật vật chạy trốn, vẻ mặt kinh hoảng thất thố, trên người còn có một ít dấu vết bị đốt.

Hơn nữa, trong ba người này có hai người là người quen.

Một tên trong đó đúng là Mộc Hiên.

Một người quen khác là Nhị trung Đồng Tâm, còn tên thứ ba Mộc Phàm không quen biết, hẳn là học sinh đến từ trường học khác.

Ba người này bị Hoả tích long đuổi theo chật vật chạy trốn.

“Rống!”

Phía sau truyền đến một tiếng rít gào, Hoả tích long phát cuồng há miệng phun ra một luồng dung nham nóng cháy về ba người phía trước.

Dung nham ầm ầm ầm phun tới, Mộc Hiên sợ tới mức mặt tái lại.

“A...” Một chút sơ ý, Mộc Hiên bị dung nham đốt tới, mông lập tức bốc khói, đau đến mức kêu to.

Trong lúc nguy cấp, Mộc Hiên tăng tốc chạy như bay, nhảy hơn mười mét thoát ly phạm vi dung nham bao phủ mới không có nhấn chìm.

Nhưng hắn vẫn bị đốt trúng mông, bốc lên ngọn lửa, thiếu chút nữa đốt thành thịt nướng.

Hai người còn lại, tốc độ của Đồng Tâm là nhanh nhất, trước tiên

tránh được dung nham mà Hoả tích long phun ra, dừng trên một tảng đá thở phì phò.

Người thứ ba, không may mắn như vậy, tuy rằng tránh được một kiếp, nhưng cánh tay và đùi đều có vết bỏng rát.

Tuy bọn họ đều là võ giả luyện thể, thân thể cường đại, nhưng dung nham do đầu Hoả tích long kia phun ra có lực sát thương rất mạnh, thiêu đốt da thịt bọn họ.

“Đáng chết, sao lại thế này?”

Mộc Hiên muốn điên rồi, không thể hiểu được sao lại bị tấn công, trừ biến cố lúc truyền tống bị vứt rơi xuống, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị một đầu Hoả tích long đuổi giết.

Trong quá trình chạy trốn gặp được Đồng Tâm, còn có một người khác đến từ Tam trung, tên là Phí Triển.

Hắn cũng buồn bực, trừng mắt nhìn Mộc Hiên, hung tợn nói: “Ngươi là đồ khốn nạn, dẫn thứ này tới cho chúng ta, đáng giận.”

Mộc Hiên trấn định, hừ nói: “Cái gì mà dẫn tới, thật khó nghe, ta là bị đuổi giết có được hay không, các ngươi sẽ không chạy a?”

Lời thì nói rất ngay thẳng, thật ra chính là Mộc Hiên cố ý dẫn nó tới chỗ bọn họ, mặc kệ hai người trốn thế nào cũng không thoát.

Oan uổng nhất vẫn là Đồng Tâm, cô nàng này vốn dĩ đã tách ra chạy, nhưng sau đó Phí Triển chạy không thoát trực tiếp quay đầu chạy về hướng nàng, dẫn tới ba người đều bị đuổi giết.

Đồng Tâm lạnh mặt, hừ nói: “Hai tên các ngươi còn có phải nam nhân hay không, thế mà đuổi theo ta, cố ý đi?”

“Xin lỗi, ta còn là nam sinh, không thành niên.” Mộc Hiên vừa chạy vừa nói.

Lời này khiến Mộc Phàm đang núp ở trên đồi nghe xong cạn lời, da mặt thật dày.

“Rống!”

Một tiếng rống to, ba người cả kinh sắc mặt biến đổi.

Mộc Hiên quay đầu nhìn lại, mặt lại tái thêm.

Bởi vì đầu Hoả tích long đang đuổi theo hắn, một đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm hắn, lỗ mũi phun ra khí nóng.

“Đáng chết, đầu Hoả tích long này là dị thú cấp võ giả Tiên thiên, quá mạnh, căn bản không có biện pháp chống lại.”

Mộc Hiên đổ mồ hôi, mông truyền đến đau đớn, bị đốt cháy một mảng lớn, bốc mùi thịt.

“Sư tôn, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trong lúc sốt ruột, Mộc Hiên không thể không dò hỏi vị tồn tại thần bí trong cơ thể, sư tôn của hắn.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến một giọng nói: “Tiểu tử, ngu xuẩn a, bên kia có ẩn giấu một hơi thở cường đại, hơn nữa còn là người quen của ngươi.”

“Dẫn Hoả tích long qua đó.” Ở trong thân thể hắn vang lên một giọng nói già nua.

Mộc Hiên nghe xong ánh mắt sáng lên, nhìn qua, lập tức gặp được người ẩn giấu ở ngọn đồi bên kia, trong lòng ngạc nhiên, thế mà là Mộc Phàm?

“Là hắn, tên khốn nạn này?” Mộc Hiên kinh ngạc, tiếp theo giận dữ.

Thì ra là Mộc Phàm.

Lúc này, Mộc Phàm cũng đã nhận ra cái gì, nhíu mày lại, vừa rồi rõ ràng cảm giác được một chút khác thường, như có một đôi mắt đang nhìn hắn.

“Kỳ quái, sao Mộc Hiên có thể phát hiện ra ta?” Mộc Phàm âm thầm kinh ngạc.

Hắn cảm giác trên người Mộc Hiên có điều cổ quái, ngay sau đó

hỏi: “Hệ thống, trên người Mộc Hiên có thứ gì, ta cảm giác quái quái, ngươi có thể quét ra sao?”

“Tích...”

“Ký chủ, trong cơ thể người này cất giấu một linh hồn cường đại, là một cái tàn hồn.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm hai mắt trừng to.

“Đồ chơi gì? Một linh hồn?”

Mộc Phàm ngây người, ngơ ngác nhìn Mộc Hiên, trong thân thể gia hoả này thế mà có một linh hồn cường đại, trong lòng chấn động, bừng tỉnh hiểu ra.

Trách không được tiểu tử này đột nhiên quật khởi, thì ra là có cơ duyên, trong cơ thể cất giấu một linh hồn cường đại, chẳng lẽ là tàn hồn của cường giả nào đó?

Không kịp nghĩ nữa, Mộc Hiên đã quay đầu, đột nhiên hướng tới nơi này, khiến bừng tỉnh Mộc Phàm.

“Tiểu tử này thế mà dẫn nó lại đây, thật thiếu đòn a.”

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, nhìn Mộc Hiên dẫn Hoả tích long lại đây, trong lòng hừ lạnh, nhịn không được toát ra một chút sát ý.

Hắn thật tức giận, gia hỏa này còn không quên kéo hắn xuống nước.

Lúc này, Đồng Tâm cùng Phí Triển cũng ngây ngẩn cả người, thấy Mộc Hiên đột nhiên chuyển hướng, còn tưởng rằng người ta có lương tâm.

Nhưng vừa nhìn bên này, tâm thần Đồng Tâm đột nhiên chấn động, thấy có bóng người lúc ẩn lúc hiện, nhìn kỹ thế mà là Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, là hắn?” Sắc mặt Đồng Tâm khẽ thay đổi.

Thấy hành động của Mộc Hiên, nàng lác lập tức hiểu, là hắn muốn

chuyển hướng Hoả tích long tới chỗ Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, cẩn thận, chạy mau!”

Đồng Tâm đột nhiên hét lớn một tiếng, nhắc nhở Mộc Phàm cẩn thận, nhanh chạy đi.

Mộc Phàm nghe thấy nhắc nhở, nhìn nàng một cái, hơi hơi gật đầu, còn lộ ra một nụ cười nhạt, mang đến cho người ta một loại tràn đầy tự tin.

Kế tiếp, Mộc Phàm trực tiếp đứng lên, đứng trên cồn cán, trong tay dẫn một thanh đao dài gần hai mét.

“Ca ca cứu mạng.”

Mộc Hiên vừa chạy vừa kêu cứu mạng.

Hắn giống như một đứa trẻ thấy ca ca của mình, theo bản năng cầu cứu.

“Rống!”

Sau lưng, Hoả tích long lại phun ra dung nham, bao phủ Mộc Hiên, khiến cả người hắn không ngừng bỏng cháy bốc khói.

“A...” Mộc Hiên lại kêu la thảm thiết, bộ dáng thật thảm.

Nhìn Mộc Hiên như vậy, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

“Hệ thống, Ngũ lôi đao pháp tăng lên tiểu thành cần bao nhiêu?”

Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi hệ thống.

“Ngũ lôi đao pháp, nhập môn: 30 vạn, tiểu thành 300 vạn, có tăng lên hay không?”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm rất đau lòng, nhưng vẫn quyết định tăng lên, dù sao tiền không có còn có thể kiếm ra, thực lực mới là vương đạo.

Tuy rằng lấy thực lực hiện tại chém giết con Hoả tích long kia rất dư thừa, nhưng vẫn muốn thử uy lực của Ngũ lôi đao pháp một

lần.

“Tăng lên!”

Mộc Phàm cắn răng, trực tiếp quyết định tăng lên, trước đó thu vào 600 vạn, hiện tại tu luyện Ngũ lôi đao pháp lập tức mất đi 330 vạn, chỉ còn lại có 270 vạn.

Thẻ vàng lập tức bốc hơi 330 vạn.

Ong!

Chỉ thấy một luồng tin tức dũng mãnh tiến vào trong óc, ý nghĩa của Ngũ lôi đao pháp tiểu thành dũng mãnh tiến vào tâm thần, không cách nào xoá nhoà, như đã diễn luyện vô số lần.

“Ngũ lôi đao pháp, tiểu thành, đã thăng cấp xong.”

Nghe được tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm nghiêm túc.

“Tiểu đệ chớ hoảng sợ, đại ca tới cứu ngươi.”

Chỉ nghe hắn hô lớn tiếng, chấn đến tai Mộc Hiên đều ầm ầm vang, trong lòng kinh ngạc, gia hỏa này thật sự có lòng tốt mà cứu hắn?

Đang lúc nghi ngờ, lại thấy Mộc Phàm từ trên đồi nhảy xuống, cả người từ trên cao nhìn xuống Hoả tích long.

Hành động này khiến ba người ở đây ngây ra, Mộc Hiên, Đồng Tâm, Phí Triển đều kinh ngạc.

Mộc Phàm thế mà nhào tới Hoả tích long?

“Quá cậy mạnh...” Đồng Tâm câm nín, đây là lúc nào, vây mà còn cậy mạnh?

Phí Triển châm chọc: “Tự đại, cuồng vọng, cũng dám nhào tới Hoả tích long, tự tìm đường chết, ngại sống lâu sao?”

Ba người đều ngây ra, hoàn toàn không thấy Mộc Phàm có thể tốt, bởi vì đối mặt với hắn chính là dị thú cường đại có thể so với võ

giả Tiên thiên, Hoả tích long.

Con Hoả tích long này có da dày thịt thô, đao thương bất nhập, binh khí thông thường căn bản không có biện pháp phá vỡ phòng ngự của nó, càng không ngăn được dung nham nó phun ra.

“Ngũ lôi đao pháp, Lôi phách trảm!”

Người ở giữa không trung, Mộc Phàm vung chiến đao siêu hợp kim, thi triển Ngũ lôi đao pháp thức thứ nhất, Lôi phách trảm.

Mộc Phàm chém một đao, giống như sấm đánh cuồn cuộn bổ tới.

Ầm ầm ầm...

Một tiếng sấm sét nổ vang, chấn đến ba người đầu váng mắt hoa.

Hoả tích long cảm thấy nguy cơ, theo bản năng ngẩng đầu há mồm, một luồng dung nham cuồn cuộn phun tới Mộc Phàm.

Oanh!

Chỉ thấy một tia điện quang xẹt qua, Mộc Phàm vung đao một đường phá vỡ dung nham, từ trên đầu Hoả tích long chém xuống, cả người lướt xa hơn mười mét mới ngừng lại.

Hiện trường tĩnh mịch, Hoả tích long bởi vì quán tính lập tức chạy ra xa mấy chục mét mới dừng lại.

Đầu Hoả tích long vỡ ra, không nhúc nhích, đã chết, máu loãng chảy ra, giống như dung nham nóng chảy phát ra tiếng xèo xèo.

Một đao mất mạng.

Một màn khiến ba người hoảng sợ, ngây ngốc tại chỗ.

Chương 65: Nhặt, lừa quỷ sao?

Hai mắt Mộc Hiên trừng thẳng, ngây ngốc nhìn Hoả tích long nằm trước mắt, cái đầu cực to, miệng đầy răng nanh dữ tợn.

Nhưng nó đã chết, đầu bị bổ ra, máu não hỗn hợp tràn ra, như dung nham đốt cháy mặt đất.

“Ực...” Hắn nuốt nuốt nước miếng, khó có thể tin.

Vừa mới nãy, Hoả tích long này còn rất hùng hổ đáng sợ, thế mà giờ đã bị giết, hơn nữa là bị Mộc Phàm mà hắn vẫn luôn khinh thường giết chết.

Quan trọng nhất chính là Mộc Phàm chỉ dùng một đao liền chém giết Hoả tích long cường đại có thể so với võ giả Tiên thiên.

Hai người khác cũng ngây người, Đồng Tâm, Phí Triển dại ra nhìn Hoả tích long đã chết, nhớ tới cảnh vừa mới bị đuổi giết, giống như mơ.

“Chết, đã chết?” Yết hầu Phí Triển mấp máy, cảm giác rất khô khốc.

Đầu Hoả tích long này, cứ treo mạng như vậy?

Quá giả đi!

Ba người đều không tin, nhưng sự thật liền ở trước mắt, làm cho ba người bọn họ không thể không tin tưởng.

Đồng Tâm ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, đặc biệt là thấy trong tay hắn có một thanh đao thật lớn, bên trên còn lưu lại vết máu.

“Ta còn không có xuất toàn lực đây, liền chết rồi?”

Mộc Phàm xoay người lại, có chút vô tội nói thầm một câu, lời này làm ba người Mộc Hiên, Đồng Tâm, Phí Triển thiếu chút nữa té xỉu.

Đây còn là lời con người nói sao?

Có ai đả kích người khác như vậy sao, ngươi một đao nháy mắt hạ gục thì thôi, thế mà còn nói không xuất toàn lực, làm cho đám người bị truy đuổi như bọn họ đem mặt để đâu a.

“Thực lực của ngươi...” Mộc Hiên tỉnh táo lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Mộc Phàm.

Đây là ca ca phế vật hắn từng nhận biết sao?

Mười năm không nhập môn, giả, lừa quỷ, trong lòng Mộc Hiên muốn phát điên, ngươi rõ ràng có thực lực cường đại như vậy, vì sao còn giả làm một cái phế vật?

“Đừng nói nữa, ta tu luyện không tới nơi, lão nhân đem ta đẩy ra, hiện tại ngươi là người thừa kế Mộc gia, về sau cần phải che chở ca ca này nha.”

Mộc Phàm bất đắc dĩ nói, như cảm thấy rất mất mát.

Lời này làm Mộc Hiên nghẹn lại, ngươi có ý định làm ta tức giận phải không?

Mộc Hiên xấu hổ cười cười, kết quả liên lụy miệng vết thương, đau tới mức thở phì phò.

“Đệ đệ, vết thương của ngươi nghiêm trọng lắm không, muốn ca xem giúp một chút sao?”

Mộc Phàm vừa nói vừa đi tới, ân cần nói: “Yên tâm, ca có học cùng mấy lão y sư vài ngày, biết xem một ít vết thương ngoài da.”

“Không không không, không cần.”

Mộc Hiên sợ tới mức nhanh lắc đầu, lui về phía sau, mặt đều tái rồi.

Bởi vì chỗ hắn bị thương, thật sự không tiện nhìn, mặt sau nóng rát, bị Hoả tích long phun dung nham đốt cháy.

Hắn xấu hổ a, để Mộc Phàm nhìn, mặt mũi sẽ mất hết.

Mộc Phàm quan tâm hỏi: “Thật không có việc gì sao, ta xem bộ

dạng ngươi rất thống khổ, nếu không, ta giúp ngươi xem một chút, tìm chút thảo dược giúp ngươi đắp?"

"Không cần, ta thật không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da." Mộc Hiên cố nén xúc động muốn nổ tung nói.

Trong lòng hắn gần như muốn hét lên, lão tử không cần ngươi quan tâm a, nếu không phải cảm giác đánh không thắng ngươi, nếu không phải ngươi nháy mắt hạ gục một đầu Hoả tích long, lão tử đã sớm đánh ngươi một trận.

Nói trắng ra chính là sợ!

Mộc Hiên thật sự có chút sợ Mộc Phàm, tiểu tử này che giấu lâu như vậy, tất cả mọi người tưởng là phế vật, lại đột nhiên khiến người người kinh ngạc.

Người như vậy, mới đáng sợ nhất, ẩn nhẫn đến loại trình độ này, rốt cuộc muốn làm gì, thậm chí bị cướp đoạt thân phận người thừa kế cũng không rên một tiếng.

Quá khủng bố!

Mộc Hiên sinh ra lòng sợ hãi đối với Mộc Phàm, cảm giác tâm tư ca ca này quá sâu, chắc chắn là kẻ tàn nhẫn.

Hình như cảm nhận được tâm lí của hắn, tàn hồn trong cơ thể Mộc Hiên cạn lời.

Nhưng hiện tại nó không dám lên tiếng bởi vì cảm nhận được uy hiếp từ Mộc Phàm, như kim đâm vào lưng, đang bị theo dõi.

Thật ra đúng là Mộc Phàm tò mò về tàn hồn trong thân thể hắn, rốt cuộc là như thế nào, rất muốn rút ra xem kỹ.

"Ách... Lão ca, cây đao này, từ từ đâu ra?"

Vì giảm bớt không khí xấu hổ, Mộc Hiên mở miệng hỏi, ánh mắt dừng ở chiến đao trên tay Mộc Phàm.

Vừa lúc đi tới, Đồng Tâm, Phí Triển đều kinh ngạc nhìn chiến đao trong tay Mộc Phàm, quá bắt mắt.

Phải biết rằng, thời điểm tới đây, trong tay bọn họ đều không có vũ khí, nhiều nhất chính là mỗi người đều cõng một bọc hành lý.

Ngoài ra không ai mang vũ khí, đương nhiên, có người mang theo một ít vũ khí nhỏ như chủy thủ...

Nhưng một thanh đao to như của Mộc Phàm nếu mang theo chắc chắn có thể thấy được, trước đó tuyệt đối là không có.

“Ngươi nói cái này?” Mộc Phàm nâng chiến đao trong tay, hấp dẫn ánh mắt ba người.

Hắn cười nói: “Đao này a, nói đến cũng rất trùng hợp, lúc mới vừa bị truyền tống vứt ra, trong lúc vô tình nhặt trong một cái hố.”

“Ta thấy rất xinh đẹp, thuận tay, liền cầm.”

Mộc Phàm nói nói, khiến ba người Mộc Hiên, Đồng Tâm, Phí Triển câm nín, trợn trắng mắt.

“Nhặt hả, lừa quỷ sao?”

Đồng Tâm thầm nói một câu, thấp giọng mắng: “Ngươi không muốn nói liền thôi, không cần lừa dối chúng ta?”

“Đúng vậy, có quỷ mới tin ngươi là nhặt, sao chúng ta không nhặt được?” Phí Triển cũng là mười vạn lần không tin.

Lý do quá qua loa.

Mộc Hiên xấu hổ cười, nói: “Vậy trước chúc mừng đại ca nhặt được bảo bối.”

“Mộc Phàm, có thể cho ta nhìn xem không?”

Lúc này, Đồng Tâm đi tới, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm chiến đao.

“Khó mà làm được.” Mộc Phàm không cần suy nghĩ từ chối.

Hắn nghiêm trang nói: “Tục ngữ nói, vũ khí chính là sinh mệnh của một võ giả, đao không rời tay, đao ở người ở, đao mất người

không mất.”

Nghe hắn nghiêm trang nói lung tung, Đồng Tâm nhịn không được liếc mắt xem thường, bộ dạng tinh nghịch đưa tới Phí Triển cùng Mộc Hiên nhìn chăm chú.

“Quỷ hẹp hòi.” Đồng Tâm hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Mộc Phàm cười cười một chút không thèm để ý, không để ý tới ba người, ngược lại đi tới chỗ Hoả tích long kia, đánh giá dị thú cường đại này.

Đây là một đầu dị thú, đều không phải là yêu thú.

Nhìn Hoả tích long đã chết, Mộc Phàm đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện một đồ vật.

“A?” Hắn hô một tiếng, lập tức tiến lên, từ trên cổ Hoả tích long kéo xuống một vật.

Nhìn kỹ, thế mà là một cái vòng cổ, thật kỳ quái, mặt vòng cổ là một cái chìa khóa, rất quái dị.

“Đây là thứ gì?”

Đầu Mộc Phàm đầy dấu chấm hỏi, thầm nghĩ, chẳng lẽ là đánh quái nổ ra trang bị?

“Mộc Phàm, phát hiện cái gì?”

Ba người Đồng Tâm, Mộc Hiên cũng đã nhận ra, lập tức đi tới, ba người tò mò nhìn vòng cổ trong tay hắn.

Một sợi dây thép móc một quả chìa khóa như mặt dây, rất cổ quái.

“Không biết, ta lấy từ trên cổ Hoả tích long.” Mộc Phàm cũng rất tò mò, mang theo sự khó hiểu.

Mấy người xem xét chìa khóa kia, thật sự là không nghĩ ra dùng để làm gì.

“Hệ thống, có thể rà quét xem nó có đặc biệt gì hay không?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm cho hệ thống nhìn xem có cái gì huyền bí hay không.

Ai ngờ hệ thống trả lời một câu: “Ký chủ, đây là một chìa khoá bình thường.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, chìa khóa bình thường sao lại treo trên cổ một đầu dị thú có thể so với võ giả Tiên thiên?

Ai đang đùa giỡn vậy?

Mộc Phàm không nghĩ ra, thu lại, tuy rằng không rõ, nhưng nói không chừng còn có tác dụng đây?

“Này, Mộc Phàm, trên vai ngươi là con gì?”

Lúc này, Đồng Tâm để ý cầu bông nhỏ trên vai Mộc Phàm, ngạc nhiên nhìn kỹ.

Hai người Mộc Hiên, Phí Triển cũng ngạc nhiên phát hiện sự tồn tại của cầu bông nhỏ.

“Này a, là sủng vật của người ta, nhờ nuôi giúp mấy ngày.”

Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý mà nói, làm Đồng Tâm phát điên, thiếu chút nữa muốn bóp chết hắn.

“Lão ca, ngươi giúp mỹ nữ nuôi a?”

Mộc Hiên bên cạnh tươi cười nói, làm mặt quỷ như biểu hiện rằng ta hiểu chuyện này.

Mộc Phàm trừng hắn một cái, ngươi biết cái gì, bị dung nham đốt hỏng đầu rồi đi.

“Thứ này xử lý như thế nào?”

Rất mau, Phí Triển đưa ra vấn đề.

Ba người Mộc Phàm, Đồng Tâm, Mộc Hiên lập tức nhìn thi thể to

lớn của con Hoả tích long kia, dài ước chừng mười một mét, nên xử lý như thế nào?

“Nếu không, nướng ăn đi?”

Nghĩ nghĩ, Mộc Phàm đột nhiên nói ra một câu, làm ba người bên cạnh kinh ngạc, đều quay sang nhìn hắn, lại nhìn nhìn xác Hoả tích long kia.

Mộc Phàm muốn nướng Hoả tích long, nhưng thứ này chắc chắn có độc.

Chương 66: Quá tàn nhẫn

Trực tiếp nướng ăn?

Ba người Đồng Tâm, Mộc Hiên đối với ý tưởng của Mộc Phàm đều không còn lời gì để nói.

Ý tưởng của Mộc Phàm quá điên, thấy dị thú liền muốn nướng ăn, rốt cuộc tham ăn cỡ nào a.

“Mộc Phàm, thịt mấy thứ này có độc, trừ khi có phương pháp đặc thù xử lý hết độc tố trong cơ thể nó mới có thể ăn.”

Đồng Tâm nhắc nhở một câu, để hắn đừng làm bậy, nếu không ăn xong chết liền thành chuyện cười.

Mộc Hiên ở bên cạnh âm thầm buồn cười, ăn đi, ăn chết luôn là tốt nhất.

Mà Mộc Phàm tiến lên đánh giá Hoả tích long trước mặt, thèm thuồng nói: “Để một đống thịt lớn như vậy mà không ăn, thật sự rất lãng phí a.”

Đồng Tâm che trán, hết chỗ nói rồi.

Chỉ thấy Mộc Phàm đang suy nghĩ, thật ra hắn đang dò hỏi hệ thống trong cơ thể.

“Hệ thống, làm như thế nào mới có thể xử lý độc tính trong cơ thể dị thú, yêu thú?”

Hắn trực tiếp hỏi hệ thống, có lẽ có biện pháp nha.

Hệ thống thật sự cho hắn đáp án: “Ký chủ, ngươi có thể học tập kỹ thuật nấu ăn cao cấp, có thể xử lý độc tính trong cơ thể dị thú, yêu thú hoặc là học tập luyện dược thuật nhập môn là đủ để giải quyết vấn đề này.”

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm hỏi: “Hệ thống, ngươi nói thuật nấu ăn cao cấp là cái gì, chẳng lẽ giống kỹ năng phụ trong trò

chơi?”

“Có thể hiểu như vậy, ở cửa hàng hệ thống, có tỷ lệ đổi mới ra các loại kỹ năng sinh hoạt, chiến đấu, ký chủ may mắn gặp được thì có thể mua sắm.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm câm nín, thậm chí có chút buồn bực.

“Ta nói này hệ thống, hai ta thân thiết như vậy, ngươi không thể trực tiếp đưa ra để ta mua sắm sao, chúng ta xa lạ lắm sao.”

Mộc Phàm mặt dày muốn lôi kéo làm quen, đáng tiếc, mặt nóng dán mông lạnh.

“Xin lỗi ký chủ, căn cứ theo quy tắc, 0 giờ mỗi ngày cửa hàng sẽ đổi mới, mời ký chủ tự xem xét.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm thiếu chút nữa phát điên, không thể nhân tính hóa một chút sao?

Nói mấy lần vô dụng, Mộc Phàm từ bỏ, hệ thống nói gì đều là dựa theo quy tắc cố định tới chấp hành, căn bản sẽ không thay đổi.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể làm sao, dù sao ngươi không có biện pháp lôi hệ thống ra cải tạo a.

Còn có thể như thế nào, chờ thôi.

“Giáp da của Hoả tích long thật cứng rắn, hẳn là có thể bán không ít tiền.”

Mộc Phàm nói thầm một câu, bỗng nhiên cầm chiến đao đi lên, bắt đầu nghiệp lớn lột da.

Một màn này khiến ba người Đồng Tâm, Mộc Hiên, Phí Triển ngây ra, thật sự muốn lột da nướng?

“Này, Mộc Phàm, ngươi thật sự muốn ăn hả?” Đồng Tâm hỏi.

Mộc Phàm cũng không quay đầu lại nói: “Các ngươi không nghèo không biết kiếm tiền rất khó khăn a, Hoả tích long này nói như thế

nào đều là dị thú cấp độ Tiên thiên, bán một bộ da chắc chắn kiếm được không ít tiền."

"Còn nữa, tuy thịt có độc, nhưng mang theo một đống thịt trở về nói không chừng có thể tìm người xử lý độc tính đây?"

Mộc Hiên, Đồng Tâm, Phí Triển liếc nhau, nuốt nuốt nước miếng, nói thật, bọn họ cũng động tâm a, chính là muốn nếm thử hương vị như thế nào.

Dù sao loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp như yêu thú, dị thú cần kỹ thuật xử lý đặc thù mới có thể ăn được, chính là thứ tốt mà người bình thường không có cơ hội ăn.

Trước mắt liền có một nguyên liệu nấu ăn siêu cấp, một đầu Hoả tích long, có chứa một chữ long, xem như có dính tới rồng, ăn thịt rồng a, ai không muốn?

"Tiểu tử, còn thất thần làm gì, thịt đầu dị thú này ẩn chứa năng lượng dồi dào, có ích cho tu luyện."

Mộc Hiên đang ngây người, thình lình trong cơ thể truyền đến một giọng nói già nua, làm hắn bừng tỉnh.

Nghĩ vậy, Mộc Hiên lập tức mừng rỡ đi lên: "Lão ca, một mình ngươi cũng ăn không hết, chúng ta giúp ngươi xử lý một chút đi."

Nói xong hắn trực tiếp đi tới chân sau, từ ống quần rút ra một thanh chủy thủ, bắt đầu lột da, muốn gỡ toàn bộ đùi Hoả tích long xuống.

Không chờ Mộc Phàm mở miệng, Đồng Tâm, Phí Triển cũng gia nhập, người nào người nấy, hai mắt tỏa ánh sáng bắt đầu cắt thịt.

"Mẹ nó, thổ phỉ a, Hoả tích long này là ta giết, là chiến lợi phẩm của ta."

Mộc Phàm tức giận mắng to, tthật ra trong lòng rất rõ ràng, mình không mamg được nhiều thịt như vậy, chẳng lẽ khiêng toàn bộ đi, quá phiền toái.

Hơn nữa thịt toàn thân Hoả tích long đều có độc.

Cho nên, Mộc Phàm chỉ là nói hai câu, tiếp tục lột da, dưới sự hợp lực của mấy người, đem một tấm da Hoả tích long thật lớn lột xuống hoàn chỉnh.

Kế tiếp, chính là cắt thịt.

Mộc Phàm liếc mắt đảo qua, phần lưng Hoả tích long có một sợi gân rồng, thịt nơi đó đặc biệt non mịn, là một bộ phận tốt nhất.

Thịt nơi đó cũng xưng là thịt sườn rồng.

“Bộ phận này là của ta, còn lại cho các ngươi.”

Mộc Phàm nói xong, trực tiếp leo lên cắt xương sống Hoả tích long, bắt đầu lấy thịt.

Ba người Mộc Hiên, Đồng Tâm, Phí Triển thấy được, cũng không dám nhiều lời, dù sao là chiến lợi phẩm của người ta, chia cho bọn hắn đã rất không tệ rồi.

“Hình như ta quên điều gì đó?”

Mộc Phàm vừa cắt thịt, vừa suy nghĩ, cứ cảm giác mình đã quên mất một chuyện hoặc là đồ vật quan trọng gì đó.

Hắn nghĩ hoài không nhớ ra, không nghĩ nữa, tiếp tục cắt thịt.

Khi Mộc Phàm cắt xong toàn bộ thịt lưng Hoả tích long, cả người đơ ra, trong đầu hiện lên một tin tức, bỗng nhiên nhớ tới điều gì.

“Đúng rồi, không phải ta là Liệp yêu giả sao?”

Mộc Phàm lại quên chính mình là một tên Liệp yêu giả, có thể trực tiếp đánh ký hiệu, sau đó người tới xử lý.

“Một đầu dị thú cấp độ Tiên thiên, hình như rất đáng giá.” Mộc Phàm ngẩn ngơ, nhớ lại mình từng thấy một ít nhiệm vụ ở sảnh lớn Công hội liệp yêu.

Trong những nhiệm vụ đó có nhiệm vụ săn giết yêu thú Tiên thiên, tiền thưởng cực kỳ phong phú a.

Như nhiệm vụ cấp A, săn giết một đầu yêu thú cấp bậc Tiên thiên, có thể được tiền thưởng 20 vạn, đây cũng không phải là con số nhỏ.

Con Hoả tích long trước mắt này còn không phải là một đầu yêu thú cấp bậc Tiên thiên sao?

Nhưng ngẫm lại, hình như chính mình không có tiếp nhận bất kỳ nhiệm vụ săn yêu nào, thậm chí cả nhiệm vụ săn giết không hạn chế cũng không có nhận.

Nhiệm vụ không hạn chế, chính là tùy ý săn giết yêu thú, xem cấp bậc yêu thú đánh giá khen thưởng cùng cống hiến.

“Hối hận a.” Mộc Phàm ảo não, mình mà tiếp nhận nhiệm vụ không hạn chế thì tốt rồi.

Dù sao săn giết yêu thú cùng dị thú đều như nhau.

Đây chẳng phải là uổng 20 vạn?

Nghĩ vậy trong Mộc Phàm cũng buồn bực, lãng phí 20 vạn a.

Rất mau, bốn người liền cắt xong số thịt mình muốn, chỉ còn lại có một khung xương máu tươi đầm đìa, đương nhiên bên trên vẫn còn rất nhiều thịt.

Bốn người không có cắt bao nhiêu thịt, chỉ là cắt một chút mà mình có thể mang đi, chờ sau đó tìm người chuyên môn xử lý một chút là có thể ăn.

“Đã xong.”

Mộc Hiên đắc ý khiêng một cái chân Hỏa tích long, so với thân người còn to hơn, như khiêng một cây cột to, cần phải kéo đi.

Phí Triển cũng vậy, cũng khiêng một cái đùi, nhìn rất buồn cười.

Mà Đồng Tâm vốn cũng muốn một cái chi trước, nhưng suy nghĩ tới một cô nàng khiêng một cái chân Hoả tích long thật lớn quá mất mặt.

Cho nên nàng giống Mộc Phàm, chỉ cắt một bộ phận thịt ngon.

Cũng chỉ cỡ mười cân, để vào trong ba lô, vui vẻ, mình là một nữ sinh, ăn không bao nhiêu thịt, phải giảm béo.

“Các ngươi đi trước.”

Mộc Phàm để ba người Mộc Hiên, Đồng Tâm đi trước, bọn họ cũng không nhiều lời, mang theo thu hoạch của chính mình đắc ý đi trước một bước.

Tuy rằng cũng thắc mắc vì sao Mộc Phàm lưu lại, nhưng không ai dò hỏi.

Nơi này chỉ còn lại mình Mộc Phàm, nhìn Hoả tích long bị lột da, trên mặt lộ ra chút xấu hổ, lấy ra một dụng cụ kỳ quái.

“Nếu không, đánh dấu trước, nói không chừng còn có thể lãnh tiền thưởng 20 vạn?”

Mộc Phàm nói thầm một câu, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn đánh một ký hiệu trên thi thể Hoả tích long bị lột da cắt thịt.

Đây là ký hiệu chuyên môn của Liệp yêu giả, là một loại máy phát tín hiệu.

Ca!

Mộc Phàm đánh một ký hiệu đặc thù sau đó mới cảm thấy thoả mãn mang theo chiến lợi phẩm rời đi nơi này.

Hắn khiêng da Hoả tích long đã gấp lại, còn có một khối thịt to, đuổi theo bước chân ba người Mộc Hiên, Đồng Tâm.

Sau khi mấy người rời đi không lâu, một chiếc xe bay đặc thù bay tới nơi này, từ trên xe có hai người đi xuống, nhìn thi thể Hoả tích long bị lột da cắt thịt ngơ ngác phát ngốc.

Ai làm đây, quá tàn nhẫn!

Chương 67: Suy đoán kinh người

Trước thi thể Hoả tích long, hai gã nam tử có chút dại ra, nhìn thi thể trước mắt, rồi nhìn nhau.

“Tân sinh lần này, quá hăng hái a?”

Một người cười khổ nói.

Người còn lại câm nín nhìn thi thể Hoả tích long bị lột da cắt thịt, không còn lời nào để nói.

Hắn cười khổ: “Là ai làm, lột da cắt thịt, chẳng lẽ không biết phần lớn thịt yêu thú, dị thú đều có độc sao?”

“Dù tu vi cường đại cũng không chắc có thể miễn dịch những độc tính này.”

“Quá xằng bậy.”

Hai người nhìn thi thể Hoả tích long bị cắt đến gồ ghề lồi lõm, không biết nhận xét thế nào.

Nhưng rất mau, hai người phát hiện không đúng.

“Ngươi xem, toàn thân Hoả tích long chỉ có một vết thương trí mạng.”

Một nam tử chỉ vào đầu Hoả tích long nói.

Một người khác cũng đã nhận ra, hai người không chắc chắn lắm, càng xem càng ngưng trọng, hiển nhiên là một kích hạ gục đầu Hoả tích long này.

“Là vết thương từ đao, một đao mất mạng.”

Hai người liếc nhau, có một kết luận kinh người, đầu Hoả tích long này bị một đao hạ gục trong nháy mắt.

Nhưng mấu chốt là hai người nhận thấy được hơi thở tàn lưu của Hoả tích long mà phán đoán, đây là một đầu dị thú cảnh giới Tiên thiên.

“Dị thú cảnh giới Tiên thiên, bị một đao hạ gục trong nháy mắt, là người nào làm?” Hai người ngưng trọng, vô cùng hoảng sợ.

Một tên nam tử nghiêm túc nói: “Muốn một đao hạ gục dị thú cảnh giới Tiên thiên trong nháy mắt cần có tu vi Tiên thiên đỉnh phong, thậm chí võ đạo tông sư thông thường chưa chắc có thể làm được dễ dàng.”

“Là ai?”

Hai gã nam tử kinh ngạc, thắc mắc.

“Đến không uổng a.” Có người lẩm bẩm một câu.

Hắn kinh ngạc cảm thán nói: “Tân sinh lần này khó lường, có người có thể hạ gục một đầu dị thú cảnh giới Tiên thiên trong nháy mắt.”

“Mau chóng báo cáo, ta mang theo thi thể Hoả tích long này trở về xử lý, ngươi theo sau, âm thầm quan sát một chút.”

Hai người lập tức quyết định, phân công nhau hành động.

“Hả?”

Rất mau, hai người đã nhận ra khác thường.

Thi thể Hoả tích long có một ký hiệu sáng lên, vừa thấy, tức khắc trừng to hai mắt.

“Đây không phải...” Một người không chắc chắn lắm, mở miệng.

Nam tử còn lại, lại chắc chắn nói: “Đây là ký hiệu phát ra tín hiệu đặc thù của Liệp yêu giả, chẳng lẽ gia hỏa này là Liệp yêu giả?”

Hai người đối với phát hiện này có chút khiếp sợ, nhìn nhau không nói gì, cuối cùng quyết định cùng nhau báo cáo sự tình ở đây.

“Tân sinh lần này, có người rất khó lường a.”

“Hắn không biết, nơi này căn bản không có khả năng có người Công hội Liệp yêu tới sao?” Một nam tử có chút buồn cười lắc đầu.

“Xử lý như thế nào?” Một người khác hỏi.

Tên nam tử kia trợn trắng mắt: “Còn có thể xử lý như thế nào, đương nhiên là mang về tiêu huỷ ký hiệu này, báo cáo lại cho cao tầng học viện.”

“Tốt!”

Thương lượng một lúc, hai người nhìn nhau cười khổ, cuối cùng cùng mang thi thể Hoả tích long cột vào xe, sau đó hai người đánh xe chạy như bay rời đi.

.....

“Mẹ nó, sao lại không có một người nào hết?”

Mộc Hiên đổ mồ hôi, chửi thầm một tiếng.

Phía trước cát vàng đầy trời, trên sa mạc nóng bỏng, bốn người từng bước về phía trước.

Bốn người này đúng là Mộc Phàm, Mộc Hiên, Đồng Tâm, còn có Phí Triển, cùng nhau đi trên sa mạc mênh mông.

Thời tiết thật khắc nghiệt, rõ ràng trên bầu trời không có mặt trời, lại cảm giác vô cùng nóng cháy, như đang ở trong một cái lò nướng to.

Nếu không phải mọi người đều là võ giả, thực lực lại không yếu, có khả năng không chịu nổi, trực tiếp mất nước mà chết.

“Thật khát a, nước ta mang theo đều uống hết rồi, các ngươi còn không?”

Đang đi tới, mặt Phí Triển tái nhợt, môi cũng khô nứt, hỏi

Đồng Tâm lắc đầu: “Ta đã không còn, vừa mới uống hết rồi.”

“Đừng nhìn ta, vừa rồi không phải thấy ta đã uống hết sao?” Mộc Hiên bực bội nói.

Phí Triển bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn về phía Mộc Phàm đằng trước.

Ai ngờ Mộc Phàm buông tay bất đắc dĩ nói: “Ngươi không cần nhìn ta, lần này đi ta không mang nước, căn bản không biết sẽ gặp mấy chuyện này.”

“Một giọt nước ta cũng chưa uống, kiên trì đi, nói không chừng phía trước liền có nước.”

Mộc Phàm nói xong lau trán, thật ra một chút mồ hôi đều không có, thậm chí nước trong cơ thể đều bị hắn khóa lại.

Luyện Khí cường đại liên tục vận chuyển, khoá kín toàn bộ lỗ chân lông, không cho hơi nước thoát ra, cho nên dù đi thêm ba ngày ba đêm đều không có bất kỳ vấn đề gì.

Còn ba người khác, không có mạnh như Mộc Phàm.

“Đây là địa phương quỷ quái gì a?”

“Cả một bóng ma cũng không thấy.”

“Một cọng cỏ cũng không luôn.”

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, càng đi càng hoảng hốt, hoàn toàn nhìn không thấy giới hạn, trong lòng hoang mang.

“Mộc Phàm, ta còn có một chút nước, cho ngươi...”

Đang đi, Đồng Tâm đột nhiên đi nhanh hơn, lặng lẽ đưa cho hắn một lọ nước, Mộc Phàm kinh ngạc không thôi.

Hắn nhìn hai người Phí Triển cùng Mộc Hiên phía sau, bọn họ cũng không có phát hiện động tác nhỏ của Đồng Tâm.

Nhìn Đồng Tâm, Mộc Phàm không biết nên nói gì, giữ lại một lọ nước, bản thân đều nhanh chết khát, còn đưa cho hắn?

“Ngươi uống một ngụm trước.” Mộc Phàm nghĩ nghĩ nhẹ giọng nói.

Đồng Tâm liếm liếm môi khô khốc, cuối cùng vẫn uống một ngụm.

Nơi này thật khắc nghiệt, đất cát bốn phía đều toả nhiệt, nóng bỏng, không khí cũng có chút vặn vẹo.

“Ta không khát, ngươi giữ lại đi.”

Nhìn Đồng Tâm tiếp tục đưa qua, Mộc Phàm nhẹ nhàng lắc đầu đẩy trở về, hắn thật sự không khát.

Tuy Đồng Tâm có tu vi không yếu cũng không có mạnh như Mộc Phàm, cảnh giới Tiên thiên, có thể khóa lại hơi nước trong thân thể.

“Đi thôi, ta cảm giác phía trước có nước.” Mộc Phàm nói.

Hai người Mộc Hiên, Phí Triển nghe xong, tinh thần chấn động.

“Lão ca, có phải thật hay không?” Mộc Hiên kích động hỏi.

Ai ngờ trong đầu truyền đến một giọng nói già nua: “Ngu xuẩn, hắn lừa gạt ngươi, căn cứ lão phu vừa mới lặng lẽ quan trắc khu vực này, trong phạm vi ba trăm dặm không có một giọt nước.”

“Gì?” Mộc Hiên mộng bức, não bộ nháy mắt phản ứng.

Sư tôn ẩn giấu trong thân thể hắn nói, phạm vi ba trăm dặm không có một giọt nước nào, điều này làm cho Mộc Hiên thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Kỳ quái, rõ ràng không thấy mặt trời, vì sao nóng như vậy?”

Phí Triển vừa đi vừa ngạc nhiên mở miệng nói.

Mọi người nghe xong ngẩng đầu nhìn không trung, không nhìn thấy mặt trời, như ở trên nhiều tầng mây, bầu trời âm u, nhưng bốn phía lại vô cùng nóng.

“Các ngươi nói xem, có phải chúng ta đã không ở địa cầu hay

không?" Đồng Tâm đột nhiên mở miệng nói ra một suy đoán kinh người.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, ngay sau đó suy tư, xem xét hoang mạc mênh mông bốn phía.

"Chẳng lẽ, chúng ta đi tới dị vực?"

Hắn trong lòng toát ra một suy nghĩ, sau đó lắc đầu vứt đi ý nghĩ này.

Mặc kệ ở đâu, vấn đề hàng đầu bây giờ là tìm được nguồn nước, tìm được những người khác.

"Này, các ngươi xem, trong đất cát có thật nhiều xương cốt."

Đột nhiên, đằng sau có người kinh ngạc hô một tiếng, bừng tỉnh những người khác.

Mộc Phàm, Đồng Tâm vừa nghe được lập tức cúi đầu nhìn, tức khắc cảm giác da đầu tê dại, thấy dưới chân rậm rạp xương trắng.

Những hài cốt này chôn trong cát vàng, bị lộ ra, xương cốt toả ra một loại khí lành lạnh, làm mấy người nhịn không được rùng mình.

"Mọi người cảnh giác."

"Nơi này có cổ quái, trước tiên lui ra ngoài."

Mộc Phàm nghiêm túc, nhắc nhở những người khác, tay cầm chiến đao siêu hợp kim, vừa đầy cảnh giác chú ý bốn phía, vừa chậm rãi lui ra ngoài.

Bất tri bất giác, bốn người thế mà tiến vào một nơi đầy hài cốt, xem mà lạnh cả người, giống như trong lúc vô ý xâm nhập vào một nơi nguy hiểm đáng sợ.

Sàn sạt...

Đột nhiên, dưới chân truyền đến từng tiếng sàn sạt, cát đang chuyển động, giống như có cái gì dưới nền đất đang khoan lỗ.

“Có chuyện!”

“Cẩn thận!”

Mộc Phàm, Đồng Tâm cùng hét lớn, hai người nhanh chóng lui về phía sau, lại thấy đất cát bốn phương tám hướng không ngừng quay cuồng, từng con từng con sinh vật đáng sợ trực tiếp từ dưới nền đất chui lên.

Chương 68: Tử vong sao biển

Phanh!

Đất cát vẩy ra, một con trùng to dữ tợn từ dưới đất chui lên, mở miệng rộng phát ra một tiếng hí bén nhọn chói tai.

Mọi người ngây dại, đột nhiên lòi ra một con sâu, to như thùng nước, cả người lập loè quầng sáng màu lam.

Quan trọng nhất chính là đầu con sâu này tựa như một cái hoa hướng dương nở ra, bên trong mọc đầy răng nhọn.

“Tử vong sao biển?”

Đồng Tâm hô to một tiếng, cảm thấy sởn tóc gáy.

Những người khác cũng biến sắc, ngay cả Mộc Phàm đều cảm thấy dựng lông tơ, bởi vì hắn thấy đất cát bốn phía không ngừng mấp máy.

Phanh!

“Tê...”

Ngay sau đó, cát nứt ra, từ dưới nền đất lại có một con Tử vong sao biển thật lớn chui ra.

Không đợi mọi người phản ứng, đất cát chung quanh nứt vỡ, có một đống xương cốt văng ra, một con lại một con Tử vong sao biển đáng sợ chui lên từ dưới đất, phát ra tiếng hí bén nhọn.

“Trốn!”

Mộc Hiên hoảng sợ kêu to, xoay người chạy.

Những con Tử vong sao biển này, mỗi một con đều cực kỳ cường hãn đáng sợ, ít nhất có thể so với một võ giả Tôi thể tám tầng, thậm chí Tôi thể chín tầng viên mãn.

Tử vong sao biển từ bốn phía chui lên, một con nối tiếp một con, số lượng kinh người, rậm rạp từ dưới nền đất ngoi đầu, thân thể cao lớn tựa như thùng nước lắc lư, rất dọa người.

“Mau, chạy nhanh lui ra ngoài.”

Mộc Phàm cũng nhảy dựng, không nói hai lời xoay người chạy, mà Mộc Hiên, Phí Triển càng trực tiếp hơn, ném văng hai cái đùi Hỏa tích long.

Mộc Hiên, Phí Triển ném xong lập tức cuống quýt xoay người chạy, tốc độ rất nhanh, nhưng sao biển càng mau.

“Tê...”

Đùi Hoả tích long máu tươi đầm đìa bị quăng ra ngoài, lập tức khiến Tử vong sao biển hỗn loạn điên cuồng tranh đoạt, từng con mở miệng rộng cắn xé nuốt ăn.

“Đi!”

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm dẫn đầu hướng chỗ chỉ có ba con Tử vong sao biển, nơi đó chính là điểm yếu nhất để phá vây.

Ba người khác vừa thấy lập tức đi theo, dù sao thực lực Mộc Phàm cường đại nhất, mạnh nhất trong nhóm.

Trước đó nháy mắt hạ gục Hỏa tích long chính là chứng minh tốt nhất.

Tuy rằng Mộc Phàm đối phó với những Tử vong sao biển này rất đơn giản, nhưng không ai biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu Tử vong sao biển, hài cốt đầy đất khiến cho bọn họ không dám dừng lại.

Dù Mộc Phàm cũng không muốn lưu lại nơi này, vẫn nên mau chóng giết ra ngoài mới là cách làm chính xác.

“Ca...” Phía trước, ba con Tử vong sao biển to như thùng nước há mồm hí vang, vặn vẹo thân hình hướng về đám Mộc Phàm, như sâu vồ mồi nhanh há miệng trườn lại đây.

Một mình Mộc Phàm đi trước, cầm chiến đao trong tay, bóng người chợt lóe xẹt qua sao biển, chiến đao trong tay lập loè, thuận thế vung qua.

Chỉ nghe phụt một tiếng, dịch nhầy vẩy ra, nửa thân trùng thật lớn rớt xuống, nện ở trước mặt Mộc Hiên, miệng còn đang đóng mở muốn cắn xé con mồi, nửa thân thể trên mặt đất không ngừng vặn vẹo quay cuồng, rất doạ người.

“A... Cứu ta.”

Đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, Mộc Phàm quay đầu nhìn lại liền thấy đùi Phí Triển bị Tử vong sao biển cắn, đang muốn một ngụm nuốt trọn hắn.

“Thật là nhiều chuyện.”

Mộc Phàm thầm mắng một tiếng, xoay người bước nhanh tăng tốc nhảy lên không, người ở giữa không vung chiến đao trảm qua thân thể Tử vong sao biển.

Phụt một tiếng, thân thể sao biển trực tiếp bị một đao cắt thành hai đoạn, dịch nhầy ghê tởm phun tung toé, dịch màu lam mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, ăn mòn đất cát xung quanh, phát ra tiếng xèo xèo, còn bốc khói trắng.

Sau khi thân thể sao biển thân thể ngã xuống, toàn bộ chân Phí Triển đang bị sao biển cắn lộ ra, máu thịt lẫn lộn, thấy cả xương cốt.

Mộc Phàm tiến lên chính là một đao đâm xuyên qua đầu sao biển, hoàn toàn kết liễu nó.

“Ngươi không sao chứ?”

Hắn hỏi han chút, sắc mặt Phí Triển trắng bệch, nói cũng không còn lưu loát.

Rất mau Đồng Tâm trở về, mà Mộc Hiên vốn dĩ không muốn trở về, nhưng nhìn nhìn cuối cùng vẫn cắn răng căng da đầu đi trở về.

“Tê!”

Một con sao biển khác gào rống, làm mấy con vốn dĩ đang đoạt thức ăn sôi nổi dừng lại, từng con sao biển mở ra mồm to.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, quát to: “Các ngươi đỡ hắn đi mau.”

Nhìn đến cảnh này, mặc kệ là Đồng Tâm hay là Mộc Hiên đều luống cuống, vội vàng kéo Phí Triển nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mà bản thân Mộc Phàm cầm chiến đao trong tay, luyện khí cường đại trong cơ thể tựa như sông nước tràn lan, ù ù rót vào chiến đao.

Giờ khắc này, chiến đao trong tay Mộc Phàm đột nhiên toát ra tia điện, bao quanh chiến đao, phát ra hơi thở khủng bố.

“Ngũ lôi đao pháp, Lôi đình nhất kích.”

Chỉ thấy Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, cả người nở rộ từng tia sấm sét, cầm chiến đao trong tay trảm một nhát, từng tia sét nháy mắt bùng nổ.

Ầm ầm ầm, đáng sợ tới mức đám Mộc Hiên, Đồng Tâm sôi nổi quay đầu lại nhìn, tức khắc bị một màn trước mắt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy từng đầu sao biển bị tia sét oanh kích, có con bị tia sét chặn ngang chặt đứt, có con bị đốt thành tro bụi.

Trong phạm vi mười lăm mét, toàn bộ sao biển bị chém giết không còn một con.

Mà Mộc Phàm cầm chiến đao hợp kim trong tay, một đường chạy như bay, trên người còn lưu lại một tia hồ quang điện, không lâu sau dần dần biến mất không thấy.

Một chiêu vừa rồi chính là chiêu thứ hai trong Ngũ lôi đao pháp, lực sát thương quả thực dọa người.

Đao pháp dùng sức mạnh sấm sét, hiển nhiên là từ Luyện Khí trong cơ thể ngưng tụ ra tới, giống như sấm sét thực sự, hủy diệt địch nhân.

“Thật mạnh!”

Đồng Tâm chấn động, nhìn thi thể sao biển đầy đất, vừa rồi chết ít nhất mười mấy con, một chiêu giết chết mười mấy con sao biển.

Mộc Hiên cũng kinh hãi, vẻ mặt khó tin nhìn Mộc Phàm, đây vẫn là ca ca phế vật mà hắn nhận biết kia sao?

“Thật là lợi hại, cổ lực lượng kia kinh người, ngươi phải cẩn thận hắn.”

Trong đầu Mộc Hiên có một giọng nói già nua vang lên, cảnh cáo hắn.

Điều này làm cho trong lòng Mộc Hiên không thể bình tĩnh, vì cái gì mà Mộc Phàm ưu tú như vậy, trên người hắn có một vị sư tôn cường đại mới có thể một bước lên trời, nhưng Mộc Phàm vì cái gì?

Oanh!

Đang lúc mấy người sững sờ, sao biển bắt đầu điên cuồng, khu vực trung tâm đột nhiên nổ tung, từ dưới nền đất nhô ra một thứ thật lớn.

Mấy người vừa nhìn thấy thứ đáng sợ kia tức khắc trừng to hai mắt, quá kinh hãi.

“Tử vong sao biển vương?”

Đồng Tâm kêu to một tiếng, sợ tới mức lui về phía sau một bước.

Không có biện pháp, nữ sinh luôn sợ hãi sâu, đặc biệt là trước mắt có một con sâu thật lớn ghê tởm như vậy, tâm lý càng bị kích thích.

Mộc Phàm ngưng trọng nhìn chằm chằm con sâu đột nhiên xuất hiện kia, so với mấy con khác thì lớn hơn khoảng vài lần a.

Thân thể to như lu nước, có quầng sáng màu xanh biển, miệng rộng mở ra, phủ kín bởi ngàn vạn răng nhọn, khủng bố dọa người.

“Đi!”

Mộc Phàm cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt đến từ con sao biển kia, hiển nhiên là một con sao biển đáng sợ cấp bậc Tiên thiên.

Mấu chốt là số lượng sao biển ở bốn phía quá nhiều, hơn nữa dưới nền đất không ngừng có cát đất chuyển động, từng con từng con sao biển không ngừng chui từ dưới đất lên.

Nhìn càng lúc càng nhiều sao biển ngoi đầu, Mộc Phàm không nghĩ nhiều trực tiếp xoay người chạy.

Những con sao biển này quá ghê tởm, không đáng mạo hiểm liều mạng, nên chạy trước rồi tính.

Ầm ầm ầm...

Cát quay cuồng, từng con sao biển đột nhiên chui vào dưới nền đất, không ngừng hướng tới ba người Mộc Phàm cấp tốc đuổi theo.

Nhìn cảnh này xem ra là chúng không muốn buông tha bọn họ.

“Đáng chết, ít nhất trên trăm con sao biển!”

Đằng sau rậm rạp sao biển, vặn vẹo thân hình đuổi theo, dưới nền đất còn có không biết bao nhiêu con đang đuổi tới.

Một màn này khiến Mộc Hiên, Phí Triển đều muốn điên rồi.

Đặc biệt là Phí Triển, một chân bị thương, trở thành trói buộc, Mộc Hiên hận không thể vứt bỏ hắn.

Nhưng có Mộc Phàm cùng Đồng Tâm ở đây, cho nên chỉ có thể căng da đầu lôi Phí Triển cùng chạy trốn.

Ầm ầm ầm...

Tiếng ù ù không ngừng truyền đến, cát bụi mù mịt, rất nhiều sao biển cuốn đất cát đầy trời đuổi theo khiến đám người phía trước mệt muốn chết.

Riêng Mộc Phàm vẫn nhẹ nhàng, trong lòng đang suy nghĩ làm cách nào để giải quyết những con sao biển này.

Ánh mắt hắn theo dõi con sao biển lớn nhất kia, có lẽ giết chết nó là có thể giải quyết mấy con sao biển khác.

“Cứ tiếp tục như vậy không thể được, ta đi giải quyết con sao biển lớn nhất kia.”

Mắt thấy đàn sao biển sắp đuổi tới, Mộc Phàm biết chạy không được, chỉ có thể quyết định quay đầu giết chết Tử vong sao biển vương.

Vèo!

Nói xong, Mộc Phàm cầm chiến đao siêu hợp kim, xoay người hướng về phía sau.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Chương 69: Oanh sát sao biển vương

“Cẩn thận!”

Đồng Tâm hô to một tiếng, kinh hãi nhìn Mộc Phàm quay ngược trở lại, trong mắt mang theo sự lo lắng.

Mộc Hiên sửng sốt, trong lòng có chút phức tạp, nhưng rất mau lộ ra một nụ cười lạnh, thầm mắng ngu ngốc, thế mà chủ động đi chịu chết.

Hắn không nghĩ tới hành động này của Mộc Phàm tuy nhìn thì hơi manh động, nhưng còn không phải vì muốn thoát khỏi đuổi giết sao, hơn nữa hắn có sự tự tin tuyệt đối đối với thực lực của chính mình.

Hiện tại, thực lực của Mộc Phàm ở cấp bậc Tiên thiên, tông sư hắn còn muốn thử một lần, huống chi một con Tử vong sao biển vương cấp Tiên thiên?

Còn đàn sao biển, trước giết con vương này lại tính, không được liền đại khai sát giới, trực tiếp giết sạch mới thôi.

Vèo!

Chỉ thấy hai chân Mộc Phàm giẫm mạnh, cả người nhảy lên không trung, ở trong không trung giơ chiến đao siêu hợp kim, luyện khí trong cơ thể sôi trào như núi lửa bùng nổ.

“Lôi đình vạn quân!”

Mộc Phàm hét to một tiếng, giơ chiến đao lấp lánh tia sét, tựa như một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, bổ về phía Tử vong sao biển vương.

Ầm vang!

Cùng với một tiếng nổ vang, cát bụi bay cuồn cuộn, vô số tia sét nổ mạnh.

Một luồng phản lực cực lớn tản ra, đánh bay Mộc Hiên, Phí Triển, Đồng Tâm, ba người rất chật vật.

Khi ba người bò dậy nhìn, tức khắc bị cảnh tượng trước mắt làm ngây ngẩn.

Đàn sao biển bị nổ tan tác, có con sao biển cháy đen, bốc khói, có con đang thống khổ vặn vẹo phát ra từng tiếng rên rỉ.

Mà ở trung tâm, một đầu sao biển vương to như lu nước trực tiếp bị một đao chém thành hai nửa, cả người cháy đen, hoàn toàn không còn một chút sức sống.

Một đầu Tử vong sao biển vương ở trong đàn bị Mộc Phàm đánh gục, hơn nữa vẫn là một chiêu hạ gục trong nháy mắt, mạnh đến mức thái quá.

Thực lực Mộc Phàm bày ra, chấn động tâm thần ba người Mộc Hiên, Đồng Tâm, bọn họ ngây ra nhìn một mảnh hỗn độn trước mắt.

Mặt đất bị nổ ra một cái hố to, bốn phía có không ít thi thể sao biển, còn có vài con đang thống khổ vặn vẹo, hơi thở thoi thóp.

Trong hố to, Mộc Phàm cầm chiến đao trong tay, trên người có một tia hồ quang điện quấn quanh, dần dần biến mất, hơi thở áp bức.

Giờ khắc này, dù ghen ghét Mộc Phàm như Mộc Hiên đều thất thần, trong lòng trống rỗng, có loại cảm giác kính sợ.

Lần đầu tiên hắn sinh ra sợ hãi thật sâu đối với Mộc Phàm, bóng ma sợ hãi, giống như từ trước tới giờ hắn vẫn luôn sợ hãi Mộc Phàm, chỉ là một bước lên trời liền bắt đầu vặn vẹo.

Hiện tại thật sự chứng kiến thực lực cường đại của Mộc Phàm, ở trước mặt Mộc Phàm, hắn hoàn toàn cảm giác vô lực, làm sao có thể so?

Mộc Hiên có chút suy sụp.

“Phế vật, mới thế này đã bị đả kích rồi?”

Một giọng nói già vang lên trong đầu, tàn hồn kia quát lớn một tiếng, khiến Mộc Hiên bừng tỉnh.

“Hừ!” Giọng nói già nua vang lên, bất mãn hừ nói: “Tiểu tử kia đã là cường giả Tiên thiên đỉnh phong, nửa bước tông sư, ngươi kém hơn là chuyện bình thường, lão phu hoài nghi trên người hắn có bí mật.”

“Nhưng chỉ cần ngươi dựa theo yêu cầu của lão phu tu luyện thật tốt, chưa chắc không thể vượt qua hắn, cuối cùng đạp hắn dưới chân.”

“Sư tôn nói đúng, đồ nhi đã hiểu.”

Mộc Hiên lập tức tỉnh ngộ, cả người tỉnh táo lại, trên mặt khôi phục vẻ bình tĩnh.

Mình có sư tôn cường đại ở đây, cần sợ hãi gia hoả Mộc Phàm này sao?

Sớm muộn gì cũng có một ngày mình có thể đạp hắn dưới chân.

Nghĩ như vậy, trong lòng Mộc Hiên thoải mái hơn nhiều.

“Tê...”

Từng tiếng kêu vang truyền đến, từng con sao biển kinh hoảng thất thố chui vào nền đất, rất mau liền không thấy bóng dáng, chỉ để lại một đám lỗ thủng.

Còn có xác chết đầy đất, đại biểu cho nơi này vừa có đại chiến thảm thiết, thật ra chỉ là một chiêu đánh tan đàn sao biển.

Mộc Phàm cũng bị bản thân làm kinh ngạc.

“Thì ra thực lực của ta đã không cần sợ đầu sợ đuôi, cứ làm là được.” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói.

Thật ra hắn cũng không rõ thực lực của mình, bây giờ trải qua trận chiến này, Mộc Phàm đã có nhận thức chính xác về thực lực của bản thân.

Trải qua lần này, sự tự tin của Mộc Phàm càng tăng, đối với tâm lý mà nói cũng là một lần rèn luyện cùng trưởng thành.

Hắn tràn đầy tự tin, ánh mắt bình tĩnh đảo qua bốn phía, sao biển không chết đều bị hắn nâng đao giết hết.

Khoảng hai mươi mấy con sao biển bị giết, cảnh tượng trước đó trên trăm con sao biển đuổi theo vẫn còn rõ ràng trước mắt, đáng tiếc đều chạy tán loạn.

Bởi vì Tử vong sao biển vương bị Mộc Phàm hạ gục, cả đàn liền rối loạn, thoát khỏi nơi này, chỉ để lại thi thể đầy đất đại biểu chúng nó đã từng tới.

Nhìn sao biển vương đã chết, Mộc Phàm đang muốn cảm thán bỗng nhiên nhận thấy trên đầu nó có gì đó khác thường.

“Hả, thứ này không phải...” Mộc Phàm kinh ngạc tiến lên.

Hắn từ trên đầu thi thể tìm được rồi một đồ vật, giống vòng cổ trên thi thể Hỏa tích long.

“Lại một cái chìa khóa?” Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn chìa khoá trong tay.

Lấy ra cái đã có, nhìn hoàn toàn giống nhau, hơn nữa mặt dây chìa khóa đều là một dạng.

Chỉ là hai cái chìa khoá giống nhau như đúc sao lại treo trên người mấy dị thú này?

“Thật kỳ quái a.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Đồng Tâm vừa lúc chạy tới nghe thấy, cũng kinh ngạc nhìn hai cái chìa khoá trong tay hắn, có một suy đoán.

“Thứ này có phải do người nào đó treo lên hay không?”

Đồng Tâm lập tức suy đoán, có lẽ, thật là có người cố ý treo lên?

Mộc Phàm nghe xong cũng ngẩn người, sau đó suy tư gì đó, nói: “Chẳng lẽ những chìa khóa là do có người cố ý treo lên, mục đích

chính để chúng ta giết chết dị thú, đạt được chìa khóa?"

"Nhưng chúng nó dùng làm gì?"

Khập khiễng đi tới, Phí Triển khó hiểu hỏi một câu.

Hai mắt Mộc Hiên lập loè, nhìn chằm chằm hai chìa khoá trong tay Mộc Phàm.

"Ngu xuẩn, đừng nghĩ nữa, ta cảm ứng được có hơi thở cường đại ở gần đây, hình như là đang quan sát các ngươi, đây là một loại khảo nghiệm."

Trong đầu Mộc Hiên truyền đến giọng nói già nua kia, tàn hồn thần bí nói ra suy đoán của mình.

Nghe thế, sắc mặt Mộc Hiên thay đổi, hình như nghĩ tới chuyện gì, bừng tỉnh hiểu ra.

Hai mắt hắn lập loè một chút, đột nhiên mở miệng nói: "Lão ca, có lẽ đây là một loại khảo hạch, là vòng khảo hạch cuối cùng của Thanh Bắc cao giáo."

"Nga!"

Phí Triển lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Đồng Tâm cũng kinh ngạc, ngay sau đó lạu suy nghĩ, có lẽ thật sự như vậy.

"Nếu là như thế, vậy chúng ta cần phải tách ra."

Mộc Hiên nói xong, ánh mắt phát sáng, nói: "Những chìa khóa này, có lẽ chính là mấu chốt của một lần khảo hạch cuối cùng."

"Cho nên ta quyết định đơn độc hành động."

Đã biết huyền bí trong đó, hơn nữa tàn hồn trong cơ thể đã nhắc nhở, Mộc Hiên liền không có cố kỵ muốn đi một mình.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm cũng không nhiều lời, chỉ là nhìn hắn một cái đầy ẩn ý.

“Lão đệ, thực lực của ngươi vẫn rất phế, mấy con sâu liền đuổi ngươi chạy té khói, làm người thừa kế Mộc gia, chút năng lực này làm sao gánh nổi toàn bộ Mộc gia, về sau phải chăm chỉ tu luyện.”

Mộc Phàm ân cần vỗ vỗ bả vai hắn, như một đại ca dạy bảo đệ đệ.

Giờ phút này Mộc Hiên có cảm giác nghẹn khuất, hận không thể một quyền đánh chết Mộc Phàm, cảm giác rất nhục nhã.

Hắn cho rằng Mộc Phàm đang sỉ nhục hắn.

“Lão ca dạy phải, ta sẽ tu luyện khắc khổ, nhất định đuổi kịp ngươi.”

Mộc Hiên cắn răng nói từng câu từng chữ.

Hai người đối thoại, làm hai người Đồng Tâm, Phí Triển thấy kỳ kỳ, luôn cảm giác giữa hai người có gì đó không đúng lắm.

Mộc Hiên đi rồi, một mình rời đi.

Chỉ để lại Đồng Tâm, Phí Triển đang nhìn Mộc Phàm.

“Các ngươi đây, sao không đi?” Mộc Phàm cười hỏi câu.

Ánh mắt Đồng Tâm lập loè, nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên phải đi, nếu thật sự là khảo hạch, đi theo ngươi chẳng phải là không đạt tiêu chuẩn?”

“Ta đi trước.”

Nói xong, nàng dứt khoát lưu loát chọn một phương hướng rời đi.

Lúc này Phí Triển xấu hổ, bởi vì đùi hắn bị thương, hành động không tiện, căn bản không thể một mình hoàn thành khảo hạch.

“Chuyện này...” Phí Triển ấp úng nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm tự nhiên biết hắn muốn nói gì, khẽ cười nói: “Yên tâm, ngươi bị thương một mình bất tiện, không bằng đi theo ta nha.”

“Thật sự?” Phí Triển vui mừng, kích động nhìn Mộc Phàm

“Cảm ơn, cảm ơn ngươi.”

Phí Triển thật sự rất cảm động, không nghĩ tới Mộc Phàm không có vứt bỏ hắn, nguyện ý mang theo hắn.

“Chỉ là ngươi cũng biết rồi, mang theo một người rất vất vả.”

Mộc Phàm chuyển giọng, Phí Triển lập tức sửng sốt, thấy Mộc Phàm chà chà bàn tay, sắc mặt không ngừng biến đổi.

Hắn tự nhiên nhìn ra ý nghĩa của động tác này, vẻ mặt đau khổ, trong lòng thầm mắng gia hỏa này thế mà muốn chỗ tốt, cũng chính là đòi tiền.

“Giúp ta bắt được một chìa khóa, một cái 100 vạn.”

Phí Triển cắn răng, nói thẳng ra mức giá này.

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, tươi cười nhìn Phí Triển, thật là một đứa trẻ hiểu chuyện, đáng được khen.

Chương 70: Trên dung nham có bảo rương

Trên hoang mạc, hai người một trước một sau đi tới.

Phí Triển đi đằng sau, chống một cây gậy gỗ khập khiễng đi tới, sắc mặt rất kém cỏi, tâm tình có chút hậm hực.

Vừa rồi hắn đã xoay một trăm vạn cho Mộc Phàm, trong lòng đang đau đây, khoản tiền này chính là tiền tiêu vặt suốt một năm của hắn a, chớp mắt liền không còn rồi.

Nhưng hiện tại bị thương, một mình không tiện hành động, chắc chắn là không có biện pháp thông qua khảo hạch, cần dựa vào người khác trợ giúp mới có khả năng hoàn thành.

Mộc Hiên đi rồi, Đồng Tâm cũng một mình rời đi, căn bản cũng đừng nghĩ tới nhờ hai người hỗ trợ, duy nhất chỉ có Mộc Phàm mới có thể giúp hắn.

Bởi vì biểu hiện kinh người của Mộc Phàm dọc theo đường đi làm Phí Triển không dám từ chối một chút nào, một trăm vạn đổi một cái chìa khóa, đáng giá.

Trên cổ liền treo một cái chìa khóa, đúng là Mộc Phàm vừa đưa hắn, dùng một trăm vạn đổi lấy.

Ở phía trước, Mộc Phàm vừa đi, vừa ngắm nghía một cái chìa khóa trong tay.

“Tiểu gia hỏa, ngươi còn đang ngủ a.”

Mộc Phàm nhìn cầu bông nhỏ trên vai, nhịn không được trợn trắng mắt.

Vật nhỏ này từ lúc ăn một cây nhân sâm liền ngủ mãi, hoàn toàn không có tỉnh làm hắn không biết nên nói gì.

Trong lòng hắn có chút dở khóc dở cười, sủng vật nữ hài nuôi đều như vậy sao?

Bất đắc dĩ a, dù sao đã thu tiền, phải chăm sóc nó thật tốt, chờ Ác ma nữ trở lại liền giao cho người ta.

“Nóng quá!”

Đi một lúc lâu, cảm giác càng ngày càng nóng, từng luồng sóng nhiệt đập vào mặt, Mộc Phàm không có sao nhưng Phí Triển thì sắp chống đỡ không nổi.

Bờ môi của hắn khô nứt, chảy máu, hiển nhiên là mất nước nghiêm trọng.

Nhưng không có biện pháp, trên người Mộc Phàm không có nước, trước đó không nghĩ tới sẽ gặp mấy chuyện này, tự nhiên không có mang theo nước.

Trong ba lô chỉ có quần áo cùng đồ dùng sinh hoạt, hoàn toàn chính là gà mù, vì thế cho nên hiện tại muốn uống nước cũng không có.

“Ráng kiên trì một chút, hẳn là sắp kết thúc rồi.”

Mộc Phàm quay đầu lại an ủi một câu.

Phí Triển cười khổ, trong lòng rất rõ ràng, kết thúc là chuyện rất xa vời, khảo hạch cụ thể như thế nào không ai biết rõ.

Hơn nữa, làm như thế nào mới có thể thông qua khảo hạch, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là lấy được hai cái chìa khoá giống nhau như đúc, sau đó suy đoán mà thôi.

Đó chỉ là suy đoán, đúng hay không thì không biết.

“Ngươi mau nhìn!”

Đang nghĩ ngợi tới, Phí Triển đột nhiên trừng to hai mắt, chỉ về phía trước, vẻ mặt khiếp sợ.

Mộc Phàm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, trong lòng chấn động, đập vào mắt chính là một vùng đỏ lửa.

Hai người liếc nhau, thấy được sự kinh ngạc trong mắt nhau.

Ngay sau đó, Mộc Phàm cùng Phí Triển nhanh chóng bò lên một cồn cát, nhìn về phía trước, thấy một vùng đầy dung nham đỏ rực.

Không sai, trước mắt bọn họ thế mà là một biển dung nham, một mùi lưu huỳnh nóng cháy ập tới.

Dung nham mênh mông bát ngát, đỏ rực cuồn cuộn sôi trào, không ngừng nổi bong bóng, có khói đặc bốc lên, mùi lưu huỳnh rất gay mũi.

Mộc Phàm ngưng trọng nhìn biển dung nham trước mắt, giống như đi tới địa ngục, liếc mắt nhìn toàn bộ đều là dung nham.

Có nơi đã đọng lại thành nham thạch đen thui, dẫm lên cũng không có lún xuống, chỉ là có chút nóng chân mà thôi.

“Nơi này sao lại có một vùng đầy dung nham như vậy?”

Mộc Phàm vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu.

Phía trước chính là khu vực dung nham mênh mông bát ngát, đằng sau cát bụi mù mịt, một đường đi tới căn bản chưa từng thấy bất kỳ thực vật xanh lá nào, không có chút sự sống.

“Mộc Phàm, chúng ta phải đi qua sao?”

Phí Triển có chút chần chờ, nhìn dung nham cuồn cuộn trước mắt, trong lòng có chút hoảng hốt.

Đi qua, có thể đột nhiên bị lún vào dung nham hay không, hoặc là dung nham đột nhiên phun trào, vậy thật sự xong đời rồi.

Mộc Phàm không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng quan sát dung nham trước, có chỗ đã đọng lại thành nham thạch, rất cứng rắn.

Nhưng chỗ khác, có dung nham sôi trào hình thành hồ dung nham gồ ghề lồi lõm, bốc lửa và khói, nhìn cực kỳ khủng bố.

Nhưng trước mắt chỉ có con đường này, hoàn toàn không rõ thế giới dung nham này rộng lớn cỡ nào, đi vòng qua cũng không thực tế.

Biện pháp duy nhất, chính là dẫm lên những nham thạch cứng rắn đi qua, xuyên qua biển dung nham nóng cháy này.

“Đi.” Nghĩ kỹ một chút, Mộc Phàm trực tiếp đi tới.

Hắn bước lên nham thạch đen nhánh, hai bên là hồ dung nham đang sôi cuồn cuộn.

Hai người thật cẩn thận, đi từng bước từng bước một tiến vào, Phí Triển lo lắng đề phòng.

Tiếp tục đi tới, Mộc Phàm đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm một hồ dung nham phía trước.

“Làm sao vậy?” Phía sau, Phí Triển thắc mắc hỏi.

Mộc Phàm không nói chuyện, chỉ chỉ hồ dung nham phía trước, Phí Triển nhìn lên tức khắc kinh ngạc trừng to hai mắt.

Bởi vì trên mặt hồ dung nham trước mặt hai người có một đồ vật.

“Đó là cái gì?” Phí Triển ngạc nhiên hỏi.

Hai người đều kinh ngạc, bởi vì thấy có đồ vật, thế má là một cái rương nhỏ, rương kim loại, lơ lửng trên dung nham.

Một màn này làm Mộc Phàm cùng Phí Triển nghi ngờ không thôi, làm sao tự dưng xuất hiện một cái rương lơ lửng trên dung nham.

Không, nhìn kỹ thì cái rương đặt ở trung tâm hồ dung nham, một chỗ nhỏ rất kiên cố.

“Cái rương này...” Mộc Phàm suy tư gì đó, cầm lấy chìa khoá trong tay, nhìn nhìn cái rương giữa hồ dung nham kia.

Trên cái rương kia thật sự có một cái lỗ khóa, có vẻ khớp với chìa khoá trong tay hắn.

Mộc Phàm suy nghĩ, như đã hiểu gì đó rồi, trên mặt lộ ra một chút hưng phấn.

Trong rương này có thứ gì nha, chìa khóa trong tay, có phải dùng

để mở rương kia hay không?

Một đám ý tưởng hiện lên, Mộc Phàm động tâm, muốn xem một chút coi có phải như mình suy nghĩ hay không, chìa khóa, cái rương, hai thứ liên quan với nhau.

Mấu chốt là trong rương có gì?

“Mộc Phàm, chắc chắn chìa khóa này dùng để mở cái rương ra.” Phí Triển cũng nghĩ đến, trên mặt lộ ra một chút kích động.

Lúc này, mắt hai người đều phát sáng, nhưng rất mau, Phí Triển nở nụ cười khổ.

Bởi vì cái rương là Mộc Phàm phát hiện, tự nhiên thuộc về hắn, hơn nữa người ta đang mang hắn theo.

Cũng coi như tâm tình hắn tốt, cười nói: “Mộc Phàm, nhanh nghĩ cách tới gần, mở ra xem bên trong có thứ gì.”

“Ngươi không sợ có cơ quan?” Mộc Phàm liếc hắn một cái.

Lời này không sai, vô duyên vô cớ tìm được một ít chìa khóa, lại gặp phải một cái cái rương, ngươi không sợ bên trong có cơ quan sao?

Phí Triển xấu hổ, không nói chuyện nữa.

Mộc Phàm thì cười nói: “Mặc kệ bên trong có cái gì, đều phải mở ra nhìn xem, nếu khảo hạch có liên quan tới cái này, không làm liền hối hận.”

Nói xong Mộc Phàm đi tới trước hồ dung nham, cẩn thận quan sát một hồi, hồ dung nham rộng khoảng hai mươi mét, cách xa như vậy làm sao lấy được cái rương kia đây?

“Ai đặt ở nơi đó, quá thiếu đạo đức.”

Mộc Phàm xem xét một hồi nhịn không được mắng chửi.

Đặt một cái rương kim loại giữa hồ dung nham, cách xa hơn mười mét, cũng không biết khinh công, cũng không biết bay, làm sao

lấy?

“Thật muốn đánh người kia một trận, hành hạ người khác a.”

Mộc Phàm hùng hùng hổ hổ, có vẻ rất bực bội, người nghĩ ra trò này thật là thiếu đòn a.

Hắn dạo một vòng, không có tìm được đi biện pháp, làm như thế nào mới có thể lấy được cái rương kia đây?

“Nếu không, lội qua thử?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm một câu, Phí Triển nghe thấy được, có chút dở khóc dở cười.

Lội qua đi, ngươi cũng dám nghĩ a.

Đại ca ơi, đây là dung nham, không phải nước.

Nhưng hành động kế tiếp của Mộc Phàm làm Phí Triển trợn mắt há hốc mồm, não tức khắc dừng hoạt động.

Chương 71: Bị nuốt

Phí Triển trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộc Phàm.

Chỉ thấy hắn ném ba lô trên mặt đất, sau đó dời cầu bông nhỏ đang ngủ trên vai sang ba lô.

Hành động sau đó trực tiếp biểu lộ hết thảy.

Mộc Phàm bắt đầu cởi quần áo, Phí Triển xem đơ ra, nhịn không được che mắt, thầm mắng một tiếng thiếu nhi không nên xem.

“Này, ngươi thật sự muốn lội qua hả?”

Phí Triển nhịn không được mở miệng hỏi, có chút kinh hãi.

Hành động này của Mộc Phàm hiển nhiên là chuẩn bị lội qua lấy cái rương.

Nhưng vấn đề là trong hồ trước mắt này không phải là nước mà là dung nham nóng bỏng, còn không ngừng sội ùng ục.

Thế này mà lội qua còn không phải trực tiếp biến thành thịt nướng.

Mộc Phàm bình tĩnh nói: “Dung nham mà thôi, chỉ là có chút đặc, không khác nước lắm, có thể lội qua.”

Phí Triển nghe mà hai mắt nhô ra, thiếu chút nữa ngất xỉu đi, đại ca, ngươi có thể đừng dọa người hay không a.

Đây là dung nham, còn nói không khác nước lắm, sao ngươi không uống mấy ngụm thử?

“Thử xem độ ấm.”

Mộc Phàm ngồi xổm cạnh hồ dung nham, vươn một ngón tay nhúng vào hồ dung nham.

Chỉ nghe “xèo” một tiếng, ngón tay như bị bỏng rát, còn bốc khói.

Nhưng Mộc Phàm chỉ hơi nhíu mày, cũng không quá nóng, thật ra trên ngón tay tràn ngập luyện khí, hoàn toàn ngăn cách khỏi dung nham cực nóng kia.

Một màn trước mắt làm Phí Triển xem ngây người, gia hỏa này thật sự làm a.

Rầm!

Không chờ hắn suy nghĩ thêm, liền thấy Mộc Phàm thả người nhảy vào hồ dung nham.

Dung nham vẩy ra, Phí Triển sợ tới mức lui về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn chằm chằm cái đầu lộ ra trên mặt hồ dung nham.

Mộc Phàm thật sự nhảy vào.

“Má ơi!”

Phí Triển sợ tới mức tim muốn ngừng đập, thực sự có người dám nhảy vào dung nham.

Nhưng nhìn vẻ mặt Mộc Phàm thản nhiên, đắc ý, giống như không có chuyện gì, dung nham không nóng chút nào, như cá gặp nước bơi về phía cái rương giữa hồ dung nham.

“Thật đã a.”

Trong hồ dung nham, Mộc Phàm có vẻ rất hưởng thụ, cả người bị dung nham nóng bỏng bao vây nhưng không bị thương tổn chút nào.

Ngược lại cảm giác thoải mái như tắm suối nước nóng, luyện khí trong cơ thể sôi trào, che kín mỗi tế bào trên toàn thân thể, ngăn cách dung nham tổn thương.

Đây là nguyên nhân Mộc Phàm dám tiến vào dung nham, nguồn luyện khí khổng lồ trong cơ thể chính là thứ cho hắn tự tin, luyện khí nhập thể, che kín toàn thân hơn nữa bản thân luyện thể cường đại, đao thương bất nhập, nước lửa không xâm là rất bình thường.

Chỉ là dung nham quá đặc, có chút trở ngại, nhưng không thành

vấn đề, dưới lực lượng mạnh mẽ vẫn có thể lội qua.

Rất mau, Mộc Phàm liền bơi tới trước cái rương, mắt lộ ra tia sáng.

Không nói hai lời liền bưng lấy cái rương, đang muốn lội trở về, lúc này trên bờ lại truyền đến tiếng Phí Triển kêu to.

“Mộc Phàm, cẩn thận, phía sau ngươi...” Phí Triển hoảng sợ, tròng mắt đều muốn lòi ra ngoài.

Hắn hoảng sợ nhìn hồ dung nham, sau lưng Mộc Phàm bắt đầu nhô cao lên, chậm rãi lộ ra một cái đầu cực to, hai con mắt lớn nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Mộc Phàm căng thẳng, cảm thụ sau lưng có nguy hiểm, lập tức ý thức được có điều không ổn.

Hắn hơi hơi nghiêng đầu quay lại, liếc mắt thấy được cái đầu to kia, tức khắc rùng mình.

Oanh!

Mà không chờ hắn phản ứng, dung nham ầm vang một tiếng nổ tung, một quái vật khủng bố mở miệng rộng trực tiếp nuốt một ngụm.

Lộc cộc một tiếng, Mộc Phàm bị nuốt vào, đảo mắt liền chìm vào dung nham vô tận.

Ttên bờ, Phí Triển xem mà choáng váng, ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Mộc Phàm thế mà bị nuốt vào, con quái vật trong dung nham một ngụm nuốt lấy hắn.

“Xong rồi, thảm rồi, xong đời rồi...” Phí Triển ngây ngốc nỉ non.

Oanh!

Đúng lúc này, dung nham đột nhiên nổ mạnh, phun lên hơn mười mét, có không ít rơi vào trên người Phí Triển, bốc khói, khiến hắn bỏng rát.

“A...” Phí Triển kêu thảm bừng tỉnh, hoảng sợ lui về phía sau.

Chỉ thấy trên mặt dung nham nổ tung chậm rãi nổi lên một khối thi thể, thi thể quái vật dài đến mấy thước, cả người phủ kín vảy giáp màu đỏ.

Đây là một đầu quái thú, dáng vẻ rất giống cá sấu, đầy răng nanh, lại trôi nổi trên dung nham, không nhúc nhích.

Đầu bị nổ ra một cái lỗ thủng, máu loãng chảy xuôi trộn lẫn dung nham phát ra tiếng xèo xèo, không ngừng bốc khói.

Trên thi thể kia có một người đang nằm, cả người bị dung nham bao vây, đang há miệng thở dốc.

“Mắc ói... Thật thúi a, thiếu chút nữa bị thúi chết.”

Mộc Phàm thở dốc, không ngừng nôn ói.

Thì ra vừa rồi bị nuốt vào cũng không chết, thân thể đao thương bất nhập, lực phòng ngự kinh người, con cá sấu kia là quái thú bình thường, căn bản cắn không chết hắn.

Chỉ là bên trong quá hôi thúi, thiếu chút nữa chết ngạt, may mà một quyền đánh nổ đầu trực tiếp thoát ra.

Trên bờ, Phí Triển lại ngây dại, lúc này càng thêm chấn động, bị sự mạnh mẽ khủng bố của Mộc Phàm làm kinh sợ.

Gia hỏa này là quái thú khoác da người sao?

Vậy cũng không chết, quả thực rất khủng bố.

Thở hổn hển vài hơi, Mộc Phàm lại chìm vào dung nham, lộ ra cái đầu, đôi tay ôm một cái rương, tiếp tục lội về.

Rầm!

Chỉ thấy Mộc Phàm từ trong dung nham nhảy ra, dung nham vẩy tung toé, Phí Triển lui nhanh về sau.

Mộc Phàm ở trên bờ lắc lắc cho rơi hết dung nham trên người, vỗ

vỗ dung nham dính trên tóc, xử lý sạch sẽ mới dám mặc quần áo.

Trên người Mộc Phàm thế mà không có một vết thương, ngược lại là có một luồng sáng màu đồng nhàn nhạt đang lưu động.

Mặc quần áo xong, Mộc Phàm mới xem xét kỹ cái rương vừa mang về.

“Trong rương này có gì đây?”

Mang theo vài phần tò mò, Mộc Phàm cầm lấy kia đem chìa khóa bỏ vào lỗ rương, quả nhiên vừa khít, vặn nhẹ liền nghe một tiếng răng rắc.

Cái rương mở ra.

Mộc Phàm nhẹ nhàng mở nắp rương, nhìn vào bên trong liền thấy có vài đồ vật.

Một thứ giống như huân chương, còn có một quyển sách màu đỏ, một đôi quyền sáo kim loại, bên cạnh còn có quả cầu kim loại.

Chỉ có bốn đồ vật, một đôi quyền sáo hấp dẫn ánh mắt Mộc Phàm, hắn có chút hứng thú cầm lấy tới xem xét, trọng lượng không nhẹ a.

“Hệ thống, phân tích một chút?” Mộc Phàm trực tiếp xin trợ giúp từ hệ thống.

Đinh!

Chỉ nghe một tiếng nhắc nhở, hệ thống truyền đến âm thanh: “Quyền sáo hợp kim Titan, sản phẩm từ luyện khí thuật sơ cấp, miễn cưỡng coi như là pháp khí tu chân hạ phẩm, có tính dẫn năng lượng rất tốt.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm có chút ngoài ý muốn, thế mà là một kiện pháp khí.

Nhưng rất nhanh hắn lại hỏi tiếp: “Chiến đao siêu hợp kim của ta có cấp bậc gì?”

“Trung phẩm!”

Hệ thống cho đáp án rõ ràng, chiến đao siêu hợp kim là một binh khí trung phẩm, có thể dẫn năng lượng rất tốt, có thể quán chú năng lượng cường đại phát huy lực phá hoại kinh người.

Trách không được Mộc Phàm có thể quán chú luyện khí vào chuyển hóa thành sấm sét thi triển Ngũ lôi đao pháp, thì ra là pháp khí.

“Thứ tốt.”

Mộc Phàm cười, trực tiếp đeo lên, cảm giác rất phù hợp, vừa vặn, thật ra dù ai đeo pháp khí cũng sẽ vừa vặn hết.

Bóp bóp nắm tay, Mộc Phàm vừa lòng gật gật đầu, theo sau mới tiếp tục xem xét mấy đồ vật khác.

Phí Triển tò mò đi tới, duỗi cổ nhìn xem.

Chỉ thấy Mộc Phàm lấy ra vật thứ hai đó là một quyển sách đỏ, còn có một cái huân chương, đặt ở trong tay xem xét cẩn thận.

Trên sách đỏ viết mấy cái chữ to, thư thông báo trúng tuyển.

Mộc Phàm mở to hai mắt, bị một hàng chữ này thu hút.

Phí Triển cũng trừng to hai mắt, há hốc mồm, đây là thư thông báo trúng tuyển?

Quả nhiên, mở ra xem thì thấy hàng chữ đầu tiên chính là: “Chúc mừng ngươi thành công thông qua khảo hạch, trở thành một thành viên của Thanh Bắc cao giáo.”

“....” Mộc Phàm có chút câm nín, phương thức đạt được thư thông báo trúng tuyển thật đúng là quanh co a.

Hắn cười khổ lắc đầu, nhìn huân chương kia, bên trên khắc hoạ một đồ án cùng tiêu chí đặc thù, còn ẩn hiện phù văn.

Đây là huân chương thân phận của Thanh Bắc cao giáo, chỉ cần lấy máu nhỏ lên, liền tính là trở thành một thành viên Thanh Bắc, bên

trên sẽ ghi lại thông tin của ngươi.

“Tốt, thật là khiến người ngoài ý muốn a.”

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, nhỏ máu, lập tức dung nhập huân chương, rất nhanh huân chương liền hóa thành một vệt sáng chui vào cổ tay hắn hóa thành một hoa văn.

Nhìn nhìn, Mộc Phàm lắc đầu cầm lấy đồ vật cuối cùng, một quả cầu kim loại.

“Đây là cái gì?”

Mộc Phàm cùng Phí Triển đều có chút tò mò, quả cầu kim loại này là đồ chơi gì?

“Tích!”

Đột nhiên, quả cầu kim loại phát ra một loạt tiếng máy móc, tiếp theo răng rắc vỡ ra, từ trog hình cầu thò ra một đôi cánh kim loại.

Mộc Phàm cùng Phí Triển đều bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, kinh ngạc xem quả cầu kim loại biến hóa, có chút ngơ ngác.

Chương 72: Trí tuệ nhân tạo cá nhân

“Tích... Trí tuệ nhân tạo cá nhân khởi động, mời chủ nhân đặt tên.”

“Ngài có thể căn cứ sở thích của bản thân điều tiết hình thức giọng nói.”

Theo một tiếng nhắc nhở máy móc truyền đến, Mộc Phàm cùng Phí Triển tràn đầy ngạc nhiên nhìn quả cầu kim loại đang lở lửng trước mắt.

Không, nó đã có thêm một đôi cánh kim loại, đang ở giữa không trung, phóng ra từng tia sáng rà quét Mộc Phàm.

“Rà quét thất bại, số liệu rối loạn...”

Đột nhiên một tiếng nhắc nhở từ quả cầu kim loại truyền đến, tiếp theo loé lên từng đợt cảnh báo, Mộc Phàm không hiểu ra sao, nó làm cái trò gì đây?

“Hệ thống, thứ này bị gì vậy?” Mộc Phàm dò hỏi.

Chỉ thấy hệ thống trả lời: “Một cái hệ thống cấp thấp, không thể rà quét ký chủ, tự nhiên sẽ bị rối loạn số liệu.”

Câu trả lời này làm Mộc Phàm ngạc nhiên, hết chỗ nói rồi.

Hắn tâm tư vừa động, hỏi: “Hệ thống, ngươi có phải là trí tuệ nhân tạo giống như nó không?”

“Không giống nhau.”

Hệ thống chém đinh chặt sắt nói: “Nó chỉ là một cái trí tuệ nhân tạo cấp thấp, bổn hệ thống không giống nó.”

“Lai lịch cụ thể của bổn hệ thống không thể nói, không có tư liệu, quyền hạn không đủ, không thể trả lời.”

Hệ thống nói làm Mộc Phàm dở khóc dở cười, ngươi còn không phải là cái hệ thống, không phải là cái một cái trí tuệ nhân tạo cao

cấp sao?

Chẳng qua, quả cầu kim loại trước mắt là một trí tuệ nhân tạo cấp thấp.

“Mời chủ nhân đặt tên.”

Lúc này, quả cầu kim loại lại truyền tiếng nhắc nhở.

Mộc Phàm từ trong suy nghĩ tỉnh lại, dù sao hệ thống trong đầu chắc chắn là hàng cao cấp, quả cầu kim loại này chỉ là hạng quèn.

Năng lực của hệ thống hắn đã được thấy, tự nhiên rất rõ ràng.

“Vậy gọi ngươi là Tiểu Linh?” Mộc Phàm suy nghĩ nói ra một cái tên.

Tích!

Chỉ thấy quả cầu kim loại hơi hơi chấn động, phát ra một tiếng nhắc nhở: “Cảm ơn chủ nhân cho tên, mời chủ nhân xác định giọng nói cho Tiểu Linh.”

Nhìn trí tuệ nhân tạo trước mắt, Mộc Phàm gãi gãi đầu hỏi: “Liền dùng hình thức như thiếu nữ, trong trẻo dễ nghe.”

“Thiết lập xong, chủ nhân, Tiểu Linh phục vụ ngài.”

Chỉ nghe một giọng nữ trong trẻo dễ thương truyền đến, Phí Triển ở cạnh nghe mà hai mắt trừng thẳng.

Mẹ nó, đây là phúc lợi của Thanh Bắc cao giáo, mới vừa thông qua khảo hạch liền tặng một trí tuệ nhân tạo cá nhân, đãi ngộ cũng quá tốt a.

Mộc Phàm cười cười hỏi: “Tiểu Linh, ngươi có công năng gì, giới thiệu cho ta nghe?”

“Dạ, chủ nhân.”

Tiểu Linh lập tức động cánh, bay hai vòng vờn quanh Mộc Phàm, mới nói: “Chủ nhân, ngài có thể từ chỗ Tiểu Linh xem xét các loại

quyền hạn trong học viện, còn có thể biết các tin tức, mệnh lệnh liên quan đến học viện, thậm chí có thể thông qua Tiểu Linh hoàn thành nhiệm vụ học viện."

"Tiểu Linh làm bạn với chủ nhân khi sinh hoạt trong học viện, khi tu luyện, hoàn thành việc học, cùng nhau trưởng thành, hơn nữa Tiểu Linh có thể tự chủ bổ sung năng lượng, không cần chủ nhân lo lắng nha."

Mộc Phàm nghe xong gãi gãi đầu, hỏi: "Tiểu Linh, hiện tại làm như thế nào mới có thể rời khỏi địa phương này?"

"Chủ nhân, ngài đã thông qua khảo hạch, đã chính thức trở thành học viên Thanh Bắc cao giáo, có thể đi nơi tập kết giao phó nhiệm vụ khảo hạch."

Tiểu Linh vừa nói xong, lập tức phát ra một chùm sáng, hiện lên một tấm bản đồ, bên trên ghi chú một điểm màu đỏ, đúng là điểm tập kết khảo hạch.

Chỉ cần đi dựa theo con đường này, là có thể bình an đến nơi, hoàn thành khảo hạch.

Mộc Phàm như suy tư gì đó, Phí Triển ở phía sau thì hai mắt tỏa ánh sáng, có phải chỉ cần đi đến nơi đó là có thể hoàn thành khảo hạch hay không?

Nhưng câu tiếp theo của Mộc Phàm trực tiếp đánh nát ảo tưởng của hắn.

"Phí Triển, ngươi còn không có đạt được thư thông báo trúng tuyển, chỉ có lấy được mới có thể xem như thông qua khảo hạch."

Mộc Phàm nói khiến Phí Triển bừng tỉnh, lập tức hiểu ra.

Đúng rồi, Mộc Phàm mở rương ra mới đạt được mấy thứ này, bao gồm thư thông báo trúng tuyển cùng một trí tuệ nhân tạo.

Nghĩ vậy, Phí Triển lập tức đau khổ nói: "Mộc Phàm, Mộc ca, ngươi nhất định phải giúp ta a."

Hắn thật sợ Mộc Phàm đi mất, hắn liền hoàn toàn xong đời, bởi vì

chân bị thương, không có nhiều sức chiến đấu, tự nhiên rất lấy được cái rương.

Cho nên, muốn xin Mộc Phàm giúp đỡ.

Mộc Phàm nghĩ nghĩ, khó xử nói: “Ngươi cũng thấy rồi, một đường khảo hạch rất nguy hiểm, ta vừa mới đã bị quái thú kia nuốt vào, thiếu chút nữa mất mạng.”

“Lại thêm một trăm vạn.”

Phí Triển cắn răng một cái, lại lần nữa ra giá.

Mộc Phàm lập tức cười nói: “Thật ra ta là người rất thích trợ giúp người khác, mọi người đều là đồng học, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.”

Phí Triển nghe mà trong lòng run rẩy, ngươi còn thích trợ giúp người khác, lừa quỷ hả, trong lòng có thể nói là vô cùng đau đớn, trước liền đưa một trăm vạn để được chìa khóa, hiện tại lại thêm một trăm vạn lấy bảo rương.

Còn chuyện không đưa tiền, đừng có choáng váng, đã bị thương rồi, ngoài nhờ cao thủ như Mộc Phàm còn có thể tìm ai?

Tuy rằng rất đau lòng, nhưng vì thông qua khảo hạch, không có biện pháp, có bỏ mới có lấy a.

Tiền hết còn có thể kiếm lại, bỏ lỡ cơ hội sẽ hối hận suốt đời.

“Đi, chúng ta xuất phát.”

Lại lần nữa thu được một trăm vạn, tâm tình Mộc Phàm rất tốt, đeo ba lô, bỏ cầu bông nhỏ vào ba lô, tiểu gia hỏa này còn đang ngủ khò khò.

Thu thập xong, nhìn xác quái thú trên mặt dung nham, Mộc Phàm lắc đầu cười khổ, hiển nhiên là không nghĩ sẽ mang theo thứ này.

Phía trước mang theo thịt Hỏa tích long, hoàn toàn ném ở chỗ Tử vong sao biển, bị ăn hết.

“Tích: Hỏa ngạc, sinh hoạt ở dung nham, máu chứa nhiệt độ cực cao, có tính ăn mòn, kịch độc, có thể mang về học viện đạt được mười điểm năng lượng.”

Ngay lúc Mộc Phàm muốn rời khỏi, Tiểu Linh cái trí tuệ nhân tạo này đột nhiên truyền đến một tiếng nhắc nhở, làm Mộc Phàm dừng bước chân, kinh ngạc nhìn nó.

“Tiểu Linh, ngươi vừa mới nói có thể mang nó về sao?” Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Chỉ nghe Tiểu Linh bay tới trước mắt Mộc Phàm, nói: “Đúng vậy chủ nhân, ngài có thể mang về, có thể được 10 điểm năng lượng.”

“Điểm năng lượng là cái gì?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe Tiểu Linh giải thích: “Chủ nhân, điểm năng lượng là một loại trị số năng lượng, là một loại trị số dùng để tính toán khi thu thập năng lượng đặc thù, có thể đổi các loại đồ vật trong học viện Thanh Bắc.”

“Năng lượng đặc thù sao?” Mộc Phàm càng thêm kinh ngạc.

Xem ra, trong học viện Thanh Bắc có rất nhiều thứ thú vị, như trí tuệ nhân tạo trước mắt này, còn có một ít đồ vật khác đều khiến cho hắn hứng thú.

“Năng lượng đặc thù là chỉ các loại năng lượng kỳ dị tự do trong thế giới, có tinh thể năng lượng mọc ra trên người dị thú, có các loại năng lượng kết tinh tự nhiên, đều có thể dùng Nguyên lực thương thu thập, chuyển hóa để sử dụng.”

Lời giải thích này làm Mộc Phàm mở rộng tầm mắt, thì ra năng lượng đặc thù còn có thể được thu thập, hắn đối với chuyện này cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Tiểu Linh, ngươi nói Nguyên lực thương là cái gì, thu thập năng lượng đặc thù như thế nào, làm sao phân biệt có phải năng lương đặc thù hay không?”

Mộc Phàm hứng thú, lập tức dò hỏi.

Chỉ nghe Tiểu Linh trả lời: “Chủ nhân, chờ ngươi đi học viện là có thể nhận một cái Nguyên lực thương dùng thu thập năng lượng đặc thù.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, cười nói: “Hiểu rồi, đi, chúng ta xuất phát.”

Nói xong Mộc Phàm trực tiếp kéo thi thể Hoả ngạc trôi nổi ra khỏi dung nham, bắt lấy cái đuôi trực tiếp kéo đi.

Phí Triển xem mà nuốt nước miếng, lập tức chống gậy gỗ khập khiễng theo sau.

Hai người một trước một sau xuyên qua khu vực dung nham này, dọc theo con đường Tiểu Linh cung cấp, rốt cuộc an toàn rời khỏi khu vực này.

Nhưng Mộc Phàm không có đi điểm tập kết mà là đi theo một phương hướng khác, bởi vì đã đáp ứng giúp Phí Triển tìm rương.

“Tiểu Linh, ngươi biết nơi nào có mấy cái rương này sao?”

Mộc Phàm đang đi, đột nhiên mở miệng dò hỏi trí tuệ nhân tạo Tiểu Linh.

Chỉ thấy nó dừng lại, xoay người, giống như suy nghĩ.

Hai mắt kim loại lấp loé, nói: “Chủ nhân, căn cứ theo bản đồ biểu hiện, nơi này có hai cái rương.”

Nói xong, một hình chiếu hiện ra, thể hiện vị trí.

Cách nơi này không xa, Mộc Phàm kinh ngạc, Tiểu Linh thật sự nói ra, chẳng lẽ không tính là gian lận phạm quy sao?

Mặc kệ, dù sao đã đến nước này, thằng ngốc mới không đi.

Phải biết rằng Mộc Phàm còn muốn xem có thể mở thêm một cái rương, lấy đồ vật bên trong hay không.

Mới vừa đạt được một đôi quyền sáo, tự nhiên muốn mấy thứ tốt khác.

“Trước lấy chìa khóa đã.”

Mộc Phàm nói xong, liền muốn rút chìa khóa, nhưng vào lúc này, trí tuệ nhân tạo bay lại, phát ra tiếng tích tích cảnh báo.

“Chủ nhân, sau khi được mở ra, cái rương đã khởi động tự hủy, mời chủ nhân bảo trì khoảng cách an toàn.”

Trí tuệ nhân tạo đột nhiên nhắc nhở cùng cảnh báo, làm Mộc Phàm ngẩn ngơ, quả nhiên thấy đáy cái rương đang phát sáng, thầm nói không ổn.

“Trò gì đây?”

Mộc Phàm kinh ngạc, không nói hai lời, một chân đá bay cái rương.

Oanh!

Ba giây sau, cái rương nổ tung, năng lượng mạnh mẽ từ vụ nổ tạo ra chấn động kịch liệt, dung nham tung toé.

Một màn này khiến Mộc Phàm cùng Phí Triển sợ ngây người, trong lúc nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Chương 73: Kinh sợ toàn trường

“Ai thiết kế a, thất đức như thế.”

Mộc Phàm đen mặt, nhìn mảnh dung nham phía trước bị nổ thủng một lỗ, sức mạnh của vụ nổ vừa rồi thật sự không hề nhỏ a.

Điều này làm cho hắn hết chỗ nói rồi, ai thiết kế, thế mà sau khi mở ra cái rương còn có thể tự nổ mạnh, để hủy cái rương cùng chìa khóa sao?

“Chủ nhân, đây là tránh cho đồ vật rơi vào tay người ngoài.”

Tiểu Linh giải thích, nhưng Mộc Phàm vẫn có chút buồn bực.

Dù đề phòng cũng không cần làm như vậy nha, chẳng lẽ không sợ nổ chết học sinh sao, vậy còn khảo hạch gì nữa?

“Chủ nhân yên tâm, quá trình tự hủy được kích hoạt khi trí thông minh nhân tạo khởi động, cũng chưa từng phát sinh bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.”

Được thôi, Tiểu Linh đã nói như vậy, Mộc Phàm cũng chỉ có thể cười khổ một trận.

Phí Triển nuốt nuốt nước miếng, vừa rồi nếu không phải Mộc Phàm đá bay cái rương, có khả năng hắn đã bị nổ chết.

Thiết kế này thật sự rất nham hiểm a.

“Giờ thì vui rồi, chìa khóa cũng không còn, sớm biết như thế liền rút chìa khóa từ sớm.”

Mộc Phàm ảo não nói, chỉ có thể nhận mệnh.

Cuối cùng, Mộc Phàm điều chỉnh tâm trạng, không còn thì không còn, lại đi tìm một cái chìa khóa khác là được.

“Phí Triển, mau đi thôi.”

Mộc Phàm cùng Phí Triển tiếp tục đi, một đường hướng tới chỗ Tiểu Linh cung cấp, nơi đó có hai cái rương.

Trên đường, Mộc Phàm nhìn quả cầu kim loại bay lòng vòng quanh người.

“Tiểu Linh, ngươi có thể nói cho ta nơi nào có chìa khóa sao?” Hắn bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Vị trí bảo rương có thể hỏi thì chìa khóa cũng có thể a?

Ai ngờ Tiểu Linh nói: “Chủ nhân, không thể nha, đây là vi phạm quy định, không cho phép, Tiểu Linh cũng không có bất kỳ thông tin gì về chìa khóa.”

“Được rồi, có chút hố người.”

Mộc Phàm che trán, chỉ có thể cười khổ lắc đầu, tiếp tục đi tới.

Phí Triển khập khiễng theo sau, thèm nhỏ dãi đối với trí tuệ nhân tạo Tiểu Linh, hy vọng nhanh chóng tìm được bảo rương, mở ra là có thể đạt được một cái.

Thứ này, một người chỉ có thể có được một cái, dù ngươi được cái thứ hai cũng không có biện pháp khởi động nó, nó liên kết với thông báo trúng tuyển cùng huân chương học viện.

Không bao lâu, hai người liền tới tới chỗ, nhưng vừa đến nơi đây liền phát hiện có người nhanh chân đến trước.

“Mẹ nó!”

“Các ngươi khinh người quá đáng, cái rương là chúng ta phát hiện.”

Trên một mảnh đất trống phía trước đang có hai nhóm người giằng co, không khí nặng nề.

Một bên có mười ba cá nhân, số lượng nhiều nhất, mà bên kia ít hơn chút, chỉ tám người.

Nhưng mà bên ít người lại có vẻ chiếm cứ ưu thế, khiến Mộc

Phàm đang quan sát cũng có vài phần kinh ngạc.

Trong tám người kia có một tên thực lực cường đại nhất, căn cứ theo hắn quan sát, chiến lực tuyệt đối không thua võ giả vừa mới đột phá Tiên thiên.

Hơn nữa, người nọ vẫn là một người tu chân trẻ tuổi, Luyện Khí trong cơ thể vô cùng tràn trề, hơi thở kinh người, chắc chắn có sức chiến đấu mạnh mẽ.

Bên nhiều người đối diện kia cầm đầu là ba nam tử có hơi thở cường đại đang căm tức nhìn hắn, hai bên giằng co, tóe lửa.

“Là Tam trung chúng ta, đối diện chính là người Nhất trung.”

Phí Triển vừa thấy tức khắc kích động, một bên nhiều người chính là Tam trung, mà ít người là Nhất trung.

Xem ra, thực lực trung bình của Nhất trung vẫn mạnh hơn một chút, có thể áp chế đối dù đối phương nhiều người hơn.

Mộc Phàm nghe xong như suy tư gì đó, nói: “Người Tam trung các ngươi không đủ cho người ta đánh, tuy rằng nhiều người nhưng thực lực vẫn kém hơn rất nhiều.”

“Thật sự là như vậy, thực lực Nhất trung cường đại hơn nhiều.” Phí Triển không có phủ nhận.

“Mộc ca...” Phí Triển do dự, khó mà mở miệng.

Mộc Phàm cười cười, vỗ vỗ bả vai hắn, nói: “Ngươi vẫn quan tâm chính mình trước đi, hai cái rương kia ta muốn rồi.”

“Đương nhiên, đã nói một trăm vạn giúp ngươi lấy một cái rương, hai cái đó, một cái là của ngươi, một cái là của ta.”

Lời Mộc Phàm nói làm Phí Triển kích động, gật đầu thật mạnh.

Mộc Phàm hỗ trợ, hắn mới có khả năng thông qua khảo hạch, nếu không căn bản là không được, đang bị thương nên hắn chính là một con sơn dương đợi người ta tới làm thịt.

“Mộc ca, nhiều người như vậy làm sao lấy?” Phí Triển có chút khẩn trương.

Hiện giờ không chỉ có học sinh Tam trung, còn có học sinh Nhất trung mạnh hơn, một khi Mộc Phàm chen chân, sẽ lập tức khiến hai bên chỉa mũi nhọn liền.

Nhưng lấy thực lực Mộc Phàm cần phải sợ những người này sao?

“Làm sao lấy, đương nhiên là quang minh chính đại đi lấy rồi.”

Mộc Phàm nở một nụ cười tự tin, nói xong trực tiếp đứng lên, xuất hiện trước mọi người.

Phí Triển kinh ngạc, nhưng chỉ có thể căng da đầu đi theo.

Hai người xuất hiện, lập tức đánh vỡ bầu không khí căng thẳng, hai bên cùng nhìn qua, ai cũng lộ vẻ cảnh giác.

“Phí Triển?”

Bên Tam trung, tất cả mọi người đều biết Phí Triển, ba gã nam đồng học cầm đầu kinh ngạc liếc nhau, nhưng đều có vẻ hơi thắc mắc.

Bởi vì Phí Triển theo Mộc Phàm đi ra, làm cho bọn họ lập tức chú ý tới Mộc Phàm.

“Ngươi là học sinh Nhị trung, tới làm gì?”

Thanh niên cầm đầu Nhất trung mở miệng, nhìn Mộc Phàm từ trên xuống dưới Mộc Phàm, trong mắt mang theo sự khiêu khích.

Hắn khẽ cười nói: “Ta nghe nói ngươi đánh thắng một vị giám khảo, ngươi tên Mộc Phàm, có phải không?”

“Không sai, chính là ta.”

Mộc Phàm hào phóng gật đầu thừa nhận, nhìn đối phương nói: “Ngươi đến từ Nhất trung đi, nếu không có việc gì thì các ngươi có thể đi rồi, ta muốn hai cái rương kia.”

Lời vừa nói ra, không khí lập tức yên tĩnh quỷ dị, kim rơi cũng có thể nghe a.

Người hai bên đều dại ra nhìn Mộc Phàm, như gặp ảo giác, đều đơ ra.

Tám người Nhất trung sửng sốt, có chút không thể tin được, thế mà có người dám nói như vậy với bọn, hơn nữa trong đám còn có người xếp hạng nhì Nhất trung.

“Tiểu tử, ngươi có biết đang nói chuyện với ai không?”

Đột nhiên, trong tám người Nhất trung có người nhịn không được nhảy ra, phẫn nộ quát lớn.

Mộc Phàm chọc chọc lỗ tai hỏi: “Ai nha, thật đúng là không biết, chẳng lẽ ta đang nói chuyện với quỷ?”

“Đồ khốn nạn...” Tên Nhất trung vừa nhảy ra tức khắc giận đến mặt đỏ tai hồng, thiếu chút nữa nhào lên.

Nhưng thanh niên cầm đầu ngăn cản bọn họ, cười lạnh nói: “Ta tên Nghiêm Như Phong, đến từ ban tinh anh của Nhất trung, đồng học, khuyên ngươi nên ngoan ngoãn rời đi.”

“Nghiêm Như Phong, sao ngươi không tên là Nhan Như Ngọc a?”

Mộc Phàm lắc đầu nói thầm một câu, Nghiêm Như Phong lại nghe được, mặt tức đen như đáy nồi, trong hai mắt có lửa giận.

“Ngươi tìm chết!”

Nghiêm Như Phong trực tiếp bị chọc giận, giẫm chân một cái, mặt đất sụp xuống một vòng lớn.

Vèo!

Trong bụi mù, có một bóng người nhanh chóng tiến tới, luyện khí cường đại hội tụ, vung nắm tay thi triển quyền pháp cường đại nện về phía Mộc Phàm.

“Kiến càng lay cây, không biết tự lượng sức mình!”

Mộc Phàm hừ lạnh, thân ảnh nhoáng lên, hóa thành tàn ảnh, dùng tốc độ mắt thường không thể thấy trực tiếp hướng về phía Nghiêm Như Phong.

Trong chớp nhoáng, hai bóng người nhanh tới gần nhau, hai nắm tay va chạm.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, tâm thần mọi người nhảy dựng, thấy được một màn vô cùng chấn động.

Thân thể Nghiêm Như Phong bay ngược ra ngoài như sao băng, phun máu tung toé, cuối cùng nện thật mạnh trên mặt đất, tro bụi mù mịt.

“Ngươi....” Hắn cố sức ngẩng đầu lên, đáng tiếc hai mắt trợn ngược, ngất đi rồi.

Bốn phía yên tĩnh, chế lặng, tất cả mọi người ngây ra, không dám nhúc nhích.

Mộc Phàm vừa ra tay liền khiến tất cả mọi người ở đây kinh sợ.

Chương 74: Bán đấu giá tại chỗ

“Không thú vị gì hết!”

Mộc Phàm buông tay nói: “Ai, ta còn chưa dùng sức, ngươi liền ngã xuống.”

Hiện trường tĩnh mịch, mấy người Nhất trung, Tam trung đơ ra, nhìn Nghiêm Như Phong nằm trên mặt đất, đã ngất xỉu.

Đây chính là cao thủ tinh anh của Nhất trung a, ở Nhất trung xếp hạng thứ hai, thế mà bị Mộc Phàm dùng một chiêu đánh hôn mê.

“Sao có thể?”

“Nghiêm Như Phong bại?”

Mấy cái học sinh Nhất trung hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, ánh mắt đối phương đảo tới, mọi người đồng thời lui về phía sau một bước, im như ve sầu mùa đông.

Bọn họ đều sợ hãi, hoàn toàn bị Mộc Phàm hù dọa, căn bản không một ai dám lên trước.

Mộc Phàm lắc đầu, ngay sau đó xoay người nhìn về phía đám Tam trung.

“Hai cái rương ta cầm, các ngươi có ý kiến không?”

Lời vừa nói ra, mấy tên Tam trung nhìn nhau, giận mà không dám nói gì, không ai hé răng, toàn bộ nhìn về phía ba nam sinh cầm đầu.

Sắc mặt ba người kia không ngừng biến đổi, nhìn nhìn Nghiêm Như Phong đã ngất đi, âm thầm nuốt nước miếng.

“Không... Chúng ta không ý kiến.”

“Đúng vậy, sao lại có ý kiến đây?”

Ba nam sinh này cũng sợ, không có biện pháp nha, Mộc Phàm biểu

hiện ra sức chiến đấu quá trâu bò, đối mặt liền hạ gục cao thủ hạng hai của Nhất trung.

Đây là hạ gục trong nháy mắt, ai dám đi lên, đối mặt liền bị đánh nằm dài, sẽ rất mất mặt.

“Không có thì tốt.”

Mộc Phàm gật gật đầu, đi hướng tới một tảng đá lớn phía trước, nơi đó có hai cái rương.

Rương giống như cái đã lấy được, không lớn không nhỏ đặt trên một tảng nham thạch cao.

Đi tới gần, Mộc Phàm nhẹ nhàng nhảy lên trên nham thạch, nhìn hai cái rương trước mắt.

Mọi người đều nhìn qua, sắc mặt phức tạp, ánh mắt nóng rực, đáng tiếc, không ai dám phản đối.

Nghiêm Như Phong còn nằm kìa, phản đối hả, đừng nói giỡn.

“Phí Triển, cái này cho ngươi.”

Mộc Phàm nhìn hai cái rương, đều giống nhau như đúc, tùy tiện cầm lấy một cái ném cho Phí Triển bên này.

Phí Triển kích động tiếp được, lập tức lấy một cái chìa khóa chọc vào, vặn răng rắc, mở ra.

“Mộc ca, không rút chìa khóa ra được.”

Mở được cái rương, Phí Triển rất hiểu chuyện muốn lấy chìa khóa ra cho Mộc Phàm, nhưng phát hiện cứng ngắc, hoàn toàn không rút ra được.

Hiển nhiên là chỉ có thể mở một cái rương, hắn xấu hổ nhìn Mộc Phàm, sau đó lấy tất cả đồ vật ra.

Vèo!

Ngay sau đó, hắn liền đem rương trống ném văng ra rất xa, mọi

người ở đây mờ mịt, hoàn toàn không hiểu hắn đang làm gì.

Vì sao phải ném cái rương kia đây?

Quả nhiên, trong rương cũng là một huân chương học viện, một quyển thư thông báo trúng tuyển, còn có một viên quả cầu kim loại, đúng là cá nhân tùy thân trí thông minh nhân tạo.

Quan trọng nhất chính là trong rương có một thanh chủy thủ, vô cùng sắc bén, vừa rút ra cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương.

“Mộc ca, cái này cho ngươi đi.” Phí Triển lưu luyến nhìn chủy thủ, cuối cùng nhịn đau đưa cho Mộc Phàm.

Nhưng Mộc Phàm chỉ nhìn rồi nói: “Không cần, ta không có thói quen dùng chủy thủ, ngươi giữ mà dùng đi.”

“Đa tạ Mộc ca!” Phí Triển vui mừng thu lại.

Một đám người xung quanh nhìn nhau, có chút động tâm a, đáng tiếc không ai dám đụng.

Oanh!

Sau khi Phí Triển khởi động trí thông minh nhân tạo không lâu, một tiếng nổ vang truyền đến, khiến mọi người giật mình.

Phát hiện cái rương vừa mới bị ném văng ra xa đã nổ mạnh, lúc này mới hiểu vì sao tự dưng Phí Triển quăng cái rương đi.

Ba gã nam sinh Tam trung liếc nhau, đều bừng tỉnh hiểu ra khi thấy một quả cầu kim loại kỳ quái bay vòng quanh Mộc Phàm.

Giống thứ Phí Triển vừa mới khởi động, có lẽ hai cái đều cùng loại.

Như vậy chẳng phải là Mộc Phàm đã sớm lấy được đồ vật trong rương, nếu không làm sao biết cái rương sẽ nổ tung?

Lúc này, Mộc Phàm cầm cái rương thứ hai nhảy xuống, đi tới trước người Nghiêm Như Phong đã hôn mê, lục soát người hắn một hồi, quả nhiên kiếm được một cái chìa khóa.

“Ha ha, ta mượn dùng chút.”

Mộc Phàm tươi cười mở cái rương ra, quả nhiên không ngoài dự đoán, thư thông báo trúng tuyển, huân chương học viện, trí thông minh nhân tạo.

Còn có một vũ khí, bất ngờ là một cây cung gấp làm từ kim loại, mềm mại ưu nhã, như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

“Cung tốt!”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, không nói hai lời trực tiếp chiếm làm của riêng, một cây cung kim loại thế mà có độ uốn cong rất lớn, không thể không làm người ta kinh ngạc cảm thán.

Cây cung này không phải cung bình thường bởi vì nó có thể ngưng tụ tiên thiên cương khí hoặc luyện khí thành mũi tên, lực sát thương thế nào thì không biết.

Mộc Phàm kéo thử, cảm giác rất thuận tay, vừa lòng thu lại.

Thứ này khiến những người khác thèm thuồng vô cùng, nhưng đều có chút kính sợ nhìn Mộc Phàm, không ai dám chọc.

“Mộc huynh, mấy thứ kia hẳn là ngươi không cần dùng?”

Lúc này, trong ba nam sinh cầm đầu Tam trung, có một người mở miệng.

Tinh thần mọi người chấn động, lập tức tỉnh ngộ, đúng là vài thứ kia một người chỉ có thể đạt được một phần, có nhiều cũng vô dụng.

Cả trí thông minh nhân tạo cũng chỉ có thể có một cái, dư ra cũng không có biện pháp khởi động, trừ khi ngươi có thể phá giải trí thông minh đầu não trong học viện.

“Thật sự vô dụng.” Mộc Phàm gật gật đầu.

Hắn nhìn mọi người, cười nói: “Ta giữ cũng vô dụng, nhưng ở đây nhiều người như vậy, cho ai cũng khó quyết định có phải hay không?”

“Vì công bằng, giá quy định 10 vạn,, ai ra giá cao nhất, ta liền đưa người đó.”

Lời vừa nói ra, mọi người đơ hết.

Không ít người trợn mắt há hốc mồm, làm vậy cũng được?

Phí Triển nhìn Mộc Phàm mà khâm phục, muốn bán đấu giá, lấy thư thông báo trúng tuyển cùng các đồ vật khác trực tiếp bán đấu giá tại chỗ.

Việc này, cũng chỉ có Mộc Phàm làm được.

Mọi người nhìn nhau, Nhất trung, Tam trung đều cười khổ, đối với hành động của Mộc Phàm này thật sự không biết nên nói thế nào.

Ngươi thèm tiền tới điên rồi a?

“Mười vạn!”

Ai ngờ một giọng nói đột nhiên vang lên, Tam trung có người trực tiếp ra giá.

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, cười nói: “Vị đồng học đến từ Tam trung này ra giá mười vạn, có người trả cao hơn hay không, qua lần này liền không còn hàng, mọi người phải tự đi tìm đó.”

“20 vạn.”

Vừa dứt lời, chỗ Nhất trung lập có người hô to.

“30 vạn.”

“Ta ra 50 vạn.”

Không khí sôi nổi, một người nối tiếp một người ra giá, Phí Triển xem ngây ngẩn.

Rất mau, giá cả liền lên tới một trăm vạn, ra giá chính là một vị nam sinh cầm đầu bên Tam trung, trực tiếp báo giá cao.

Hắn vừa báo giá, những người khác đều im lặng, không còn ai báo giá.

“Tốt, một trăm vạn, thành giao, đồ vật là của ngươi.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm đi qua, chuẩn bị giao ba đồ vật giao cho đối phương.

“Ta tên Cam Tử Mặc, đến từ Tam trung.”

Mua đồ xong, tên nam sinh kia hào phóng vươn tay, tự giới thiệu.

Mộc Phàm duỗi tay, cười nói: “Ta tên Mộc Phàm, đến từ Nhị trung, huynh đệ, tiền trao cháo múc.”

“Yên tâm, một trăm vạn mà thôi, coi như kết giao bằng hữu, hiện tại lập tức chuyển qua cho ngươi.”

Cam Tử Mặc cười nói xong, lập tức chuyển khoản cho Mộc Phàm, thu được thông báo, Mộc Phàm cười, đưa đồ cho đối phương.

“Phí Triển, ngươi đi theo đồng học Tam trung của ngươi đi, dù sao nhiều người cũng thuận tiện hơn.”

Mộc Phàm nhìn Phí Triển, đưa ra đề nghị, hắn cũng gật đầu đồng ý.

Cam Tử Mặc cười cười nói: “Phí Triển, vận khí của ngươi thật tốt.”

Phí Triển âm thầm cười khổ, tốt cái gì, đau lòng lắm đây, hai trăm vạn mới được đống này đó.

“Ta cáo từ.”

Mộc Phàm nói trực tiếp xoay người rời đi.

Để lại đám Cam Tử Mặc, Phí Triển, Tam trung nhìn nhau, không còn lời gì để nói.

Vài người Nhất trung có chút uể oải.

“Ta bị làm sao vậy?”

Lúc này, Nghiêm Như Phong từ từ tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn bốn phía, cảm giác quả đầu nặng nề, rất đau.

Tất cả mọi người nhìn hắn, sắc mặt cổ quái, cũng không biết nên nói như thế nào.

“Mộc Phàm, đồ khốn nạn, ta không để yên cho ngươi.”

Rất mau, Nghiêm Như Phong nhớ tới mọi chuyện, tức khắc giận dữ, nhịn không được phát ra tiếng gầm tê tâm liệt phế, rất thương tâm a.

Đáng tiếc, Mộc Phàm đã sớm đi rồi

Chương 75: Mộng phát tài tan vỡ

“Quá kỳ cục!”

“Cần phải nghiêm trị!”

Thanh Bắc học viện, trong một gian phòng hội nghị, đang có một đám người tập trung, trong đó có một người nổi trận lôi đình, bộ dạng rất tức giận.

Ở trước mắt mọi người là một màn hình chiếu lớn, hiện lên một loạt hình ảnh, có hình ảnh một người, đúng là Mộc Phàm.

Hơn nữa mọi hành động vừa rồi của hắn đều rơi vào trong mắt nhóm người này, bao gồm cảnh hắn đánh ngất Nghiêm Như Phong, cướp đoạt hai cái rương, bán đấu giá đồ vật.

Mọi người mang vẻ mặt khác nhau, không ít người đều bị hành động của Mộc Phàm làm sợ ngây người, vậy mà có thể bán lấy tiền?

“Tiểu tử này, thật trâu bò a.” Một vị nam tử lắc đầu cảm thán.

Những người khác sôi nổi gật đầu, buồn cười, đều cảm thấy tiểu tử Mộc Phàm thật biết dùng mánh lới, đoạt đồ vật bán cho những người khác.

“Đây là gian lận, phá hư quy tắc!”

“Mọi người nói xem có phải nên nghiêm trị hay không?”

Trong phòng có một giọng nói tức muốn hộc máu vang lên, đó là một nam tử trung niên đeo kính, hói nửa đầu.

Hắn chính là chủ nhiệm giáo dục của Thanh Bắc cao giáo, người ta hay gọi là Ngốc ưng, tính tình khó chịu, vừa rồi chính là hắn đang phát tiết.

“Vương chủ nhiệm, ta cảm thấy tân sinh này không tồi a.”

Có lão sư lập tức phản bác, hắn nói: “Nhìn xem, thực lực hắn vừa

bày ra tuyệt đối là võ cảnh giới Tiên thiên."

"Đúng vậy, một tên tân sinh, có tu vi Tiên thiên, rất hiếm thấy."

Những người khác lập tức phụ họa.

Chỉ nghe có người nhắc nhở nói: "Đừng quên, vừa rồi Nghiêm Như Phong kia đến từ Nhất trung, sức chiến đấu cũng ở cấp Tiên thiên nhưng vẫn bị hắn dùng một quyền đánh ngã, điều này đủ để nhìn ra thực lực tiểu tử này bất phàm."

"Vậy lại như thế nào?" Vương chủ nhiệm lập tức nhảy dựng lên, như một đầu gấu tức giận.

Hắn nổi giận nói: "Chẳng lẽ có thực lực là có thể muốn làm gì thì làm, phá hư trật tự cùng quy tắc khảo hạch, cần phải nghiêm trị."

"Hơn nữa, ta đề nghị hủy bỏ tư cách trúng tuyển của hắn, người như vậy cho vào chính là một mẩu cứt chuột, sớm muộn gì cũng bại hoại vinh dự Thanh Bắc chúng ta."

Lời lẽ Vương chủ nhiệm nói rất chính đáng.

"Đúng vậy, Vương chủ nhiệm nói rất đúng, cần phải nghiêm trị."

"Loại người này, không thể cho tiến vào, nếu không sẽ phá hư phong cách trường học."

Có không ít người ủng hộ Vương chủ nhiệm, cần phải nghiêm trị Mộc Phàm.

"Người ta có thực lực."

"Thiên phú hơn người."

"Là thiên tài hiếm thấy, chuyện hủy bỏ là nói giỡn sao."

Trong phòng, hai bên lập tức loạn thành một đống, một bên ủng hộ Vương chủ nhiệm hủy bỏ tư cách trúng tuyển của Mộc Phàm, một bên thì phản đối bọn họ.

Tóm lại, hai bên ồn ào náo loạn.

“Yên lặng!”

Đột nhiên một giọng nói truyền đến, hiện trường lập tức yên tĩnh lại, mọi người gần như im miệng cùng lúc.

Mọi người cùng quay lên nhìn, ở ghế chủ vị có một nam tử đang ngồi, đưa lưng về phía mọi người, yên lặng hút tẩu thuốc, hít mây nhả khói.

Vừa rồi chính là hắn mở miệng, lập tức trấn trụ mọi người.

Nam tử trung niên này không có một chút khí thế nào, nhưng lại trấn trụ mọi người.

“Ta cảm thấy tiểu tử này là nhân tài có thể đào tạo, tuy rằng thủ đoạn có chút không hay, nhưng dù sao cũng là người trẻ tuổi, luôn có vài hành vi khác người, thiên phú cùng thực lực thì càng không thể nghi ngờ.”

Trung niên nhân mở miệng, không khí trong phòng lập tức trở nên áp lực.

Mọi người kính cẩn nhìn hắn.

“Hiệu trưởng nói không sai.” Có lão sư lập tức phụ họa một câu.

Thì ra người này chính là hiệu trưởng Thanh Bắc cao giáo.

Chỉ thấy hiệu trưởng trung niên nhìn màn hình, bên trên đang chiếu hình ảnh, Mộc Phàm một mình rời đi.

“Tiểu tử này, biểu hiện không tồi.” Gương mặt nghiêm túc của hiệu trưởng lộ ra nụ cười hiếm thấy, mọi người ở đây nhìn ngây người.

Bởi vì quá bất ngờ, quá hiếm thấy, đã rất lâu rồi, vị hiệu trưởng này không tươi cười, thậm chí không có đánh giá bất kỳ một người nào.

Không nghĩ tới hiệu trưởng đề cao tiểu tử Mộc Phàm này như thế khiến tâm tình Vương chủ nhiệm không tốt, mặt đen thui.

Nhưng hắn cũng không dám nói nữa, nếu nói chính là chống đối hiệu trưởng.

“Ha hả, người trẻ tuổi này có chút thú vị, thế mà cầm đồ vật bán đấu giá, đây là tên duy nhất trong lịch sử khảo hạch của Thanh Bắc dám làm như thế.”

Hiệu trưởng nhàn nhã hút tẩu thuốc, giọng điệu điềm đạm nói.

Mọi người ở đây nghe xong lại nhìn nhau, cũng trách không được chuyện Vương chủ nhiệm tức giận, bởi vì hành động của Mộc Phàm quả thực chính là lần đầu ở Thanh Bắc a.

“Tiểu tử này không phải tân sinh do Tra Lý Tư dẫn vào sao, nếu đã thông qua khảo hạch, để hắn đi qua mang về, đừng để tiểu tử này tiếp tục tai họa người khác.”

Hiệu trưởng rốt cuộc lên tiếng, chung quy không có cho Mộc Phàm tiếp tục làm như vậy.

Dù sao tiểu tử này đã thông qua, không cần ở lại tiếp tục tai họa người, lại để Mộc Phàm tiếp tục, phỏng chừng mấy tên tân sinh khác sẽ phát cuồng.

Mọi người vừa nghe nhẹ nhàng thở ra, đều có chút hết chỗ nói.

Tiểu tử này, quá biết gây chuyện.

“Hiệu trưởng, hai người kia...” Có người hỏi một câu.

Nói hai người, tự nhiên là hai người dưới sự trợ giúp của Mộc Phàm đạt được thư thông báo trúng tuyển, Phí Triển cùng Cam Tử Mặc.

“Không sao, nếu đã đạt được thư thông báo trúng tuyển, đương nhiên xem như thông qua.”

Hiệu trưởng xua xua tay, không thèm để ý chút nào.

Mọi người tiếp tục xem, mỗi hành động của tân sinh trong quá trình khảo hạch đều rơi vào trong mắt mọi người ở đây.

Đây là khảo hạch cuối cùng.

.....

Bên kia, Mộc Phàm đang đắc ý đi tới, dựa theo tin tức Tiểu Linh cung cấp, hướng tới mục tiêu kế tiếp.

Hắn muốn lấy tất cả bảo rương, sau đó lại bán đấu giá từng cái, như vậy có thể kiếm một bút lớn.

“Ai nha, quên mất thi thể Hoả ngạc, thôi bỏ, vẫn nên tìm bảo rương bán, có thể phát tài.”

Mộc Phàm vỗ trán ảo não nói, ngay sau đó nghĩ đến điều gì đó rồi nhếch miệng cười, đang nghĩ ngợi tới kế hoạch phát tài của chính mình.

Nhưng không chờ hắn tiếp tục nằm mơ, phương xa truyền đến một tiếng xé gió, khiến cho hắn cảnh giác.

Giương mắt nhìn lại, một chiếc xe luyện khí nhanh chóng bay tới, chậm rãi đáp xuống trước mặt Mộc Phàm, làm hắn kinh ngạc không thôi.

“Tiểu tử ngươi làm chuyện gì mà kinh động hiệu trưởng?”

Mộc Phàm kinh ngạc, từ trên xe có một người đi xuống, thế mà là Tra Lý Tư.

Hắn cười mắng: “Thất thần làm gì, nhanh lên xe.”

“Quan chủ khảo?” Mộc Phàm tỉnh táo lại, tiếp theo lập tức lắc đầu.

Hắn từ chối: “Không được a, ta còn có chuyện chưa làm đây.”

“Có phải ngươi muốn cướp hết bảo rương, sau đó bán cho những người khác hay không?” Tra Lý Tư trừng hắn một cái, có chút dở khóc dở cười.

Mộc Phàm bị xem thấu tâm tư, nhất thời xấu hổ, tiếp theo bừng tỉnh.

"Làm sao ngươi biết được?" Mộc Phàm hỏi, nhưng rất mau liền nghĩ thông suốt.

Đây là khảo hạch, chắc chắn có giám thị, nghĩ đến điểm này liền bình thường trở lại.

"Lên xe, ngươi thông qua khảo hạch, không cần ảnh hưởng những người khác."

Tra Lý Tư nghiêm túc cảnh cáo một câu, Mộc Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng, dù không cam lòng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe.

"Đại kế phát tài của ta a." Vừa lên xe, Mộc Phàm liền nhịn không được kêu rên một tiếng.

"Phốc!"

Trong xe truyền đến một tiếng cười khẽ, Mộc Phàm quay đầu lại nhìn, mới phát hiện trong xe còn có một người.

Nặc Á che miệng cười khẽ, nhìn Mộc Phàm nói: "Hành động vừa rồi của ngươi, đều bị hiệu trưởng xem hết, chẳng lẽ ngươi còn muốn tiếp tục?"

"Hả... Hiệu trưởng sao?" Mộc Phàm cũng hoảng sợ.

Hắn xấu hổ xua xua tay: "Vậy không cần, đi thôi đi thôi."

"Sợ rồi sao?" Nặc Á buồn cười nhìn hắn.

Tiểu tử này, thật biết gây chuyện, khiến hiệu trưởng truyền lời cho Tra Lý Tư tới mang hắn đi, không muốn hắn tiếp tục tai họa những người khác.

"Mộc Phàm, chẳng lẽ ngươi rất thiếu tiền sao?" Nặc Á có chút khó hiểu nhìn Mộc Phàm.

Gia hỏa này từ lúc khảo hạch ban đầu tới giờ như một tên yêu tiền như mạng.

Mộc Phàm thở dài nói: "Đương nhiên thiếu tiền a, ngươi không

biết ta nghèo đến mức nào sao, chỉ chưa đến nỗi đi làm ăn xin thôi.”

“Muốn kiếm tiền, thật ra có rất nhiều biện pháp, sau khi vào học viện ngươi có thể có rất nhiều phương pháp nhanh chóng kiếm được tiền.”

Nặc Á có lòng tốt nhắc nhở một câu, ôn nhu dễ mến, tựa như một đại tỷ tỷ.

Mộc Phàm như suy tư gì đó, nhìn vị học tỷ Nặc Á này, trong lòng có chút xấu hổ, dù sao khảo hạch lúc trước đã dùng thủ đoạn đả thương người ta.

“Hệ thống, ám thương trên người nàng nghiêm trọng không?”

Mộc Phàm đột nhiên dò hỏi hệ thống.

Chương 76: Dị thú cấp Siêu phàm

“Ký chủ, nàng chỉ còn sống được ba năm.”

Vốn dĩ không để ý, không nghĩ tới rằng câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm hoảng sợ.

Cái gì, chỉ còn ba năm?

Mộc Phàm kinh nghi nhìn Nặc Á ngồi ở ghế phía sau, nàng thấy hắn nhìn thì dịu dàng cười, gật đầu.

Hắn thu hồi tầm mắt, trong lòng kinh ngạc hỏi: “Hệ thống, sao lại thế này, nàng còn trẻ như vậy sao chỉ sống được ba năm nữa, chẳng lẽ là do ám thương?”

“Không sai.”

Hệ thống trả lời: "Trong cơ thể nàng ẩn giấu một loại năng lượng quỷ dị, đang ăn mòn sinh mệnh nàng từng phút từng giây.”

“Đúng là do loại năng lượng quỷ dị này xâm hại, dẫn tới nàng thân thể không có cách nào chữa khỏi tổn thương, cho nên hiện tại nàng chỉ còn sống được ba năm, một khi hết ba năm lập tức mất mạng.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm sợ hãi.

Không nghĩ tới ám thương của Nặc Á lại nghiêm trọng như vậy, thật sự khiến người ta thổn thức a.

“Hệ thống, năng lượng trong cơ thể nàng rốt cuộc là cái gì? Có biện pháp trị liệu sao?” Mộc Phàm dò hỏi.

Trong lòng hắn vẫn là ôm một tia hy vọng, hắn là hệ thống có biện pháp?

Chỉ nghe hệ thống nói: “Trước mắt bổn hệ thống chỉ mở ra công năng cấp hai, không thể phân tích chính xác năng lượng dị chủng trong cơ thể đối phương, mời ký chủ nạp tiền nhiều hơn để thăng

cấp.”

“Nhưng trong cửa hàng hệ thống có một loại thánh dược chữa thương có thể giúp cho nàng khôi phục lại, nếu may mắn ký chủ có thể mua sắm được.”

Nghe lời này, trong lòng Mộc Phàm muốn phát điên, ngươi không phải đang nói lời vô nghĩa sao?

Cửa hàng mỗi ngày đổi mới một lần, hơn nữa tỷ lệ đổi mới xuất hiện thứ tốt thấp đến đáng thương, ai biết có thể xuất hiện hay không.

“Hệ thống, có phải ngươi cố ý muốn ta nạp nhiều tiền để ngươi thăng cấp hay không?” Mộc Phàm có chút cạn lời, hỏi.

Ai ngờ hệ thống lại nói: “Ký chủ, ngươi lý giải sai lầm, bổn hệ thống đã liên kết với ký chủ, có phúc cùng hưởng.”

“Một khi ký chủ tử vong, bổn hệ thống cũng sẽ quy linh.”

Nghe xong lời này, trong lòng Mộc Phàm cũng suy nghĩ chút, từ sau khi nạp lần đầu mở ra hệ thống, hai bên thật sự buộc chặt với nhau.

Mộc Phàm làm ký chủ, một khi tử vong, hệ thống lập tức sẽ theo Mộc Phàm cùng tan thành mây khói, cũng chính là quy linh.

Còn Mộc Phàm, muốn đạt được thực lực càng cường đại hơn, nhất định phải dựa vào sự trợ giúp của hệ thống mới được.

Mà tiền đề là nạp tiền, không ngừng làm hệ thống hoàn thiện, tiến hóa, sau đó mở ra công năng càng cao cấp hơn.

“Tốt thôi, đây là bắt ta phải đi càng xa trên con đường nạp tiền a.”

Mộc Phàm cười khổ, cảm giác chính mình càng đi càng lún sâu, không thể quay đầu.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi, xe bay đột nhiên đong đưa một trận, có một trận

nổ mạnh kịch liệt truyền đến, xe bay lập tức bị xốc bay ra xa, thiếu chút nữa rơi giữa không trung.

“Sao lại thế này?”

Mộc Phàm bừng tỉnh, khiếp sợ.

Không chỉ là hắn, sắc mặt Nặc Á, Tra Lý Tư đang lái xe cũng thay đổi.

“Phiền toái.” Tra Lý Tư ngưng trọng nhìn phía trước, trong giọng nói biểu lộ có chuyện không ổn.

Mộc Phàm nhìn ra ngoài, tức khắc cảm thấy căng thẳng, thấy được một màn cực kỳ đáng sợ.

“Ngao...”

Ở phía trước, có một sinh vật khổng lồ cả người bốc lên lửa đen rực rỡ đang chặn đường đi.

“Đây là con gì?” Mộc Phàm kinh nghi hỏi.

Ngồi ghế phía sau, Nặc Á ngưng trọng nói: “Là Xích diễm độc long, sao nó lại ở chỗ này?”

“Tích...”

Lúc này trí thông minh nhân tạo phát ra một luồng sáng, như đang rà quét thông tin về quái vật khổng lồ kia.

“Xích diễm độc long: Cấp Siêu phàm, dị thú siêu cấp, mức nguy hiểm cấp SSS, cảnh cáo, mời lập tức thoát đi.”

Trí thông minh nhân tạo Tiểu Linh cảnh báo, khiến sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, khó có thể tưởng tượng.

Trên không trung phía trước bọn họ có một sinh vật khổng lồ chắn ngang, toàn thân bao phủ bởi ngọn lửa đang bốc cháy, che kín vảy giáp.

Một đôi cánh mở ra rộng hơn trăm mét, thân thể cao lớn, cái đầu

cực to có một đôi sừng, miệng đầy răng nanh, một đôi mắt ánh hồng quỷ dị.

“Rống!”

Chỉ thấy Xích diễm độc long há mồm gầm lên giận dữ, sóng nhiệt cuồn cuộn đánh tới, gió mạnh xốc xe bay vài vòng mới dừng lại.

Ầm vang...

Ngay sau đó, liền thấy Xích diễm độc long giương cánh, móng rồng sắc nén hung hăng chộp tới xe bay chỗ Mộc Phàm, tốc độ vô cùng nhanh.

Quá nhanh, xe bay không kịp trốn.

Theo một tiếng nổ vang, xe bay lập loè ánh sáng mạnh, vốn dĩ có trận pháp cường đại nhưng giờ lại như là giấy mỏng.

Phanh một tiếng, toàn bộ xe bay chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vụn, nổ tung.

Ba người bên trong chật vật rơi xuống, một quầng sáng xanh lam bao bọc bảo hộ Mộc Phàm cùng Nặc Á.

Do đó bọn họ không bị tổn thương bởi vụ nổ vừa rồi, người ra tay chính là Tra Lý Tư.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tra Lý Tư ra tay, ở trong xe dựng một cái quầng sáng, bảo hộ ba người.

Tra Lý Tư, là một vị tông sư cường đại, quầng sáng kia đúng là tường khí của hắn.

“Đây là tường khí của tông sư?” Mộc Phàm kinh ngạc, như ngộ ra gì đó.

Thấy Tra Lý Tư căng ra tường khí, Mộc Phàm bỗng nhiên có lý giải sâu hơn đối với tường khí ba thước của cảnh giới tông sư.

Tông sư, có thể cô đọng cương khí trong cơ thể thành một tường khí, đao thương bất nhập, nước lửa không xâm, rất cường đại.

Hiện tại Tra Lý Tư đang tạo ra tường khí của chính mình, chứng minh hắn chính là một vị cường giả cấp tông sư, thậm chí có khả năng là tông sư viên mãn.

“Các ngươi đi trước, ta giữ chân nó.”

Vẻ mặt Tra Lý Tư nghiêm túc, để Mộc Phàm cùng Nặc Á đi trước.

Hắn muốn một mình ngăn Xích diễm độc long này.

“Đây là dị thú cấp Siêu phàm, vượt qua cả tông sư viên mãn, ngươi lưu lại chính là chịu chết.”

Nặc Á nóng nảy nhìn Tra Lý Tư, cũng không muốn rời đi.

Bởi vì Tra Lý Tư là cường giả tông sư, căn bản không phải đối thủ của nó, ở lại chính là chịu chết.

“Rống...”

Nhìn Tra Lý Tư căng ra tường khí, không có giết được ba nhân loại trước mắt, Xích diễm độc long phát ra tiếng gầm giận dữ.

Nó mở miệng rộng, vận sức chờ phát động, trong miệng ấp ủ một luồng lửa đen hồng, như đang được nén lại.

“Là ngọn lửa, đi mau.”

Tra Lý Tư kinh hãi quát một tiếng, đẩy Mộc Phàm, Nặc Á ra khỏi phạm vi tường khí, bay ra xa mấy chục mét mới dừng lại.

“Tra Lý Tư!” Nặc Á tức giận, dậm chân, cả người hóa thành một đạo cầu vồng trực tiếp bay vọt trở về.

Nàng biết một mình Tra Lý Tư không thể chống lại Siêu phàm.

“Mộc Phàm, ngươi đi mau, đi nơi tập hợp, nơi đó có cường giả Siêu phàm trấn thủ, nhanh đi.”

Nặc Á vừa bay vút trở về, vừa lớn tiếng phân phó Mộc Phàm.

Nhìn Nặc Á bay hướng trở về, trong lòng Mộc Phàm rất muốn đi nhanh, nhưng trong lòng cảm thấy không thể chạy trốn như vậy.

Bởi vì hắn biết sau lưng có người đang nhìn, chạy trốn trước mặt vị hiệu trưởng kia chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, lửa bùng lên thiêu đốt, độc long phun lửa, lửa độc cuồn cuộn quét đến, trên mặt đất xuất hiện một cái khe thật sâu.

Mà ở trung tâm vụ nổ mạnh, hai người Tra Lý Tư, Nặc Á đau khổ chống đỡ tường khí đang bị ăn mòn từng chút từng.

“Phốc!”

Tra Lý Tư phụn một ngụm máu, đã bị thương.

Hắn có chút tức giận nói: “Sao ngươi lại chạy trở lại?”

Tra Lý Tư quát Nặc Á, đã đẩy ra còn không nhân cơ hội đào tẩu lại còn lộn trở về.

Nặc Á không rên một tiếng, trong cơ thể bộc phát ra một cổ luyện khí, tóc dài màu tím bay bay, tựa như một nữ thần.

“Một mình ngươi không ngăn được.”

Nặc Á lắc đầu, bộc phát ra toàn bộ lực lượng trong cơ thể, Tra Lý Tư thấy mà biến sắc.

“Mau dừng lại, ngươi có thương tích không nên làm bậy.” Tra Lý Tư tức giận.

Đáng tiếc không còn kịp rồi, Xích diễm độc long đã giết đến, phun ra một ngọn lửa bừng bừng.

Ầm ầm ầm, ngọn lửa quét tới nháy mắt phá nát tường khí mà hai người dựng lên, ngọn lửa vô biên bao phủ lấy hai người.

Rầm!

Tra Lý Tư, Nặc Á đều bị thương, bị đánh bay ra ngoài, vẽ ra một cái rãnh dài mấy chục mét, còn có lửa cháy ngùn ngụt.

“Rống...” Xích diễm độc long nổi giận gầm lên một tiếng, rung cánh lao xuống.

Mắt thấy hai người đã trọng thương, sắp bị độc long xử lý.

“Đáng chết, mặc kệ bất cứ giá nào.”

Mộc Phàm cũng thầm mắng một tiếng, nhảy tới trước mặt Tra Lý Tư cùng Nặc Á, cầm chiến đao siêu hợp kim trong tay, trực diện Xích diễm độc long đang lao xuống.

Thấy Mộc Phàm xuất hiện, sắc mặt Tra Lý Tư, Nặc Á đều thay đổi.

Chương 77: Đối cứng, đột phá

“Hiệu trưởng, đưa con độc long cấp Siêu phàm này vào thật sự ổn sao?”

Thanh Bắc cao giáo, trong phòng hội nghị, một đám đạo sư khẩn trương nhìn màn hình trước mắt, đang xuất hiện tình cảnh ba người Tra Lý Tư, Nặc Á, Mộc Phàm.

Đầu Xích diễm độc long cấp Siêu phàm kia là hiệu trưởng ra lệnh bỏ vào?

Mọi người đều lo lắng, chỉ có duy nhất vị hiệu trưởng kia là sàn sạt hút tẩu thuốc, trong ánh mắt lộ ra một tia sáng kỳ lạ.

“Khảo hạch, không chỉ là học sinh, mỗi một vị lão sư ở học viện đều sẽ trải qua đủ loại khảo nghiệm.”

Hiệu trưởng chậm rãi mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chỉ một con dị thú cấp Siêu phàm mà thôi, nếu cả điểm này đều không thể giả quyết, còn dạy cái gì nữa?”

“Còn nữa, nơi đó có Siêu phàm giả tọa trấn, nếu cả chuyện này đều không phản ứng kịp, nên trừng phạt thật nặng.”

Lời này khiến mọi người ở đây cứng miệng không trả lời được, trong lòng chua xót, vị hiệu trưởng này nổi tiếng cứng rắn a, thậm chí cả lão sư cũng thường bị khảo nghiệm một trận.

Tình huống hiện tại chính là như thế, hiệu trưởng cho người bỏ vào một đầu dị thú cấp Siêu phàm Xích diễm độc long, mục đích chính là khảo nghiệm lão sư học viện.

Nhưng mà khảo nghiệm này có phải hơi khó hay không?

Nhìn Tra Lý Tư, Nặc Á đều bị trọng thương, hiện trường chỉ còn tân sinh Mộc Phàm này hoàn hảo, ai có thể chống lại Xích diễm độc long?

Bá!

Đột nhiên, một bóng người dừng ở trước mặt Nặc Á, Tra Lý Tư, khiến mọi người đang xem màn hình chấn động.

“Tiểu tử này!”

“Thật là gan.”

Tất cả lão sư đang ngồi đều đứng lên, khiếp sợ nhìn tình cảnh này, Mộc Phàm xuất hiện làm bọn họ giật mình.

Không nghĩ tới một tân sinh như Mộc Phàm không những không có chạy trốn, ngược lại trực tiếp chắn trước mặt Tra Lý Tư cùng Nặc Á, xem tình huống này là muốn đánh một trận cùng cấp Siêu phàm a?

“Tiểu tử này, càng lúc càng khiến người ta ưa thích.”

Trong mắt hiệu trưởng loé sáng, cười tủm tỉm, hút một hơi thuốc, vẻ mặt thảnh thơi làm cho người ta không biết nên nói gì.

.....

Tình huống lúc này, rất nguy cấp.

“Mộc Phàm, ngươi đi mau!”

Mộc Phàm đột nhiên xuất hiện, Tra Lý Tư hết hồn, nhịn không được gầm lên một tiếng.

“Phốc... Khụ khụ... Ngươi....” Hắn giãy giụa muốn bò dậy, kết quả động tới thương thế, phun một ngụm máu độc, thương thế càng nghiêm trọng hơn.

Đối mặt với sinh vật cấp Siêu phàm, võ đạo tông sư đều khó có thể ngăn cản, Tra Lý Tư chính là như vậy, vừa đối chiến liền thất bại, thân bị trọng thương.

Nặc Á còn thảm hại hơn, bởi vì bản thân có ám thương, vừa mới thi triển toàn trực tiếp khiến ám thương tái phát, vết thương cũ càng thêm nặng.

Hiện tại lại bị độc long tổn thương, còn trúng độc, có thể nói là

dậu đổ bìm leo, làm sức sống vốn đã còn rất ít lại tổn thất thêm rất nhiều.

Hai người kinh ngạc, xen lẫn tức giận nhìn Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, ngươi đi mau.” Nặc Á gấp muốn hộc máu.

Một học sinh thiên tài có thiên phú như vậy cũng không thể chôn vùi ở chỗ này, hiệu trưởng sẽ đánh chết bọn họ a.

“Không đi được.” Mộc Phàm ngưng trọng, nhìn Xích diễm độc long lao tới, một luồng sóng nhiệt cuồn cuộn đập vào mặt.

Cái loại khí áp đáng sợ này làm toàn thân Mộc Phàm nặng nề, tựa như bị một tòa núi lớn đè ép, cực kỳ khủng bố.

Cấp Siêu phàm thật đáng sợ, tông sư ở trước mặt nó chính là trẻ con, căn bản không có bao nhiêu năng lực phản kháng a.

Răng rắc!

Mặt đất dưới chân Mộc Phàm vỡ vụn, bất chấp hậu quả, hắn cắm chiến đao siêu hợp kim trên mặt đất, lấy một bình nhỏ ra đổ vào trong miệng, nuốt hết mười viên Tôi thể đan.

Ngay sau đó, hai tay Mộc Phàm duỗi ra, làm động tác súc thế.

Hắn từ bỏ binh khí, không có biện pháp, võ kỹ tu cường đại nhất mà hắn tu luyện tới hiện tại là Bát cực quyền, uy lực của Bát cực quyền Cứu cực mạnh hơn Ngũ lôi đao pháp tiểu thành.

Lúc này Mộc Phàm ngưng tụ lực lượng thi triển Bát cực quyền, sức mạnh toàn thân bùng nổ, hội tụ, ấp ủ một chiêu cường đại nhất.

“Rống...” Sóng nhiệt cuồn cuộn, độc long rít gào lao xuống, trong miệng phun ra một ngọn lửa bừng bừng quét tới.

Đối mặt với một chiêu đáng sợ này, trong lòng Mộc Phàm trống rỗng như không có suy nghĩ gì, cả người rơi vào một loại bình tĩnh đến kỳ diệu.

“Cứu cực, Vô địch thông thiên pháo!”

Trong lúc nguy cấp, hai chân Mộc Phàm dậm xuống, cả người hóa thành một ánh sao băng vọt lên, luyện khí bàng bạc trong cơ thể nháy mắt bùng nổ, hóa thành một chiêu Bát cực quyền cường đại nhất.

Vô địch thông thiên pháo!

Ầm vang!

Theo Mộc Phàm tung ra một kích, luyện khí dồi dào hóa thành một quyền ấn màu vàng kim phá vỡ ngọn lửa cuồn cuộn, nện thật mạnh vào thân thể Xích diễm độc long.

Theo sát sau đó chính là một chiêu mạnh nhất của Mộc Phàm, Bát cực thông thiên pháo, bầu trời như sắp bị đánh xuyên qua.

Chỉ nghe một tiếng "Đông long", Xích diễm độc long kêu rên, thiếu chút nữa ngã xuống, đầu bị nện tới chảy máu ào ào.

Hai cái cánh rung động, ngọn lửa cuồn cuộn lại quét tới, cuốn Mộc Phàm rơi xuống, tạo ra trên mặt đất một cái hố to.

Mọi người xem mà ngây ngẩn.

Mộc Phàm lại chủ động tấn công, đả thương Xích diễm độc long, thậm chí khiến đối phương đau đớn, quả thực khiến người ta không dám tin tưởng.

"Quyền ý!"

"Tiểu tử giỏi lắm!"

Trong phòng, hiệu trưởng vẫn luôn bình tĩnh bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Xích diễm độc long trên màn hình bị đánh đến vỡ đầu chảy máu.

Quan trọng nhất chính là một chiêu Mộc Phàm vừa mới thi triển ra rõ ràng ẩn chứa quyền ý, là quyền ý mà tông sư mới có thể lĩnh ngộ.

Nhưng khiến người khác khó hiểu, Tra Lý Tư là tông sư, hơn nữa là tông sư viên mãn, vì sao vừa mới đối chiến lại bị độc long làm

trọng thương.

Còn Mộc Phàm lại đả thương độc long?

Hết thảy đều ở Bát cực quyền mà Mộc Phàm thi triển, lực sát thương mà Bát cực quyền Cứu cực bộc phát ra không phải người bình thường có thể đoán được.

“Một chiêu vừa rồi là huyền diệu của lĩnh vực Cứu cực sao?”

Hai mắt hiệu trưởng sáng quắc, nhìn chằm chằm hình ảnh trước mắt.

Chỉ thấy trong hố to truyền đến một loạt tiếng ho khan.

“Khụ khụ...” Mộc Phàm chật vật bò dậy, quần áo rách tung toé, còn bốc khói trắng.

Hắn nhìn độc long trên bầu trời đang ngao ngao kêu to, có chút kinh ngạc.

“Mẹ nó, đánh thế mà cũng không bị gì?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Một chiêu vừa rồi chính là hội tụ thực lực cường đại nhất của mình, tất cả luyện khí trong cơ thể đều bùng nổ, phối hợp với thân thể cường đại.

Hai mặt chồng lên thế mà chỉ làm Xích diễm độc long bị chút vết thương ngoài da mà thôi.

“Rống...” Gầm lên giận dữ, hai mắt Xích diễm độc long đỏ hồng, như bị Mộc Phàm chọc giận, há mồm phun ra một ngọn lửa cháy bừng, cuồn cuộn.

“Nguy hiểm!”

“Cẩn thận!”

Phía sau truyền đến hai tiếng hô to, Tra Lý Tư, Nặc Á đều hoảng sợ, thầm than một tiếng xong rồi.

Đang lúc hai người cho rằng Mộc Phàm cùng bọn họ xong đời rồi,

lại thấy một luồng ánh sáng vàng kim chậm rãi hiện lên, từ trong cơ thể Mộc Phàm phát ra.

Ong!

Hai tay Mộc Phàm thò ra, chắn lại ngọn lửa bừng bừng ở phía trước, luyện khí cường đại trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng tuôn ra, cứng rắn cô đọng thành một tường khí bao phủ ba người.

Hắn rốt cuộc đột phá, chính thức bước vào cảnh giới tông sư.

“Tường khí?”

Tra Lý Tư, Nặc Á đồng thời hô lên, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều mang theo sự chấn động.

Không chỉ hai người, toàn bộ người đang quan sát trước màn hình bị một màn này làm kinh ngạc.

“Đây không phải tường khí ba thước tông sư mới có thể có sao?”

Có lão sư ngây ngốc hỏi.

“Trời đất, hắn là tông sư?”

“Không đến mười tám tuổi đi?”

Một đám lão sư đơ ra, nhìn biểu hiện kinh người của Mộc Phàm, quá mức khiếp sợ.

Tân sinh vừa mới tiến vào, có người đã bước vào tông sư, ngưng tụ ra tường khí.

Hai mắt hiệu trưởng càng sáng hơn, nhìn Mộc Phàm đang khởi động tường khí thật lớn bao phủ ba người, ngăn trở ngọn lửa cuồn cuộn từ độc long.

Kia chính là dị thú cấp Siêu phàm a, tường khí của Mộc Phàm thế mà chặn được, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu tan vỡ.

“Tường khí thật mạnh, sao có thể?”

Một đám lão sư đều choáng váng, hoàn toàn bị thủ đoạn của Mộc

Phàm hù doạ, tên này thật sư là một tân sinh mà không phải một tông sư viên mãn a?

Lúc này, Mộc Phàm có chút chua xót.

Hắn duy trì tường khí, luyện khí trong cơ thể tiêu hao với tốc độ kinh người, cứ tiếp tục như vậy không đến mười phút đã bị hao hết.

Lực lượng cấp Siêu phàm thật là đáng sợ, Mộc Phàm đồng tu hai hệ mới có thực lực liều mạng, đương nhiên chỉ là ngăn cản một chút.

“Mẹ nó, sao còn không có ai tới cứu viện?”

Mộc Phàm muốn khóc rồi, hắn không nghĩ tới hiệu trưởng cùng một đám lão sư đang xem ngon lành đây.

Mắt thấy chính mình sắp chống đỡ không nổi, cắn răng, đang muốn lấy bình Luyện Khí đan ra dùng, thậm chí gọi hệ thống chuẩn bị nạp tiền đột phá tại chỗ.

“Hệ thống, giúp ta tăng luyện thể thuật lên tới tầng một trăm...” Mộc Phàm hung ác, dù phải tiêu hao 700 vạn để tăng luyện thể thuật đến tầng một trăm.

Hắn đã dùng mười viên Tôi thể đan tăng lên 10 tầng đạt tới tầng 30, hiện tại liền phải tăng lên tới tầng 100 để xử lý đầu độc long đáng giận này, nhưng hậu quả là rất khó khống chế, thực lực đột nhiên tăng mạnh, thậm chí bại lộ một ít bí mật.

“Hả, từ từ...” Mộc Phàm đột nhiên nói.

Ong!

Vào lúc này có một hơi thở cường đại bùng nổ phá không mà đến, oanh kích thật mạnh vào thân Xích diễm độc long.

Chỉ nghe một tiếng ầm, Xích diễm độc long trực tiếp bị đánh bay, giải trừ nguy cơ cho ba người Mộc Phàm.

“Rốt cuộc tới rồi.”

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, vừa lúc thấy được một bóng người cường đại ngự không mà đến.

Siêu phàm giả!

Người tới chính là một vị Siêu phàm giả.

Chương 78: Siêu phàm giả

Bùm một tiếng, Xích diễm độc long bị đánh rớt xuống, nện mạnh khiến mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Trong bụi mù, Xích diễm độc long giãy giụa bò dậy, ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm giận dữ.

“Rống!”

Độc long rống giận, hai mắt đỏ đậm, nhìn chằm chằm bóng người lơ lửng giữa không trung.

Người này đúng là Siêu phàm giả vừa mới đuổi tới.

“Khải, cuối cùng ngươi cũng tới.”

Thấy người tới, Tra Lý Tư cười khổ nói một câu.

Người tới thế mà là Khải.

Mộc Phàm kinh ngạc, không nghĩ tới vị quan chủ khảo này lại là một Siêu phàm giả.

Hắn có thực lực cảnh giới Siêu phàm, cường đại hơn Tra Lý Tư rất nhiều.

“Tra Lý Tư, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Khải đứng giữa không trung, nhìn Tra Lý Tư bị trọng thương nhíu mày lại.

Hắn nghi ngờ nói: “Với tu vi tông sư viên mãn của ngươi, ngươi không nên dễ dàng bị thương nặng như vậy, huống chi con độc long trước mắt này chỉ mới bước vào Siêu phàm mà thôi.”

Tra Lý Tư xấu hổ nói: “Là ta sơ ý.”

“Cẩn thận!”

Mộc Phàm hô to một tiếng nhắc nhở Khải.

“Ngao!”

Đang lúc này, độc long phun ra một ngọn lửa bừng bừng thổi về phía Khải.

“Nghiệt súc, còn dám làm càn?”

Trên không trung, sắc mặt Khải lạnh xuống, giơ tay chụp nhẹ, liền thấy ánh sáng hội tụ lại, là cương khí của võ giả, ngưng tụ thành một cây trường thương.

Một màn này làm cho Mộc Phàm kinh ngạc, người trước mắt là một võ giả, tu vi vô cùng cường đại, là một Siêu phàm giả thật sự.

Siêu phàm giả chính là cao thủ vượt qua tông sư viên mãn, sánh vai với tu chân giả luyện ra nguyên thần, Siêu phàm giả đã không còn là phàm nhân, đã siêu phàm thoát tục.

“Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!”

Khải quát lạnh một tiếng, nâng trường thương lên, lao xuống.

Oanh!

Chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, Xích diễm độc long bay ra ngoài, tạo ra một cái rãnh dài trăm mét trên mặt đất, vảy trên người tan vỡ, máu loang lổ.

Nó bị thương nặng, chiến lực của Khải vô cùng cường đại, cương khí hóa thành một cây chiến thương, nó trực tiếp bị xỏ qua.

“Ngao!”

Độc long gầm rống giận dữ, vỗ cánh bay lên không trung, cái đuôi ra sức vung mạnh, chặn đòn tấn công của Khải.

“Giết!”

Khải hét lớn, cầm chiến thương trong tay, cương khí toàn thân tản ra, tung nhiều chiêu thức, kịch liệt ẩu đả cùng Xích diễm độc long giữa không trung.

Hai bên đánh nhau kịch liệt, đều là tồn tại cấp Siêu phàm, lực lượng lan đến khiến Mộc Phàm có chút hãi hùng khiếp vía, khởi động tường khí đau khổ ngăn trở ảnh hưởng từ cuộc chiến này.

Cảnh tượng quá chấn động lòng người.

Lúc này hắn mới ý thức được chỗ đáng sợ của lực lượng cấp Siêu phàm, đó là tồn tại vượt xa võ giả tông sư viên mãn, vượt xa tu chân giả Kim Đan.

“Tra Lý Tư, xem kỹ, đây là huyền bí của võ đạo cảnh giới Siêu phàm.”

Đang đánh, Khải đột nhiên lui lại, cầm chiến thương trong tay ngưng tụ một hơi thở cường đại, làm tinh thần Tra Lý Tư chấn động.

Đó là một loại lực lượng kỳ diệu thuộc về cấp độ Siêu phàm.

“Huyền bí của cảnh giới Siêu phàm?” Mộc Phàm kinh ngạc, cảm nhận.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, lực lượng của Siêu phàm chính là cô đọng quyền ý đến cực hạn, nắm giữ một chút ý nghĩa của lĩnh vực, hoặc là người tu chân Luyện Khí đột phá Kim Đan, ngưng tụ ra nguyên thần, chính là cái gọi là siêu phàm thoát tục.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm thông suốt, rốt cuộc đã hiểu thế nào là siêu phàm.

Võ giả, muốn đột phá cực hạn tông sư viên mãn bước vào Siêu phàm, cần lĩnh ngộ quyền ý đến cực hạn, ngưng tụ ra ý nghĩa thực sự của võ đạo.

Mà người tu chân, thì phá Kim đan, cô đọng ra nguyên thần, mới có thể bước vào cánh giới siêu phàm thoát tục, tầng thứ này có thể lĩnh ngộ huyền diệu của thiên địa, thao túng một tia thiên địa chi lực.

Ong!

Quả nhiên, toàn thân Khải được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, trong không khí xung quanh không ngừng có năng lượng hội tụ lại, hắn điều động năng lượng thiên địa xung quanh.

“Ngao...” Cảm nhận được nguy hiểm, Xích diễm độc long mở miệng rộng ra, ngưng tụ một luồng sáng mãnh liệt, hội tụ năng lượng vô tận.

Hai người đều đang súc lực, toàn bộ quá trình không đến một phút.

“Giết!”

Ngay sau đó, Khải bạo phát.

Cùng lúc đó, Xích diễm độc long cũng thuận thế bùng nổ, phun ra một ngọn lửa cực mạnh cuồn cuộn quét tới.

Khải thì nhân thương hợp nhất, cả người hóa thành một bóng thương xé rách ngọn lửa đang cháy bừng bừng, nháy mắt xổ xuyên qua đầu độc long.

Một tiếng phụt, cơ thể độc long cứng đờ, thể xác cao lớn đột nhiên từ trời cao rơi xuống, ầm vang, nện ra một cái hố to.

Ngọn lửa bừng bừng dần dần ảm đạm, cuối cùng tắt, không còn một tiếng động.

Trên đầu nó xuất hiện một cái lỗ thủng, máu chảy xuôi, ăn mòn bùn đất cát đá xung quanh, không ngừng phát ra tiếng xèo xèo, bốc khói dày đặc.

Xích diễm độc long cấp Siêu phàm, cứ chết đi như vậy.

Khải đứng ở giữa không trung, thân hình thẳng tắp, tản ra một loại hơi thở cường đại không thể địch nổi, vô cùng khiếp người.

Mộc Phàm có chút chấn động, lực lương Khải vừa mới thi triển ra chính là lực lượng Siêu phàm giả mới có thể thi triển.

Điều này làm cho Mộc Phàm có chút lý giải, Tra Lý Tư cũng vậy, vốn dĩ hắn đang ở ranh giới cực hạn tông sư viên mãn.

Bị Khải kích thích, lập tức ngộ ra, hơi thở trên người tăng lên, thân thể đang bị thương lấy một tốc độ kinh người khôi phục.

Rất mau, Tra Lý Tư tỉnh táo lại, khí huyết dồi dào, hiển nhiên đã khôi phục, hơn nữa tu vi tăng mạnh, chỉ kém một bước là có thể hoàn thành lột xác, bước vào Siêu phàm.

“Cảm tạ.” Tra Lý Tư mỉm cười nói tiếng cảm ơn.

Khải từ giữa không trung hạ xuống, đứng trước mặt Mộc Phàm, cẩn thận nghiêm túc đánh giá hắn một lúc.

“Tra Lý Tư, ngươi tìm được một hạt giống tốt.” Hồi lâu, Khải mới nặn ra một câu.

Tra Lý Tư nghe xong cười ha ha, không phải không đắc ý nói: “Tất nhiên rồi, lần này xem như ta đụng phải bảo bối.”

Mộc Phàm câm nín nhìn hai người xem mình thành bảo bối, có chút dở khóc dở cười.

“Mộc Phàm, biểu hiện vừa rồi của ngươi thật sự làm chúng ta khiếp sợ.”

Tra Lý Tư nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo một chút kinh ngạc, cảm thán.

Hiện tại nhớ tới đều có cảm giác không chân thật, đây là tân sinh, thực lực vừa mới biểu hiện ra nghiền áp phần lớn học sinh ban tinh anh.

“Đầu dị thú Siêu phàm này làm sao xuất hiện ở đây?”

Lúc này, Nặc Á có chút suy yếu đi tới, nhẹ giọng dò hỏi.

Khải vừa thấy lập tức tiến lên đỡ nàng, quan tâm nói: “Ngươi không sao chứ, sao lại thành ra như vậy, đây, lập tức ăn vào đi.”

Nói xong hắn lấy ra một lọ đan dược, muốn đưa Nặc Á dùng.

Đáng tiếc, Nặc Á nhẹ nhàng đẩy ra, tránh khỏi cánh tay hắn, nói: “Ta không có việc gì, cảm ơn ngươi quan tâm, đan dược ta cũng

không cần.”

Một lời nói lễ phép nhưng lại mang đến cảm giác từ chối người từ ngàn dặm, ngay cả người ngoài như Mộc Phàm ngoài đều có thể cảm nhận được.

Trong mắt Khải có chút ảm đạm, nhưng rất mau cười nói: “Được rồi, ngươi cẩn thận chút, nơi này không nên ở lâu, ta mang các ngươi đi trước.”

“Hiệu trưởng vừa mới truyền tin tức, tiết điểm số 8 phát sinh một chút biến cố, có mấy đầu dị thú Siêu phàm xâm nhập vòng phòng ngự, trốn vào nơi khảo hạch.” Khải nói vài câu, làm ba người Mộc Phàm kinh ngạc.

“Ngươi nói cái gì?” Tra Lý Tư trừng to mắt.

Nặc Á cũng sửng sốt, ngơ ngác nói: “Mấy đầu Siêu phàm, đây là muốn mạng người a?”

“Hiệu trưởng sao lại...” Nàng vừa muốn nói lại lập tức ngậm miệng, không nhiều lời nữa.

Mộc Phàm nghe mà mờ mịt, làm cái gì, còn có mấy đầu dị thú cấp Siêu phàm, đùa cái gì vậy, thật sự muốn lấy mạng người ta mà.

“Đi thôi, ta mang các ngươi rời đi.”

Khải nói xong nhẹ nhàng vẫy tay, liền thấy một chiếc xe bay bay lại đây, đúng là xe của Khải, một chiếc xe bay được cải trang.

Mọi người lên xe, theo Khải rời khỏi nơi này.

Còn thi thể Xích diễm độc long kia thì rất mau sẽ có chuyên gia tới xử lý.

“Hiệu trưởng, sẽ không ra vấn đề chứ?”

Lúc này, trong phòng hội nghị Thanh Bắc có lão sư lo lắng hỏi.

Hiệu trưởng bình tĩnh hút thuốc, hồi lâu mới nói: “Vấn đề không lớn, phiền toái nhỏ mà thôi, có thể giải quyết, mọi người không

cần lo lắng.”

“Hiệu trưởng, việc lớn không tốt.”

Nhưng vào lúc này, có người vội vã xông vào phòng họp, vẻ mặt lo lắng khẩn trương.

“Chuyện gì mà hoang mang rối loạn?” Hiệu trưởng mày nhíu lại, nhẹ giọng hỏi.

Người nọ thở hổn hển xong mới lấy ra một cái máy liên lạc.

“Đây là tín hiệu cầu cứu khẩn cấp đến từ tiết điểm bảo hộ số 2, chúng ta không đọc được bất kỳ tin tức gì.” Người nọ sốt ruột trả lời.

Hiệu trưởng vừa nghe lập tức nghiêm túc.

“Tiểu Ngải, lập tức trích xuất tin tức từ tiết điểm bảo hộ số 2.”

Hiệu trưởng nghiêm túc hạ lệnh.

“Vâng!”

Xích!

Vừa ra lệnh xong, liền thấy trước mắt hiện lên một hình chiếu thiếu nữ đang mở ra một loạt số liệu ảo, có vô số số liệu thác loạn, không ngừng ghép thành hình ảnh.

“Tiết điểm số 2 gặp sự cố, hệ thống trí tuệ nhân tạo đã bị hủy hoại, số liệu bị mất mát quá lớn, không thể khôi phục.”

Hình chiếu thiếu nữ Tiểu Ngải bình tĩnh phân tích, khiến lòng mọi người ở đây trầm xuống.

“Ta đi một chuyến.”

Cuối cùng, hiệu trưởng đứng dậy, nói xong thân ảnh nhoáng lên biến mất trước mắt mọi người, chỉ để lại một đám sương mù nhạt dần dần tiêu tán.

Hiệu trưởng tự mình hành động, lần này thật sự xảy ra chuyện

lớn.

Mọi người liếc nhau, cảm giác được một áp lực, có lẽ mưa gió sắp đến.

Chương 79: Trợn mắt nói dối

Khải mang theo ba người Tra Lý Tư, Nặc Á, Mộc Phàm đi tới nơi tập kết.

“Đã trở lại.”

Nhìn thấy Khải cùng mấy người Tra Lý Tư trở về, không ít người vây lại.

“Nặc Á tỷ, ngươi làm sao vậy?”

Thấy Nặc Á bị thương, Tiểu Ly, Diệu Diệu tức khắc vội vàng xông lên, một đám lo lắng vây quanh nàng, không ngừng hỏi thăm tình hình.

Nặc Á bất đắc dĩ, chỉ có thể giải thích từng chút.

Trong quá trình nàng kể lại, Tiểu Ly, Diệu Diệu, Thanh Trĩ nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giống như đang nhìn quái vật.

Căn cứ theo lời Nặc Á nói, bọn họ đã hiểu rõ từ đầu đến cuối, nhưng đối với biểu hiện của Mộc Phàm lại rất khó tin.

“Tường khí, tông sư, không nói giỡn chứ?”

Tiểu Ly ngơ ngác nhìn Nặc Á, cho rằng nàng nói đùa.

Tiểu tử này là tông sư, là ngươi chưa tỉnh ngủ hay là ta chưa tỉnh ngủ?

Nhưng sự thật là như vậy, Mộc Phàm lại khiến mọi người chấn động, biểu hiện lúc trước cũng đã đủ khiến người người kinh ngạc rồi.

Nhưng hiện tại đột nhiên bộc phát ra tu vi tông sư cường đại, sao lại không gây chấn động?

“Trước đó không phải hắn chỉ ở cảnh giới Tôi thể sao? Làm như

thế nào mà chớp mắt đã thành tông sư?”

Lý Diệu Diệu mờ mịt, có chút ngốc rồi.

Thanh Trĩ không chớp mắt nhìn Mộc Phàm, trong mắt lập loè một vệt đen, đột nhiên thân hình run lên, lập tức cúi đầu.

“Hả?” Mộc Phàm hình như cảm giác được gì đó, nhìn qua.

Hắn đánh giá Thanh Trĩ, suy nghĩ gì đó, vừa rồi rõ ràng cảm giác được mình bị nhìn trộm, chính là đến từ thiếu nữ ít nói trước mắt này.

“Hệ thống, vừa mới có người nhìn trộm ta sao?” Mộc Phàm không chắc chắn nên hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Đúng vậy ký chủ, ngươi cảm giác không sai, vừa rồi thiếu nữ này dùng một loại năng lực đặc thù muốn nhìn trộm ngươi.”

Mộc Phàm nhíu mày lại, nghĩ thế giới có vô số cường giả, hơi lo lắng hỏi: “Hệ thống, có thể có cường giả phát hiện sự tồn tại của ngươi hay không?”

“Ký chủ yên tâm, bất kỳ cường giả nào nhìn trộm đều không nhận ra được gì, trừ ký chủ, dù cho bất cứ kẻ nào, bao gồm cả thần linh đều không thể phát hiện ra bổn hệ thống.”

Hệ thống khẳng định một câu.

Mộc Phàm nghe xong vừa mừng vừa sợ, trừ hắn ra, thế mà không có bất kỳ ai có thể phát hiện nó tồn tại, thật vậy sao?

“Ta đây liền an tâm rồi.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, Khải, Tra Lý Tư, các quan chủ khảo khác tập trung lại, đang thương nghị chuyện gì đó.

“Chư vị, có chút biến cố, có mấy đầu cấp Siêu phàm xâm nhập nơi khảo hạch, mọi người phải cẩn thận.”

Tra Lý Tư trực tiếp mở miệng nói ra chuyện mình gặp phải.

Những người khác chấn động, Khải thì bình tĩnh.

Chỉ nghe Khải nói: “Những sinh vật Siêu phàm này đều từ tiết điểm bảo hộ số 8 đi vào, ta suy đoán mục đích chính là để khảo hạch nhóm đạo sư chúng ta.”

“Các vị, lập tức dẫn dắt các đội, cần phải bảo đảm các cá nhân tham gia khảo hạch đều an toàn, đây là khảo nghiệm đối với chúng ta.”

“Được!”

Vừa nói xong, những người khác lập tức tản ra, một đám quan chủ khảo mang đội rời đi.

Đây không chỉ là một vòng khảo hạch tân sinh mà còn khảo hạch bọn họ, sinh vật cấp Siêu phàm chính là một cửa khảo hạch dành cho bọn họ.

Là hiệu trưởng cố ý bỏ vào khảo nghiệm năng lực ứng biến xử lý của bọn họ, nếu làm không xong, nói không chừng trở về phải bị phạt.

Tích tích...

Rất mau, trí thông minh nhân tạo của Khải truyền đến cảnh cáo, vừa mở ra hình chiếu liền hiện lên một loạt hình ảnh, một đám người đang gặp nguy hiểm.

“Dị thú cấp Siêu phàm!”

Nhìn thấy cảnh này, Khải, Tra Lý Tư, Nặc Á, Mộc Phàm đều nghiêm nghị.

Bọn họ thấy một cự thú đang rít gào là một dị thú có hình thể khổng lồ, toàn thân đan xen hai màu xanh trắng.

“Lôi tê?”

Nặc Á nghiêm mặt, nói: “Một đầu Lôi tê cấp Siêu phàm, rốt cuộc lần này bỏ vào bao nhiêu đầu dị thú cấp Siêu phàm đây?”

“Ta đi trước một chuyến.”

Khải không nói hai lời trực tiếp bay lên không, cả người hóa thành một vệt sáng, chạy đi cứu viện.

Đám Tra Lý Tư, Nặc Á, còn có Thanh Trĩ, Ba Lang nhìn nhau.

“Nặc Á bị thương, lưu lại nghỉ ngơi, những người khác phân công nhau hành động, tiếp nhận tất cả những người thông qua khảo hạch, giải cứu người gặp nguy hiểm, thông qua khảo hạch liền mang về, không thông qua liền đưa trở về.”

Tra Lý Tư bắt đầu bố trí nhiệm vụ.

Rất mau, mọi người đều lần lượt rời đi, từng người bận rộn, rất nhanh đã đi hết, chỉ còn lại Tra Lý Tư, Nặc Á, còn có Mộc Phàm.

Nhìn bốn phía trống rỗng, Mộc Phàm có chút câm nín, đảo mắt liền đi hết rồi.

“Mộc Phàm, một mình ngươi ở chỗ này chờ, ta phải đi đưa những người thông qua khảo hạch lại đây.”

Tra Lý Tư nói xong cũng rời đi, gọi một chiếc xe bay mới, đi đón những người thông qua khảo hạch.

Nơi này chỉ còn lại Mộc Phàm cùng Nặc Á, bốn phía trừ hai người không còn ai cả.

“Giờ chỉ còn hai người chúng ta.”

Mộc Phàm gãi gãi đầu, có chút nhàm chán, lại có chút xấu hổ.

Nặc Á thì tò mò nhìn Mộc Phàm, hỏi: “Lúc trước ở Nhị trung, có phải ngươi không có dùng toàn bộ thực lực hay không?”

Đây mới là chuyện Nặc Á muốn biết nhất, thực lực thật sự của Mộc Phàm mạnh đến mức nào, vì sao chỉ trong chớp mắt liền bày ra thực cường đại mà tông sư mới có?

Lúc trước khiêu chiến có phải đã ẩn giấu tu vi hay không.

Mộc Phàm có chút câm nín, không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói ta vừa mới đột phá không lâu?

Nói vậy thì cả thằng ngốc cũng không tin.

“Không sai, ta vẫn luôn áp chế tu vi, muốn mài giũa cơ sở của chính mình, dù sao cơ sở càng vững chắc thì đối với tu luyện trong tương lai càng có lợi.”

Mộc Phàm nghiêm trang nói lung tung một hồi, Nặc Á nghe rồi suy tư gì đó, thế mà lại tin.

Nàng gật đầu nhẹ, cảm thán nói: “Ngươi mới mười sáu tuổi a, tu luyện như thế nào, vậy mà ở sơ trung đã đột phá tông sư?”

“Mười sáu tuổi có tu vi tông sư, toàn bộ khu thứ tám, không đúng, là trong toàn bộ khu quy hoạch của nhân loại đều cực kỳ hiếm thấy.”

Nặc Á kinh ngạc cảm thán, đối với Mộc Phàm có một loại cảm giác khó có thể nói hết, giống như mình vốn là một giám khảo, tu vi thí sinh lại vượt xa nàng, tâm tình tự nhiên rất phức tạp.

“Cũng không có gì, không có lợi hại như ngươi nghĩ.” Mộc Phàm có chút ngượng ngùng.

Lần này thổi hơi lố rồi, thật ra đều là công lao của hệ thống, dù hệ thống khiến mình làm phế vật mười năm.

Nhưng ít ra hiện tại một bước lên trời, hoá thành chân long.

“Chẳng lẽ là bởi vì ngươi tu luyện võ kỹ tới lĩnh vực Cứu cực?” Nặc Á kinh ngạc suy đoán.

Mộc Phàm nhanh chóng gật gật đầu nói: “Ngươi suy đoán không sai, lĩnh ngộ Tôi thể quyền đến Cứu cực giúp ta lĩnh ngộ quyền thế.”

“Tu luyện Bát cực quyền đến Cứu cực giúp ta lĩnh ngộ quyền ý, có lẽ chính là điều này giúp ta dễ dàng đột phá cảnh giới tông sư đi.”

Mộc Phàm nói chuyện khiến Nặc Á ngộ ra gì đó, mắt không ngừng

lấp loé.

Nàng hiểu, cảnh giới Cứu cực trong truyền thuyết chỉ tồn tại trên lý luận là có thật, hơn nữa là cảnh giới này có ý nghĩa phi phàm.

Lĩnh vực Cứu cực ẩn chứa rất nhiều ảo diệu, hiện tại nghe chính miệng Mộc Phàm thừa nhận lập tức hiểu ra.

“Mộc Phàm, có thời gian... Có thể thỉnh giáo ngươi một ít huyền diệu của lĩnh vực Cứu cực hay không?”

Nặc Á chần chờ, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, hỏi xong liền có vẻ khẩn trương.

Rốt cuộc hỏi loại chuyện thế này có chút làm khó người ta, lĩnh vực Cứu cực a, ai tình nguyện chia sẻ ảo diệu trong đó chứ?

“Đương nhiên có thể, chờ khi nào rảnh ta sẽ giảng giải cho ngươi.”

Ai ngờ Mộc Phàm sảng khoái đáp ứng, không có một chút vấn đề gì.

Ảo diệu của lĩnh vực Cứu cực, nói ra là một chuyện, người khác có thể lĩnh hội hay không lại là một chuyện khác, hơn nữa mỗi người lĩnh ngộ không giống nhau.

Giống như chuyện ta có thể đi qua cầu độc mộc, mà ngươi rõ ràng là có biện pháp nhưng ngươi lại không cách nào đi qua.

“Thật vậy sao? Mộc Phàm, cảm ơn ngươi!”

Nặc Á mừng rỡ nói lời cảm tạ, trong lòng rất kích động.

Bí mật Cứu cực, đối với bất luận kẻ nào mà nói đều rất quý giá.

Mộc Phàm có thể truyền thụ một ít ảo diệu quả thực rất khó tin, còn tưởng rằng hắn sẽ cất giấu đây.

“Ngươi có thương tích trong người, nghỉ ngơi đi, ta đi dạo chung quanh.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Nặc Á, Mộc Phàm nhắc nhở một câu,

sau đó rời đi, không có việc gì làm liền muốn đi dạo.

“Đi thôi, ngươi đừng đi quá xa.”

Nặc Á gật gật đầu, nhìn bóng dáng Mộc Phàm rời đi, trong ánh mắt có chút phức tạp, cảm giác là đã bị kích thích.

Một học sinh trung học, đã đột phá tông sư, thật sự là kích thích hơi mạnh.

Chương 80: Võ học Truyền kỳ (Cầu đề cử, like share, cmt)

Ngoài nơi tập kết, dưới một tảng đá lớn, một mình Mộc Phàm ngồi ở chỗ kia.

“Tiểu Linh, ngươi đi tuần tra bốn phía, có người hoặc là sinh vật tới gần liền báo cho ta.”

Dưới tảng đá lớn, Mộc Phàm phân phó trí tuệ nhân tạo Tiểu Linh đi bốn phía tuần tra.

“Vâng chủ nhân.”

Tiểu Linh trả lời, vỗ cánh bay đi, canh gác trong phạm vi trăm mét.

Đuổi trí tuệ nhân tạo này đi, Mộc Phàm mới bắt đầu giao lưu với hệ thống.

“Hệ thống, trước đó ngươi nói đổi mới có thêm công năng dung hợp, là như thế nào?”

Hệ thống đổi mới, có thêm công năng, bây giờ Mộc Phàm mới có thời gian xem xét.

“Ký chủ, công năng dung hợp chính là có thể dung hợp hai hoặc là nhiều loại võ học, pháp thuật, công pháp lại với nhau tiến hành thăng cấp cường hóa.”

Câu trả lời của hệ thống khiến hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, công năng mới này không tồi nha.

Có thể dung hợp công pháp, võ học, pháp thuật, tiến hành thăng cấp, trong lòng Mộc Phàm rất vui.

Hắn lập tức xem xét giao diện hệ thống, quả nhiên có thêm một mục công năng dung hợp, có phần giới thiệu, có thể dung hợp nhiều loại võ học, công pháp, hoặc là pháp thuật.

Nhưng dung hợp cần lấy một môn trong đó làm chủ, tiến hành

dung hợp thăng cấp, có tỷ lệ biến thành võ học, công pháp càng mạnh hơn.

Nhưng dung hợp cũng có tỷ lệ thất bại nhất định, tuy rằng dung hợp thất bại cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng mỗi lần dung hợp đều cần trả giá tương ứng.

“Một lần dung hợp: 1000 vạn tiền ảo, có tỷ lệ dung hợp thất bại nhất định, có tỷ lệ dung hợp ra võ học công pháp... cao cấp hơn.”

Xem giới thiệu, Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, quá đốt tiền.

Dung hợp một lần liền tốn một ngàn vạn, sao có thể hố người như vậy a.

Mộc Phàm cười khổ nói: “Hệ thống, ngươi rõ ràng là đang hố tiền a, công năng này không thể miễn phí sao, còn có tỷ lệ thành công, chuyện gì đây?”

“Ký chủ, công năng không phải là trăm phần trăm thành công, dựa vào may mắn của bản thân ký chủ, tỷ lệ thành công là năm mươi phần trăm, mời ký chủ tự quyết định.”

Lời giải thích này làm Mộc Phàm câm nín, thiếu chút nữa phát điên.

Hệ thống quá biết đòi tiền a, công năng dung hợp đã yêu cầu bỏ tiền ra, còn có tỷ lệ thành công, quá hố người.

Mộc Phàm suy nghĩ một hồi, hỏi: “Hệ thống, nếu ta dung hợp ba loại Tôi thể quyền, Bát cực quyền, Quân thể trạng đấu thuật sẽ sinh ra quyền pháp càng cao cấp hơn sao?”

“Chỉ cần dung hợp thành công, sẽ tạo ra quyền pháp càng cao cấp hơn.” Hệ thống trả lời chắc chắn.

Nhưng Mộc Phàm lại hỏi: “Hệ thống, sau khi dung hợp, có phải ba loại quyền pháp ta tu luyện liền biến mất hay không?”

“Ký chủ tu luyện ba loại quyền pháp, dung hợp thất bại sẽ không biến mất, mà dung hợp ra quyền pháp cao cấp hơn thì ba loại quyền pháp sẽ thành một, hỗn hợp tinh túy ý nghĩa ba loại quyền

pháp trở nên càng toàn diện, càng cao cấp, càng cường đại hơn."

Hệ thống giải thích một hồi, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ.

Mộc Phàm xem ba loại võ học mình đã tu luyện ba, Tôi thể quyền là hàng thông thường, đã tu luyện đến Cứu cực.

Bát cực quyền là quyền pháp trung cấp, cũng tu luyện tới Cứu cực, mà loại võ học thứ ba là Quân thể trạng đấu thuật, tu luyện gần nhập môn mà thôi.

"Sau khi dung hợp, võ học mới sẽ ở cảnh giới nào?" Mộc Phàm không xác định được.

Dù sao thì Tôi thể quyền tu luyện đến Cứu cực, Bát cực quyền cũng tới Cứu cực, không thể tiếp tục tăng lên, có lẽ dung hợp là một lựa chọn tốt nhất.

Nhưng như vậy chẳng phải là lãng phí hai quyền pháp Cứu cực?

"Bởi vì hai loại quyền pháp của ký chủ đều tu luyện đến Cứu cực cho nên quyền pháp mới sau khi dung hợp sẽ trực tiếp lĩnh ngộ tới mức độ cao cấp."

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm đã hiểu.

Nói thật là hắn động tâm, dù thế nào thì công năng dung hợp cũng là một con đường trực tiếp đạt được võ học càng cường đại hơn.

"Hệ thống, dung hợp Tôi thể quyền, Bát cực quyền, Quân thể trạng đấu thuật."

Mộc Phàm cắn răng đưa ra quyết định, muốn dung hợp ba loại quyền pháp, đạt được võ học cao cấp hơn.

"Mời ký chủ chọn một loại trong đó làm chủ thể."

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm suy nghĩ, muốn chọn Quân thể trạng đấu thuật làm thân cây, dung hợp Tôi thể quyền, Bát cực quyền vào.

Dù sao Quân thể trạng đấu thuật cao cấp hơn một chút, một khi ba

loại dung hợp thành công, chắc chắn đạt được một loại võ học cao cấp hơn nữa.

“Lấy Quân thể trạng đấu thuật làm chủ, thêm Tôi thể quyền, Bát cực quyền, tiến hành dung hợp.” Mộc Phàm bắt đầu thao tác.

Rất mau, hệ thống đã chuẩn bị tốt, bắt đầu dung hợp.

“Tiêu hao 1000 vạn tiền ảo, bắt đầu dung hợp...”

Hệ thống lại lần nữa truyền đến tiếng nhắc nhở, liền thấy một quầng sáng hiện lên, Mộc Phàm chỉ cảm thấy ý thức có chút mông lung, không tự giác đắm chìm trong đó.

Giống như đã trôi qua thời gian rất lâu, lại giống như chỉ là trong nháy mắt, khi ý thức Mộc Phàm rơi vào một loại trạng thái mờ mịt này, hệ thống lên tiếng nhắc nhở.

Đinh!

“Dung hợp thành công, chúc mừng ký chủ đạt được: Một bộ võ học Truyền kỳ, có thể đặt tên.”

Hệ thống vừa nhắc nhở xong, không chờ Mộc Phàm tỉnh táo, liền có một luồng tin tức bàng bạc dũng mãnh tiến vào trong đầu, dung nhập tâm thần.

Giờ khắc này, Mộc Phàm như trải qua vô số lần tu luyện, lĩnh ngộ, chỉ trong thời gian vài giây liền hoàn thành việc lĩnh ngộ, nắm giữ võ học mới.

Ong!

Một hơi thở cường đại từ trong cơ thể bùng nổ, hơi thở của Mộc Phàm mênh mông, Tôi thể quyền Cứu cực, Bát cực quyền Cứu cực dung hợp.

Cuối cùng diễn hóa thành một loại quyền ý mạnh mẽ hơn, ban đầu Mộc Phàm chỉ lĩnh ngộ một phần quyền ý, hiện tại lại tăng thêm hai phần, đạt tới ba phần quyền ý.

Ba phần quyền ý không ngừng sôi trào trong cơ thể Mộc Phàm,

chấn nham thạch xung quanh thành một đống bột phấn.

Khi Mộc Phàm tỉnh lại, cả người khác lạ, tinh khí thần đã xảy ra biến hoá kinh người, khí chất, lĩnh ngộ, đều có sự thay đổi rõ rệt.

Ba phần quyền ý, đã là bước vào giai đoạn tông sư đại thành, nếu lại tiến thêm một bước nữa, chính là tông viên mãn.

“Võ học Truyền kỳ?” Mộc Phàm vừa tỉnh lại liền kinh ngạc.

Hắn yên lặng cảm nhận võ học hoàn toàn mới mà mình vừa đạt được, dung hợp tất cả hiểu biết, lĩnh ngộ đối với Tôi thể quyền, Bát cực quyền.

Bộ võ học hiện tại thế mà là một bộ võ học Truyền kỳ.

Cái gọi là võ học Truyền kỳ, chính là cao hơn một bậc so với võ học cao cấp, võ kỹ bình thường chỉ có thể tu luyện Cứu cực.

Nhưng võ học Truyền kỳ từ nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, Cứu cực, cuối cùng có thêm một cấp bậc, Truyền kỳ.

“Truyền kỳ?” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, trong lòng vô cùng chấn động.

Tầng thứ này vượt qua lĩnh vực Cứu cực, đạt tới một cấp độ càng cao hơn, rốt cuộc Truyền kỳ là một lĩnh vực như thế nào?

Lĩnh vực Truyền kỳ ẩn chứa ảo diệu như thế nào, trong lòng Mộc Phàm vô cùng chờ mong.

Nhưng vừa thấy số tiền cần để tăng lên Truyền kỳ, thiếu chút nữa hộc máu.

“Mẹ nó, thăng cấp đến Truyền kỳ thế mà muốn một trăm tỷ?”

Mộc Phàm hai mắt trừng lớn, không nhìn lầm, thật sự là một trăm tỷ.

Một trăm tỷ, từ chỗ nào lôi ra tới a.

Nhìn đến cái giá này, Mộc Phàm trợn trắng mắt, mắng: “Hệ thống,

ngươi quá thất đức, ta tìm đâu ra 100 tỷ a?"

"Ký chủ, ngươi đã tự chủ tu luyện đến lĩnh vực Truyền kỳ, chẳng qua ký chủ còn không thể hoàn toàn nắm giữ, không thể lý giải ảo diệu thật sự của cấp độ Truyền kỳ, nói trắng ra là cảnh giới của ký chủ không đủ, ít nhất phải tới cảnh giới Siêu phàm mới có thể thật sự phát huy ra lĩnh vực Truyền kỳ."

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu.

Nhưng còn tốt nha, dung hợp ra võ học hoàn toàn mới, càng toàn diện, càng cao cấp, uy lực càng cường đại, hơn nữa bởi vì hai môn quyền pháp Cứu cực dung hợp lại, trực tiếp lên tới quyền pháp Truyền kỳ, dù chưa thể thi triển nhưng cũng xem như một điều an ủi.

So với Tôi thể quyền, Bát cực quyền, Quân thể trạng đấu thuật trước đó đều toàn diện hơn quá nhiều, hoàn toàn là dung hợp tinh tuý của ba môn.

"Vẫn gọi Quân thể trạng đấu thuật đi, chỉ là một cái tên mà thôi!"

Mộc Phàm lười đặt lại tên, chỉ một cái tên mà thôi, gọi thế nào cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, chỉ cần so với lúc trước cường đại hơn liền tốt, hiện tại chính là võ học Truyền kỳ.

"Hệ thống, có thể dung hợp Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ Luyện Khí thuật lại hay không?"

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, tâm tình Mộc Phàm kích động trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Luyện thể thuật cùng Luyện Khí thuật, có thể dung hợp thành một sao?

"Có thể, bất kỳ võ học, công pháp nào đều có thể dung hợp, nhưng nếu dung hợp công pháp thất bại, trong vòng 3 ngày không thể dung hợp nữa."

Hệ thống đưa ra đáp án chắc nịch, khiến hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, tiếp theo lại chần chờ, sau khi dung hợp thất bại, trong vòng 3 ngày không thể tiếp tục dung hợp, không phải vấn đề gì

lớn.

Ngẫm lại, dung hợp hai loại công pháp, liền không cần tu luyện từng loại, bao quát tinh tuý cả hai hệ thống không phải càng tuyệt vời hơn sao?

“Hệ thống, giúp ta dung hợp Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ Luyện Khí thuật.”

Mộc Phàm cắn răng, lại đưa ra quyết định dung hợp, nếu thật sự thành công, có khả năng đạt được công pháp chủ tu càng cao cấp hơn a?

Chương 81: Luyện nổ

Đinh!

“Dung hợp thất bại, trong vòng ba ngày không thể tiếp tục dung hợp.”

Theo tiếng nhắc nhở hệ thống truyền đến, Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, thất bại, lãng phí một ngàn vạn tiền ảo, đau lòng muốn chết.

“Mẹ nó, thế mà thất bại, lãng phí một ngàn vạn tiền ảo của ta.”

Mộc Phàm muốn phát điên, lần đầu tiên dung hợp công pháp lại thất bại, dung hợp Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ Luyện Khí thuật thất bại.

Công pháp tạm thời không có biện pháp dung hợp, Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ cùng thất vọng, nhưng qua ba ngày lại có thể dung hợp lần nữa.

“Ba ngày sau lại thử dung hợp.” Mộc Phàm đè xuống tiếc nuối trong lòng.

Hắn kiểm tra các công năng khác của hệ thống, sau khi quen thuộc mới lấy ra một lọ nhỏ.

Đó là Luyện Khí đan, lần trước mua sắm 10 viên Luyện Khí đan, Tôi thể đan hắn đã dùng hết, trước mắt Luyện thể thuật ở tầng 30.

Luyện Khí thuật chỉ mới tầng 10, cho nên Mộc Phàm muốn tiếp tục đột phá.

Ngửa đầu, Mộc Phàm trực tiếp nuốt hết 10 viên Luyện Khí đan, người bình thường ăn nhiều thế này chắc chắn sẽ bị nổ tung.

Nhưng thân thể Mộc Phàm cường đại, bản thân có thân thể siêu mạnh, tự nhiên không có vấn đề, ăn xong, mười viên Luyện Khí đan hóa thành một luồng luyện khí bàng bạc tản ra.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, bốn phía có không khí chuyển động, cát đá bị cuốn lên, hình thành từng dòng khí khủng bố quay quanh Mộc Phàm.

Luyện khí trong thân thể hắn tăng mạnh, sôi trào, hơi thở liên tục tăng lên, từ Luyện Khí tầng mười không ngừng đột phá, cuối cùng đạt tới Luyện Khí tầng thứ hai mươi.

Mộc Phàm cẩn thận cảm nhận luyện khí cuồn cuộn trong cơ thể, so với một người tu chân mà nói, luyện khí của hắn dồi dào hơn cường giả cùng cảnh giới mấy trăm lần.

“Luyện Khí ngưng hình.”

Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, trên ngón tay ngưng tụ từng dòng từng dòng khí màu vàng kim, không ngừng hội tụ, muốn ngưng thành thực chất.

Đây là muốn Luyện Khí ngưng hình, bước vào Kim Đan kỳ.

Chỉ cần hoàn thành Luyện Khí ngưng hình, cô đọng luyện khí trong cơ thể thành thực thể, như ngưng tụ thành các dạng binh khí, sự vật đều được.

Mộc Phàm suy nghĩ xem nên ngưng tụ thành thứ gì, luyện khí trong cơ thể vô cùng dày đặc, có thể cô đọng nhiều đồ vật hơn so với người khác.

“Trước ngưng tụ một thanh kiếm thử xem?” Mộc Phàm nghĩ đến truyền thuyết Kiếm tiên, người tu chân ngự kiếm phi hành kiếp trước.

Hắn chưa từng thấy có người ngự kiếm phi hành, tưởng tượng tới cảnh đó lập tức hứng thú.

Tư tư...

Nghĩ liền làm, chỉ thấy Mộc Phàm mở lòng bàn tay ra, từng dòng luyện khí trào ra, không ngừng hội tụ, cô đọng, ngưng tụ từng chút từng chút thành một thanh kiếm.

Ngay từ đầu, thanh kiếm này còn rất hư ảo, có màu vàng kim nhàn nhạt.

Theo thời gian, Mộc Phàm rót vào càng lúc càng nhiều luyện khí, thân kiếm bắt đầu ngưng thật, như một thanh bảo kiếm thật sự.

Keng keng...

Mơ hồ nghe thấy từng tiếng kim loại giao nhau truyền đến, thân kiếm bắt đầu xuất hiện từng đường sọc kỳ dị, hơi thở càng lúc càng cường đại.

Răng rắc!

Đột nhiên nghe một tiếng giòn vang, thân kiếm nứt ra, một nguồn chấn động khủng bố truyền đến, làm sắc Mộc Phàm thay đổi, trong lòng thầm than một tiếng xong rồi.

Oanh!

Quả nhiên, ngay sau đó, thân kiếm nổ tung, một luồng năng lượng cường đại trực tiếp càn quét phạm vi mấy chục mét, chấn nham thạch bốn phía thành bột phấn.

Động tĩnh lớn thế này tự nhiên khiến Nặc Á đang nghỉ ngơi giật mình, cấp tốc chạy như bay tới, nhìn thấy một màn trước mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nặc Á thắc mắc nhìn khói bụi mịt mù phía trước, bên trong có một cái hố to.

“Khụ khụ...”

Khi bụi mù tan đi, bên trong hố to truyền đến từng tiếng ho khan, thấy một người từ trong hố bò ra, quần áo toàn thân rách nát.

Người này đúng là Mộc Phàm, cả người lấm lem như một tên ăn xin.

“Mộc Phàm, ngươi làm sao vậy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Nặc Á có vừa kinh ngạc vừa khó hiểu nhìn hắn.

Nơi này tràn ngập một luồng năng lượng luyện khí cường đại, vừa

rồi xảy ra một vụ nổ mạnh, uy lực tương đối cường đại.

Nham thạch trong phạm vi mấy chục mét đều bị nổ thành tro bụi, hiện trường còn có một hố to mấy thước, có thể nhận thấy vụ nổ vừa rồi mạnh thế nào.

Mộc Phàm thiếu chút nữa bị thương, may là thân thể cường đại, cũng không có vấn đề gì.

Nhìn thấy Nặc Á tới, Mộc Phàm hơi xấu hổ, mặt đỏ lên, nhờ có bùn che lấp nên không thấy, nếu không rất mất mặt.

“Chẳng lẽ có người tập kích?” Nặc Á nhịn không được suy đoán.

Mộc Phàm càng thêm xấu hổ, không lẽ nói vừa rồi ta cô đọng một thanh kiếm, kết quả lại nổ tung?

“Không, không có việc gì, vừa rồi tu luyện xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Mộc Phàm che giấu sự xấu hổ, thuận miệng nói ra một lý do.

Thật sự là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Tu luyện?” Nhưng Nặc Á nghe xong cảm thấy kỳ quái, nhìn Mộc Phàm, cẩn thận cảm nhận năng lượng còn sót lại chung quanh, đây là năng lượng luyện khí.

Mộc Phàm không phải võ giả sao, từ đâu ra luyện khí?

“Cô, lộc cộc...”

Lúc này, một âm thanh kỳ quái truyền đến, hấp dẫn ánh mắt hai người.

Chỉ thấy trong hố to có một quả cầu bông màu đen chui ra, giương nanh múa vuốt với Mộc Phàm, dáng vẻ rất phẫn nộ.

Nó chính là cầu bông nhỏ.

Nhưng cầu bông nhỏ vốn trắng như tuyết lại biến trở nên đen như mực, bám đầy bùn đất, hai con mắt lộ ra sự phẫn nộ.

“Hả, tiểu gia hỏa, ngươi không sao chứ?” Lúc này Mộc Phàm mới nhớ tới trên người còn có một con vật nhỏ.

Một tiếng nổ mạnh vừa rồi, trực tiếp nổ tỉnh vật nhỏ, hơn nữa khiến nó rất chật vật.

Hai mắt vật nhỏ trừng lên, thế mà có biểu tình như người, thầm thì hai tiếng nhảy lên vai Mộc Phàm, ngáp một cái, tiếp theo lại ngủ khò khò.

Mộc Phàm gãi gãi đầu, thế mà vật nhỏ này còn có thể ngủ?

Hắn cười khổ lắc đầu, không để ý, hắn lại không có chú ý tới chuyện vật nhỏ này tránh thoát vụ nổ như thế nào.

“Sủng vật này của ngươi...” Nặc Á suy tư gì đó nhìn cầu bông nhỏ.

Nàng cảm giác vật nhỏ này không đơn giản.

Mộc Phàm cười cười nói: “Nó là của người khác, ta chỉ nuôi giúp mấy ngày.”

Cũng không giải thích nhiều, Mộc Phàm xấu hổ cười nói: “Bộ quần áo này của đều rách hết rồi, ta đi thay một bộ quần áo khác.”

“Phốc...” Nặc Á nhìn bộ dạng Mộc Phàm thê thảm, nhịn không được bật cười.

Nàng chỉ chỉ về nơi tập kết nói: “Đi thôi, trong đó có lều trại, nếu không có quần áo, ta đi lấy một bộ cho ngươi, dù sao ngươi đã thông qua khảo hạch, về sau cùng sẽ có.”

“Được, cảm ơn.” Mộc Phàm cảm kích.

Rất mau, Nặc Á cầm một bộ đồ tác chiến lại ném cho Mộc Phàm.

Hắn nhận lấy trực tiếp chạy nhanh như chớp, thay một bộ quần áo, mặc một bộ đồ tác chiến hoàn toàn mới.

Nhưng trên mặt vẫn còn đen, mái tóc lộn xộn, y như mới chui ra từ đống rác.

“Hệ thống, vừa rồi sao lại nổ như thế?”

Mộc Phàm thay quần áo xong, thấy khó hiểu bắt đầu dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ vừa rồi lần đầu ngưng hình luyện khí thất bại, dẫn tới nổ mạnh.”

“....” Mộc Phàm không còn lời gì để nói.

Hắn có chút xấu hổ, thế mà ngưng hình thất bại, truyền ra mất mặt lắm nha.

“Ký chủ không cần nhụt chí, bởi vì luyện khí của ký chủ đặc thù, dung hợp với cương khí nên có vẻ càng thêm táo bạo, tràn ngập lực sát thương, hơn nữa mạnh mẽ hơn người thường quá nhiều, chuyện nắm giữ tự nhiên càng gian nan.”

Hệ thống giải thích một hồi liền rõ, nói trắng ra chính là luyện khí trong cơ thể Mộc Phàm quá táo bạo, lực sát thương lớn, hơn nữa số lượng càng khủng bố, nắm giữ khó khăn hơn mà thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm cảm thán nói: “Xem ra phải chăm chỉ luyện tập, vận chuyển thuần thục tất cả luyện khí trong cơ thể mới được.”

“Đúng rồi, hệ thống, Luyện thể thuật đã tới tầng thứ 30, tương đương với cảnh giới tông sư đại thành sao?” Mộc Phàm nghĩ tới một ít vấn đề trực tiếp dò hỏi.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống trả lời: “Đúng vậy, cảnh giới trước mắt của ký chủ là tông sư đại thành, khi tu luyện Luyện thể thuật đến tầng 50, cảnh giới liền tương đương với võ giả tông sư viên mãn.”

“Nhưng thực lực của ký chủ lại có thể nghiền áp tất cả võ đạo tông sư, thậm chí có thể chống lại cường giả Siêu phàm bình thường.”

Hệ thống giải thích một hồi khiến hai mắt Mộc Phàm toả sáng.

Hắn lập tức mừng rỡ nói: “Nói cách khác, chỉ cần ta đột phá Luyện

thể thuật tầng thứ 50 là có thể bước vào cấp Siêu phàm?”

“Ký chủ lý giải sai lầm.”

Ngay sau đó, hệ thống lại tạt cho hắn một chậu nước lạnh.

Chương 82: Sợ hãi

“Làm sao lại lý giải sai lầm?”

Mộc Phàm kinh ngạc hỏi, rất khó hiểu.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, cảnh giới của ngươi cùng Luyện thể thuật không liên quan nhiều, trước mắt ký chủ lĩnh ngộ ba phần quyền ý, là võ đạo tông sư, Luyện thể thuật 50 tầng là tông sư viên mãn, chỉ khi nào lĩnh ngộ mười phần quyền ý viên mãn diễn sinh ra lĩnh vực Siêu phàm mới thật sự là cấp Siêu phàm.”

“Dù ký chủ tăng Luyện thể thuật tăng lên tầng một ngàn, nếu không gia tăng lĩnh ngộ quyền ý thì vẫn ở giai đoạn tông sư thôi.”

“Luyện khí thuật cũng vậy, chỉ cần ký chủ vẫn không thể ngưng tụ ra nguyên thần, cảnh giới vẫn ở Kim Đan, không thể đột phá tới cấp Siêu phàm, nguyên thần.”

“Cho nên ký chủ đã hiểu lệch lạc, theo lý luận thì thực lực cùng cảnh giới hỗ trợ lẫn nhau nhưng ký chủ tu luyện hai loại công pháp không ở trong hệ này.”

Hệ thống giải thích một hồi, Mộc Phàm nghe mà trừng mắt, trong lòng có cảm giác quái dị.

Cẩn thận suy nghĩ ẩn ý trong đó, Mộc Phàm đã hiểu.

“Hệ thống, nói cách khác là ta có thể ở cảnh giới võ giả tông sư viên mãn cùng cảnh giới tu chân Kim Đan tăng Luyện thể thuật cùng Luyện khí thuật lên tới tầng một ngàn?”

“Vậy... Một ngàn tầng Luyện thể thuật cùng Luyện khí thuật, thực lực mạnh tới mức nào?”

Mộc Phàm kích động hỏi.

“Ký chủ, trước đó đã giải thích qua, một ngàn tầng Luyện thể thuật, một ngàn tầng Luyện khí thuật, mỗi ngày có thể ăn một mặt

trời.”

“Phốc!”

Khóe miệng Mộc Phàm co rúm, hệ thống quỷ quái này lại lấy mặt trời tới làm ví dụ.

“Hệ thống, có thể nói thô hơn nữa được không, mặt trời lợi hãi cỡ nào ta không tưởng tượng ra.” Mộc Phàm trợn trắng mắt nói.

“Ký chủ thật vụng về, nói đơn giản là có thể tùy tiện ngao du trong vũ trụ, một quyền đánh nổ một hành tinh chính là một bữa ăn sáng, hấp thu năng lượng của một hằng tinh như mặt trời đơn giản tựa ăn cơm uống nước.”

“Hiểu rồi, không cần nói trắng tới vậy a?” Mộc Phàm bĩu môi.

Không được cười khổ, lần đầu tiên bị hệ thống khinh bỉ, cạn lời.

Một ngàn tầng, ngẫm lại liền ngứa khó chịu, hận không thể lập tức bước vào Luyện thể thuật cùng Luyện khí thuật tầng một ngàn, như vậy đủ để quét ngang toàn thế giới.

Nhưng trước mắt, Luyện thể thuật vừa mới tới tầng ba mươi, Luyện khí thuật tầng hai mươi, còn kém xa lắm.

Trên người Mộc Phàm có 670 vạn tiền mặt, trước tầng một trăm thì mỗi tầng tốn 10 vạn, như vậy chỉ có thể tăng lên 67 tầng.

Nhưng nghĩ đến trong cửa hàng thời gian có Tôi thể đan cùng Luyện Khí đan, vẫn quyết định chờ một chút, mua Tôi thể đan cùng Luyện Khí đan tu luyện đến tầng năm mươi rồi lại dùng tiền tiếp tục tăng lên.

Cứ như vậy là có thể tiết kiệm được không ít tiền mặt, dù sao vẫn còn không ít tiền ảo đây, không thể lãng phí.

“Trước tiên chờ mua sắm đan dược tăng lên, sau khi không thể dùng đan dược nữa thì dùng tiền mặt, cũng có thể chừa chút tiền mặt dự phòng.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu tính toán.

“Dùng thử cây cung này xem...”

Ngay sau đó, Mộc Phàm cầm lấy chiến cung hợp kim, đúng là vũ khí đạt được từ bảo rương.

Giống như quyền sáo kia, hắn cũng muốn thử xem uy lực như thế nào.

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm kéo cung, luyện khí cường đại trong cơ thể cuồn cuộn, không ngừng rót vào cung, dần dần ngưng tụ ra một mũi tên năng lượng.

Hắn nhắm ngay đỉnh một ngọn núi đằng xa, muốn ngưng tụ luyện khí trong cơ thể thành thành một mũi tên, mũi tên màu vàng kim mang năng lượng khủng bố.

Hưu!

Theo Mộc Phàm buông tay, mũi tên nhọn phá không, phát ra một loạt tiếng rít bén nhọn.

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, đỉnh ngọn núi cách xa vài trăm mét trực tiếp nổ tung, bụi mù cuồn cuộn, đá vụn rơi rụng.

Đỉnh núi kia trực tiếp bị nổ thành bằng phẳng, vô số đá vụn bắn ra, lại lần nữa khiến Nặc Á kinh động chạy ra tới.

Khi nhìn ngọn núi đằng xa bị tước mất đỉnh, Nặc Á ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, như thấy quỷ.

“Ngươi vừa mới...” Nặc Á ngạc nhiên nhìn cây cung trong tay hắn.

Mộc Phàm cũng kinh ngạc, một mũi tên vừa rồi chỉ ngưng tụ một phần luyện khí của mình, không nghĩ tới thế mà tước mất đỉnh của ngọn núi, nổ thành mảnh nhỏ.

Uy lực một mũi tên kia không tầm thường a, nếu là ngưng tụ mười phần luyện khí còn lợi hại cỡ nào?

“Không có việc gì, chỉ thử uy lực cung này một chút.” Mộc Phàm

tỉnh táo lại, cười cười giải thích.

Nặc Á hết chỗ nói rồi, nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt lộ ra một chút ngưng trọng, bởi vì nàng tin tưởng vụ nổ vừa rồi có ẩn chứa năng lượng luyện khí.

Cổ luyện khí này lại thật thật giả giả, cảm giác giống cương khí của võ giả nhưng lại có đặc tính của luyện khí, rất cổ quái.

“Bọn họ đã trở lại.”

Đang muốn nói cái gì, Nặc Á ngẩng đầu nhìn lại.

Mộc Phàm cũng nhìn theo, quả nhiên liền thấy ở phương xa có từng chiếc xe bay phá không mà đến, nhóm giám khảo đã mang theo mấy người khảo hạch lại đây.

Hô!

Một chiếc nối tiếp một chiếc trở lại điểm tập kết, từ phía trên có một đám người thông qua khảo hạch lần lượt đi xuống.

“Lão đệ, bên này.”

Trong đám người, Mộc Hiên đang quan sát khắp nơi đột nhiên nghe thấy một giọng nói, trong lòng run lên, quay đầu lại nhìn vừa lúc thấy Mộc Phàm đang vẫy tay.

Sắc mặt hắn thay đổi, muốn trốn nhưng bốn phía có không ít đồng học nhìn qua, chỉ có thể căng da đầu đi lại, tươi cười một cách gượng ép.

“Mộc Hiên, hắn là ai?” Một đồng học bên cạnh tò mò hỏi.

Mộc Hiên run lên, bề ngoài trấn định nói: “Đó là ca ca của ta...”

Hắn nói xong lập tức đi về phía Mộc Phàm, không muốn giải thích nhiều, bằng không để cho bọn họ biết Mộc Phàm chính là phế vật hắn treo bên miệng cười nhạo mỗi ngày, chắc chắn sẽ đơ hết ra.

Bởi vì Mộc Phàm hiện tại khiến lòng hắn có chút hoang mang, sợ hãi a.

“Lão ca...” Mộc Hiên căng da đầu kêu một tiếng.

Hắn xấu hổ, từng đôi mắt xing quanh nhìn về hai người.

Mộc Phàm lại thoải mái hào phóng đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn cười nói: “Không tồi, chúc mừng ngươi thông qua khảo hạch, trở thành một thành viên của Thanh Bắc.”

Nghe xong lời này, trong lòng Mộc Hiên buồn bực, thiếu chút nữa phát điên, ai cần ngươi chúc mừng hả?

Còn nữa, dời cái tay ngươi ra, Mộc Hiên muốn khóc, nhưng lại không có biện pháp, bởi vì tay Mộc Phàm như một tòa núi lớn đè chặt hắn, không có cơ hội thoát ra.

Mộc Hiên đen mặt, bị Mộc Phàm đè bả vai trò chuyện một hồi, trán hắn nổi gân xanh, thiếu chút nữa bạo phát.

Ngoài mặt thì Mộc Phàm cười tủm tỉm, vừa nói vừa cười với Mộc Hiên, nhìn có vẻ quan hệ rất hòa hợp, huynh đệ tình thâm làm người ta hâm mộ.

Bên trong thì Mộc Hiên nghiến răng nghiến lợi, Mộc Phàm thì lặng lẽ dò hỏi hệ thống.

“Hệ thống, có thể lôi tàn hồn trong thân thể hắn ra không?”

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, tàn hồn trong thân thể kia đã dần dần dung nhập linh hồn người này, không bao lâu nữa sẽ có thể hoàn toàn chiếm lấy cơ thể hắn.”

Nghe đến đây đồng tử Mộc Phàm hơi co lại, trong lòng rất kinh ngạc, tàn hồn trong cơ thể Mộc Hiên thế mà muốn dung nhập vào linh hồn của hắn.

Không bao lâu nữa là có thể chiếm cứ quyền chủ đạo linh hồn.

“Đoạt xá?” Mộc Phàm thầm nói một câu.

“Đúng vậy ký chủ.”

Hệ thống trả lời chắc nịch, Mộc Phàm đã hiểu rõ, ánh mắt nhìn

Mộc Hiên mang theo một chút thương hại.

Gia hỏa này thật đáng thương nha, không bao lâu nữa sẽ bị đoạt xá.

“Hệ thống, có biện pháp giải quyết tàn hồn kia sao?”

Mộc Phàm suy nghĩ rồi hỏi: “Còn nữa, tàn hồn này có cấp bậc gì, bắt lấy nó có thể dùng vào việc gì hay không, ví dụ như nó có đáng tiền hay không?”

Đây mới là điều Mộc Phàm quan tâm, muốn hỏi hệ thống xem tàn hồn kia có đáng tiền không, có thể bắt lấy hay không, dù sao một tàn hồn cường cũng phải có giá trị thật lớn a.

“Tạm thời không được, bổn hệ thống không thể xuyên thấu qua biển ý thức (Thức hải) trong thân thể hắn, bởi vì trói buộc với linh hồn của ký chủ nên cần ký chủ ngưng kết thành nguyên thần mới có thể dùng nguyên thần xâm nhập Thức hải của đối phương để bắt giữ.”

Hệ thống trả lời khiến ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, có cơ hội, vậy thì dễ làm rồi.

Chỉ cần có thể ngưng kết nguyên thần, là có thể xâm nhập vào Thức hải bắt lấy, đây là một chuyện tốt a.

“Lão đệ, chăm chỉ tu luyện.”

Mộc Phàm nhìn hắn đầy ẩn ý, vỗ vỗ vai Mộc Hiên, xoay người rời đi.

Chỉ để lại Mộc Hiên ngơ ngác, trong đầu đầy dấu chấm hỏi, gia hỏa này làm cái quỷ gì, cứ nói chuyện với mình một hồi như vậy, còn tưởng rằng hắn muốn sỉ nhục mình đây.

Thật ra, Mộc Hiên cho rằng Mộc Phàm muốn nhân cơ hội nhục nhã hắn, nhưng không nghĩ tới chỉ là trò chuyện cổ vũ một chút liền đi rồi.

Cảm giác thật sự như đại ca quan tâm yêu quý đệ đệ, khiến trong lòng Mộc Hiên rất phức tạp.

“Tiểu tử, về sau rời xa hắn, không nên tới gần.”

Đột nhiên, trong đầu truyền đến một giọng nói già nua, Mộc Hiên giật mình.

Đó là giọng sư tôn của hắn, nghiêm túc cảnh cáo hắn tránh xa Mộc Phàm, không cho tới gần.

“Có ý gì đây?”

Mộc Hiên ngốc ra.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến một giọng nói già nua: “Lão tử đã nói, sau này không nên tới gần hắn, rất nguy hiểm, thấy hắn lập tức trốn xa một chút, nghe thấy không?”

Tàn hồn kia gần như là gào rống, Mộc Hiên sợ hãi.

“Vâng sư tôn.” Mộc Hiên hoảng sợ, lập tức trả lời.

Tàn hồn này đang sợ hãi Mộc Phàm!

Vừa rồi nó thật sự sợ hãi, bởi vì cảm giác được nguy hiểm tới gần, lúc này mới cảnh cáo Mộc Hiên rời xa Mộc Phàm.

Chương 83: Không gian dị độ

Theo thời gian trôi qua, tất cả người thông qua khảo hạch đều tới, còn không tới thì đã bị đào thải, được đưa trở về.

Bên Nhị trung có hai người bị đào thải là Lý Vĩnh và Ngô Thiếu Minh, hai người đã được đưa trở về.

Mà người thông qua khảo hạch có Đường Xán, Đồng Tâm, tính thêm Mộc Phàm chỉ vỏn vẹn ba người.

Còn ba người khác là Triệu Tuyên, Lữ Nguyên, Hà Dĩnh không thuộc về Nhị trung, xem như người khảo hạch bên ngoài, có thể nói lần này Nhị trung thật sự thảm.

Chỉ có ba người thông qua, khiến trong lòng Mộc Phàm cười khổ.

Lại nhìn Nhất trung bên kia, ngoài Mộc Hiên còn có mười người thông qua khảo hạch, so sánh mặt bằng thì Nhất trung nhiều người nhất.

Thấy Mộc Phàm nhìn qua, Mộc Hiên theo bản năng run lên, cúi đầu, không dám nhìn lại, trong lòng hoảng hốt một trận, bởi vì tàn hồn trong đầu đã cảnh cáo.

Lời cảnh cáo của tàn hồn khiến bóng ma tâm lý trong lòng Mộc Hiên càng lớn hơn.

“Mộc huynh, lại gặp mặt.”

Đang nghĩ ngợi liền thấy có mấy người đi tới bên này, cầm đầu là Cam Tử Mặc, Phí Triển, tươi cười đi tới.

“Mộc Phàm, ngươi biết hắn?”

Đồng Tâm lặng yên đi đến bên cạnh, kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này làm sao nhận thức người Tam trung?

Mộc Phàm cười cười nói: “Không có gì, chỉ là gặp nhau trước đó, làm chút mua bán.”

Lời này khiến Đồng Tâm hơi tò mò, mua bán?

Cách đó không xa, Đường Xán nhíu mày, nhìn Đồng Tâm chủ động tới gần Mộc Phàm, trong lòng có cảm giác không thoải mái, rất bực bội.

Chưa bao giờ thấy Đồng Tâm chủ động tới gần bất kỳ nam sinh nào, thế mà bây giờ chủ động tới chỗ Mộc Phàm, quả thực chính là đang kích thích hắn.

“Hừ!” Đường Xán hừ nhẹ một tiếng, không có đi lại.

Trong Nhị trung chỉ có ba người bọn họ thông qua, ba người bên ngoài thì tụ tập với nhau, đang nhìn đám người Mộc Phàm, hiển nhiên thành từng cái vòng tròn nhỏ.

Cam Tử Mặc, Phí Triển mang theo ba tên đồng học đi tới, Tam trung có năm người thông qua khảo hạch.

“Mộc huynh, còn chưa có cảm tạ ngươi đâu.”

Cam Tử Mặc tới gần liền cảm tạ, vẻ mặt sang sảng mang theo một chút chân thành tha thiết.

Hắn thật sự muốn kết giao với Mộc Phàm, bởi vì hắn thấy được sự cường đại của Mộc Phàm, đáng giá chính mình kết giao.

“Không cần phải nói cảm ơn, chúng ta chỉ theo nhu cầu, hẳn là ta phải cảm ơn ngươi mới đúng.” Mộc Phàm tươi cười đón nhận.

Người ta chủ động tới đây, không nên mất lễ nghĩa đúng không?

Huống hồ, nói như thế nào thì Cam Tử Mặc cũng đã dâng cho hắn một trăm vạn, đây là một nhà giàu a, có lẽ về sau còn có cơ hội hợp tác phát tài đây?

“Ha ha, Mộc ca, nếu không nhờ ngươi, có thể ta đã bị đào thải, chắc chắn là phải cảm ơn rồi.” Phí Triển cười nói, vẫn còn chống gậy gỗ.

Mộc Phàm nhẹ nhàng lắc đầu bật cười, không nói tiếp.

“Ngươi tốt a, ta tên Cam Tử Mặc, đến từ Tam trung.” Cam Tử Mặc chào hỏi Đồng Tâm bên cạnh Mộc Phàm.

“Ngươi tốt, ta tên Đồng Tâm, đi cùng Mộc Phàm.” Đồng Tâm nhẹ nhàng gật đầu.

Vừa nghe là đi cùng Mộc Phàm, Cam Tử Mặc, Phí Triển lập tức mỉm cười gật đầu, làm mặt quỷ với Mộc Phàm, giống như đang nói, huynh đệ ngươi rất tốt.

“Thì ra là chị dâu a...” Phí Triển cười hì hì mở miệng thốt ra một câu.

Đồng Tâm nghe xong sửng sốt, tiếp theo thẹn quá bên tức giận, mặt đỏ lên, nhìn trộm Mộc Phàm.

“Chị dâu cái đầu ngươi.” Ai ngờ Mộc Phàm liền cho hắn ăn một quyền.

Phanh!

“Đùa nha, Mộc ca đừng đánh, đau...”

“A, Mộc ca ta sai rồi, không nên nhìn chị dâu...”

Phanh phanh phanh...

Phí Triển bị Mộc Phàm đánh đến vắt giò lên cổ mà chạy, kêu thảm thiết, rất mau liền mang mặt mũi bầm dập, khập khiễng đi lại, thiếu chút nữa khóc ròng.

Cam Tử Mặc cố nhịn cười, nói: “Mộc huynh, về sau chúng ta chính là đồng học, còn xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Đúng vậy, Mộc ca chiếu cố nhiều hơn.”

Ba người Tam trung còn lại sôi nổi phụ họa, đều đã chứng kiến sự cường đại của Mộc Phàm, tự nhiên có ý nịnh bợ.

Chuyện này rất bình thường, Mộc Phàm cũng không để ý nhiều, chỉ gật gật đầu, nói không chừng về sau có chỗ cần tới bọn họ đây?

“Dễ nói dễ nói, mọi người đều là đồng học, nên giúp đỡ lẫn nhau.” Mộc Phàm cười nói.

Lời này làm Phí Triển thiếu chút nữa trợn mắt hôn mê, còn giúp đỡ lẫn nhau, ngươi trợ giúp là phải có điều kiện.

Nhưng hắn không dám hé răng, vừa bị Mộc Phàm giáo huấn một trận, mặt mũi bầm dập, làm Đồng Tâm thiếu chút nữa nhịn không được cười to.

Mặt nàng vẫn còn đỏ bừng, bị người ta gọi là chị dâu, nhưng trong lòng nàng thế mà không có thấy phản cảm, ngược lại có chút cảm giác kỳ quái.

Lại nhìn Mộc Phàm, đột nhiên phát hiện hắn trở nên càng có khí chất hơn, giống như vừa đổi mới, trước kia sao lại không phát giác được hắn thu hút như vậy đây?

Mộc Phàm quét mắt nhìn bốn phía, thấy người thuộc các trường học khác, tốp năm tốp ba tụ tập với nhau, mười đội, tổng cộng cũng chỉ có 50 người thông qua khảo hạch.

Lúc này, khu thứ tám chỉ có 53 cá nhân khảo hạch thành công, trở thành thành viên của Thanh Bắc.

Loại khảo hạch này đào thải không ít người.

“Mọi người chú ý, xếp thành hàng.”

Lúc này, nhóm giám khảo tụ tập lại, mở ra một cổng không gian.

Đám người Mộc Phàm lập tức tập hợp lại, nhìn cửa không gian trước mắt, tất cả đều biết tiếp theo là thời điểm đi Thanh Bắc.

Mọi người đều khó tránh khỏi kích động, người thông qua khảo hạch ít nhiều đều đạt được chỗ tốt, giống như đồ vật lấy được khi mở rương.

Mộc Phàm rất ngạc nhiên vì thấy trong tay Đồng Tâm nắm một cây chiến thương, trên người Đường Xán cõng một thanh kiếm, mỗi người đều có thu hoạch.

Những người khác cũng vậy, đều thu hoạch không tệ.

Cũng có người lấy được hai loại vũ khí, như Mộc Phàm, gia hỏa này cõng một chiến đao siêu hợp kim, còn có một đôi quyền sáo, một cây cung hợp kim

Hắn thu hút ánh mắt của không ít người, hâm mộ hay ghen ghét đều có.

“Đầu tiên, chúc mừng các ngươi thành công thông qua khảo hạch, từ giờ trở đi các ngươi chính là một học viên của Thanh Bắc cao giáo.”

Trước đội ngũ, đám người Khải, Tra Lý Tư đứng chung một chỗ, nhìn một đám người thông qua khảo hạch, cũng có chút hụt hẫng.

Bởi vì lần khảo hạch này đào thải không ít người, chỉ có 53 cá nhân có thể thông qua, so với những lần trước kia mà nói thật sự quá ít.

Rất nhiều người còn còn mang theo vết thương, hơi chật vật, nhưng cuối cùng cũng qua khảo hạch, về sau chính là thành viên của Thanh Bắc cao giáo, tự nhiên khó tránh khỏi kích động.

“Mọi người, chuẩn bị bước vào cửa không gian.”

Khải, Tra Lý Tư và các quan chủ khảo khác cũng không nói nhiều nữa, nói xong trực tiếp mở cửa không gian, cho mọi người lần lượt bước vào trong đó, đúng là tiến vào Thanh Bắc cao giáo.

Lúc này đã không có bất kỳ sự cố gì nữa, hoàn thành khảo hạch liền hoàn toàn kết thúc.

Theo những người khác lần lượt xuyên qua cửa không gian, Mộc Phàm cũng bước vào trong đó, chỉ cảm thấy một loạt tia sáng hiện lên, sau đó đã đi tới một nơi lạ lẫm.

“Chúc mừng các vị, thành công gia nhập Thanh Bắc cao giáo.”

Chưa kịp quan sát bốn phía, mọi người liền nghe thấy một giọng nói, đều đồng loạt nhìn lại.

Chỉ thấy trên toà đài cao phía trước có một người đang đứng trên cao nhìn xuống nhóm bọn họ.

Lúc này Mộc Phàm mới phát hiện bọn họ xuất hiện trên quảng trường thật lớn, giống như đi tới một thế giới khác.

“Nơi này chính là Thanh Bắc cao giáo?”

Không ít người kinh ngạc quan sát bốn phía, tràn ngập tò mò.

Nơi này tràn ngập một luồng năng lượng kỳ dị, khi hô hấp đều cảm thấy rất thoải mái, lỗ chân lông cả người truyền đến từng đợt tươi mát.

“Các ngươi đang rất tò mò a, ta có thể chắc chắn với các ngươi, nơi này chính là Thanh Bắc cao giáo.”

Trên đài, người nọ lại mở miệng.

Mộc Phàm nhìn lại, đó là một nam tử trung niên có đeo mắt kính.

Hắn nghiêm túc nhìn mọi người, chậm rãi nói: “Nơi này là không gian dị độ, tổng bộ của Thanh Bắc cao giáo, các ngươi sẽ sinh hoạt, học tập, tu luyện ở nơi này năm năm.”

“Ta tên Vương Thủ Nhất, là chủ nhiệm giáo dục của Thanh Bắc cao giáo, phụ trách học tập, khảo hạch... cho các ngươi trong năm năm tới.”

“Hiện tại, các học trưởng sẽ giới thiệu học viện cho các ngươi, phân phối lớp, ký túc xá.”

Vương Thủ Nhất nói xong xoay người rời đi, hắn liếc nhìn Mộc Phàm đầy ẩn ý làm cho Mộc Phàm có chút khó hiểu.

Nhưng cuối cùng cũng hoàn thành khảo hạch, từ nay về sau, bọn họ chính là học viên Thanh Bắc.

“Mọi người, đi theo ta.”

Rất mau, có một đám học trưởng đi tới, rất ngoài ý muốn, thế mà là đám giám khảo khảo hạch bọn họ lúc trước.

“Mộc Phàm, ngươi đi với ta.”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn Nặc Á, nàng cũng là học tỷ?

Chương 84: Mới vào Thanh Bắc

“Ngươi là học tỷ? Không phải giám khảo sao?”

Thanh Bắc, trên con đường lớn trong học viện, Mộc Phàm cùng Nặc Á đi tới.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn Nặc Á, không nghĩ tới nàng là học tỷ, nhưng vì sao còn làm giám khảo?

Nặc Á cười nhẹ, vuốt vuốt mái tóc, nói: “Ngạc nhiên lắm sao, ta chính là lớp trưởng của ban ba tinh anh Thanh Bắc cao giáo.”

“Ngươi cũng không cần gọi ta là học trưởng, bởi vì từ giờ trở đi ngươi chính là một thành viên mới của ban ba tinh anh, chúng ta là đồng học, ngươi có thể gọi ta là lớp trưởng, cũng có thể gọi là Nặc Á.”

Nặc Á mỉm cười giải thích, khiến Mộc Phàm kinh ngạc.

Nhìn thấy hắn kinh ngạc, Nặc Á khẽ cười nói: “Ngươi đã đánh thắng ta, tự nhiên trực tiếp tiến vào ban tinh anh, về sau chúng ta chính là đồng học nha.”

“Chuyện kia...” Mộc Phàm xấu hổ, trong lòng có chút hổ thẹn.

Mình biết nàng có ám thương mới khiêu chiến nàng, cuối cùng dựa vào điều này mới miễn cưỡng đánh thắng, nhưng hiện tại nếu đối chiến với nàng, một giây là có thể đánh bại nàng.

“Lấy thực lực tông sư hiện tại của ngươi, vốn nên trực tiếp tiến vào lớp tông sư, nhưng bởi vì ngươi là tân sinh, chỉ có thể bắt đầu từ ban tinh anh.”

Nặc Á vừa đi vừa cẩn thận giải thích: “Ngươi đừng kinh ngạc, ở Thanh Bắc cao giáo, muốn tiến vào ban tinh anh rất dễ, chỉ cần đạt tới tu vi Tiên thiên là đủ rồi.”

“Nhưng muốn vào lớp tông sư, cần có đủ cống hiến, còn phải hoàn thành nhiệm vụ học tập mà học viện chỉ định mới được.”

Nàng giải thích vài câu, Mộc Phàm liền hiểu, hắn kinh ngạc nói: “Nặc Á, vậy Thanh Bắc phân chia mấy cấp học?”

Chỉ nghe Nặc Á giải thích: “Thật ra Thanh Bắc cao giáo không có phân chia cấp học, chỉ phân chia bốn lớp, ban bình thường, ban tinh anh, ban tông sư, ban siêu phàm, ngươi xem như bốn cấp học cũng được.”

“Bình thường, tinh anh, tông sư, siêu phàm?” Mộc Phàm lẩm nhẩm, đã hiểu.

Thanh Bắc cao giáo, chỉ có bốn lớp, lớp bình thường tương ứng dành cho tân sinh, phần lớn học sinh mới tới đều ở lớp bình thường.

Mà cũng có ngoại lệ, giống Mộc Phàm có thể trực tiếp tiến vào ban tinh anh.

“Nơi này, thật sự là không gian dị độ?” Ngay sau đó Mộc Phàm hỏi một câu, hai mắt quan sát bốn phía.

Toàn bộ không trung trường học được bao phủ bởi một tầng quầng sáng, có thể thấy được từng đạo phù văn lập loè, chắc chắn là trận pháp năng lượng.

Nặc Á cười nói: “Không tồi, Thanh Bắc cao giáo thành lập ở một không gian dị độ, là hiệu trưởng đời thứ nhất phát hiện ra nơi này, sau đó dẫn dắt một nhóm người sáng lập tòa học viện này.”

" Thanh Bắc cao giáo chúng ta có tổng cộng tám trăm đạo sư ở các phương diện, phân chia thành năm hệ, hai hệ thống chính là võ đạo, tu chân, còn có luyện khí, luyện dược, trận pháp.”

Vừa nghe điều này, Mộc Phàm lập tức hứng thú, hỏi: “Làm sao có thể học tập tri thức luyện khí, luyện dược, trận pháp?”

“Ở Thanh Bắc cao giáo mở cửa tất cả, bất kỳ học sinh nào cũng có thể học tập tri thức các hệ thống, chỉ cần ngươi có thể học được.”

Nặc Á mỉm cười giải thích, nàng nhìn Mộc Phàm cười nói: “Như thế nào, ngươi cảm thấy hứng thú đối với luyện khí, luyện dược, trận pháp sao?”

“Nhưng dù là luyện khí, luyện dược hay trận pháp, muốn học được, lĩnh ngộ được không phải chuyện đơn giản, cần có thiên phú.”

Nàng nói tới đây dừng một chút, dẫn Mộc Phàm qua chỗ rẽ, tiếp tục nói: “Ở chỗ này, học sinh có thiên phú học tập ba hệ thống kia không nhiều lắm, thậm chí có thể nói là hiếm thấy.”

“Một khi ngươi nắm giữ bất kỳ tri thức của hệ thống nào, như luyện khí, luyện dược, trận pháp sẽ đạt được học bổng kếch xù do học viện thiết lập, trở thành luyện khí sư, luyện dược sư, trận pháp sư sơ cấp, có thể đạt được học bổng một trăm vạn, nếu càng cao cấp hơn, vậy thì càng được nhiều học bổng cùng các loại khen thưởng.”

“Thấy ngươi rất có hứng thú, phải cố lên nha.”

Nặc Á cười nói, thật ra nàng cũng không xem trọng Mộc Phàm, dù sao ở mấy mặt này có thiên phú mới có thể học tập, hơn nữa cần lĩnh ngộ, thậm chí phải nắm giữ các kỹ thuật.

“Tốt, chúng ta tới rồi.”

Đang nói, Nặc Á mang theo Mộc Phàm dừng ở một toà nhà.

Trên cửa lớn treo một tấm thẻ bài, nơi xử lý thủ tục nhập học cho tân sinh.

Đi vào bên trong, đại sảnh chỉ có một lão nhân đang ngồi, híp mắt ngủ gật.

“Ngô lão, ta mang tân sinh tới làm thủ tục nhập học.”

Nặc Á mang theo Mộc Phàm đi lại, tôn kính gọi.

Lão nhân đang ngủ mở mắt ra, sau khi thấy Nặc Á lập tức nở nụ cười hiền hoà.

“Là Nặc Á a, ngươi mang tân sinh tới?” Lão nhân mỉm cười gật đầu, ánh mắt dừng trên người Mộc Phàm, tức khắc ngưng lại.

Trong mắt hắn hiện lên một tia sáng, trong lòng rất kinh ngạc, bởi vì liếc mắt một cái liền nhận thấy trên người Mộc Phàm toả ra một cổ khí, rất cường đại.

Tông sư?

Lão nhân kinh ngạc, mỉm cười gật đầu: “Người trẻ tuổi, không tồi nha, còn nhỏ tuổi liền có tu vi tông sư, tiền đồ vô lượng, cố lên.”

“Đa tạ Ngô lão khen ngợi, chỉ là một chút thành tựu nho nhỏ, không tính là cái gì, không so được với lão nhân ngài thâm tàng bất lộ.”

Mộc Phàm mỉm cười khom người, đối với lão nhân này mang theo một chút tôn kính.

Lão nhân này hắn nhìn không thấu, toàn thân lộ ra một sự cường đại, sâu không lường được.

Phải biết rằng hiện tại Mộc Phàm là tông sư, tông sư viên mãn như Tra Lý Tư hắn đều cảm nhận ra tu vi cùng khí tức, nhưng lão nhân trước mắt nhìn không thấu.

Đại biểu cho hắn ít nhất là tồn tại cấp Siêu phàm giống như Khải, thậm chí càng khủng bố hơn Khải.

“Không tồi, người trẻ tuổi có lễ phép là tốt.”

Lão nhân mỉm cười gật đầu, lấy một ít đồ vật từ ngăn kéo ra.

“Đây là đồ cho ngươi, mỗi một tân sinh đều có.”

Nói xong, lão nhân bày từng đồ vật trên bàn, Mộc Phàm xem mà khó hiểu.

Nhưng rất mau đã bị một đồ vật hấp dẫn.

“Đây là Nguyên lực thương, có thể thu thập các loại năng lượng đặc thù, bên trong có ba khối năng lượng, mỗi một khối có thể thu

thập 10 vạn điểm Nguyên năng.”

Lão nhân vừa giới thiệu vừa đưa cho Mộc Phàm.

Hắn nhận lấy, đây là Nguyên lực thương mà Tểu Linh đã nói qua, bề ngoài không giống một khẩu súng lắm.

Ngược lại giống như là một ngón tay, cầm trong bàn tay hình thành một cái họng súng, chỉ cần nhắm ngay năng lượng đặc thù là có thể hấp thu lấy.

Mà năng lượng thu được sẽ chứa trong ba khối năng lượng, mỗi một khối chứa mười vạn điểm Nguyên năng thì đầy.

“Nguyên năng là tài nguyên sinh tồn chủ yếu ở học viện, có nguyên năng là có thể đổi lấy những thứ ngươi muốn ở học viện.”

Lão nhân không ngừng giới thiệu, sau đó cầm lấy một đồ vật giống như đồng hồ.

“Đây là chìa khoá ký túc xá cá nhân, khí cụ truyền tống lượng tử, cất kỹ, đừng làm mất.”

“Còn có cái này là ba lô không gian, bên trong có không gian chứa đựng mười mét khối.”

Nói xong, lão nhân lấy một cái ba lô nhỏ đưa qua, khiến Mộc Phàm cực kỳ kinh ngạc.

Đây là ba lô không gian, có không gian mười mét khối bên trong, có thể đựng không ít đồ vật.

“Đa tạ Ngô lão, chúng ta đi trước.”

Cầm đồ vật xong, Nặc Á chào rồi mang theo Mộc Phàm rời đi.

“Già rồi, về sau là thiên hạ của người trẻ tuổi.”

Lão nhân gật gật đầu, nhìn hai người rời đi lẩm bẩm tự nói, hai mắt vẩn đục hiện lên một tia sáng.

Ngoài cửa, Nặc Á mang theo Mộc Phàm rời đi.

“Ta dạy cho ngươi sử dụng mấy thứ này.”

Nặc Á vừa đi vừa chỉ Mộc Phàm cách sử dụng.

Ba lô không gian rất dễ dùng, trực tiếp đeo ở trên lưng, thêm dấu vân tay trên đồ vật liền được.

“Thật không nghĩ tới nhập học Thanh Bắc cao giáo còn có thể đạt được phúc lợi như vậy.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, thu chiến đao siêu hợp kim, chiến cung vào ba lô, thời điểm muốn dùng trực tiếp lấy ra, quá trình không đến một giây, thật sự rất thuận tiện.

“Cái Nguyên lực thương này Ngô lão vừa giải thích rồi, ta không nói thêm, đồng hồ lượng tử là chìa khoá ra vào ký túc xá cá nhân.”

“Ngươi lấy vân tay trước, xác nhận quyền hạn ký túc xá cá nhân.”

Mộc Phàm làm theo Nặc Á chỉ dẫn, rất mau liền xác nhận vân tay, thông tin quyền hạn cho ký túc xá.

Một khi xác nhận liền đại biểu ký túc xá chỉ có thể cho mình Mộc Phàm tiến vào, những người khác không được chủ nhân đồng ý thì không thể tiến vào, bao gồm cả hiệu trưởng.

Tích...

Chỉ thấy Mộc Phàm ấn xuống đồng hồ, liền thấy một tia sáng bắn ra, hình thành một vòng sáng trước mắt, giống như thông tới nơi nào đó.

“A, cao cấp như vậy sao?”

Mắt Mộc Phàm trừng to, có chút ngây người.

“Đừng choáng váng, ký túc xá là một loại không gian dị độ nhỏ, bên trong thế nào tự ngươi chậm rãi tìm hiểu, muốn bố trí xây dựng ra sao cũng được.”

Nặc Á che miệng cười nhẹ một tiếng, nàng lôi kéo Mộc Phàm nói: “Đi thôi, trước tắt cửa vào, ta mang ngươi đi mấy nơi khác làm

quen một chút.”

“Nga nga, tốt...” Mộc Phàm tỉnh táo lại, lập tức tắt cửa vào.

Hắn đi theo Nặc Á trên từng con đường trong học viện Thanh Bắc, làm quen với nơi này, bắt đầu dung nhập Thanh Bắc cao giáo.

Từ hôm nay trở đi, Mộc Phàm chính thức trở thành học sinh Thanh Bắc cao giáo, mở ra một cuộc sống học tập tu luyện hoàn toàn mới.

Chương 85: Ký túc xá, nhà tranh?

“Đây là ký túc xá cá nhân?”

Lúc này, trong một mảnh không gian dị độ, hai mắt Mộc Phàm dại ra nhìn cảnh tượng trước mắt hết.

Chỗ hắn đang đứng đúng là ký túc xá cá nhân của học sinh Thanh Bắc, một cái không gian dị độ nhỏ.

Nói là loại nhỏ nhưng thật sự không nhỏ chút nào, tương đương với một cái sân bóng lớn, cảnh tượng hoang vu.

Bốn phía còn có sương mù nồng đậm, có một đoàn ánh sáng bao vây, hiển nhiên là vách ngăn của không gian này, như là tường năng lượng.

Bên ngoài tường năng lượng là cái gì, Mộc Phàm không rõ lắm, bởi vì không có biện pháp đánh vỡ, trừ khi có đủ thực lực phá vỡ nó mới có thể biết.

Quan trọng nhất chính là ở ký túc xá cá nhân này chỉ có một ngôi nhà tranh, lẻ loi đứng ở giữa không gian.

Không sai, một ngôi nhà tranh.

“Trời đất!”

Mộc Phàm trừng to mắt, ngây ngốc nhìn nhà tranh trước mắt, thật là một cái nhà tranh.

Đây là ký túc xá?

“Đùa cái gì vậy?”

Mộc Phàm muốn khóc, nhìn nhà tranh trước, khóc không ra nước mắt.

Chẳng lẽ đây là ký túc xá Thanh Bắc cao giáo, nhà tranh sao?

Vốn cho rằng ký túc xá cá nhân xa hoa biết bao, không nghĩ tới thế

mà là một không gian trống trải, bên trong chỉ có một ngôi nhà tranh.

Kém xa cảnh mình tưởng tượng a, thật sự là hai cái thái cực, thiếu chút nữa cho rằng đi nhầm đây.

“Tiểu Linh, chuyện gì vậy, sao ký túc xá trường học chỉ có một ngôi nhà tranh?” Mộc Phàm bất đắc dĩ, chỉ có thể dò hỏi Tiểu Linh đang bay lượn bên cạnh.

Tiểu Linh bay một vòng, đôi mắt như máy quay phát ra một luồng sáng rà quét.

“Chủ nhân, nơi này chính là ký túc xá cá nhân của ngài, mỗi người đều là giống vậy nha.”

Tiểu Linh trả lời khiến Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Đường đường là một học viên tu chân siêu cấp thế mà để học sinh ở nhà tranh?

Mộc Phàm nhìn nhà tranh trước mắt, trong lúc nhất thời không biết nên bình luận gì.

“Chủ nhân, nơi này có thể mở rộng nha, không gian dị độ này từ nay về sau thuộc về chủ nhân, tài sản cá nhân, dù ngài tốt nghiệp cũng có thể mang đi.”

Tiểu Linh giải thích khiến mắt Mộc Phàm sáng lên, rất vui mừng.

Nơi này lại có thể mang đi, vậy liền dễ chịu hơn nhiều.

Mộc Phàm nhìn nhà tranh, cười khổ nói: “Tiểu Linh, nơi này nên sắp xếp như thế nào a?”

“Chủ nhân, ngài có thể căn cứ theo sở thích mà tu sửa trang trí.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm trợn mắt nói: “Nhưng ta làm như thế nào a, chẳng lẽ ta phải tự mình dựng một cái phòng để ở?”

Tiểu Linh dạo qua một vòng mới nói: “Chủ nhân, ngài có thể đặt hàng ở bên ngoài rồi lại mang vào, trong học viện có chỗ chuyên

môn chế tác, chủ nhân còn có thể thu thập các loại hoa cỏ, linh dược gieo trồng ở đây, thậm chí chủ nhân có thể dùng năng lượng đặc thù để mở rộng nơi này."

"Nghiêm khắc mà nói nơi này chính là tiểu không gian thuộc về chủ nhân."

Nghe giải thích xong, tâm tình Mộc Phàm rất tốt, thì ra là như thế này.

Tuy tâm trạng Mộc Phàm tốt hơn, nhưng nhìn cái nhà tranh tồi tàn này, trong lòng vẫn có cảm giác muốn phát điên.

Dù cho sẵn cũng không cần xây nhà tranh a, tệ nhất cũng phải là nhà gỗ chứ?

Mắt trợn trắng, Mộc Phàm thầm mắng người thiết kế nơi này, quá ghê tởm, dựng cái gì không dựng, một hai phải dựng một cái nhà tranh.

"Thôi, chờ có thời gian đi bên ngoài chế tác một căn phòng bỏ vào."

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đẩy cửa nhà tranh đi vào, đập vào mắt là căn nhà trống rỗng, sắc mặt hắn tức khắc đen thui, không có thứ gì hết.

Một cái giường cũng không có, làm cái trò gì a.

Oanh!

Quá tức giận, Mộc Phàm trực tiếp bộc phát ra hơi thở cường đại, nháy mắt chấn nát cả nhà tranh, xào xạc rơi rụng bốn phía.

Hắn đen mặt đi ra, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nơi này không có gì hết, chỉ là một không gian hoang vu, nhưng có một chỗ tốt là không gian này tràn ngập năng lượng.

Cảm ứng một chút, Mộc Phàm là có thể "thấy" chung quanh có vô số điểm năng lượng phiêu đãng, gọi là linh khí.

Có những thứ này, chuyện tu luyện không thành vấn đề, còn có thể gieo trồng các loại dược thảo linh vật.

“Đi ra ngoài trước, kiếm một bộ phòng ở.”

Mộc Phàm có chút buồn bực nâng bàn tay, liền thấy một luồng sáng bao vây lấy hắn, chớp mắt chợt lóe biến mất khỏi nơi này.

Bá!

Khi xuất hiện, Mộc Phàm đã về lại học viện, địa điểm xuất hiện đúng là quảng trường trung tâm.

Nơi này là không gian tiếp điểm, dù ra ngoài làm việc gì khi trở về học viện đều xuất hiện ở nơi này.

Nhìn nhìn bốn phía có không ít người, có người vừa mới từ cửa không gian đi ra, có rất nhiều học sinh ra ngoài làm nhiệm vụ trở về.

Mộc Phàm không có dừng lại, bay thẳng đến một chỗ trong học viện.

Nơi đó đúng là chỗ chế tạo đồ cho ký túc xá mà Tiểu Linh nói, không phải rất xa, đi khoảng mười phút liền đến.

Vừa đến nơi đây, liền thấy không ít người, hiển nhiên đều là tân sinh.

“Mộc Phàm, nơi này...”

Lúc này phía trước truyền đến một tiếng gọi, giương mắt nhìn liền thấy Đồng Tâm vẫy tay với hắn.

Mộc Phàm suy nghĩ chút, vẫn đi qua.

“Các ngươi cũng ở đây a.” Mộc Phàm chào hỏi.

Bên cạnh còn có đám Đường Xán, Cam Tử Mặc, Phí Triển, thậm chí cũng có Mộc Hiên, hắn đang lặng lẽ núp trong đám người cách không xa, không muốn bị nhìn thấy.

Mộc Phàm cũng không để ý, thuận miệng hỏi: “Các ngươi đều tới đặt làm chỗ ở?”

“Đúng vậy, ai mà biết trường học chỉ cho một cái nhà tranh.”

“Quá hố người.”

Hai người Cam Tử Mặc, Phí Triển cười khổ nói, đều phản cảm căn nhà tranh kia.

Nhà vậy làm sao mà ở được.

“Như thế nào, các ngươi đều có rồi sao?”

Mộc Phàm cười hỏi.

Chỉ thấy Đồng Tâm lắc đầu nói: “Còn không có, chỉ mới đặt thôi, ba ngày sau mới có thể lấy, thật là đau tim.”

“Không cần ba ngày a, chúng ta trực tiếp chọn cái có sẵn, mua luôn là được.”

Cam Tử Mặc giải thích, còn nâng lòng bàn tay lên, trong bàn tay có một quầng sáng, bên trong là một loạt kiến trúc, một đống phòng ốc.

Xem hình dáng, là một khu biệt thự loại nhỏ.

“Ta cũng vậy, trực tiếp chọn một cái biệt thự.”

Phí Triển cũng lấy ra một cái vừa mua, Mộc Phàm nhìn nhìn gật gật đầu, xem như đã biết.

Nơi này chế tác phòng ốc, trực tiếp áp súc trong một quả cầu không gian, chỉ cần cầm thả ra là được.

“Mua như thế nào?” Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Chỉ nghe Đồng Tâm bên cạnh giải thích: “Chế tạo theo yêu cầu cần ba ngày, hơn nữa giá cả cao nhất, một bộ cần một trăm vạn nguyên.”

“Hình dạng có sẵn, một bộ năm mươi vạn.”

Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới mặt hàng này kiếm thật nhiều tiền, chế tác phòng ốc, nơi ở cũng có thể kiếm tiền.

Mộc Phàm nhìn chung quanh, phía trước có một cái cửa sổ, bên trong có một người đang phân công xử lý công việc.

Hắn lập tức đoán được điều gì đó, thì ra là những người lớp luyện khí mở ra chỗ này.

“Luyện khí sao.”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, có lẽ mình cũng không cần mua chỗ ở do người khác chế tác.

Chỉ cần học tập luyện khí, có lẽ tự mình cũng có thể chế tạo ra.

“Thôi, ta không có tiền, tạm thời không mua.”

Mộc Phàm suy nghĩ, để lại một câu, xoay người muốn rời đi.

“Ai, Mộc Phàm từ từ đã, ngươi không có tiền ta cho ngươi mượn a.”

Cũng không biết Đồng Tâm nghĩ gì, trực tiếp ngăn Mộc Phàm, mở miệng nói muốn cho hắn vay tiền.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, những người khác cũng nhìn nàng, khiến Đồng Tâm bối rối, mặt đỏ lên.

“Có gì không đúng sao, đồng học không nên giúp đỡ nhau sao?” Đồng Tâm thẹn quá, tức giận trừng mắt nhìn mọi người.

Mọi người sôi nổi lắc đầu, vẻ mặt kiểu như chúng ta đều hiểu, làm Đồng Tâm càng thêm xấu hổ.

Mộc Phàm cũng là có chút xấu hổ cười nói: “Không cần nha, qua một thời gian nữa lại mua, cảm ơn ý tốt của ngươi.”

“Không có việc gì nữa thì ta đi trước đây.”

Nói xong hắn liền xoay người rời đi, để lại Đồng Tâm ảo não dậm

chân một cái, căm giận trừng mắt nhìn những người khác rồi thở phì phò đi mất.

Trong đám người, Đường Xán vẫn luôn yên lặng nhìn chăm chú, không nói một câu, chỉ là nhìn bóng dáng Mộc Phàm, vẻ mặt lộ ra một chút âm u.

“Mộc ca không có tiền?”

Lúc này, Cam Tử Mặc, Phí Triển nhìn nhau, cũng không tin tưởng.

Bởi vì hai người rất rõ ràng, trên người Mộc Phàm có ít nhất 300 vạn, một trăm vạn trong đó còn do Cam Tử Mặc chuyển qua, hai trăm vạn là Phí Triển chuyển qua.

Mộc Phàm không có tiền, quỷ mới tin.

Chương 86: Lễ bao thời gian

Thư viện ở phía bắc học viện, là kiến trúc hình tròn lớn nhất trong trường học, bốn phía có dòng sông nhỏ uốn quanh, cảnh vật trang nhã.

Mộc Phàm đi vào nơi này, nhìn thư viện thật lớn trước mặt, hai mắt tỏa sáng.

Căn cứ theo lời Nặc Á nói, trong thư viện chứa vô số sách vở, bao gồm tri thức về tu chân, võ đạo, luyện khí, luyện dược, trận pháp...

Xuyên qua cửa lớn thư viện là một quầng sáng năng lượng, nếu không phải thành viên học viện thì không thể tiến vào, một khi bước vào liền sẽ bị văng ra, thậm chí có cảnh báo.

Mộc Phàm xuyên qua cửa lớn tiến vào thư viện, đi vào mới biết thư viện rất khổng lồ, quả thực giống như hoàng cung.

Trên vách tường bốn phía có từng hàng sách, trung tâm có một trụ năng lượng đâm thẳng tới đỉnh, kết nối với toàn bộ phòng ngự của thư viện.

Mộc Phàm nhìn lướt qua, trong thư viện có không ít người, có người đang lật xem các loại điển tịch, có đang tìm tư liệu.

“Tiểu Linh, sách có liên quan tới luyện ở đâu?”

Nơi này quá lớn, Mộc Phàm rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhờ Tiểu Linh.

“Chủ nhân, sách luyện khí ở bên này, tầng thứ ba, hàng thứ nhất.”

Tiểu Linh bay bay dẫn đường, dắt Mộc Phàm đi tới lầu ba, dừng lại ở hàng thứ nhất.

Mộc Phàm nhìn từng kệ sách trước mắt, chúng đều được gắn trên

vách tường, có quầng sáng năng lượng bảo hộ.

Muốn xem được, một là dùng thân phận, hai là phải tiêu hao một ít điểm năng lượng.

Không sai, chính là điểm năng lượng.

Còn tốt, tân sinh nhập học sẽ có 100 điểm năng lượng, xem như quà tặng.

Mộc Phàm xem xét một chút, phát hiện mượn đọc mỗi một quyển sách cần 10 điểm năng lượng, mười quyển sách cần 100 điểm năng lượng.

“Quá hố.” Mộc Phàm thầm mắng một tiếng.

Nhưng không thể không tìm kiếm một ít tri thức luyện khí.

Hắn tiện tay cầm xem một quyển, trên bìa viết 《 Hướng dẫn Luyện khí nhập môn 》 , bên cạnh còn có một quyển 《 Cơ sở luyện khí 》 .

Còn có cái gì 《 Bách khoa toàn thư khoáng thạch kim loại 》 《 Tầm quan trọng của kỹ xảo luyện khí 》 《 Kim loại được luyện thành như thế nào 》 《 Định hướng Luyện khí sư 》 ... đủ các loại sách vở.

Vừa nhìn khiến cho người hoa cả mắt, đều giới thiệu các loại tri thức cơ sở luyện khí.

Điều này làm cho Mộc Phàm căng não, không biết bắt đầu thế nào.

“Hệ thống, ta nên học luyện khí như thế nào?”

Mộc Phàm buồn rầu, chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, ngươi chỉ cần cầm lấy một quyển sách, tốn 10 vạn là có thể tiến hành rà quét dung hợp tri thức bên trong sách vở.”

“Đương nhiên, ký chủ cũng có cơ hội mua sắm thuật luyện khí ở cửa hàng thời gian để học tập.”

Mộc Phàm nghe mà muốn câm nín, lại là tiền.

Nhưng chuyện mà tiền có thể giải quyết thì không phải là vấn đề.

Còn mua ở cửa hàng hệ thống sao, có quỷ mới biết khi nào xuất hiện.

Cho nên Mộc Phàm không suy xét nhiều, trực tiếp lựa chọn biện pháp thứ nhất, tốn 10 vạn rà quét tri thức trong một quyển sách.

“Hệ thống, nếu rà quét toàn bộ sách trong thư viện, phải tốn bao nhiêu?”

Mộc Phàm suy nghĩ về vấn đề này.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, rà quét dung hợp một quyển sách cần 10 vạn nguyên, toàn bộ thư viện hơn 200 vạn quyển sách, rà quét dung hợp toàn bộ, cần hơn 2000 tỷ.”

“Phốc, bao nhiêu?” Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, trong lòng buồn bực.

Rà quét toàn bộ thư viện dung phải tốn 2000 tỷ, ngươi nói giỡn hả?

“Được rồi, trước mắt rà quét dung hợp mười quyển sách luyện khí đi.”

Mộc Phàm cắn răng một cái, trực tiếp kêu hệ thống rà quét mười quyển.

“Đinh, bắt đầu rà quét.”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm nhận một dao động vô hình đảo qua mười quyển sách Mộc Phàm lựa chọn.

Ong!

Chỉ cảm thấy trong óc chấn động, vô số tri thức giống như nước lũ dũng mãnh tràn vào trong đầu.

Mười quyển sách có liên quan đến luyện khí, lượng tin tức thiếu

chút nữa khiến đầu Mộc Phàm hỗn loạn.

May mắn là có hệ thống, dù Mộc Phàm đã quen nhưng lập tức nhét vào nội dụng mười quyển sách vẫn có cảm giác ăn không tiêu.

Còn tốt là Mộc Phàm không có chọn nhiều hơn nữa, nếu không đầu óc sẽ có vấn đề.

Mười quyển sách, rất mau bị hệ thống rà quét tất cả, tri thức dần dần dung nhập vào não Mộc Phàm, như đã đọc ngàn vạn lần.

Thậm chí hiểu được nội dung mười quyển sách, đọc làu làu cũng không thành vấn đề.

Điều này khiến Mộc Phàm phải kinh ngạc cảm thán đối với hệ thống, biện pháp này quả thực chính là gian lận nha.

Thiên tài gì so với cách này đều là một đống phân, Mộc Phàm chỉ cần tốn một chút tiền rà quét dung hợp là có thể thông hiểu toàn bộ, quả thực giống như thần linh trợ giúp.

Đinh!

“Dung hợp xong!”

Hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở.

“Hô!”

Sau một hồi, Mộc Phàm tỉnh lại, thở ra một hơi, chỉ cảm thấy đầu có chút khó chịu, vừa có thêm quá nhiều tri thức nên có cảm giác khó tiêu.

Cuối cùng hoàn thành dung hợp.

“Thì ra luyện khí chính là như vậy.” Mộc Phàm bừng tỉnh, như hiểu ra điều gì đó.

Não nhanh chóng vận động, vô số tri thức lướt qua, muốn quên đều không quên được, giống như in dấu trong não.

Các tri thức về khoáng vật, kim loại, luyện khí cơ bản... Hắn đều đã nắm giữ hết, đương nhiên chỉ là mười quyển sách mà thôi, chỉ nắm giữ tri thức luyện khí cơ sở.

Mộc Phàm muốn trở thành Luyện khí sư thật sự còn phải học tập nhiều hơn, thậm chí tự mình luyện chế thành công mới có thể xem như một tên Luyện khí sư.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, lĩnh ngộ thuật luyện khí (nhập môn), kích phát một phần Lễ bao thời gian.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở, Mộc Phàm sửng sốt, có chút kinh ngạc.

“Lễ bao thời gian?”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, mừng rỡ hỏi: “Hệ thống, lễ bao gì đây, nhanh giải thích rõ ràng.”

“Lễ bao thời gian ở giao diện cửa hàng, mời ký chủ tự xem xét.”

Hệ thống vừa dứt lời, Mộc Phàm lập tức mở giao diện cửa hàng, quả nhiên thấy có thêm một cái bao màu đỏ.

Có đếm ngược thời gian, 00: 59 phút.

“Lễ bao thời gian: 1000 vạn tiền ảo.”

Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn lễ bao này, hỏi: “Hệ thống, trong bao có thứ gì, vì sao không giới thiệu gì cả?”

“Ký chủ, Lễ bao thời gian là do điều kiện đặc biệt mới xuất hiện, đồ vật bên trong là ngẫu nhiên, có khả năng là vật phẩm quý hiếm, cũng có khả năng đạt được thứ bình thường.”

Hệ thống giải thích cho Mộc Phàm hiểu.

Đây là một lễ bao ngẫu nhiên, may mắn mở ra có thể đạt được bảo bối, xui xẻo thì chỉ được đồ thường.

Chính là một lần đánh cược hên xui.

“Mua.” Một ngàn vạn tiền ảo, Mộc Phàm trực tiếp mua.

Quản nó có chứa thứ gì, trước mua lại nói, dù sao từ khi có được đến hệ thống đến bây giờ, đồ vật có thể mua xuất hiện quá ít.

Thật vất vả mới xuất hiện một cái, không mua mà bỏ lỡ liền hối hận không kịp.

Tốn một ngàn vạn tiền ảo, bây giờ vẫn còn chút tiền, vẫn có thể tiêu xài, chỉ là vấn đề nhỏ.

“Đinh, mua sắm thành công.”

Hệ thống nhắc nhở, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, lòng tràn đầy chờ mong nhìn lễ bao kia.

“Mau, mở lễ bao ra.”

Mộc Phàm đã gấp không chờ nổi.

Vừa dứt lời, liền thấy Lễ bao thời gian chậm rãi mở ra.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạct được...”

Chương 87: Quá hố

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, đạt được mười viên Tôi thể đan, hai viên Thánh dược chữa thương, một cái lò luyện đan cực phẩm.”

Theo hệ thống truyền đến thông báo, trái tim Mộc Phàm nhảy dựng, không nhịn được mà kích động.

Mười viên Tôi thể đan, hai viên Thánh dược chữa thương thì không cần phải nói, chắc chắn là thứ tốt.

Quan trọng nhất chính là cái thứ ba, thế mà là một cái lò, lò luyện đan chuyên dụng, hơn nữa còn là cực phẩm.

Lò này nếu ở trong cửa hàng mà nói, ít nhất là 1 tỷ tiền ảo mới có thể mua được.

Hơn nữa, không nhất định có thể xuất hiện, kiếm lời lớn.

Mộc Phàm vui mừng.

Hắn đắc ý xoay người, liền muốn rời đi, nhưng suy nghĩ lại đi sang một bên khác.

Nơi này là khu luyện dược, có các loại sách liên quan đến luyện dược.

Nào là 《 Dược liệu bách khoa toàn thư 》《 Tính xung đột cùng dung hợp của dược liệu 》《 Luyện dược cơ sở 》《 Lý luận phát triển dược học 》《 Đan sư tự thân tu dưỡng 》 ...

Mộc Phàm xem mờ mắt, thật sự quá nhiều.

Hắn suy nghĩ, lựa chọn hai mươi quyển có thể dùng bây giờ, chuẩn bị cho hệ thống rà quét dung hợp lần nữa.

“Hệ thống, rà quét hai mươi quyển sách này.”

Mộc Phàm cắn răng một cái, quyết định dùng 200 vạn rà quét dung

hợp hai mươi quyển sách luyện dược.

Hệ thống nhắc nhở, trong thẻ lại mất 200 vạn.

Chỉ cảm nhận một lượng tin tức bàng bạc dũng mãnh tiến vào não, khiến đầu Mộc Phàm ầm ầm vang lên, như muốn căng nổ.

Nhưng vừa trải qua chuyện này lúc nãy, Mộc Phàm tự nhiên đã chuẩn bị tốt, cho nên vẫn thành công dung hợp tri thức từ hai mươi quyển sách luyện dược.

Tất cả tri thức đều dung nhập vào đại não, giải thích tường tận, cuối cùng thuộc về Mộc Phàm.

Toàn bộ quá trình giống như rất dài, thật ra lại ngắn ngủi, hoàn thành dung hợp lĩnh ngộ trong tích tắc, giống như là nghiên cứu đọc mấy vạn lần, thuộc làu làu.

“Hô, có chút khó tiêu.” Mặt Mộc Phàm tái nhợt, thở ra một hơi.

Chỉ cảm thấy đại não ong ong, vừa dung hợp ba mươi quyển sách khiến đầu có chút căng.

Vẫn nên chờ một thời gian lại tiếp tục dung hợp những quyển sách khác, hơn nữa, phương pháp dung hợp này quá tốn tiền.

Một quyển sách tốn 10 vạn, thật sự chịu không nổi a.

Toàn bộ thư viện có hơn hai trăm vạn quyển sách, đây chỉ là một bộ phận, còn một bộ phận không mở ra công khai, không biết còn có bao nhiêu.

Mộc Phàm cười khổ, mình muốn biết hết sách trong thư viện cần ít nhất hơn là hai ngàn tỷ mới được a.

“Thôi, chờ tu luyện ra nguyên thần, có lẽ có thể tự xem được.” Mộc Phàm chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Nhắc nhở tới từ hệ thống đến muộn màng.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, lĩnh ngộ thuật luyện dược (nhập môn)...”

Hệ thống nhắc nhở xong, Mộc Phàm ngẩn người, có chút ngốc.

“Chỉ như vậy thôi sao, không còn gì nữa?” Mộc Phàm ngây người.

Hắn có chút ngạc nhiên hỏi: “Hệ thống, lễ bao đâu, sao không có kích hoạt Lễ bao thời gian?”

“Ký chủ, ngươi vừa kích hoạt lúc nãy rồi.”

Câu trả lời của hệ thống khiến Mộc Phàm câm nín, thiếu chút nữa nghẹt thở.

Lúc nãy là chuyện lúc nãy, hiện tại sao không có, lúc lĩnh ngộ thuật luyện khí thì kích hoạt, hiện tại lĩnh ngộ thuật luyện dược sao không kích hoạt?

Mặc kệ như thế nào, lý luận với hệ thống cũng vô dụng, Mộc Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ, bóp mũi chấp nhận, tưởng rằng còn có thể kích hoạt thêm một lần.

Không nghĩ tới thất vọng a, chỉ có thể từ bỏ.

“Thôi, đi về trước.”

Mộc Phàm lắc đầu cười khổ, xoay người rời thư viện.

Bốn phía, không ít người đều có chút tò mò với chuyện Mộc Phàm đến, xem một ít sách, nhưng không có mượn đọc bất kỳ cuốn nào liền rời đi rồi.

Cảm giác hắn không phải tới đọc sách, không có người nào biết Mộc Phàm đã hiểu rõ mười quyển sách luyện khí, hai mươi quyển luyện dược ở nơi này.

Thậm chí lĩnh ngộ thuật luyện khí nhập môn, thuật luyện dược nhập môn, đây là chỗ tốt khi có hệ thống.

“Hệ thống, tăng cấp cho thuật luyện khí, thuật luyện dược cần tiêu hao bao nhiêu?”

Rời thư viện, Mộc Phàm bắt đầu dò hỏi hệ thống vấn đề này.

“Thuật luyện khí: Nhập môn, sơ cấp năm mươi vạn, trung cấp năm trăm vạn, cao cấp năm ngàn vạn, cấp đại sư năm trăm triệu, tông sư năm tỷ, Truyền kỳ năm mươi tỷ, Sử thi năm trăm tỷ, Thần thoại 5 ngàn tỷ.”

Nhìn đến mấy mức giá này, hai mắt Mộc Phàm trừng thẳng, sợ ngây người.

Thăng cấp thuật luyện khí thế mà tốn nhiều như vậy, thuật luyện dược cũng tương tự, quả thực chính là không cho người ta sống mà.

Hiện tại Mộc Phàm chỉ mới nhập môn, có thể xem như một tên học đồ, muốn thăng cấp trở thành Luyện khí sư sơ cấp, Luyện khí sư trung cấp, Luyện khí sư cao cấp, thậm chí là Luyện khí đại sư, Luyện khí tông sư tốn quá nhiều tiền, chưa đề cập tới sau đó còn có ba cấp bậc tối cao.

“Truyền kỳ, Sử thi, Thần thoại?” Mộc Phàm chú ý tới ba cấp bậc sau cùng.

Hắn ngạc nhiên, Truyền kỳ thì đã biết đến, không nghĩ tới phía trên còn có cấp bậc càng cao hơn là Sử thi, Thần thoại?

Đặc biệt là cấp bậc Thần thoại, thế mà cần năm ngàn tỷ mới có thể thăng cấp tới, đùa cái gì vậy, từ chỗ nào đào ra nhiều tiền như vậy?

Mộc Phàm trợn trắng mắt, mắng: “Hệ thống, ngươi quá hố, tiêu tốn nhiều như vậy ta chịu không nổi a.”

“Ký chủ có thể không thăng cấp.” Hệ thống trả lời lại một câu.

Mộc Phàm hoàn toàn nhụt chí, loại tình huống này phải làm như thế nào đây.

“Ký chủ, thật ra ngài không cần lo lắng, trong cửa hàng thời gian có tỷ lệ xuất hiện thẻ Thần thoại là một phần ngàn, có thể một bước lên trời.”

Hệ thống truyền đến thông tin khiến Mộc Phàm thiếu chút nữa mắng chửi.

Trong cửa hàng thời gian có thể xuất hiện thứ này quả thực chính là gặp vận may cứt chó.

“Thôi, thành thành thật thật kiếm tiền, đi từng bước, một ngày nào đó có thể tăng lên tới.” Mộc Phàm chỉ có thể tự an ủi chính mình.

Hắn vừa đi, vừa suy nghĩ chuyện nên làm tiếp theo.

Muốn luyện khí, trước hết cần có tài liệu, trong học viện cũng có tài liệu, Nội võng học viện Thanh Bắc cũng có bán, mạng lưới tu chân bên ngoài cũng có bán.

“Nội võng, tiên võng đều có bán, nhưng ta không có tiền a.”

Mộc Phàm buồn khổ, muốn phát điên.

Vốn cho rằng đây là chuyện dễ dàng, nhưng thật sự bắt tay làm mới phát hiện tất cả không có đơn giản như mình tưởng tượng a.

Ở trên mạng nội bộ (nội võng) Thanh Bắc có bán các loại tài liệu luyện khí, luyện dược nhưng không phải mua bằng tiền, mà là dùng điểm năng lượng để mua.

Mộc Phàm mới nhập học chỉ có 100 điểm năng lượng, là một quỷ nghèo, căn bản không mua nổi bất kỳ tài liệu gì.

“Nếu không, ra bên ngoài thu thập điểm năng lượng?”

Hắn lập tức nghĩ tới biện pháp này.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm đứng ngồi không yên, nếu muốn tự luyện chế, vậy phải thu thập nhiều điểm năng lượng mới được.

Bằng không không sống nổi trong trường học a.

“Tiểu Linh, kiểm tra nhiệm vụ lớp học, còn có chương trình học mỗi ngày.”

Mộc Phàm lập tức phân phó Tiểu Linh xem xét.

“Chủ nhân, trong vòng ba ngày ngài không có chương trình học, ba ngày đầu nhập học không có bất kỳ chương trình học gì, nhiệm vụ

hằng ngày thì có."

"Cho ta nhìn xem." Mộc Phàm dừng lại, lập tức kêu Tiểu Linh chiếu lên.

Chỉ thấy một quầng sáng hiện lên, có liệt kê các nhiệm vụ tác nghiệp, mỗi ngày đều có nhiệm vụ cần hoàn thành.

"Ban tinh anh: Tác nghiệp mỗi ngày."

"1: Thu thập nộp lên trên 1000 điểm năng lượng."

"2: Hoàn thành một bài luận văn tâm đắc tu luyện (một năm một lần)."

"3: Đi bên ngoài học viện, hoàn thành nhiệm vụ săn giết một lần, săn một đầu yêu thú, dị thú bất kỳ, mang thi thể về."

Nhìn ba nhiệm vụ trên, Mộc Phàm ngẩn người, cũng không có nhiều nhiệm vụ, xem ra nhiệm vụ học tập vẫn rất nhẹ nhàng.

Luận văn tâm đắc tu luyện, một năm một lần, chỉ cần hoàn thành một lần liền được, năm thứ hai lại viết tiếp một bài.

Mộc Phàm suy tư, không nói hai lời trực tiếp xoay người, đi quảng trường trung tâm, nơi đó có một cửa truyền tống.

"Tiểu Linh, liệt kê một ít nhiệm vụ chung của học viện mà ta có thể hoàn thành."

Hắn kêu Tiểu Linh mở ra Nội võng của học viện, xem xét các nhiệm vụ công cộng, loại nhiệm vụ mà tất cả các học sinh đều có thể tiếp nhận.

"Nhiệm vụ thứ nhất: Đi Liệt Diễm sơn mạch, thu thập mười cây Hỏa liên, nhiệm vụ này có tính nguy hiểm nhất định, mời cẩn thận suy xét, khen thưởng: một vạn điểm năng lượng."

"Nhiệm vụ thứ hai: Đi Vĩnh Đông, săn giết mười con Băng giải, nộp lại Băng châu, khen thưởng một vạn điểm năng lượng."

Từng hàng nhiệm vụ hiện lên, Mộc Phàm nhìn sơ qua, chọn hai

nhiệm vụ trong đó, một cái là nhiệm vụ thu thập Thiên tinh mộc, khen thưởng một vạn điểm năng lượng.

Thiên tinh mộc, là một loại tài liệu luyện khí, cũng là tài liệu chính để luyện chế phòng ốc nên Mộc Phàm lựa chọn.

Tiếp ba cái nhiệm vụ, Mộc Phàm trực tiếp đi đến chỗ truyền tống, từ nơi đó có thể rời khỏi học viện, đi thế giới dị vực bên ngoài làm nhiệm vụ.

“Dị vực, ta tới đây.”

Mộc Phàm dâng trào cảm xúc, đang nghĩ ngợi muốn đi bên ngoài xông vào một lần.

“Hả, Mộc Phàm, ngươi muốn đi nơi nào?”

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn lại tức khắc kinh ngạc.

Người tới, đúng là Nặc Á!

Chương 88: Bán một trăm triệu

“Lớp trưởng, sao ngươi lại ở đây?”

Mộc Phàm nhìn người trước mặt, có hơi kinh ngạc, đúng là lớp trưởng Nặc Á.

Sao nàng ở chỗ này, không phải đi tu dưỡng sao?

Nặc Á mặc một bộ đồ tác chiến bó sát, tôn lên dáng người lồi lõm, một mái tóc dài màu tím bồng bềnh, hấp dẫn ánh mắt của không ít đồng học.

Nàng cười nhẹ, nói: “Lời này phải là ta hỏi ngươi chứ, xem bộ dạng ngươi là muốn ra ngoài sao, chẳng lẽ ngươi tiếp nhận nhiệm vụ công cộng?”

Mộc Phàm gật gật đầu thừa nhận nói: “Không sai, ta tiếp nhận mấy cái nhiệm vụ, muốn đi hoàn thành, thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ tác nghiệp.”

“Vừa tới liền nhận nhiệm vụ, là rất hiếm thấy, nhưng lấy thực lực của ngươi hẳn là không thành vấn đề, cẩn thận một chút.” Nặc Á chỉ nhắc nhở một câu.

Nàng không có ngăn cản Mộc Phàm, bởi vì thực lực người ta còn cường đại hơn nàng, có cái gì để nói a.

“Không có việc gì nữa thì ta đi trước.” Nặc Á nói xong liền muốn bước vào truyền tống rời đi.

Nhìn bóng dáng của nàng, Mộc Phàm suy nghĩ gì đó, hô lên: “Từ từ, lớp trưởng, ta đột nhiên nhớ tới có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?” Nặc Á kinh ngạc xoay người lại.

Mộc Phàm nhìn bốn phía, liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Ở đây

nhiều người, chúng ta qua bên kia lại nói?"

Nặc Á nhìn theo hướng Mộc Phàm chỉ, bên kia không có người, trong lòng rất kinh ngạc, gia hỏa này muốn nói gì với mình?

Mang theo vài phần nghi ngờ, Nặc Á đi theo Mộc Phàm đi tới một băng ghế dài cách đó không xa.

"Lớp trưởng, ngồi xuống lại nói." Mộc Phàm ngồi xuống trước.

Nặc Á nhìn hắn một cái mới thản nhiên ngồi một bên, nghiêng đầu đánh giá hắn, trong ánh mắt mang theo một chút dò hỏi.

Mộc Phàm trầm ngâm một lát, thật ra là đang xem xét đồ vật nhận được từ Lễ bao thời gian.

Trong đó có mười viên Tôi thể đan, một cái lò cực phẩm, mấu chốt nhất là có hai viên Thánh dược chữa thương.

Hắn lập tức xem xét hai viên Thánh dược này.

"Thánh dược chữa thương: Dùng đan dược này, bất kỳ bất thương tích gì, chỉ cần còn một hơi thở vẫn có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Nhìn phần giới thiệu, ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, quả nhiên vật phẩm từ hệ thống toàn hàng tốt a.

Thứ này chính là đồ chơi giữ mạng, chỉ cần một hơi thở thì vẫn có thể khôi phục như lúc ban đầu, không hổ là Thánh dược chữa thương.

"Mộc Phàm, nói đi, gọi ta lại đây rốt cuộc có chuyện gì?"

Thấy Mộc Phàm không nói chuyện, Nặc Á bất đắc dĩ cười, nhẹ giọng dò hỏi.

Mộc Phàm từ trong suy nghĩ tỉnh lại, nhìn nhìn nàng, lộ ra một nụ cười xin lỗi.

Hắn nói: "Xin lỗi lớp trưởng, vừa rồi suy nghĩ nhập tâm quá."

Ngay sau đó, Mộc Phàm nghiêm túc nhìn Nặc Á, khiến cả người nàng không được tự nhiên.

Chỉ nghe Mộc Phàm nói: “Lớp trưởng, ám thương trên người của ngươi tồn tại bao nhiêu lâu rồi?”

Nặc Á nghe xong đồng tử hơi co lại, trong lòng có chút kinh ngạc, đối với câu hỏi này của Mộc Phàm cảm thấy rất đột ngột.

Hắn biết mình bị thương?

“Ngươi đang nói cái gì?” Nặc Á cứng rắn không có thừa nhận.

Mộc Phàm lắc đầu, thở dài nói: “Lớp trưởng, ngươi cũng đừng giả bộ, có thể lừa gạt được người khác nhưng không gạt được ta.”

“Lúc trước khi khảo hạch ở Nhị trung, thời điểm giao thủ ta cũng đã đã biết trên người ngươi có ám thương, lại còn rất nghiêm trọng.”

Mộc Phàm nói xong nghiêm túc nhìn nàng, làm lòng Nặc Á trầm xuống.

Quả nhiên hắn đã biết, đối phương nhận ra nàng có ám thương.

“Nếu không có việc gì, ta đi trước.”

Nặc Á bỗng nhiên đứng dậy, nói xong trực tiếp đi rồi.

“Từ từ, ta có biện pháp chữa ám thương này.”

Mộc Phàm lập tức gọi nàng lại.

Lời vừa nói ra, Nặc Á dừng bước chân, bỗng nhiên xoay người, hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Nàng như đang xác nhận, gia hỏa này đang nói giỡn?

Nghĩ vậy, Nặc Á tự giễu cười: “Ngươi đừng gạt ta, tổn thương của bản thân mình ta rõ ràng nhất, không có khả năng chữa khỏi, không có dược vật nào có thể trị liệu.”

“Ngươi không thử làm sao biết?” Mộc Phàm kinh ngạc, sao lại

không có lòng tin như vậy chứ.

Sắc mặt Nặc Á tối sầm lại, thở dài nói: “Ta đã nếm thử vô số biện pháp, thậm chí đi cầu Luyện dược đại sư, đáng tiếc đều không có bất kỳ biện pháp gì.”

“Tổn thương này, không tốt lên được.” Nặc Á nói xong yên lặng xoay người.

Nhưng không chờ rời đi, trước mắt liền có bóng người ngăn lại, giương mắt nhìn mới phát hiện là Mộc Phàm.

Hắn ngăn cản đường đi, khiến Nặc Á có chút tức giận.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm sao, ám thương này không chữa được, còn nữa, không nên nói với bất kỳ ai, nếu không ta không để yên cho ngươi.”

Nặc Á nói xong còn cảnh cáo, trừng hắn.

Mộc Phàm bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ta nói này lớp trưởng, ngươi còn chưa nghe ta nói xong đây.”

“Nếu ta đã biết thương thế của ngươi, tự nhiên có biện pháp trị liệu.”

Nói đến chỗ này, Mộc Phàm nghiêm túc: “Ta có một viên Thánh dược chữa thương, chỉ cần ngươi còn có một hơi thở, bị bất kỳ thương tật gì cũng có thể khôi phục.”

“Nhưng đan dược này không dễ lấy được, hơn nữa hiệu quả cụ thể ta cũng không rõ lắm, ngươi thử một lần, nói không chừng sẽ có hiệu quả.”

Mộc Phàm nói xong lẳng lặng nhìn Nặc Á, tuy rằng biết vị lớp trưởng này không lâu, nhưng không thể nhìn sinh mệnh nàng không ngừng trôi đi, cho đến chết.

“Thật sự?” Hai mắt Nặc Á sáng ngời, nhìn chằm chằm hắn.

Nàng muốn nhìn xem Mộc Phàm có đang nói dối hay không, đáng tiếc là nhìn không thấu, vẻ mặt Mộc Phàm rất thản nhiên.

“Ngươi có điều kiện gì?” Nặc Á bình tĩnh lại, mở miệng dò hỏi.

Mộc Phàm vừa mới như thế, hiển nhiên là có điều kiện, không có khả năng cho không Thánh dược chữa thương, điểm này nàng rất rõ ràng.

Nghe Nặc Á cảm thấy hứng thú, Mộc Phàm cười trong lòng, sắc mặt nghiêm túc nói: “Viên đan dược này chính là Thánh dược chữa thương thật sự, giá cả đắt đỏ, hơn nữa trên đời này chỉ có một viên.”

“Nga?” Nặc Á nheo mắt, cười nói: “Nói như vậy, đồ vật quý giá thế này sao ngươi có được?”

“Chuyện này ngươi đừng quan tâm, dù sao ngươi chỉ cần nói một câu, muốn hay là không muốn?” Mộc Phàm trực tiếp cắt ngang lời nàng.

Một câu, muốn hay không.

Nặc Á im lặng, lẳng lặng nhìn Mộc Phàm, hai người đứng đối diện, không khí tràn ngập hơi thở áp bức.

Hồi lâu, Nặc Á thu hồi hơi thở, thật ra vô dụng, Mộc Phàm căn bản không sợ bất kỳ hơi thở gì.

“Được, ngươi nói điều kiện đi.” Nặc Á hít sâu một hơi, ra quyết định.

Mặc kệ thật giả, đều phải thử một lần, nếu thật sự có tác dụng thì sao?

Nàng cũng không muốn sinh mệnh của mình không ngừng xói mòn, cuối cùng bước tới cái chết.

“Một trăm triệu, bán cho ngươi.”

Mộc Phàm vươn một ngón tay, thử nói một cái giá.

Lời vừa nói ra, Nặc Á sửng sốt, ngây ngốc nhìn hắn.

Vốn tưởng rằng sẽ là điều kiện gì, thậm chí trao đổi đồ vật gì quý

giá, không nghĩ tới Mộc Phàm thế mà chỉ cần tiền.

Một trăm triệu, có vẻ rất nhiều, nhưng thật ra không nhiều chút nào.

Phải biết rằng giá cả của đan dược rất cao, thậm chí có đan dược dù ra giá cao cũng không có người bán, một ít đan dược cao cấp còn bị xào tới một cái giá trên trời.

Một trăm triệu một viên đan dược, không đắt chút nào, thậm chí có chút lỗ.

Thật ra là do Mộc Phàm không hiểu giá thị trường, hơn nữa cũng không biết giá cả cụ thể, càng quan trọng là ngại ngùng nhiều hơn.

Hắn hô giá một trăm triệu, đang suy nghĩ xem có phải hơi cao hay không, trong lòng thấp thỏm nhìn Nặc Á, nàng có thể trực tiếp từ chối không mua hay không đây?

“Được, ta mua.”

Nặc Á hít sâu một hơi, trực tiếp dứt khoát đồng ý.

Nàng nhìn Mộc Phàm nhẹ giọng nói: “Nhưng hiện tại trên người ta không nhiều tiền như vậy, chỉ có năm ngàn vạn, còn lại năm ngàn vạn trong vòng ba ngày sẽ chuyển cho ngươi, được không?”

Mộc Phàm nghe xong suy nghĩ, gật gật đầu: “Tốt, thành giao, đây là đan dược, chỉ có một viên, ngươi ăn xem có hiệu quả hay không.”

Cũng không nói nhiều nữa, hắn nói xong trực tiếp lấy ra một viên đan dược, đã âm thầm dùng một bình nhỏ đựng lấy, đưa cho Nặc Á.

Nàng thật cẩn thận nhận lấy, mở nút bình, một mùi thuốc độc đáo xông ra, tinh thần tức khắc chấn động, chút đau đớn trong thân thể lập tức giảm bớt.

Điều này làm cho Nặc Á mừng rỡ, bất ngờ, có lẽ thật sự có hiệu quả?

Nàng kích động nhìn Mộc Phàm, cảm kích nói: “Cảm ơn, đây là năm ngàn vạn, lập tức chuyển cho ngươi, nếu đan dược này thật sự có thể trị khỏi ám thương, trừ năm ngàn vạn còn lại, ta lại thêm một trăm triệu làm tiền cám ơn.”

“Đừng từ chối, ngươi không hiểu ta bị ám thương này tra tấn thống khổ biết bao, nếu thật sự có thể chữa khỏi, ngươi chính ân nhân cứu mạng của ta.”

Lời nói của Nặc Á mười phần trịnh trọng, trong lòng trào ra sự kích động.

Có lẽ, lần này thật sự có thể khôi phục.

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận năm ngàn vạn...”

Di động truyền vang lên thông báo, khiến Mộc Phàm mừng rỡ không thôi, thầm than thật là một phú bà a, ta có nên làm tiểu bạch kiểm hay không nha?

“Được rồi, ngươi ăn thử rồi xem hiệu quả, ta phải đi làm nhiệm vụ.”

Mộc Phàm đắc ý gật gật đầu, nói xong trực tiếp xoay người rời đi, đi hướng truyền tống ở trung tâm quảng trường, từ nơi đó đi tới chỗ làm nhiệm vụ.

“Mộc Phàm, cảm ơn.”

Nặc Á nhìn theo bóng dáng hắn, trên mặt hiện lên vẻ kích động, nắm chặt bình nhỏ.

Nàng nhìn một hồi, dứt khoát mở cửa vào ký túc xá cá nhân, truyền tống trở về dùng đan dược.

Còn Mộc Phàm đi vào chỗ truyền tống, chọn một địa điểm làm nhiệm vụ, trực tiếp truyền tống.

Vèo!

Một luồng sáng hiện lên, Mộc Phàm đã biến mất.

Chương 89: Dị vực, Liệt Diễm sơn mạch

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm đi tới một thế giới xa lạ.

Đập vào mắt là một vùng đất đỏ đậm, sóng nhiệt cuồn cuộn phả vào mặt.

Thế giới đỏ lửa, tràn ngập nhiệt lượng, khắp nơi đều là dung bốc khói.

Mộc Phàm kinh ngạc quan sát bốn phía, chính mình đang ở trên một sườn núi, chung quanh có dựng mấy cây cột kim loại, bề mặt điêu khắc các loại hoa văn.

Hiển nhiên là không gian tiết điểm, một cổng truyền tống.

Trên bầu trời treo một vầng mặt trời màu đen, thật giống như là nhật thực, ở giữa là vòng tròn màu đen bên ngoài là một vòng màu trắng.

Nhìn qua rất quái dị, toàn bộ thế giới tràn ngập dung nham, vô cùng nóng cháy.

Mộc Phàm ra khỏi không gian truyền tống, từ nơi này nhìn lại, mặt đất đỏ đậm có núi cao kéo dài không dứt, còn có khói đặc cuồn cuộn, mùi lưu huỳnh xông vào mũi.

“Nơi này chính là Liệt Diễm sơn mạch?”

Quan sát một vòng, Mộc Phàm kinh ngạc lẩm bẩm.

Theo phần giới thiệu của nhiệm vụ, nơi này chính là Liệt Diễm sơn mạch, một chỗ trong nhiệm vụ thứ nhất mà hắn tiếp nhận.

Liệt Diễm sơn mạch ở thế giới dị vực, một khu vực dung nham, ở chỗ này tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ, có dị thú cường đại, thậm chí có sinh linh dị vực.

Tại mảnh dung nham này, có một loại thực vật đặc thù là Hỏa liên, cũng là một loại dược liệu quý.

Chúng nó sinh trưởng ở nơi dung nhan nóng cháy, ẩn chứa năng lượng cường đại, là dược liệu hiếm có, số lượng cũng không nhiều.

Căn cứ theo thông tin Tiểu Linh cung cấp, Hoả liên sinh trưởng ở nơi này, chỉ là chuyện tìm được hay không thì phải xem vận may cá nhân.

Mộc Phàm tiếp nhiệm vụ này, là nhiệm vụ dài hạn, có thể lặp lại nhiều lần, cho nên mỗi người đều có thể tiếp nhiệm vụ này.

Chỉ cần ngươi tìm được Hỏa liên, đủ mười cây là có thể giao nhiệm vụ một lần, đạt được một vạn điểm điểm năng lượng.

Mộc Phàm cảnh giác nhìn bốn phía, nhận thấy không có nguy hiểm mới chìm vào tâm thần.

“Ăn mười viên Tôi thể đan trước.”

Từ hệ thống lấy ra một lọ đan dược, mười viên Tôi thể đan.

Mộc Phàm nuốt hết vào, mười viên Tôi thể đan giúp cấp bậc Luyện thể thuật tăng một mạch, trực tiếp tăng lên mười cấp.

Từ tầng ba mươi đột phá tới tầng bốn mươi, vừa lúc ở cấp độ tông sư cực hạn, kém một bước thành tựu tông sư viên mãn.

Chỉ cần lại tăng thêm mười tầng, chính là tông sư viên mãn.

“Không tồi, lực lượng cường đại hơn rồi, thân thể lột xác thêm, hiện tại các mặt đều có sự tiến bộ.”

Mộc Phàm vận động thân thể một chút, cảm nhận lực lượng cường đại trong cơ thể, các phương diện của cơ thể tăng trưởng mang đến sự lột xác kinh người khiến hắn vui sướng.

Một thân thể cường đại mới là căn bản.

Thích ứng lực lượng thân thể một hồi, Mộc Phàm bắt đầu bình tĩnh lại, suy nghĩ một vấn đề khác.

Hắn bán cho Nặc Á một viên Thánh dược chữa thương, thứ này là

nhận được từ Lễ bao thời gian, còn có một viên Thánh dược chữa thương, Mộc Phàm nhìn giao diện hệ thống có chút xuất thần.

“Hệ thống, có không gian chứa đựng lâu dài hay không a?”

Mộc Phàm hỏi tới vấn đề này.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, có thể tiêu hao năm trăm vạn mở ra một không gian chứa đựng vĩnh cửu năm mươi mét khối.”

Nghe thế, Mộc Phàm mừng rỡ, không nghĩ tới hệ thống thật sự có không gian chứa đựng vĩnh cửa.

Hắn có chút ảo não nói: “Sao ngươi không nhắc nhở ta sớm, nếu ta không nhớ tới mà hỏi ngươi cũng sẽ không nói cho ta a?”

“Ký chủ không hỏi.” Hệ thống trả lời dứt khoát lưu loát.

Mộc Phàm trợn mắt, thấp giọng mắng: “Biết ngay là như vậy, thôi, hệ thống, lập tức mở không gian chứa đựng vĩnh cửu.”

“Tiêu hao năm trăm vạn, mở không gian chứa đựng vĩnh cửa năm mươi mét khối, mỗi khi mở rộng mười mét khối cần mười vạn.”

Hệ thống nhắc nhở, trong thẻ bốc hơi năm trăm vạn, trong lòng Mộc Phàm bất đắc dĩ, hệ thống này cái gì cũng tốt, chỉ là đòi tiền tới chết.

Ong!

Theo một tiếng vù vù truyền đến, Mộc Phàm có cảm giác kỳ diệu, giống như trong đầu có thêm một cái không gian.

Đó là không gian chứa đựng vĩnh cửu do hệ thống mở ra, một không gian độc lập năm mươi mét khối.

“Đã mở xong.”

Hệ thống thông báo, Mộc Phàm liền thấy không gian này xuất hiện trên giao diện hệ thống.

Mộc Phàm vui vẻ, trực tiếp đưa lò luyện đan để vào bên trong, một

viên Thánh dược chữa thương còn lại cũng để vào trong đó.

Đồ vật của mình đều thu vào trong đó, không gian chứa đựng của hệ hống an toàn hơn ba lô không gian nhiều.

“Năm mươi mét khối cũng đủ dùng, về sau không đủ dùng lại mở rộng.” Mộc Phàm vừa lòng gật gật đầu, nhìn không gian chứa đựng còn trống trải rất hài lòng.

So với ba lô không gian, thật sự tốt hơn nhiều.

“Hết thảy đã thỏa đáng, nên đi tìm Hỏa liên.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, cõng ba lô không gian, trên vai treo một cây cung, nhìn nhìn bốn phía, xác định một phương hướng trực tiếp cất bước đi tới.

Hắn nhìn nhìn điểm truyền tống phía sau, vị trí rất bí ẩn, hơn nữa vừa đi ra, lập tức có một quầng sáng bao phủ lấy, che giấu đi.

“Đây là dị vực, cảm giác không khác gì địa cầu.”

Mộc Phàm vừa đi, vừa quan sát thế giới dị vực này.

Nơi này toàn là dung nham, rất giống chỗ dung nham lúc khảo hạch, hai nơi đều tràn ngập dung nham.

Nhưng trên bầu trời nơi này treo một mặt trời đen kỳ dị, cực kỳ bắt mắt, tạo cho người ta một loại áp lực.

Mộc Phàm nhìn chằm chằm mặt trời kia một hồi, có loại áp bách quỷ dị, rất kỳ quái.

“Mặt trời này thật quỷ dị.” Mộc Phàm nói thầm một câu.

Hắn thật cẩn thận xuyên qua một vùng núi đầy dung nham, mặt đất có độ ấm cao, bốn phía sóng nhiệt cuồn cuộn, thậm chí có dung nham phun lên.

“Chủ nhân, ngài đã tiến vào khu nguy hiểm, mời chú ý phòng bị.”

Lúc này, Tiểu Linh phát ra một tiếng nhắc nhở cảnh báo, nhắc nhở

Mộc Phàm đã tiến vào khu vực nguy hiểm cần phải cảnh giác.

“Liệt Diễm sơn mạch: Có Hỏa liên, kết tinh hoả diễm, thường có Hỏa tích, Quy ngạc dung nham, Hỏa bức... lui tới, xin cẩn thận chú ý.”

Tiểu Linh rà quét bốn phía, cung cấp một loạt tin tức, khiến Mộc Phàm cực kỳ kinh ngạc.

Hắn suy tư gì đó, nhìn dung nham bốn phía, nơi này có hai loại đồ vật, Hỏa liên, còn có một loại là kết tinh hoả diễm, một loại tinh thể năng lượng đặc thù.

Loại đồ vật này, là có thể dùng Nguyên lực thương để hấp thu, thu thập điểm năng lượng.

Nhưng nơi này có không ít thứ nguy hiểm, như Hỏa tích, Quy ngạc dung nham, Hỏa bức... cần phải cảnh giác.

“Tiểu Linh, ngươi có biết vị trí sinh trưởng cụ thể của Hỏa liên không?”

Mộc Phàm đi một lúc, nhưng không phát hiện cây Hỏa liên nào, đừng nói là Hỏa liên, một gốc thực vật cũng không thấy.

Bất đắc dĩ chỉ có thể xin Tiểu Linh giúp đỡ, có lẽ nó có tin tức gì đó cũng không chừng?

“Chủ nhân, ở phía trước, có một hồ dung nham thật lớn, căn cứ theo tin tức ghi chép, nơi đó thường có Hỏa liên sinh trưởng.”

Tiểu Linh quả nhiên đưa ra đáp án, khiến Mộc Phàm rất ngoài ý muốn, trong lòng vui vẻ không thôi.

Không nghĩ tới cái trí tuệ nhân tạo này vẫn rất hữu ích, ít nhất ghi chép rất nhiều tin tức, xem ra có thời gian phải xem xét thêm mới được.

“Tiểu Linh, dẫn đường, đi chỗ ngươi nói nhìn xem.”

Mộc Phàm không nói hai lời trực tiếp kêu Tiểu Linh dẫn đường đi nhìn một chút, không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Cứ như vậy, Mộc Phàm đi theo Tiểu Linh một đường xuyên qua từng mảng dung nham, ước chừng đi hơn mười cây số, nửa giờ sau tới được chỗ Tiểu Linh nói.

Nơi đó, quả nhiên có một cái hồ dung nham thật lớn.

“Đó là... Hỏa liên?”

Vừa đến nơi đây, ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nhìn thấy trên mặt hồ dung nham có từng cây thực vật màu đỏ lửa, đúng là Hỏa liên.

Chương 90: Quy ngạc dung nham

Một hồ dung nham thật lớn, giống như một hồ nước.

Bên trong đầy tràn dung nham đang sôi trào, nóng cháy, khủng bố, còn nổi bọt, khu vực trung tâm sôi ùng ục như nồi nước.

Mà ở trên mặt một hồ có một loại thực vật đặc thù sinh trưởng, chúng nó cắm rễ trong dung nham, nở những đóa hoa xinh đẹp.

Đó chính là Hỏa liên, từng cây sinh trưởng trong hồ dung nham, hấp thu năng lượng từ dung nham sinh trưởng.

Mỗi một gốc Hỏa liên giống như là một ngọn lửa, cánh hoa màu đỏ trong suốt, lá cũng đỏ rực như rót đầy dung nham.

“Hỏa liên, số lượng thật nhiều.”

Mộc Phàm mừng rỡ nhìn hồ dung nham, từng gốc Hỏa liên cắm rễ trong dung nham, số lượng rất nhiều, gần như trải rộng nửa mặt hồ dung nham.

Nơi này ít nhất có mấy trăm cây Hỏa liên, rậm rạp trên mặt hồ, muốn thu thập cần tiến vào trong dung nham mới được.

Mộc Phàm đứng bên bờ hồ dung nham, suy nghĩ một chút, nếu là trước kia chắc chắn phải lội vào dung nham thu thập.

Nhưng hiện tại đã không cần lội dung nham, chỉ cần đi qua là được.

Mộc Phàm nhấc chân bước vào hồ dung nham, dung nham dưới chân quay cuồng phát ra một loạt tiếng xèo xèo, còn bốc khói trắng.

Đáng kinh ngạc chính là Mộc Phàm cũng không có chìm vào dung nham mà là đạp lên mặt hồ dung, từng bước đi qua.

Xèo xèo...

Mỗi một bước của Mộc Phàm đều truyền đến tiếng xèo xèo, dưới chân bốc khói, nhưng lại như giẫm trên đất bằng.

Đây là một cách vận dụng khí, luyện khí trong cơ thể che kín toàn thân, thân thể trở nên nhẹ như lông hồng, đi từng bước trên mặt dung nham.

Rất mau liền tới trước một gốc Hỏa liên, nhìn nó trong suốt, tựa như một ngọn lửa, tản ra nhiệt độ kinh người.

Nhưng lại bị Mộc Phàm trực tiếp nhổ tận gốc, trên bộ rễ còn dính một ít dung nham.

Một gốc, hai gốc, ba gốc, Mộc Phàm không ngừng rút những gốc Hỏa liên này lên, thu vào không gian hệ thống.

Mỗi một gốc chỉ to cỡ nắm tay, tinh xảo xinh đẹp, tản ra từng luồng mùi hương đặc thù, người bình thường ngửi được loại mùi hương này chắc chắn trực tiếp hôn mê.

Bởi vì loại mùi hoa này có tính gây mê mãnh liệt, người thường không có biện pháp thừa nhận trực tiếp, sẽ ngủ tới chết ở chỗ này.

Không bao lâu Mộc Phàm liền thu thập đủ mười gốc Hỏa liên, nhưng không có dừng lại mà tiếp tục thu thập, một gốc nối tiếp một gốc, giống như muốn thu hết sạch.

Không sai, Mộc Phàm muốn thu thập sạch sẽ, không để lại một gốc, dù sao trực tiếp thu thập mấy trăm cây có thể đổi được không ít điểm năng lượng.

Hơn nữa Mộc Phàm học tập thuật luyện dược, tự nhiên biết rõ, luyện đan cũng cần nhiều dược liệu, nhìn thấy mà không mang đi chẳng phải ngu ngốc sao?

Hồ dung nham rất lớn, mấy trăm cây Hỏa liên đã Mộc Phàm thu thập gần hết, chỉ còn lại có một mảng Hỏa liên lớn nhất ở trung tâm hồ.

Hỏa liên chỗ đó lớn hơn, thậm chí nối nhau thành một mảng.

Trong đó có một gốc Hỏa liên hấp dẫn ánh mắt Mộc Phàm, hoa to

như một cái chậu rửa mặt, toàn thân trong suốt, cánh hoa đỏ lửa, bên trên còn bốc lên ngọn lửa.

Ngọn lửa màu cam hồng ở giữa bông hoa bừng lên, tản ra nhiệt độ kinh người, hiển nhiên là một gốc Hỏa liên lâu năm, dược lực rất mạnh.

“Sao gốc Hỏa liên này không bị người ta thu thập?”

Mộc Phàm nhìn một mảng Hỏa liên giữa hồ dung nham, gốc to lớn kia hiển nhiên là một gốc Hỏa liên lớn nhất tốt nhất.

Nhưng mấu chốt là vì sao không có người hái nó?

Phải biết rằng tin tức là từ trí tuệ nhân tạo, nơi này có Hỏa liên, chắc chắn có người khác trong trường từng tới thu thập.

Vì sao không có người hái một gốc lớn nhất này đây?

“Thôi, quan tâm làm gì, trước hái lại nói tiếp.”

Mộc Phàm suy tư một chút, cuối cùng hướng tới trung tâm hồ.

Không quan tâm có nguy hiểm gì, hái thôi, để lại chính là lãng phí, hái rồi chính là của hắn, không bao lâu nữa nơi này sẽ lại mọc ra nhóm Hỏa liên khác.

Nhiều nhất một tháng, nơi này liền sẽ lại có cây mới, không lo lắng chuyện không còn nữa.

Nhưng Mộc Phàm mới vừa đi đến trung tâm hồ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không ổn, dung nham dưới chân đột nhiên sôi trào mạnh hơn.

Lộc cộc lộc cộc...

Dung nham dưới chân quay cuồng, sôi trào, không ngừng phun lên, Mộc Phàm thấy không ổn, giống như có thứ gì đang muốn ngoi lên.

“Có dị thú?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, lập tức biết dưới hồ dung nham này có một con dị thú cường đại.

Oanh!

Quả nhiên, Mộc Phàm nhảy lên, ngay sau đó dung nham dưới chân phun trào nổ tung, hóa thành vô số cục lửa vẩy ra bốn phía, một mảng dung nham lớn bị xốc lên.

Từ bên trong đột nhiên có một cái đầu cực to nhô ra, mọc đầy vảy đỏ, bên trên còn có dung nham nóng bỏng chảy xuôi.

Rầm!

Dung nham bị phá vỡ, một con quái vật khổng lồ chậm rãi hiện lên, tách dung nham ra, một mảng Hỏa liên ở trung tâm thế mà bị nó đội lên.

Khi thấy rõ một đầu quái vật khổng lồ trước mắt, Mộc Phàm lộ vẻ kinh ngạc cảm thán.

“Quy ngạc dung nham?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn quái vật khổng lồ này, thế mà là một con Quy ngạc dung nham, hình thể thật lớn, cái đầu thật to, mai rùa màu đỏ lửa cũng thật to, bên trên mai có từng gốc Hỏa liên sinh trưởng.

Thì ra Hỏa liên ở trung tâm sinh trưởng trên mai Quy ngạc dung nham, cắm rễ bên trên.

“Rống!”

Quy ngạc dung nham hé miệng, nhắm ngay Mộc Phàm, đột nhiên rít gào, một luồng dung nham nóng cháy phun trào tới, muốn bao phủ hắn.

Chỉ tiếc lại bị một tường khí trực tiếp chặn, Mộc Phàm chưa động thủ, đứng ở nơi đó mặc cho Quy ngạc dung nham phun từng ngụm từng ngụm.

“Thì ra là một đầu dị thú cấp tông sư, trách không được không có

người nào ngắt lấy gốc Hỏa liên lớn nhất kia.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đánh giá con dị thú trước mắt, trong mắt lộ vẻ vui sướng.

Trông hắn như thấy được đồ ăn ngon, coi Quy ngạc dung nham thành một loại nguyên liệu nấu ăn.

“Gia hỏa tốt, Quy ngạc dung nham này dài ít nhất hai mươi mét, bắt về phối hợp các loại dược liệu trung hoà trong độc tố, còn có thể chưng ra nước thuốc.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm nó, chọc giận con vật này.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, dung nham sôi trào dựng lên, Quy ngạc dung nham trực tiếp cắn tới.

Răng rắc, hàm răng của nó nứt ra, hàm răng rập rạp thế mà bị gãy một đống.

Nó không cắn nổi tường khí của Mộc Phàm, kết quả gãy răng rồi, hai mắt trừng to, giống như không thể tin được thứ này lại làm gãy răng nó?

“Ngao...” Quy ngạc dung nham hét to một tiếng, muốn nhổ Mộc Phàm ra, kết quả lại không được.

Ầm ầm ầm...

Hồ dung nham sôi trào, con vật này không ngừng lắc đầu, muốn phun Mộc Phàm ra, đáng tiếc hắn gắn chặt ở nơi đó.

Mộc Phàm đứng trong miệng nó, xung quanh có tường khí thật lớn, giống như một quả cầu chặn trong miệng con vật này.

“Nuốt không được đi?” Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy tiếp theo liền đến phiên ta ra tay."

Nói xong, Mộc Phàm vung cánh tay lên, bỗng nhiên nện một quyền

vào miệng nó, từ bên trong đánh xuyên ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh", đầu Quy ngạc dung nham nứt ra, bị Mộc Phàm đánh thủng, máu nóng bỏng tựa như dung nham bắn tung tóe.

Thân thể to lớn trực tiếp nằm dài trên mặt dung nham, sọ não vỡ ra, trực tiếp chết thảm ở chỗ này, một đầu Quy ngạc có thể so với võ đạo tông sư nhân loại lại bị một quyền đánh chết như vậy.

Mộc Phàm chậm rãi rơi xuống, đứng ở trên lưng nó, đánh giá đầu dị thú khổng lồ dưới chân, nhịn không được tấm tắc bảo lạ.

"Chậc chậc, lớn như vậy, cần cái nồi to cỡ nào mới có thể hầm hết nha?"

Hắn kinh ngạc cảm thán sau đó bắt đầu thu thập Hỏa liên, một gốc nối tiếp một gốc, cuối cùng rút cả gốc Hỏa liên lớn nhất kia.

"Chủ nhân, Quy ngạc dung nham có thể đổi lấy điểm năng lượng."

Lúc này, Tiểu Linh bay qua tới, vờn quanh thi thể dị thú, nhắc nhở một tiếng.

Nhưng Mộc Phàm lại cười cười nói: "Tuyệt đối không được, thứ này còn giữ để chưng nước thuốc đây, đổi năng lượng chính là lãng phí."

Mộc Phàm nói xong lắc đầu, một tay kéo thân thể khổng lồ kia lên bờ, lúc này mới phát hiện nó thật sự quá to.

Toàn bộ mai rùa to như một ngọn núi, thân hình hơn ba mươi mét, toàn thân đỏ rực, tản ra nhiệt độ kinh người.

Mộc Phàm trực tiếp thu vào không gian chứ đựng vĩnh cửu của hệ thống, đắc ý phủi phủi tay.

"Đã xong, Tiểu Linh, xem xem ở nơi nào có kết tinh năng lượng đặc thù?"

Từ hồ dung nham đi ra, Mộc Phàm bắt đầu dò hỏi trí tuệ nhân tạo Tiểu Linh.

“Chủ nhân, ở chỗ sâu nhất trong Liệt Diễm sơn mạch, nơi đó nhiệt độ cao nhất, năng lượng tập trung nhiều nhất, có khả năng thu thập được kết tinh hỏa diễm.”

Tiểu Linh bay một vòng, chỉ rõ một phương hướng.

Mộc Phàm nhìn về hướng đó, thấy một dãy núi màu đỏ kéo dài.

“Vậy đi nơi đó tìm.”

Nói xong, Mộc Phàm giẫm nhẹ, cả người nhanh chóng nhảy cao mấy chục mét, lên xuống vài lần trực tiếp chạy như bay hướng về bên đó.

Chương 91: Kết tinh hỏa diễm

Nơi sâu trong Liệt Diễm sơn mạch, nhiệt độ cực nóng bao phủ nơi này.

Ở chỗ này, nhiệt độ trung bình lên tới cỡ ngàn độ, dù cường giả tông sư bình thường cũng không dám dễ dàng đặt chân tới địa phương này.

Mà ở chỗ sâu nhất, nhiệt độ có thể lên tới một ngàn năm trăm độ, vừa tiến đến liền cảm giác có thể đốt một người thành tro tàn.

Mộc Phàm nhảy cao mấy chục mét, tuy rằng trước mắt còn chưa thể đạp không phi hành, nhưng luyện khí trong cơ thể bàng bạc như nước sông, giúp thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng như lông hồng.

Tốc độ của hắn rất mau, lên xuống mấy cái liền tới tới đỉnh một ngọn núi.

Đất đai nơi này ngàn dặm cằn cỗi, khắp nơi đều là hồ dung nham, ngọn núi cũng tản ra nhiệt độ kinh người.

Hắn đứng ở nơi đó, nhìn về hướng chỗ sâu trong vùng núi, thấy nơi đó là một mảnh đỏ rực, không trung đều ánh hồng.

Núi non như tạo thành một miệng núi lửa thật to, bên trong là dung nham phun trào, từ bên trong chảy xuôi ra, tản ra nhiệt độ kinh khủng.

Ở trên bề mặt núi non, có những luồng khí cùng với một ít dung nham phun trào ra, như một núi lửa vĩnh viễn không tắt.

Nhưng ở trên vách núi, có một ít chỗ lồi lõm, bên trong có hang động lớn, ánh lửa đỏ lập loè.

Hẳn là động dung nham.

Mộc Phàm chỉ nhìn một chút liền không để ý nữa, mà dời mắt về núi non phía dưới, một vùng hồ dung nham.

Dung nham nơi đó quay cuồng sôi trào, tản ra nhiệt độ bỏng cháy, thiếu đốt tất cả chung quanh.

Ở chỗ này, căn bản không có bất kỳ thực vật nào có thể sinh tồn ngoại trừ không ít Hỏa liên.

Những Hỏa liên này so với những gốc thu thập bên ngoài lúc nãy càng tươi đẹp hơn, màu sắc đỏ rực, lớn hơn cả cái đầu, hiển nhiên hiệu quả tốt hơn.

Mộc Phàm xem mà mê, nhưng trong lòng vẫn duy trì một tia cảnh giác.

Ở bên ngoài còn có một đầu dị thú có thể so với võ đạo tông sư nhân loại, không chừng nơi này có một ít dị thú cường đại hơn.

Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, miễn cho lật thuyền ở chỗ này.

Mộc Phàm cẩn thận tới gần, từ nơi này nhảy xuống, theo một ít chỗ dung nham đông lại, chạy như bay, dẫm lên dung nham khô đen mà đi.

Vèo!

Bóng người hiện lên, Mộc Phàm thuận tay rút một gốc Hỏa liên cực to, chuyển tay thu vào không gian chứa đựng.

Còn ba lô không gian thì hoàn toàn trống rỗng, Mộc Phàm chỉ dùng để ngụy trang.

“Phát hiện kết tinh hỏa diễm.”

Đang thu thập Hỏa liên, Mộc Phàm đột nhiên nghe thấy một tiếng nhắc nhở, Tiểu Linh phát tia sáng rà quét, ở vách nham thạch giữa hồ dung nham phía trước.

Nơi đó có một loại tinh thể màu đỏ, trong suốt, bên trong giống như có ngọn lửa đang chuyển động.

Mộc Phàm kinh ngạc, lần đầu tiên thấy kết tinh năng lượng đặc thù.

Đây là năng lượng đặc thù ngưng kết thành tinh thể, kết tinh hỏa diễm, ẩn chứa năng lượng hoả diễm cường đại, có thể thu thập.

“Thì ra đây là kết tinh hỏa diễm, tinh thể năng lượng đặc thù.” Mộc Phàm nhảy xuống, đôi tay bám trên vách đá.

Hắn nhìn kết tinh hỏa diễm gần trong gang tấc, từng khối như thủy tinh sinh trưởng trên nham thạch, từ bên trong ngưng kết ra.

Tới gần liền cảm giác một luồng sóng nhiệt bức người, kết tinh hỏa diễm có nhiệt độ từ một ngàn độ trở lên, có thể thiêu cháy rất nhiều đồ vật.

Nhưng Mộc Phàm lại không có để ý, chút nhiệt độ này không thương tổn hắn được hắn, không nói tới thân thể cường đại, trong cơ thể còn có luyện khí bao phủ toàn thân, căn bản không thể bị thương.

Cho nên Mộc Phàm không chút do dự trực tiếp duỗi tay bẻ một khối kết tinh hỏa diễm.

Răng rắc, tinh thể bị bẻ xuống, rút ra từ tầng nham thạch, như một viên thủy tinh trong suốt, tản ra ánh sáng màu đỏ.

“Quả nhiên ẩn chứa năng lượng rất lớn, nhưng lại quá táo bạo.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, cảm nhận được năng lượng sôi trào trong kết tinh hỏa diễm, lập tức hiểu được đây là hình thức ngưng đọng đặc biệt của năng lượng hoả diễm.

Là năng lượng hoả diễm cô đọng, mới ngưng kết năng thành lượng tinh thể, nhân loại có thể thu thập làm nguồn năng lượng sử dụng.

“Thứ tốt, thu thập thôi.”

Mộc Phàm không nói hai lời, đào khối kết tinh hỏa diễm tiếp theo, thu vào không gian chứa đựng vĩnh cửu.

Hắn không có dùng Nguyên lực thương để thu thập nguồn năng lượng, mà trực tiếp đào ra thu nguyên khối.

Vách đá nơi này, ước chừng trên trăm khối kết tinh hỏa diễm,

cũng đủ cho Mộc Phàm đào.

Bận rộn hơn nửa tiếng đồng hồ, Mộc Phàm mới đào hết hơn trăm viên kết tinh hỏa diễm, chỉ để lại vách đá gồ ghề lồi lõm.

Nhưng nơi này không chỉ có bao nhiêu đây thôi, một bên khác còn có từng mảng kết tinh hỏa diễm.

Mộc Phàm đào đủ rồi, tự nhiên không tiếp tục đào tinh thể, hắn vươn một bàn tay, lòng bàn tay bỗng trào ra từng tia sáng.

Tư...

Chỉ thấy một khối tinh thể bị ánh sáng chiếu rọi đột nhiên hòa tan, hóa thành một luồng năng lượng đặc thù, bị Nguyên lực thương hút vào.

Đây là cách dùng Nguyên lực thương, lấy phương thức thu về năng lượng nguyên tử trực tiếp thu thập năng lượng đặc thù đọng lại thành tinh thể.

Mà Nguyên lực thương không thể hấp thu năng lượng từ trong không khí, chỉ có thể thu thập năng lượng từ những tinh thể đặc thù này.

Tích tích tích...

Lúc này, trên cổ tay truyền đến tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm thấy trong ba khối năng lượng, có một khối hiển thị đang được bơm năng lượng.

Điều này cho biết năng lượng thu thập đang rót vào chứa đựng trong khối năng lượng.

Mộc Phàm quan sát một chút, một khối kết tinh hỏa diễm, có thể thu thập 100 điểm năng lượng, muốn thu thập đầy ba khối năng lượng, ước chừng 30 vạn điểm năng lượng, số lượng công việc không thấp a.

“Xem ra, chuyện thu thập năng lượng không dễ làm."

Nhìn đến điểm này, Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, một khối kết tinh

hỏa diễm mới thu được 100 điểm năng lượng thôi.

Muốn thu thập được 30 vạn điểm năng lượng, ít nhất phải thu thập 3000 khối kết tinh hỏa diễm.

Nhưng Mộc Phàm nhìn một vòng, nơi này nào có 3000 khối kết tinh hỏa diễm, nhiều nhất cũng chỉ khoảng một ngàn a.

Vừa mới trực tiếp đào đi hơn một trăm khối, số lượng kết tinh hỏa diễm ở đây cũng không phải rất nhiều, một ngàn khối chỉ có thể đổ đầy một khối năng lượng.

Tuy rằng như thế, nhưng Mộc Phàm vẫn là quyết định thu thập hết rồi mới rời đi.

Dù sao lần đầu tiên ra ngoài, không thu hết mà trở về thì lãng phí, vẫn nên thu sạch những khối kết tinh hỏa diễm này.

Cứ như vậy, Mộc Phàm ở chỗ sâu trong Liệt Diễm sơn mạch bắt đầu thu thập kết tinh hỏa diễm, một khối nối tiếp một khối, chuyển thành điểm năng lượng.

Không bao lâu, kết tinh hỏa diễm nơi đây giảm bớt rất nhiều, chỉ còn lại có chút ít.

Khi Mộc Phàm bò lên trên một vách đá, đang muốn thu thập một tảng kết tinh hỏa diễm to lớn phía trước, đột nhiên thấy nơi đó có một cái động dung nham.

Bên trong có từng khối kết tinh, đỏ rực, lập tức hấp dẫn ánh mắt hắn.

“Kết tinh hỏa diễm?”

Mộc Phàm kinh ngạc, trong động dung nham thế mà cũng có kết tinh hỏa diễm, dưới sự mừng rỡ hắn lập tức bò lên.

Kết quả vừa mới bò lên tới cửa động, chưa kịp xem xét, liền cảm giác từ trong động trong truyền đến từng đợt tiếng bén nhọn.

“Kỉ kỉ kỉ...”

Trong hang động có từng tiếng bén nhọn truyền đến, rất chói tai, sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm giác có vô số hơi thở từ bên trong chui ra.

Số lượng khổng lồ kinh người, rậm rạp, vừa rồi căn bản không có cảm giác được, hiện tại đột nhiên xuất hiện.

Giống như hắn đến gần đã kinh động thứ bên trong hang động dung nham.

“Không tốt!”

Mộc Phàm cảm thấy không ổn, xoay người nhảy xuống, trực tiếp nhảy từ trên vách đá dung nham xuống.

Rầm!

Mới vừa nhảy xuống, bên trong hang động liền có một dòng màu đỏ lao ra như nước chảy xiết, lao xao bay ra, rậm rạp trải đầy không trung.

Mộc Phàm xoay người nhìn, da đầu tức khắc tê dại.

Mấy thứ màu đỏ rậm rạp này là từng con dơi có hình thể khổng lồ.

“Hoả bức?”

Nhìn đến mấy thứ này, Mộc Phàm kinh ngạc, hắn nhận ra chúng nó, đúng là Hoả bức, từng con cái đầu cỡ một mét, thân cỡ hai mét.

“Kỉ...”

Đàn Hoả bức phát ra tiếng kêu chói tai, đột nhiên xoay tròn lao hướng tới chỗ Mộc Phàm, hàng trăm hàng ngàn con Hoả bức điên cuồng tấn công.

Chương 92: Hỏa bức biến dị

Hoả bức bay múa trời trời, từng con Hoả bức hình thể hơn hai thước, toàn thân đỏ như lửa, vộ cánh cuốn lên đốm lửa, sóng nhiệt cuồn cuộn.

Những con Hoả bức không chỉ có cái đầu thật lớn, hơn nữa lực lượng, tốc độ đều cực kỳ kinh người.

Võ giả Tôi thể bình thường đối phó một hai ba bốn con không thành vấn đề, nhưng một khi số lượng trên trăm, cả võ giả Tiên thiên cũng muốn ăn không tiêu.

Nếu là rậm rạp từ mấy trăm tới hơn ngàn con, dù võ giả Tiên thiên đều phải chạy trốn a.

Hưu!

Đột nhiên, một mũi tên nhọn xẹt ngang trời, phụt một tiếng xỏ xuyên qua hai con Hoả bức, đánh gục tại chỗ, thi thể rơi xuống dung nham.

“Kỉ...” Đàn Hoả bức sôi trào gào thét chói tai, điên cuồng nhào xuống bên này.

Chỉ thấy tay trái Mộc Phàm cầm cung, tay phải kéo cung, từng mũi tên nhọn ngưng tụ ra, luyện khí trong cơ thể hóa thành từng mũi tên nhọn bắn ra.

Hô hô hô...

Mỗi một mũi tên luyện khí xỏ xuyên qua một con Hoả bức, bắn chết tại chỗ.

Thậm chí có nhất tiễn song điêu, trên không trung không ngừng có thi thể Hoả rơi xuống, trên mặt dung nham chất đầy thi thể Hoả bức.

“Kỉ kỉ...” Hoả bức phát ra tiếng kêu bén nhọn, tựa như từng đợt sóng âm đánh tới.

Hô!

Mộc Phàm nhanh chóng lui về phía sau, dung nham phía trước bị sóng âm xung kích cuốn lên, thiếu chút nữa bao phủ hắn.

Còn may là tốc độ của Mộc Phàm rất nhanh, vừa lui vừa giương cung bắn, bắn chết một con lại một con Hoả bức, nhưng số lượng Hoả bức quá nhiều.

Rất mau, Mộc Phàm đã bị đàn Hoả bức bao phủ, vây quanh.

Oanh!

Ngay sau đó, đàn Hoả bức nổ tung, Hoả bức bị một luồng lực lượng cường đại đánh bay, có con chết tại chỗ, có con ngã xuống dung nham.

Mà Mộc Phàm căng ra một bức tường khí, cứng rắn đánh bay Hoả bức vây quanh, nhảy lên một vách núi cao mấy chục mét bên cạnh.

Hai chân hắn chạy nhanh dọc theo vách đá, trong tay không ngừng mở cung, chớp mắt lại bắn chết mười mấy con Hoả bức.

Nhưng số lượng Hoả bức càng ngày càng nhiều, trong động dung nham trào ra càng nhiều Hoả bức hơn, rậm rạp, như vô cùng vô tận.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm có chút khó khăn, số lượng quá nhiều.

Giết cũng giết không hết, nhiều lần bị đàn Hoả vây quanh, điên cuồng đánh tới, cuối cùng vẫn lần lượt bùng nổ, luyện khí từ trong cơ thể quét ra, đánh tan đàn Hoả bức.

“Kỉ kỉ kỉ kỉ...”

Rối loạn, toàn bộ vùng núi đều hỗn loạn, trên bầu trời rậm rạp vô số Hoả bức, từng con giương cánh che trời lấp đất.

Mộc Phàm xem mà da đầu tê dại, giết không hết, số lượng quá nhiều, thậm chí vượt quá tưởng tượng của hắn.

“Chạy thôi.”

Nhìn cảnh này, Mộc Phàm lựa chọn chuồn mất, dù sao chọi cứng với chúng nó cũng không sáng suốt, hơn nữa số lượng quá nhiều giết không hết.

Tiếp tục như vậy chính mình sẽ bị bào chết ở chỗ này.

“Kỉ...” Lúc này, một tiếng kêu rất chói tai truyền đến, làm lỗ tai của Mộc Phàm đau đớn.

Sắc mặt hắn thay đổi, quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy trong động dung nham có một bóng dáng màu lam bay ra, là một con dơi to cánh rộng khoảng năm mét.

Thân thể nó không giống những Hoả bức khác có màu đỏ mà là xanh thẳm, trên người có một ngọn lửa màu lam vờn quanh.

“Hoả bức biến dị: Chủng loại Hoả bức biến dị hiếm thấy, thực lực siêu mạnh, mức độ nguy hiểm cấp SS, mời chủ nhân lập tức rút lui.”

Lúc này, Tiểu Linh truyền đến một loạt tiếng cảnh báo làm Mộc Phàm giật mình.

Đây là một con Hoả bức biến dị, hơn nữa thực lực rất mạnh, cực kỳ nguy hiểm.

Ít nhất Mộc Phàm cảm giác được Hoả bức biến dị này có thể so với nhân loại cảnh giới Siêu phàm, trong lòng vui vẻ, hắn muốn săn giết nó.

Nhưng không chờ Mộc Phàm xoay người kéo cung săn giết, lại thấy trên vách núi, trong một loạt động dung nham truyền đến những tiếng động đáng sợ.

Rầm!

Gần như trong lúc Hoả bức biến dị xuất hiện, mười mấy động

dung nham đồng thời trào ra một mảng Hoả bức, rậm rạp nhiều không đếm xuể.

Nhìn lướt qua ít nhất phải hơn vạn Hoả bức cùng nhau ùa ra, hơn nữa số lượng còn đang tăng lên, như vô cùng vô tận.

Thấy một màn này, da đầu Mộc Phàm tê dại, không nói hai lời xoay người liền chạy.

Mấy vạn Hoả bức, còn có một con Hoả bức biến dị, thật sự là quá dọa người, Mộc Phàm cảm thấy trong 36 kế chạy là thượng sách.

Dù tự tin có thể đối kháng cấp Siêu phàm nhưng Mộc Phàm sẽ không ngu ngốc lưu lại đối kháng mấy vạn con Hoả bức, thậm chí có khả năng càng nhiều hơn nữa.

Ầm ầm ầm...

Đàn Hoả bức bạo động, dưới sự dẫn dắt của Hoả bức biến dị tựa như một dòng nước lũ cuồn cuộn quét qua, dẫn đến Liệt Diễm sơn mạch rung động kịch liệt.

Một dòng Hoả bức đáng sợ kia vô cùng dọa người, Mộc Phàm bị đuổi đến mặt đều tái rồi.

“Mẹ nó, ta cũng không đoạt lão bà của các ngươi, làm gì theo đuổi không bỏ?”

Mộc Phàm vừa cấp tốc chạy như bay, vừa thầm mắng, thỉnh thoảng quay đầu lại bắn ra một mũi tên, đáng tiếc Hoả bức biến dị đều tránh thoát, hoặc là bị Hoả bức bình thường dùng thân thể ngăn cản.

Điều này càng kích thích con Hoả bức biến dị kia, nó phát điên đuổi giết, mấy vạn con Hoả bức phía sau như ngọn lửa cuồn cuộn khủng bố quét tới.

Cảnh tượng thật sự chấn động lòng người, toàn bộ không trung bị bao phủ bởi màu đỏ rực, vô cùng đồ sộ.

“Còn đuổi sao?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Sao lại đuổi theo không bỏ, chẳng lẽ là vừa rồi thu thập quá nhiều kết tinh hoả diễm nên chọc giận những con Hoả bức này.

Chuyện này hiển nhiên không có khả năng, có lẽ là do hắn kinh động những con Hoả bức này, giết chết không ít nên chọc giận chúng nó mà thôi.

Tốc độ của Hoả bức rất mau, đặc biệt là con Hoả bức biến dị kia, may mà tốc độ của Mộc Phàm không chậm, dưới sự bùng nổ cấp tốc rốt cuộc kéo dài khoảng cách.

Cuối cùng Mộc Phàm trốn khỏi Liệt Diễm sơn mạch, rời xa khu vực trung tâm, dần dần Hoả bức không đuổi theo nữa, phần lớn đã từ bỏ.

Vẫn còn một bộ phận nhỏ còn đuổi theo, Hoả bức biến dị cầm đầu cuối cùng vẫn dừng lại, phát ra từng tiếng thét chói tai khủng bố.

Mộc Phàm ở xa xa mà nghe từng tiếng thét bén nhọn, trong lòng lạnh lẽo, con Hoả bức biến dị này có thực lực Siêu phàm.

Nếu một mình nó, Mộc Phàm tuyệt đối không sợ, thậm chí muốn đánh một trận để xem xét thực lực hiện tại nhưng số lượng Hoả bức quá nhiều.

“Mẹ mày, có bản lĩnh một mình tới đây a.” Mộc Phàm có chút bực bội mắng to một tiếng.

Hắn đứng ở vách núi bên này, ngắm nhìn chỗ sâu Liệt Diễm sơn mạch, con Hoả bức biến dị kia cũng không có đuổi theo, không rõ vì lý do gì, tóm lại đã ngừng truy đuổi.

Nó không ngừng bay múa trong không trung, phát ra từng tiếng thét chói tai phẫn nộ đối với Mộc Phàm bên này.

“Hệ thống, vì sao nó lại đuổi sát ta?”

Mộc Phàm không nghĩ ra, không thể không dò hỏi hệ thống.

Ai ngờ hệ thống đột nhiên trả lời một câu, thiếu chút nữa khiến hắn ngất xỉu.

“Ký chủ, căn cứ đặc tính của con Hoả bức biến dị này tính ra được kết quả, con Hoả bức biến dị này muốn bắt ngươi trở về để sinh sản.”

Lời này làm Mộc Phàm loạng choạng đứng không, trực tiếp ngã từ trên vách núi xuống.

Oanh!

Dung nham sôi trào, Mộc Phàm từ bên trong bò ra, trong miệng phun một ngụm dung nham.

“Phốc... Hệ thống, ngươi ra đây, đảm bảo không đánh chết ngươi.”

Mặt Mộc Phàm đều tái rồi, đây là chuyện gì?

Hệ thống lại nói con Hoả bức biến dị kia muốn bắt hắn về để sinh sản, ngươi đùa quá lố a.

“Ký chủ, bổn hệ thống căn cứ vào quá trình tính toán kỹ lưỡng ra được kết quả, không tin, ký chủ có thể trở lại thử một lần.”

Hệ thống nói một câu làm mặt Mộc Phàm tức khắc đen như đáy nồi, đỉnh đầu bốc khói.

Lời này làm cho hắn tức giận đến, thiếu chút nữa muốn liều mạng cùng hệ thống trong đầu.

“Quỷ mới tin ngươi.”

Mộc Phàm trợn trắng mắt, phủi phủi dung nham trên người, hai chân giẫm một cái nhảy lên vách núi, có chút dở khóc dở cười nhìn con Hoả bức biến dị đang phẫn nộ kêu to.

Cuối cùng nó vẫn bay trở về.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, nếu không phải có mấy vạn Hoả bức yểm hộ, chính mình đã sớm giết chết nó rồi.

“Thôi, đi chỗ khác hoàn thành nhiệm vụ thứ hai.”

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, xoay người rời đi, cẩn thận đi về

điểm truyền tống.

Ong!

Hắn mở trang bị truyền tống, bước vào trong đó, trở về học viện mới có thể đi nơi khác.

Chương 93: Giao nhiệm vụ

Học viện Thanh Bắc, trên quảng trường, truyền tống trận sáng lên, sau đó Mộc Phàm từ bên trong lặng yên hiện lên.

“Hô..., đi giao nhiệm vụ rồi lại làm nhiệm vụ tiếp theo.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu đi ra, đi về hướng một loạt khu dạy học trong học viện, nơi đó chính là chỗ học sinh giao nộp nhiệm vụ đã hoàn thành.

Chỉ có đăng ký giao nhiệm vụ, mới xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Đến gần nơi này, Mộc Phàm thấy không ít học sinh đã ở chỗ này giao nhiệm vụ.

Thật khéo, thế mà đụng phải người quen.

“Mộc Phàm?”

Mới vừa tiến đến, liền thấy vài người đi về phía hắn, Mộc Phàm kinh ngạc nhìn lại, thì ra là đồng học từ Nhị trung.

Đồng Tâm, còn có Hà Dĩnh, hai nữ sinh mặc đồ tác chiến, hiển nhiên là vừa mới trở về.

“Các ngươi cũng giao nhiệm vụ?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn các nàng.

Đồng Tâm cười nói: “Không sai, hai chúng ta vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ, thu thập một ít điểm năng lượng.”

“Ngươi tốt, ta tên Hà Dĩnh.”

Một nữ sinh khác đi tới, tự nhiên hào phóng giới thiệu chính mình.

Mộc Phàm gật gật đầu cười nói: “Ngươi tốt, hiện tại các ngươi học ban nào?”

“Ta chung ban với Hà Dĩnh, ban hai bình thường, không giống ngươi là học sinh ban tinh anh nha, hâm mộ chết đi được.”

Đồng Tâm có chút nghịch ngợm nói.

Mộc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: "Thật ra vào ban tinh anh ban rất dễ dàng, chỉ cần các ngươi đột phá Tiên thiên là có thể vào ban tinh anh."

Ai ngờ Đồng Tâm lại lắc đầu nói: "Ngươi thì đơn giản, nhưng đối với chúng ta mà nói vẫn có chút khó khăn, dù sao đột phá Tiên thiên cần phải tu luyện võ học cao cấp."

"Ta mới đổi từ học viện một bộ võ học cao cấp, chỉ vừa tu luyện, muốn đột phá cần ít nhất một tháng."

Lời Đồng Tâm nói, Mộc Phàm hiểu rõ.

Người thường muốn đột phá đều không đơn giản như vậy, cần phải tu luyện võ học cao cấp mới có thể đột phá, lại còn xem thiên phú của ngươi như thế nào.

Thiên phú tốt, tốc độ tu luyện liền nhanh, thiên phú bình thường cần tốn càng nhiều thời gian cùng tinh lực, thậm chí cần một lượng tài nguyên lớn.

Mộc Phàm suy tư gì đó, cảm giác mình được có được hệ thống chính là vận may lớn bằng trời, không có hệ thống, có lẽ mình vẫn là một con cá ướp muối a?

"Đúng rồi, Mộc Phàm, ngươi tới giao nhiệm vụ sao?" Đồng Tâm hỏi

Mộc Phàm từ trong suy nghĩ tỉnh lại, gật gật đầu, lập tức đi tới đại sảnh, trước một cửa sổ giao nhiệm vụ, nơi này có chuyên gia xử lý.

"Ta muốn giao nhiệm vụ."

Vừa đi tới Mộc Phàm nói thẳng chủ đề, đưa Nguyên lực thương lên, nhắm ngay một cái khí cụ tiếp nhận, bắt đầu vận chuyển điểm năng lượng.

Tích!

“1000 điểm năng lượng, nhiệm vụ học tập của ngài đã hoàn thành, khen thưởng 10 điểm học tập.”

Giao nhiệm vụ xong, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, hoàn thành một cái nhiệm vụ, còn có một nhiệm vụ học tập khác là săn giết một yêu thú, dị thú bất kỳ.

“Đây là thi thể Hoả bức.”

Tiếp theo, Mộc Phàm lấy ra một thi thể Hoả bức, dài gần hai mét, trực tiếp lấy ra làm kinh động rất nhiều đồng học chung quanh.

“Là Hoả bức!”

“Ồ, gia hỏa này thế mà gan dạ đi săn giết Hoả bức?”

“Nói giỡn, Hoả bức sống thành đàn, hắn dám một mình săn giết?”

Chung quanh không ít đồng học lập tức thầm hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi nhìn Mộc Phàm, giống như nhìn một quái vật.

Bởi vì rất nhiều người trong trường học đều có một nhận thức chung, đó chính là dị thú thành đàn không dễ chọc, thông thường sẽ không có người săn giết.

Một khi săn giết kinh động cả đàn dị thú, vậy sẽ rất nguy hiểm.

Đặc biệt là Hoả bức, được học viện xếp vào hàng cực kỳ nguy hiểm, rất ít người tình nguyện đi va chạm với Hoả bức.

Không nghĩ tới Mộc Phàm dám đi săn giết Hoả bức, chẳng lẽ không sợ bị Hoả bức vây quanh xé nát sao?

Mọi người kinh ngạc cảm thán gì đó thì hắn không thèm để ý, dưới ánh mắt kinh ngạc của tên đạo sư kia lại lấy ra mười gốc Hoả liên, giao một nhiệm vụ công cộng.

“Tích, thi thể một con Hoả bức, chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ học tập săn giết, khen thưởng 10 điểm học tập.”

“Mười gốc Hoả liên, chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ công cộng, khen thưởng 1 vạn điểm năng lượng.”

Mộc Phàm liên tiếp giao ba cái nhiệm vụ, hai nhiệm vụ học tập được khen thưởng 20 điểm học tập.

Cái gọi là điểm học tập, chính là một loại điểm tính toán trong việc học ở học viện, chỉ cần tích luỹ 100 điểm học tập, có thể đi lầu bốn thư viện, đổi được võ học, pháp thuật cao cấp quý giá.

“Mộc Phàm, ngươi đi săn giết Hoả bức?”

Giao nhiệm vụ xong, Mộc Phàm xoay người rời đi, nhưng bị Đồng Tâm ngăn lại, nàng rất kinh ngạc nhìn hắn.

Hà Dĩnh bên cạnh cũng tò mò nhìn hắn, xem ra thực lực của vị đồng học đến từ Nhị trung này so với bề ngoài còn cường đại hơn, sâu không lường được.

Mộc Phàm cười cười nói: “Hoả bức mà thôi, giết chết không ít, chỉ là số lượng quá nhiều nên ta trực tiếp chạy trốn.”

Hắn nói rất nhẹ nhàng, các đồng học chung quanh nghe được đều câm nín, thậm chí có người trợn trắng mắt, ngươi nghĩ là đang giết gà hả?

Nhưng vừa thấy Mộc Phàm thuộc ban tinh anh, mọi người đều không tiếp tục chú ý nữa, dù sao thực lực ban tinh anh vẫn rất cường đại.

“Mộc Phàm, nếu không chúng ta cùng nhau làm nhiệm vụ?”

Đồng Tâm đột nhiên phát ra lời mời.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới nàng sẽ mời hắn cùng làm nhiệm vụ.

Hà Dĩnh cũng kinh ngạc, bởi vì không ít đồng học muốn cùng các nàng kết đội làm nhiệm vụ, nhưng đều bị từ chối.

Ngay cả Đường Xán nàng cũng từ chối luôn, vì sao cố tình chủ động mời Mộc Phàm?

Mộc Phàm suy nghĩ nhanh rồi nói: “Không được, ta còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, không thể làm cùng các ngươi, lần sau đi.”

“Vậy được rồi.” Đồng Tâm có chút thất vọng.

Nhưng không kịp nói thêm gì, Mộc Phàm đã rời đi, hướng tới quảng trường trung tâm.

Nhìn thấy cảnh này, Đồng Tâm nói: “Hà Dĩnh, chúng ta đi thôi, đi hoàn thành nhiệm vụ.”

Hai người cũng đi về phía quảng trường, đi tới nơi này, vừa lúc nhìn thấy Mộc Phàm đi lên truyền tống trận.

Ở bên ngoài, hai người thấy Mộc Phàm lựa chọn một vị trí truyền tống, sau khi xác nhận bị trừ 100 điểm năng lượng làm phí truyền tống.

Hưu!

Ngay sau đó, bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên, biến mất không thấy.

“Vĩnh Đông chi địa.”

Đồng Tâm kinh ngạc, vừa mới thấy Mộc Phàm lựa chọn điểm truyền tống, đúng là Vĩnh Đông chi địa.

Hai người liếc nhau, đều kinh ngạc.

Bởi vì các nàng cũng phải đi Vĩnh Đông chi địa.

Chẳng qua Vĩnh Đông chi địa có mấy điểm truyền tống, không biết Mộc Phàm lựa chọn điểm truyền tống nào.

“Cho ngươi cố ý trốn ta, hừ, đi, chúng ta theo sau làm nhiệm vụ.”

Trên mặt Đồng Tâm hiện lên sự vui vẻ, nói xong trực tiếp đi vào chỗ truyền tống.

Hai người tiêu hao 200 điểm năng lượng, chớp mắt bị ánh sáng bao vây, nhoáng lên liền biến mất.

Cách đó không xa, có một người ở trong đám người, thấy hai người biến mất, sau đó đi tới.

“Đồng Tâm, Mộc Phàm có cái gì tốt, hắn căn bản không có năng lực giúp ngươi, trên đời này chỉ ta mới có thể giúp ngươi, chỉ một mình ta.”

Đường Xán nhìn chỗ truyền tống, sắc mặt lạnh lẽo.

Hắn hừ lạnh một tiếng, cũng đi vào chỗ truyền tống, xác định địa điểm, lập tức truyền tống đi mất.

Địa điểm mà hắn lựa chọn giống như hai người Đồng Tâm.

Mấy người đều lựa chọn Vĩnh Đông chi địa, bắt đầu nhiệm vụ của từng người!

Chương 94: Vĩnh Đông, Băng giải

Thiên địa đầy băng tuyết, có một tòa núi tuyết ở giữa, dựng mấy cây cột băng trong suốt.

Những trụ băng này hiện lên nhiều hoa văn.

Bá!

Đột nhiên, trung tâm trụ băng sáng lên, ngay sau đó từ bên trong hiện lên một bóng người, người tới đúng là Mộc Phàm.

“Hít hà... !”

Vừa ra tới, Mộc Phàm hít sâu một hơi, lại phun ra một hơi, thế mà phun ra luồng sương mù dài mấy thước.

“Thời tiết thật lạnh.”

Mộc Phàm quan sát bốn phía, kinh ngạc cảm thán nơi này quá lạnh, đánh giá nhiệt độ nơi này.

Phải biết rằng, địa phương lạnh nhất địa cầu là Nam cực, nhiệt độ cũng chỉ mới âm hơn tám mươi, nơi này sắp lạnh bằng Nam cực rồi.

Đương nhiên Mộc Phàm biết rõ nhiệt độ nơi này còn không tính là thấp, trong tin tức Tiểu Linh ghi lại, có vài địa phương đạt tới âm một trăm tám mươi độ, quá khủng bố.

Tóm lại, nơi này chính là một vùng thiên địa băng tuyết, gọi là Vĩnh Đông chi địa.

Ở tư liệu Tiểu Linh ghi chép, trong Vĩnh Đông chi địa ẩn chứa vô số nguy hiểm, nguy hiểm không chỉ từ sự rét lạnh của nơi này.

Càng quan trọng là nơi này có rất nhiều sinh vật nguy hiểm tồn tại, thậm chí có một ít dị thú đáng sợ làm Siêu phàm giả nhân loại chùn bước.

Nhưng nơi này có tài nguyên phong phú, là thiên đường của vô số

nhà thám hiểm.

“Tiểu Linh, cho ta xem phạm vi sinh tồn hoạt động của Băng giải ở Vĩnh Đông chi địa.”

Mộc Phàm trực tiếp phân phó trí tiệ nhân tạo Tiểu Linh, tìm vị trí hoạt động của Băng giải, trong học viện ghi chép rất nhiều.

Dù sao thì đã có rất nhiều người làm nhiệm vụ như vậy, ghi chép vài địa điểm, giúp cho các đồng học có thể tìm vị trí chính xác hoàn thành nhiệm vụ học tập.

“Tích...”

Chỉ thấy Tiểu Linh mở một màn hình chiếu, bên trên hiện lên một cái bản đồ.

Mà khi Mộc Phàm nhìn đến bản đồ này, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, bởi vì trên bản đồ có một khu vực lớn hoàn toàn màu đen.

“Tiểu Linh, trên bản đồ có một vùng màu đen mang ý nghĩa gì?” Trong lòng Mộc Phàm đã có phán đoán, nhưng vẫn hỏi.

Chỉ nghe Tiểu Linh giải thích: “Chủ nhân, màu đen là khu vực chưa từng dò xét, khu vực nằm ngoài phạm vi dò xét ở Vĩnh Đông chi địa.”

“Căn cứ theo tính toán, khu vực dò xét trên toàn bộ Vĩnh Đông chi địa không đến một phần ngàn, còn có vô số khu vực không biết, chưa từng thăm dò.”

Lời Tiểu Linh giải thích khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện trên bầu trời treo một mặt trăng kỳ quái, không phải mặt trời, rất giống một vầng trăng.

Chỉ là ánh trăng này có chút quỷ dị, màu đen tròn tròn, tản ra một loại hơi thở cô quạnh lạnh lẽo, khiến cho người ta rét lạnh.

“Mặt trăng màu đen, mặt trời màu đen ở dị vực rốt cuộc là chuyện gì?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong lòng có muôn vàn thắc mắc.

Dị vực, rốt cuộc tồn tại ở nơi nào, là một tinh cầu sao?

Hắn rất tò mò, mở miệng hỏi: “Tiểu Linh, dị vực rốt cuộc là thế giới như thế nào, là tinh cầu giống như địa cầu sao?”

“Chủ nhân, tư liệu không được đầy đủ, việc thăm dò dị vực chưa từng ngừng lại, nhưng chưa từng có tin tức chính xác chứng minh dị vực là tinh cầu.”

“Bởi vì người cường đại nhất nhân loại trước mắt đều không thể bay cao hơn mười vạn dặm trên không trung dị vực, nơi đó là một vùng cấm.”

Tiểu Linh trả lời làm Mộc Phàm chấn động, có chút hoảng sợ.

Hắn yên lặng nhìn mặt trăng màu đen trên bầu trời kia, bỗng nhiên dò hỏi hệ thống trong đầu.

“Hệ thống, ngươi có thể rà quét tình huống thật sự của dị vực sao, có phải là một viên tinh cầu hay không?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống, rất chờ mong.

Ai ngờ hệ thống lại hắt cho hắn một chậu nước lạnh.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, xin lỗi, bổn hệ thống chỉ có thể rà quét tình huống trong phạm vi một trăm mét quanh ngươi.”

“Gì mà phế như vậy?” Mộc Phàm có chút cạn lời, thậm chí trợn mắt há hốc mồm.

Hắn không tin, hệ thống cường đại như vậy, vì sao chỉ có thể rà quét trong phạm vi một trăm mét, đùa cái gì vậy a.

“Không phải bổn hệ thống phế, là ký chủ hạn chế hệ thống, mời nỗ lực nạp phí nhiều hơn thăng cấp hệ thống, mở ra công năng càng cao cấp hơn.”

Hệ thống trả lời làm trong lòng Mộc Phàm có chút buồn bực, lại là tiền tiền tiền.

“Hệ thống, không nói chuyện tiền, chúng ta vẫn là bằng hữu đó.” Mộc Phàm liếc mắt một cái.

Không để ý tới hệ thống trong đầu, Mộc Phàm hít sâu một hơi, cảm thụ được sự rét lạnh của nơi này, người bình thường đi tới nơi này chắc chắn sẽ bị đông chết.

Nhưng đối với võ giả tu luyện thành công như Mộc Phàm hay là người tu chân mà nói, nhiệt độ thấp căn bản không có ảnh hưởng gì.

Hắn đi ra khỏi điểm truyền, đón bão tuyết đầy trời ù ù thổi qua, cảm giác một trận mát lạnh rất sảng khoái, giống như điều hòa thổi, thậm chí càng thoải mái hơn.

“Tiểu Linh, dẫn đường.”

Mộc Phàm phân phó một tiếng, Tiểu Linh lập tức động cánh bay theo một hướng, đi đến khu vực mà bản đồ thể hiện.

Nơi đó có Băng giải, qua giết mấy con, móc ra Băng châu trong cơ thể Băng giải là có thể trở về giao nhiệm vụ.

Điểm truyền tống cách khu vực kia cũng không phải là quá xa, chỉ tốn mười phút, từ xa xa Mộc Phàm liền thấy một hồ băng.

Đúng vậy, trong thiên địa băng tuyết nhìn thấy một hồ băng.

Cái hồ này bị đông lại, nhưng dưới lớp băng lại có nước lỏng, phía dưới chính là một cái hồ.

Ở trong hồ có một loại sinh vật đặc thù sinh sống, Băng giải.

Loại Băng giải này toàn thân mọc đầy gai băng, thân thể trong suốt, cái đầu rất to, nhưng không thể ăn.

Bởi vì những con Băng giải này không chỉ có độc, hơn nữa trên người không bao nhiêu thịt, đều là lớp vỏ như băng, có giá trị nhất chính là Băng châu trong cơ thể chúng nó.

“Ở nơi này sao?” Mộc Phàm đi tới trước hồ băng.

Hắn quan sát hồ băng trước mắt, bề mặt bị đông lại thành băng, tầng băng dưới chân thật dày, một tầng ít nhất một mét, thậm chí càng dày hơn.

Oanh!

Không chờ Mộc Phàm phản ứng, lớp băng dưới chân ầm vang một tiếng nổ tung, từ phía dưới có một cái càng thật lớn thò ra, nhắm ngay Mộc Phàm hung hăng kẹp lại.

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, giẫm mạnh một cái nhanh lui về phía sau hơn mười mét mới dừng lại, giương mắt nhìn, vị trí hắn vừa đứng có một con sinh vật thật lớn bò ra.

Sinh vật này màu xanh lam, đầu cực kỳ lớn, hai cái càng cực to múa may, gõ một cái trên mặt băng, gõ ra một cái hố.

Đó là Băng giải!

Cọc cọc!

Càng của Băng giải kẹp mở cọc cọc, hai con mắt dựng thẳng lên, trừng Mộc Phàm, giống như phát hiện con mồi ngon miệng, điên cuồng vọt tới.

Băng giải này khác với tất cả loại cua trên địa cầu, toàn thân bao phủ bởi gai băng thật dày, rất cứng rắn, đao thương bất nhập.

Hưu!

Ngay sau đó, Mộc Phàm kéo cung ra bắn một mũi tên, nháy mắt xỏ xuyên qua con Băng giải kia.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh", đầu Băng giải trực tiếp nổ tung, toàn bộ thân thể lật ngửa, hai càng thật lớn còn đang kẹp kẹp.

Đáng tiếc kẹp vài cái thì không còn tiếng động, đi đời nhà ma.

"Cũng không ra sao a." Mộc Phàm nói thầm một câu, đi lại đánh giá con Băng giải này.

Nó thật sự rất lớn, nhẹ nhàng dùng cung gõ gõ phát ra từng tiếng

vang trong trẻo, lớp vỏ cứng rắn rất khó phá hư.

Nhưng vẫn bị một mũi tên của Mộc Phàm hạ gục trong nháy mắt.

“Móc Băng châu ra thôi.”

Mộc Phàm nói xong, cầm chiến đao siêu hợp kim bổ tới, răng rắc trảm nứt vỏ ngoài của Băng giải, móc ra từ trong bụng một hạt châu tròn tròn.

Cầm ở trong tay chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh, người thường cầm phải chắc chắn bị đóng băng tại chỗ.

“Đây là Băng châu?” Mộc Phàm kinh ngạc, bên trong có hàn khí rất mạnh.

Nhưng đối với hắn mà nói chẳng có gì, căn bản không để ý cổ hàn khí kia.

Băng châu to cỡ bóng bàn, trong suốt, hắn quan sát một hồi liền thu lại.

“Còn có Băng giải hay không?”

Mộc Phàm nhìn lớp băng dưới chân, thấy lờ mờ dưới lớp băng có thứ gì đó đang ở nhanh chóng tiến lại đây.

Oanh!

Hắn nhấc chân dậm một cái, lớp băng nổ tung, lộ ra một cái hố to, bên trong bọt nước tung toé, rất mau đông lại thành bông tuyết rơi xuống.

Lộc cộc...

Trên mặt nước nổi vô số bong bóng, khí lạnh bốc lên, rất mau, từng con cua có hình thể khổng lồ xông ra.

Những con cua này đúng là sinh vật độc đáo của nơi này, Băng giải.

Con nhỏ nhất cũng dài đến một mét, toàn thân màu xanh lam, lấp

lánh, cả người bao trùm một tầng băng thật dày.

Chúng nó có thể phun ra vô số bong bóng lạnh lẽo, có thể đông một người thành băng tại chỗ.

Xôn xao!

Từng con Băng giải bò ra, nhanh nhào hướng tới Mộc Phàm, giống như một tổ ong nghe thấy được mùi tanh của dã thú.

Chương 95: Băng tinh

Rầm!

Dưới mặt băng, vô số Băng giải bò ra, rậm rạp, từng con vô cùng to, vung càng lớn chạy như bay hướng tới Mộc Phàm.

“Tới đúng lúc lắm!”

Đối mặt với cả đàn Băng giải vọt tới, Mộc Phàm không hoảng hốt chút nào, trực tiếp mở cung bắn ra từng mũi tên luyện khí.

Hô hô hô...

Theo Mộc Phàm kéo cung bắn ra từng luồng sáng, mũi tên nhọn nháy mắt xỏ xuyên qua từng con Băng giải, bắn chết tại chỗ.

Những con Băng giải này có thực lực không tồi, hơn nữa phòng ngự rất cường đại, võ giả Tôi thể đối mặt với chúng nó nếu một một còn có thể đánh, thậm chí chém giết.

Nhưng đối mặt với một đàn, sẽ bị xé nát.

Cạc cạc cạc...

Trên mặt băng, Băng giải kết bè kết đội ào ào nhào tới, múa may càng lớn đánh tới Mộc Phàm, như đại quân kích động, làm da đầu người ta tê dại.

Nhưng Mộc Phàm vừa lui về phía sau vừa kéo cung bắn giết, không rõ đã giết bao nhiêu con Băng giải.

Tóm lại, những con Băng giải này chỉ cần dùng một mũi tên là có thể hạ gục một con trong nháy mắt, chúng căn bản không thể tới gần Mộc Phàm, cho dù có một vài con tới gần đều bị một chân đá nát đầu bay ra ngoài.

Phanh!

Khi Mộc Phàm dẫm nát đầu vài con Băng giải, Băng giải dưới hồ không còn tràn ra nữa, giống như đã biết người này không dễ

chọc, sôi nổi lui lại.

Chúng nó lui về trong hồ, rất mau, vô số bong bóng trào ra, đông lại cái lỗ thủng kia, lần nữa hóa thành một tầng băng thật dày.

Chỉ để lại thi thể Băng giải nằm đầy trên mặt băng.

“Quá nhẹ nhàng.”

Mộc Phàm cười cười cất cung, lấy chiến đao siêu hợp kim ra, từng đao từng đao mổ bụng Băng giải, lấy Băng châu.

“A, kỳ quái, vì sao có con không có Băng châu?”

Hắn kinh ngạc nhìn những con Băng giải này, có thi thể Băng giải không phát hiện Băng châu, rất kỳ quái?

Quả nhiên, lại có thêm vài con Băng giải cũng không có Băng châu, không rõ là vì sao, Mộc Phàm không thèm để ý nữa, tiếp tục thu thập.

Những Băng châu này có rất nhiều tác dụng, có thể lấy hàn khí bên trong ra, thậm chí dùng để chế tác công cụ tránh nóng.

Gom một đống Băng châu lại, so với tủ lạnh còn tốt hơn.

“Thật sự không tồi.”

Mộc Phàm gật gật đầu, mổ bụng từng con từng con, thu thập Băng châu, bận rộn một hồi tổng cộng thu hoạch được ba mươi viên Băng châu.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất kinh ngạc, vừa rồi giết ít nhất trên trăm con Băng giải, thế nhưng chỉ được ba mươi viên Băng châu, xem ra không phải mỗi một con Băng giải đều có thể tạo ra Băng châu.

Nhưng đã thu thập Băng châu xong, Mộc Phàm cũng không tiếp tục mà muốn đi những khi vực khác ở Vĩnh Đông chi địa nhìn xem.

“Tiểu Linh, nơi này có kết tinh năng lượng đặc thù sao?”

Mộc Phàm mở miệng dò hỏi.

“Chủ nhân, cách khoảng mười dặm ở phía đông, có một mảnh hồ vĩnh viễn không kết băng, nơi đó có băng tinh đặc thù, nhưng có nguy hiểm.”

Tiểu Linh nói xong không quên nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm nhìn nhìn chỗ trên bản đồ Tiểu Linh chiếu lên, lập tức chạy hướng tới nơi đó.

Khoảng cách rút ngắn trong giây lát, không bao lâu, Mộc Phàm liền tới cái hồ thần kỳ vĩnh viễn không kết băng kia.

Ở phía trước, có một hồ nước kỳ dị, khí lạnh bốc lên, trên mặt nước có từng luồng sương mù, nhiệt độ rất thấp.

Ngảy cả Mộc Phàm, khi đi tới nơi này đều cảm giác cả người bắt đầu ngưng kết một lớp băng mỏng, như sắp đóng băng, luyện khí trong cơ thể không ngừng sôi trào, chảy xuôi toàn thân mới ngăn trở luồng hàn khí này.

“Hàn khí thật đáng sợ.” Mộc Phàm thầm hít một hơi.

Hắn cảm giác dù là võ giả Tiên thiên đỉnh phong tới đây, thậm chí người tu chân Kim Đan kỳ đều có khả năng bị đông lại.

Có thể thấy được hàn khí ở nơi này khủng bố cỡ nào.

Nhưng dưới nhiệt độ thấp đến mức đáng sợ như vậy, một hồ nước nhỏ lại không bị đóng băng, rất kỳ quái.

“Sao hồ nhỏ này không kết băng?”

Mộc Phàm tò mò, cẩn thận đi lên đi, quan sát nước trong hồ.

Nước hồ trong suốt, không ngừng toá ra khí lạnh khủng bố, hút một ngụm đều cảm giác ngũ tạng lục phủ muốn đông lại.

Tê!

Mộc Phàm cẩn thận thò một ngón tay vào nước hồ, tức khắc cảm

giác lạnh lẽo đến tận xương, ngón tay trực tiếp đông thành băng.

Thậm chí còn lan tới bàn tay, cánh tay, xuất hiện một lớp băng mỏng, tay cứng đờ.

Còn may là Mộc Phàm đã sớm có chuẩn bị, trên tay ngưng tụ luyện khí cường đại mới không bị tổn thương, chấn vỡ nát lớp băng trên ngón tay, khôi phục lại bình thường.

“Hàn khí thật đáng sợ, quá khủng bố.”

Mộc Phàm đầy sự nghi ngờ nhìn hồ nhỏ trước mắt, cảm giác giống như nitơ lỏng?

Bốn phía quanh hồ nhỏ có ngưng kết từng khối băng kỳ dị màu xanh tím, toả ra hàn khí vô tận.

“Đây là băng tinh a?”

Hắn tò mò đi tới gần, quả nhiên giống hình ảnh trong tin tức mà Tiểu Linh cung cấp, kết tinh năng lượng đặc thù, một loại băng tinh.

Đây là do hàn khí ngưng kết thành tảng băng, ẩn chứa năng lượng hàn khí cường đại, có thể trích ra năng lượng đặc thù.

Còn có thể thu thập về làm tài liệu ứng dụng, tóm lại được sử dụng rộng rãi, là một loại tài liệu, tinh thể năng lượng cực kỳ quý giá.

Phát hiện băng tinh, Mộc Phàm tự nhiên không buông tha, bắt đầu thu thập.

Đầu tiên chính là đào từng khối băng tinh này ra, thu vào không gian chứa đựng vĩnh cửu.

Tại bốn phía hồ nhỏ đặc biệt này ngưng tụ không ít băng tinh, nhưng cũng chỉ có mười mấy khối mà thôi.

Chớp mắt đã bị Mộc Phàm thu thập hết.

“Số lượng quá ít, Tiểu Linh, nơi nào có nữa?” Mộc Phàm thu thập

xong rồi, cảm thấy không hài lòng.

Mới thu thập được mười mấy viên băng tinh, còn chưa đủ cho mình nghiên cứu luyện tập dùng luyện khí, tự nhiên muốn thu thập càng nhiều băng tinh hơn.

“Chủ nhân, ở nơi cao nhất Vĩnh Đông chi địa còn có một hồ nhỏ thế này, nhưng nơi đó quá nguy hiểm, không khuyến khích chủ nhân đặt chân.”

Tiểu Linh cung cấp một tin tức, nhưng lại kèm theo cảnh cáo.

Nơi đó có nguy hiểm, không khuyến khích Mộc Phàm tiến vào nơi đó.

Nhưng Mộc Phàm tự nhiên sẽ không nghe, hắn tự tin với thực lực của chính mình, bay thẳng đến chỗ Tiểu Linh cung cấp.

Nơi đó là khu vực trung tâm Vĩnh Đông chi địa, nhiệt độ càng thấp hơn, cực kỳ khủng bố.

Hô...

Càng đi hướng về bên trong, cảm giác gió lốc càng mạnh, bão tuyết thổi tới càng nhiều, khí lạnh cuồn cuộn quét qua, Mộc Phàm không thể không căng tường khí ra.

“Hoàn cảnh thật ác liệt, trách không được lại nói nguy hiểm.”

Mộc Phàm đi từng bước từng bước, chống chọi bão tuyết đáng sợ đi vào khu vực trung tâm.

Dần dần, Mộc Phàm bước lên trên một tòa núi băng, rốt cuộc thấy chỗ mà Tiểu Linh đề cập tới.

Nơi đó bao phủ một tầng khí lạnh, sương mù bốc hơi, bao vây khu vực kia, hoàn toàn không thấy không rõ tình huống bên trong.

Đứng ở chỗ này, Mộc Phàm có thể cảm nhận được nơi đó truyền đến một loại nguy cơ, như có như không.

“Bên trong có nguy hiểm, đề nghị chủ nhân lập tức rời đi.”

Tiểu Linh lần lượt cảnh cáo, Mộc Phàm vẫn không nghe.

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm một khu vực sương mù bao phủ, chắc chắn nơi đó ẩn giấu nguy hiểm.

Nhưng cũng có một ít tài nguyên trân quý, băng tinh chỉ là một loại trong đó, căn cứ theo tư liệu Tiểu Linh ghi lại, có người từng thấy Băng tinh chi nguyên ở đó.

Cái gọi là Băng tinh chi nguyên chính là một loại băng tinh càng cao cấp hơn, ẩn chứa năng lượng hàn khí cường đại hơn, rất đặc thù, hơn nữa rất hiếm.

“Tích tích... Tiểu Linh bị hàn khí ăn mòn, bị ảnh hưởng, không thể hoạt động bình thường.”

Lúc này, Tiểu Linh đột nhiên truyền đến từng tiếng cảnh báo, rất nhanh không thể hoạt động nữa, bay trở về hóa thành một quả cầu kim loại, rơi trên tay Mộc Phàm.

Nhìn Tiểu Linh đã ngưng hoạt động, Mộc Phàm cạn lời, xem ra hàn khí quá mạnh có thể ảnh hưởng đến Tiểu Linh.

Bất đắc dĩ đành phải thu hồi lại, Mộc Phàm một mình đi tới khu vực hồ nước có sương mù bao phủ.

Hắn đi vào trong đó, xuyên qua sương mù mông lung màu trắng.

Mới vừa tiến đến, liền cảm giác chấn động, hàn khí khủng bố ập vào mặt, nháy mắt đóng băng cả người hắn.

Chương 96: Hàn băng chi thụ

Ca ca...

Mộc Phàm vừa tiến đến, thân thể đã bị hàn khí đông lại thành tượng băng, đứng ở đó không nhúc nhích.

Trong lớp băng, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm phía trước.

Ở hồ nhỏ trên đỉnh núi tuyết, hắn thấy được một màn cực kỳ chấn động, không thể tin vào hai mắt của mình, giống như nhìn nhầm rồi.

“Đó là cái gì?” Mộc Phàm khiếp sợ.

Tuy rằng bị đông lại thành tượng băng, nhưng hắn không bị gì cả, toàn thân được bao phủ bởi luyện khí, căn bản không có bị thương.

Hắn chỉ là bị cảnh tượng trước mắt gây chấn động mà thôi.

Ở trước mặt hắn có một núi tuyết thật lớn, nơi đó có một cái hồ, nước bên trong cũng không bị đông lại.

Đây cũng không phải nguyên nhân khiến hắn khiếp sợ, ở trên mặt hồ có một vật rất lớn đang lơ lửng.

Nhìn kỹ là một cây đại thụ.

Không sai, một cây to lơ lửng trong không trung.

Hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, ngây ngốc nhìn gốc cây kia, thân cây lập loè ánh sáng xanh thẳm, như một tượng băng.

Mà nhánh cây có đầy lá tươi tốt, từng mảnh lá trong suốt như băng, bên trên có từng đóa hoa băng kỳ dị.

Toàn bộ cây này cao khoảng ba mươi mét, dưới thân cây có bộ rễ rậm rạp, kết lại với nhau, lơ lửng một cách quỷ dị giữa không trung.

Mà bộ rễ không hề cắm vào bùn đất, hoàn toàn ở giữa không trung, bộ rễ bao vây lấy một khối băng tinh thật lớn.

Cây này sinh trưởng quỷ dị như vậy, Mộc Phàm xem mà trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

Bởi vì hắn chưa bao giờ gặp qua cây mọc trong không trung, quá ngạc nhiên.

“Đây là cây gì?” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, muốn hỏi Tiểu Linh lại chợt nhớ nó đã ngưng hoạt động.

Nhưng Mộc Phàm vẫn có thể dò hỏi hệ thống trong cơ thể.

“Ký chủ, tư liệu hệ thống không được đầy đủ, không thể giải đáp vấn đề của ngươi.” Hệ thống trả lời rất dứt khoát.

Ai ngờ cả hệ thống cũng không biết, Mộc Phàm có chút câm nín, dở khóc dở cười, còn tưởng rằng hệ thống là toàn trí toàn năng a.

Kết quả đều thất vọng.

Mộc Phàm rất tò mò, cây này làm như thế nào để lơ lửng ở giữa không trung, thậm chí sinh trưởng ở nơi đó, làm sao sống sót?

Phanh!

Chỉ thấy thân hình Mộc Phàm rung động, băng đóng trên cơ thể lập tức vỡ nát, khôi phục tự do, duỗi đôi tay, vận động hân thể một chút.

Mộc Phàm vặn vẹo cổ, nhìn gốc cây kỳ dị kia.

Trong lòng Mộc Phàm toát ra một suy nghĩ, mang cây này về, để vào không gian ký túc xá của mình, chẳng phải càng tốt hơn sao.

“Đóng gói mang đi?”

Mộc Phàm liếm liếm môi, cười hắc hắc, coi trọng gốc cây kia.

Nhưng hắn vẫn rất cẩn thận, bởi vì Tiểu Linh đã nhắc nhở nơi này có nguy hiểm, rốt cuộc ẩn giấu nguy hiểm như thế nào, còn chưa

rõ ràng lắm.

Cho nên Mộc Phàm thật cẩn thận tới gần đỉnh núi băng, từng bước một từ nơi này bò lên trên.

Khi Mộc Phàm bò lên tới đỉnh núi, cảm nhận được nguy cơ càng mãnh liệt hơn, hàn khí thổi quét qua, đóng băng thân thể hắn.

Thậm chí khiến luyện khí trong cơ thể đang chuyển động trở nên chậm lại, giống như muốn ngừng, Mộc Phàm giật mình lập tức dừng lại.

“Thật nhiều băng tinh.”

Đi tới gần hồ nhỏ, Mộc Phàm thấy chung quanh ngưng kết từng khối tinh thể kỳ dị, đúng là băng tinh, hàn khí bức người.

Mộc Phàm không nhiều lời, trước tiên thu thập, đào từng khối băng tinh thu vào trong không gian chứa đựng.

Đào khoảng mấy trăm viên mới thu tay lại, sau dùng Nguyên lực thương bắt đầu thu thập năng lượng đặc thù, một viên băng tinh có thể thu được 100 điểm năng lượng.

Rất nhanh, Mộc Phàm liền góp nhặt hơn hai vạn điểm năng lượng, cuối cùng lấp đầy khối năng lượng thứ nhất.

“Điểm năng lượng cũng dễ thu thập nha.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Hắn không nghĩ tới, người giống như hắn căn bản không có mấy ai, toàn bộ học viện Thanh Bắc không có quái vật hình người như hắn.

Mặc kệ chuyện khác, Mộc Phàm thu thập băng tinh xong, ánh mắt dừng ở gốc cây to kỳ dị lơ lửng phía trên mặt hồ.

Hắn muốn đóng gói mang đi, có thể thu vào không gian chứa đựng của hệ thống, chỉ cần có thể lại gần, chạm tay vào là có thể mang đi.

Mộc Phàm liếm liếm môi, chuẩn bị hành động.

Hắn nhìn nhìn khoảng cách giữa cây này và mặt đất, khoảng mười lăm mét, bộ rễ mặt trên quấn quanh một khối băng tinh cực to.

Ngay từ đầu Mộc Phàm còn không có chú ý, nhưng thực mau liền ý thức được thứ này bất phàm, có lẽ nó chính là thứ giúp cho cây này trôi nổi trên không trung.

Hoặc là cây này có thể cắm rễ sinh trưởng trong không trung chính là dựa vào này một khối băng tinh cực to này cung cấp dinh dưỡng.

“Chẳng lẽ là băng tinh loại to?” Trong lòng Mộc Phàm xuất hiện một ý nghĩ.

Nhưng rất nhanh liền phủ nhận, nhìn như là băng tinh, nhưng tuyệt đối không phải băng tinh, bởi vì hơi thở từ nó toả ra so với băng tinh mà nói mãnh liệt hơn gấp trăm lần.

Hắn ý thức được điều gì, sắc mặt khẽ thay đổi, ánh mắt nóng rực.

“Chẳng lẽ là... Băng tinh chi nguyên?”

Mộc Phàm kinh hô một tiếng, hô hấp trở nên dồn dập.

Nếu suy đoán là chính xác, lần này thật sự phát tài.

Băng tinh chi nguyên, Băng tinh chi nguyên to cỡ ngón út là có thể bán được một cái giá trên trời, mà trước mắt có một khối thật lớn lơ lửng trong không trung.

Nhìn tổng thể của nó, ít nhất là mười mét, lơ lửng trong không trung, bị vô số sợi rễ quấn quanh, tản ra hàn khí lạnh thấu xương.

Luồng hàn khí này làm người ta không dám tới gần.

Mộc Phàm chắc chắn đây là bảo vật, mặc kệ nó là thứ gì, nhất định là một bảo bối.

Bao gồm cả gốc cây to kỳ lạ kia đều là bảo vật hiếm có, nhất định phải đóng gói mang đi, đây là ý tưởng lớn nhất hiện giờ của Mộc Phàm.

Vèo!

Ngay sau đó, Mộc Phàm giẫm chân, cả người nhảy dựng lên cao, nhảy lên hơn mười mét tới gần.

Lần nhảy này, liền xuất hiện chuyện xấu.

Ầm vang!

Mộc Phàm mới vừa nhảy lên, còn chưa có đặt chân, liền thấy hồ nước phía dưới nổi lên một đám bọt sóng, nháy mắt bắn tới.

Mộc Phàm ở giữa không trung không kịp trốn tránh, trực tiếp bị luồng nước lạnh bao phủ, nháy mắt hóa thành một tượng băng cứng ngắc.

“Không tốt!”

Trong lòng Mộc Phàm thầm than một tiếng không ổn, không chờ tượng băng nứt vỡ, trong hồ liền có một cái đầu cực to lao ra nhắm ngay Mộc Phàm đang ở giữa không trung, hung hăng húc tới.

Một tiếng ầm, Mộc Phàm đã thành tượng băng bị đâm bay ra ngoài, cả người nện vào sông băng, đâm thủng một cái lỗ to.

Một trận đất rung núi chuyển, Mộc Phàm từ dưới băng lao ra, rầm lao tới.

“Đây là cái gì?”

Mới vừa ra tới, Mộc Phàm liền hoảng sợ.

Ở trong hồ nhỏ, không biết khi nào đã xuất hiện một quái vật thật lớn, toàn thân trắng bạch, lập loè tia sáng chói mắt.

Thân hình nó vô cùng lớn, đầu tựa như cán cân, mọc đầy từng cây gai băng, hai con mắt như đèn lồng lập loè tia sáng sắc lạnh.

“Hàn băng thứ xà?”

Sắc mặt Mộc Phàm khẽ đổi, cảm nhận được một nguy cơ mãnh

liệt tới từ con Hàn băng thứ xà khổng lồ trước mắt này.

Đây là một loại sinh vật đáng sợ sinh trưởng ở Vĩnh Đông chi địa, trên tư liệu của Tiểu Linh ghi chép có một ít tin tức liêm quan đến nó.

Hàn băng thứ xà, hình thể khổng lồ, toàn thân phủ kín vảy băng cứng rắn, cái đầu cực to tựa như một tòa nhà cao, nhìn xuống Mộc Phàm.

Một hơi thở lạnh băng áp bức khiến toàn thân Mộc Phàm căng thẳng.

Nguy hiểm!

Hàn băng thứ xà này rất nguy hiểm, thậm chí có khả năng là sinh vật đỉnh cấp Siêu phàm.

“Chạy!”

Mộc Phàm không nói hai lời xoay người liền chạy, trước mắt vẫn không nên chọi cứng với nó, mình có thể chống lại cấp Siêu phàm bình thường nhưng thật sự đối mặt với những sinh vật Siêu phàm mạnh mẽ thì thực lực không đủ.

“Ký chủ, ngươi chạy khỉ gì a, nạp tiền a, năm ngàn vạn chơi chết nó.”

Mới vừa quay người lại, liền nghe thấy tiếng hệ thống truyền đến, mang theo chút khinh bỉ, khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

Đúng nha, chính mình có hệ thống, càng có nhiều tiền, sợ cái gì.

Chương 97: Nạp tiền, thăng cấp

Oanh!

Mặt băng vỡ vụn, một trận đất rung núi chuyển, Mộc Phàm chật vật trốn tránh.

“Hệ thống, mau nói luyện thể thuật tầng bao nhiêu mới có thể chơi chết gia hỏa to xác này.”

Mộc Phàm vừa tránh né vừa sốt ruột dò hỏi hệ thống.

Trên người còn nhiều tiền, xoay người chạy trốn quả thực rất mất mặt, trực tiếp nạp tiền chơi chết gia hỏa này mới là cách tốt nhất.

“Ký chủ, lấy thực lực trước mắt của ngươi, muốn nhẹ nhàng chơi chết con Hàn băng thứ xà này cần tăng luyện thể thuật lên tới tầng hai trăm mới có thể làm được.”

“Nếu là sinh vật Siêu phàm bình thường, ký chủ chỉ cần một trăm tầng luyện thể thuật liền có thể miễn cưỡng chống lại, nhưng thực lực con Hàn băng thứ xà trước mắt là Siêu phàm đỉnh phong, luyện thể thuật cần tới tầng hai trăm mới có thể nhẹ nhàng giết chết.”

“Nhưng ký chủ không đủ tiền, có thể thăng cấp tới tầng một trăm bốn mươi, miễn cưỡng có thể đối phó.”

Nghe hệ thống trả lời, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng.

Luyện thể thuật tầng thứ hai trăm, vốn dĩ Mộc Phàm tính toán dùng Tôi thể đan tăng lên tới tầng năm mươi, sau đó mới dùng tiền tài thăng cấp, có thể tiết kiệm được không ít.

Nhưng hiện tại xem ra không thể đợi, cần phải chơi chết con Hàn băng thứ xà này, nếu không cứ chạy trốn như vậy thì mặt mũi mình để chỗ nào a.

Hên là có hệ thống, lại còn có một số tiền khổng lồ.

Nhưng mà luyện thể thuật từ tầng bốn mươi thăng cấp đến tầng một trăm, là sáu mươi tầng, mỗi một tầng mười vạn, chính là sáu trăm vạn.

Mà sau tầng một trăm, mỗi khi thăng cấp một tầng liền tốn một trăm vạn, một trăm tầng cần khoảng một trăm triệu, nhưng Mộc Phàm chỉ có hơn năm ngàn vạn, không đủ a.

Còn thiếu một nửa khiến lòng Mộc Phàm nguội lạnh, nhưng vẫn còn hy vọng.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh, Mộc Phàm chỉ cảm thấy bị một lực thật lớn đánh bay ra ngoài, thân thể nóng rát đau đớn, như bị một chiếc xe lửa đụng trúng, cả người đau nhức.

Hắn quay cuồng bò dậy, kinh hãi nhìn con Hàn băng thứ xà khủng bố trong hồ nhỏ kia, nửa thân hình đã lộ ra, đầu cực to há miệng rộng phát ra một tiếng rít gào kinh thiên.

“Tê... Rống!”

Cự xà gào rống, trong miệng đột nhiên ngưng tụ ra một luồng sáng khủng bố, hàn khí trong phạm vi mấy chục dặm dũng mãnh hướng tới, hội tụ lại.

Nhìn đến cảnh này, sắc mặt Mộc Phàm biến đổi, biết không thể kéo dài thêm nữa.

“Hệ thống, nạp tiền, lập tức thăng cấp đến tầng một trăm bốn mươi!”

Mộc Phàm gần như thét gào, kêu hệ thống lập tức nạp tiền, thăng cấp luyện thể thuật.

“Đinh, tiêu hao bốn ngàn sáu trăm vạn, tăng Thanh đồng luyện thể thuật tới tầng một trăm bốn mươi.”

Theo tiếng nhắc nhở từ hệ thống, Mộc Phàm chỉ cảm thấy cơ thể sôi trào, có năng lượng đáng sợ quét ngang, nháy mắt bùng nổ trong cơ thể.

Ầm vang!

Hầu như là trong khoảnh khắc, thân thể Mộc Phàm bộc phát ra một khí thế kinh thiên, cuốn bay hàn khí, chấn nát băng tuyết chung quanh, hình thành một khí tràng đặc thù.

Trong khí tràng này, tất cả mọi thứ đều bị ngăn cách với bên ngoài.

Mà trong thân thể Mộc Phàm bộc phát năng lượng cuồn cuộn, vô cùng vô tận, lập tức bùng nổ khiến thân thể thiếu chút nữa gánh không nổi, da nẻ nứt ra.

“Mẹ nó... Hệ thống, ta sẽ không chết chứ?” Mộc Phàm kinh ngạc, cảm giác thân thể mình như muốn nứt toác.

Cảm giác thật đáng sợ, tràn đầy quá nhiều năng lượng dẫn tới thân thể cường đại cũng không thể chịu được, muốn nổ tung.

Nhưng dưới tác dụng của hệ thống, Mộc Phàm cảm giác thân thể của mình không ngừng mạnh lên, giống như ngồi hỏa tiễn, nhanh chóng tăng mạnh.

Thanh đồng luyện thể thuật nhanh chóng tăng lên, tầng năm mươi, tầng sáu mươi, tầng tám mươi, một đường bò lên, đảo mắt đột phá một trăm tầng.

Oanh một tiếng, thân thể Mộc Phàm lại lần nữa bộc phát ra một hơi thở đáng sợ, đánh tan mặt băng dưới chân, núi chung quanh bắt đầu rung động.

Một trăm tầng là một cột mốc, cuối cùng Mộc Phàm cũng bước vào cột mốc thứ nhất của Thanh đồng luyện thể thuật, một trăm tầng, thân thể trào ra một cổ lực lượng vô tận.

Bề mặt cơ thể lưu động một luồng sáng màu vàng kim nhàn nhạt, lập loè, truyền ra từng tiếng leng keng.

Hơn nữa, lần đột phá này còn chưa xong, vẫn tiếp tục tăng lên, tiền trong thẻ bốc hơi, toàn bộ dùng để tăng cấp Thanh đồng luyện thể thuật.

Một trăm mười, một trăm hai mươi, một trăm ba mươi, cuối cùng Thanh đồng luyện thể thuật đột phá tới tầng một trăm bốn mươi, rốt cuộc dừng lại.

“Rống!”

Lúc này, con Hàn băng thứ xà kia há mồm phun ra một luồng nước lạnh khủng bố, hàn khí cuồn cuộn quét tới, tựa như một cơn bão tuyết ầm ầm bao phủ tới đây.

Giờ khắc này, thân thể Mộc Phàm toả ra từng luồng sáng vàng nhàn nhạt, thân thể như đúc từ đồng, kiên cố không gì phá vỡ nổi, lực lượng vô tận.

“Mở!”

Mộc Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu hét lớn, vung cánh tay, tung ra một chưởng, tiếng ầm ầm ầm nổ vang truyền đến, bốn phía rung động kịch liệt.

Chỉ thấy dòng nước lạnh cuồn cuộn kia bị một chưởng bổ thành hai nửa, từ hai bên xẹt qua, đâm nát băng tuyết, một đường xỏ xuyên qua ngọn núi.

Một kích đáng sợ như vậy, chính là minh chứng cho sự khủng bố của sinh vật Siêu phàm, có lực phá hoại kinh người, thậm chí đánh xuyên qua một ngọn núi.

Mộc Phàm đứng ngạo nghễ trong bão tuyết, đồ chiến đấu bay phất phới, thu hồi cung, hai tay chậm rãi duỗi ra.

“Tê!”

Nhìn thấy Mộc Phàm ngăn trở một kích của nó, Hàn băng thứ xà giận dữ rít gào, hí vang, nhanh hướng về Mộc Phàm, mở miệng rộng cắn tới.

Đối mặt với Hàn băng thứ xà, Mộc Phàm bình tĩnh thong dong, hai tay làm thành tư thế tấn công.

“Diêm Vương Tam điệp thủ!”

Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, cả người hóa thành một luồng sáng xông lên, chủ động đón đánh.

Hai tay chuyển động, nháy mắt đánh ra ba kích, ẩn chứa lực lượng cường đại, Diêm Vương Tam điệp thủ, ba kích liên tục đánh tới.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai bên va chạm, tựa như sao băng va chạm kịch liệt, làm các ngọn núi xung quanh đều sinh bị nứt ra.

Thân hình nho nhỏ của Mộc Phàm thế mà ngăn trở Hàn băng thứ xà khổng lồ, trung tâm nơi hai bên va chạm đột nhiên bộc phát một làn sóng kinh thiên.

Gió mạnh ầm ầm ầm quét ngang, cuốn băng tuyết tán loạn đầy trời.

Rầm!

Thân thể Mộc Phàm cấp tốc bay ngược, một đường bay ra ngoài, nện mạnh vào một mặt băng.

“Tê...” Thân thể to lớn của Hàn băng thứ xà bật ngửa ra sau, lực lượng phản chấn cường đại thiếu chút nữa khiến nó té ngược vào hồ.

Nó phẫn nộ rít gào, hai mắt lạnh băng, trong miệng lại ngưng tụ dòng nước lạnh khủng bồ, hàn khí cuồn cuộn hội tụ đến.

“Thông thiên triền nguyệt thủ!”

Ngay lúc này, Mộc Phàm nhảy lên không trung, như đại bàng giương cánh bay về phía đầu Hàn băng thứ xà, đôi tay đâm vào chỗ hõm đầu nó.

Mộc Phàm dùng một chút lực, người ở trời cao thế mà cứng rắn nện Hàn băng thứ xà ngã xuống.

Một tiếng ầm vang, băng lại vỡ vụn, toàn bộ ngọn núi bắt đầu lở ra, xuất hiện hiện tượng sụp đổ.

Hàn băng thứ xà bị ngã thật mạnh, Mộc Phàm chỉ lơ lửng giữa không trung trong thời gian ngắn ngủi sau đó cả người đột nhiên súc lực lao xuống.

“Bá vương Thiên cân trụy!”

Mộc Phàm lại tấn công, thi triển Quân thể trạng đấu thuật sau khi dung hợp thăng cấp, chiêu Bá vương Thiên cân trụy, sát chiêu Cứu cực ẩn chứa lực sát thương khủng bố.

Cả người hắn toả ra một vầng sáng vàng kim nhàn nhạt, tựa như một viên sao băng nhanh chóng rơi xuống, nháy mắt đánh vào đầu Hàn băng thứ xà đang muốn bò dậy.

Đông!

Lại một tiếng gầm rú truyền đến, mặt băng lún sâu, xuất hiện một cái hố to hơn mười mét, mảnh băng vụn tung toé bốn phía.

Mà Hàn băng thứ xà lại bị nện xuống lần nữa, nửa cái đầu chìm vào bên trong hồ, bị một chân của Mộc Phàm dẫm lên.

“Ngao!”

Chỉ nghe tiếng hét giận dữ, Hàn băng thứ xà vùng vẫy, ném Mộc Phàm bay ra xa.

Hàn băng thứ xà hét giận dữ bay theo, miệng rộng mở ra, dòng nước lạnh đáng sợ lập tức phun trào.

Ầm ầm ầm!

Mộc Phàm bị dòng nước lạnh bao phủ, cả người bị đông lại, nhưng nhanh chóng phá vỡ băng, vọt ra.

“Vô địch thông thiên pháo!”

Vừa chạy như bay, Mộc Phàm vừa hội tụ lực lượng toàn thân, vận sức chờ phát động, một chiêu Vô địch thông thiên pháo nháy mắt đánh vào hàm dưới của Hàn băng thứ xà.

Chỉ nghe “Răng rắc”, Hàn băng thứ xà rên rỉ, máu tung toé, nhuộm

hồng băng tuyết bốn phía.

Chương 98: Đánh chết Siêu phàm

Phanh!

Một kích nặng nề làm hàm dưới của Hàn băng thứ xà vỡ vụn, máu thịt vẩy ra, nhuộm hồng băng tuyết bốn phía.

“Ngao!”

Nó phát ra một tiếng gào thống khổ, toàn bộ thân hình bị đánh ngã xuống, cuốn lên vô số bọt nước trong hồ.

Thân thể cao lớn kia vặn vẹo, lăn lộn tám phương, phát ra tiếng ù ù đinh tai nhức óc, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển.

Mộc Phàm rơi xuống đất, nhịn không được thở hổn hển, vừa rồi liên tục tung đòn, hoàn toàn không hề giữ sức.

Một kích cuối cùng, Vô địch thông thiên pháo, làm Hàn băng thứ xà bị thương, hàm dưới vỡ vụn, máu loãng giàn giụa.

“Còn chưa chết?” Mộc Phàm kinh hãi nhìn Hàn băng thứ xà quay cuồng giãy giụa trước mắt.

Con rắn này vẫn không chết, nó trực tiếp ngẩng đầu, mở miệng rộng, hàm dưới còn đang chảy máu.

“Ngao...” Nó phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, toàn thân đột nhiên sáng lên, toả ra ánh sáng lạnh thấu xương.

Đột nhiên, nó phun từng dòng nước lạnh lên không trung, hóa thành vô số mảnh băng từ trên trời giáng xuống, sắc bén như dao.

Công kích phạm vi lớn khiến Mộc Phàm muốn tránh cũng không thể tránh.

“Bát cực, Băng sơn!”

Mộc Phàm nhảy dựng lên, hai tay vung ra, nháy mắt đánh ra hai kích, đánh nát những mảnh băng to sắc bén.

Hắn nhún chân thuận thế dẫm lên mảnh băng linh hoạt bay lên không xoay người, tránh khỏi từng trụ băng nhọn, hướng về phía Hàn băng thứ xà.

“Tuyệt sát, Kim cương bát thức!”

Theo một tiếng quát lớn, toàn thân Mộc Phàm nở rộ ánh sáng vàng rực rỡ.

Thân ảnh hắn nhoáng lên, giống như hóa thành tám tàn ảnh, đồng thời nhắm ngay Hàn băng thứ xà đánh ra tám lần Tuyệt sát.

Quyền, chưởng, chân, khuỷu tay, tám lần sát chiêu cực hạn nện vào thân thể Hàn băng thứ xà, đánh đến nó rên rỉ từng trận, giáp băng cả người tan vỡ, máu thịt lẫn lộn.

Bá!

Mộc Phàm xoay người nhảy, dẫm lên một trụ băng, vận sức chờ phát động, đạt tới một trạng thái đỉnh cao.

“Mạnh nhất, Hải dương nhất kích.”

Mộc Phàm thi triển chiêu mạnh nhất của Quân thể trạng đấu thuật, dung hợp ý nghĩa của ba loại quyền pháp, thi triển ra sát chiêu mạnh nhất.

Một chiêu này bao quát tinh tuý ba loại quyền pháp, như trăm sông về một biển, một khi bùng nổ giống như biển cả vùi lấp.

Oanh!

Một quyền vừa ra, toàn bộ ngọn núi rung động, hồ nhỏ nổi sóng lớn, bọt nước ngập trời.

Một quyền đáng sợ khiến băng chung quanh đều bị chấn sụp, nứt toạc, không ngừng rơi xuống, một khí tràng mạnh mẽ khoá chặt Hàn băng thứ xà.

Nó không thể nhúc nhích, như bị thứ gì đó trói chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn một quyền của Mộc Phàm nện vào hàm dưới.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng phanh, toàn bộ cổ của Hàn băng thứ xà nứt ra, bị xuyên thấu, máu loãng phun xa mấy trượng, nhuộm hồng sông băng.

Cổ nó bị đánh thủng một lỗ, thân thể cao lớn ngã ầm xuống, không ngừng quay cuồng, giãy giụa, phát ra từng tiếng rên rỉ thê lương.

Theo thời gian trôi qua, nó ngừng giãy giụa, trên mặt băng có một bãi máu loãng, nhuộm hồng xung quanh.

Khi Hàn băng thứ xà không còn nhúc nhích, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, hoàn toàn thả lỏng, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi.

Một trận đại chiến cường độ cao thật sự tiêu hao quá lớn, thậm chí mỗi một chiêu đều bùng nổ mười phần sức mạnh, dây thần kinh căng chặt bây giờ được thả lỏng.

“Đã chết rồi sao?” Mộc Phàm thở phì phò, thiếu chút nữa cho rằng mình sẽ đánh không lại.

Còn tốt, cuối cùng là hắn thắng, nạp tiền cứng rắn chơi chết con rắn to cấp Siêu phàm này.

Hàn băng thứ xà đáng thương, nó vốn là sinh vật Siêu phàm đỉnh cấp, là một bá chủ ở phiến Vĩnh Đông chi địa này.

Nhưng nó gặp phải tấm ván Mộc Phàm có hệ thống bật hack, chỉ có thể nhận bi kịch, cuối cùng nuốt hận, bị đánh gục ở đỉnh núi băng

“Cuối cùng cũng thắng, thiếu chút nữa là toi rồi.”

Mộc Phàm vẫn còn chút sợ hãi nhìn xác Hàn băng thứ xà, thân hình quá khổng lồ, giống như một dãy nhà.

Hơn nửa thân hình của nó vẫn còn ở bên trong hồ không lộ ra, nếu lôi ra hết chắc chắn vượt qua hai trăm mét.

Con Hàn băng thứ xà này chính là dị thú sống sờ sờ, thực lực cấp Siêu phàm đỉnh phong, nhưng vẫn đánh không lại một tấm ván bật

hack.

Mộc Phàm đi tới, đứng trước thi thể Hàn băng thứ xà, đầu nó giống như một cái phòng, nhìn qua cực kỳ chấn động lòng người.

Đánh giá một hồi, Mộc Phàm cười hắc hắc: “Ngươi có mạnh hơn cũng đánh không lại ta nha, vẫn hệ thống ra sức, nhưng hơi tốn tiền.”

Nhìn trong thẻ chỉ còn ít tiền, khóc không ra nước mắt, chớp mắt lại nghèo.

Nhưng còn tốt, thực lực của mình tăng mạnh, cũng có gì đó để an ủi không phải sao?

Mang theo chút hưng phấn, Mộc Phàm tiến tới chạm vào đầu Hàn băng thứ xà đầu, vừa động suy nghĩ, liền thấy thi thể Hàn băng thứ xà bị một luồng sáng bao phủ, biến mất.

Nó được thu vào không gian hệ thống, thân thể to lớn, quả nhiên dài hơn hai trăm mét, cả người toàn là vảy như mảnh băng, toả ra hàn khí lạnh thấu xương.

Con rắn to này thật đáng sợ.

Mộc Phàm đắc ý tới gần hồ nhỏ, nhìn gốc cây lơ lửng trong không trung kia, rốt cuộc không có gì ngăn trở mình lấy nó đi nữa?

Mang theo sự hưng phấn, Mộc Phàm nhảy lên không, nhẹ nhàng nhảy lên gốc cây to kỳ lạ kia, đứng trên bộ rễ thật lớn.

Dưới chân chính là một khối Băng tinh chi nguyên rất to, khoảng mười mét, bị vô số sợi rễ quấn quanh, lơ lửng ở giữa không trung.

Cảnh tượng này Mộc Phàm đã chiêm ngưỡng kỹ, không nói nữa, thứ tốt tự nhiên phải đóng gói mang đi.

Tư tư...

Mộc Phàm đè thân cây, một hơi thở lạnh băng vọt tới, hắn nhịn không được rùng mình một cái, cánh tay nhanh chóng ngưng kết ra thành băng.

Sắc mặt hắn thay đổi, quát: “Hệ thống, mau thu vào đi.”

Bá!

Ngay sau đó, gốc cây biến mất không thấy, cả khối tinh thể thật to bị bộ rễ quấn quanh cũng biến mất theo.

Mộc Phàm dò xem hệ thống, quả nhiên trong không gian trữ vật có gốc cây kia, một gốc cây thần kỳ lơ lửng.

“Kết thúc công việc.”

Thu xong gốc cây, tâm tình Mộc Phàm rất tốt, vui vẻ rơi xuống, đứng trên một chỗ băng nứt.

“Trở về thôi...” Mộc Phàm quét mắt nhìn bốn phía, đang chuẩn bị trở về.

Nhưng vào lúc này dưới hồ có tiếng động truyền đến, mặt nước chấn động, sôi trào lên.

Oanh!

Ngay sau đó, chấn động kịch liệt từ dưới hồ truyền đến, nước sôi trào.

“Sao lại thế này?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hồ nước đang sôi trào, giống như phía dưới còn có dị thú khủng bố, trong lòng chấn động.

Oanh!

Không đợi hắn phản ứng, liền thấy một cột sáng từ dưới hồ phóng lên cao, phát ra tiếng ù ù, toàn bộ núi tuyết đều rung động, dẫn tới động tĩnh thật lớn.

Cùng lúc đó, vầng trăng đen trên bầu trời dần dần ảm đạm, toàn bộ thế giới lập tức rơi vào bóng đêm, đêm tối bao phủ mặt đất.

“Này...”

Mộc Phàm bị một màn trước mắt hù doạ mà ngây người, hoàn

toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Chương 99: Đêm tối vĩnh hằng buông xuống

Cột sáng xuyên qua tầng trời, toàn bộ thế giới u ám, giống như rơi vào đêm tối vĩnh hằng.

Mộc Phàm đứng ở đỉnh núi, bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người, hoàn toàn không hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Sao lại thế này, đột nhiên có cột sáng chiếu tận trời, sau đó vầng trăng trên trời dần ảm đạm, toàn bộ thế giới rơi vào trong bóng tối.

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Tiếc rằng hệ thống trả lời: “Không biết!”

“....” Mộc Phàm câm nín, thiếu chút nữa bị sặc.

Ngươi là hệ thống a, làm sao mà không biết?

Nhưng hiện tại không phải lúc qua tâm điều này, Mộc Phàm nhìn chằm chằm cột sáng ở hồ, cột sáng này rốt cuộc là chuyện ra sao.

Xuất hiện một cột sáng, nó là nguyên nhân dẫn tới toàn bộ thế giới đều tăm tối.

Vòng trăng màu đen kia, vốn cũng có chút ánh sáng kỳ lạ chiếu rọi thế giới này nhưng đột nhiên biến mất.

Trong lúc nhất thời, Mộc Phàm cảm giác không khí bốn phía lạnh hơn, nhiệt độ thấp hơn so với lúc trước.

Ca ca ca...

Thân thể bắt đầu bị bao trùm bởi một tầng băng hơi mỏng, mắt thấy sắp đóng băng, Mộc Phàm vận chuyển động luyện khí trong cơ thể, thân thể mạnh mẽ làm vỡ nát trên người.

Thân thể hắn vô cùng cường đại, ngoài cơ thể có một tầng sáng

màu vàng nhàn nhạt kim, luyện khí trong cơ thể lao nhanh không thôi, giống như nước sông lớn.

Lúc này hắn mới không có bị đóng băng, nhưng theo thời gian dần trôi, nhiệt độ nơi này càng ngày càng thấp, đã đạt tới âm hai trăm độ, đã tiếp cận độ không tuyệt đối.

“Không ổn a, nhanh chuồn thôi!”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm giác không ổn rồi, lập tức xoay người nhảy xuống, từ đỉnh núi bay vọt xuống, nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Ở khu vực trung tâm đỉnh núi này, nhiệt độ thấp đến đáng sợ, bão tuyết ù ù càn quét, trung ương có một cây cột sáng đâm thẳng trời.

Giống như hô ứng cùng mặt trăng dẫn tới toàn bộ thế giới tối tăm, không thấy một chút ánh sáng.

.....

Lúc này, ở một nơi khác có hai bóng người chật vật chạy trốn.

“Sao lại thế này?”

“Sao trời lại đen thui rồi?”

Này hai người, đúng là Đồng Tâm và Hà Dĩnh cùng nhau tiến đến Vĩnh Đông chi địa làm nhiệm vụ, bọn họ vừa mới trải qua một trận đại chiến.

Nhưng không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện biến cố, trời đột nhiên tối đen, hoàn toàn nhìn không thấy một chút ánh sáng, nếu không phải nơi này toàn băng tuyết, còn có thể thấy lờ mờ, hơn nữa tu vi không yếu nên vẫn có thể nhìn thấy.

Nếu không đã sớm không thể thấy bất cứ thứ gì.

Điều làm hai người hoảng sợ chính là không khí chung quanh không ngừng biến hóa, nhiệt độ càng ngày càng thấp, thân thể bắt đầu không chịu khống chế, cứng đờ, bị hàn khí xâm nhập.

“Không tốt, chúng ta phải chạy nhanh.”

Sắc mặt Đồng Tâm thay đổi, lập tức ý thức được có chuyện không ổn rồi, tuyệt đối không phải chuyện bình thường.

Bất thình lình bị tối tăm bao phủ, đêm tối vĩnh hằng buông xuống, ẩn chứa vô số nguy cơ, đầu tiên chính là nhiệt độ đang nhanh chóng hạ thấp.

Nếu không nhanh chóng thoát khỏi nơi này, hai người đều sẽ bị đông lạnh, trực tiếp bị đóng băng ở chỗ này.

“Đi!”

Đồng Tâm, Hà Dĩnh nhanh chóng chạy như bay, hướng tới điểm truyền tống, liều mạng chạy.

“Rống!”

Lúc này, trong bóng đêm truyền đến từng tiếng rít gào, kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, trong trời đất băng tuyết đột nhiên toát ra từng đồ vật đáng sợ, trong bóng đêm lập loè từng đốm nhỏ trong suốt.

Nhìn kỹ thế mà là từng con Băng giải ẩn nấp dưới sông băng.

“Là Băng giải!”

Sắc mặt Đồng Tâm lại biến đổi, hô to một tiếng.

Bốn phía, vô số Băng giải từ dưới sông băng ngoi đầu lên, một con nối tiếp một con chui ra, hai người bị một màn trước mắt hù dọa.

Số lượng Băng giải quá nhiều, nhiều đếm không xuể, khiến hai người run run.

“Đi mau.” Đồng Tâm hét lớn một tiếng, tốc độ nhanh hơn.

Hai người bộc phát tốc độ nhanh nhất, một đường chạy như bay, xuyên qua những con Băng giải, nhưng càng ngày càng nhiều Băng giải chui ra.

Chúng nó không có công kích hai người mà là làm động tác triều bái quỷ dị đối với vầng trăng hoàn toàn tối đen trên bầu trời.

Vô số Băng giải, các loại sinh vật sôi nổi xuất hiện, phát ra từng tiếng rít gào đinh tai nhức óc, khiến thế giới tối tăm tăng thêm vài phần sắc thái khủng bố.

“Rống!”

Nhưng vào lúc này ở phía trước truyền đến một tiếng rít gào, không chờ hai người phản ứng liền thấy một con Băng hùng khổng lồ hướng lên trời rít gào.

Thân thể nó cao lớn, tràn ngập sự áp bách, tiếng rống to lan truyền rất xa, làm Đồng Tâm cùng Hà Dĩnh đều sợ ngây người.

Con Băng hùng này có khí thế cường đại, mang đến cho hai người cảm giác nguy cơ nồng đậm, là một con Băng hùng cấp đại tông sư.

Loại dị thú này có chiến lực cường đại, dù đại tông sư nhân loại cũng không dám tùy tiện đối cứng với nó.

“Rống!”

Băng hùng phát hiện hai người, hai mắt màu đỏ tươi trừng các nàng, trong lỗ mũi phun ra hai luồng sương trắng, bỗng nhiên bước chân hướng tới hai người, chạy như điên.

Trong lúc nhất thời, tiếng ù ù nổi lên, đất rung núi chuyển, mặt đất đều chấn động.

“Xong rồi!”

Mặt Đồng Tâm, Hà Dĩnh tái lại, cảm giác xong đời rồi.

Một con Băng hùng cấp đại tông sư, căn bản không phải thứ hai người có thể chống lại, đừng nói tới Băng hùng đại tông sư, ngay cả một con cấp Tiên thiên đều quá sức.

Bởi vì thực lực hai người còn chưa có đột phá Tiên thiên, thời điểm làm nhiệm vụ gặp phải một con Băng giải cấp Tiên thiên,

thiếu chút nữa bị xử lý.

Mới vừa tránh được một kiếp, không nghĩ tới đột nhiên trời đất tối tăm, sau đó gặp được một con Băng hùng thế này, trốn không thoát.

“Chúng ta phải chết ở chỗ này sao?” Hà Dĩnh có chút không cam lòng nói.

Đồng Tâm bên cạnh nghiêm túc, trong lòng đang sốt ruột nghĩ biện pháp, đáng tiếc, đối mặt nguy cơ như vậy không có biện pháp nào.

Không có thực lực vô dụng a.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một bóng người, nếu Mộc Phàm ở chỗ này có lẽ còn có thể thay đổi tình huống.

Băng hùng vọt tới trước mặt, nâng tay gấu thật to chụp tới, gió mạnh gào thét, thiếu chút nữa thổi nay hai người.

Hô!

Tay gấu hạ xuống, đang lúc hai người nhắm mắt chờ chết, đột nhiên cảm thấy yên lặng, không có thống khổ cùng cái chết như dự đoán.

Vì kinh ngạc, Đồng Tâm mở hai mắt.

Nàng ngây ngốc nhìn trước mắt, không biết khi nào đã xuất hiện một người, một tay chặn tay gấu của Băng hùng, vững vàng tiếp lấy.

“Này hai vị mỹ nữ, các ngươi không có bị gì đi?”

Trong bóng đêm, người nọ quay đầu, lộ ra một hàm răng trắng, nở nụ cười, làm lòng Đồng Tâm cùng Hà Dĩnh vốn như tro tàn lại được đón gió xuân.

“Mộc Phàm?”

Hai người kinh ngạc hô to một tiếng, người tới đúng là Mộc Phàm.

Hắn từ đỉnh núi lao xuống, một đường chạy như bay, vừa lúc gặp gỡ hai người Đồng Tâm, thấy các nàng gặp nguy hiểm lập tức lắc mình cứu hai người.

“Rống!”

Lúc này, Băng hùng rít gào một tiếng, muốn thu hồi cánh tay lại cảm giác không động được, thậm chí không thể rút tay về.

Mộc Phàm nắm tay gấu, hai bên một lớn một nhỏ, nhưng cảm giác Băng hùng đang hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

“Quá trùng hợp.” Mộc Phàm ngoáy lỗ tai, bất mãn hừ một tiếng.

Ngay sau đó liền thấy hắn tung một quyền, nhìn một quyền cực kỳ thong thả lại đánh nổ thân thể Băng hùng cao lớn này trong nháy mắt, hóa thành thịt nát bắn ra bốn phía.

Một con Băng hùng cường đại đáng sợ, có thể so sánh với đại tông sư nhân loại trong mắt Đồng Tâm, Hà Dĩnh lại bị một quyền đánh nổ.

“Ực!”

Đồng Tâm nuốt nước miếng, có chút cả kinh nói không ra lời.

Gia hỏa này khủng bố như thế sao?

Một con Băng hùng cấp tông sư a, một quyền liền đánh nổ?

Đùa cái gì vậy, Mộc Phàm rốt cuộc cường đại đến mức nào, quả thực dọa chết người.

“Này, đừng phát ngốc, chạy nhanh đi, tình huống nơi này không ổn.”

Mộc Phàm nhìn hai người phát ngốc, nói một câu khiến hai nàng bừng tỉnh.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh mới phản ứng lại, tình huống hiện tại thật sự không ổn, tốt hơn nhanh rời khỏi nơi này.

“Cột sáng kia biến mất.”

Lúc này, Đồng Tâm chú ý tới cột sáng trên đỉnh kia đã biến mất.

Mộc Phàm cũng chú ý tới, nhíu mày, không rõ nguyên do, không rõ cột sáng kia từ đâu mà đến.

Còn chuyện chui vào hồ xem xét, đừng nói giỡn, nhiệt độ nhanh chóng hạ thấp, nhanh tiếp cận độ không tuyệt đối, dám ở lại mới là lạ.

“Đi thôi.”

Mộc Phàm nói xong, dẫn đầu xoay người rời đi.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh nhanh chóng đuổi theo, đi từng bước theo sát Mộc Phàm, không dám rời nửa bước.

Ba người nhanh chóng tới một điểm truyền tống gần nhất.

Nhưng vừa tới nơi này, sắc mặt ba người lập tức thay đổi.

Điểm truyền tống, bị phá hỏng rồi.

Chương 100: Ánh lửa trong bóng đêm

“Sao lại thế này?”

Hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh kinh hãi, nhìn điểm truyền tống tan nát trước mắt, thế mà bị phá hỏng rồi.

Điểm truyền tống bị huỷ, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, không ai nghĩ tới.

“Là ai hủy điểm truyền tống?”

Mộc Phàm kinh ngạc đan xen tức giận, nhìn mấy trụ băng vỡ nát trước mắt, tám trụ băng đã chặt đứt ba cây, ánh sáng từ năm cây còn lại đã ảm đạm.

Hiển nhiên là bị ngoại lực phá hủy, điều này làm trong lòng Mộc Phàm bực bội, rốt cuộc là bị cái gì hủy diệt.

“Không có khả năng a, lúc chúng ta truyền tống tới đây rõ ràng vẫn còn tốt.”

Đồng Tâm nói, nhìn điểm truyền tống trước mắt có chút nóng nảy.

Điểm truyền tống bị huỷ mất, căn bản không thể dùng nữa, cứ như vậy chẳng phải là không trở về được nữa.

Hai người đều có vẻ rất sốt ruột, tuy Mộc Phàm bực bội nhưng trong lòng cũng không hoảng hốt, dù không thể quay về cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

“Đi, đi điểm truyền tống khác.”

Mộc Phàm không nói hai lời, dứt khoát xoay người rời đi, hướng tới một điểm truyền tống khác.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh đuổi theo, không dám cách hắn quá xa, thậm chí bước từng bước theo sát hắn.

Hiện tại chỉ có Mộc Phàm mới có thể cứu các nàng, một khi lạc mất thì xong đời, thực lực hai người căn bản không có biện pháp sinh tồn ở chỗ này.

Mộc Phàm đi phía trước, đón nhận bão tuyết càng ngày càng mạnh, tạo ra tường khí bao phủ ba người ở trong.

Nhìn khí tường ngăn cách bão tuyết, hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh liếc nhau cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn may là có Mộc Phàm ở đây, nếu không không dám tưởng tượng nữa.

Hơn nữa điều làm các nàng khiếp sợ chính là tường khí của Mộc Phàm hoàn toàn ngăn trở bão tuyết, cả hàn khí cũng không thể xâm nhập.

Hai người càng thêm khắc sâu về thực lực của Mộc Phàm, nội tâm vô cùng chấn động.

Đồng thời tới từ Nhị trung, vì sao người ta ưu tú như vậy?

Đồng Tâm nghĩ không ra, ánh mắt nhìn Mộc Phàm trở nên nóng rực, một cường giả tông sư chưa đầy mười tám tuổi.

Ba người đi tới điểm truyền tống kia, đúng là chỗ lúc trước Mộc Phàm rời đi, nhưng khoảng cách có chút xa.

Điểm truyền tống kia ở bên sườn khác của đỉnh núi tuyết, cần vòng qua vùng núi tuyết này mới có thể đến nơi đó.

“Phiền toái.”

Càng đi về phía trước, Mộc Phàm cảm giác được càng nhiều sinh vật cường đại, đó là các loại dị thú, sinh vật ở Vĩnh Đông chi địa này.

Dưới lớp băng có rất nhiều Băng giải bò ra, kết bè kết đội, hướng lên trời triều bái.

Còn có một ít sinh vật hình thể khổng lồ, Băng hùng, Tuyết sư, một con nối tiếp một con chui ra, thậm chí còn có từng con Băng xà phun nọc độc trên sông băng.

Cảnh tượng thế này khiến hai người Đồng Tâm cùng Hà Dĩnh sợ hãi, mặt tái nhợt.

Thậm chí hai người dựa sát Mộc Phàm hơn, thân thể run bần bật, một là do sợ, hai là do lạnh, càng ngày càng lạnh, tường khí dần dần không ngăn không được hàn khí ăn mòn.

“Mộc Phàm, làm sao bây giờ?” Đồng Tâm run run hỏi.

Sắc mặt Mộc Phàm ngưng trọng, lần đầu tiên cảm giác có chút khó đi, bốn phía đầy Băng giải, các loại dị thú cường đại, làm sao đi ra ngoài a?

Dọc theo đường đi đầy những sinh vật khiến người ta xem mà da đầu tê dại, đây là tập thể bái nguyệt sao?

“Phía trước không qua được.”

Đang đi, Mộc Phàm ngừng lại.

Hắn nhìn về bóng đêm phía trước, mặt băng lập loè vô số ánh sáng, nhìn kỹ tức khắc cảm giác da đầu tê dại.

Đó là từng con băng trùng, bộ dáng quái dị, diện mạo dữ tợn, tựa như từng trụ băng cắm vào mặt băng.

Phía trước đã bị chặn lại, đi qua có thể bị đám băng trùng này bao phủ, dù là Mộc Phàm cũng nhịn không được mà nổi da gà.

“Đi vòng qua.”

Nói xong, Mộc Phàm quay đầu, muốn vòng qua khu vực khủng bố này.

Nhưng đường xá xa xôi, nhiệt độ bốn phía dần hạ thấp, cũng không có biện pháp ngăn cách toàn bộ hàn khí xâm nhập.

Mộc Phàm không bị ảnh hưởng gì, nhưng Đồng Tâm cùng Hà Dĩnh thì không được, thực lực yếu, bị hàn khí xâm nhập run bần bật.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy ra hai viên tinh thể đưa cho các nàng.

“Đây là tinh thể hoả diễm, cầm sưởi ấm đi.”

Hai người mừng rỡ không thôi, vội vàng nhận lấy, ôm tinh thể vào trong ngực cảm giác từng luồng nhiệt trào ra, ấm áp.

“Cảm ơn.” Đồng Tâm cảm kích nhìn Mộc Phàm.

Nàng hỏi: “Ngươi lấy từ đâu ra, đây là tinh thể hoả diễm.”

“Ở núi dung nham.” Mộc Phàm cũng không quay đầu lại trả lời.

Ánh mắt hắn sắc bén đảo qua cảnh vật phía trước, sau khi đi vòng qua phát giác không còn nhiều Băng giải cùng băng trùng như vậy, cũng không gặp được Băng hùng, dị thú.

Nhưng nơi này mênh mông bát ngát, thiên địa băng tuyết, hoàn toàn khiến người ta bị lạc phương hướng.

Thậm chí theo bão tuyết mạnh dần, vô số băng tuyết đầy trời, tiếng ù ù vang vọng bốn phương, vô số khối băng bị cuốn lại đây.

Phanh phanh phanh...

Ba người không thể không dừng lại, Mộc Phàm chống tường khí, ngăn trở bão tuyết tập kích, khí trên tường khí không ngừng va chạm với khối băng, phát ra từng tiếng trầm đục.

Một màn này làm Đồng Tâm cùng Hà Dĩnh rất khẩn trương, sợ Mộc Phàm không chống nổi tường khí, vậy thì xong đời.

Nhưng vẫn còn tốt, tường khí của Mộc Phàm vô cùng kiên cố, thế mà tiếp tục chống đỡ, ba người đi thong thả trong bão tuyết.

Tiếp tục đi tới, ba người phát giác bọn họ đã bị lạc phương hướng, hoàn toàn không thể phân biệt rõ ràng.

Mộc Phàm xấu hổ phát hiện mình lạc đường.

“Trí thông minh nhân tạo của các ngươi có thể hoạt động sao?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể nhìn hai người phía sau, Đồng Tâm, Hà Dĩnh sôi nổi lắc đầu, cầm một quả cầu kim loại cho hắn

xem.

Trí thông minh nhân tạo cũng không thể dùng, đã chịu ảnh hưởng từ thời tiết ác liệt ác liệt nơi này, nhiệt độ thấp dẫn tới không thể hoạt động.

Mộc Phàm muốn mượn chúng nó phân biệt phương hướng chính xác cũng không được, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, tạm thời ngừng lại.

“Mộc Phàm ngươi nhìn xem, phía trước có ánh sáng.”

Đang nghĩ ngợi làm sao để đi ra ngoài, lại nghe thấy Đồng Tâm kinh ngạc hô to một tiếng, chỉ vào bóng đêm mênh mông phía trước.

Mộc Phàm nhìn theo hướng nàng chỉ, quả nhiên thấy ánh lửa ẩn hiện, nổi bật trong thiên địa băng tuyết này.

Thậm chí ánh lửa kia cũng xua tan hắc ám, từ xa xa đã có thể thấy mặt băng phản xạ ánh sáng.

“Nơi đó có ánh lửa, chúng ta qua đi nhìn xem.”

Mộc Phàm có vài phần kinh ngạc.

Trong bão tuyết như vậy, nhiệt độ cũng tới gần độ không tuyệt đối, thế mà còn có ánh lửa, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Mang theo nghi vấn cùng tò mò, Mộc Phàm chống tường khí đi từng bước một hướng tới nơi đó, ba người đi rất chậm, ước chừng gần một canh giờ mới đến chỗ ánh lửa.

Khi tới gần nơi này, dù Mộc Phàm hay hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh đều trừng to hai mắt, đứng trong bão tuyết, vì trông thấy được cảnh tượng phía trước mà phát ngốc.

Cách bọn họ không xa có một doanh trại thật lớn, trông cực kỳ giống bộ lạc nguyên thủy niên đại cổ xưa.

Mà ở trung tâm bộ lạc có một kiến trúc nham thạch lớn giống một tòa tế đàn, hai bên có cột đá uốn lượn chụm lại ở đỉnh cột, tế đàn

có một chỗ lõm, trên chỗ lõm có một ngọn lửa cháy hừng hực.

Đúng là ánh lửa đang bừng cháy trong gió lốc, tản ra nhiệt độ kinh người, xua đuổi hắc ám cùng sự giá lạnh của bão tuyết.

Ánh lửa này giúp cho cả doanh trại ấm áp, không bị bão tuyết ảnh hưởng, thậm chí không có một mảnh tuyết bay vào, cảm giác rất quỷ dị.

“Ngọn lửa thật quỷ dị.”

Mộc Phàm trừng to mắt, nhìn tế đàn kia, một ngọn lửa màu xanh tím lơ lửng ở giữa không trung, bốc cháy hừng hực, vĩnh viễn không tắt.

Bốn phía quanh tế đàn có một đám người mặc áo da thú, quỳ gối nơi đó, không ngừng quỳ lạy ngọn lửa kia.

Những người này có làn da ngăm đen, trên người vẽ các loại hoa văn thần bí, giống như bô lạc nguyên thủy.

“Bọn họ là người nào?” Đồng Tâm thắc mắc hỏi.

Không có ai biết, Mộc Phàm lắc đầu, Hà Dĩnh cũng không hiểu ra sao, căn bản không biết bộ lạc nguyên thủy trước mắt là chủng tộc nào.

“Có lẽ, bọn họ chính là dân bản xứ của dị vực?”

Mộc Phàm suy nghĩ, nói ra suy đoán của mình.

“Dân bản xứ dị vực?”

Hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh nghe xong biến sắc, tràn đầy nghi ngờ nhìn về bộ lạc nguyên thủy này.

Bọn họ thật là dân bản xứ dị vực sao?

Chương 101: Dân bản xứ, Tế ti

-

Trong bóng đêm, một bộ lạc nguyên thuỷ xuất hiện trước mặt ba người, Mộc Phàm suy đoán đây có thể là dân bản xứ dị vực.

Bọn họ có hình thái nhân loại, có lẽ cùng chủng loài, thậm chí không khác gì nhau.

“Mộc Phàm, chúng ta nên vào trốn hay không?”

Đồng Tâm suy nghĩ mở miệng hỏi.

Mộc Phàm nhìn nàng một cái, hỏi: “Ngươi chắc chắn bọn họ không công kích chúng ta, không sợ bị những dân bản xứ kia bắt nướng ăn?”

“Ách...” Nghe như vậy, Đồng Tâm ngốc ra, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Hà Dĩnh cũng có chút sợ hãi, nhìn bộ lạc phía trước, hơn một ngàn người dân bản xứ đang quỳ lạy ngọn lửa thần bí trên tế đàn.

Ngọn lửa kia hấp dẫn ánh mắt Mộc Phàm, một ngọn lửa lơ lửng giữa không trung, không có bất kỳ môi giới nhưng ngọn lửa vẫn có thể bừng cháy.

Nó không tắt, còn có thể xua tan hắc ám cùng giá lạnh, quả thực không thể tưởng tượng.

Cái khác không nói, chỉ một ngọn lửa vĩnh viễn không tắt này đã coi như một bảo vật trân quý.

Nhưng rất nhanh Mộc Phàm đã nhận ra tình huống của bộ lạc nguyên thuỷ trước mắt, hơn một ngàn dân bản xứ dị vực, mỗi người tản ra hơi thở bưu hãn.

Bọn họ có sát khí nồng đậm, hơi thở của mỗi người đều rất mạnh, thậm chí không kém gì võ giả nhân loại Tôi thể viên mãn.

Hơn nữa, Mộc Phàm chú ý thấy trong bộ tộc này có mấy trăm dân bản xứ có thể so với võ giả Tiên thiên.

Càng không đề cập tới hắn cảm ứng được bên trong đám người này có mấy chục cái tông sư, mười mấy đại tông sư, thậm chí còn có một người cấp Siêu phàm.

Khiến hắn để ý nhất chính là ở trước tế đàn có một người khoác trang phục hiến tế, cầm một cây cốt trượng trong tay, lẩm nhẩm đọc một loại chú văn thần bí đối với ngọn lửa trên tế đàn, hắn đang cầu nguyện, triều bái.

Mỗi một lần cầu nguyện triều bái, đều khiến ngọn lửa sôi trào, tản ra nhiệt độ kinh người chống đỡ giá lạnh.

Người này hẳn là Tế ti của dân bản xứ, thần bí khó lường, ít nhất Mộc Phàm nhìn không thấu tên Tế ti này, cảm giác sâu không lường được.

Cấp Siêu phàm hắn đều có thể nhìn ra, tên Tế ti này lại nhìn không ra, quả thực khủng bố, tuyệt đối là một cường giả siêu cấp.

Bá!

Đột nhiên, tên Tế ti kia bỗng nhiên xoay người, hướng tới chỗ ba người Mộc Phàm ẩn giấu, nhìn thoáng qua.

Đúng là một cái liếc mắt này làm đại não Mộc Phàm nổ vang, như bị nhìn thấu, trong lòng nổi sóng.

“Hệ thống, gia hỏa này mạnh đến mức nào?” Trong lòng Mộc Phàm kinh hãi hỏi.

Hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh hoàn toàn ngốc ra, đại não trống rỗng.

Nếu không có Mộc Phàm che ở phía trước, rất có thể hai người sẽ biến thành ngu ngốc, dù như vậy, vẫn thiếu chút nữa xong đời.

“Thật đáng sợ!” Đồng Tâm hoảng sợ giãy giụa tỉnh lại.

Sắc mặt Hà Dĩnh trắng bệch, mũi tràn ra một dòng máu, bị đông

lại.

Hai nữ sinh đều bị công kích, thiếu chút nữa liền ngu ngốc, cho nên trong lòng sợ hãi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Ký chủ, đối phương có linh hồn cường đại nên ngươi không thể nhìn thấu, một cái liếc mắt vừa rồi ẩn chứa công kích tinh thần cường đại.”

Hệ thống truyền đến một câu trả lời, làm Mộc Phàm kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh hiểu ra.

Trách không được nhìn không thấu, thì ra là có linh hồn cường đại, vừa rồi thiếu chút nữa mắc mưu.

Còn may là có hệ thống tồn tại, căn bản không có biện pháp đánh sâu vào linh hồn của hắn, cho nên Tế ti dân bản xứ kia thấy Mộc Phàm không có việc gì, tức khắc lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Mộc Phàm, thật là đáng sợ, chúng ta nên chạy thôi.”

Đồng Tâm, Hà Dĩnh đều bị lưu lại bóng ma, hoảng sợ nói.

Mộc Phàm lại lắc đầu, không có rời đi, sắc mặt ngưng trọng, trong mắt có chút lửa giận.

Chỉ có Mộc Phàm mới rõ ràng, đó là vừa rồi tên Tế ti kia nhìn thoáng qua đã mang theo công kích tinh thần cường đại.

Nhưng mình cũng chưa tiến vào bộ lạc của đối phương, trực tiếp bị ăn một đợt công kích linh hồn, nếu không có hệ thống hắn có thể ngốc rồi.

Đây là một loại công kích, đối với Mộc Phàm mà nói, kẻ công kích hắn chính là địch nhân.

“Có đi mà không có lại quá thất lễ, ngươi cũng tiếp một mũi tên của ta.”

Mộc Phàm hừ lạnh, cầm cung trực tiếp kéo căng, cả người phát ra một cổ luyện khí cường đại, rót vào chiến cung.

Một mũi tên nhọn được ngưng tụ, mũi nhọn lấp lóe, khoá chặt bộ lạc phía trước, khoá chặt tên Tế ti kia.

Đối phương chậm rãi đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nhìn Mộc Phàm, các dân bản xứ khác cũng đã nhận ra điều khác thường, sôi nổi đứng lên nhìn hướng bên này.

“Ô mị tạp oa...”

Trong đám dân bản xứ có người lớn tiếng kêu to, chỉ ngay chỗ Mộc Phàm, cầm trường mâu quơ tay múa chân.

Có mấy tên dân bản xứ cường đại còn muốn lao tới, nhưng bị Tế ti ngăn cản.

“Oa...” Tế ti dân bản xứ hét to một tiếng, xua xua tay, tất cả dân bản xứ bốn phía lập tức tản ra, một đám cung kính tan đi.

Chỉ có mình tên Tế ti kia đứng ở nơi đó, cầm cốt trượng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn một lớp tường khí bên ngoài bộ tộc.

Mộc Phàm kéo cung, ngưng tụ ra một mũi tên luyện khí cực mạnh, uy thế khủng bố, vô cùng khiếp người.

Hưu!

Khoảnh khắc Mộc Phàm buông tay, mũi tên nhọn gào thét bắn ra, ngay lập tức phá không giết đến trước mặt tên Tế ti dân bản xứ, luyện khí cường đại làm sắc mặt tên Tế ti kia thay đổi.

Chỉ thấy hắn giơ đôi tay, nâng cao cốt trượng, một luồng sáng màu lam bùng nổ, nháy mắt điểm trên đầu mũi tên.

Hai bên va chạm.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, năng lượng nổ tung ầm ầm ầm, xé nát mặt đất, làm cho cả bộ lạc đều bị chấn động kịch liệt.

Sắc mặt tất cả dân bản xứ đều biến đổi, bị một luồng gió mạnh hất bay.

Chỉ có mười mấy tên đại tông sư cùng tên thủ lĩnh cấp Siêu phàm còn đứng vững, những người khác đều té ngã.

Ánh sáng tan đi, đám dân bản xứ đồng thời nhìn lại, trung tâm vụ xuất hiện một cái hố sâu, bên trong có một người.

Đúng là Tế ti dân bản xứ, trên người hắn không tổn hao gì, thế mà không có một chút tổn thương.

Nhìn đến cảnh này, sắc mặt Mộc Phàm hơi đổi, tên Tế ti dân bản xứ này thật cường đại, một mũi tên vừa rồi ngưng tụ mười phần luyện khí a.

Thế mà không tổn hao gì, có chút khó tin.

“Người đến từ bên ngoài, nhân loại?”

Đang lúc Mộc Phàm suy tư có nên rút đi hay không, tên Tế ti dân bản xứ kia đột nhiên mở miệng, nói một câu như vậy.

Ba người Mộc Phàm rất kinh ngạc nhìn hắn, hắn vừa nói ngôn ngữ nhân loại, hơn nữa còn là tiếng Hán.

“Dân bản xứ dị vực biết nói tiếng Hán, lừa quỷ hả?”

Đồng Tâm, Hà Dĩnh đơ ra nhìn nhau, cảm giác muốn ngốc rồi.

Dân bản xứ biết nói ngôn ngữ nhân loại, hơn nữa là tiếng Hán, đừng hỏi vì sao là tiếng Hán, bởi vì Mộc Phàm cũng không rõ a.

“Ngươi tốt, Tế ti đáng kính.”

Mộc Phàm đi tới, hai người cách thật xa, quan sát, đánh giá đối phương.

Tên Tế ti dân bản xứ kia cũng đánh giá Mộc Phàm, trong mắt mang theo một chút kinh ngạc, như thầm giật mình vì không thấu đối phương.

Linh hồn cường đại hoàn toàn không thể nhìn thấu một chút nào, có một sức mạnh thần bí ngăn cản, khiến hắn không thể nhìn thấu Mộc Phàm.

Mộc Phàm cũng nghiêm túc, đánh giá đối phương, cũng nhìn không thấu, hai bên đều không nhìn thấu lẫn nhau.

“Nhân loại ngoại lai, chúng ta cần sự trợ giúp, các ngươi có tình nguyện trợ giúp chúng ta hay không?”

Nhưng vào lúc này tên Tế ti dân bản xứ lại mở miệng.

Lời hắn nói làm Mộc Phàm có chút kinh ngạc, đây là đang mời bọn họ hỗ trợ sao?

Ba người Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh liếc nhau, thấy được kinh vẻ ngạc trong mắt lẫn nhau.

Bởi vì trong học viện có ghi chép tin tức, phần lớn sinh linh dị vực có tính bài ngoại, thậm chí là đối địch, không nghĩ tới lại gặp phải một tên dân bản xứ dị vực không quá căm thù nhân loại bên ngoài.

“Mộc Phàm, làm sao bây giờ?”

Hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh khẩn trương nhìn Mộc Phàm, hiện tại, chỉ có hắn mới có thể ra quyết định.

Hai mắt Mộc Phàm lập loè, đánh giá bộ lạc trước mắt, hơn một ngàn dân bản xứ, một khi đi vào, nếu là bẫy rập, vậy không thể chạy thoát.

Nhưng xem tình huống này, bọn họ cũng không có một chút sát ý, hình như là thật sự muốn mời bọn họ hỗ trợ?

“Đi, chúng ta đi vào.”

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Mộc Phàm quyết định tiến vào bộ lạc phía trước, dù sao lưu lại bên ngoài cũng rất nguy hiểm.

Huống hồ, hắn muốn đột phát tình huống nơi này, có lẽ đám dân bản xứ trước mắt này biết chút gì đó?

Cứ như vậy, Mộc Phàm mang theo Đồng Tâm, Hà Dĩnh đang thấp thỏm cùng nhau đi vào bộ lạc dân bản xứ phía trước.

Chương 102: Viêm tộc, thánh hỏa

Ba người Mộc Phàm chậm rãi đi vào bộ lạc trước mắt.

Trong khoảnh khắc bước chân vào trong bộ lạc, bão tuyết bên ngoài biến mất một cách quỷ dị, một hơi thở ấm áp bao phủ ba người.

Mộc Phàm kinh ngạc tản khí tường đi, vốn dĩ run bần bật, hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh cũng kinh ngạc, cảm giác được sự ấm áp.

Bão tuyết bên ngoài tàn sát bừa bãi, ở trong bộ lạc lại an tĩnh tường hòa, hoàn toàn chính là hai thái cực, rất quỷ dị.

“Bằng hữu nhân loại ngoại lai, hoan nghênh đi vào Viêm tộc - Lam diễm bộ lạc.”

Đang kinh ngạc vì sự thần kỳ của nơi này, phía trước có đoàn người đi tới, cầm đầu đúng là Tế ti của bộ lạc.

Bên cạnh hắn có một vị dáng người hùng dũng, cao tới hai mét, mặt vẽ đầy hoa văn, trên người còn có các loại ấn ký đồ đằng kỳ quái.

Bề ngoài bọn họ giống như nhân loại, nhưng ở giữa chân mày lại có một ấn ký hình ngọn lửa, lập loè ánh sáng màu lam.

“Không mời mà đến, còn mong Tế ti không phiền lòng.”

Mộc Phàm lễ phép nói một câu, trong lòng lại rất cảnh giác.

Tế ti trước mặt gật đầu nhẹ, trên đầu đội một vòng xương, trên cổ có vòng xương trong suốt, mỗi một viên cốt châu là một đầu lâu nhỏ.

“Đêm tối vĩnh hằng buông xuống, xem ra là thánh hỏa chỉ dẫn cho các ngươi đi tới nơi này, nếu không người ngoại lai không cách nào tìm đến nơi này.”

Tế ti chậm rãi mở miệng, giọng khàn khàn, mang một loại sắc thái thần bí.

Lời này làm Mộc Phàm kinh ngạc, có chút khó hiểu, chẳng lẽ là chưa từng có ai phát hiện sự tồn tại của bọn sao?

Còn đang thắc mắc liền nghe Tế ti nói: "Vị bên cạnh ta là tộc trưởng Viêm tộc, Liệt Sơn, ta là Tế ti của tộc."

"Ta tên Mộc Phàm, hai vị này là bằng hữu của tên Đồng Tâm, Hà Dĩnh."

Mộc Phàm tự giới thiệu, giới thiệu luôn hai nàng bên cạnh.

Hai bên xem như nhận thức.

Tế ti mỉm cười gật đầu, nói: "Khách nhân từ xa tới, mời vào bên trong, bộ tộc Lam diễm cần các ngươi trợ giúp."

Lời này khiến trong lòng Mộc Phàm cảnh giác, hắn không tin dân bản xứ dị vực dễ nói chuyện.

Phải biết rằng theo ghi chép của học viện, sinh linh dị vực cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có địch ý đối với nhân loại.

Tóm lại, sinh linh dị vực xâm lấn địa cầu, đây là sự thật.

Mộc Phàm không rõ tình huống hiện tại trên địa cầu như thế nào, có lẽ tìm một cơ hội trở về khu thứ tám, đi ra bên ngoài quy hoạch nhìn xem.

Bọn họ theo Tế ti cùng tộc trưởng Liệt Sơn đi vào trong bộ lạc.

Một đám chiến sĩ bộ lạc chung quanh đều có ánh mắt khác thường, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé một đám tràn ngập tò mò nhìn ba người Mộc Phàm.

Nghiêm khắc mà nói, đám Mộc Phàm là nhóm đầu tiên tiếp xúc với người bộ lạc bản xứ này.

Dựa theo lời Tế ti, bọn họ có thể đi tới nơi này, có lẽ chính là do ngọn lửa kia chỉ dẫn.

“Đây là thánh hỏa của chúng ta, là căn nguyên của Viêm tộc, cũng là căn cơ của bộ tộc Lam diễm.”

Mọi người tới trước tế đàn, Tế ti chậm rãi mở miệng giới thiệu.

Ba người Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh nhìn tế đàn thật lớn trước mắt, trung ương có một ngọn lửa màu xanh tím lơ lửng, rất quỷ dị.

Ngọn lửa này đúng là thánh hỏa của bộ tộc Lam diễm.

“Đêm tối vĩnh hằng buông xuống, thánh hỏa sắp tắt, đây là dấu hiệu của tai nạn.”

Giọng khàn khàn của Tế ti truyền đến, bốn phía một đám chiến sĩ bộ lạc, nam nữ già trẻ đều quỳ xuống, không ngừng triều bái thánh hỏa.

Xem một màn này, ba người Mộc Phàm có chút kinh ngạc, đây là bộ tộc nguyên thủy nhất, dân bản xứ dị vực.

“Hàn nguyệt mờ dần, đêm tối vĩnh hằng sẽ bao phủ mặt đất, ánh sáng biến mất, thứ duy nhất trên đời có thể xua tan bóng đêm này là ngọn lửa vĩnh cửu.”

Tế ti vừa nói xong, giơ lên cao đôi tay, triều bái ngọn lửa trên tế đàn.

Mộc Phàm nghe hiểu lời hắn, bởi vì hắn nói tiếng Hán, đừng hỏi vì sao, dù sao tên Tế ti này rất quỷ dị.

“Hiện tại, thánh hỏa sắp dập tắt, muốn vượt qua giá rét, cần phải tìm được ngọn lửa vĩnh cửu mới có thể xua tan đêm tối vĩnh hằng này.”

Tế ti nói xong xoay người lại, mặt đầy nếp nhăn, khiến người nhìn thấy khủng bố, một đôi đôi mắt màu xanh lam lộ ra ánh sáng.

Mộc Phàm rùng mình, trấn định hỏi: “Tế ti đáng kính, có điều gì cần chúng ta hỗ trợ cứ việc nói.”

Trong lòng hắn thầm mắng, ngươi nói nhiều vậy còn không phải là

muốn mời chúng ta hỗ trợ sao?

Tế ti kia cười nói: “Cảm tạ bằng hữu nhân loại ngoại lai, Viêm tộc chúng ta cần các ngươi hỗ trợ.”

“Bởi vì nguyên nhân đặc thù, chúng ta không thể rời khỏi bộ tộc, càng không thể tìm được ngọn lửa vĩnh cửu, cho nên mời các ngươi hỗ trợ tìm kiếm ngọn lửa vĩnh cửu, giải trừ bóng tối vĩnh hằng ở thế giới này.”

Lời vừa nói ra, Mộc Phàm liền ngốc rồi, em gái ngươi, nói cả buổi là muốn cho cho ta đi cứu vớt thế giới a, đùa cái gì vậy.

Cứu vớt thế giới, chuyện như vậy vẫn nên tìm người khác đi.

“Tế ti, rất xin lỗi, sợ là chúng ta không giúp được ngươi.” Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ thở dài nói.

Hắn nhìn Tế ti, dân bản xứ bốn phía vừa nghe xong đều ngẩng đầu, từng đôi mắt nhìn chằm chằm ba người bọn hắn.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh khẩn trương.

Chỉ có Mộc Phàm mang vẻ mặt trấn định, nói: “Các ngươi cũng biết bên đêm tối vĩnh hằng đã buông xuống, cả thế giới đen nhánh, gió lạnh, bão tuyết, thậm chí đi ra ngoài sẽ trực tiếp bị đông lại thành băng.”

“Dưới tình huống như vậy, chúng ta có năng lực giúp các ngươi sao?”

Mộc Phàm nói xong buông tay, tỏ vẻ muốn giúp mà không giúp gì được.

Nhưng Tế ti nghe xong lại lắc đầu cười, nói: “Cũng không phải để các ngươi đi lúc này, sau khi đêm tối vĩnh hằng buông xuống, sẽ có một khoảng thời gian đặc thù, trong khoảng thời gian đó, hắc triều sẽ ngừng lại, bên ngoài tương đối yên tĩnh.”

“Thừa dịp hắc triều ngừng lại, các ngươi có thể nhân cơ hội đi tìm ngọn lửa vĩnh cửu, đưa một tia từ ngọn lửa vĩnh cửu mang về bổ sung thánh hỏa, đây là thỉnh cầu của chúng ta.”

Tế ti chậm rãi nói, hai mắt bình tĩnh nhìn Mộc Phàm.

Lời thỉnh cầu này làm Mộc Phàm rất bất đắc dĩ, đây là kêu chính mình đi cứu vớt cái gì gì đó, quỷ mới nguyện ý đi.

Cứu vớt thế giới tuyệt đối là chuyện kẻ ngốc mới làm.

“Yên tâm, chỉ cần các ngươi có thể mang về một tia lửa vĩnh cửu, bộ tộc Lam diễm hứa hẹn có thể cho các ngươi chỗ tốt tương ứng làm thù lao.”

Tế ti lấy ra một chút thành ý, nói tới thù lao, nhưng Mộc Phàm lại lắc đầu.

Trong lòng hắn có chút buồn cười, tên Tế ti này hứa hẹn một chỗ tốt mà người ta chưa nhìn thấy, lại kêu người ta bán mạng cho hắn, nói đùa sao.

Như nhìn thấu tâm tư của hắn, Tế ti cười cười, vẫy vẫy tay, liền thấy một thiếu nữ bản xứ đi tới.

Nàng bưng một cái khay bằng xương, cúi đầu bước từng bước đi tới.

Trên khay có một tấm da thú, bên trên có gì cũng không rõ lắm, Mộc Phàm tò mò nhìn, trong lòng suy đoán đó là cái gì.

Chỉ nghe Tế ti chậm rãi nói: “Đây là bảo vật của bộ tộc Lam diễm chúng ta, nếu các ngươi có thể mang ngọn lửa vĩnh cửu về, ta hứa sẽ tặng bảo vật này cho các ngươi.”

“Bảo vật?”

Ba người Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh lại kinh ngạc.

Da thú che mất rồi, ai biết cái gọi là bảo vật bên trong là cái cái quỷ gì.

Tế ti cười cười, nhẹ nhàng xốc tấm da thú lên, để lộ đồ vật bên trong.

Một luồng sáng xuất hiện, hấp dẫn ánh mắt ba người Mộc Phàm

cùng Đồng Tâm, Hà Dĩnh, một đám nhìn chằm chằm vào đó.

Chỉ thấy bên trong là một khối tinh thể kỳ dị, có năng lượng mãnh liệt lưu động, thần bí khó lường.

“Đây là Thánh tinh, ẩn chứa sức mạnh thần thánh, có thể trợ giúp các ngươi tu luyện, mở ra thiên phú cùng tiềm lực cao hơn.”

Tế ti tràn đầy tự tin nói, giới thiệu, khiến ba người Mộc Phàm kinh ngạc, ánh mắt trở nên nóng bỏng hơn.

Thánh tinh, trong tư liệu của học viện Thanh Bắc có một ít ghi chép về thứ này.

Nghe đồn Thánh tinh chính là một loại bảo vật đặc thù của dị vực, có thể khai phá tiềm lực cùng thiên phú, rất là thần kỳ.

Không nghĩ tới bộ tộc Lam diễm lại có một khối Thánh tinh.

Nói thật là giờ phút này Mộc Phàm đã động tâm.

“Phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, mời ký chủ nhất định phải lấy được nó.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, trong lòng Mộc Phàm kinh ngạc, hệ thống lại nhắc nhở.

Thánh tinh, là vật phẩm nạp phí đặc thù?

Chương 103: Thánh tinh đặc thù

“Hệ thống, thứ này có thể dùng nạp phí?”

Mộc Phàm kinh ngạc, lần đầu tiên nghe hệ thống nhắc nhở nói phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, có thể dùng để nạp phí sao?

Thánh tinh, có thể nạp phí?

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Đúng vậy ký chủ, đây là một loại tinh thể đặc thù, có thể tiến hành nạp phí, với một khối Thánh tinh trước mắt này, ký chủ có thể nạp được khoảng một tỷ.”

“Hít hà!”

Mộc Phàm thầm hút một ngụm khí lạnh, có chút kích động, một khối Thánh tinh thế mà trị giá một tỷ.

Nói cách khác, chỉ cần lấy được nó là có thể nạp phí, đạt được một tỷ, có thể chuyển hóa thành một tỷ tiền ảo, cũng có thể dùng để trực tiếp thăng cấp.

“Hệ thống, nó thật sự có thể đề cao thiên phú tiềm năng của một người?” Mộc Phàm hỏi tới vấn đề này.

“Đúng vậy, khối Thánh tinh này ẩn chứa một loại năng lượng cực kỳ đặc thù, có thể tăng lên thiên phú tiềm năng của một người, nhưng gia tăng có hạn.”

“Đối với ký chủ mà nói, tác dụng thật sự chính là nạp phí, một khi có đủ loại Thánh tinh đặc thù này, có thể mở ra công năng cấp ba của hệ thống.”

Hệ thống giải thích một hồi, Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Thứ này, nói trắng ra là chính là có thể tăng thiên phú tiềm năng của một người thêm chút ít, cụ thể thì phải xem tình huống cá nhân.

Mà nó chỉ có thể tăng lên một lần, tác dụng chính là dùng để nạp

phí, có thể mở ra công năng cấp ba của hệ thống.

Mộc Phàm không rõ công năng cấp ba của hệ thống là cái gì, nhưng ít ra công năng cấp hai có chức năng dung hợp công pháp, có cửa hàng thời gian chính là một chuyện tốt.

Còn công năng cấp ba, trong lòng hắn vẫn rất chờ mong.

“Như thế nào, nghĩ kỹ rồi sao?”

Lúc này, Tế ti lại mở miệng, nở nụ cười nhìn hắn.

Mộc Phàm giống như đang suy nghĩ, hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh đều nhìn hắn.

Việc này chỉ Mộc Phàm mới có thể quyết định, hơn nữa chỉ có thể do hắn làm, thực lực các nàng không đủ tự nhiên không thể nói gì.

“Được, ta đáp ứng các ngươi.”

Mộc Phàm suy nghĩ, gật đầu đáp ứng rồi.

Nghe thế, Tế ti cười, tộc trưởng Liệt Sơn cũng hơi hơi mỉm cười, không ít dân bản xứ đều nở nụ cười.

“Đúng rồi.” Mộc Phàm đột nhiên hỏi: “Loại Thánh tinh này các ngươi có bao nhiêu?”

“Hả...”

Đối mặt với vấn đề Mộc Phàm hỏi, Tế ti, tộc trưởng Liệt Sơn, còn có những người khác đều sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy.

Chỉ nghe Tế ti chậm rãi nói: “Thật đáng tiếc, bộ tộc chúng ta chỉ có một khối này.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm có chút thất vọng.

Nhưng hắn lại hỏi tiếp: “Có thể nói cho ta biết khối Thánh tinh này từ đâu ra hay không, đi nơi nào mới có thể đạt được loại đồ vật này?”

Tế ti, Liệt Sơn, đám dân bản xứ liếc nhau, không rõ trong ánh mắt mang suy nghĩ gì.

Một lát sau, Tế ti mở miệng: “Vốn ta không muốn nói, nhưng thấy ngươi nguyện ý trợ giúp chúng ta, ta có thể nói cho ngươi biết.”

Mộc Phàm nghe xong hai mắt tỏa ánh sáng, chờ mong nhìn Tế ti.

Chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Thánh tinh được mang ra từ Cựu thần di chỉ, bên trong còn có hay không cũng không biết được, hơn nữa nơi đó cực kỳ hung hiểm.”

“Cựu thần di chỉ?” Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, liếc nhìn Đồng Tâm, Hà Dĩnh, hiển nhiên lần đầu tiên nghe tên địa phương này.

Tế ti gật gật đầu nói: “Không sai, chỉ có trong Cựu thần di chỉ mới có thể tìm được loại đồ vật này, nghe đồn chúng nó là sản vật thời đại Cựu thần.”

“Cựu thần di chỉ, vị trí cụ thể cần vượt qua Vĩnh Đông chi địa, lại đi thêm một ngày mới có thể đến.”

Tế ti nói thẳng ra vị trí, khiến Mộc Phàm có chút động tâm.

Hắn nhận thấy Cựu thần di chỉ Tế ti nói có lẽ là khu vực bên ngoài mà học viện chưa có thăm dò đến.

Điều này làm cho Mộc Phàm cảm thấy rất hứng thú, thậm chí nghĩ nhất định phải đi nhìn xem, nói không chừng trong Cựu thần di chỉ còn có Thánh tinh.

Một khối một tỷ a, nếu có thể đạt được mười mấy khối thì phát tài.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi đột nhiên có một tiếng vang lớn, mặt đất hơi hơi rung động, làm mọi người bừng tỉnh.

Sắc mặt Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh khẽ đổi, cảm thấy có điềm xấu.

“Hắc triều lại bắt đầu rồi.”

Lúc này, Tế ti nói một câu làm tâm thần Mộc Phàm nhảy dựng.

Hắc triều, đây là cái tên gọi Tế ti vừa mới nhắc qua, cũng không rõ là cái gì.

Mộc Phàm kinh ngạc hỏi: “Tế ti, hắn triều mà các ngươi nói rốt cuộc là cái gì?”

Tế ti nhìn hắn một cái, mới nói: “Hắc triều chính là dưới ánh trăng u ám, tất cả sinh vật đều trở nên táo bạo dị thường, tràn ngập giết chóc, phá huỷ.”

“Ngươi xem...” Tế ti chỉ về phía bên ngoài bộ lạc.

“Ngao!”

“Rống!”

Trong bóng đêm ngoài kia đột nhiên truyền đến từng tiếng rít gào, tiếng thú chấn động tám phương, làm Mộc Phàm giật mình.

Lúc này, vô số sinh vật, dị thú chui ra, phát ra tiếng gầm gừ đối với vầng trăng đã ảm đạm trên không trung, trở nên rất hung bạo.

Ầm ầm ầm...

Từng đợt tiếng gầm rú truyền đến, mặt đất rung động lắc lư.

Chỉ thấy trong bóng đêm có vô số Băng giải tu tập, điên cuồng tấn công sinh vật khác.

Băng giải, băng trùng, hai quần thể khác nhau bắt đầu giết chóc, thế mà xé nát đối phương rồi ăn luôn.

Tình cảnh này làm lòng ba người Mộc Phàm cùng Đồng Tâm, Hà Dĩnh rét run.

Nếu vừa rồi ba người không có kịp thời rời đi, hậu quả không dám tưởng tượng, chắc chắn bị đám dị thú điên cuồng vây quanh.

“Thật là đáng sợ!”

Hà Dĩnh hoảng sợ nhìn trong bóng đêm có vô số dị thú, sinh vật tàn sát lẫn nhau.

Có Băng hùng khổng lồ đang rống giận, có Băng sương cự sư chém giết trong bóng đêm, tiếng rống truyền ra rất xa.

Toàn bộ Vĩnh Đông chi địa hỗn loạn, vô số sinh vật, dị thú chém giết, vô cùng tàn nhẫn, cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Chúng nó bị ánh trăng ảnh hưởng, trở nên điên cuồng, cắn nuốt lẫn nhau, như bị lực lượng nào đó thao túng.

“Hắc triều rất nguy hiểm, các ngươi ở bên ngoài sẽ chịu ảnh hưởng, thậm chí có khả năng trở nên giống như các sinh vật này bị mất khống chế.”

Tế ti ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích, làm Mộc Phàm trở nêm nghiêm nghị.

Cái này cũng quá khủng bố đi?

Oanh!

Lúc này, bên ngoài bộ lạc đột nhiên xuất hiện một mảng lớn sinh vật đen nghìn nghịt, nhìn kỹ là vô số Băng giải, băng trùng.

Mặt sau còn có một đoàn Băng hùng, điên cuồng đánh tới đây, giống như muốn san bằng bộ lạc trước mắt này.

Mộc Phàm cả kinh, nhìn nhìn bốn phía, phát hiện vẻ mặt Tế ti, Liệt Sơn, đám dân bản xứ thế mà vẫn trấn định, không dao động.

Đang lúc thắc mắc, liền thấy một con Băng hùng khổng lồ nhảy dựng lên, rống giận vọt tới, mắt thấy sắp nhào vào bộ lạc.

Phanh!

Ngay sau đó, băng hùng va chạm vào một quầng sáng màu đỏ, nháy mắt bốc cháy, thân hình hóa thành một đống tro tàn.

Mộc Phàm thấy rõ ràng Băng hùng kia va chạm vào quầng sáng, bị một ngọn lửa thiêu cháy thành tro tàn.

Lúc này mới hiểu bộ lạc dân bản xứ có phòng ngự cường đại, trách không được không e ngại mấy thứ này.

“Yên tâm, chúng nó không vào được, rất mau liền rút lui.”

Tế ti bình tĩnh nói, quả nhiên như hắn nói, các dị thú khác đột nhiên ngừng lại, một đám không dám tới gần nơi này.

Trong bão tuyết tăm tối, thánh hoả của bộ lạc thiêu đốt hừng hực, phát ra nhiệt lượng cùng ánh lửa khiến các dị thú sợ hãi.

Cuối cùng chúng nó trực tiếp vòng qua nơi này, rít gào chạy băng băng, rống giận, chém giết cắn nuốt lẫn nhau nhưng không dám tới gần nơi này.

“Ngọn lửa thật thần kỳ.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi.

Hắn nhìn ngọn lửa trên tế đàn phía sau, mẹ nó, thật thần kỳ, thậm chí trong lòng còn xuất hiện suy nghĩ đóng gói mang đi.

“Thánh hỏa càng thêm ảm đạm.”

Lúc này, Tế ti bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Mộc Phàm nhìn lại, quả nhiên phát hiện ánh sáng từ thánh hỏa màu xanh tím kia ảm đạm một ít, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ tiêu tán, dập tắt.

“Hắc triều sắp ngừng, ngươi chuẩn bị sẵn sàng.”

Đang nghĩ ngợi, Tế ti đột nhiên nói một câu làm Mộc Phàm ngẩn người.

Chỉ thấy Tế ti lấy ra một tấm da thú đưa qua, cũng nói: “Đây là một phần bản đồ, bên trên ghi chép kỹ càng tỉ mỉ ba địa điểm ngọn lửa vĩnh hằng xuất hiện.”

“Ngươi dựa theo mà đi tìm, nhất định có thể tìm được.”

Tế ti đầy chờ mong nhìn Mộc Phàm.

Cuối cùng hắn còn hơi hơi khom người nói: “Bằng hữu nhân loại, hết thảy liền nhờ ngươi.”

“Tế ti yên tâm, nếu ngọn lửa vĩnh hằng thật sự tồn tại, ta nhất định mang về.”

Mộc Phàm gật gật đầu bảo đảm, nhưng hắn lại hỏi: “Nhưng ta làm sao để đưa ngọn lửa vĩnh hằng về đây, hắn là có cái gì để chứa đựng chứ?”

“Có, đây là dụng cụ đặc thù dùng để chứa đựng ngọn lửa vĩnh hằng, ngươi có thể hút một tia lửa từ ngọn lửa vĩnh hằng vào bên trong mang về là được.”

Tế ti nói rồi lấy ra một đầu lâu thú, bên trên vẽ đầy các loại hoa văn kỳ quái, nhìn cực kỳ quỷ dị khó lường.

Mộc Phàm nhận lấy, không thấy có chỗ nào đặc biệt.

“Hai vị bằng hữu của ngươi có thể lưu lại nơi này, các nàng không có đủ thực lực để hoàn thành nhiệm vụ này.”

Tế ti đột nhiên nhìn Đồng Tâm, Hà Dĩnh nói ra lời này.

Mộc Phàm nhìn hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh suy nghĩ, gia hỏa này không phải là muốn giữ người để dễ uy hiếp chứ?

“Chúng ta liền ở lại nơi này.” Đồng Tâm dứt khoát gật gật đầu.

Nàng biết rõ thực lực của mình cùng Hà Dĩnh không bao nhiêu, căn bản không thể đi cùng Mộc Phàm hoàn thành nhiệm vụ tràn ngập tính khiêu chiến và nguy hiểm này.

“Hắc triều ngừng lại, ngươi chỉ có ba canh giờ, cần trong khoảng thời gian này đuổi tới sơn cốc lấy lửa, thành công mang ngọn lửa vĩnh hằng trở về, nếu không ngươi sẽ gặp nguy hiểm.”

Đột nhiên, Tế ti chỉ vào bóng tối bên ngoài rồi nói, Mộc Phàm giương mắt nhìn theo mới phát hiện vô số sinh vật vốn cuồng bạo đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Hắc triều thật sự tạm thời ngừng lại.

Chương 104: Sơn cốc Mồi lửa

Trong bóng đêm, một bóng người chạy cấp tốc như bay.

Đó là Mộc Phàm, một mình rời khỏi bộ lạc dân bản xứ kia.

Còn hai người Đồng Tâm, Hà Dĩnh lưu tại bộ tộc Lam diễm nghỉ ngơi, thực lực hai người không đủ, đi theo đi chính là trói buộc, chịu chết.

Tế ti cũng nói các nàng không có thực lực hoàn thành nhiệm vụ này.

Tốc độ của Mộc Phàm cực nhanh, dựa theo bản đồ da thú Tế ti đưa hướng tới một chỗ được đánh dấu.

Trên bản đồ, chỗ đánh dấu tên là sơn cốc Mồi lửa.

Ở một hướng khác của Vĩnh Đông chi địa, căn cứ theo lời Tế ti nói, trong sơn cốc này tồn tại một loại lửa mãi mãi không tắt — Ngọn lửa vĩnh hằng.

Mục đích chuyến đi này của Mộc Phàm là tìm được ngọn lửa vĩnh hằng, mang về Lam diễm bộ lạc, mới có thể lấy được khối Thánh tinh đặc thù kia.

Một tỷ a, đáng giá Mộc Phàm đi mạo hiểm.

Vèo!

Mộc Phàm nhảy, nhảy lên mặt sông băng, quét mắt nhìn bốn phía, trong bóng đêm, thấy vô số Băng giải, băng trùng đã trở nên yên tĩnh.

Chúng nó ghé sát vào mặt sông băng, không nhúc nhích, như đã ngủ rồi, một màn quỷ dị thế này làm Mộc Phàm rất ngạc nhiên.

Trước khi đi, tên Tế ti kia cảnh cáo hắn, đừng động tới những dị thú này, một khi chúng nó bừng tỉnh sẽ bị vây quanh.

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm có thể một đường an toàn đến sơn cốc

Mồi lửa.

Nếu không chờ chúng nó từ tỉnh lại, Mộc Phàm liền sẽ lâm vào vòng vây của vô số dị thú cuồng bạo, rất nguy hiểm.

“Còn bao xa a.”

Mộc Phàm nhìn bản đồ da thú, nhịn không được nhíu mày, đã đi khoảng nửa giờ, thế mà còn không nhìn thấy cái gọi là sơn cốc Mồi lửa.

Có phải bị lừa hay không?

Nhưng suy nghĩ xong lập tức phủ định, tên Tế ti kia không đến mức lừa mình, người ta cũng muốn đạt được ngọn lửa vĩnh hằng.

Dựa theo đánh dấu trên trên bản đồ, Mộc Phàm lại tăng tốc lần nữa, đi thêm mười mấy phút, rốt cuộc từ xa xa thấy được một ánh lửa.

“Ánh lửa, đó là sơn cốc Mồi lửa sao?”

Mộc Phàm ngừng lại, kinh ngạc nhìn ánh lửa bừng sáng trong bóng đêm ở phương xa, không trung đều đỏ hồng.

Trong trời đất bằng tuyết rất nổi bật, có thể thấy từ xa.

Nhìn thấy vậy, trong lòng Mộc Phàm nhận định nơi đó có lẽ chính là sơn cốc Mồi lửa.

Quả nhiên, khi Mộc Phàm càng tới gần càng cảm nhận được một luồng nhiệt lượng, nhiệt độ chung quanh đang tăng dần.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền tới trước một sơn cốc lớn.

Ánh vào trong mắt chính là một vùng thế giới màu đỏ, toàn bộ sơn cốc là các hồ dung nham, một cái nối tiếp một cái, lớn lớn bé bé phân bố ở trong sơn cốc.

Nơi này cùng bên ngoài quả thực chính là hai thái cực, bên ngoài băng tuyết lạnh giá, bên trong sơn cốc dung nham sôi trào, cảm giác rất quỷ dị.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, vì sao trong một thế giới băng tuyết lại có một khu vực thế này?

“Địa phương thật kỳ quái, bên ngoài rét lạnh, bên trong nóng bỏng, cổ quái đến cực điểm.”

Mộc Phàm vừa đi vừa ngạc nhiên quan sát sơn cốc.

Ở bốn phía có một loạt hồ dung nham to nhỏ, dung nham quay cuồng sôi trào, bên ngoài sông băng, bão tuyết tàn phá bừa bãi, giống như một thế giới dung nham không bị đóng băng.

Nhiệt độ nơi này cực cao, vừa tiến đến liền có cảm giác sắp bị nướng chín.

Mộc Phàm có chút tò mò, rốt cuộc là điều gì làm cho khu vực này tồn tại giữa băng tuyết mênh mông không tắt?

Chẳng lẽ là do ngọn lửa vĩnh hằng?

Có lẽ chỉ có thể giải thích như thế.

Hô!

Bên cạnh, một luồng dung nham phun trào, bốn phía có nhanh thạch vừa đọng lại, bước lên đều bốc khói trắng, rất bỏng cháy.

Nhưng luyện khí toàn thân Mộc Phàm chuyển động, căng tường khí ra, ngăn cách nhiệt độ củng sự bỏng cháy xung quanh.

Mộc Phàm cẩn thận đi vào bên trong, trong lòng đề cao cảnh giác.

Nơi này là một nơi nguy hiểm, tên Tế ti kia đã cảnh báo, cần phải cẩn thận.

Còn vì sao tên Tế ti kia không đích thân đến được, Mộc Phàm không nghĩ ra, có lẽ cố kỵ điều gì cũng không chừng.

“Đề...”

Đang đi tới, đột nhiên có một tiếng hót vang truyền đến, Mộc

Phàm giật mình.

Hắn giương mắt nhìn lên, âm thanh là từ chỗ sâu trong sơn cốc truyền đến, trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Một tiếng hót vang vừa rồi hiển nhiên là tiếng kêu của một loại loài chim, nơi này có sinh vật sinh sống, có lẽ dị thú nào đó.

Điều này làm cho Mộc Phàm cảnh giác, càng thêm cẩn thận.

Rất kỳ quái, nơi này không hề ngưng đọng kết tinh hoả diễm, nhưng nhiệt độ cực cao, có so với Liệt Diễm sơn mạch, thậm chí nhiệt độ càng cao hơn.

Mộc Phàm đã cảm nhận được nhiệt độ chung quanh càng ngày càng cao, đã đạt tới một ngàn năm trăm độ, dung nham không ngừng sôi trào cuồn cuộn.

Khi Mộc Phàm tiến sâu vào sơn cốc Mồi lửa, gặp được một cảnh tượng kinh người.

“Đây là...” Hai mắt Mộc Phàm không chớp, nhìn chằm chằm phía trước.

Chỗ sâu trong sơn cốc là một biển dung nham, dung nham không ngừng quay cuồng.

Hai bên có hai vách đá cháy đen, nham thạch đỏ sậm tản ra nhiệt độ kinh người.

Quan trọng nhất chính là trên vách đá có từng con chim toàn thân đỏ chót đang bay múa, bay từ vách đá bên này đến vách đá bên kia.

Nhưng con chim này có màu đỏ rực, cánh rộng mấy mét, khi vung cánh đều mang theo một vài tia lửa.

“Liệt hoả điểu?” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, tin tức Tiểu Linh có ghi chép về loài này.,

Loại dị thú này sinh hoạt trong khu vực dung nham, tên là Liệt hoả điểu, thực lực cường đại, hơn nữa tính tình táo bạo, một khi có

người ngoài tới gần lập tức công kích điên cuồng.

Không nghĩ tới trong sơn cốc này có một đàn Liệt hoả điểu, có chút phiền phức a.

Mộc Phàm không phải sợ hãi số lượng của chúng, hắn đã nhận ra một con Liệt hoả điểu có hình thể lớn, đang bám vào một mỏm đá cao trên vách.

Nơi đó có một cái cửa động, bên trong có ánh lửa mãnh liệt, có lửa không ngừng phun trào.

Hắn nhìn chung quanh, cũng không phát hiện cái gọi là ngọn lửa vĩnh hằng, trong lòng suy đoán có thể ở trong hang động chỗ con Liệt hoả điểu to lớn kia đang bảo hộ hay không.

Ở trong sơn cốc, có mười mấy con Liệt hoả điểu, một con lớn nhất đang canh trước hang động kia, nhìn như là đang ngủ.

Trên cơ thể nó có một tầng ánh lửa bao phủ, giống như một cái hỏa thuẫn, làm trong lòng Mộc Phàm nghiêm nghị.

Con Liệt hoả điểu này đang tu luyện, thực lực phi phàm, tuyệt đối là một con Liệt hoả điểu cấp Siêu phàm.

Còn những con Liệt hoả điểu chung quanh chỉ là bình thường, cả một con cấp bậc Tiên thiên cũng không, có chút kỳ quái.

Mộc Phàm suy đoán, có lẽ là Liệt hoả điểu nuốt ăn đồng loại, do đó sinh ra một con Liệt hoả điểu đầu lĩnh cấp Siêu phàm.

Mặc kệ đối phương mạnh cỡ nào, chắc chắn phải xông vào.

“Hệ thống, ngươi có thể phát hiện ngọn lửa vĩnh hằng sao?”

Cuối cùng, Mộc Phàm vẫn dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, ở trong hang động phía trước có một loại lửa mang năng lượng cực kỳ cường đại, hắn là ngọn lửa vĩnh hằng mà ký chủ nói.”

Nghe thế, ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, đã chắc chắn.

Nếu như vậy, bắt đầu thôi!

Muốn tiến vào hang động, trước hết cần giải quyết hết Liệt hoả điểu, những Liệt hoả điểu này hắn không để trong lòng, chỉ có Liệt hoả điểu canh ở hang động có chút phiền phức.

Đương nhiên chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

Thậm chí Mộc Phàm toát ra một ý niệm: "Hệ thống, ngươi nói xem những con Liệt hoả điểu có thể thuần phục hay không?"

"Nếu ký chủ ngưng kết ra nguyên thần, có thể dùng dấu ấn nguyên thần thuần phục chúng nó."

Hệ thống trả lời rất đơn giản, dứt khoát, chỉ cần ngưng tụ ra nguyên thần là có thể thuần phục những dị thú cường đại này.

Mộc Phàm nghe xong phấn khởi, có lẽ sau khi ngưng tụ nguyên thần liền tìm một con dị thú cường đại thuần phục làm tọa kỵ?

"Cộc cộc..."

Đột nhiên, trên vai truyền đến một tiếng kêu, làm động tác của Mộc Phàm cứng đờ, tất cả Liệt hoả điểu đều nhìn qua.

"Mẹ nó." Mộc Phàm thầm mắng, nhìn bả vai, thì ra là cầu bông nhỏ vừa mới kêu một tiếng, kinh động Liệt hoả điểu nơi này.

Mộc Phàm nhỏ giọng mắng: "Ngươi cái quả cầu khốn nạn, không ngủ được liền làm chuyện xấu."

Cầu bông nhỏ ra vẻ vô tội, chớp chớp mắt nhìn Mộc Phàm, bộ dáng nhu nhược đáng thương như đang nói ta đói bụng.

Lúc này hắn mới tỉnh ngộ, gia hỏa này là đói bụng nên tỉnh dậy.

Mộc Phàm dở khóc dở cười, cười mắng: "Chờ ta làm xong chuyện lại cho ngươi ăn, ngoan ngoãn đợi đi, không nghe lời liền ném ngươi cho chúng nó ăn."

Lời này lập tức khiến cầu bông nhỏ thành thật, bám sát vào trên vai, không nhúc nhích, còn khẩn trương nhìn đám Liệt hoả điểu

kia.

“Đề!”

Một tiếng hót vang, trong sơn cốc nháy mắt trở nên náo nhiệt, từng con Liệt hoả điểu điên cuồng bay về phía Mộc Phàm.

“Tới hay lắm!”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, kéo cung ngưng tụ ra từng mũi tên nhọn, một lần ngưng tụ ba mũi tên nhọn, nháy mắt hóa thành ba luồng sáng phá không bay đi.

Chương 105: Liệt hoả điểu

Hô hô!

Ba mũi tên nhọn phá không, chỉ nghe một tiếng "Phốc", nháy mắt ba con Liệt hoả điểu rơi xuống, rơi vào dung nham.

Băng!

Mộc Phàm nhanh chóng kéo cung, từng mũi tên nhọn xé trời, xuyên thấu từng con Liệt hoả điểu, bắn chết tại chỗ.

Trước thực lực cường đại của hắn, Liệt hoả điểu thông thường căn bản không ngăn được một mũi tên, rất nhanh mười mấy con Liệt hoả điểu đều bị bắn chết.

"Đề..." Nhìn một đám thủ hạ bị bắn chết, con Liệt hoả điểu lớn nhất kia phát ra một tiếng kêu phẫn nộ.

Hai mắt phun lửa, trừng Mộc Phàm, cánh thật to mở ra, trong nháy mắt lao xuống.

Một luồng sóng nhiệt đập vào mặt, Liệt hoả điểu hé miệng phun lửa.

Mộc Phàm giật nảy mình, con này còn có thể phun lửa?

Oanh!

Hắn lắc mình nhảy ra, vị trí vừa đứng lập tức bị ngọn lửa bao phủ, xuất hiện một cái lỗ thủng, dung nham chung quanh bị cuốn lên.

Mộc Phàm không loạn, xoay người rơi xuống, kéo cung bắn ra một mũi tên, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát.

Hưu!

Một mũi tên nhọn phá không, đáng tiếc Liệt hoả điểu xoay người

trong không trung né tránh, tốc độ cực nhanh, tựa như một ánh lửa lao xuống.

Hai bộ móng vuốt sắc bén hung hăng chộp tới.

Oanh một tiếng, nham thạch bị nổ nứt, xuất hiện một cái hố to.

Mộc Phàm nhanh chóng lui về phía sau, lần lượt kéo cung, nháy mắt bắn ra ba mũi tên nhọn, bị tránh mất hai mũi, nhưng vẫn có một mũi tên nhọn bắn trúng con Liệt hoả điểu kia.

Đinh!

Chỉ nghe một tiếng leng keng, mũi tên nhọn nổ tung, thế mà không có biện pháp đâm vào thân thể Liệt hoả điểu.

Lông vũ trên thân thể nó loé sáng, đao thương bất nhập, cả mũi tên luyện khí của Mộc Phàm cũng không thể phá vỡ phòng ngự.

“Phòng ngự thật là lợi hại.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, lại không thể không kéo cung lần nữa, lần này nhắm ngay đôi mắt Liệt hoả điểu, ba mũi tên nhanh chóng ngưng kết, khoá chặt.

“Đề...” Liệt hoả điểu phẫn nộ kêu to, há mồm phun ra ngụm lửa, bừng bừng quét xuống.

Đối mặt với một chiêu này, Mộc Phàm không thể tránh né, chỉ có thể cứng đối cứng bắn ra ba mũi tên, phá vỡ ngọn lửa giết đến trước mặt Liệt hoả điểu.

Đinh!

Liệt hoả điểu vỗ cánh, hai mũi tên bị đánh văng ra, nổ tung, một mũi tên nhọn cuối cùng đâm vào đôi mắt Liệt hoả điểu.

Phụt một tiếng, máu vẩy ra, Liệt hoả điểu bi thảm la kêu to một tiếng, đập cánh quay cuồng trong không trung, có vẻ rất thống khổ.

Đầu nó bị đâm trúng, mù một con mắt, bị thương nặng.

Liệt hoả điểu cấp Siêu phàm có thực lực cường đại, thân thể bốc lên ngọn lửa, hóa thành một cái hỏa thuẫn, nhắm ngay Mộc Phàm, nhanh chóng vọt tới.

Nhanh như tia chớp, một đôi cánh tựa như lưỡi dao sắc bén xẹt qua thân thể Mộc Phàm.

Bá!

Phanh phanh phanh...

Tốc độ của Mộc Phàm cũng không chậm, lần lượt tránh thoát công kích của Liệt hoả điểu, ngọn lửa, cánh sắc bén như lưỡi dao, còn có một đôi vuốt sắc.

Hai bên ta qua ngươi lại, triển khai một trận ẩu đả kịch liệt.

Mộc Phàm thu hồi cung, trực tiếp vung hai tay đánh đấm.

Liệt hoả điểu vốn đã bị thương, bị Mộc Phàm đánh đến liên tục lui lại, lông chim trên người không ngừng rơi xuống.

Nói thật thì Mộc Phàm mạnh nhất vẫn là quyền pháp, căn bản không có tài bắn cung, cho nên đánh đấm cận thân là lợi hại nhất.

Phanh!

Một quyền nện tới, thân thể Liệt hoả điểu bị đánh bay ra ngoài, trượt dài trên mặt hồ dung nham mấy chục mét rồi va vào vách đá.

Nó phẫn nộ hót vang, đập cánh, cuốn dung nham bắn lên, bốc lên một ngọn lửa hừng hực lao tới Mộc Phàm.

Tốc độ nhanh đến tận cùng, hơn nữa lực lượng cường đại, lực sát thương kinh người.

Oanh!

Dung nham nổ tung, cuốn lên cao hơn mười mét, Mộc Phàm linh hoạt tránh đi một kích hung mãnh này, dẫm lên một mảnh dung nham lấy đà nhảy.

“Thông thiên triền nguyệt thủ!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm nhảy lên tiếp cận Liệt hoả điểu, hai tay mở ra, ôm lấy hai vuốt của Liệt hoả điểu ra sức kéo xuống.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, dung nham phía dưới nổ mạnh, Mộc Phàm bắt lấy Liệt hoả điểu trực tiếp quật vào trong dung nham khô cứng, va chạm mạnh làm Liệt hoả điểu đau nhức, lông chim rơi rụng không ít.

“Đề...” Nó phẫn nộ kêu to, cánh đập mạnh muốn giãy giụa bay ra.

Đáng tiếc bị hai tay Mộc Phàm đè lại, một quyền nối tiếp một quyền nện vào thân thể nó, đánh đến đầu óc nó choáng váng, không ngừng kêu thảm thiết.

Ầm ầm ầm...

Một quyền lại một quyền, đánh không biết bao nhiêu quyền, rốt cuộc, Liệt hoả điểu dần dần ngừng giãy giụa, hơi thở càng ngày càng yếu.

Cuối cùng không nhúc nhích nằm trên dung nham, cả người loang lổ vết máu, lông chim đều bị rụng hơn phân nửa, máu thịt lẫn lộn.

Nó thở thoi thóp nhìn Mộc Phàm, trong mắt tràn đầy sự thô bạo, đáng tiếc đã không còn sức lực.

“Tiễn ngươi lên đường thôi.” Mộc Phàm nhìn nó lắc đầu, nói xong dậm chân.

Răng rắc, cổ Liệt hoả điểu đứt ra, hoàn toàn tắt thở, cuối cùng bị giết chết.

Đây là dị thú cấp Siêu phàm thứ hai mà Mộc Phàm chém giết, phía trước là Hàn băng thứ xà, hiện tại Liệt hoả điểu, một băng một hỏa vừa lúc cân xứng.

Mộc Phàm thu thi thể Liệt hoả điểu, thân hình hơn mười mét thật sự to lớn, thu vào không gian chứa đựng của hệ thống.

Giết con Liệt hoả điểu cấp Siêu phàm này xong, Mộc Phàm bắt đầu thu thập thi thể Liệt hoả điểu khác, nói như thế nào đều là thịt a, lãng phí không tốt.

Rất mau, mười mấy thi thể Liệt hoả điểu đều được thu thập sạch sẽ, Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn về phía cửa động trên vách đá.

Vèo!

Hắn nhảy lên, dừng trước cửa động.

Vừa lên tới liền cảm giác có ánh lửa đập vào mặt, sóng nhiệt cuồn cuộn, lập tức căng tường khí ngăn chặn.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, cảm giác nhiệt độ nơi này thật cao.

“Ngọn lửa vĩnh hằng liền ở trong động này.”

Hắn nói thầm một câu, cẩn thận đi vào hang động, từng bước một chống tường khí.

Không có biện pháp a, vì mạng nhỏ vẫn nên cẩn thận một chút, chống tường khí ít ra cũng có thể phòng bị.

Mộc Phàm cứ như vậy đi từng bước cẩn thận thâm nhập hang động, càng đi càng cảm giác nhiệt độ càng cao, thậm chí vượt qua hai ngàn độ.

Tới bên trong, Mộc Phàm cũng cảm giác được hơi nóng, xuyên thấu qua tường khí ùa vào, có thể nghĩ được nhiệt độ nơi này cao cỡ nào.

Hang động này cũng rất lớn, đi ước chừng năm phút vẫn chưa tới cuối.

Khi Mộc Phàm đang suy đoán có phải đi xuống dưới nền đất rồi không, phía trước đột nhiên thoáng đãng, tới một khu vực rộng rãi.

“Thật đồ sộ.”

Mộc Phàm sợ ngây người, bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ.

Ở trước mặt hắn là một thế giới dung nham thật lớn dưới nền đất, dung nham quay cuồng, bừng lên ngọn lửa, nhiệt độ cao doạ người.

Bên dưới có một mảng nham thạch cứng rắn, ở trung tâm, bị dung nham vây quanh.

Trên mảnh nham thạch trống trải này Mộc Phàm thấy được một cấu trúc nham thạch kỳ quái, như một cái tế đàn, có tám cột đá.

Trên mỗi một cây cột đá đều có một ngọn lửa lơ lửng, đang bốc cháy hừng hực, phát ra nhiệt độ kinh người.

Quan trọng nhất chính là ở trung tâm tế đàn nham thạch này có một quả cầu lửa thật lớn đang lơ lửng, nó có màu tím, tản ra hơi thở khủng bố.

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, gắt gao nhìn chằm chằm quả cầu lửa màu tím phía dưới dung nham.

Đây là ngọn lửa vĩnh hằng mà Tế ti dân bản xứ nói.

Không sai, chính là ngọn lửa vĩnh hằng, một ngọn lửa vĩnh viễn không tắt.

Nhìn đến quả cầu lửa này, Mộc Phàm liền cảm giác được làn da bị nướng, đau rát.

“Tìm được rồi.”

Mộc Phàm cố nén hưng phấn, nhẹ nhàng nhảy, từ nơi này nhảy xuống mảng nham thạch ở trung tâm kia.

Nhưng vừa đặt chân tới, chưa kịp đứng vững Mộc Phàm liền cảm giác có nguy hiểm, như bị thứ gì theo dõi, lông tơ dựng đứng.

Chương 106: Ngọn lửa vĩnh hằng

--

Nguy hiểm!

Lông tơ Mộc Phàm dựng đứng, sắc mặt biến đổi, vận động lực lượng toàn thân.

“Sao lại thế này?”

Hắn nghi ngờ không thôi, đứng nơi đó không dám nhúc nhích, cảm giác có nguy hiểm mãnh liệt gần ngay trước mắt, hắn đang bị theo dõi.

Nhưng bốn phía im ắng, chỉ có dung nham sôi trào dung nham, không có thấy bất kỳ nguy hiểm gì.

Vậy nguy hiểm tới từ nơi nào?

“Hệ thống, nơi này ẩn giấu thứ gì nguy hiểm sao?” Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, trên tế đàn ở trước mặt ngươi, nguy hiểm liền tới từ ngọn lửa vĩnh hằng kia.”

“Trò đùa gì đây?” Mộc Phàm cả kinh.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt nhìn chằm chằm quả cầu lửa to trước mắt, nó có màu tím, lơ lửng bốc cháy giữa không trung.

Nguy hiểm thế mà đến từ ngọn lửa vĩnh hằng này?

Nhưng sao ngọn lửa vĩnh hằng lại nguy hiểm, chẳng lẽ nói thật ra nó là một vật sống?

“Hệ thống, ngươi nói nó có ý thức?” Mộc Phàm hỏi.

“Đúng vậy ký chủ, ngọn lửa này đã sinh ra ý thức, hoặc là nói có một ý thức cường đại khác thường chiếm lấy ngọn lửa này, cũng có thể do bản thân ngọn lửa là vật dẫn, vật dẫn cho ý thức kia

buông xuống.” Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, vô cùng hoảng sợ.

Một ngọn lửa có ý thức, thậm chí hệ thống còn nói có thể là có một ý thức cường đại chiếm cứ ngọn lửa, biến nó trở thành vật dẫn.

Dù là thế nào đều cực kỳ đáng sợ, ngọn lửa có ý thức liền đại biểu cho nó là vật sống.

“Ta nói a, tên Tế ti dân bản xứ kia để cho ta tới, hoá ra chỗ nguy hiểm chính là ở bản thân ngọn lửa vĩnh hằng, thế mà che giấu điều này.”

Mộc Phàm rất bực bội, cảm giác bị hố.

Tên Tế ti kia chưa từng nói tới chuyện ngọn lửa vĩnh hằng có ý thức, chuyện này liền tương đương với bản thân nó là một vật còn sống, là một sinh linh.

Quả nhiên, khi Mộc Phàm cẩn thận quan sát đã nhận ra nguy hiểm tới từ quả cầu lửa màu tím trước mắt này.

Nó như một sinh linh đang nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Hai bên cách nhau chỉ có mười mét, cách không xa làm Mộc Phàm cảm thấy áp bách, cả người như bị nướng sống, rất đau đớn.

“Hệ thống, làm sao thu phục nó?” Mộc Phàm hơi khẩn trương, cảnh giác.

Lần đầu tiên đối mặt với loại lửa có ý thức thế này, cảm giác có chút khẩn trương, không rõ nên đối phó như thế nào.

“Ký chủ không cần khẩn trương, dù là một ngọn lửa có ý thức cũng không có gì đặc biệt, diệt ý thức của nó là có thể lấy được ngọn lửa vĩnh hằng.”

Hệ thống trả lời nhẹ nhàng bâng quơ khiến Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Ngươi nói rất nhẹ nhàng, nhưng diệt như thế nào a.

“Phàm nhân, ngươi xâm nhập thần đàn, còn không quỳ lạy tạ tội?”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên ngọn lửa phát ra một câu nói, dọa Mộc Phàm giật mình.

Nhưng vừa nghe lời này, Mộc Phàm tức khắc nổi giận.

“Phàm nhân?” Mộc Phàm nhìn chằm chằm quả cầu lửa màu tím kia, hừ nói: “Ngươi tính là thứ gì, một tiếng phàm nhân, thật xem mình là thần minh?”

“Làm càn!”

Một tiếng quát lớn truyền đến, liền thấy lửa cháy quét tới, ầm vang bao phủ bốn phương.

Sắc mặt Mộc Phàm hơi đổi, khởi động tường khí ngăn chặn biển lửa này, dung nham bốn phương tám hướng bị một sức mạnh vô hình cuốn lên vọt tới.

Ầm vang, dung nham quay cuồng rít gào.

Ngay sau đó, liền thấy dung nham hội tụ hóa thành một người khổng lồ, một đôi mắt bốc lên ngọn lửa màu tím.

“Phàm nhân, khinh nhờn thần minh, tất chịu thần phạt.”

Người khổng lồ dung nham há mồm rít gào, thanh âm đinh tai nhức óc, mang theo một loại công kích linh hồn.

Còn may Mộc Phàm có hệ thống, không có bị đánh tới linh hồn, chỉ là bị người khổng lồ dung nham trước mắt dọa thôi.

Người khổng lồ cao cỡ mười lăm mét, đứng ở trước mắt, cánh tay dung nham bốc lửa vung lên, bàn tay hung hăng chụp xuống.

Đông!

Mộc Phàm cấp tốc tránh đi, vị trí vừa đứng trực tiếp bị vỗ nát, dung nham bị cuốn lên cao hơn mười mét.

“Băng sơn toái!”

Hét lớn một tiếng, Mộc Phàm lắc mình nhảy, vung nắm tay đánh ra hai quyền, oanh kích chỗ khớp chân của người khổng lồ.

Phanh, dung nham nổ nứt, một chân của người khổng lồ tan rã.

Nhưng rất mau vô số dung nham vọt tới, lại lần nữa khôi phục bình thường, giống như không có việc gì.

Người khổng lồ nâng một chân dẫm Mộc Phàm, tốc độ cực nhanh, dưới chân rung động dẫn tới một lượng lớn dung nham phun trào.

Mộc Phàm có chút chật vật lao tới, sắc mặt hơi khó coi.

“Cái thứ quỷ quái này giết thế nào?” Mộc Phàm có chút hoang mang.

Đánh nát chân vẫn có thể khôi phục, làm sao giết thứ này, trừ khi diệt được ý thức của ngọn lửa vĩnh hằng kia.

Nhưng hiện tại Mộc Phàm không có loại thủ đoạn này a, căn bản không chém ý thức được, trừ khi ngưng tụ ra nguyên thần mới có thể làm được.

“Ký chủ, dùng băng tinh, ngưng kết thành mũi tên.”

Lúc này hệ thống lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt Mộc Phàm sáng rực lên.

Đúng vậy, trên người mình có không ít băng tinh, lúc trước thu thập mấy trăm viên, đủ để đối phó người khổng lồ dung nham này.

Băng cùng hỏa, vừa lúc khắc chế nhau.

Nghĩ vậy Mộc Phàm lập tức cầm cung, lật tay lấy ra một khối băng tinh, lấy luyện khí dẫn dắt hàn khí từ băng tinh, ngưng tụ ra một mũi tên băng.

Hưu!

Khoảnh khắc Mộc Phàm bắn ra một mũi tên, nháy mắt đâm vào cơ thể người khổng lồ dung nham.

“Ngao... Đáng giận, phàm nhân nhận lấy cái chết.”

Người khổng lồ dung nham thống khổ rít gào một tiếng, ngực bắt đầu tắt, nhanh chóng đông lại.

Đây là hàn khí nở rộ, mũi tên băng rất thích hợp để đối phó người khổng lồ dung nham.

Mộc Phàm vui mừng, còn có thể làm như vậy, lúc nãy sao không nghĩ tới a?

Hô hô hô...

Ngay sau đó, từng mũi tên băng nối tiếp nhau gào thét bay đến, toàn bộ đâm vào thân thể người khổng lồ dung nham, hai tay, hai chân, thân thể, cắm đầy mũi tên băng.

Từng luồng hàn khí tản ra, rất nhanh đông cứng người khổng lồ dung nham, đông lại thành một tượng băng.

Mộc Phàm hao phí ba viên băng tinh mới đưa người khổng lồ dung nham này đóng băng.

“Phàm nhân, tiếp nhận lửa giận của ta đi.”

Lúc này, hai mắt người khổng lồ dung nham bùng nổ ngọn lửa màu tím, nổi giận gầm lên, thân hình ầm ầm nổ nát, một biển lửa ngập trời quét tới.

Đó là ngọn lửa màu tím, nó bốc cháy hừng hực, bao phủ lấy Mộc Phàm.

Toàn bộ nơi này đều bị ngọn lửa màu tím lấp đầy, nhiệt độ đáng sợ, giống như vạn vật đều phải bị đốt sạch.

“Ký chủ, dùng nước của hồ nhỏ trên núi tuyết.”

Đột nhiên, hệ thống lại nhắc nhở.

Mộc Phàm cả kinh, không nghĩ nhiều, theo bản năng vẩy ra một đống nước.

Rầm, bốn phía bốc lên từng luồng hơi, nước lạnh, lửa cháy, hai bên va chạm phát ra âm thanh xèo xèo.

Bốn phía có hàn khí quét qua, vô số ngọn lửa bị dập tắt.

Nước của hồ nhỏ trên núi tuyết ẩn chứa hàn khí đáng sợ, ở chỗ này có hiệu quả rất mạnh, lập tức chặn lấy sự thiêu đốt của ngọn lửa vĩnh hằng.

“Ký chủ, nhanh lên, chính là hiện tại, dùng quyền ý hóa thành khí mũi tên bắn vào trung tâm của nó.”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm rùng mình, thấy được trong biển lửa tím đầy trời lập loè một điểm đỏ.

Điểm đỏ kia chính là trung tâm của ngọn lửa vĩnh hằng, một luồng ý thức, giấu trong ngọn lửa, chỉ cần bắn nát nó là có thể thu phục.

Ong!

Mộc Phàm kéo cung, luyện khí cường đại trong cơ thể hội tụ hóa thành một mũi tên nhọn, ngay sau đó một cổ quyền ý được ngưng kết, trực tiếp dung nhập vào mũi tên.

“Chết!” Mộc Phàm hét lớn, mũi tên nhọn gào thét bay đi.

Một mũi tên này nhanh tới cực hạn, xé rách ngọn lửa, nháy mắt xỏ xuyên qua điểm đỏ kia.

“A... Đáng giận, phàm nhân đáng chết...” Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, biển lửa chung quanh sôi trào quay cuồng, ù ù rít gào.

Sau một hồi, biên lửa tắt dần, nhanh chóng tan đi, dung nham cũng yên tĩnh, hết thảy khôi phục như ban đầu.

Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, biên lửa vây quanh hắn đã biến mất.

Phía trước, có một quả cầu lửa lơ lửng, lẳng lặng cháy, phát ra sóng nhiệt kinh người, cảm giác nóng cháy như tới gần mặt trời.

“Đã chết rồi sao?” Mộc Phàm có không chắc chắn.

Nhưng hệ thống nói: “Đã tiêu tán, ba phần quyền ý của ký chủ chuyển hóa vào mũi tên, một mũi tên trực tiếp tiêu diệt ý thức của nó.”

Nghe thế, Mộc Phàm mới cảm thấy nhẹ nhàng, quá mạo hiểm.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, có khả năng bây giờ Mộc Phàm còn chưa biết làm sao diệt đi ý thức của ngọn lửa này đây.

“Đúng rồi hệ thống, ta có thể thao túng ngọn lửa này sao?”

Lúc này, hai mắt Mộc Phàm sáng quắc nhìn chằm chằm quả cầu lửa màu tím, một loại lửa vĩnh viễn không tắt, thực sự hấp dẫn a.

Dù luyện khí hay luyện dược đều cần có ngọn lửa, ngọn lửa vĩnh hằng trước mắt chính là lựa chọn tốt nhất sao?

“Đơn giản, chỉ cần ký chủ nạp năm trăm vạn, là có thể hoàn toàn luyện hóa dung hợp nó, không có gì mà nạp tiền rồi không làm được, nếu là có, vậy thì do ký chủ nạp không đủ nhiều.”

Hệ thống nhàn nhạt trả lời một câu làm Mộc Phàm kích động.

Còn chờ gì nữa, nạp tiền, thu lấy nó.

Chương 107: Hấp thu, Yêu vương

Đinh!

Theo tiếng nhắc nhở từ hệ thống vang lên, thẻ vàng bốc hơi năm trăm vạn.

“Bắt đầu dung hợp!”

Ngay sau đó liền thấy quả cầu lửa màu tím lơ lửng phía trước đột nhiên bị một lực lượng vô hình kéo bay lại đây.

Gần như trong nháy mắt, ngọn lửa bao vây lấy thân thể Mộc Phàm, phát ra hơi thở nóng bỏng.

Ngọn lửa vĩnh hằng này có nhiệt độ cực cao, đạt tới bốn ngàn độ.

Phải biết rằng nhiệt độ bề mặt mặt trời là sáu ngàn độ, ngọn lửa màu tím này lại tới bốn ngàn độ, quả thực rất đáng sợ.

Trách không được nhiệt độ nơi này lên tới hai ngàn độ, đều bởi vì ngọn lửa vĩnh hằng này.

Oanh!

Thân thể Mộc Phàm bị lửa bao vây, hừng hực thiêu đốt, vốn dĩ đang ngủ, cầu bông nhỏ bị làm giật mình tỉnh lại.

Nó lập tức nhảy khỏi bả vai Mộc Phàm, nhảy lên trên một khối nham thạch bên cạnh.

Cầu bông nhỏ này trừng đôi mắt to, chớp chớp nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ ra vẻ tò mò.

Mộc Phàm đang toàn tâm toàn ý dung hợp ngọn lửa, cũng không có nhận thấy sự khác thường của cầu bông nhỏ, thậm chí có chút xem nhẹ nó.

Cho tới bây giờ hắn đều xem nó như một con sủng vật bình thường, nhưng nó thật sự là một con sủng vật bình thường đơn giản như vậy sao?

Nhìn xem nó hiện tại đứng trên tế đàn nham thạch, nhiệt độ chung quanh cao như vậy lại không hề đốt cháy một sợi lông, hiển nhiên không đơn giản.

“Thầm thì...” Đột nhiên, cầu bông nhỏ quay người lại phát ra từng tiếng thầnm thì.

Giống như phát hiện cái gì, hai mắt liếc qua liếc lại, đột nhiên nhảy xuống, thế mà chui vào trong dung nham.

Nếu Mộc Phàm thấy cảnh này, chắc chắn sẽ sợ ngây người.

Cầu bông nhỏ thế mà chui vào trong dung nham.

Rầm!

Không bao lâu, dung nham vẩy ra, từ bên trong có một bóng trắng vụt lên, nhìn kỹ vừa chính là cầu bông nhỏ.

Nó dừng trên tế đàn, vẩy vẩy dung nham trên người, ôm một cái trứng so với thân thể nó còn to hơn, nhìn vô cùng buồn cười.

Quả trứng này đỏ như lửa, bề mặt phủ kín bởi hoa văn kỳ quái, từng hoa văn phát ra ánh lửa nóng rực, như có dung nham chảy xuôi bên trong.

“Thầm thì!”

Cầu bông nhỏ la lên một tiếng, hé miệng muốn gặm quả trứng này, chỉ tiếc trứng quá lớn nên miệng nó không thể gặm.

Thử vài lần vẫn không có biện pháp, chỉ có thể gấp đến độ xoay vòng, cuối cùng dời mắt nhìn về phía Mộc Phàm, ánh mắt lập lòe.

Lúc này, Mộc Phàm rốt cuộc hoàn hấp thu luyện hóa ngọn lửa vĩnh hằng, hoàn toàn dung hợp ngọn lửa thần kỳ này.

Hô!

Mộc Phàm chậm rãi trợn mắt, trong miệng phun ra một ngọn lửa màu tím.

Tiếp theo hắn nâng tay lên, trong lòng bàn tay nổi lên một ngọn lửa màu tím, đốt tới không khí đều vặn vẹo.

Nhìn cảnh này, Mộc Phàm hưng phấn tươi cười, rốt cuộc thu phục được.

Luyện hóa dung hợp ngọn lửa này, Mộc Phàm đã nắm giữ một ngọn lửa thần kỳ cường đai, có thể xem như có thêm một thủ đoạn mạnh mẽ.

Về sau mặc kệ là luyện khí hay luyện dược, đều có thể dễ dàng sử dụng, thậm chí làm ít công to.

“Lực sát thương của ngọn lửa vĩnh hằng cực lớn.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi.

Chỉ có luyện hóa dung hợp mới thật sự hiểu rõ lực sát thương của nó, thời điểm đối kháng lúc nãy nó còn không có bộc phát ra tất cả.

Đáng thương cho ý thức kia, chưa kịp phát huy ra uy lực thật sự của ngọn lửa vĩnh hằng đã bị Mộc Phàm dùng một mũi tên bắn chết.

Hiện tại tiện nghi Mộc Phàm.

“Hả?”

Đang hưng phấn, đột nhiên Mộc Phàm thấy cầu bông nhỏ đang khoa tay múa chân.

Cái này không quan trọng, Mộc Phàm trừng mắt vì thấy cầu bông nhỏ ôm một quả trứng đỏ rực, không ngừng khoa tay múa chân, nghiến răng muốn ăn luôn.

Mộc Phàm sợ ngây người, cầu bông nhỏ này tỉnh lúc nào, hơn nữa từ đâu ôm tới một quả trứng?

Hắn trừng to hai mắt, quan sát quả trứng kia, nó có màu đỏ rực, tản ra nhiệt độ, bên trong có sức sống mạnh mẽ.

“Tiểu gia hỏa, ngươi không sợ nhiệt độ chung quanh?”

Mộc Phàm đột nhiên bừng tỉnh, nghi ngờ nhìn cầu bông nhỏ, nó không sợ nhiệt độ chung quanh sao?

Cầu bông nhỏ chớp chớp mắt, kêu ô ô, thầm thì xoay quanh quả trứng.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, nhìn cầu bông nhỏ, rốt cuộc ý thức được một vấn đề.

Nó không phải sủng vật bình thường, tuyệt đối có vấn đề.

“Hệ thống, cầu bông nhỏ này là thứ gì?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Có lẽ, chỉ có hệ thống mới biết được.

“Một con yêu vương, nhưng căn nguyên bị hao tổn nghiêm trọng, không cách nào hóa hình.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm sợ ngây người, yêu vương?

Cầu bông nhỏ trước mắt là một con yêu vương, đùa cái gì vậy, nó không phải sủng vật của Ác ma nữ Mộng Li sao?

Làm sao chớp mắt lại biến thành một con yêu vương?

Mộc Phàm rùng mình, ý thức được vấn đề nghiêm trọng, cầu bông nhỏ là yêu vương, vậy Mộng Li kia lấy nó từ nơi nào?

Yêu vương, còn là một con yêu vương bị thương, trách không được Mộc Phàm không cảm nhận được một chút yêu khí nào, thì ra là bị thương không thể khôi phục.

Phải biết rằng yêu vương chính là sinh vật cấp Siêu phàm a, cầu bông nhỏ chính mình mang theo mấy ngày vậy mà là một con yêu vương, không thể tưởng tượng.

Mộc Phàm suy nghĩ, Mộng Li lấy nó ở đâu, trong chuyện này có bí mật gì?

“Sẽ không phải chính là yêu vương trốn ra từ hắc ngục kia đi?” Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ tới một cái khả năng, sắc mặt biến đổi.

Hắn nghi ngờ nhìn cầu bông nhỏ, nó kêu ngao ngao, không ngừng thầm thì đối với Mộc Phàm, hai mắt vô cùng đáng thương nhìn hắn.

“Hệ thống, nó có nguy hiểm hay không?” Mộc Phàm hơi chần chờ.

Đã biết là một con yêu vương, mang theo sẽ không yên tâm.

“Ký chủ yên tâm, căn cơ của nó bị hao tổn nghiêm trọng, gần như không thể khôi phục, trừ khi mượn sức mạnh của hệ thống mới có thể tu bổ căn cơ, khôi phục linh hồn bị tổn hại.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng là không có nguy hiểm.

Nhưng một vấn đề khác lại tới, có nên tiếp tục giữ vật nhỏ này bên cạnh hay không, con yêu vương này có thể là con chạy ra từ hắc ngục.

Đây cũng không phải là việc nhỏ a.

Nhưng đây là của Mộng Li, Mộc Phàm suy nghĩ, trước chờ mấy ngày xem xem khi nào Mộng Li tới mang đi, hoặc là khi trở về sẽ gọi điện thoại cho nàng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm mới đi tới phía trước.

“Vật nhỏ, ngươi lấy quả trứng này ở nơi nào?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn cầu bông nhỏ, còn có quả trứng to hơn nó hai ba lần, màu đỏ rực bề mặt đầy hoa văn.

Quả trứng này, không đơn giản a.

“Thầm thì...” Cầu bông nhỏ chỉ vào dung nham, làm Mộc Phàm càng kinh ngạc.

Cầu bông nhỏ này tiến vào dung nham, lông tóc không tổn hao gì, không hổ là yêu vương, tuy rằng căn cơ bị hao tổn nghiêm trọng nhưng vẫn là yêu vương.

Tâm tình Mộc Phàm có chút phức tạp, giúp người ta nuôi sủng vật,

lại là một yêu vương, chẳng lẽ Mộng Li muốn mượn hắn tay đưa yêu vương bị thương này ra ngoài?

“Ngươi muốn ăn nó?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn cầu bông nhỏ.

Hình như tiểu gia hỏa muốn ăn quả trứng màu đỏ này.

Nhưng quả trứng này là do loài nào sinh ra hắn còn chưa biết, nếu nở ra một con dị thú cường đại, nói không chừng có chỗ dùng hơn?

Nở ra, trứng?

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nếu mang về ấp hoặc là bán đi, chắc chắn có thể đạt được một cái giá cao.

Hắn suy đoán quả trứng này hẳn là trứng Liệt hỏa điểu, dù sao bên ngoài có một đàn Liệt hỏa điểu sinh sống, tuy rằng đã bị hắn giết.

Nhưng dù sao cũng là địa bàn của Liệt hỏa điểu đúng không?

“Ta nói này vật nhỏ, cái này không thể ăn, ngươi ăn nhân sâm đi.”

Mộc Phàm lập tức ôm quả trứng lên, trực tiếp thu vào không gian chứa đựng, làm cầu bông nhỏ tức giận dựng lông, kêu ngao ngao.

Đáng tiếc Mộc Phàm không để ý tới, lấy ra một cây nhân sâm ném cho nó.

“Trước lấy một tia lửa từ ngọn lửa vĩnh hằng.”

Lúc này, Mộc Phàm lấy khí cụ xương khô, đúng là thứ Tế ti dân bản xứ đưa hắn dùng để đựng ngọn lửa vĩnh hằng.

Một cái đầu lâu, Mộc Phàm trực tiếp rót vào một tia lửa màu tím nhàn nhạt, nó lập tức bốc cháy trong đầu lâu.

Rất nhanh, hai hốc mắt, miệng đầu lâu phun ra một ngọn lửa.

Mộc Phàm vừa lòng gật gật đầu, vậy xong nhiệm rồi, mang về giao là có thể lấy được Thánh tinh.

“Cần phải trở về.”

Nói rồi Mộc Phàm nắm cầu bông nhỏ đặt trên vai, xoay người nhảy lên không, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Chương 108: Dân bản xứ cuồng nhiệt

Lam diễm bộ tộc, trong một gian nhà gỗ, có hai người đang ngồi đối diện.

Hai người đúng là Đồng Tâm, Hà Dĩnh lưu tại trong bộ lạc chờ đợi Mộc Phàm trở về.

Các nàng được sắp xếp ở nhà gỗ này, ngoài cửa có hai tên dân bản xứ canh gác, cảm giác giống như bị giam giữ.

Hà Dĩnh lo lắng sốt ruột nói: "Đồng Tâm, hình như chúng ta bị giam lỏng."

Đồng Tâm nhìn nhìn ngoài cửa, lắc đầu nói: "Hiện tại nói cái gì cũng không có tác dụng, chờ Mộc Phàm trở về sẽ tốt thôi."

"Ngươi nói Mộc Phàm có thể mang ngọn lửa vĩnh hằng về sao?" Hà Dĩnh vẫn rất lo lắng.

Nếu Mộc Phàm không có biện pháp hoàn thành, các nàng chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm?

Những dân bản xứ này thật sự không phải rất thân thiện, ít nhất hai người biết tình cảnh hiện tại của mình không ổn.

Nếu Mộc Phàm không mang ngọn lửa vĩnh hằng về, không biết hai người sẽ có kết cục thế nào.

Hai người ở chỗ này yên lặng cầu nguyện Mộc Phàm nhanh trở về.

Mà ở một nơi khác trong bộ lạc, trong một gian nhà gỗ lớn, tộc trưởng Liệt Sơn cùng vị Tế ti quỷ dị kia đang ngồi thảo luận chuyện gì đó.

Hai người dùng ngôn ngữ bộ lạc giao lưu.

"Tế ti, vì sao phải để những người ngoại lai này hỗ trợ?"

Liệt Sơn có chút không hài lòng, thậm chí không đồng ý, đối với nhân loại có tâm lý bài xích.

“Ngươi biết rõ là nhân loại gian xảo, không thể tin.” Liệt Sơn có chút nóng nảy nói.

Nhưng Tế ti nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn nhàn nhạt nói: “Tạm thời tộc trưởng đừng nóng nảy, không phải tất cả nhân loại đều gian xảo, tà ác, ta tin tưởng chính mình không nhìn lầm.”

“Trên người tên nhân loại trẻ tuổi kia có gì đó khiến ta nhìn không thấu, hơn nữa thánh hỏa sắp tắt, đêm tối vĩnh hằng buông xuống, chúng ta cần phải bảo đảm thánh hỏa kéo dài.”

Tế ti nói tới đây dừng một chút, mới nói tiếp: “Nhân loại tên Mộc Phàm kia có thực lực không đơn giản, hơn nữa hắn có thể ngăn cản công kích tinh thần của ta mà lông tóc không tổn hao gì, đại biểu cho hắn có cơ hội lấy được ngọn lửa vĩnh hằng mang về.”

“Muốn đạt được ngọn lửa vĩnh hằng, không phải chuyện đơn giản a.” Tế ti nói lộ ra một nụ cười thâm sâu.

Hắn hiểu rõ bí mật của ngọn lửa vĩnh hằng, muốn đạt được nó, ngươi phải ngăn trở công kích tinh thần từ ý thức của ngọn lửa vĩnh hằng kia mới có thể.

“Viêm tộc chúng ta đã xuống dốc, thánh hỏa thiêu đốt một ngàn năm đã sắp lụi tàn, ta năm lần bảy lượt đi tới nơi đó nhưng cũng không có biện pháp lấy được ngọn lửa vĩnh hằng, có lẽ tên nhân loại ngoại lai này có thể làm được đây?”

Tế ti một năm một mười giải thích nguyên nhân vì sao lựa chọn Mộc Phàm.

“Nếu hắn thật sự lấy được ngọn lửa vĩnh hằng mang về, vậy Viêm tộc chúng ta xem hắn là bằng hữu có cái gì không được đâu?”

Tế ti hỏi lại một câu, Liệt Sơn im lặng, không có lời gì để nói.

Bởi vì Tế ti nói rất đúng, nếu Mộc Phàm thật sự mang một tia ngọn lửa vĩnh hằng trở về, đối với Viêm tộc mà nói có ý nghĩa trọng đại.

Bọn họ chỉ phải trả thù lao là một viên Thánh tinh đã không có tác

dụng đối với bọn họ.

“Thánh tinh đã vô dụng đối với tộc nhân Viêm tộc chúng ta, nhưng đối với nhân loại mà nói lại là một loại bảo vật, cho nên chúng ta không có bất kỳ tổn thất gì.”

“Dù hắn thất bại cũng không sao, coi như cũng không có phát sinh chuyện gì, còn hai nữ hài nhân loại kia ta sẽ tự mình lau sạch ký ức của các nàng về chỗ này, đề phòng cường giả nhân loại biết.”

Lời đã nói đến mức này, Liệt Sơn càng không cách nào phản bác Tế ti.

Cho nên hắn gật gật đầu nói: “Ta không có ý kiến nữa, hy vọng Tế ti ngươi làm đúng, Viêm tộc xuống dốc một ngàn năm, là thời điểm gây dựng lại vinh quang của Viêm tộc.”

“Không sai, chờ thánh hỏa cháy bừng trở lại, chắc chắn Viêm tộc sẽ trở lại mảnh đất này, ngọn lửa ý chí cùng vinh quang qua nhiều thế hệ sẽ trường tồn, vĩnh viễn không tắt.”

Tế ti nói tới đây, vẻ mặt trở nên cuồng nhiệt, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng khiến người ta kinh sợ.

Nhìn vào sẽ cảm thấy đây là một người điên.

“Hả?”

Đang nói, Tế ti bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt vui mừng xen lẫn bất ngờ.

“Tế ti, làm sao vậy?” Liệt Sơn nhận thấy sự khác thường dò hỏi.

Tế ti nén sự kích động nói: “Tộc trưởng, hắn đã trở lại, thật sự đã trở lại, ta đã cảm ứng được hơi thở của ngọn lửa vĩnh hằng.”

“Không sai, chính là ngọn lửa vĩnh hằng, hắn đã mang về.”

Tế ti kích động tới mức nói năng lộn xộn.

Liệt Sơn bên cạnh cũng khiếp sợ, khó tin nói: “Không có khả năng a, mới hai cái canh giờ ngắn ngủi thôi, sao có thể nhanh như vậy?”

“Đi, đi xem sẽ biết.”

Tế ti lập tức đứng dậy đi ra ngoài, Liệt Sơn đi theo.

Lúc này, toàn bộ người của Lam diễm bộ lạc đều bị kinh động, nam nữ già trẻ đều ùa ra, một đám tụ tập trước cửa bộ lạc.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh cũng đi ra, mang theo vài phần tò mò cùng kinh ngạc, còn chưa hiểu đám dân bản xứ này đang làm gì.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hà Dĩnh nhìn một đám dân bản xứ tụ tập ở cửa bộ lạc.

Đồng Tâm suy tư gì đó, nhìn dân bản xứ xung quanh, mỗi người đều hăm hở chờ đợi, kích động nhìn về phía bóng đêm bên ngoài bộ lạc, hình như có một chút ánh sáng đang tới gần.

Nàng lập tức đoán ra điều gì, cũng trở nên kích động.

“Là hắn, Mộc Phàm, hắn đã trở lại?” Đồng Tâm kích động.

Hai người lập tức đi lên, đi theo một đám dân bản xứ nhón chân mong chờ, nhìn bên ngoài bộ lạc đen như mực.

Ở trong bão tuyết có một bóng người nhanh chóng tới gần, trên tay hắn cầm một cái đầu lâu đang bốc lửa.

Trong đầu lâu có ngọn lửa màu tím nhạt đang cháy, trong bóng đêm cực kỳ nổi bật, rất yêu dị.

“Thật sự là hắn?”

“Nhân loại kia đã trở lại?”

“Hắn thành công sao?”

Trước cửa bộ lạc, một đám dân bản xứ nhìn bóng người cùng ánh lửa không ngừng tới gần, rốt cuộc thấy rõ ràng.

Người tới quả nhiên là Mộc Phàm, trong tay cầm theo một cái đầu lâu, bốc lên ngọn lửa màu tím nhạt, chiếu sáng bóng đêm phía trước.

Tất cả dân bản xứ đều kích động, cuồng nhiệt nhìn đầu lâu kia, đó chính là ngọn lửa vĩnh hằng.

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

“Ta thấy được ngọn lửa vĩnh hằng!”

“Thật sự là ngọn lửa vĩnh hằng a!”

Đám dân bản xứ kích động hoan hô, tuy rằng không hiểu bọn họ nói gì, nhưng lại có thể cảm nhận được sự hưng phấn.

Lúc này, dù là Liệt Sơn cũng không thể không tin, Mộc Phàm thật sự mang ngọn lửa vĩnh hằng về, ngọn lửa vĩnh hằng mà bọn họ không cách nào lấy tới thật sự được mang về.

Trong đó, tên Tế ti kia kích động nhất, vô số lần hắn đi lấy ra ngọn lửa vĩnh hằng nhưng đều thất bại.

Hắn biết rõ hình thái của ngọn lửa vĩnh hằng, thấy đầu lâu bốc lên ngọn lửa màu tím, lập tức chắc chắn đây là ngọn lửa vĩnh hằng.

“Tốt, thật tốt quá.” Tế ti cực kỳ kích động.

Tay hắn cầm cốt trượng đứng trước bộ lạc, chờ đợi Mộc Phàm đến.

Không bao lâu sau, Mộc Phàm xuyên qua bão tuyết đi tới trước bộ lạc, vừa trở về liền thấy một đám dân bản xứ đang chờ hắn, trong lòng rất kinh ngạc.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp xuyên qua một quầng sáng màu đỏ đi vào.

“May mắn không làm nhục mệnh, ta mang về ngọn lửa vĩnh hằng.”

Mộc Phàm nói xong giơ đầu lâu trong tay lên, một ngọn lửa màu tím nhạt lập tức bùng nổ, kịch liệt thiêu đốt.

Rầm!

Gần như cùng lúc, toàn bộ bộ dân bản xứ đều quỳ xuống, vô luận

nam nữ già trẻ toàn bộ quỳ gối trước mặt Mộc Phàm.

Bọn họ cuồng nhiệt nhìn ngọn lửa màu tím nhạt đang bừng cháy, bao vây lấy đầu lâu, có vẻ rất quỷ dị.

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

Trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô phập phồng, hơn một ngàn dân bản xứ dưới sự dẫn dắt của Tế ti triều bái ngọn lửa trong tay Mộc Phàm.

Cuối cùng, Tế ti chậm rãi đứng dậy, tràn đầy kích động khom người nói: “Cảm tạ ngươi, bằng hữu nhân loại đáng kính, ngươi thành công giúp chúng ta mang ngọn lửa vĩnh hằng về, là ân nhân của chúng ta, từ nay về sau, ngươi chính là bằng của hữu Viêm tộc chúng ta.”

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.”

Mộc Phàm cười nói xong, đi tới giao đầu lâu cho Tế ti dân bản xứ.

Tế ti cung kính, gần như cuồng nhiệt tiếp nhận đầu lâu giơ cao qua đỉnh đầu, một bước một quỳ, hướng tới tế đàn bộ lạc.

Oanh!

Khi Tế ti để ngọn lửa vĩnh hằng vào trong thánh hỏa, ngay sau đó bừng lên một ánh lửa kinh thiên, ngọn lửa màu xanh tím bùng cháy kịch liệt, xua tan hắc ám.

Toàn bộ dân bản xứ bộ lạc lập tức hoan hô, hơn một ngàn dân bản xứ cuồng nhiệt lễ bái thánh hóa đang sôi trào kia.

Một màn này dừng ở trong mắt Mộc Phàm nhưng lại không có biểu tình gì, bởi vì trong thân thể hắn có một ngọn lửa vĩnh hằng.

Thứ giao cho Tế ti chỉ là một tia lửa mà thôi.

“Người tới, bày tiệc rượu, ta chiêu đãi bằng hữu nhân loại của Viêm tộc chúng ta.”

Lúc này, tâm tình tộc trưởng Liệt Sơn rất tốt, trực tiếp hạ lệnh bày tiệc rượu, vừa múa vừa hát, chúc mừng, chiêu đãi ba người Mộc Phàm.

Chương 109: Thánh tinh tới tay

Trong bóng đêm, bộ lạc dân bản xứ châm lửa từ thánh hỏa vừa mới dung hợp một tia lửa vĩnh hằng nhóm từng thau lửa, vừa múa vừa hát, cảm xúc dâng trào.

Ba người Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh ngồi trước một thau lửa, yên lặng nhìn một đám dân bản xứ đang hưng phấn hò reo, trong lòng có cảm giác về tới xã hội nguyên thuỷ.

“Mộc Phàm, bằng hữu nhân loại đáng kính của ta.”

Lúc này, Tế ti chậm rãi đi tới, bên cạnh có một thiếu nữ dân bản xứ đi theo, mặc váy da thú, làn da lúa mạch, dáng người cao gầy.

Nàng bưng một cái khay xương đi tới, cung kính nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo một chút cuồng nhiệt.

Bởi vì nhân loại mang ngọn lửa vĩnh hằng về, trong mắt dân bản xứ chính là thần thánh.

Người có thể mang ngọn lửa về tuyệt đối là nhân vật anh hùng trong mắt đám dân bản xứ này.

Dù sao ngay cả Tế ti cũng không thành công mà Mộc Phàm lại thành công mang về, chứng minh Mộc Phàm cường đại, được sự tán thành của đám dân bản xứ.

“Đây là Thánh tinh, hiện tại giao cho ngươi.”

Tế ti mỉm cười, trịnh trọng đưa Thánh tinh giao cho Mộc Phàm, tất cả mọi người đều quan sát.

“Đa tạ!”

Mộc Phàm lễ phép nói một câu, tiếp nhận Thánh tinh, trong lòng trào lên sự kích động, một tỷ tới tay.

“Đúng rồi, để tỏ lòng cảm tạ, ta có thể giúp các ngươi dùng lực lượng Thánh tinh tiến hành một lần tẩy lễ, tăng cường tiềm năng

thiên phú của các ngươi.”

Tế ti bỗng nhiên mở miệng đề nghị, muốn cảm tạ Mộc Phàm.

Nghe xong lời này, Mộc Phàm liền dò hỏi hệ thống: “Hệ thống, dùng khối Thánh tinh này tăng lên tiềm năng thiên phú có thể bị tiêu hao hay không?”

“Ký chủ yên tâm, tiêu hao không lớn, ít nhất ký chủ có thể dùng Thánh tinh để tăng tiềm năng thiên phú cho mười người mà không ảnh hưởng.”

“Đương nhiên, mười người là cực hạn, nếu không giá trị sẽ suy giảm mạnh.” Hệ thống trả lời chắc nịch khiến Mộc Phàm vui sướng.

Nói cách khác, hắn có thể dùng để tăng thiên phú cho mười người, sau đó lại nạp phí vẫn có thể đạt được một tỷ.

Vậy liền an tâm rồi.

“Hệ thống, dùng nó tăng tiềm năng thiên phú tiềm, có thể tăng lên bao nhiêu?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Ai ngờ hệ thống lại nói: “Ký chủ không cần ôm hy vọng quá lớn, khối Thánh tinh có thể tăng tiềm năng thiên phú, nhưng chỉ hữu hạn.”

“Đối với ký chủ mà nói, nó có thể tăng một phần trăm tiềm năng thiên phú của ký chủ.”

Lời này làm Mộc Phàm ngạc nhiên, lại ít như vậy, chỉ một phần trăm, còn tưởng rằng có thể tăng tiềm năng lên gấp đôi gấp ba đây.

Mộc Phàm có chút thất vọng, nhưng tăng một phần trăm cũng là tăng a.

“Hệ thống, dùng nó như thế nào?” Mộc Phàm lại hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đơn giản, ký chủ chỉ cần nạp mười vạn là có thể dùng lực lượng hệ thống tiến hành một lần tăng tiềm năng

thiên phú.

Mộc Phàm câm nín, khóe miệng co rút, hệ thống quỷ quái, đòi tiền tới chết.

Nhưng nghĩ đến Tế ti dân bản xứ trước mắt cũng có thể tăng tiềm năng thiên phú, sao không để hắn giúp đỡ?

“Ký chủ tốt nhất vẫn là tự mình làm, ngươi yên tâm để cho một ngoại nhân giúp ngươi gia tăng thiên phú?” Không đợi hắn quyết định liền nghe hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm liền tỉnh ngộ, nhìn nhìn tên Tế ti trước mắt, tuy rằng nói đối phương mang theo thiện ý, nhưng Mộc Phàm cảm thấy vẫn nên cẩn thận.

Dù sao tiềm năng thiên phú nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, vẫn để hệ thống làm tương đối an toàn hơn một chút.

Tuy hệ thống hơi hố người, nhưng ít ra tiêu tiền có thể thu lại hồi báo đồng giá.

“Không cần làm phiền Tế ti, tự chúng ta làm đi.”

Trong lòng hắn suy nghĩ muôn vàn điều, ngoài miệng lại cười uyển chuyển từ chối Tế ti dân bản xứ này.

Tế ti nghe xong ánh mắt chợt lóe, cười cười rồi cũng không nói gì thêm.

Chỉ thấy hắn nhìn nhìn không trung tăm tối bên ngoài, đột nhiên nói: “Qua một canh giờ nữa, vầng trăng đen sẽ khôi phục trở lại bình thường, các ngươi có thể trở về an toàn.”

“Đa tạ Tế ti nhắc nhở.” Mộc Phàm nói lời cảm tạ.

Một canh giờ, xem ra sắp có thể rời đi.

Vĩnh Đông chi địa này còn ẩn giấu quá nhiều nguy hiểm cùng bí mật, như bộ lạc dân bản xứ trước mắt này không hề đơn giản.

Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh ăn thịt nướng đám dân bản xứ

chiêu đãi, uống một loại rượu nóng rát quái dị.

Loại rượu này nóng bỏng như dung nham, người bình thường không uống được.

Còn không nói, loại rượu này thế mà ẩn chứa một luồng năng lượng, uống xong có thể rèn luyện thân thể một chút, đề cao tố chất thân thể.

Uống nhiều có thể giúp thân thể cường tráng, gia tăng sức lực.

Ong!

Lúc này, không trung bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện một chút biến hóa, bão tuyết dần dần biến mất, một tia sáng chậm rãi xuất hiện.

Trên bầu trời, một vầng trăng đen khôi phục bình thường.

Ánh sáng lại chiếu rọi đại địa, tuy rằng không giống như mặt trời, nhưng thật sự có ánh sáng bao phủ mặt đất, giống như tờ mờ sáng.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm biết đã đến lúc nên rời khỏi nơi này, trở về.

“Tế ti, chúng ta liền cáo từ, cảm tạ đã chiêu đãi.”

Trước bộ lạc, ba người Mộc Phàm, Đồng Tâm, Hà Dĩnh nhìn đám dân bản xứ trước mặt, bọn họ đều ra đưa tiễn.

Cầm đầu là Tế ti, còn có tộc trưởng Liệt Sơn.

“Mộc Phàm, đây là ấn ký Viêm tộc chúng ta, đại biểu cho tình hữu nghị của Viêm tộc.”

Lúc này, tộc trưởng Liệt Sơn chậm rãi đi tới, cầm một ấn ký màu đỏ trịnh trọng giao cho Mộc Phàm.

Đây là một cái huy chương, bên trên in một ngọn lửa màu lam.

Nó đại biểu cho tình hữu nghị của Lam diễm bộ tộc, chỉ cần mang

theo nó, bất kỳ người Viêm tộc nào nhìn thấy đều sẽ coi ngươi như bằng hữu mà đối đãi.

“Đa tạ, phần hữu nghị này ta sẽ vĩnh viễn trân trọng.”

Mộc Phàm trịnh trọng nói, tiếp nhận ấn ký, liền đại biểu cho hắn tiếp nhận hữu nghị cùng bộ lạc dân bản xứ trước mắt, trở thành bằng hữu.

“Cáo từ!”

Mộc Phàm gật gật đầu, xoay người mang theo Đồng Tâm, Hà Dĩnh rời khỏi nơi này, rất mau biến mất trong thiên địa băng tuyết mênh mông.

“Nhân loại!”

“Bằng hữu...”

Nhìn bóng dáng ba người biến mất, Liệt Sơn lẩm bẩm tự nói, trên mặt có chút phức tạp.

Tế ti bên cạnh cũng nhẹ giọng nói: “Tộc trưởng, trong nhân loại vẫn có một ít người có thể trở thành bằng hữu, không cần hoài nghi.”

“Có lẽ vậy đi, hy vọng ta không chọn sai.” Liệt Sơn phức tạp nói, xoay người trở về bộ lạc.

Đối với nhân loại, dân bản xứ vẫn có chút cảnh giác, dù sao nhân loại gian xảo, dễ thay đổi, tàn nhẫn có tiếng.

Không ai biết rõ, người này hôm nay còn tươi cười cùng ngươi xưng huynh gọi đệ, chỉ chớp mắt liền thọc đao sau lưng ngươi, lòng người khó dò a.

Dưới núi tuyết, một nam hai nữ chậm rãi bước đi.

“Hô, cuối cùng cũng ra khỏi.”

Hà Dĩnh sợ hãi nói.

Đồng Tâm cười khẽ trêu ghẹo nói: “Hà Dĩnh, xem ngươi bị dọa kìa, có đáng sợ như vậy sao?”

“Làm sao không đáng sợ?” Hà Dĩnh lập tức phản bác: “Ngươi nhìn xem đám dân bản xứ kia, một đám hung thần ác sát, thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng bị ăn luôn đây.”

“May mà Mộc Phàm đã trở lại.”

Hai người nói nhìn về phía Mộc Phàm, hắn đang quan sát bốn phía.

Nghe hai người nói chuyện, Mộc Phàm cười nói: “Đừng lo lắng, người bộ lạc dân bản xứ kia thật ra cũng xem như là tốt bụng, không có căm ghét nhân loại.”

“Đúng rồi, tác dụng của Thánh tinh các ngươi cũng biết rõ, nhưng số lần sử dụng có hạn, các ngươi có muốn tăng tiềm năng thiên phú một chút không?”

Mộc Phàm nhìn hai nàng mở miệng hỏi.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh vừa nghe xong liếc nhau, đều hiểu ý Mộc Phàm.

Muốn sử dụng cần phải trả giá gì đó, dù sao thứ này là bảo vật một mình Mộc Phàm đạt được, thuộc về hắn.

“Muốn sử dụng cần điều kiện gì?”

Đồng Tâm nghiêm túc nhìn hắn hỏi, hai nàng đều muốn dùng.

Mộc Phàm cười cười, vươn một ngón tay: “100 vạn, chắc giá, có thể tăng lên một phần trăm tiềm năng thiên phú, xem như lấy giá thấp nhất cho các ngươi.”

“Người khác, ít nhất phải thu 1000 vạn một người.” Mộc Phàm nói rất nghiêm túc.

Đồng Tâm, Hà Dĩnh nghe xong không còn lời gì để nói, có chút dở khóc dở cười, thầm mắng gia hỏa Mộc Phàm này lại mê tiền như vậy.

“Tốt, 100 vạn, trở lại trường học lập tức chuyển cho ngươi.”

Đồng Tâm trực tiếp đồng ý, một trăm vạn mà thôi, đối với nàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng Hà Dĩnh thì có chút chần chờ, nàng không có nhiều tiền như vậy.

Nhìn thấy biểu tình của nàng, Đồng Tâm cười nói: “Ta cho ngươi mượn, chờ sau này có trả lại cho ta.”

“Cảm ơn ngươi, Đồng Tâm.” Hà Dĩnh nghe xong kích động nói.

Nhìn hai người, Mộc Phàm lắc đầu cười nói: “Được rồi, các ngươi tranh thủ, ta đây liền giúp các ngươi tăng lên, mỗi người chỉ có thể dùng một lần.”

“Tại đây?”

Đồng Tâm, Hà Dĩnh sửng sốt, có chút đơ ra, làm ở chỗ này sao?

“Nói nhảm, bắt đầu thôi.”

Mộc Phàm nói xong lấy Thánh tinh ra, trực tiếp gọi hệ thống, trực tiếp tiến hành tăng tiềm năng thiên phú cho Đồng Tâm, Hà Dĩnh.

Ong!

Thánh tinh phát ra ánh sáng, nháy mắt bao phủ Đồng Tâm, Hà Dĩnh, không chờ hai người phản ứng, liền cảm giác thân thể có thêm một ít thay đổi kỳ diệu.

Nhưng không chờ hai nàng cảm nhận kỹ liền biến mất, trong lòng có chút buồn bã mất mát.

“Tốt, xong rồi, trở lại trường học nhớ chuyển tiền cho ta.”

Mộc Phàm thu hồi Thánh tinh còn không quên nhắc nhở một câu, tốn 20 vạn, kiếm lời 180 vạn, còn không tính là lỗ vốn.

Mà Thánh tinh còn có thể dùng tám lần nữa, còn có thể kiếm thêm tiền, tâm tình Mộc Phàm tự nhiên rất tốt.

Chương 110: Lại có tiền vào túi

Học viện Thanh Bắc, trên quảng trường trung ương, truyền tống trận sáng lên.

Bá!

Ngay sau đó, một nam hai nữ xuất hiện.

“Rốt cuộc đã trở lại.”

Vừa ra tới, Hà Dĩnh, Đồng Tâm liền nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng bình an về đến trường học.

Lần này ra ngoài nhiệm vụ thật là mạo hiểm, vô cùng kích thích khiến tâm tình hai người tới bây giờ đều khó có thể bình tĩnh.

“Này, đừng phát ngốc, thu tiền.”

Tiếng Mộc Phàm vang lên làm hai nàng bừng tỉnh, trợn trắng mắt.

Đồng Tâm trừng hắn một cái, cười mắng: “Tên xấu xa, chỉ biết tiền tiền tiền, cho ngươi.”

Nói xong nàng trực tiếp chuyển hai trăm vạn.

“Thẻ ngân hàng tu chân nhận thêm hai trăm vạn...”

Nhìn tin nhắn nhắc nhở, lúc này Mộc Phàm mới vừa lòng gật gật đầu.

Hắn làm vẻ mặt sầu khổ nói: “Ngươi không không biết ta nghèo a, vì kiếm chút ít tiền ta thoải mái lắm sao.”

“Quỷ mới tin ngươi.” Đồng Tâm trừng mắt liếc hắn một cái, lôi kéo Hà Dĩnh đi.

Nhìn hai người rời đi, Mộc Phàm lắc đầu không để ý, mình đang thiếu tiền, cực kỳ thiếu tiền a, kiếm bao nhiêu cũng không đủ dùng.

Nạp tiền hệ thống, có bao nhiêu tiền cũng không đủ nạp.

“Đi giao nhiệm vụ trước.”

Mộc Phàm nói xong xoay người, đi hướng nơi giao nhiệm vụ.

Tới nơi giao nhiệm vụ, có không ít người, Mộc Phàm trực tiếp đi tới một cái cửa sổ, bắt đầu giao nhiệm vụ.

“Tích... Nhiệm vụ công cộng, săn giết Băng giải, thu hồi mười viên Băng châu, hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng một vạn điểm năng lượng.”

Mộc Phàm giao mười viên Băng châu, hoàn thành nhiệm vụ này.

Muốn tiếp tục nhiệm vụ, ngày mai lại nhận một lần nữa, sau đó trực tiếp giao là được, dù sao là nhiệm vụ có thể lặp lại.

Trên người Mộc Phàm còn có một cái nhiệm vụ thu thập Thiên tinh mộc, chỉ là do trải qua chuyện lúc trước, còn không kịp đi thu thập Thiên tinh mộc.

Hắn muốn trở về nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau lại đi thu thập Thiên tinh mộc, trừ chuyện hoàn thành nhiệm vụ còn muốn chuẩn bị tu sửa ký túc xá của mình.

Giao nhiệm vụ xong, Mộc Phàm rời khu dạy học, một mình đi trong vườn trường, nhìn người đến người đi, mỗi người đều nở nụ cười tự tin.

Đây là một bầu không khí học tập, tu luyện, tự mình cố gắng.

“Leng keng, thẻ vàng ngân hàng tu chân của ngài nhận một trăm năm mươi triệu.”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên di động truyền đến một thông báo.

Mộc Phàm ngẩn người, còn tưởng rằng nghe lầm, cầm lên xem quả nhiên có một tin tức.

Trong thẻ có thêm một trăm năm mươi triệu, số tiền này làm Mộc Phàm nghĩ đến một người, Nặc Á.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú...”

Ngay sau đó, nhạc chuông di động vang lên, vừa xem quả nhiên là Nặc Á gọi tới.

Mộc Phàm nghe điện thoại.

“Mộc Phàm, nhận được tiền rồi sao?” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng của Nặc Á.

Giọng nàng mang theo một chút kích động, Mộc Phàm suy đoán hẳn là Thánh dược chữa thương có hiệu quả, trị hết vết thương cũ của nàng.

“Nhận được, cảm tạ.” Mộc Phàm cười trả lời.

Đầu kia điện thoại lập tức truyền đến tiếng Nặc Á: “Hẳn là ta cảm ơn ngươi mới đúng, tổn thương của ta thật sự khỏi, hoàn toàn tốt đẹp.”

“Mộc Phàm, ngươi rảnh sao, muốn mời ngươi uống trà, ta phải trực tiếp cảm tạ ngươi.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng Nặc Á kích động, nàng thật sự quá kích động, trực tiếp muốn mời Mộc Phàm đi uống trà cảm tạ hắn.

“Không cần...” Mộc Phàm đang muốn từ chối, bỗng nhiên suy nghĩ.

Nặc Á vừa mới chuyển một trăm năm mươi triệu, hiển nhiên là một phú bà a, trên tay mình vừa lúc có một khối Thánh tinh, sao không bán cho nàng một lần tăng tiềm năng thiên phú?

Nghĩ vậy, Mộc Phàm nói: “Đang rảnh, ta ở quảng trường, ngươi ở đâu?”

“Ta ở Thiên vận trà lâu trong khu sinh hoạt, ta chờ ngươi ở lầu hai.”

Nặc Á cho địa chỉ.

Khu dạy học thứ hai, Thiên vận trà lâu.

Ở trong trường học, có rất nhiều khu sinh hoạt, nơi đó có các chỗ giải trí, Thiên vận trà lâu chính là một trong những chỗ giải trí.

Mộc Phàm dựa theo địa chỉ, mười phút sau tới khu sinh hoạt, tìm thấy Thiên vận trà lâu, một tòa lâu ba tầng.

Việc buôn bán của nơi này không tồi, có không ít học sinh tới nơi này uống trà nói chuyện phiếm.

“Mộc Phàm, chỗ này...”

Mới vừa vừa lên lầu hai, liền thấy Nặc Á đứng dựa vào một ô cửa số tiếp đón, bốn phía có không ít đồng học đưa mắt nhìn.

“Hắn là ai?”

“Thế mà uống trà cùng lớp trưởng lớp tinh anh?”

“Trời ơi, Nặc Á không phải người Khải...”

“Suỵt, đừng nói lung tung!”

Không ít đồng học nghị luận sôi nổi, rất kinh ngạc cùng tò mò đối với Mộc Phàm.

Rất nhiều người còn tưởng rằng Nặc Á hẹn người khác, nhưng không nghĩ tới là Mộc Phàm, nhưng tiểu tử này là ai, chưa bao giờ gặp qua.

Nặc Á mời hắn uống trà? Tin tức này có thể nói rất hot a, một khi truyền ra chắc chắn khiến không ít người xôn xao, dù sao Nặc Á có danh tiếng rất lớn trong trường học.

Còn nguyên nhân vì sao, mọi người đều biết.

“Ngươi đã đến rồi.” Nặc Á đứng lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Cảnh này khiến các đồng học xung quanh ngây người, có ai từng thấy vị nữ thần này cười không, lại còn cười sáng lạn như vậy?

Mộc Phàm gật gật đầu ngồi xuống, nhìn Nặc Á, khí chất so với lúc trước cường đại hơn vài phần, sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên là

thương thế đã tốt.

“Thương thế của ngươi...” Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Nặc Á nhoẻn miệng cười, rót một ly trà nói: “Đã tốt, viên đan dược ngươi đưa thật sự làm ta khiếp sợ.”

“Cảm ơn ngươi, Mộc Phàm.” Nặc Á nói trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Mộc Phàm lắc đầu cười nói: “Không có gì, cảm ơn liền không cần, ngươi bỏ tiền mua đan dược của ta, có hiệu quả liền tốt.”

“Không, ta vẫn muốn cảm ơn ngươi.” Nặc Á nghiêm túc nói.

Nàng rất cảm kích Mộc Phàm, không có viên đan dược này, nàng sống không quá ba năm, bản thân nàng rất rõ, chỉ điểm này liền đủ để nàng cảm kích.

“Đúng rồi, ngươi nghe tới Thánh tinh sao?”

Mộc Phàm uống trà, không chút để ý hỏi một câu.

Nặc Á sửng sốt, kinh ngạc nói: “Thánh tinh, ngươi xem tư liệu ở nơi nào, thứ này hình như là một loại bảo vật của dị vực, có thể đề cao tiềm năng thiên phú của một người nhưng không biết thật hay giả.”

“Nga?” Mộc Phàm cười cười không nói chuyện.

Nặc Á thì cảm thấy kỳ quái, nhìn nhìn hắn hỏi: “Sao ngươi lại đột nhiên hỏi chuyện này, chẳng lẽ muốn đi tìm kiếm Thánh tinh?”

“Không, nếu ta nói ta vừa mới kiếm được một khối Thánh tinh, ngươi tin sao?” Mộc Phàm nói xong mỉm cười nhìn nàng.

Ánh mắt hai người đụng chạm, Nặc Á sững sờ, có chút ngây ra.

Mộc Phàm vừa mới tìm được một khối Thánh tinh?

“Ngươi không nói giỡn chứ?” Nặc Á có chút dở khóc dở cười nói.

Mộc Phàm lắc đầu, biểu tình rất nghiêm túc nói: “Ngươi nhìn ta giống đang nói giỡn sao, ta chính là muốn hỏi một chút xem ngươi

có muốn tăng tiềm năng thiên phú hay không?”

“Hả?” Nặc Á nghiêm túc nhìn Mộc Phàm.

Hai người nhìn nhau, người khác còn tưởng rằng đang liếc mắt đưa tình đây.

Nặc Á nghi ngờ nói: “Ngươi thật sự có được một khối Thánh tinh, không thể tưởng tượng, nếu không phải tin tưởng ngươi sẽ không nói dối, ta cũng có chút khó tin.”

“Cần điều kiện gì?” Nặc Á hít sâu một hơi hỏi.

Tiềm năng thiên phú, ai mà không muốn đề cao, liên quan đến thành tựu của mình trong tương lai a.

“Một ngàn vạn, một người chỉ có thể dùng một lần.” Mộc Phàm trực tiếp dứt khoát báo giá.

Một ngàn vạn!

Nặc Á hết chỗ nói rồi, dở khóc dở cười nhìn hắn, gia hỏa này mỗi khi mở miệng chính là tiền.

“Vừa mới đưa ngươi một trăm năm mươi triệu, ngươi không đủ tiền xài sao?” Nặc Á có chút bất đắc dĩ.

Gia hỏa này rất yêu tiền a

“Ai, ngươi không hiểu, ta sợ nghèo, sợ tiền không đủ dùng a.”

Mộc Phàm cũng bất đắc dĩ, chính mình có cái hệ thống chuyên đào hố, tiền sao, bao nhiêu cũng không đủ.

“Được, ta chuyển cho ngươi.”

Nặc Á dứt khoát hào phóng chuyển tiền, căn bản không chần chừ.

Đừng nói mua một lần tăng tiềm năng thiên phú, dù không có, Mộc Phàm muốn nàng cũng không chút do dự đưa, dù sao tổn thương có thể phục nhưng giá cả vẫn còn thiệt thòi đối với Mộc Phàm.

“Làm sao tăng lên?” Chuyển tiền xong, Nặc Á tò mò hỏi.

Mộc Phàm cười cười, nói: “Đừng nóng vội, không cần phiền phức, ta làm rất nhanh liền xong.”

Nói xong Mộc Phàm lặng lẽ lấy Thánh tinh ra, để hệ thống giúp Nặc Á tăng tiềm năng thiên phú.

Bá!

Một luồng sáng xuất hiện, hoàn toàn chui vào trong cơ thể Nặc Á, chớp mắt liền không thấy nữa.

Nặc Á chỉ cảm thấy thân thể đã xảy ra biến hóa nào đó, nhưng lại giống như không phải, có chút kinh ngạc cùng khó hiểu.

“Tốt.” Mộc Phàm cười cười thu hồi Thánh tinh.

Điều này làm cho Nặc Á hết chỗ nói rồi, thầm nghĩ có phải bị lừa hay không, nhưng lập tức phủ nhận, cảm thấy hẳn là hắn sẽ không lừa nàng.

“Ta cảm giác hình như có chút khác biệt.”

Nặc Á cẩn thận cảm ứng thân thể biến hóa, hình như mình tu luyện càng thêm thông thuận.

Mộc Phàm cười cười không giải thích, Nặc Á không nghĩ ra cũng không nghĩ nữa.

“Đúng rồi, Mộc Phàm, hai ngày tới ngươi rảnh sao, ta tiếp một cái nhiệm vụ, muốn mời ngươi hỗ trợ.”

Nặc Á trầm ngâm một lát, mở miệng nói tới việc này, mời Mộc Phàm hỗ trợ.

“Hai ngày tới sao, có thể.”

Mộc Phàm suy nghĩ cảm thấy không có bận gì, liền trực tiếp đáp ứng.

“Không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước, ta mới từ bên ngoài trở về, còn có việc chưa xử lý.”

Nói rồi Mộc Phàm đứng lên, chuẩn bị cáo từ, thật sự là có chuyện cần làm.

“Được, ta tiễn ngươi.”

Nặc Á gật gật đầu cũng không để ý, đứng dậy đưa Mộc Phàm rời đi.

Hai người cùng nhau đi xuống trà lâu, dọc đường đi hấp dẫn từng ánh mắt kinh ngạc.

Rất mau, tin tức đã lan truyền trong trường học.

Chương 111: Luyện hóa không gian

Ký túc xá cá nhân, trong không gian dị độ.

Mộc Phàm về tới nơi này, nhìn một mảnh đất hoang vắng, nơi này là không gian tư nhân của hắn.

“Trước tiên thả gốc cây băng kỳ lạ ra.”

Mộc Phàm trực tiếp mở không gian chứa đựng của hệ thống, phóng gốc cây to lớn lơ lửng ra ngoài.

Vèo!

Ngay sau đó, trong không trung có một cây đại thụ lơ lửng, một cổ hàn khí tỏa ra, bao phủ toàn bộ không gian, nháy mắt kết một tầng băng sương.

Gốc cây này trong suốt, trên cây có nở hoa băng, tản ra từng sợi hàn khí.

Ở trên bộ rễ có một khối Băng tinh chi nguyên thật lớn, không ngừng phát ra hàn khí kinh người, khiến nhiệt độ toàn bộ không gian này hạ thấp.

“Nếu có thể tạo ra một cái thác nước vĩnh viễn không đông lại thì tốt rồi.”

Mộc Phàm đánh giá gốc cây to lơ lửng trước mắt, trong lòng nghĩ tới hồ nhỏ trên đỉnh núi tuyết kia.

Nước trong hồ vĩnh viễn không bao giờ đông lại, nếu làm thành một cái thác nước liền hoàn mỹ.

“Ai, nếu là ta có thể khống chế không gian thì tốt rồi, muốn làm như thế nào liền làm như thế đó.” Mộc Phàm cười khổ nói thầm một câu.

Ai ngờ hệ thống nói một câu: “Ký chủ, rất đơn giản, nạp năm ngàn vạn, bổn hệ thống giúp ngươi luyện hóa không gian này.”

“Phốc!”

Mộc Phàm ngưng thở, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Hai mắt hắn trừng to, ngạc nhiên nói: “Hệ thống, ngươi vừa mới nói cái gì, giúp ta luyện hóa không gian này?”

“Đúng vậy ký chủ, nạp năm ngàn vạn, có thể luyện hóa, biến nó hoàn toàn trở thành không gian của ký chủ, trừ khi ký chủ đồng ý, dù là ai, mạnh cỡ nào cũng không vào được.”

Hệ thống nói chắc nịch.

Mộc Phàm nghe xong tim đập bùm bùm, luyện hóa một cái không gian dị độ, lời hệ thống nói làm hắn ngây ra.

Nhưng Mộc Phàm vẫn bình tĩnh lại hỏi: “Hệ thống, luyện hóa có chỗ tốt cùng tác dụng gì, nếu vẫn như cũ quả thực chính là lãng phí tiền.”

“Ký chủ, chỉ cần luyện hóa không gian này, có thể từng bước bồi dưỡng nó phát triển, thậm chí có cơ hội trở thành một tiểu thế giới.”

Hệ thống lại khiến tim Mộc Phàm đập nhanh hơn, một tiểu thế giới?

“Lộc cộc!” Hắn nuốt nuốt nước miếng nói: “Thật sự có thể trở thành một tiểu thế giới, đừng nói giỡn, ta không đọc sách, đừng gạt ta.”

“Bổn hệ thống nói một chính là một, ký chủ đừng lo, sau khi luyện hóa có thể không ngừng thu thập các loại năng lượng rót vào không gian này, xúc tiến nó mau mở rộng phát triển.”

“Còn nữa, trong tương lai chỉ cần ký chủ không ngừng nạp tiền là có thể biến không gian này thành một tiểu thế giới.”

“Đây là cơ sở để sau này ký chủ tạo nên một thế giới, mời ký chủ suy xét cẩn thận.”

Hệ thống nói xong liền im lặng, để Mộc Phàm tự suy nghĩ, cân

nhắc lợi và hại.

Thật ra không cần suy nghĩ, chắc chắn là lợi lớn hơn hại, thậm chí không có một chút thiệt thòi, hoàn toàn là chỗ tốt.

Sắc mặt Mộc Phàm liên tục biến đổi, nhìn nhìn số tiến trong thẻ, chỉ cần năm ngàn vạn là có thể hoàn toàn luyện hóa không gian này.

“Hệ thống, nạp tiền.”

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm trực tiếp dứt khoát đồng ý đề nghị của hệ thống.

Có chuyện tốt thế này không làm mà bỏ lỡ thì không còn cơ hội.

“Đinh, nạp năm ngàn vạn, bắt đầu luyện hóa không gian dị độ.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, trong thẻ bốc hơi một số tiền, rất mau có một lực lượng thần bí từ trong thân thể trào ra, nhanh chóng khuếch tán toàn bộ không gian này.

Gần như trong nháy mắt, Mộc Phàm có cảm giác kỳ diệu, chính mình cùng không gian bốn phía sinh ra một liên kết kỳ diệu.

Tâm thần Mộc Phàm đắm chìm trong đó, dưới tác dụng của hệ thống thẩm thấu vào không gian chung quanh, luyện hóa từng tấc từng tấc.

Quá trình luyện hóa rất kỳ diệu, giống như Mộc Phàm khống chế không gian này từng chút một.

Có thể thấy được hàng rào không gian bốn phía xuất hiện từng đợt gợn sóng, sinh ra dao động kỳ diệu, bị một sức mạnh vô hình luyện hóa.

Cùng lúc đó, không gian không ngừng mở rộng, sương mù bên ngoài quay cuồng sôi trào, không ngừng khuếch tán ra ngoài, không gian đang tăng dần.

Không gian vốn to cỡ sân bóng đang mở rộng từng chút từng chút.

Dưới lực lượng của hệ thống, không gian đang vững vàng mở rộng từng chút, Mộc Phàm cảm giác chính mình đã dung nhập vào không gian này.

Hắn cảm giác mình có thể thao túng không gian này, vừa suy nghĩ, Nguyên lực thương trên cổ tay bỗng nhiên sáng lên, từ trong có năng lượng phun trào rót vào không gian này.

Oanh!

Lúc này tốc độ mở rộng của không gian tăng lên, ước chừng tốn hai mươi vạn điểm năng lượng, Mộc Phàm lấy toàn bộ năng lượng đã thu thập lúc trước dung nhập vào không gian này.

Cứ như vậy, dưới sự trợ giúp của hệ thống, Mộc Phàm hoàn thành luyện hóa, hoàn toàn khống chế không gian này, khống chế thật sự, hóa thành đồ vật của mình.

Nếu không có hắn đồng ý, không có bất kỳ kẻ nào vào được, lúc trước nói người khác vào không được nhưng thật ra một ít cường giả siêu cấp vẫn có thể tiến vào.

Hiện tại sau khi luyện hóa nó mới thật sự thuộc về Mộc Phàm.

“Hô!”

Mộc Phàm từ từ tỉnh lại, thở ra một hơi, cả người cảm giác kỳ lạ, như hợp nhất cùng không gian này.

“Đi!” Hắn vừa suy nghĩ, phất tay vung ra mấy trăm viên tinh thạch, một đống kết tinh hỏa diễm trên mặt đất, tản ra nhiệt độ kinh người, dần dần ngưng tụ ra một hồ dung nham nhỏ.

Ngay sau đó, Mộc Phàm bắt đầu trồng trọt Hỏa liên mình thu thập được.

Tiếp theo hắn vứt ra một đống băng tinh, rơi dưới gốc cây kỳ lạ kia, dựng thành một hồ băng.

“Đáng tiếc, vẫn còn thiếu một chút.”

Mộc Phàm có chút không hài lòng, nhìn không gian mở rộng gấp

đôi nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Chỉ có một gốc cây lơ lửng giữa không, tản ra hàn khí vô tận, biến nơi này thành một mảnh không gian rét lạnh.

Trên mặt đất bắt đầu kết băng, nhưng có một vùng nhỏ bị kết tinh hỏa diễm bao phủ, phát ra hơi nóng hình thành khu vực độc lập.

Một lạnh một nóng, đáng tiếc gốc cây kỳ lạ vẫn cường đại hơn, chiếm cứ chín phần không gian.

“Trước đặt quả trứng ở nơi này.”

Mộc Phàm bỗng lấy ra một quả trứng màu đỏ, đúng là quả trứng lấy được trong sơn cốc Mồi lửa.

Quả trứng này là cầu bông nhỏ lôi ra từ trong dung nham, không rõ là trứng gì.

“Hệ thống, đây là trứng sinh vật gì?” Mộc Phàm nhớ tới hệ thống.

Quả nhiên, hệ thống trả lời: “Ký chủ, đây là một quả trứng Hỏa mãng biến dị, sức sống mạnh mẽ, đang dựng dục, một khi nở ra chính là một con Hỏa mãng biến dị.”

“Hỏa mãng biến dị?”

Mộc Phàm kinh ngạc, nói: “Xem ra quả trứng này có lai lịch a, thế mà là trứng Hỏa mãng biến dị, hắn còn tưởng rằng là trứng Liệt hỏa điểu.”

“Chẳng phải là nói chỉ cần ấp nở ra, ta có thể có một sủng vật Hỏa mãng biến dị?”

Nhìn quả trứng này, Mộc Phàm có chút vui sướng, nhưng lại có chút thắc mắc.

“Vì sao nơi đó có một quả trứng Hỏa mãng biến dị, ta cũng không phát hiện bất kỳ Hỏa mãng hay là dị thú như mãng xà nào a.”

Hắn cảm thấy kỳ quái, ở nơi đó chỉ có một đàn Liệt hỏa điểu, sau đó tìm được ngọn lửa vĩnh hằng, căn bản không có thấy quả trứng

này.

Nó do cầu bông nhỏ tìm được.

“Cộc cộc!”

Một tiếng kêu to bừng tỉnh Mộc Phàm, chỉ thấy cầu bông nhỏ kêu to leo lên, ôm quả trứng muốn gặm ăn, đáng tiếc cắn không nổi.

Nó gấp rút, muốn khẩn cầu Mộc Phàm hỗ trợ, đáng tiếc Mộc Phàm không có khả năng cho nó ăn.

“Sang một bên chơi đi, thứ này ngươi không thể đụng, nghe thấy không?” Mộc Phàm nghiêm khắc cảnh cáo.

Cầu bông nhỏ tỏ vẻ vô cùng đáng thương vô cùng, ánh mắt rưng rưng, nhưng Mộc Phàm coi như không nhìn thấy.

Nói xong Mộc Phàm đặt trứng Hỏa mãng biến dị này vào trong đống kết tinh hỏa diễm, đang nghĩ ngợi xem sẽ ấp nở như thế nào.

“Dùng ngọn lửa vĩnh cửu thử một lần?” Mộc Phàm suy nghĩ, bàn tay đặt trên vỏ trứng, một ngọn lửa màu tím trào ra, bao vây lấy quả trứng này.

Ong...

Ngay sau đó, quả trứng hơi rung động, từ bên trong truyền đến lực hút, hấp thu ngọn lửa màu tím.

Một màn này làm Mộc Phàm vui vẻ và bất ngờ, quả nhiên có hiệu quả.

“Nên về khu thứ tám một chuyến, giúp mập mạp tăng chút thiên phú.”

Mộc Phàm nhìn một vòng, lầm bầm lầu bầu nói thầm, không nghĩ tới lời này làm cầu bông nhỏ dựng lông, lập tức nhảy lên gốc cây băng không chịu xuống.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm ngạc nhiên nói: “Vật nhỏ, ngươi làm cái gì đó, gặp quỷ sao?”

“Cộc cộc...” Cầu bông nhỏ thét lên, dường như rất sợ hãi.

Mộc Phàm đầy đen mặt: “Cộc cái đầu ngươi, nhanh xuống đây, chúng ta phải về khu thứ tám một chuyến.”

“Kỉ...” Tiểu mao cầu vừa nghe chạy thẳng lên ngọn cây, không chịu xuống.

Điều này làm Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, vật nhỏ này ăn vạ ở đây sao?

“Được rồi, ngươi ở lại đây, ta trở về.”

Mộc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể mở thiết bị truyền tống, chớp mắt biến mất khỏi không gian này.

Để lại cầu bông nhỏ ở trên ngọn cây, đôi mắt xoay tròn chuyển động, ánh mắt dừng ở trên quả trứng Hỏa mãng kia, nước miếng chảy ròng.

Chương 112: Trở về khu thứ tám

Vù!

Quảng trường trung ương học viện, một luồng sáng hiện lên, Mộc Phàm từ bên trong đi ra.

Hắn chuẩn bị trờ về khu thứ tám một chuyến, nhưng trước đó phải sửa trí thông minh nhân tạo cá nhân.

“Hệ thống, thứ này quá kém, lại tự động tắt máy, có biện pháp nào cường hóa một chút hay không?”

Nhìn quả cầu kim loại trong tay, trí thông minh nhân tạo cá nhân này tự động đóng lại, hiển nhiên là khi gặp hoàn cảnh ác liệt sẽ ngừng hoạt động.

“Ký chủ, chỉ cần một ngàn vạn là có thể cường hóa toàn diện, không cần lo lắng bất kỳ điều gì sẽ ảnh hưởng tới nó.”

Hệ thống trực tiếp dứt khoát, đưa ra đáp án là nạp tiền.

Mộc Phàm đen mặt, cái hệ thống này mở miệng chính là tiền tiền tiền, không nạp tiền liền không được sao?

“Được thôi, liền cường hóa một chút.”

Suy nghĩ một hồi, Mộc Phàm vẫn quyết định cường hóa trí thông minh nhân tạo này, dù sao nó vẫn rất có ích, đôi khi mang đến tác dụng lớn.

Nhưng Mộc Phàm có chút lo lắng hỏi: “Thứ này có nguy cơ gì hay không, chẳng hạn như sau lưng nó có một cái đầu não thao túng, có thể bị phát hiện gì đó hay không?”

“Ký chủ yên tâm, sau khi bổn hệ thống cường hóa toàn diện liền không còn mấy vấn đề này, chỉ là chuyện nhỏ, không có bất kỳ chuyện gì mà nạp tiền không giải quyết được, nếu không được đó chính là do ký chủ nạp không đủ.”

Hệ thống nghiêm trang nói, làm Mộc Phàm thiếu chút nữa muốn lôi nó ra đánh một trận.

“Nạp một ngàn vạn, cường hóa nó.” Mộc Phàm cắn răng nói ra mấy chữ.

Đinh!

“Bắt đầu cường hóa!”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm liền nhìn thấy quả cầu kim loại trên tay sáng lên, một luồng sáng mà những người khác nhìn không thấy bao phủ quả cầu kim loại.

Cái trí thông minh nhân tạo này bắt đầu lặng yên thay đổi, từ trong tới ngoài, được hệ thống trực tiếp cường hóa cải tạo toàn diện.

“Cường hóa xong!”

Rất nhanh, hệ thống đã hoàn thành cường hóa.

Mộc Phàm xem xét quả cầu kim loại, có biến hóa rất nhỏ, mặt ngoài có hoa văn lập loè, thêm chút thần bí.

Tích!

“Trí thông minh nhân tạo khởi động, chủ nhân, Tiểu Linh phục vụ ngài.”

Ngay sau đó quả cầu kim loại giải thể, vươn ra một đôi cánh kim loại màu bạc, nhẹ nhàng bay bay, truyền đến một giọng nói trong trẻo.

“Chủ nhân, Tiểu Linh cảm giác hình như trở nên khác lạ.”

Trí thông minh nhân tạo đột nhiên nói một câu làm Mộc Phàm ngẩn ngơ, cái máy này lại có cảm giác?

Mộc Phàm đơ ra, thầm nghĩ có phải hệ thống cường hóa quá lố hay không, chẳng lẽ cải tạo đến mức nó có thể cảm giác?

Đùa cái gì vậy?

“Ký chủ không cần lo lắng, nó tuyệt đối trung thành, hơn nữa ký chủ có thể chậm rãi bồi dưỡng, tương lai còn có thể chế tạo cho nó một thân thể xinh đẹp nha.”

Hệ thống chọc ghẹo một câu khiến Mộc Phàm đen mặt, có chút hối hận.

Có phải hắn lại bị hệ thống hố hay không?

Một ngàn vạn a, thôi, đã nạp rồi còn có thể làm gì nữa.

“Tiểu Linh, giúp ta xin nghỉ, ta phải về khu thứ tám một chuyến.”

Mộc Phàm gạt bỏ mấy suy nghĩ lung tung rối loạn, bình tĩnh kêu Tiểu Linh giúp hắn xin nghỉ, trở về khu thứ tám.

Muốn trở về cần phải xin nghỉ, lại còn phải được phê chuẩn mới có thể thông qua cảng truyền tống tiến hành truyền tống, nếu không sẽ bị cấm truyền tống.

“Vâng chủ nhân, đã gửi giấy xin nghỉ cho ngài.”

“Tích... Chủ nhân, yêu cầu xin nghỉ đã được phê chuẩn.”

Không bao lâu đã có kết quả, có một cái trí thông minh nhân tạo rất thuận tiện, không cần làm tất cả mọi thứ, nhiều chuyện đều có thể để nó làm.

Mộc Phàm vừa lòng gật gật đầu, xoay người hướng tới trung tâm truyền tống.

“Tiểu Linh, mở tiết điểm không gian khu thứ tám.”

Đứng ở trung tâm truyền tống, Mộc Phàm phân phó Tiểu Linh mở không gian tiết điểm.

“Đã xác định tiết điểm khu thứ tám, truyền tống tiêu hao một ngàn điểm năng lượng, bắt đầu truyền tống.”

Tiểu Linh không ngừng thao tác, rất nhanh truyền tống trận sáng

lên, một cánh cửa xuất hiện bao phủ Mộc Phàm, chớp mắt đã biến mất không thấy.

.....

Chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, Mộc Phàm liền tới rồi một cảng không gian, nơi này là không gian tiết điểm khu thứ tám.

Muốn trở về cần phải truyền tống từ cảng không gian này mới được.

Mộc Phàm đang muốn bắt đầu truyền tống về khu thứ tám, đột nhiên thấy cảng không gian sáng lên, tò mò nhìn lại, liền thấy một nam tử truyền tống tới.

Tên nam tử kia cũng không nghĩ tới sẽ gặp người khác ở chỗ này, kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, hai người liếc nhìn nhau một cái, gật gật đầu.

“Trở về khu thứ tám.” Mộc Phàm nhẹ giọng phân phó, Tiểu Linh lập tức liên kết với điểm truyền tống khu thứ tám.

Ong!

Một luồng sáng bao phủ, tên nam tử kia nhìn Mộc Phàm truyền tống rời đi.

“Khu thứ tám sao?” Tên nam tử kia lầm bầm lầu bầu.

Hắn suy tư gì đó rồi nói: “Thiếu niên vừa rồi có hơi thở cường đại, cho ta cảm giác đối mặt với cấp Siêu phàm, thật cổ quái.”

Nói rồi hắn lại lắc đầu, không có để ý, trực tiếp mở cửa truyền tống, chớp mắt hắn cũng biến mất ở cảng không gian.

Mộc Phàm từ cảng không gian truyền tống rời đi, chỉ trong nháy mắt liền đi ra từ truyền tống trận.

Khi bóng dáng hắn hiện lên, hắn mới phát hiện mình đã về tới khu thứ tám, một cái điểm truyền tống công cộng, bốn phía có chấp pháp giả canh gác.

“Khu thứ tám, ta lại về rồi.”

Mộc Phàm đi ra, nhìn địa phương quen thuộc, mới rời đi hai ngày lại trở về rồi.

Lần này trở về, một là muốn giúp mập mạp tăng tiềm năng thiên phú, để hắn có thể đi xa hơn.

Hai là về Mộc gia một chuyến, còn trở về làm gì chỉ có hắn mới rõ thôi.

“Này, mập mạp, ngươi đang ở đâu?”

Mộc Phàm vừa đi vừa gọi điện thoại.

“Mộc ca?”

Đầu kia truyền đến giọng nói chứa đầy sự kinh ngạc của mập mạp, hiển nhiên hắn không nghĩ tới là Mộc Phàm gọi, cũng có chút vui vẻ.

“Mập mạp, tìm ngươi có việc, gặp ở chỗ cũ.”

Mộc Phàm cũng không nói nhiều, nói thẳng vấn đề liền cúp điện thoại.

Hắn một đường xuyên qua khu thứ tám, người đến người đi, nhìn trên bầu trời có từng chiếc xe bay qua, trong lòng hắn lại nghĩ tới chuyện khác.

Mộc Phàm suy nghĩ, cầm lấy di động bấm một dãy số.

“Rất xin lỗi, dãy số này không đúng... Tút tút...”

Nghe tiếng nhắc nhở này, Mộc Phàm sửng sốt, có chút ngạc nhiên.

Hắn nhìn nhìn dãy số này, không sai a, là số của Ác ma nữ Mộng Li, làm sao lại không kết nối được, số không đúng?

Mang theo một chút thắc mắc, Mộc Phàm lại gọi lần nữa, đã kiểm tra lại không thấy sai.

Vẫn là dãy số này không đúng.

“Sao lại thế này?” Mộc Phàm không biết chuyện gì, sao số của Mộng Li lại không đúng?

Hắn không hiểu được, chẳng lẽ là đi chấp hành nhiệm vụ không trở về, cho nên không thể liên hệ, nhưng cũng không nên báo là không đúng a.

“Chuyện lạ.” Mộc Phàm nhíu mày, luôn cảm thấy có vấn đề.

Nhớ tới cầu bông nhỏ kia, nó là một con yêu vương, thậm chí có khả năng là con chạy ra từ hắc ngục, để trong lòng Mộc Phàm càng thêm tin tưởng.

Mộng Li có vấn đề.

“Không phải ta bị hố chứ?” Trong đầu Mộc Phàm đột nhiên lóe lên suy nghĩ này.

Ngay sau đó lắc đầu cười khổ, mình căn bản không biết gì về Ác ma nữ kia, càng không nói tới chuyện quen thuộc gì nhiều.

Xem ra Ác ma nữ có bí mật, thậm chí còn gạt hắn chút chuyện, ví dụ như lai lịch của cầu bông nhỏ.

Mộc Phàm suy nghĩ, không bao lâu liền tới một hẻm nhỏ, tới quán ăn nhỏ mà trước kia thường xuyên tới.

“Ông chủ, một phần com chưng thịt bò.”

Tìm bàn ngồi xuống, Mộc Phàm trực tiếp gọi món.

“Có ngay, chờ một chút.” Ông chủ đang bận rộn vừa thấy người quen, lập tức tươi cười trả lời.

Mộc Phàm ngồi ở chỗ kia chờ đợi, không bao lâu, một tên béo vội vã chạy tới, thở hổn hển đi tới trước mặt hắn.

“Mộc ca, ta... Ta tới...”

Mập mạp đổ mồ hôi, ngồi bẹp xuống ghế bên cạnh.

Mộc Phàm nhìn mập mạp, lắc đầu nói: “Mập mạp, chạy vài bước

ngươi liền thở hồng hộc, có phải thận hư hay không a?"

"Ách..." Mập mạp đỏ mặt, tức giận nói: "Mộc ca, ngươi còn nói ta như vậy, ta trở mặt a."

Mộc Phàm liếc hắn một cái, cười mắng: "Bằng ngươi sao, còn trở mặt, nói nghe coi, Tôi thể quyền, Bát cực quyền tu luyện tới trình độ nào rồi?"

Mập mạp vừa nghe lập tức xấu hổ gãi gãi đầu, vẻ mặt đưa đám.

"Mộc ca, ngươi mới rời đi hai ngày a, ta có thể có tiến bộ gì, ta không phải thiên tài yêu nghiệt."

Mập mạp nghe Mộc Phàm hỏi mà trong lòng phát điên, mới hai ngày, có quỷ tiến bộ a.

Lúc này Mộc Phàm mới chợt nhớ, xấu hổ cười cười, nhớ tới gần đây mình đột phá quá nhanh, cảm giác mập mạp yếu tới đáng thương.

"Hệ thống, giúp mập mạp này tăng tiềm năng thiên phú một chút."

Mộc Phàm lặng yên lấy Thánh tinh ra, trực tiếp kêu hệ thống tiến hành.

Chương 113: Ta đã trở về

Trên đường phố trong khu thứ tám, Mộc Phàm ngậm một cây tăm xỉa răng đi lang thang không có mục tiêu.

Mập mạp bên cạnh không ngừng vỗ bụng bạch bạch, ăn no căng.

“Mộc ca, đây là đồ chơi gì”

Mập mạp tò mò nhìn Tiểu Linh đang bay tới bay lui.

Mộc Phàm liếc mắt cười nói: “Đây là trí thông minh nhân tạo, mỗi học sinh Thanh Bắc cao giáo đều có một cái.”

“Ngài khỏe, ta là trợ thủ vạn năng của chủ nhân, tên Tiểu Linh.”

Tiểu Linh lễ phép chào hỏi, bay một vòng trước mặt mập mạp làm mập mạp ngây ngốc.

“Trí thông minh nhân tạo sao?” Mập mạp gãi gãi đầu, kinh ngạc cảm thán nói: “Nghe mỗi người đều có một cái, ta cũng thèm a.”

“Yên tâm, chỉ cần ngươi nỗ lực tu luyện, sang năm ngươi nhất định có thể vào Thanh Bắc.”

Mộc Phàm cười cổ vũ nói.

Nhưng mập mạp lại cười khổ lắc đầu, chính mình có mấy cân thịt thì mình rõ ràng, có thể thi đậu Thanh Bắc mới là lạ.

Trong lòng hắn cũng không ôm hy vọng gì.

“Đúng rồi mập mạp, ta học tập ở Thanh Bắc, không ai trông coi biệt thự, ngươi rảnh liền ghé quét dọn giúp ta để khỏi bị bỏ hoang.”

Mộc Phàm nhớ tới nhắc nhở mập mạp, thuận tiện đưa hắn chìa khóa biệt thự.

Mập mạp cầm chìa khóa bảo đảm: “Mộc ca yên tâm, ba ngày quét một lần, bảo đảm sẽ không bị bỏ hoang.”

“Nhớ rõ phải nỗ lực tu luyện, ta ở Thanh Bắc chờ ngươi.”

Mộc Phàm nói xong vỗ vỗ vai mập mạp cổ vũ, hy vọng tên này có thể có chút thành tựu.

Trên đời này hắn chỉ có một bằng hữu chân thật là mập mạp.

Còn tương lai có thể có bằng hữu khác hay không liền khó nói, tóm lại Mộc Phàm hy vọng mập mạp có thể đi xa hơn một chút.

Trong lòng suy nghĩ có nên cho mập mạp ăn chút Tôi thể đan hay không, thiên phú không tốt, dùng dược đẩy lên cũng ổn đi?

Nhưng hiện tại còn một giờ nữa mới tới lúc cửa hàng thời gian đổi mới, hết hai mươi bốn giờ mới đổi một lần.

Không bao lâu hai người liền tới cửa Nhị trung, trở về đây lần nữa, trong lòng Mộc Phàm ít nhiều gì cũng có chút thổn thức.

“Mộc ca, ta về trước đây.”

Mập mạp chào hỏi, xoay người đi vào cổng trường, chỉ để lại mình Mộc Phàm nhìn cổng Nhị trung, tâm tình hơi phức tạp.

Nhìn một hồi, Mộc Phàm xoay người rời đi.

“Mộc Phàm?”

Lúc này, cổng trường truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc.

Xoay người nhìn lại mới phát hiện là đồng học cùng lớp cũ, Tiêu Văn.

Nhìn thấy Tiêu Văn, Mộc Phàm cũng có chút bất ngờ.

“Thật sự là ngươi?” Tiêu Văn vui vẻ đi tới.

Vẻ mặt nàng hưng phấn nhìn Mộc Phàm, giống như thấy được minh tinh, mắt phát sáng.

Điều này làm cho Mộc Phàm có chút khó hiểu, mình với nàng rất quen thuộc sao?

“Tiêu Văn a, thật trùng hợp.” Mộc Phàm chào hỏi.

Tiêu Văn nhìn Mộc Phàm, khuôn mặt nhỏ hơi đỏ ửng.

Nàng nhỏ giọng nói: “Mộc Phàm, ta nhất định nỗ lực tu luyện, đuổi theo bước chân của ngươi.”

“? ?” Dấu chấm hỏi đầy đầu Mộc Phàm.

Trong đầu cô gái nhỏ này suy nghĩ cái gì a, đuổi theo bước chân ta là sao?

Mộc Phàm ngơ ngác, không hiểu cô gái nhỏ này nghĩ gì, có chút xấu hổ.

“Ngươi phải cố lên.” Mộc Phàm chỉ có thể xấu hổ thốt ra một câu.

Từ từ, Mộc Phàm vốn dĩ không để ý nhưng cẩn thận xem xét thì thấy trên người Tiêu Văn trên lại có một cổ thế, hơn nữa sao tu vi lại là Tôi thể thập trọng?

Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Tiêu Văn trước mắt, tu vi của nàng đã đột phá đến Tôi thể thập trọng, hoàn thành mười lần tôi thể nhanh như vậy?

Hắn mang vẻ mặt cổ quái nhìn Tiêu Văn, nói: “Ta còn có một chút việc, đi trước nha.”

Nói xong Mộc Phàm trực tiếp xoay người rời đi, để lại Tiêu Văn ngơ ngác nhìn theo bóng dáng hắn, trong mắt hiện lên một chút thất vọng.

“Mộc Phàm, ngươi vẫn như cũ, không thay đổi một chút nào, đáng tiếc sau này lại chết quá thảm.”

Tiêu Văn lẩm bẩm nói.

“Không được, ngươi chính là thần tượng của ta, ta nhất định không để ngươi chết, ta bảo đảm.”

Nàng nắm chặt tay, bộ dáng ý chí sục sôi.

Mộc Phàm đã đi xa tất nhiên không nghe thấy lời nàng nói, nhưng trong lòng hắn ngạc nhiên không thôi, cảm giác có chút kỳ quái.

Hắn chỉ cảm thấy Tiêu Văn này có chút lạ lạ, hai ngày không gặp tu vi làm sao đột nhiên đột phá tới Tôi thể thập trọng, sắp bước vào Tiên thiên, hơn nữa xem tình trạng này còn có thể tiếp tục dùng linh khí tôi thể, thật quỷ dị.

Rời Nhị trung, dọc đường đi, trong lòng Mộc Phàm đều nghĩ về vấn đề này, nhưng lại không nghĩ ra, chắc chắn trên người Tiêu Văn ẩn giấu bí mật.

“Thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, không liên quan gì đến ta, vẫn nên trờ về nhà một chuyến.”

Mộc Phàm gạt đi suy nghĩ râu ria, rất lâu rồi không trở về, có lẽ cũng nên trở về gặp lão già vô tình kia một lần.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm trực tiếp đi vòng hướng tới Mộc gia.

Nơi đó là khu sinh hoạt xa hoa ở khu thứ tám, địa phương mà chỉ có kẻ có tiền mới có thể ở, Mộc gia cũng ở nơi đó.

Ở khu thứ tám, Mộc gia xem như là một thế lực không nhỏ, có căn cứ gieo trồng dược liệu của mình, không tính là kém.

Nhưng mấy năm gần đây khi các thế lực khác xây dựng căn cứ gieo trồng, Mộc gia có xu thế dần dần xuống dốc, bởi vì không có nhân tài cùng kỹ thuật luyện dược riêng.

Những nhân tài luyện dược không chỉ khan hiếm, hơn nữa phần lớn đã bị các thế lực lớn chia cắt, muốn phân một chén canh thật sự rất khó.

Gần đây Mộc gia xuất hiện rất nhiều vấn đề, gặp phải nhiều nguy cơ.

.....

Lúc này, trong biệt thự cao cấp của Mộc gia, các nhân vật cao tầng của Mộc gia đều tập trung ở đây, bầu không khí cực kỳ nặng nề.

Toàn bộ cao tầng Mộc gia đều tới, những người phụ trách các bộ phận đều đến đông đủ, mở hội nghị sáng sớm.

Ngồi ở chủ vị đúng là gia chủ hiện tại, Mộc Hùng.

Mặt hắn không có cảm xúc gì, ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn một đám cao tầng Mộc gia, một đám cúi đầu không hé răng.

“Như thế nào, sao không có ai nói chuyện?”

Mộc Hùng hừ lạnh một tiếng, giọng nói uy nghiêm làm mọi người sợ hãi.

Hai mắt sắc bén đảo qua mọi người, hừ nói: “Nhìn xem bộ dạng hiện tại của các ngươi, một đám không ai dám nói gì sao?”

“Lúc trước không phải nói rất hay sao, hiện tại đây, một đám câm như hến?”

“Một đám phế vật!”

Mộc Hùng khó nén lửa giận.

Bởi vì Mộc gia xuất hiện vấn đề lớn, một căn cứ gieo trồng bên ngoài khu quy hoạch khu bị hủy, trực tiếp mất đi liên hệ, hơn nữa nhân viên thương vong thảm trọng.

Tương đương với tổn thất một căn cứ gieo trồng dược liệu, chuyện này có thể không khiến Mộc Hùng tức giận sao?

Một đám người nơm nớp lo sợ cúi đầu, không ai dám nói chuyện, ngay cả vị quản gia kia cũng không dám nói một tiếng.

Gia chủ đang tức bốc khói đây, ai dám ngoi đầu tìm chết?

“Một căn cứ gieo trồng dược liệu, cứ bị hủy như vậy, các ngươi thế mà không nói rõ được là chuyện như thế nào, là ai làm sao?”

Mộc Hùng nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa vỗ nát cái bàn.

Hai mắt hắn phun lửa, một đám cao tầng Mộc gia đều sợ muốn chết, vị gia chủ này cũng không phải là một người dễ bị qua mặt.

“Gia chủ, xin bớt giận.”

Vị quản gia kia mở miệng.

Hắn nhỏ giọng nói: “Gia chủ, căn cứ số một bị hủy, chắc chắn có người giở trò quỷ, ta hoài nghi bên trong xuất hiện vấn đề.”

“Ý ngươi là có phản đồ?” Mộc Hùng lớn giọng, lộ ra một luồng sát khí.

Tất cả mọi người kinh ngạc, cảm giác lạnh sống lưng, gia chủ thật sự nổi giận.

Phản đồ, đây là vấn đề lớn.

Mộc gia có phản đồ?

“Gia chủ!”

Nhưng vào lúc này có một người từ ngoài cửa vội vàng chạy tới, chắn ngang bầu không khí nặng nề ở đây.

Mộc Hùng trừng người nọ, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa liền quỳ.

“Chuyện gì?” Mộc Hùng lạnh lùng hỏi.

Chỉ thấy tên thủ hạ kia sợ hãi nói: “Gia, gia chủ, bên ngoài có một người tới, là Mộc Phàm thiếu gia, hắn, hắn đã trở lại.”

Lời vừa thốt ra, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Mộc Hùng cũng ngẩn người, cho rằng mình nghe nhầm.

“Ngươi vừa mới nói cái gì, ai đã trở lại?” Hắn hỏi lại.

Thủ hạ kia run run nói: “Là, là Mộc Phàm thiếu gia, hắn, hắn đã trở lại, đang ở ngoài cửa, chúng ta không ngăn được...”

“Mộc Phàm?”

Mọi người ồ lên, không ít người kinh ngạc hô lên, Mộc Phàm đã trở lại.

“Phế vật, sỉ nhục của Mộc gia sao còn có mặt mũi trở về?”

Chỉ nghe một người gầm lên, mặt đầy oán giận.

Lời này làm những người khác phản ứng lại, Mộc Phàm, còn không phải là phế vật Mộc gia tu luyện không nhập môn kia sao?

Phế vật bị tước đoạt thân phận người thừa kế sao lại trở về?

“Lão già, ta đã trở về.”

Lúc này, một giọng nói bình tĩnh truyền đến, làm mọi người chấn động, đều nhìn về phía cửa.

Mộc Hùng bỗng nhiên ngẩng đầu, khi thấy một thanh niên từ ngoài cửa đi vào, đồng tử co lại, từ ghế đứng lên.

Mộc Phàm, đã trở lại.

Chương 114: Kinh hoảng

Mộc gia, từ cửa đại sảnh, Mộc Phàm chậm rãi đi vào, mọi người đồng loạt nhìn qua.

Cao tầng Mộc gia tĩnh lặng, từng người nhìn chằm chằm Mộc Phàm đang đi vào.

Hắn đột nhiên trở về, khiến mọi người kinh ngạc.

“Mộc Phàm, sao hắn lại trở lại?”

Trong đại sảnh yên tĩnh, không ít người kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Mộc Phàm.

“Đồ khốn, ai cho ngươi tiến vào?”

Mọi người nhìn lại, người mở miệng chính là một nam tử trung niên, hắn tức giận trừng Mộc Phàm.

Hắn là phó lãnh đạo của Mộc gia, Mộc gia Nhị gia Mộc Thượng, cũng là nhị thúc của Mộc Phàm.

Tên nhị thúc này không thích hắn, từ nhỏ liền khinh thường hắn, thậm chí vài lần đề nghị muốn trục xuất hắn khỏi gia tộc, chính hắn đề nghị tước bỏ thân phận người thừa kế của Mộc Phàm.

“Ta về nhà, cần ngươi đồng ý sao?”

Mộc Phàm lạnh nhạt nhìn vị nhị thúc này, trong mắt lộ ra chút khinh bỉ.

Nhìn thấy Mộc Phàm miệt thị khiêu khích như thế, Mộc Thượng giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên.

“Làm càn, ngươi đã bị trục xuất khỏi gia tộc, không thể trở về Mộc gia.”

Mộc Thượng đứng lên, tức giận quát lớn nói.

Hơi thở cả người hắn kịch liệt sôi trào, hiển nhiên là một võ giả có tu vi cường đại, võ giả Tiên thiên.

Đáng tiếc, không lọt vào mắt Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, ngươi không tư cách trở về.”

“Không tồi, một phế vật không thể tu luyện không tư cách bước vào Mộc gia.”

Bốn phía lập tức có không ít người mở miệng phụ họa, mỗi người đều phun ra lời độc ác đối với Mộc Phàm, thật ra bọn họ làm vậy chỉ để thể hiện sự hiện diện của bản thân.

Dù sao thì Mộc Phàm đã bị tước đi thân phận người thừa kế, đuổi khỏi Mộc gia, tự nhiên là không thể trở về nữa.

Mộc Thượng cười lạnh nói: “Mộc Phàm, ngươi tự tiện xông vào phòng họp Mộc gia, phá hư hội nghị cao tầng của Mộc gia, tội không thể tha, lập tức quỳ xuống tạ tội.”

Nhìn Mộc Thượng làm vẻ mặt dữ tợn trước mắt, Mộc Phàm thở dài trong lòng, thật sự là người xấu xí hay đóng vai ác a.

“Ngươi quá ồn, yên lặng nằm xuống đi.”

Mộc Phàm nhàn nhạt nói một câu, không chờ mọi người phản ứng, liền thấy hai mắt Mộc Thượng trợn ngược, thân thể cong như một con tôm cấp tốc bay ra ngoài.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang, Mộc Thượng nện thật mạnh vào vách tường, trực tiếp dính ở nơi đó, miệng mũi không ngừng ọc máu, thiếu chút nữa tan xác rồi.

Tròng mắt trừng to, nổi tơ máu, như gặp quỷ, há mồm muốn nói cái gì, kết quả phun từng ngụm máu, không thể mở miệng nói chuyện.

Không khí yên tĩnh, mọi người kinh hoảng nhìn một màn trước mắt, hoàn toàn đơ ra.

Không có người nào thấy sao Mộc Thượng lại bay ra ngoài, trong chớp mắt đã bị thương nặng, dính trên vách tường.

Nhìn xem bộ dạng thê thảm của Mộc Thượng, miệng mũi không ngừng trào máu, xương cốt đứt gãy, như một người chết.

Hắn còn thở nhưng chỉ thoi thóp.

“Rốt cuộc yên tĩnh.”

Mộc Phàm ngoáy ngoáy lỗ tai, lời hắn nói làm mọi người bừng tỉnh.

Mọi người đều khiếp sợ nhìn hắn, tròng mắt muốn rớt ra ngoài.

Hắn vừa đánh trọng thương phó lãnh đạo của Mộc gia, Mộc Thượng sao?

“Tê!”

Có người hít hà một hơi, toát mồ hôi.

Bởi vì Mộc Thượng chính là cao thủ Tiên thiên a, lại bị thương nặng một cách không rõ như thế, hoàn toàn không thấy Mộc Phàm ra tay như thế nào.

“Hiện tại, ai có ý kiến nữa?” Mộc Phàm đảo mắt qua mọi người.

Sắc mặt mọi người trắng toát, bị ánh mắt này đảo qua cảm giác như kim đâm vào xương, sợ tới mức đồng thời lui về phía sau, không ít người ngồi bệt xuống đất.

“Mộc Phàm, ngươi quá...”

Rốt cuộc, có người mở miệng mắng, đang muốn quát Mộc Phàm.

Kết quả hắn còn chưa dứt lời, Mộc Phàm trừng mắt nhìn tới, một khí thế cường đại ép xuống.

“Phốc!”

Người nọ phun một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, ngã trên mặt đất không dây nổi, cả người đầy mồ hôi, đũng quần ướt bốc mùi,

bị dọa té đái.

“Hừ!” Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, mọi người rùng mình, hoảng sợ nhìn hắn.

Lúc này mới sực tỉnh, phế vật Mộc gia lúc trước thế mà có thực lực khủng bố không ai biết, vừa trở về liền trọng thương Mộc Thượng cùng một cao tầng khác của Mộc gia.

Không nói chuyện khác, Mộc Thượng chính là cao thủ Tiên thiên, lại bị đánh tới mức chỉ còn thở thoi thóp treo trên vách tường.

Mọi người sợ hãi, tập thể bị dọa.

Đây vẫn là phế vật tu luyện không nhập môn kia sao, sao đột nhiên lại cường thế như vậy, hoàn toàn không giống như cùng một người a.

Không nói những người khác, từ khi Mộc Phàm vừa tiến vào Mộc Hùng liền đứng lên, vẻ mặt đầy kinh hãi, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hắn.

Dù Mộc Phàm đả thương Mộc Thượng hắn cũng không để ý tới, chỉ là càng thêm khiếp sợ, bởi vì không nhìn thấu Mộc Phàm.

Vừa rồi chỉ là thấy lờ mờ Mộc Phàm cách không vỗ một chưởng đánh bay Mộc Thượng, không có thấy gì khác nữa.

“Thực lực của tiểu tử này...” Trong lòng Mộc Hùng nổi sóng.

Thực lực Mộc Phàm sâu không lường được, nhưng làm sao có thể như vậy?

Phải biết rằng, Mộc Hùng chính là người cầm lái Mộc gia, tu vi đã sớm bước vào cảnh giới tông sư, là một cường giả tông sư.

Nhưng không nhìn thấu Mộc Phàm một chút nào, sao lại không khiếp sợ?

Tuy nói rằng cho tới bây giờ hắn cũng không hỏi bất kỳ chuyện gì liên quan đến Mộc Phàm, nhưng lại biết rõ tiểu tử này tuyệt đối là phế vật tu luyện không nhập môn.

Vì sao chỉ mấy ngày sau khi bị đoạt đi thân phận người thừa kế, vừa trở về liền khiến mọi người chấn động, dọa một đám cao tầng Mộc gia.

“Lão già, xem tình hình này, các ngươi cũng không hy vọng ta trở về a.”

Mộc Phàm đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người, giọng điệu rất bình tĩnh.

Lời vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lại trắng hơn, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nhìn bộ dạng của bọn họ, Mộc Phàm khinh thường nhìn thêm, có chút buồn cười, lại bị dọa thành như vậy.

Còn Mộc Hùng tuy rằng ngay từ đầu giật mình hoảng sợ, nhưng rất mau liền bình tĩnh lại, khôi phục sự bá đạo thường ngày.

“Ngươi trở về làm cái gì?”

Hắn nhìn Mộc Phàm, giọng nói to lớn vang dội tràn ngập uy nghiêm.

Tất cả mọi người nhìn Mộc Phàm, trong lòng thấp thỏm bất an, không phải là tiểu tử này mang thù muốn trở về báo thù a?

Hay là trở về lấy lại thân phận người thừa kế?

Mộc Phàm khẽ cười một tiếng, đi hướng tới Mộc Hùng.

Hắn hồn nhiên không thèm để ý nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì, chính là không có tiền, trở về tìm lão già ngươi lấy chút tiền để dùng.”

“....”

Trong đại sảnh im phăng phắc, mọi người câm nín nhìn hắn.

Bọn họ đều không tin Mộc Phàm trở về vì tiền, chắc chắn là trở về báo thù, thậm chí nắm lấy toàn bộ Mộc gia.

Mộc Hùng nhìn Mộc Phàm đang đi đến trước mặt hắn, cảm nhận một sự áp bách nặng nề, áp lực vô hình khiến hắn thấy mình trở nên nhỏ bé.

Cường đại, sâu không lường được!

Mộc Hùng không hiểu vì sao Mộc Phàm trở nên cường đại như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không rõ thì không rõ, Mộc Hùng vẫn bình tĩnh nói: “Ngươi trở về chỉ là để đòi tiền?”

Mộc Phàm cười, gật gật đầu: “Lão già, vậy ngươi cho rằng ta trở về để làm gì đây?”

Mộc Hùng im lặng, không có nói tiếp, không ai biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Tư tư...”

Trong không khí tràn ngập tia lửa, có mùi sắp bùng nổ.

Hai người cách không đối chọi, phụ cùng tử, giữa hai người có một áp lực khủng bố.

Không khí trong đại sảnh lập tức đọng lại, làm hô hấp của mọi người đều ngừng lại, hoảng sợ nhìn hai người.

Đang lúc mọi người nghĩ hai phụ tử này sẽ đại chiến một trận hay không, áp lực đáng sợ kia đột nhiên biến mất.

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

Mộc Hùng trả lời một câu, phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Mọi người ngây ra nhìn hắn, Mộc Phàm cũng có chút kinh ngạc nhìn lão già trước mắt này.

Mọi người lại nhìn nhau, rồi nhìn Mộc Phàm đang bình tĩnh thong thả, trong lúc nhất thời nghi ngờ không thôi.

Chương 115: Mộc Hùng phẫn nộ

“Cũng không nhiều lắm, trước cho ta trăm tỷ.”

Mộc Phàm không chút để ý nói, cầm lấy một quả táo bên cạnh trực tiếp gặm, ăn say mê.

Tất cả mọi người kinh ngạc, choáng váng.

Trăm tỷ, cướp bóc sao?

Toàn bộ đại sảnh im ắng, chỉ có tiếng gặm táo của Mộc Phàm, âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Không ai nói chuyện, đều nhìn Mộc Phàm cà lơ phất phơ gặm táo trong đại sảnh, giận mà không dám nói gì.

Mở miệng liền đòi trăm tỷ, còn không bằng bán luôn Mộc gia đi.

Toàn bộ vốn lưu động Mộc gia có thể sử dụng cũng chỉ khoảng hai mươi tỷ, mở miệng liền muốn hết rồi, Mộc gia còn không phá sản sao?

“Các ngươi lui ra trước.”

Lúc này, Mộc Hùng mở miệng, nhẹ nhàng xua tay kêu mọi người rời khỏi.

Mọi người trong đại sảnh đồng thời nhẹ nhàng thở ra, một đám như được đại xá nhanh xoay người đi, có mấy người trực tiếp lôi Mộc Thượng mang ra ngoài luôn.

Rất mau trong đại sảnh liền trống trơn, chỉ còn Mộc Phàm cùng Mộc Hùng.

“Nói đi, ngươi muốn làm gì?” Mộc Hùng nhíu mày nhìn về phía Mộc Phàm.

Hắn cười cười, nói: “Không phải ta vừa nói sao, thiếu tiền dùng, trở về tìm ngươi lấy một ít.”

“...” Mộc Hùng câm nín, buồn bực nhìn Mộc Phàm.

Tiểu tử này, muốn làm người ta phát điên sao.

“Trăm tỷ thì không có, trong thẻ này còn một tỷ, của cá nhân ta, gia tộc không có tiền dư.”

Mộc Hùng nói xong lấy ra một tấm thẻ đặt ở trên bàn.

Hắn nhìn Mộc Phàm, giọng điệu bình tĩnh nói: “Hiện tại có thể nói đi, lần này ngươi trở về có mục đích gì?”

“Mới một tỷ a, còn chưa đủ ta nạp hai lần.” Mộc Phàm có chút thất vọng nói thầm, cầm tấm thẻ đùa nghịch.

Sắc mặt Mộc Hùng tối sầm, cố nén tức giận, không đành lòng cũng không có biện pháp, bởi vì hắn đang bị một cổ thế cường đại đè nặng, không thể nhúc nhích.

Đây mới là nguyên nhân Mộc Hùng khiếp sợ, hắn chính là tông sư a, ở trước mặt Mộc Phàm lại không thể nhúc nhích, làm sao mà không kinh hãi?

Mộc Phàm trước mắt vẫn là phế vật tu luyện không nhập môn trước kia mà mình biết sao?

“Nói đi, ngươi còn muốn làm gì, hay ngươi trở về là muốn toàn bộ gia sản Mộc gia?” Mộc Hùng lạnh mặt hỏi.

Hắn có chút buồn bực, sao đột nhiên tiểu tử này trở nên lợi hại như vậy.

“Gia sản gì đó liền thôi, ta đang thiếu tiền dùng.”

Mộc Phàm nói xong, Mộc Hùng chỉ cảm thấy cả người buông lỏng, áp lực biến mất.

Hắn lập tức ngồi xuống ghế, trán toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo chút quái dị.

Tựa như đang nhìn một người xa lạ, hoàn toàn không phải ánh mắt đang nhìn một nhi tử.

“Đúng rồi, ta còn muốn một ít dược liệu.” Mộc Phàm nhớ tới cái gì đó, mở miệng nói.

Mộc Hùng nghe xong sửng sốt, nhàn nhạt nói: “Dược liệu mà thôi, tự mình đi kho hàng lấy, muốn bao nhiêu, còn muốn cái gì nữa nói luôn đi.”

“Đương nhiên, vị trí này của ta ngươi cũng muốn đúng không.” Mộc Hùng nói xong nhìn Mộc Phàm.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng lắc đầu: “Lão già, ta không có hứng thú với vị trí của ngươi, chỉ là thật sự thiếu tiền mới trở về đòi chút tiền, thuận tiện lấy một chút dược liệu, không quá đáng nha?”

Mộc Phàm nói xong buông tay, thở dài nói: “Nói như thế nào ta cũng là nhi tử của ngươi a, dù ngươi vô tình cũng không thể để ta bị đói có đúng hay không?”

Mộc Hùng nhăn nhó, lông mày nhíu lại, nếu không phải biết mình không đánh không lại tiểu tử khốn nạn trước mặt này hắn đã động thủ.

Lời này làm người ta giận sôi.

“Thật sự chỉ lấy tiền, lấy dược liệu, không còn gì khác?” Mộc Hùng nghi ngờ, chẳng lẽ không phải tiểu tử này trở về trả thù hắn?

Mộc Phàm như nhìn ra tâm tư của hắn, cười hắc hắc nói: “Lão già, có phải ngươi cho rằng ta trở về gây phiền toái, trả thù ngươi, hoặc là đoạt vị trí gia chủ của ngươi hay không?”

“Chẳng lẽ không phải?” Mộc Hùng hừ một tiếng, dựa vào ghế lạnh lùng nhìn Mộc Phàm.

Hai người không giống phụ tử một chút nào, giống như hai người xa lạ, cảm giác rất kỳ quái.

Mộc Phàm bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ngươi biết ta rất lười nha, không muốn quản chuyện gia tộc hay không gia tộc, phiền phức lắm, chỉ muốn an an ổn ổn sinh hoạt.”

“Đương nhiên, làm một thành viên của gia tộc, gia tộc kiếm tiền, ta phân một chút tiền lãi không quá phận a?”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn Mộc Hùng.

Mộc Hùng bừng tỉnh, đen mặt nói: “Thì ra là ngươi muốn không làm gì hết, chỉ muốn mỗi ngày phân tiền lãi từ gia tộc.”

“Ai nói ta không làm gì?” Mộc Phàm lắc đầu.

Hắn đi đến cạnh Mộc Hùng, cười nói: “Lão già, ta vừa nghe nói trong nhà có một căn cứ gieo trồng bị hủy, sao lại thế này, bị người ta phá sao?”

“Đừng nói nữa, bị người phá hủy từ trong trận pháp, yêu thú nhảy vào hủy hết căn cứ kia rồi.”

Mộc Hùng không có giấu giếm, dứt khoát nói ra sự thật.

Trận pháp một căn cứ gieo trồng dược liệu của Mộc gia bên ngoài khu quy hoạch bị hủy, bị yêu thú tấn công, phá hủy toàn bộ căn cứ, xem như phế bỏ.

Mộc Phàm nghe xong như suy tư gì đó, cười nói: “Đúng lúc lần này ta xin nghỉ trở về, không có việc gì làm, liền đi xem căn cứ kia, nói không chừng có thể sửa chữa đây?”

Mộc Hùng nghe xong lắc đầu nói: “Đừng uổng phí sức lực, trong căn cứ có một đầu siêu cấp yêu thú chiếm lấy, không giành lại được.”

“Siêu cấp yêu thú?” Mộc Phàm nghe xong càng hứng thú hơn.

Siêu cấp yêu thú là gọi chung một ít yêu thú thực lực rất mạnh, không thể xác định cấp độ chính xác.

Nói cách khác trong căn cứ bị hủy có một yêu thú cường đại không biết thực lực chiếm lấy.

Đây chính là chuyện tốt a, Mộc Phàm đang nghĩ ngợi tới chuyện giết mấy con yêu thú cường đại mang về.

Hơn nữa lần này trở về hắn muốn đi bên ngoài khu quy hoạch, nhìn xem thế giới bên ngoài như thế nào.

“Căn cứ ta giúp ngươi lấy về, yêu thú ta giúp ngươi giết chết, còn chuyện trong Mộc gia ta mặc kệ, ta chỉ cần tiền, rất nhiều rất nhiều tiền.”

Mộc Phàm nói xong bình tĩnh nhìn Mộc Hùng, ánh mắt hai người va chạm, trong không khí lại tràn ngập tia lửa.

Sắc mặt Mộc Hùng đen rồi trắng, trắng rồi đen, cố nén tức giận, ai kêu tiểu tử này đột nhiên trở nên lợi hại như vậy đây?

Gặp quỷ?

“Vì sao ta phải đáp ứng ngươi?” Mộc Hùng mở miệng hỏi.

Mộc Phàm cười, cười rất sáng lạn, đứng dậy đi đến cạnh Mộc Hùng, đặt tay lên bả vai của hắn, giống như huynh đệ.

“Lão già, ta rất thắc mắc nha, từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ thấy ngươi đối với ta có một chút quan tâm yêu thương như phụ thân đối nhi tử.”

Mộc Phàm nói từng câu từng chữ: “Dù ta không thể tu luyện, là một phế vật, nhưng ngươi cũng nên có dáng vẻ của một phụ thân chứ, nuôi thả ta nhiều năm như vậy mặc kệ không hỏi tới, vì điều gì đây?”

Vừa nói xong, hai mắt Mộc Phàm mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn.

Thân thể Mộc Hùng hạ xuống, cảm giác bị một tòa núi lớn đè ép, vô cùng nặng nề, cương khí trong thân thể đều bị áp chế, không thể nhúc nhích.

Sắc mặt hắn không ngừng biến đổi, cuối cùng nhụt chí.

“Vì điều gì sao?” Mộc Hùng đột nhiên cười ha ha, nụ tươi cười cực kỳ điên cuồng.

Hắn đỏ mắt, gần như giận dữ hét: “Bởi vì lão tử không phải cha

ngươi, ngươi cũng không phải nhi tử của ta, ngươi nói coi, vì điều gì hả?"

Oanh!

Mộc Phàm sửng sốt, đại não nổ vang, bị dọa ngây người.

Vốn tưởng rằng lão già này chỉ hơi vô tình, nhưng không nghĩ tới hắn nói ra lời như vậy, lời này khiến Mộc Phàm ngơ ngác.

"Không phải cha ta?" Mộc Phàm nhìn Mộc Hùng, có chút khiếp sợ.

Chỉ thấy hai mắt Mộc Hùng đỏ hồng, quát to: "Không sai, ngươi căn bản là không phải nhi tử của ta, vì sao ta phải quan tâm ngươi?"

"Có phải ngươi cho rằng ta có rất nhiều con riêng ở bên ngoài?"

Đôi mắt Mộc Hùng đỏ hơn, trán nổi gân xanh.

Hắn rít gào: "Ta nói cho ngươi biết, những tên đó mới là con ruột của ta, nhưng bởi vì ngươi, bọn họ bị đuổi ra ngoài, bị mọi người coi là con riêng của ta ở bên ngoài."

"Ngươi hỏi ta vì điều gì sao?" Mộc Hùng gầm nhẹ một tiếng.

Hắn tựa như một con sư tử nổi giận, hai mắt đỏ bừng, khiến Mộc Phàm không biết nên nói như thế nào.

Tin tức này làm hắn kinh ngạc, mình thế mà không phải nhi tử của Mộc Hùng.

"Mẹ nó, vậy ta đây là ai?" Não Mộc Phàm ù ù chấn động, suy nghĩ lộn xộn.

Mình không phải nhi tử Mộc Hùng, mấy đứa con riêng bên ngoài kia mới là thật sự, mới có quan hệ huyết thống.

"Ta nói cho ngươi, có mấy lần lão tử hận không thể bóp chết ngươi."

Mộc Hùng đột nhiên thốt ra một câu, làm Mộc Phàm sợ ngây

người.

Lời này khiến hắn muốn câm nín.

Chương 116: Ngây ngốc

Trong đại sảnh Mộc gia, Mộc Hùng tức giận trừng Mộc Phàm.

Còn Mộc Phàm thì dại ra, nghe đến ngây ngốc rồi.

“Ngươi đang nói giỡn?” Mộc Phàm hỏi.

Phanh!

“Ai nói giỡn với ngươi?”

Mộc Hùng tức giận vỗ nát bàn, mảnh vụn đầy đất.

Nhìn Mộc Hùng tức giận, cảm xúc Mộc Phàm lẫn lộn, đột nhiên có chút mờ mịt, mình lại không phải nhi tử của Mộc Hùng?

Rốt cuộc sao lại thế này?

Mộc Hùng trừng Mộc Phàm, hừ nói: “Nói thật cho ngươi, Mộc Hiên mới là nhi tử ruột của ta, bởi vì ngươi mà từ nhỏ nó đã bị đuổi ra ngoài.”

Lời này làm Mộc Phàm xấu hổ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Làm trò cả buổi, thì ra mình cũng không phải nhi tử của Mộc Hùng, nhưng làm sao lại tiến vào Mộc gia, thậm chí trở thành người thừa kế của Mộc gia?

“Có phải rất khó hiểu hay không, không tin sao?”

Mộc Hùng hừ lạnh một tiếng, nói: “Tới hôm nay ta đã có thể nói chân tướng cho ngươi, lão tử không muốn giấu diếm nữa, cũng không cần phải che giấu.”

“Ngươi đi với ta.”

Nói xong, Mộc Hùng trực tiếp xoay người đi hướng nội sảnh.

Mộc Phàm ngơ ngác theo sau, trong lòng rối bời.

Dọc đường đi, mặt mũi Mộc Hùng tối sầm.

Hai người một trước một sau đi vào nội sảnh, nơi đó có một căn phòng, người ngoài chưa bao giờ được bước vào nơi này, chỉ có mình Mộc Hùng mới có thể tiến vào nơi này.

Ở trong phòng này, Mộc Phàm thấy được một cánh cửa hợp kim.

Mộc Hùng thao tác một hồi, xác định thân phận, mở cánh cửa này ra.

Răng rắc!

Cửa mở, bên trong là một mật thất nhỏ.

Mộc Hùng dẫn theo Mộc Phàm tiến vào mật thất, đi tới trước một tủ sắt.

Hắn nhìn Mộc Phàm, lạnh giọng nói: “Tất cả bí mật đều ở trong tủ sắt này, mười mấy năm không mở ra, hôm nay coi như ngươi mở ra nó.”

Tích!

Mộc Hùng nói xong bắt đầu mở tủ sắt, khiến Mộc Phàm ở phía sau thấp thỏm trong lòng, có lẽ trực tiếp vạch trần một bí mật ẩn giấu mười mấy năm.

Thân thế của mình không có đơn giản như mặt ngoài, chẳng lẽ hắn thật sự không phải nhi tử của Mộc Hùng?

Tủ sắt được mở ra, bên trong có một hộp kim loại, chỉ có thứ này, không còn vật gì khác.

Mộc Hùng lấy hộp kim loại ra, đặt trên một cái bàn.

“Tiểu tử, thứ này là của ngươi, chỉ có ngươi có thể mở ra, bên trong có cái gì ta không rõ ràng lắm, bởi vì lão tử từng mời người mở cũng mở không ra.”

Mộc Hùng gọn gàng dứt khoát, nói ra bí mật của hộp này.

Mộc Phàm nhìn hắn, lại nhìn nhìn hộp kim loại kia, hoàn toàn không rõ.

“Choáng váng sao?” Mộc Hùng hừ một tiếng, nói: “Có phải ngươi còn chưa tin hay không, lão tử nói đều là sự thật, lúc ngươi còn rất nhỏ, rất nhiều lần lão tử muốn bóp chết ngươi.”

“....” Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, không cần thẳng thắn như vậy a?

Mộc Hùng tức giận bất bình nói: “Tiểu tử, hiện tại lão tử liền nói cho ngươi tất cả chân tướng, nhiều năm như vậy lão tử đã sớm muốn làm chuyện này.”

“Nếu không phải bận tâm trên dưới Mộc gia, ta đã sớm đuổi ngươi ra khỏi nhà.”

Mộc Hùng nói tới đây còn vẻ mặt càng tối hơn.

Mộc Phàm có chút xấu hổ, không biết nên diễn tả tâm tình hiện tại như thế nào, chỉ có thể nhẫn nại nghe tiếp.

Mộc Hùng rơi vào hồi ức, nói: “Đó là mười sáu năm trước, ta vừa mới tiếp nhận gia nghiệp Mộc gia, ta đã từng phong độ, tuổi trẻ tài cao.”

“Năm đó, Mộc gia còn không có quy mô cùng tài sản như hiện tại, chỉ là dựa vào thu thập dược liệu để duy trì, là ta tự gây dựng bằng hai bàn tay trắng, sáng lập ra gia nghiệp Mộc gia bây giờ, không phân cao thấp với Lạc gia.”

Nói đến điểm này, Mộc Hùng có chút đắc ý, dừng một chút mới tiếp tục nói: “Đúng là năm đó, lão tử cưới thê tử thứ ba, cũng chính là mẫu thân Mộc Hiên.”

“Nhưng ở thời điểm thê tử thứ ba mang thai Mộc Hiên, một nữ tử thần bí đột nhiên tới Mộc gia.”

Nói đến đây, hai mắt Mộc Hùng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, mang theo cảm xúc bất đắc dĩ, tức giận, nghẹn khuất, khiến tim Mộc

Phàm nhảy dựng.

Quả nhiên, Mộc Hùng gầm nhẹ nói: “Đúng là sự xuất hiện của nữ nhân kia đã thay đổi cuộc đời lão tử, nàng mang theo ngươi vừa tròn một tháng tuổi đến Mộc gia, một bàn tay đả thương trên dưới Mộc gia, bao gồm lão tổ tông Mộc gia.”

“Toàn bộ Mộc gia, không người nào có thể địch nổi, ta bị nàng bức bách nhận nuôi ngươi ở Mộc gia, coi như người thừa kế mà bồi dưỡng, nếu không thì trên dưới Mộc gia chó gà không yên, ngay cả người quản lý khu thứ tám cũng không thể chống nổi ba chiêu của nàng.”

“Đáng giận nhất chính là nàng còn đuổi hết ba thê tử của ta ra khỏi Mộc gia, cuối cùng còn uy hiếp ta, nếu dám tiết lộ nửa câu sẽ tiêu diệt toàn bộ Mộc gia.”

“Trừ ta cùng lão tổ tông Mộc gia, những người khác đề bị xóa sạch ký ức, đương nhiên còn có người quản lý khu thứ tám, ký ức những người khác đều bị nàng tẩy sạch sẽ.”

Mộc Hùng đầy sát khí nói, vừa nhớ tới điều này liền đằng đằng sát khí.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này liền tức giận đến cả người run rẩy, không có bất kỳ nam nhân nào có thể chịu đựng loại khuất nhục này.

Mộc Phàm thì sợ ngây người, giống như nghe Thiên thư, có sự tình cẩu huyết như thế sao?

Hắn mang vẻ mặt kỳ quái nhìn Mộc Hùng, Mộc Hùng bị hắn nhìn mà nổi da gà.

“Nhìn cái gì mà nhìn, lão tử hận không thể xé nát ngươi, xé nát nữ nhân kia, chính là nàng huỷ hoại cả đời này của ta a, làm hại phu thê chúng ta không thể gặp nhau.” Mộc Hùng rít gào.

Mộc Phàm xấu hổ sờ sờ cái mũi, không rên một tiếng.

Mộc Hùng thở phì phò nói: “Năm đó lão tổ Mộc gia bị đả thương, đến bây giờ vẫn còn đang bế quan, thương tích mười mấy năm

cũng không khỏi."

"Mười sáu năm, phần khuất nhục này, lão tử nhịn mười sáu năm rồi, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?" Mộc Hùng nói xong trừng mắt nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm xấu hổ, không nghĩ tới lần này trở về thế mà đẩy ra nhiều chuyện xấu như vậy, thậm chí mở ra một bí mật kinh người.

Hắn lại không phải con nối dõi của Mộc gia, không phải nhi tử của Mộc Hùng, hoàn hoàn toàn chính là một người ngoài.

Đây rõ ràng là tu hú chiếm tổ a.

Có người mang Mộc Phàm đến Mộc gia, sau đó giao cho Mộc gia nuôi nấng, nhưng quá trình có chút dã man cường thế, đuổi toàn bộ con nối dõi của Mộc gia ra ngoài.

Cứ như vậy, chẳng khác nào Mộc Phàm chiếm cứ Mộc gia, để Mộc gia nuôi nấng hắn trưởng thành.

Mộc Phàm tưởng tượng thôi đã cảm thấy xấu hổ, đỏ mặt.

Ai nha, trâu bò như vậy, uy hiếp toàn bộ Mộc gia, bắt phải nuôi nấng hắn?

Nuôi nấng liền nuôi nấng, nhưng ngươi lại đuổi toàn bộ thê tử con cái người ta đi, vậy không đúng rồi.

Đối với loại chuyện này, Mộc Phàm đều cảm giác thẹn thùng, đây là chuyện gì a.

"Nữ nhân kia là ai?" Im lặng một lúc, Mộc Phàm mới mở miệng.

Giờ phút này, tâm tình cuả hắn rất phức tạp, nói thật là khi nghe chuyện cẩu huyết như thế, bản thân hắn đều muốn cười to, không tin, nhưng xem bộ dáng Mộc Hùng không giống như là nói giỡn.

Nói cách khác, thân phận thật sự của hắn không phải là người Mộc gia.

"Quỷ mới biết." Mộc Hùng mắng to một tiếng, tức giận khó chịu a.

Hắn hừ lạnh nói: “Nữ nhân kia trẻ tuổi, rất xinh đẹp, thực lực mạnh quá mức, người quản lý khu thứ tàm đều không phải đối thủ của nàng, để ngươi lưu lại Mộc gia liền rời đi, chưa từng xuất hiện.”

“Đúng rồi, căn biệt thự kia của ngươi chính là nàng mua.” Mộc Hùng còn nói thêm một câu.

Mộc Phàm bừng tỉnh, lại hỏi: “Biệt thự không phải mẫu thân ta để lại cho ta sao, nàng có phải mẫu thân ta hay không?”

“Mẫu thân?” Mộc Hùng cười lạnh, nhìn Mộc Phàm khiến hắn ớn lạnh.

Chỉ thấy Mộc Hùng nói: “Nữ nhân kia sao, lão tử vẫn có thể nhìn ra nàng còn xử nữ, sao có thể là mẫu thân ngươi?”

“Thứ duy nhất nàng lưu lại chính là cái hộp này, nàng nói chờ một ngày ngươi có thực lực cường đại thì giao nó cho ngươi, ai biết thế nào mới gọi là cường đại, hôm nay liền đưa cho ngươi.”

Nói rồi Mộc Hùng ném cái hộp tới.

Mộc Phàm tiếp lấy hộp kim loại, hơi nặng, cứng rắn lạnh lẽo, không rõ làm bằng vật liệu gì.

Bên trong có cái gì?

“Thực lực hiện tại của ngươi sâu không lường được, ta đã không phải đối thủ của ngươi, lão tử không có biện pháp, đánh không lại ngươi, đơn giản là nói rõ tất cả.”

Mộc Hùng u ám nói.

Hắn trừng mắt nhìn Mộc Phàm, hừ nói: “Hiện tại ngươi đã hiểu rõ chân tướng chính là như vậy, cuối cùng lão tử cũng được giải thoát rồi, không cần tuân thủ lời nữ nhân điên kia nữa, không cần lo lắng nàng uy hiếp.”

“Còn về sau ngươi thích làm gì thì làm, là đi hay ở tự mình quyết định, không liên quan đến lão tử.”

Mộc Hùng nói xong hùng hùng hổ hổ, đầy oán giận.

“Đồ phá hoại, mười sáu năm, lão tử gặp ba cái lão bà còn phải lén lút, tức chết lão tử.”

Mộc Hùng vừa mắng vừa đi ra ngoài.

Chỉ để lại Mộc Phàm xấu hổ lưu lại trong mật thất, nhìn hộp kim loại trong tay mà phát ngốc.

Chương 117: Không thuộc về địa cầu?

Trong mật thất, một mình Mộc Phàm nhìn hộp kim loại trong tay phát ngốc.

“Hệ thống, lời hắn nói là thật sao?”

Đến bây giờ Mộc Phàm vẫn khó có thể tin được, sự tình cẩu huyết như vậy sẽ phát sinh trên người mình a?

“Ký chủ, bổn hệ thống theo ngươi xuyên tới đây vẫn luôn ngủ say, cũng không biết rõ thân phận thật sự của thân thể này.”

Hệ thống trả lời khiến Mộc Phàm câm nín, vậy liền không cách nào biết rõ rồi.

“Nhưng căn cứ theo bổn hệ thống tính toán và đưa ra kết luận, lời Mộc Hùng nói có chín phần chân thật, hắn không nói dối.”

Nghe lời này, Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, việc này khiến thân phận hiện tại của mình trở nên lúng túng.

Không nghĩ tới mình lại là tu hú chiếm tổ, nghĩ thôi liền cảm thấy buồn bực.

Hiện tại sự tình đã được làm rõ, kế tiếp Mộc Phàm nên đi con đường nào, tiếp tục lưu lại Mộc gia hay là như thế nào, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt.

“Hệ thống, ta nên làm như thế nào?” Mộc Phàm có chút ngây ngốc, trong lòng mờ mịt.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, ngươi không cần chấp nhất với thân phận này, ngươi đã quên chính mình là xuyên tới đây sao, có thân phận hay không thân phận thật ra không quan trọng.”

“Chỉ cần thực lực đủ cường đại, nạp tiền nhiều hơn, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể biết tất cả chân tướng.”

Nghe hệ thống nói, Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, hai ba câu

không rời nghề chính là ngươi.

“Cũng đúng, ta xuyên qua, chủ nhân của thân thể này có thân phận gì cũng không có liên quan nhiều đến ta a.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi làm mình bình tĩnh lại.

Quản hắn có thân phận gì, chính mình xuyên qua, là khách nhập cư trái phép, có hệ thống thì sợ cái gì, quan tâm thân phận làm gì.

“Ta xem bên trong có cái gì?” Mộc Phàm mang theo vài phần tò mò.

Nói đến cũng kỳ quái, Mộc Hùng trăm phương nghìn kế cũng không thể mở hộp ra, ở trong tay Mộc Phàm liền nhẹ nhàng mở ra.

Răng rắc!

Mộc Phàm nhẹ nhàng nhấn một chỗ lồi trên hộp kim loại, trông giống một cái chốt mở, răng rắc, bề mặt hộp lóe lên nhiều hoa văn.

Tiếp theo liền mở ra, dễ dàng như vậy khiến Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, quá đơn giản a?

Mộc Hùng còn nói không cách nào mở, xem ra, thật sự chỉ có một nhân tài như Mộc Phàm mới có thể mở hộp.

Hắn chậm rãi mở, thấy bên trong có một vật.

“Đây là cái gì?”

Nhìn đồ vật trong hộp, Mộc Phàm kinh ngạc, nhẹ nhàng cầm lấy xem xét, nó lớn bằng bàn tay, nhìn như là một thẻ bài kim loại.

Nhưng chất liệu đặc thù, nhìn không ra vật liệu gì, có chút nặng, mặt trên khắc một ký hiệu kỳ quái.

Lật mặt trái, có khắc một chữ hình dạng kỳ quái, hoàn toàn không hiểu là ngôn ngữ gì.

Ngó trái ngó phải, Mộc Phàm không nhìn ra bất cứ thứ gì, chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ.

“Hệ thống, thứ này là cái gì?”

Hắn trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời nói: “Ký chủ, căn cứ rà quét đưa ra kết luận, đây là một lệnh bài chế tạo từ chất liệu đặc thù, có khắc ngôn ngữ cổ, không thuộc về địa cầu.”

“Chỉ như vậy?” Mộc Phàm ngẩn ngơ, không tin.

Loay hoay cả buổi, chỉ được một tấm lệnh bài, bên trên trên còn khắc chữ lạ, đùa ta sao?

Đã nói là bí mật, nhưng chỉ có thứ này?

Mộc Phàm câm nín, muốn phát điên, không thể lưu lại đồ vật có thể cho hắn biết rõ thân phận của thân thể này sao?

Lại phải làm thần thần bí bí như vậy, quá nhàm chán.

“Không thuộc về địa cầu, chẳng lẽ ta là người ngoài hành tinh?” Mộc Phàm trợn trắng mắt, thiếu chút nữa mắng chửi.

Đây là buồn bực đến cực điểm.

“Thôi, không rõ liền không nghĩ nữa, mặc kệ.”

Mộc Phàm lắc đầu, tiện tay ném lệnh bài ném vào không gian chưa đựng.

Hắn thở dài, vẻ mặt buồn bực đi ra khỏi mật thất, tới bên ngoài đại sảnh, Mộc Hùng đang ngồi ở đó.

“Xem xong rồi?” Nhìn thấy hắn ra tới, Mộc Hùng nhàn nhạt hỏi.

Mộc Phàm gật gật đầu, tâm tình không quá tốt, hơn nữa khi đối mặt với Mộc Hùng có chút xấu hổ.

Bởi vì chính mình mà Mộc Hùng nghẹn khuất mười sáu năm, chịu khuất nhục, bất kỳ một nam nhân cũng khó có thể chịu đựng.

Nói như thế nào mười sáu năm qua Mộc Hùng vẫn nuôi lớn Mộc Phàm, tuy rằng là nuôi thả nhưng ít ra người ta không để ngươi

chết non.

Tuy nói có nữ nhân thần bí năm đó uy hiếp, nhưng Mộc Hùng đã nuôi Mộc Phàm thành người, dù sau đó lại tước đoạt thân phận người thừa kế.

Nhưng hắn vốn dĩ không phải người Mộc gia.

“Hiện tại, ngươi đã biết chân tướng, đi con đường nào, là tiếp tục lưu lại Mộc gia hay là rời đi Mộc gia, tự mình lựa chọn, trừ ta cùng lão tổ, còn có người quản lý khu thứ tám, không ai biết bí mật của ngươi.”

Mộc Hùng nhìn Mộc Phàm nhàn nhạt nói.

Hắn nói: “Ngươi muốn lưu lại ta cũng không phản đối, nhưng thân phận người thừa kế Mộc gia không phải của ngươi, điểm này ngươi rất rõ.”

Nhìn Mộc Phàm không rên một tiếng, Mộc Hùng lắc đầu nói: “Ta đây nói một là một, ta sẽ không cho ngươi cái gì, càng sẽ không nịnh bợ ngươi, mặc kệ thân phận thật sự của ngươi lợi hại cỡ nào, chỉ hy vọng tương lai sau khi tìm được nữ nhân kia, không nên thương tổn đến Mộc gia ta.”

“Ta tuân thủ hứa hẹn năm đó, mà nàng cũng cần thực hiện hứa hẹn của mình, Mộc gia cùng nàng từ đây không liên quan gì nữa, không ai nợ ai.”

Mộc Hùng nói dứt khoát lưu loát, khiến Mộc Phàm cứng miệng không trả lời được.

Hắn không có lời gì để nói a, mình căn bản chính là người ngoài, tu hú chiếm tổ, được Mộc gia nuôi lớn.

Mà con nối dõi vốn có của Mộc gia lại bị đuổi đi, trở thành con riêng, điều này làm cho trong lòng Mộc Phàm ít nhiều cũng có chút áy náy, xấu hổ.

“Lão già, chung quy ta cũng lớn lên ở Mộc gia, hơn nữa ta họ Mộc.” Mộc Phàm nghiêm túc nhìn Mộc Hùng.

Tuy nói, lão già này vẫn luôn mặc kệ không hỏi, nhưng ít ra người ta không để hắn đói chết, cũng không nửa đường bỏ xuống.

Dù sao ai gặp phải loại chuyện này đều sẽ tức giận, con của mình không thể trở về nhà, thê tử đều ở bên ngoài.

Mộc Hùng chịu đựng được cũng đã rất ghê gớm, hắn không âm thầm giết chết Mộc Phàm, một là bận tâm sự tồn vong của gia tộc, hai là kiêng kị thực lực của nữ nhân thần bí nữ kia.

Nhìn Mộc Phàm trước mắt, vẻ mặt Mộc Hùng phức tạp, nói thật là hắn rất oan ức, mười sáu năm qua chịu biết bao nghẹn khuất a?

Chỉ bởi vì tiểu tử trước mắt này.

“Thôi, ngươi muốn làm sao thì làm, dù sao ta là cũng được giải thoát rồi, từ hôm nay trở đi chuyện của ngươi ta mặc kệ, mà chuyện của Mộc gia không cầu ngươi hỗ trợ, hy vọng ngươi cũng không nên phá hư.”

Mộc Hùng trịnh trọng nói.

Mộc Phàm nhìn lão già trước mắt, vị gia chủ Mộc gia này vốn nên hùng tâm bừng bừng, bởi vì một nữ nhân thần bí mà cả cuộc đời bị thay đổi.

Từ trên người hắn, Mộc Phàm thấy được phẫn nộ, không cam lòng, có lẽ mình vẫn nợ hắn, càng nợ Mộc gia.

“Lão già, ta muốn đi gặp lão tổ.” Mộc Phàm đột nhiên mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Mộc Hùng lập tức thay đổi, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn.

Nhìn thật lâu, hắn mới nói: “Ngươi gặp lão tổ để làm gì, chẳng lẽ muốn làm lão nhân gia tức chết?”

Lão tổ Mộc gia, là gia gia của Mộc Hùng, bị thương mười mấy năm chưa khỏi.

Lúc này Mộc Phàm mở miệng nói muốn đi gặp vị lão tổ này làm

Mộc Hùng không muốn, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Mộc Phàm, không giống như là muốn làm chuyện xấu.

“Lão già, ta có thể làm chuyện xấu gì nha?” Mộc Phàm liếc mắt một cái.

Hắn cười khổ nói: “Nói như thế nào cũng là Mộc gia nuôi lớn ta, là ta nợ Mộc gia, đi thăm lão tổ bị thương có gì không ổn?”

“Được, lão tử đánh không lại ngươi, hy vọng khi lão tổ nhìn thấy ngươi không có tức chết tại chỗ, nếu không Mộc gia ta liền xong rồi.”

Mộc Hùng bất đắc dĩ, hiện tại thật sự đánh không lại Mộc Phàm.

Chỉ cần một cổ khí thế liền ngăn chặn hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích, càng không đề cập tới động thủ.

Rơi vào đường cùng, Mộc Hùng đành phải đứng dậy mang theo Mộc Phàm rời đi, hướng tới từ đường Mộc gia.

Lão tổ Mộc gia bế quan chữa thương ở nơi đó, mười sáu năm chưa từng xuất quan, hiển nhiên thương thế chưa khỏi.

Chương 118: Lão tổ

Từ đường Mộc gia, Mộc Hùng dẫn theo Mộc Phàm đi tới nơi này.

Hai người đứng một cánh cửa mật thất bằng kim loại.

“Lão tổ bế quan bên trong.”

Mộc Hùng nghiêm túc nhìn cửa kim loại trước mắt, mười mấy năm đã phủ bụi.

Lão tổ Mộc gia bế quan bên trong, nghe nói không hề ra ngoài một lần, thậm chí thương thế mười mấy năm đều không tốt lên.

Nhìn cửa kim loại trước mắt, Mộc Phàm cũng nghiêm túc, cảm ứng được bên trong có một hơi thở lúc ẩn lúc hiện.

Hơi thở này có lẽ chính là của lão tổ Mộc gia.

“Lão tổ, Mộc Hùng cầu kiến.”

Chỉ thấy Mộc Hùng cung kính hành lễ, sau đó nhẹ nhàng ấn cửa kim loại, lập tức như có cảm ứng nào đó.

Ong!

Theo một tiếng động kỳ dị, cửa kim loại phát ra tia sáng, bên trong có động tĩnh.

Mộc Phàm cảm ứng được hơi thở kia hơi hơi dao động một chút.

“Vào đi.”

Ngay sau đó, từ bên trong truyền đến một giọng nói già nua, khàn khàn, giống như thật lâu không nói chuyện nên có chút khó khăn.

Nghe thanh âm này, tâm thần Mộc Phàm chấn động, lão tổ Mộc gia, chính là lão nhân mà mình chưa bao giờ gặp qua.

Có lời đồn đãi, toàn bộ Mộc gia chính là do vị này lão tổ chống đỡ, là trụ cột tinh thần của Mộc gia, có hắn nên Mộc gia mới có thể

cắm rễ ở khu thứ tám.

Răng rắc!

Chỉ thấy cửa mật thất mở ra, bụi ập vào mặt.

“Đi thôi.” Mộc Hùng nghiêm túc, nói xong dẫn đầu đi vào trong mật thất.

Mộc Phàm đi theo vào, hai người một trước một sau bước vào chỗ bế quan đóng kín mười mấy năm này.

Mật thất tối tăm, chỉ có hai ngọn đèn dầu, ánh sáng heo hắt, không chừng chớp tắt.

Ở cuối mật thất, có một bóng dáng già đang ngồi, một mái tóc hoa râm dài rối tung, dài đến mấy thước tóc lộn xộn rơi rụng trên mặt đất.

Hắn chính là lão tổ Mộc gia, Mộc Anh.

Căn cứ theo những gì Mộc Phàm biết, toàn bộ Mộc gia trừ lão tổ Mộc gia, thế hệ trước của Mộc gia đều đã chết sạch.

Chỉ mình vị lão tổ này còn sống, thật đúng là làm người ta bất ngờ.

Nghe nói lão tổ Mộc gia sống gần ba trăm năm.

Khi nhìn đến lão nhân này, Mộc Phàm cũng chấn động.

Lão nhân trước mắt có bộ mặt già nua, tựa như một lão giả tiều tụy, sắp chết, da bọc xương.

Nhưng đôi mắt cực kỳ sắc bén, nhìn một cái đều có thể khiến tâm thần người ta chấn động, vô cùng khiếp người.

Lão nhân nhìn hai người tiến vào, ánh mắt lập tức liền dừng trên người Mộc Phàm, không hề chú ý Mộc Hùng.

“Tùy tiện quấy rầy lão tổ bế quan, mời lão tổ trách phạt...” Mộc Hùng vừa tiến đến, trực tiếp cung kính quỳ gối trên mặt đất.

Lão nhân lại không có để ý tới hắn, ngược lại nhìn Mộc Phàm từ

trên xuống dưới, trong mắt mang theo một chút kinh ngạc.

“Mộc Phàm, gặp qua lão tổ.” Mộc Phàm hơi hơi cúi người hành lễ.

Lão nhân có vẻ chấn động, nghe Mộc Phàm nói, bừng tỉnh hiểu ra điều gì.

“Ngươi là Mộc Phàm?” Lão nhân khàn khàn mở miệng hỏi một câu.

Mộc Hùng cúi đầu, lập tức đáp lại nói: “Lão tổ, hắn chính là Mộc Phàm, là năm đó...”

“Câm miệng, ta không hỏi ngươi.” Lão nhân lập tức quát Mộc Hùng, trong giọng nói ẩn chứa một chút bất mãn, trừng mắt nhìn Mộc Hùng một cái.

Mộc Hùng bị dọa, lập tức câm miệng, ngoan ngoãn quỳ gối nơi đó không dám hé răng.

Đối với vị lão tổ này, Mộc Hùng cực kỳ kính sợ, bởi vì hắn có thể ngồi trên vị trí này vẫn là do lão tổ.

Lão tổ Mộc gia, Mộc Anh, cẩn thận quan sát Mộc Phàm, trong ánh mắt mang theo một chút kinh ngạc cảm thán, khó có thể tưởng tượng.

“Thật khó có thể tưởng tượng.” Mộc Anh lẩm bẩm.

Mộc Phàm không hiểu ra sao.

Chỉ nghe Mộc Anh khàn khàn nói: “Mười sáu năm, đây là lần thứ hai ta gặp ngươi, lần đầu tiên là khi ngươi vừa tròn một tháng.”

Mộc Anh rơi vào hồi ức, trong lúc nhất thời, vẻ mặt hơi hoảng hốt.

Hắn lẩm bẩm: “Năm đó, thời điểm nàng mang theo ngươi tới đây, ngươi chỉ vừa tròn tháng, không nghĩ tới chớp mắt đã qua mười sáu năm, ngươi đã trưởng thành.”

Nói đến đây, ánh mắt Mộc Anh trở nên sáng ngời, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giống như đang xem một bảo bối hiếm có.

Hắn kinh ngạc cảm thán nói: “Ngươi không biết năm đó khi ngươi được mang tới, gân mạch toàn thân đứt khúc, trái tim bị đâm thủng, hôn mê bất tỉnh khoảng một tháng.”

“Phải biết rằng trẻ con vừa mới đủ tháng, kinh mạch bị đứt từng khúc, trái tim bị xuyên thủng mà chưa chết toi quả thực chính là kỳ tích, không, là thần tích.”

Mộc Anh lão gia tử kể rõ tình cảnh năm đó.

Lời này khiến Mộc Phàm kinh hãi, sợ ngây người.

Đùa cái gì vậy, chính mình mới vừa tròn một tháng tuổi, gân mạch đứt từng khúc, trái tim bị xuyên thủng, còn có thể sống sao?

Mộc Anh thở dài nói: “Năm đó, nữ nhân kia mang theo ngươi đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đả thương trên dưới Mộc gia, bao gồm cả ta.”

“Nàng chỉ nói một câu, để chúng ta nuôi nấng ngươi.”

Mộc Anh nói tới đây dừng một chút, cười khổ nói: “Nếu ngươi là đứa trẻ khỏe mạnh thì thôi, nhưng ngươi sắp chết, chúng ta phải nuôi nấng như thế nào?”

“Nhưng nữ nhân kia quyết tâm bắt chúng ta nuôi nấng, thậm chí còn uy hiếp nếu xảy ra một chút vấn đề, nàng sẽ giết toàn bộ Mộc gia.”

“Quá tức giận, ta trực tiếp động thủ, kết quả một chiêu liền bại trận, bị thương, cho đến hiện tại vẫn không có khôi phục.”

Nói đến đây, Mộc Anh lộ vẻ chua xót.

Hắn nhìn Mộc Phàm nói: “Cuối cùng còn kinh động người quản lý khu thứ tám, nhưng vẫn không đánh nổi nữ nhân kia, gần ba chiêu liền bại, từ đó không hỏi tới việc này.”

“Cứ như vậy, ngươi bị nữ nhân mạnh mẽ nhét vào Mộc gia.”

“Ta không rõ nữ nhân kia dùng thứ gì giữ được tính mạng ngươi, trong một tháng, gân mạch toàn thân cùng trái tim bị xuyên thủng

thế mà được chữa trị.”

“Theo đạo lý mà nói, ngươi không sống nổi, nhưng ngươi lại cố tình sống sót.”

Mộc Anh nói tới chuyện này đều cảm giác không thể tưởng tượng, vẻ mặt cảm thán.

Bởi vì đây là kỳ tích, hoàn toàn không thể giải thích.

“Hệ thống, hắn nói chính là thật sự sao?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống truyền đến câu trả lời: “Ký chủ, năm đó lúc xuyên tới đây, thân thể này thật sự sắp phải chết non, thật ra linh hồn đã tiêu tán, đúng lúc phù hợp điều kiện nhập chủ.”

“Hơn nữa hắn vốn dĩ đã chết, là bổn hệ thống dùng một chút lực lượng cuối cùng giúp ngươi khôi phục, bằng không ký chủ cho rằng ai có thể khôi phục?”

Mộc Phàm nghe xong bừng tỉnh hiểu ra, thì ra năm đó nữ nhân kia mang theo Mộc Phàm tới đây, khi đó Mộc Phàm đời trước đã chết mất.

Nhưng nữ nhân kia không có từ bỏ, không rõ đã dùng cái gì để giữ lại một hơi, muốn ký thác cho Mộc gia nuôi nấng.

Nếu không phải hệ thống đúng lúc mang theo linh hồn Mộc Phàm xuyên qua, nhập chủ thân thể này, có khả năng đã sớm chết thẳng cẳng.

Ngẫm lại cũng đúng, một đứa trẻ tròn tháng, kinh mạch bị đứt từng khúc, trái tim bị xuyên thủng còn có thể sống sót, trừ bỏ hệ thống còn có ai có thể làm được?

Mộc Phàm thổn thức, có thể nói thân thế của thân thể này biến đổi bất ngờ, tương đối ly kỳ.

“Hiện tại ngươi đã biết thân thế của mình, là đi hay là lưu lại Mộc gia tất cả đều do ngươi, ta chỉ hy vọng tương lai khi ngươi nhìn

thấy nữ nhân kia, ngươi nói cho nàng không nên làm khó Mộc gia chúng ta nữa."

Vẻ mặt Mộc Anh lão gia tử rất bất đắc dĩ, tràn đầy tang thương.

Nghe xong lời này, Mộc Phàm cảm thấy hụt hẫng, thật xấu hổ a.

Nữ nhân mang mình tới bức ép người ta tới mức này, cũng coi như là một kỳ nhân a.

"Lão tổ yên tâm, ta lớn lên ở Mộc gia, sớm đã xem nơi này là nhà, tuy rằng lão già không phải rất muốn thấy ta."

Mộc Phàm nói, mắt nhìn Mộc Hùng.

Mộc Anh nghe xong tràn đầy vui mừng, xoay chuyển ánh mắt trừng Mộc Hùng, hừ nói: "Tiểu tử ngươi, có phải ngứa da hay không, ta đã nói bao nhiêu lần rồi?"

"Lão tổ bớt giận, ta vẫn luôn làm theo chỉ thị của ngài." Mộc Hùng lập tức luống cuống, trán đổ mồ hôi lạnh.

Mộc Anh hừ lạnh nói: "Ta còn chưa có chết đâu, tuy rằng Mộc gia chịu chút thiệt thòi, nhưng ít ra người ta cũng đã bù đủ chỗ tốt, nhận chỗ tốt lại không làm tốt chuyện."

"Ách..." Mộc Hùng xấu hổ cúi đầu.

Mộc Phàm chớp chớp mắt, hình như còn ẩn giấu một chút chuyện.

Chỉ thấy Mộc Anh nói: "Ngươi nói ngươi làm chuyện gì? Một thân thành tựu của mấy nữ nhi của ngươi hiện tại là như thế nào mà có, ngươi không rõ sao?"

"Không phải chỉ một vị trí gia chủ sao, ta có thể một tát chụp chết ngươi bất kỳ lúc nào, lại cho Mộc Phàm làm gia chủ, ngươi cho rằng chuyện ngươi làm ta không biết?"

Mộc Hùng bị răn dạy xấu hổ vô cùng, cúi đầu, không dám hé răng a.

"Chuyện này, lão tổ, lão già cũng vì suy nghĩ cho Mộc gia." Mộc

Phàm không đành lòng.

Mộc Anh cắt ngang, nói: “Ngươi không cần nói đỡ cho hắn, lão tiểu tử này, bị ta đánh từ nhỏ tới lớn, hắn thế nào nào ta biết rõ nhất, được chút màu sắc liền muốn mở phường nhuộm.”

“Nói, có phải ngươi phá hỏng quy củ, vi phạm hứa hẹn hay không?” Mộc Anh nghiêm khắc quát lớn.

Mộc Hùng lập tức lắc đầu, cuống quít nói: “Lão tổ, tuyệt đối không có, ta không có vi phạm hứa hẹn, trước đó Mộc Phàm không có một chút tui vi, ta cũng không thể giao gia tộc cho một người không có tu vi a?”

“Hơn nữa...” Mộc Hùng nhỏ giọng biện giải.

Hai mắt Mộc Anh trừng thẳng, giơ bàn tay vỗ tới.

Phanh!

“Còn dám tranh luận?” Mộc Anh tức giận đến xương cốt cả người lạo xạo như muốn tan thành từng mảnh.

Mộc Phàm xem mà hãi hùng khiếp vía, thật sợ hắn bị làm tức chết.

“Lão tổ, xin bớt giận xin bớt giận.”

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, nhìn lão tổ Mộc gia, hắn tức giận đến hơi thở hỗn loạn, thương thế lập tức bùng nổ, không áp chế được.

“Con cháu bất hiếu... Phốc...”

Đang nói, Mộc Anh đột nhiên phun một ngụm máu đen, hơi thở nhanh chóng suy yếu, Mộc Hùng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Mộc Phàm cũng nhảy dựng, không phải thật sự tức giận đến mức tắt thở đi?

Chương 119: Thiếu chút nữa tiêu rồi

Trong mật thất, Mộc Hùng khẩn trương nhìn Mộc Anh, trán toát mồ hôi ròng ròng.

Vừa khiến lão tổ tức giận hộc máu, nếu cứ như vậy mà chết, hắn hoàn toàn xong đời, toàn bộ Mộc gia đều đi luôn.

Nhưng còn tốt, Mộc Phàm phản ứng nhanh, trực tiếp cho Mộc Anh ăn một viên đan dược.

“Mộc Phàm, đan dược kia có hiệu quả hay không a?” Mộc Hùng khẩn trương, nhịn không được hỏi.

Mộc Phàm cũng có chút khẩn trương, nhưng vẫn trấn định nói: “Lão già yên tâm, đan dược kia là Thánh được chữa thương, trên đời khó tìm, hiệu quả thần kỳ, chắc chắn không có việc gì.”

“Ngươi nhìn tóc lão tổ không phải đều bay lên sao, hơi thở không ngừng tăng, cơ thể da bọc xương bắt đầu dần dần tràn đầy, chắc chắn là đang khôi phục.”

Vừa nghe xong, Mộc Hùng cũng chú ý tới.

Mộc Anh ngồi ở chỗ kia, hơi thở sôi trào, mái tóc dài hơn hai mét trôi nổi bồng bềnh, không gió tự bay.

Hơn nữa bộ dáng vốn dĩ da bọc xương đang dần dần tràn đầy lên, tái tạo cơ bắp, cơ thể như đổi mới.

Giống như đang lột xác, từ cõi chết sống lại, có đột phá nào đó, hơi thở không ngừng kéo lên.

Điểm này Mộc Phàm có thể xác định, Thánh dược chữa thương có thể khôi phục thương thế của lão tổ Mộc gia, hơn nữa làm hắn trực tiếp lột xác, một lần nữa tràn đầy sức sống.

Mộc Phàm cảm ứng, suy đoán Mộc Anh đang đột phá, hơn nữa tu vi rất mạnh, có cảm giác muốn đánh vỡ ranh giới Siêu phàm.

“Hệ thống, có phải hắn đột phá Siêu phàm, bước vào cảnh giới cao hơn hay không?”

Trong lòng tò mò, Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ suy đoán không sai, ngồi suốt mười sáu năm, người trước mắt đang lột xác, thu hoạch tân sinh, có lẽ không đến một hai năm là có thể đột phá Siêu phàm, trở thành cường giả Nhập thánh.”

“Nhập thánh?” Mộc Phàm ngộ ra gì đó.

Xem ra, Mộc Anh thật sự đột phá.

“Lão tổ, ngươi đừng chết a.” Mộc Hùng lẩm bẩm.

Không nghĩ tới, Mộc Anh cũng nghe được, trán nổi gân xanh, hiển nhiên hắn có thể nghe hai người nói chuyện, thiếu chút nữa lại tức chết.

Lão tử không chết cũng bị ngươi làm tức chết.

Hô!

Sau một hồi, Mộc Anh từ từ tỉnh lại, thở ra một hơi, trong không khí truyền đến tiếng tia điện chẹt chẹt.

Hắn nhanh chóng thu liễm hơi thở, tóc dài không gió tự bay dần hạ xuống, hóa thành một lão già bình thường.

Thân thể vốn tiều tụy như sắp chết tràn đầy sức sống, sắc mặt hồng nhuận, nhìn qua cực kỳ tốt.

“Chúc mừng lão tổ đột phá ranh giới, siêu phàm nhập thánh.”

Mộc Phàm lập tức chúc mừng.

“Ha ha ha...”

Lão tổ Mộc Anh vừa nghe tức khắc thoải mái cười to.

Hắn nhìn Mộc Phàm, vui mừng nói: “Tiểu Phàm a, đa tạ đan dược của ngươi, bằng không bộ xương già này đã xong.”

“Nhưng cách Nhập thánh vẫn còn xa đây.”

Lời hắn nói làm Mộc Hùng vui mừng, lão tổ không có việc gì, hơn nữa hình như còn đột phá đến cấp độ cao hơn, siêu phàm nhập thánh?

Siêu phàm là một cấp bậc, hướng lên trên chính là Nhập thánh.

Một khi Nhập thánh, chính là cường giả hàng đầu trong khu thứ tám, có thể uy chấn một phương, đối với Mộc gia mà nói tuyệt đối là chuyện tốt.

“Chúc mừng lão tổ.” Mộc Hùng kích động quỳ bái.

Mộc Anh nhìn Mộc Hùng, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Lão tiểu tử ngươi, nếu không phải tiểu Phàm cầu tình, lão tổ ta hiện tại một chưởng vỗ chết ngươi, không phải cha ngươi không còn nữa, nào đến lượt ngươi thượng vị?”

Mộc Phàm dở khóc dở cười, an ủi nói: “Xin lão tổ bớt giận, lão già cũng vì Mộc gia, không cần trách cứ hắn.”

“Thôi.” Mộc Anh xua xua tay, thở dài nói: “Ngươi nhìn xem, tiểu Phàm còn cầu tình giúp ngươi, nếu là ta, sẽ bổ ngươi đầu tiên.”

“Đúng rồi, tiểu Phàm a, hiện tại ngươi có tính toán gì không?” Mộc Anh nhìn Mộc Phàm hỏi một câu.

Hắn chuyển giọng, nói: “Ngươi yên tâm, mặc kệ ngươi làm cái gì, trên dưới Mộc gia tuyệt đối nghe theo, ai dám không nghe, lão già ta sẽ tự mình giáo dục.”

Mộc Hùng ở bên cạnh vâng vâng dạ dạ, không dám có chút ý kiến.

Nhìn hai người, Mộc Phàm cười khổ lắc đầu nói: “Được, Mộc gia có lão già cầm lái là đủ rồi, ta lười nhác quản lý.”

“Ngươi nhìn tiểu Phàm xem, mạnh hơn ngươi nhiều.” Mộc Anh mang vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép.

Hắn thất vọng về Mộc Hùng, lão tiểu tử có một ít tâm tư, nhặt hạt mè mà bỏ dưa hấu.

Không nghĩ tới Mộc Phàm mới là bảo bối lớn nhất, lòng lão gia tử sáng ngời.

Mười mấy năm trước liền biết rõ mình không có cách nào từ chối cho nên chấp nhận, cũng là một loại đầu tư có rủi ro đối với Mộc gia.

Hiện tại nhìn thấy Mộc Phàm, trong lòng lão càng thêm chắc chắn, tương lai Mộc gia hưng suy tất cả ở Mộc Phàm, bởi vì hắn hoàn toàn không nhìn thấu Mộc Phàm.

Một thân thực lực của tiểu tử này làm cường giả sắp Nhập thánh như hắn nhìn không thấu, trong lòng khiếp sợ, mới nghĩ mọi cách giữ Mộc Phàm lại.

“Tiểu Phàm, về sau Mộc gia liền dựa vào ngươi.” Mộc Anh tràn đầy thành khẩn.

Mộc Phàm thở dài, chung quy người ta có công nuôi dưỡng hắn, nói như thế nào đều bị thua thiệt, tự nhiên muốn trả lại.

“Lão tổ yên tâm, Mộc gia, không cần lo lắng.” Mộc Phàm hứa hẹn.

Về sau chiếu cố Mộc gia một chút, xem như còn phần tình nghĩa này, làm người phải ân oán rõ ràng.

“Có những lời này của ngươi ta liền an tâm rồi.” Mộc Anh nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng yên tâm.

Có câu nói của Mộc Phàm, đại biểu cho tương lai Mộc gia không cần lo lắng, thành tựu tương lai của Mộc Phàm khó có thể đoán được.

Không chỉ là thân phận thần bí của hắn, còn có một thân thực lực nhìn không thấu thực lực, đã đủ để chứng minh tương lai sẽ thành tựu không thấp.

Mộc Hùng xấu hổ, mình trở thành người vô hình a, trong lòng buồn bực muốn chết.

“Đúng rồi, lão già, ta có mấy huynh đệ tỷ muội?” Mộc Phàm nhìn về phía Mộc Hùng, bỗng nhiên mở miệng nói ra thắc mắc trong

lòng.

Mười mấy năm qua, chưa bao giờ gặp huynh đệ tỷ muội đây, đều tưởng là con riêng bên ngoài của Mộc Hùng.

Da mặt Mộc Hùng nhăn nhó, bị Mộc Anh trừng mắt mắt lập tức thành thật nói: "Ngươi có hai tỷ tỷ, hai đệ đệ, một muội muội, đại tỷ Mộc Cầm, đã gả chồng, nhị tỷ Mộc Lan."

"Ngươi còn có hai đệ đệ, một là Mộc Hiên, ngươi hẳn nhận thức, một đệ đệ khác tên Mộc Hàn, một muội muội cuối cùng tên Mộc Hương, hai người đang học tiểu học."

Mộc Hùng nói rõ từng người.

Mộc Phàm nghe xong dại ra, thế mà có nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy, trước kia đều nói là con riêng, thì ra bọn họ mới là con nối dõi dòng chính của Mộc gia.

Mình chỉ là hàng giả tu hú chiếm tổ a, Mộc Phàm nghĩ vậy liền nhịn không được có chút xấu hổ, buồn bực.

"Hừ!" Mộc Anh hừ lạnh một tiếng, quở mắng: "Ta xem không chỉ có vậy đi, trừ mấy đứa này, ngươi ở bên ngoài còn có không ít con riêng, đừng phủ nhận, ta còn không có già đến mức không biết gì hết."

Lời này khiến Mộc Hùng xấu hổ cúi đầu, có chút khẩn trương, sợ hãi.

"Ngươi đã có ba thê tử, thế mà còn không hài lòng sao?" Mộc Anh tức giận, thật hận không thể chụp chết hắn.

Lão tiểu tử này thừa dịp ba thê tử không có biện pháp trở về, lén lút tìm không biết bao nhiêu tình nhân khác bên ngoài.

Tóm lại, một đống con riêng là sự thật, không phải là nghe đồn, Mộc Phàm biết chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

Mộc Hùng không còn lời gì để nói.

"Được rồi, bộ xương già này mặc kệ ngươi, ngươi cút đi, nhanh

đón bọn họ trở về.”

Mộc Anh xua xua tay, trực tiếp ném Mộc Hùng ra ngoài, hắn bị một lực lượng cường đại xốc bay đi, chật vật dừng ở ngoài mật thất.

Trước mắt cũng chỉ còn lão tổ Mộc Anh Mộc cùng Mộc Phàm.

“Tiểu Phàm a, có một số việc ta muốn nói riêng với ngươi.”

Ném Mộc Hùng đi rồi, Mộc Anh nghiêm túc mở miệng nói.

Mộc Phàm cũng nghiêm túc nhìn vị lão tổ trước mắt này, chờ hắn nói tiếp.

Lão nhân này đuổi Mộc Hùng đi, rốt cuộc muốn nói chuyện gì?

Chương 120: Trận pháp, kỹ thuật bắn cung

Không lâu sau đó, Mộc Phàm đi ra từ trong mật thất.

Sắc mặt hắn cổ quái nhìn mật thất đằng sau.

Vừa rồi ở bên trong đó, không biết lão tổ Mộc gia nói gì, khiến vẻ mặt Mộc Phàm trở nên quái dị, kinh ngạc như vậy.

Cho nên Mộc Hùng chờ bên ngoài cũng tò mò.

“Lão tổ nói gì với ngươi?” Mộc Hùng không nhịn được, tò mò hỏi.

Mộc Phàm nhìn hắn, lắc đầu cười nói: “Không có gì, lão tổ chỉ tán gẫu với ta, dù sao lão nhân gia mười mấy năm không nói chuyện với ai.”

“....” Quỷ mới tin ngươi, Mộc Hùng trợn trắng mắt.

Hắn cũng không hỏi lại, chắc chắn lão tổ nói với Mộc Phàm bí mật gì đó, nếu không cũng không đẩy hắn ra ngoài.

“Đây là chìa khoá nhà kho, không phải ngươi nói muốn chút dược liệu sao, tự mình đi lấy.”

Mộc Hùng ném tới một cái chìa khóa, xoay người rời đi.

Hắn đi được hai bước lại dừng lại, xoay người nói: “Đúng rồi, tháng sau là đại thọ ba trăm năm mươi tuổi của người quản lý khu thứ tám, mấy gia tộc lớn sẽ tụ hội, ngươi muốn đi thì trở về.”

"Người quản lý sao?” Mộc Phàm nhớ tới lão tổ từng nói.

Người quản lý khu thứ tám từng giao thủ cùng nữ nhân thần bí mang Mộc Phàm tới Mộc gia, nhưng ba chiêu bại trận, hắn muốn đi xem, có lẽ có thể biết được nhiều chuyện có giá trị hơn.

“Tốt, tháng sau ta sẽ trở về.”

Mộc Phàm gật gật đầu tỏ vẻ mình sẽ đi, chắc lúc đó sẽ rất náo nhiệt.

Các thế lực lớn, gia tộc ở khu thứ tám đều sẽ tham gia, thậm chí có khả năng có cường giả đến từ các khu khác.

Đây là một cơ hội gặp gỡ cường giả khắp nơi, làm sao có thể bỏ lỡ chứ?

“Tự ngươi xem rồi làm đi.” Mộc Hùng gật gật đầu rời khỏi nơi này.

Mộc Phàm suy tư một hồi, xoay người nhìn từ đường phía sau, mang theo tâm tình phức tạp rời đi, tới nhà kho Mộc gia.

Lần này trở về biết được rất nhiều chuyện, khiến lòng Mộc Phàm khó bình tĩnh, lăn lộn cả buổi mới biết mình là đồ giả a.

Không bao lâu, Mộc Phàm đã tới nhà kho Mộc gia, nơi này có người canh gác, có vô số lớp phòng ngự, theo dõi.

Khi Mộc Phàm đến, thủ vệ nơi này cũng không có ngăn trở, bởi vì Mộc Hùng đã báo trước.

“Thiếu gia!”

Trước cửa, một đám thủ vệ đồng thời khom người, mặc kệ có phải thật lòng hay không nhưng ít ra bọn hắn đã cho vị thiếu gia Mộc Phàm này đủ mặt mũi.

“Mọi người vất vả.”

Mộc Phàm gật gật đầu, lấy chìa khóa mở nhà kho, trực tiếp đi vào.

Vừa tiến đến, liền ngửi được một luồng mùi hương dược liệu nồng đậm, mùi vị dược liệu tràn ngập trong không khí.

Mộc gia làm nghề cung ứng dược, chuyên cung cấp dược liệu trong khu thứ tám, chỉ tiếc không có kỹ thuật luyện dược cùng thiết bị, càng không đề cập tới chuyện luyện đan.

Có thể nói Mộc gia chỉ là một nhà cung cấp dược liệu, không thể

chen chân vào vòng chế tạo và cung ứng đan dược ở khu thứ tám, tự nhiên không được tính là thế lực đứng đầu.

Luyện dược, chia làm dược tề và đan dược.

Luyện dược thì dễ dàng một hơn luyện đan.

Mộc Phàm vừa đi vừa xem xét nhà kho, chứa vô số dược liệu, hơn nữa bảo tồn rất hoàn hảo, cực kỳ mới, bên trên còn có linh khí nhàn nhạt.

Mỗi một gốc dược liệu đều được chọn lựa kỹ càng, do Mộc gia tiêu tốn rất nhiều công sức tiền của khai khẩn, gieo trồng ngoài khu quy hoạch mới thu hoạch tới.

“Không tồi a.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng nhìn vô số dược liệu ở đây, không nói gì, bắt đầu thu thập dược liệu bỏ vào trong túi.

Hắn cần luyện dược, luyện đan, tất nhiên sẽ tiêu hao rất nhiều dược liệu, không có dược liệu ngươi luyện cái rắm a.

Thanh dương tham, Thúy Vân thảo, Tuyết Thượng Nhất Chi Hao, La phù mộc,... Các loại dược liệu phổ biến đều được thu thập phân loại kỹ.

Còn có nhân sâm, Hà thủ ô, Hoàng tinh, Huyết tham, Thạch hộc,... Hắn thu không ít dược liệu quý báu cất vào không gian chứa đựng của hệ thống.

Thu gom một hồi, Mộc Phàm lựa chọn không ít dược liệu quý, ước chừng dọn hết nửa dược liệu trong kho này.

Nhưng dưới cái nhìn của Mộc Phàm, dược liệu nơi này chỉ có thể dùng luyện dược, muốn luyện đan cũng không được, còn cần có các linh dược khác để phối trí.

“Đinh, cửa hàng thời gian đã đổi mới, mời ký chủ mau xem xét.”

Đang lựa chọn dược liệu, đột nhiên nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm dừng lại, vẻ mặt vui mừng.

Cửa hàng thời gian đổi mới.

Không biết lần này có thể xuất hiện thứ gì, hy vọng có mấy thứ tốt.

Mang theo sự chờ mong như thế, Mộc Phàm trực tiếp kiểm tra cửa hàng thời gian, quả nhiên đã đổi mới.

Hơn nữa, lần này đổi mới xuất hiện không ít thứ.

“Tôi thể đan, Luyện khí đan...”

Đầu tiên Mộc Phàm thấy được hai loại đan dược này, đáng tiếc Tôi thể đan đã vô dụng đối với hắn, chỉ còn Luyện khí đan có tác dụng.

Nhưng hắn vẫn mua, hai loại đan dược tiêu hao hai trăm vạn tiền ảo.

Tiếp tục xem các vật phẩm khác.

“ 《 Lưu tinh tiễn kỹ 》 : Giá bán: Một ngàn vạn, một kỹ thuật bắn cung cường đại, tu luyện đến mức tận cùng có thể dùng một mũi tên bắn rơi sao trời.”

Thứ này lại là một kỹ thuật bắn cung, Mộc Phàm hơi kinh ngạc.

Nhưng nhìn tới phần giới thiệu hắn có chút câm nín, không quan tâm tới kỹ thuật bắn cung, Mộc Phàm tin tưởng chỉ cần thực lực của mình đủ cường đại, dù không có kỹ thuật bắn cung cường đại có thể dùng một mũi tên bắn thủng tinh cầu.

Đương nhiên, cần có thực lực rất mạnh, hái trăng hái sao đều nhẹ nhàng.

Giá phần kỹ thuật bắn cung này giống Ngũ lôi đao pháp lần trước, xem ra là đồ vật cùng đẳng cấp.

“Mua!”

Mộc Phàm không nói hai lời, trực tiếp mua.

Đồ vật tiếp theo làm ánh mắt Mộc Phàm sáng lên.

《 Quy tắc chung của trận pháp cơ sở 》 : Giá bán một trăm triệu tiền ảo...

Nhìn đến thứ này, hai mắt Mộc Phàm trừng to, quy tắc chung của trận pháp, không nghĩ tới thế mà là quy tắc chung của trận pháp cơ sở, bên trong bao hàm vô số tinh túy ảo diệu của trận pháp cơ sở.

Chỉ cần lĩnh ngộ liền tương đương với nắm giữ vô số trận pháp cơ sở.

“Thứ tốt, mua.” Mộc Phàm kích động, trực tiếp mua.

Mua xong thứ này, trong lòng Mộc Phàm rất kích động, tiếp tục xem.

“Thẻ Cứu cực: Có thể tăng bất kỳ chiến kỹ, pháp thuật lên tới cấp độ Cứu cực, giá bán: một trăm triệu tiền ảo.”

Nhìn thấy nó, hai mắt Mộc Phàm lại sáng ngời, rốt cuộc lại nhìn thấy thứ này lần nữa.

Thẻ Cứu cực, đây chính là bảo bối tốt a, trước kia đã dùng hai tấm nên biết rõ sự huyền diệu của nó, nhìn thấy lần nữa tự nhiên rất kích động.

Nhưng giá bán hơi cao, ngẫm lại giá trị của nó hắn lập tức mua, không do dự.

“Không còn nữa?” Mộc Phàm chưa mua đã.

Nhìn cửa hàng thời gian đã trống rỗng, trong lòng bất đắc dĩ, mới mua mấy thứ mà thôi, quá ít a.

“Cũng có vài thứ tốt, coi như an ủi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, lấy ra mấy vật kia.

Tôi thể đan, Luyện khí đan thì không cần phải nói, 《 Lưu tinh tiễn kỹ 》 một ngàn vạn tiền ảo, đây chính là thứ tốt, đúng lúc cũng

cần một kỹ thuật bắn cung cường đại.

“Hệ thống, học tập thôi.”

Mộc Phàm không nói hai lời trực tiếp học tập kỹ thuật bắn cung này, mua sắm xong là trực tiếp nhập môn, hệ thống ra sức rất nhiều.

“Còn có 《 Quy tắc chung của trận pháp cơ sở 》 .”

Mộc Phàm trực tiếp học luôn trận pháp cơ sở, trong lúc nhất thời, não tràn ngập thông tin.

Lưu tinh tiễn kỹ, trận pháp cơ sở dũng mãnh tiến vào óc, còn may là Mộc Phàm đủ cường đại, có thể chống đỡ được.

Nếu không, một người bình thường đột nhiên bị nhét một mớ thông tin tri thức khổng lồ vào não, chắc chắn não sẽ nổ tung a.

Sau một hồi, Mộc Phàm đã bước đầu nắm giữ hai thứ này, kỹ thuật bắn cung và trận pháp đều dung nhập vào trong đầu.

“Lần này tiêu hơi nhiều tiền ảo.”

Mộc Phàm có chút đau lòng nhìn tiền ảo đã giảm bớt, cảm thán thiếu tiền.

“Một tấm thẻ Cứu cực này nên dùng vào đao pháp hay là kỹ thuật bắn cung?”

Rất nhanh, Mộc Phàm liền cảm thấy rối rắm, thẻ Cứu cực nên dùng thế nào đây?

“Hệ thống, thẻ Cứu cực có thể sử dụng vào luyện khí, luyện đan, trận pháp sao?” Mộc Phàm đột nhiên hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Không thể, luyện khí, luyện dược, trận pháp, chỉ có thể dùng loại thẻ thăng cấp sinh hoạt mới được, hoặc là nạp tiền để tăng lên.”

Hệ thống trả lời khiến Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Hắn nhìn thẻ Cứu cực, nghĩ vẫn nên giữ lại, trước mắt không phải rất gấp, chờ suy nghĩ kỹ rồi dùng cũng không muộn.

“Là thời điểm đi ra bên ngoài khu quy hoạch nhìn xem.”

Mộc Phàm ra khỏi nhà kho, trong lòng quyết định đi bên ngoài, thuận tiện giúp trong nhà đoạt lại một căn cứ đã mất.

Chương 121: Thế giới ngoài bức tường

Khu thứ tám, bên ngoài phòng tuyến, có một bức tường kim loại cao chót vót, kéo dài liên miên.

Tường kim loại cao khoảng mười mét, nặng nề, kiên cố, bên trên khắc đầy các loại hoa văn, phù văn trận pháp.

Mộc Phàm vừa mới học trận pháp cơ sở, liếc mắt nhìn là có thể nhìn ra trên tường phủ kín các loại trận pháp huyền ảo cùng phù văn.

Bên trên khắc hoạ ít nhất mấy chục mấy trăm loại trận văn, tổ hợp thành một hệ thống phòng ngự khổng lồ, cực kỳ phức tạp.

“Trận pháp có cấu tạo thật kỳ diệu.” Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá bức tường kim loại trước mắt.

Ngoài bề mặt tường là một quầng sáng năng lượng, mở rộng bao phủ toàn bộ khu thứ tám, hình thành một bức tường năng lượng cường đại kiên cố.

Đây là tường năng lượng phòng ngự của khu thứ tám.

Đầu tiên là vách tường cao khoảng mười mét phối hợp với trận pháp hình thành tường năng lượng phòng ngự, có thể nói là một lá chắn cực kỳ cường đại hoàn mỹ.

Dù năng lượng tường bị phá vỡ cũng có thể dựa vào bức tường kim loại kiên cố này ngăn chặn địch nhân tấn công, cung cấp thời gian chữa trị tường năng lượng.

Ở phía trước, có một con đường nối thẳng ra bên ngoài tường, có một cổng kim loại lớn thông ra thế giới bên ngoài bức tường.

Rất nhiều người đều tràn ngập tò mò đối với thế giới bên ngoài bức tường, Mộc Phàm cũng không ngoại lệ, bởi vì hắn chưa bao giờ rời khỏi khu thứ tám, đi ra bên ngoài bức tường.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Muốn đi ra cần phải có giấy thông hành mới được, nếu không người bình thường đi ra ngoài chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, chết thế nào cũng không rõ.

Hắn vừa lấy một phần giấy thông hành từ gia tộc, là một loại bằng chứng chứng minh Mộc gia ra vào tường năng lượng.

Dù sao Mộc gia xây dựng căn cứ gieo trồng ở bên ngoài, có thứ này thì có thể tuỳ tiện ra vào tường năng lượng khu thứ tám.

Ở cổng lớn có một đám thủ vệ canh gác, mỗi người đều mặc áo giáp đen đặc thù, bao phủ kín mít, trang bị vũ khí chính là một loại súng ống đặc thù.

Những cây súng ống này không dùng đạn thông thường, nó là một loại súng năng lượng dùng thủ pháp luyện khí tu chân chế tạo ra, uy lực rất lớn.

Một phát bắn ra có thể bắn nổ cường giả Tiên thiên, thậm chí dễ dàng xuyên thủng tường khí của tông sư.

“Đồng chí, mời đưa ra giấy thông hành.”

Mới vừa tới đây, Mộc Phàm đã bị hai gã thủ vệ cầm súng ngăn lại, đưa ra giấy thông hành mới có thể đi ra ngoài.

Mộc Phàm lấy giấy thông hành ra, sau khi kiểm tra xác nhận mới được cho qua.

“Đồng chí, ra ngoài nhớ kỹ, một: Ở bên ngoài, không thể tin tưởng bất kỳ sinh vật nào không phải nhân loại, gặp được sinh mệnh trí tuệ không phải nhân loại lập tức chạy trốn, hai: Gặp nguy hiểm phải nhanh chóng cầu cứu, ba: Không nên bước vào vùng cấm không người.”

Phía trước, có một người người thủ vệ đang cẩn thận giảng giải một ít chuyện cần chú ý khi ra ngoài cho Mộc Phàm, cần phải nhớ kỹ.

Ở cửa, đã có không ít người tụ tập, đều là người muốn ra ngoài, toàn bộ ở chỗ này chờ đợi cửa mở mới có thể ra ngoài.

Không phải tùy tùy tiện tiện có thể thông hành, hơn nữa, cửa ra vào có quy định thời gian mở, bỏ lỡ thì phải đợi lần tiếp theo.

“Được rồi, mở cửa ra, chúc mọi người lên đường bình an.”

Tên kia vừa nói xong, cổng kim loại phía trước sáng lên, một cánh cửa kim loại mở ra, đúng là cửa ra vào.

Mộc Phàm nhìn đám người xung quanh, ít nhất mấy chục người muốn đi ra ngoài, mọi người lần lượt đi qua cánh cửa, rời khỏi khu thứ tám.

Khi đi qua cánh cửa, Mộc Phàm rõ ràng cảm giác được mình xuyên qua một lớp năng lượng, cảm nhận được nó rất dày, kiên cố.

Phòng ngự của khu thứ tám rất cường đại, sau khi Mộc Phàm học tập trận pháp cơ sở mới thật sự cảm nhận được loại tường năng lượng bảo hộ này mạnh mẽ, kỳ diệu.

Xuyên qua tường năng lượng tường, Mộc Phàm theo đám người ra tới bên ngoài.

Bên ngoài cũng có thủ vệ gác, ngày đêm canh giữ cửa ra vào này, không để uy hiếp bên ngoài quấy nhiễu, phá hư.

“Tới tới tới nào, tắc xi, mười cây số giá một ngàn nguyên.”

Mới vừa ra bên ngoài, liền thấy một đám người đang chờ, bắt đầu kiếm khách, Mộc Phàm xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Thì ra ở bên ngoài cũng có xe tắc xi.

“Tiểu huynh đệ, đi xe sao, muốn lên chiếc nào?”

Không chờ Mộc Phàm nhìn rõ ràng, liền thấy một nam tử râu ria chạy lại, ân cần dò hỏi.

Mộc Phàm đánh giá hắn, là một cái võ giả, dáng người cường tráng, nhưng chỉ tu luyện Tôi thể quyền mà thôi, thậm chí còn không có tu luyện đến viên mãn.

Suy nghĩ một chút, Mộc Phàm mới hỏi: “Đi khu chờ quy hoạch số

tám, bao nhiêu tiền?"

"Khu chờ quy hoạch số tám?" Nam tử vừa nghe sắc mặt tức khắc thay đổi.

Khuôn mặt có chút trắng ra, giống như bị dọa.

Mộc Phàm nhíu mày, hỏi: "Làm sao vậy, chẳng lẽ nơi đó có vấn đề gì, không thể đi sao?"

"Tiểu huynh đệ, ngươi không biết sao?" Nam tử này ngạc nhiên hỏi.

Nghe vậy Mộc Phàm buông tay tỏ vẻ mình cũng không biết.

Chỉ thấy tên kia có chút sợ hãi nói: "Khu chờ quy hoạch số tám đã xảy ra chuyện, có rất nhiều người chết, chính mắt ta nhìn thấy, có yêu thú to như ngọn núi đấu đá lung tung, lần đó thiếu chút nữa mất mạng."

Nói đến đây hắn vẫn còn sợ hãi, hiển nhiên là ám ảnh trong lòng.

Thật ra trong khu chờ quy hoạch thường xuyên xảy ra chuyện, nhưng chuyện xảy ra mấy ngày hôm trước liền có chút khủng bố.

Mộc Phàm nghe xong hơi nhíu mày, nhớ tới cái chết của Lăng Sa, có lẽ chính là trong sự kiện mà tên này nói tới.

Nhưng hiện tại hắn muốn đi nơi đó, căn cứ gieo trồng của Mộc gia ở khu chờ quy hoạch khu số tám, đã luân hãm.

Hiện tại hắn muốn đi đoạt lại căn cứ, thuận tiện nhìn xem khu chờ quy hoạch khác khu quy hoạch chỗ nào, càng muốn nhân cơ hội này điều tra cái chết của Lăng Sa.

"Hiện tại nơi đó thành địa phương đòi mạng, rất ít người đồng ý đi, tiểu huynh đệ, ta khuyên ngươi đừng đi nơi đó, đổi địa phương khác đi."

Tên này tận tình khuyên bảo.

Mộc Phàm lại lắc đầu tránh ra, nói: "Thôi, ta muốn đi khu chờ quy

hoạch số tám, ngươi không đi ta tìm người khác."

"Ai, từ từ..." Nhìn Mộc Phàm xoay người đi, nam tử lập tức đuổi theo.

Hắn có chút sốt ruột nói: "Ta nói này tiểu huynh đệ, vì sao một hai phải đi nơi đó, nguy hiểm thì không nói, nơi đó rất nhiều yêu thú chiếm cứ, buổi tối càng khủng bố hơn, mỗi ngày đều có người chết."

"Không ít Liệp yêu giả, nhà thám hiểm đi nơi đó săn giết yêu thú, có đi mà không có về, ta khuyên ngươi không nên đi tới đó."

Đáng tiếc, mặc kệ hắn khuyên như thế nào, Mộc Phàm đều không để ý, đi hướng tới một chiếc xe chưa có khách.

"Ai ai ai, ta đi, ta đi còn không được sao?"

Tên tài xế này cắn răng, rốt cuộc vẫn chở Mộc Phàm đi, trong lòng chua xót, cuộc sống khó khăn a.

"Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bởi vì quá nguy hiểm nên hắn muốn thêm tiền." Hắn cắn răng mở miệng nói.

Mộc Phàm ngừng lại, hỏi: "Bao nhiêu tiền, nói giá đi."

"Thêm một ngàn, toàn bộ hành trình đi khu chờ quy là mười một cây số." Hắn dứt khoát báo giá.

Nghe thế, Mộc Phàm nghĩ nghĩ cuối cùng gật đầu, thật ra hắn muốn tự đi, nhưng thấy có xe tắc xi, nhân tiện thưởng thức phong cảnh dọc đường đi.

"Vậy đi thôi."

Mộc Phàm trực tiếp lên xe, tài xế chua xót lắc đầu, thở dài một hơi.

Thế giới của người trưởng thành không có hai chữ dễ dàng.

Vì kiếm ăn, bọn họ không tiếc mạo hiểm lái xe ở bên ngoài, có đôi khi trên đường bị yêu thú tập kích, trực tiếp treo mạng.

“Tiểu huynh đệ, mời thắt chặt đai an toàn.”

Vừa lên xe, tài xế liền nhắc Mộc Phàm thắt kỹ đai an toàn, khởi động xe bay, chậm rãi bay lên.

“Tiểu Tân, mở hệ thống phòng ngự của xe.”

Tài xế khởi động xe bay, lại phân phó cho trí tuệ nhân tạo trong xe mở ra hệ thống phòng ngự.

“Tích, phòng ngự mở ra toàn bộ.”

Chỉ thấy toàn bộ xe bay sáng lên, giống như có một vỏ trứng năng lượng bảo hộ chiếc xe.

Mộc Phàm nhìn thấy ngộ ra điều gì đó.

Vèo!

Ngay sau đó, xe lập tức bay ra ngoài, lơ lửng trên không trung, một đường bay đi, chớp mắt liền biến mất ở phương xa.

Chương 122: Ý niệm khai phá

Vừa ra xa khu thứ tám, đập vào mắt chính là một mảnh hoang vắng.

Cát vàng khắp nơi, cảnh tượng hoang vu mênh mông vô bờ, hoàn toàn đảo lộn nhận thức của Mộc Phàm.

Từ trong xe nhìn ra, bốn phía toàn là cát vàng, hoàn toàn khác biệt một trời một vực với sinh thái địa cầu mà Mộc Phàm quen thuộc.

Quan trọng nhất chính là trên bầu trời có một mặt trời đỏ rực, có vẻ to hơn một chút.

Cảnh tượng giống như địa cầu trở nên hoang vu, ngẫu nhiên có thể thấy một hai loại cây kì lạ, có một vài bụi cây thấp bé.

Nhưng loài thực vật này hắn chưa từng thấy qua.

Trong lúc nhất thời Mộc Phàm có chút ngây ngốc, ngơ ngác nhìn cảnh tượng bên ngoài, không giống mình tưởng tượng chút nào.

Hắn còn thấy trên mặt đất có một đám hố to hố nhỏ, nhìn qua giống như bị thiên thạch va chạm.

“Những hố đó từ đâu ra?”

Mộc Phàm thuận miệng vừa hỏi.

Không ngờ tới tài xế nhìn mấy cái hố bên ngoài cửa sổ, sau đó lái xe bay ngang qua một cái.

“Ngươi nói những cái hố này sao, ta nghe nói là lưu lại sau Đại tai biến, cuộc chiến Thiên trụy.”

Hắn nhỏ giọng giải thích, nói một số tin tức mình biết, các tin vỉa hè, nhưng lại không có lời giải thích từ chính phủ.

Không rõ là vì sao, phía chính phủ không có nói bất kỳ điều gì, thậm chí trong sách giáo khoa cũng không có ghi chép bất kỳ thông tin gì về nguyên nhân dẫn đến Đại tai biến.

Cũng chẳng ghi chép nhiều, không biết là đang giấu giếm điều gì, chỉ có một ít sự kiện lớn được ghi lại.

Như cuộc chiến Thiên trụy.

“Cuộc chiến Thiên trụy?”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, căn cứ theo sách giáo khoa lịch sử trong trường học ghi chép.

Ba trăm năm trước, nhân loại địa cầu gặp Đại tai biến, đó là lần đầu tiên nhân loại triển khai đại chiến cùng sinh vật ngoại lai.

Gọi là cuộc chiến Thiên trụy.

Trận chiến ấy thảm đến mức nhân loại gần như bị diệt sạch, đánh hơn một trăm năm mới chậm rãi kết thúc, cuối cùng đoạt lại một ít lãnh địa sinh tồn.

Bởi vậy mới xuất hiện một loạt khu quy hoạch, chính là một loại căn cứ phòng ngự nhân loại xây dựng sau Đại tai biến.

“Chuyện mấy trăm năm trước có rất ít người nhớ rõ, người sống sót khi đó đều là người đã trải qua trận đại chiến kia.”

“Ai, ta từng nghe ông nội của ta nói, trận chiến ấy nhân loại gần như tuyệt chủng.”

Tài xế có chút sợ hãi, giống như biết chút bí ẩn nào đó.

Về sau vì sao địa cầu có thể từng bước khôi phục lại cũng không có một chút ghi chép, nhưng có rất nhiều phiên bản lưu truyền.

Có phiên bản là nhân loại thiếu chút nữa chết sạch nhưng đột nhiên có người ngoại lai cường đại tiến đến chi viện, đánh lùi kẻ xâm lấn.

Cũng có phiên bản là thần linh địa cầu buông xuống, trợ giúp nhân loại đánh bại kẻ xâm lấn, hơn nữa thành lập một loạt căn cứ sinh tồn.

Còn có phiên bản càng kỳ quái hơn, các phiên bản lưu truyền rộng

rãi, thật thật giả giả khó có thể phân rõ.

Có lẽ chỉ có những người sống sót năm đó mới biết rõ chân tướng.

Mộc Phàm nghĩ tới một người, lão tổ Mộc gia, có lẽ lão biết một ít chân tướng về Đại tai biến cùng cuộc chiến Thiên trụy năm đó.

Hoặc là vị quản lý khu thứ tám kia, tháng sau liền là đại thọ ba trăm năm mươi tuổi, chắc chắn là người đã trải qua Đại tai biến, trải qua cuộc chiến Thiên trụy.

“Các ngươi lái xe ở ngoài này thường xuyên gặp phải yêu thú sao?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Chỉ thấy sắc mặt lái xe căng thẳng, ngưng trọng nói: “Thường xuyên gặp được, còn phải nói sao, trái tim đều muốn lọt ra ngoài.”

“Ta nói thật cho ngươi biết, một khi gặp được yêu thú cường đại, chúng ta gần như không có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào, tỉ lệ tử vong gần trăm phần trăm.”

“Ta có rất nhiều đồng nghiệp, đều là chết ở bên ngoài, bị yêu thú tập kích, cả người lẫn xe đều bị xé thành mảnh nhỏ, rất thảm.”

Nói đến đây, hắn cười khổ thở dài.

Đây là chuyện không có biện pháp nào tránh né, vì cuộc sống nên dù nguy hiểm cũng phải làm, bởi vì trong nhà có người cần được nuôi sống a.

Làm một nam nhân, trụ cột trong nhà, ngươi không chống ai chống giúp ngươi?

“Chờ ta tích góp đủ tiền, liền mua một căn nhà trong khu thứ tám, để thê tử cùng nhi tử của ta đều có thể an toàn sinh sống.”

Vẻ mặt của tài xế đột nhiên chuyển sang đầy khát khao nói, khiến Mộc Phàm sửng sốt.

Lúc này hắn mới phát hiện, thì ra tài xế không ở trong khu quy

hoạch mà là ở khu chờ quy hoạch.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm hỏi: “Đại thúc, ngươi ở khu chờ quy hoạch sao?”

“Đúng nha, không có tiền, chỉ có thể ở khu chờ quy hoạch, nơi đó tương đối an toàn hơn một chút.”

Hắn cười nói, nhưng trong nụ cười lại có chút chua xót.

Hắn giải thích: "Thật ra khu chờ quy hoạch chính là khu số ít nhân loại tụ tập mà không có phòng ngự, có rất nhiều khu cải tạo lại từ thành thị của thời đại cũ.”

“Có rất nhiều khu thành lập trong phế tích thời đại cũ, mỗi người đều chờ mong có thể có người tiến đến quy hoạch những khu vực này, thành lập trạm năng lượng, tu sửa lá chắn năng lượng, tạo thành một loạt khu quy hoạch mới.”

“Ước mong lớn nhất của chúng ta chính là có một hoàn cảnh sinh tồn yên ổn, mỗi ngày không cần lo lắng sợ hãi.”

“Ngươi không biết đâu, có rất nhiều lần ta tận mắt nhìn thấy một ít yêu thú cường đại xâm nhập khu chờ quy hoạch, đại khai sát giới, giết chết rất nhiều người.”

Tài xế tựa như súng máy bắn liên hồi, nói không ngừng.

Nhưng Mộc Phàm không cảm thấy phiền chán chút nào, ngược lại cảm thấy hứng thú khi nghe hắn nói, thật sự biết được không ít tin tức hữu dụng.

Nghiêm khắc mà nói, khu chờ quy hoạch chính là các khu vực còn chưa tu sửa phòng ngự, không có năng lực tu sửa trận pháp năng lượng.

Khu thứ tám có hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh, có thủ vệ cường đại, mới được xem là một khu quy hoạch an toàn.

Như các khu chờ quy hoạch, một khi được thế lực lớn coi trọng, bỏ ra công sức thành lập hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh là có thể trở thành một khu quy hoạch thật sự.

An toàn, ổn định.

Nhưng muốn tu sửa hoàn chỉnh hệ thống phòng ngự không phải là chuyện đơn giản, chỉ mỗi chuyện tài liệu khan hiếm đã là vấn đề lớn rồi.

Bố trí trận pháp, tu sửa tường năng lượng phòng ngự cần hao phí nhiều công sức của cải, thậm chí tài liệu bố trí trận pháp cũng không có trên địa cầu.

Những tài liệu này chỉ có đi dị vực mới tìm được, cho nên khai phá dị vực mới có thể đạt được những tài nguyên cung cấp cho nhân loại sử dụng.

Nhưng dị vực cũng rất nguy hiểm, cho nên các loại tài liệu, tài nguyên quý hiếm trở thành nan đề hạn chế nhân loại phát triển.

Nếu có đủ tài liệu, có đủ nhân tài trận pháp thì có thể tu sửa càng nhiều trận pháp phòng ngự, bắt đầu phát triển một loạt khu quy hoạch.

“Khó a.” Mộc Phàm rốt cuộc ý thức được tình cảnh gian nan của nhân loại.

Luôn sinh hoạt trong khu thứ tám, không thể trải nghiệm cuộc sống bấp bênh bên ngoài, thậm chí sớm chiều khó giữ được mạng, lúc nào cũng lo lắng yêu thú tập kích.

Mộc Phàm bỗng nhiên cảm giác có phải mình nên làm gì đó hay không, giống như thành lập một khu quy hoạch khổng lồ?

Nghĩ vậy, Mộc Phàm bỗng có một phương hướng, trong lòng yên lặng suy xét tính khả thi.

Bởi vì hắn có hệ thống, chỉ cần nạp tiền là có thể lĩnh ngộ trận pháp đến cấp độ cực cao.

Thậm chí lập tức trở thành trận pháp tông sư, chỉ cần có tiền, chỉ cần có đủ tài liệu là có thể chế tạo ra một cái trận pháp phòng ngự cường đại.

“Lão gia tử, đi đấu thầu một cái hạng mục khai phá khu chờ quy

hoạch.”

Mộc Phàm suy nghĩ, trực tiếp dùng di động gửi một tin nhắn.

Lúc này, trong từ đường Mộc gia, lão tổ Mộc gia đang yên lặng tiềm tu bỗng nhúc nhích, lấy ra một cái di động.

“Đấu thầu khai phá khu chờ quy hoạch sao?”

Lão tổ mở to hai mắt, thấy là Mộc Phàm gửi, có chút kinh ngạc cùng khó hiểu.

Ánh mắt hắn lập loè, không có một chút do dự, trực tiếp đứng dậy biến mất khỏi nơi này.

Rất nhanh, từ Mộc gia truyền ra một tin tức kinh người, lão tổ Mộc gia xuất quan.

Một tin nhắn của Mộc Phàm trực tiếp đẩy lão tổ Mộc gia ra, nháy mắt kinh động toàn bộ Mộc gia, thậm chí khiến khắp nơi chú ý.

Mộc Phàm cũng không biết rõ một câu của mình khiến cho lão tổ Mộc gia trịnh trọng như vậy, tự tới xử lý.

Có thể thấy được địa vị của Mộc Phàm trong mắt lão tổ Mộc gia.

Hưu!

Lúc này, Mộc Phàm đang ngồi xe bay, bay xuyên qua một vùng cát, thấy phía trước một mảng kiến trúc san sát.

Đó là một khu phế tích.

“Phía trước chính là khu chờ quy hoạch số tám.”

Quả nhiên, tài xế chỉ tay về phía trước, nơi đó chính là khu chờ quy hoạch số tám, một phế tích thành thị thời đại cũ.

“Ngao...”

Vừa mới bay vào nơi này, liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng rít gào khủng bố, tài xế sợ tới mức mặt như màu đất.

“Không tốt, có yêu... Yêu thú.”

Hắp bắp kêu to, vừa tới liền gặp phải yêu thú sao?

Mộc Phàm cũng kinh ngạc, giương mắt nhìn lên, trong phế tích có khói đen nồng đậm bốc lên, có yêu thú đáng sợ đang tấn công.

Chương 123: Đại địa ma hùng

Khu chờ quy hoạch số tám, không ngừng có chấn động truyền đến từ khu phế tích, bụi mù tận trời.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, một tòa lầu cao sụp đổ, khói bụi mù mịt.

Có một bóng đen đáng sợ nhảy dựng lên, hai tay ôm một đống tòa nhà cũ nện xuống, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

“Ngao!”

Bóng đen kia rít gào, vang vọng khắp nơi.

“Là Đại địa ma hùng, trời đất ơi, sao nó lại xuất hiện ở chỗ này?”

Trên xe, tài xế hoảng sợ, sợ tới mức run rẩy.

Hắn nhận ra quái vật khổng lồ kia, trong nhân loại có tuyên truyền thông tin về các loại yêu thú.

Trong đó liền có Đại địa ma hùng.

“Tích... Đại địa ma hùng: Cao khoảng mười một mét, vai ngang tám mét, thể trọng khoảng một trăm năm mươi tấn, giống loài xâm lấn ngoại lai, không thuộc về địa cầu, dị loại còn sót lại sau cuộc chiến Thiên trụy.”

Lúc này, trí thông minh nhân tạo cá nhân của Mộc Phàm phát ra tiếng nhắc nhở, cho biết thông tin về sinh vật đang tàn phá bừa bãi kia.

Đó là một giống loài ngoại lai, thuộc về một loài sinh vật biến dị xâm lấn địa cầu.

Gọi là Đại địa ma hùng, là bởi dáng vẻ giống gấu đen trên địa cầu, nhưng lại không phải gấu đen, dù thân hình hay diện mạo, đáng sợ hơn nhiều so với gấu đen trên địa cầu.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu còn có một tầng chất sừng thật dày, trên lưng mọc đầy gai nhọn màu lam như tinh thể, lông tóc giống như thủy tinh.

Giống loài biến dị này rất hung hãn, cường đại, là giống loài phổ biến bên trong yêu thú xâm lấn.

“Không, không thể đi qua, chúng ta phải trở về.”

Tài xế luống cuống, lập tức muốn quay đầu chạy trốn, không có biện pháp nào, con Đại địa ma hùng kia quá khủng bố, từ xa nhìn tới đã cảm nhận được áp bách, khó thở.

“Từ từ.” Mộc Phàm gọi hắn.

Chỉ nghe Mộc Phàm nói: “Ngươi mở cửa xe, ta muốn xuống xe.”

“Không được a, ngươi xuống ở chỗ này quả thực chính là tìm chết, không nói tới con Đại địa ma hùng ở trong phế tích kia, xung quanh nơi này có nhiều yêu thú, ngươi đi xuống không phải chịu chết sao?”

Tài xế hoảng sợ nhắc nhở.

Hắn không nghĩ tới Mộc Phàm lại muốn xuống xe, lúc này dám xuống xe, chẳng lẽ không sợ chết sao?

“Chỉ một đầu yêu thú cấp tông sư, sợ cái gì?”

Mộc Phàm cười nhẹ, mở cửa, trực tiếp nhảy xuống, từ giữa không trung bay vút đi, tài xế xem mà ngây người.

Mặt hắn dại ra nhìn Mộc Phàm bay đi, lúc này mới biết thì ra người trẻ tuổi này này là một cao thủ.

“Người tu chân?”

Tài xế ngạc nhiên, lẩm bẩm: “Không giống, hẳn là võ giả, không sai.”

“Này, tiểu tử cẩn thận a.”

Tài xế thò đầu ra ngoài cửa sổ hô to một tiếng.

Mộc Phàm đang bay cũng không quay đầu lại, xua xua tay, nhanh hướng tới phế tích phía trước.

Tới cảnh giới như Mộc Phàm đã có thể bay trên không trong thời gian ngắn ngủi, một lần bay vọt có thể bay xa trăm mét, tốc độ cực nhanh.

Oanh!

Khi Mộc Phàm tới gần, có thể thấy rõ con Đại địa ma hùng kia, trông dữ tợn, hung tàn, đáng sợ.

Nó ở trong phế tích rít gào, hủy diệt một loạt tòa nhà cũ nát.

Những tòa nhà này là thép trộn bùn đất, từ thời đại cũ ba trăm năm trước, yếu ớt như bã đậu khi ở trước mặt Đại địa ma hùng, không chịu nổi một kích.

Phanh!

Đại địa ma hùng giận dữ, một tát chụp nát một đống, trong phế tích có không ít người sợ hãi chạy trốn.

Có người thét chói tai, có người sợ hãi khóc lớn.

Nhưng Mộc Phàm thấy có mấy người đang đối kháng Đại địa ma hùng, một người cầm trường thương, chính diện hấp dẫn sự chú ý của Đại địa ma hùng.

Những người khác hỗ trợ tấn công, phân tán sự chú ý của Đại địa ma hùng, mấy người hợp lực tấn công, để lại trên người Đại địa ma hùng không ít miệng vết thương.

Đáng tiếc, da thịt Đại địa ma hùng dày thô, phòng ngự kinh người, lực lượng cường đại, có thể so với nhân loại cấp tông sư, không phải dễ đối phó như vậy.

Quả nhiên không bao lâu, người trong tiểu đội lần lượt bị thương nặng.

Khi Mộc Phàm tới nơi này, chỉ còn lại thanh niên cầm thương đang đau khổ chống đỡ.

“Mau, mang mọi người chạy trốn.”

Thanh niên kia cầm chiến thương hợp kim trong tay, chắn ở phía trước, sốt ruột hô to, nhắc nhở mọi người nhanh chạy trốn.

“Rống!”

Ma hùng rống giận, đột nhiên nhảy lên, nâng tay gấu vỗ tới.

Nếu bị chụp trúng, chắc chắn trực tiếp hóa thành thịt nát.

“Đội trưởng!”

Vài tên đội viên hoảng sợ kêu to, trơ mắt nhìn đội trưởng của bọn họ, thanh niên kia sẽ phải chết thảm dưới ma trảo của Đại địa ma hùng.

Oanh!

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, một bóng người từ trên trời giáng xuống, vung cánh tay đánh ra một quyền, một tiếng ầm, thân thể to lớn của Đại địa ma hùng trực tiếp bay ra ngoài, xuyên thủng một loạt tòa nhà cũ.

Trong bụi mù truyền một tiếng kêu rên thê lương, Đại địa ma hùng giãy giụa muốn bò dậy, nhưng bò dậy không nổi.

Cả người ứa máu, không ngừng kêu rên, có vẻ cực kỳ thống khổ, giãy giụa một hồi chậm rãi ngã xuống, đầu ngẹo một bên chết toi.

Hiện trường yên tĩnh, các thành viên tiểu đội kia trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, Đại địa ma hùng đột nhiên chết rồi.

Thanh niên đội trưởng dại ra, ngây ngốc nhìn Đại địa ma hùng chết đi, trong lòng vô cùng chấn động.

“Chết... Đã chết rồi sao?”

Hắn lẩm bẩm một câu, bỗng nhiên bừng tỉnh lại.

Lúc này hắn mới phát giác, không biết khi nào có một thanh niên xuất hiện trước mắt hắn, đứng trên phế tích, vừa rồi là thanh niên này đột nhiên xuất hiện, một quyền đánh bay Đại địa ma hùng.

Nhưng mấu chốt là một quyền, chỉ một quyền mà Đại địa ma hùng đã bị đánh chết, sao có thể?

Đó là Đại địa ma hùng cấp tông sư, là một loại giống loài ngoại lai cực kỳ cường đại, lại bị một quyền đánh chết sao?

Lộc cộc!

Những người khác nuốt nước miếng ực ực, hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong mắt lộ ra sự kích động, còn có một chút kính sợ đối với cường giả.

“Đa tạ huynh đệ cứu mạng.”

Thanh niên đội trưởng kia lập tức tiến lên nói lời cảm tạ.

Tâm tình hắn phức tạp, khiếp sợ nhìn thanh niên trước mắt, tuổi tác xấp xỉ hắn, thậm chí có vẻ trẻ tuổi hơn nhiều, nhưng thực lực mạnh đến thái quá a.

Một quyền đánh gục một con yêu thú so với tông sư nhân loại, có thể không kính sợ sao?

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì, không cần cảm tạ.” Mộc Phàm quay người lại, gật đầu nói.

Hắn quan sát thanh niên này, tên này là một võ giả Tiên thiên, trách không được có thể chính diện hấp dẫn sự chú ý của Đại địa ma hùng.

Những người khác cũng đi lại, một tiểu đội tám người, mỗi người đều bị thương, thậm chí có người còn được khiêng tới, đã hôn mê.

“Các ngươi là chấp pháp giả?” Mộc Phàm kinh ngạc nói.

Thanh niên kia cười, gật gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta đều thuộc

khu thứ tám, đội chấp pháp ba, tiểu đội thứ mười một, ta là đội trưởng."

"Ta tên Từ Văn, không biết tôn tính đại danh?" Hắn tự giới thiệu một chút.

Mộc Phàm cười cười nói: "Ta tên Mộc Phàm, thì ra là huynh đệ đội ba, ta biết Võ đội trưởng, vừa rồi đúng lúc gặp các ngươi bị tập kích liền trực tiếp đánh chết nó, không tính là đoạt công lao của các ngươi đi?"

"Mộc huynh vừa nói gì, ngươi biết Võ đội trưởng của chúng ta?" Từ Văn cười sang sảng, rất kinh ngạc.

Hắn nhìn kỹ Mộc Phàm, càng nhìn càng thấy quen thuộc, mới nhớ ra, nói: "À, ta nhớ ra rồi, ngươi là Mộc Phàm, trước kia gặp ngươi ở chỗ đội trưởng."

"Thì ra là người một nhà, ta còn muốn cảm tạ ân cứu mạng đây."

"Đúng rồi, Mộc huynh, chúng ta đi cứu người trước, vừa rồi súc sinh này làm không ít người bị thương, hơn nữa có người bị chôn trong phế tích, trước cứu người lại nói."

Từ Văn kích động nói.

Mộc Phàm nhìn lướt qua, quả nhiên thấy chỗ phế tích phía có không ít người chạy nạn, thậm chí có người bị chôn trong đó.

Còn có một ít thi thể nằm, không ít người đang khóc thút thít.

"Đi thôi." Mộc Phàm gật gật đầu không nhiều lời.

Từ Văn dẫn theo tiểu đội đi cứu viện người bị thương, cứu người bị chôn vùi ra ngoài.

Mộc Phàm đi tới thi thể Đại địa ma hùng, nhìn nó đã chết đi, trong lòng không bình tĩnh.

Vừa mới đi vào khu chờ quy hoạch liền gặp loại chuyện này, nghe nói chuyện như vậy không hế ít, thường xuyên có yêu thú xâm nhập khu chờ quy hoạch.

“Đây là khu chờ quy hoạch sao? Quả nhiên rất nguy hiểm.” Vẻ Mộc Phàm phức tạp.

Hắn bỗng nhiên ý thức được cái gọi là khu chờ quy hoạch, chính là một loạt khu dân nghèo không được khai phá thành lập phòng hộ.

“Cứu mạng...”

“Cứu cứu ta...”

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên trong phế tích truyền đến một tiếng kêu yếu ớt làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn lắc mình nhảy tới, dừng trên đống phế tích, vừa lúc cảm ứng được dưới đống đổ nát có một hơi thở mỏng manh.

Đó là một người bị chôn bên dưới.

Chương 124: Khu quy hoạch thứ mười

Oanh!

Trong phế tích, một đống toà nhà cũ nát bị nâng lên, kinh động đám người xung quanh.

Mọi người sôi nổi nhìn qua, thấy được một màn được cực kỳ chấn động.

Chỉ thấy một thanh niên dùng hai tay khiêng đống đổ nát lên, mọi người xem mà ngây ngẩn.

“Mộc Phàm?” Từ Văn kinh hãi nhìn lại, hai mắt trừng lớn.

Một đám đội viên cũng trừng mắt, nhìn bóng dáng nhỏ bé của Mộc Phàm nâng một đống đổ nát, bay thẳng đến nơi xa ném đi.

Một tiếng ầm, mặt đất chấn động.

Trong bụi mù, Mộc Phàm nhảy vào phế tích, ném bay một mảng gạch chắn ngang, thấy được một bóng dáng gầy yếu bị nhốt trong không gian nhỏ.

Đó là một bé trai, thân thể gầy yếu, cuộn tròn ở một cái khe hở, bởi vậy may mắn tránh được một kiếp.

Thông thường bị chôn ở dưới phế tích rất khó cứu, nhưng Mộc Phàm dùng hành động thực tế phô bày cái gọi là sức mạnh.

Một đống tòa nhà cũ nát có nặng cỡ nào a, trực tiếp nâng lên vứt đi, đây đã không phải chuyện người bình thường có thể làm, thực lực mạnh quá mức.

Từ Văn cùng các đội viên đều ngây người, những người khác cũng tràn đầy khiếp sợ nhìn Mộc Phàm.

Răng rắc!

Vì Mộc Phàm dời một mảng gạch lớn đi nên xung quanh có dấu hiệu sụp đổ.

“Mau, mau cứu người.”

Rất nhanh, Từ Văn tỉnh táo lại, chạy như bay qua tới, nhảy xuống ôm bé trai kia ra.

Mộc Phàm từ phía dưới nhảy lên, phế tích ầm ầm sụp xuống, hoàn toàn vùi lấp.

Nhìn bé trai được cứu thoát, tâm tình Mộc Phàm có chút chua xót.

Hắn là người địa cầu hiện đại xuyên tới đây, sinh hoạt ở niên đại hoà bình, tự nhiên không trải qua tình cảnh tai nạn thế này.

Thậm chí hắn không cách nào tưởng tượng được nhân loại sau Đại tai biến làm sao chịu đựng, đã trải qua bao nhiêu trận chém giết mới có thể sinh tồn.

“Con của ta, ngươi không có việc gì, thật tốt quá.”

Lúc này, có một phụ nữ lấm lem từ chạy ra, nghiêng ngả lảo đảo, ôm chặt bé trai kia gào khóc.

Nhìn hai người ôm nhau khóc ròng, trong lòng Mộc Phàm rất hụt hẫng.

Tai nạn, làm nhân loại mất mát quá nhiều, nhưng đồng thời cũng kích phát tiềm lực của nhân loại, không ngừng bộc phát ra.

Vì tiếp tục sinh tồn, nhân loại bộc phát ra tất cả tiềm lực, mới có thể từng bước thoát khỏi tai nạn, thành lập văn minh cùng trật tự mới.

“Cảm ơn, cảm ơn các ngươi.”

Nữ nhân kia dập đầu cảm tạ, lại bị hai gã đội viên kéo lên.

Cảnh này dừng ở trong mắt vô số người, có người có yên lặng rơi nước mắt, có đau thương khóc thút thít.

Trong khu phế tích này có quá nhiều người.

Người sinh sống nơi này sớm chiều khó giữ được mạng, không có

một nơi an toàn thì lúc nào cũng có khả năng bị yêu thú tập kích.

Dù khu thứ tám phái tới không ít người giúp đỡ, đáng tiếc chung quy là muối bỏ biển.

“Ai...”

Nhìn đến cảnh này, Từ Văn cũng thở dài, có chút chua xót.

Mộc Phàm an ủi: “Đừng lo lắng, nhân loại chúng ta sẽ khá lên.”

“Hy vọng là vậy đi.” Từ Văn lắc đầu, tâm tình nặng nề.

Nhìn thấy hắn như vậy, Mộc Phàm biết hắn đã nhìn thấy cảnh như thế này nhiều rồi, thậm chí có thể nói là có chút tuyệt vọng, không nhìn thấy hy vọng.

Chín khu quy hoạch tương đối an toàn, nhưng các khu chờ quy hoạch cùng vô số nhân loại sớm chiều khó giữ được, ngày đêm chịu yêu thú xâm hại.

Loại tình huống này vẫn không có biện pháp cải thiện, nguyên nhân căn bản ở chỗ thực lực nhân loại vẫn yếu ớt, hơn nữa căn cơ quá cạn.

Một là không đủ tài nguyên, không thể tu sửa càng nhiều khu quy hoạch an toàn.

“Ngươi không biết đâu, ta đã thấy rất rất nhiều người chết ngay trước mặt, lại bất lực, thấy một đám chiến hữu, bằng hữu ngã xuống trước mắt lại không thể làm gì, cái loại cảm giác vô lực này vĩnh viễn không thể quên được.”

Từ Văn lẩm bẩm tự nói ra đau khổ sâu trong lòng.

Lời hắn nói làm Mộc Phàm nhớ tới Lăng Sa đã chết, toàn bộ tiểu đội bị diệt ở nơi này.

Tiểu đội của Từ Văn chính là thay thế tiểu đội Lăng Sa đóng giữ nơi này, giữ gìn an toàn.

“Chỉ có tiểu đội các ngươi ở chỗ này sao?”

Mộc Phàm nhíu mày, chỉ có một tiểu đội làm sao có thể duy trì được?

Từ Văn lắc đầu nói: “Không phải, chúng ta thuộc một trung đội, gồm mười tiểu đội, mục đích chính là thành lập khu an toàn tạm thời ở chỗ này.”

“Khu an toàn tạm thời?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Xem ra cao tầng khu thứ tám có động tác, muốn thành lập một ít khu an toàn tạm thời.

“Đúng vậy.” Từ Văn gật gật đầu, phấn chấn nói: “Bên trên đưa ra văn kiện cùng mệnh lệnh, muốn ở mỗi khu chờ quy hoạch thành lập một khu an toàn tạm thời.”

“Cái gọi là khu an toàn tạm thời chính là một khu vực trú đóng tương đối an toàn, có thể ngăn cản một ít yêu thú bình thường tập kích.”

Từ Văn nói tới đây, vẻ mặt hơi u ám: “Không có biện pháp nào khác, vì tài nguyên hữu hạn nên không cách nào quy hoạch khu sinh tồn thật sự.”

“Chỉ có thể tạm thời thành lập một ít khu an toàn nhỏ, cũng coi như là một loại che chở tạm thời, ít nhất còn có một chút an toàn.”

Vừa nói ra Mộc Phàm liền hiểu.

“Đúng rồi, con Đại địa ma hùng này ngươi tính xử lý như thế nào?” Từ Văn chỉ vào thi thể ma hùng nói.

Hiện tại hắn vẫn còn chút khiếp sợ, có nhận thức mới về Mộc Phàm, ngay từ đầu còn không biết Mộc Phàm ra sao.

Hiện tại đã biết, thì ra là một cao thủ, trách không được đội trưởng Võ Cương tôn sùng hắn như thế.

“Gia hỏa này giao cho các ngươi xử lý đi.” Mộc Phàm suy nghĩ rồi cười nói.

Hắn trực tiếp giao thi thể Đại địa ma hùng này cho đám người Từ

Văn xử lý, xem như cho bọn hắn.

“Cho chúng ta?” Từ Văn kinh ngạc.

Mộc Phàm mỉm cười nói: “Người một nhà, thi thể một yêu thú mà thôi, thay ta hỏi thăm Võ đội, có thời gian sẽ đi gặp hắn.”

“Được, ta nhất định chuyển lời, cảm ơn huynh đệ.” Từ Văn kích động.

Một con Đại địa ma hùng cấp tông sư a, đối với bọn họ mà nói là thu hoạch lớn, nếu không có Mộc Phàm, bọn họ sẽ tổn thất thảm trọng.

Mộc Phàm cười cười không để ý, một thi thể ma hùng cấp tông sư thôi, trên người hắn còn có một thi thể Hàn băng thứ xà cấp Siêu phàm đây.

Còn có cả đống thi thể dị thú thi chưa xử lý, xem như đưa ân tình.

“Đúng rồi huynh đệ, khu an toàn tạm thời quy hoạch ở mười lăm dặm về phía đông, nơi đó đang xây dựng, ngươi có thể đi nhìn xem.”

Từ Văn nhớ tới, chỉ rõ một phương hướng.

“Được, đa tạ.” Mộc Phàm gật gật đầu, cũng nhớ tới gì đó, hỏi: “Đúng rồi, có thể chỉ cho ta chỗ lúc trước Lăng Sa gặp nạn hay không?”

Nghĩ đến đây, Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi.

Từ Văn vừa nghe sửng sốt, mới nói nói: “Nơi Lăng Sa bị tập kích ở ngoài ba mươi dặm phía nam, nơi đó từng bị quét sạch một lần, nhưng vẫn rất nguy hiểm.”

“Huynh đệ, đặc biệt nhắc nhở ngươi một chút, tới buổi tối phải thật cẩn thận, một khi trời tối, bên ngoài có Kẻ thất lạc du đãng, đụng phải liền gặp nguy hiểm.”

Từ Văn cẩn thận nhắc nhở một câu.

Hắn suy nghĩ, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, cho ngươi biết một tin tức, ta nghe nói bên trên có một kế hoạch lớn vào tháng sau, muốn lựa chọn một khu quy hoạch tạm thời tiến hành quy hoạch trọng điểm, thành lập khu quy hoạch thứ mười.”

“Khu quy hoạch thứ mười sao?” Mộc Phàm nghe xong như suy tư gì đó.

Nếu tin tức này là sự thật, đó chính là một cơ hội, hắn kêu lão tổ Mộc gia đi đấu thầu, xem ra có cơ hội rất lớn.

Mộc Phàm cười cười, vấn đề này ẩn chứa nhiều cơ hội kinh doanh, không chỉ là kiếm tiền, còn có rất nhiều cơ hội, như phân chia quyền lợi ở khu quy hoạch mới.

Có lẽ Mộc gia có thể phân một chén canh, hắn cũng có thể được nhiều chỗ tốt hơn.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm cười nói: “Cảm ơn tin tức của ngươi, thi thể ma hùng này các ngươi nhanh xử lý, ta đi bên kia nhìn xem.”

“Được, cảm tạ huynh đệ, hôm nào mời ngươi uống rượu.”

Từ Văn hưng phấn đi xử lý thi thể ma hùng, đây chính là thu hoạch lớn a.

Mộc Phàm mỉm cười, có đôi khi tùy tay đưa tặng ân tình, sẽ có thu hoạch không tưởng.

Hắn nhìn xung quanh một vòng, rồi xoay người rời khỏi, đi về phía nam, nơi đó là chỗ đám người Lăng Sa đã gặp nạn.

Chương 125: Quái dị thụ

Khu vực phía nam phế tích, có rất ít người sinh tồn.

Mộc Phàm đi tới nơi này, gặp được những người sống ở đây, mỗi người đều có vẻ sợ hãi, lo lắng cùng bất an.

Gặp nhiều lần tập kích, mọi người nơi này chắc chắn sẽ hoảng loạn rồi.

Mộc Phàm thấy từng mảnh đồng ruộng đã được gieo trồng.

Có lẽ đây là một trong số ít những nơi nơi sản xuất ra lương thực trong khu phế tích.

Có không ít người cải tạo ra những tòa nhà cũ thành từng tầng từng tầng đất gieo trồng, trồng trọt các loại rau dưa trái cây.

Đương nhiên, gieo trồng ở chỗ này rất nguy hiểm, dễ dàng hấp dẫn các loại yêu thú đến tập kích.

Dù sao có một ít yêu thú thích ăn các loại rau dưa trái cây, nhân loại gieo trồng khai khẩn ở đây tất nhiên sẽ hấp dẫn các loại động vật biến dị cùng yêu thú tới quấy nhiễu.

Có vài yêu thú ăn thịt người, có vài yêu thú ăn chay, thật ra rất bình thường, giống như nhân loại ăn thịt, ăn rau.

Chẳng qua bất đồng chủng tộc, có cách nhìn khác nhau, yêu thú cho rằng ăn người là chuyện bình thường, nhân loại cho rằng ăn thịt là rất bình thường.

Ai đúng ai sai cũng không có ý nghĩa, đều là vì sinh tồn.

“Hẳn là nơi này.”

Không bao lâu, Mộc Phàm đi vào một khu kiến trúc bỏ hoang.

Nơi này chính là chỗ đám người Lăng Sa bị tập kích, vẫn còn thấy được một vài vết máu khô.

Trên phòng ốc cũ nát xung quanh phủ đầy các loại rêu, rậm rạp trải rộng tầng tầng, còn có một ít nấm nhỏ hồng hồng xanh xanh.

Những thứ này gọi là chân khuẩn, chân khuẩn biến dị, chứa kịch độc, thậm chí trong không khí còn lơ lửng từng hạt bụi xanh hồng.

Mộc Phàm vừa thấy lập tức ngưng thở, hiển nhiên là phấn kịch độc do chân khuẩn tản ra, một khi hút vào sẽ gây tê liệt thần kinh trung ương.

“Lăng Sa chết ở nơi này sao?”

Mộc Phàm đứng trong phế tích, yên lặng quán sát bốn phía, cảm ứng được một hơi thở còn sót lại.

Ở trung tâm khu kiến trúc có một hố nước thải thật lớn, rộng mấy chục mét, bên trong tràn ngập nước thải màu xanh đậm.

Nước còn nổi bong bóng, bong bóng vỡ ra có khí màu xanh lục bốc lên, cũng là khí độc.

Xem xét bốn phía, không có phát hiện thứ gì hữu dụng.

Mộc Phàm vừa quan sát vừa đi tới gần hố nước thải, đang muốn tiến thêm một bước để xem.

Rầm!

Đột nhiên, hố nước thải nổi sóng lớn, từ bên trong có một thứ gì đó màu xanh đậm lao ra, mở mồm to cắn tới Mộc Phàm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm nhảy về sau, ở giữa không trung thấy rõ quái vật lao ra từ hố nước thải này.

Quái vật có diện mạo dữ tợn, cả người màu xanh đậm, được phủ kín bởi dịch nhầy ghê tởm, mọc đầy các xúc tu nhỏ, đầu tựa như một con bạch tuộc, hàm răng với vô số răng sắc bén.

“Tìm chết!”

Mộc Phàm hừ lạnh, nhanh chóng rơi xuống, một chân đạp đầu quái vật, phanh, nháy mắt dẫm nát nhừ.

Đầu quái vật tan nát, dịch nhầy tung tóe, chất lỏng xanh đậm vẩy ra bốn phía, ăn mòn mặt nền xung quanh, phát ra tiếng xèo xèo.

“Thật ghê tởm.” Mộc Phàm chán ghét đá văng quái vật đã chết.

Ánh mắt dừng ở hố nước thải trước mắt, bên trong lại có loại quái vật ghê tởm này, không biết còn có bao nhiêu con.

Không chờ hắn suy đoán, liền thấy hố nước thải nổi lên vô số bong bóng màu xanh lục, tiếp theo từ bên trong lại có một cái đầu xanh đậm ngoi lên.

Giống như quái vật vừa bị Mộc Phàm dẫm chết, trừng mắt hai con mắt xanh mượt nhìn Mộc Phàm, mở miệng rộng phát ra từng tiếng thét chói tai.

“Tê...”

Rầm!

Bọt nước văng khắp nơi, có quái quật lao ra khỏi mặt nước, nhanh như chớp cắn tới Mộc Phàm.

Chỉ tiếc Mộc Phàm càng nhanh hơn, lắc mình tránh đi, nhẹ nhàng dừng trên một vách tường đổ cách đó không xa, nhìn xuống hố nước thải.

“Các ngươi làm ta cảm thấy ghê tởm.”

Mộc Phàm có chút chán ghét những quái vật ghê tởm này, giơ tay vung lên, liền thấy một ngọn lửa màu tím bốc lên.

Oanh!

Ngay sau đó lửa tím nở rộ quét xuống, hướng tới hố nước thải.

Biển lửa đầy trời ầm ầm ầm đâm vào hố nước thải, thiêu đốt kịch liệt làm nước thải bốc hơi.

“Tê...”

Trong hố nước thải truyền đến từng đợt tiếng kêu thê lương, từng

con quái vật quái dị đáng sợ không ngừng giãy giụa dưới ngọn lửa, kêu thảm thiết.

Rất nhanh những quái vật này đều bị thiêu thành tro tàn, ngọn lửa trực tiếp thiêu chết hết tất cả, nước thải có độc cũng bốc hơi sạch.

Khi nước thải khô cạn, lửa tím đầy trời cuốn trở về, thu vào trong cơ thể Mộc Phàm, biến mất không thấy.

Lần đầu tiên lực sát thương cường đại của ngọn lửa vĩnh hằng được bày ra.

Hiệu quả a, Mộc Phàm rất hài lòng, ở trong nước vẫn có thể bùng cháy, lực sát thương kinh người.

“Trời sắp tối.”

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ rực đang dần dần hạ xuống.

Hắn dạo một vòng ở chỗ này, không có điều tra được bất kỳ thứ gì hữu dụng, có lẽ Lăng Sa thật sự chết không toàn thây.

Mộc Phàm mang theo chút phiền muộn, định xoay người rời đi.

Bá!

Đột nhiên, một bóng đen chợt lóe rồi biến mất.

“Hả?”

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, Mộc Phàm đột nhiên cảm giác có điều khác thường, cảm nhận được bóng đen chợt lóe qua, hắn lập tức bừng tỉnh.

“Có cái gì đó.”

Mộc Phàm rùng mình, nháy mắt đuổi theo.

Vèo!

Hắn trực tiếp lắc mình nhảy lên không, dẫm lên phế tích, nhanh chóng đuổi theo.

Bóng đen kia có tốc độ cực nhanh, không ngừng xuyên qua phế tích, giống như u linh khiến người ta khó có thể bắt giữ tung tích.

Mộc Phàm một đường theo sát, nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này, màn đêm dần dần buông xuống, mặt trời xuống núi, bóng tối bao phủ mặt đất, một hơi thở lạnh mát tràn ngập trong không khí.

Vào đêm tối, không khí trở nên âm u lạnh lẽo, khiến người ta rùng mình.

Hưu!

Bóng đen nhanh chóng ẩn hiện, chớp mắt xuyên qua từng khu kiến trúc, nhưng Mộc Phàm đằng sau đuổi theo không bỏ.

Hai người một trước một sau xuyên qua phế tích, chạy ra khỏi khu chờ quy hoạch số tám, đi tới một rừng cây rộng lớn quái dị.

Mộc Phàm đột nhiên ngừng lại.

Hắn nhìn rừng cây trước mắt, từng cây to có trông rất kỳ quái, thân cây tựa như có một đám khối u phồng lên, mọc đầy ra cành lá xanh thẫm.

“Tích... Quái dị thụ: Giống loài xâm lấn ngoại lai, một loại cây mọc bướu, chất lỏng trong thân cây chứa đựng kịch độc, có thể ăn mòn sắt thép.”

Nghe trí tuệ nhân tạo nhắc nhở, Mộc Phàm đã biết lai lịch của những cây cối quỷ dị này.

Đây là một loại thực vật ngoại lai xâm lấn, Quái dị thụ, thân cây có bướu, cành lá sum xuê, còn có kịch độc có thể ăn mòn sắt thép.

Nhưng nó có một lợi ích đó là có thể tinh lọc một ít nguyên tố, được ứng dụng ở nhiều mặt.

“Quái dị thụ sao, hình như chỗ có nó liền có Thiên tinh mộc a?.”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng ngời, nhớ tới trong tin tức Tiểu Linh từng

cung cấp có ghi chép, gần Quái dị thụ có Thiên tinh mộc.

Quả nhiên ở cách đó không xa, Mộc Phàm thấy một gốc cây tương đối nhỏ, cắm rễ cạnh Quái dị thụ, thân cây đỏ sậm, bề mặt lập loè từng điểm sáng.

Đây là Thiên tinh mộc, thân cây có từng điểm sáng như sao trời, chính là tài liệu luyện khí tốt, cũng là thực vật ngoại lai.

“Quả nhiên là Thiên tinh mộc, nhưng bóng đen vừa rồi là cái gì?”

Tuy Mộc Phàm vui vẻ khi thấy Thiên tinh mộc nhưng lại trước sau vẫn duy trì cảnh giác.

Bóng đen hắn đuổi theo tới đây là sinh vật gì, chẳng lẽ ẩn giấu trong rừng cây kỳ quái này?

Xẹt!

Ngay sau đó, trong rừng cây có bóng đen xuất hiện, khiến cho Mộc Phàm chú ý, cảnh giác nhìn lại.

Chỉ thấy trong rừng cây có nhiều bóng đen lúc ẩn lúc hiện, một hơi thở âm u lạnh lẽo tràn ngập, khiến người ta nổi da gà.

Ánh mắt Mộc Phàm tập trung nhìn kỹ, khi thấy rõ bòng đen, khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Chương 126: Kẻ thất lạc

Trong rừng cây, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Nhìn kỹ, đây là một người, không, đã không thể gọi là một người.

Mặt hắn tái nhợt, không chút biểu cảm, một đôi mắt trắng dã, trống rỗng, lạnh băng, mang theo một sự khát máu.

“Kẻ thất lạc?” Sắc mặt Mộc Phàm biến đổi rốt cuộc nhận ra đây là thứ gì.

Đây không phải là Kẻ thất lạc Từ Văn đã nhắc tới sao?

Cũng chính là Kẻ thất lạc đã tập kích đám người Lăng Sa, quả nhiên quỷ dị, nhìn thôi đã khiến người ta nổi da gà.

Bá!

Bóng dáng Kẻ thất lạc nhoáng lên, biến mất một cách quỷ dị trong rừng cây.

Mộc Phàm cảnh giác, đứng ở ngoài bìa rừng không tùy tiện tiến vào trong đó, bởi vì rừng cây trước mắt chính là một mảng Quái dị thụ.

Trong từng cái bướu thịt kia cất giấu nguy hiểm lớn lao.

Hô!

Đúng lúc này, một tiếng xé gió từ bên cạnh truyền đến, có bóng đen nhanh chóng đánh úp về phía Mộc Phàm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm xoay người nhảy lên, tránh khỏi bóng đen, thứ đánh lén đúng là một Kẻ thất lạc.

Hai tay hắn có vảy giáp, năm ngón tay sắc bén như đao, xẹt qua không khí phát ra từng tiếng xé gió bén nhọn.

“Ngao..” Hắn rít gào giống như dã thú, xoay người cấp tốc đánh tới.

Đối mặt với Kẻ thất lạc, Mộc Phàm không vội vã đánh chết mà là nhìn đối phương tấn công tựa như một đầu dã thú đánh mất bản thân.

Tránh đi vài lần, rốt cuộc thăm dò rõ ràng được Kẻ thất lạc này, sức mạnh tương đương với một võ giả Tiên thiên.

Phốc!

Một móng vuốt xẹt qua, gốc Quái dị thụ bên cạnh bị đục một lỗ hổng, từ bên trong thân cây bắn ra chất lỏng sền sệt màu xanh lục, ăn mòn mặt đất.

Còn hai móng vuốt của Kẻ thất lạc kia bốc khói, nhưng hắn cũng không có một chút thống khổ nào, ngược lại điên cuồng giết tới.

Đã biết rõ đối phương rồi, Mộc Phàm không né tránh nữa mà nện tới một quyền.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang, Kẻ thất lạc bay ra ngoài, nện vào một gốc một gốc Quái dị thụ, nạm vào bướu thịt cả người phát ra tiếng ăn mòn xèo xèo, khói trắng cuồn cuộn.

Hắn há mồm rít gào, giãy giụa muốn tiếp tục bò ra, không có cảm giác đau đớn, thân thể bị độc ăn mòn, cả người gồ ghề lồi lõm, dần chỉ còn lại xương cốt bò ra tới.

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào?” Mộc Phàm hít hà một hơi.

Kẻ thất lạc trước mắt đã hóa thành một bộ xương, cả người bị ăn mòn đến máu thịt toàn bộ biến mất mà vẫn chưa chết đi, không có một chút cảm giác.

Rầm!

Ngay sau đó, Kẻ thất lạc ngã xuống, xương cốt tan rã một cách quỷ dị, hóa thành tro tàn phiêu tán, cuối cùng không còn tiếng động, chỉ để lại một cái đầu há miệng, mở ra đóng lại.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm có chút kinh hãi, sức sống của Kẻ

thất lạc quá cường đại, còn lại cái đầu mà vẫn đóng đóng mở mở muốn cắn người?

“Hệ thống, rốt cuộc những người này bị thứ gì ăn mòn, biến thành như vậy?”

Mộc Phàm ngưng trọng nhìn Kẻ thất lạc chỉ còn dư lại cái đầu, ánh mắt trống rỗng, nhìn rất khủng bố.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, người này bị năng lượng vi rút đặc thù ăn mòn, hoàn toàn biến thành một con rối vật dẫn, đã không còn là chính mình.”

“Linh hồn đã biến mất, chỉ để lại bản năng của vi rút nguyên thủy.”

Câu trả lời của hệ thống giúp Mộc Phàm hiểu ra, Kẻ thất lạc chính là bị năng lượng của vi rút đặc thù nào đó ăn mòn, mất đi bản thân.

Bọn họ đã không còn là chính mình, chỉ có bản năng của vi rút, giống như là một loại dã thú tràn ngập tính công kích.

Hơn nữa, một khi người thường bị loại năng lượng quỷ dị này ô nhiễm ăn mòn, sẽ trở nên càng cường đại, càng quỷ dị, mà võ giả bị ô nhiễm càng lợi hại hơn.

Tóm lại loại vi rút này cực kỳ nguy hiểm, có thể ô nhiễm nhân loại, trước mắt mà nói trừ nhân loại ra, không thấy sinh vật khác bị ô nhiễm.

“Chẳng lẽ loại vi rút này chỉ có thể ô nhiễm nhân loại?” Mộc Phàm có nghi ngờ.

Hắn hỏi hệ thống: “Có thể rà quét mẫu vi rút trên người hắn hay không, có thể thu thập hoặc là có giải dược cứu bọn họ hay không?”

“Căn cứ theo bổn hệ thống rà quét, loại vi rút này thuộc về loài ngoại lai, nhân loại trên địa cầu cực kỳ dễ bị nhiễm.”

“Loại vi rút này tồn tại ở một nơi nào đó, có thể gọi chúng nó là

một loại năng lượng, cũng có thể gọi là một loại vi rút nguyên thể, một khi nhân loại tới gần dễ dàng bị ô nhiễm."

"Nếu ký chủ muốn thu thập mẫu vi rút nguyên thể này, trừ phi tìm được nơi phát ra loại vi rút này, vi rút trên người những Kẻ thất lạc không thể bị thu thập, một chết liền hóa thành tro tàn biến mất."

Ngay khi Mộc Phàm trao đổi với hệ thống, đầu Kẻ thất lạc chậm rãi tan vỡ, hóa thành tro tàn, hoàn toàn biến mất.

Theo lời hệ thống nói, một khi bọn họ tử vong vi rút trong cơ thể lập tức liền tan thành mây khói, giống như chưa từng tồn tại.

"Hệ thống, còn có thể cứu chữa cho bọn họ sao?" Tâm tình Mộc Phàm có chút phức tạp.

Loại vi rút này thật là đáng sợ, nếu không có biện pháp cứu chữa, vậy mình cần phải cẩn thận, nếu không một khi bị nhiễm thật sự xong đời.

"Nếu ký chủ có thể tìm được một phần nhỏ loại vi rút này, hệ thống có thể phân tích ra phương pháp giải độc hữu hiệu."

"Trên người ký chủ có một viên Giải độc đan vạn năng, có lẽ có hiệu quả nhất định, chỉ là không có mẫu vi rút cụ thể nên không có cách nào đo lường tính toán ra."

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần có biện pháp liền tốt, miễn cho mình không cẩn thận nhiễm phải loại này vi rút lại không có biện pháp cứu chữa.

Ý của hệ thống là còn có thể có biện pháp giải cứu, nhưng mấu chốt là phải tìm được loại vi rút quỷ dị này.

Chúng nó vốn không tồn tại trên địa cầu, không thuộc về địa cầu, là loài ngoại lai, nhất định là theo giống loài ngoại lai xâm lấn đến địa cầu.

Đáng sợ nhất chính là loại vi rút này dễ lây nhiễm cho nhân loại trên địa cầu.

“Thật là phiền toái.” Mộc Phàm lẩm bẩm, nhìn rừng cây trước mắt.

Không biết bên trong ẩn giấu bao nhiêu Kẻ thất lạc, có bao nhiêu nhân loại gặp loại bị loại vi rút ngoại lai này xâm hại.

“Nếu không, bắt một tên tới thử hiệu quả của giải độc đan?” Mộc Phàm suy nghĩ có nên thử hay không.

Trên người hắn chỉ có một viên Giải độc đan vạn năng, suy nghĩ một lúc vẫn quyết định từ bỏ, tránh phiền toái khi mình bị nhiễm mà không có giải dược.

Vẫn nên giữ lại cho mình dùng, nghĩ vậy, Mộc Phàm quay trở về.

Trời đã tối rồi, ở lại sẽ rất nguy hiểm, bên ngoài không an toàn, về khu chờ quy hoạch số tám tạm thời nghỉ ngơi, chỉnh đốn một chút.

Sàn sạt...

Đang lúc Mộc Phàm muốn rời đi,, trong rừng cây đột nhiên truyền đến tiếng sàn sạt.

Mộc Phàm cả kinh, cảnh giác nhìn lại, thấy được trong bóng đêm có từng bóng dáng quỷ dị lặng yên xuất hiện, một cái nối tiếp một cái.

Đó là Kẻ thất lạc, số lượng không ít.

“Rống!”

Đột nhiên có một tiếng rít gào, như dã thú rống lên, kinh động khắp nơi, từ trong rừng cây lập tức có lượng lớn Kẻ thất lạc chui ra.

Vèo!

Một bóng đen lao thẳng tới trước mặt, Mộc Phàm không cần suy nghĩ tung một quyền, nhưng ngay sau đó nhanh chóng ngừng lại.

“Ngươi...”

Khi hắn thấy rõ gương mặt Kẻ thất lạc trước mặt, đôi mắt trừng to, biểu tình tức khắc thay đổi.

Chương 127: Lăng Sa bị ô nhiễm?

Hô!

Một bộ vuốt sắc bén xẹt qua mặt Mộc Phàm, hắn có thể cảm nhận được sự bén nhọn lạnh lẽo.

Mộc Phàm né tránh được, cứng rắn thu lại phần lớn lực lượng từ nắm tay.

Phanh!

Kẻ thất lạc này bị đánh bay ra ngoài, trượt dài hơn mười mét mới dừng lại.

Chỉ thấy nó nhanh chóng bò dậy, há mồm rít gào đối với Mộc Phàm, hai mắt tái nhợt, trống rỗng, không có một chút cảm xúc.

“Lăng Sa?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, hô to một tiếng.

Hắn nhìn Kẻ thất lạc trước mắt bò dậy, trong bóng đêm thấy được gương mặt nàng, một đầu tóc dài rối tung.

Nàng đúng là Lăng Sa mà Mộc Phàm cho rằng đã chết không toàn thây.

Thì ra nàng cũng chưa chết đi, mà là biến thành một Kẻ thất lạc, đánh mất bản thân, trách không được không có tìm được thi thể.

Thì ra là thế!

Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra, vẻ mặt tức khắc trở nên khó coi.

Lăng Sa đã chết cũng liền thôi, nhưng lại biến thành Kẻ thất lạc, khiến trong lòng Mộc Phàm có chút khổ sở.

Tình nguyện chấp nhận nàng đã chết, hi sinh vì nhiệm vụ, cũng khó mà nhìn nàng biến thành Kẻ thất lạc, hoàn toàn đánh mất bản thân, thật thê thảm.

“Ngao!” Kẻ thất lạc Lăng Sa hét to, bốn phía có từng bóng đen nhào lên.

Mộc Phàm bước tới, hai tay vung quyền.

Phanh phanh phanh...

Ba Kẻ thất lạc trên cao nổ tung, hóa thành tro tàn phiêu tán, thân thể sau khi bị đánh nổ trực tiếp hóa thành tro, không dư thừa lại chút nào.

Mộc Phàm liên tiếp đánh nổ mấy Kẻ thất lạc, cuối cùng Lăng Sa cũng bổ nhào tới, hai bộ móng vuốt sắc bén xẹt qua mặt hắn.

Keng!

Mộc Phàm giơ tay chắn, tia lửa bắn ra, hắn cũng không có bị thương, thân thể cường đại không bị lưu lại chút dấu vết nào.

“Thông thiên triền nguyệt thủ.”

Quát một tiếng, Mộc Phàm xoay người, hai tay bắt lấy Lăng Sa.

“Ngao...” Lăng Sa điên cuồng giãy giụa, móng vuốt sắc bén tạo thành từng cái khe trên mặt đất.

Nhưng bị Mộc Phàm bắt lấy không cách nào tránh thoát, lực lượng cường đại gắt gao ấn chặt nàng xuống.

Nhìn Lăng Sa đã đánh mất chính mình, một đôi mắt trống rỗng, đã không còn màu đen, trắng bạch.

“Hệ thống, viên Giải độc đan vạn năng kia thật sự có tác dụng sao?” Mộc Phàm có chút lo lắng hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, không có chuyện gì là tuyệt đối, trừ phi ký chủ tìm được loại vi rút này mới có thể thật sự phân tích ra thuốc giải.”

“Được thôi.” Mộc Phàm cắn răng, nhìn Lăng Sa, cuối cùng quyết định thử một lần.

Có lẽ sẽ có tác dụng, nhưng trong lòng hắn cũng không hy vọng gì, bởi vì ý thức của Lăng Sa đã bị ăn mòn sạch sẽ.

Thừa dịp Lăng Sa há mồm rống to, Mộc Phàm lấy giải độc đan ném vào, tiếp theo bóp miệng cho nàng nuốt.

Khi ăn xong Giải độc đan vạn năng, Lăng Sa bỗng nhiên bắt đầu biến hóa kịch liệt, thân thể không ngừng run rẩy, giãy giụa, phát ra từng tiếng rống thống khổ.

“A...” Rít gào một tiếng, thân thể Lăng Sa phát ra từng dòng khí trắng xám.

Oanh, Mộc Phàm thế mà bị đẩy lui, tuy rằng không có bị gì, nhưng lại bị bức lui ra.

Bốn phía truyền đến từng tiếng rống giận, rất nhiều Kẻ thất lạc như phát điên xông tới.

Mộc Phàm muốn mang Lăng Sa đi cũng không có biện pháp, chớp mắt bị vây quanh.

“Ngao!”

Lúc này, sâu trong rừng cây truyền đến một tiếng rít gào khủng bố, tựa như dã thú rống giận truyền khắp nơi, cây cối đều lắc lư.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm nhận được một sự áp bách mạnh mẽ.

Ngay sau đó, có một bóng đen tản ra khí đen ngập trời xuất hiện trong rừng cây, một đôi cánh màu đen thật lớn rung động, cuốn lên vô số cát bụi, đá vụn đánh tới.

Rầm!

Mộc Phàm một đường lui về sau, căng ra tường khí ngăn chặn.

Khi tất cả dừng lại, lúc này mới thấy phía trước có một bóng dáng đáng sợ đang lơ lửng, có hình thái của nhân loại, cả người bao phủ bởi chất sừng màu xám, đỉnh đầu có hai cái sừng.

Sau lưng nó có một đôi cánh thịt thật lớn, được sương mù xám bao phủ, hơi thở khủng bố.

“Siêu phàm?” Nhìn thấy sinh vật này, Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi.

Đây là một Kẻ thất lạc cấp Siêu phàm, không, ẩn ẩn có loại xu thế càng mạnh hơn, giống như mạnh hơn một cấp bậc so với Siêu phàm.

“Ký chủ, đây là Kẻ thất lạc sắp Nhập thánh, vi rút trong thân thể hắn vô cùng mạnh mẽ, cẩn thận, một khi bị nó tổn thương rất dễ nhiễm phải.”

Lời hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm trở nên nghiêm nghị.

Kẻ thất lạc có đôi cánh thịt kia thế mà có thực lực đáng sợ như vậy.

“A...” Lúc này, Lăng Sa phát ra từng tiếng rít gào, lăn lộn trên mặt đất, thân thể vẫn đang tỏa ra từng dòng khí.

Dần dần thân thể Lăng Sa bắt đầu lơ lửng, những dòng khí xám trắng bao vây lấy nàng, giống như sinh ra biến dị nào đó.

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm không có đi, Kẻ thất lạc xung quanh cũng không có tấn công mà vây quanh Lăng Sa đang lơ lửng ở giữa không trung.

Chúng nó như nhận được mệnh lệnh, bảo hộ Lăng Sa đang biến hóa, nhìn Mộc Phàm như kẻ địch.

Mộc Phàm muốn cứu Lăng Sa, mang về có lẽ còn có thể nghĩ cách trị liệu, nhưng hiện tại lại bị ngăn cản.

“Đáng chết, hệ thống, sử dụng thẻ Cứu cực, tăng Lưu tinh tiễn kỹ lên tới Cứu cực.”

Nhìn Kẻ thất lạc cường đại đang lơ lửng giữa không trung kia, Mộc Phàm không thể không cắn răng sử dụng thẻ Cứu cực.

Dù sao hiện tại hắn cũng không biết bay, không ở trên không rung trong thời gian dài được, vẫn chưa đủ sức đối mặt với Kẻ thất lạc

có thể bay.

Cho nên chỉ có thể tăng kỹ thuật bắn cung, muốn bắn chết Kẻ thất lạc siêu cấp này, đoạt lấy Lăng Sa mang trở về.

Ong!

“Bắt đầu thăng cấp.”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy một luồng tin tức dũng mãnh tiến vào trong óc, dung nhập vào tâm thần.

Đây là đang thăng cấp, như luyện tập mấy chục vạn lần, hóa thành một loại bản năng dung nhập linh hồn của chính mình.

Lưu tinh tiễn kỹ, nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, cuối cùng nhảy vào lĩnh vực Cứu cực.

Mộc Phàm lĩnh ngộ tới Cứu cực, trong cơ thể xuất hiện một thứ gì đó rất đặc thù.

Hắn thấy được một hình ảnh, một bóng người giương cung bắn tên, một mũi tên bắn thủng một viên tinh cầu, khiến nó nổ tan thành bụi bặm.

Đó là một kỹ thật bắn cung đáng sợ, nó in dấu vào linh hồn Mộc Phàm, hoàn toàn trọn vẹn.

“Hô!”

Khi Mộc Phàm tỉnh lại, hai mắt lộ tia sáng sắc bén, như hai mũi tên xé rách không khí.

Hắn rút chiến cung, nháy mắt kéo cung, một cổ luyện khí cường đại ngưng tụ, ngay sau đó một tia lửa màu tím hội tụ.

Hai cổ lực lượng ngưng tụ thành một mũi tên, phát ra sức mạnh có thể bắn phá tất cả.

“Rống!”

Đột nhiên, Kẻ thất lạc kia như cảm nhận được nguy cơ, hét to một

tiếng, cánh thịt rung động cuốn hơn trăm Kẻ thất lạc khác về phía Mộc Phàm.

Ngay sau đó nó nắm lấy Lăng Sa xoay người vỗ cánh muốn bay đi.

“Lưu tinh bạo!”

Chỉ nghe một tiếng quát lạnh, trong bóng đêm có một tia sáng cắt qua bóng tối, như một ngôi sao băng đang rơi nháy mắt xuyên qua hơn trăm Kẻ thất lạc.

Oanh, hơn trăm Kẻ thất lạc bị cuốn tới gần hóa thành tro tàn, không ngăn cản nổi mũi tên đáng sợ kia.

Mộc Phàm bắn ra một mũi tên kinh khủng, nháy mắt xuyên qua Kẻ thất lạc siêu cấp đang chạy trốn kia, xuyên qua trái tim hắn.

Chỉ nghe một tiếng “Phốc”, Kẻ thất lạc kia cứng ngắc giữa không trung, nơi trái tim bị xuyên thủng một lỗ, từ bên trong bắt đầu lan rộng, thân thể hắn nhanh chóng hóa thành tro tàn tiêu tán trong không trung.

“Ngao...”

Một tiếng hét thảm vang lên, Kẻ thất lạc kia phát ra âm thanh cuối cùng, thân thể hoàn toàn biến mất, Lăng Sa từ trên cao rơi xuống.

Nàng rơi vào rừng cây, chớp mắt không thấy tung tích.

Mộc Phàm nhảy tới, đang muốn đuổi theo đưa Lăng Sa về.

“A!”

Trong rừng cây truyền đến một tiếng rống to, toàn bộ rừng cây nổ tung, một luồng khí xám trắng bùng nổ thổi quét tám phương, quét ngang hết thảy.

Mộc Phàm đổi sắc, nhanh chóng căng tường khí ngăn trở.

Khi tất cả tan đi, Mộc Phàm giương mắt nhìn lại, đúng lúc thấy một bóng dáng nhanh chóng bay vọt vào sâu trong rừng cây.

Trước khi đi, nàng quay đầu lại liếc nhìn nơi này một cái.

Hình như nàng đã lột xác, sau lưng mọc một đôi cánh thịt đen nhánh, trở nên càng cường đại, càng đáng sợ hơn, giống như trải qua lần biến dị thứ hai.

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm không biết ra làm sao, hỏi.

Ai ngờ hệ thống trả lời: “Không biết nguyên nhân, sinh ra biến dị không rõ, bởi vì giải độc đan tấn công dẫn tới vi rút trong cơ thể nàng sinh ra biến dị lần thứ hai.”

Lời này khiến Mộc Phàm câm nín, mặt đen lại, chẳng phải là nói mình không những không cứu được Lăng Sa, còn làm chuyện xấu đi?

“Thôi!”

Nhìn rừng cây một hồi lâu, Mộc Phàm thở dài, cuối cùng xoay người nhanh chóng rời đi.

Chung quy vẫn không thể cứu Lăng Sa trở về.

Chương 128: U linh lang

Trong đêm đen, ở khu chờ quy hoạch ẩn giấu rất nhiều nguy hiểm.

Vào đêm tối, trong phế tích có từng bóng đen ẩn ẩn hiện hiện, như một đám u linh tìm kiếm con mồi.

Trời tối, tất cả nhân loại tại khu chờ quy hoạch cần phải khóa kỹ cửa sổ, hơn nữa không được phát ra một chút âm thanh nào, nếu không sẽ rất phiền toái.

Chỉ cần không phát ra một chút tiếng động, khóa kỹ cửa sổ, liền sẽ không bị mấy Kẻ thất lạc lang thang trong phế tích phát hiện.

Còn nữa, trong bóng đêm có một ít yêu thú lẻn vào khu chờ quy hoạch, không ngừng săn giết những nhân loại mà chúng phát hiện.

“Ngao ô...”

Một tiếng tru tréo vang vọng khắp phế tích, khiến vô số nhân loại đang trốn tránh run bần bật, lòng đầy sợ hãi.

Trong bóng đêm có một con sói khổng lồ đứng ở đỉnh tòa nhà cũ trong phế tích, hai con mắt trong bóng đêm phát ra ánh sáng xanh lam.

Đây là một con sói màu đen, không giống sói trên địa cầu, chúng nó là giống loài ngoại lai xâm lấn, cực kỳ hung tàn, không có thiên địch.

Giống loài bản thổ trên địa cầu, dù là sói hay là lão hổ, sư tử, sau khi biến dị cũng rất khó so được với những giống loài ngoại lai này.

Lúc này trong khu phế có một căn cứ an toàn tạm thời, bên trong có từng ánh lửa, có người đang đi lại.

Xung quanh căn cứ an toàn có dựng từng cây cột kim loại, phát ra năng lượng cường đại hình thành một rào chắn.

Vòng bảo hộ năng lượng có thể ngăn cản các loại yêu thú tập kích, đương nhiên cũng không phải cái gì cũng có thể ngăn cản được.

Ở căn cứ có một trung đội chấp pháp đóng quân, mỗi người được trang bị vũ trang, khẩn trương đề phòng nhìn bốn phía, làm tốt chuẩn bị.

Trong căn cứ tạm thời này có hơn một ngàn người cư trú, đã có mấy trăm người tụ tập ở bên trong, người nào cũng khẩn trương nhìn bốn phía tăm tối.

“Ngao... Ô!”

Đột nhiên, trong bóng đêm truyền đến một tiếng tru, âm thanh mang theo một chút âm u khủng bố.

Mọi người căng thẳng, thấy trong bóng đêm bắt đầu hiện lên từng đôi mắt xanh lam, đang chậm rãi tới gần.

Đó là yêu thú, hơn nữa vẫn là yêu thú ngoại lai đáng sợ.

“Đội trưởng, là U linh lang, giống loài ngoại lai.”

Có người ngưng trọng nhắc nhở một câu, đã thấy rõ con vật trong bóng đêm, đúng là từng con U linh lang hình thể khổng lồ.

“Ô...” Trong khu phế tích truyền đến từng tiếng sói tru đáng sợ.

Chỉ thấy trên tòa nhà cao có một con lại một con U linh lang đáng sợ, chúng nó tổ chức chiếm đóng phần lớn phế tích, bắt đầu tấn công căn cứ.

Đây là một bầy U linh lang, thân thể tựa như u linh, chỉ đi lại trong đêm, U linh lang là loài cực kỳ đáng sợ trong đêm tối.

Nhìn bốn phía có rất nhiều U linh lang xuất hiện, mỗi một con đều cao khoảng hai mét, thân hình to lớn được bao phủ bởi tầng chất sừng dày màu xám.

Cái đuôi tựa như xích sắt nhọn, có thể dễ dàng đâm thủng tấm thép, lực sát thương kinh người.

Hơn nữa miệng chúng nó đầy răng nanh, hung tàn đáng sợ, gần như không có bất kỳ thiên địch nào ở địa cầu.

“Những con U linh lang này ngay cả sói bản thổ biến dị cũng không đánh lại chúng, sinh sôi nẩy nở rất nhanh, kết bè kết đàn lan tràn.”

Tên trung đội trưởng mang vẻ mặt nghiêm trọng nói, cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt đến từ giống loài ngoại lai đáng sợ này.

“Sinh vật ngoại lai, nhìn thấy liền giết, tất cả tiểu đội chuẩn bị chiến đấu.”

Rầm!

Vừa dứt lời, mười tiểu đội chia ra bảo vệ mỗi một phía, trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng, không phải súng bình thường.

Mà là súng năng lượng uy lực cường đại, có số lượng không nhiều, thời điểm cần dùng mới có thể xin bên trên, ngày thường không thể dùng loại súng ống này.

“Ngao!”

Đột nhiên, có một tiếng rít gào, trong bóng đêm từng con U linh lang nhảy ra, hướng tới căn cứ tạm thời.

Chúng nó chạy cực nhanh, tựa như u linh tiến sát.

“Đánh!”

Cùng với một tiếng ra lệnh, trong căn cứ xuất hiện từng luồng sáng.

Hô hô hô...

Mọi người khai hỏa, súng năng lượng phát ra từng tia sáng, đâm thủng bóng đêm, xỏ qua thân thể từng con U linh lang, bắn chết tại chỗ.

Có con linh hoạt tránh đi, một đường chạy như bay, nhảy vào trong căn cứ, bắt đầu giết chóc.

Đại chiến mở ra, trong bóng đêm có người bị đánh gục, bị cắn, có U linh lang bị bắn chết, đầu nổ nứt, máu cùng óc văng tung tóe.

Trong bóng đêm, từng con U linh lang lặng yên hiện lên, có con đứng trên mấy tòa nhà cũ, có chạy như bay xuyên qua phế tích.

Hưu!

Đột nhiên một mũi tên nhọn phá không bay đến, ngay lập tức xỏ qua đầu một con U linh lang trên mái nhà, bắn ra một tia máu màu xanh đen.

Ngay sau đó có bóng người lặng yên đứng trên tòa nhà cao nhất, nhìn U linh lang đã chết dưới chân, mày hơi hơi nhíu lại.

“U linh lang: Giống loài ngoại lai xâm lấn, sinh sản nhanh chóng, độ nguy hiểm cực cao.”

Trí tuệ nhân tạo quét qua cung cấp một số tin tức, Mộc Phàm chỉ nhìn lướt qua.

Nơi này có rất nhiều U linh lang, vừa thấy mới biết được là đang tấn công căn cứ tạm thời của nhân loại ở chỗ này.

Mộc Phàm vừa trở về, đúng lúc thấy cảnh vô số U linh lang tụ tập.

Nhìn đến căn cứ phía trước đang bị vô số U linh lang vây công, Mộc Phàm biết rõ nơi đó chịu không chống nổi bao lâu.

Muốn tu sửa căn cứ, chắc chắn sẽ khiến cho yêu thú, dị thú, thậm chí sinh vậy ngoại lai chú ý, trực tiếp kéo tới tấn công hủy diệt.

Cho nên đây là quá trình cần phải trải qua, chỉ có quét sách hết tất cả yêu thú tấn công cùng uy hiếp, mới có thể đe dọa các yêu thú khác không dám tới gần nơi này.

“Ít nhất là mấy ngàn con U linh lang.”

Mộc Phàm nhìn sơ qua, nơi này có ít nhất mấy ngàn con U linh lang, là một đàn U linh lang khổng lồ, hẳn là bầy sói mạnh nhất xung quanh đây.

Còn bầy sói bản thổ địa cầu thì đã sớm bị giống loài ngoại lai giết chóc diệt sạch.

Cho dù còn cũng chỉ rơi rụn ở một góc nào đó, không tạo được ảnh hưởng gì, không cách nào đối kháng những giống loài ngoại lai này.

“Tiểu Linh, tìm Lang Vương.”

Mộc Phàm nghiêm túc, trực tiếp phân phó Tiểu Linh bay đi tìm kiếm vị trí của Lang Vương, giải quyết Lang Vương mới có thể giải trừ nguy cơ.

Mặc kệ là U linh lang ngoại lai hay là sói bản thổ, một tộc đàn đều sẽ có một con Lang Vương.

Cho nên Mộc Phàm muốn giải quyết Lang Vương trước.

“Tích tích...” Tiểu Linh bay ra ngoài không ngừng xoay quanh, rà quét từng con U linh lang, đang phân tích số liệu tìm kiếm Lang Vương..

Trong căn cứ có không ít người bị thương, có người bị U linh lang cắn xé chết thảm.

Mắt thấy một người ngã xuống đi, Mộc Phàm lập tức kéo cung bắn ra một mũi tên nhọn.

Hưu!

Một mũi tên nhọn xẹt ngang trời, nháy mắt xỏ qua từng con U linh lang, toàn bộ một mũi tên đều hạ gục hết, không có ngoại lệ.

“Chủ nhân, phát hiện Lang Vương.”

Đột nhiên Tiểu Linh nhanh chóng bay trở về, lập tức chiếu ra một hình ảnh, thấy được nơi U linh lang vương ẩn giấu.

Đó là trên một dãy tòa nhà cao, bốn phía có nhiều U linh lang canh gác, ở giữa có một con U linh lang hình thể khổng lồ màu tím, cả người bao trùm một tầng vảy tím.

Trên đỉnh đầu nó còn có hai cái sừng đen nhánh, một đôi mắt lạnh nhạt, tàn nhẫn, khát máu, mang theo một chút linh tính.

“Tìm được ngươi rồi.”

Hai mắt Mộc Phàm trừng thẳng, kéo cung ngưng tụ ra mũi tên nhọn, bỗng nhiên xoay người khóa chặt mục tiêu là Lang Vương ở trên tòa nhà cao ở phía xa xa.

Vụt!

Lang Vương bỗng nhiên xoay người, một đôi mắt màu tím nhìn lại, nó vừa khóa chặt Mộc Phàm đã nhận ra nguy hiểm mãnh liệt.

Hưu!

Mộc Phàm buông tay, mũi tên nhọn xé không khí, trong bóng đêm tạo ra một đường cong, ngay lập tức tới trước mặt Lang Vương, sát khí lạnh thấu xương.

Chương 129: Có làm được không a?

Oanh!

Một tiếng vang lớn lan truyền trong bóng đêm, ánh lửa bừng lên tận trời, một vụ nổ mạnh kinh động tất cả mọi người trong căn cứ bao gồm cả bầy sói.

“Đó là gì?”

Không ít người nhìn thấy vụ nổ mạnh trên tòa nhà cao trong phế tích, nơi đó có ánh lửa bùng cháy, mười mấy con U linh lang bị nổ thành mảnh vụn.

Trong căn cứ, trung đội trưởng bắn chết chết một con U linh lang, giương mắt nhìn lên, tức khắc kinh ngạc.

“Ngao ô...”

Trên tầng cao nhất của phế tích, một con Lang Vương vọt ra, vảy màu tím trên người rách nát, chảy ra máu màu xanh đậm.

“Lang Vương?” Sắc mặt trung đội trưởng khẽ đổi.

Nhưng rất nhanh liền nhận ra chuyện gì, có người đang công kích Lang Vương, hắn kinh ngạc nhìn về phía bên kia, đúng lúc thấy một bóng người kéo cung.

“Là hắn, Mộc Phàm.” Trung đội trưởng cảm thấy bất ngờ, ngạc nhiên nhìn thanh niên kéo cung trong bóng đêm, bắn chết từng con U linh lang.

Mà Lang Vương kia một đường chạy như bay, từ tầng cao nhất nhanh chóng hướng về phía Mộc Phàm, muốn giết chết hắn.

“Không chết sao?” Mộc Phàm cũng bất ngờ, một mũi tên không thể xử lý con Lang Vương này.

Thật ra là mấy con hộ vệ bên cạnh đã liều chết bảo hộ Lang

Vương mới giúp nó tránh thoát một kiếp, bởi vậy chọc giận Lang Vương.

Nhìn Lang Vương xông tới, Mộc Phàm cười lạnh, chỉ là một con Lang Vương cấp tông sư mà thôi, vừa rồi may mắn tránh được.

Nó không chạy trốn ngược lại xông tới, quả thực chính là tìm chết.

Mộc Phàm nhanh chóng kéo cung, đồng thời ngưng tụ ba mũi tên nhọn, nhanh xác định mục tiêu là Lang Vương đang nhanh chóng vọt tới.

“Trung!”

Mộc Phàm quát một tiếng, nhẹ buông tay, ba mũi tên nhọn gào thét, phá không mà đi, ba tia sáng cắt qua màn đêm bắn về phía Lang Vương.

Mũi tên nhọn bay nhanh đến mức tận cùng, mắt thấy Lang Vương sắp bị bắn chết, nhưng chung quanh lại có mười mấy con U linh lang nhào lên.

Phốc!

Mũi tên nhọn đâm vào cơ thể, oanh một tiếng, mười mấy con U linh lang vỡ thành thịt nát, chết thảm tại chỗ, Lang Vương lại được bảo hộ một lần nữa tránh thoát một kiếp, vọt tới gần.

Nhìn Lang Vương không lồ với đỉnh đầu có hai cái sừng, Mộc Phàm thu hồi chiến cung, bước ra, trực tiếp nhảy lên ngăn đón.

“Diêm Vương tam điệp thủ!”

Mộc Phàm quát, nắm tay đánh ra ba kích liên tiếp, nháy mắt nện vào đầu Lang Vương, hai bên va chạm trên không trung.

Một tiếng vang lớn, thân hình Lang Vương bay ra xa đâm nát mấy tòa nhà, trong bụi mù có thi thể một con Lang Vương không đầu nằm ở nơi đó, không nhúc nhích.

Mộc Phàm rơi xuống, nhìn Lang Vương đã chết do bị đánh nổ đầu.

Đại tông sư mà thôi, một quyền liền thu phục, nếu vừa rồi không có bầy sói liều chết bảo hộ, nó đã bị bắn chết, đáng tiếc chung quy vẫn kém một chút.

Rõ ràng có thể chạy trốn, một hai cứ phải xông tới giết Mộc Phàm, lại không nghĩ rằng tự chôn vùi chính mình.

“Ngao ô...”

Lang Vương vừa chết, toàn bộ bầy sói tức khắc hoảng loạn, rất nhiều U linh lang khủng hoảng lui về phía sau, từng con gầm nhẹ thối lui.

Chúng nó sợ, Lang Vương vừa chết liền sinh ra rối loạn, đã không có Lang Vương lãnh đạo căn bản không có một chút biểu hiện của quần thể.

Bầy sói mất đi Lang Vương rõ ràng xôn xao hỗn loạn, rất mau từng con U linh lang quay đầu nhảy, hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Chỉ trong chớp mắt, đám U linh lang biến mất sạch sẽ, chỉ để lại đầy thi thể.

Bầy sói này sẽ mau chóng sinh ra Lang Vương mới, nhưng không phải hiện tại, chúng nó đã bị Mộc Phàm trấn trụ, bỏ chạy tán loạn.

Nguy cơ của căn cứ được hóa giải.

“U linh lang lui rồi.”

Trong căn cứ, sự kinh hoàng của mọi người cuối cùng cũng dần tan, nhóm chấp pháp giả nhẹ nhàng thở ra, xem như vượt qua tối nay.

Ở bên ngoài thành lập căn cứ rất nguy hiểm, cần phải vượt qua mấy ngày yêu thú tập kích, chỉ có vượt qua thì những yêu thú khác mới không dám tới gần nơi này.

Hiện tại, căn cứ mới tu sửa ngày đầu tiên, U linh lang đột kích phá hư, lại bị đánh đuổi, Lang Vương đều đi đời nhà ma, chắc chắn khoảng thời gian tiếp theo sẽ khôngcó yêu thú dám tới.

Nhìn bầy sói thối lui, Mộc Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng mình có thể giết được nhưng số lượng quá nhiều, nếu toàn bộ đều nhảy vào trong căn cứ chắc chắn sẽ gây thương vong rất lớn.

Chạy tứ tán là kết quả tốt nhất.

Kịch!

Hắn từ tầng cao nhất nhảy xuống, đi hướng tới căn cứ tạm thời.

Trước căn cứ, tên trung đội trưởng kia đầy kích động đi lại nghênh đón Mộc Phàm, trong mắt mang theo một sự kinh ngạc cảm thán.

“Mộc Phàm, không nghĩ tới là ngươi.”

Trung đội trưởng cảm khái nói, căn bản không nghĩ tới là Mộc Phàm.

Hơn nữa thực lực của hắn mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của mọi người, căn bản không thể tin được học sinh trung học trước kia có thực lực kinh người như thế.

Mộc Phàm cười, chào hỏi: “Ngô trung đội trưởng, đã lâu không gặp, lần trước còn phải đa tạ ngươi hỗ trợ.”

Hắn nói tới chính là lần gặp được đám lưu manh Hổ sa, người giải quyết chính là Ngô Thiệu trung đội trưởng này.

“Khách khí.” Ngô Thiệu cười cười đi tới, hai người vai sát vai đi vào căn cứ.

Người xung quanh sôi nổi nhìn hắn mỉm cười gật đầu, mọi người xem như nhận biết Mộc Phàm, chỉ là trước kia không biết Mộc Phàm cường đại như vậy.

Hiện tại đã thấy nên mọi người ở đây đều khâm phục, kinh ngạc cảm thán.

“Sao Võ đội trưởng không ở nơi này?” Mộc Phàm vừa đi vừa hỏi.

Ngô Thiệu lắc đầu thở dài nói: “Võ đội phụ trách xây dựng mấy căn cứ tạm thời khác, hiện tại vội đến chân không chạm đất đây.”

“Bên trên không có người sao, vì sao chỉ phái các ngươi tới đây?” Mộc Phàm có chút khó hiểu.

Chỉ thấy Ngô Thiệu cười khổ lắc đầu: “Không đủ nhân viên a, ngươi cho rằng bên trên không muốn phái thêm người tới đây sao, nói thật cho ngươi biết, không có ai phù hợp để phái đi, chỉ có đội chấp pháp chúng ta.”

“Không có ai, sao lại như vậy?” Mộc Phàm kinh ngạc, rất khó hiểu.

Bên trên không có người, đùa cái gì vậy, các quân đoàn đâu?

Có lẽ nhìn ra điều hắn suy nghĩ, Ngô Thiệu thở dài nói: “Chắc ngươi cũng đoán được, chín quân đoàn của khu quy hoạch thật ra không ở địa cầu, bọn họ đi trấn thủ các phòng tuyến.”

“Nơi đó mới gọi là thảm thiết, chờ ngươi có cơ hội đi sẽ biết, nơi chúng ta chỉ là hậu phương.”

Nói đến đây, Ngô Thiệu có vẻ đau buồn, nói: “Ngươi ngẫm lại xem, hậu phương đều nguy hiểm như thế, những quân đoàn kia ở tiền tuyến gian nan đến mức nào?”

Mộc Phàm ngây ngẩn, bây giờ mới thật sự biết tình cảnh cực kỳ nguy hiểm của nhân loại trước mắt.

Các quân đoàn khu quy hoạch toàn đều ở tiền tuyến, ngăn chặn nguy cơ chính, nhưng hậu phương đã nguy hiểm như thế này thì tiền tuyến lại thảm thiết đến mức nào?

Trách không được khu thứ tám thành lập căn cứ đều yêu cầu chấp pháp giả tiến đến bảo hộ, hoàn toàn là vì không có bao nhiêu nhân lực để điều động.

“Tiền tuyến căng thẳng, có đôi khi chúng ta cũng sẽ bị điều động, các học sinh cao giáo thường sẽ bị chiêu mộ, ngươi nói thảm hay không?”

“Nếu tiền tuyến hỏng mất, chúng ta đây sẽ đối mặt với tình cảnh như cuộc chiến Thiên trụy ba trăm năm trước, thậm chí càng thảm thiết, càng đáng sợ hơn.”

“Một khi thất thủ, toàn bộ văn minh nhân loại trên địa cầu sẽ bị hủy diệt.”

Nghe đến đây, Mộc Phàm đã hiểu tình huống cơ bản, nhớ tới trong học viện Thanh Bắc không có nhiều học sinh lắm.

Lúc này mới biết không phải không có nhiều học sinh mà là một bộ phận đã bị chiêu mộ đi tiền tuyến.

“Thì ra là thế, ta đã hiểu rồi.” Mộc Phàm gật gật đầu, tâm tình có chút nặng nề.

Trước mắt tuy rằng nhân loại thành lập một đám khu quy hoạch nhưng còn không có giải quyết nguy cơ thật sự, địa cầu vẫn trong tình huống nguy hiểm.

Không nói xa xôi, hậu phương đã nguy hiểm thế này, Mộc Phàm khó có thể tưởng tượng tình cảnh nơi tiền tuyến.

“Ai, cống năng lượng bị hủy.”

Đi vào căn cứ, nhìn cống năng lượng bốn phía bị hủy, vòng bảo hộ đã bị phá một mảng lớn.

Mộc Phàm nhìn xung quanh hỗn loạn, chợt nghĩ sao không thử bố trí trận pháp ở chỗ này, xem như một loại luyện tập thử nghiệm.

“Trung đội trưởng, các ngươi có tài liệu bày trận hay không?”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Ngô Thiệu nghe xong sửng sốt, kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, hỏi: “Ngươi hỏi cái này làm gì, có thì có, đội chấp pháp thường xuyên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, tồn kho một ít tài liệu bày trận nhưng không có trận pháp sư a.”

“Trận pháp sư của khu thứ tám gần như toàn bộ đều đi tiền tuyến.”

“Hơn nữa, trận pháp sư trong các trường học lớn cũng không thể động đậy, bởi vì bọn họ phải tọa trấn mắt trận của khu thứ tám, không dễ rời đi.”

Nghe giải thích, Mộc Phàm liền hiểu vì sao khu thứ tám không phái người tới tu sửa trận pháp, không phải không muốn mà là không có người để phái tới đây.

Luyện đan sư thưa thớt, luyện khí sư hiếm thấy, trận pháp sư càng khó cầu, cho nên nhân loại trước mắt cực kỳ khan hiếm nhân tài ở các lĩnh vực này.

“Có lẽ ta có thể hỗ trợ.”

Mộc Phàm đề nghị, nhìn Ngô Thiệu, hắn nghe xong ngẩn ra.

“Ngươi biết bố trí trận pháp?” Ngô Thiệu trừng to hai mắt, như không thể tin được.

Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Biết, mới học ở Thanh Bắc, còn chưa từng bố trí thử, nhưng hẳn là không có vấn đề gì.”

“...”

Ngô Thiệu có chút dở khóc dở cười, thì ra là vừa học, dù là học đồ, muốn bố trí một trận pháp phòng ngự cho căn cứ cũng khó như lên trời a.

Ngươi cần phải có tài liệu, còn phải có kinh nghiệm mới được.

Mộc Phàm chỉ là một học sinh mới vừa vào Thanh Bắc, có làm được không a?

Chương 130: Cấp đại sư

“Ta liên lạc với Võ đội trưởng xin chỉ thị.”

Ngô Thiệu chỉ cười khổ đáp lại một tiếng, không tin tưởng Mộc Phàm, mới vừa đi Thanh Bắc có thể học được gì a, trận pháp không phải nói học được thì sẽ học được.

Cho nên hắn chỉ trả lời cho có, cũng không để ở trong lòng, Mộc Phàm cũng đã nhìn ra, bất đắc dĩ cười cười cũng không có để ý.

Đổi lại là hắn cũng không có khả năng tin tưởng, nếu không có hệ thống thật sự không có khả năng làm được chuyện này.

“Ký chủ, ngươi chỉ cần nạp tiền, lĩnh ngộ trận pháp tới cấp bậc đại sư là có thể nhẹ nhàng bố trí trận pháp cỡ lớn.”

Hệ thống đột nhiên nói một câu làm Mộc Phàm ngẩn người.

“Nhưng ta không có tài liệu a?” Mộc Phàm có chút câm nín.

Ai ngờ hệ thống lại trả lời: “Ký chủ thật kém, cấp đại sư có thể dùng máu yêu thú phối hợp một ít kết tinh năng lượng đặc thù là để bố trí trận pháp, thậm chí khi ký chủ lĩnh ngộ đến cấp tông sư thì có thể hư không khắc hoạ, trống rỗng vẽ ra một cái trận pháp.”

“Thật sự lợi hại như vậy sao?” Mộc Phàm kinh ngạc, có chút khó tin.

“Không sai, cấp đại sư đã có thể ứng dụng trong chiến đấu, nếu lĩnh ngộ trận pháp đến cấp tông sư có thể tuỳ ý khắc hoạ một cái hư không trận văn, giết địch đơn giản như ăn cơm uống nước.”

Lời hệ thống giải thích, làm hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, vốn tưởng rằng trận pháp chỉ dùng để phòng thủ, không nghĩ tới thế mà còn có thể trực tiếp dùng để chiến đấu.

Ngẫm lại cũng rất bình thường, lĩng ngộ trận pháp tới cực hạn, tuỳ ý vung tay, thiên địa vạn vật đều có thể làm trận, giết địch chỉ là một bữa ăn sáng.

“Vậy còn chờ cái gì, nạp tiền, tăng lĩnh ngộ trận pháp tới cấp đại sư.”

Mộc Phàm nén kích động, dứt khoát nạp tiền, muốn tăng cấp bậc lĩnh ngộ trận pháp.

“Đinh, cấp bậc lĩnh ngộ trận pháp trước mắt là nhập môn, tăng lên sơ cấp: năm mươi vạn, trung cấp: năm trăm vạn, cao cấp: năm ngàn vạn, cấp đại sư: năm trăm triệu, tổng cộng năm trăm triệu năm trăm năm mươi lăm ngàn vạn.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm đau lòng a, lại mất hơn năm trăm triệu, mới gom từ chỗ lão già được một tỷ giờ lại mất một nửa.

Càng không đề cập tới thăng lên cấp tông sư, cần ước chừng năm tỷ, cấp truyền kỳ chừng năm mươi tỷ, cấp sử thi năm trăm tỷ, cuối cùng là cấp thần thoại năm ngàn tỷ.

Ong!

Một lực lượng kỳ dị vọt tới, hỗn hợp tin tức bàng bạc, vô số tinh tuý trận pháp dũng mãnh tiến vào tâm thần, in dấu vào linh hồn.

Đây là vô số lý giải, huyền ảo của trận pháp, người bình thường muốn lĩnh ngộ không chỉ cần thiên phú, còn cần tốn vô số thời gian, tinh lực học tập mới có thể làm được.

Nhưng Mộc Phàm dưới sự giúp đỡ của hệ thống trong giây lát gian liền nắm giữ tri thức khổng lồ mà người khác học tập lĩnh ngộ mấy chục, mấy trăm năm đều không nhất định có thể nắm giữ.

Đáng sợ nhất chính là hắn lĩnh ngộ tri thức trận pháp toàn diện, là quy tắc chung của trận pháp, không ngừng dung nhập trong đó, như chính mình đã lĩnh ngộ mấy chục, mấy trăm năm.

Biến hoá trong nháy mắt, Mộc Phàm liền nắm giữ tinh tuý trận pháp cấp đại sư, hoàn toàn lĩnh ngộ, hóa thành tri thức của chính mình.

“Thì ra đây là sự huyền diệu của trận pháp.” Mộc Phàm như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Ánh mắt lập loè từng tia sáng kỳ dị, giống như nhìn thấy vô số trận văn đan xen ngang dọc.

Lĩnh ngộ trận pháp đến cấp đại sư, Mộc Phàm nhìn thế giới trở nên khác biệt, toàn bộ thế giới tràn ngập vô số huyền ảo.

Tóm lại một pháp thông vạn pháp thông, tăng lĩnh ngộ đối với trận pháp khiến cho hắn có cảm giác kỳ diệu khi lĩnh ngộ những thứ khác, lập tức càng hiểu sâu hơn.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ lĩnh ngộ đột phá Luyện khí thuật sơ cấp, trung cấp.”

Hai tiếng nhắc nhở liên tiếp truyền đến, Mộc Phàm từ trong trạng thái kỳ diệu tỉnh lại, trên mặt có chút vui vẻ.

Mộc Phàm lẩm bẩm: “Thì ra đây là cảm giác ngộ đạo, thật kỳ diệu, hệ thống, có phải ta không cần nạp tiền vẫn có thể tăng Luyện khí thuật đến cấp đại sư hay không?”

“Đương nhiên có thể, căn cứ theo tính toán số liệu hiện tại, muốn lĩnh ngộ Luyện khí thuật đến cấp đại sư, ký chủ phải tốn ít nhất ba năm mới có thể làm được.”

Lời hệ thống nói khiến Mộc Phàm có chút xấu hổ.

Nói là một pháp thông vạn pháp thông, thật ra cách xa vạn dặm a, không có hệ thống ngươi vĩnh viễn là dân thường.

“Ba năm, tạm thời như vậy đi, hệ thống, trước giúp ta tăng Luyện dược thuật lên tới cao cấp.” Mộc Phàm cắn răng lựa chọn tăng cấp Luyện dược thuật.

Lần này bởi vì lĩnh ngộ trận pháp nên Luyện khí thuật liên tiếp đột phá hai cấp bậc, Luyện khí thuật tới trung cấp rồi, nếu muốn tiếp tục nhanh chóng đột phá vẫn có cơ hội.

“Đinh, tăng cấp Luyện dược thuật, sơ cấp: năm mươi vạn, trung cấp năm trăm vạn, cao cấp năm ngàn vạn, tổng cộng năm ngàn năm trăm năm mươi vạn.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm lại đau lòng, bốc hơi thêm một mớ tiền, hơn vừa mới bốc hơi hơn năm trăm triệu, bâu giờ trên người chỉ còn khoảng bốn trăm triệu a.

Không đủ tăng Luyện dược thuật lên tới cấp đại sư, chỉ có thể từ từ thôi.

Sau tiếng nhắc nhở của hệ thống, não Mộc Phàm nổ vang, như sức mạnh to lớn tác động tới.

Ngay sau đó một luồng thông tin bàng bạc dũng mãnh tiến vào, không ngừng dung nhập vào linh hồn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Mộc Phàm lại một lần nữa tăng Luyện dược thuật lên tới cao cấp, có thể xem như một tên luyện đan sư cao cấp.

“Muốn hôn mê.” Mộc Phàm tỉnh lại, cảm giác đầu nặng nề.

Lần đột phá này khiến não chịu tải nhiều, cảm giác có chút khó tiêu.

Mộc Phàm lắc lắc đầu, cười khổ, thầm nghĩ một lần không thể nhồi nhét vào quá nhiều, nếu không có thể đứt bóng a.

Chờ một hồi, Mộc Phàm trở lại bình thường, nhưng cảm giác rất khác biệt.

Luyện đan sư cao cấp, đại sư trận pháp, Luyện khí sư trung cấp, ba loại hệ thống không ngừng giao hoà, va chạm.

Chuyện này làm cho Mộc Phàm có điều ngộ ra, cảm giác chỉ cần không ngừng lĩnh ngộ lẫn nhau, có khả năng gia tăng tốc độ lĩnh ngộ cho từng loại.

Mộc Phàm phỏng đoán, đã có tri thức luyện khí, trận pháp hỗ trợ lẫn nhau, đột phá đại sư luyện khí có lẽ cũng không cần quá lâu, thậm chí có khả năng không cẩn thận liền lĩnh ngộ.

“Trận pháp, luyện khí, hai bên có một chút tương quan, có lẽ có thể song song đột phá.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, hoàn toàn sắp xếp lại hai hai luồng tri thức khổng lồ trong đầu.

Tri thức trận pháp, luyện khí tràn ngập trong não khiến ánh mắt hắn không ngừng lấp lánh.

“Tiểu Linh, canh gác giúp ta, ta muốn khắc hoạ trận văn.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, nói xong đi ra ngoài căn cứ, bắt đầu chuẩn bị khắc hoạ trận văn.

Đầu tiên hắn từ không gian chứa đựng của hệ thống lấy máu Hàn băng thứ xà cấp Siêu phàm ra, dùng máu của loại dị thú cường đại này làm tài liệu khắc hoạ trận văn.

Chỉ thấy mình Mộc Phàm ở ngoài căn cứ, lấy tám hướng làm cơ sở, mỗi vị trí khắc hoạ một đám trận văn phức tạp, mỗi trận văn lại do vô số vệt hoa văn tạo thành.

Mỗi một vệt hoa văn, đều là dùng máu Hàn băng thứ xà để vẽ, trên mặt đất ngưng kết thành những sợi tơ, cấu thành một cái trận văn phức tạp.

Trên mặt trận văn tản ra hàn khí cường đại, phối hợp với băng tinh làm mắt trận, cấu thành một trận pháp hoàn chỉnh.

Tám phương hướng, khắc hoạ tám trận pháp độc lập, sau đó lại xây dựng một cái trận pháp trung tâm, kết nối lẫn nhau, hình thành một trận pháp cỡ lớn.

Mộc Phàm tính toán khắc hoạ trận pháp cỡ lớn, Hàn băng trận, có thể dẫn động năng lượng từ băng tinh trong tám trận pháp nhỏ hơn, cấu thành một quầng sáng hàn băng, hình thành phòng ngự.

Một khi có yêu thú xâm nhập, lập tức sẽ bị quầng sáng hàn băng trực tiếp đóng băng, trừ phi thực lực cường đại hơn con Hàn băng thứ xà kia.

Nhưng Hàn băng thứ xà có thực lực Siêu phàm đỉnh phong, muốn vượt qua cần phải là yêu thú cấp bậc Nhập thánh.

Cho nên trận pháp này rất cường đại, nhưng tiêu hao rất lớn, mỗi

một trận pháp ở tám hướng đều nạm mười khối băng tinh.

Trận pháp trung tâm nạm chín mươi chín khối băng tinh làm mắt trận mới đủ để phối hợp với tám trận pháp xung quanh tạo thành quầng sáng phòng ngự.

Toàn bộ trận pháp có thể vận hành ba năm, đương nhiên nếu yếu thú cường đại đánh tới có khả năng sẽ tiêu hao nhanh hơn.

“Hàn băng trận, lên!”

Ở trung tâm căn cứ, chỉ nghe một tiếng hét lớn, mọi người chưa kịp phản ứng liền cảm giác mặt đất chấn động, từng đường sọc trắng xanh lạnh thấu xương hiện lên, lan tràn trên mặt đất, nhanh chóng nối tiếp thành một cấu trúc khổng lồ phức tạp.

Oanh!

Tiếp theo, từng cột sáng từ tám hướng vọt lên, đan chéo trong bóng đêm, dần dần hợp thành một quầng sáng sáng hoàn chỉnh.

Toàn bộ quầng sáng bao trùm căn cứ, hình thành trận pháp phòng ngự cường đại, tất cả mọi người bị cảnh tượng trước mắt hù doạ.

Bao gồm các thành viên đội chấp pháp đang dọn dẹp, một đám dại ra, đứng ở nơi đó, hoàn toàn ngốc rồi.

“Trận pháp, sao có thể?”

Ngô Thiệu chấn động nhìn quầng sáng trước mắt, hàn khí tản ra, có thể cảm nhận rõ được sự cường đại của quầng sáng này.

Trong lòng hắn thật sự rất chấn động, nhìn trung tâm trận pháp có một người đang đứng mới hiểu được là ai bày ra trận này.

Thật sự là Mộc Phàm bố trí trận pháp cường đại này, thật không thể tin nổi.

“Xong, lần đầu bày trận, cảm thấy hài lòng a.”

Hoàn thành bố trí, Mộc Phàm hài lòng với kiệt tác này lúc này, gật gật đầu, trong lòng có càng nhiều lĩnh ngộ cùng lý giải.

Lần đầu bày trận thành công, khiến Mộc Phàm có lòng tin đối với bản thân hơn.

Đương nhiên, tài liệu có hạn, chỉ bố trí một cái Hàn băng trận, lực phòng ngự có hạn, cho nên cũng không phải là quá hài lòng.

“Ngô trung đội trưởng, ta còn có việc đi trước, nơi này giao cho các ngươi xử lý.”

Mộc Phàm chào hỏi, không chờ đối phương đáp lại liền trực tiếp xoay người rời khỏi căn cứ này, chỉ để lại Ngô Thiệu đang dại ra cùng trăm người đang nhìn quầng sáng mà phát ngốc.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu hoan hô, nơi này đã có trận pháp bảo hộ.

Chương 131: Căn cứ, có người sao?

-

Trong bóng đêm có một bóng người cấp tốc bay vút đi.

Nhìn kỹ thì người này đúng là Mộc Phàm, đang trên đường đi tới một căn cứ gieo trồng dược liệu của Mộc gia ở bên ngoài.

Chuyện căn cứ này bị hủy hoại ẩn giấu rất nhiều điểm đáng ngờ.

Mộc Phàm cảm thấy một căn cứ bị hủy trừ do yêu thú cường đại gây ra, chắc chắn bên trong xuất hiện vấn đề, nếu không không có khả năng bị hủy diệt nhanh như vậy.

Huống chi Mộc gia hao tiền của mua sắm tài liệu, mời trận pháp sư tới bố trí xây dựng một cái căn cứ, sức phòng ngự bình thường vẫn phải có.

Nhưng hiện tại đã bị hủy triệt để, nghe lão già nói bên trong có một yêu thú siêu cấp chiếm lấy, không biết cấp bậc, thực lực của nó.

Dù sao người phái tới chỉ có một ít may mắn sống sót trốn trở về, còn bị trọng thương, tình huống căn cứ được bọn họ báo cáo lại.

Nơi đó đã bị hủy diệt hoàn toàn, bị yêu thú phá hư hết.

Nhưng Mộc Phàm cũng không tin, thậm chí hắn hoài nghi có phải người nó nói dối hay không?

Bụp!

Mộc Phàm một bước bay lên không, dẫm đất bay nhảy, rất nhanh hắn dừng lại trên một ngọn đồi nhỏ.

Hắn đứng ở nơi đó nhìn ra xa, bóng đêm không ngăn cản được tầm mắt của hắn, tới cấp độ này thì đêm tối cũng không khác ban ngày.

“Đó chính là căn cứ gieo trồng của Mộc gia sao?”

Ở phía trước không xa, có một tòa căn cứ xây dựng trong một sơn cốc.

Sơn cốc: Hang núi — Khe núi, khoảng giữa hai ngọn núi.

Cửa vào ở trước sơn cốc, có cửa kim loại lớn đóng chặt, còn có trận pháp phòng ngự bảo hộ che giấu, người bình thường rất khó phát hiện.

Căn cứ này Mộc gia hao phí rất nhiều tiền và công sức xây dựng.

Xây dựng căn cứ gieo trồng, không phiền phức như tu sửa khu quy hoạch, nhưng cũng không phải dễ dàng làm được.

Nhưng tới gần nơi đây, Mộc Phàm liền cảm giác được một chút khác thường.

Cửa vào ăn cứ vẫn hoàn chỉnh, hơn nữa còn có quầng sáng năng lượng, hiển nhiên là không bị phá hư.

“Không phải nói bị phá hư sao?” Mộc Phàm nheo mắt, âm thầm kinh ngạc.

Cửa vào cũng không bị phá hư, chỉ có lưu lại dấu vết bị tấn công, có dấu chân yêu thú lưu lại.

Còn sót lại một hơi thở mạnh mẽ, thật sự từng có yêu thú tới đây.

Nhưng không phải nói căn cứ đã bị phá hư, người bên trong đều chết sạch sao?

Vì sao nhìn thấy không phải vậy, chẳng lẽ lão già gạt ta, hoặc là lão cũng bị lừa, căn cứ cũng không có bị phá hư?

“Xem ra quả nhiên có điều mờ ám.”

Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, thân ảnh nhoáng lên lặng yên ẩn núp đi qua.

Cửa vào căn cứ có giám sát, xung quanh còn có các thiết bị giám sát, nhưng Mộc Phàm ẩn núp cũng không bị phát hiện.

Hắn lặng yên đi tới trước cửa vào căn cứ.

Lại còn có trận pháp phòng ngự bảo hộ để báo động, một khi có người xâm nhập liền sẽ phát ra cảnh báo.

Nhưng trận pháp nơi này cũng không thể ngăn cản Mộc Phàm, hắn vừa mới lĩnh ngộ trận pháp tới cấp đại sư, nếu bị một cái trận pháp nhỏ nhoi ngăn lại còn lăn lộn thế nào?

Chỉ thấy Mộc Phàm nhìn trận pháp nơi này, khóe miệng nhếch lên, vẽ vài trận văn ở trên người, tiếp theo cả người lặng yên không một tiếng động xuyên qua.

Hắn xuyên qua quầng sáng của trận pháp bảo hộ, không có kinh động bất cứ thứ gì, càng không có kích phát cảnh báo, thậm chí thiết bị cảnh báo trên cửa kim loại cũng không có một chút động tĩnh.

Bước qua cửa vào căn cứ, Mộc Phàm tiến vào bên trong, lặng yên núp ở một góc.

Lần đầu tiên tới đây, hắn lặng yên quan sát căn cứ này.

Nói là căn cứ nhưng thật ra là khai phá một sơn cốc thành một khu vực gieo trồng, bên trong gieo trồng các loại dược liệu.

Bởi vì đất đai ở nơi này phì nhiêu, hơn nữa có một loại năng lượng đặc thù hội tụ ở đây, làm nơi đây trở thành một khu vực tốt để gieo trồng.

Toàn bộ căn cứ có mấy trăm cái dược điền, gieo trồng các loại dược liệu.

Ở chỗ này còn có một ít kiến trúc đơn giản, có vòng bảo hộ, làm một loại phòng hộ cho dược điền.

Những thứ này đều hoàn chỉnh, không bị hư hại chút nào, người nói căn cứ đã luân hãm, bị yêu thú phá hủy chiếm đóng chắc chắn có vấn đề.

Quan trọng nhất chính là Mộc Phàm thấy được không ít người ở nơi đây, một đám không mặc trang phục đặc trưng cho nhân viên

Mộc gia.

Trên quần áo cũng không phải in biểu tượng của Mộc gia, mà là một nhà khác.

“Lạc gia sao?” Mộc Phàm nheo mắt lại, nhìn mười mấy người đang tuần tra quanh căn cứ.

Trên ngực trái của người này có một cái biểu tượng, đúng là biểu tượng của Lạc gia, biểu tượng của Mộc gia là một gốc cỏ ba lá, còn Lạc gia là một giọt nước, phía dưới là một gốc dược thảo.

Hai nhà đều làm dược liệu, là đối thủ cạnh tranh, không nghĩ tới Lạc gia thế mà chiếm lấy một căn cứ dược liệu của Mộc gia.

Điều này làm cho Mộc Phàm kinh ngạc, vì sao Lạc gia có thể dễ dàng lấy mất một căn cứ gieo trồng của Mộc gia, trong chuyện này có bao nhiêu phản đồ của Mộc gia hỗ trợ?

Nếu không thì không thể giấu giếm được mọi người, thậm chí chế tạo tin tức giả, khiến gia chủ Mộc gia cũng tin tưởng, chẳng hay biết gì.

Trong chỗ sâu nhất của căn cứ có mấy kiến trúc, nơi đó là nơi nhân viên nghỉ ngơi.

Mộc Phàm lén đi qua, nhìn từng mảnh dược điền, bên trong gieo trồng nhiều dược liệu số, có đã có thể thu thập.

Hắn không để ý tới mà lẻn vào bên trong chỗ sâu căn cứ.

“Các ngươi nói xem, khi Mộc gia biết tin tức thật sự có thể bị tức chết hay không?”

Mới vừa lẻn vào, liền nghe thấy bên trong truyền ra một giọng nói, mang theo một chút hài hước cùng châm chọc.

Mộc Phàm lặng yên tới gần.

Chỉ nghe một giọng nói khác: “Biết lại như thế nào, nơi này đã bị chúng ta chiếm lấy, thành sản nghiệp của Lạc gia.”

“Lạc gia cũng không phải là Mộc gia có thể so sánh, phải biết rằng thiếu gia sắp đính hôn với Tiêu gia, một khi bám vào Tiêu gia, Lạc gia chúng ta có thể bắt đầu chiếm giữ sản nghiệp đan dược.”

Mộc Phàm lặng yên nhìn, người nói chuyện chính là một tên nam tử trung niên, vẻ mặt kiêu căng đắc ý.

Đây là một vị quản sự mà Lạc gia phái tới, phụ trách căn cứ này.

Chỉ thấy một nam tử khác mở miệng, hắn cười lạnh nói: “Mộc gia chết cũng không thể tưởng tượng được chúng ta sẽ lợi dụng yêu thú chiếm lấy căn cứ này.”

“Một đám ngu xuẩn mà thôi, làm sao biết được những yêu thú kia là Lạc gia chúng ta nuôi dưỡng, là do đại thiếu gia mang về từ dị vực.”

Vừa nghe người nọ nói, Mộc Phàm kinh ngạc.

Thì ra siêu cấp yêu thú kia là do đại thiếu gia Lạc gia mang về từ dị vực.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất bực bội, Lạc gia đè tới trên đầu Mộc gia, lại còn cầm đi một căn cứ dược liệu.

“Thiếu gia chúng ta chính là thiên tài, không giống như bên Mộc gia, nghe nói người thừa kế Mộc gia chỉ là một phế vật.”

“Còn không phải sao, Mộc gia sớm muộn gì cũng bị Lạc gia chúng ta thâu tóm.”

Mấy người vừa nói vừa cười, không biết Mộc Phàm ẩn giấu ở gần đang nở một nụ cười lạnh lẽo.

“Nga, ta ngược lại muốn gặp tên gọi là thiên tài trong miệng các ngươi một lần.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, mấy người ở đây sợ tới mức dựng tóc gáy, bỗng nhiên đứng dậy cảnh giác nhìn quanh.

“Ngươi là ai?”

“Người nào, dám xâm nhập căn cứ Lạc gia?”

Năm người đồng thời cảnh giác nhìn một thanh niên chậm rãi đi tới, vẻ mặt có chút phẫn nộ cùng kinh hãi.

Có người lặng yên không một tiếng động xông vào.

“Căn cứ của các ngươi sao?”

Mộc Phàm cười, cười rất lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hai người trong đó.

Hai người kia trong nháy mắt thấy Mộc Phàm liền nhịn không được lộ vẻ hoảng sợ.

Bởi vì hai người đúng là người Mộc gia, hiện tại lại phản bội Mộc gia, cam nguyện trở thành chó săn cho Lạc gia, tính kế Mộc gia.

“Thiếu, thiếu gia?”

Hai người hoảng sợ không thôi nhìn Mộc Phàm, như gặp quỷ.

“Phản đồ, đáng chết!”

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ tay lên, liền thấy hai luồng sáng tím chợt lóe rồi biến mất, trong khoảnh khắc đó, thân thể hai người kia bốc cháy.

“A... Thiếu gia tha mạng.”

“Chúng ta bị ép buộc.”

Hai người phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, chớp mắt đã bị ngọn lửa nuốt hết, thiêu thành tro tàn.

Toàn bộ quá trình không tới hai giây, hai người đã bị đốt thành tro, ba người còn lại hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

“Lên!”

Ba người liếc nhau, đồng thời quát lớn, rút vũ khí trực tiếp tấn công Mộc Phàm.

Chương 132: Lạc gia tính toán

Phanh phanh phanh...

Một tiếng trầm đục qua đi, ba người nằm trên mặt đất, miệng mũi trào máu, ngực bị lún vào, toàn bộ trọng thương.

Ba người hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, quả thực không thể tin được, tựa như gặp quỷ.

“Ngươi... Sao ngươi sao có thể?” Tên nam tử trung niên kia hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

Đây là phế vật Mộc gia sao, sao có thể có thực lực cường đại như vậy, không phải nói là phế vật tu luyện không nhập môn sao?

Vì sao vừa đối mặt liền khiến ba người bọn họ trọng thương, hơn nữa bọn họ còn là cao thủ Tiên thiên, có thể nghĩ Mộc Phàm đáng sợ cỡ nào.

Lời đồn là giả, bị lừa rồi.

Ba người sợ hãi nghĩ tới, lại thấy Mộc Phàm ngồi trước mặt bọn họ, không rên một tiếng nhìn ba người.

“Nói đi, các ngươi làm như thế nào mà chiếm được căn cứ này của Mộc gia?”

Mộc Phàm rất buồn bực, không nói tới tòa căn cứ này có phòng ngự cường đại còn có nhân viên thủ vệ.

Nhưng hiện tại lại bị Lạc gia nắm lấy, trừ vấn đề nội bộ, chắc chắn còn có điều gì đó không ai biết.

Ba người kia liếc nhau, thấp thỏm lo âu, giao lưu ánh mắt.

“Chúng ta sẽ không nói, ngươi bỏ ý định này đi.”

Trung niên cầm đầu kiên quyết nói.

Hô!

Hắn mới vừa nói xong, Mộc Phàm búng tay, một ngọn lửa màu tím dừng ở trên người hắn, nháy mắt bùng cháy.

Ngọn lửa bao vây lấy hắn, thiêu đốt.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, thê lương, hai người bên cạnh sợ hãi không yên.

Bọn họ trơ mắt nhìn trung niên nhân cầm đầu bị thiêu sống hóa thành tro tàn, toàn bộ quá trình chỉ trong một giây đồng hồ.

Mộc Phàm thu hồi ngọn lửa, lạnh nhạt nhìn hai người còn lại.

“Nói, hay vẫn là không nói?” Hắn không vội chút nào.

Hai người hoàn toàn bị dọa hỏng rồi, một tên hoảng sợ kêu to lên.

“Ta nói, ta nói, đừng giết ta.” Hai người rốt cuộc mở miệng.

Chỉ thấy một người lập tức nói: “Là đại thiếu gia của chúng ta, sau khi hắn từ dị vực trở về, mang về một con yêu thú cường đại.”

“Nhị gia Mộc gia các ngươi tìm thiếu gia chúng ta, hai người đạt thành hiệp nghị gì đó chúng ta không rõ ràng lắm, chỉ biết thiếu gia phái chúng ta tới tiếp nhận căn cứ này.”

Hai người bị Mộc Phàm dạo, sợ tới mức không ngừng nói ra những gì biết được.

Mộc Phàm lẳng lặng nghe, đã sớm kêu Tiểu Linh mở chức năng ghi hình, thu lại toàn bộ quá trình hai người nói.

“Toàn bộ sự tình chính là như vậy, chúng ta đã nói xong.”

“Ngươi, ngươi có thể thả chúng ta sao?”

Hai người nói xong cẩn thận nhìn Mộc Phàm, tràn đầy chờ mong.

Mộc Phàm cười, nói: “Ta chưa từng nói muốn buông tha các ngươi a, nếu là địch nhân, vậy phải diệt cỏ tận gốc.”

“Không...”

Hai người vừa nghe hoảng sợ kêu to, tiếp theo liền thấy thân thể tự dưng bốc cháy, trong nháy mắt ngọn lửa liền nuốt sống hai người, trong tiếng kêu thảm thiết hóa thành tro tàn.

Xử lý hai người kia xong, Mộc Phàm đứng lên, theo lời hai người vừa mới nói, trong căn cứ có ba mươi mấy tên hộ vệ Lạc gia.

Hộ vệ Mộc gia trước đó có một bộ phận nhỏ đầu phục Lạc gia, trừ bỏ hai người cầm đầu đều bị bí mật giết chết.

Mà người chủ yếu gia nhập Lạc gia là người của Nhị gia Mộc gia, Mộc Thượng.

Gia hỏa này, ăn cây táo, rào cây sung, thế mà liên hợp với Lạc gia hại gia tộc mình, mục đích chính là vì hạ bệ Mộc Hùng để dễ thượng vị.

“Lạc gia đại thiếu, Lạc Thiếu Minh?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, từ trong miệng hai người biết được vị đại thiếu gia Lạc gia kia, Lạc Thiếu Minh, là thiên tài khó lường của Lạc gia.

Mười một tuổi liền tu luyện tới Tiên thiên, được tu chân Nam trung phá lệ tuyển vào, không nghĩ tới lần này trở về làm ra những việc này.

Hơn nữa nghe nói còn mang về một đầu yêu thú cường đại từ dị vực, chính là yêu thú mà người sống sót trở về Mộc gia nói tới.

Mộc Phàm cười lạnh một tiếng: “Lạc Thiếu Minh, yêu thú, tính toán thật đẹp, đáng tiếc ngươi gặp phải ta.”

“Tiểu Linh, gửi đoạn phim vừa mới thu tới di động cho ta.”

Hắn phân phó một tiếng, liền thấy Tiểu Linh gửi tới di động.

Nhìn đoạn phim kia xong, Mộc Phàm trực tiếp gửi cho lão tổ Mộc gia, lại gửi một phần cho lão già Mộc Hùng.

Làm xong chuyện này, Mộc Phàm mới ra khỏi nơi này, đi giải quyết những thủ vệ Lạc gia.

Căn cứ theo tin tức tới tìm hiểu, trận pháp phòng ngự nơi này đã bị Lạc gia tu sửa, người ngoài muốn tiến vào rất khó.

Chiếm căn cứ gieo trồng của Mộc gia, việc này hắn sẽ không để yên, Mộc Phàm nghĩ ra một kế hoạch, nhân dịp này dùng lực lượng Mộc gia thâu tóm toàn bộ Lạc gia.

Có lẽ có thể đạt được một số tiền lớn, còn có phải quá độc ác hay không Mộc Phàm cũng không quan tâm chút nào, đối với địch nhân thì phải phủ định toàn bộ.

Ba phút sau, toàn bộ căn cứ không còn một người sống, chỉ còn lại mình Mộc Phàm đang xử lý thi thể, tất cả đều bị đốt thành tro tàn.

Xử lý mọi người ở đây xong, Mộc Phàm mới chuẩn bị xuống tay bố trí, sửa chữa trận pháp phòng ngự nơi này, chờ Mộc gia bên kia phái người tới đây tiếp quản.

“Trước bố trí trận pháp, có thể thử Hàn băng, Liệt hỏa, hai trận pháp cỡ lớn dung hợp lẫn nhau.”

Mộc Phàm đứng ở trung tâm căn cứ, quan sát chung quanh bốn phía, trong lòng có đã có phương án.

Đầu tiên hắn bắt đầu khắc hoạ trận văn ở trung tâm, lấy máu Hàn băng thứ xà vẽ ra tất nhiên là rất cường đại.

Chín chín tám mươi mốt đường trận văn, cấu thành một cái Hàn băng trận, mỗi một điểm nối tiếp trận văn đều có một khối băng tinh làm nguồn năng lượng.

Dùng hết tám mươi mốt khối băng tinh, một khi khởi động chính là một cái Hàn băng trận cường đại.

Nhưng Mộc Phàm cũng không có dừng lại, khắc họa mười sáu trận pháp ở tám hướng quanh căn cứ, có tám Hàn băng trận, tám Liệt hỏa trận.

Hàn băng trận dùng băng tinh để cung cấp năng lượng, mà Liệt hỏa trận thì dùng kết tinh hỏa diễm.

Hơn nữa trong quá trình khắc hoạ trận văn, tâm huyết dâng trào

nhập thêm một tia lửa vĩnh hằng, khiến uy lực trận pháp tăng nhiều.

Mộc Phàm khắc trận văn xong, Hàn băng, Liệt hỏa, mười sáu trận pháp riêng biệt cùng trận pháp trung tâm kết thành một hệ thống song trận khổng lồ.

“Lên!”

Chỉ thấy Mộc Phàm ấn một tay vào trận pháp trung tâm, khoảnh khắc đó có từng luồng sáng xuất hiện, từng đường trận văn không ngừng phát ra ánh sáng.

Có Hàn băng lạnh thấu xương, có Liệt hỏa thiêu đốt, đan xen nối tiếp lẫn nhau, cấu thành một cái trận pháp phức tạp khổng lồ, thay thế toàn bộ trận pháp vốn có.

Oanh, toàn bộ căn cứ rung động, một băng một hỏa, hai quầng sáng đồng thời dâng lên, hóa thành một vòng bảo hộ cường đại bao phủ toàn bộ căn cứ.

Đến lúc này, Hàn băng Liệt hỏa đại trận mới hoàn thành.

Mộc Phàm lại hiểu thêm nhiều thứ.

Chỉ có không ngừng nếm thử, ứng dụng, mới có thể không ngừng tiến bộ, có càng nhiều trải nghiệm cùng lĩnh ngộ.

Trận pháp đã được bố trí xong, căn cứ trên cơ bản xem như an toàn, tương lai dù cho nội bộ xuất hiện vấn đề cũng không cần lo lắng.

Bởi vì trận pháp do Mộc Phàm bố trí sẽ không để người nắm giữ khống chế trận pháp trung tâm, không có phương pháp của hắn căn bản không làm được.

Cho nên không cần lo lắng có người tan rã trận pháp từ bên trong, như vậy liền tránh xảy ra sự tình trước đó.

“Kế tiếp chính là chờ lão già phái người tới đây tiếp quản, hy vọng hắn có thể ra sức chút.”

Mộc Phàm đứng trong căn cứ, yên lặng suy tư.

“Vẫn nên tăng tu vi Luyện khí một chút, bỏ bê quá rồi.”

Lúc này, Mộc Phàm suy xét chuyện tăng tu vi Luyện khí, bây giờ chỉ mới tới tầng hai mươi, tu vi như thế này là quá yếu.

Luyện thể thuật đã lên tới tầng một trăm bốn mươi.

Nhìn trên người còn có hơn bốn trăm triệu, Mộc Phàm cảm thấy nên tăng Luyện Khí thuật lên một cấp vài cấp bậc nữa mới ổn.

Dù sao thì thực lực mới là đạo lý a.

“Hệ thống, ta muốn nạp tiền thăng cấp.”

Mộc Phàm nói xong, muốn thăng cấp Luyện khí thuật.

* Luyện khí thuật này là nói về tu vi sẽ đi đôi với Luyện thể thuật, Luyện khí thuật ở chương trước là luyện binh khí.

Chương 133: Đột phá tầng hai trăm

Mộc Phàm muốn nạp tiền thăng cấp.

Nhưng hắn tính toán, hiện tại Luyện Khí thuật tầng hai mươi, thăng cấp đến tầng một trăm, mỗi một tầng tốn mười vạn, chính là tốn hết tám trăm vạn.

Nhưng sau tầng thứ một trăm thì tăng cấp mỗi tầng sẽ tốn một trăm vạn, thăng cấp đến tầng hai trăm cần tiêu phí một trăm triệu.

Mộc Phàm suy nghĩ, dứt khoát tăng Luyện thể thuật đến tầng hai trăm luôn, dù sao hiện tại còn có tiền.

Tránh cho sau khi thăng cấp luyện khí, luyện đan, trận pháp hao phí quá lớn không kịp tăng thực lực lên.

“Cứ vậy đi, hệ thống, nạp tiền nào, tăng cấp Luyện thể thuật đến tầng hai trăm, cũng tăng cấp Luyện khí thuật đến tầng hai trăm.”

Mộc Phàm trực tiếp quyết định, cùng tăng cấp hai mặt.

Luyện thể thuật cùng Luyện Khí thuật đến tầng thứ hai trăm, cảnh giới của Mộc Phàm lập tức đẩy lên đại tông sư, nhưng thực lực cùng chiến lực thật sự sẽ tăng tới một cái trình độ vô cùng khủng bố.

Nói thật, bản thân Mộc Phàm cũng không rõ thực lực cùng sức chiến đấu cụ thể của mình cường đại đến mức độ nào khi tới cấp bậc này.

“Đinh, Luyện thể thuật từ tầng một trăm bốn mươi thăng cấp tới tầng hai trăm, cần sáu ngàn vạn, Luyện khí thuật từ tầng hai mươi thăng cấp tới tầng hai trăm, cần một trăm triệu tám trăm vạn, tổng cộng một trăm triệu sáu ngàn tám trăm vạn.”

“Bắt đầu thăng cấp!”

Hệ thống nhắc nhở, thẻ của Mộc Phàm bốc hơi một số tiền tương ứng, chỉ còn lại hơn ba trăm triệu, lại sắp nghèo nữa rồi.

Không chờ Mộc Phàm đau lòng, một luồng lực lượng bàng bạc dũng mãnh tiến vào trong cơ thể.

Máu sôi trào, Luyện khí rít gào, ù ù quét qua mỗi ngóc ngách trong thân thể.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy thân thể như đang bốc cháy, toàn bộ cơ thể, lục phủ ngũ tạng..., thậm chí cả Luyện khí đều không ngừng nở ra, tựa như một vùng biển mênh mông đang dâng trào.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cảm giác cơ thể muốn nổ tung, không ngừng lột xác, thể chất trở nên mạnh hơn, các phương diện đang lấy tốc độ kinh người trưởng thành.

Luyện khí đang ào ào tăng trưởng, từ một con sông nước chảy siết hoá thành một vùng biển rộng sôi trào.

Ầm vang!

Một hơi thở cường đại quét qua, toàn bộ căn cứ hơi hơi chấn động, thân thể Mộc Phàm chậm rãi lơ lửng ở giữa không trung, toàn thân có một tầng khí thế mông lung, vô cùng cường đại.

Thời gian trôi qua từng chút một, đột nhiên Mộc Phàm mở hai mắt, hai luồng ánh sáng Luyện khí sắc bén xé rách không khí.

“Rốt cuộc đột phá.”

Mộc Phàm mở miệng, trong giọng nói lộ ra sự vui sướng cùng thỏa mãn.

Đột phá xong, Mộc Phàm cảm giác cơ thể trở nên khác lạ, cảnh giới ở thời điểm đột phá đẩy mạnh đến tông sư viên mãn.

Luyện thể thuật tầng hai trăm làm cảnh giới võ giả của Mộc Phàm đẩy đến cực hạn đại tông sư, lĩnh ngộ năm phần quyền ý, tiễn ý lĩnh ngộ năm phần, còn kém một nửa, chỉ cần lĩnh ngộ viên mãn mười phần, là có thể ngưng tụ một tia ý nghĩa, xây dựng một phương lĩnh vực, bước vào cấp Siêu phàm.

Luyện khí thuật tầng hai trăm, luyện khí trong cơ thể bàng bạc như đại dương mênh mông, vô cùng vô tận, nhưng vẫn dưới cấp

Siêu phàm.

Bởi vì trước mắt Mộc Phàm còn chưa thể lĩnh ngộ ý nghĩa của cảnh giới Siêu phàm, cũng chưa ngưng tụ ra nguyên thần, hai hệ thống đều dừng ở bước này, không thể tiến thêm.

Cảnh giới không thể tăng lên nữa, nếu là những người khác khẳng định không có biện pháp đột phá tu vi, nhưng Mộc Phàm không giống vậy, dù cảnh giới dừng lại, hắn vẫn có thể thăng cấp tiếp.

Bởi vì Luyện thể thuật, Luyện khí thuật hắn tu luyện có thể tăng lên tới một ngàn tầng, cho nên dù cảnh giới ở cực hạn đại tông sư nhưng vẫn có thể gia tăng thực lực.

“Hệ thống, chiến lực hiện tại của ta hẳn là có thể nhẹ nhàng hạ gục cấp Siêu phàm trong nháy mắt, miễn cưỡng đối kháng Nhập thánh vẫn có thể làm được đi?”

Mộc Phàm suy tư gì đó, dò hỏi.

“Đúng vậy ký chủ, lấy tu vi hai trăm tầng của hai hệ thống có thể chém giết bất kỳ tồn tại cấp Siêu phàm nào, có thể đối kháng Nhập thánh bình thường.”

Hệ thống trả lời khiến Mộc Phàm vui sướng, càng thêm tự tin.

Đồng tu hai hệ thống, chiến lực bưu hãn, quả thực chính là mạnh đến biến thái.

“Luyện khí ngưng hình!”

Đột nhiên, Mộc Phàm quát một tiếng, liền thấy trong thân thể trào ra từng dòng luyện khí màu vàng kim, nhanh chóng ngưng kết.

Leng keng, luyện khí ngưng tụ thành một thanh kiếm, tản ra ánh sáng nhàn nhạt, lộ ra sự sắc bén lạnh thấu xương, như có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì.

Giờ khắc này, Mộc Phàm mới thật sự luyện khí ngưng hình, hoàn thành ngưng tụ luyện khí thành thực thể.

Keng!

Nhưng mà còn không có xong, luyện khí trong cơ thể Mộc Phàm bàng bạc cuồn cuộn, gần như vô cùng vô tận, tựa như một đại dương mênh mông không ngừng trào ra.

Dần dần mà, thanh kiếm khí thứ hai ngưng tụ thành hình, ngay sau đó, từng dòng luyện khí trào ra bên ngoài cơ thể, ngưng tụ thành thanh kiếm thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, không ngừng ngưng tụ.

Trong một khoảng thời gian ngắn, chung quanh Mộc Phàm đã ngưng tụ mấy chục thanh kiếm luyện khí, lấp lánh ánh sáng, vờn quanh thân thể hắn, không ngừng bay múa.

Hơn nữa quá trình này còn đang tiếp tục, không ngừng có luyện khí ngưng tụ thành kiếm, hóa thành từng thanh từng thanh kiếm thực thể.

Trong năm phút, Mộc Phàm thế mà ngưng tụ ra chín mươi chín thanh kiếm bay vờn quanh thân thể, phát ra tiếng xé gió.

Trăm kiếm cùng bay, cảnh tượng chấn động lòng người.

Vèo!

Chỉ thấy Mộc Phàm nhảy lên, đứng trên một thanh kiếm ngưng tụ từ luyện khí, thao túng thanh kiếm này bay qua bay lại.

Ngự kiếm phi hành!

Không sai, Mộc Phàm đang ngự kiếm phi hành.

Nhưng thời điểm hắn muốn ngưng tụ thanh kiếm thứ một trăm lại phát giác có một lực cản, thao túng cực kỳ khó khăn.

Giống như ý thức của mình không đủ mạnh, không thể tiếp tục nữa, Mộc Phàm ngưng tụ thanh kiếm thứ một trăm thất bại.

“Có lẽ là linh hồn ta không đủ cường đại, chẳng lẽ cần ngưng tụ ra nguyên thần mới có thể tiến thêm một bước nữa?”

Mộc Phàm suy nghĩ, đã suy đoán được nguyên nhân.

Quả nhiên, sau khu dò hỏi hệ thống mới được đáp án thật sự, đúng như hắn suy đoán, ngưng tụ nguyên thần, bước vào Siêu phàm mới có thể tiến thêm một bước.

Trước mắt mà nói, Mộc Phàm chỉ có thể ngưng tụ ra chín mươi chín thanh, người bình thường chỉ có thể ngưng tụ ra một thanh kiếm hoặc vài món vũ khí là đã tới cực hạn.

Nhưng Mộc Phàm không giống bình thường, luyện khí trong cơ thể bàng bạc như biển, nếu không phải chưa ngưng tụ ra nguyên thần, hắn còn có thể ngưng tụ càng nhiều, càng cường đại hơn.

“Nguyên thần a.” Mộc Phàm có chút buồn bực, hắn hỏi: “Hệ thống, ta phải làm như thế nào để ngưng tụ nguyên thần, chẳng lẽ lại muốn nạp tiền?”

“Đúng vậy ký chủ, ngươi có thể nạp tiền trực tiếp ngưng tụ nguyên thần, cũng có thể mua sắm cơ hội ngộ đạo từ hệ thống để nhanh chóng ngưng tụ nguyên thần.”

Nghe câu trả lời của hệ thống, ánh mắt Mộc Phàm sáng lên.

Hắn lập tức hỏi: “Hệ thống, vậy nạp tiền trực tiếp đột phá ngưng tụ nguyên thần, cần tốn bao nhiêu?”

Chỉ nghe hệ thống nói: “Trực tiếp ngưng tụ nguyên thần đột phá cảnh giới, yêu cầu hao phí một tỷ, mà mua sắm cơ hội ngộ đạo, một lần một trăm triệu.”

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm thiếu chút nữa mắng chửi.

Trực tiếp đột phá cảnh giới, ngưng tụ nguyên thần bước vào Siêu phàm, thế mà tốn một tỷ, còn mua sắm một lần ngộ đạo thì tốn một trăm triệu, quá hố tiền.

Nhưng tưởng tượng đến chuyện trực tiếp đột phá, người khác muốn cũng không có cơ hội này, đừng nói một tỷ, dù là mười tỷ thì bên ngoài cũng có rất người muốn cướp tới.

Nghĩ vậy, trong lòng Mộc Phàm liền có chút an ủi, hệ thống vẫn ra sức như cũ, nhưng xem ngươi có nạp nhiều tiền hay không.

Trực tiếp tăng lên là không có khả năng, trước mắt chỉ còn hơn ba trăm triệu, chỉ có thể mua sắm một lần ngộ đạo.

Nhưng Mộc Phàm không có mua sắm một lần ngộ đạo liền, dù sao vừa mới hoàn thành một lần đột phá thăng cấp, nếu không mài giũa củng cố bản thân, hoàn toàn thông hiểu đạo lí sẽ tương đương với không nện chắc cơ sở.

Tương lai có khả năng sẽ có ảnh hưởng không tốt, lầu cao vạn trượng mọc lên từ đất bằng, cơ sở rất quan trọng, cần phải vững chắc, hoàn mỹ, mới có thể viên mãn.

“Hô, tạm thời thả chậm lại, thăng cấp quá nhanh sẽ có một chút ảnh hưởng.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, chịu đựng mê hoặc tiếp tục đột, phải lắng đọng lại.

Trước mắt mà nói, thực lực tạm thời đủ dùng, nếu gặp được nguy hiểm, đột phá tiếp cũng không muộn.

Nghĩ như vậy, Mộc Phàm bắt đầu thao túng chín mươi chín thanh phi kiếm bay múa qua lại, không ngừng luyện tập thao túng trong căn cứ.

Hắn muốn khống chế luyện khí khổng lồ trong cơ thể, dùng nó như cánh tay, thậm chí quen thuộc với lực lượng thân thể vừa tăng mạnh, hoàn mỹ khống chế mỗi một phần lực lượng của mình.

“Thử luyện đan một lần xem sao?”

Luyện tập một hồi, tâm tư Mộc Phàm chuyển biến, bắt đầu muốn luyện đan.

Trên người có không ít dược liệu, hơn nữa nơi này cũng có không ít dược liệu, đúng lúc thử dùng Luyện dược thuật.

Ong!

Nghĩ liền làm, Mộc Phàm trực tiếp ném ra một lò luyện đan, chuẩn bị luyện đan.

Trong căn cứ, Mộc Phàm đang chuẩn bị tập luyện đan, thử lần đầu tiên luyện đan, mà bên phía Mộc gia đã xảy ra một chuyện lớn.

Chương 134: Mộc gia nội biến

Đêm khuya, đại viện Mộc gia, toàn bộ cao tầng Mộc gia tập trung nơi đây.

Mọi người với vẻ mặt kinh hoàng nhìn một loạt người đang quỳ trên mặt đất, cầm đầu thế mà là phó lãnh đạo Mộc gia, Mộc Thượng.

Trông hắn chật vật, khóe miệng còn có vết máu, bị thương không nhẹ

“Mộc Hùng, vì sao lại bắt ta?”

Mộc Thượng phẫn nộ nhìn Mộc Hùng ngồi cao cao trên ghế chủ vị.

Phía dưới, từng hàng cao tầng Mộc gia đang khẩn trương lo lắng, kính sợ nhìn gia chủ Mộc Hùng, mặt hắn không cảm xúc, lạnh lẽo bình tĩnh nhìn một đám người quỳ trên mặt đất.

Bọn họ đều là người của Mộc Thượng, toàn bộ bị đả thương chộp tới nơi này, một đám thấp thỏm lo âu.

“Ta muốn đi chỗ lão tổ cáo trạng ngươi.” Mộc Thượng điên cuồng hô to.

Nhìn đến cảnh này, sắc mặt Mộc Hùng lập tức âm u, trong mắt lóe sát khí.

“Hừ!”

Mộc Hùng hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: “Gặp lão tổ sao? Mộc Thượng, ngươi còn có mặt mũi đi gặp lão tổ sao?”

“Chính mình làm chuyện gì, ngươi không rõ ràng sao?”

Nghe lời này, trong lòng Mộc Thượng chấn động, sắc mặt hơi biến hóa, nhưng vẫn là cố trấn định.

Hắn giận dữ nói: “Mộc Hùng, ngươi đang là ở bài xích dị kỷ*, lão tổ sẽ không cho phép ngươi làm bậy.”

* Bài xích dị kỷ: loại trừ người khác với mình, đối nghịch với mình.

“Ha hả...” Mộc Hùng cười, nụ cười rất lạnh lẽo.

Mộc Hùng lạnh lùng nói: “Mộc Thượng, ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định a, tự mình nhìn xem đây là cái gì?”

Nói xong Mộc Hùng phát đoạn ghi hình, trong đại sảnh lập tức xuất hiện một cái hình chiếu, nội dung phát đúng là đoạn phim Mộc Phàm ghi lại.

Mọi người xem thấy thứ này, sắc mặt đều thay đổi.

Khi Mộc Thượng thấy phần ghi hình này, vẻ mặt khiếp sợ, khó tin, trong lòng hoảng hốt, ý thức được chính mình xong rồi.

Nhưng hắn còn muốn biện minh, đáng tiếc Mộc Hùng không cho hắn cơ hội này.

“Mộc Thượng, lão tổ nói rồi, ngươi phản bội Mộc gia, cấu kết Lạc gia xâm hại lợi ích gia tộc, tội không thể tha thứ.”

Mộc Hùng nói rõ từng câu từng chữ.

Hắn chuyển giọng, hừ nói: “Vốn dĩ lão tổ nói muốn ta tử hình ngươi ngay tại chỗ, nhưng làm gia chủ, ta cũng có trách nhiệm, đã không quản giáo ngươi tốt.”

“Cho nên ta có một nửa trách nhiệm, cam nguyện chịu tộc quy xử phạt, mà ngươi từ giờ trở đi bị tịch thu tất cả tài sản, trục xuất Mộc gia, từ đây không thể lấy danh nghĩa Mộc gia nữa.”

Mộc Hùng nói hết lời, Mộc Thượng ngã ngồi ở dưới, mặt dại ra, trong lòng biết chính mình xem như hoàn toàn xong rồi.

Vốn dĩ muốn liên kết với Lạc gia, nội ứng ngoại hợp, muốn cướp lấy vị trí gia chủ, bởi vì lão tổ đã sắp chết.

Đây là điều hắn suy tính nhưng không nghĩ tới bị Mộc Hùng phát hiện, còn nắm giữ chứng cứ, muốn biện minh cũng không có cách nào.

“Mộc Hùng, ta hận a.” Mộc Thượng điên cuồng rít gào, giãy giụa bò dậy.

“Lão tử liều mạng với ngươi, ta sống không được, ngươi cũng đừng nghĩ yên ổn.”

Hắn hai mắt nổi tơ máu, hoàn toàn mất đi lý trí, tựa như một con mãnh thú nhào tới Mộc Hùng, muốn cùng chết chung.

“Ấu trĩ!” Mộc Hùng lạnh lùng, vốn định tha hắn một mạng, nhưng xem ra không cần rồi, người này đã phát điên.

Vì mục đích không tiếc bán đứng gia tộc, hao tổn lợi ích gia tộc, dù sao cũng là đệ đệ của mình, muốn tha cho hắn một mạng nhưng hắn lại không biết hối cải.

Phanh!

Nghe một tiếng vang, tâm thần mọi người ở đây nhảy dựng, thấy Mộc Thượng bay ngược ra xa, ngực thủng một lỗ, máu chảy xuôi.

Hắn hai mắt vô thần nằm ở nơi đó, trực tiếp treo mạng.

Mộc Thượng đáng thương, muốn làm gia chủ nhưng dùng sai phương pháp rồi, dù chuyện như thế nào cũng không thể liên hợp người ngoài bán đứng gia tộc.

Loại người này chết không hết tội.

Cho nên Mộc Hùng tự tay kết liễu hắn.

“Những người còn lại, xử lý theo tộc quy, giết.”

Ra lệnh một tiếng, mười mấy người người phía dưới bị kéo đi ra ngoài xử lý.

Mộc Hùng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thủ đoạn tự nhiên cứng rắn quả quyết, không nương tay chút nào, trực tiếp xử lý một ít sâu mọt có hại cho gia tộc.

Giờ khắc này, tất cả cao tầng Mộc gia trong đại sảnh đều co rút như ve sầu mùa đông, sợ hãi vì sự bá đạo của Mộc Hùng.

Mộc Thượng vừa chết, toàn bộ gia tộc không còn người nào dám phản kháng, đương nhiên ngoại trừ Mộc Phàm.

“Gia chủ, đã xét xử xong.”

Lúc này, quản gia cung kính đi tới, đưa lên mấy tấm thẻ ngân hàng.

Còn có một ít tài sản của Mộc Thượng, đã kiểm kê toàn bộ.

Mộc Hùng nhàn nhạt hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu chuyển qua hết cho Mộc Phàm.”

“Ách... Vâng, gia chủ.” Quản gia ngẩn người, nhưng vẫn phản ứng nhanh chóng.

Trong lòng hắn âm thầm ngạc nhiên, xem ra chuyện này liên quan đến Mộc Phàm, thậm chí chính là hắn chủ đạo chuyện này.

“Còn nữa, mau chóng chọn một đám tinh anh, đi tiếp quản căn cứ, lần này ta không hy vọng lại xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, nếu không chức quản gia này ngươi không cần làm nữa.”

Mộc Hùng lạnh lùng nhìn quản gia khiến hắn đổ mồ hôi lạnh.

“Vâng, gia chủ.”

Quản gia thành thành thật thật lui ra, sắp xếp tài sản của Mộc Thượng sau đó chuyển toàn bộ tiền vào một tài khoản.

Đó là tài khoản của Mộc Phàm.

Xử lý vấn đề nội bộ xong, Mộc Hùng vội vàng tiến đến từ đường gặp lão tổ Mộc Anh.

“Lão tổ, đã xử lý tốt, người Lạc gia xếp vào Mộc gia đã bị quét sạch sẽ, bao gồm phản đồ Mộc Thượng.”

Mộc Hùng thành thành thật thật báo cáo.

Lão tổ Mộc Anh gật gật đầu, điềm đạm nói: “Ngươi xử lý rất tốt, nhưng chuyện lần này đã làm Mộc gia mất mặt, nếu ngươi xử lý

không tốt thì có thể lui khỏi vị trí gia chủ."

"Vâng, ta đã biết." Mộc Hùng đổ mồ hôi.

Đây là cảnh cáo, lão tổ rất tức giận, trong gia tộc có phản đồ, hắn làm gia chủ không thể không bị truy cứu trách nhiệm a.

Nghĩ đến Mộc Thượng, Mộc Hùng liền hận, ngươi nói coi ngươi ăn cây táo rào cây sung làm cái gì, yên ổn sinh hoạt bình thường không tốt sao?

Lại muốn liên hợp Lạc gia đối phó gia tộc mình, thật là ăn gan hùm mật gấu, đầu óc rỉ sét.

Loại người này, chết chưa hết tội.

"Chuyện tiểu Phàm, ngươi không cần phải xen vào, hắn đòi tiền ngươi liền đưa tiền, muốn cái gì liền cho cái đó, Mộc gia ở phía sau toàn lực ủng hộ là được."

Lão tổ trực tiếp lên tiếng, có thể nói là rất ủng hộ Mộc Phàm.

Mộc Hùng thành thành thật thật, không dám ho một tiếng, tựa như bé ngoan.

Mộc Anh nhìn hắn, có chút bất mãn nói: "Nếu không phải tiểu Phàm không muốn tiếp nhận Mộc gia, chức gia chủ của ngươi đã chấm hết."

"Đi xuống đi, chuẩn bị thật tốt, ngày mai theo ta đi văn phòng khu thứ tám một chuyến, đấu thầu quyền khai phá khu chờ quy hoạch."

Lão tổ vừa nói xong liền xoay người rời đi, chỉ để lại Mộc Hùng không ngừng lau mồ hôi lạnh.

Ý lão tổ rất rõ ràng, Mộc gia muốn chuyển mình, để hắn chuẩn bị đấu thầu, bắt lấy quyền khai phá khu chờ quy hoạch.

Đương nhiên, bắt lấy tới còn chưa được, ngươi cần phải khai phá xong trong thời gian quy định, nếu không làm được sẽ bị phán định là khai phá thất bại, có trừng phạt.

Dù sao không phải ai đều có thể đấu thầu quyền khai phá, đến lúc đó ngươi khai phá không ra, vậy phải chịu xử phạt.

“Khai phá khu chờ quy hoạch sao, Mộc gia chúng ta không năng lực này a lão tổ.”

Mộc Hùng buồn khổ, tóc đều muốn trắng ra, chuyện này phải làm sao đây.

Lão tổ đã quyết định hắn cũng không có biện pháp thay đổi, chỉ có thể căng da đầu đi chuẩn bị, ngày mai phải đi đấu thầu bắt lấy quyền khai phá khu chờ quy hoạch.

Bắt được quyền khai phá rồi, nếu thật sự có thể khai phá thành công, tương lai Mộc gia sẽ trở thành gia tộc quyền thế đứng đầu, chi phối quyền lợi của một khu quy hoạch.

Đêm nay, trên dưới Mộc gia không ai có thể chìm vào giấc ngủ, Mộc Hùng trực tiếp hạ lệnh thanh tẩy Mộc gia.

Người bên phía Mộc Thượng, còn có những người có tâm tư khác đều bị quét sạch.

Một đêm qua đi, sau khi thanh tẩy, tất cả sở quyền lợi tập trung trong tay Mộc Hùng.

Sáng sớm ngày hôm sau, một đội ngũ khổng lồ chậm rãi rời khu thứ tám, đi căn cứ dược liệu mà Mộc Phàm vừa mới đoạt lại.

Những người này đã gây ra sự chú ý, hơn nữa đêm qua Mộc gia có động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên không thể gạt được người hữu tâm, Lạc gia cũng đã thu được tin tức.

Chương 135: Luyện dược đại sư

Trong đại sảnh Lạc gia, có ba người đang thương nghị gì đó.

“Nhận được tin tức, toàn bộ người cài vào Mộc gia đều đã chết.”

Một người chậm rãi mở miệng nói ra tin tức này, một loạt động tác đêm qua của Mộc gia không giấu được bọn họ.

Một khi nhận được tin tức, Lạc gia liền có động tác cùng phòng bị.

Nhưng Mộc gia không có động tĩnh gì, giống như không biết mưu đồ của Lạc gia.

“Thiếu Minh, ngươi thấy thế nào?”

Nam tử trung niên ngồi ở chủ vị mở miệng hỏi.

Trong ba người đang ngồi, trừ nam tử trung niên còn có một lão nhân, một thanh niên.

“Phụ thân.”

Chỉ thấy thanh niên lạnh lùng mở miệng.

Hắn chính là đại thiếu gia Lạc gia, Lạc Thiếu Minh, một nhân vật thiên tài khó lường, thực lực cường đại, sâu không lường được.

Chỉ nghe Lạc Thiếu Minh chậm rãi nói: “Lần này rất có thể Mộc gia đã phản ứng kịp, nói không chừng căn cứ kia đã bị đoạt lại rồi.”

“Vậy chúng ta cần cướp về hay không?” Nam tử trung niên, cũng chính là gia chủ Lạc gia Lạc Nguyên mở miệng hỏi.

Lạc Thiếu Minh lắc đầu, cười nhẹ nói: “Phụ thân không cần lo lắng, chỉ một cái căn cứ gieo trồng mà thôi, thật ra ta cũng chướng mắt.”

“Vậy sao ngươi lại làm thế.” Nam tử trung niên nghi hoặc.

Chỉ nghe Lạc Thiếu Minh cười nói: “Ta đơn giản chính là muốn

khơi mào phân tranh trong nội bộ Mộc gia, suy yếu lực lượng của bọn họ, dễ dàng đạp Mộc gia xuống hơn."

"Trong thế hệ trẻ Mộc gia, trừ tên con riêng Mộc Hiên của Mộc Hùng có chút năng lực, còn người thừa kế lúc trước Mộc Phàm chỉ là phế vật."

"Huống chi căn cứ theo tin tức ta thu được, lão tổ Mộc gia, lão quỷ Mộc Anh kia, bế quan mười mấy năm vẫn chưa lành vết thương, có khả năng sắp treo mạng rồi."

Lạc Thiếu Minh phân tích một hồi, đạo lý rõ ràng, nói còn rất chuẩn xác.

Nếu không phải có biến số như Mộc Phàm, có khả năng thật sự bị nói trúng rồi.

Chỉ nghe hắn nói: "Mộc gia sao, không bao lâu nữa là có thể đạp xuống, hoàn toàn thâu tóm bọn họ, cứ như vậy Lạc gia chúng ta có thể một nhà độc đại, độc tài buôn bán dược liệu."

"Hơn nữa chuyện buôn bán đan dược của Tiêu gia, khu thứ tám, thậm chí cung ứng dược liệu, đan dược cho các khu khác đều bị chúng ta khống chế chặt chẽ."

Mỗi lời nói hành động của Lạc Thiếu Minh đều tràn đầy tự tin.

Lão nhân bên cạnh chậm rãi gật đầu, hài lòng nói: "Minh Nhi nói không tệ, Mộc gia không đáng để lo, hiện tại phải suy xét liên hôn với Tiêu gia như thế nào."

"Tiêu gia có hai nàng, một trưởng một ấu, trưởng nữ Tiêu Tuyết, ở học viện Thanh Bắc, là một vị luyện đan sư có thiên phú, nghe nói đã trở thành luyện đan sư cao cấp."

Lão nhân chậm rãi mở miệng, hắn nói: "Trưởng nữ Tiêu gia đúng là tương xứng với Minh Nhi ngươi, chỉ cần hai nhà liên hôn, Lạc gia là chúng ta có thể leo lên cành cao, gia nhập sản xuất đan dược."

"Yên tâm, quan hệ giữa ta với Tiêu Tuyết rất tốt, tháng sau là đại thọ ba trăm năm mươi tuổi của người quản lý khu thứ tám, nhân

cơ hội này liên hôn cùng Tiêu gia."

Lão nhân vừa nói xong, Lạc Thiếu Minh liền gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lạc nguyên cười to nói: "Được, có Minh Nhi, Lạc gia ta sắp quật khởi."

"Còn Mộc gia, trước dẹp sang một bên."

Ba người ở chỗ này thương nghị, thảo luận chuyện Lạc gia, căn bản liền không có để ý Mộc gia.

Không nghĩ tới Mộc gia lúc này căn bản không như bọn họ tưởng tượng, lão tổ Mộc Anh đã sớm khôi phục, tu vi tăng nhiều.

Hơn nữa phế vật Mộc gia ngày xưa đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ, chắc chắn đến lúc biết được, vẻ mặt của bọn họ sẽ rất đặc sắc.

.....

Bên kia, trong căn cứ dược liệu của Mộc gia, Mộc Phàm lẳng lặng ngồi xếp bằng trước một cái lò.

Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm lò luyện đan, bên trong có một ngọn lửa màu tím, đây đã là lần luyện đan thứ tám.

Vài lần trước đều thất bại, bởi vì trong quá trình luyện xuất hiện một chút tỳ vết, tuy rằng lĩnh ngộ Luyện dược thuật cao cấp nhưng không đủ kinh nghiệm, dù sao cũng lần đầu thật sự luyện dược luyện đan.

Cho nên Mộc Phàm liên tục thất bại vài lần, cả đêm thất bại, hiện tại là lần thứ tám mở lò.

"Hy vọng lần này thành công."

Mộc Phàm hít sâu một hơi, nhìn lò luyện đan trước mắt, bỗng nhiên đánh ra một đạo phù văn, nháy mắt in trên mặt lò.

Đương!

Lò luyện đan chấn động, đỉnh lò lập tức mở ra, từ trong có một luồng khí phun ra, mùi dược liệu xông vào mũi.

Mộc Phàm ngửi được mùi thuốc này, cả người thoải mái, ánh mắt sáng lên, trong lòng có cảm giác kỳ diệu, một lò này thành đan.

Loảng xoảng!

Quả nhiên khi mở ra lò luyện đan, bên trong trào ra một ánh lửa, có chín viên đan dược bóng mượt nằm trong đó.

Mỗi một viên đều ánh hồng, tản ra hương thơm mãnh liệt.

“Đinh, chúc mừng ký chủ lần đầu luyện đan thành công, kích phát lễ bao thời gian, xin mời mau chóng kiểm tra.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, luyện đan thành công.

“Thành!”

Mộc Phàm rất vui mừng, rốt cuộc cũng thành công.

Lần đầu tiên luyện đan thành công, thất bại bảy lần mới thành công một lò, cuối cùng hoàn thành lần đầu luyện đan.

Đã có kinh nghiệm sau tám lần, hắn tin tưởng tỷ lệ thất bại ở những lần tiếp theo sẽ rất nhỏ.

“Tôi thể đan: Dùng một viên có thể đạt được một lần tôi thể.”

Nhìn chín viên đan dược bóng mượt trước mắt, trong lòng Mộc Phàm vui sướng, lần đầu tiên luyện đan, thành công luyện chế ra Tôi thể đan.

Luyện chế Tôi thể đan, Luyện khí đan là kỹ năng cơ bản của luyện đan sư, nếu không được liền không đủ tư cách làm luyện đan sư.

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận một tỷ một trăm triệu tám ngàn năm trăm sáu mươi vạn.”

Đang vui mừng đột nhiên tiếng đi dộng nhắc nhở, làm Mộc Phàm sửng sốt.

Hắn cầm lấy di động xem kỹ, xác nhận không nghe nhầm, thế mà có một đống tiền vào túi a.

Mộc Phàm kinh ngạc: “Số tiền này từ đâu ra?”

Hắn kinh ngạc xem tin nhắn, thấy có một tin nhắn xác nhận, là ai chuyển tới nha?

Mộc Phàm suy tư gì đó, suy đoán hắn là lão già chuyển tới, có lẽ đã xử lý phản đồ Mộc Thượng.

“Hơn một tỷ vào túi nha, tới rất đúng lúc.” Mộc Phàm vui vẻ.

Hắn lập tức gọi hệ thống, muốn nạp tiền tăng Luyện dược thuật lên, bước vào cấp đại sư chắc chắn cường đại hơn.

“Hệ thống, nạp tiền tăng Luyện dược thuật lên cấp đại sư.”

Không chút do dự, Mộc Phàm trực tiếp nạp tiền.

“Đinh, tiêu hao năm trăm triệu, thăng cấp Luyện dược thuật, cấp đại sư.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy não nổ vang một tiếng, tin tức bàng bạc dũng mãnh tiến vào, tri thức luyện dược thuộc về cấp đại sư dung nhập vào trong óc.

Trong nháy mắt, Mộc Phàm liền cảm giác chính mình nắm giữ Luyện dược thuật sâu sắc hơn, từ Luyện dược thuật cao cấp đột phá bước vào cấp đại sư, hai cấp độ chênh lệch như trời với đất.

Đến Luyện dược thuật cấp đại sư, Mộc Phàm tự tin có thể luyện chế càng nhiều chủng loại đan dược hơn.

“Luyện chế một lò thử.”

Mộc Phàm tiêu hao năm trăm triệu, tăng Luyện dược thuật tới cấp đại sư, có thể nói là luyện đan đại sư.

Hắn tràn đầy tự tin bắt đầu tiếp tục luyện chế, đầu tiên là nhóm lửa, một ngọn lửa màu tím bốc cháy dưới lò luyện đan.

Ngay sau đó, hắn bỏ từng loại dược liệu vào trong, là dược liệu luyện chế Tôi thể đan, dựa theo tỉ lệ phân phối ném vào, bắt đầu luyện đan.

Toàn bộ quá trình chỉ khoảng mười phút, lò luyện bắt đầu bốc khói, một luồng mùi hương dược liệu xông lên mũi.

Đương!

Mộc Phàm vỗ vào lò, nháy mắt có mười viên đan dược bay ra, bóng mượt không tỳ vết, đúng là Tôi thể đan, lần này được mười viên.

“Không tồi, quả nhiên có tiến bộ rất lớn.” Mộc Phàm cười, rất hài lòng.

Hắn bỗng nhiên nhớ ra vừa rồi kích hoạt một cái lễ bao thời gian.

Quả nhiên khi hắn mở giao diện hệ thống thấy được một lễ bao thời gian, chỉ tồn tại trong một giờ, bỏ lỡ liền biến mất.

“Lại là một ngàn vạn tiền ảo, mua.” Mộc Phàm dứt khoát mua lễ bao này.

Mộc Phàm kêu hệ thống mở ra.

“Hệ thống, mở lễ bao.”

Theo một tiếng phân phó, lễ bao chậm rãi mở ra.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được một phần 《 Đan phương Phá Cảnh đan 》 ...”

Hệ thống nhắc nhở, hai mắt Mộc Phàm bỗng nhiên sáng lên, nhìn đồ vật trong lễ bao, thế mà là một tờ đan phương.

Chương 136: Ngự kiếm phi hành

Tờ đan phương rơi vào trong tay.

“Phá Cảnh đan?” Mộc Phàm kinh ngạc, nhìn đan phương trước mắt.

Đây là một loại đan dược tên Phá Cảnh đan, ý nghĩa như tên, dùng để đột phá cảnh giới.

“Phá Cảnh đan: Có thể đột phá bất kỳ cảnh giới nào chưa vượt qua Siêu phàm.”

Nhìn phần giới thiệu này, Mộc Phàm đã hiểu, thì ra là có hạn chế, chỉ có thể đột phá cảnh giới chưa vượt qua Siêu phàm, dùng để đột phá lên cấp Siêu Phàm là tốt nhất.

Trên mặt hắn tràn đầy vui sướng, có thứ này thì mình là có thể đột phá tới cấp Siêu Phàm, không cần nạp tiền vào hệ thống để đột phá, tiết kiệm một mớ tiền.

“Học tập.” Mộc Phàm không nói hai lời, trực tiếp học tập.

Đồ vật mua ở hệ thống đều có thể trực tiếp học tập.

Lao xao!

Đan phương hóa thành một tia sáng chiếu vào giữa chân mày, dung nhập vào trong đầu Mộc Phàm trong đầu, hắn hoàn toàn nắm giữ cách luyện chế loại đan dược này.

Nhưng loại đan dược cao cấp này yêu cầu không ít tài liệu, hơn nữa có tài liệu hiện tại Mộc Phàm chưa từng gặp qua, thiếu ít nhất mười mấy loại tài liệu.

“Thiếu dược liệu a.” Mộc Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không có biện pháp, chỉ có thể từ từ, sắp xếp thời gian đi dị vực tìm kiếm một ít tài liệu luyện Phá Cảnh đan.

Hiện tại luyện chế các đan dược khác như Tôi thể đan, Luyện khí

đan...

“Hệ thống, lễ bao chỉ có thứ này sao?” Mộc Phàm có chút không hài lòng, một ngàn vạn chỉ được một đồ vật, cảm giác hơi lỗ.

“Ký chủ, lễ bao chứa bất cứ thứ gì đều là ngẫu nhiên.” Hệ thống trả lời làm người ta đành phải chấp nhận.

Đây không phải là nói hắn vận đen sao.

“Thôi được, hệ thống, giúp ta tăng Luyện khí thuật đến cấp đại sư.”

Mộc Phàm lại gọi hệ thống, tiếp tục nạp tiền, thừa dịp hiện tại còn tiền, phải tăng Luyện khí thuật lên tới cấp đại sư luôn.

“Đinh, Luyện khí thuật trung cấp, tăng đến cao cấp năm ngàn vạn, cấp đại sư năm trăm triệu, tổng cộng năm trăm triệu năm ngàn vạn.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, trong thẻ bốc hơi số tiền tương ứng, nháy mắt tăng cấp Luyện khí thuật.

Từ trung cấp lập tức đột phá đến cao cấp, tiếp tục đột phá đạt tới cấp đại sư.

Một luồng tin tức khổng lồ dũng mãnh tiến vào đầu, làm Mộc Phàm muốn hôn mê, não căng cứng, còn may là chịu đựng nổi, hoàn thành thăng cấp.

“Hô, không dễ dàng a.”

Mộc Phàm thở ra một hơi, cảm giác quá khó chịu.

Thăng cấp xong, Mộc Phàm xem xét một chút, trong thẻ còn hơn bốn trăm triệu, lại sắp nghèo, thật sự dùng tiền quá nhanh.

Mộc Phàm có chút cảm thán, tốc độ kiếm tiền kém xa tốc độ dùng tiền nha.

“Nỗ lực, phấn đấu!”

Hắn nắm chặt tay cổ vũ chính mình, nỗ lực kiếm tiền, nạp tiền nhiều hơn.

“Luyện chế một mớ đan dược trước, cho mập mạp một ít, còn lại treo lên Tiên võng bán.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, bắt đầu tiếp tục luyện đan, dược liệu nơi này sung túc, luyện chế Tôi thể đan cùng Luyện khí đan cũng không cần nhiều dược liệu quý giá gì.

Rất mau, hắn liền luyện chế xong Tôi thể đan cùng Luyện Khí đan, sau một canh giờ tổng cộng được hai trăm lẻ một viên Tôi thể đan, dùng hết dược liệu đã chuẩn bị.

Tiếp theo luyện chế Luyện khí đan, ban đầu nửa giờ luyện chế ra một lò, sau đó thuần thục hơn, khoảng mười phút là luyện chế xong một lò, mỗi một lò đều có mười viên.

Cuối cùng luyện chế được một trăm chín mươi chín viên Luyện khí đan, đã dùng hết dược liệu, thu thập phần lớn dược liệu trong căn cứ mới luyện chế ra được mớ này.

“Luyện đan, thật tốn sức a.” Mộc Phàm thu hồi lò luyện đan, cảm giác quá mệt mỏi.

Nhưng vẫn còn ổn, Luyện dược thuật đạt tới cấp đại sư, luyện chế dễ dàng hơn rất nhiều, nếu cấp thấp sẽ càng khó, thậm chí có nguy cơ thất bại.

Dù sao cấp bậc thấp luyện chế đan dược không đủ thuần thục, khống chế không tốt, hơn nữa Mộc Phàm còn có thêm Ngọn lửa vĩnh hằng.

Nói như vậy, luyện đan sư muốn luyện dược, cần có một ngọn lửa đặc biệt, tu luyện một loại Khống hỏa thuật, nhưng như vậy thì vẫn kém xa Ngọn lửa vĩnh hằng của Mộc Phàm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao luyện đan sư bình thường luyện chế đan dược lại khó khăn, tỉ lệ thất bại cao, hơn nữa thời gian luyện chế lâu hơn.

Nếu người ngoài biết được tốc độ luyện đan của Mộc Phàm, chắc

chắn một đám luyện đan sư sẽ muốn phát điên.

Luyện đan giống như Mộc Phàm quả thực chính là gian lận, những người khác luyện đan căn bản không có nhẹ nhàng đơn giản như hắn, thậm chí nhanh chóng và có xác xuất thành công cao như vậy, gần như trăm phần trăm thành công.

“Tiểu Linh, mở Tiên võng, ta muốn bán đồ vật.”

Mộc Phàm kêu Tiểu Linh mở ra Tiên võng, tìm được tin tức mua bán.

Dưới sự hướng dẫn của Tiểu Linh hoàn thành các bước đăng ký, mở một cửa hàng trên đây.

“Hiện tại mở cửa hàng trực tuyến trên Tiên võng cũng có chút thú vị.”

Mộc Phàm cười cười, sau năm phút liền mở một cửa hàng trực tuyến, xem xét giá cả của các loại đan dược.

Tôi thể đan, một viên bán một trăm vạn, hơn nữa dù ra giá mua cũng không có người bán.

“Quả nhiên luyện đan sư rất có tiếng tăm a.” Mộc Phàm cảm thán, nhìn giá cả kia, quả thực làm người ta tuyệt vọng, người thường đừng nghĩ tới chuyện dùng đan dược tu luyện.

“Được, vậy đặt tên là cửa hàng tạp hóa Tiên phàm.”

Mộc Phàm chợt nghĩ ra một cái tên, không chỉ muốn bán đan dược, về sau luyện khí rồi cũng treo lên bán, gọi là tiệm tạp hóa cũng ổn.

Sau đó, để Tiểu Linh thủ hỗ trợ quay chụp một số hình ảnh, sau đó đưa ra đan dược để bán.

Chỉ cần có người đặt hàng, có thể trực tiếp gởi qua Tiên võng.

Đương nhiên, gởi bán cần phải chuyển phát nhanh.

Mộc Phàm xem xét một chút, phát hiện Đông phong chuyển phát nhanh có danh tiếng tốt nhất, lớn nhất, Đông phong chuyển phát

nhanh, chắc chắn hoàn thành sứ mệnh.

“Trước đưa ra trăm viên. “Mộc Phàm treo ở trong tiệm một trăm viên Tôi thể đan, một trăm viên Luyện khí đan để xem tình hình trước.

Còn giá cả sao, cửa hàng vừa khai trương tất nhiên sẽ giảm giá, làm vài sự kiện gì đó.

“Cửa hàng khai trương: Giảm giá 20%, tám mươi vạn một viên, trước tiên phải thu hút khách hàng đã.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, chuẩn bị tốt hết thảy, chỉ chờ khách hàng tới cửa.

Kế tiếp chính là sắp xếp chuyện của mình.

Thực lực tạm thời như vậy, cần phải đi kiếm tài liệu, trong không gian cá nhân cần có phòng ốc.

Đi thu thập một ít tài liệu luyện khí, luyện khí bán kiếm tiền, hôm sau liền trở về học viện.

Nhiều vô số chuyện, Mộc Phàm sắp xếp những chuyện cần làm tiếp theo.

Ong!

Đang nghĩ ngợi, trận pháp ngoài căn cứ bị động chạm, làm Mộc Phàm chú ý.

“Hẳn là người gia tộc phái tới.”

Mộc Phàm nói thầm một câu, xoay người đi ra ngoài căn cứ, quả nhiên thấy một đám người đang chờ ở bên ngoài, một đám lẳng lặng đứng ở cửa vào căn cứ.

Khoảng chừng ba mươi mấy người, cầm đầu thế mà là quản gia Mộc gia, Chung Thúc.

“Thiếu gia!”

Chung Thúc vừa thấy Mộc Phàm đi ra, lập tức cung kính hành lễ.

Những người khác đồng thời khom người, một đám cung kính, không dám chậm trễ chút nào.

“Chung Thúc, ngươi tự mình tới đây luôn a.” Mộc Phàm cười gật gật đầu.

Hắn nói: “Mọi người đều vào đi, nơi này đã bố trí tốt, chỉ chờ các ngươi tới tiếp nhận.”

Nói rồi Mộc Phàm dẫn mọi người tiến vào, giao biện pháp vào trận pháp cho bọn họ, quan trọng nhất chính là đưa quyền khống chế trận pháp trung tâm cho Chung Thúc.

Giao phó xong hết, Mộc Phàm trực tiếp rời khỏi căn cứ, những chuyện còn lại đã không phiền tới hắn.

Ở cửa vào căn cứ, Mộc Phàm xuyên qua lá chắn đi ra bên ngoài, nhìn căn cứ phía sau, cười cười xoay người nhảy lên không, dẫm lên một thanh kiếm luyện khí cấp tốc bay đi.

Ngự kiếm phi hành!

Trong chớp mắt, Mộc Phàm đã biến mất khỏi chỗ này.

Vị quản gia Chung Thúc kia kinh ngạc cảm thán nhìn Mộc Phàm ngự kiếm đi xa, trong lòng sinh ra kính sợ.

Vị thiếu gia này ẩn giấu thật sâu a.

Chương 137: Thu thập Thiên tinh mộc

Trong rừng Quái dị thụ, một bóng người ngự kiếm bay tới đây.

Hưu!

Mộc Phàm dẫm lên một thanh phi kiếm bay tới nơi này, mắt nhìn rừng cây phía dưới.

Từng hàng Quái dị thụ, từng thân cây đầy bướu thịt.

Mộc Phàm lại một lần nữa đi vào nơi này, muốn thu thập một ít Thiên tinh mộc, chính là một loài cây sinh trưởng gần Quái dị thụ, là một loại tài liệu luyện khí.

Thiên tinh mộc, thân cây có từng điểm sáng, trong đêm tối rất chói mắt.

“Không biết Lăng Sa còn ở trong rừng cây này hay không?” Mộc Phàm đứng trên phi kiếm, yên lặng suy nghĩ chuyện này.

Lăng Sa là một vấn đề, cần phải nghĩ cách bắt lấy nàng, xem có thể giúp nàng khôi phục lại hay không.

“Hệ thống, ngươi nói xem những Kẻ thất lạc trước đó vì sao phải bảo hộ Lăng Sa?”

Mộc Phàm nhớ tới một sự kiện, thời điểm muốn đưa Lăng Sa đi thì một đám Kẻ thất lạc vây quanh hắn, như là đang bảo hộ Lăng Sa.

Kẻ thất lạc trên không trung kia cũng vậy, muốn mang Lăng Sa đi.

“Ký chủ, rất có khả năng trong cơ thể Lăng Sa nhiễm virus đặc thù từ mẫu thể, các vi rút khác sẽ theo bản năng bảo hộ mẫu thể.”

Hệ thống đưa ra một đáp án làm sắc mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng.

Có khả năng Lăng Sa bị nhiễm vi rút đặc thù từ mẫu thể nên có rất nhiều Kẻ thất lạc ở thời điểm mấu chốt theo bản năng bảo hộ nàng.

Loại tình huống này cực kỳ không ổn, trách không được Giải độc đan vạn năng cũng không có hiệu quả, ngược lại kích thích vi rút trong cơ thể Lăng Sa biến dị lần thứ hai.

“Ký chủ, ngươi chỉ cần tìm được một phần mẫu vi rút, bổn hệ thống có thể căn cứ từ mẫu vi rút chế tạo thuốc giải.”

Mộc Phàm biết rõ, cần phải tìm được một ít mẫu vi rút mới được.

“Thu thập Thiên tinh mộc trước.”

Mộc Phàm từ trên phi kiếm nhảy xuống, dừng trong rừng cây.

Hắn trực tiếp đi tới trước một gốc Thiên tinh mộc, quan sát kỹ gốc Thiên tinh mộc trước mắt.

Thật ra Thiên tinh mộc có một đặc điểm là rất ít cành lá, trên thân cây lập loè nhiều điểm sáng, nhìn như là ngàn ánh sao, cực kỳ chói mắt.

Thiên tinh mộc cứng rắn như sắt thép, là tài liệu luyện khí hiếm có, đương nhiên nó là loài không thuộc về địa cầu, một loại thực vật ngoại lai.

Keng!

Chỉ thấy Mộc Phàm búng ngón tay, phi kiếm luyện khí bổ vào Thiên tinh mộc phát ra tiếng leng keng, vô cùng cứng rắn nhưng vẫn bị chặt đứt.

Thiên tinh mộc bị cắt được hắn thu lại, tiếp theo tới một gốc Thiên tinh mộc khác, Thiên tinh mộc bị chém đứt rất nhanh sẽ mọc lại.

Hơn nữa loại Thiên tinh mộc này có chu kỳ sinh trưởng rất ngắn, chỉ một tháng là có thể trưởng thành, đây là sự đáng sợ của giống loài ngoại lai.

Keng keng keng...

Trong rừng cây, Mộc Phàm thao túng từng thanh phi kiếm bay múa, Quái dị thụ chung quanh bị cắt thành cặn bã, bắn ra vô số dịch nhầy ăn mòn.

Nhưng những dịch nhầy này sẽ mau chóng bị Quái dị thụ còn lại hấp thu, cũng có trộn lẫn ở trong Thiên tinh mộc mà hắn thu đi.

Nơi này có không ít Thiên tinh mộc, Mộc Phàm một đường khai hoang thâm nhập vào sâu trong rừng cây, càng đi càng cảm giác âm u khủng bố.

Quái dị thụ càng lúc càng khổng lồ, mà số lượng Thiên tinh mộc cũng càng nhiều hơn, trong mười phút ngắn ngủi mà Mộc Phàm đã thu gom hơn trăm gốc Thiên tinh mộc.

Nhưng xem xét thấy chưa đủ để tạo ra một biệt thự xa hoa, hơn nữa Mộc Phàm cần nhiều Thiên tinh mộc hơn, còn cần một ít tài liệu khác.

Đang thu thập một gốc Thiên tinh mộc thật lớn, mắt Mộc Phàm đột nhiên nhíu lại, một thanh phi kiếm gào thét bay đi.

Phụt!

Chỉ nghe một tiếng vang, phi kiếm đâm thủng một bóng đen, thân thể hóa thành tro tàn, đó là một Kẻ thất lạc.

Nhìn Kẻ thất lạc hóa thành tro, Mộc Phàm quét mắt nhìn bốn phía, dưới cảm giác cường đại cũng không có phát hiện Kẻ thất lạc khác.

“Kẻ thất lạc sao?” Mộc Phàm suy tư gì đó, luôn cảm thấy Kẻ thất lạc này tới giám thị.

Hắn lắc đầu không để ý nữa, tiếp tục chặt Thiên tinh mộc, đã góp nhặt mấy trăm cây, lại thu thập thêm chừng hai ngàn cây nữa liền xong.

Bận rộn hơn một giờ, Mộc Phàm mới thu thập được ba ngàn gốc Thiên tinh mộc, gốc lớn nhất có đường kính tới một mét.

“Đã xong, đi một vòng xem.”

Mộc Phàm phủi phủi tay, nhảy dựng lên, đạp một thanh phi kiếm bay lên không trung rừng cây, không ngừng xoay quanh, hình như đang tìm kiếm gì đó.

Hắn đang tìm kiếm Kẻ thất lạc, hoặc là nói đang tìm kiếm Lăng Sa, yên lặng cảm ứng lại không thể tìm được hơi thở của Lăng Sa.

Chỉ ngẫu nhiên thấy một hai Kẻ thất lạc đang du đãng trong rừng cây, bị Mộc Phàm tiện tay giải quyết.

Tìm kiếm một vòng gần như toàn bộ rừng cây, nhưng cũng không có phát hiện nhiều Kẻ thất lạc, càng không thấy tung tích Lăng Sa.

“Sao lại không thấy đây?” Mộc Phàm bồi hồi không thôi.

Đã tìm khắp rừng cây nhưng không có phát hiện, nơi này vốn có rất nhiều Kẻ thất lạc nhưng hôm nay lại không thấy.

Chẳng lẽ đã rời khỏi nơi này?

Nhưng Kẻ thất lạc có trí tuệ, có ý thức sao, chúng nó chỉ có bản năng mà.

“Hệ thống, loại tình huống này là thế nào?” Mộc Phàm không thể lý giải.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, tuy Kẻ thất lạc không có ý thức nhưng nếu có một nguyên thể biến dị dẫn dắt, vẫn có thể mang theo rất nhiều Kẻ thất lạc rời đi.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm hiểu rõ gật gật đầu, trong lòng có chút thất vọng.

Không thấy Lăng Sa rồi, muốn tìm được một lần nữa rất khó khăn, có lẽ khi tìm được thì nàng đã biến thành một hình thái đáng sợ khác.

Nhưng Mộc Phàm lại thắc mắc, sao Lăng Sa bị nhiễm phải loại vi rút này?

Nói như vậy, bị Kẻ thất lạc tổn thương cũng không lây nhiễm, chỉ có khi bị loại vi rút này tiếp xúc mới bị ô nhiễm, biến thành Kẻ thất lạc.

“Cũng không phát hiện loại vi rút này quanh đây, rốt cuộc bị nhiễm như thế nào?”

Mộc Phàm nghĩ không ra, tìm một vòng nữa quanh rừng cây, vẫn không có phát hiện điều gì, cuối cùng đành từ bỏ.

Hắn quay đầu dẫm lên phi kiếm trực tiếp rời khỏi nơi này, thu thập đủ Thiên tinh mộc rồi, kế tiếp chính là đi dị vực thu thập một ít khoáng thạch, vậy là có thể bắt đầu luyện khí.

Mặc kệ là luyện chế vũ khí hay luyện chế biệt thự cho mình, Mộc Phàm đều cần trở lại học viện, sau đó đi dị vực tìm kiếm tài liệu.

“Cần phải trở về.”

Mộc Phàm đạp phi kiếm một đường bay ngang trời.

Nhưng trước khi trở về còn một số việc phải làm.

Hưu!

Không bao lâu, Mộc Phàm liền bay qua không trung khu chờ quy hoạch số tám, tốc độ cực nhanh, chỉ quét mắt nhìn phế tích phía dưới, không có dừng lại.

Nơi này rất ít khi bị tấn công vào ban ngày, hơn nữa có Hàn băng trận Mộc Phàm bố trí, chỗ căn cứ kia đã có năng lực phòng ngự.

Một đường bay nhanh, rất mau liền về tới cửa vào khu thứ tám.

Từ xa xa nhìn lại, khu thứ tám khu giống như một thành thị khổng lổ, một tòa thành thị hoàn toàn đóng kín, có tường kim loại cao cao, còn có tường năng lượng tường bảo hộ.

Bá!

Thời điểm tới gần, Mộc Phàm xoay người vững vàng rơi xuống đất, đi bộ hướng tới cửa lớn.

Nơi này tập trung rất nhiều xe bay, là đang kiếm khách, còn có từng đám người đi ra từ khu thứ tám, hướng ra thế giới bên ngoài.

Mộc Phàm nhìn những người trước mắt, có nhà thám hiểm, có nhiều thương nhân.

Hắn không để ý đến những người này, trực tiếp theo đoàn người tiến vào khu thứ tám, xuyên qua tường năng lượng, về tới khu thứ tám.

“Này mập mạp, ra đây, ta ở cổng trường chờ ngươi.”

Vừa đến khu thứ tám, Mộc Phàm trực tiếp gọi điện thoại kêu mập mạp ra.

Còn hắn thì nhanh chóng chạy đến Nhị trung, lấy tốc độ của hắn, không bao lâu liền tới cổng trường, từ xa xa liền thấy mập mạp chờ ở nơi đó.

Nhưng có điều khiến Mộc Phàm ngạc nhiên chính là bên cạnh mập mạp còn có một người, duyên dáng yêu kiều, thế mà đồng học lớp cũ, Tiêu Văn.

“Sao nàng lại ra cổng?”

Mộc Phàm hơi nghi ngờ nhưng vẫn đi tới.

Chương 138: Có vấn đề nha

“Mộc ca, ở chỗ này!”

Mập mạp nhìn thấy Mộc Phàm đi tới, lập tức phất tay chào hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Văn lập tức lộ ra một chút hưng phấn, hai mắt tỏa sáng nhìn Mộc Phàm, giống như thấy thần tượng.

Điều này làm cho Mộc Phàm khó hiểu, sao cô gái nhỏ này lại ở đây, không đi học a?

Ở cổng trường, mập mạp đang đứng chờ, xấu hổ nhìn Tiêu Văn bên cạnh.

“Mộc ca, không phải ta gọi nàng, là nàng một hai phải cùng ra với ta.”

Mập mạp vừa thấy ánh mắt khó hiểu của Mộc Phàm lập tức giải thích, hơi xấu hổ.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn Tiêu Văn, vừa nhìn liền thấy không ổn, có chút khó tin.

“Tôi thể lần thứ mười lăm?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Cô gái nhỏ này hôm qua chỉ mới Tôi thể tầng mười đi?

Hôm nay vừa thấy thế mà đã Tôi thể mười lăm lần rồi.

Mộc Phàm nghi ngờ không thôi, ngoài mặt không biểu hiện gì, âm thầm đánh giá Tiêu Văn, xác định cô gái nhỏ này có vấn đề.

Chắc chắn nàng có vấn đề, nếu không sao có thể hoàn thành năm lần tôi thể trong một ngày ngắn ngủi.

Quả thực chính là thiên tài, không, tuyệt đối là thiên tài hiếm thấy, khó có thể tưởng tượng.

“Hệ thống, sao nàng lại thế này, hôm qua nàng mới Tôi thể tầng mười thôi, hiện tại lại hoàn thành tôi thể lần thứ mười lăm, dù là

thiên tài cũng không thể nhanh như vậy đi?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

“Ký chủ, trên người nàng có dấu vết tu luyện công pháp cao cấp nào đó.”

Câu trả lời của hệ thống nằm ngoài dự đoán, Mộc Phàm biết chắc chắn Tiêu Văn trước mắt này có vấn đề rất lớn.

Cô gái nhỏ này có bí mật không có ai biết, nếu không không có khả năng đột phá nhanh chóng như vậy, làm người ta khó có thể tin.

“Mộc Phàm, lại gặp mặt.”

Tiêu Văn hưng phấn chào hỏi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm sáng lấp lánh.

Mộc Phàm rất khó hiểu, chẳng lẽ là từ thời điểm khảo hạch vào Thanh Bắc nàng bắt đầu sùng bái hắn?

“Sao ngươi lại ra đây, không đi học sao?” Mộc Phàm thuận miệng hỏi.

Ai ngờ Tiêu Văn trả lời: “Ta lên lớp xong rồi, thấy mập mạp ra cổng trường liền biết ngươi đến, cho nên cùng tới đây nhìn xem.”

Lời này khiến Mộc Phàm không biết nói gì, mập mạp thì rất xấu hổ.

Mộc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về phía mập mạp, tên này so với Tiêu Văn, như ngôi sao cùng mặt trăng.

“Mập mạp, ngươi còn cần nỗ lực nhiều hơn a.” Mộc Phàm có chút cảm thán vỗ vỗ vai mập mạp.

Hành động này làm mập mạp ngốc ra, ta nỗ lực chưa đủ sao?

“Mộc ca, hiện tại một ngày hai mươi bốn giờ, chỉ ngủ ba giờ, còn lại đều dành cho tu luyện a.” Mập mạp làm vẻ mặt táo bón, buồn bực.

Vậy còn chưa đủ sao, chẳng lẽ lúc nào cũng phải tu luyện?

Câu tiếp theo của Mộc Phàm thiếu chút nữa làm hắn hỏng mất.

Chỉ nghe Mộc Phàm tận tình khuyên bảo: “Mập mạp, ngươi không có thiên phú như người khác, càng không có cơ duyên như người khác, nhất định phải trả giá gấp trăm lần so với với người khác, nỗ lực gấp ngàn lần.”

“Cố lên, ca xem trọng ngươi, một ngày nào đó ngươi sẽ làm mọi người ngước mắt nhìn.”

Mộc Phàm nói xong vỗ vỗ vai hắn.

“Mộc ca, ta vẫn luôn nỗ lực a.” Vẻ mặt mập mạp như đưa đám.

Một màn này chọc Tiêu Văn cười khúc khích, khiến Mộc Phàm nhìn nàng thêm một chút.

Hắn nghĩ thầm, trên người cô gái nhỏ ẩn giấu bí mật, chẳng lẽ gặp kỳ ngộ gì, nếu không làm sao lại như vậy?

“Được rồi, đừng làm ra vẻ khổ cực, thứ này cho ngươi, cố lên, đừng phụ một thân hai trăm cân thịt mỡ của ngươi.”

Mộc Phàm nói xong, lấy một bình nhỏ đưa cho mập mạp.

Ánh mắt Tiêu Văn sáng lên, nhìn chằm chằm bình nhỏ kia, ánh mắt nóng rực, hiển nhiên nhận ra thứ này.

Đan dược!

Không sai, Mộc Phàm cho mập mạp một bình đan dược, bên trong có ba mươi viên Tôi thể đan.

Căn cứ theo lời hệ thống nói, người bình thường chỉ có thể dùng ba mươi viên Tôi thể đan, sau đó liền không còn hiệu quả nữa.

“Mộc Phàm ca ca, của ta đâu?”

Tiêu Văn đột nhiên nũng nịu nói, làm Mộc Phàm nổi da gà, giật mình nhìn nàng.

“Má ơi, cô gái nhỏ này quả nhiên có vấn đề, thế mà còn biết làm nũng?”

Mộc Phàm thầm nghĩ, trên mặt lại ra vẻ nghiêm túc.

“Không có, chỉ có nhiêu đây.” Mộc Phàm rất “Thành thật” nói.

Tiêu Văn chu cái miệng nhỏ bất mãn nói: “Lừa trẻ con sao, ta không dễ bị lừa đâu, Mộc Phàm ca ca bất công, trọng sắc khinh bạn.”

“....” Mộc Phàm đen mặt.

Mập mạp bên cạnh cũng đen mặt, lời này sao cảm giác cứ quái quái, hình như là hắn nói mới phù hợp a?

Mộc Phàm dở khóc dở cười nhìn nàng.

Tiêu Văn cười hì hì nói: “Mộc Phàm ca ca, ta biết ngươi tốt nhất, người đẹp trai, tâm địa lại thiện lương....”

“Ngừng ngừng...” Mộc Phàm lập tức chặn miệng nàng, không phát hiện Tiêu Văn là một cô gái nhỏ thế này đây?

Hắn bất đắc dĩ nói: “Được thôi, trên người ta còn có một ít Tôi thể đan, giảm giá 20% cho ngươi, một viên tám mươi vạn, ngươi mua không?”

“Mua!” Hai mắt Tiêu Văn tỏa ánh sáng, hưng phấn vươn tay tràn đầy chờ mong nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong có ba mươi viên Tôi thể đan.

“Ba mươi viên, một viên tám mươi vạn, chính là hai ngàn bốn trăm vạn.” Mộc Phàm đưa cho nàng, ánh mắt hoài nghi.

Nàng là một thiếu nữ sơ trung, có nhiều tiền như vậy sao?

Tiêu Văn hưng phấn tiếp nhận, nói: “Cảm ơn Mộc Phàm ca ca, nhưng hiện tại ta không có tiền, có thể thiếu hay không?”

Nàng nói xong làm vẻ mặt đáng thương nhìn Mộc Phàm khiến hắn xúc động muốn đánh nàng, thiếu tiền sao?

Đầu năm nay, thiếu tiền đều là đại ca của ta.

“Không cho nợ.” Mộc Phàm không cần suy nghĩ từ chối.

Nói giỡn a, đầu năm nay, chín mươi phần trăm thiếu nợ đều sẽ không trả tiền.

“Nhưng hiện tại ta thật sự không có tiền, chờ ta có tiền trả lại cho ngươi được không?” Tiêu Văn vô cùng đáng thương nhìn hắn.

Mập mạp có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Mộc ca, không bằng cho nàng nợ đi.”

“Lăn liền.” Mộc Phàm đá bay hắn, buồn bực nói: “Mộc ca của ngươi thiếu tiền a, được rồi, trước đưa cho ngươi, có tiền nhớ trả ta.”

“Đúng đúng, nhất định trả, cảm ơn Mộc Phàm ca ca.” Tiêu Văn lập tức cười tươi như hoa.

Nàng nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Đúng rồi, Mộc Phàm ca ca có Luyện khí đan sao?”

Lời vừa nói ra, Mộc Phàm muốn sặc.

Hắn tràn đầy nghi ngờ nhìn Tiêu Văn, sao cô gái nhỏ này biết trên người hắn có Luyện khí đan?

“Hiện tại ngươi còn chưa tới lúc dùng đi?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, hỏi.

Ai ngờ Tiêu Văn mừng rỡ nói: “Dùng, ta muốn tu chân luyện khí, Mộc Phàm ca ca, lại cho ta mấy viên Luyện khí đan được không, ta chuẩn bị dùng để đột phá.”

“Nhưng ngươi không có tiền.” Mộc Phàm nói thẳng thừng.

Tiêu Văn cười hì hì nói: “Dù sao đã thiếu nợ rồi, thiếu thêm một chút cũng không có việc gì nha, ta bảo đảm có tiền lập tức chuyển

cho ngươi.”

Mộc Phàm quan sát nàng, trong lòng nghi ngờ, nàng muốn tu chân, nhưng hiện tại mới tôi thể, còn không có thăng cấp, là dùng để thử nghiệm tu luyện võ đạo hay là tu chân luyện khí.

Chẳng lẽ nàng từng thử nghiệm rồi?

“Thôi, đưa ngươi ba mươi viên, không còn nữa đâu.” Mộc Phàm suy tư một hồi, cảm thấy Tiêu Văn có bí mật, hoặc nàng chính là một thiên tài.

Người như vậy vẫn đáng giá đầu tư, chờ về sau tu vi cường đại, tiền nhiều hơn mua bán liền nhiều hơn đúng không?

Nghĩ như vậy, Mộc Phàm lại ném cho nàng một bình nhỏ, bên trong có ba mươi viên Luyện khí đan.

Mộc Phàm nhắc nhở: “Sáu mươi viên đan dược, một viên tám mươi vạn, tổng cộng bốn ngàn tám trăm vạn, nhớ rõ ngươi thiếu ta bốn ngàn tám trăm vạn đó.”

“Biết rồi, ta sẽ nhớ.” Tiêu Văn vui vẻ gật gật đầu, cầm lấy hai bình nhỏ, mặt đỏ bừng, hiển nhiên là rất hưng phấn.

Mộc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, đối với cô gái nhỏ này có chút dở khóc dở cười.

“Tốt rồi, ta phải đi đây, mập mạp, nỗ lực tu luyện.”

Hắn nhìn mập mạp, vỗ vỗ bả vai cổ vũ.

“Mộc ca yên tâm, ta nhất định nỗ lực tu luyện.” Mập mạp cũng cảm động gật gật đầu bảo đảm.

Tiêu Văn thấy vậy nói: “Mộc Phàm ca ca, ngươi yên tâm, ta sẽ chăm sóc mập mạp, sẽ không có người khi dễ hắn.”

“...”

Mộc Phàm, mập mạp nhìn nhau không nói gì, nói cái gì đây?

“Không tiễn, các ngươi trở về đi, tạm biệt.”

Nói xong, Mộc Phàm xoay người không quay đầu, chỉ để lại mập mạp cùng Tiêu Văn nhìn bóng dáng hắn đi xa yên lặng xuất thần.

“Mộc Phàm, không bao lâu nữa ta có thể đuổi kịp ngươi rồi.”

Tiêu Văn âm thầm nói với chính mình, đôi tay nắm chặt hai bình nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

Chương 139: Đơn đặt hàng tới

Trong khu thứ tám, Mộc Phàm đi chậm rãi trên đường, nhìn người đến người đi, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác bình yên.

“Tích... Chủ nhân, cửa hàng trên Tiên võng có người đặt hàng, mời ngài nhanh chóng kiểm tra.”

Đang đi, đột nhiên nghe tiếng Tiểu Linh nhắc nhở, Mộc Phàm bừng tỉnh

Hắn kinh ngạc, nói: “Nhanh như vậy đã có người đặt hàng, Tiểu Linh, mở giao diện cửa hàng cho ta nhìn xem.”

Rất mau, Tiểu Linh chiếu lên một màn hình nhỏ, mở cửa hàng Tiên võng, cửa hàng tạp hóa Tiên phàm, hai phần đan dược treo lên đã bị mua hết.

Hơn nữa bên mua sắm chỉ là một cá nhân đã mua hết đan dược trong cửa hàng của Mộc Phàm, hắn xem mà có chút ngạc nhiên.

“Có phải ta quên thiết lập giới hạn mua hay không?” Mộc Phàm vỗ trán ảo não nói.

Nhất thời quên mất, lần đầu tiên mở cửa hàng không có kinh nghiệm, hắn là phải thiết lập, ngày đầu mở cửa giảm giá thì không sai, nhưng quên thiết lập giới hạn số lượng mua sắm của một người.

Không nghĩ tới bị một người trực tiếp mua hết.

Như vậy chẳng phải là bị người ta chuyển tay bán kiếm lời một mớ?

“Tiểu Linh, tra tin tức về khách hàng, còn có địa chỉ, lần đầu tiên buôn bán bị lỗ a.” Mộc Phàm phân phó, Tiểu Linh lập tức đưa ra tư liệu về khách đặt hàng.

Hắn nhìn lên, là một nữ nhân tên Hồng Trần, đến từ khu thứ nhất.

“Người khu thứ nhất sao?”

Mộc Phàm suy tư gì đó, gật gật đầu.

Tôi thể đan, chỉ cần chưa từng dùng qua, mặc kệ là cấp bậc gì đều có thể dùng Tôi thể đan tiến hành một lần tôi thể, hiệu quả rất tốt.

Đương nhiên, người có thể mua sắm hai trăm viên đan dược một lần là một người siêu giàu.

“Có tiền a.” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng.

Hai trăm viên đan dược, một viên tám mươi vạn, tổng cộng một trăm sáu mươi triệu, không phải người giàu thì là cái gì nha?

Nhìn đến đây, Mộc Phàm suy nghĩ nói: “Tiểu Linh, sao chép địa chỉ, sau đó giúp ta liên hệ Đông phong chuyển phát nhanh, chuẩn bị gửi hàng qua.”

“Tốt, chủ nhân.” Tiểu Linh lập tức đáp ứng.

Chuẩn bị xong, Mộc Phàm liền đợi, chỉ chờ Đông phong chuyển phát nhanh tới đây lấy hàng, sau đó gửi đi thì ổn rồi.

Đã gửi vị trí đi, bọn họ sẽ trực tiếp tới thu hàng.

Không chờ bao lâu, một chiếc xe bay chậm rãi hạ xuống trước mặt Mộc Phàm.

Răng rắc!

Từ trong xe có một thanh niên đi ra, trên người mặc một bộ đồng phục chuyển phát nhanh, bên trên in một biểu tượng, đúng là biểu tượng của Đông phong chuyển phát nhanh.

“Ngài tốt, ta là nhân viên Đông phong chuyển phát nhanh, số hiệu 153, đây là hộp chuyển phát nhanh của ngài, mời ngài để hàng hóa vào bên trong hộp phong ấn, sau đó giao cho ta là được.”

Thanh niên nhân viên chuyển phát nhanh lễ phép giới thiệu, sau đó

lấy ra một cái hộp phong ấn, đó là hộp phong ấn chuyên dụng dùng một lần cho chuyển phát nhanh.

Bên trên có trận pháp phong ấn, một khi mở ra đồ vật bên trong sẽ bị hủy, tổn thất sẽ do bên chuyển phát nhanh chịu trách nhiệm.

“Tốc độ rất nhanh nha.” Mộc Phàm cười cười, cầm lấy hộp phong ấn.

Hắn vừa thấy liền nhìn ra bên trên có trận pháp phong ấn nhỏ, một khi kích hoạt liền trực tiếp phong ấn, trong quá trình đưa đến trong tay người nhận thì không thể mở ra.

Một khi mở ra phải chịu tất cả trách nhiệm.

Mộc Phàm trực tiếp bỏ hai mươi bình đan dược vào, Tôi thể đan, Luyện khí đan, mỗi loại mười bình, tổng là hai trăm viên đan dược.

Răng rắc!

Khi đóng hộp, trận pháp phong ấn lập tức khởi động, trực tiếp phong ấn hộp này, sau đó điền thông tin người nhận hàng vào là được.

Chuẩn bị tốt rồi, Mộc Phàm giao hộp phong ấn cho thanh niên nhân viên chuyển phát nhanh.

“Tốt, phiền ngươi chuyển đi.” Mộc Phàm khẽ gật đầu nói.

“Đây là việc của bên chúng tôi, phí gửi đến khu thứ nhất là một vạn.”

Nhân viên chuyển phát nhanh vừa nói xong, Mộc Phàm trực tiếp liền chuyển khoản một vạn cho hắn, hoàn thành lần giao dịch này.

“Cảm tạ ngài đã tin tưởng Đông phong chuyển phát nhanh, Đông phong chuyển phát nhanh, chắc chắn hoàn thành sứ mệnh, chúc ngài vui vẻ, hẹn gặp lại!”

Nói xong, thanh niên kia mang theo cái hộp lên xe, nhanh chóng lái xe bay rời đi.

Mộc Phàm thấy hắn đi rồi, đang chuẩn bị rời đi, không nghĩ tới tiếng di động sẽ vang lên lúc này.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú...”

Lại là tiếng chuông quen thuộc.

Mộc Phàm cầm lên xem, người gọi thế mà là Võ Cương.

Hắn nở nụ cười, thầm nói rốt cuộc cũng tới.

“Nghe này, Võ đội trưởng.”

Mộc Phàm trả lời điện thoại.

Chỉ nghe đầu kia truyền đến tiếng Võ Cương: “Mộc Phàm, ngươi ở đâu, ta lập tức lái xe qua đón ngươi, có người muốn nói chuyện với ngươi.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng Võ Cương, có chút hưng phấn cũng có chút nghiêm túc, Mộc Phàm biết kế hoạch kia của hắn đã thành công.

Có người chú ý tới hắn.

Hoặc là nói, trận pháp Mộc Phàm bố trí ở khu đợi quy hoạch số tám khiến cho cao tầng khu thứ tám chú ý.

Chuyện làm ăn tới cửa a.

“Ta ở...” Mộc Phàm báo vị trí, liền cắt điện thoại.

Hắn biết, chắc chắn là có cao tầng khu thứ tám muốn gặp mình, dù sao nếu bố trí Hàn băng trận kia cũng không thể khiến cho bọn họ chú ý thì thật sự không còn gì để nói.

Mộc Phàm làm vậy chính là để hấp dẫn sự chú ý từ cao tầng, sau đó mới có mua bán tới cửa.

Một trận pháp sư, hơn nữa có thể tùy tay bố trí một trận pháp phòng ngự cường đại, tất nhiên có thể được cao tầng chú ý, coi trọng.

Hiện giờ cần nhất chính là trận pháp sư, sáng lập khu quy hoạch mới, thành lập trận pháp phòng ngự đều không thể tách rời khỏi trận pháp sư.

“Mua bán tới cửa, thật làm người ta chờ mong, hy vọng có đơn đặt hàng lớn.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu đứng ở trên đường, chậm rãi chờ đợi.

Qua mười phút, một chiếc xe bay võ trang bay tới đây, đây là xe bay có thể dùng để chiến đấu, có trang bị hệ thống vũ khí.

Rào...

Một dòng khí vọt tới, từ trên xe có một người đi xuống, đúng là Võ Cương.

“Ha ha ha, Mộc Phàm, tiểu tử ngươi tốt lắm, ngươi khiến ta rất kinh ngạc.”

Võ Cương vừa ra tới liền trực tiếp ôm vai, vui vẻ cười ha ha, đối với biểu hiện bây giờ của Mộc Phàm khiếp sợ không thôi.

Khi biết Mộc Phàm bố trí trận pháp bên ngoài căn cứ tạm thời hắn cũng phát ngốc, hoàn toàn không tin.

Nhưng khi xác nhận thật sự là Mộc Phàm bố trí, bên trên lập tức liền có người muốn gặp hắn, muốn nói chuyện.

“Đi, có người muốn gặp ngươi, đừng khẩn trương, chỉ là muốn cùng ngươi tâm sự về chuyện bố trí trận pháp, là chuyện tốt.”

Võ Cương cười nói, kéo Mộc Phàm lên xe.

“Lái xe!”

Vừa lên xe, Võ Cương trực tiếp phân phó tài xế lái xe, chiến xa chậm rãi bay lên không, nhanh chóng bay đi.

Ở trên xe, Võ Cương lải nhải, vẻ mặt rất hưng phấn, hài lòng đối với nhiều biểu hiện của Mộc Phàm.

“Tiểu tử ngươi không một tiếng động bày ra một cái trận pháp, nói thật là khi ta nhìn thấy sức phòng ngự của Hàn băng trận kia cũng rất kinh ngạc.”

Võ Cương ngồi trên xe, cảm thán nói.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm chỉ lắc đầu nói: “Thật ra cũng không có gì, một cái Hàn băng trận mà thôi, không tính là trận pháp quá mạnh.”

“Vậy còn không quá mạnh sao?” Võ Cương câm nín nhìn hắn.

Mộc Phàm chỉ chỉ quầng sáng bên ngoài khu thứ tám nói: “Trận văn phòng ngự khu thứ tám mới là thật sự cường đại, là mấy ngàn trận pháp lớn nhỏ kết hợp tạo thành, không thể so sánh.”

“Chắc chắn rồi, ngươi không nghĩ coi xây dựng trận pháp khu thứ tám hao phí biết bao nhiêu công sức tiền của a.”

Võ Cương trợn trắng mắt, hắn cười khổ nhìn Mộc Phàm, lòng tiểu tử này quá lớn nha, thế mà muốn so sánh với trận pháp khu thứ tám.

Trận pháp phòng ngự khu thứ tám tốn cả trăm năm mới hoàn thành đó.

Hai người ở trong xe nói chuyện phiếm, xe bay hướng về trung tâm khu thứ tám, một kiến trúc thật lớn.

Nơi đó là khu quản lý khu thứ tám, người ở chỗ này đều là người có thực lực, còn có quyền lợi.

“Chúng ta tới rồi.”

Võ Cương vừa nói xong, xe liền ngừng ở một vị trí đậu xe, hạ xuống.

Hai người từ trên xe đi ra liền thấy trên đài dừng xe có một nam tử trung niên đang đứng.

Hắn đứng ở nơi đó, giống như hòa thành một thể với chung quanh, không giận tự uy, toả ra một sự áp bách cường đại.

Mộc Phàm rùng mình, người này là một siêu cấp cường giả.

Chương 140: Thống soái khu thứ tám

Trong một gian phòng tiếp khách, Mộc Phàm, Võ Cương đều ngồi xuống.

Ở trước mặt bọn họ có một vị nam tử trung niên ngồi ngay ngắn, toàn thân tản ra một hơi thở khiến người ta kính sợ.

Mộc Phàm liếc mắt nhìn, không cách nào nhìn thấu tu vi đối phương, hiển nhiên là cảnh giới vượt qua hắn, trong lòng khó tránh khỏi suy đoán.

Dù là cấp Siêu phàm hắn cũng có thể nhìn thấu, người trước mắt hắn nhìn không thấu đại biểu cho người ta đã vượt cấp Siêu phàm, là cảnh giới từ Nhập thánh trở lên.

“Hệ thống, hắn ở cảnh giới nào?” Mộc Phàm âm thầm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe thống trả lời: “Hắn là cường giả cấp Siêu thể, thân thể tựa như một vũ khí nhiệt hạch, một khi lực lượng trong cơ thể bùng nổ sẽ giống như là một viên đạn hạt nhân.”

“Siêu thể, đạn hạt nhân hình người sao?”

Mộc Phàm nghiêm nghị, có chút kinh ngạc.

Thì ra là cường giả trên cảnh giới Nhập thánh, cường giả cấp Siêu thể, là đạn hạt nhân hình người, sức phá hoại có thể so sánh với đạn hạt nhân.

Vì vậy nên loại cấp độ này được gọi là đạn hạt nhân hình người.

“Vị này chính là Mộc Phàm tiểu hữu đi, thật là trẻ tuổi, đầy triển vọng a.”

Nam tư trung niên mỉm cười nhìn Mộc Phàm, hắn có vẻ trung niên nhưng tuổi thật đã hơn một trăm rồi, chẳng qua vẫn duy trì bộ dáng trung niên thôi.

Cường giả cấp độ này rất khó phân biệt tuổi tác, chỉ có thể phân biệt thông qua cốt linh.

“Quá khen, không lên được mặt bàn.” Mộc Phàm khiêm tốn cười cười.

Nam tử trung niên kia mỉm cười gật đầu: “Ta tên Liễu Sơn, vừa trở về hôm trước, vốn dĩ hôm nay phải rời khỏi nhưng không nghĩ tới đụng phải một vị thiên tài trận pháp, cho nên tới đây gặp mặt.”

Liễu Sơn!

Mộc Phàm kinh ngạc, bỗng nhiên bừng tỉnh, trách không được có chút quen mắt.

Thì ra là Liễu Sơn, một trong chín đại thống soái, cường giả siêu cấp, thường xuyên xuất hiện trên truyền hình.

Người này là siêu cấp cường giả thật sự, đạn hạt nhân hình người, lập nên nhiều chiến công hiển hách vì nhân loại, ngăn cản cường địch dị vực xâm lấn, thanh danh vang dội.

Mỗi khu quy hoạch đều có quân đoàn riêng, thống soái khu thứ tám chính là Liễu Sơn, còn so với người quản lý khu thứ tám, ai mạnh ai yếu thì khó mà biết được.

Tóm lại, Liễu Sơn cực kỳ cường đại.

“Thì ra là Liễu lão tướng quân, Mộc Phàm thất kính!”

Mộc Phàm rất kính nể, đối vị thống soái có nhiều cống hiến cho nhân loại thế này, kính trọng từ đáy lòng.

“Chúng ta nói chuyện nào, không cần để ý một vài danh hiệu.”

Liễu Sơn xua xua tay, không hề cao điệu.

Nhưng Mộc Phàm vẫn hết sức kính trọng, những người đầu rơi máu chảy vì nhân loại, những tướng sĩ thủ vệ phòng tuyến mới là những người thật sự đáng kính nể.

“Lần này gọi ngươi tới đây, một là muốn gặp người bày ra Hàn

băng trận, hai là xác nhận xem có phải ngươi bày ra hay không?"

Liễu Sơn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, người cũng như tên, thẳng thắn, không lòng vòng, muốn gặp người bố trí trận pháp.

"Hàn băng trận đúng là do ta bố trí, nhưng tài liệu có hạn, nếu không còn có thể bố trí hoàn chỉnh hơn, càng phức tạp, càng cường đại."

Mộc Phàm trả lời đúng sự thật, không giấu giếm chút nào, che giấu làm sao có đơn đặt hàng a?

Quả nhiên khi nghe được lời này, mắt Liễu Sơn xuất hiện tia sáng, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo chút tán thưởng cùng kinh ngạc.

"Không đơn giản, thật là tuổi trẻ tài cao a." Liễu Sơn tán thưởng một câu.

Hắn rất kinh ngạc vì tuổi tác của Mộc Phàm, một người trẻ tuổi như vậy lại bày ra trận pháp cường đại như thế, quan trọng nhất chính là hắn thấy được tu vi của Mộc Phàm.

Đại tông sư!

Võ đạo đại tông sư, đây là cảnh giới Mộc Phàm cố ý lộ ra, những thứ khác Liễu Sơn cũng không thể nhìn thấu, nếu không phải Mộc Phàm cố ý lộ ra, có khả năng hắn cũng không nhìn thấu.

Bởi vì có hệ thống, hơn nữa Mộc Phàm tu luyện cả võ đạo cùng tu chân, có thể nhìn ra mới lạ.

Mặc dù như vậy, Liễu Sơn cũng kinh ngạc không thôi, nhìn tuổi Mộc Phàm chỉ có mười sáu, mười bảy tuổi.

Một tên đại tông sư chưa tròn mười tám tuổi, hơn nữa có thể bày ra trận pháp cường đại, thiên tài thế này sao có thể không khiến hắn coi trọng?

"Nếu cho ngươi bố trí một trận pháp siêu lớn, giống như trận pháp siêu cấp của khu thứ tám, ngươi có thể làm được sao?"

Liễu Sơn suy nghĩ, mở miệng dò hỏi một câu.

Mộc Phàm nghe xong, trả lời chắc nịch: “Chỉ cần có đủ tài liệu, ta có thể bố trí bất kỳ trận pháp nào, đương nhiên cần thời gian dài mới có thể hoàn thành.”

“Thật sự?” Hai mắt Liễu Sơn sáng ngời.

Mộc Phàm gật gật đầu chắc chắn.

“Nếu cho ngươi đủ tài liệu, ngươi cần bao nhiêu thời gian mới có thể bố trí ra trận pháp siêu cấp?”

Hơi thở của Liễu Sơn có chút dồn dập, hiển nhiên là bị hấp dẫn bởi lời khẳng định chắc nịch của Mộc Phàm.

“Năm ngày đi, ít nhất năm ngày mới có thể hoàn thành.”

Mộc Phàm trầm ngâm một lát, cẩn thận nói ra một con số, năm ngày.

Không nghĩ tới, lời vừa nói ra, hai người Liễu Sơn, Võ Cương đều sửng sốt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, như bị dọa sợ.

“Ngươi vừa mới nói là năm ngày sao?” Liễu Sơn hỏi lại.

Mộc Phàm gật gật đầu, nói: “Không sai, năm ngày là có thể bố trí xong, đương nhiên nếu có nhân tố khác ảnh hưởng có lẽ sẽ lâu hơn một chút, đây là cực hạn của ta.”

Liễu Sơn, Võ Cương nghe xong nhìn nhau, thấy được sự khiếp sợ trong mắt đối phương, còn có chút không tin.

Đùa cái gì vậy, vị trận pháp đại sư của khu thứ tám, bố trí một trận pháp siêu cấp, tốn thời gian khoảng ba tháng.

Hơn nữa vẫn cần rất nhiều nhân tài trận pháp hỗ trợ mới làm được, suốt ba tháng mới hoàn thành, dốc hết tâm huyết a.

Nếu bọn họ nghe được lời này, chẳng phải là muốn hộc máu.

Liễu Sơn có chút thất vọng, thiếu niên trước mắt có phải quá

cuồng vọng hay không, chỉ năm ngày mà muốn bố trí xong một trận pháp siêu cấp?

Nhưng trong lòng hắn lại có một ý nghĩ, thiếu niên này nói sự thật, không hề dối trá, bởi vì từ trong ánh mắt Mộc Phàm, hắn thấy được sự nghiêm túc, cẩn trọng.

Một người như vậy hẳn là sẽ không nói mạnh miệng, bầu không khí có chút cứng ngắc, ba người đều im lặng.

Liễu Sơn đang suy nghĩ lời Mộc Phàm nói, Võ Cương thì hoàn toàn đơ ra, lời Mộc Phàm nói khiến hắn chấn động, trong lòng khó bình tĩnh.

Mộc Phàm quan sát xung quanh, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, khiến trong lòng Liễu Sơn có lời khen ngợi dành cho hắn.

Trấn định tự nhiên như thế, có lẽ đúng như lời hắn nói a, không thể dùng tiêu chuẩn của người thường để đánh giá thiên tài.

Trầm ngâm một lát, Liễu Sơn mở miệng nói: “Nếu lời ngươi nói là sự thật, ta đây liền tin ngươi một lần, Mộc Phàm tiểu hữu, hy vọng ngươi chịu trách nhiệm đối với lời nói của mình.”

Hắn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, ánh mắt sáng quắc, lộ ra một sự áp bách cường đại.

Mộc Phàm không yếu thế chút nào, nói: “Liễu lão, ta nói một chính là một, có trách nhiệm với lời mình nói, làm không được ta sẽ không nói.”

“Tốt!”

Liễu Sơn cầm lấy một phần văn kiện đưa tới.

“Văn kiện này ngươi xem một chút, bên trên là nguyên nhân thật sự mà lần này ta tìm ngươi.”

Hắn nói xong đưa văn kiện cho Mộc Phàm, Mộc Phàm tiếp nhận, trong lòng kinh ngạc, mang theo một chút tò mò cùng chờ mong, mở văn kiện ra.

Mộc Phàm vừa xem, đôi mắt liền sáng lên.

“Đây là văn kiện sau khi chín khu cùng thương thảo đưa ra, chuẩn bị khai phá khu thứ mười, mở rộng nơi sinh tồn an toàn cho nhân loại.”

Liễu Sơn chậm rãi mở miệng nói ra tin tức này.

Mộc Phàm gật gật đầu, xem văn kiện trong tay, bên trên ghi chép kỹ càng tỉ mỉ quyết định của hội đồng chín khu, thành lập khu quy hoạch thứ mười.

Muốn thành lập khu thứ mười nhưng chín khu không có bao nhiêu trận pháp sư cao cấp, thậm chí chưa có biện pháp phái trận pháp đại sư đi.

Biện pháp duy nhất chính là chiêu mộ một đám trận pháp sư để xây dựng một trận pháp siêu cấp, chỉ cần thành công bố trí trận pháp, đến lúc đó chuyện phòng thủ liền đơn giản hơn rất nhiều.

Mộc Phàm không ngừng xem tiếp, trong lòng rất kích động, đây chính là cơ hội a, cơ hội tốt để kiếm tiền.

“Bên trên điều động mười lăm vị trận pháp sư cao cấp, trận sư chính còn chưa được định ra, ngươi hiểu ý ta sao?” Liễu Sơn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm.

Lời này có ẩn ý nhắc nhở, nói cho Mộc Phàm còn chưa có trận sư chính, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thì có thể bắt lấy vị trí này.

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, bảo đảm nói: “Liễu lão yên tâm, vị trí trận sư chính ta chắc chắn ngồi, trận pháp khu thứ mười do ta thiết kế, chỉ cần đủ tài liệu là được.”

“Điểm này ngươi yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị đủ tài liệu rồi, nhưng chỉ cho phép thành công, không được thất bại, bởi vì chỉ có một phần tài liệu.”

Liễu Sơn nghiêm túc nhắc nhở Mộc Phàm, thất bại liền không lại còn tài liệu, dù sao có rất ít tài liệu.

“Ta hiểu.” Mộc Phàm nghiêm túc gật gật đầu, hắn hỏi: “Vậy khi bố

trí trận pháp siêu cấp này, lợi ích được phân phối như thế nào?”

Mộc Phàm trực tiếp hỏi rõ lợi ích, ý là ta đang đòi tiền.

Võ Cương nghe xong biến sắc, muốn nhắc nhở nhưng lại không dám nói, chỉ có thể âm thầm sốt ruột, sao có thể nói trắng ra như vậy a?

Mộc Phàm, thật không hiểu chuyện.

Chương 141: Đơn hàng mười tỷ

Võ Cương âm thầm sốt ruột, muốn nhắc nhở Mộc Phàm đừng trực tiếp như vậy.

“Ha ha ha....”

Ai ngờ Liễu Sơn nghe xong không những không khó chịu, ngược lại cười ha ha, tràn đầy thưởng thức nhìn Mộc Phàm, càng xem càng vừa lòng.

Thiếu niên như vậy, không làm ra vẻ, trực tiếp muốn chỗ tốt, muốn thù lao, đây là chuyện đúng lý đúng lẽ, rất là bình thường a.

Hắn cười nói: “Điểm này ngươi không cần lo lắng, khi làm trận sư chính, nếu ngươi bố trí thành công, sẽ có rất nhiều chỗ tốt.”

“Điểm thứ nhất là tiền, hoàn thành bố trí trận pháp, trận sư chính hoàn thành một cái trận pháp siêu cấp, có thể đạt được thù lao ít nhất là mười tỷ, đây là đãi ngộ mà mỗi một vị trận sư chính đều có.”

Liễu Sơn gọn gàng dứt khoát, nói ra số tiền.

Trận pháp sư có danh tiếng, mời một vị trận pháp sư cần phải trả giá cao.

Chỉ nghe Liễu Sơn nói tiếp: “Đương nhiên, tiền chỉ là một phương diện, còn có các phương diện khác, đều không thiếu phần ngươi.”

“Thậm chí, nếu ngươi chủ trì bố trí trận pháp lần này thành công, về sau sẽ có nhiều người mời ngươi, hơn nữa giá cả cũng sẽ không thua kém lần này, thậm chí càng cao hơn nhiều.”

“Đương nhiên, tiền đề là ngươi có thể đảm nhiệm, hơn nữa hoàn thành viên mãn nhiệm vụ lần này.”

Liễu Sơn nói rất rành mạch.

Mộc Phàm hiểu rõ gật gật đầu, trong lòng có chút kích động, khóa

chặt đơn hàng mười tỷ này.

Chỉ cần hoàn thành là có thể có bỏ mười tỷ vào túi, những chỗ tốt khác hắn không coi trọng lắm, chỉ chú trọng tiền bạc, dù sao mình đang có một hệ thống cần nạp tiền.

Có tiền, hết thảy đều dễ nói.

Lại không cần chính mình bỏ ra tài liệu, chỉ cần bố trí trận pháp, hoàn thành là có thể nhận tiền, giá trị một lần ra tay mười tỷ a.

Điều này làm cho hai mắt Mộc Phàm phát sáng, chỉ cần tạo ra danh tiếng, sợ gì không có người tới cửa, trận pháp đại sư, luyện khí đại sư, luyện đan đại sư, ba thân phận này truyền ra có thể dọa ngất một đám.

“Khi nào bắt đầu?” Mộc Phàm hít sâu một hơi bình tĩnh lại.

Liễu Sơn cười nói: “Cần một chút thời gian chuẩn bị, khoảng một tháng sau liền bắt đầu chính thức khởi công, hy vọng ngươi có thể đảm nhiệm.”

“Một tháng sau, vừa lúc là đại thọ ba trăm năm mươi tuổi của quản lý khu thứ tám chúng ta, đến lúc đó rất nhiều trận pháp sư cao cấp tới đây, ngươi có thể ngồi vào vị trí trận sư chính hay không liền phụ thuộc vào biểu hiện của ngươi.”

Liễu Sơn mỉm cười nhìn Mộc Phàm, trong lòng tự nhiên hy vọng thiếu niên này có thể đảm nhiệm.

Dù sao người có thể lọt vào mắt hắn không nhiều, Mộc Phàm này rất thuận mắt, tất nhiên hắn hy vọng Mộc Phàm có năng lực trấn trụ các trận pháp sư cao cấp khác.

“Liễu lão yên tâm.” Mộc Phàm gật gật đầu, căn bản không lo lắng.

Đường đường là một trận pháp đại sư, còn sợ ngươi một đám trận pháp sư cao cấp? Dù là trận pháp đại sư khác tới, Mộc Phàm cũng không ngán.

Hắn lĩnh ngộ trận pháp, là quy tắc chung toàn diện của trận pháp, so với trận pháp đại sư bình thường mà nói cao thâm hơn rất

nhiều, không thể so sánh.

“Vị trí khu thứ mười cách khu thứ tám chúng ta một trăm năm mươi cây số về phía đông nam, cách chúng ta gần nhất, cách khu thứ chín hai trăm năm mươi cây số, chung quanh có hai mươi mốt khu chờ quy hoạch, một khi xây dựng thành công, ngươi biết giá trị cùng ý nghĩa tiềm tàng trong đó sao?”

Liễu Sơn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, hắn nói: “Lần này, ngươi cần phải làm thật xuất sắc, khiến các khu khác không thể ba hoa gì hết, như vậy thanh danh của ngươi mới nhanh chóng lan xa.”

“Đã hiểu, đa tạ Liễu lão.”

Mộc Phàm nghiêm nghị đứng dậy đáp lại.

Tất nhiên trong lòng hắn hiểu rõ, đúng là bởi vì chính mình bố trí Hàn băng trận khiến cho Liễu Sơn chú ý, hơn nữa sau một lúc dò xét mới quyết định kiến nghị Mộc Phàm tới chủ trì.

Với Liễu Sơn mà nói, người có thể bố trí ra Hàn băng trận cường đại như vậy, ít nhất là trận pháp sư cao cấp, thậm chí là trận pháp đại sư.

Một trận pháp đại sư trẻ tuổi như thế, truyền ra tất nhiên nhấc lên sóng to gió lớn, hiện tại không giao hảo còn chờ khi nào nữa?

“Tốt, việc này liền giao cho ngươi, văn kiện ngươi cất giữ, trong đó mặt có một bản đồ quy hoạch, ngươi dựa theo mà thiết kế trận pháp.”

Liễu Sơn nói xong xua xua tay, xem như hoàn toàn giao hết cho Mộc Phàm.

Đương nhiên, vấn đề các trận pháp sư khác đồng ý hay không, cam tâm hay không, có thể nghe Mộc Phàm phân phó hay không thì cần chính hắn giải quyết.

“Được rồi, chính sự đã nói xong, các ngươi đều ở lại ăn một bữa cơm đi, ta chuẩn bị rời khu thứ tám trở về tiền tuyến, một tháng sau mới có thể về lại đây.”

Liễu Sơn nói xong phân phó người chuẩn bị đồ ăn, mời hai người Mộc Phàm, Võ Cương cùng nhau dùng cơm.

Võ Cương được ưu ái mà e sợ, được đại lão mời cùng ăn cơm, quả thực chính là kích động gần chết.

“Các ngươi chờ tí, ta đi lấy rượu, hôm nay ta rất vui.” Liễu Sơn nói rồi đứng dậy rời đi.

Mộc Phàm bình tĩnh, đại lão được người tôn kính kính yêu, nhưng hắn cũng không cảm thấy mình kém, chỉ cần đủ tiền tài, không có chuyện không thể làm nha.

“Tới nào, nếm thử bảo bối của ta.”

Không bao lâu, Liễu Sơn từ trong trong phòng đi ra, trong tay cầm một lọ rượu.

Khi Mộc Phàm thấy lọ rượu kia, đôi mắt tức khắc trừng to.

“Mao Đài sao?”

Hắn kinh ngạc nhìn lọ rượu trong tay Liễu Sơn, đúng là một lọ Mao Đài.

“Không tồi, tiểu tử thật tinh mắt a.” Liễu Sơn kinh ngạc nhìn hắn một cái, gật gật đầu.

Chỉ nghe Liễu Sơn cười, giải thích: “Đây là Mao Đài hơn ba trăm năm trước, chính là bảo vật của ta, hôm nay ta rất vui, chúng ta cùng nhau uống vài ly.”

Vừa nói xong, hắn cẩn thận mở lọ Mao Đài, cầm lấy ba cái cái ly, một người một ly.

Mới vừa vừa mở ra, trong không khí liền tràn ngập một mùi hương tinh khiết, hương rượu lan tỏa bốn phía, Mộc Phàm cũng nhịn không được mà nuốt nuốt nước bọt.

Mao Đài hơn ba trăm năm a.

Võ Cương nhìn chằm chằm lọ Mao Đài kia, cổ họng không ngừng

mấp máy, không biết đã nuốt bao nhiêu nước bọt.

“Tới, nếm thử nào!”

Liễu Sơn nâng chén.

Mộc Phàm, Võ Cương lập tức cầm lấy chén rượu đáp lại, sau đó gấp không chờ nổi bắt đầu nhấm nháp.

Mộc Phàm cầm chén rượu nhẹ nhàng ngửi, cảm giác một luồng hương rượu độc đáo ùa vào lỗ mũi, cả người có cảm giác say mèm.

Lộc cộc!

Tiến vào miệng, hương rượu lan tỏa không dứt, giống như nước suối vào cổ họng, sau đó một cảm giác nóng bỏng truyền đến, như nuốt vào một ngụm lửa.

Cảm giác này, quá sung sướng a.

“Rượu ngon!”

Mộc Phàm nhịn không được reo hò, mắt phát sáng, rượu ủ hơn ba trăm năm thật không tầm thường.

Bộ dạng Võ Cương bên cạnh say mê, xem ra cũng là cái tửu quỷ.

* tửu quỷ: nghiện rượu

“Đúng rồi, ta vừa mới nghe nói lão tổ Mộc gia Mộc Anh xuất quan, cố ý cạnh tranh khai phá khu chờ quy hoạch a?”

Trên bàn cơm, Liễu Sơn uống rượu, đột nhiên nhớ tới, mở miệng nói.

Mộc Phàm buông chén rượu, gật gật đầu: “Không sai, lão tổ muốn đấu thầu khai phá khu chờ quy hoạch.”

“Mộc gia các ngươi muốn khai phá khu chờ quy hoạch, lão tiểu tử Mộc Anh này tính toán không tệ a...” Liễu Sơn cười lắc đầu.

Hắn nhìn nhìn Mộc Phàm nói: “Vốn là Mộc gia muốn khai phá một khu chờ quy hoạch rất khó, nhưng có tiểu tử ngươi liền khác rồi.”

Ý Liễu Sơn là khai phá khu chờ quy hoạch quá khó, gia tộc bình thường căn bản không làm được, bởi vì khan hiếm trận pháp sư, phí mời lại quá cao, không đủ sức.

Mà Mộc gia có trận pháp sư như Mộc Phàm, tự nhiên không thành vấn đề, cho nên Liễu Sơn cảm thấy Mộc gia đấu thầu khai phá khu chờ quy hoạch là đúng đắn.

“Chung quanh khu thứ tám, từ khu chờ quy hoạch số một đến số mười một, các ngươi tự xem, chọn một cái để đấu thầu.”

Liễu Sơn chậm rãi mở miệng nói.

“Đã hiểu!” Mộc Phàm nghe xong gật gật đầu, trong lòng nắm chắc.

Sự tình quyết định như vậy, cơm nước xong, uống xong rượu, nửa giờ sau, Mộc Phàm cáo từ Liễu Sơn cùng Võ Cương, mang theo tâm tình sung sướng rời đi.

Mười tỷ, chỉ chờ hoàn thành nhiệm vụ này là có thể tới tay.

Chương 142: Mục tiêu

Trên đường lớn, sau khi rời khỏi chỗ Liễu Sơn, Mộc Phàm liền đi hướng về Mộc gia.

Hắn muốn đi tìm lão tổ Mộc Anh thương lượng một chút.

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân của ngài nhận thêm một trăm sáu mươi triệu.”

Đang nghĩ ngợi, di động nhận được một tin nhắn.

Mộc Phàm mở ra tức khắc vui sướng không thôi, lại có một số tiền vào túi, xem ra đồ vật đã đưa đến trong tay người mua ở khu thứ nhất kia.

“Không tồi không tồi, luyện đan sư quả nhiên dễ kiếm tiền, đan dược khan hiếm, không lo doanh số.”

Mộc Phàm đắc ý cất di động, túi tiền lại chậm rãi phồng lên, không bao lâu nữa, mình lại có thể thăng cấp lần nữa.

Nhưng vừa thấy luyện khí, luyện đan, trận pháp thăng tới cấp tông sư đều yêu cầu năm tỷ, trong lòng liền nhịn không được thầm mắng, quá hố.

Còn thiếu rất nhiều, muốn tăng cấp tiêu tốn quá lớn.

“Ai, hệ thống a, khi nào ngươi đổi mới cửa hàng ra mấy tấm thẻ thăng cấp sinh hoạt a.”

Mộc Phàm vừa đi vừa nói thầm.

Đáng tiếc, cửa hàng hệ thống đổi mới ngẫu nhiên, xem vận may cá nhân, may mắn thì xuất hiện đồ tốt, không thì chỉ vài món đồ bình thường.

Nhưng nghĩ đến đơn hàng mười tỷ, chỉ cần tháng sau hoàn thành nhiệm vụ là có thể thu tiền, đủ tăng hai chức nghiệp sinh hoạt lên cấp tông sư.

“Từ từ cũng tới, trước luyện một chút đan dược treo lên bán.”

Mộc Phàm đi vừa hướng tới Mộc gia, suy nghĩ chuyện tiếp theo cần làm.

Hắn muốn tìm kiếm tài liệu luyện khí, luyện đan, trước tiên sẽ luyện chế một mớ đan dược hoặc là vũ khí treo lên, mau chóng tăng danh tiếng cửa hàng trên Tiên võng.

Chuẩn bị đủ nguồn cung cấp mới có thể thu tiền cuồn cuộn không ngừng.

Không bao lâu, hắn về tới Mộc gia.

“Thiếu gia!”

“Gặp qua Phàm thiếu gia!”

Dọc theo đường đi, không ít bảo tiêu, hộ vệ Mộc gia hành lễ với hắn, vô cùng cung kính.

Từ sau khi thanh tẩy, toàn bộ Mộc gia không còn ai một dám xem thường Mộc Phàm.

“Ngươi đã trở lại.”

Trong đại sảnh, Mộc Hùng đang thương nghị gì đó cùng quản gia, từ khi lấy lại căn cứ gieo trồng liền bận tối mặt tối mày.

Hơn nữa sắp tới lão tổ lại phân phó Mộc gia chuẩn bị tài nguyên, đấu thầu khai phá một khu chờ quy hoạch, thiếu chút nữa làm hắn mất ăn mất ngủ.

Mộc Phàm gật gật đầu ngồi xuống: “Lão già, xem ra tinh thần ngươi không tốt, như thế nào, có phải gặp vấn đề khó giải quyết hay không?”

Mộc Hùng buồn khổ nhìn hắn, thở dài nói: “Lão tổ nói muốn đấu thầu quyền khai phá một khu chờ quy hoạch, việc này làm ta ngủ không yên a.”

“Chỉ việc này sao?” Mộc Phàm lắc đầu.

Hắn cười nói: “Đơn giản a, Mộc gia liền tập trung tinh lực đấu thầu khu chờ quy hoạch số ba là được rồi.”

“Chuyện này ta biết rồi, nhưng khu chờ quy hoạch số ba cách khoảng năm mươi cây số, hơn nữa đấu thầu cần coi thực lực.” Mộc Hùng có chút bất đắc dĩ.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm chỉ là âm thầm buồn cười, nếu là Mộc gia trước kia rất khó đấu thầu thành công, nhưng hiện tại thì không.

“Lão già, an tâm đi, sẽ đấu thầu thành công, ta vừa mới về từ chỗ Liễu Sơn thống soái, ăn bữa cơm, uống một chút rượu.”

Mộc Phàm nói xong, đầy ẩn ý nhìn Mộc Hùng, trực tiếp đứng dậy đi hướng từ đường.

Chỉ để lại Mộc Hùng cùng quản gia sững sờ tại chỗ, hoàn toàn là bị một câu của Mộc Phàm làm kinh ngạc ngây ngốc.

“Hắn vừa mới nói cái gì?” Mộc Hùng đơ mặt hỏi.

Quản gia chần chờ, nói: “Phàm thiếu gia vừa nói mới uống rượu ở chỗ Liễu Sơn thống soái.”

“Hả...” Mộc Hùng hoàn toàn ngây dại.

Liễu Sơn là ai, chính là thống soái khu thứ tám, là siêu cấp đại lão.

Mộc Phàm nói vừa uống rượu ở chỗ Liễu Sơn, sao hắn có thể không khiếp sợ, quả thực chính là bị dọa choáng váng.

Liễu Sơn sẽ uống rượu với thằng nhóc ngươi, đùa cái gì vậy.

Nhưng Mộc Hùng run run suy nghĩ, có lẽ Mộc Phàm nói thật.

“Ực ực!” Mộc Hùng nuốt nuốt nước miếng.

Hắn nhìn quản gia, có chút cạn lời, không biết nên nói gì nữa.

Kích động, ngạc nhiên, ngơ ngác, tóm lại trong lòng đủ thứ cảm xúc, vẻ mặt rất đặc sắc.

“Phàm thiếu gia nhận biết Liễu Sơn thống soái?” Quản gia có chút run run hỏi.

Mộc Hùng mờ mịt lắc đầu tỏ vẻ không rõ, có lẽ trong đó có bí mật bọn họ không biết đi.

Nhưng mà đây là chuyện tốt.

Nghĩ vậy, Mộc Hùng lập tức kích động đứng lên.

“Mộc gia đấu thầu chắc chắn thành công!”

Mộc Hùng kích động đứng lên, cả người đều hơi run run.

Đấu thầu thành công, đại biểu cho một gia tộc quật khởi, chỉ cần có thể khai phá một khu chờ quy hoạch, đối với Mộc gia là một loại đột phá cùng biến đổi.

Còn có rất nhiều lợi ích, quan trọng hơn là Mộc gia sẽ trở thành gia tộc quyền thế thật sự, gia nhập vào hàng ngũ cao hơn.

Tất nhiên Mộc Hùng sẽ kích động, lập tức đi chuẩn bị.

Lúc này Mộc Phàm đã đi tới từ đường Mộc gia.

“Ngươi đã đến rồi.”

Mộc Anh thấy Mộc Phàm đến, có chút vui mừng.

Mộc Phàm trực tiếp ngồi đối diện, cầm một chén rượu uống.

“Tiểu tử ngươi đúng là không khách khí chút nào.” Mộc Anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý nói: “Khách khí gì chứ, cùng lão tổ ngươi xa lạ gì mà phải khách khí?”

Mộc Anh lắc đầu cười khổ, nhưng trong lòng lại rất vui mừng, dù Mộc Phàm không phải huyết mạch Mộc gia nhưng đã lớn lên ở Mộc gia, là một người trọng tình trọng nghĩa.

“Đúng rồi, ta mới từ chỗ Liễu Sơn trở về.” Mộc Phàm đột nhiên nói một câu.

“Phốc... Khụ khụ khụ!” Mộc Anh phun một ngụm rượu ra, sặc đến mặt đỏ bừng.

Hắn khiếp sợ nhìn Mộc Phàm, có vẻ khó tin, hoài nghi mình nghe lầm.

“Ngươi, ngươi nói vừa mới từ chỗ Liễu Sơn trở về?” Mộc Anh trừng to hai mắt nhìn hắn.

Mộc Phàm gật gật đầu: “Mới vừa cùng Liễu lão ăn bữa cơm, uống chút rượu, nói một chút chuyện, là chuyện thành lập khu quy hoạch thứ mười.”

Mộc Anh nghe xong ngây ra, vẻ mặt dần có chút vui mừng.

“Mộc gia yên tâm đấu thầu khu chờ quy hoạch số ba, khai phá nơi đó đối với Mộc gia có nhiều chỗ tốt hơn, hơn nữa cũng cách khu thứ tám không xa, chỉ khoảng năm mươi cây số.”

“Còn nữa, khu thứ mười sắp khai phá chỉ cách nơi đó một trăm cây số, nếu Mộc gia chúng ta bắt lấy quyền khai phá khu chờ quy hoạch kia, liền có thể làm một trạm trung chuyển giữa khu thứ tám và khu thứ mười.”

“Nếu làm tốt, tương lai sẽ là tiếp điểm quan trọng kết nối khu thứ tám và khu thứ mười.”

Mộc Phàm giải thích cách nhìn của mình, đưa ra kiến nghị.

Mộc Anh lẳng lặng nghe, ánh mắt sáng quắc, trong lòng nổi lên từng cơn sóng, khó mà bình tĩnh.

Nếu đúng như lời Mộc Phàm nói, nhất định phải bắt lấy khu chờ quy hoạch số ba kia, chỉ cần khai phá thành công, sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho Mộc gia.

“Vấn đề trận pháp...” Mộc Anh chần chờ hạ.

Nhưng Mộc Phàm lại nói nói: “Không cần lo lắng chuyện bố trí trận pháp, ta có thể bố trí, còn chưa nói ngươi biết, Liễu lão mời ta tới chính là nói về vấn đề trận pháp của khu thứ mười sắp thành lập.”

“Cái gì?” Mộc Anh khiếp sợ.

Hắn nhìn Mộc Phàm, nghi ngờ không thôi, giọng điệu run run nói: “Ngươi, ngươi vừa mới nói ngươi biết bố trí trận pháp, ngươi, ngươi là trận pháp sư?”

“Sao có thể?” Mộc Anh trợn tròn mắt.

Mộc Phàm bất đắc dĩ cười cười, thầm nói, còn chưa nói cho ngươi ta không chỉ là trận pháp sư, còn là luyện khí sư, luyện đan sư, nói ra còn không hù chết lão nhân ngươi a.

“Lão tổ, việc này cứ quyết định như vậy, các ngươi phụ trách đấu thầu, sau khi thành công nói ta biết một tiếng, để ta trở về bố trí trận pháp, thành lập trận pháp cho khu chờ quy hoạch số ba, chuẩn bị cho quá trình khai phá.”

Mộc Phàm đã nói ra quyết định, Mộc Anh tự nhiên ủng hộ hắn.

Hơn nữa có Mộc Phàm bảo đảm, không cần lo lắng.

“Ngươi yên tâm làm đi, Mộc gia toàn lực ủng hộ ngươi, Mộc gia liền đặt cược hết vào ngươi.”

Mộc Anh nghiêm túc nói, hắn đã đưa ra quyết định, muốn cột chặt Mộc gia với Mộc Phàm, cùng tiến cùng lùi với hắn.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Mộc Phàm liền rời từ đường, lấy thêm một số dược liệu trong nhà kho Mộc gia mới rời khỏi.

Đối với chuyện này, Mộc Hùng, Mộc Anh, toàn bộ Mộc gia đều không có ý kiến, đừng nói chỉ là chút dược liệu, dù là lấy đi các sản nghiệp khác của Mộc gia cũng không sao.

Nhưng Mộc Phàm không làm như vậy, trước mắt Mộc gia chỉ là gà chưa lớn, cần phải nuôi một thời gian, vậy mới đẻ được trứng vàng a.

Mộc Phàm rời khỏi Mộc gia, hướng tới trung tâm truyền tống của thứ tám.

Hắn phải rời khỏi đây, đã làm xong việc tất nhiên phải về học viện Thanh Bắc.

Chương 143: Tiểu hỏa mãng

Trên quảng trường trung tâm học viện Thanh Bắc, Mộc Phàm đi ra từ một vòng sáng.

“Cuối cùng đã trở lại.”

Nhìn chung quanh có không ít đồng học, trong lòng Mộc Phàm cảm giác có chút yên bình, giống như về tới nơi hằng mong ước.

Ở chỗ này còn có rất nhiều việc, nhiều nhiệm vụ cần hoàn thành.

“Về không gian tư nhân xem chút.”

Mộc Phàm tâm lập tức nâng bàn tay, một cửa không gian xuất hiện ở trước mắt.

Vèo!

Hắn bước vào bên trong, chớp mắt liền biến mất.

Khi xuất hiện thì Mộc Phàm đã về tới không gian ký túc xá của mình, nhưng mới vừa tiến đến đã bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Chỉ thấy trong không gian tư nhân có hai con vật nhỏ đang cắn xé lẫn nhau.

“Ngao...” Một tiếng rống non nớt, như rồng ngâm.

Đó là một con rắn nhỏ, chỉ dài khoảng một thước, đang đánh nhau túi bụi với cầu bông nhỏ.

“Rống!”

Cầu bông nhỏ mở miệng phát ra từng tiếng rít gào, nhưng con rắn nhỏ màu đỏ đối diện cũng không cam lòng yếu thế.

Hai chúng nó đánh nhau ì đùng, không chú ý tới Mộc Phàm đã trở về.

Lúc này Mộc Phàm trừng to hai mắt nhìn hai tiểu gia hỏa, ánh mắt dừng ở chỗ đặt quả trứng hỏa mãng, chỉ còn lại vỏ trứng rơi đầy đất.

“Nở rồi sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nói.

Ánh mắt dừng trên người con rắn nhỏ kia, toàn thân đỏ như lửa, tựa như một con hỏa mãng trong suốt, trên người bốc lên một ngọn lửa màu cam hồng.

Mà trên đầu con rắn nhỏ này lại có hai u thịt nho nhỏ, giống như sắp mọc ra một đôi sừng.

“Tiểu hỏa mãng?” Mộc Phàm mừng rỡ quan sát con rắn nhỏ màu đỏ kia.

Tiểu gia hỏa này đã nhận ra sự tồn tại của Mộc Phàm, lập tức nhảy ra ngoài, cuộn tròn trong khu vực dung nham.

Mà cầu bông nhỏ cũng thấy Mộc Phàm, kêu ô ô, hưng phấn nhảy tới, dừng ở trên vai hắn.

“Tiểu gia hỏa, sao ngươi lại đánh nhau với nó?” Mộc Phàm buồn cười bóp bóp đầu nó.

Ngay sau đó, Mộc Phàm nhìn về phía tiểu hỏa mãng đang tràn đầy cảnh giác, trốn trong chỗ dung nham.

“Hệ thống, có phải con hỏa mãng nhỏ này sắp tiến hóa thành giao long hay không?” Mộc Phàm có chút tò mò hỏi.

Quả nhiên nghe hệ thống trả lời: “Đúng vậy ký chủ, huyết mạch trong cơ thể nó trải qua mấy thế hệ tiến hóa, tiếp cận rất gần giao long rồi, chỉ cần trưởng thành là có thể hóa thành giao long.”

Mộc Phàm nghe xong hai mắt sáng lên, bước nhanh đến hồ dung nham, tiểu gia hỏa kia sợ tới mức cắm đầu chui vào trong dung nham.

“Tiểu gia hỏa, xuất hiện đi.”

Hắn cười lắc đầu, mới vừa nói xong, trong dung nham có một cái

đầu nhỏ nổi lên, hai con mắt như bảo thạch màu hồng không chớp nhìn Mộc Phàm.

Nó nhìn một hồi, xác nhận Mộc Phàm không có tổn thương nó, nó mới chui từ từ ra, có chút chần chờ bò hướng tới Mộc Phàm.

Nhìn bộ dáng thật cẩn thận của nó, Mộc Phàm cười cười, vươn một bàn tay, tiểu hỏa mãng chần chờ nhưng vẫn bò lên cánh tay hắn.

Cuối cùng nó chiếm cứ cánh tay trái của Mộc Phàm, ngẩng cái đầu nho nhỏ lên, phun lưỡi, một tia lửa bắn ra.

Trên người nó bốc lên một ngọn lửa, nhìn hơi yếu ớt nhưng nhiệt độ lại cực cao.

Khi quan sát gần, Mộc Phàm thấy rõ hai cục thịt trên đầu nó.

“Cộc cộc... Ngao...” Bên phải, trên vai truyền đến tiếng cầu bông nhỏ kêu to.

Nó có vẻ rất nóng nảy, nhe răng gầm nhẹ, như muốn ăn tiểu hỏa mãng.

Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười: “Tiểu gia hỏa, ngươi đói bụng đi?”

Nói Mộc Phàm lấy ra một cây nhân sâm, nhìn thấy nhân sâm, hai mắt cầu bông nhỏ tức khắc tỏa ánh sáng, không nói hai lời ôm lấy gặm gặm.

“Tê tê...” Lúc này, tiểu hỏa mãng trên cánh tay trái phát ra tiếng tê tê, phun một tia lửa, có vẻ lấy lòng nhìn Mộc Phàm.

Thấy vậy, Mộc Phàm cười ha ha nói: “Ngươi cũng muốn ăn a, vậy cho ngươi một cây nhân sâm.”

Nói xong hắn lại lấy một cây nhân sâm ném cho tiểu hỏa mãng, nó một ngụm trực tiếp nuốt vào, cầu bông nhỏ nhìn thấy nhe răng tức giận kêu to, giống như đang nói đây là đồ ăn của ta.

Hai tiểu gia hỏa, không ai chịu ai, Mộc Phàm không nhịn được mà

bật cười.

“Được rồi cầu bông nhỏ, nhân sâm kia là của ta, của ngươi vẫn còn ở đây, chờ thêm mấy ngày nữa chủ nhân của ngươi sẽ tới đón ngươi trở về.”

Mộc Phàm có chút buồn cười nói.

Không nghĩ tới, cầu bông nhỏ nghe xong mấy lời này, đôi mắt hơi hơi lập loè, cúi đầu tiếp tục gặm nhân sâm.

Mộc Phàm bừng bừng hứng thú đánh giá tiểu hỏa mãng, không rõ tiểu gia hỏa này nở khi nào, hiển nhiên là có liên quan tới cầu bông nhỏ.

Chẳng lẽ là do nó cắn vỏ trứng, mới dẫn đến tiểu hỏa mãng nở ra?

Mặc kệ như thế nào, có một tiểu hỏa mãng làm sủng vật, tương lai còn có thể tiến hóa thành giao long.

Phải biết rằng, giao long là một giống loài cường đại, một khi thành niên chính là cấp Siêu phàm, tốc độ trưởng thành khá nhanh.

“Về sau gọi ngươi là tiểu long, đi theo ta, cơm ngon rượu say, như thế nào?”

Mộc Phàm lấy ra một cây Hoàng tinh, Hoàng tinh năm mươi năm ẩn chứa năng lượng cường đại, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tiểu hỏa mãng cùng cầu bông nhỏ.

“Cộc cộc...”

Cầu bông nhỏ bất mãn kêu to, như đang tỏ vẻ chính mình bất mãn.

Nhưng Mộc Phàm không để ý đến nó, dù sao nó là sủng vật của Ác ma nữ, không phải của mình.

Tiểu hỏa mãng trước mắt mới là sủng vật của mình, có thể thu phục, tự nhiên phải bồi dưỡng thật tốt, nếu không tương lai bị suy dinh dưỡng thì sẽ rất buồn cười.

Hai mắt tiểu hỏa mãng lộ ra khát vọng, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn Mộc Phàm, như đang suy nghĩ, nhưng cuối cùng không thể chống lại sự hấp dẫn, một ngụm ăn hết Hoàng tinh.

Nó ăn hết, đại biểu cho đồng ý với đề nghị của Mộc Phàm, đi theo Mộc Phàm lăn lộn.

“Thu phục xong.” Mộc Phàm vui vẻ, rốt cuộc thu phục được tiểu hỏa mãng mới nở này.

Nếu nó còn trong trứng thì không phiền phức như vậy, bây giờ vừa chui ra không có thấy Mộc Phàm đầu tiên, cho nên cần phải dụ dỗ mới được.

Mộc Phàm thu sủng vật đầu tiên, có chút hứng thú sờ sờ đầu nhỏ của nó, sờ lên cảm giác có chút bỏng cháy.

Đương nhiên, ngọn lửa này đối với Mộc Phàm mà nói có cũng như không, trong cơ thể hắn có Ngọn lửa vĩnh hằng nên không e ngại bất kỳ ngọn lửa nào.

Có lẽ là bởi vì lúc trước dùng một tia Ngọn lửa vĩnh hằng ấp nó, nên tiểu hỏa mãng đối Mộc Phàm có một loại cảm giác thân cận bẩm sinh.

Cho nên mới dễ dàng thu phục.

Thấy Mộc Phàm thích tiểu hỏa mãng như vậy, cầu bông nhỏ có chút ghen tị, rầu rĩ không vui, nhắm mắt lại thở phì phò ngủ mất.

“Đi thôi, đi ra ngoài giao nhiệm vụ trước.”

Mộc Phàm nói xong, mang theo tiểu hỏa mãng cùng cầu bông nhỏ rời khỏi không gian này, về học viện.

Một nhiệm vụ cuối cùng, thu thập Thiên tinh mộc, khen thưởng một vạn điểm năng lượng.

Mộc Phàm đi tới nơi giao nhiệm vụ, trực tiếp lấy ra một gốc cây thật lớn, lập tức thu hút ánh mắt của không ít đồng học ở đây.

“Thứ này... Thiên tinh mộc sao?”

Có đồng học kinh ngạc nói thầm một câu.

Không ít người ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, lấy ra như một gốc Thiên tinh mộc lớn như vậy, trên thân cây còn lập loè ánh sáng.

Thu thập Thiên tinh mộc tương đối khó khăn, hơn nữa nơi sinh trưởng thường có yêu thú lui tới, dị thú hoành hành, rất nguy hiểm.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc cảm thán bốn phía, Mộc Phàm giao nhiệm vụ xong, trực tiếp xoay người rời khỏi nơi này.

Hắn cần đi chuẩn bị một chút, tìm đủ các tài liệu khác, muốn sắp xếp chuyện nhận xét học tập, khảo hạch chứng thực chức nghiệp vào tháng sau.

Khảo hạch luyện khí sư, luyện dược sư, trận pháp sư, chỉ cần thông qua khảo hạch sẽ đạt được học bổng phong phú.

“Hay là đi khảo hạch chứng thực trước?”

Mộc Phàm vừa đi vừa suy nghĩ.

“Mộc Phàm?”

Nhưng đúng lúc này phía trước truyền đến một giọng nói trong trẻo ôn nhu, làm hắn bừng tỉnh.

Mộc Phàm giương mắt nhìn, vừa lúc thấy ba nữ sinh chậm rãi đi tới.

Chương 144: Tốn ba trăm triệu

“Là các ngươi a.”

Mộc Phàm nhìn ba nữ sinh đi tới, hắn đều quen biết.

Ba người đúng là ba tên giám khảo lúc trước đi Nhị trúng chiêu sinh, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ, Thanh Trĩ.

Thanh Trĩ trước sau như một, mặt không cảm xúc, chỉ là ánh mắt nhìn Mộc Phàm có sự nghi ngờ cùng khó hiểu.

Giống như nàng nhìn thấy thứ gì đó khiến nàng rất kinh ngạc, không cách nào giải thích được.

“Mộc Phàm, ngươi tốt, hiện tại chúng ta là đồng học cùng ban.”

Hai người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ tươi cười chào hỏi.

Nhưng Mộc Phàm cảm giác nụ cười của hai người hơi giả a, có mang theo một chút địch ý, sao lại như thế, chắc hẳn là liên quan đến Nặc Á.

“Ngươi đang tính đi nơi nào nha?” Lý Diệu Diệu mở miệng hỏi.

Mộc Phàm gật gật đầu đáp lại: “Ta vừa trở về, đang muốn tới đi thư viện xem sách.”

“Thư viện?”

Ba nàng kinh ngạc liếc nhau, không nghĩ tới gia hỏa này muốn đi thư viện, nhìn không ra là hắn hiếu học như vậy nha.

“Còn các ngươi đây, kết đội cùng ra ngoài làm nhiệm vụ sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn ba người, có trang trang điểm hiển nhiên là muốn ra ngoài.

Hơn nữa các nàng đều đeo ba lô không gian, vừa thấy liền biết muốn ra ngoài làm nhiệm vụ.

“Không sai, chúng ta chuẩn bị đi làm nhiệm vụ, như thế nào, cần

mang theo ngươi xem việc đời sao?" Tiết Tiểu Lỵ cười hì hì nhìn hắn nói.

"Đúng vậy!"

Ánh mắt Lý Diệu Diệu sáng lên, lập tức tán đồng nói: "Mộc Phàm, ngươi vừa tới trường học, còn không có chính thức thích ứng phương thức sinh hoạt học tập ở đây, đúng lúc cùng chúng ta ra ngoài trông thấy việc đời nha."

Chỉ có Thanh Trĩ không rên một tiếng, ánh mắt luôn nhìn vào Mộc Phàm không rời, cuối cùng dừng ở cầu bông nhỏ trên vai hắn.

Còn có một con hỏa xà trên cánh tay trái Mộc Phàm, đang phun tia lửa, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm các nàng.

Thanh Trĩ có chút kinh ngạc, hai con sủng vật sao?

"Nha, sủng vật thật đáng yêu."

Lúc này, Tiết Tiểu Lỵ đã chú ý tới cầu bông nhỏ trên vai Mộc Phàm, vừa thấy liền yêu thích.

Nữ sinh mà, ưa thích sủng vật nhỏ lông xù xù, vừa thấy cầu bông nhỏ hai mắt lập tức lấp lánh, muốn giơ tay sờ.

"Tê!"

Đột nhiên một tiếng hí vang truyền đến, không chờ Tiết Tiểu Lỵ tới gần, liền có một ngọn lửa chính diện quét tới.

Phanh một tiếng, mặt Tiết Tiểu Lỵ bị một quả cầu lửa đánh trúng, cương khí tự động phòng ngự, không có thương tổn gì nhưng lại bị dọa hết hồn.

"Rắn hả?" Tiết Tiểu Lỵ sợ hãi hét to một tiếng, nhanh như tia chớp lui về phía sau.

Sắc mặt nàng tái nhợt nhìn cánh tay trái Mộc Phàm, có một con rắn nhỏ toàn thân đỏ như lửa đang phun ra nuốt vào cái lưỡi, tia lửa phun trào nhè nhẹ.

Đó là đang cảnh cáo nàng.

“Rắn?” Lý Diệu Diệu cũng hoảng sợ, mới chú ý tới trên người Mộc Phàm có hai sủng vật nhỏ.

Một con rắn màu đỏ, một cục lông xù xù nhỏ, nhìn như là một con thỏ béo tròn, rất đáng yêu.

Ba nàng kinh ngạc nhìn hai sủng vật nhỏ của Mộc Phàm, trong lúc nhất thời không dám đến gần nữa.

“Xin lỗi, làm ngươi sợ rồi.”

Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn ba người, đặc biệt là Tiết Tiểu Ly, vừa bị tiểu long dọa giật mình.

Tiết Tiểu Ly vỗ vỗ ngực, mặt tái nhợt nói: “Ngươi tên này, sao lại nuôi rắn làm sủng vật a?”

Mộc Phàm nghe xong bất mãn, ta nuôi cái gì cần ngươi đồng ý sao?

“Xin lỗi, ta còn có việc đi trước.”

Hắn lắc đầu, ném ra một câu, từ bên cạnh ba người đi qua, không có tâm tình để ý tới các nàng nữa.

“Tiểu Ly, ngươi không nên nói như vậy.” Lý Diệu Diệu bất đắc dĩ buông tiếng thở dài.

Nàng bóng dáng Mộc Phàm đi xa, hiển nhiên là có chút bất mãn với lời nói của Tiết Tiểu Ly, người ta nuôi sủng vật gì có liên quan tới ngươi a?

“Nhưng đó là rắn, rất đáng sợ a, rất dọa người.” Tiết Tiểu Ly có chút oan ức nhẹ giọng nói.

Nàng vừa mới bị hù dọa, trong lòng tức giận liền buột miệng thốt ra, hiện tại nghĩ lại thật đúng là không nên nói như vậy, bởi vì người ta nuôi con gì là chuyện của người ta.

Hơn nữa vừa rồi vẫn là do tự nàng chủ động tới gần sờ cầu bông

nhỏ kia, mới khiến hỏa xà phun lửa vào mặt nàng để cảnh cáo.

“Ngươi nha, nên điều chỉnh lại tính tình của mình.” Lý Diệu Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong ba người, Thanh Trĩ trước sau không rên một tiếng, thậm chí nhìn Mộc Phàm rời đi đều không có mở miệng nói nửa chữ, như một người câm.

Nhưng trong ba người chỉ có vẻ mặt Thanh Trĩ nghiêm trọng, có suy đoán khiến người ta phải kinh ngạc về Mộc Phàm.

Nàng hoàn toàn không nhìn thấu tu vi Mộc Phàm, hắn mang đến cho nàng một loại cảm giác nguy hiểm trí mạng, loại cảm giác nguy hiểm theo bản năng này rất mãnh liệt.

“Hắn... Rất mạnh!”

Im lặng một hồi lâu, Thanh Trĩ đột nhiên nặn ra một câu, chỉ có ba chữ.

Nhưng lại làm sắc mặt Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ thay đổi, đầy kinh ngạc cùng nghi ngờ quay sang nhìn nàng.

Vị tỷ muội tốt này có thiên phú đặc biệt, thông thường sẽ không mở miệng, nhưng một khi mở miệng liền sẽ khiến người khác kinh ngạc.

“Mộc Phàm rất mạnh sao?” Lý Diệu Diệu hỏi lại.

Thanh Trĩ gật gật đầu, tỏ vẻ chắc chắn.

Điều này làm cho hai người càng giật mình hơn, Mộc Phàm vừa mới nhập học liền có thực lực khiến các nàng đều phải ngước nhìn.

“Đi thôi, hắn là Nặc Á tỷ đã chờ lâu.”

Lý Diệu Diệu nhìn bóng dáng Mộc Phàm một cái, lắc đầu cười khổ nói.

Nói xong, ba nàng xoay người rời đi.

Sau khi Mộc Phàm rời đi, hắn tới thẳng thư viện, trong lòng đang nhớ thương chuyện quét toàn bộ tri thức trong thư viện dung nhập vào não.

Nhân lúc hiện tại có chút tiền, bổ sung thêm một ít tri thức, thuận tiện tìm hiểu một ít bí mật về thế giới này.

Rốt cuộc ba trăm năm trước đã xảy ra chuyện gì, vì sao tai nạn buông xuống, vì sao linh khí khôi phục, dị vực xâm lấn.

Bí mật của cuộc chiến Thiên trụy, sinh vật ngoại lai, sinh linh dị vực..., đều phải nhanh chóng tìm hiểu, biết được bí ẩn trong đó.

Không bao lâu Mộc Phàm liền tới thư viện, trực tiếp đi lên lầu ba.

“Quét một quyển sách cần mười vạn, một trăm quyển là một ngàn vạn.”

Mộc Phàm vừa đi lên lầu vừa âm thầm tính toán, trước mắt trên người có hơn sáu trăm triệu, cũng đủ để tiêu phí gia tăng tri thức.

Nghĩ vậy, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, đi xem từng hàng từng kệ sách.

“Hệ thống, rà quét năm mươi quyển này.”

Đứng ở trước kệ sách, có các sách như 《 300 năm tai biến sử 》, 《 Mạo hiểm ký lục 》《 Dị vực bách khoa toàn thư 》..., hắn lấy ra năm mươi quyển trực tiếp kêu hệ thống rà quét.

“Đinh, bắt đầu rà quét.”

Hệ thống vừa nhắc nhở xong, trong thẻ lập tức bốc hơi năm trăm vạn, không kịp đau lòng, Mộc Phàm liền cảm giác được một luồng tri thức dũng ùa vào trong đầu.

May mắn hắn đã chuẩn bị, yên lặng tiếp thu lượng tri thức bàng bạc này, năm mươi quyển sách ghi chép các loại tri thức, tin tức về địa cầu, tai biến ba trăm năm trước.

Còn có các sự kiến lớn mà loại nhân loại đã trải qua, thậm chí còn có sổ tay ghi chép của những người mạo hiểm, còn có một ít tin

tức giới thiệu về dị vực.

Tóm lại, vô số tri thức dũng mãnh tiến vào, làm Mộc Phàm cũng có chút khó khăn.

Nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn tiếp nhận hết, toàn bộ dung nhập vào đại não.

“Hô, tiếp tục!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, nghỉ ngơi một chút sau đi đến trước một kệ sách khác, tiếp tục rà quét.

Lần này cũng rà quét năm mươi quyển sách, hơn nữa là tri thức về luyện khí, toàn bộ rà quét dung nhập vào đại não.

Ở trong thư viện, có không ít người phát hiện một đồng học kỳ quái là Mộc Phàm, chỉ tiến vào xem một ít sách, thậm chí không lật xem nội dung bên trong, cứ như vậy từng bước từng bước đi tới trước kệ sách, như đang suy nghĩ gì đó, lại giống như đang ngẩn người.

Không ai biết Mộc Phàm đang không ngừng dung nhập một lượng tri thức khổng lồ vào đại não, hóa thành tri thức của mình.

Tốn nửa canh giờ, Mộc Phàm mới dừng chuyện rà quét, cảm thấy đầu óc nặng nề, khó chịu.

Đó là bởi vì một lần nhồi nhét quá nhiều thông tin, dẫn tới não Mộc Phàm có cảm giác mệt mỏi, quá sức.

“Khoảng ba ngàn quyển sách, có chút khó tiêu.”

Mộc Phàm lắc lắc đầu, tự mình nghĩ lại cũng thấy sợ, căn bản không phải chuyện con người có thể làm a.

Thông tin từ khoảng ba ngàn quyển sách làm hắn cảm giác muốn ói, cả người mơ màng muốn đi ngủ, không có tinh thần.

Đó là dấu hiệu tinh thần tiêu hao quá độ, nhưng có thể khôi phục lại nhanh thôi.

“Lần này nhiêu đây thôi, chậm rãi tiêu hóa sắp xếp lại mấy thông tin này.”

Mộc Phàm thở hắt ra, xoay người chậm rì rì rời đi thư viện.

Đã rà quét khoảng ba ngàn quyển nhưng mới chỉ lựa chọn những quyển quan trọng, nếu không sẽ càng nhiều hơn nữa.

Mặc dù như vậy cũng tiêu tốn hết khoảng ba trăm triệu, thật là quá xa xỉ.

Dùng khoảng ba trăm triệu rà quét khoảng ba ngàn quyển sách, tuy rằng tiêu hao nhiều tiền, nhưng cũng thu hoạch rất nhiều.

Lĩnh ngộ của Mộc Phàm đối với luyện khí, luyện dược, trận pháp lại có tiến bộ nhảy vọt, thậm chí hắn có cảm giác không bao lâu nữa, lại rà quét các loại tri thức về ba mặt này là có thể tự ngộ đạo, hoàn toàn dung hợp tiến hành đột phá.

“Lần sau lại đến nữa.”

Mộc Phàm rời thư viện, ấn ấn huyệt thái dương có chút đau, hít sâu một hơi bước đi.

Nhưng mới vừa ra khỏi thư viện, tiếng chuông di động liền vang lên.

“Nặc Á sao?”

Mộc Phàm cầm điện thoại lên, rất ngạc nhiên, thế mà là Nặc Á gọi tới.

Chương 145: Nhiệm vụ thăm dò

-

“Nặc Á, có chuyện gì sao?”

Chỉ nghe đầu bên kia truyền đến tiếng Nặc Á: “Ngươi ở đâu, hôm nay liền đi làm nhiệm vụ, ngươi có rảnh thì tới đây.”

“Nhanh như vậy, không phải ngày mai sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc, đã nói là ba ngày sau đi, hẳn là ngày mai mới đúng chứ?

Chỉ nghe Nặc Á nói: “Tạm thời có thay đổi, làm nhiệm vụ sớm hơn, hiện tại ngươi tới quảng trường trung ương đi, ta ở chỗ này chờ ngươi, sẽ nói tỉ mỉ với ngươi.”

“Được, ta lập tức đến.”

Mộc Phàm nói xong cất điện thoại, tuy rằng không nghĩ tới chuyện đi sớm hơn nhưng hắn vẫn tới quảng trường trung ương.

Trước đó đã hứa với Nặc Á, ba ngày sau cùng đi làm nhiệm vụ, không nghĩ tới lại đi sớm một ngày.

Bên kia, trên quảng trường, Nặc Á buông di động.

“Nặc Á tỷ, ngươi vừa gọi cho ai?”

Ba nữ sinh bên cạnh nhìn chằm chằm nàng, hiển nhiên chuyện Nặc Á gọi điện thoại khiến các nàng rất kinh ngạc.

“Chẳng lẽ còn hẹn người khác đi cùng?” Lý Diệu Diệu kinh ngạc hỏi.

Tiết Tiểu Lỵ lập tức nói tiếp: “Nặc Á tỷ, ngươi hẹn Khải học trưởng đúng không, nhất định là như vậy.”

Nặc Á nhìn hai người ríu rít có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Đừng đoán mò, không phải Khải, là người khác, người này các

ngươi cũng biết.”

“Ai vậy nha?”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ kinh ngạc không thôi, thế mà không phải Khải, Nặc Á tỷ hẹn ai?

Đang lúc các nàng thắc mắc, không ngừng suy đoán, nơi xa có một người thiếu niên đang đi hướng tới chỗ các nàng.

“Mộc Phàm?”

Khi thấy người tới, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ trừng to đôi mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Lúc này bọn họ mới xác định người Nặc Á hẹn là Mộc Phàm, đồng học mới tới này.

Hai người liếc nhau, thấy được sự khiếp sợ trong mắt nhau, không hiểu vì sao Nặc Á muốn mời tân sinh như Mộc Phàm.

Dù hắn cũng gia nhập ban tinh anh, cùng lớp với các nàng, nhưng không hợp lý a.

Thanh Trĩ cũng kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, ánh mắt mang theo chút thắc mắc.

Nặc Á thấy Mộc Phàm tức khắc nở nụ cười.

Nàng đi tới: “Ngươi đã đến rồi, chỉ chờ mỗi ngươi.”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ nhìn nhau, rồi ngơ ngác nhìn Nặc Á, kinh ngạc đến không khép miệng được.

Bởi vì chưa bao giờ các nàng thấy Nặc Á cười tươi như vậy đối với một nam sinh, rất hồn nhiên, thậm chí có chút quá mức nha.

“Ôi trời ơi, Nặc Á tỷ sẽ không bị tiểu tử này bắt cóc đi?” Tiết Tiểu Lỵ nhìn hai người đang nói nói cười cười.

Mắt Lý Diệu Diệu không ngừng nhìn ngang nhìn dọc.

Nàng nói thầm: “Lúc trước trường học đột nhiên lưu truyền một

lời đồn, có người nói thấy Nặc Á cùng một nam sinh uống trà ở trà lâu, ta còn không tin."

"Hiện tại ta tin rồi, người nọ chính là Mộc Phàm."

Nàng có vẻ bừng tỉnh hiểu ra, nói.

"Xong rồi, Khải học trưởng xong rồi." Tiết Tiểu Lỵ vẻ mặt đau lòng nói.

Bên kia, Mộc Phàm nhìn Nặc Á, khó hiểu nói: "Vì sao đột nhiên đi sớm, không phải nói ba ngày sau a, ngày mai mới là ngày thứ ba."

"Nhiệm vụ có thay đổi, không thể không đi sớm."

Nặc Á nhẹ nhàng giải thích một câu, nàng nói: "Vốn là ngày mai mới đi, nhưng nơi đó đã xảy ra một ít biến hóa, có học sinh xông vào khu chưa thăm dò, gặp nạn."

"Sao lại thế này?" Mộc Phàm nhíu mày lại, cảm giác sự tình không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, chỉ thấy Nặc Á thở dài nói: "Trong trường học có không ít đồng học tạo thành đội mạo hiểm đi thăm dò dị vực, kết quả gặp nguy hiểm, một chết một bị thương, chỉ có ba người trốn trở về."

"Có người chết?" Mộc Phàm nghe xong mày nhíu càng chặt.

Không nghĩ tới lại có người chết.

"Không có biện pháp a, đi dị vực thăm dò hay làm nhiệm vụ đều có nguy hiểm đồng hành, mỗi năm có không ít người chết ở dị vực."

Nặc Á bình tĩnh nói, hiển nhiên là nhìn quen.

Nàng lại nói tiếp: "Nhưng mỗi học viên đều có trang bị cầu cứu khẩn cấp, một khi khởi động sẽ có một canh giờ phòng ngự an toàn, chờ đợi cứu viện."

"Nói như vậy thì khi gặp nguy hiểm, chỉ cần mở trang bị này ra,

đều sẽ có một nhóm đạo sư nhóm đi cứu viện.”

“Nhưng lần này không biết vì điều gì mà đồng đã chết không mở trang bị cầu cứu khẩn cấp, thậm chí ba đồng học trở về cũng như vậy”

Nói đến đây, Nặc Á mày cau mày, nàng nói tiếp: “Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, trường học đưa ra nhiệm vụ thăm dò, yêu cầu học viên ban tinh anh trở lên mới được nhận nhiệm vụ này.”

“Ta tiếp nhiệm vụ này, trừ chúng ta còn có người các ban khác cũng tiếp nhiệm vụ, ta biết đến ba tiểu đội, còn có các đội ngũ khác.”

Nặc Á nói đến đây đã rất rõ ràng.

Là lớp trưởng ban tinh anh, vốn Nặc Á muốn chọn một ít đồng học lâu năm trong ban cùng đi chấp hành nhiệm vụ này.

Nhưng bởi vì phần lớn các đồng học đều đi làm nhiệm vụ chưa trở về.

Chỉ còn các nàng, hơn nữa còn có đồng học mới là Mộc Phàm.

“Nhiệm vụ lần này chính là thăm dò nơi xảy ra chuyện, điều tra tên đồng học kia chết như thế nào, vì sao không mở ra trang bị cầu cứu khẩn cấp.”

Nặc Á nói một hồi, Mộc Phàm đã hiểu yêu cầu của nhiệm vụ.

Đây là muốn bọn họ đi điều tra rõ chân tướng việc này, thăm dò khu vực nguy hiểm kia, ghi chép lại.

“Vậy xuất phát đi.”

Mộc Phàm gật gật đầu, đã chuẩn bị.

Nếu đồng ý đi làm nhiệm vụ cùng Nặc Á rồi, tất nhiên không thể không đi.

“Đi thôi.”

Nặc Á cũng gật đầu cười, dẫn đầu đi về phía trung tâm truyền tống.

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ, Thanh Trĩ đi chậm hơn, theo đằng sau, cố ý đi gần Mộc Phàm.

“Này Mộc Phàm, thành thật nói xem, ngươi làm sao lừa Nặc Á tỷ của chúng ta vào tay?”

Tiết Tiểu Lỵ cười gian nhìn Mộc Phàm, nhỏ tiếng chất vấn một câu, hung tợn trừng hắn.

Đầu Mộc Phàm đầy dấu chấm hỏi, làm sao là làm sao, lừa, ta lừa ai?

Hắn muốn cạn lời, nói: “Ngươi nói gì ta nghe không hiểu, xin nói rõ chút, bằng không thì người không tốt nghiệp tiểu học như ta khó có thể lý giải.”

“Ngươi...” Tiết Tiểu Lỵ tức giận đến thiếu chút nữa phát điên, làm sao có loại người này a.

“Phốc!”

Lý Diệu Diệu bên cạnh không nhịn được cười khúc khích, bị Tiết Tiểu Lỵ trừng mắt lập tức im lặng, nhưng vẫn che miệng lại, cố nhịn cười.

Mộc Phàm không hiểu ra sao, hỏi: “Có phải ngươi có thù oán với ta hay không? Ta nhớ hình như không có chọc tới ngươi nha?”

“Hả...” Tiết Tiểu Lỵ bị hỏi mà nghẹn họng.

Đúng vậy, hình như Mộc Phàm không có trêu chọc nàng a, vì sao lại nhằm vào hắn đây?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Nặc Á tỷ, hay là chuyện của Khải, hoặc là chuyện của cả hai người?

Trong lúc nhất thời, Tiết Tiểu Lỵ có chút mờ mịt, ngây ngốc đi đằng sau, làm Lý Diệu Diệu có chút khó hiểu.

Vừa rồi còn tung tăng vui vẻ, sao đột nhiên như bị choáng váng thế này.

“Tiểu Lỵ, ngươi làm sao vậy?” Lý Diệu Diệu không yên tâm, hỏi một câu.

Tiết Tiểu Lỵ bị nàng làm bừng tỉnh, nhìn nhìn Mộc Phàm đang sóng vai đi cùng Nặc Á phía trước, lại nhìn nhìn Nặc Á, trong lòng mờ mịt.

“Ta không sao...” Tiết Tiểu Lỵ lắc đầu.

Ở đây chỉ có mình Thanh Trĩ trước sau không nói chuyện, cũng không dễ dàng nói chuyện.

Đôi mắt nàng vẫn luôn chăm chú nhìn Mộc Phàm, khiến Mộc Phàm cảm giác như bị kim đâm vào lưng, cả người không thoải mái.

“Mỹ nữ, ngươi cứ nhìn ta như vậy, ta rất ngại ngùng nha.”

Mộc Phàm nhịn không được, bất đắc dĩ quay đầu nhìn Thanh Trĩ.

Thanh Trĩ ngẩn người, ngay sau đó dời mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, bộ dáng như giếng cổ không gợn sóng làm Mộc Phàm có chút câm nín.

Thiếu nữ này, chẳng lẽ không biết nói, không có biểu cảm?

“Đừng để ý, Thanh Trĩ chính là như vậy, không nói chuyện nhiều, nhưng rất tốt bụng.”

Nặc Á ở bên cạnh nhẹ nhàng giải thích một câu.

“Được, chúng ta mở truyền tống, xác định điểm truyền tống.”

Nói xong, Nặc Á đứng trên trung tâm truyền tống, mở định vị truyền tống.

Vù!

Ngay sau đó, mấy người bị một luồng sáng bao lấy, biến mất.

Chương 146: Thế giới chưa biết

Bá!

Một luồng ánh sáng hiện lên, Mộc Phàm chỉ cảm thấy như xuyên qua một lớp sương mù, chớp mắt đi tới một thế giới xa lạ.

Đập vào mắt là một bầu trời màu đỏ sậm, có một cái khe thật lớn, bên trong khe có ánh sáng màu đỏ tươi, cho người ta một loại cảm giác tà ác.

“Đây là địa phương nào?” Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá bốn phía.

Người khác cũng đang đánh giá thế giới xa lạ này.

Không trung màu đỏ sậm làm người ta cho rằng bản thân đã đi tới địa ngục, trên đỉnh đầu có một vết rách thật lớn.

Cảnh tượng này làm tâm tình tự dưng bực bội bất an, thậm chí sinh ra một loại áp lực.

Nặc Á hơi chau mày, mở trí thông minh nhân tạo ra xem xét, sau đó nói: “Thế giới này chỉ mới thăm dò một chút, tạm thời còn chưa hiểu rõ, đi xem xét xung quanh trước.”

Nói xong, nàng dẫn đầu đi ra khỏi truyền tống.

Mộc Phàm cũng đi theo, hai người vừa ra liền cảm giác được đỉnh đầu có một cổ áp lực buông xuống, cơ thể nặng nề.

Mọi người đều cảm giác được cơ thể nặng nề hơn, trọng lực như tăng gấp đôi.

“Tích tích, cảnh báo, cảnh báo...”

Lúc này, trí thông minh nhân tạo cá nhân của đám Nặc Á phát ra từng đợt cảnh báo, sau đó tắt máy.

“Trọng lực, từ trường nơi này có ảnh hưởng rất lớn đối với trí thông minh nhân tạo, không thể hoạt động bình thường.”

Nặc Á vừa nói vừa thu hồi trí thông minh nhân tạo cá nhân.

Những người khác cũng thu lại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Nhưng rất mau, đám người Nặc Á chú ý thấy vẫn còn một trí thông minh nhân tạo đang vui sướng bay múa xung quanh, không bị ảnh hưởng gì.

“Cái này... Là trí thông minh nhân tạo của ai?” Tiết Tiểu Lỵ kinh ngạc chỉ vào trí thông minh nhân tạo đang bay bay, có vẻ khiếp sợ cùng khó hiểu.

Những người khác cũng khó hiểu nhìn lại, đều rất ngạc nhiên, trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm thế mà vẫn còn vui sướng bay múa, quay chung quanh mọi người, bay qua bay lại, đang rà quét hoàn cảnh bốn phía, phân tích số liệu.

“Tích, đã phân tích xong.”

Lúc này, trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm bay trở về, dưới ánh mắt khiếp sợ của mấy người Nặc Á, chiếu ra một quầng sáng.

Trên quầng sáng có số liệu tỉ mỉ: “Di vực không biết tên, thành phần không khí: CO2 (55.3%), nitơ (2.7%), Argon (1.6%), Oxi (20.15%), hơi nước (0.03%), năng lượng chưa biết (18.5%), năng lượng đặc thù (12.5%).”

“Trọng lực: 101N/1kg, gấp mười lần địa cầu.”

“Từ trường: Cực kỳ hỗn loạn, rất nguy hiểm, xin cẩn thận thăm dò.”

Tiểu Linh cung cấp số liệu kỹ lưỡng, làm đám Nặc Á đám trợn mắt há hốc mồm nhìn nó.

Sao cái trí thông minh nhân tạo này không bị ảnh hưởng gì?

Nặc Á ngạc nhiên hỏi: “Mộc Phàm, sao trí thông minh nhân tạo của ngươi không bị ảnh hưởng?”

“Đúng vậy, của chúng ta đều tắt máy.” Tiết Tiểu Lỵ cũng tò mò hỏi.

Còn có Lý Diệu Diệu, Thanh Trĩ, không chớp mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm, rất muốn biết vì sao trí thông minh nhân tạo của hắn còn có thể hoạt động bình thường?

“Trí thông minh nhân tạo này được ta cải tạo lại, có thể vận hành trong hoàn cảnh ác liệt, không giống của các ngươi.”

Mộc Phàm cười cười, chỉ giải thích đơn giản.

Mấy người vừa nghe xong, mắt đều sáng lên, một đám vui mừng nhìn hắn.

Đặc biệt là Nặc Á, ngạc nhiên nói: “Mộc Phàm, ngươi vừa mới nói cải tạo trí thông minh nhân tạo? Là tự ngươi cải tạo sao?”

“Đúng vậy, có điều gì không ổn sao?” Mộc Phàm khó hiểu hỏi.

Nặc Á lắc đầu, nhìn những người khác, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt nhau.

Cải tạo trí thông minh nhân tạo cá nhân, quả thực không thể tưởng tượng, bởi vì chưa từng có người nào làm được.

“Thật tốt quá, Mộc Phàm, ngươi có thể giúp chúng ta cải tạo hay không?.”

Lúc này Lý Diệu Diệu tràn đầy hưng phấn cùng chờ mong nhìn Mộc Phàm, khẩn cầu.

Những người khác vừa nghe, ánh mắt trở nên nóng rực, một đám nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Điều này làm cho hắn khó tránh khỏi xấu hổ vì bị mấy nữ sinh nhìn chằm chằm, có chút hối hận khi cùng đi làm nhiệm vụ a, mang theo một đám nữ sinh có chút quái dị.

“Cải tạo cần hao phí rất nhiều, không phải không thể giúp các ngươi cải tạo, hai ngàn vạn, chắc giá.”

Mộc Phàm nói thẳng ra một cái giá, không dám báo quá cao.

Dù sao hắn cải tạo trí thông minh nhân tạo của mình hao phí một

ngàn vạn, trực tiếp báo giá nhiều gấp đôi cũng không tính là quá nhiều.

“Hai ngàn vạn, ngươi giựt tiền hả?” Tiết Tiểu Lỵ tức khắc la lên.

Những người khác cũng bất ngờ, nhìn Mộc Phàm, hắn buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, chính là cái giá này nha.

Chỉ mình Nặc Á chú ý tới một trọng điểm khác.

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Mộc Phàm, ngươi là luyện khí sư?”

Vừa nói ra, mấy người lập tức yên tĩnh, nghĩ lại liền tỉnh ngộ.

Đúng vậy, có thể tự mình cải tạo còn không phải là luyện khí sư sao?

Mộc Phàm gật gật đầu thừa nhận nói: “Không sai, ta là một tên luyện khí sư, nếu cần ta hỗ trợ cải tạo, đó là giá tiền.”

“Hai ngàn vạn, ta chuyển cho ngươi, giúp ta cải tạo đi, có thể thừa nhận hoàn cảnh ác liệt như của ngươi là được.”

Lúc này, Nặc Á đè nén sự chấn động trong nội tâm, muốn chuyển hai ngàn vạn cho Mộc Phàm hỗ trợ cải tạo trí thông minh nhân tạo của nàng.

“Được, chờ trở về ta liền giúp ngươi cải tạo một chút, ở chỗ này không được.” Mộc Phàm gật gật đầu

“Ôi trời ơi, ngươi thế mà là luyện khí sư?”

Lý Diệu Diệu kêu lên, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Mộc Phàm, chỉ kém không có dí sát tới.

Nàng hưng phấn nói: “Còn có ta, Mộc Phàm, giúp ta cải tạo nha, trở về lập tức chuyển tiền cho ngươi...”

“Ta cũng muốn.” Vốn Tiết Tiểu Lỵ cảm thấy quá mắc.

Nhưng thấy Nặc Á, Lý Diệu Diệu đều không chút do dự muốn cải tạo, nghĩ lại căn bản là không mắc a, có thể cải tạo lại để thích

ứng loại hoàn cảnh ác liệt này, tuyệt đối là tiền nào của nấy.

“Ta.” Thanh Trĩ phun ra hai chữ, đưa trí thông minh nhân tạo đã tắt máy tới.

Nặc Á, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ lập tức giao trí thông minh nhân tạo của mình cho Mộc Phàm, để sau khi trở về hắn giúp bọn họ cải tạo một chút.

“Được rồi, ta sẽ tận lực giúp các ngươi cải tạo tốt.” Mộc Phàm gật gật đầu thu lại.

Còn chuyện cải tạo, để hệ thống hỗ trợ cải tạo một chút để thích ứng hoàn cảnh ác liệt là đủ rồi, mặt khác thì không cần.

Hắn lặng lẽ giao tiếp với hệ thống, cải tạo như vậy chỉ cần tốn mười vạn là được.

Nói cách khác, Mộc Phàm cải tạo một cái chỉ tốn mười vạn, lại chào giá hai ngàn vạn, quả thực chính là lợi nhuận kếch xù a, kiếm quá bộn tiền.

Cố nén sự vui sướng, Mộc Phàm bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn cái khe khủng bố đỏ chói như một đôi mắt trên bầu trời.

"Rốt cuộc đây là thế giới gì, quỷ dị như thế.” Mộc Phàm nhíu mày cảm giác không thoải mái, rất áp lực.

Những người khác cũng vậy, đều có cảm giác bất an.

“Tiểu Linh, chiếu lên địa điểm nhiệm vụ, còn nữa, bắt đầu tự do thăm dò trong phạm vi một cây số, lấy ta làm trung tâm, thăm dò khu vực này.”

Mộc Phàm vừa xem xét bản đồ, vừa ghi chú, vừa hạ lệnh cho Tiểu Linh dò xét.

“Tuân mệnh chủ nhân.”

Tiểu Linh trả lời, phe phẩy cánh kim loại nhanh chóng bay đi, dựa theo Mộc Phàm phân phó bắt đầu thăm dò chung quanh.

“Địa điểm xảy ra chuyện hẳn là ở hướng này.”

Sau khi xem bản đồ, Nặc Á chỉ vào một phương hướng, xác nhận.

“Vậy xuất phát đi.”

Mộc Phàm gật gật đầu, nói xong, mấy người cảnh giác phòng bị, đi về phía đã xác định, bắt đầu thăm dò thế giới xa lạ này.

Nhưng chưa đi xa, bầu trời liền đổ mưa.

Xèo xèo!

Trên mặt đất bốc khói trắng, từng hạt mưa rơi xuống, thế mà truyền tới cảm giác bỏng cháy.

“Cẩn thận, đây là hỏa vũ.”

Nặc Á kinh quát một tiếng, cảnh báo.

Mọi người giương mắt nhìn lại, trong cái khe lớn trên bầu trời bỗng nhiên trào ra những giọt mưa màu máu, hóa thành vô số hạt lửa tưới xuống.

Đây cũng không phải là nước mưa bình thường mà là một loại chất lỏng có nhiệt độ cực cao, mang theo tính ăn mòn cùng bỏng cháy mãnh liệt như dung nham.

Trên bầu trời, mây màu đỏ sậm hội tụ.

Mấy người sôi nổi thi triển thủ đoạn ngăn cản những giọt mưa này ăn mòn, Mộc Phàm thì nhìn không trung, đang yên đang lành tự nhiên lại có trận mưa đáng sợ thế này.

“Các ngươi mau nhìn, trên bầu trời có cái gì kìa.”

Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng kinh hô, Lý Diệu Diệu chỉ vào tầng mây màu máu trên đỉnh đầu, vẻ mặt khiếp sợ.

“Đây là...”

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử tức khắc co rụt lại.

Chương 147: Xích diễm ngư

“Đó là cái gì?”

Lý Diệu Diệu kinh ngạc nhìn lên bầu trời, một đám mây màu máu đang quay cuồng, bên trong có từng con vật nhỏ đang du đãng.

Mấy người cố gắng nhìn rõ, rốt cuộc thấy được đó là thứ gì.

“Cá, là cá!”

Tiết Tiểu Lỵ kinh hô, thấy rõ thứ đang trôi nổi đó là những con cá.

Mộc Phàm cũng rất kinh ngạc, trong đồng tử chiếu rọi từng con cá nho nhỏ.

Cũng không phải là cá bình thường mà là một loại cá dị chủng toàn thân đỏ như lửa, miệng phun tia lửa, hình dạng rất giống cá vàng.

Nhưng chúng nó lại có một đôi cánh màu đỏ sậm, bay lượn trong tầng mây, phun ra nuốt vào vô số tia lửa hội tụ thành một đám mây lớn màu đỏ máu.

“Là Xích diễm ngư!”

Sắc mặt Nặc Á khẽ đổi, giọng điệu nghiêm trọng nói: “Mọi người cẩn thận, Xích diễm ngư có tính công kích cực mạnh, có thể bay trong không trung, số lượng khổng lồ, rất khó đối phó.”

“Cá biết bay, toàn thân còn bốc lửa.”

Lý Diệu Diệu kinh ngạc cảm thán nói, cảm giác sinh vật dị vực đa dạng, vô cùng quái dị.

Tựa như những con Xích diễm ngư đang bay lượn trên tầng mây kia, mỗi con vô cùng xinh đẹp, rất là tự do tự tại.

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, khi thấy đám Xích diễm ngư này,

trong lòng liền toát ra một ý nghĩ, có thể ăn được hay không, hầm canh hay là hấp thì ngon?

Rất nhanh hắn lại nghĩ đến chuyện có nên bắt một đám về nuôi trong không gian tư nhân hay không, làm cá kiểng cũng không tồi a.

“Những con cá này thật xinh đẹp a, bắt về nuôi cũng không tệ lắm.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Không nghĩ tới mấy cô nàng bên cạnh nghe được, tức khắc hết chỗ nói, một đám dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn.

“Sao vậy, trên mặt ta có hoa hả?” Mộc Phàm không rõ nguyên do nói.

Nặc Á cười khổ nói: “Mộc Phàm, đừng nói giỡn, những con cá này rất hung dữ, gặp được sinh vật khác thì toàn bộ sẽ nhào lên cắn xé.”

“Chúng nó cực kỳ nguy hiểm, giống cá ăn thịt người trên địa cầu, gặp được sinh vật sống đều sống trực tiếp cắn xé ăn, muốn bắt về nuôi cơ bản không có khả năng.”

Nàng nói như vậy chính là đang nhắc nhở Mộc Phàm, đừng xằng bậy, chọc những con Xích diễm ngư đó phát điên lên thì không ổn.

“Thật xinh đẹp, đáng tiếc không nuôi được.”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ cũng kinh ngạc cảm thán, rất tán đồng với ý tưởng của Mộc Phàm, nhưng chuyện như vậy không thực tế.

Trong nhóm chỉ có mỗi Thanh Trĩ không nói một lời, yên lặng nhìn Xích diễm ngư trên bầu trời, trong mắt lộ ra một chút hàn khí.

Trên bầu trời vẫn còn hỏa vũ rơi xuống, mấy người bị nhốt ở chỗ này, Nặc Á căng ra một quầng sáng màu tím, đó là phòng ngự luyện khí của nàng.

Mộc Phàm ở trong quầng sáng này, nhìn hỏa vũ trên bầu trời càng

lúc càng lớn, cảm giác như sẽ không bao giờ ngừng.

“Cứ tiếp tục như vậy, ta không duy trì được bao lâu.”

Sắc mặt Nặc Á nghiêm trọng nói, cảm giác được luyện khí trong cơ thể mình đang nhanh chóng giảm bớt.

Nếu không có phòng ngự, các nàng sẽ bại lộ dưới hỏa vũ, chắc chắn sẽ bị thương.

Cho dù có tiên thiên cương khí, luyện khí nhưng vẫn khó tránh khỏi sự bỏng rát, nữ hài rất sợ chuyện mặt bị bỏng.

“Ta tiếp tục cho.” Nhìn biểu tình của nàng, Mộc Phàm lại gần nói.

Vừa dứt lời, không chờ Nặc Á phản ứng, liền thấy một tường khí cường đại được căng ra, nháy mắt bao phủ các nàng, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Đó là tường khí của Mộc Phàm, cường đại, kiên cố, lộ ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

“Vậy ngươi duy trì một chút.” Nặc Á suy nghĩ, thu hồi quầng sáng màu tím.

Nàng biết, Mộc Phàm có tu vi Tông sư, có tường khí, quả nhiên khi hắn căng tường khí đã chặn hết hỏa vũ rơi xuống.

Những người khác nhìn chằm chằm tường khí của Mộc Phàm, đầy ngạc nhiên, như khó có thể tin được.

“Tường khí?”

Lý Diệu Diệu trừng to hai mắt, hô lớn: “Ông trời của ta ơi, Mộc Phàm, ngươi thế mà là Tông sư?”

Tiết Tiểu Lỵ, Thanh Trĩ đều có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều trở nên khác lạ.

Các nàng căn bản không nghĩ tới Mộc Phàm là Tông sư, nhưng sao có thể thế này, không phải hắn vừa mới nhập học thôi sao?

“Thì ra ngươi là Tông sư.” Tiết Tiểu Lỵ bừng tỉnh nói.

Mộc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: “Tông sư mà thôi, có gì mà kinh ngạc, không bao lâu nữa các ngươi cũng có thể đột phá tiến vào cảnh giới Tông sư cảnh giới mà?”

“Đúng vậy, Mộc Phàm nói không sai, mọi người cũng không cần quá ngạc nhiên.” Nặc Á gật gật đầu tán thành lời hắn nói.

Hai người kẻ xướng người hoạ, làm Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ câm nín nhìn nhau, trong lòng xuất hiện một suy nghĩ.

“Khải học trưởng, ngươi gặp nguy hiểm a.”

Hai người cười khổ lắc đầu, trong lòng kinh ngạc cảm thán không thôi, nhanh như vậy mà Mộc Phàm đã đột phá tới Tông sư rồi.

Nhưng nghĩ đến Khải là cường giả cấp Siêu phàm, cũng không thể so sánh hai người với nhau.

“Chúng ta đi thôi.”

Mộc Phàm nói xong gật đầu với Nặc Á, hai người đi phía trước dẫn đường, ba người Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu theo sát đằng sau.

Dọc đường đi, Mộc Phàm chống tường khí, ngăn cản hỏa vũ rơi xuống trên người bọn họ, thật ra không ngăn cản thì hắn cũng không sao.

Nhưng đám người Lý Diệu Diệu không được a.

Không có biện pháp, Mộc Phàm chỉ có thể cắn răng, đè nén ý tưởng điên cuồng muốn ra ngoài tắm gội hỏa vũ, thậm chí muốn bắt một đám Xích diễm ngư về nuôi thử.

Phanh!

Đang đi tới, đột nhiên một tiếng vang truyền tới làm mọi người giật mình.

Mộc Phàm cảm giác có một lực rất mạnh tác động vào bề mặt tường khí, kinh ngạc nhìn lên mới phát hiện thì ra là có một con

Xích diễm ngư đánh tới.

“Sao con Xích diễm ngư này lại đâm tới đây?”

Mấy nữ sinh kinh ngạc không thôi, nhìn con Xích diễm ngư đâm vào tường khí, đầu bị nứt ra, trực tiếp mất mạng tại chỗ.

Phanh phanh phanh...

Không đợi mọi người phản ứng, liền thấy từ trên không trung có vô số điểm màu đỏ nhanh chóng rơi xuống, va chạm vào bề mặt tường khí, phát ra từng tiếng bang bang nặng nề.

Đám người Nặc Á hoảng sợ, bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

“Không tốt, Xích diễm ngư phát hiện chúng ta.”

Nàng hô to, đầy cảnh giác nhìn quanh.

Quả nhiên khi những người khác nhìn thấy như vậy, da đầu tức khắc tê dại.

Không biết khi nào mà đám mây đỏ máu trên bầu trời đã bay tới trên đỉnh đầu mọi người, bên trong có vô số Xích diễm ngư đang du đãng, bay qua bay lại.

Chúng nó kết bè kết đội, giống như phát hiện mọi người trong tường khí phía dưới, nhanh chóng từ tầng mây lao xuống va chạm vào tường khí.

Phanh phanh phanh!

Càng lúc càng nhiều Xích diễm ngư lao xuống, điên cuồng va chạm, một lần lại một lần, số lượng càng ngày càng nhiều.

Giờ khắc này, mấy người Nặc Á rõ ràng bắt đầu kinh hoảng.

“Đi mau, lao ra đi.”

Nặc Á quát một tiếng, nhắc nhở mấy người Mộc Phàm nhanh lao ra xa.

Một khi bị Xích diễm ngư vây quanh, sẽ không chết không thôi.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều Xích diễm ngư từ tầng mây lao xuống xuống, rậm rạp che đậy nửa khoảng không, nếu không giết đi ra ngoài liền nguy hiểm.

“Thanh Trĩ, mở đường.”

Nặc Á hét lớn một tiếng, trong cơ thể bộc phát ra một luồng luyện khí màu tím, chuẩn bị giết ra ngoài.

Lúc này Mộc Phàm cảm giác được phía sau truyền đến một luồng hàn khí, kinh ngạc xoay người nhìn lại, tức khắc trừng mắt.

Chỉ thấy Thanh Trĩ luôn không nói chuyện đột nhiên lơ lửng trong không trung, toàn thân tản ra một luồng hàn khí kinh người.

Tiếp theo, tóc dài vốn màu đen nhanh chóng hóa thành màu tuyết trắng, từng sợi tóc cũng tản ra hàn khí lạnh thấu xương.

Toàn thân biến đổi, thế mà biết biến hình?

Mộc Phàm ngây ngốc, không nghĩ tới Thanh Trĩ này lại có một trận biến đổi, giống như biến thành một băng nữ.

Hô!

Một luồng hơi lạnh quét qua, hỏa vũ bốn phía bị dập tắt, đông lại, Xích diễm ngư cũng bị tắt lửa, hóa thành từng khối băng rơi xuống.

“Đi!”

Nhân cơ hội này, Nặc Á dẫn đầu lao ra.

Mộc Phàm cũng bừng tỉnh, đi theo mấy người nhanh chóng lao ra xa.

Oanh!

Nhưng vào lúc này, đám mây màu máu trên bầu trời chấn động, đột nhiên muốn bay hướng về phía mấy người.

“Xong rồi!”

Nhìn thấy đám mây cuồn cuộn rơi xuống, mấy người Nặc Á biến sắc, trong lòng trào ra cảm giác không ổn.

Sắp xong đời rồi.

Chương 148: Pháp thuật cao cấp

Ầm vang!

Một tiếng nổ vang, đám mây va chạm vào bề mặt tường khí.

Mây mù màu đỏ máu như nước lũ cuồn cuộn trào tới, không ngừng va chạm vào tường khí, phát ra một loạt tiếng ù ù.

Chấn động đáng sợ hù dọa đám người Nặc Á, nhưng lại thấy mây lửa cũng không thể đánh vỡ tường khí mà Mộc Phàm căng ra, bị chắn hết ở bên ngoài.

Vô số Xích diễm ngư tấn công, va chạm phát ra tiếng phanh phanh trầm đục, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Toàn bộ tường khí không ngừng đong đưa, nhưng cũng không có tan vỡ, khiến lòng mấy người Nặc Á đang khẩn trương cũng thả lỏng một chút.

“Mộc Phàm, tường khí của ngươi thật là lợi hại.” Lý Diệu Diệu kinh hỉ nói.

Vừa rồi mọi người còn tưởng rằng phải xong đời, không nghĩ tới Mộc Phàm ra sức như vậy, lực phòng ngự của tường khí cường đại kinh người, hoàn toàn không có dấu hiệu tan vỡ.

Ngay cả người luôn không nói một lời như Thanh Trĩ đều nhịn không được mà ghé mắt nhìn.

“Không có gì to tát nha, chỉ một đám mây mà muốn phá vỡ tường khí mười thước của ta, đùa cái gì vậy.”

Mộc Phàm bình tĩnh tự tin, hồn nhiên không thèm để ý bốn phía bị mây bao vây, vô số Xích diễm ngư kết bè kết đội đánh tới.

Đáng tiếc, không hề có ngoại lệ, toàn bộ đều va vào tường khí rồi chết, rơi xuống quanh tường khí, dần dần chồng chất thành đống.

Nặc Á kinh ngạc cảm thán: “Ta vốn tưởng rằng ngươi như trước

đã cường đại rồi, nhưng xem ra vẫn còn xem nhẹ thực lực thật sự của ngươi.”

“Theo ta thấy, cấp bậc đại tông sư cũng không phải là đối thủ của ngươi.” Nàng nói xong nhìn Mộc Phàm đang bình tĩnh thong dong, trong mắt phát ra tia sáng kỳ dị.

Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Các ngươi đừng khen ta nữa, lại khen nữa cái đuôi của ta liền bay lên trời.”

“Nhanh chạy thôi, các ngươi có biện pháp lao ra hay không?” Hắn hỏi.

Mấy người vừa nghe lại nhìn nhau, vẻ mặt tức khắc suy sụp, có chút xấu hổ cười cười.

“Ta không có biện pháp.” Lý Diệu Diệu gọn gàng dứt khoát.

Thấy Mộc Phàm nhìn qua, Tiết Tiểu Lỵ tức khắc lắc đầu: “Đừng nhìn ta, với chút năng lực của ta căn bản không có bất luận kỳ biện pháp gì.”

“Giết ra ngoài!”

Thanh Trĩ đơn giản nhanh gọn, ba chữ đại biểu tâm tư của nàng.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, trực tiếp giết ra.

Nặc Á cười khổ nói: “Giết như thế nào, các ngươi nhìn xem bốn phía đã bị đám mây bao vây, còn có vô số Xích diễm ngư a?”

“Không phải có Mộc Phàm sao, chống tường khí trực tiếp lao ra đi a, chỉ cần chúng ta đuổi kịp là được rồi.”

Lý Diệu Diệu nói rất tự nhiên.

“Ngươi suy nghĩ nhiều.” Mộc Phàm liếc nàng một cái.

Hắn nhìn Nặc Á, hỏi: “Ngươi có biện pháp gì sao?”

Nặc Á trầm ngâm một lát, nhìn vô số Xích diễm ngư dũng mãnh không sợ chết đánh vào tường khí bên ngoài.

Nàng bất đắc dĩ thở dài nói: “Lấy thực lực của chúng ta bây giờ, muốn giết ra ngoài có chút khó khăn, dù sao những con Xích diễm ngư này sẽ không ngừng theo sát chúng ta.”

“Một khi cương khí trong cơ thể ngươi tiêu hao hết, chúng ta liền xong.” Nàng nói không phải không có lý.

Nhưng lại không biết Mộc Phàm rất tự tin, lấy luyện khí bàng bạc trong cơ thể hắn, hoàn toàn không sợ tiêu hao, dù cho đứng ở chỗ này mặc kệ vô số Xích diễm ngư tấn công mười ngày mười đêm cũng sẽ không có vấn đề.

Nhìn mấy nữ sinh mặt mang khuôn mặt u sầu bộ dáng, Mộc Phàm bất đắc dĩ.

“Vậy mà các ngươi còn dám tiếp nhiệm vụ này, ta thật sự phục các ngươi, chẳng lẽ đi mà không chuẩn bị gì sao?”

Mộc Phàm có chút buồn bực nhìn mấy người, như vậy cũng dám ra đây?

Đám người Nặc Á, Lý Diệu Diệu nghe xong xấu hổ, mặt đều đỏ.

Đúng hư lời hắn nói, mấy người không có một chút chuẩn bị, thậm chí không có chuẩn bị bất kỳ thủ đoạn gì liền tiếp nhiệm vụ này.

“Được, vẫn dựa vào ta thôi, sớm biết vậy không đi rồi, mang theo các ngươi thật sự rất mệt a.”

Nhìn mấy người cúi đầu không nói lời nào, Mộc Phàm dở khóc dở cười nói thầm một câu.

Đây là mang theo một đám con ghẻ a.

“Ta tới mở đường.”

Đột nhiên, Thanh Trĩ mở miệng.

Nàng vừa nói xong, mấy người lập tức kinh ngạc nhìn nàng, bao gồm cả Mộc Phàm.

Chỉ thấy Thanh Trĩ đi tới ven tường khí, toàn thân bỗng nhiên tản

ra một luồng hàn khí rất mạnh, khiến Mộc Phàm cũng phải mở to mắt nhìn.

“Hàn khí thật cường liệt, là luyện khí thuộc tính băng.” Mộc Phàm thầm nghĩ.

Thanh Trĩ tu luyện luyện khí thuộc tính băng, xem ra có chút không đơn giản a.

“Hàn băng chú...” Cả người Thanh Trĩ tỏa ra hàn khí, giống như hóa thành một nữ thần băng tuyết, tóc lại biến thành màu trắng.

Hai tròng mắt bốc ra hàn khí, làm người ta không dám nhìn thẳng, thậm chí không thể tới gần, một khi tới gần sẽ bị đóng băng.

Nhìn Thanh Trĩ trước mắt, Mộc Phàm rất là ngạc nhiên, rốt cuộc là tu luyện luyện khí thuộc tính băng hay bản thân đã có loại năng lực này đây?

“Là pháp thuật cao cấp mà Thanh Trĩ vừa mới tu luyện, Băng sương gió lốc.”

Nặc Á nghiêm túc nói, khiến Mộc Phàm không khỏi nhìn lại.

“Pháp thuật cao cấp, lấy ở đâu để tu luyện?” Mộc Phàm hỏi.

Nặc Á thuận miệng nói: “Ở thư viện, lầu thứ tám, trên đó có đổi võ học cùng pháp thuật cao cấp để tu luyện, cần tiêu hao điểm học tập, điểm năng lượng.”

“Thư viện lầu thứ tám?” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên.

Ong!

Nhưng vào lúc này, một luồng hàn khí khủng bố quét qua.

“Mở tường khí...”

Một tiếng quát lạnh truyền đến, Mộc Phàm mở tường khí ra.

Trong nháy mắt mở ra tường khí, bên ngoài có vô số Xích diễm ngư cùng mây màu máu ùa vào.

Ngay lúc này, Thanh Trĩ bạo phát.

Chỉ thấy đôi tay ngưng kết một chú ấn, đánh ra bên ngoài, hàn khí cuồn cuộn vô tận quét tới.

Ầm ầm, hàn khí hóa thành gió lốc thổi ra, đóng băng vô số Xích diễm ngư, thậm chí dập tắt một mảng mây lớn.

Gần như trong nháy mắt, bên ngoài đã bị quét sạch một vùng, đám mây bị gió lốc lạnh lẽo trực tiếp đánh vào tạo ra một lỗ thủng thật lớn.

"Đi!"

Nhân cơ hội này, luyện khí trong cơ thể Mộc Phàm cuốn mấy người lắc mình xông ra ngoài, dọc theo con đường mà pháp thuật cao cấp của Thanh Trĩ đánh ra.

Tốc độ cực nhanh, chống tường khí cường đại cứng rắn chạy ra một đường máu.

Đương nhiên, nếu thật sự đánh nghiêm túc, Mộc Phàm căn bản không e ngại những đám mây cùng Xích diễm ngư này, nhưng mấy người Nặc Á không được a.

Nếu là một mình hắn, chắc chắn sẽ tắm rửa một hồi trong đám mây, trong hoả vũ rồi mới rời đi, nhưng hiện tại dẫn theo vài người, không thể làm như vậy.

Ầm ầm ầm...

Bão tuyết tàn sát bừa bãi, phá tan đám mây đỏ, Xích diễm ngư bị đông lại thành tượng băng rơi lộp bộp.

Thanh Trĩ không ngừng phóng thích luyện khí trong cơ thể, thi triển pháp thuật cao cấp đánh ra một lối đi.

Nơi đi nàng qua, vạn vật đều đóng băng, sự cường đại của pháp thuật này làm Mộc Phàm phải ghé mắt nhìn, trong lòng càng thêm khát vọng tu luyện pháp thuật đẳng cấp cao.

Chỉ tiếc không thấy xuất hiện trong cửa hàng hệ thống, trong lòng

ít nhiều cũng có chút tiếc nuối, một thân luyện khí bàng bạc của mình không có pháp thuật cao cấp thật sự rất lãng phí.

Hô!

Không lâu sau, Mộc Phàm mang theo mấy người một đường vọt ra, rốt cuộc trốn thoát phạm vi đám mây kia.

Chỉ là đám mây kia bắt đầu quay cuồng, vô số Xích diễm ngư như phát điên, đuổi theo mấy người, tiếng ù ù xuất hiện như muốn nuốt hết vạn vật.

“Các ngươi đi trước, ta sẽ ngăn chúng nó.”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, vứt mấy người Nặc Á ra rất xa, xoay người chạy về phía sau.

“Cẩn thận!”

Nặc Á chỉ nói một câu, lập tức mang theo đám Lý Diệu Diệu rút lui, Thanh Trĩ nhìn bóng dáng Mộc Phàm thật kỹ, dứt khoát xoay người rời đi.

Các nàng biết thực lực của Mộc Phàm cường đại, cản phía sau hẳn là không thành vấn đề.

“Hắc hắc, những con Xích diễm ngư này không tồi, bắt về làm cá kiểng cũng không tệ.”

Mộc Phàm nhìn đám mây ù ù xoắn tới, bên trong có vô số Xích diễm ngư, trong lòng đang suy nghĩ chuyện bắt về nuôi.

“Tiểu long, lên nào, nhanh một chút.”

Hắn cười nói xong, liền thấy con rắn nhỏ quấn trên cánh tay há mồm kêu một tiếng tê tê, đột nhiên bay vọt, hóa thành một tia chớp đỏ nhắm về phía đám mây cuồn cuộn kia.

“Cộc cộc...” Lúc này, cầu bông nhỏ không cam lòng yếu thế, la lên một tiếng nhún chân nhảy, thân thể tròn vo lập tức vọt vào bên trong đám mây.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ, dù sao không phải sủng vật của mình, xảy ra chuyện là phải bồi thường a.

Nhưng hiện tại nói gì cũng chậm rồi, hai tiểu gia hỏa cùng nhau chui vào trong đó, tức khắc, trong đám mây truyền đến tiếng nổ mạnh kịch liệt, vô số Xích diễm ngư sôi trào

Chương 149: Ngọn lửa vĩnh hằng thăng cấp

Oanh!

Trên bầu trời, vô số đám mây hội tụ lại, hóa thành lốc xoáy dung nham, phát ra tiếng ù ù đáng sợ, vang vọng tám phương.

Đám người Nặc Á, Thanh Trĩ vừa mới chạy ra, đều đồng loạt quay đầu lại nhìn lại, sắc mặt tức khắc thay đổi.

“Nặc Á tỷ, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Lý Diệu Diệu có chút lo lắng hỏi.

Tiết Tiểu Lỵ cũng nói: “Đúng vậy, một mình có thể gặp nguy hiểm hay không, nếu không chúng ta trở lại giúp hắn.”

“Ngu ngốc!” Thanh Trĩ lạnh lùng phun ra hai chữ.

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ xấu hổ, căm tức nhìn nàng.

“Thanh Trĩ, ngươi nói rõ ràng, ai ngu ngốc hả?” Tiết Tiểu Lỵ bực mình hỏi.

Đáng tiếc Thanh Trĩ không rên một tiếng, chỉ là yên lặng nhìn tầng mây cuồn cuộn phía sau mọi người.

Vì sao những đám mây này có thể lao xuống dưới, còn có vô số Xích diễm ngư ẩn giấu bên trong, chúng nó cũng lao xuống mãnh liệt.

Ầm!

Lại một tiếng vang lớn, tiếng nổ mạnh đáng sợ truyền đến, khiến sắc mặt mấy người Nặc Á u ám thêm.

“Đừng lo, thực lực Mộc Phàm mạnh hơn chúng ta rất nhiều, một mình ngược lại sẽ không có việc gì, chúng ta đi mới trở thành trói buộc.”

Trong lòng Nặc Á hơi không thoải mái, nhưng mặc kệ có muốn thừa nhận hay không, đây là sự thật.

Thực lực Mộc Phàm vượt xa các nàng, nếu các nàng đi chung ngược lại là chuyện xấu, thành trói buộc, điểm này Nặc Á biết rõ, Thanh Trĩ cũng hiểu.

“Đi, chúng ta tới phía trước chờ hắn.”

Nặc Á nói xong xoay người nhanh chóng chạy đi.

Ba người Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ liếc nhìn đám mây đang bạo động một cái, xoay người dứt khoát đuổi theo Nặc Á.

Nàng nói không sai, ý nghĩ lưu lại hoặc là đi hỗ trợ, thật sự rất ngu ngốc.

.....

Lúc này, Mộc Phàm đã ngăn chặn đám mây cùng vô số Xích diễm ngư.

Hắn nghiêm túc quan sát bốn phía, không biết bao nhiêu con Xích diễm ngư đang điên cuồng va chạm vào tường khí của hắn.

Còn tiểu long cùng cầu bông nhỏ đã chạy đi đâu mất rồi, Mộc Phàm cũng không để ý, ngược lại đang suy nghĩ coi nên giải quyết những con Xích diễm ngư cùng mấy đám mây giăng đầy trời này như thế nào.

“Ký chủ, ngươi trực tiếp cắn nuốt thăng cấp Ngọn lửa vĩnh hằng nha.”

Đang nghĩ ngợi, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở khiến hai mắt Mộc Phàm sáng ngời.

“Hệ thống, Ngọn lửa vĩnh hằng còn có thể thăng cấp sao?”

Mộc Phàm mang theo một chút hưng phấn dò hỏi.

“Chỉ cần nạp một trăm triệu, có thể tăng Ngọn lửa vĩnh hằng lên một cấp bậc.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm sửng sốt, muội muội ngươi, một trăm triệu sao?

Hắn tức giận nói: “Hệ thống, ngươi hố tiền sao?”

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể ngươi cũng không thể tạo ra bao nhiêu tổn thương đối với cấp Siêu phàm, vẫn còn thuộc cấp bậc phàm hoả.”

“Chỉ cần ký chủ nạp một trăm triệu tăng cấp cho nó, để nó đột phá phàm hỏa, trở thành linh hỏa Siêu phàm.”

Hệ thống giải thích giúp Mộc Phàm hiểu ra, nghĩ lại cũng đúng.

Nhưng thăng cấp tốn phí hơi nhiều, để hắn có chút đau lòng.

“Ký chủ, ngươi chỉ cần lợi dụng đám mây nơi này, nạp năm ngàn vạn là có thể để Ngọn lửa vĩnh hằng thăng cấp.”

Hệ thống lại nhắc nhở lần nữa.

Lúc này, hai mắt Mộc Phàm trở nên nóng bỏng.

“Có thể tiết kiệm được năm ngàn vạn sao?” Mộc Phàm hết sức vui mừng.

Hắn lập tức nói: “Vậy còn chờ cái gì nữa, nhanh nạp năm ngàn vạn, tăng cấp Ngọn lửa vĩnh hằng.”

“Đinh, nạp năm ngàn vạn, bắt đầu tăng cấp Ngọn lửa vĩnh hằng.”

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, Mộc Phàm liền cảm giác Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể khẽ run lên, ngay sau đó một lực lượng vô hình từ trong cơ thể khuếch tán ra.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, từ cơ thể Mộc Phàm bùng lên một biển lửa ngập trời, ngọn lửa màu tím thiêu đốt, cuốn tới bốn phương tám hướng, nuốt tất cả mây đỏ cùng Xích diễm ngư.

Đó là Ngọn lửa vĩnh hằng, một loại lửa mãi mãi không tắt.

Giờ khắc này, Ngọn lửa vĩnh hằng đã bùng nổ dưới tác động của hệ thống.

Còn chưa kết thúc, lấy Mộc Phàm làm trung tâm, biển lửa hình thành một con rồng lửa khổng lồ cuộn tròn, rồng lửa màu tím không ngừng rít gào, cắn nuốt biển mây xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, mây đỏ che đậy vòm trời bị rồng lửa cuốn lấy cắn nuốt không chừa một chút nào.

Vô số Xích diễm ngư điên cuồng giãy giụa, cuối cùng cũng bị rồng lửa do Ngọn lửa vĩnh hằng tạo thành cắn nuốt, hóa thành một bộ phận của Ngọn lửa vĩnh hằng.

Lúc này, Mộc Phàm cảm giác Ngọn lửa vĩnh hằng đang nhanh chóng tăng trưởng, dù là nhiệt độ hay lực sát thương đều nhanh chóng tăng lên.

Một bộ phận Ngọn lửa vĩnh hằng bên ngoài cắn nuốt mây đỏ làm lớn mạnh chính mình, Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể dưới tác động của hệ thống không ngừng lột xác thăng cấp.

Không khí bị thiêu đốt xèo xèo, không gian như đang vặn vẹo, nhiệt độ đáng sợ nung đỏ mặt đất, hòa tan thành dung nham.

Thân thể Mộc Phàm lơ lửng giữa không trung, cả người được bao phủ bởi một đám lửa tím, ngọn lửa đầy trời thu lại tiến vào trong cơ thể hắn.

Dần dần mà, màu sắc của Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể Mộc Phàm càng ngày càng đậm, cuối cùng từ màu tím biến thành màu đen, càng thêm khủng bố.

“Đinh, hoàn thành thăng cấp.”

Sau khi hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm cũng tỉnh táo lại, lơ lửng giữa không trung, toàn thân có ngọn lửa màu đen bừng cháy, không khí bị đốt cháy xèo xèo.

Hắn cẩn thận cảm nhận Ngọn lửa vĩnh hằng cuồng bạo trong cơ thể, tràn ngập hủy diệt hơi thở, cả hắn đều cảm thấy tim đập nhanh hơn.

“Ngọn lửa này thật đáng sợ.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán.

Yên lặng cảm thụ Ngọn lửa vĩnh hằng sau khi lột xác càng cường đại hơn, Mộc Phàm vô cùng mừng rỡ, xem như có thu hoạch lớn.

Ngọn lửa vĩnh hằng thăng cấp, từ phàm hỏa trở thành linh hoả Siêu phàm, ngọn lửa có lực sát thương cấp Siêu phàm.

“Nhiệt độ này đã gần bằng nhiệt độ bề mặt mặt trời rồi a?”

Mộc Phàm vươn tay, lòng bàn tay một ngọn lửa đen cực nóng.

Sau khi Ngọn lửa vĩnh hằng thăng cấp, nhiệt độ lên tới sáu ngàn độ, tràn ngập hơi thở hủy diệt.

Nhiệt độ này có thể thiêu chết tồn tại cấp Siêu phàm, đây mới là lực sát thương thật sự của ngọn lửa cấp Siêu phàm.

“Không tồi, dù dùng để luyện đan, luyện khí hay chiến đấu đều rất cường đại, cuối cùng cũng không lãng phí năm ngàn vạn của ta.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, thu hồi Ngọn lửa vĩnh hằng vào trong cơ thể, một khi bùng nổ liền sẽ đốt trời nấu biển.

Đương nhiên chỉ là nói quá thôi, muốn làm tới mức như vậy cần phải tiến hành thăng cấp lần nữa, đạt tới cấp độ chân hoả mới được.

“Hệ thống, tiếp tục thăng cấp Ngọn lửa vĩnh hằng cần tốn bao nhiêu?” Mộc Phàm tò mò hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, chỉ cần nạp tỷ là có thể tăng Ngọn lửa vĩnh hằng lên tới cấp chân hỏa.”

“....” Mộc Phàm câm nín, cái thứ hố người a.

Mộc Phàm đảo mắt nhìn bốn phía, đã không còn đám mây đỏ, cũng không còn vô số Xích diễm ngư.

Chúng đều bị Ngọn lửa vĩnh hằng cắn nuốt sạch.

Có thể nói là chúng giúp Mộc Phàm tiết kiệm được năm ngàn vạn,

chuyện tốt như vậy Mộc Phàm hy vọng có thêm, càng nhiều càng tốt.

Hưu!

Đột nhiên, một tia chớp xẹt tới, nhanh chóng dừng trên cánh tay trái Mộc Phàm, thân mật phun tia lửa.

Đó là tiểu hỏa mãng, sau khi ăn no đã trở lại.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nó, cái bụng không thay đổi chút nào nhưng thân thể lại to ra một vòng, vảy trên người sáng hơn, hồng đỏ đỏ rất đẹp.

“Cộc cộc...” Cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng kêu.

Mộc Phàm nhìn lại liền thấy cầu bông nhỏ, thân thể nó phồng lên như quả bóng cao su, vừa chạy vừa lăn tới, làm hắn ngây ra.

Cầu bông nhỏ này ăn nhiều tới mức căng thành một quả bóng.

“Ta nói này, ngươi ăn nhiều như vậy, muốn biến thành heo a?”

Mộc Phàm có chút câm nín nắm lấy đôi tai của cầu bông nhỏ nâng nó lên quan sát, nhìn tiểu gia hỏa căng tròn như quả bóng.

“Ô ô...” Cầu bông nhỏ nhe răng gào rống, phẫn nộ giãy giụa, quơ quơ hai móng vuốt mập, trong mắt lộ ra sự phẫn nộ.

Mộc Phàm ngó trái ngó phải, bất mãn nói thầm nói: “Tiểu gia hỏa ngươi thật không hiểu chuyện, mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, vẫn nên nhanh trả ngươi cho chủ nhân.”

Vừa nói ra, cầu bông nhỏ lập tức yên tĩnh lại, ghé vào vai Mộc Phàm híp mắt.

Nhưng trong đôi mắt nó lập loè một tia linh tính, ngó ngó Mộc Phàm, cuối cùng lăn ra ngủ.

“Đi tụ họp với đám Nặc Á thôi.”

Mộc Phàm thở ra một hơi, nói xong bóng dáng chợt lóe biến mất

tại chỗ, chạy hướng về phía đám người Nặc Á đã đi.

Chương 150: Khe nứt không gian

Vèo!

Dưới bầu trời đỏ sậm, một bóng người nhanh chóng vút qua, bỗng nhiên ngừng lại đứng trên một cây cột nham thạch đứt gãy.

Người tới đúng là Mộc Phàm.

“Kỳ quái, người đâu mất rồi?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn bốn phía, không phát hiện đám người Nặc Á, một người cũng không.

Hắn truy theo hơi thở tìm tới đây, nhưng lại không phát hiện các nàng, hơn nữa sau khi đi vào nơi này thì hơi thở lưu lại càng ngày càng yếu, thậm chí biến mất không thấy.

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?” Vẻ mặt Mộc Phàm nghiêm trọng, không ngừng xem xét bốn phía.

Trong lòng hắn có một dự cảm không tốt, đám Nặc Á có thể gặp chuyện gì đó, thậm chí gặp phiền toái.

“Tiểu Linh, lập tức tìm tòi trong phạm vi mười dặm, nhìn xem có tung tích đám Nặc Á không.”

Tìm một vòng không thấy, Mộc Phàm không thể không phân phó Tiểu Linh đi tìm tòi một trận, nhìn xem rốt cuộc là tình huống như thế nào.

“Vâng, chủ nhân!”

Tiểu Linh dạo qua một vòng, đi xem xét tình huống xung quanh.

Mộc Phàm thì một mình đứng trên cột nham thạch, mày nhíu chặt, luôn cảm thấy nơi này có vấn đề.

Đám Nặc Á nhất định là gặp vấn đề, nhưng các nàng đi đâu mất rồi?

“Tích tích... Chủ nhân, phát hiện manh mối.”

Lúc này, tiếng Tiểu Linh truyền đến, bừng tỉnh Mộc Phàm đang trầm tư.

Hắn không nói hai lời hướng tới vị trí có manh mối, không bao lâu liền tới tới chỗ, thấy Tiểu Linh đang quay chung quanh một vết máu, rà quét.

“Vết máu?” Mộc Phàm mang vẻ mặt nghiêm trọng nhìn vết máu trên mặt đất, vẫn còn rất mới.

Xem xét một hồi, phát hiện chung quanh có dấu vết đánh nhau, mặt đất gồ ghề lồi lõm, thậm chí còn lưu lại hàn khí.

Hiển nhiên đây là dấu vết pháp thuật của Thanh Trĩ, xem ra trước đây không lâu các nàng gặp phiền toái ở chỗ này.

“Tìm được dấu vết nào khác sao?” Mộc Phàm vừa tra tìm bốn phía, vừa dò hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Linh vỗ cánh bay lại, nói: “Chủ nhân, căn cứ theo số liệu hiện có phân tích, so sánh DNA, vết máu này là của Nặc Á và Lý Diệu Diệu.”

Mộc Phàm vừa nghe xong ngạc nhiên nhìn nó, hỏi: “Ngươi mới vừa nói gì, so sánh DNA, chẳng lẽ ngươi còn có thể xét nghiệm DNA sao?”

“Đúng vậy chủ nhân, không biết vì sao hiện tại ta biết rất nhiều thứ.” Tiểu Linh đáp lại, mang theo một chút thắc mắc.

Nó cũng không hiểu.

“Ký chủ, đừng ngạc nhiên, sau khi cải tạo nó đã khác xa trước kia rồi.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe đã hiểu.

Hắn nói: “Thì ra là thế, trách không được a.”

“Mau tìm tung tích các nàng.”

Mộc Phàm nghiêm nghị ra lệnh, Tiểu Linh lập tức bay ra ngoài.

Còn Mộc Phàm theo dấu vết trên mặt đất, một ít vết máu sót lại, một đường truy tìm, không ngừng tìm kiếm tung tích đám Nặc Á.

Nhưng tìm một hồi, tất cả các dấu vết đột nhiên biến mất ở một chỗ.

“Sao lại thế này?”

Trước một khu vực đầy những tảng đá to nhỏ, Mộc Phàm ngừng lại, sắc mặt có chút khó coi.

Bởi vì truy tới đây không gặp thấy người, thậm chí cả dấu vết đều biến mất, không lưu lại chút nào.

Hơi thở tàn lưu trong không khí cũng không còn, Mộc Phàm ý thức được sự tình nghiêm trọng.

Các nàng mất tích.

“Mẹ nó!”

Mộc Phàm ảo não, vì sợ một ít bí mật của mình bị phát hiện nên không thể không để các nàng rời đi trước, tự mình nuốt hết đám mây.

Hiện tại thì tốt rồi, các nàng đã xảy ra chuyện.

“Tiểu Linh, có phát hiện gì nữa không?” Mộc Phàm hỏi một tiếng.

Nhưng Tiểu Linh xoay vài vòng, không ngừng rà quét, vẫn không phát hiện thêm gì.

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể nhờ hệ thống giúp đỡ.

“Hệ thống, ngươi có phát hiện gì sao?” Mộc Phàm ngưng trọng hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, một trăm mét về phía trước, có không gian dao động, bước đầu phân tích ra là có một khe nứt

không gian không ổn định.”

“Khe nứt không gian sao?” Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi.

Vừa nghe liền biết không phải thứ gì tốt, khe nứt không gian chính là một vết rách không gian, từ trong vết rách có thể xuyên đến một nơi nào đó.

Vèo!

Mộc Phàm nhảy lên đống đá vụn, sắc mặt nghiêm trọng nhìn vô số tảng đá trước mắt.

Nhưng Mộc Phàm lại cảm giác được một hơi thở quỷ dị, không gian có một loại dao động kỳ dị, như mặt nước đang dập dờn.

“Không gian?” Mộc Phàm ngộ ra gì đó có.

Nhìn khu vực trước mắt, Mộc Phàm cũng không có tùy tiện đi vào, mà ở bên ngoài không ngừng bồi hồi, quan sát, càng xem càng kinh hãi.

“Chẳng lẽ các nàng vừa trốn vào bên trong, xuyên qua khe nứt không gian tới một địa phương khác sao?”

Mộc Phàm chỉ có thể suy đoán như vậy.

Sắc mặt hắn nghiêm trọng, không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc đám Nặc Á gặp phải chuyện gì.

“Hệ thống, xuyên qua khe nứt không gian nguy hiểm không?” Mộc Phàm lo lắng sốt ruột hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, xuyên qua khe nứt không gian sẽ có nguy hiểm nhất định, có một tỷ lệ rất nhỏ sẽ bị cuốn vào không gian loạn lưu vô tận, bị cắt nát.”

Mộc Phàm nghe xong nhíu mày, nhìn chằm chằm khu vực phía trước, chần chờ nhưng cuối cùng vẫn bước vào trong đó.

Mặc kệ như thế nào, đều phải tìm được đám Nặc Á.

Vừa tiến vào, Mộc Phàm liền cảm giác khác lạ, khu vực đống đá này quá yên tĩnh.

Yên tĩnh đến đáng sợ, không có một chút âm thanh, như vũ trụ trở nên tĩnh lặng, làm người không tự giác sởn tóc gáy.

“Nơi này thật quỷ dị.” Sắc mặt Mộc Phàm có chút biến hóa, ánh mắt sáng quắc nhìn xung quanh, vô cùng cảnh giác đi tới.

Nơi này quá yên tĩnh, quỷ dị đáng sợ, làm người ta nổi da gà.

Đi sâu vào khu vực này, Mộc Phàm nhận thấy được không gian xung quanh có một chút dao động, cơ thể đều nổi hết da gà, cảm giác đau đớn truyền đến.

Đó là do không gian dao động sinh ra một loại trùng kích, khiến da thịt đau đớn, như bị gợn sóng không gian xé rách.

Trách không được hệ thống nói xuyên qua khe nứt không gian có nguy hiểm, không may sẽ bị cắt thành cặn bã.

“Lên!”

Mộc Phàm trực tiếp tạo tường khí, trong phạm vi ba thước hình thành một tầng phòng ngự, cẩn thận đi vào chỗ sâu nhất.

Khi hắn đi tới trung tâm khu vực này, thấy được chín cây cột đá thật lớn, tạo ra một cảnh tượng quỷ dị, trung tâm có một cái khe đen nhánh.

Đó chính là khe nứt không gian!

“Đây là khe nứt không gian sao?” Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn cái khe đen nhánh trước mắt.

Cảm giác hình như nó do con người tạo ra, chín cây cột kỳ quái vây chung quanh kẽ nứt này.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm cơ bản xác nhận, có lẽ đám Nặc Á thật sự xuyên qua khe nứt không gian này, tuy rằng hắn cũng không rõ vì sao.

Nhưng Mộc Phàm chắc chắn rằng các nàng gặp được nguy hiểm nào đó mới không thể không trốn vào nơi này, cuối cùng xuyên qua khe nứt không gian.

“Hệ thống, xuyên qua khe nứt không gian cần chú ý điều gì?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Hắn phải biết rõ ràng mới dám xuyên qua.

“Ký chủ cứ yên tâm đi qua, đã rà quét, có 1% nguy hiểm trong kẽ nứt này.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm buông lỏng, có hệ thống bảo đảm, tất nhiên nhẹ nhàng không ít.

Hắn thở ra một hơi, trực tiếp cất bước đi vào khe nứt không gian kia, nó giống như một con mắt màu đen dựng đứng trong không trung.

Thân thể Mộc Phàm chậm rãi xuyên qua kẽ nứt, chớp mắt hoàn toàn đi vào trong đó.

Vù!

Ngay sau đó, thân thể Mộc Phàm biến mất một cách quỷ dị, như bị con mắt đen dựng đứng này nuốt sống.

Chương 151: Ký chủ có vận may cực lớn

Phanh!

“A...”

Trong bóng đêm truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Có thể thấy một người thiếu niên đang bị một dòng khí xám hỗn loạn cuốn lấy.

“Hệ thống, sao lại thế này, không phải ngươi nói không có vấn đề sao?”

Trong dòng khí màu xám, Mộc Phàm kinh hoảng kêu to, thân thể đang bị khí màu xám bốn phía ăn mòn, xé rách, cơ bắp đều từ từ vỡ vụn.

Máu thịt không ngừng bị tách ra, như đang có hàng tỉ lưỡi đao thật nhỏ cắt xẻ thịt hắn, thống khổ vạn phần.

“Chúc mừng ký chủ, ngươi trúng thưởng.”

Hệ thống đột nhiên nói một câu làm Mộc Phàm tức giận, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Như thế này gọi là trúng thưởng, trúng cái đầu ngươi a.”

Mộc Phàm chửi ầm lên, tức giận đến bốc khói.

“Ký chủ, vận khí của ngươi thật tốt, rơi vào trường hợp 1%, đây là không gian loạn lưu, mời ký chủ cẩn thận.”

Hệ thống nói mấy câu, nói đến Mộc Phàm muốn hộc máu, có hố người như vậy a.

Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, luyện khí cường đại trong cơ thể sôi trào thiêu đốt, đau khổ ngăn cản không gian loạn lưu xé rách ăn mòn.

Nhưng căn bản không có tác dụng, thân thể bị xé rách từng chút,

hóa thành tro bụi, không gian loạn lưu thật sự rất khủng bố.

Cái loại khí màu xám này rất đáng sợ, thổi qua cơ thể lập tức cuốn một mảng máu thịt, xương cốt đều lộ ra.

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, gặp nguy cơ sống chết.

“Hệ thống, mau nghĩ cách, ngươi cái đồ khốn nạn, thứ hố người.” Mộc Phàm không ngừng mắng chửi.

Hệ thống này quá hố người, rõ ràng nói không thành vấn đề, tỷ lệ 1% sao?

Mộc Phàm hoài nghi, căn bản không phải 1%, mà là trăm phần trăm a, rõ ràng hố người.

“A... Hệ thống khốn nạn, mau nghĩ cách đi, bằng không ngươi với ta đều xong đời.”

Chịu đựng đau đớn khi bị róc thịt róc xương, Mộc Phàm tức giận kêu to.

Mặc dù Luyện thể thuật hai trăm tầng tạo nên thân thể cường đại, luyện khí bàng bạc nhưng đều không thể ngăn cản gió lốc không gian đáng sợ xung quanh.

“Ký chủ, đừng hoảng hốt, nạp ba trăm triệu, không chỉ có có thể hoàn mỹ vượt qua nguy cơ, còn có thể có một phần ngàn tỷ lệ đạt được năng lực đặc thù, Hạt không gian.”

Hệ thống nói chậm chạp, làm Mộc Phàm gấp muốn chết.

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm tức gần chết, thậm chí trong lòng hoài nghi có phải hệ thống đã sớm tính kế hắn, mục đích chính là để hắn nạp tiền?

Bởi vì trên người hắn còn dư lại hơn ba trăm triệu, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, không sai, chắc chắn là cố ý.

“Nhanh nạp đi, ba trăm triệu, nện chết ngươi cái hệ thống quỷ quái!” Mộc Phàm nghiến răng hét lớn một tiếng.

Không có biện pháp, lo lắng cho mạng nhỏ của mình nên Mộc Phàm vẫn phải nạp ba trăm triệu.

“Đinh, nạp ba trăm triệu, bắt đầu bắt giữ Hạt không gian.”

Sau tiếng hệ thống truyền đến, Mộc Phàm chỉ cảm thấy không gian loạn lưu chung quanh chợt dừng lại, tiếp theo bị một lực lượng vô hình khống chế.

Không gian loạn lưu vốn đang cắt xé cơ thể hắn lập tức yên tĩnh lại, vờn quanh Mộc Phàm một cách quỷ dị.

Cảm giác bị cắt thịt biến mất, đau đớn cũng dần dần biến mất, Mộc Phàm sớm đã máu thịt lẫn lộn, lộ cả xương cốt.

Hắn chịu đựng đau đớn còn sót lại, mắng to nói: “Hệ thống, có phải ngươi đã sớm biết hay không, ngươi nói sớm một chút là được, cần phải hố ta như vậy sao?”

“Ký chủ, sửa lại một chút, bổn hệ thống không có bất kỳ hành vi nào hại ký chủ.”

Hệ thống đính chính, chỉ nghe nó nói: “Bởi vì vận khí của ký chủ quá tốt, gặp được chuyện chỉ có 1% khả năng gặp, là cơ duyên.”

“Đơn giản mà nói, ký chủ trúng vận cứt chó.”

Lời này sao mà đả thương người ta a, ngươi nói có nên tức giận hay không?

Mộc Phàm xem thường, nếu không phải không tìm thấy hệ thống này, hắn thật sự muốn kéo nó ra đánh một trận.

“Ngươi là cái thứ hố người, trên người ta lại không còn đan dược chữa thương, làm sao đây.”

Mộc Phàm nhìn bộ dáng hiện giờ của mình, máu thịt lẫn lộn, khóc không ra nước mắt, đây là trêu chọc ai a.

Không có đan dược chữa thương, làm sao khôi phục, chỉ có thể để thân thể chậm rãi khôi phục, còn may là thân thể hắn cường đại, khả năng hồi phục kinh người.

Hơn nữa dưới sự chữa trị của luyện khí cường đại, cơ thể dần dần khôi phục lại, nhưng ít nhất phải một giờ mới có thể khôi phục như ban đầu.

Ong!

Đang khôi phục, Mộc Phàm đột nhiên cảm giác một loạt rung động truyền đến, hắn rùng mình, giương mắt nhìn lại, thấy không gian loạn lưu vốn dĩ yên tĩnh đột nhiên thay đổi.

Một dòng khí màu xám bị hấp dẫn tới đây, dòng khí màu đen cuồn cuộn không ngừng bị lực lượng không rõ lôi kéo qua tới.

Một màn này khiến Mộc Phàm kinh hoàng.

Nhưng ngay sau đó, dòng khí màu xám bị cô đọng, áp súc, cuối cùng hóa thành từng hạt màu đen.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, vận may nghịch thiên, kích phát tỷ lệ một phần ngàn, thành công lấy được năng lực đặc thù, Hạt không gian.”

“Bắt đầu dung hợp Hạt không gian, quá trình sẽ có một chút đau đớn, mời ký chủ chuẩn bị tâm lý.”

Hệ thống vừa nhắc nhở xong, lòng Mộc Phàm đột nhiên run lên, dự cảm có điềm xấu.

Quả nhiên, ngay sau đó liền thấy đám hạt màu đen kia ầm ầm hướng tới thân thể hắn, nháy mắt chui qua hàng tỉ lỗ chân lông.

“A...”

“Hệ thống, ngươi hố ta...” Mộc Phàm phát ra tiếng kêu thảm thiết, đau như chết đi sống lại.

Hạt không gian không ngừng tiến vào trong cơ thể, tạo thành sự thống khổ quả thực không cách nào tưởng tượng, khiến Mộc Phàm ngay cả suy nghĩ muốn chết đều có.

Đây không phải điều người bình thường có thể thừa nhận, thân thể Mộc Phàm không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị động thừa nhận

Hạt không gian dung nhập vào.

Thống khổ quá lớn, trong quá trình này Mộc Phàm hôn mê nhiều lần, đều là đau đến ngất xỉu, sau lại bị đau đến tỉnh, sau đó lại ngất xỉu.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, vào lần ngất xỉu thứ ba mươi ba, rốt cuộc sự đau đớn đã suy giảm rất nhiều, giống như hắn đã quen loại cảm giác thống khổ này.

Hoặc là nói đau đến chết lặng.

Vẻ mặt Mộc Phàm không cảm xúc, thật ra là không có cách nào thể hiện cảm xúc, không thể nhúc nhích, ánh mắt cũng không thể di chuyển một chút.

Thân thể hắn bị dòng hạt màu đen bao vây, không ngừng xâm nhập, dưới lực lượng thần bí của hệ thống dung nhập từng chút một vào thân thể hắn.

Máu thịt, lục phủ ngũ tạng, xương cốt,... không ngừng lột xác, như được tiến hóa.

Mộc Phàm thấy phần xương cốt lộ ra dần dần mà có màu đen, hiển nhiên là kết quả khi dung hợp Hạt không gian.

Không biết đã qua bao lâu, Mộc Phàm cũng sắp hỏng mất.

“Đinh, dung hợp xong.”

Hệ thống khoan thai vang tiếng nhắc nhở, bừng tỉnh Mộc Phàm.

Cả người hắn chấn động, đánh tan dòng khí chung quanh.

“Ta khôi phục rồi sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn thân thể của mình, thế mà khôi phục như lúc ban đầu.

Hơn nữa càng kinh ngạc hơn là thân thể đã trở nên khác biệt, dù lực lượng, thể chất hay các phương diện khác đều cường đại hơn nhiều so với lúc trước.

Biến hóa lớn nhất chính là hắn miễn dịch với không gian loạn lưu

chung quanh, từng dòng khí màu xám cuốn qua thân thể, nhưng hắn không bị thương tổn gì.

Như từng đợt gió nhẹ thổi qua, không có bị gì cả.

Trước đó chạm vào một chút liền mất một lớp thịt, xương cốt đều bị cạo ra, hiện tại lại không có việc gì.

“Rốt cuộc vượt qua nguy cơ.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nhưng đồng thời tức giận với hệ thống.

Hắn bất bình nói: “Hệ thống, ta hoài nghi ngươi hố ta, nhưng ta không có chứng cứ.”

“...”

“Ký chủ suy nghĩ nhiều.”

Hệ thống trực tiếp trả lời một câu.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Hiện tại ký chủ đã miễn dịch với không gian loạn lưu, còn có được năng lực đặc thù năng lực, Hạt không gian.”

“Chỉ có tỷ lệ thành công là một phần ngàn, ký chủ ngươi có thể thành công đại biểu cho vận khí của ngươi cực tốt.”

Giải thích một hồi, Mộc Phàm không còn lời gì để nói, cảm giác bị hố, nhưng hình như là chính mình kiếm lời, trong lòng rất mâu thuẫn, làm hắn muốn phát điên.

“Ký chủ, phía trước chính là cửa ra, một khi bỏ lỡ ngươi vĩnh viễn phiêu lưu ở nơi này.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở, bừng tỉnh Mộc Phàm.

Hắn giương mắt nhìn lên, quả nhiên thấy một vết nứt xuất hiện ở phía trước, không nói hai lời trực tiếp vọt qua.

Vù!

Bóng dáng Mộc Phàm xuyên qua vết nứt kia, nháy mắt biến mất khỏi những dòng khí hỗn loạn.

Chương 152: Thế giới chưa biết

--

Bá...

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm liền tới một thế giới xa lạ.

“Đây là nơi nào?”

Mộc Phàm giương mắt đánh giá bốn phía, trong lúc nhất thời ngây dại.

Chỉ thấy đập vào mắt là từng cây nấm thật lớn, màu sắc sặc sỡ, tản ra từng điểm sáng, sáng lạn bắt mắt.

Có nấm cao như nhà lầu, có nấm nhỏ bằng bàn tay, dù to hay nhỏ cũng tản ra một loại ánh sáng sặc sỡ, đủ mọi màu sắc.

Vừa nhìn liền biết là nấm độc.

Nhưng những cây nấm độc này quá lớn, cao như nhà ba tầng, nấm bung ra tựa như một cái dù to cắm ở nơi đó.

Ở trên nấm còn có từng điểm sáng hồng hồng bay ra, rất diễm lệ.

“Tích... Phát hiện giống loài chưa biết, bắt đầu thu nhận số liệu.”

Lúc này, Tiểu Linh phát ra tiếng nhắc nhở, bừng tỉnh Mộc Phàm.

Lúc này hắn mới biết là cả cơ sở dữ liệu của Tiểu Linh cũng không có ghi chép mấy thứ này, hiển nhiên là lần đầu phát hiện.

Có rất nhiều giống loài dị vực, nhân loại địa cầu trước mắt thăm dò phát hiện cũng không có bao nhiêu, mấy cây nấm sặc sỡ trước mắt này chính là giống loài chưa biết.

“Tiểu Linh, mở hình chiếu, đi điều tra một chút.”

Mộc Phàm nghiêm túc, bắt đầu phân phó Tiểu Linh đi tra xét thế giới này, biết rõ rồi mới hành động.

Dù sao vừa tới thế giới dị vực xa lạ, không thể không cẩn thận, tra xét rõ ràng lại tính tiếp cũng không muộn.

Hơn nữa sau khi tới nơi này, Mộc Phàm liền cảm nhận được hơi thở còn sót lại của đám người Nặc Á, nhất định là bọn họ cũng tới thế giới này.

Hiện tại điều tra rõ ràng rồi mới đi tìm các nàng, dù sao cũng không rõ nơi này tồn tại nguy hiểm như thế nào.

“Tuân mệnh, chủ nhân.”

Tiểu Linh vỗ cánh trực tiếp bay đi, xuyên qua đám nấm lớn nhỏ rậm rạp, bắt đầu hướng tới nơi xa hơn.

Còn Mộc Phàm thì lưu lại tại chỗ, bởi vì nơi này có một vết nứt không gian, muốn quay trở về cần thông qua nơi này.

“Trước bố trí một chút, tránh cho không nhớ rõ vị trí.”

Mộc Phàm kiểm tra bốn phía, quyết định bố trí một cái trận pháp.

Nghĩ xong liền làm, chỉ thấy hắn lấy ra một đám kết tinh hỏa diễm, băng tinh, dùng máu Hàn băng thứ xà khắc hoạ trận văn, thiết lập một trận pháp phòng ngự trong rừng nấm sặc sỡ này.

Mục đích để bảo hộ cửa ra vào này, miễn cho bị phá hư dẫn tới có khả năng vĩnh viễn không thể quay về.

Đương nhiên đó là lúc trước, hiện tại dù cho nó bị phá hư thì Mộc Phàm cũng có biện pháp trở về, bởi vì hắn vừa mới dung hợp Hạt không gian.

Có loại năng lực đặc thù này có thể mượn dùng sức mạnh của hệ thống trực tiếp xuyên qua không gian loạn lưu trở lại thế giới của mình.

Nhưng cũng rất phiền toái, còn tốn nhiều tiền.

Ong!

Trên mặt đất, từng đường trận văn sáng lên, nhanh chóng đan xen

hội tụ thành một trận pháp lớn, toàn bộ quá trình không đến nửa giờ.

Một băng một hỏa hai trận pháp đan xen lẫn nhau, dần dần dung hợp, hóa thành một loại trận pháp âm dương, một hỏa một băng hỗ trợ lẫn nhau.

“Xong!”

Mộc Phàm phủi tay, nhìn chung quanh một quầng sáng nhàn nhạt chung quanh, hài lòng gật gật đầu.

Cái đại trận băng hỏa này xem như đã hoàn thành, có thể ngăn trở cường giả cấp Siêu phàm công kích, trong thời gian ít nhất là mười phút sẽ không bị phá hư.

“Mở ra hình chiếu.”

Kế tiếp, Mộc Phàm mở ra hình chiếu ảo từ cổ tay do Tiểu Linh truyền tới, xem tình huống nó tra xét được.

* Khi mà lấy giấy báo nhập học Thanh Bắc thì huy hiệu học viên ẩn vào cổ tay.

Hình ảnh là Tiểu Linh chụp từ trên cao, thấy được phía dưới có rất nhiều nấm, lớn lớn bé bé nhiều không đếm xuể.

Đây là một rừng nấm, có năm màu sắc, thậm chí ở giữa không trung còn có một tầng mây mù năm màu.

“Khí độc!”

Mộc Phàm nhíu mày, nhìn đám mây mù năm màu, tự nhiên biết chúng nó là một loại khí độc.

“Đó là sinh vật gì?”

Rất mau, Tiểu Linh liền phát hiện có sinh vật, lập tức rà quét.

Sinh vật kia có thân thể thật dài, tựa như một con trùng to, thân thể lập loè nhiều màu sắc, từng vòng từng vòng màu, nhìn qua rất khủng bố.

Phốc!

Đột nhiên, con trùng kia nhắm ngay một cây nấm to phía trước, há mồm, nháy mắt có một cái lưỡi cuốn tới, hóa thành một cái lưới lớn bao nấm độc lại, kéo vào trong miệng.

Răng rắc, răng rắc, con trùng to này ăn luôn cây nấm độc, Mộc Phàm xem sửng sốt.

Con trùng to này thế mà có một cái lưỡi như tấm lưới?

Nếu không phải nhìn thấy, không chú ý tới sẽ bị cái lưỡi như tấm lưới này cuốn lấy nuốt vào bụng.

“Giống loài thật là cổ quái.” Mộc Phàm lắc đầu.

Cái con trùng to kia có thực lực không ra sao, hắn cũng không để ý, nhưng trông hơi ghê tởm, hơn nữa cả người nó toàn kịch độc thôi.

Tiểu Linh chỉ rà quét một chút, sau khi ghi chép số liệu liền bay đi, không ngừng tra xét thế giới xa lạ này.

Theo những thứ tra xét tiếp theo, Mộc Phàm thấy được một thế giới vô cùng quái dị, có các loại sinh vật hiếm lạ cổ quái, các loại thực vật hình thái khác nhau.

Hắn thậm chí thấy một sinh vật lớn như ngọn núi, trông giống một con sứa lớn, vô số xúc tu bay phấp phới trong không trung, lập loè ánh sáng năm màu.

Con sứa kia cũng là sinh vật rất đáng sợ, lơ lửng giữa không trung, rà xúc tu trên mặt đất, nơi nó đi qua, dù là sinh vật gì cũng bị nuốt vào bụng.

“Thế giới quỷ quái gì đây.” Mộc Phàm xem mà hãi hùng khiếp vía.

Căn cứ theo hắn quan sát, còn có kết quả mà hệ thống tính toán, con sứa lớn kia ít nhất là sinh vật cấp Nhập thánh.

Dị vực, quả nhiên rất nguy hiểm.

Vừa tới liền gặp được một con quái vật to ít nhất là cấp Nhập thánh, thậm chí có khả năng càng cường đại hơn, có không biết đặc thù năng lực.

“Rốt cuộc mấy nàng Nặc Á đang ở đâu?”

Một giờ sau, Tiểu Linh đã trở lại.

Nó hoàn thành nhiệm vụ, đã tra xét trong phạm vi mười cây số, phát hiện rất nhiều giống loài mới lớn lớn bé bé, đều là những thứ mà địa cầu chưa từng ghi chép lại.

Điều này đại biểu cho đây là một thế giới dị vực chưa từng có nhân loại đặt chân đến.

Chỉ là Mộc Phàm vô tình thăm dò thế giới này, hiện tại mấu chốt nhất chính là tìm được đám Nặc Á.

Nhưng trong phạm vi Tiểu Linh vừa dò xét cũng không có tung tích của các nàng, Mộc Phàm cảm giác sự tình càng lúc càng nghiêm trọng.

Tìm người trong thế giới xa lạ này quả thực còn khó hơn tìm kim trong biển rộng a.

“Làm sao bây giờ đây?” Mộc Phàm có chút lo lắng suy nghĩ.

Lại nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, rất đơn giản, không cần suy nghĩ phức tạp như vậy.”

“Đơn giản hả?” Mộc Phàm ngẩn người.

Chỉ nghe hệ thống trả lời nói: “Không sai, rất đơn giản, ký chủ nạp tiền a, bổn hệ thống có thể giúp ngươi tìm được người ngươi muốn tìm.”

“....” Mộc Phàm câm nín, thiếu chút nữa muốn đánh chết nó.

“Sao ngươi không nói sớm?”

Mộc Phàm có chút tức giận nói.

“Ký chủ không hỏi.”

Hệ thống trực tiếp đáp lại, Mộc Phàm nghe mà có chút dở khóc dở cười, lại là câu này, ta không hỏi ngươi liền không nói.

“Được rồi, đừng lòng vòng, mau nói phải nạp bao nhiêu tiền, tìm như thế nào?” Mộc Phàm không kiên nhẫn nói.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Chỉ cần nạp một ngàn vạn là ký chủ có thể mở ra một cái bản đồ toàn phương vị, toàn bộ thế giới dị vực đều hiện ra ở trước mắt ngươi.”

Mộc Phàm nghe xong trợn mắt, mừng rỡ: “Ngươi nói có thể mở ra một cái bản đồ toàn phương vị, có thể thấy toàn bộ thế giới dị vực sao?”

“Không sai, giống như bản đồ trong trò chơi.” Hệ thống trực tiếp đáp lại.

Nghe thế, Mộc Phàm mừng như điên, còn có chuyện tốt thế này, lúc trước sao lại không nói nha.

Bây giờ nói cũng không muộn, nhưng một ngàn vạn có chút đau lòng a, chỉ còn lại một ngàn bảy trăm hai mươi vạn, nạp xong xem như tới đáy túi a.

“Hệ thống, nạp tiền, mở ra bản đồ toàn phương vị.”

Mộc Phàm cắn răng quyết định.

Thứ này rất cần thiết.

Chương 153: Bản đồ mạnh mẽ

Đinh!

“Nạp một ngàn vạn, mở bản đồ thực tế ảo.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, đầu Mộc Phàm chấn động ong ong, cảm giác được có lực lượng thần bí nào đó đang khuếch tán.

Tiếp theo hắn có cảm giác rất kỳ diệu, trong đầu như mở thêm một giao diện nào đó, nhiều thêm thứ gì đó không rõ.

“Đã mở xong.”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chìm vào trong đầu, thấy được một cái bản đồ.

Không, xác thực mà nói là trong ý thức của hắn hình thành nên một cái bản đồ, bản đồ thực tế ảo, bên trên thể hiện hoàn chỉnh diện mạo chân chính của thế giới này.

“Đây là bản đồ?”

Mộc Phàm ngạc nhiên tập trung quan sát bản đồ này, là hệ thống mở ra một bản đồ ảo ba chiều, có thể nhìn đến mỗi một góc của thế giới này.

Chỉ cần vừa suy nghĩ, toàn bộ tin tức đều hiện ra ở trước mắt, hoàn toàn không để sót chút nào, giống như dùng góc nhìn của thượng đế quan sát thế giới.

Cảm giác này rất kỳ diệu, làm Mộc Phàm đắm chìm trong đó, giống như thần linh cao cao tại thượng, nhìn xuống muôn ngàn chúng sinh phàm trần.

Kinh người nhất chính là trên bản đồ mặt trên còn có vô số điểm sáng rậm rạp, điểm màu trắng chiếm đa số, nhiều đếm không xuể, dày đặc như sao trời.

Còn có một ít điểm màu vàng, màu tím, màu đỏ, thậm chí còn có

mấy cái điểm màu đỏ đậm thật lớn, vô cùng bắt.

“Hệ thống, những điểm sáng này là cái gì?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, những điểm này đại biểu cho sinh vật, mỗi một điểm đại biểu cho một sinh vật tồn tại.”

“Màu trắng, đại biểu cho sinh vật nhỏ yếu nhất, màu vàng thì hơi mạnh một chút, màu tím là sinh vật cường đại, còn màu đỏ là sinh vật cấp bậc nguy hiểm, trước mắt có thể uy hiếp đến ký chủ.”

“Còn màu đỏ đậm, khuyên ký chủ một câu, không còn đủ tiền trong người không nên tới gần, nếu không ký chủ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Hệ thống giải thích một loạt, Mộc Phàm rất vui mừng, quá ngoài ý muốn.

Bản đồ này thật sự rất có ích.

Trên bản đồ, liếc mắt nhìn thấy vô số điểm sáng, đại biểu cho số lượng sinh vật, đếm không hết.

Hơn nữa điều khiến Mộc Phàm giật mình nhất chính là sự khổng lồ của thế giới dị vực này, thế mà có thể so với địa cầu, rất rộng lớn.

“Thật là khiến người khó có thể tin được.”

Mộc Phàm xem xét các công năng khác của địa đồ, nhìn thế giới dị vực khổng lồ dị, trong lòng không ngừng chấn động, hoàn toàn không nghĩ tới thế giới dị vực này khổng lồ rộng lớn như vậy.

“Hả?”

Rất mau, Mộc Phàm phát hiện trên bản đồ mấy điểm màu xanh lục, lập tức xem xét.

“Hệ thống, điểm màu xanh lục chẳng lẽ là...” Hắn mừng rỡ hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích nói: “Không tồi, điểm màu xanh lục đại biểu cho người thân cận với ký chủ, người an toàn đối với ký

chủ, chính là mấy người ký chủ muốn tìm."

Mộc Phàm nghe xong hai mắt sáng ngời, mấy điểm màu xanh lục, chính là mấy người Nặc Á, Lý Diệu Diệu, Thanh Trĩ, Tiết Tiểu Ly.

Nhưng làm Mộc Phàm kinh ngạc chính là trên bản đồ không chỉ có bốn điểm màu xanh lục mà còn nhiều thêm hai điểm.

"Chẳng lẽ, hai điểm là hai người khác nữa?" Mộc Phàm suy đoán.

Có lẽ thật sự là như vậy, nhưng vừa thấy khoảng cách giữa vị trí của mình cùng mấy người Nặc Á, cách nhau ba trăm tám mươi cây số, Mộc Phàm phải thốt lên.

"Trời đất, xa như vậy sao?" Mộc Phàm kinh ngạc, bọn họ làm thế nào đi xa tới vậy a?

Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Vẻ mặt Mộc Phàm nghiêm trọng, hỏi: "Hệ thống, bản đồ có thể xem xét tình huống nơi đó không?"

"Mời ký chủ tự tìm hiểu." Hệ thống trực tiếp đáp lại.

Câu trả lời này làm cho Mộc Phàm câm nín, chỉ có thể ngoan ngoãn tự tìm tòi, vừa suy nghĩ, tập trung chú ý vào mấy điểm màu xanh lục kia.

Thực mau, Mộc Phàm liền thấy bản đồ đang không ngừng mở rộng, không ngừng phóng to ra, tất cả các sự vật bắt đầu trở nên vô cùng rõ ràng.

Núi cao, rừng cây, các loại sinh vật, thực vật hiếm lạ cổ quái, một thế giới xa lạ chưa từng thấy hiện ra trước mắt Mộc Phàm.

Sau khi phóng to, Mộc Phàm "thấy" một khu kiến trúc thật lớn, kiến trúc bằng nham thạch, nhìn có vẻ cổ xưa.

Rất giống là một bộ lạc nguyên thủy.

"Dân bản xứ dị vực?" Mộc Phàm nhíu mày.

Hắn nhìn thấy một bộ lạc thật lớn hiện ra trên bản đồ, có vô số nhà đá.

Mà trong bộ lạc có rất nhiều dân bản xứ ăn mặc quái dị tụ tập, bọn họ như đang tổ chức một nghi thức long trọng nào đó.

Ở trung tâm bộ lạc, Mộc Phàm thấy một tế đàn nham thạch, bên trên có dựng mấy cây cột.

Mà ở mỗi một cây cột, có trói một người.

“Nặc Á, Thanh Trĩ!”

Mộc Phàm kinh ngạc hô to một tiếng, hắn thấy Nặc Á, Thanh Trĩ, còn có Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ, vẻ mặt mỗi người đều tái nhợt, đã bị thương.

Quả nhiên vẫn xảy ra chuyện, không nghĩ tới là bị dân bản xứ dị vực bắt tới đây.

Xem tình hình này là muốn cử hành hiến tế, lòng Mộc Phàm trầm xuống, cảm thấy sự tình không ổn a, chắc chắn các nàng đã trở thành tế phẩm.

“Những tên dân bản xứ, thật làm cho người ta không còn lời nào để nói.”

Mộc Phàm thầm mắng một tiếng, nhìn bản đồ như nhìn từ trên cao xuống, quan sát toàn cảnh.

Hắn dò hỏi: “Hệ thống, ta có thể truyền âm qua cho các nàng sao?”

“Ký chủ, ngươi nạp thêm một trăm triệu, có thể mở chức năng truyền âm toàn bản đồ.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, ngươi là đồ hố người, lại nghĩ biện pháp hố tiền.

“Không nạp, kiên quyết không nạp.”

Mộc Phàm kiên định lắc đầu, quyết đoán từ chối, nói giỡn sao.

Hiện tại trên người hắn chỉ còn bảy trăm hai mươi vạn, nghèo đến cháy túi.

“Chỉ còn lại một viên Thánh tinh, giá trị một tỷ, trước giữ làm át chủ bài, miễn cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn không có tiền nạp liền thảm.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói, xem xét bản đồ, trong bộ lạc có khoảng hai ba trăm người, không tính là nhiều lắm.

Nhưng mỗi tên dân bản xứ này lại cường đại, trên bản đồ biểu hiện người yếu nhất trong bọn họ là điểm màu vàng, trong đó có một điểm màu tím, chính là tên dân bản xứ đang đứng trên tế đàn, thân mặc trường bào màu đen, một tay cầm đầu lâu, một tay cầm cốt trượng.

Điều khiến cho Mộc Phàm cảnh giác chính là có một điểm màu đỏ, hắn giật mình.

Điểm màu đỏ, đại biểu cho nguy hiểm, có thể uy hiếp đến tính mạng của Mộc Phàm.

Rất ngoài ý muốn, điểm màu đỏ thế mà là một pho tượng quỷ dị trên tế đàn.

Pho tượng này có ba cái đầu, ba đôi cánh xương màu đen, trên trán có một con mắt phát ra ánh sáng màu đỏ tươi.

Đó là một viên bảo thạch màu hồng, tản ra dao động năng lượng mãnh liệt làm Mộc Phàm nhịn không được mà có nhiều suy đoán.

“Pho tượng này thật quỷ dị, thế mà có nguy hiểm a?” Mộc Phàm không nghĩ ra nó là thứ gì.

Sao một pho tượng có thể uy hiếp đến hắn?

“Tiểu Linh, đi theo ta.”

Mộc Phàm phân phó một tiếng trực tiếp nhích người chạy hướng tới nơi đó.

Hưu!

Hắn trực tiếp ngưng tụ một thanh phi kiếm luyện khí, đạp lên bay vèo hướng tới phương xa, dùng tốc độ cao nhất, chớp mắt biến mất.

Mộc Phàm muốn nhanh đi cứu người, tuy rằng tình huống rất nguy hiểm, nơi đó có một sự uy hiếp thật lớn chưa không rõ, nhưng hắn không thể không đi.

Không bao lâu, Mộc Phàm ngự kiếm qua hơn ba trăm cây số, rốt cuộc chạy tới khu vực bộ lạc dân bản xứ kia.

Nhưng vừa tới gần khu vực này liền gặp một chút phiền toái.

Chương 154: Vũ trụ vạn tộc ngữ

-

Phanh!

Giữa không trung, Mộc Phàm linh hoạt xoay người, tránh khỏi một tia nọc độc đột nhiên bắn tới.

Hắn dẫm lên phi kiếm luyện khí, kinh ngạc nhìn lại, vừa lúc thấy một cây nấm thật lớn mở ra một cái miệng, phun một ta nọc độc xanh sẫm.

Xèo xèo...

Nọc độc chạm vào tường khí lập tức có từng luồng khói màu xanh lục bốc lên, phát ra tiếng ăn mòn, vô cùng khủng bố.

Nhìn cây nấm lớn phía dưới, hiển nhiên Mộc Phàm cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới vừa đến liền gặp một chút phiền toái rồi.

Phía dưới hắn có vô số cây nấm, thế mà như sống lại, hoặc là nói bản thân chúng nó chính là một sinh vật.

“Cái quỷ gì đây?” Mộc Phàm câm nín nhìn đám nấm không ngừng phun nọc độc, một đám lớn lớn bé bé.

Những cây nấm này không phải rất mạnh, nhưng có nọc độc cực kỳ lợi hại, cả tường khí của Mộc Phàm đều bị ăn mòn từng chút, nhưng cũng không ảnh hưởng.

Chúng không có biện pháp phá vỡ tường khí của hắn, chỉ là chúng nó có số lượng rất khổng lồ, hơn nữa có cây nấm to như nhà lầu, miệng rộng mở ra, phun nọc độc xanh lục đầy trời.

Cảnh tượng thật đáng sợ, Mộc Phàm nhìn mà nổi da gà.

“Ngọn lửa vĩnh hằng, thiêu đốt!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm hét một tiếng, trong cơ thể đột nhiên bùng lên một ngọn lửa đen nhánh, cuồn cuộn quét xuống.

Ầm vang, vô số cây nấm phía dưới bị ngọn lửa bao phủ, bắt đầu bốc cháy.

“Tê...”

“Kỉ kỉ...”

Trong biển lửa, vô số cây nấm lớn lớn bé bé rít gào, chúng nó đang giãy giụa muốn chạy trốn khỏi biển lửa, chỉ tiếc rễ chôn sâu trong đất không kịp rút ra.

Chỉ có thể bị lửa thiêu chết, hóa thành tro tàn.

Mấy ngàn cây nấm bị thiêu chết, chỉ có một hai cây nấm lớn nhất, tựa như nhà lầu cao trực tiếp rút gốc khỏi mặt đất, sau đó tung tăng nhảy nhót chạy.

Đông!

Thịch thịch thịch...

Hai cây nấm khổng lồ hoảng hốt kiếm đường đào tẩu, tung tăng nhảy nhót, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Mộc Phàm xem kinh ngạc cảm thán không thôi, lắc đầu: “Đáng tiếc là nấm độc, nếu không làm món Liệt hỏa điểu hầm nấm cũng không tồi a.”

“Đi!”

Vừa dứt lời, Mộc Phàm giơ tay lên, liền thấy từng thanh phi kiếm gào thét đuổi theo hai cây nấm đang chạy trốn kia.

Phụt một tiếng, hai cây nấm thật lớn bị kiếm xỏ xuyên qua, tiếp theo phi kiếm chuyển hướng, chặt đứt thân thể của chúng nó.

Trong chớp mắt, hai cây nấm quái đã bị giải quyết.

Mộc Phàm dẫm lên phi kiếm chậm rãi bay xuống dưới, nhìn kia hai cây nấm đã chết, rất tò mò, sinh vật dị vực thật đa dạng kỳ quái.

“Không có thứ gì sao?” Tìm kiếm một lần, Mộc Phàm bất mãn nói thầm.

Những cây nấm này không có gì dùng được hết, không giống như Băng giải có Băng châu, trong cơ thể chúng nó không có gì khác trừ nọc độc màu xanh đậm.

Không, nói chính xác là có một cái túi độc ở đỉnh chóp cây nấm, một túi độc mềm mại năm màu, giống như món thạch trái cây.

Nhưng đây cũng không phải là một thứ tốt, đây là căn nguyên nọc độc của nấm quái, vô cùng độc địa.

“Độc năm màu sao?” Mộc Phàm kinh ngạc quan sát túi độc như thạch trái cây kia.

Đây là độc năm màu, độc tính vô cùng mạnh, cường giả cấp Siêu phàm trúng phải cũng sẽ bị độc chết.

Hơn nữa loại nọc độc này còn có một tác dụng khác, chỉ cần thu thập đủ một trăm loại căn nguyên kịch độc thế này là có thể luyện ra Bách độc đan.

Bách độc đan chính là thứ tốt, ý nghĩa như tên, ẩn chứa một trăm loại độc, nhưng bởi vì thủ đoạn luyện chế trung hoà độc, sau khi các loại độc tố dung hợp sẽ hình thành một loại đặc tính khác.

Bách độc bất xâm!

“Chậc chậc, không tồi, trước thu lại, về sau tìm đủ trăm loại độc sẽ luyện chế Bách độc đan.”

Mộc Phàm đắc ý thu hồi, cuối cùng vẫn không có tay không rời đi.

Góm nhặt túi của những cây nấm này xong, Mộc Phàm lại dẫm lên phi kiếm bay đi, rất mau liền thấy bộ lạc dân bản xứ biểu hiện trên bản đồ.

Mộc Phàm lặng yên tiếp cận bộ lạc này, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng, bắt đầu cảnh giác cao độ.

Nơi này có một sự uy hiếp chưa biết rõ, không thể không cẩn thận.

Bởi vì trong bộ lạc đang cử hành một nghi thức đặc thù nên cũng không có nhiều thủ vệ, Mộc Phàm lặng yên tránh hết, lẻn vào bên trong.

“∫♀♂...”

“Ô bá mị...”

Mới vừa tiến vào liền thấy mấy trăm dân bản xứ dị vực đang cuồng nhiệt hò hét, triều bái, một đám mang vẻ mặt thành kính, như phát điên.

Mộc Phàm không hiểu bọn họ đang nói cái gì, có chút tiếc nuối, nếu là có thể hiểu đám dân bản xứ này đang nói cái gì thì tốt rồi.

“Ký chủ, ngươi có thể nạp một trăm triệu, học Vũ trụ vạn tộc ngữ.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở làm Mộc Phàm sửng sốt.

Hắn nghe hệ thống giới thiệu tức khắc hết chỗ nói rồi, có chút dở khóc dở cười, hệ thống quỷ quái này đụng cái là đòi tiền.

Vừa rồi hắn chỉ suy nghĩ một chút, ai ngờ hệ thống lập tức nhắc nhở có thể học tập Vũ trụ vạn tộc ngữ, nhưng mấu chốt là quá mắc.

Một trăm triệu!

“Hệ thống, quá cao đi?” Mộc Phàm có chút tức giận nói.

Không ngờ hệ thống lại giải thích: “Ký chủ, Vũ trụ vạn tộc ngữ bao gồm một vạn loại ngôn ngữ của các tộc trong vũ trụ, chữ viết... vân vân, chỉ cần học được, ngươi chẳng những có thể nghe hiểu, còn biết nói, còn có thể viết chữ.”

“Thật sự trâu bò như vậy?” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng.

Có chuyện tốt cỡ này sao?

Một trăm triệu là có thể học được ngôn ngữ của vạn tộc trong vũ trụ, thậm chí là chữ viết.

Xem xét thế nào đều thấy có lời, trong lòng Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, vạn tộc trong vũ trụ.

“Hệ thống, ngươi nói vạn tộc trong vũ trụ...” Mộc Phàm chần chờ hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, vũ trụ mênh mông, có không biết bao nhiêu chủng tộc, vạn tộc chỉ là một cách gọi chung mà thôi, giống như như những sinh vật trước mắt chỉ là vài giống loài trong đó.”

Nghe lời giải thích này, Mộc Phàm đã hiểu.

Hắn nhìn mấy trăm dân bản xứ đang cuồng nhiệt kia, một đám mặc áo giáp xương, nhìn thì có hình người, nhưng một đám lại rất quỷ dị.

Bọn họ mang mũ đầu lâu, áo giáp xương, chỉ có thể thấy trong mũ giáp có hai ngọn lửa màu lam, lộ ra một hơi thở lành lạnh.

“Đây là chủng tộc gì, có cảm giác thật quỷ dị, có loại hơi thở tà ác.”

Vẻ mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng, ẩn giấu ở gần, nhìn mấy trăm dân bản xứ quỷ dị đang quỳ lạy tế đàn, càng lúc càng cuồng nhiệt.

Lúc này, Mộc Phàm chú ý tới mấy cây cột trên tế đàn, không chỉ mấy người Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Ly.

Còn có hai cái.... người? Không, chúng nó không phải nhân loại.

Mộc Phàm chắc chắn hai tên kia không phải nhân loại, bởi vì trên đầu bọn họ có mọc hai cọng râu, đầu trụi lủi không có tóc, chỉ có một loạt gai nhỏ ngắn.

Ở trước tế đàn, tế ti dân bản xứ nói bô bô một đống chú ngữ, nghe không hiểu gì hết.

Hắn khoác một bộ áo đen, chỉ có thể thấy bên trong áo đen là một ánh lửa màu tím xanh, vô cùng đáng sợ.

“Hệ thống, dùng Thánh tinh nạp tiền, có phải ta có thể có được một tỷ không? Là tiền ảo sao?”

Mộc Phàm bỗng nhiên hỏi hệ thống về vấn đề này.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, một tỷ là giá trị của Thánh tinh, ký chủ dùng nó nạp phí có thể được một tỷ tiền tài, không phải tiền ảo.”

“Bản thân Thánh tinh chẳng khác nào một tỷ, ký chủ nạp là có thể có một tỷ kim ngạch, cũng có thể chuyển Thánh tinh thành một tỷ tiền ảo, hoặc chỉ nạp một phần mười.”

Hệ thống giải thích như vậy, Mộc Phàm đã hiểu.

Hắn lập tức nói: “Nạp một phần mười Thánh tinh, học tập Vũ trụ vạn tộc ngữ.”

Mộc Phàm lặng lẽ kết nối với hệ thống, nạp một phần mười Thánh tinh đổi lấy một trăm triệu, tiêu hao một trăm triệu học tập Vũ trụ vạn tộc ngữ.

Còn thừa một phần chín Thánh tinh, giá trị chín trăm triệu, có thể dùng vào chuyện khác.

Ong!

Lúc này, nghi thức hiến tế xuất hiện biến hóa, đột nhiên tế đàn kia phát ra từng luồng sáng màu đen, phù văn loé lên, lập loè, tản ra hơi thở vô cùng quỷ dị.

“Không tốt!”

Lòng Mộc Phàm trầm xuống, dự cảm có chuyện không ổn rồi.

Chương 155: Tà linh

Ong!

Tế đàn chấn động, từng phù văn quỷ dị phát sáng, không ngừng có ký hiệu thần bí nổi lên.

Pho tượng trên tế đàn như sống lại, viên đá đỏ giữa trán phát ra ánh sáng hồng mãnh liệt, bắn ra hai luồng sáng bao phủ hai cây cột trên tế đàn.

Trên hai cây cột là hai sinh linh dị vực, đột nhiên bị ánh sáng hồng bao phủ, lập tức phát ra tiếng kêu rên thê lương.

“A...”

“Hiến tế Tà thần, các ngươi không được chết tử tế.”

Hai sinh vật kia kêu rên, giãy giụa, thân thể bị ánh sáng hồng cắn nuốt từng chút, sinh mệnh không ngừng trôi đi, theo ánh sáng hồng chảy vào trong pho tượng.

Một màn này làm đám người Nặc Á, Lý Diệu Diệu đang bị trói sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

“Xong rồi!”

Lý Diệu Diệu khóc thút thít nói: “Nặc Á tỷ, ta không muốn chết a, ta còn chưa có bạn trai đây.”

“Ta cũng không muốn chết.” Tiết Tiểu Lỵ uể oải nói.

Thanh Trĩ không rên một tiếng, tóc trắng bay bay, hàn khí cường đại trong cơ thể đang ngưng tụ, muốn phá tan trói buộc của tế đàn.

Nhưng chỉ tốn công vô ích, căn bản không có biện pháp phá vỡ, bị trói chặt vào cây cột, không cách nào thoát ra.

“Là ta hại các ngươi.” Nặc Á thở dài một tiếng, vẻ mặt ảm đạm.

Nàng cảm thấy là chính mình hại các nàng, không nên tiếp nhiệm vụ này, quá nguy hiểm, thậm chí không đoán trước được trong quá trình làm nhiệm vụ sẽ gặp phải loại tình huống này.

Thực lực của các nàng vẫn quá yếu, bị Tế ti tà ác kia bắt mang tới đây, trở thành tế phẩm cho Tà thần.

“Các ngươi nói coi, Mộc Phàm sẽ đến cứu chúng ta sao?”

Lý Diệu Diệu đột nhiên hỏi.

Những người khác lập tức im lặng, không ai có thể trả lời, đều tuyệt vọng, không tin Mộc Phàm có thể tới cứu các nàng.

Bởi vì các nàng biết rõ sau khi bị bắt đã xuyên qua khe nứt không gian đi tới thế giới xa lạ này.

Có nghĩa là các nàng không ở chỗ thế giới kia, làm sao Mộc Phàm có thể tìm được.

“A...”

Lúc này, hai sinh vật kêu thảm hóa thành một luồng sáng màu máu dung nhập vào pho tượng, làm pho tượng trở nên hồng hồng đỏ đỏ, lộ ra một hơi thở tà ác.

“Sắp chết rồi sắp chết rồi.”

Hai người Tiết Tiểu Lỵ, Lý Diệu Diệu vừa thấy tức khắc sợ hãi.

Chính mắt nhìn thấy hai sinh linh sống sờ sờ lại bị hút khô như vậy, nói không sợ hãi đó là giả.

Nhưng có thể làm gì bây giờ, chắc chắn là phải chết mất.

Ong!

Ngay sau đó, pho tượng lại chấn động lần nữa, viên đá giữa trán lại phát ra ánh sáng hồng chia làm bốn luồng phân biệt bao phủ mỗi người trong đám Nặc Á, Lý Diệu Diệu.

Nhìn thấy cảnh này, các nàng hoàn toàn tuyệt vọng, trơ mắt nhìn

ánh sáng hồng bao phủ lấy mình, chuẩn bị tiếp nối hai sinh vật kia.

Keng!

Ánh sáng hồng chiếu tới, va chạm vào một quầng sáng khác, truyền ra một loạt tiếng như tiếng kim loại va chạm, leng keng, trong trẻo.

Hiện trường tĩnh lặng, đám Nặc Á cùng mấy trăm dân bản xứ tà ác đều sửng sốt, bị một màn bất chợt xảy ra làm kinh ngạc.

“Xin lỗi, ta tới chậm.”

Chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, dừng trên tế đàn, căng tường khí, chặn ánh sáng hồng bên ngoài.

“Mộc Phàm?”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ mừng rỡ kêu lên.

Ánh mắt Nặc Á, Thanh Trĩ sáng ngời, rất bất ngờ, rất kích động.

Bốn nữ sinh kích động nhìn Mộc Phàm, như thấy được cứu tinh, không ngờ thời khắc cuối cùng Mộc Phàm lại xuất hiện.

Điều này sao không làm cho các nàng kích động được đây?

Ngay cả người luôn luôn lạnh như băng, không nói một lời như Thanh Trĩ đều có chút kích động.

“Mộc Phàm cẩn thận, tên Tế ti tà ác kia rất cường đại.” Nặc Á tỉnh táo lại, không quên nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm gật gật đầu an ủi: “Yên tâm, ta tới rồi, các ngươi sẽ không có việc gì.”

Có thể nói ra lời này, là do hắn tự đại sao, cảm giác hắn vô cùng tự tin?

“Nhân loại dơ bẩn, dám khinh nhờn thần linh, giết hắn.”

Mộc Phàm xuất hiện làm gián đoạn buổi hiến tế, Tế ti tà ác nổi

giận gào thét múa may cốt trượng chỉ về phía Mộc Phàm, ra lệnh.

Oanh!

Mấy trăm dân bản xứ tà ác bạo phát, hai hốc mũ giáp bốc lên quỷ hỏa màu xanh, tà ác đến cực điểm, túm lấy cốt thương trực tiếp vây quanh Mộc Phàm.

“Tìm chết.”

Mộc Phàm nheo mắt, luyện khí trong cơ thể thiêu đốt, ngưng tụ ra vô số phi kiếm quanh người, ước chừng tám trăm thanh, lập loè hàn mang.

“Vạn kiếm tề phi!”

Hắn hét lớn một tiếng, liền thấy kiếm quang gào thét tung bay, khí kiếm rập rạp xỏ xuyên qua từng tên dân bản xứ tà ác.

Thân thể bọn chúng bị khí kiếm xuyên qua, một tên nối tiếp một tên phát ra tiếng kêu thê lương, nhưng lại không chết.

Mộc Phàm kinh ngạc nói: “Những dân bản xứ tà ác này thật quỷ dị, bị xỏ xuyên qua cơ thể còn không chết a?”

Hưu!

Mộc Phàm điều khiển một thanh phi kiếm gào thét bay qua, phụt một tiếng xuyên thủng đầu một tên dân bản xứ.

Xèo, tên dân bản xứ nháy mắt hóa thành một sợi khói nhẹ, chỉ còn áo giáp xương, mũ xương rơi xuống.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra, cười lạnh: “Thì ra là một đám Tà linh, trách không được thân thể bị đâm thủng cũng không có việc gì.”

“Giết!”

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm quát lạnh, vung hai tay, kiếm khí rậm rạp hóa thành một luồng sáng gào thét bắn tới, tựa như một con rồng đang rít gào.

Một tiếng ầm vang, phía trước không ngừng nổ mạnh, một đám dân bản xứ Tà linh bị nổ thành tro tàn, đầu bị kiếm khí xỏ qua nháy mất biến mất.

Mấy trăm dân bản xứ ào ào tấn công, kết quả bị Mộc Phàm điều khiển phi kiếm đánh chết, lần lượt ngã xuống, hóa thành từng sợi khói nhẹ.

Đảo mắt nhìn bốn phía không còn một Tà linh nào xông lên, chỉ có tên Tế ti tà ác kia đứng lẻ loi ở nơi đó.

Còn có thêm một đám Tà linh sáp tới gần, cầm cốt cung, bắn từng mũi tên xương về phía Mộc Phàm, đầu mũi tên lấp lóe độc màu xanh lục.

Hô hô hô...

“Chỉ một vài mũi tên độc mà muốn phá tường khí của ta?”

Mộc Phàm khinh thường cười lạnh, nhìn độc tiễn bay tới đều bị tường khí ngăn trở, chấn vỡ.

Phải biết rằng tường khí của hắn dày bao nhiêu, kiên cố bao nhiêu a.

“Có đi mà không có lại quá thất lễ.”

Chặn độc tiễn, Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, vừa dứt lời, liền thấy vô số phi kiếm hóa thành chuỗi dài xỏ xuyên qua đám Tà linh bắn cung.

Chưa đầy một hơi thở, mấy chục Tà linh cung thủ bị đâm thủng đầu, giết chết tại chỗ, hóa thành khói nhẹ tiêu tán, chỉ để lại áo giáp, cốt cung, mũi tên.

Toàn bộ bộ tộc chỉ còn lại một mình Tà linh Tế ti lẻ loi đứng trước tế đàn, ánh lửa trong áo đen càng thêm âm trầm.

“Nhân loại, ngươi giết tộc nhân của ta, ta muốn hiến tế ngươi cho thần vĩ đại.”

Tế ti khàn khàn rít gào, nói ra ngôn ngữ mà đám Nặc Á nghe không

hiểu, nhưng Mộc Phàm lại hiểu rành mạch rõ ràng.

Hắn nhìn Tế ti Tà linh dưới tế đàn, dùng một loại ngôn ngữ mà đám Nặc Á không hiểu đáp lại.

Mộc Phàm khinh thường nói: “Sinh vật tà ác, thấy liền phải giết, tên tiếp theo chính là ngươi.”

Lời vừa nói ra, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Đám Nặc Á nhìn Mộc Phàm mà dại ra, giống như đang nhìn một quái vật, bởi vì hoàn toàn không hiểu hắn nói gì.

Còn Tế ti Tà linh sửng sốt, bởi vì hắn nghe hiểu lời Mộc Phàm, đây là ngôn ngữ thuộc về Tà linh tộc bọn họ.

Vì sao nhân loại trước mắt biết nói, hơn nữa nói rất chuẩn, không biết còn tưởng rằng chính là Tà linh tộc nhân đang nói.

“Ngươi... Sao ngươi biết Thánh ngữ tộc ta?” Tế ti Tà linh kinh hãi nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm khinh thường nói: “Rất ngạc nhiên sao, Tà linh ngữ mà thôi, còn gọi là Thánh ngữ, sao ngươi không gọi là Thần ngữ?”

Đám Nặc Á, Thanh Trĩ vẫn trưng bộ mặt dại ra, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, trong lòng không nghĩ ra tại sao hắn biết ngôn ngữ sinh vật dị vực?

“Ha ha ha... Đi tìm chết đi.”

Đúng lúc này, Tế ti đột nhiên cười ha hả, đôi tay nắm cốt trượng dùng sức cắm xuống mặt đất.

Ong!

Trong phút chốc, trên bầu trời nhanh chóng có mây đen bao phủ, trên mặt đất hiện lên từng vệt hoa văn, đan xen lan tràn, ngưng tụ thành một trận văn quỷ dị.

“Trận pháp huyết tế sao?”

Mộc Phàm nheo mắt, nhìn trận văn phát sáng xung quanh tế đàn, liếc mắt liền nhìn ra đây là một loại trận pháp huyết tế.

Ngay sau đó hắn khinh thường nói: “Một trận pháp nát mà thôi, xem ta hủy diệt.”

“Ngọn lửa vĩnh hằng, thiêu đốt vạn vật!”

Mộc Phàm quát to, ngọn lửa màu đen từ cơ thể bùng lên tản ra tám phương, nháy mắt hóa thành một biển lửa.

Chương 156: Đốt thành tro

-

Phừng!

Biển lửa bừng cháy thiêu đốt, ngọn lửa đen nhánh quét tới, lan tràn quanh thân, thiêu hủy tất cả sự vật.

Ngọn lửa vĩnh hằng cường đại vượt quá sức tưởng tượng, sau khi tăng cấp, Ngọn lửa vĩnh hằng có lực sát thương cấp Siêu phàm, nháy mắt liền thiêu hủy trận vặn quỷ dị trên mặt đất.

“A...”

Trong ngọn lửa truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, Tế ti Tà linh rống giận, thân thể trào ra sương mù màu xanh lam, hóa thành một quầng sáng hộ thể hình quả trứng.

Hắn đang đau khổ chống đỡ, Ngọn lửa vĩnh hằng quá cường hãn, hắn có cảm giác không thể ngăn cản, linh hồn như sắp bị thiêu huỷ.

Đó là bởi vì sau khi Ngọn lửa vĩnh hằng thăng cấp thành linh hỏa cũng đã có một chút đặc tính đốt cháy linh hồn, cho nên tạo thành tổn thương rất lớn đối với Tế ti Tà linh.

“Ngươi chậm rãi hưởng thụ đi.”

Mộc Phàm nói xong, xoay người thao túng một thanh phi kiếm luyện khí xẹt qua mấy cây cột.

Dây thừng buộc chặt đám Nặc Á, Thanh Trĩ đứt đoạn, mấy người ào ào ngã xuống, còn may là trói không cao, nếu không các nàng đã ngã một trận đau đớn rồi.

“Cảm ơn...” Nặc Á đứng lên nói lời cảm tạ, sắc mặt tái nhợt.

Mấy nàng khác cũng không tốt hơn chút nào, đều bị trọng thương, Mộc Phàm nhìn các nàng, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, sao mấy

người các ngươi không có một thủ đoạn chạy trốn a?

“Rời khỏi nơi này trước, ta luôn cảm thấy pho tượng này nguy hiểm, rất quỷ dị.”

Mộc Phàm nghiêm túc nói, dẫn đầu mang theo mấy người rời khỏi tế đàn.

Ong!

Nhưng thời điểm muốn đi, tế đàn đột nhiên chấn động, trận văn bốn phía rậm rạp đan xen, vô số ký hiệu quỷ dị sáng lên.

Cả tòa tế đàn như sống lại.

“Ha ha ha... Các ngươi cùng nhau trở thành tế phẩm đi.”

Bên ngoài tế đàn, trong ngọn lửa truyền đến tiếng cười của Tế ti Tà linh kia, mang theo một loại thê lương, điên cuồng.

Sắc mặt Mộc Phàm khẽ biến, xoay người nhìn lại, mới phát hiện Tế ti Tà linh này lại không bị thiêu chết, cả người bị đốt xèo xèo bốc khói.

Hắn thật sự không chết nhưng cũng tàn, sát thương của Ngọn lửa vĩnh hằng không chỉ như vậy, linh hồn nó cũng đã bị thiêu đốt.

“Nhân loại đáng chết, các ngươi đều nên trở thành thần tế phẩm...”

Tế ti Tà linh rít gào, cả người bốc khói nhưng vẫn càn rỡ.

Hưu!

Một ánh kiếm xuất hiện, xỏ xuyên qua đầu hắn, từ trước mặt trực tiếp xỏ qua, mang theo một chút ánh lửa màu lam.

Thân thể hắn cứng đờ, bốc lên ngọn lửa màu đen, nháy mắt bị đốt thành tro tàn, không sót lại chút nào.

“Đi!”

Mộc Phàm lạnh mặt, mang theo mấy người muốn thoát khỏi tế

đàn.

Nhưng vào lúc này, tế đàn dâng lên một quầng sáng, chặn đường đi của mấy người, không cách nào đi ra ngoài.

“Mở cho ta!”

Thấy bị ngăn cản, Mộc Phàm không nói hai lời hội tụ tất cả phi kiếm đồng thời đánh tới.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, nổ mạnh tạo ra rung động kịch liệt, thiếu chút nữa xốc bay đám người Nặc Á, còn tốt là Mộc Phàm đã chặn lại.

Quầng sáng phía trước thế mà không sứt mẻ chút nào, phi kiếm luyện khí của Mộc Phàm đã vỡ nát mấy chục thanh, ánh sáng từ những thanh còn lại ảm đạm đi rất nhiều.

“Phiền toái.”

Sắc mặt Mộc Phàm vô cùng nghiêm trọng, quay người lại, nhìn về phía pho tượng ở trung ương tế đàn, lúc này toàn bộ pho tượng đã phát ra quầng sáng màu xanh lam.

Viên đá quý màu đỏ ở trán nó giống như một con mắt, toả ánh sáng màu đỏ tươi tà ác.

Toàn thân Mộc Phàm lạnh lẽo, cảm giác bị một ánh mắt cường đại, nguy hiểm, khủng bố khoá chặt.

“Đây là thứ quỷ gì?” Lý Diệu Diệu hoảng sợ hỏi.

Mặt Tiết Tiểu Lỵ tái nhợt, run rẩy, hơi thở kia quá khủng bố.

Sắc Liền Nặc Á cùng Thanh Trĩ cũng trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, tay không tự giác siết chặt, có thể thấy được các nàng khẩn trương như thế nào.

Chỉ có Mộc Phàm kinh sợ nhưng không loạn, che trước mặt mấy người, hai mắt nhìn chằm chằm pho tượng kia, thừa nhận áp bách lớn nhất.

“Hệ thống, rốt cuộc đây là thứ quỷ gì?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, theo cách lý giải của ngươi thì đây chính là một Tà thần, pho tượng trước mắt là một hình chiếu hóa thân của nó.”

“Tà thần?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, không nghĩ tới thế mà là một Tà thần.

Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm trọng: “Vừa rồi không phải đã phá hư nghi thức hiến tế sao, vì sao còn có thể thức tỉnh?”

“Ngươi đã quên, có hai sinh linh bị hiến tế.” Hệ thống trực tiếp trả lời.

Nghe thế, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, chính mình xem nhẹ hai sinh linh dị vực kia, bởi vì không phải nhân loại, theo bản năng không để ý.

Cho nên mới không kịp ngăn cản, lúc này thì tốt người, pho tượng Tà thần đã muốn thức tỉnh, tình huống không lành rồi.

“Hệ thống, mau nói cho ta biện pháp giải quyết nó?” Mộc Phàm sốt ruột hỏi.

Không thể không vội a, thực lực hiện tại của mình không cách nào chống lại pho tượng Tà thần trước mắt, biện pháp duy nhất chính là dựa vào hệ thống.

Hy vọng hệ thống ra sức.

Quả nhiên, hệ thống không làm hắn thất vọng.

“Ký chủ, xem tình cảnh trước mắt, ngươi cần tăng Luyện thể thuật, Luyện khí thuật lên tới tầng bốn trăm mới có thể xử lý hắn.”

Mộc Phàm vừa nghe xong, tức muốn hộc máu, trên người hắn có nhiều tiền như vậy sao?

Hiện tại mới hai trăm tầng, thăng cấp đến tầng ba trăm cần hai

trăm triệu, lại thăng cấp đến tầng bốn trăm cần ba trăm triệu, tổng cộng là năm trăm triệu.

Còn Luyện khí thuật cũng tương tự, thăng cấp đến tầng bốn trăm cũng cần năm trăm triệu, hơn nữa tới tầng thứ năm trăm là một cái ngưỡng, mỗi khi tăng một tầng cần tốn một trăm triệu.

Càng lên cao càng nhiều, tóm lại hiện tại Mộc Phàm không có tiền thăng cấp hai hệ đến tầng bốn trăm, dùng chín phần Thánh tinh cũng không đủ a.

Oanh!

Tế đàn đột nhiên chấn động, có ánh sáng hồng bùng nổ, chiếu cao tận trời, màn trời u ám xuất hiện một cột sáng màu đỏ.

Cột sáng vừa lúc dừng phía trên pho tượng Tà thần, viên đá đỏ giữa trán tản ra ánh sáng hồng mãnh liệt, một hơi thở tà ác lan tràn, bao phủ trong lòng mọi người.

Sắc mặt Mộc Phàm khó coi, vội vàng hỏi: “Hệ thống, đừng lòng vòng, mau nói còn có biện pháp gì nữa?”

“Biện pháp thì tự nhiên có, biện pháp thứ hai chính là ký chủ thi triển ra một kích Truyền kỳ, có thể đánh chết phân thân Tà thần trước mắt.”

Hệ thống đưa ra phương án thứ hai.

“Một kích Truyền kỳ?” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên.

Lúc này hắn mới nhớ tới mình dung hợp ra tới võ học Truyền kỳ, hình như lĩnh ngộ tới lĩnh vực Truyền kỳ, nhưng không có biện pháp thi triển ra.

Bởi vì cảnh giới không đủ, cho nên không cách nào thi triển, cứ bỏ phí như vậy.

“Ký chủ chỉ cần nạp một trăm triệu, có thể tạm thời thi triển một kích mạnh nhất ở lĩnh vực Truyền kỳ, nghịch thiên sát thần dễ như trở bàn tay.”

Hệ thống lại nhắc nhở làm tâm tình Mộc Phàm lúc lên lúc xuống tựa như tàu lượn siêu tốc, thiếu chút nữa phát điên.

Ngươi không thể nói một lần sao?

Mộc Phàm thầm hận, hệ thống quỷ quái thích đòi tiền, một trăm triệu mới có thể thi triển một lần lĩnh vực Truyền kỳ, nghịch thiên sát thần.

Hệ thống nói rất dễ hiểu, ý của nó chính là chỉ cần ngươi nạp đủ tiền, thần cũng có thể giết.

Ong!

Một tiếng vù vù truyền đến, cả tòa tế đàn rung động, mấy người đều kinh hãi nhìn lại.

Mộc Phàm giương mắt liếc mắt một cái, tức khắc hoảng sợ.

Không biết khi nào mà pho tượng đã sống lại, giữa trán có một con mắt màu đỏ tươi, phát ra tia sáng tà ác nhìn thẳng mấy người Mộc Phàm.

“Phàm nhân ti tiện dám phá huỷ nghi thức hiến tế của bản thần, giết hại tín đồ của ta.”

Pho tượng Tà thần mở miệng, giọng vang như sấm, làm Mộc Phàm màng nhĩ ong ong.

Mấy người Nặc Á trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, một đám không ngừng hộc máu, thương càng thêm nặng.

Đối mặt với Tà thần khủng bố, căn bản không có biện pháp chống lại, ngay cả Mộc Phàm đều cảm giác toàn thân nặng nề, nhúc nhích một chút cũng khó khăn, trên người như bị một tinh cầu đè nặng, hai chân dần cong, sắp phải quỳ xuống.

“Hệ thống, nạp tiền, ta muốn làm thịt nó.”

Hai mắt Mộc Phàm nổi tơ máu, rít gào trong lòng, tràn đầy phẫn nộ.

Cảm giác nhục nhã này, bị ép tới mức sắp phải quỳ xuống khiến Mộc Phàm rất tức giận, Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể sôi trào thiêu đốt, ngăn cản uy áp đáng sợ kia.

Thần uy như ngục!

“Đinh... Nạp một trăm triệu, mở ra ý nghĩa mạnh nhất của võ học Truyền kỳ.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, đại não Mộc Phàm ong ong một chút, cả người như muốn nổ tung.

Trong khoảnh khắc, cơ thể Mộc Phàm bộc phát ra một khí thế kinh thiên, cả người giống như một cường giả Truyền kỳ cổ xưa, đứng ngạo nghễ.

Oanh!

Khí thế Mộc Phàm nhanh chóng tăng cao, phá vỡ sự áp bách của Tà thần.

Chương 157: Một kích Truyền kỳ: Thí thần

“A?”

Pho tượng Tà thần kinh ngạc khó hiểu, con mắt màu đỏ giữa trán phát ra ánh sáng tà ác khoá chặt Mộc Phàm.

Nó rất kinh ngạc, phàm nhân ti tiện trước mắt lại có thể tránh thoát gông xiềng thần uy của nó, thậm chí phá tan sự áp bách.

Kinh ngạc nhất chính là nó cảm nhận được nguy hiểm, thật không thể tưởng tượng.

“Đã lâu rồi mới cảm nhận được uy hiếp a...” Tà thần lẩm bẩm, trong mắt lộ ra sát khí lành lạnh.

Nó thò ra tám cái xúc tu, không gió tự bay, toả ra ánh sáng màu máu nhàn nhạt, trong mắt tản ra ánh sáng hồng mãnh liệt.

“Phàm nhân, ngươi khiến cho ta hứng thú, chờ ta giam cầm linh hồn của ngươi, mang về Thần vực nghiên cứu thật kỹ.”

Tà thần nói xong, nâng một tay lên, ánh sáng màu máu hội tụ hóa thành một bàn tay che trời ép xuống, năm ngón tay hung hăng chộp lấy Mộc Phàm.

Đối mặt với một kích đáng sợ của Tà thần, đám Nặc Á đã tê liệt ngã trên mặt đất, căn bản không có một chút năng lực chống lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“Phải xong rồi sao?” Lý Diệu Diệu tuyệt vọng nỉ non một câu.

Tiết Tiểu Lỵ không ngừng hộc máu, thương thế càng nghiêm trọng, không thể nhúc nhích.

Còn Nặc Á, Thanh Trĩ cũng không tốt hơn bao nhiêu, hoàn toàn mất đi sức chống cự, chỉ có thể chờ đợi tử vong đến gần.

Có lẽ còn có một tia hy vọng, đó chính là Mộc Phàm che trước mặt

các nàng, thân hình thẳng tắp như cây tùng, đứng ở nơi đó chặn chín phần chín uy áp.

“Mộc Phàm, cẩn thận.”

Nặc Á hao hết sức lực mới hô được một câu.

Ong!

Vừa dứt lời, liền thấy Mộc Phàm đột nhiên chuyển động, hắn ngẩng đầu, trong mắt bắn ra hai luồng sáng, xé rách ánh sáng đỏ.

Mộc Phàm bỗng nhiên bày ra một tư thế, khí thế toàn thân ngưng tụ tới đỉnh điểm, mười trượng chung quanh hình thành một vực tràng độc đáo.

Lĩnh vực!

Đây là một vùng lĩnh vực, lĩnh vực cấp Truyền kỳ, một loại lĩnh vực cao cấp hơn, trong lĩnh vực này bản thân vô địch.

“Lĩnh vực Truyền kỳ?”

Tà thần kinh ngạc hô to một tiếng, trong con mắt màu đỏ tươi có vẻ kinh sợ.

Truyền kỳ, một danh từ làm thần linh cũng phải rùng mình, đại biểu cho một loại lực lượng, một cấp độ có thể giết chết thần linh.

Lực lượng cấp bậc này hoàn toàn có năng lực nghịch thiên đáng sợ, thí thần.

Cho nên thấy Mộc Phàm tiến vào lĩnh vực Truyền kỳ, có một lực lượng vô hình trói buộc nó, khiến pho tượng Tà thần đều khó động đậy, bị áp chế nhẹ nhàng.

Đây là chỗ cường đại của Truyền kỳ, bên trong lĩnh vực, duy ngã độc tôn!

“Truyền kỳ ý nghĩa, Thí thần!”

Mộc Phàm quát to, hai mắt sáng rực, khí thế toàn thân hội tụ, sức

mạnh, luyện khí hòa hợp thành một lực lượng cực mạnh.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, tế đàn răng rắc vỡ nát, một khí thế cường đại xông tận trời cao, nháy mắt đục thủng bàn tay màu máu kia.

Mộc Phàm bay lên không, ngang nhiên tung ra một quyền cường đại nhất.

Võ học Truyền kỳ, Quân thể trạng đấu thuật, một kích mạnh nhất, Truyền kỳ ý nghĩa, Thí thần.

Ong, không gian rung động, như muốn sụp đổ.

Đó là một quyền như thế nào, phát sáng lộng lẫy, giống như khai sáng một thiên văn chương Truyền kỳ của thế hệ, vô số ý nghĩa hội tụ, đánh vỡ hết thảy trói buộc.

Phịch, bàn tay to vỡ nát, Mộc Phàm vung quyền, uy thế không giảm, quyền ý ù ù quét đến.

Pho tượng Tà thần kinh ngạc xen lẫn hoảng sợ, muốn né tránh, đôi tay bắt chéo muốn ngăn trở một kích đáng sợ này.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng phập, nắm tay nện vào hai tay Tà thần, nháy mắt phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Màng nhĩ của đám Nặc Á muốn thủng rồi, miệng mũi không ngừng ứa máu, không thể chịu nổi uy áp kinh khủng kia.

Răng rắc, một tiếng vỡ giòn tan, Tà thần hoảng sợ phát hiện hai tay đã bị đánh gãy, ngay sau đó thân thể bị nắm tay của Mộc Phàm nện xuyên qua.

Đám Nặc Á kinh hãi nhìn một màn trước mắt, bị chấn động thật sâu, tâm trí khắc hoạ một bóng dáng vô địch.

Mộc Phàm bày ra tư thái vô địch, một quyền đánh nát bàn tay màu

máu, thậm chí đánh vỡ hai tay Tà thần, quyền thế vô song, không thể địch nổi.

“A...” Tà thần phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nó bị đánh xuyên qua trái tim, thân thể nứt nẻ, vết rách che kín thân hình, sắp nổ tung.

“Sao có thể?”

Tà thần kinh hoảng kêu to, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nó giận dữ hét: “Ngươi chỉ là phàm nhân ti tiện sao có thể nắm giữ lực lượng lĩnh vực Truyền kỳ?”

“Chết!”

Đáng tiếc, đáp lại nó chính là một quyền cường thế của Mộc Phàm, quyền ý vô địch bùng nổ, xoắn nát pho tượng Tà thần, nó tan thành vô số mảnh nhỏ văng tung toé.

Pho tượng tan nát nhưng vẫn còn một bóng dáng mờ ảo màu đỏ bay ra, đó là hình chiếu của Tà thần.

“Phàm nhân, ngươi...” Hình chiếu Tà thần tức giận rít gào.

Đáng tiếc còn chưa nói xong đã bị Mộc Phàm nện một quyền, quyền ý cường đại trực tiếp va chạm hình chiếu, lực lượng Truyền kỳ cắn nát ý chí của nó.

Cuối cùng, một hình chiếu Tà thần cường đại lại bị Mộc Phàm oanh sát tại chỗ như vậy, chưa kịp bùng nổ thần uy đã bị một quyền đánh nổ.

Rầm!

Vô số mảnh nhỏ rơi rụng, trong đó một khối tinh thạch màu đỏ cực kỳ bắt mắt, tản ra ánh sáng hồng.

Mộc Phàm lắc mình đi tới, bắt được viên tinh thạch kia, chậm rãi rơi xuống dừng trên tế đàn đã nứt vỡ.

Xung quanh là một mớ hỗn loạn, chỉ có một khu vực nhỏ này xem như hoàn chỉnh chút, do Mộc Phàm cố ý bảo hộ nên không bị ảnh hưởng nhiều.

Nếu không đám Nặc Á, Thanh Trĩ đã sớm chết mất.

“Kết thúc rồi sao?”

Lý Diệu Diệu ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác như đang mơ.

Cũng như nàng, Tiết Tiểu Lỵ sớm đã trợn tròn mắt.

Nặc Á, Thanh Trĩ liếc nhau, thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương, bị biểu hiện của Mộc Phàm làm chấn động tâm thần.

Các nàng không nghĩ tới Mộc Phàm cường đại đến mức độ này, cả một pho tượng hình chiếu Tà thần đều bị hắn đánh thành cặn bã.

Đây là thần linh a, tuy rằng chỉ là một hình chiếu, nhưng vẫn là thần linh.

Nói cách khác, Mộc Phàm có lực lượng giết thần linh, khiến các nàng vô cùng khiếp sợ.

“Lĩnh vực Truyền kỳ sao?” Nặc Á lẩm bẩm, trong mắt tỏa ra tia sáng nóng rực.

Tất nhiên nàng đã từng nghe nói, có một ít tư liệu ghi chép tin tức liên quan đến lĩnh vực Truyền kỳ, nhưng chỉ là giới thiệu đơn sơ.

Không có ai tin tưởng chuyện này, đừng nói là lĩnh vực Truyền kỳ, ngay cả lĩnh vực Cứu cực đều chưa từng có người đạt tới, cho nên trong nhân loại không ai tin tưởng cấp độ này.

Nhưng Mộc Phàm lại dạy cho các nàng một bài học rất sinh động, dùng hành động chứng minh sự tồn tại của lĩnh vực Truyền kỳ, hơn nữa còn là một loại lực lượng có thể giết thần.

Khi lĩnh ngộ được huyền ảo của lĩnh vực Truyền kỳ, sẽ có được lực lượng đáng sợ uy hiếp cả thần linh.

“Thì ra chúng ta đều là ếch ngồi đáy giếng.” Thanh Trĩ lẩm bẩm, trong ánh mắt lập loè một tia sáng, tâm linh đã xảy ra biến đổi.

Nhìn thấy lực lượng Truyền kỳ mà Mộc Phàm vừa mới thi triển ra, tư thái nghịch thiên thí thần kia chấn động tâm linh của nàng, khiến nội tâm Thanh Trĩ xuất hiện biến hóa.

“Hô, đây là sức mạnh thật sự của võ học Truyền kỳ sao?”

Mộc Phàm thở ra một hơi, bản thân cũng bị loại lực lượng cường đại huyền diệu này làm chấn động, mê muội.

Hắn không nghĩ tới võ học Truyền kỳ lợi hại như vậy, ý nghĩa mạnh nhất của võ học Truyền kỳ dựng lên một lĩnh vực Truyền kỳ, ở trong lĩnh vực này, bản thân vô địch.

Đây là sự đáng sợ của lĩnh vực Truyền kỳ!

“Đáng tiếc, cảnh giới hiện tại không đủ, thi triển một lần cần một trăm triệu, quá đốt tiền.”

Mộc Phàm có chút đau lòng.

Loại lực lượng cấp độ này, mạnh thì mạnh nhưng quá tốn tiền, trừ khi cảnh giới hắn tăng lên mới có thể tùy ý thi triển loại lực lượng thí thần này.

“Các ngươi còn ổn chứ?”

Hắn thu hồi tâm tư, đi tới trước mặt mấy người Nặc Á, lần lượt đỡ các nàng dậy, một đám đều bị thương rất nặng, tình huống không tốt.

“Đi, tìm một chỗ cho các ngươi tĩnh dưỡng trước.”

Mộc Phàm nhìn một vòng, mang theo các nàng tạm thời nghỉ ngơi trong bộ lạc này.

Vết thương của các nàng rất nặng, cần khôi phục, mà Mộc Phàm thì cần luyện chế một ít đan dược chữa thương giúp các nàng khôi phục nhanh hơn.

Còn nữa, vừa rồi lấy được viên đá đỏ thần bí, Mộc Phàm khá tò mò, muốn nhìn một chút xem nó có tác dụng gì.

Chương 158: Huyết ngọc Tà thần

Bộ lạc Tà linh, trong một nhà đá, Mộc Phàm nhìn bốn người Nặc Á đang đả tọa khôi phục thương thế.

Thương thế của các nàng rất nghiêm trọng, còn may các nàng có mang theo một ít đan dược chữa thương, miễn cho Mộc Phàm phải luyện đan.

Nhưng muốn khôi phục lại như cũ cần ít nhất một ngày, xem ra chỉ có thể tạm thời lưu lại nơi này chờ tất cả các nàng khôi phục mới được.

Dù sao thế giới này quá nguy hiểm, khắp nơi tràn ngập nguy cơ.

Nhìn một hồi, Mộc Phàm liền tìm một góc ngồi xuống.

“Hệ thống, kiểm tra đo lường xem thứ này là cái gì?”

Mộc Phàm lấy tinh thạch màu đỏ ra, như một con mắt màu máu, lộ ra ánh sáng tà ác, làm người ta nhìn một lần sẽ cảm giác bị lạc vào trong đó.

“Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, Huyết ngọc Tà thần!”

Hệ thống lập tức truyền đến một tiếng nhắc nhở, khiến hai mắt Mộc Phàm sáng lên.

Thế mà là một vật phẩm nạp phí đặc thù, giống như Thánh tinh sao?

Mộc Phàm hưng phấn hỏi: “Hệ thống, nó có thể nạp phí như Thánh tinh, trị giá bao nhiêu?”

“Ký chủ, vật này cao cấp hơn Thánh tinh, trị giá năm trăm triệu.”

Hệ thống trả lời làm hắn càng hưng phấn hơn, vật phẩm trị giá năm trăm triệu.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, thứ có thể để một hình chiếu Tà thần buông xuống chắc chắn không phải phàm vật.

Nhưng Mộc Phàm đột nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: “Hệ thống, nó có tác dụng đặc thù gì?”

“Huyết ngọc Tà thần, có hai tác dụng, thứ nhất chính là nó có thể chịu tải một linh hồn, thứ hai chính là có thể hấp thu năng lượng bên trong gia tăng linh hồn của ký chủ.”

Hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm càng thêm hứng thú đối với Huyết ngọc Tà thần này.

Thế mà có thể chịu tải một linh hồn, còn có thể hấp thu năng lượng tới gia tăng linh hồn.

Có thể nói là vật báu vô giá a.

Phải biết rằng, cường độ linh hồn khó tăng lên biết bao, cấp bậc linh hồn của Mộc Phàm hiện tại vẫn rất thấp.

Linh hồn mạnh hay yếu, liên quan đến cảnh giới của người tu chân, cường độ kinh hồn cũng ảnh hưởng tới cảnh giới cao thấp.

Bởi vì người tu chân cần ngưng tụ nguyên thần, linh hồn không đủ cường đại sẽ không có cách nào ngưng tụ ra nguyên thần.

Võ giả thông thường cần có ý chí cường đại, nếu không không có biện pháp khống chế thân thể cùng lực lượng mạnh mẽ.

“Hệ thống, nếu ta hấp thu năng lượng bên trong thì còn dùng nạp phí được không?”

Mộc Phàm dò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, nếu hấp thu năng lượng bên trong, nó hoàn toàn mất đi giá trị, giá trị của nó liền nằm ở chỗ năng lượng này.”

“Hệ thống, vậy hấp thu như thế nào?” Mộc Phàm nghe xong, hai mắt nóng rực.

“Chỉ cần ký chủ tiêu hao một trăm triệu, có thể chuyển hóa hấp thu luyện hóa năng lượng bên trong một cách hoàn mỹ, loại bỏ hết thảy nguy cơ, không bị vật chất tà ác bên trong ô nhiễm linh hồn.”

Hệ thống đưa ra đáp án, ba câu không rời nghề chính, nạp tiền, nạp tiền lại là nạp tiền.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, có thể đưa ra biện pháp thứ hai hay không.

“Đương nhiên, ký chủ có thể tự hấp thu, nhưng có tỷ lệ 80% sẽ bị vật chất tà ác bên trong ăn mòn linh hồn, nếu linh hồn ký chủ gặp nguy hiểm, hệ thống tự động chuyển hóa, tốn bao nhiêu tiền trừ vào tài khoản của ký chủ.”

Hệ thống trả lời, giải thích một loạt khiến Mộc Phàm càng thêm buồn bực.

Ngươi còn có thể tự động trừ tiền?

“Được thôi, ngươi trâu bò.” Mộc Phàm trợn trắng mắt, hắn hỏi: “Nếu ta hấp thu năng lượng của Huyết ngọc Tà thần, linh hồn có thể tăng lên tới cấp độ nào?”

“Ký chủ, viên Huyết ngọc Tà thần đủ gia tăng linh hồn ký chủ lên tới một cấp độ cao, đối với gia tăng cảnh giới có rất nhiều lợi ích, chỉ cần hấp thu nó, khoảng thời gian tới không cần lo lắng cảnh giới không theo kịp thực lực.”

"Mời ký chủ tự quyết định.”

Hệ thống nói đến đây đã rất rõ.

Mộc Phàm rơi vào trầm tư, nhìn viên đá đỏ trong tay, bên trong ẩn chứa năng lượng mang theo vật chất tà ác.

Dù sao là bảo vật có thể chịu tải hình chiếu Tà thần, nếu người thường hấp thu, hậu quả chính là trực tiếp trở thành con rối của Tà thần.

Suy nghĩ một hồi, Mộc Phàm quyết định hấp thu nó, tăng cấp linh hồn của chính mình.

Căn cứ theo lời hệ thống nói, chỉ cần hắn hấp thu là có thể ngưng tụ nguyên thần, còn có thể cô đọng ý chí võ đạo cao cấp hơn, từ đó đột phá cảnh giới hai hệ thống.

Một khoảng thời gian tiếp theo không cần phiền não về chuyện cảnh giới rồi.

“Viên Thánh tinh còn tám trăm triệu, nạp một trăm triệu, hấp thu Huyết ngọc Tà thần.”

Mộc Phàm lấy ra một viên tinh thạch khác, đúng là Thánh tinh.

Hắn không tính nạp hết, tám trăm triệu, chỉ tiêu hao một trăm triệu để hệ thống luyện hóa Huyết ngọc Tà thần, dung hợp hấp thu.

“Đinh, bắt đầu luyện hóa hấp thu...”

Hệ thống vừa nhắc nhở, liền thấy Thánh tinh nhỏ lại một chút, chỉ còn trị giá bảy trăm triệu, dùng hết liền không còn nữa.

Hoàn thành nạp phí, Thánh tinh bị Mộc Phàm thu lại.

Chỉ thấy một luồng sáng kỳ dị bao phủ Huyết ngọc Tà thần, nháy mắt hút nó lên, lơ lửng ở trước mặt hắn, phát ra từng luồng sáng màu máu.

Mộc Phàm còn chưa kịp kinh ngạc cảm thán liền thấy Huyết ngọc Tà thần lập tức trào ra năng lượng bàng bạc, nháy mắt rót vào giữa hai chân mày.

Oanh!

Trong óc nổ vang, tựa như khai thiên tích địa, vô số sương mù xám sôi trào quay cuồng, toàn bộ thức hải (biển ý thức) đều chấn động.

Linh hồn Mộc Phàm bị cổ năng lượng bàng bạc kia bao phủ, tâm thần đắm chìm trong đó.

Dưới tác dụng của lực lượng thần bí từ hệ thống, Huyết ngọc Tà thần bị luyện hóa từng chút, vật chất tà ác bị loại bỏ hoàn toàn.

Dần dần, trước mắt Mộc Phàm không ngừng bốc lên từng đám sương mù đỏ, mang theo một chút khí đen, không ngừng bốc hơi, quay cuồng, hội tụ lại với nhau.

Chúng nó chính là vật chất tà ác bị hệ thống loại ra, thế mà như có ý thức dung hợp thành một thể, không ngừng chuyển động như muốn hóa thành một tôn Tà thần.

Hai mắt Mộc Phàm nhắm nghiền, đang ở trong một trạng thái kỳ diệu, căn bản không phát hiện những vật chất tà ác trào ra từ Huyết ngọc Tà thần đang hội tụ.

“Là ai... Động vào bản nguyên của ta...”

Trong sương mù đen đỏ truyền đến một âm thanh khủng bố, tràn ngập sự tà ác.

Đó là Tà thần, bị động tới bản nguyên.

Xích!

Nhưng mà không đợi Tà thần bạo nộ, liền thấy giữa hai mày Mộc Phàm có tia sáng bắn ra, nháy mắt đánh tan luồng vật chất tà ác kia.

Thậm chí không kịp kêu thảm, tàn niệm của Tà thần cùng vật chất tà ác bị đánh tan, biến mất sạch sẽ, như chưa từng xuất hiện.

Ngay sau đó, Huyết ngọc Tà thần dần dần hòa tan, một khối to hóa thành một dòng chất lỏng sền sệt màu đỏ dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm.

Oanh!

Cơ thể Mộc Phàm bừng lên một ngọn lửa, Ngọn lửa vĩnh hằng tự động thiêu đốt, tự hấp thu một tia năng lượng làm lớn mạnh chính mình.

Sau khi hấp thu năng lượng, Ngọn lửa vĩnh hằng bắt đầu lột xác, giống như có thêm linh tính.

Lúc này, Mộc Phàm đang đắm chìm trong một trạng thái kỳ diệu, linh hồn tiến vào một thế giới huyền ảo, không ngừng ngao du, lột xác.

Trong đầu Mộc Phàm dần dần ngưng tụ ra một bóng dáng mờ ảo,

lúc ẩn lúc hiện, ngũ quan càng ngày càng ngưng thật, dần dần biến thành dáng vẻ của Mộc Phàm.

Chương 159: Nguyên thần, cấp Siêu phàm

Ong!

Một dao động kỳ dị lan truyền đến.

Liền thấy thân thể Mộc Phàm chấn động nhẹ, đỉnh đầu bốc lên một sợi khói nhẹ, dần dần hóa thành một bóng người mờ mờ, lớn bằng bàn tay, tinh xảo nhỏ xinh.

Gương mặt rất rõ ràng, đúng là bộ dạng của Mộc Phàm.

Bóng dáng nho nhỏ này giống Mộc Phàm chín phần, tản ra một hơi thở thần bí.

Đó là nguyên thần của Mộc Phàm.

Hắn hoàn thành bước đầu tiên ngưng tụ nguyên thần, vừa mới vào bước này, nguyên thần còn rất mờ ảo, chưa ngưng làm thực thể.

Đương nhiên, dưới tác động của hệ thống, năng lượng từ Huyết ngọc Tà thần đang không ngừng dung nhập vào nguyên thần, bắt đầu làm nó mạnh mẽ hơn.

Nguyên thần dần dần ngưng tụ thành thực thể, như là một thân thể thật.

Hơn nữa hơi thở phát ra từ nguyên thần hơi thở càng lúc càng cường đại, lộ ra một hơi thở siêu phàm thoát tục, huyền diệu khó lường.

Nguyên thần bỗng nhiên trợn mắt, hai tia sáng xé rách không khí, đục lỗ trên vách nhà đá, tạo ra hai cái lỗ thủng.

“Thật kì diệu, đây là nguyên thần?”

Vẻ mặt người tí hon kinh ngạc, rất sống động, ngạc nhiên quan sát thân thể nguyên thần nhỏ nhỏ đáng yêu.

Hơn nữa dùng hình thái nguyên thần quan sát thân thể thật của mình, lại là một cảm xúc khác, rất kỳ diệu.

Mộc Phàm cảm giác được nguyên thần cùng thân thể có một sự liên kết khó nói rõ, chỉ cần vừa suy nghĩ, lập tức là có thể trở lại trong thân thể.

Mà chỉ cần muốn thoát ra, nguyên thần sẽ trực tiếp xuất khiếu.

Trạng thái hiện tại của Mộc Phàm chính là nguyên thần xuất khiếu, lấy hình thái nguyên thần quan sát thế giới lại có khác biệt rất lớn.

Thế giới mắt thường nhìn thấy rất khác thế giới khi dùng nguyên thần.

Mắt thường không thể thấy bản chất của thế giới, không nhìn thấy linh khí phiêu đãng trong không khí, năng lượng, còn có các năng lượng nguyên tố...

Hiện tại, Mộc Phàm dùng trạng thái nguyên thần thấy được một mặt sâu hơn của thế giới, hiểu ra vô số điều kỳ diệu.

Bản thân càng hiểu sâu hơn về bản chất thế giới, càng có thêm lý giải cùng tiến bộ trong tu luyện.

“Thật là kỳ diệu, tu chân tu luyện chính là nguyên thần bất hủ, võ đạo tu luyện chính là thân thể bất diệt.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Hắn bỗng nhiên hiểu rõ bản chất của tu luyện, hai hệ thống không giống nhau, tu chân luyện khí, tu luyện nguyên thần bất hủ, mà võ giả luyện thể là muốn thân thể bất diệt.

Hai hệ thống bên nào mạnh bên nào yếu khó nói rõ, nhưng trong lòng Mộc Phàm cảm thấy đồng tu hai hệ mới là vô thượng đại đạo thật sự.

Thân thể, linh hồn, đều quan trọng như nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Tu luyện đến cảnh giới cao thâm, võ giả có thể cô đọng ra linh hồn bất hủ bất diệt.

Người tu chân cũng tương tự, tu luyện tới cảnh giới cao thâm có thể rèn luyện thân thể, thành tựu bất tử bất diệt.

Cứ như vậy, thật ra tu luyện hai hệ thống tu cũng theo đạo lý trăm sông đổ về một biển.

Trong đầu Mộc Phàm toát ra vô số suy nghĩ, cảm thấy đồng tu hai hệ càng hoàn mỹ, càng cường đại, tự nhiên càng thêm kiên định.

“Nguyên thần nhập thể.”

Mộc Phàm vừa động ý nghĩ, liền thấy nguyên thần hóa thành một luồng sáng bay vào giữa hai chân mày, chớp mắt trở về thân thể.

Mộc Phàm mở hai mắt, hai tia sáng chợt lóe rồi biến mất.

“Rốt cuộc đột phá tới cảnh giới Siêu phàm, nhưng cảnh giới của ta có chút kỳ quái.”

Hắn lầm bầm lầu bầu nói thầm một câu, lập tức dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe Mộc Phàm hỏi: “Hệ thống, vừa rồi có phải ta đã kết hợp quyền ý cùng nguyên thần hay không?”

“Đúng vậy ký chủ, vừa rồi ngươi lĩnh ngộ quyền ý đạt tới mười phần viên mãn cũng đúng lúc ngưng tụ ra nguyên thần, do đó hai bên đã dung hợp.”

“Dưới lực lượng của bổn hệ thống, hai bên hợp nhất một cách hoàn hảo.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm liền hiểu.

Hệ thống tiếp tục nói: “Bởi vì ký chủ đồng tu hai hệ, nguyên thần của ngươi có ý chí võ đạo, càng có huyền diệu của nguyên thần người tu chân, hai kết hợp thành một, so với tu luyện một hệ cường đại gấp mười lần.”

Mộc Phàm như ngộ ra gì đó, chìm vào tâm thần, thấy bên ngoài nguyên thần có ý chí võ đạo vờn quanh, tựa như từng tia sét màu đen.

Đây là biểu hiện của ý chí võ đạo cường đại, võ giả cấp Siêu phàm, có lực phá hoại rất lớn, có thể dùng quyền ý rèn luyện mỗi phân mỗi tấc trên thân thể, trở nên cường đại hơn nữa.

“Cấp Siêu phàm, thành!”

Mộc Phàm nở một nụ cười đầy tự tin.

Cấp Siêu phàm, hướng lên trên chính là Nhập thánh, tới một bước này mới có thể chân chính bước đỉnh cao nhất siêu phàm nhập thánh, có thể làm được một ít sự tình khó có thể tưởng tượng.

Hiện tại Mộc Phàm mới bước vào cấp Siêu phàm, chiến lực một đường tăng mạnh, thực lực cụ thể như thế nào tạm thời không thể tính ra chính xác, phải chiến đấu mới có thể biết.

Mộc Phàm đánh giá, hiện tại nếu mình đại chiến cùng cường giả Nhập thánh nhất định ở thế bất bại, còn có thể chiến thắng cường giả Nhập thánh hay không phải xem thủ đoạn của từng người.

Mộc Phàm tự tin với chiến lực cùng thủ đoạn của mình, sau khi vào cảnh giới Siêu phàm, hắn lĩnh ngộ võ học Truyền kỳ tới tầng thứ càng sâu hơn.

Tuy rằng hiện tại vẫn không có biện pháp phát huy ra một kích thí thần, nhưng đã có lý giải sâu hơn đối với võ học Truyền kỳ, lực sát thương càng cường đại.

“Hình như Ngọn lửa vĩnh hằng trở nên khác biệt chút.”

Lúc này, Mộc Phàm đã nhận ra sự khác thường trong cơ thể, Ngọn lửa vĩnh hằng có sự thay đổi, dù là uy lực hay các phương diện khác đều tăng lên.

Giống như lại trải qua một lần thăng cấp, khiến Mộc Phàm rất kinh ngạc.

Hắn suy đoán hẳn là do vừa rồi hấp thu năng lượng đặc thù từ Huyết ngọc Tà thần làm Ngọn lửa vĩnh hằng lột xác.

Dù sao cũng là chuyện tốt, Mộc Phàm không nghĩ nhiều, uy lực Ngọn lửa vĩnh hằng càng cường đại, càng có lợi cho hắn.

Trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa màu đen, không ngừng thiêu đốt, không khí đều vặn vẹo, nhiệt độ vô cùng khủng bố.

Mộc Phàm chơi đùa một hồi, hài lòng gật gật đầu, thu hồi Ngọn lửa vĩnh hằng.

Nặc Á đang chữa thương cũng tỉnh lại, toàn thân bị bao phủ bởi một tầng sương mù.

Đây là nàng đang tu luyện khôi phục thương thế, luyện khí trong cơ thể tự động vây quanh, khi nàng tỉnh lại, luyện khí như sương mù nhanh chóng thu vào trong cơ thể.

“Hô...” Nặc Á nhẹ nhàng thở ra một hơi, hóa thành một mũi tên xé rách không khí, làm mặt đất thủng một lỗ.

Nàng mở hai mắt, thấy Mộc Phàm đang đứng trước mặt, tức khắc lộ ra một nụ cười động lòng người.

“Ngươi tỉnh rồi, cảm giác như thế nào?” Mộc Phàm gật gật đầu hỏi một câu.

Nặc Á cảm ứng tình trạng thân thể trước, rồi mới ôn nhu nói: “Thương thế đã khôi phục, trên cơ bản không có vấn đề gì, tu dưỡng một chút liền tốt.”

“Lần này, còn phải đa tạ ngươi.”

Nặc Á nói xong nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo may mắn cùng cảm kích.

Còn may là trước đó tự dưng muốn mời Mộc Phàm, nếu không lần này hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều.

Vì có Mộc Phàm mới không bị đám Tà linh kia hiến tế, tương đương với Mộc Phàm cứu mạng các nàng.

“Cảm tạ thì không cần.” Mộc Phàm xua xua tay, căn bản không để ý.

Hắn nhìn về phía bên kia, liền thấy một đám sương mù trắng bao vây nơi đó, vây lấy một bóng hình xinh đẹp.

Một luồng hàn khí quét tới, làm nhiệt độ chung quanh hạ thấp.

Đó là Thanh Trĩ, phạm vi ba thước chung quanh nàng lại có tuyết rơi, làm người xem ngạc nhiên không thôi.

“Thanh Trĩ cũng sắp tỉnh.”

Mộc Phàm bỗng nhiên mở miệng nói.

Quả nhiên, vừa dứt lời liền thấy Thanh Trĩ chậm rãi tỉnh lại, mái tóc trắng không gió mà bay, ánh mắt ánh lên một màu băng tuyết.

Nàng vừa tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên chính là nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giống như đang quan sát cái gì đó, nhưng lại không nhìn thấu, thậm chí so với lúc trước càng sâu không lường được.

Ca ca ca..

Thanh Trĩ vừa tỉnh, nhiệt độ trong nhà đá nhanh chóng giảm mạnh, bắt đầu kết băng.

Mộc Phàm nhìn thấy cảnh này, nhẹ nhàng phất tay, hàn khí lập tức tiêu tán.

“Tỉnh liền thu liễm luyện khí của ngươi, tránh ảnh hưởng hai nàng kia chữa thương.”

Nhìn Thanh Trĩ lạnh như băng, Mộc Phàm nhàn nhạt nhắc nhở một câu.

Thanh Trĩ nghe xong lập tức tỉnh ngộ, hàn khí nhanh chóng cuốn trở về, thu vào trong cơ thể, lúc này mới không ảnh hưởng đến Lý Diệu Diệu cùng Tiết Tiểu Lỵ đang chữa thương.

“Chờ các nàng khôi phục, chúng ta sẽ rời đi.”

Mộc Phàm nói xong nhìn về phía hai người cuối cùng, Nặc Á, Thanh Trĩ không rên một tiếng đứng ở bên cạnh hắn, ba người lẳng lặng chờ đợi.

Hô!

Một trận gió cuốn lên, không lâu sau đó, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ cũng lần lượt tỉnh lại.

Chương 160: Chạy trước

Lúc này, trong bộ lạc Tà linh, một nam bốn nữ yên lặng đứng trong bộ lạc đã bị tàn phá, không nói gì.

Bốn phía im ắng, mấy trăm dân bản xứ Tà linh trước đó đã bị Mộc Phàm đốt sạch.

Bao gồm Tế ti Tà linh kia, còn có pho tượng Tà thần.

Bộ lạc này đã trống rỗng, rất yên tĩnh, có một loại cảm giác quỷ dị.

“Những sinh linh dị vực này thật là đáng sợ.”

Lý Diệu Diệu vẫn còn sợ hãi nói.

Trong bốn người, chỉ có Nặc Á cùng Thanh Trĩ tương đối bình tĩnh một chút, một người thì thành thục, một người thì lạnh như băng, căn bản không có biểu tình gì.

Mộc Phàm là người trấn định nhất, đối với dân bản xứ dị vực, hắn đã sớm gặp qua, Viêm tộc lúc trước chính là ví dụ, nhưng Viêm tộc không giống đám Tà linh nơi này.

Xem như Viêm tộc còn hiền lành, Tà linh hoàn toàn chính là ác ma, nếu Mộc Phàm không chạy tới mà nói, phỏng chừng đám Nặc Á đã bị hiến tế.

“Lần này nếu không có Mộc Phàm, có khả năng chúng ta đều bị Tà thần ăn mất rồi.”

Tiết Tiểu Lỵ nghĩ mà sợ, nói.

Mộc Phàm lắc đầu hỏi: “Sao các ngươi lại gặp phải đám Tà linh này?”

Nặc Á bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng nói: “Vốn chúng ta định chờ ngươi, nhưng không nghĩ tới lại gặp một đám Tà linh, giao chiến một trận thì bị bắt lại.”

“Sau đó bị mang xuyên qua một khe nứt không gian, tưởng rằng

cứ như vậy xong rồi."

Nói đến đây, ánh mắt nàng nhìn Mộc Phàm tràn đầy cảm kích, nếu không có Mộc Phàm, thật sự sẽ chết ở nơi này.

Mộc Phàm nghe xong gật gật đầu, đã hiểu tiền căn hậu quả.

Nhưng hắn càng tò mò về hai sinh vật bị chộp tới hiến tế kia hơn, nguyên nhân là vì hiến tế hai sinh vật kia mới khiến pho tượng Tà thần thành công sống lại.

"Các ngươi biết hai sinh vật bị hiến tế trước đó từ đâu tới không?" Mộc Phàm tò mò hỏi.

Đám Nặc Á lắc đầu, chỉ nghe nàng giải thích: "Trước khi vây bắt chúng ta, hai sinh vật kia đã bị bắt rồi."

"Hình như là bắt được từ thế giới chúng ta đến lúc trước." Nàng giải thích.

Mộc Phàm liền suy đoán có lẽ là chộp tới từ thế giới dị vực mà bọn họ muốn thăm dò.

Nơi này là thế giới Tà linh, bên cạnh là thế giới trước đó mà hai sinh vật bị bắt, hai thế giới tương thông nhau, có liên kết không gian.

Mộc Phàm suy tư gì đó, xem xét bản đồ trong đầu, không ngừng quan sát thế giới này, thật đúng là phát hiện không ít bộ lạc Tà linh.

Thậm chí có bộ lạc rất khổng lồ, tồn tại vô số Tà linh, thực lực phổ thông cường đại, thậm chí có thể uy hiếp Mộc Phàm hiện tại.

Sau khi Mộc Phàm đột phá, chiến lực tăng cao, sinh vật có thể uy hiếp đến hắn chắc chắn cực kỳ cường đại, đáng sợ, trước mắt còn không có biện pháp đi thăm dò thế giới dị vực này.

Dù sao bọn họ còn có nhiệm vụ, điều tra thế giới dị vực kia.

"Đi thôi, rời khỏi thế giới này."

Mộc Phàm nghĩ đến đây, lập tức đưa ra quyết định.

Nói xong, hắn liền dẫn đầu rời khỏi bộ lạc Tà linh, tốt hơn là nhanh chóng rời đi, trên bản đồ thể hiện cách nơi này không xa có một bộ lạc Tà linh khổng lồ.

Nơi đó có rất nhiều điểm màu đỏ, Mộc Phàm có thể toàn thân lui ra, nhưng đám Nặc Á tuyệt đối không được.

Cho nên Mộc Phàm muốn rời đi, về sau có thời gian lại đến thế giới Tà linh này thăm dò một phen, nói không chừng có thể có nhiều thu hoạch hơn.

Cái khác không nói, Huyết ngọc Tà thần chính là bảo bối, nếu có thể tìm được càng nhiều thì càng tốt.

Mộc Phàm mang theo đám Nặc Á, Thanh Trĩ, lấy tốc độ của hắn mang theo bốn người ngự kiếm phi hành không bao lâu liền tới rừng nấm

Hưu!

Trên không trung, năm bóng người dẫm trên phi kiếm hạ xuống, Mộc Phàm vừa rơi xuống đất liền thu hồi phi kiếm xung quanh.

Một màn này làm não của đám Nặc Á chết máy.

“Kia... Cái kia...” Lý Diệu Diệu ấp úng, lắp bắp hỏi: “Mộc Phàm, ngươi, ngươi không phải là võ giả sao?”

“Đúng vậy.” Mộc Phàm ra vẻ đương nhiên gật đầu nói.

“....”

Bốn người Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ hoàn toàn câm nín, vẻ mặt dại ra, nhìn hắn.

Bốn người nghi ngờ không thôi, ánh mắt nhìn hắn đều thay đổi, như đang nhìn một quái vật, không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng a!

“Ngươi là võ giả?” Tiết Tiểu Lỵ lại hỏi: “Nhưng vừa rồi rõ ràng là

ngươi ngưng tụ phi kiếm luyện khí, ngươi là người tu chân, giống Nặc Á tỷ tỷ cùng Thanh Trĩ a?"

Nặc Á, Thanh Trĩ đều nhìn hắn, không chớp mắt, như đang đợi hắn trả lời.

Một người sao có thể vừa tu luyện võ đạo vừa tu chân luyện khí?

Mộc Phàm nhẹ nhàng cười, nói: "Ta chưa từng nói mình chỉ tu luyện võ đạo a, thật ra mà nói, ta không chỉ có luyện võ, còn luyện khí tu chân, đồng tu hai hệ."

"Đồng tu hai hệ sao?"

Mấy người Nặc Á kinh ngạc hô to, ngay cả Thanh Trĩ cũng khiếp sợ mà thay đổi sắc mặt.

Đồng tu hai hệ, đây chính là chuyện không thể tưởng tượng a.

Phải biết rằng muốn đồng tu hai hệ khó khăn đến mức nào, luyện võ còn không tính là quá đặc biệt, tu luyện võ học không cần bắt buộc phải có thiên phú.

Nhưng người tu chân thì không như vậy, hoàn toàn phải xem căn cốt, không có căn cốt căn bản không có khả năng bước vào con đường tu chân luyện khí.

Dù ngươi có thiên phú võ học hơn người, lại có căn cốt tu chân, có thể đồng tu hai hệ, nhưng muốn tu luyện song song hai hệ thật sự là khó hơn lên trời.

Không phải không có người nếm thử, nhưng chưa từng có người có thiên phú cùng căn cốt tu luyện hai hệ đến trình độ cao thâm.

Bởi vì chuyện này không chỉ có hao phí vô số thời gian, tinh lực, thành tựu cơ bản là không cao, cho nên dù là thiên tài cũng chỉ lựa chọn một con đường, võ giả hoặc tu chân.

Nhưng người giống như Mộc Phàm, có thực lực cường đại đồng tu hai hệ, thật sự chưa từng nghe thấy a.

"Ngươi tu luyện như thế nào nha?" Lý Diệu Diệu ngạc nhiên hỏi.

Mộc Phàm cười cười không nói, lắc đầu không đáp.

“Diệu Diệu, đừng hỏi lung tung.” Nặc Á quát một tiếng.

Nàng cảnh cáo nói: “Ngươi đã quên người tu luyện kiêng kị nhất chính là điều gì sao?”

“Ách... Xin lỗi, ta không cố ý.” Lý Diệu Diệu lập tức tỉnh ngộ, nhanh xin lỗi.

Người tu luyện kiêng kị nhất chính là dò hỏi người khác tu luyện như thế nào, đây là tối kỵ.

“Không sao, chúng ta phải nhanh chóng rời đi, thế giới này rất nguy hiểm.”

Mộc Phàm xua xua tay, mang theo mấy người đi tới chỗ trận pháp bố trí trước đó, mở ra trận pháp đi vào trong.

Nơi này có một khe nứt không gian, chỉ cần xuyên qua là có thể rời khỏi thế giới này, trở lại thế giới dị vực kia.

“Nơi này cũng có khe nứt không gian?”

Nặc Á ngạc nhiên.

Nàng giải thích: “Trước đó chúng ta không tiến vào từ nơi này mà là từ một nơi khác, nơi đó rất nhiều Tà linh trấn thủ.”

“Nga?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Vốn cho rằng các nàng tiến vào từ nơi này.

Nhưng vì sao bên ngoài khe nứt sót lại hơi thở của đám Nặc Á.

Mộc Phàm suy tư một chút, lập tức nghĩ tới vài khả năng, điểm dừng chân khi xuyên qua không gian là không giống nhau, trừ khi có một điểm cố định.

Nếu như vậy thì có thể giải thích được.

Ong!

Nghĩ xong, Mộc Phàm trực tiếp mở trận pháp, che giấu nơi này.

Tiếp theo hắn dùng năng lực đặc thù của Hạt không gian cảm ứng khe nứt không gian trước mắt, khe nứt này có tính bất ổn rất cao.

Nhưng sau khi đạt được Hạt không gian, Mộc Phàm không e ngại chuyện này nữa.

“Chuẩn bị, tới gần ta.”

Mộc Phàm bỗng nhiên nói, mấy người Nặc Á đồng loạt xích lại gần.

“Chúng ta đi!”

Nói xong, Mộc Phàm tỏa ra một luồng luyện khí cuốn chặt mấy người Nặc Á, lập tức đi vào khe nứt không gian phía trước.

Trong chớp mắt, mấy người liền xuyên qua khe nứt không gian, biến mất khỏi nơi này.

Chương 161: Quấy nhiễu không rõ

-

Bãi đá, vị trí trung tâm, mấy cây cột đá đột nhiên sáng lên.

Vù!

Ngay sau đó, đám người Mộc Phàm, Nặc Á, Thanh Trĩ chậm rãi hiện lên, về tới thế giới dị vực có bầu trời màu đỏ máu.

“Đã trở lại.”

Hai người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ cùng nhẹ nhàng thở ra, trở lại thế giới dị vực này, trong lòng buông lỏng không ít.

Chuyện vừa qua quá dọa người, để lại bóng ma trong lòng hai người, còn Nặc Á cùng Thanh Trĩ thì không có việc gì, hai người đã điều chỉnh cảm xúc lại.

“Hả?”

Mới vừa ra tới, Mộc Phàm liền cảm giác không thích hợp.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời màu đỏ sậm, cái khe thật lớn màu đỏ như một con mắt nhìn chăm chú vào mặt đất.

Ở trung tâm cái khe xuất hiện một mặt trăng màu trắng sáng ngời, phối hợp với cái khe thật lớn giống như là con mắt vừa mở ra.

“Sao lại có thêm một mặt trăng?” Mộc Phàm kinh ngạc không thôi.

Đám Nặc Á, Thanh Trĩ cũng chú ý tới, sắc mặt thay đổi, có chút ngạc nhiên.

Bởi vì trong tư liệu cũng không có ghi chép về chuyện này.

Thế giới dị vực này chỉ có một cái khe như con mắt, cũng không có quả cầu sáng như một mặt trăng kia.

“Sao lại thế này?” Nặc Á cũng kinh ngạc.

Biến hóa này rõ ràng làm người ta cảm thấy bất an.

Mấy người khác đều nhìn lên mặt trăng trên bầu trời, như bị một con mắt khủng bố nhìn chằm chằm, trong lòng có loại áp lực vô hình.

Thế giới dị vực này quá quỷ dị, làm người ta rất bất an.

Mộc Phàm cau mày, yên lặng nhìn chăm chú mặt trăng, luôn cảm giác thế giới này đã xảy ra một ít biến hóa nào đó.

Sau khi hắn ngưng tụ nguyên thần, lên cấp Siêu phàm, cảm giác càng rõ ràng.

“Hệ thống, đó là tinh cầu sao?”

Mộc Phàm âm thầm dò hỏi hệ thống.

Ai ngờ hệ thống đáp lại một câu: “Bổn hệ thống chỉ rà quét bán kính một cây số, mời ký chủ tự thăm dò.”

“...” Mộc Phàm trợn mắt, thầm mắng một tiếng.

Hắn bất đắc dĩ, bán kính rà quét chỉ một cây số, quá cùi bắp đi?

Nhưng hắn không biết công năng chủ yếu của hệ thống là nạp tiền, biến mình trở nên mạnh hơn.

Mộc Phàm chưa từ bỏ ý định, mở bản đồ hệ thống, thấy được toàn bộ thế giới này, nhưng không có bầu trời.

Tiếc là bản đồ chỉ biểu hiện bề mặt thế giới này, căn bản không có bất kỳ tin tức gì về khe hở cùng mặt trăng trên bầu trời kia.

“Thôi, chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ trước.”

Mộc Phàm nói một câu, cắt ngang suy nghĩ của mọi người.

Hắn vừa xem xét bản đồ vừa nói: “Kế tiếp, chúng ta phải đi tra xét địa điểm xảy ra sự cố, sau khi ghi chép tin tức liền trở về giao nhiệm vụ.”

“Căn cứ theo ghi chép, địa điểm đó cách nơi này khoảng mười cây số, không quá xa.”

Nặc Á xem xét một bản sao tin tức rồi nói.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, đối chiếu với tin tức trên bản đồ của mình, tuy rằng tin tức này có chút sai lệch, nhưng cũng không ảnh hưởng.

Trên bản đồ của hắn, có một khu vực tối đen, chính là địa điểm xảy ra sự cố.

Hắn có chút kinh ngạc hỏi: “Hệ thống, khu vực tối đen này đại biểu cho cái gì?”

“Ký chủ, khu vực màu xám đại biểu cho nơi đó có từ trường không ổn định, có thể quấy nhiễu các phương pháp dò xét, nhưng bổn hệ thống không nằm trong số đó.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm có một vài suy đoán.

Còn may là hệ thống không bị ảnh hưởng, khu vực màu xám trên bản đồ là khu vực có từ trường không ổn định.

Trách không được không thể phát ra tín hiệu cầu cứu, thậm chí không thể dùng thiết bị bảo vệ khẩn cấp.

Ở trong khu vực màu xám có vô số điểm màu đỏ, đại biểu cho một ít sinh vật nguy hiểm.

Thậm chí Mộc Phàm thấy có mấy điểm đỏ thẫm có thể uy hiếp đến hắn, những điểm này đại biểu cho nguồn gốc nguy hiểm, một điểm đỏ thẫm đại biểu một sinh vật cường đại đáng sợ.

“Đi, chúng ta đi xem.”

Mộc Phàm nói xong trực tiếp nhích người, đi khỏi phạm vi khe nứt không gian.

Bốn người Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ theo sát đằng sau, không dám rời đi quá xa, các nàng vẫn chưa quên chuyện trải qua trước đó.

Bốn người đều biết rõ, chỉ Mộc Phàm mới có thể bảo hộ các nàng.

Biểu hiện của Mộc Phàm trước đó khiến các nàng chấn động khắc ghi thật sâu, cường đại đến không lường được, cả một pho tượng hình chiếu Tà thần còn bị đánh nổ, có thể thấy được có hắn cường đại đến mức nào.

Trong vô thức, cường giả thường có thể mang đến cho người ta một loại cảm giác an toàn kỳ diệu, đi theo hắn liền an tâm.

“Mộc Phàm, có phải ngươi đã nhận ra cái gì hay không?”

Trên đường, Nặc Á thấy Mộc Phàm luôn nhíu mày suy tư, nhịn không được mở miệng hỏi.

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta phát hiện một vài vấn đề, cảm giác được nơi đó có rất nhiều hơi thở nguy hiểm.”

“Lần này các ngươi cần phải cẩn thận, không nên cách ta quá xa, nếu không ta không kịp cứu các ngươi.”

Hắn không quên nhắc nhở một câu.

Lời vừa nói ra, hai người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ lập tức nhích lại gần, đẩy Nặc Á, Thanh Trĩ lại gần Mộc Phàm, thiếu chút nữa liền ôm nhau.

Điều này làm cho Nặc Á có chút xấu hổ, Mộc Phàm thì sờ sờ mũi, có chút câm nín nhìn hai người này, nhát gan như vậy sao?

Một nam sinh, mang theo bốn nữ sinh lang thang ở dị vực, nhìn thế nào cũng cảm thấy thấy quái dị.

Không bao lâu, mấy người liền tới gần địa điểm kia.

Mộc Phàm nhìn bản đồ, bên trên biểu hiện mấy người đã tới gần khu vực màu xám, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc hơn.

Giương mắt nhìn tới, phía trước mấy người là một vùng đất màu đỏ sậm, đất đai ngàn dặm khô cằn, không có một chút sự sống, cả một ngọn cỏ cũng không thấy.

Chỉ có mặt đất đỏ sậm lộ ra một loại lạnh lẽo, trống vắng, khiến tâm thần người ta hốt hoảng.

“Mọi người cẩn thận, phía trước chính là địa điểm xảy ra sự cố, nhắc nhở các ngươi, bên trong có từ trường không ổn định, có thể khiến các thủ đoạn dò xét mất đi hiệu lực.”

“Chúng ta ở chỗ này chờ, để trí thông minh nhân tạo của tra đi dò xét trước.”

Mộc Phàm nói xong ra lệnh cho Tiểu Linh, của những người khác đã chết máy, chỉ còn của Mộc Phàm hoạt động.

“Tiểu Linh, bay vào xem.”

Ong!

Tiểu Linh vỗ cánh kim loại cánh trực tiếp bay vào khu vực đỏ sậm phía trước, vừa tiến vào, rõ ràng Tiểu Linh có chấn động một chút, giống như bị quấy nhiễu, tạm dừng trong thời gian ngắn ngủi liền khôi phục lại.

“Tích, kiểm tra đo lường có từ trường bất ổn, quấy nhiễu mãnh liệt.”

Tiểu Linh vẫn đứng vững trong khu vực từ trường này, không hổ là trí thông minh nhân tạo được hệ thống cải tạo.

Mộc Phàm hài lòng, nói: “Rất tốt, Tiểu Linh, ngươi đi về phía trước xem xét địa điểm xảy ra sự cố, ghi chép tất cả các tin tức.”

“Tuân mệnh chủ nhân.”

Tiểu Linh đáp lời, tiếp tục vỗ cánh bay đi, hướng tới địa điểm kia.

Mộc Phàm muốn cho Tiểu Linh tra xét trước, nhìn xem có nguy hiểm hay không, hơn nữa trực tiếp ghi chép một ít tin tức ở địa điểm xảy ra sự cố, để trở về giao nhiệm vụ.

Mấy người ở chỗ này chờ đợi, không có tùy tiện tiến vào khu vực phía trước.

Nơi đó có từ trường bất ổn, cẩn thận vẫn tốt hơn, chờ Tiểu Linh xem xét lại quyết định.

Chỉ thấy Mộc Phàm nâng cổ tay, mở ra một cái hình chiếu, mấy người bắt đầu quan sát.

Trong hình, biểu hiện Tiểu Linh đang thong thả bay vào, không ngừng rà quét chung quanh, ghi chép tin tức.

Dần dần Tiểu Linh bay đến địa điểm xảy ra sự cố.

“Đó là....” Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại.

Ở trong hình, Tiểu Linh quay tới cảnh tượng địa điểm xảy ra sự cố có một ít vết máu sót lại.

Còn có mấy trí thông minh nhân tạo bị tàn phá, đã hư hỏng.

“Là trí thông minh nhân tạo của người đã chết.” Vẻ mặt Nặc Á trở nên nghiêm trọng.

Sau đó mấy người nhìn thấy trong hình ảnh Tiểu Linh quay chụp có một loạt kiến trúc ẩn hiện.

Cách địa điểm xảy ra sự cố không ra, có một khu kiến trúc đã hoang tàn, nhìn bề ngoài như là một tòa Thần miếu cổ xưa.

“Tích tích tích... Cảnh báo, cảnh báo, hệ thống đã bị quấy nhiễu...”

Đột nhiên, Tiểu Linh phát tới từng đợt tiếng cảnh báo, bị một lực lượng không rõ quấy nhiễu, ảnh hưởng, hình ảnh bắt đầu chập chờn.

“Tiểu Linh, mau trở lại...” Mộc Phàm lập tức hạ lệnh.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, hình chiếu tối sầm, đã gián đoạn.

Chương 162: Phế tích Thần miếu phế tích

--

“Phiền toái.”

Vẻ mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng.

Tiểu Linh mất kết nối, làm hắn không biết nên làm sao.

“Hệ thống, đây là chuyện gì?” Hắn không thể không hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Còn phải hỏi, chính là chết máy.”

“...” Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, mắng to: “Lúc trước không phải ngươi đã nói sau khi cải tạo sẽ không bị bất kỳ điều gì ảnh hưởng sao?”

“Hiện tại ngươi nói cái gì, thứ hố người, trả tiền đây.” Mộc Phàm có chút bực bội.

Lại nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, vừa rồi nó bị một lực lượng cường đại công kích mới dẫn tới gián đoạn, không phải là từ trường hay thứ gì khác quấy nhiễu.”

“Không chịu quấy nhiễu, không có nghĩa là không chịu công kích, nếu muốn nó không chịu công kích tổn thương, ký chủ cần nạp một ngàn viên tinh cầu là có thể làm được.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu.

Một ngàn viên tinh cầu?

“Hệ thống, tinh cầu cũng có thể dùng để nạp?” Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, đương nhiên tinh cầu có thể dùng để nạp, chỉ cần ký chủ có thể hái trăng hái sao, cầm tinh cầu trong tay là có thể nạp.”

“....”

Hái trăng hái sao, sao ngươi không nói lên trời luôn, lão tử tức giận cho ngươi nạp một trăm vạn tấn phân ăn cho no.

“Ký chủ, phân không có giá trị, không thể nạp phí.” Hệ thống nhẹ nhàng giải thích.

Mộc Phàm trợn mắt, mắng: “Có thể dùng trồng rau, làm phân bón, sao không có giá trị?”

Hệ thống không đáp lời, giống như lười cãi cọ với hắn.

Mộc Phàm bất đắc dĩ, cười khổ.

“Mộc Phàm, hiện tại làm sao bây giờ?” Nặc Á hỏi.

Cả trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm cũng mất kết nối rồi, hiển nhiên bên trong rất nguy hiểm, một khi đặt chân vào, rất có thể các nàng cũng sẽ gặp nguy hiểm như trước đó.

Đám người Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu sôi nổi nhìn hắn, chờ đợi quyết định của hắn, ở đây thực lực của hắn cường đại nhất, có quyền lên tiếng nhất.

Hiện tại, trên cơ bản mấy người Nặc Á đã xem Mộc Phàm làm người dẫn đầu.

Đầu tiên, Mộc Phàm suy xét một hồi mới nói: “Cần phải đi vào, trí thông minh nhân tạo của ta còn ở bên trong.”

“Hơn nữa cũng cần tra xét rõ tình huống bên trong, ghi chép thông tin mang về.”

Hắn nói như thế, giọng điệu rất kiên định.

Nhưng Mộc Phàm lại nói thêm: “Các ngươi không thể đi vào, bên trong có nguy hiểm chưa rõ, thực lực các ngươi không đủ, một mình ta đi vào là được.”

“Được, chúng ta ở chỗ này chờ ngươi.”

Nặc Á suy tư một hồi, cuối cùng gật gật đầu đồng ý.

Hắn nói không sai, các nàng đi vào chính là trói buộc, còn không bằng mình Mộc Phàm đi vào, dù gặp nguy hiểm cũng có thể toàn thân lui ra.

“Các ngươi chờ ở chỗ này, nếu gặp nguy hiểm, trực tiếp chạy đến điểm truyền tống.”

Mộc Phàm nghiêm túc cảnh cáo, nhắc nhở các nàng, có nguy hiểm thì phải chạy trốn.

“Đã hiểu.”

“Yên tâm đi!”

“Mộc Phàm, ngươi cẩn thận.”

Đám Nặc Á, Thanh Trĩ sôi nổi gật đầu đáp ứng.

Mộc Phàm hít sâu một hơi, bước từng bước đi vào khu vực đỏ sậm phía trước.

Vừa tiến vào, hắn liền cảm giác được sự khác biệt rất rõ, sau khi tới cảnh giới Siêu phàm, ngưng tụ nguyên thần, cảm giác càng nhạy hơn.

Trong không khí xung quanh tràn ngập một lực lượng thần bí, quấy nhiễu tra xét, thậm chí ảnh hưởng tới cảm giác của Mộc Phàm.

Quả nhiên nơi này rất quỷ dị, tồn tại nguy hiểm.

Nhưng hắn không thể không đi vào, tập trung sức mạnh, cảnh giác cẩn thận từng bước đi vào trong đó.

“Nặc Á tỷ, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đi?”

Bên ngoài, hai người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ lo lắng nhìn bóng dáng Mộc Phàm.

Nặc Á chau mày, nói: “Hắn là không có việc gì, thực lực của hắn rất mạnh, sâu không lường được, ta hoài nghi hắn đã Siêu phàm.”

“Siêu phàm sao?” Mấy người giật mình.

Thanh Trĩ cũng có chút kinh hãi, hiển nhiên bị suy đoán này hù dọa, nhưng rất nhanh liền cảm thấy nên như vậy.

Thực lực của Mộc Phàm vẫn luôn là một điều bí ẩn, vốn tưởng rằng là tông sư, đại tông sư, nhưng xem ra căn bản không chỉ ở mức đó, có lẽ thật sự là cấp Siêu phàm.

Mấy người ở chỗ này vừa suy đoán, vừa lo lắng.

Còn Mộc Phàm thì từng bước thâm nhập, càng đi vào càng cảm giác không khí càng sền sệt, như đặc lại, có dao động không rõ, năng lượng quỷ dị.

Tư tư...

Lúc này, Mộc Phàm đã tới sát địa điểm xảy ra sự cố, ngoài thân thể xuất hiện từng tia điện nhỏ, năng lượng từ trường xung quanh ma sát với thân thể sinh ra tia điện.

Cảm giác này rất quỷ dị, khiến thân thể hắn có cảm giác tê tê.

“Thật quỷ dị.” Mộc Phàm càng cẩn thận hơn.

Quanh thân hắn được bao phủ bởi luyện khí, từng sợi đan xen tạo thành một tường khí trên bề mặt cơ thể, ngăn cách khỏi năng lượng từ trường quỷ dị xung quanh.

Rất nhanh đã tới địa điểm xảy ra sự cố.

Phía trước có mấy cái trí thông minh nhân tạo đã tổn hại, không còn hoạt động, cần mang về sửa chữa mới có thể khôi phục số liệu bên trong.

Mộc Phàm đi tới, nhặt lên từng cái, thu lại.

Hắn đi vài bước về phía trước, thấy ở xa xa có một khu kiến trúc.

Đầu tiên nhìn thấy một tòa Thần miếu hoang tàn đứng chót vót ở nơi đó, bốn phía có sương mù bao phủ, sương mù màu xám đen, cảm giác rất khủng bố.

Trên mặt đất không xa có một trí thông minh nhân tạo, đúng là Tiểu Linh, đã ngã xuống ở nơi đó, tắt máy.

Còn tốt, bên ngoài không bị hư hao, sau khi hệ thống cải tạo vẫn có chút tác dụng.

Mộc Phàm không nói hai lời đi tới nhặt lên, cẩn thận quan sát bốn phía.

Hắn xem xét tình trạng của trí thông minh nhân tạo, đúng là bị lực lượng không rõ công kích, hình như đã tê liệt.

“Hệ thống, nó có thể khôi phục sao?” Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ yên tâm, chỉ là bị tê liệt hệ thống, không tổn hại bao nhiêu, chữa trị một chút là tốt rồi.”

“Ta đây liền an tâm rồi, ngươi có thể chữa trị sao?” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng câu tiếp theo của hệ thống làm tim tạm ngừng đập, chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, chữa trị miễn phí, nhưng muốn không gặp phải loại tình huống này nữa, cần một trăm triệu tiến hành cường hóa toàn diện lần thứ hai, có thể ngăn cản lực lượng Nhập thánh trở lên công kích, không tổn hại.”

“Tiền tiền tiền, ngươi chỉ biết tiền.” Mộc Phàm thầm mắng, thu hồi trí thông minh nhân tạo.

Hắn không vội, tuy rằng rất bực bội, nhưng hệ thống nói rất đúng, hơn nữa bỏ ra tiền sẽ được kết quả tốt, không thiệt thòi.

“Hệ thống, rà quét tòa Thần miếu phía trước.”

Mộc Phàm nghiêm túc, để hệ thống hỗ trợ rà quét tình huống bên trong.

Tòa Thần miếu kia vô cùng quỷ dị, bên trong có thứ gì nguy hiểm, vì sao có thể trực tiếp tê liệt trí thông minh nhân tạo đã cường hóa đây?

“Đinh, phát hiện Năng lượng nguyên chưa biết, ký chủ phải lấy được nó.”

Đang nghĩ ngợi, hệ thống đột nhiên nhắc nhở, Mộc Phàm giật mình.

Trong Thần miếu cất giấu một thứ gọi là Năng lượng nguyên?

Hắn ngạc nhiên hỏi: “Là thứ gì, Năng lượng nguyên có lợi ích gì?”

“Ký chủ, tạm thời còn chưa biết là loại Năng lượng nguyên nào, nhưng bất kỳ loại Năng lượng nguyên nào đều vô cùng quý giá, rất có ích đối với ký chủ.”

“Nói cách khác, chỉ cần đạt được một cái Năng lượng nguyên, tương lai tu luyện đến trình độ nhất định có thể mượn Năng lượng nguyên không ngừng đột phá, tích lũy.”

Hệ thống nói đến đây dừng một chút, lại nói tiếp: “Đương nhiên, Năng lượng nguyên cũng là một loại vật phẩm nạp phí đặc thù, giá trị rất cao.”

“Tốt!”

Mộc Phàm đã hiểu, Năng lượng nguyên thưa thớt, quý giá, không chỉ có thể dùng để tu luyện, còn có thể coi như vật phẩm nạp phí.

“Nhưng ký chủ phải cẩn thận, Năng lượng nguyên trong thần miếu có năng lực công kích, một khi tới gần chắc chắn bị công kích.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở, khiến Mộc Phàm vừa nhấc chân bỗng dừng lại.

“Ngươi có thể nói hết một lần hay không?” Mộc Phàm có chút bực bội.

Hắn thầm mắng một tiếng, lúc này mới ngưng tụ toàn bộ lực lượng, chuẩn bị thật tốt, mới bước đi hướng về phía tòa Thần miếu hoang tàn kia.

Thần miếu kỳ lạ, có ẩn giấu nguy hiểm, nhưng vì phát tài, Mộc Phàm quyết định mạo hiểm một lần.

Chương 163: Năng lượng nguyên

-

Thần miếu hoang tàn, đổ nát thê lương, bốn phía có vô số mảnh vỡ rơi rớt.

Nơi này từng một thời hưng thịnh, huy hoàng, một nền văn minh dị vực được dựng dục ở nơi này.

Nhưng vì sao tan biến thì không cách nào biết, Mộc Phàm mặc kệ mấy chuyện này, chỉ để ý Năng lượng nguyên trong Thần miếu.

Theo lời hệ thống nói, nó rất quý giá, không những có thể dùng để tu luyện, còn dùng ở nhiều mặt khác.

Quan trọng nhất chính là có thể nạp phí, là vật phẩm nạp phí đặc thù.

Mộc Phàm đi từng bước tới gần Thần miếu đổ nát, luôn cảm giác nguy cơ quanh quẩn trong lòng.

Càng đi về phía trước càng cảm thấy áp lực, càng ngày càng mạnh, thậm chí khiến Mộc Phàm nổi da gà, lạnh sống lưng.

“Hệ thống, ngươi chắc chắn bên trong chỉ có một cái Năng lượng nguyên, không có sinh vật khác sao?”

Mộc Phàm không yên tâm, xem xét bản đồ vài lần, bên trên biểu hiện nơi này không có sinh vật khác.

Nhưng lại rất nguy hiểm, khiến Mộc Phàm cảm thấy không an toàn, không thể không dò hỏi hệ thống lần nữa.

Hệ thống nói: “Ký chủ yên tâm, bên trong chỉ có Năng lượng nguyên, có gì mà sợ hãi, thấy cái gì giết cái đó là được, dù tính là thần linh, chỉ cần ngươi có tiền, có thể thí thần a.”

Lời này làm lòng Mộc Phàm yên ổn, chính là đạo lý này, có tiền có thể tùy hứng, có tiền có thể muốn làm gì thì làm, chỉ cần tiền đúng

chỗ, thần cũng có thể giết cho ngươi xem.

“Hắc hắc...” Mộc Phàm cười nhạo một tiếng.

Vẻ mặt của hắn dần dần trở nên nghiêm túc, đi tới trước cửa Thần miếu, cửa đá nứt vỡ để lại vô số dấu vết loang lổ, dấu vết từng có chiến đấu.

Ở bên trên có những vết trảo sắc bén, thật lớn, trông hơi khủng bố, còn có một ít dấu vết bị chém, đã từng phát sinh một trận chiến lớn.

Mộc Phàm hít sâu một hơi, căng tường khí trực tiếp bước vào Thần miếu.

Ong!

Mới vừa bước vào, liền cảm giác nguy hiểm mãnh liệt tới gần.

Không chờ Mộc Phàm kịp phản ứng, thân thể như bị một viên sao băng va chạm, cả người từ bên trong bay ngược ra, trượt dài mấy chục mét bên ngoài mới dừng lại.

“Ui, đau quá a.”

Mộc Phàm đứng ở đó, hai chân cắm sâu vào mặt đất, kinh hãi nhìn cửa Thần miếu, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Vừa rồi đột nhiên bị một lực lượng nào đó công kích, khiến toàn thân hắn đau nhức, có luyện khí bàng bạc che kín toàn thân, hơn ncó thể cường lại, còn có tường khí nữa thế mà đụngánh đến cả người vô cùng đau nhức.

Có thể nghĩ một kích vừa rồi mãnh liệt cỡ nào, tường khí cũng không có biện pháp chống đỡ hết, có một phần lực lượng chấn đến thân thắn hể đau nhức.

Bùm bùm!

Trong cơ thể Mộc Phàm truyền đến từng đợt tiếng nổ, há mồm phun ra một ngụm trọc khí, cảm giác đau nhức biến mất.

Hắn mang vẻ mặt nghiêm trọng nhìn tòa Thần miếu kia, quả nhiên có nguy hiểm a.

Nếu không phải chuẩn bị tốt, có khả năng không chết cũng trọng thương vì một kích vừa rồi, thật s nguy hiểm.

“Vừa rồi rõ ràng là một bịlượng cường đại oanh kích ta.” Mộc Phàm suy nghĩ vấn đề này.

Hắn nhớ lại một màn vừa rồi, hiển nhiên là có năng lượng đặc thù công kích hắn, nhất định chính là Năng lượng nguyên mà hệ thống nói.

Xem ra, trong Thần miếu có cơ chế phòng ngự, Năng lượng nguyên cung cấp năng lượng cho cơ chế phòng ngự này.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm lại tiến lên lần nữa, đến gần Thần miếu.

Ln này không có tùy tiện tiến vào bên trong Thần miếu, mà là đi chung quanh Thần miếu một vòng, thấy không ít vách tường bị phá nhưng lại không vào được.

Hắn có phát hiện khác, bề mặt Thần miếu khắc hoạ trận văn thần bí, nhìn kỹ liền sẽ thấy được phù văn lưu động.

Như vậy liền hiểu chuyện gì rồi, Thần miếu có cấm chế.

“Thì ra là trận pháp cấm chế.” Mộc Phàm vuốt cằm suy tư.

Hai mắt hắn lập loè vô số ký hiệu, trận văn đan xen, hắn đang nhanh chóng phân tích, tìm hiểu loại trận văn cấm chế kỳ quái này.

Phải phá rớt cấm chế này mới có thể an toàn lấy được Năng lượng nguyên bên trong.

Lấy cảnh giới trận pháp đại sư hiện tại của Mộc Phàm, thế mà khi lĩnh ngộ phân tích lại cảm thấy rất tốn sức, dưới sự kinh hãi, hắn càng thêm tập trung quan sát, phân tích.

Cứ như vậy, Mộc Phàm đứng trước Thần miếu trước, rồi vờn quanh Thần miếu, đi vòng qua vòng lại, cả người si mê, đặt cả tâm

thần vào.

Thời gian trôi đi từng chút một, Mộc Phàm xem khoảng một canh giờ, bọn Nặc Á bên ngoài bắt đầu nóng lòng.

“Thì ra là thế!”

Sau khi qua một canh giờ, Mộc Phàm tỉnh lại, hai mắt sáng ngời nhìn trận văn trên bề mặt Thần miếu.

Rốt cuộc cũng hiểu cấm chế của Thần miếu, đã phân tích ra được, có thể thấy rõ trận văn, từng đường văn đan xen ngang dọc, tạo thành một cấm chế cường đại.

Cái cấm chế này có tính công kích, một khi có người tiến vào lập tức bị công kích.

Sau khi hiểu rõ, Mộc Phàm bắt đầu thử cởi bỏ cấm chế này, bài trừ trận văn, cởi bỏ từng đường từng đường.

Răng rắc!

Lại qua mười phút, đột nhiên có một tiếng giòn vang truyền đến.

Mộc Phàm bị bừng tỉnh, giương mắt nhìn lại, mặt tường đá phía trước thế mà nứt ra rồi, trận văn cấm chế bắt đầu đứt đoạn.

Đây là bị Mộc Phàm cởi bỏ, lộ ra lỗ hổng.

Kể từ đó, lực lượng công kích của cấm chế bị suy yếu, thậm chí bị tiêu trừ.

“Xong!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, hai mắt nóng rực nhìn Thần miếu trước mắt, cấm chế rất cường đại, nếu có thể lĩnh ngộ thấu triệt, nói không chừng còn có thể phục chế lại.

Cấm chế cường đại như thế, nếu hiểu được, đối với Mộc Phàm mà nói có rất nhiều chỗ tốt, càng gia tăng lĩnh ngộ về trận pháp.

Nhưng hiện tại không phải lúc tìm hiểu, Mộc Phàm muốn lấy Năng

lượng nguyên trong Thần miếu, sau đó lại chậm rãi tìm hiểu.

Vù!

Lại bước qua cửa Thần miếu lần nữa, lần này cấm chế hơi dao động một chút nhưng không có bị công kích.

Điều này làm cho Mộc Phàm yên tâm.

Bước vào trong Thần miếu, đập vào mắt là một đại điện yên tĩnh, trên vách tường bốn phía khắc hoạ vô số đồ án quỷ dị, vô số sinh vật dị vực.

Mộc Phàm nhìn cũng không hiểu, không nhìn ra đồ án biểu đạt điều gì, chỉ hiểu một vài chữ kỳ quái.

Bởi vì học Vũ trụ vạn tộc ngữ, Mộc Phàm có thể hiểu một ít chữ bên trên.

“Tinh thần, hiến tế, Hư không nhất tộc?”

Trên vách đá khắc một ít chữ, bích hoạ, đều tàn khuyết không được đầy đủ, chỉ có thể đoán ra một số chữ.

Hắn lắc đầu, xoay người nhìn về nơi cao nhất trong đại điện, có một quầng sáng đang lập loè.

“Năng lượng nguyên!”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, quầng sáng mông lung màu lam bao vây lấy một đồ vật hình lập phương.

Khối lập phương kia màu xanh thẳm, bề mặt có vô số ký hiệu kỳ quái, tản ra dao động năng lượng kinh người.

Mộc Phàm cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía, cảm giác một khi Năng lượng nguyên này phát nổ, chắc chắn hắn sẽ tan thành tro bụi, thậm chí đưa tới tai nạn diệt thế.

“Tê... Dao động năng lượng thật mãnh liệt!”

Mộc Phàm âm thầm hút một ngụm khí lạnh, trong lòng kinh hãi.

Khối lập phương màu lam trước mắt thế mà ẩn chứa năng lượng khổng lồ như thế, thật sự là không cách nào tưởng tượng được, một khi bùng nổ khủng bố cỡ nào?

“Hệ thống, đây là Năng lượng nguyên gì?” Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là Năng lượng nguyên đặc thù, bên trong chứa năng lượng tương đương với một phần tỷ năng lượng mặt trời.”

“Ít như vậy sao?” Mộc Phàm ngây ngẩn cả người.

Lại nghe hệ thống nói: “Ký chủ, ngươi cho rằng năng lượng mặt trời lượng có bao nhiêu, chỉ cần ký chủ có thể tăng hai hệ lên tới tầng một ngàn, ăn mặt trời như ăn cơm.”

“...” Mộc Phàm muốn câm nín, thầm mắng: “Mẹ ngươi, lại nói tới cái này...”

“Hệ thống, nói đi, thu nó như thế nào?”

Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống, cẩn thận thì tốt hơn.

Chỉ nghe hệ thống trả lời đơn giản: “Năng lượng nguyên có sức phá hoại rất lớn, một khi đụng vào ký chủ lập tức bị năng lượng bên trong nổ thành cặn bã, chỉ cần một trăm triệu là có thể phong ấn nó, trực tiếp thu vào không gian chứa đựng của hệ thống.”

Mộc Phàm yên lặng không nói gì, biết hệ thống lại muốn hố tiền.

Nhưng nhìn Năng lượng nguyên cường đại trước mắt, có thể bỏ qua sao?

“Ngươi liền nạp một trăm triệu cho ta, phong ấn nó.”

Mộc Phàm cắn răng, lại nạp một trăm triệu, Thánh tinh vốn còn trị giá bảy trăm triệu lại giảm mất một trăm triệu, nháy mắt nhỏ lại một chút.

“Đinh, nạp một trăm triệu, bắt đầu phong ấn...”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm nhận được một lực lượng thần bí trào ra, nháy mắt bao phủ khối lập phương chứa năng lượng kia.

Chương 164: Tàn hồn, luyện hóa

Ong!

Khối Năng lượng nguyên hình lập phương hơi chấn động, phát ra ánh sáng mãnh liệt, muốn chống cự phong ấn.

Chỉ tiếc, đối mặt với sức mạnh to lớn của hệ thống, nó không cách nào phản kháng, chỉ có thể ảm đạm từng chút một, bị hệ thống phong ấn.

“Đinh, phát hiện Thần niệm không rõ, có tiêu diệt hay không?”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở, dọa Mộc Phàm giật mình.

Thần niệm?

Mộc Phàm kinh ngạc, hỏi: “Hệ thống, đây là chuyện gì?”

“Ký chủ, phát hiện trong Năng lượng nguyên có một sợi ý niệm của thần linh, có tiêu diệt hay không.”

Hệ thống giải thích, thì ra là trong Năng lượng nguyên có ẩn giấu một sợi ý niệm của thần linh.

Hoặc là nói, bên trong cất giấu một sợi tàn hồn của thần linh.

“Thần linh nha.” Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng.

Hắn lập tức hỏi: “Hệ thống, tiêu diệt nó như thế nào?”

“Có ba phương án giải quyết, thứ nhất, trực tiếp giết chết, tiêu hao một trăm triệu, thứ hai, luyện hóa thành Thần hồn dịch, có thể dùng để tăng cường linh hồn, thứ ba, nô dịch nó, hóa thành Thần sủng của ký chủ.”

Hệ thống liên tiếp đưa ra ba phương án, khiến hai mắt Mộc Phàm sáng rực.

Phương án thứ nhất liền không nói, giết là xong, cái thứ hai không

tồi, luyện hóa thành Thần hồn dịch, có thể tăng cường linh hồn.

Phương án thứ ba thì trâu bò a, thế mà có thể nô dịch nó, đây chính là một tên thần linh, vậy mà có thể nô dịch làm Thần sủng sao?

Ực ực!

Mộc Phàm nuốt nuốt nước bọt, trong lòng hơi khó lựa chọn, nên chọn như thế nào đây?

Luyện hóa tăng cấp linh hồn hay là nô dịch làm Thần sủng, một Thần linh làm sủng vật, oai phong cỡ nào a?

Tuy rằng chỉ là một tàn hồ, nhưng ít ra vẫn thuộc về một thần linh.

“Hệ thống, đây là thần gì, nam hay nữ?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là một tên Hỏa thần, nam, đang ngủ say...”

“Luyện hóa!”

Hệ thống còn chưa dứt lời đã bị Mộc Phàm cắt ngang, dứt khoát quyết định luyện hóa nó.

Mộc Phàm cắt ngang làm hệ thống hết chỗ nói, nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh của ký chủ.

“Đinh, tiêu hao một trăm triệu, bắt đầu luyện hóa ý niệm của thần linh.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, Thánh tinh lại nhỏ thêm một chút, chỉ còn một nửa so với ban đầu, trị giá năm trăm triệu, sắp dùng hết rồi.

Ong!

Ngay sau đó, trong khối Năng lượng nguyên truyền đến một tiếng vù vù, tàn niệm kia thức tỉnh, bị nguy cơ làm bừng tỉnh.

“Ai quấy rầy ta ngủ say...”

Từ bên trong Năng lượng nguyên truyền đến một giọng nói uy nghiêm, nhưng còn chưa dứt lời liền hét thảm một tiếng.

“A.... Làm càn, dám...”

Tàn niệm phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo dần dần suy yếu, cuối cùng không còn động tĩnh, chớp mắt liền im ắng.

Mộc Phàm nhìn chằm chằm Năng lượng nguyên, khối vuông không ngừng chấn động, cuối cùng yên tĩnh.

“Ký chủ, đã luyện hóa xong, mới ký chủ hấp thu Thần hồn dịch!”

Hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm phấn chấn, âm thầm đáng tiếc không phải là một nữ thần, nếu vậy thì nô dịch làm Thần sủng rất tốt a.

Tên thần linh đáng thương, chỉ bởi vì là nam mà bị Mộc Phàm trực tiếp cho hệ thống luyện hóa, thật là cái đồ trọng nữ khinh nam.

“Thần hồn dịch, tăng cường linh hồn, không biết hấp thu Thần hồn dịch này xong, nguyên thần của ta có thể tăng lên tới cấp độ nào?”

Mộc Phàm liếm liếm môi, vẻ mặt hưng phấn nói.

Hắn nói xong liền thấy một dòng chất lỏng bay từ trong khối vuông ra, tụ lại trong lòng bàn tay hắn.

Đây là Thần hồn dịch.

Mộc Phàm nhìn chằm chằm Thần hồn dịch trước mắt, màu vàng rực rỡ, còn bốc lên một ngọn lửa hừng hực.

Một tên Hỏa thần lại bị xử lý như vậy, tàn hồn bị luyện thành Thần hồn dịch, còn luyện hóa luôn Thần hỏa.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm hưng phấn hỏi: “Hệ thống, có phải ta nuốt Thần hồn dịch sẽ đạt được Thần hỏa này không?”

“Đúng vậy ký chủ, trong cơ thể ngươi có Ngọn lửa vĩnh hằng, gần như miễn dịch tất cả ngọn lửa, đương nhiên Thần hỏa có uy lực

cường đại hơn, cho nên vẫn có thể tổn thương ký chủ."

"Nhưng đã bị bổn hệ thống luyện hóa, Thần hỏa vô hại, ký chủ có thể yên tâm luyện hóa hấp thu."

Lần này hệ thống ra sức như vậy, không có thu phí khác, thật sự khiến Mộc Phàm hơi bất ngờ, nhưng đây là chuyện tốt.

"Được, trước từ từ, nơi này không phải chỗ luyện hóa tốt."

Vốn Mộc Phàm muốn trực tiếp nuốt, nhưng nghĩ tới đây là thế giới dị vực, rời khỏi trước rồi lại tính tiếp, dù sao khu vực này vẫn còn nguy hiểm.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm thu hồi Thần hồn dịch vào trong không gian chứa đựng.

Sau đó hắn nhìn khối Năng lượng nguyên kia, xem các ký hiệu thần bí trên bề mặt, xem cũng không hiểu, rất huyền diệu khó lường.

Nhìn một hồi, Mộc Phàm trực tiếp duỗi tay nắm lấy, thu Năng lượng nguyên, hệ thống đã phong ấn nên không còn nguy hiểm nữa..

"Phù, xong rồi, lần này thu hoạch phong phú a."

Mộc Phàm cố nén sự hưng phấn, cảm giác lần này ra ngoài rất đúng dịp.

Được nhiều thứ tốt như vậy, thật sự là một chuyến đi không tệ.

Về sau phải đi dị vực nhiều hơn, hoàn thành một ít nhiệm vụ, nói không chừng có thể thu hoạch nhiều thứ không tưởng hơn.

Mộc Phàm dạo một vòng trong Thần miếu, không thấy đồ vật có giá trị, hắn chỉ có thể hậm hực rời Thần miếu đổ nát này.

Nơi này đã không còn thứ gì có giá trị.

Đi ra từ Thần miếu, Mộc Phàm nhìn chỗ sâu khu vực màu xám, nơi đó nguy hiểm lớn hơn, đồng dạng cũng tồn tại vô số cơ duyên, bảo

vật.

Chỉ tiếc hiện tại không phải thời điểm đi thăm dò, vẫn nên đưa đám Nặc Á các trở về an toàn, giao nhiệm vụ rồi lại tính tiếp.

Về sau có cơ hội lại đến thăm dò, hơn nữa Mộc Phàm cũng muốn quay về hấp thu luyện hóa Thần hồn dịch.

Một đường dọc theo đường đi vào, không bao lâu Mộc Phàm đã ra tới bên ngoài.

“Mộc Phàm!”

Ở bên ngoài, mấy người Nặc Á đang nóng ruột, mắt nhìn thấy liền sáng lên, mừng rỡ kêu một tiếng.

Thấy Mộc Phàm bình an đi ra, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đã thương lượng chuẩn bị tiến vào, hiện tại thấy Mộc Phàm đi ra liền nhẹ lòng.

“Ta không có việc gì.” Mộc Phàm an ủi câu.

Hắn nhìn khu vực u ám phía sau, lại nhìn cái khe lớn trên bầu trời như một con mắt thật to nhìn xuống bọn họ.

Mộc Phàm nói: “Ta đã điều tra xong tình huống bên trong, nơi này tồn tại từ trường không ổn định, có thể chặn bất kỳ tín hiệu nào.”

“Ta thu gom các trí thông minh nhân tạo rơi rụng ở đó, trở về nộp lên, báo cáo thông tin ghi chép về nơi này là có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Mộc Phàm nói làm mấy người Nặc Á cảm thấy cả người nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ này, có thể nói là nhiều biến đổi bất ngờ a.

Còn may, toàn thân trở ra.

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Mộc Phàm hơi gật đầu, vung tay lên, bốn phía xuất hiện từng

thanh phi kiếm, mấy người đứng trên phi kiếm bay về điểm truyền tống.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã không thấy bóng dáng mấy người Mộc Phàm.

“Nặc Á, lần sau các ngươi đi làm nhiệm vụ, phải chuẩn bị kỹ lưỡng, các đồ vật cần thiết, đan dược, thủ đoạn bảo mệnh đều phải đầy đủ hết mới có thể đi.”

Trên đường, Mộc Phàm bắt đầu giáo huấn mấy người.

Bốn người Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ xấu hổ cúi đầu, không có phản bác.

Mộc Phàm nhìn mấy nàng, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Các ngươi a, không chuẩn bị thỏa đáng liền dám tới đây, dị vực có vô số nguy hiểm.”

“Nhớ kỹ, chuyện lần này là chính là một bài học cùng cảnh cáo thiết thực nhất.”

Hắn nghiêm khắc cảnh cáo mấy người, quá ẩu, đi làm nhiệm vụ lại không chuẩn bị thủ đoạn bảo mệnh, sao có thể như vậy?

“Mộc Phàm, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở, chúng ta nhớ kỹ.”

Nặc Á thoải mái hào phóng cảm tạ, rất cảm kích Mộc Phàm.

Mộc Phàm ngự kiếm phi hành, rất nhanh đã mang mấy người tới điểm truyền tống.

“Rốt cuộc được trở về.”

Đứng ở trong điểm truyền tống, Lý Diệu Diệu rất hưng phấn.

Mộc Phàm mở truyền tống trận, ánh sáng bao phủ mấy người.

Ngay sau đó mấy người Mộc Phàm, Nặc Á, Thanh Trĩ toàn bộ theo ánh sáng truyền tống cùng nhau biến mất khỏi chỗ này.

Vù!

Trong khoảnh khắc bọn họ rời khỏi, một bóng dáng mờ ảo lặng yên hiện lên, đi tới nơi này, đứng ở giữa không trung nhìn truyền tống trận phía dưới.

“Ngoại vực, nhân loại?”

Bóng dáng này lẩm bẩm vài chữ, một đôi mắt màu lam lộ ra vẻ lạnh lẽo, lạnh nhạt.

Oanh!

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay đè xuống, truyền tống trận phía dưới nổ nứt, hóa thành bột phấn.

Chương 165: Hệ thống hố người

Học viện Thanh Bắc, nơi trung tâm truyền tống, ánh sáng lập loè.

Vù!

Bên trong hiện lên vài bóng người, cầm đầu đúng là Mộc Phàm.

“Rốt cuộc đã trở lại.”

Tiết Tiểu Lỵ vừa ra tới liền nhịn không được hoan hô, vẻ mặt hưng phấn, sung sướng.

Rốt cuộc sống sót trở về, còn hoàn thành nhiệm vụ, chuyến đi lần này xem như kết thúc viên mãn.

Những người khác cũng rất hưng phấn.

“Nặc Á tỷ, chúng ta đã sống sót trở về.” Lý Diệu Diệu còn kích động ôm Nặc Á.

Nặc Á không nhịn được bật cười nói: “Đúng vậy, sống sót trở vệ.”

Thanh Trĩ không rên một tiếng, nhìn Mộc Phàm, hơi hơi gật đầu, xem như cảm tạ ân cứu mạng trong chuyến đi này.

Đương nhiên, nàng ít nói sẽ không biểu đạt gì nhiều, nhưng sẽ khắc ghi trong lòng.

“Mộc Phàm, lần này phải đa tạ ngươi.”

Nặc Á nhìn hắn, nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

“Đúng vậy, Mộc Phàm, cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta.”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ sôi nổi nói lời cảm tạ.

“Các ngươi đã cảm tạ rất nhiều lần rồi.” Mộc Phàm cười khổ lắc đầu.

Mấy cô nàng này một đường đã cảm tạ rất nhiều, nói nhiều đến bít

lỗ tai, không thể cảm tạ bằng chút gì đó có ý nghĩa thực tế sao?

Như đưa chút tiền, ta không ngại nhiều đâu?

“Đúng rồi, đây là hai ngàn vạn, chuyển cho ngươi.”

Nặc Á nhớ tới cái gì đó, lập tức chuyển hai ngàn vạn Mộc Phàm, là phí cải tạo trí thông minh nhân tạo cá nhân.

“Ta!”

“Còn có ta.”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ cũng sôi nổi chuyển tiền, Mộc Phàm thấy mà hai mắt tỏa ánh sáng.

Thanh Trĩ cũng không rên một tiếng chuyển tới hai ngàn vạn.

“Thật sự là một đám tiểu phú bà a.” Mộc Phàm nói thầm.

“Thẻ vàng ngân ngàng tu chân nhận thêm: Tám ngàn vạn.”

Tiếng nhắc nhở từ di động truyền đến, trong thẻ của Mộc Phàm có thêm một số tiền, xem như đền bù một phần tổn thất của chuyến này.

“Được, các ngươi về nghỉ ngơi trước, mấy ngày gần đây không cần đi làm nhiệm vụ, khôi phục thật tốt, ta cải tạo xong sẽ báo cho các ngươi.”

Mộc Phàm thu tiền, trực tiếp cáo từ.

“Mộc Phàm, có rảnh tới không gian của ta ngồi chơi, ta mời ngươi uống trà.”

Nặc Á cười gật đầu, nói một câu làm đám Lý Diệu Diệu kinh ngạc.

Mời Mộc Phàm không gian tư nhân, đây chính là chuyện hiếm lạ a, nàng chưa bao giờ mời nam sinh, chưa từng có một ai.

Nhìn ánh mắt kỳ quái của Lý Diệu Diệu cùng Tiết Tiểu Lỵ, mặt Nặc Á hơi đỏ lên.

“Ta đi về trước.”

Nặc Á nói xong, mở cửa truyền tống bước vào, biến mất trước mắt mọi người.

Để lại mấy người nhìn nhau, Thanh Trĩ nhìn bóng Mộc Phàm một cái, sau đó cũng xoay người rời đi.

Hai người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ nhìn nhau mờ mịt, nhìn bóng dáng Mộc Phàm đi xa mà phát ngốc, trong lúc nhất thời hồi tưởng một vấn đề.

Có phải Nặc Á thích Mộc Phàm hay không?

“Xong đời, Khải học trưởng không còn đất diễn.” Lý Diệu Diệu lẩm bẩm.

Tiết Tiểu Lỵ đồng cảm như bản thân mình cũng bị, gật đầu: “Đúng vậy, Mộc Phàm quá ưu tú, lúc trước còn không cảm thấy, hiện tại đột nhiên phát hiện hắn sâu không lường được, thậm chí có khả năng không phân cao thấp với Khải học trưởng.”

“Đi thôi, chuyện này không liên quan đến những cái bánh nhỏ như chúng ta.”

Lý Diệu Diệu cười hì hì lôi kéo nàng đi.

.....

Bên kia, Mộc Phàm trực tiếp về không gian của mình.

“Về đến nhà.”

Mộc Phàm cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng hẳn, tâm thần hoàn toàn buông.

Lúc trước một đường căng thẳng, về tới rồi rốt cuộc yên tâm.

“Đám tiểu gia hỏa còn ngủ sao?”

Nhìn tiểu hỏa mãng quấn trên cánh tay trái, cầu bông nhỏ thì nằm ngủ khò khò trên vai phải, Mộc Phàm câm nín.

Hắn nhìn cầu bông nhỏ, nói thầm nói: “Vẫn nên nhanh tiễn ngươi đi, nuôi không nổi nha.”

Như nghe được lời này, hai lỗ tai của nó run rẩy, mở một đôi mắt như bảo thạch, ngập nước nhìn Mộc Phàm, nhu nhược đáng thương.

“Đừng ra vẻ đáng thương, ngươi không phải của ta.” Mộc Phàm nói xong vứt nó trên mặt đất, mặc kệ nó kháng nghị như thế nào cũng không có hiệu quả.

Còn tiểu hoả mãng, hắn thả nó trở lại hồ dung nham nhỏ, tiếp tục ngủ say, thật là vật nhỏ lười biếng mà.

"Không đủ tài liệu, ta nên luyện chế một đống phòng ở lơ lửng sao ?”

Mộc Phàm chống cằm suy tư, ánh mắt nhìn gốc cây băng lơ lửng trên không, trong lòng suy nghĩ có nên luyện chế một đám kiến trúc lơ lửng?

Như vậy chẳng phải là rất nở mày nở mặt nha?

Nghĩ đến đây, Mộc Phàm đã quyết định, luyện chế phòng ốc lơ lửng.

Nhưng muốn luyện chế nhà lơ lửng cần có tài liệu có thể lơ lửng mới được a.

“Thôi, trước bỏ qua một bên.”

Mộc Phàm lắc đầu, ngồi dưới đất, bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Thu hoạch lớn nhất đương nhiên là Năng lượng nguyên, tuyệt đối là vật báu vô giá.

Căn cứ theo lời hệ thống thì nó ẩn chứa năng lượng tương đối khủng bố.

“Hệ thống, hấp thu sạch năng lượng trong thứ này có thể để ta tăng trưởng đến cấp độ nào?”

Mộc Phàm tò mò dò hỏi một câu.

“Căn cứ theo tính toán, ký chủ hấp thu hết khối Năng lượng nguyên, chuyển hoá trăm phần trăm, có thể tăng lên tới Siêu thể cực hạn.”

“Nói trắng ra là ký chủ có thể tăng Luyện thể thuật, Luyện khí thuật lên tới tầng năm trăm, tương đương với cảnh giới Siêu thể ở thế giới này, đạn hạt nhân hình người, hơn nữa là nháy mắt hạ gục cùng cảnh giới.”

Nghe thế, hai mắt Mộc Phàm toả sáng.

Cường giả cấp Siêu thể, được gọi là đạn hạt nhân hình người.

Khối Năng lượng nguyên nho nhỏ thế mà có thể giúp hắn tăng lên tới tình trạng như vậy, thật là không thể tưởng tượng.

Nhưng câu tiếp theo của hệ thống làm hắn câm lặng: “Căn cứ tình trạng hiện tại của ký chủ, muốn hoàn toàn hấp thu Năng lượng nguyên cần tốn thời gian mười năm.”

Mộc Phàm nghe xong lạnh lòng, mười năm sao? ??

“Quá lâu, có thể nhanh hơn hay không?” Mộc Phàm có chút không hài lòng.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Đương nhiên là có cách nhanh hơn, ký chủ chỉ cần nạp mười tỷ là có thể hoàn mỹ hấp thu trăm phần trăm Năng lượng nguyên, đột phá trở thành đạn hạt nhân hình người.”

“...”

Mộc Phàm không còn lời gì để nói, hệ thống nói tương đương như không nói, hiện tại đào đâu ra mười tỷ cho ngươi a, hệ thống quỷ quái, luôn hố tiền.

Hắn có chút bực bội nói: “Hệ thống, có phải chuyên môn hố tiền, đòi tiền, không có tiền ngươi sẽ chết a.”

“Đúng vậy, ký chủ, không có tiền, hệ thống sẽ về linh lần nữa.” Hệ

thống trả lời ngoài dự đoán.

Mộc Phàm ngây người, còn có chuyện này, không nạp tiền, ngươi liền sẽ về linh?

Ta ít đọc sách, ngươi đừng gạt ta.

“Đương nhiên, ký chủ có thể phân ra nhiều lần hấp thu, một lần chỉ hấp thu một bộ phận, chẳng hạn như phân một nghìn lần, một lần hao phí một trăm triệu.”

Hệ thống giải thích tiếp làm lòng Mộc Phàm đã lạnh trở nên nóng bỏng.

Có thể phân ra nhiều lần, như vậy liền dễ làm.

“Trên người ta còn có hơn năm trăm triệu, có thể hấp thu năm lần, có thể tăng lên bao nhiêu?”

Mộc Phàm rất chờ mong, hỏi.

“Năm lần hấp thu, có thể hấp thu năm phần ngàn năng lượng, tăng Luyện thể thuật, Luyện khí thuật đến tầng hai trăm năm mươi, về sau càng tiêu hao nhiều hơn.”

Giải thích rõ ràng, Mộc Phàm nghe mà động tâm.

Nhưng nhanh đè nén xúc động, vẫn giữ để dùng khi khẩn cấp, miễn cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, như gặp phải pho tượng Tà thần trước đó, nếu không có tiền liền thảm rồi.

“Trước để lại, chờ đầy đủ tiền rồi hấp thu.” Mộc Phàm quyết định như vậy.

Làm chuyện gì đều phải chừa một đường.

Nghĩ thông suốt lúc, Mộc Phàm thu hồi Năng lượng nguyên, tự mình hấp thu cần mười năm mới có thể hoàn thành, hơn nữa là phải không ngủ không nghỉ.

“Đúng rồi hệ thống, Năng lượng nguyên này trị giá bao nhiêu?”

Mộc Phàm nghĩ đến vấn đề này, mở miệng liền hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Năng lượng nguyên, trị giá hai tỷ, có nạp phí hay không.”

“Hai tỷ? Ngươi lừa quỷ hả?”

Mộc Phàm la lên, vẻ mặt không tin.

Không nạp, kiên quyết không nạp phí, đánh chết cũng không nạp phí.

“Hệ thống, ta hoài nghi ngươi đang hố ta, muốn hố tiền của ta, không có cửa đâu.”

Mộc Phàm bất mãn hừ một tiếng, cất kỹ Năng lượng nguyên, chờ có tiền hấp thu đột phá, chỉ trị giá hai tỷ nạp phí, chỉ hai tỷ liền muốn lừa ta.

“Giúp đám Nặc Á cải tạo trí thông minh nhân tạo trước.”

Mộc Phàm lấy trí thông minh nhân tạo của bốn người ra, để hệ thống hỗ trợ cải tạo một chút, thuận tiện cải tạo lại trí thông minh nhân tạo của mình luôn.

“Hệ thống, bắt đầu cải tạo thăng cấp cho chúng nó.”

Mộc Phàm ra lệnh, liền thấy một luồng sáng bao phủ mấy cái trí thông minh nhân tạo, hệ thống bắt đầu cải tạo thăng cấp.

Chương 166: Thần hồn dịch

“Đinh, cải tạo xong!”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, liền thấy phía trước có bốn quả cầu kim loại trôi nổi lơ lửng.

Đúng là trí thông minh nhân tạo của đám Nặc Á, Thanh Trĩ, đã được hệ thống cải tạo.

Đương nhiên, cải tạo mỗi cái chỉ tốn mười vạn, cũng không có tiến hành cải tạo toàn diện, chỉ cải tạo khả năng chịu được hoàn cảnh ác liệt.

Chỉ là đề cao các phương diện bên ngoài như phòng cháy, không thấm nước,..., hạch tâm không thay đổi một chút nào hết.

“Xong, tốn bốn mươi vạn, kiếm lời hơn bảy ngàn chín trăm vạn, lợi nhuận kếch xù a.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn bốn quả cầu kim loại, cải tạo một cái hai ngàn vạn, quá lời.

Hắn nghĩ xem có nên quảng cáo tiếp nhận nhiều hơn hay không?

Nhưng chỉ là nghĩ mà thôi, ngay sau đó, Mộc Phàm lấy trí thông minh nhân tạo của mình ra.

“Hệ thống, chữa trị toàn diện, thăng cấp.”

Mộc Phàm dứt khoát để hệ thống thăng cấp Tiểu Linh lần nữa.

“Thăng cấp cần năm ngàn vạn, bắt đầu thăng cấp.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, Mộc Phàm chưa kịp đau lòng, liền thấy Tiểu Linh bị một luồng sáng bao phủ, bên ngoài bắt đầu tan rã, hóa thành vô số hạt nhỏ vờn quanh một đống số liệu.

Đó chính là cấu tạo của Tiểu Linh, như được tạo thành từ vô số số liệu, đang tiến hành thăng cấp cải tạo lần hai.

Lần này tốn nhiều tiền hơn so với lần trước, tất nhiên hiệu quả sẽ tốt hơn, sau khi cải tạo thăng cấp sẽ trở nên càng thêm hoàn mỹ, cường đại.

Lại bốc hơi năm ngàn vạn, tiền trong thẻ cộng với viên Thánh tinh kia chỉ có hơn năm ngàn vạn, chuẩn bị nghèo nữa rồi.

Đinh!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một âm thanh trong trẻo truyền đến, tinh thần Mộc Phàm chấn động, giương mắt nhìn lại.

Chỉ thấy một đám số liệu trước mắt bỗng nhiên lập loè, đan xen, trọng tổ, bắt đầu diễn biến.

Trí thông minh nhân tạo đang trọng tổ, thăng cấp, cả bên ngoài lẫn bên trong.

Dưới tác động của hệ thống, trí thông minh nhân tạo dần dần hoàn thành cải tạo, biến thành một quả cầu kim loại hoàn mỹ.

Tiếng ca ca ca truyền đến, quả cầu kim loại giải thể, hóa thành một người nho nhỏ, khoảng ba tấc, sau lưng có một đôi cánh kim loại, nhẹ nhàng chuyển động, lơ lửng ở giữa không trung.

Nàng như một tiểu tinh linh vừa mới tỉnh ngủ, một đôi mắt mông lung mở ra, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mộc Phàm liền trợn tròn.

“Chủ nhân, Tiểu Linh phục vụ ngài.”

Khoảnh khắc thấy Mộc Phàm, Tiểu Linh nhân tính hóa mỉm cười, giọng nói trong trẻo làm người nghe dễ chịu.

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn nàng, trong lòng có vô số dấu chấm hỏi, sao lần thứ hai cải tạo lại biến thành một người máy nhỏ?

“Hệ thống, chuyện gì đây?” Mộc Phàm dò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, sau khi thăng cấp lần hai, nó có thể tùy ý biến đổi hình thái, đương nhiên trước mắt chỉ có hai hình thái, một là hình cầu, hai là người máy, chỉ cần ký chủ tốn một tỷ tiến hành thăng cấp lần thứ ba, nó là có thể thiên biến

vạn hóa.”

“....” Mộc Phàm yên lặng không nói gì, nhìn người máy nho nhỏ trước mắt.

Sau khi thăng cấp lần hai, Tiểu Linh có thể biến thành một người máy nhỏ, như một tiểu tinh linh bay bay giữa không trung.

Nó vui sướng bay múa, quay chung quanh Mộc Phàm, vòng qua vòng lại.

“Chủ nhân, thật kỳ quái nga, ta ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì có thể biến thành cái dạng này.”

Tiểu Linh làm vẻ mặt ngây ngốc đáng yêu, tò mò chớp chớp mắt, vô cùng kinh ngạc về sự biến hoá của mình, hiển nhiên ý thức của trí thông minh nhân tạo này đã trở nên càng cao cấp hơn.

Nếu không phải đã biết nó, Mộc Phàm có khả năng cho rằng nó chính là một sinh linh, không thể không cảm thán khả năng của hệ thống.

“Tiền nào của nấy a.” Mộc Phàm xem một lúc nghẹn ra một câu.

Hắn đánh giá Tiểu Linh, nói: “Tốt rồi, ngươi đi chơi đi, ta có việc cần làm.”

“Vâng, chủ nhân.”

Tiểu Linh vui sướng đáp lời, lập tức vung đôi cánh kim loại cánh bay lên cây băng giữa không trung chơi đùa.

Mộc Phàm nhìn mà hài lòng, lúc này mới thu hồi tầm mắt lấy ra đồ vật khác.

Thần hồn dịch!

Không sai, đây là Thần hồn dịch luyện hoá từ tàn hồn thần linh khi ở trong Thần miếu.

Thứ này làm Mộc Phàm nghĩ tới tàn hồn trong cơ thể Mộc Hiên, có phải là thần linh hay không, có nên bắt lấy luyện thành Thần hồn

dịch hay không đây?

“Hệ thống, hấp thu Thần hồn dịch này thế nào?” Mộc Phàm cẩn thận hỏi hệ thống.

Nghe hệ thống nói: “Ký chủ, Thần hồn dịch đã bị luyện hóa, không còn nguy hại, trực tiếp nuốt là được.”

Nó lại nói thêm: “Đương nhiên, nếu ký chủ nguyện ý nạp một ngàn vạn, để bổn hệ thống giúp ngươi đúng bước đúng chỗ thì càng tốt hơn.”

“Cút xéo.” Mộc Phàm thầm mắng một câu.

Hắn nhìn Thần hồn dịch trên tay, không nói hai lời há mồm trực tiếp nuốt vào bụng, có thể tự mình hấp thu còn tốn tiền làm gì?

Thần hồn dịch bị ực ực nuốt vào bụng.

Oanh!

Mới vừa vào cơ thể, Thần hồn dịch liền bùng nổ, hóa thành một lực lượng bàng bạc, tựa như một gió lốc tiến vào thức hải.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, không kịp suy nghĩ liền cảm giác đại não nổ vang, ý thức trở nên mơ hồ, lập tức bị băng lượng bàng bạc từ Thần hồn dịch rót vào.

Nguyên thần chấn động, phát sáng mãnh liệt, đang điên cuồng cắn nuốt hấp thu năng lượng từ Thần hồn dịch.

Đây chính là lực lượng từ tàn hồn thần linh a, nguyên thần Mộc Phàm căng như sắp nổ.

Chỉ trong nháy mắt, nguyên thần Mộc Phàm lớn gấp mười lần, thậm chí còn đang to nữa, như không thể tiêu hóa luồng năng lượng bàng bạc này.

Lực lượng của thần linh mạnh đến mức nào thì Mộc Phàm không rõ lắm, nhưng từ Thần hồn dịch này mà xem xét, có lẽ cường đại đến mức khiến người ta sợ hãi, tuyệt vọng.

Ong!

Nguyên thần của Mộc Phàm không ngừng nở to ra, tản ra từng tia sáng vàng kim, toàn bộ nhuộm màu vàng kim nhàn nhạt.

Nguyên thần tiếp tục nở to ra nhưng bị Mộc Phàm áp chế, không ngừng áp súc, nở to ra lại bị nén lại.

Cứ như vậy, nguyên thần nở rồi co, không ngừng được cô đọng, ngưng thực thể, hơi thở càng ngày càng cường đại, bao phủ bởi những tia sét màu đen.

Những tia sét này vờn quanh nguyên thần phát ra tiếng xẹt xẹt đáng sợ.

Nguyên thần vốn có chút hư ảo lập tức liền trở nên chân thực, tựa như thân thể thực sự, tản ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Ý thức của Mộc Phàm đang đắm chìm trong một đại dương vàng kim cuồn cuộn mênh mông, không ngừng du đãng, trôi nổi, không cách nào thanh tỉnh.

Hắn cảm giác mình như hóa thành Hỏa thần, đốt núi nấu biển, hủy thiên diệt địa, nhìn xuống phàm trần.

Phừng!

Ngay sau đó, thân thể Mộc Phàm đột nhiên toát ra một ngọn lửa, Ngọn lửa vĩnh hằng đen nhánh đột nhiên sôi trào, bốc cháy hừng hực.

Ngay sau đó trong thân thể lại toát ra ngọn lửa thứ hai, một ngọn lửa vàng kim, tản ra thần uy nhàn nhạt, mang theo uy nghiêm vô thượng.

Ngọn lửa này vốn là thần hoả của tàn hồn thần linh kia, được hệ thống giữ lại sau khi luyện hóa.

Hiện tại, hai ngọn lửa trong cơ thể Mộc Phàm bắt đầu va chạm, Ngọn lửa vĩnh hằng triển khai phản kích, không ngừng cắn nuốt thần hỏa màu vàng kim.

Rầm rầm...

Hai bên va chạm, đánh nhau kịch liệt, từ trong cơ thể đánh ra bên ngoài thân thể, không ngừng va chạm dung hợp lẫn nhau.

Ngọn lửa vĩnh hằng cường đại nhưng cũng không bằng thần hỏa.

Chẳng qua thần hỏa đã bị hệ thống luyện hóa, không còn nguy hiểm, cho nên chung quy vẫn bị Ngọn lửa vĩnh hằng cắn nuốt từng chút.

Dần dần thần hỏa không địch lại, bị Ngọn lửa vĩnh hằng cắn nuốt gần hết, hoàn toàn hóa thành một bộ phận của nó.

Ầm vang, thân thể Mộc Phàm bộc phát một ngọn lửa kinh khủng, lửa đen hừng hực sôi trào, quét qua phạm vi mấy chục mét.

Trong ngọn lửa màu đen trộn lẫn một chút ánh sáng vàng kim, nhiệt độ, lực sát thương trở nên đáng sợ hơn.

Lúc này, giữa hai chân mày Mộc Phàm có tia sáng vàng kim bay ra, hóa thành một nguyên thần cao ba tấc lơ lửng giữa không trung.

Nguyên thần Mộc Phàm hoàn thành tiến hóa, trải qua một lần lột xác.

“Nuốt!”

Chỉ thấy nguyên thần Mộc Phàm bỗng nhiên trợn mắt, quát một tiếng, há mồm hút, ngọn lửa sôi trào tiến vào trong miệng.

Đảo mắt, ngọn lửa chung quanh bị nuốt sạch sẽ.

Chương 167: Bảo vật Truyền kỳ

“Nguyên thần ngự kiếm!”

Một tiếng quát lạnh, liền thấy kiếm quang lấp lánh đầy trời, từng đạo kiếm quang vờn quanh nguyên thần Mộc Phàm.

Ước chừng một ngàn đạo kiếm quang bay múa, cảnh tượng đồ sộ, chấn động lòng người

Hô hô hô...

Mộc Phàm thao túng một ngàn đạo kiếm quang bay múa xoay quanh, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Đây không phải là phi kiếm luyện khí, mà là linh hồn lực ngưng tụ thành kiếm quang, thuộc về kiếm ý.

Đừng xem thường loại kiếm quang này, đây chính là biểu hiện của nguyên thần cường đại, ẩn chứa lực sát thương khủng bố nhằm vào linh hồn.

Lấy cường độ linh hồn của Mộc Phàm hiện giờ có thể ngưng tụ ra một ngàn nguyên thần kiếm quang, như vạn kiếm tề phi, cắt cổ hết thảy địch nhân.

“Cảm giác thật kỳ diệu.” Nguyên thần Mộc Phàm lẩm bẩm.

Hắn kinh ngạc cảm thán vì sự biến hoá của nguyên thần, so với lúc trước càng cường đại hơn, càng khủng bố hơn, có thể ngưng tụ ra một ngàn đạo nguyên thần kiếm quang trực tiếp giết địch.

Hấp thu Thần hồn dịch, nguyên thần của Mộc Phàm có sự lột xác cùng trưởng thành kinh người, tương lai không cần lại lo lắng về cường độ linh hồn.

Càng không cần lo lắng về chuyện gia tăng cảnh giới, có thể nói là một hòn đá trúng mấy con chim, xứng đáng.

Hưu!

Mộc Phàm vừa động ý niệm, nguyên thần liền hóa thành một tàn ảnh, được kiếm quang bao phủ không ngừng gào thét trong không gian tư nhân, hóa thành mưa kiếm quét qua bốn phía.

Cảm giác quá tuyệt vời, giống như khống chế hết thảy làm người ta trầm mê.

Nhưng Mộc Phàm vẫn duy trì sự thanh tỉnh, hắn không cho rằng mình vô địch, trên đời này không có cái gọi là vô địch.

Chỉ là ngươi còn chưa gặp được đối thủ càng cường đại hơn mà thôi, cho nên hắn nhận thức rõ vị trí của mình.

Chơi đùa một hồi, quen thuộc sự biến hoá sau khi nguyên thần đột phá thăng cấp, nguyên thần Mộc Phàm cuốn vô số kiếm quang hoá thành tia sáng bay vào thức hải, biến mất không thấy.

Ngay sau đó, Mộc Phàm trợn mắt, hai đạo kiếm quang sắc bén xé rách không khí.

“Kế tiếp, chỉ cần ta không ngừng thăng cấp Luyện thể thuật cùng Luyện khí thuật là có thể không ngừng gia tăng thực lực của mình, không cần băn khoăn về chuyện cảnh giới.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu đứng lên, toàn thân tản ra một hơi thở cường đại, tràn đầy tự tin.

“Đinh, cửa hàng thời gian đã đổi mới, mời ký chủ mau xem xét.”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên có tiếng hệ thống nhắc nhở, làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn mừng rỡ, lập tức mở giao diện hệ thống, quả nhiên thấy cửa hàng thời gian đã đổi mới.

Nhưng lần này không nhiều đồ vật, chỉ có ba món.

“Hệ thống, ngươi quá hố, đổi mới ra có ba món?” Mộc Phàm có chút bất mãn.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Ký chủ, đây đổi mới ngẫu nhiên, không có bất luận kỳ quy luật gì.”

“Được thôi, ngươi định đoạt hết.” Mộc Phàm trợn trắng mắt.

Hắn không nói nữa, cẩn thận xem xét ba món đồ trong cửa hàng thời gian.

“Thánh dược chữa thương: Giá một ngàn vạn tiền ảo, một viên.”

Món thứ nhất là một viên đan dược, Thánh dược chữa thương nhưng giá cả lại tới một ngàn vạn tiền ảo, thế này không hố người sao?

Nhưng nghĩ đến hiệu quả củ Thánh dược chữa thương, Mộc Phàm liền bình thường trở lại, mua.

Đồ vật thứ hai khiến cho Mộc Phàm ngoài ý muốn, thậm chí mừng rỡ.

“Thẻ Truyền kỳ: Thẻ thăng cấp Truyền kỳ, có thể tùy ý thăng cấp một môn võ học, pháp thuật đến lĩnh vực Truyền kỳ, trị giá năm trăm triệu tiền ảo.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, thế mà có một tấm thẻ Truyền kỳ, mặc kệ là võ học hay pháp thuật đều có thể trực tiếp thăng cấp đến lĩnh vực Truyền kỳ.

Tuy rằng giá cao tới năm trăm triệu tiền ảo nhưng vẫn đáng giá, ở bên ngoài căn bản không có khả năng gặp được, thậm chí cho ngươi mười tỷ cũng không mua được.

Thẻ thăng cấp Truyền kỳ a, bảo vật độc nhất vô nhị của hệ thống, bên ngoài sao mà có?

Nghĩ đến võ học Truyền kỳ mình tu luyện, uy lực kinh thế hãi tục, cả pho tượng hình chiuy Tà thần đều bị đánh nát, có thể thấy được đồ vật cấp Truyền kỳ mạnh đến mức nào.

“Mua!”

Mộc Phàm không nói hai lời trực tiếp mua, thẻ thăng cấp Truyền kỳ đại biểu cho tương lai lại có thể thăng cấp một môn võ học hoặc là pháp thuật đến Truyền kỳ.

Hắn mang theo một chút chờ mong nhìn về phía đồ vật thứ ba.

“Bảo vật Truyền kỳ: Liệt dương cung, giá năm trăm triệu tiền ảo.”

Mộc Phàm nhìn thứ này, hai mắt trừng to, hô hấp dồn dập.

Lại là một bảo vật Truyền kỳ, không nghĩ tới đồ vật lần này tuy ít nhưng chất lượng cực tốt a.

Hai vật phẩm truyền kỳ, một tấm thẻ Truyền kỳ, một vũ khí Truyền kỳ.

“Mua...” Mộc Phàm không chút do dự, mua.

“Đinh, không đủ tiền ảo, mời nạp phí.”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm xem xét mới phát hiện tiền ảo chỉ còn hơn hai trăm triệu, không đủ mua bảo vật Truyền kỳ Liệt dương cung.

“Nạp tiền, nạp ba trăm triệu.”

Mộc Phàm lấy Thánh tinh ra kêu hệ thống nạp phí, ba trăm triệu chuyển thành tiền ảo.

Chớp mắt, Thánh tinh co lại, chỉ còn chút xíu.

Nhưng Mộc Phàm không đau lòng một chút nào, chỉ cần có đủ thực lực, lo gì không kiếm được tiền?

“Nạp phí xong.” Hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm lập tức mua Liệt dương cung.

Ong!

Cung vừa vào tay, liền cảm giác một hơi thở nóng rực đập vào mặt, trên tay bốc lửa.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán vũ khí Truyền kỳ Liệt dương cung này, toàn thân đỏ như lửa, nhiệt độ cực cao.

Còn may là hắn có Ngọn lửa vĩnh hằng nên miễn dịch ngọn lửa

khác thiêu đốt, nắm ở trong tay cảm nhận được dao động năng lượng cực mạnh đến từ cung này.

Cung này có uy lực rất lớn.

Mộc Phàm rất muốn thử một lần, nhưng nhìn nhìn không gian của mình vẫn gạt bỏ suy nghĩ này, hủy diệt nơi này sẽ hối hận.

Hắn cẩn thận đánh giá Liệt dương cung, bề mặt lập loè từng ký hiệu thần bí.

“Vật do hệ thống xuất ra, chắc chắn thuộc về tinh phẩm.”

Mộc Phàm cực kỳ hài lòng, ngắm nhìn một chút liền bắt đầu luyện hóa.

Đây là một thủ đoạn cần thiết, bảo vật truyền kỳ có linh tính rất mạnh, không luyện hóa căn bản không cách nào sử dụng.

Cho nên chuyện đầu tiên Mộc Phàm cần phải làm là luyện hóa nó.

Còn may là mua từ cửa hàng hệ thống, luyện hóa không có một chút trắc trở, quá trình thuận lợi, in dấu ấn nguyên thần vào Liệt dương cung, hoàn thành luyện hóa.

Ong!

Trong nháy mắt sau khi luyện hóa, Liệt dương cung tản ra ánh sáng nóng rực, vô cùng mãnh liệt, làm người ta không thể mở mắt.

Rất nhanh, ánh sáng dần dần biến mất, Liệt dương cung khôi phục bình thường, ngọn lửa trên cung cũng biến mất, thân cung màu đỏ toả ra hơi thở kinh người.

“Không hổ là bảo vật truyền kỳ, có cơ hội ra bên ngoài dùng thử một lần.”

Mộc Phàm hưng phấn vuốt ve lưng cung, đắc ý thu hồi.

Lần này thu hoạch không tồi, có thể nói rất đáng giá..

Một tỷ tiền ảo, mua hai bảo vật truyền kỳ, chuyện tốt như vậy có

nơi nào có a.

“Hệ thống, lần này rất ra sức a, lần sau tiếp tục phát huy, tiền, không thành vấn đề.”

Mộc Phàm tùy tiện nói, tràn đầy tự tin.

“Là thời điểm nên đi ra ngoài.”

Nói xong, Mộc Phàm đứng dậy rời không gian cá nhân, không có mang theo tiểu hoả mãng cùng cầu bông nhỏ, một mình rời đi.

Vù!

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm rời khỏi không gian, đảo mắt xuất hiện ở quảng trường.

“Lão ca, thật trùng hợp nha.”

Mới ra tới liền nghe được một giọng nói quen truyền đến, Mộc Phàm quay lại liền thấy một người quen.

Chương 168: Dọa tàn hồn hỏng mất

“Mộc Hiên? Thật đúng là trùng hợp.”

Mộc Phàm nhìn người chào hỏi trước mắt, đúng là Mộc Hiên.

Thiếu gia thật sự của Mộc gia, nhi tử ruột của Mộc Hùng, nhìn thấy hắn trong lòng Mộc Phàm khó tránh khỏi thổn thức.

Mộc Hiên vẫn luôn cho rằng bản thân là con riêng, Mộc Phàm mới là người thừa kế thật sự của Mộc gia, nhưng hắn không biết Mộc Phàm chỉ là tu hú chiếm tổ mà thôi.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm cảm thấy cổ quái, nếu hắn biết chân tướng sẽ nghĩ như thế nào nha?

“Lão ca, ngươi mới làm nhiệm vụ trở về sao?”

Mộc Hiên tươi cười đi tới, phong thái tự tin.

Một màn này làm trong lòng Mộc Phàm cảm thấy thật sự cổ quái, có phải tên này được cơ duyên gì hay không, thực lực đột phá không ít a, thế mà đã bước vào tông sư.

Mộc Phàm liếc mắt một cái liền nhìn thấy cương khí trong cơ thể hắn, trải rộng toàn thân, trách không được tự tin như vậy.

Chẳng lẽ tên này cho rằng đột phá tông sư là có thể so với mình?

“Lão đệ, xem ngươi mặt mày hồng hào, có phải gặp được chuyện gì tốt hay không?”

Mộc Phàm tiến lên khoác vai hắn, như rất hòa hợp, người ngoài thấy còn tưởng rằng hai huynh đệ tình cảm sâu đậm đây.

Mộc Hiên cứng đờ, biểu tình đều trở nên xấu hổ, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mộc Phàm vừa khoác vai, cả người hắn như bị giam cầm, không thể nhúc nhích, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Hắn kinh hoảng, trong lòng muốn rít gào, chính mình là tông sư a, vì cái gì cảm giác ở trước mặt Mộc Phàm như một con kiến, yếu ớt không chịu nổi?

Mộc Hiên xấu hổ cười nói: “Lão ca, ta muốn ra ngoài làm nhiệm vụ, không trò chuyên nữa.”

Nói xong hắn liền muốn đi, nhưng thân thể bị Mộc Phàm đè tại chỗ, không thể nhúc nhích, càng không có biện pháp đi thêm một bước.

“Gấp cái gì.” Mộc Phàm cười tủm tỉm nói: “Hai hynh đệ chúng ta ít gặp nhau, khó tránh khỏi xa lạ, hôm nay đúng lúc gặp được ngươi, đi uống trà tâm sự một hồi, gia tăng chút cảm tình chẳng phải quá tốt sao?”

“...” Mộc Hiên đơ ra.

Hắn thầm mắng: “Ai có tình cảm huynh đệ với ngươi, quỷ mới có.”

Nhưng vẫn duy trì vẻ tươi cười nói: “Lão ca nói gì đó, ngươi vĩnh viễn là người ta sùng bái, đuổi theo bước chân.”

“Đúng không?” Đôi mắt Mộc Phàm lóe sáng, Mộc Hiên cảm thấy kinh hoàng.

Lúc này, Mộc Phàm đang thi triển lực lượng nguyên thần, lặng yên quan sát đại não Mộc Hiên, muốn tìm tàn hồn giấu trong thân thể hắn.

Quả nhiên dưới sự cảm ứng của nguyên thần, đã tìm ra một linh hồn quỷ dị, quấn lấy linh hồn Mộc Hiên, càng ngày càng chặt chẽ.

Vấn đề này rất nghiêm trọng, Mộc Phàm có chút chần chờ, cảm xúc đối với Mộc Hiên thật ra hơi phức tạp, trước kia cho rằng mình là người thừa kế thật sự của Mộc gia.

Nhưng sau khi biết rõ mọi chuyện lại khó tránh khỏi có một chút xấu hổ, mình là tu hú chiếm tổ, là người ngoài, căn bản không phải huyết mạch Mộc gia.

Mà Mộc Hiên mới là huyết mạch dòng chính Mộc gia, rất buồn bực.

Hiện tại đối mặt với Mộc Hiên, lộng chết hắn hay là nói ra sự thật, Mộc Phàm do dự, cũng không thể giết con ruột của Mộc Hùng a?

“Hệ thống, có phải tàn hồn này sắp cắn nuốt linh hồn Mộc Hiên đoạt xá hay không?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy ký chủ, nó sắp cắn nuốt linh hồn Mộc Hiên, không đến một tháng là có thể đoạt xá thành công.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm thở dài một tiếng.

Hắn nhìn Mộc Hiên đang gượng cười, xấu hổ, căng thẳng, không thể nhúc nhích, trong lòng có chút thổn thức.

Mộc Phàm không thể giết chết một con cháu của Mộc gia đã nuôi lớn mình, con ruột của Mộc Hùng.

Làm như vậy có khác gì bạch nhãn lang* đâu?

*"Sói mắt trắng" (bạch nhãn lang) là từ có nguồn gốc ở Trung Quốc, chỉ người vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo. Sói vốn dĩ đã hung ác, sói mắt trắng còn hung ác hơn cả. Bởi vì mắt trắng cũng như không có con mắt, không có tính người.

“Thôi, ai kêu lão cha ngươi nuôi ta lớn, tuy rằng không quản ta, nhưng ít ra cũng nuôi ta lớn thành người.” Mộc Phàm yên lặng nghĩ, đưa ra quyết định.

Hắn vỗ vỗ vai Mộc Hiên, cười nói: “Lão đệ, tình huống của ngươi không ổn a.”

Lời này không đầu không đuôi, làm Mộc Hiên khó hiểu, trong lòng có một vạn dấu chấm hỏi.

Nhưng lúc này, tàn hồn ẩn giấu trong cơ thể Mộc Hiên kinh hoảng, cảm giác nguy cơ bao phủ.

“Ngươi muốn chết hay là muốn tan biến đây?”

Đột nhiên một giọng nói truyền vào tâm thần tàn hồn, nó sợ hãi giật mình, thiếu chút nữa liền la toáng lên.

Còn may nó bình tĩnh lại, hỏi: “Ngươi là ai, muốn làm gì?”

“Ta là ai?” Mộc Phàm cười, truyền lại một câu: “Hỏi ngươi một lần nữa, ngươi muốn chết hay là muốn tan biến?”

“....”

Tàn hồn kia hết chỗ nói rồi, có thể nói vậy sao, có chỗ nào khác nhau sao?

Chết cùng tan biến, không khác nhau nha.

“Thật lớn lối, tiểu oa nhi, đừng tưởng rằng có một chút năng lực liền cho rằng mình vô địch thiên hạ.” Giọng nói già nua truyền đến, mang theo một chút khinh miệt.

Mộc Phàm hừ lạnh: “Lão già, cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, vậy diệt ngươi, luyện hóa ngươi.”

“Hệ thống, bóc tàn hồn này ra, đừng để Mộc Hiên phát hiện.”

Hắn lập tức phân phó hệ thống.

“Tiêu hao một ngàn vạn, tách tàn hồn.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, liền thấy thân thể Mộc Hiên cứng đờ, hai mắt thất thần, ý thức lâm vào một loại trạng thái u tối, không còn cảm giác.

Lúc này, tàn hồn trong đầu Mộc Hiên cảm thấy nguy hiểm, lập tức phản kháng, nhưng trước lực lượng của hệ thống chỉ tốn công vô ích.

“A... Đây là lực lượng gì?” Tàn hồn kêu thảm, bị một lực lượng thần bí tách khỏi linh hồn Mộc Hiên.

Nguyên thần Mộc Phàm hóa thành tia sáng bay vào trong đầu Mộc Hiên, hiện ra.

Lúc này mới thấy tàn hồn kia là một đám sương mù u ám, không ngừng sôi trào, giãy giụa, biến thành một bóng người già nua.

“Ngươi, ngươi...” Tàn hồn hoảng sợ nhìn nguyên thần Mộc Phàm.

Nguyên thần Mộc Phàm có một tầng thần hỏa nhàn nhạt, còn có một tầng Ngọn lửa vĩnh hằng màu đen, hai ngọn lửa dung hợp thành một thể.

Nguyên thần của hắn tản ra thần uy nhàn nhạt, như thần linh hạ phàm, uy hiếp chúng sinh.

“Lão già, tự tìm đường chết.” Mộc Phàm hừ lạnh, vung tay lên, chung quanh lập tức hiện lên từng đạo kiếm quang.

Đó là nguyên thần kiếm quang, ước chừng một ngàn đạo kiếm quang quay quanh, theo ngón tay Mộc Phàm, kiếm quang như lũ cuốn tới nhắm ngay tàn hồn.

Phốc phốc phốc...

Kiếm quang gào thét, xuyên thấu qua tàn hồn.

“A... Đau chết ta!”

Tàn hồn kinh hoảng kêu thảm, tàn hồn bị lực lượng của hệ thống giam cầm không cách nào nhúc nhích, bị kiếm quang xỏ xuyên qua linh hồn thể, tạo thành thương tổn thật lớn.

Giờ khắc này, tàn hồn quá sợ hãi.

“Không, tha mạng...” Tàn hồn trực tiếp mở miệng xin tha.

Thiếu niên trước mắt khủng bố hù chết người, không thể không mở miệng xin tha.

“Tha ngươi để ngươi tiếp tục đoạt xá đệ đệ ta sao?” Mộc Phàm cười lạnh, khinh thường.

Hắn tiếp tục thao túng nguyên thần kiếm quang không ngừng đâm thủng tàn hồn.

“A... Dừng tay, mau dừng tay, ta thần phục, thần phục...” Tàn hồn thống khổ kêu rên, không ngừng xin tha.

Đâm khoảng mười phút, tàn hồn có chút ảm đạm, Mộc Phàm mới ngừng lại.

Hắn vốn muốn trực tiếp luyện hóa tàn hồn này, nhưng hệ thống nói tàn hồn này không giống tàn hồn phía trước, không phải thần linh.

Không phải tàn hồn thần linh, tự nhiên kém rồi.

Vốn muốn luyện hóa nó nhưng đột nhiên nghĩ đến Mộc Hiên làm hậu duệ trực hệ Mộc gia, hiện tại lại là người thừa kế Mộc gia, tại sao không cải tạo hắn a?

“Mộc gia có tài sản, nhưng gà không ngừng đẻ trứng mới phù hợp với lợi ích của ta.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Hắn nhanh chóng suy nghĩ, mình không có khả năng chưởng quản Mộc gia, tương lai chắc chắn sẽ đặt chân vào vũ trụ cuồn cuộn sao trời.

Mộc gia để cho Mộc Hiên chấp chưởng, cung cấp một ít tiền tài trợ giúp mình, xem như báo đáp ơn dưỡng dục của Mộc gia, về sau cũng có thể an tâm rời đi.

“Thôi, giúp ngươi một lần.” Mộc Phàm thở dài, đưa ra quyết định.

Hắn giương mắt nhìn tàn hồn, đối phương sợ hãi giật mình, thiếu chút nữa hỏng mất, muốn khóc to.

Thiếu niên trước mắt quá hung tàn.

Mộc Phàm chậm rãi nói: “Lão già, Mộc Hiên là đệ đệ ta, ngươi muốn đoạt xá hắn, đó chính là tìm chết.”

“Không không không, ta không dám, thật sự không dám.” Tàn hồn già nua hoảng sợ vội vàng bảo đảm.

Hắn có hình thái nhân loại nhưng đôi mắt màu lam, hiển nhiên không phải nhân loại.

“Nói ra lai lịch của ngươi.” Mộc Phàm hỏi thẳng.

Tàn hồn run rẩy, lập tức mở miệng nói hết, nói ra lai lịch của mình.

“Ta đến từ một tinh hệ xa xôi thuộc Ngân hà thần quốc, giống như nơi này của các ngươi, thuộc khu bảo hộ chủng tộc tự nhiên, Lam nhãn tộc.”

Tàn hồn một năm một mười bắt đầu nói từng chuyện từng chuyện, nói ra rất nhiều tin tức làm Mộc Phàm khiếp sợ.

Chương 169: Thần hà

-

Trong thức hải, nguyên thần Mộc Phàm khiếp sợ, nghe tàn hồn nói ra rất nhiều bí mật kinh người.

“Ngân hà Thần quốc?”

Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn hắn.

Chỉ thấy tàn hồn gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, Ngân hà Thần quốc bao quát toàn bộ hệ Ngân hà, tất cả tinh hệ, tinh cầu đều nằm dưới sự thống trị của Thần quốc.”

“Mà Thái Dương hệ các ngươi chính là một khu bảo hộ tự nhiên do Thần quốc quy hoạch, nhân loại các ngươi chính là giống loài lâm nguy trong khu bảo hộ.”

Lời tàn hồn nói khiến Mộc Phàm sợ ngây người.

Hai mắt nguyên thần sắc bén nhìn chằm chằm tàn hồn trước mắt, giống như không tin lời hắn nói.

Tàn hồn sợ hãi nhìn Mộc Phàm, giải thích nói: “Ta nói sự thật, ngươi có thể cảm ứng được ta có nói dối hay không.”

“Ta tên Lam Lân, đến từ Lam nhãn tộc, thuộc về một văn minh ở khu bảo hộ chủng tộc cấp hai của Ngân hà Thần quốc.”

Hắn giải thích, nói ra thân phận thật sự của mình.

“Khu bảo hộ mà ngươi nói phân thành mấy cấp bậc?” Mộc Phàm tâm tư vừa động hỏi.

Chỉ nghe Lam Lân từ từ nói: “Thần quốc chia làm năm đẳng cấp, khu bảo hộ của chúng ta là cấp hai.”

“Khu bảo hộ văn minh thấp nhất là cấp một, Thái Dương hệ các ngươi thuộc Khu bảo hộ văn minh cấp một.”

Hắn nói cẩn thận, nhìn nhìn Mộc Phàm, mới tiếp tục nói: “Cao hơn là khu bảo hộ văn minh cấp ba, khu bảo hộ văn minh cấp bốn, cao cấp nhất là khu bảo hộ văn minh cấp năm.”

“Tới văn minh cấp năm đã xem như một văn minh chủng tộc cường đại, cơ bản không cần bị xếp vào khu bảo hộ nữa, một khi đạt tới cấp cấp năm liền huỷ bỏ danh hiệu khu bảo hộ.”

Nói đến đây, Lam Lân dừng một chút, nhìn Mộc Phàm đang tập trung tinh thần lắng nghe.

“Ngươi tiếp tục nói.” Mộc Phàm nhắc nhở một câu.

Lam Lân chậm rãi nói: “Trên cấp năm cấp chính là văn minh Thần cấp, mà toàn bộ hệ Ngân hà chỉ có một văn minh Thần cấp, chính là văn minh khai sáng Ngân hà Thần quốc.”

“Văn minh Thần cấp sao?”

Cảm xúc của Mộc Phàm dào dạt, không nghĩ tới nghe được nhiều tin tức kinh người như vậy.

Trong hệ Ngân hà, nhân loại đã từng cho rằng mình là chủng tộc phổ biến, nhân loại là một nền văn minh trí tuệ đặc thù trong vũ trụ, chủng tộc duy nhất.

Nhưng hiện tại lại bị đánh tỉnh, trong vũ trụ mênh mông có vô số chủng tộc cường đại, nhân loại chỉ là một giống loài bị xếp vào khu bảo hộ thấp kém nhất.

Cấp bậc văn minh nhân loại chỉ là cấp một đáng thương.

Mộc Phàm lẳng lặng nghe Lam Lân tiếp tục nói, nói ra nhiều điều kinh ngươi hơn nữa.

Ngân hà Thần quốc là Thần quốc khổng lồ bao quát toàn bộ hệ Ngân hà, một văn minh Thần cấp làm bá chủ một phương vũ trụ, cũng tự xưng là văn minh Thần hà.

Toàn bộ hệ Ngân hà có vô số chủng tộc lớn bé, nhân loại chỉ là một chủng tộc nhỏ bé nhất trong đó.

Hơn nữa Thái Dương hệ là khu bảo hộ tự nhiên của Ngân hà Thần quốc, nhân loại chính là chủng tộc trong khu bảo hộ, xem như một chủng tộc thưa thớt.

Cái gọi là khu bảo hộ tự nhiên, đối chiếu với khu bảo hộ tự nhiên trong quan niệm của nhân loại, có thể hiểu rõ ý nghĩa của nó.

Nhân loại tương tự như một ít động vật quý hiếm cần bảo hộ, hiện tại, nhân loại trên địa cầu đang ở trong một khu bảo hộ thuộc về Ngân hà Thần quốc.

Nhân loại chính là chủng tộc quý hiếm bên trong khu bảo hộ, Mộc Phàm nghe mà trợn mắt há hốc mồm, bị tin tức này làm chấn động, trong lòng có loại cảm giác không thoải mái.

Bị xem là một giống loài đang lâm nguy cần bảo vệ.

“Nhân loại thế mà là giống loài đang gặp nguy hiểm?” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, không biết phải nói gì.

Đây là chuyện gì a.

Suy nghĩ một chút, nhân loại cao cao tại thượng, phân chia một ít loài động vật thành giống loài lâm nguy, cần bảo vệ.

Hiện tại nhân loại tự xưng là sinh mệnh cấp cao lại bị sinh vật cao cấp như thần linh xem là một giống loài lâm nguy trong khu bảo hộ, thật là châm chọc a.

Tàn hồn đến từ một khu bảo hộ khác trong Ngân hà, thuộc Lam nhãn tộc, ở một tinh hệ bên cạnh hệ Ngân hà.

Căn cứ theo như lời tàn hồn, hệ Ngân hà có mấy vạn khu bảo hộ tự nhiên lớn nhỏ, vô số chủng tộc bị xếp vào đối tượng cần bảo hộ.

Chủng bị xếp vào khu bảo hộ đương nhiên là sẽ có chút chỗ tốt, chính là không thể tùy ý săn giết, tựa như nhân loại thiết lập bảo hộ động vật, không thể tùy tiện săn giết.

Nhưng Mộc Phàm không nghĩ ra, nếu bị xếp vào khu bảo hộ, vì sao địa cầu còn bị giống loài ngoại lai xâm lấn đây?

Điểm này hắn cũng hỏi tàn hồn thử, đáng tiếc đối phương cũng không hiểu vì sao, theo đạo lý mà nói, Thần luật của Ngân hà Thần quốc không cho phép xâm phạm, sao lại bị xâm lấn, không cách nào lý giải a.

Còn tàn hồn này đến địa cầu như thế nào hắn cũng có nói rõ ràng, là một lần ngoài ý muốn xâm nhập một cấm địa dẫn tới tử vong.

Linh hồn tránh được một kiếp nhưng bị thương nặng, trở thành tàn hồn, cuối cùng xuyên qua một khe không gian tới địa cầu, bám vào người Mộc Hiên.

Còn có những chuyện Lam Lân trải qua, vô số tri thức đều được hắn nói tuần tự.

Rất nhiều tin tức về Ngân hà Thần quốc khiến Mộc Phàm mở rộng tầm mắt, như thấy được cảnh tượng khổng lồ của toàn bộ hệ Ngân hà.

“Ta biết chỉ có bấy nhiêu.”

Sau một hồi, Lam Lân ngừng nói.

Hắn đã nói xong, nói ra tất cả những gì mình biết, để Mộc Phàm có thể tha cho hắn một mạng, dù sao hắn cũng sợ chết.

Chỉ còn lại một tàn hồn, nếu bị luyện hóa thật sự tan biến căn bản không có biện pháp chống lại lực lượng của hệ thống.

Hắn cho rằng đó là sức mạnh của Mộc Phàm, cho tràn đầy sợ hãi, không dám giấu giếm, lừa gạt chút nào.

“Giao hết tất cả võ học, phương pháp tu luyện mà ngươi nắm giữ ra đây, ta có thể suy xét lưu ngươi một mạng.”

Mộc Phàm chậm rãi nói.

Lời vừa nói ra, lòng Lam Lân đột nhiên thả lỏng, lập tức nói: “Yên tâm, ta bảo đảm không giữ lại gì, toàn bộ giao cho ngươi.”

“Ta nắm giữ hơn năm mươi công pháp, võ học, pháp thuật cao thấp, hiện tại giao hết cho ngươi, còn có một bí pháp quý giá mà

ta đạt được trước khi gặp nạn cũng giao cho ngươi luôn."

Lam Lân vô cùng phối hợp, liên tục nói ra mấy chục loại công pháp, võ học, pháp thuật cùng một bí pháp.

Điều này làm cho hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, lão nhân này lại giàu có như vậy, cất giấu hơn năm mươi loại võ học, công pháp, pháp thuật, quả thực làm người ta bất ngờ.

"Hệ thống, ghi chép tất cả võ học, công pháp, pháp thuật mà hắn nói, còn nữa, xem xem hắn có nói dối hay giữ lại gì không."

Mộc Phàm phân phó hệ thống.

"Tiêu hao một trăm vạn nguyên, bắt đầu rà quét."

Hệ thống gọn gàng dứt khoát, khấu trừ một trăm vạn nguyên, bắt đầu rà quét tàn hồn, toàn bộ tin tức đều được ghi chép, không có khả năng che giấu.

Cứ như vậy, Mộc Phàm vừa nghe Lam Lân nói, vừa chờ đợi hệ thống ghi chép tin tức từ ký ức của tàn hồn, đối chiếu xem gia hỏa này có giấu giếm gì không.

Điều này làm cho hắn rất rất ngoài ý muốn, còn tưởng rằng Lam Lân sẽ giấu giếm một vài thứ gì đó, không nghĩ tới hắn không có, đã nói ra toàn bộ.

Xem ra vì mạng sống, hắn thật sự không dám giữ lại, vậy liền dễ làm.

"Xem như ngươi thức thời, không giữ lại chút nào, nếu không hiện tại đã bị ta luyện hóa."

Mộc Phàm nói một câu làm Lam Lân sợ hãi run rẩy.

Trách không được vừa rồi cảm giác tàn hồn của mình bị hơi thở nào đó đảo qua, thì ra là bị đối phương đọc ký ức.

Hắn khẩn trương nói: "Đại nhân, ta đã nói xong rồi, không giấu giếm gì hết, ngài có thể tha cho ta hay không?"

“Yên tâm, sẽ lưu ngươi một mạng, nhưng....” Mộc Phàm nói dừng lại.

Lam Lân khẩn trương hơn, hỏi: “Mời đại nhân nói, có bất kỳ yêu cầu gì cứ việc phân phó, ta nhất định nghĩ hết mọi biện pháp hoàn thành.”

“Thật ra cũng không có gì to tát, chính là để ngươi trợ giúp đệ đệ không nên thân này của ta, dẫn dắt hắn đi đường ngay, nếu không ta dùng ngươi luyện đan.”

Mộc Phàm nghiêm khắc cảnh cáo hắn.

“Vâng, nhất định làm theo đại nhân phân phó!”

Lam Lân sợ hãi đáp ứng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, có thể giữ mạng sống.

Nhưng sau này còn có thể tiếp tục tồn tại hay không liền xem biểu hiện của hắn, nếu là dạy Mộc Hiên không xong, đừng trách Mộc Phàm trực tiếp luyện hóa.

“Còn nữa, không nên có ý nghĩ đoạt xá đệ đệ ta, ta lưu lại một ấn ký trong tàn hồn của ngươi, nếu ngươi dám xằng bậy, trong chớp mắt có thể làm ngươi tan biến.”

Mộc Phàm lại cảnh cáo lần nữa, làm lòng Lam Lân lạnh lẽo, vô cùng sợ hãi.

“Không dám!” Lam Lân lập tức bảo đảm, tỏ vẻ không dám.

Hắn đã bị Mộc Phàm dọa sợ.

Hoàn toàn không có sức phản kháng a, quả thực khủng bố muốn chết.

Trên quảng trường, nguyên thần Mộc Phàm trở về thân thể, mở hai mắt, biểu tình phức tạp nhìn Mộc Hiên đang dại ra.

“Được rồi, đệ đệ không nên thân này liền giao cho ngươi, hy vọng lần sau ngươi có thể để cho ta nhìn thấy hắn có một mặt làm ta vừa lòng.”

Mộc Phàm lãnh đạm nói một câu, nói xong liền xoay người rời đi, chỉ để lại mình Mộc Hiên hai mắt vô thần đứng ở nơi đó.

Sau một hồi, Mộc Hiên mới từ từ tỉnh lại.

“Ta đây làm sao vậy?”

Mộc Hiên mờ mịt, nhìn nhìn bốn phía, hoàn toàn không hiểu mình bị làm sao.

Chương 170: Tinh thể bí thuật

Mộc Phàm đi chậm rãi trong vườn trường, lòng đang suy tư những tin tức mà tàn hồn Lam Lân nói, chờ sắp xếp lại tư liệu hệ thống đã ghi chép.

Trong đó có hơn năm mươi loại loại võ học, pháp thuật mà Lam Lân nắm giữ, quý giá nhất là một phần bí thuật.

Đây là thứ mà Lam Lân mạo hiểm lấy được nơi cấm địa, vì phần bí thuật này mà trả giá bằng sinh mạng.

“Tinh thể bí thuật?”

Mộc Phàm xem xét bí thuật này, càng xem càng kinh ngạc, thậm chí trong lòng mừng rỡ.

Bí thuật này chính là một bí thuật luyện thể.

Tinh thể bí thuật, ý nghĩa như tên, cô đọng tinh lực từ sao trời để rèn luyện thân thể, đạt tới mức sánh ngang với sao trời.

Một khi tu luyện đến mức tận cùng, một hơi hút khô một tinh hệ cũng không thành vấn đề, quả thực rất khủng bố.

Tới cực hạn, thân thể sẽ vô cùng cường đại, thọ nguyên dài như sao trời, khiến người ta khiếp sợ.

Phải biết rằng tinh cầu có tuổi thọ mấy trăm triệu, mấy tỷ năm, một khi tu luyện đến mức tận cùng thân thể sẽ kiên cố như sao trời.

“Bí thuật thật là lợi hại.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, rất là hưng phấn.

Bí thuật thật sự quá cường đại, hắn quyết định tu luyện.

Còn có mấy chục loại võ học, pháp thuật khác đều được bày ra, hệ thống sắp xếp lại rồi truyền cho Mộc Phàm.

Chỉ tiếc phần lớn đều là võ học, pháp thuật cấp thấp, chỉ có hai ba môn cao cấp, đương nhiên cũng không cao bao nhiêu, cả một môn võ học Truyền kỳ cũng không có.

Võ học cao nhất chỉ là cấp Siêu phàm, còn có một pháp thuật cấp Siêu phàm, xem như vật áp đáy hòm của Lam Lân rồi.

Võ học cấp Siêu phàm có thể để một người tu luyện đến cảnh giới Siêu phàm, tương lai đột phá như thế nào liền xem tạo hóa của cá nhân.

“Thiên lam võ điển: Cấp Siêu phàm, võ học truyền thừa của Lam nhãn tộc.”

Nhìn phần giới thiệu, Mộc Phàm bừng tỉnh, hẳn là võ học chủ tu của Lam Lân.

Thực lực vốn có của đối phương rất mạnh, tuyệt đối vượt qua cấp Siêu phàm, chắc chắn là Nhập thánh trở lên, bởi vì chỉ có Nhập thánh mới có thể miễn cưỡng lưu lại tàn hồn.

Nhưng Mộc Phàm cũng không để ý, thứ này đối với hắn không có nhiều tác dụng, có lẽ có thể dùng để dung hợp công pháp hai hệ của mình.

“Hệ thống, có thể dung hợp tất cả võ học này sao?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại nói: “Ký chủ, có thể, dung hợp càng nhiều tốn phí càng lớn, mời ký chủ tự quyết định.”

“Là như vậy sao?” Mộc Phàm như suy tư gì đó, gật gật đầu.

Hắn suy nghĩ, chuyển hướng đi tới thư viện trường học, nơi đó có đủ loại võ học, pháp thuật.

Ý tưởng của Mộc Phàm rất đơn giản, đi thư viện rà quét các võ học khác, dùng để dung hợp Luyện thể thuật với Luyện khí thuật của mình.

Có lẽ sẽ có nhiều chỗ hoàn hảo hơn.

Nghĩ đến đây, Mộc Phàm bước chân nhanh hơn, không bao lâu liền tới thư viện, trực tiếp đi lên lầu bốn.

Ở lầu bốn thư viện mới có võ học, pháp thuật.

Muốn mượn đọc, lĩnh ngộ tu luyện, cần tiêu hao điểm học tập, điểm năng lượng.

Nhưng Mộc Phàm không tới nơi này mượn đọc mà là tới rà quét một mớ võ học cùng pháp thuật, trở về tiến hành dung hợp.

Chỉ thấy Mộc Phàm đi tới khu võ học lầu bốn, bày đầy các loại bí tịch võ học, mỗi một quyển đều ghi chép một loại võ học.

Từ võ học cấp thấp đến võ học cấp cao nhiều vô số, hơn một ngàn quyển.

Còn có khu pháp thuật, so với võ học thì ít hơn rất nhiều, chỉ có hai ba trăm quyển.

“Hệ thống, bắt đầu rà quét võ học, pháp thuật nơi này.”

Mộc Phàm trực tiếp kêu hệ thống rà quét.

“Đinh, một ngàn ba trăm sáu mươi quyển võ học, hai trăm bốn mươi quyển pháp thuật, tổng cộng một sáu mươi trăm triệu, có rà quét hay không?”

Tiếng hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm nhảy dựng lên, thật là quá tốn tiền.

Nhưng nghĩ đến chỉ cần tiêu tiền là có thể có toàn bộ võ học cùng pháp thuật nơi này, sao lại không làm, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết thì không là vấn đề.

“Nạp Thánh tinh, bắt đầu rà quét, số còn lại chuyển thành tiền ảo.” Mộc Phàm lấy Thánh tinh ra nạp, tổng cộng hai trăm triệu, tiêu hao một trăm sáu mươi triệu dùng để rà quét.

Thánh tinh vốn còn hai trăm triệu giờ hết sạch, hóa thành một luồng sáng biến mất không thấy.

Thêm bốn ngàn vạn tiền ảo, trên người Mộc Phàm chỉ còn hơn ba ngàn năm trăm vạn cùng sáu ngàn bảy trăm vạn tiền ảo, dùng xong liền thành người nghèo.

Ong!

Chỉ thấy một quầng sáng lướt qua bốn phía, từng quyển võ học, pháp thuật bị khắc ấn, hóa thành một đám tri thức bàng bạc dũng mãnh tiến vào đại não Mộc Phàm.

Một tiếng ầm, tựa như khai thiên tích địa, đại não nổ vang, tri thức dũng mãnh tiến vào làm thức hải Mộc Phàm gợn sóng.

Nhưng nguyên thần của hắn cường đại, cũng không có xảy ra chuyện gì, ngược lại tham lam hấp thu tri thức võ học pháp thuật đang ùa vào.

Trong một phút ngắn ngủi, hệ thống liền rà quét xong hơn ngàn quyển sách pháp thuật, võ học, dung nhập toàn bộ vào trong đầu Mộc Phàm.

Sau một hồi, Mộc Phàm từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong đầu có vô số võ học, pháp thuật huyền diệu không ngừng đan xen.

“Thật là kỳ diệu.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán đi tới cửa lầu năm, nơi đó có kết giới, không thể đi lên.

Muốn lên lầu năm cần phải là người có cống hiến rất lớn đối với trường học, nói đơn giản là cần có hiệu trưởng đồng ý phê chuẩn mới vào được.

Tuy rằng trong lòng Mộc Phàm có ý muốn phá vỡ kết giới đi vào, nhưng chớp mắt liền vứt ý nghĩ này ra sau đầu, ngốc mới làm như vậy.

Xông loạn sẽ xảy ra chuyện.

Hiện tại có một ngàn sáu trăm loại võ học, pháp thuật, Mộc Phàm tin rằng đã đủ dung hợp ra võ học, pháp thuật càng cường đại, càng toàn diện hơn.

“Đi về trước, thử xem có dung hợp thành công hay không.”

Mộc Phàm xoay người rời khỏi thư viện.

Ở bốn phía có một đám thiết bị giám sát nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Đương nhiên không có khả năng phát hiện rồi, chỉ nhìn thấy Mộc Phàm dạo một vòng, dừng lại một hồi liền xoay người rời đi.

Vù!

Ánh sáng hiện lên, Mộc Phàm lại trở về không gian cá nhân.

Hắn trực tiếp ngồi xuống đất, bắt đầu tiến hành dung hợp.

Hắn muốn dung hợp ra một loại pháp thuật cường đại phù hợp với mình.

“Hệ thống, lấy Luyện thể thuật, Luyện khí thuật làm chủ, dung hợp Tinh thể bí thuật cùng tất cả võ học pháp thuật rà quét khi nãy.”

Mộc Phàm nghiêm túc, bắt đầu dùng công năng dung hợp.

“Đinh, số lượng võ học, pháp thuật dung hợp là một ngàn sáu trăm, tiêu hao hai ngàn sáu trăm vạn, bắt đầu dung hợp.”

Rầm!

Hệ thống vừa dứt lời, Mộc Phàm liền thấy có ánh sáng bao phủ thân thể hắn, tâm thần chìm vào một loại trạng thái kỳ diệu.

Một ngàn sáu trăm loại võ học, pháp thuật dung hợp với nhau, sinh ra biến hóa.

Dần dần, thân thể Mộc Phàm trào ra từng đợt sương mù, bao vây lấy thân thể, thân thể trở nên mông lung, hơi thở cũng có chút mờ mịt.

Oanh!

Đột nhiên, toàn bộ không gian chấn động, trong cơ thể Mộc Phàm

bộc phát ra một hơi thở cường đại, nháy mắt quét qua toàn bộ không gian.

Tiểu hỏa mãng, cầu bông nhỏ đang ngủ bừng tỉnh, đồng loạt nhìn về phía Mộc Phàm, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Thân thể Mộc Phàm dần dần trôi nổi, lơ lửng giữa không trung, tản ra từng đám sương mù, không nhìn thấy bóng người.

Mỗi một khắc đều có một loại dao động cường đại truyền ra, khiến toàn bộ không gian rung động, hai tiểu gia hỏa hoảng chạy sợ tán loạn.

“Đinh....”

Một tiếng nhắc nhở vang lên, bừng tỉnh Mộc Phàm đang trầm mê trong đó.

Chương 171: Công pháp cấp Vũ trụ

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, dung hợp thành công, đạt được công pháp cấp Vũ trụ, mời đặt tên mới.”

“Chúc mừng ký chủ kích phát lễ bao đặc thù, mời nhanh chóng xem xét.”

Hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Mới vừa tỉnh lại, cảm giác toàn thân trở nên khác biệt.

Hắn cảm thụ được tình huống trong cơ thể..

Dung hợp Tinh thể bí thuật, hơn một ngàn loại võ học, pháp thuật đã hoàn toàn thay đổi thành một dạng khác.

Không còn là Thanh đồng luyện thể thuật, Thượng cổ luyện khí thuật mà đã hòa hợp thành một thể, hóa thành một bộ công pháp càng cao cấp, càng hoàn mỹ, càng cường đại hơn.

“Cấp Vũ trụ sao?”

Mộc Phàm chú ý tới hai chữ này, rất ngạc nhiên.

Đây là lần đầu nghe tới cấp bậc này, cấp Vũ trụ, vừa nghe liền cảm giác như toàn bộ vũ trụ mênh mông đang bày ra trước mắt.

“Hệ thống, cấp Vũ trụ là cấp bậc thế nào?” Mộc Phàm mở miệng dò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Cấp Vũ trụ, khi tu luyện đến mức tận cùng, có thể diễn sinh ra một vũ trụ nhỏ trong cơ thể, trở thành cường giả cấp Vũ trụ, tung hoành vô địch.”

Lời này khiến hai mắt Mộc Phàm phát sáng, tung hoành vô địch trong vũ trụ sao?

Quan trọng nhất chính là có thể diễn sinh ra một vũ trụ nhỏ trong

cơ thể, có thể thấy công pháp cấp độ này cường đại tới mức nào.

Hắn đã gấp không chờ nổi, muốn xem xét công pháp.

“Công pháp chưa đặt tên: Cấp Vũ trụ, dung hợp công pháp hai hệ thống luyện thể, luyện khí, tu luyện đến mức tận cùng không chỉ có thể biến đổi thân thể thành Vũ trụ thể, còn có thể diễn sinh ra một phương vũ trụ trong cơ thể.”

Nhìn phần giới thiệu này, Mộc Phàm hưng phấn, cảm xúc dào dạt.

Nhưng lại bất ngờ khi thấy cấp độ tu luyện, cực hạn lên tới 9999 tầng, bởi vì dung hợp hai công pháp luyện thể, luyện khí mà hắn đã tu luyện tới tầng bốn trăm.

Thực lực của hắn cũng được tăng cường rất nhiều, đã mạnh hơn so với trước đó.

Mộc Phàm cảm thụ được sự biến hóa của thân thể, thân thể càng cường đại hơn, luyện khí trong cơ thể như đại dương mênh mông sôi trào, chảy xuôi khắp cơ thể

Nhưng vừa thấy điều kiện thăng cấp, Mộc Phàm lại muốn hộc máu.

“Hệ thống, thăng cấp một tầng cần một trăm triệu, cái quỷ gì đây?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, công pháp cấp Vũ trụ liên quan đến ý nghĩa của vũ trụ, cần tiêu hao nhiều hơn, trước mắt ký chủ đang ở tầng bốn trăm, mỗi lần thăng cấp một tầng cần một trăm triệu, tới tầng thứ năm trăm, thăng cấp một tầng cần một tỷ, càng lên cao càng tiêu hao nhiều.”

Mộc Phàm sợ ngây người, trong lòng như có vạn con dê chạy ngang, thiếu chút nữa muốn mắng chửi.

Đây không phải muốn hắn chết đói sao, hiện tại một tầng một tốn trăm triệu, sau tầng năm trăm là một tỷ, càng đếm lên càng không dám tính toán tiếp.

“Hệ thống, ta đột nhiên muốn tiêu hủy ngươi.” Mộc Phàm câm nín

nhìn trời.

Lần này ra một bộ công pháp cấp Vũ trụ, vốn là chuyện tốt nhưng điều kiện thăng cấp liền làm người ta phát điên a.

Nhưng cũng còn ổn, sự cường đại của công pháp này là điều không thể nghi ngờ.

“Thôi, từ từ tính tiếp, cũng không thể một lần tới cảnh giới tạo ra vũ trụ a.”

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, bất đắc dĩ nhận mệnh.

“Nên đặt tên gì đây?”

Kế tiếp, Mộc Phàm có chút đau đầu, bị chứng sợ hãi đặt tên a.

Một bộ công pháp trâu bò như vậy, không thể không lấy một cái tên nghe trâu bò a?

Mộc Phàm suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy vẫn nên lấy đại một cái tên cho rồi.

“Nếu không thì gọi là Thanh đồng vũ trụ đại bảo điển?”

“Không, không được, quá khó nghe.”

Mộc Phàm vò tóc bứt tai, buồn rầu a, nghĩ mỗi cái tên đã muốn phát điên.

“Thôi được rồi, gọi là Đại vũ trụ bí điển.”

Nghĩ không ra cái tên nào vang dội, Mộc Phàm đặt tùy tiện, không khó nghe là được.

Hoàn thành đặt tên cho công pháp mới, hắn bắt đầu xem xét giao diện hệ thống, hình như vừa rồi nghe hệ thống nhắc nhở kích phát lễ bao gì đó.

“Hệ thống, vừa rồi ngươi nói ta kích phát lễ bao gì, ở đâu?” Mộc Phàm tìm một vòng không thấy.

Lúc này, hệ thống nhắc nhở: “Ký chủ, ở trong cửa hàng, chỉ số

thông minh của ngươi cần được tăng lên."

"...." Mộc Phàm đen mặt, hận không thể tiêu hủy hệ thống quỷ quái này.

Nhưng hắn vẫn mở cửa hàng thời gian, quả nhiên bên trong xuất hiện một lễ bao, một lễ bao thần bí đặc thù.

"Phốc!" Khi Mộc Phàm thấy thông tin trên mặt lễ bao, nguy hiểm thật, cém hộc máu tại chỗ.

Cái lễ bao này giá một tỷ?

Hơn nữa không phải dùng tiền ảo, phải mua bằng tiền mặt.

"Hệ thống, ngươi hố người không phun xương cốt a, một cái lễ bao thế mà đặt giá một tỷ?"

Mộc Phàm có chút tức giận, hận đến ngứa răng.

Gia sản hiện tại của hắn còn không tới một trăm triệu nữa, đi nơi nào tìm một tỷ mua lễ bao?

"Ký chủ, đây là lễ bao đặc thù, chỉ một lần này thôi, bởi vì ký chủ lần đầu dung hợp ra công pháp cấp Vũ trụ mới có thể kích phát nó xuất hiện, bỏ qua liền không có lần sau."

Lời hệ thống nói khiến Mộc Phàm giật mình, chỉ có lần này là một tỷ.

Một cái lễ bao như vậy, bên trong có gì mà cần tới một tỷ để mua sắm, đồ vật bên trong có đáng giá hay không a.

"Nhắc nhở ký chủ một chút, lễ bao này chỉ tồn tại trong một canh giờ, hết giờ sẽ biến mất vĩnh viễn, bổn hệ thống phụ trách nói cho ký chủ, ngươi mua lễ này không lỗ."

Nghe hệ thống nói, Mộc Phàm bắt đầu do dự, trong lòng hoài nghi hệ thống đang hố hắn.

Nhưng nhìn lễ bao mà không mua, khó tránh khỏi trong lòng ngứa ngáy, rất muốn biết rốt cuộc bên trong có cái gì.

“Một canh giờ, quá ngắn đi.”

Mộc Phàm vò đầu, buồn bực.

Trong một canh giờ, kiếm đâu ra một tỷ?

Chẳng lẽ dùng Năng lượng nguyên để nạp phí, đùa cái gì vậy, thứ này dùng để tu luyện đáng giá hơn nạp phí nhiều.

Mộc Phàm cau mày, nói thầm: “Một tỷ trong một canh giờ, có chút khó khăn a.”

“Thôi, nghĩ cách sau.”

Hắn lắc đầu vứt bỏ tạp niệm, bắt đầu suy nghĩ một chuyện khác.

“Hệ thống, dung hợp tất cả pháp thuật ghi chép được.”

Mộc Phàm lại dung hợp tiếp, lần này không phải công pháp, mà là pháp thuật, muốn dung hợp ra một môn pháp thuật siêu cấp.

“Đinh, dung hợp hai trăm năm mươi pháp thuật, tiêu hao một ngàn vạn, bắt đầu dung hợp.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm giác như hơn hai trăm loại pháp thuật cùng nhau trào ra, bắt đầu đan xen trong thức hải, va chạm dung hợp lại.

Hai trăm bốn mươi quyển là chép từ thư viện, mười quyển còn lại là lấy từ Lam Lân, dung hợp nhiều pháp thuật như vậy.

Trong não Mộc Phàm tràn ngập tri thức về vô số pháp thuật, không ngừng lập loè, có rất nhiều ký hiệu, chữ viết đang không ngừng va chạm hợp nhất.

Có vài chữ sau khi va chạm lại biến mất, bị loại bỏ, có chữ thì hai hợp thành một, trở nên càng cao thâm càng huyền diệu hơn.

Tâm thần Mộc Phàm đắm chìm trong đó, trong quá trình hấp thu dung hợp công pháp sinh ra vô số linh quang, có sự tiến bộ, có thêm nhiều lý giải, đối với các loại pháp thuật.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong khoảng nửa canh giờ mới kết thúc.

Ong!

Vô số ký tự lập loè, không ngừng hội tụ, dung hợp thành một chùm sáng, đủ mọi màu sắc, sáng lạn bắt mắt.

Oanh!

Đột nhiên chùm sáng nổ tung, vô số đốm sang vỡ tan, chỉ để lại một đám ký hiệu thần bí phát sáng.

Chỉ có sáu ký hiệu, thần bí khó lường, trông rất huyền ảo.

“Đinh, dung hợp xong, chúc mừng ký chủ dung hợp ra: Pháp thuật ngũ hành, pháp thuật lôi hệ, cấp bậc Truyền kỳ.”

Thiên địa vạn vật không rời khỏi âm dương ngũ hành, Mộc Phàm dung hợp pháp thuật, trực tiếp diễn hóa thành pháp thuật ngũ hành, còn có một pháp thuật hệ lôi.

“Ngũ hành, Lôi hệ?”

Mộc Phàm tỉnh lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới dung hợp ra hai loại này.

“Không tệ, ngũ hành bao quát kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành chi lực, mà pháp thuật hệ lôi có lực sát thương kinh người.”

“Vậy gọi là Ngũ hành pháp thuật, Thiên lôi bí thuật.”

Mộc Phàm trực tiếp nghĩ ra hai tên gọi, căn bản không để ý tới chuyện đặt tên này.

“Nên đi kiếm tiền, cần phải mua lễ bao.”

Hoàn thành chuyện này, Mộc Phàm đứng lên, lầm bầm lầu, trong lòng vội vã, còn một cái lễ bao treo ở cửa hàng đây.

Một tỷ, hắn cần kiếm đủ một tỷ trong một canh giờ.

Nhưng làm sao kiếm đủ một tỷ trong thời gian chưa tới một canh

giờ?

Chương 172: Kế sách kiếm tiền

Mộc Phàm vừa đi vừa suy tư kế sách kiếm tiền.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú biết tu luyện...”

Lúc này, tiếng chuông di động vang lên, Mộc Phàm cầm lấy xem, ánh mắt sáng lên khi thấy tên người gọi.

“Nặc Á?”

Mộc Phàm nhận cuộc gọi.

Chỉ nghe tiếng Nặc Á truyền đến: “Mộc Phàm, ngươi ở đâu, chúng ta muốn đi giao nhiệm vụ.”

“Được, ta lập tức tới.”

Mộc Phàm nói xong cúp điện thoại, đôi mắt sáng ngời, đám Nặc Á không phải là một đám tiểu phú bà sao.

Nếu không, mượn các nàng một tỷ, chờ có tiền thì trả lại?

Nhưng Mộc Phàm có chút do dự, một nam nhân thế mà bần cùng đến mức vay tiền nữ nhân, quá mất mặt.

“Kiên quyết không vay tiền.” Mộc Phàm lập tức gạt bỏ ý tưởng này.

Đùa cái gì vậy, vay tiền nữ nhân, sẽ mất hết mặt mũi.

Không muốn vay tiền thì phải nghĩ biện pháp khác thôi, trong lòng Mộc Phàm đã có kế hoạch.

Nghĩ xong rồi, hắn bước chân nhanh hơn, đi hướng tới nơi giao nhiệm vụ.

Không bao lâu liền tới khu giao nhiệm vụ, từ xa đã thấy bốn nữ sinh đứng chờ.

Các học sinh lui tới ra đều ngước nhìn, các nam sinh thì hay trộm

nhìn các nàng, bản tính nam nhân nha.

Nam nhân luôn thích ngắm mỹ nữ, đây là điều không thay đổi được.

“Mộc Phàm, ở bên này.”

Còn chưa tới gần, liền thấy hai người Tiết Tiểu Lỵ, Lý Diệu Diệu hưng phấn vẫy tay.

Đám nam sinh xung quanh tức khắc đồng loạt nhìn qua, sau khi thấy Mộc Phàm, sắc mặt cả đám đều đen lại.

“Ai thế, cân lượng lớn như vậy, lại để bốn vị nữ thần chờ hắn?”

Mộc Phàm sờ sờ cái mũi, như ngửi được mùi vị chua lè trong không khí, có chút xấu hổ vì bị vô số nam sinh nhìn chăm chú.

Nhưng ngoài mặt vẫn làm như không có việc gì, căn bản không để ý tới ánh mắt hâm mộ ghen tị của đám nam sinh xung quanh.

“Sớm a.” Mộc Phàm chào hỏi.

Thanh Trĩ hơi hơi gật đầu, không rên một tiếng.

Còn tính cách hai người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ thì hoạt bát hiếu động, vừa tới liền nói ríu rít không ngừng.

“Mộc Phàm, trí thông minh nhân tạo của ta sửa xong rồi sao, không có nó ta không quen lắm.” Lý Diệu Diệu mở miệng hỏi.

Tiết Tiểu Lỵ bên cạnh lập tức đồng ý: “Đúng đúng, ta cũng ngủ không yên, ngươi cải tạo xong rồi phải không?”

Mộc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: “Thật là bó tay với các ngươi, ta làm việc còn không yên tâm sao, đã cải tạo xong rồi.”

“Các ngươi không biết đâu, vì cải tạo trí thông minh nhân tạo cho các ngươi, ta cả ngày lẫn đêm không nghỉ ngơi, không ngừng nghỉ một khắc, vất vả biết bao, các ngươi biết không a?”

Mộc Phàm làm một trận nước mũi nước mắt, đáng tiếc là nhìn quá

giả.

“Phốc!” Nặc Á nhịn không được cười thành tiếng, nàng nói: “Được rồi, biết ngươi vất vả, hôm nay ta mời, sau khi giao nhiệm vụ cùng đi ăn một bữa tiệc lớn.”

Mộc Phàm nghe xong cười hắc hắc, nói: “Mời thì không cần, thật ra có chuyện cần các ngươi giúp đỡ.”

“Chuyện gì, ngươi cứ việc nói.” Nặc Á nhẹ nhàng gật đầu.

Những người khác cũng nhìn Mộc Phàm, mang theo vài phần tò mò, hắn có chuyện gì muốn các nàng hỗ trợ sao?

Chỉ thấy Mộc Phàm cười cười, rồi nói: “Ngươi xem, ta giúp các ngươi cải tạo trí thông minh nhân tạo, phòng cháy, chống nước, chống từ trường, phòng ngoại lực phá hư, hao phí bao nhiêu công sức.”

“Các ngươi có thể giúp ta tuyên truyền một chút hay không, hoặc là giới thiệu đồng học, bạn bè của các ngươi tới đây, ta giúp bọn hắn cải tạo?”

“Đây là trí thông minh nhân tạo của các ngươi, thử xem xem có phải tốt so với lúc trước hay không.”

Mộc Phàm lấy ra bốn cái trí thông minh nhân tạo, trả lại cho mấy người Nặc Á.

“A, cảm giác nặng hơn rất nhiều.” Tiết Tiểu Lỵ cầm lấy, tức khắc kinh ngạc nói.

Trọng lượng của trí thông minh nhân tạo gia tăng rồi, cảm giác nặng trĩu, phải nặng gấp đôi a.

Mộc Phàm kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên, ta đã hao phí nhiều tài liệu trân quý, chắc chắn nặng thêm một chút rồi, hơn nữa phòng ngự không chỉ tăng cường gấp mười lần đâu.”

“Có thật như vậy hay không?” Lý Diệu Diệu ngạc nhiên nhìn hắn, cảm giác có chút khoa trương.

Mộc Phàm vừa nghe, lập tức nói: “Các ngươi không tin thì cứ thử một lần, nó bị thiêu, bị ngâm trong nước mười năm tám năm cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể ngăn cản cường giả Siêu phàm phá hoại.”

“Thật sự?” Nặc Á cũng lộ vẻ ngoài ý muốn.

Vốn không để ý lắm, nhưng vừa nghe gcó thể ngăn cản cường giả cấp Siêu phàm phá hư, vậy thì rất khó lường.

Thanh Trĩ không nói hai lời, khởi động trí thông minh nhân tạo, khi nó bay giữa không trung, cảm giác tốc độ đã nhanh hơn, linh hoạt hơn.

Xích!

Lòng bàn tay nàng trào ra một luồng hàn khí, nháy mắt đông cứng trí thông minh nhân tạo, nhưng một màn kỳ dị xuất hiện, trí thông minh nhân tạo phát ra một quầng sáng, thế mà bỏ qua ảnh hưởng của hàn khí.

Một màn này làm mấy người Thanh Trĩ, Nặc Á đều sửng sốt, ngây ngốc nhìn trí thông minh nhân tạo đang vui vẻ bay múa, trong lòng khiếp sợ không thôi.

“Nhìn thấy rồi nha, ta nói không thấm nước, phòng cháy, càng phòng băng sương, dù ném vào vũ trụ chân không cũng sẽ không có vấn đề gì.” Mộc Phàm tự tin cam đoan.

Hệ thống cải tạo, có thể có hàng dỏm sao?

“Thật sự quá tốt.”

Một tiếng hoan hô, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ hưng phấn không thôi.

Nặc Á, Thanh Trĩ cũng có chút hưng phấn, vui vẻ vì trí thông minh nhân tạo trở nên tốt hơn, càng kiên cố hơn.

Nặc Á nhẹ giọng nói: “Cảm ơn ngươi, ta lập tức tuyên truyền, để mấy bằng hữu, còn có các đồng học trong ban đều tới đây.”

Nói rồi nàng lập tức gọi điện thoại, nói vài câu liền tắt máy.

“Ta cũng gọi bằng hữu lại đây.”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ thấy vậy cũng lập tức hành động, lấy di động liên hệ bạn bè, đồng học.

Không bao lâu, có một đám học sinh đi tới nơi này.

“Lớp trưởng, gọi chúng ta tới có chuyện gì sao?”

Một nhóm người đi tới, có nam có nữ, nam sinh cầm đầu mở miệng trước.

“Đây là uỷ viên ban số ba chúng ta, hay được mọi người gọi là Đại sư lý luận tu luyện, Ngô Tiểu Binh.”

Nặc Á trực tiếp giới thiệu hắn với Mộc Phàm.

Ngay sau đó, nàng trịnh trọng giới thiệu thiếu niên cạnh mình với mấy chục đồng học trước mặt.

Thật ra khi mọi người vừa tới, ánh mắt liền dừng trên người Mộc Phàm, bởi vì hắn quá gây chú ý, có thể đứng bên cạnh nữ thần Nặc Á, còn thân thiết như vậy, có thể không khiến người ta quan tâm sao?

“Vị này là đồng học mới của ban chúng ta, Mộc Phàm.” Nặc Á giới thiệu Mộc Phàm cho mọi người nhận biết.

Lời vừa nói ra, nhóm đồng học tức khắc ồ lên.

“Nga!”

“Hắn chính là Mộc Phàm?”

“Người đả thương lớp trưởng?”

Một đám các nam sinh tức khắc nhìn nhau rồi trừng mắt nhìn Mộc Phàm, giống như hận không thể ăn tươi hắn.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất xấu hổ, hắn sờ sờ mũi, không rên một tiếng đứng ở cạnh Nặc Á, trực tiếp lơ đám nam sinh kia.

Trong lòng thầm nói, xem ra lần này khó làm mua bán, gọi Nặc Á hỗ trợ có phải là quyết định sai lầm hay không đây?"

Nhìn cảnh tượng trước mắt, bộ dạng mấy nam sinh như muốn ăn tươi hắn, có thể mua bán được mới lạ.

"Mọi người yên lặng một chút."

Nặc Á giơ tay, mọi người lập tức im lặng.

Nơi này có mấy chục học sinh, hầu như là người ban tinh anh, tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của những học sinh chung quanh, có người dừng lại xem.

"Là như thế này." Nặc Á sắp xếp lại suy nghĩ mới nhẹ giọng nói: "Lần này kêu các ngươi tới thật ra là có một chuyện tốt giới thiệu cho mọi người."

"Chuyện tốt?"

"Chuyện tốt gì?"

Mấy đồng học ngạc nhiên, bọn họ đều là một đám võ giả Thiên thiên, người tu chân, là học sinh tinh anh.

Hiện tại vừa nghe lớp trưởng nói có chuyện tốt, lập tức hứng thú.

Chỉ nghe Nặc Á nói: "Các ngươi đã biết Mộc Phàm, nhưng các ngươi không biết hắn là một Luyện khí sư thiên tài."

"Cái gì?"

"Luyện khí sư thiên tài?"

"Đùa cái gì vậy, lừa quỷ hả."

Mọi người tức khắc xì xầm, phần lớn không tin, khinh thường nhìn Mộc Phàm, thậm chí có chút tức giận vì hắn dám đứng cạnh nữ thần Nặc Á.

Hai người đứng quá gần, như sắp dính sát vào nhau.

Thật ra Mộc Phàm cũng bất đắc dĩ a, vấn đề không phải ở hắn mà

là Nặc Á chủ động áp sát.

Mộc Phàm sờ mũi, thần than không có biện pháp nào nha, ai kêu hắn quá ưu tú đây.

“Nặc Á, ngươi vừa mới nói hắn là Luyện khí sư thiên tài sao?”

Lúc này, bên ngoài đám người có một giọng nói trong trẻo truyền đến, Mộc Phàm nghe xong nhịn không được nghiêng đầu qua nhìn, những người khác cũng nhìn theo.

Chương 173: Đan lô luyện khí?

Một nữ sinh dáng cao gầy, xinh đẹp chậm rãi đi tới.

“Là Mặc Huỳnh, lớp trưởng ban tinh anh số năm.”

“Nữ thần thứ ba của Thanh Bắc tới.”

“Oa, lại thấy được nữ thần của ta.”

Nàng xuất hiện, lập tức khiến cho nhiều nam sinh chung quanh hò hét, mắt ai cũng tỏa ánh sáng, nhìn nàng không chớp mắt.

Nặc Á nhìn người tới, nhíu mày, hiển nhiên hai người có chút không hợp, nhưng chỉ là một loại cạnh tranh mà thôi.

“Mặc Huỳnh, ngươi đã làm xong nhiệm vụ?” Nặc Á chào hỏi.

Mặc Huỳnh đi tới, tất cả đồng học sôi nổi tránh đường, các nam sinh kích động đỏ cả mặt, Mộc Phàm xem mà có chút dở khóc dở cười.

Làm lố như vậy sao, chỉ là một nữ sinh xinh đẹp chút mà thôi, có cần cuồng nhiệt như thấy minh tinh thần tượng thế này không?

“Vừa mới trở về.” Mặc Huỳnh tới gần, nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng chuyển ánh mắt đánh giá Mộc Phàm, giọng trong trẻo nói: “Ngươi vừa mới nói hắn là Luyện khí sư thiên tài?”

Nàng vừa nói, hiện trường lại yên tĩnh.

Tất cả mọi người mang vẻ mặt xem trò hay, ánh mắt nhìn Mộc Phàm có chút vui vẻ.

Ở học viện Thanh Bắc, ai cũng biết rõ Mặc Huỳnh rất có địa vị, nàng chính là cháu gái ruột của phó hiệu trưởng.

Thanh Bắc có ba vị phó hiệu trưởng, một vị luyện đan tông sư, một vị luyện khí tông sư, một vị trận pháp tông sư.

Mà gia gia của Mặc Huỳnh là một trong ba vị phó hiệu trưởng, một tên luyện khí tông sư duy nhất ở Thanh Bắc, nghe nói đã sắp đột phá cấp tông sư, thành tựu luyện khí đại tông sư.

Đây là đỉnh cao luyện khí, trong chín khu không có người nào đột phá khỏi tầng thứ này, trước mắt còn chưa có bất kỳ tên luyện khí đại tông sư nào.

“Có trò hay để xem rồi.” Có nam sinh cười lạnh.

Bên cạnh có người khinh thường nói: “Mặc Huỳnh chính là thiên tài nổi tiếng ở Thanh Bắc, không chỉ có tu vi cường đại, hơn nữa còn có thiên phú luyện khí, tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được chứng nhận Luyện khí sư cao cấp.”

“Ở trước mặt nàng, tiểu tử này muốn trang bức sao, chắc chắn ngã hố.”

Bốn phía có không ít người sôi nổi nghị luận, khinh bỉ Mộc Phàm.

Bởi vì nhìn thế nào thì Mộc Phàm cũng là một tân sinh, dù tiến vào ban tinh anh cũng không có khả năng vượt qua Mặc Huỳnh.

Cho nên hiện trường gần như không có người nào tin tưởng hắn, chỉ có bốn người Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ tin tưởng Mộc Phàm.

Nhưng trong lòng bọn họ cũng khó tránh khỏi lo lắng, dù sao Mặc Huỳnh chính là một thiên tài luyện khí, là Luyện khí sư cao cấp, Mộc Phàm thật sự có đủ năng lực sao?

“Không sai, hắn đúng là Luyện khí sư thiên tài.”

Nặc Á thoải mái hào phóng thừa nhận, còn khẳng định chắc nịch: “Ta cũng không có nói láo, ngươi có thể không tin nhưng không nên bác bỏ.”

“Đây là trí thông minh nhân tạo của ta, ngươi nhìn thử xem có gì khác biệt?”

Nặc Á tự tin ném trí thông minh nhân tạo của mình cho nàng.

Mặc Huỳnh tiếp nhận, nhìn kỹ, ánh mắt tức khắc phát sáng, kinh ngạc, cuối cùng trở nên chú trọng.

Biểu tình của nàng trở nên nghiêm túc, làm đồng học bốn phía im lặng.

Ước chừng hai phút sau, Mặc Huỳnh mới chậm rãi ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Mộc Phàm, giống như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng.

“Đây là do ngươi cải tạo?” Mặc Huỳnh hỏi lại.

Mộc Phàm bình tĩnh gật đầu nói: “Không sai, là ta cải tạo, nhiệm vụ lúc trước chúng nó không chịu nổi hoàn cảnh ác liệt rồi chết máy, cho nên Nặc Á nhờ ta hỗ trợ cải tạo một chút.”

“Hiện tại, nó có thể phòng cháy, không thấm nước, chịu được lực phá hoại cấp Siêu phàm.”

Mộc Phàm tràn đầy tự tin nói ra.

Mặc Huỳnh nghe xong hơi hơi nhíu mày, tay dùng một chút lực, trong cơ thể trào ra một luồng luyện khí, thế mà kích phát một quầng sáng trên bề mặt của nó.

Mặc kệ dùng sức như thế nào, nàng cũng không thể phá hư, trong lòng Nặc Á vốn hơi thấp thỏm cũng yên tâm hơn.

Nàng nhoẻn miệng cười, nói: “Mặc Huỳnh, ngươi tin rồi sao?”

Mặc Huỳnh không nói chuyện mà ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm, ánh mắt tràn đầy tò mò, rất khó tin.

“Ngươi có thể cải tạo trí thông minh nhân tạo một cách hoàn mỹ như thế, thật không thể tưởng tượng.”

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo, Mặc Huỳnh là một Luyện khí sư cao cấp, tất nhiên liếc mắt một liền nhìn ra sự bất phàm trong đó.

Nàng biết mình không làm được cho nên mới cảm thấy giật mình.

Đừng nói là nàng không làm được, ngya cả gia gia nàng, vị luyện khí tông sư kia cũng không làm được.

Bởi vì những trí thông minh nhân tạo này do gia gia nàng thiết kế chế tạo, đã là tác phẩm đỉnh cao rồi, căn bản không có biện pháp tiếp tục thay đổi.

Nhưng hiện tại Mộc Phàm lại làm được, nàng có thể không kinh ngạc sao, chẳng lẽ trình độ luyện khí của người này đã vượt qua gia gia nàng?

Tuyệt đối không có khả năng!

Mặc Huỳnh không tin, mở miệng nói: “Cải tạo thứ này cần bao nhiêu tiền?”

Nàng nói một câu, làm mọi người giật mình.

Mộc Phàm cũng bất ngờ, vốn tưởng rằng nàng không tin, còn sẽ gây phiền toái.

Nhưng không nghĩ tới nàng lại mở miệng hỏi giá cả, đây là chuyện tốt a, có tiền tới cửa.

“Phí cải tạo hai ngàn vạn, chắc giá.” Mộc Phàm lập tức mở miệng báo giá.

Cũng không tăng giá, giá giống như cải tạo cho đám Nặc Á.

“Cái gì?”

“Hai ngàn vạn?”

Bốn phía ồ lên, rất nhiều đồng học đều bị mức giá này làm kinh ngạc.

Bọn họ mang vẻ mặt khó tin nhìn Mộc Phàm, khinh thường, thậm chí có chút buồn cười.

Ngươi thèm tiền tới điên rồi a, cải tạo một tí liền muốn hai ngàn vạn, sao không ăn cướp đi?

Mộc Phàm không để ý đến mấy người chung quanh, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mặc Huỳnh, nàng mới là Thánh A La, một nhà giàu.

Mặc Huỳnh bình tĩnh, nhìn Mộc Phàm một hồi mới gật gật đầu: "Tốt, ta chuyển cho ngươi hai ngàn vạn, giúp ta cải tạo trí thông minh nhân tạo."

"Nhưng ta có một yêu cầu." Nàng có thêm yêu cầu.

Mộc Phàm sửng sốt, vui vẻ gật đầu: "Yêu cầu gì ngươi cứ nói, chỉ cần có thể làm được ta nhất định không chối từ."

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi cải tạo tại chỗ, ta muốn xem xem ngươi có thể thật sự cải tạo hay không, có phải là một Luyện khí sư hay không." Nàng kiên định nói ra yêu cầu của mình.

Muốn chính mắt nhìn thấy Mộc Phàm cải tạo, yêu cầu này làm Mộc Phàm ngoài ý muốn, nhưng cũng không để ý.

Xem lại như thế nào, ta chính là Luyện khí đại sư, một Luyện khí sư cao cấp như ngươi có thể xem hiểu mới là lạ, hơn nữa chuyện này căn bản là do hệ thống làm, không liên quan nhiều tới hắn.

"Được, ta đồng ý."

Mộc Phàm vui vẻ đáp ứng, nhân cơ hội này tạo danh tiếng a, không có gì thuyết phục hơn chính mắt chứng kiến.

"Cho ngươi." Mặc Huỳnh nói xong, ném trí thông minh nhân tạo tới, sau đó hỏi tài khoản của Mộc Phàm để chuyển khoản.

"Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận hai ngàn vạn."

Rất nhanh, đã có tin nhắn nhắc nhở.

Lòng Mộc Phàm nở hoa, là thời điểm phô bày kỹ thuật cao siêu của ta.

"Ký chủ quên sao, đó là kỹ thuật của bổn hệ thống."

Ai ngờ trong đầu truyền đến một tiếng kháng nghị.

Mộc Phàm cười hắc hắc: “Gì đó, ngươi còn không phải là ta sao, đều giống nhau cả.”

“...”

Hệ thống nghe mà hết chỗ nói, chưa bao giờ gặp qua ký chủ mặt dày vô sỉ như thế này.

“Mộc Phàm, có thể được chứ?” Nặc Á có chút lo lắng.

Mộc Phàm tự tin cười, nhẹ giọng an ủi: “Yên tâm, có ta ra ngựa, không có chuyện không xong, ngươi xem là được.”

Nặc Á đỏ mặt, vừa rồi Mộc Phàm nói nhỏ bên tai nàng, có vô số đôi mắt nhìn thấy, một đám nam sinh như sắp phun lửa.

Phanh!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng vang, mọi người đồng loạt nhìn tới, bao gồm đám Nặc Á, Thanh Trĩ, Mặc Huỳnh, bọn họ đều ngây ngẩn.

Mộc Phàm ném ra một cái lò.

“Hắn đang làm gì đây?”

“Hình như là đan lô?”

“Không phải luyện khí sao, vì sao lấy đan lô ra?”

“Chẳng lẽ muốn luyện đan?”

Trong lúc nhất thời, các đồng học chung quanh tụm lại, một đám ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm.

Mọi người tập trung tinh thần, yên tĩnh quan sát, muốn nhìn xem kế tiếp Mộc Phàm sẽ làm như thế nào.

“Đan lô sao?”

Mặc Huỳnh nhíu mày, nhìn ra đan lô này không phải vật tầm thường.

Nhưng trong lòng rất kinh ngạc, thậm chí không biết phải nói gì, dùng lò luyện đan để luyện khí thì quá mức khác người.

Chương 174: Cá nhân diễn tại chỗ

-

Trên đài cao, Mộc Phàm biểu diễn trước mặt các đồng học, luyện khí tại chỗ.

Nhưng dụng cụ hắn dùng luyện khí lại là đan lô, dùng dụng cụ luyện đan để luyện khí, ngươi đang đùa sao?

“Mau mau đi, có người đang luyện khí.”

“Nhanh đi xem.”

Không biết khi nào tin tức lại lan truyền khắp ngõ ngách.

Rất nhiều đồng học nghe được có người luyện khí trong sân trường lập tức hứng thú, đều chạy hướng tới bên này.

Trong lúc nhất thời, khu vực này có rất nhiều người tụ tập, rất nhiều học sinh nghe tin liền tới đây, mọi người đều hứng thú muốn nhìn xem là ai đang luyện khí.

Nơi này dần đông nghẹt, thậm chí có người chen vào không được trực tiếp dẫm phi kiếm bay lên không trung.

Còn có người dẫm lên một cái chậu rửa mặt, lắc lư bay lên, nhìn chăm chú về phía đài cao.

“Hắn là ai?”

“Đây không phải đan lô sao?”

“Ai lại nói luyện khí, ta thấy là đang luyện đan mà.”

Có người bất mãn nói, thầm mắng ai thả ra tin tức, cả luyện đan hay luyện khí cũng không phân biệt được.

Thiếu niên trên đài rõ ràng đang luyện đan, cái lò trước mặt kia chính là đan lô, liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Hoàn toàn khác lò luyện khí.

Thật ra Mộc Phàm cũng bất đắc dĩ, bởi vì hắn không có lò luyện khí a, chỉ có một cái đan lô này dùng tạm.

Làm như vậy chính là tránh tai mắt, bản thân hắn sẽ không biết cải tạo trí thông minh nhân tạo, hoàn toàn do hệ thống làm.

Dù hắn là luyện khí đại sư, nhưng thật đúng là không có biện pháp cải tạo như hệ thống, cho nên chỉ có thể dùng đan lô để che giấu một chút.

Trong lúc mọi người thắc mắc khó hiểu, Mộc Phàm bắt đầu có động tác.

Ong!

Chỉ thấy hắn vỗ một chưởng vào đan lô, lập tức phát ra một tiếng vù vù kỳ dị, truyền vào trong tai mọi người ở đây, trái tim mọi người tự dưng nhảy dựng lên.

Tâm thần mọi người căng thẳng, thấy Mộc Phàm nhanh chóng đánh ra một loạt thủ pháp, nhanh đến mức tận cùng, lưu lại một loạt tàn ảnh, không thấy rõ lắm.

Hiện trường chỉ có Mặc Huỳnh nhìn chằm chằm từng cử động của Mộc Phàm, không bỏ qua một chút nào.

Nàng nhìn thủ pháp của Mộc Phàm, ánh mắt sáng ngời, đó là thủ pháp đặc thù của Luyện khí sư, có thể khống chế lửa của lò luyện.

“Châm lửa!”

Mộc Phàm hô nhẹ, liền thấy dưới lò bừng lên một đám lửa.

Ngọn lửa đen nhánh vừa xuất hiện, lập tức khiến mọi người kinh ngạc, chấn động.

“Đây là ngọn lửa gì?”

“Ngọn lửa màu đen, chưa từng thấy bao giờ.”

Trong lúc nhất thời, bốn phía truyền đến tiếng cảm thán, tò mò, sôi nổi nghị luận, suy đoán của không ít người, đáng tiếc không ai biết lai lịch của ngọn lửa.

Ngọn lửa màu đen, không có ai từng thấy.

Ngay cả Mặc Huỳnh cũng hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm ngọn lửa màu đen này, có vẻ trầm tư, ánh mắt sáng lên, nghĩ tới điều gì đó.

“Linh hỏa sao?” Mặc Huỳnh hô nhỏ một tiếng, đoán được gì đó.

Linh hỏa, không sai, nàng suy đoán rất gần đáp án.

Nhưng Ngọn lửa vĩnh hằng của Mộc Phàm đã không còn là linh hoả nữa, sau khi dung hợp thần hỏa đã tiến hóa thăng cấp, trở thành chân hỏa.

“Mở!”

Mộc Phàm quát khẽ, một ngón tay điểm tới, đan lô loảng xoảng mở nắp, hắn lập tức ném quả cầu trí thông minh nhân tạo vào trong.

Ngay sau đó, Mộc Phàm liên tiếp ném những thứ khác vào, hoàn toàn không thấy rõ động tác của hắn, cũng không nhìn thấy đó là những thứ gì.

Mặc Huỳnh lại chau mày, loáng thoáng thấy được Mộc Phàm ném vào một ít tài liệu luyện khí.

Có Kết tinh hoả diễm, Băng tinh,... Trong lòng nàng hiện lên cảm giác khác thường, chẳng lẽ hắn thật sự có trình độ luyện khí rất cao?

Trên đài, Mộc Phàm giả bộ làm mấy động tác luyện khí, mỗi một bước đều vô cùng thành thạo, khí thế cả người biến đổi, giống như một người bình thường lập tức biến thành một vị đại sư.

Khí thế này làm tâm thần tất cả đồng học ở đây trầm xuống, có cảm giác bị áp bách, một áp lực tinh thần đến từ Mộc Phàm.

Mọi người lập tức thu hồi sự khinh thường, cười nhạo, vẻ mặt

mỗi người trở nên ngưng trọng, trong lòng thì kinh hãi, toàn bộ bị chấn trụ.

Chú ý tới biến hóa của mọi người xung quanh, Mộc Phàm cười thầm trong lòng, còn không trấn trụ được các ngươi sao?

Mộc Phàm suy nghĩ nhưng tay không ngừng, từ lúc bắt đầu liền liên tục đánh ra một loạt thủ pháp phức tạp, người ngoài căn bản xem không hiểu.

“Bộ dạng này... Thật là lợi hại.”

Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ xem mà đơ ra.

Bởi vì các nàng hoàn toàn không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy dáng vẻ này của Mộc Phàm rất lợi hại.

Nặc Á nhìn không chớp mắt, trong ánh mắt hiện lên vẻ khác thường.

Nhìn bóng dáng Mộc Phàm chuyên chú luyện khí, không ít nữ sinh thế nhưng lộ ra ánh mắt đào hoa, không quan tâm hắn có thể luyện thành hay không, chỉ mỗi bộ dạng đẹp trai này liền hấp dẫn không ít nữ sinh.

Chỉ có mình Mặc Huỳnh nhìn ra một chút môn đạo, nhưng chỉ nhìn ra một chút ít liền chắc chắn Mộc Phàm thật sự đang luyện khí.

“Thủ pháp thật huyền diệu, so với gia gia còn lợi hại vài phần?” Trong lòng Mặc Huỳnh chấn động, dù không muốn tin, nhưng lại không thể không tin.

Những động tác của Mộc Phàm làm loá mắt mọi người, người xem đều đơ mặt ra.

Chỉ thấy trên đài, đôi tay Mộc Phàm tạo ra vô số tàn ảnh, không ngừng vỗ vào đan lô, phát ra từng tiếng loảng xoảng.

Đương!

Đương đương đương...

Sau khi vỗ chừng một ngàn lần, rốt cuộc trong đan lô cũng có động tĩnh, một luồng sáng xuất hiện, thiếu chút nữa chiếu mù đôi mắt mọi người.

Phần lớn người nhắm mắt lại, có một số ít mở to mắt nhìn chằm chằm, thấy Mộc Phàm vỗ một chưởng vào đan lô, đan lô phát ra một tiếng nổ vang.

“Hệ thống, cải tạo trí thông minh nhân tạo bên trong.”

Mộc Phàm vừa thao tác, vừa âm thầm kêu hệ thống tiến hành cường hóa, những tài liệu vừa mới ném vào không hề hao tốn chút nào, chỉ là ngụy trang.

Oanh!

Theo hệ thống bắt đầu cường hóa, trong đan lô truyền đến động tĩnh thật lớn, làm mọi người giật mình, khẩn trương.

Hiện trường im ắng, chỉ có Mộc Phàm siêu quần xuất chúng, bày ra những thủ pháp luyện khí mà mọi người xem không hiểu, dùng đan lô luyện khí, trang bức.

Đương!

Đột nhiên đan lô chấn động, nháy mắt mở nắp, trong lúc nhất thời ánh lửa bừng lên tận trời, kinh động không ít cao thủ trong trường học.

“Hả?”

“Có người luyện đan sao?”

Có cường giả kinh ngạc nghi ngờ lên tiếng, nhưng rất mau liền phủ nhận.

“Không đúng a, cảm giác viên đan dược kia bằng kim loại.”

Một cường giả cấp Siêu phàm ngây ngốc nhìn nơi này, thấy một quả cầu kim loại bay ra từ đan lô.

Không sai, đúng là quả cầu kim loại.

“Đây, đây không phải là trí thông minh nhân tạo sao?”

Không ít cao thủ Siêu phàm ngơ ngác nhìn quả cầu kim loại kia, đúng là trí thông minh nhân tạo của Mặc Huỳnh.

Bọn họ đơ ra, hoàn toàn không hiểu, người này đang luyện đan sao lại có một cái trí thông minh nhân tạo bay ra?

Ở hiện trường, mọi người im ắng nhìn Mộc Phàm, hắn cầm quả cầu kim loại trong tay, quan sát cẩn thận, gật gật đầu, giống như rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Diễn, tiếp tục diễn!

Sau khi diễn đủ rồi, Mộc Phàm ho nhẹ một tiếng làm mọi người bừng tỉnh.

Ánh mắt hắn bình tĩnh đảo qua bốn phía, cuối cùng dừng trên người Mặc Huỳnh.

“Đã cải tạo tốt, rất hoàn mỹ, phòng cháy, không thấm nước, chống từ trường, phòng quấy nhiễu, phòng lực phá hoại cấp Siêu phàm, ngươi nhìn xem có hài lòng hay không, nếu không hài lòng ta có thể cho trả tiền cho ngươi.”

Mộc Phàm nói xong ném quả cầu kim loại cho đối phương, tràn đầy tự tin.

Mặc Huỳnh tiếp lấy quả cầu kim loại, cẩn thận nghiền ngẫm, đánh giá, rốt cuộc nhìn ra được sự thay đổi, hoàn toàn khác so với lúc trước.

Không phải nói là bộ dáng thay đổi, mà là kết cấu bên trong, càng thêm tinh tế, hoàn mỹ, có lực phòng ngự cường đại.

Răng rắc!

Nàng trực tiếp khởi động trí thông minh nhân tạo, quả cầu kim loại giải thể, cánh kim loại nhẹ nhàng chấn động, lập tức bay vờn quanh hai vòng, tốc độ nhanh hơn.

“Như thế nào, hài lòng hay không?”

Mộc Phàm cười hỏi.

Lúc này Mặc Huỳnh đã bị chấn động thật sâu, thật sự đã được cải tạo, hoàn mỹ không tì vết.

Đúng là cường đại hơn trước đó, khiến nàng vô cùng chấn động.

Nàng hít sâu một hơi, đèn nén cảm xúc, nhìn Mộc Phàm, lòng bàn tay đột nhiên toát ra một ngọn lửa, ngọn lửa màu cam hồng đốt cháy trí thông minh nhân tạo của mình.

Một màn này hấp dẫn ánh mắt vô số người, bọn họ đều nhìn chằm chằm, ước chừng chưa đầy năm phút, trí thông minh nhân tạo vẫn không hư tổn chút nào.

Mặc Huỳnh cũng kinh ngạc, nghiêm túc nói: “Ta rất rất hài lòng, nó thật sự trở nên càng hoàn mỹ, có thể thừa nhận hoàn cảnh ác liệt cùng công kích cường đại, ngươi thật sự là một vị Luyện khí sư thiên tài đáng gờm.”

“Ta... Tâm phục khẩu phục.”

Những lời Mặc Huỳnh nói, khiến mọi người ồ lên.

“Trời a, thế mà thật sự cải tạo?”

Rất nhiều người kinh ngạc hô to, vẻ mặt khiếp sợ khó tin.

“Đồng học, giúp ta cải tạo trí thông minh nhân tạo này!”

Có người hô to, chen vào đám người, hướng tới chỗ Mộc Phàm, đưa trí thông minh nhân tạo cho Mộc Phàm cải tạo.

“Phí cải tạo, hai ngàn vạn!”

Mộc Phàm không nhanh không chậm nói ra giá cả.

“Cái gì, hai ngàn vạn sao?”

Mọi người lại ồ lên, ồn ào náo nhiệt vô cùng.

“Được, lập tức chuyển cho ngươi.”

Thanh niên kia không nói hai lời trực tiếp chuyển tiền, dứt khoát gọn gàng.

Trong lúc nhất thời, hiện trường yên tĩnh, mọi người nhìn nhau, nhìn Mộc Phàm tươi cười tiếp nhận quả cầu kim loại, lại có thêm hai ngàn vạn vào túi.

“Ta cũng muốn cải tạo.”

“Ta, ta...”

“Còn có ta!”

Gần như trong khoảnh khác, tất cả các đồng học bạo phát, một đám nối tiếp một đám muốn Mộc Phàm hỗ trợ cải tạo trí thông minh nhân tạo.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt như vậy, Mộc Phàm tươi cười, trong lòng nở hoa, phát tài rồi.

Chương 175: Kinh ngạc muốn rớt tròng mắt

“Đừng nóng vội, lần lượt lần lượt tới.”

Trên đài, Mộc Phàm vội đến sứt đầu mẻ trán, quá nhiều người.

Mọi người đều hy vọng trí thông minh nhân tạo của mình được cải tạo, trở nên cường đại, hoàn mỹ, mang đến nhiều sự an toàn hơn.

Dù sao trí thông minh nhân tạo rất hữu ích, nếu ra ngoài làm nhiệm vụ gặp chút chuyện liền chết máy sẽ rất phiền toái.

Hiện tại có cơ hội cải tạo thăng cấp, sao có thể bỏ lỡ, cho nên bọn họ như bầy ong ùa tới, còn về chuyện tiền bạc, một đám đều là người có tu vi không thấp.

Bọn họ có của cải phong phú hoặc là tự mình kiếm tiền, làm nhiệm vụ vẫn tích luỹ được chút ít.

Tuy rằng hai ngàn vạn cũng cao, nhưng khẽ cắn môi liền chuyển qua.

“Nặc Á, mau hỗ trợ.”

Mộc Phàm thật sự lo liệu không hết, quá nhiều việc, dứt khoát gọi đám Nặc Á giúp đỡ.

“Mọi người xếp thành hàng, lộn xộn sẽ càng chậm.”

Nặc Á lập tức đứng ra, phát huy năng lực của mình, nàng mở miệng, hiện trường tức khắc yên tĩnh, mỗi người tự giác xếp hàng.

Không có biện pháp a, nữ thần mở miệng, một đám nam sinh tự nhiên phải biểu hiện tốt đẹp, chỉ hy vọng nữ thần có thể nhìn mình thêm một chút.

Mọi người lập tức chỉnh tề, yên tĩnh xếp hàng, rất mau xếp thành một hàng dài, thu hút rất nhiều người tò mò chạy tới.

“Đồng học, đã xảy ra chuyện gì, sao lại xếp hàng như thế này?”

Có người lập tức chạy tới giữ chặt một người dò hỏi.

Nam sinh đang xếp hàng không kiên nhẫn quay đầu, vừa thấy là người ban tinh anh, vẻ mặt lập tức trở nên ôn hoà.

Hắn cười nói: “Học trưởng, phía trước có người đang luyện khí, có thể cải tạo trí thông minh nhân tạo, phòng cháy, không thấm nước, còn phòng ngoại lực phá hư, ta đang xếp hàng chờ đợi tới lượt mình.”

“Cái gì?”

“Thật vậy sao?”

Người nọ lập tức kinh ngạc, nhìn càng ngày càng nhiều người xếp hàng, lập tức đi xếp hàng theo.

Rất nhiều người bị hấp dẫn lại đây, sau khi nghe ngóng thì tức khắc kinh ngạc, rất mau không ít người quyết định cải tạo trí thông minh nhân tạo của mình.

Cũng có vài người khinh thường, chỉ nhìn nhìn thôi.

Tóm lại, có rất nhiều học sinh tập trung nơi này, thậm chí có học sinh lâu năm, một ít tông sư, đại tông sư, thậm chí đưa tới mấy cao thủ cường đại cấp Siêu phàm.

Bọn họ ẩn trong đám người, yên lặng quan sát Mộc Phàm đang giúp một đám đồng học cải tạo luyện chế trí thông minh nhân tạo.

“Hắn là ai, chưa bao giờ gặp qua.”

Trong đám người, có một nam tử mở miệng hỏi.

Một nam sinh bên cạnh nhẹ nhàng trả lời: “Hắn là học sinh ban tinh anh, đi chung với Nặc Á.”

Vừa nghe lời này, nam tử mới chú ý tới mấy người Nặc Á, trong lúc nhất thời bừng tỉnh hiểu ra.

“Hắn đang luyện khí sao?”

Nam tử này ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm đang thao túng đan lô luyện khí, thật là một người đặc biệt.

“Chưa bao giờ thấy có người dùng đan lô luyện khí.”

Tên nam tử kia cười cười, sinh ra hứng thú đối với Mộc Phàm.

Người như vậy, cần tìm hiểu kỹ.

Lúc này trong đám người, Mặc Huỳnh lặng lẽ lui ra ngoài, nàng nhìn Mộc Phàm một chút rồi cầm trí thông minh nhân tạo rời đi.

Một đường rời khỏi quảng trường, Mặc Huỳnh trực tiếp đi đến trước một khu lầu cao, đi vào một cái truyền tống trận rồi biến mất.

Ngay sau đó, Mặc Huỳnh liền xuất hiện ở tầng cao nhất, trước một văn phòng lớn.

“Oánh Oánh, ngươi đã về rồi?”

Nàng mới vừa vừa xuất hiện, trong văn phòng liền truyền đến một giọng nói già nua.

Mặc Huỳnh trực tiếp đi vào, ngồi trước mặt một vị lão nhân.

“Gia gia, ngươi lại hút thuốc.”

Nàng mày nhíu lại, bất mãn nhìn lão giả trước mắt, đang hút thuốc lá sợi, xoạch xoạch hít mây nhả khói.

Lão giả cười ha hả, vẻ mặt hiền hòa nói: “Tiểu nha đầu ngươi, luôn tới hạn chế lão già ta, ta đã một đống tuổi, một thân tu vi đỉnh thiên, chỉ là thuốc lá có thể gây hại gì?”

“Đây là thói quen không tốt.” Mặc Huỳnh xụ mặt nói.

Đây là gia gia nàng, Mặc Uyên, một trong ba phó hiệu trưởng của Thanh Bắc, một vị luyện khí tông sư.

“Ha ha ha, ngươi nói đúng, nhưng thói quen mấy chục năm không

phải nói sửa là có thể sửa."

Lão nhân pha trò một câu, rồi hỏi: "Sao ngươi trở về nhanh như vậy, đã hoàn thành nhiệm vụ hay là tìm được tài liệu này rồi?"

"Không có." Mặc Huỳnh lắc đầu, thở dài nói: "Tài liệu này quá hiếm thấy, chỉ có đi dị vực mới có hy vọng, lần này vẫn không tìm được."

"Gia gia, ta không tới để nói chuyện này." Mặc Huỳnh lấy trí thông minh nhân tạo của mình ra

Nàng đưa cho lão nhân nói: "Ngươi nhìn xem trí thông minh nhân tạo của ta có gì khác biệt?"

Lão nhân liếc mắt, nói: "Thứ này là do ta thiết kế chế tạo, có thể có cái điều gì khác biệt?"

"A..."

Hắn không chút để ý nhân lấy, nhưng vừa cầm vào tay liền đứng dậy, hai mắt trừng to, nhìn chằm chằm trí thông minh nhân tạo trong tay.

Không hổ là luyện khí tông sư, vừa cầm liền cảm giác được, nét mặt bừng sáng, hai mắt cũng tỏa ánh sáng.

Hắn nhìn qua nhìn lại, càng xem càng kinh ngạc khó hiểu.

"Quái lạ, sao nó lại trở nên khác biệt như thế, hình như càng cường đại, càng hoàn mỹ hơn?" Mặc Uyên ngạc nhiên nói thầm.

Mặc Huỳnh giải thích: "Đây là ta vừa mới nhờ người luyện chế cải tạo, gia gia nhìn ra được điều gì sao?"

"Cái gì?" Mặc Uyên kinh ngạc hô to một tiếng.

Hắn trừng mắt hai mắt hỏi: "Ngươi vừa mới nói có người luyện chế cải tạo trí thông minh nhân tạo, nhưng..."

Vốn định nói sao có thể được, nhưng vừa nhìn trí thông minh nhân tạo trên tay lập tức câm miệng, đây không phải là minh chứng tốt

nhất sao?

Hắn không làm được, không có nghĩa là người khác không làm được a.

Nghĩ đến có người có thể cải tạo tác phẩm của hắn, khiến nó càng hoàn mỹ, càng cường đại hơn, lòng Mặc Uyên bắt đầu trở nên nóng bỏng.

“Cháu gái ngoan, mau nói, là ai cải tạo?” Mặc Uyên kích động.

Mặc Huỳnh cũng rất chấn động, không nghĩ tới gia gia khiếp sợ, vội vã như vậy, thậm chí coi trọng đến mức cả tẩu thuốc rớt cũng không chú ý.

Nàng nén cảm xúc trong lòng, mở miệng nói: “Người nọ hiện đang ở quảng trường học viện, giúp những người khác cải tạo trí thông minh nhân tạo.”

“Thật sự?” Hai mắt Mặc Uyên trợn tròn.

Ai nha, trâu bò như vậy sao?

“Đúng vậy, gia gia tự mình xem liền rõ.” Nàng vừa nói, Mặc Uyên lập tức tỉnh ngộ.

Chỉ thấy hắn lập tức mở ra một quầng sáng, liền thấy hình ảnh quảng trường hiện lên, vô số học sinh tụ tập ở nơi đó, xếp thành hàng dài.

Khi thấy thiếu niên đang luyện chế trên đài, hai mắt Mặc Uyên trừng thẳng, thiếu chút nữa rớt ra rồi.

“Đan lô?” Mặc Uyên sợ hãi, vẻ mặt như gặp quỷ.

Mặc Huỳnh làm bộ mặt quả nhiên như thế, liền biết gia gia mình sẽ phản ứng vậy mà, không có biện pháp a, Mộc Phàm quá biết làm trò.

Dùng đan lô luyện khí, không phải muốn khiến mấy Luyện đan sư cùng Luyện khí sư tức chết sao?

Chỉ thấy hai mắt Mặc Uyên tỏa sáng, nhìn chằm chằm hình ảnh Mộc Phàm không chớp mắt, nhìn Mộc Phàm đang cải tạo từng trí thông minh nhân tạo.

Gần như là một phút một cái, tốc độ càng lúc càng nhanh, quả thực chính là bắt đầu cải tạo dây chuyền, luyện khí tông sư Mặc Uyên này xem mà ngây ngẩn.

“Thủ pháp này, này này này...” Càng xem, lão nhân Mặc Uyên càng khiếp sợ.

“Không thể tưởng tượng!”

“Không thể tưởng tượng!”

“Thì ra là thế!”

Mặc Uyên nỉ non, ánh mắt sáng quắc, vẻ mặt lúc thì bừng tỉnh, lúc thì hưng phấn, như phát hiện miền đất mới.

Đối với một vị luyện khí tông sư mà nói, gặp được thủ pháp luyên khí chưa bao giờ thấy qua như mở ra một cánh cửa mới.

Giờ khắc này, Mặc Uyên đang ngộ ra điều gí đó, những chỗ chưa rõ trước giờ lập tức thông thấu, thậm chí cảm giác chính mình tiến vào một thế giới rộng lớn hơn.

Oanh!

Trong khoảnh khắc này, thân thể Mặc Uyên bộc phát ra một hơi thở kinh người.

Mặc Huỳnh mừng rỡ nhìn lão nhân.

“Gia gia, ngươi đột phá?”

Mặc Uyên từ trạng thái ngộ tỉnh lại, vui vẻ gật gật đầu, thật sự đột phá hàng rào, bước vào hàng ngũ luyện khí đại tông sư, vị đại tông sư luyện khí đầu tiên trong toàn bộ chín khu.

Nhưng sắc mặt hắn nhanh chóng suy sụp, hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm trong màn hình, có vẻ nghiêm trọng, phức tạp, chính

mình thế mà xem một thiếu niên luyện khí mới đạt được đột phá?

Truyền ra ngoài, ai tin tưởng đây?

Chẳng lẽ trình độ luyện khí của thiếu niên này cao hơn mình, nếu không sao có thể dẫn dắt khiến hắn ngộ ra nhiều điều như vậy?

“Không được, lão phu muốn đích thân đi xem.”

Mặc Uyên nói xong xoay người biến mất khỏi văn phòng, nhanh đến Mặc Huỳnh không kịp phản ứng.

“Tính nôn nóng của gia gia vẫn không thay đổi chút nào.”

Mặc Huỳnh bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể xoay người rời đi, trở lại quảng trường.

Chương 176: Kiếm lời hai tỷ

Nơi quảng trường, trên đài cao, một đan lô được nung nấu bởi một ngọn lửa màu đen.

Mộc Phàm đang cải tạo một cái trí thông minh nhân tạo cuối cùng, chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, có một quả cầu kim loại bay ra từ đan lô, dừng trên tay hắn.

“Xong!”

Hắn mỉm cười gật gật đầu, ném quả cầu kim loại này cho một nữ sinh cách đó không xa.

Đây là người thứ một trăm, nhìn lướt qua vẫn còn một một hàng thật dài, lòng Mộc Phàm nóng hổi a, đây đều là tiền, một người hai ngàn vạn, mười người chính là hai trăm triệu.

Một trăm người chính là hai tỷ, hôm nay hắn kiếm lời khoảng hai tỷ.

Khấu trừ tiền phí cho hệ thống cải tạo hết một ngàn vạn, còn dư lại hơn một tỷ chín, phát tài nha.

Vừa thấy sắp hết một canh giờ, Mộc Phàm quyết định dừng, ngày mai lại đến kiếm một mớ nữa, còn chưa mua lễ bao, trở về mua lễ bao xem có thứ gì rồi tính tiếp.

“Các vị đồng học, hôm nay liền tới đây thôi, mời mọi người đến vào ngày mai.”

Mộc Phàm nói to rồi đứng lên, thu hồi đan lô.

Lúc này, đám đồng học phía dưới nổ tung chảo, rất nhiều đồng học nóng nảy.

“Sao không luyện chế nữa, còn chưa tới buổi tối mà.”

“Đúng vậy, thời gian còn nhiều như vậy.”

Rất nhiều đồng học đã xếp hàng thật lâu, thế mà phải đợi tới ngày

mai, tức khắc có chút khó chịu, sôi nổi ồn ào kêu Mộc Phàm tiếp tục.

Đặc biệt là những đồng học xếp hàng đằng trước, đều muốn khóc to a, xếp hàng gần một canh giờ thế mà lại phải đợi tới ngày mai.

Mộc Phàm mặc kệ, trực tiếp gọi hệ thống.

“Mua lễ bao đặc thù.”

Hắn không nói hai lời trực tiếp mua, dù sao cũng sắp hết thời gian rồi, mua xong tới có thể an tâm, chờ trở về mới mở ra xem.

“Chư vị, hôm nay quá mệt mỏi, ngày mai lại đến a.”

Mộc Phàm nói xong thu thập đồ vật trực tiếp chạy mất.

Mấy người Nặc Á thấy vậy nhìn nhau, không nhìn ra vẻ mệt mỏi ở Mộc Phàm, ngược lại thấy tinh thần hắn sáng láng, hứng khởi bừng bừng.

Nhưng vì sao đột nhiên tuyên bố không luyện chế nữa, phải đợi tới ngày mai a?

“Nặc Á, Thanh Trĩ, có việc gì ngày mai nói, ta đi về trước.”

Mộc Phàm nói một câu, trực tiếp một bước bay lên không, dẫm lên một thanh phi kiếm luyện khí bay mất.

Một màn này làm tất cả đồng học sợ ngây người, ai cũng trừng to đôi mắt.

“Trời ơi, hắn là người tu chân luyện khí ngưng hình sao?” Có đồng học kinh ngạc hô to.

“Ngự kiếm phi hành, ít nhất là cấp bậc đại tông sư mới có thể làm được a?”

Trong ban tinh anh, luyện khí ngưng hình rất bình thường, nhưng mấu chốt là phải tu chân cấp đại tông sư mới có thể ngự kiếm phi hành.

Mộc Phàm làm được, đại biểu cho hắn đã đến cấp bậc đại tông sư.

Điều này làm cho đám đồng học vốn dĩ phẫn nộ lập tức im lặng, còn mấy cao thủ cấp Siêu phàm giấu trong đám người thì có chút bất ngờ.

Bởi vì bọn họ chỉ nhìn ra Mộc Phàm hiển lộ tu vi cảnh giới tông sư, không nghĩ tới lại ẩn giấu thực lực thât sự, hoàn toàn không nhìn thấu.

“Không đơn giản.”

Một nam tử lầm bầm lầu bầu, nhìn bóng dáng Mộc Phàm ngự kiếm rời đi, suy tư gì đó.

Vẻ mặt mấy người khác cũng lạ lạ, liếc nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt lẫn nhau.

“Hắn ẩn giấu thực lực, không chỉ là cấp đại tông sư, có lẽ đã tới Siêu phàm rồi.”

Một nam tử cường tráng nói, giọng điệu chắc chắn.

“Có khả năng.”

Mấy người khác sôi nổi gật đầu tán đồng.

“Siêu phàm sao, xem ra phải tìm cơ hội gặp hắn một lần, có lẽ đúng như chúng ta suy đoán.”

Mấy người thương nghị một chút, cuối cùng xoay người rời khỏi.

Lúc này, ở ngoài đám người có một vị lão giả nhìn Mộc Phàm ngự kiếm rời đi, xoay người bước ra, lặng yên biến mất.

Mộc Phàm vừa hạ xuống, còn chưa mở cửa không gian, liền thấy một lão nhân ngăn cản đường đi.

“Đồng học, xin chờ chút.”

Lão nhân thấy Mộc Phàm liền ngăn lại, nở nụ cười hòa ái dễ gần.

Mộc Phàm cảnh giác, có chút nghiêm nghị, vừa rồi lại không phát

hiện lão giả này xuất hiện, thậm chí một chút hơi thở đều không có.

Điều này làm cho hắn rất ngoài ý muốn, chính mình đã ngưng tụ nguyên thần, thậm chí nguyên thần vô cùng cường đại thế nhưng không nhận ra xuất hiện của lão nhân này.

Tuy rằng chính mình thả lỏng cảnh giác vì ở trong trường học không nguy cơ gì, nhưng có thể xuất hiện mà không bị hắn phát giác, tuyệt đối là cao thủ.

Lão nhân trong trường học cũng không phải là người bình thường, Mộc Phàm sẽ không ngây ngốc cho rằng đây là một người già thông thường.

“Lão nhân gia, ngươi là lão sư trong trường học sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hắn.

Lão nhân trước mắt cũng đang cẩn thận đánh giá hắn, càng xem càng ngạc nhiên, đôi mắt đều muốn lòi ra.

Bởi vì hắn không nhìn thấu Mộc Phàm, sao có khả năng chứ?

“Cổ quái.” Mặc Uyên nói thầm trong kòng, tiểu tử này cổ quái a.

Nếu nhìn không thấu, một là thực lực ngang cấp hắn, hai là có thủ đoạn che giấu.

Mặc kệ là nguyên nhân gì đều làm người ta giật mình.

“Ta xem như đạo sư trong trường học, là như thế này, vừa rồi xem ngươi luyện khí hiểu ra vài điều, muốn mời ngươi uống trà, cùng nhau bàn luận về huyền diệu của luyện khí, giao lưu tâm đắc.”

Mặc Uyên thẳng thắn mời, cũng không có nói ra thân phận của mình.

Nhưng Mộc Phàm vừa nghe tới đi uống trà, còn giao lưu tâm đắc luyện khí thì lập tức hứng thú, chẳng lẽ lão giả này cũng là Luyện khí sư?

Nhưng hắn nghĩ đến chuyện mình mới vừa mua lễ bao lập tức dập

tắt sự hứng thú.

“Xin lỗi, hiện tại ta không rảnh, chờ ngày mai rồi nói.”

Mộc Phàm trực tiếp từ chối lời mời của Mặc Uyên, mở cửa không gian rồi bước vào, chớp mắt biến mất trước mắt lão nhân.

Chỉ để lại Mặc Uyên đứng nơi đó, vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ tới mình bị từ chối, hơn nữa lại rất dứt khoát gọn gàng.

“Gia gia bị từ chối sao?”

Lúc này, một nữ sinh chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo một nụ cười.

Mặc Huỳnh cười nhìn lão nhân, nói: “Thấy được rồi nha, có phải bị đả kích hay không, đường đường là phó hiệu trưởng Thanh Bắc, Luyện khí tông sư đứng đầu chín khu, mời người ta uống trà nhưng lại bị từ chối.”

Sắc mặt Mặc Uyên tức khắc đen thui, cười mắng: “Tiểu nha đầu ngươi, dám trêu ghẹo lão già này, cận thận ta kêu lão cha ngươi gả ngươi ra ngoài.”

“A, ta thấy tiểu tử vừa rồi không tồi, người tốt, kỹ thuật tốt, có tiềm lực, có thiên phú, xứng đôi.”

Mặc Uyên càng nói càng lố, làm Mặc Huỳnh đỏ mặt, tức giận trừng mắt.

“Gia gia, ngươi già mà không đứng đắn, cẩn thận ta đi tới chỗ hiệu trưởng gia gia cáo ngươi trạng.” Nàng căm giận bất mãn hừ một tiếng.

Mặc Uyên cười ha hả: “Ta không phải là hiệu trưởng sao, tuy rằng chỉ là chức phó, nhưng lão gia hỏa kia không quản được ta.”

“Khoe khoang, không thèm quan tâm ngươi.” Mặc Huỳnh thở phì phò xoay người đi mất.

Để lại mình Mặc Uyên đứng suy tư suy nghĩ gì đó.

Hắn nói thầm: “Mặc Uyên ta mời người ăn cơm uống trà, chưa từng có ai dám từ chối, tiểu tử ngươi được lắm, chờ lão phu cho xử lý ngươi.”

“Nếu còn dám từ chối, lão phu liền gả Tiểu Huỳnh cho hắn, mỗi ngày làm hắn phiền chết.”

Lão nhân lẩm nhẩm lầm nhầm xoay người rời đi.

“A hắt... Ai mắng ta?”

Lúc này, trong không gian tư nhân, Mộc Phàm đột nhiên hắt xì, cảm giác quái quái.

Một thân tu vi cường đại lại hắt xì, tuyệt đối không phải bị cảm, chắc chắn là có người nhắc tới hắn nên mới có cảm ứng.

Mộc Phàm kinh ngạc nói: “Không phải là có mỹ nữ nghĩ về ta chứ?”

Ngay sau đó hắn lắc đầu vứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung này, trong lòng hồi hộp, bắt đầu xem xét lễ bao đã mua.

Tốn hết một tỷ mua lễ bao, rốt cuộc bên trong có cái gì đây?

“Hệ thống, mở lễ bao.”

Mộc Phàm gấp không chờ nổi, vừa trở về liền trực tiếp mở lễ bao.

“Đinh!

“Mở ra lễ bao, chúc mừng ký chủ đạt được...”

Chương 177: Lễ bao siêu giá trị

“Chúc mừng ký chủ, đạt được một tấm thẻ Truyền kỳ (loại sinh hoạt), một tấm thẻ Sử thi (loại võ kỹ loại), một tấm thẻ tu luyện (hai mươi năm), một bảo vật Sử thi 《 Ngũ Hành trận bàn 》 .”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm liền thấy trước mắt hiện lên mấy đồ vật, ba tấm thẻ, một trận bàn lập loè ánh sáng.

Mộc Phàm hít thở dồn dập, hưng phấn nhìn mấy đồ vật trước mắt, tuy rằng không nhiều lắm.

Nhưng mấy thứ này đều có giá trị cao, thậm chí có tiền cũng không mua được, vật báu vô giá a.

Thẻ Truyền kỳ (loại sinh hoạt): Có thể tăng luyện khí, luyện đan, trận pháp thẳng tới cấp Truyền kỳ.

“Rốt cuộc có một tấm thẻ loại sinh hoạt.” Mộc Phàm mừng muốn khóc, thăng cấp kỹ năng quá đốt tiền.

Có tấm thẻ này liền khác rồi, trực tiếp tăng cấp, tiết kiệm biết bao nhiêu tiền a.

Nhìn xem, hiện tại hắn mới cấp đại sư, tăng đến tông sư cần năm tỷ, đến Truyền kỳ cần tới năm mươi tỷ, quả thực làm người ta phát điên.

Không nói tới bên trên còn có cấp Sử thi cấp, cấp Thần thoại, có thể khiến người ta tuyệt vọng.

“Thẻ Sử thi, so với thẻ Truyền kỳ còn cao hơn một cấp.” Mộc Phàm nhìn tấm thẻ thứ hai, tâm tình càng phấn chấn.

Đây là một tấm thẻ Sử thi, hơn nữa vẫn là loại võ kỹ, có thể trực tiếp tăng bất kỳ võ kỹ nào lên tới cấp Sử thi.

Ngẫm lại Mộc Phàm chỉ có một môn võ học Truyền kỳ, trước mắt Quân thể trạng đấu thuật còn chưa thể hoàn toàn phát huy lực

lượng Truyền kỳ.

Càng không cần nói tới cấp bậc Sử thi cao hơn cả Truyền kỳ, Truyền kỳ có thể thí thần, vậy cấp bậc Sử thi mạnh tới mức nào nữa?

“Hệ thống, có phải muốn dùng thẻ Sử thi thì cần có một võ học cấp Sử thi hay không?” Mộc Phàm hỏi vấn đề này.

Quả nhiên, hệ thống đáp lại: “Đúng vậy ký chủ, cần phải có võ học cấp Sử thi hoặc là pháp thuật mới có thể sử dụng hiệu quả, nếu không chỉ có thể thăng cấp đến cực hạn của môn võ học đó.”

“Hiện tại ta chỉ có một môn võ học Truyền kỳ, đã thăng cấp đến Truyền kỳ, đi nơi nào tìm võ học Sử thi?”

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, có bảo vật nhưng không thể dùng, cảm giác quá khó chịu.

Hắn thu hồi thẻ Sử thi, nhìn về tấm thẻ thứ ba, là một tấm thẻ tu luyện, thời gian tu luyện là hai mươi năm nhiều hơn mười năm so với tấm thẻ lúc trước.

Đây chính là bảo bối a, hai mươi năm, cũng đủ để Mộc Phàm làm rất nhiều chuyện, như việc hấp thu hết Năng lượng nguyên.

“Thật tốt quá, rốt cuộc không cần nạp tiền để hấp thu Năng lượng nguyên.” Mộc Phàm kích động nói.

Có tấm thẻ tu luyện này, có thể nhẹ nhàng hấp thu sạch sẽ khối Nặng lượng nguyên kia, sau đó sẽ có sự đột phá, tiến bộ kinh người.

Ở trong phòng tu luyện của hệ thống hai mươi năm, bên ngoài chỉ qua hai ngày, tuyệt đối là vật báu vô giá, tiền nào của nấy a.

Bỏ ra một tỷ, quá lời, dù chỉ có ba tấm thẻ cũng đáng giá.

Huống chi còn có bảo vật thứ tư là một trận bàn cấp Sử thi.

“Ngũ Hành trận bàn (cấp Sử thi): Có thể bố trí ra trận pháp cấp Sử thi Ngũ hành trận, diễn hóa ngũ hành chi lực, có thể vây, có thể

phòng ngự, có thể tấn công, uy lực vô cùng lớn, có khả năng thí thần."

Nhìn đến phần giới thiệu này, Mộc Phàm trừng to mắt, hô hấp dồn dập hơn, kích động đến mặt đỏ bừng.

Bảo vật cấp Sử thi, đây là bảo vật cấp Sử thi đầu tiên trong tay Mộc Phàm, Liệt dương cung trước đó chỉ là binh khí cấp Truyền kỳ, cũng có lực sát lương lớn.

Nhưng trận bàn này có thêm nhiều phương diện khác, Ngũ Hành trận bàn có thể bố trí một Ngũ hành trận cấp Sử thi, có thể thí thần.

Điều này đại biểu cho Mộc Phàm có thể dùng Ngũ Hành trận bàn, bày Ngũ hành trận giằng co với thần linh, đương nhiên không phải là tuyệt đối.

Mộc Phàm cũng sẽ không ngu ngốc tự đại cho rằng dựa vào bảo vật này thì có thể giết thần, đầu bị rỉ sét mới nghĩ như vậy.

Sự cường đại của thần linh, từ hình chiếu Tà thần lúc trước có thể nhìn ra được, đối mặt với thần linh thật sự vẫn phải thật cẩn thận.

"Luyện hóa trước!"

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn, bắt đầu bức ra một giọt tâm huyết trong cơ thể, phối hợp một sợi ý niệm, trực tiếp đánh vào trong trận bàn.

Ong!

Trong khoảnh khắc, trận bàn phát ra ánh sáng năm màu, đại biểu cho kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chi lực, đan xen nhau.

Đây là một trận bàn cường đại, Mộc Phàm cảm giác tim đập nhanh hơn, cảm giác một khi bị Ngũ hành trận vây khốn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Thật là lợi hại." Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi.

Hắn nhanh luyện hóa, rất nhanh liền hoàn thành, hoàn toàn khống

chế trận bàn này, trận bàn cấp Sử thi hóa thành tia sáng bay vào giữa hai chân mày.

Nhìn kỹ, nguyên thần đang ngồi xếp bằng ở trung tâm trận bàn, yên lặng mà uẩn dưỡng trận bàn, hình thành một ngôi sao năm cánh ẩn chứa ngũ hành chi lực.

“Kiếm lời lớn.”

Mộc Phàm cười không ngừng, vui vẻ.

Hắn bắt đầu suy nghĩ nên dùng ba tấm thẻ kia như thế nào, thẻ tu luyện thì từ từ, trước mắt còn không vội, thực lực đã tăng quá nhanh rồi.

Thẻ Truyền kỳ có thể tăng một loại kỹ năng sinh hoạt lên tới cấp Truyền kỳ.

Tăng kỹ năng nào đây, luyện khí hay là luyện đan hay là trận pháp?

Mộc Phàm nghĩ đến mình mới vừa đạt được một trận bàn cấp Sử thi, tăng cấp độ về trận pháp thì có thể từ từ.

Còn lại là luyện khí, luyện đan, có chút khó có lựa chọn, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Mộc Phàm không nghĩ nữa, nhìn xem võ kỹ, pháp thuật mình nắm giữ nhưng không môn nào có thể sử dụng thẻ Sử thi.

“Hệ thống, có thể dung hợp Lưu tinh tiễn kỹ cùng Ngũ lôi đao pháp sao?”

Hắn dò hỏi hệ thống.

“Có thể, bất kỳ võ học, kỹ năng nào cũng có thể dung hợp lẫn nhau, nhưng cần lựa chọn một cái làm chủ.”

Hệ thống trả lời làm Mộc Phàm nắm chắc, rất ít khi dùng Ngũ lôi đao pháp, hơn nữa cấp bậc lĩnh ngộ quá thấp, tự nhiên không thể làm chủ.

Chỉ có thể lựa chọn Lưu tinh tiễn kỹ, trước đó đã dùng thẻ Cứu cực lĩnh ngộ môn này tới Cứu cực, uy lực khá lớn.

Nó còn có không gian trưởng thành lớn hơn nữa, thậm chí Mộc Phàm hy vọng thăng cấp Lưu tinh tiễn kỹ đến cấp Sử thi.

“Hệ thống, mở ra chức năng dung hợp, dung hợp Lưu tinh tiễn kỹ, Ngũ lôi đao pháp, phối hợp các võ học khác.”

Mộc Phàm suy nghĩ một hồi, trực tiếp ra quyết định, muốn dung hợp thăng cấp kỹ thuật bắn cung.

“Tiêu hao một ngàn vạn, bắt đầu dung hợp.”

Hệ thống nhắc nhở, thẻ Mộc Phàm bốc hơi một ngàn vạn.

Nhìn mình tiêu tiền như nước chảy, Mộc Phàm suy nghĩ, ngày mai nhất định phải kiếm một bút thật lớn, ít nhất còn có thể kiếm khoảng hai ba tỷ.

Ong!

Đang nghĩ ngợi, đại não truyền đến một tiếng vù vù, vô số tin tức tri thức sôi trào quay cuồng, dưới tác dụng của lực lượng thần bí bắt đầu dung hợp với nhau.

Lưu tinh tiễn kỹ, Ngũ lôi đao pháp, còn có các loại võ học khác va chạm dung hợp, bắt đầu trọng tổ tạo thành một phần kỹ năng cường đại hơn.

Tâm thần Mộc Phàm vô thức đắm chìm trong đó, bắt đầu hấp thu, lĩnh ngộ tinh túy của kỹ năng mới này.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong thân thể Mộc Phàm bỗng nhiên toát ra từng tia lôi điện, rậm rạp đan xen trên thân thể, phát ra tiếng chẹt chẹt.

Ngay sau đó, Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể sôi trào, thế mà có một tia lửa gia nhập vào, lôi điện màu tím bắt đầu lột xác, dần dần bị nhuộm đen.

Lôi điện màu đen lập loè đan xen, hơi thở càng lúc càng cuồng bạo,

càng khủng bố, cuối cùng còn bốc lửa.

Đinh!

“Dung hợp xong, chúc mừng ký chủ dung hợp ra: Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi.”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, nguyên thần Mộc Phàm chấn động, vô số mũi tên ánh sáng đan chéo lập loè, rậm rạp đếm không hết.

Tia sét hội tụ, từng tia màu đen đan xen, ngưng kết thành từng mũi tên, tản ra hơi thở huỷ diệt vạn vật.

“Thành công?”

Mộc Phàm tỉnh lại, cả người tràn đầy sự hưng phấn, thật sự thành công.

Hắn thật sự dung hợp ra một kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, rất bất ngờ.

Kỹ thuật cấp Sử thi, uy lực cường đại đến mức nào?

Chương 178: Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi

“Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, vậy gọi là Thí thần tiễn thuật.”

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn trong lòng, lấy một cái tên rất oai.

Hắn rất hài lòng, chờ đợi kỹ thuật bắn cung của mình có thể diệt tinh, thí thần.

Tuy rằng dung hợp ra kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, nhưng cấp bậc lĩnh ngộ chỉ tới Cứu cực, bên trên còn có hai cấp bậc Truyền kỳ, Sử thi.

Nếu dùng tiền để thăng cấp, sẽ rất khó khăn, tự mình lĩnh ngộ thì hao phí quá nhiều thời gian, khó tính toán a.

Cho nên Mộc Phàm trực tiếp lấy thẻ Sử thi ra.

“Hệ thống, sử dụng thẻ Sử thi, tăng cấp Thí thần tiễn thuật.”

Hắn quyết định sử dụng thẻ Sử thi, tăng cấp bậc lĩnh ngộ kỹ thuật bắn cung, cấp Sử thi cường đại, huyền diệu thế nào đây?

Ong!

Tấm thẻ run lên, hóa thành một tia sáng bay vào giữa hai mày Mộc Phàm.

Trong phút chốc, một loại cảm giác kỳ diệu khó giải thích tác động vào tâm trí, tâm thần Mộc Phàm đắm chìm trong đó, không ngừng lập loè vô số linh quang.

Lĩnh ngộ đối với kỹ thuật bắn cung tăng theo một đường thẳng tắp, tốc độ như ngồi hỏa tiễn, điên cuồng tăng trưởng, vô số điều trước đó không thể lý giải nay đã được lý giải.

Cấp bậc lĩnh ngộ kỹ thuật bắn cung thăng cấp, từ Cứu cực bước vào cấp Truyền kỳ, còn đang tiếp tục bò lên, vô số ảo diệu của kỹ thuật bắn cung lần lượt vọt tới.

Mộc Phàm ngộ ra được bản chất của kỹ thuật bắn cung.

Ở trong đầu, hắn thấy một hình ảnh, chính mình đang kéo cung nhắm ngay ngân hà mênh mông, một mũi tên bắn ra, rất nhiều tinh cầu nổ tung rơi mất, tinh hệ sụp đổ.

Cảnh tượng cực kỳ khủng bố làm cho người ta sợ hãi, đây là hủy thiên diệt địa thật sự, sao trời đều bị bắn nát.

“Thật là lợi hại, thật sự cường đại như vậy sao?”

Mộc Phàm tỉnh táo lại, cả người đều ngây dại.

Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi thực sự lợi hại như vậy, vừa rồi là ảo giác sao?

Một mũi tên vừa ra, sao trời rơi xuống, tinh hệ sụp đổ, cảnh tượng đáng sợ khiến hắn chấn động sâu sắc, trong lòng phập phồng, khó có thể bình tĩnh lại.

Sau một hồi Mộc Phàm mới bình tĩnh được, tinh khí thần đạt được một lần thăng hoa, tẩy lễ, nguyên thần càng được cô đọng.

Quyền ý, Tiễn ý, Đao ý, đơn giản chính là biểu hiện của ý chí cá nhân, dùng đao thì gọi là Đao ý, dùng mũi kiếm thì gọi là Kiếm ý.

Mộc Phàm ngộ ra điều gì đó, mình lĩnh ngộ tiễn thuật đạt tới một cái đỉnh, cấp Sử thi.

Ong!

Ngay sau đó, trong tay Mộc Phàm có thêm một cây cung đỏ.

Nhưng kỳ quái chính là cung này không có dây cung, nhìn rất quái dị.

Nhưng khi Mộc Phàm nhẹ nhàng lôi kéo, tự nhiên xuất hiện một dây cung như tạo thành bởi ngọn lửa, kéo căng tròn, một mũi tên nhọn được ngưng kết.

Mũi tên kia có một tia lôi điện, phun ra nuốt vào một sợi lôi hỏa, hơi thở cuồng bạo, như muốn hủy diệt hết thảy.

Ong ong ong...

Lúc này, xung quanh Mộc Phàm truyền đến từng tiếng reo vang, từng mũi tên lôi điện được ngưng kết, lơ lửng quanh thân thể, rậm rạp không đếm xuể.

Mộc Phàm kéo cung, chung quanh ngưng kết hơn một ngàn mũi tên, phun ra nuốt vào ngọn lửa cuồng bạo, khiến người xem da đầu tê dại, vô cùng đáng sợ.

“Tê!”

“Cộc cộc!”

Tiểu hoả mãng bừng tỉnh, sợ hãi kêu to, nhảy lên không, cuốn vào một nhánh cây băng trên không trung, run bần bật.

Cầu bông nhỏ xù lông, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

Hai tiểu gia hỏa bị Mộc Phàm hù doạ, toàn thân run rẩy, rên rỉ ô ô.

Hô!

Sau một hồi, Mộc Phàm đột nhiên thu hồi lực lượng, từng mũi tên xung quanh biến mất, dung nhập vào trong cơ thể, toàn bộ được thu trở về.

Lực lượng được thu phóng tự nhiên, hoàn mỹ đồng nhất.

“Cảm giác thật kỳ diệu, nắm giữ kỹ thuật bắn cung cấp độ này quả thực khiến người ta sợ hãi.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi, tuy rằng trước mắt hắn không có biện pháp phát huy ra cấp Sử thi, chỉ mới phát huy ra một phần trăm cấp Truyền kỳ.

Nhưng vẫn thể hiện được sự cường đại của kỹ thuật bắn cung này, cường giả cùng cấp căn bản không tiếp nổi.

“Chậc chậc, có kỹ thuật bắn cung này, lực sát thương của ta bùng nổ a.”

Mộc Phàm vui vẻ không khép miệng được, thu hoạch quá lớn.

Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi phối hợp Liệt dương cung cấp Truyền kỳ, uy lực khó có thể tưởng tượng, tuyệt đối là vượt qua dự đoán.

Nhưng Mộc Phàm không dám thử ở nơi này, đùa sao, không gian tư nhân bị hủy diệt chẳng phải là tự gây phiền toái?

Mộc Phàm thu hồi Liệt dương cung, bảo vật Truyền kỳ có thể thu vào trong cơ thể, lấy Ngọn lửa vĩnh hằng rèn luyện uẩn dưỡng nó, tương lai nói không chừng còn có thể trở nên cao cấp hơn đây?

Xong xuôi hết thảy, rốt cuộc Phàm có thể thở nhẹ một hơi.

Hiện tại trên người hắn có không ít bảo vật, còn có một tấm thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt, một tấm thẻ tu luyện hai mươi năm, một khối Năng lượng nguyên.

Cẩn thận đếm đếm, còn có không ít bảo vật khác, nhưng Mộc Phàm vẫn không hài lòng, là con người nha, luôn luôn không thỏa mãn.

“Xong chuyện này rồi, tới thời điểm ra ngoài tiếp tục kiếm thêm một mớ tiền nữa."

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, liếc mắt nhìn tiểu hoả mãng cùng cầu bông nhỏ, xoay người rời khỏi không gian này, chỉ để lại hai tiểu gia hỏa nhìn nhau.

“Tê!”

Mộc Phàm vừa đi, hai tiểu gia hỏa đột nhiên đánh nhau.

Mộc Phàm không biết hai tiểu gia hoả đang đánh nhau ầm ĩ, hắn đã trở về trường học.

Vù!

Ánh sáng lóe lên, Mộc Phàm xuất hiện trên quảng trường.

Mới vừa ra tới liền thấy người đông nghẹt, xếp thành hàng dài.

Mộc Phàm rất ngoài ý muốn, sớm như vậy đã xếp hàng rồi?

Giương mắt nhìn thì thấy Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ sớm ở trên đài bận rộn.

Đây là giúp Mộc Phàm ghi chép, thu tiền, Mộc Phàm nhìn mà cảm động.

“Mộc Phàm, ngươi đã đến rồi.”

Trên đài, Nặc Á liếc mắt một cái liền thấy Mộc Phàm xuất hiện, tức khắc tươi cười, không biết đã làm say lòng bao nhiêu nam sinh.

“Nữ thần cười!”

“Thật xinh đẹp!”

“Nữ thần của ta!”

Không ít nam đồng học lập tức ngây ngốc, đơ ra, giống như mất hồn.

Đây là nam nhân nha, một khi thích một người sẽ như mất hồn mất vía.

Mộc Phàm nhìn những nam sinh này, có chút bất đắc dĩ, cần đến mức như vậy sao, dù yêu thích cũng không cần lố như vậy a?

Không thể không cảm khái, sức hấp dẫn của Nặc Á ở trường học rất lớn.

“Tới tới!”

“Mộc Phàm đồng học, mời ngươi mau một chút, chúng ta đợi hơn một giờ rồi.”

Một đường đi tới, không ít đồng học đang xếp hàng mở miệng nói.

Có nam sinh, có nữ sinh, đương nhiên, nam nữ chia ra riêng biệt, còn vì sao chia ra thì do đám Nặc Á sắp xếp, không liên quan đến Mộc Phàm.

Hắn trực tiếp đi lên trên đài, ném ra đan lô, lại lần nữa diễn trò.

Lại là dùng đan lô luyện khí, trang bức kiểu này làm cho người ta không nói được lời nào.

“Mộc Phàm, vì sao ngươi dùng đan lô luyện khí?”

Lý Diệu Diệu thật sự nhịn không được, nhẹ nhàng hỏi.

Ngay cả Nặc Á cùng Thanh Trĩ đều tò mò nhìn hắn, vị đồng học này cả người tản ra sự thần bí, có thiên phú luyện khí, còn lại dùng đan lô luyện khí.

“Ta không có lò luyện khí a.” Mộc Phàm bất đắc dĩ buông tay.

Lời vừa nói ra, như sét đánh ngang tai, mọi người đều ngốc.

Ngươi là một Luyện khí sư, thế mà không có lò luyện khí, khiến người ta nghe được cười đến rụng răng a, dù một tên luyện khí học đồ cũng có lò luyện khí.

Một Luyện khí sư thiên tài mà ngay cả lò luyện khí cũng không có, khiến mọi người phải kinh ngạc há mốc mồm.

“Được rồi, muốn thăng cấp cải tạo trí thông minh nhân tạo thì mau giao tiền nào.”

Mộc Phàm vỗ vỗ tay, ý bảo mọi người có thể bắt đầu giao tiền.

“Ta trước tới.”

Lời vừa nói ra, nam nữ hai bên lập tức đi lên, một đám đưa trí thông minh nhân tạo ra, bắt đầu chuyển khoản.

Mộc Phàm lưu tài khoản, Nặc Á hỗ trợ từng người xem bọn họ chuyển khoản, giao trí thông minh nhân tạo bắt đầu cải tạo thăng cấp.

Giống như ngày hôm qua, Mộc Phàm lại bắt đầu diễn tiếp một màn, làm một đám lão gia hoả đang âm thầm quan sát ngơ ngác.

Chương 179: Vớt một chút

“Hoang đường!”

“Làm loạn!”

Trong một văn phòng, một đám lão nhân tụ tập lại, nhìn màn hình ảo phía trước.

Hình ảnh bên trên đúng là cảnh Mộc Phàm đang luyện khí, nhưng lại khiến đám lão nhân này tức giận không thôi, có mấy người tức đến run rẩy.

Chỉ thấy một lão giả hừ lạnh nói: “Lấy đan lô luyện khí, là vũ nhục đối với đan đạo, người này là học sinh ai dạy ra, không đàng hoàng như thế.”

“Nhanh kêu hắn ngừng làm trò.”

“Dùng đan lô luyện khí, chưa từng nghe thấy, quả thực chính là làm loạn.”

Mấy lão nhân hùng hùng hổ hổ, hiển nhiên là bị hành động của Mộc Phàm làm tức điên.

Một vị lão nhân đang vui tươi hớn hở nhìn.

Hắn chính là Mặc Uyên, Luyện khí tông sư.

“Ta nói này các vị, các ngươi nhìn lầm rồi.”

Mặc Uyên hút một hơi từ tẩu thuốc, cười tủm tỉm nói: “Không biết ai dạy học sinh này, thủ pháp luyện khí vô cùng lợi hại, có vài thủ pháp dù ta đã gặp qua, cũng không thể nắm giữ.”

“Các ngươi nhìn kỹ xem, thủ pháp luyện khí của hắn vô cùng huyền diệu, tiện tay vung vung mà như tự thành một trường phái riêng, hoàn toàn chính là phong phạm tông sư một thế hệ a.”

Mặc Uyên đánh giá Mộc Phàm cực cao, đầy kinh ngạc cảm thán.

Đôi tay kia tạo thành vô số tàn ảnh, người bình thường đừng hòng thấy rõ, chỉ có hiểu được luyện khí chi đạo mới có thể xem hiểu.

Dù Mặc Uyên là Luyện khí tông sư, vẫn phải xem Mộc Phàm luyện khí mới có được dẫn dắt, đột phá.

“Mặc Uyên, hắn có phải đệ tử của ngươi hay không, thật không biết quy củ, dùng đan lô luyện khí là đánh mặt Luyện đan sư chúng ta?”

Một vị lão giả dựng râu trừng mắt, tức giận muốn bốc khói.

Ngươi luyện khí thì luyện khí, vì sao phải dùng đan lô luyện khí, là cố ý chọc giận bọn họ hay là để vả mặt?

“Không không không.” Ai ngờ Mặc Uyên lắc đầu, thở dài nói: “Thật ra ta cũng muốn nhận hắn làm đệ tử, nhưng không có mặt mũi nào, các ngươi đã biết ta vừa mới đột phá tới Luyện khí đại tông sư.”

“Ta có thể đột phá là nhờ xem hắn luyện khí có được linh cảm cùng dẫn dắt, do đó ngộ đạo đột phá bình cảnh bước vào cảnh giới Luyện khí đại tông sư, làm sao mặt dày đi thu hắn làm đệ tử.”

Mặc Uyên nói đến điểm này, có chút xấu hổ, mặt già đều đỏ lên.

Hắn lúng túng nói: “Ta hoài nghi, trình độ luyện khí của hắn đã vượt qua ta, đi thu hắn làm đệ tử có khả năng sẽ hắn bị vả mặt, ta còn muốn mặt già này đây.”

“Có chuyện này?”

Mấy lão giả kia nghe vậy kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, liếc nhìn mấy người khác.

Một lão giả cầm đầu nhíu mày, hỏi: “Mặc Uyên, ngươi nói sự thật sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ ta từng tuổi này còn lừa gạt các ngươi?” Mặc Uyên khinh thường, nói dối sao, đùa gì vậy, tuổi này còn nói dối gạt người, cần phải làm vậy sao?

Vừa nói ra, biểu tình của lão giả trở nên nghiêm túc, nhìn hình ảnh Mộc Phàm, thủ pháp kia làm người ta hoa cả mắt, quả thực vô cùng thần kỳ.

Hắn tuy rằng không hiểu luyện khí, nhưng thân là một vị Luyện đan sư, luôn cảm giác thủ pháp của Mộc Phàm ẩn chứa một ít huyện diệu của luyện đan.

Lão xem một hồi lại ngây người, bị cuốn vào trong đó, không thể tự kềm chế, giống như có ảo diệu cùng ma lực vô tận hấp dẫn.

“Thủ pháp thật huyền diệu, ẩn chứa cả thuật luyện khí, luyện đan, không thể tưởng tượng được.”

Sau một hồi, lão giả này tỉnh lại, khiếp sợ nói một câu.

Những người khác nghe xong lại nhìn nhau, không nói gì.

Vị này là ai, hắn chính là một trong ba phó hiệu trưởng Thanh Bắc, Luyện đan tông sư duy nhất, Bùi Thiên Cao.

“Thiên Cao, nhìn ra điều gì sao?” Mặc Uyên cười tủm tỉm hỏi.

Bùi Thiên Cao như ngộ ra gì đó, vui vẻ gật đầu: “Người này bất phàm, thủ pháp huyền diệu chưa từng thấy, ẩn chứa luyện khí, luyện đan chi đạo, chẳng lẽ hắn còn biết luyện đan?”

“Hả?” Vừa nghe lời này, Mặc Uyên mới tỉnh ngộ.

Suy nghĩ cẩn thận, thật đúng là như vậy, nghiêm túc nhìn xem quả nhiên phát hiện huyền diệu bên trong, thật sự ẩn chứa thủ pháp luyện đan.

Điều này khiến cho mấy vị lão nhân ở đây tràn đầy sự khiếp sợ.

“Sao có thể?”

Có lão nhân lẩm bẩm tự nói: “Một người, không có khả năng đồng thời nắm giữ luyện đan cùng luyện khí, tuyệt đối không khả năng.”

“Dù là thiên tài, dù cho yêu nghiệt, bắt đầu tu luyện từ từ trong bụng mẹ cũng không thể có loại tình huống này.”

“Không sai.”

Một đám lão nhân nghị luận sôi nổi, hoàn toàn không tin Mộc Phàm nắm giữ thuật luyện đan cùng luyện khí, căn bản chính là lời nói vô căn cứ.

Nhưng sắc mặt Bùi Thiên Cao lại nghiêm trọng, hắn lắc đầu, chỉ vào hình ảnh nói: “Các ngươi nhìn kỹ, hắn xem những trí thông minh nhân tạo kia trở thành đan dược để luyện chế, dùng thủ pháp luyện đan để luyện khí sao?”

“Không, là hai loại thủ pháp dung hợp với nhau, hợp nhất một cách hoàn mỹ.”

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy Mộc Phàm vỗ đan lô, từ bên trong có một quả cầu kim loại nóng đỏ bay ra, như một viên đan dược xoay tròn giữa không trung.

Đó là trí thông minh nhân tạo, mới ra lò giống như là một viên đan dược, mượt mà, không tì vết, hoàn mỹ làm người xem nhịn không được tán thưởng vài tiếng.

“Không thể tưởng tượng!”

Một đám lão nhân trừng to hai mắt, đặc biệt là vài tên Luyện đan sư, ngây ngốc nhìn cảnh tượng trên màn hình.

Mấy động tác của Mộc Phàm này, còn không phải là đang luyện đan sao?

Rốt cuộc tiểu tử này đang luyện đan hay là luyện khí, coi trí thông minh nhân tạo là đan dược mà luyện chế hay là như thế nào, thật sự không nghĩ ra.

Một đám lão nhân trong văn phòng bị Mộc Phàm hù doạ, há hốc mồm.

Không có biện pháp a, hành động luyện khí của hắn thật sự quá gây chú ý, dùng đan lô luyện khí, thủ pháp lại dung hợp giữa luyện khí và luyện đan.

Hoàn toàn mở rộng tầm mắt, thiếu chút nữa phát điên.

Có người từng làm như vậy sao?

“Không được, ta muốn đích thân đi xem.”

Bùi Thiên Cao ngồi không yên, nhanh chóng đứng dậy, nói xong xoay người biến mất khỏi văn phòng.

Mấy lão nhân khác liếc nhau, sôi nổi đứng dậy lắc mình rời đi, trực tiếp tới hiện trường tận mắt quan sát quái thai Mộc Phàm này luyện khí.

“Này này, ta còn chưa nói dứt lời đây, từ từ...” Người đã đi hết, Mặc Uyên cũng không thể chậm chân.

Hắn lập tức đứng dậy đuổi theo, một đám Luyện khí sư, Luyện đan sư trong học viện như phát hiện một vùng đất mới, chạy đến quan sát.

Đương nhiên, bọn họ cũng không có trực tiếp xuất hiện, mà là lặng yên ẩn giấu xung quanh, quan sát từng cử động của Mộc Phàm.

“A?”

Đang diễn trò luyện chế, Mộc Phàm bỗng nhiên cảm giác được vài ánh mắt cường đại nhìn tới, lập tức biết là chuyện gì.

Hắn là kinh động một ít cường giả trong học viện, như một ít Luyện khí sư, Luyện đan sư đều sẽ bị hấp dẫn tới đây.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm không để ý nữa, chỉ là lén lút lấy nguyên thần cảm ứng một phen, trong lòng chấn động, nhận ra vài hơi thở mờ mịt cường đại.

Thậm chí có một hơi thở cực kỳ bí ẩn, nếu không có phải nguyên thần Mộc Phàm đã lột xác, biến hoá sau khi hấp thu Thần hồn dịch, sẽ không cách nào cảm nhận được.

“Là cao tầng trường học sao?” Mộc Phàm âm thầm nghĩ tới, tay thì không ngừng một khắc nào, thậm chí càng thêm nhanh, càng thêm huyền ảo.

Hắn rất nghiêm túc, tâm thần tập trung, khí chất lập tức thay đổi.

Tốc độ nhanh tới cực hạn, vẻ mặt mấy đồng học mờ mịt, chấn động, hoàn toàn không hiểu gì hết, chỉ có thể kêu trời trong lòng.

Một canh giờ sau, Mộc Phàm ngừng lại.

Bởi vì đã không còn người muốn cải tạo nữa.

Hôm nay cải tạo cho tổng cộng một trăm năm mươi người, kiếm lời gần ba tỷ, một số tiền lớn.

Lòng Mộc Phàm nở hoa, trừ phí cải tạo của hệ thống còn dư lại hơn hai tỷ tám, thực sự là lợi nhuận kếch xù a.

Đương nhiên, cũng không thể tiếp tục kiếm tiền bằng cách này, không phải ai cũng nguyện ý trả hai ngàn vạn để cải tạo trí thông minh nhân tạo.

Không phải ai cũng có tiền, cho nên Mộc Phàm biết đã không còn mấy người muốn cải tạo, muốn kiếm tiền nữa thì nhất định phải nghĩ biện pháp khác.

“Được rồi, hôm nay liền đến đây thôi.”

Mộc Phàm đứng lên, thu hồi đan lô.

Nhìn bốn người Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Lỵ, bọn họ vì giúp hắn mà bận trước bận sau, cũng rất vất vả.

Hắn cười nói: “Đa tạ các ngươi hỗ trợ, đưa mỗi người các ngươi mười viên Tôi thể đan, mười viên Luyện khí đan xem như lời cảm tạ.”

Mộc Phàm nói rồi đưa cho từng người mười viên Tôi thể đan, mười viên Luyện khí đan, đối với các nàng đều có hiệu quả.

“Tôi thể đan, Luyện khí đan, tặng cho chúng ta?”

Lý Diệu Diệu vui vẻ nhận lấy, cảm thấy bất ngờ.

Nặc Á, Thanh Trĩ kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, tiếp nhận đan dược.

Chỉ thấy Nặc Á chần chờ hỏi: “Mộc Phàm, đan dược này có chút

khác lạ, chẳng lẽ là ngươi luyện chế luôn?”

“Không sai, là ta luyện chế.”

Mộc Phàm thoải mái hào phóng thừa nhận, không có giấu giếm, vừa lúc tính toán tiếp nhận một ít đơn đặt hàng luyện đan đây.

“Cái gì!”

“Ngươi còn biết luyện đan?”

Đám Nặc Á, Lý Diệu Diệu nghe xong giật mình, sợ ngây người.

Mấy đồng học xung quanh nghe xong hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Tiểu tử này nói hắn còn biết luyện đan, đùa cái gì vậy?

“Thôi, không có việc gì ta liền đi trước, hôm nay cảm ơn các ngươi, hôm nào rảnh mời các ngươi uống trà.”

Mộc Phàm cười xua xua tay, xoay người nhanh như chớp đi mất, chờ một đám phản ứng kịp đã sớm không còn bóng dáng, một đám ảo não dậm chân.

Vớt tiền liền chạy, chỉ để lại một đám đồng học ngây ngốc cùng nhóm Nặc Á nhìn nhau.

Chương 180: Ngươi là quái vật sao

Trong vườn trường, trên một con đường nhỏ hẻo lánh, Mộc Phàm đang chậm rãi đi vào một đình nhỏ phía trước.

“Mấy vị đã đi theo lâu như vậy, nên xuất hiện a?”

Mộc Phàm đứng ở trong đình, sắc mặt bình tĩnh nhìn về một hướng, như đã biết có người đi theo.

Vừa dứt lời, liền thấy không khí nơi đó truyền đến từng đợt dao động.

Vù!

Ngay sau đó, vài lão nhân xuất hiện trước mắt, một đám dừng trên mặt đất.

“Ghê gớm nha, lại có thể phát hiện chúng ta?”

Một lão nhân cầm đầu kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, nhìn thiếu niên trước mắt từ trên xuống dưới, trong lòng kinh ngạc cảm thán không thôi, thậm chí còn có một chút khiếp sợ.

Bọn họ ẩn giấu nhưng lại bị phát hiện, đủ để nhìn ra thiếu niên này bất phàm.

Mộc Phàm cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới đi theo hắn chính là một đám lão nhân, mỗi người tóc râu hoa râm, mặt mày hồng hào, khí thế kinh người.

“Luyện đan sư?” Đôi mắt Mộc Phàm lập loè, thấy trước ngực mấy lão nhân có biểu tượng đan lô, suy đoán được thân phận của bọn họ.

Đây là một đám Luyện đan sư, hơn nữa là Luyện đan sư cao cấp.

Trong đó có hai vị Luyện đan đại sư khiến cho Mộc Phàm coi trọng, ngoài ý muốn nhất chính là lão nhân cầm đầu, râu tóc trắng xoá.

Biểu tượng trước ngực hắn rất bắt mắt.

“Luyện đan tông sư sao?” Mộc Phàm trong lòng kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, dẫn tới một đám Luyện đan sư cũng tương đối ngoài ý muốn.

Hắn không nghĩ tới mình làm trò một trận lại dẫn ra một đám Luyện đan sư trong trường học, năm Luyện đan sư cao cấp, hai Luyện đan đại sư, một Luyện đan tông sư.

Đội hình này đủ lớn a.

“Tiểu tử ngươi dùng đan lô luyện khí, có phải cố ý đánh mặt chúng ta hay không?”

Trong đó, có một Luyện đan đại sư thẳng tính, mở miệng liền chất vấn.

“...” Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, ai thèm đánh mặt các ngươi, ta chỉ muốn là vớt một ít tiền mà thôi.

Nhưng hắn vẫn mở miệng nói: “Mấy vị đạo sư, oan uổng a, ta chỉ muốn kiếm chút ít tiền, chưa bao giờ có ý đánh mặt ai.”

Mộc Phàm làm vẻ mặt bất đắc dĩ, tỏ vẻ chính mình chỉ muốn kiếm tiền.

Mấy lão giả đều thành tinh, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn đang nói thật, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn.

Vì kiếm tiền?

Bùi Thiên Cao mày nhíu lại, hỏi: “Vậy ngươi cũng không thể dùng đan lô tới luyện khí a, đây là hành vi làm nhục Luyện đan sư.”

“Luyện khí có lò luyện khí, luyện đan có đan lô, ngươi không thể dùng đan lô để luyện khí, đây không chỉ là sỉ nhục chức nghiệp mà còn thiếu trách nhiệm nữa.”

Hắn nghiêm túc giáo huấn.

Mộc Phàm nghe mà có chút dở khóc dở cười, mình không có lò

luyện khí mới lấy một cái đan lô ra che giấu tai mắt người khác.

Ai ngờ đâu đám lão nhân lại ăn no căng chạy tới chỉ để nói chuyện này?

“Ta không có lò luyện khí, nếu không, các ngươi cho ta một cái nha?” Mộc Phàm cười cười thốt ra một câu.

Trong lúc nhất thời, một đám Luyện đan sư già đơ ra.

Người trẻ tuổi này, mẹ nó, thật dám nói a.

Bùi Thiên Cao dở khóc dở cười nói: “Tiểu tử ngươi thật quỷ quái, muốn lò luyện khí thì tìm lão già Mặc Uyên kia đi, chỗ chúng ta chỉ có đan lô.”

Nói xong, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Chỉ nghe Bùi Thiên Cao hỏi: “Ngươi vừa mới nói ngươi biết luyện đan, có phải sự thật hay không?”

“Ách...” Mộc Phàm cũng sửng sốt, không nghĩ tới mấy lão nhân này nghe thấy.

Nhưng hắn vẫn thoải mái hào phóng thừa nhận: “Không sai, ta không chỉ biết luyện khí, còn biết luyện đan, hơn nữa còn học tập một ít trận pháp, hiểu chút da lông.”

“....”

Một đám lão nhân sợ ngây người, trừng mắt nhìn Mộc Phàm, giống như đang nhìn thằng ngốc.

“Tiểu tử ngươi chẳng lẽ không hiểu đạo lý tạp thì không tinh* ?”

* Học nhiều thứ quá thì không hiểu hết được. Chỉ nên học chuyên một loại.

Một lão giả mở miệng nói, nhịn không được lắc đầu tiếc hận.

Bùi Thiên Cao cũng hơi hơi nhíu mày, nói: “Ngươi học luyện khí, còn học luyện đan, còn có trận pháp chi đạo, đâu ra tinh lực mà

tiếp thu toàn bộ?”

“Thiên Cao, lão nhân thối, cũng không chờ ta một chút.”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua truyền đến, Mộc Phàm giương mắt nhìn lại, liền thấy một lão giả từ trên trời giáng xuống, dừng trước mặt mấy người.

Người tới đúng là Mặc Uyên, Mộc Phàm đã gặp qua cho nên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặc Uyên trừng mắt nhìn Mộc Phàm, hỏi: “Tiểu tử, ngươi luyện khí đến trình độ nào rồi?”

Lời vừa nói ra, mấy người Bùi Thiên Cao lập tức chú ý.

“Đúng vậy, nói trình độ luyện khí, luyện đan, trận pháp của ngươi đi.”

Bùi Thiên Cao cũng mở miệng, những người khác sôi nổi nhìn chằm chằm Mộc Phàm, chờ hắn mở miệng.

Mộc Phàm lại ra vẻ trầm tư, làm một đám lão nhân đều nóng nảy.

“Ngươi không cần lo lắng, chúng ta đều là đạo sư học viên Thanh Bắc, ta tên Bùi Thiên Cao, là phó hiệu trưởng Thanh Bắc, chủ quản hệ luyện đan.”

Bùi Thiên Cao nói thẳng ra thân phận của mình, để Mộc Phàm bớt băn khoăn.

Mặc Uyên bên cạnh cũng cười ha hả nói: “Tiểu tử, ta tên Mặc Uyên, ngày hôm qua chúng ta đã gặp nhau, ta chủ quản hệ luyện khí.”

“Mấy người bọn họ đều là trợ thủ của Thiên Cao, đạo sư luyện đan Thanh Bắc.”

Mặc Uyên liên tiếp giới thiệu mấy lão nhân, toàn bộ đều là Luyện đan sư của cao giáo Thanh Bắc.

Chỉ mình Mặc Uyên là Luyện khí sư.

Thấy Mộc Phàm còn chưa nói lời nào, Bùi Thiên Cao nói: “Hiện tại ngươi có thể nói rồi chứ, chúng ta muốn biết trình độ luyện khí, luyện đan, trận pháp hiện tại của ngươi.”

“Chúng ta không muốn một khối ngọc tốt hủy hoại tiền đồ của mình, ngươi học quá nhiều, đối với ngươi không có chỗ tốt.”

Hắn giải thích một hồi, hy vọng Mộc Phàm có thể nói rõ ràng, một học sinh thiên tài như thế không thể để huỷ diệt như vậy, sẽ rất đáng tiếc.

Mộc Phàm chần chờ, thật ra không phải không muốn nói, mà là nói ra rồi thì đám lão nhân này có tin hay không nha?

Hiện tại hắn chính đại sư ba hệ a, Luyện khí đại sư, Luyện đan đại sư, trận pháp đại sư, nói ra có quá kinh người hay không.

Nhìn một đám lão nhân trước mắt, chỉ có hai tên Luyện đan đại sư, Bùi Thiên Cao là Luyện đan tông sư, mà Mặc Uyên cao cấp hơn một chút, là Luyện khí đại tông sư, mới vừa đột phá.

Hắn sợ mình nói ra sẽ đả kích đám lão nhân này.

“Như thế nào, không dám nói hay là không muốn nói?” Mặc Uyên nhíu mày.

Hắn bảo đảm: “Ngươi có thể yên tâm, chúng ta sẽ không có ý đồ gì không tốt đối với ngươi, thậm chí sẽ tận lực bồi dưỡng ngươi, tiền đề là ngươi có đủ thiên phú, năng lực.”

Mộc Phàm xấu hổ sờ sờ mũi, từ từ nói: “Thật ra ta cũng không hiểu mình ở cấp độ nào, nhưng ta cảm giác luyện đan, luyện khí, trận pháp, đều cùng cấp bậc với hai vị đạo sư kia.”

Nói xong hắn chỉ chỉ hai vị Luyện đan đại sư, vẻ mặt không có gì to tát.

Lời vừa nói ra, hiện trường tĩnh mịch, đám người Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, bị hắn doạ sợ.

“Ngươi nói cái gì?” Mặc Uyên chọt chọt lỗ tai, cho rằng mình nghe lầm.

Hắn trừng to mắt nhìn Mộc Phàm, ánh mắt sắc bén, hỏi: “Ngươi nói luyện khí, luyện đan, trận pháp, ngươi đều ở cấp đại sư?”

“Luyện đan đại sư, Luyện khí đại sư, Trận pháp đại sư?”

Bùi Thiên Cao đơ ra, trong lòng kinh hãi, suy nghĩ đầu tiên chính là không tin.

Đùa cái gì vậy, đại sư ba hệ, sao ngươi không lên trời luôn?

“Ngươi đang nói dối?” Có lão nhân bực bội chất vấn.

Mộc Phàm vô tội lắc đầu: “Ta nói thật, xem xem, ta nói ra các ngươi cũng không tin, vậy cần gì phải hỏi đây?”

“....”

Lúc này, đám người Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao không nói gì, trong lúc nhất thời chỉ biết nhìn nhau.

Bọn họ dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Mộc Phàm, như đang nhìn quái vật.

Tu luyện cả ba hệ, đều lĩnh ngộ đến cấp bậc đại sư, thiếu niên này là thiên tài hay là quái vật?

“Đi, đi kiểm tra một chút.”

Mặc Uyên gọn gàng dứt khoát, muốn mang Mộc Phàm đi thử nghiệm, chứng minh lời hắn nói là sự thật.

Nếu là sự thật, vậy quá kinh người, một yêu nghiệt siêu cấp đại sư luyện khí, luyện đan sẽ làm mọi người chấn động.

Mộc Phàm không có từ chối, đi theo đám lão nhân này, đúng lúc muốn gia tăng danh tiếng, đạt được nhiều tài nguyên từ học viện hơn.

Đừng quên, chứng thực luyện khí, luyện đan, trận pháp, đều có thể được tiền thưởng cùng khen thưởng kếch xù.

Những người khác cũng muốn biết, sôi nổi nhìn Mộc Phàm, thiếu

niên này nắm giữ cả ba hệ, rốt cuộc đã học tập lĩnh ngộ tới cấp độ nào?

Chân thành cảm ơn bringiton19962 đã đẩy KP ủng hộ truyện.

Chương 181: Kinh diễm toàn trường

Học viện Thanh Bắc, trong một gian phòng học luyện đan, ánh lửa nung đỏ một đan lô thật lớn.

Một đám lão giả không chớp mắt nhìn thiếu niên trước đan lô, đôi tay tạo ra vô số tàn ảnh, đánh ra một loạt thủ pháp luyện đan.

Đó là Mộc Phàm đang luyện đan.

Đám người Bùi Thiên Cao, Mặc Uyên muốn kiểm tra trình độ thật sự của Mộc Phàm, mới đi tới nơi này.

“Thủ pháp luyện đan thật huyền diệu, thâm ảo.”

Nơi này thu hút không ít Luyện đan sư, học đồ vây lại xem, mỗi người đều nhìn Mộc Phàm đang luyện đan với vẻ kinh ngạc cảm thán cùng khó tin.

Thủ pháp luyện đan của Mộc Phàm hoàn toàn khác biệt so với mọi người, như một chân lý, cảm giác thủ pháp mà hắn nắm giữ mới là thủ pháp luyện đan hoàn mỹ thật sự.

Ngay cả Luyện đan tông sư như Bùi Thiên Cao đều lộ vẻ kinh hãi bởi vì có nhiều chỗ hắn cũng xem không hiểu, trong lòng nổi lên từng đợt sóng to.

Chắc chắn thiếu niên này nắm giữ thuật luyện đan hoàn mỹ hơn, nếu không không có khả năng đem đến cảm giác như vậy.

Thậm chí khi xem Mộc Phàm luyện đan, hắn còn cảm giác tâm hồn rộng mở thông suốt, ngộ ra nhiều điều, như sắp muốn đột phá.

Mấy Luyện đan sư khác xem đến say mê, đều đắm chìm trong thủ pháp luyện đan huyền diệu của Mộc Phàm, mỗi người đều có chỗ lĩnh ngộ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cuồng nhiệt nhìn thiếu niên đang luyện đan kia, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Ong!

Đột nhiên, đan lô chấn động, Mộc Phàm vỗ một cái, nắp lò mở ra, từ bên trong có mười một viên đan dược đỏ rực bay ra.

Mỗi một viên đều mượt mà không tì vết, tản ra một mùi hương nhàn nhạt, thấm nhuần tâm hồn, làm mọi người bừng tỉnh.

“Thành đan?”

“Sao nhanh như vậy?”

Không ít người ngạc nhiên, khiếp sợ, khó tin nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Trong tay hắn đang cầm một bình ngọc, đựng mười một viên đan dược bóng mượt, bề mặt còn phản chiếu ánh lửa.

Đan dược vừa mới ra lò rất mới mẻ, dược lực nồng đậm, mùi hương xộc vào mũi.

“Một lò mười một viên, quả thực hoàn mỹ.”

Bùi Thiên Cao lẩm bẩm tự nói, tiếp nhận đan dược, vừa xem đôi mắt liền trừng to.

Mỗi một viên đan dược đều là cực phẩm, siêu hoàn mỹ, ngay cả hắn đều không chắc có thể làm tới một bước này.

“Thủ pháp luyện đan của ngươi đã vượt qua cấp đại sư rất xa rồi, không, thậm chí vượt qua tông sư.” Bùi Thiên Cao cầm bình đan dược, một lúc lâu mới nói.

Lời này khiến những người khác cả kinh, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, quả thực khó có thể tin được, một thiếu niên thế mà có thủ pháp luyện đan vượt qua tông sư.

Mộc Phàm khiêm tốn nói: “Quá khen, chỉ là một chút kỹ thuật không quan trọng, không đáng nhắc đến, ta còn kém xa.”

Hắn nói lời này là nói thật, bởi vì hắn mới cấp đại sư, bên trên còn có tông sư, Truyền kỳ, Sử thi, Thần thoại, chính mình vừa mới cất

bước mà thôi.

Nhưng hắn ăn ngay nói thật lại làm mấy đan sư chung quanh xấu hổ, thế này còn kém xa, vậy bọn họ tính cái gì đây?

“Ngươi không cần khiêm tốn, thủ pháp luyện đan của ngươi vượt xa ta, đây là sự thật, ngươi không thẹn là Luyện đan đại sư, ngươi không nói dối, thậm chí còn hạ thấp mình.”

Bùi Thiên Cao trực tiếp cắt lời, nói: “Nói ngươi là Luyện đan tông sư đều không quá, tuổi trẻ tài cao, hai chữ thiên tài cũng không đủ để hình dung về ngươi.”

Mộc Phàm sờ sờ mũi, trong lòng có chút bất đắc dĩ, mình chỉ là cấp đại sư mà thôi, thật đúng là vừa mới cất bước a.

Hắn đang nghĩ xem có phải luyện đan thuật hệ thống thăng cấp càng hoàn mỹ hơn, càng cao thâm hơn một chút, nếu không sao có thể khiến cho bọn chấn động như thế này đây?

“Thiên Cao, ngươi còn thất thần làm cái gì, nhanh cho hắn một huy chương Luyện đan đại sư, giấy chứng nhận, nhanh lên, ta còn muốn kiểm tra luyện khí đây.”

Mặc Uyên không xem nữa, lập tức đi ra ngoài.

Lời này khiến Bùi Thiên Cao bừng tỉnh, mới nhớ tới Mộc Phàm còn biết luyện khí.

Các đan sư chung quanh vừa nghe được thiếu chút nữa ngất đi, đều cho rằng mình nghe lầm.

Đặc biệt là một ít học đồ, đan sư sơ cấp trẻ tuổi, toàn bộ đều trừng to hai mắt nhìn Mộc Phàm, vẻ mặt kinh hãi.

“Luyện khí?”

“Chẳng lẽ hắn còn biết luyện khí?”

“Trời đất ơi, một người học tập luyện đan liền quá sức, còn học luyện khí, có thể thành công sao?”

Không ít đan sư, học đồ trẻ đều cảm thấy không thể tưởng tượng, không thể tin được.

Nhưng Mộc Phàm đã bị Mặc Uyên kéo qua gian phòng học bên cạnh, phòng chuyên dùng để luyện khí, có nhiều tài liệu luyện khí cùng lò luyện.

Những lò luyện khí này đều là bảo vật luyện khí đặc thù, xem như một loại pháp bảo chuyên dùng cho luyện khí.

Những người khác sôi nổi ùa vào, một đám đều tò mò, muốn nhìn một chút xem có phải Mộc Phàm còn có thể luyện khí hay không.

Đây chính là chuyện lớn a, một người đồng thời nắm giữ luyện đan, luyện khí.

“Hiệu trưởng, luyện khí liền không cần đi, trước đó không phải các ngươi đã thấy ta giúp đồng học cải tạo trí thông minh nhân tạo sao, còn chưa xem đủ?”

Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ đề nghị.

Nhưng Mặc Uyên lại kiên quyết muốn kiểm tra, hắn nói: “Ngươi cần luyện khí, bởi vì đây là một quá trình được ghi chép lại trên hệ thống.”

“Nếu thông qua kiểm tra, không chỉ có được giấy chứng nhận, còn có thể đạt được học bổng cùng khen thưởng theo cấp bậc.”

Mặc Uyên nói như thế.

Mộc Phàm vừa nghe tức khắc hứng thú, có khen thưởng vậy nên làm nha.

“Khen thưởng thế nào, có tiền sao?” Mộc Phàm cảm thấy hứng thú hỏi.

Đám người Mặc Uyên nghe xong nhìn nhau, tiểu tử này dán tiền trong mắt hả, một lòng chỉ nghĩ tới tiền?

Hắn dở khóc dở cười nói: “Tiểu tử ngươi chỉ coi trọng tiền sao, thứ này chờ ngươi trở thành luyện khí, luyện đan, trận pháp đại

sư, không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu a?”

Mộc Phàm nghe xong chỉ cười cười không nói lời nào, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ngươi nói đùa, ta muốn mười ngàn tỷ, ngươi có thể cho ta sao?

“Được thôi, vậy ta đây lại bày ra một lần nữa.”

Rơi vào đường cùng, Mộc Phàm chỉ có thể thể hiện lại.

Nhưng lúc này không có kêu hệ thống cải tạo thứ gì, mà là thật sự tự mình luyện khí, hơn nữa là căn cứ theo học viện đề ra yêu cầu mà làm.

Mộc Phàm mở hạng mục kiểm tra, ngẫu nhiên xuất hiện một đề luyện khí.

"Luyện chế mười thanh phi kiếm trong ba mươi phút?”

Nhìn đề này, Mộc Phàm kinh ngạc, không phải khó, mà là quá đơn giản.

Ở chỗ này, muốn tài liệu có tài liệu, chỉ cần dựa theo thời gian quy định thời gian luyện chế ra sản phẩm là được, hoàn toàn không có một chút áp lực.

Giống như luyện đan vừa rồi, chỉ cần luyện chế ra đan dược tương ứng như đề kiểm tra là hoàn thành.

“Như một bữa sáng thôi.”

Mộc Phàm tự tin nở nụ cười, bắt đầu chọn tài liệu.

Bốn phía yên tĩnh, các đan sư, luyện khí sư sôi nổi ùa vào xem.

“Này, các ngươi nói xem, hắn có thể thành công hay không?”

Có người lặng lẽ hỏi.

Một tên Luyện khí sư bên cạnh lắc đầu: “Ta thấy không được, một người sao có thể nắm giữ luyện đan thuật còn có thể học tập luyện khí thuật, không có tinh lực.”

“Mọi người đừng quên, người tu chân một khi kết thành nguyên thần, học tập thật sự rất nhanh, căn bản không thành vấn đề.”

Có người nói ra.

Nhưng lập tức bị phản bác.

“Nguyên thần?”

Nam sinh kia nói: “Ngươi đang nói giỡn, hắn có thể kết thành nguyên thần sao, nằm mơ hả?”

“Suỵt, đừng ồn ào, bắt đầu rồi.”

“Xem cho kỹ, sẽ được dẫn dắt cùng nhiều thu hoạch.”

“Đúng vậy, ta vừa mới xem hắn luyện đan, liền hiểu ra vài vấn đề.”

Trong lúc nhất thời, mọi người lập tức ngừng nghị luận, tập trung tinh thần nhìn Mộc Phàm bắt đầu luyện khí.

Chỉ thấy Mộc Phàm vỗ một cái, lò luyện chấn động ong ong, phía dưới bốc lên một ngọn lửa màu đen.

Lại thấy ngọn lửa màu đen này lần nữa, mí mắt Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao đều co giật.

“Chân hỏa, tiểu tử này nắm giữ chân hỏa, không thấy tận mắt khó mà tin a.”

Mặc Uyên cùng Bùi Thiên Cao liếc nhau, xem mà ngứa ngáy, trong lòng rất hâm mộ, bởi vì bọn họ mới nắm giữ một loại linh hỏa mà thôi.

“Luyện!”

Mộc Phàm quát một tiếng, đôi tay tạo ra vô số tàn ảnh, đánh ra nhiều thủ pháp, trong lúc nhất thời, tài liệu đã chọn lần lượt bay lên.

Những tài liệu này bị một hình lực lượng vô hình khống chế, trước

sau bay vào lò.

Mộc Phàm nghiêm túc, tập trung tâm thần, dù sao lần này xem như là lần đầu tiên hắn thật sự luyện khí.

Hắn lại khiến mọi người ngơ ngác ngay từ đầu, thủ pháp luyện khí huyền diệu làm tất cả Luyện khí sư ở đây ngây ngốc.

Chương 182: Nhất tâm thập dụng

Ong!

Trong phòng luyện khí, đầy Luyện khí sư cùng Luyện đan sư nghe tin tới xem, một đám tập trung tinh thần nhìn.

Hiện trường im ắng, chỉ có tiếng lò luyện bị thiêu đốt.

Mộc Phàm đắm chìm trong đó, quên mất hết thảy, như toàn bộ thế giới chỉ có một người một lò.

Trong lò luyện, các loại tài liệu luyện khí được hòa tan, dưới tác động của một lực lượng vô hình bắt đầu không ngừng quay cuồng.

Ngọn lửa vĩnh hằng thiêu đốt, loại bỏ tạp chất, chỉ để lại phần tinh thuần nhất, bắt đầu dung hợp, tạo hình, dần dần biến hóa.

Keng...

Đột nhiên, trong lò truyền đến một tiếng leng keng rất nhỏ, tựa như tiếng kiếm ngân vang truyền đến, khiến màng nhĩ mọi người ong ong.

Bọn họ trừng to mắt, thấy được màn màn khó có thể tưởng tượng.

“Này... Hắn đây là muốn làm gì?”

Có Luyện khí sư sợ ngây người.

Li ê n hệ zl: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Chỉ thấy hai tay Mộc Phàm đánh ra từng quang ấn, thế mà đồng thời thao túng luyện hoá toàn bộ tài liệu, tách thành mười phần.

Cách làm như vậy, khiến tất cả đám kinh ngạc.

Ngay cả Luyện khí đại tông sư như Mặc Uyên đều thay đổi sắc mặt, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Mộc Phàm, liếc mắt liền nhìn ra hắn muốn luyện chế mười thanh phi kiếm cùng lúc a.

Một lần luyện chế mười thanh phi kiếm, quả thực làm người ta kinh ngạc rớt tròng mắt, chưa từng có người làm được.

Đừng nói những người khác, chính là vị Luyện khí đại tông sư duy nhất trong chín khu trước mắt cũng chưa từng làm, thậm chí không làm được điểm này.

Sắc mặt Mặc Uyên biến hóa, nhíu mày nói: "Tiểu tử này quá cuồng, một lần luyện chế mười thanh phi kiếm, quá lỗ mãng."

"Không sai, chung quy là tuổi trẻ khí thịnh a." Bùi Thiên Cao là Luyện đan sư cũng nhịn không được lắc đầu.

Hắn nhìn Mộc Phàm, hiển nhiên đều cho rằng Mộc Phàm sẽ thất bại, cách làm như vậy là tối kỵ đối với một Luyện khí sư.

Một lần luyện chế nhiều đồ vật, phải tiêu hao tinh lực lớn hơn, thậm chí nếu khống chế không tốt, có khả năng thất bại trong khoảnh khắc, thậm chí nổ lò.

"Cần kêu hắn dừng lại hay không?" Bùi Thiên Cao hỏi.

Mặc Uyên biểu tình nghiêm túc, nhìn Mộc Phàm hoàn toàn tập trung, hoàn toàn quên mất thế giới bên ngoài, chỉ có bản thân cùng lò luyện.

Loại cảnh giới này làm lòng hắn chấn động, mở miệng nói: "Không, để hắn luyện đi, dù nổ lò cũng không có gì, ít nhất hắn có thể thông qua lần này học được một bài học."

Bùi Thiên Cao lắc đầu, không xem trọng Mộc Phàm.

Tuy rằng vừa rồi luyện đan làm hắn mở rộng tầm mắt, nhưng đồng thời luyện chế mười thanh phi kiếm, khó khăn thế này thật sự làm vô số người chùn bước, Mặc Uyên cũng không làm được.

"Quá lỗ mãng."

"Đủ cuồng, chắc chắn thất bại."

Mấy Luyện khí sư khác sôi nổi lắc đầu, một vấn đề thường thức luyện khí thế này mà Mộc Phàm lại phạm sai lầm.

Điều này khiến mọi người thất vọng lắc đầu, cho rằng hắn sẽ thất bại, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút không xem trọng lần luyện khí này.

Hoàn toàn chính là diễn trò, người cũng phải có một mức độ, một lần luyện chế mười thanh phi kiếm, tương đương với chuyện ngươi phải phân ra mười phần tinh lực.

Tinh thần lực của một người có hạn, dù người tu chân ngưng kết nguyên thần cường đại, muốn một lần luyện chế mười thanh phi kiếm đều khó như lên trời.

Nhưng bọn họ không biết rõ, Mộc Phàm cảm thấy rất thoải mái, thậm chí thêm mười thanh nữa cũng không có một chút áp lực, thậm chí còn có thể càng nhiều hơn.

Chỉ là tài liệu hữu hạn, hơn nữa kiểm tra chỉ cần luyện mười thanh phi kiếm là đủ rồi.

Hắn không biết các Luyện khí sư, Luyện đan sư chung quanh đang nghĩ như thế nào, hắn hoàn toàn nhập tâm.

Mười phần tinh tuý của tài liệu, dần dần dung hợp, ngưng kết trong lò, hóa thành mười cái phôi kiếm, bắt đầu thành hình.

“Muốn nổ!”

Có Luyện khí sư hồi hộp, nhìn phôi kiếm bắt đầu ngưng hình, mười cái a.

Không ít người hãi hùng khiếp vía nhìn Mộc Phàm, uy lực của nổ lò bọn họ đã trải qua, mỗi Luyện đan sư, Luyện khí sư đều từng bị nổ lò.

Người ta nhất tâm nhị dụng* đã đủ lợi hại, nhất tâm thập dụng a, quá trang bức.

* Chia tâm thần làm hai việc cùng lúc.

Ong ong ong...

Lúc này, đột nhiên lò luyện rung động kịch liệt, tim mọi người đều

nhắc tới cổ họng, ai cũng khẩn trương nhìn lò luyện đang rung động kia.

Có Ngọn lửa vĩnh hằng màu đen thiêu đốt, tản ra nhiệt độ đáng sợ, không ngừng đốt cháy, khiến tinh túy tài liệu đều vặn vẹo sôi trào.

Dưới sự thao túng chính xác của Mộc Phàm, mười phần tài liệu ngưng kết, hóa thành từng cái phôi kiếm, hoàn toàn ngưng hình.

Keng!

Một tiếng kiếm ngân vang truyền đến, đinh tai nhức óc.

Tâm thần mọi người đều chấn động, cảm giác có một sự sắc bén cắt vào cơ thể.

Mặc Uyên trừng to hai mắt, vốn dĩ đã chuẩn bị ra tay cách ly vụ nổ, nhưng lại bị một màn trước mắt trấn trụ, sợ ngây người.

Keng keng keng...

Lò luyện dần dần bình tĩnh trở lại, nắp lò chậm rãi hiện lên mười thanh phôi kiếm, từng thanh chấn động, phát ra từng đợt tiếng leng keng.

Chúng nó đều là phôi kiếm hoàn chỉnh, đã ngưng hình, khiến mọi người ngây ngẩn.

“Trời đất!”

“Thật sự ngưng hình?”

“Mười thanh phôi kiếm, không thể tưởng tượng.”

Một đám Luyện khí sư cảm thấy kinh hoàng, nhìn Mộc Phàm thao túng mười thanh phôi kiếm bắt đầu nung khô, rèn luyện, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình.

Mộc Phàm thật sự ngưng kết được mười thanh phôi kiếm.

Một đám Luyện khí sư đơ ra, hai tay Mộc Phàm tạo ra vô số tàn ảnh, không thể thấy rõ, thậm chí không hiểu hắn làm như thế nào.

Tóm lại hắn thật sự làm được.

Tập thể Luyện đan sư, Luyện khí sư đều ngơ ngác, sửng sốt, bị thao tác của Mộc Phàm làm choáng váng.

Bùi Thiên Cao, Mặc Uyên liếc nhau, thấy được sự kinh hãi trong mắt lẫn nhau.

Có thể thấy được hành động của Mộc Phàm chấn động cỡ nào, một người đồng thời luyện chế mười thanh phi kiếm, quả thực không phải chuyện con người có thể làm.

Nhất tâm thập dụng, nghe rợn cả người.

Đinh...

Ngay sau đó, hai tay Mộc Phàm đánh ra từng phù ấn, luyện khí trong cơ thể không ngừng ngưng kết thành từng miếng phù ấn in trên phôi kiếm.

Đây là tạo hình, rèn luyện, chỉ có trải qua rèn luyện không ngừng mới có thể thành công luyện chế ra pháp khí, thậm chí là Linh khí.

Lúc này, mọi người gần như không thể thấy được động tác của Mộc Phàm nữa, ngay cả Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao cũng không thấy rõ.

Hai tay Mộc Phàm mở rộng, phù văn lập loè nhảy lên in dấu trên mười thanh phi kiếm.

Đó là rèn phù văn, in dấu, là một công đoạn mấu chốt trong luyện khí, một khi bất cẩn sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, trực tiếp nổ lò.

Keng keng keng...

Mười phôi kiếm chấn động, bị phù văn rèn dũa từng một, chút trở nên càng thêm sắc nét, chân thực.

Tới giai đoạn cuối cùng, ngay cả hai vị phó hiệu trưởng Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao đều há to miệng, trừng hai mắt nhìn một loạt động tác của Mộc Phàm.

Hai người như đắm chìm bên trong, hấp thu huyền diệu của luyện khí, thậm chí có điều ngộ ra, như kết nối với sự lĩnh ngộ của bản thân.

Giờ khắc này, trong lòng hai vị phó hiệu trưởng chỉ có một ý nghĩ.

Yêu nghiệt!

Quái vật!

Bọn họ đánh giá Mộc Phàm như vậy.

Luyện đan trang bức cũng thôi, luyện khí lại càng trang bức hơn, còn trang bức đến một cấp độ khiến đám lão nhân bọn họ run rẩy.

“Kiếm khí, khai phong!”

Đột nhiên, Mộc Phàm giương mắt quát, đánh ra một loạt phù văn, nháy mắt ngưng tụ trên mười thanh phi kiếm.

Loảng xoảng, mười thanh phi kiếm đồng thời chấn động, phát ra từng tiếng kiếm minh, làm tất cả mọi người cảm thấy tức ngực, lòng lạnh lẽo.

Hưu!

Ngay sau đó, mười thanh phi kiếm đồng thời bay lên, thân kiếm đỏ rực tản ra nhiệt độ kinh người, từ trong lò luyện dựng lên, không ngừng bay múa trong không trung.

Mười thanh phi kiếm, hoàn toàn thành hình, tản ra hàn mang, chấn động mọi người.

Hiện trường tĩnh mịch, không ai nói một lời, nhìn trước mười thanh phi kiếm bay múa trước mắt, vẻ mặt như gặp quỷ.

“Thật là một quái vật.”

Có người lẩm bẩm, kinh ngạc đến choáng váng rồi.

Tất cả Luyện khí sư hoàn toàn bị thủ đoạn luyện khí của Mộc Phàm hù doạ, đánh vỡ nhận thức trước nay của bọn họ.

Chương 183: Lại thêm một lần

Trong phòng luyện khí im ắng, tất cả mọi người dại ra nhìn Mộc Phàm.

Hô hô hô...

Mười thanh phi kiếm bay qua bay lại, cuối cùng ngừng ở trước mặt, tản ra nhiệt độ rất cao, là phi kiếm tốt nhất vừa mới ra lò.

Mỗi một thanh đều là cực phẩm, mang theo hàn mang khiếp người, như có thể xỏ xuyên qua mọi thứ.

Không ít người nuốt nuốt nước miếng, đều bị choáng váng.

Gia hỏa này, quá yêu nghiệt, yêu nghiệt đến làm người khác không thở nổi, sao lại có người ưu tú đến mức như vậy?

Ở trong đám người, có một đôi mắt nhìn chăm chú vào Mộc Phàm, trong ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Mặc Huỳnh cũng ở chỗ này, quan sát toàn bộ quá trình luyện đan, luyện khí của Mộc Phàm, bị chấn động thật sâu, chịu đả kích rất lớn.

Từ nhỏ đã được gắn với cái danh thiên tài, cũng có một chút đắc ý đây, nhưng hiện tại vừa thấy biểu hiện của Mộc Phàm tức khắc bị đả kích nặng nề.

Cảm giác chính mình là một quả trứng ngu ngốc huênh hoang đắc ý, người ta mới là thiên tài, yêu nghiệt thật sự.

Sao có thể có người vừa biết luyện đan, vừa biết luyện khí, còn học tập lĩnh ngộ đến trình độ này đây?

“Hắn lĩnh ngộ tu luyện như thế nào?” Mặc Huỳnh thật sự rất tò mò.

Thậm chí trong lòng nàng toát ra một suy nghĩ đáng sợ, bái sư.

Không sai, Mặc Huỳnh bị kích thích, trong lòng có ý niệm mãnh

liệt muốn bái Mộc Phàm làm sư phụ, bản thân nàng cũng khiếp sợ vì ý niệm này.

Gia gia nàng là Luyện khí đại tông sư, thế mà nàng lại muốn bái một người cùng lứa tuổi làm sư phụ, da mặt cảm giác nóng rát.

Bạch bạch bạch bạch!

Đột nhiên, một loạt tiếng vỗ tay vang lên, làm mọi người bừng tỉnh.

Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao đồng thời vỗ tay, kinh ngạc cảm thán nhìn Mộc Phàm, trong mắt đầy sự vui sướng cùng hưng phấn.

“Vô cùng thần kỳ!”

“Thật sự là một tên yêu nghiệt, khiến lão phu mở rộng tầm mắt.”

Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao liên tục tán thưởng làm tất cả mọi người chấn động.

Hai vị phó hiệu trưởng chính là một thẻ bài danh dự đại biểu cho cao giáo Thanh Bắc, thậm chí toàn bộ chín khu, xem như hai người dẫn đường cho hai hệ luyện đan, luyện khí.

Có thể khiến hai người khen ngợi như thế, quả thực rất hiếm, thậm chí chưa từng có.

Ánh mắt nhìn Mộc Phàm của không ít người đều mang theo chút ghen tị, nhưng rất mau liền thay đổi, một khi ngươi ưu tú đến mức không thể với tới, người ta cũng chỉ có thể ngước nhìn.

Ánh mắt phần lớn người nóng rực, mang theo sự cuồng nhiệt sùng bái nhìn Mộc Phàm, hận không thể trực tiếp xông lên bái sư, thỉnh giáo.

Nhìn bộ dạng Luyện đan sư, Luyện khí sư xung quanh đều ngo ngoe rục rịch, tim Mặc Huỳnh nhảy dựng, không phải chỉ có mình nàng có ý muốn bái sư.

Chính cái gọi là người biết thì làm thầy, không đề cập tới tuổi tác, chỉ cần ngươi có đủ năng lực, kỹ thuật thì có thể được vô số người

sùng bái.

“Hai vị hiệu trưởng, ta đủ tư cách đi?”

Mộc Phàm mỉm cười nhìn Mặc Uyên cùng Bùi Thiên Cao.

Hai người nhìn nhau, nhìn nhau mà câm nín.

Ngươi nói lời này không phải dư thừa sao, nhìn xem thành tích mà hệ thống học viện đánh giá đi, chính là cấp SSS.

“Kết quả kiểm tra: Cấp SSS, hoàn mỹ.”

Đây là thành tích cao nhất, cấp SSS đại biểu cho cấp bậc hoàn mỹ nhất, không có cấp cao hơn.

Từ khi thành lập học viện tới nay, chưa từng có người nào đạt được thành tích này, lần đầu tiên Thanh Bắc xuất hiện thành tích cao nhất.

Tất cả mọi người câm lặng, nhìn kết quả đánh giá cấp bậc, tim muốn ngừng đập, có một ngọn lửa cuồng nhiệt được thắp lên.

Ánh mắt nhìn Mộc Phàm trở nên khác biệt, tràn đầy sùng bái.

Mộc Phàm đã ưu tú tới mức bọn họ chỉ có thể ngước nhìn, trong lòng không sinh nổi một chút ghen ghét, chỉ còn lại sự sùng bái cùng kính nể.

“Đánh giá luyện đan, hoàn mỹ, đánh giá luyện khí, hoàn mỹ, ngươi là người đầu tiên đạt được thành tích này từ khi thành lập học viện Thanh Bắc.”

Vẻ mặt Mặc Uyên phức tạp, tâm tình kích động.

Bùi Thiên Cao hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại.

Hắn nói: “Mộc Phàm, chúc mừng ngươi đạt được đánh giá cao nhất từ trước tới nay.”

“Có tiền thưởng sao?”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, đột nhiên thốt ra một câu.

Phanh!

Một lão giả mắt trợn ngược, ngã xuống đất, ngất xỉu.

Tên này thế mà chỉ coi trọng tiền, chẳng lẽ danh dự cao nhất không thể mang đến cho ngươi chút kiêu ngạo cùng tự hào sao?

“Hả, sao hắn lại ngất rồi? Mộc Phàm ngơ ngác hỏi.

Những người khác nhìn nhau, đều không còn lời gì để nói, chẳng lẽ nói là bị ngươi chọc tức đến hôn mê bất tỉnh?

Lão nhân ngất xỉu chính là một vị Luyện đan đại sư, đang yên lành bị Mộc Phàm làm tức đến ngất xỉu.

Vinh dự cao nhất của học viện Thanh Bắc, đánh giá cao nhất, vinh hoa thế này ai cũng muốn có, chỉ có mỗi người đạt được nó là Mộc Phàm lại hỏi có tiền thưởng hay không.

Mí mắt Mặc Uyên co giật, có cảm giác dở khóc dở cười, yêu nghiệt như thế yêu nhưng trong lòng chỉ có tiền, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Mộc Phàm khinh thường nhìn thêm, không có tiền thì làm ăn cái gì.

Hiện tại hắn thiếu tiền, dù vừa kiếm lời một mớ, của cải dần dần phong phú, có hơn ba tỷ chín.

Nhưng không đủ a, xa xa không đủ, nhìn xem thăng cấp luyện khí, luyện đan, trận pháp tông sư, mỗi một hệ đều cần năm tỷ.

Mình vẫn rất nghèo a, một hệ cũng không thăng cấp nổi.

“Có!” Bùi Thiên Cao đè nén cảm xúc, cắn răng nói: “Ngươi được vinh dự cùng đánh giá cao nhất, tất nhiên có khen thưởng cấp cao nhất.”

“Khen thưởng gì?” Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng hỏi.

Hắn ném mười thanh phi kiếm sang một bên, mọi người nhìn thấy mà trái tim co giật, trong lòng điên cuồng hét lên, đó là phi kiếm

cực phẩm a, ngươi lại ném xuống đất như ném rác sao?

Nếu Mộc Phàm biết suy nghĩ của bọn họ, chắc chắn sẽ mỉm cười khinh thường, phi kiếm cực phẩm gì chứ, còn không tốt bằng phi kiếm do luyện khí của mình ngưng tụ.

Bùi Thiên Cao hít sâu một hơi, cười khổ nói: "Tiểu tử ngươi có thể đứng đắn chút hay không, đây là mười thanh phi kiếm cực phẩm a, là tác phẩm của ngươi, cứ ném trên mặt đất như vậy?"

"Ách..." Mộc Phàm nghe mà á khẩu, không trả lời được, vẫy tay một cái, mười thanh phi kiếm lập tức bay lên, phát ra từng tiếng ngân vang.

Hắn xem một chút rồi ném cho Mặc Uyên: "Mặc hiệu trưởng, giao cho ngươi xử lý."

Mười thanh phi kiếm này cũng không phải là của Mộc Phàm, là tài sản trường học, tài liệu dùng đều không phải của hắn nên không thuộc về hắn.

Mặc Uyên hài lòng gật gật đầu, cười nói: "Yên tâm, khen thưởng chắc chắn làm ngươi hài lòng, khen thưởng cao nhất từ lúc thành lập học viện Thanh Bắc tới nay, chúng ta không có cách nào cho ngươi, phải do hiệu trưởng phát."

"Như vậy a." Mộc Phàm thất vọng.

Bùi Thiên Cao nói tiếp nói: "Ngươi cũng đừng thất vọng, trước mắt hiệu trưởng không ở trường học, đã dẫn theo một đám Trận pháp sư chữa trị một tiết điểm không gian."

"Nga?" Mộc Phàm kinh ngạc, ngay sau đó hỏi: "Tiếp theo không cần kiểm tra trận pháp a?"

Vừa nói ra, hiện trường lại yên tĩnh.

Tất cả mọi người sửng sốt, ngây ngốc nhìn hắn, lại chấn động muốn ngất xỉu.

"Hắn, hắn nói gì?"

“Trận pháp?”

“Chẳng lẽ hắn còn hiểu trận pháp?”

Có người lẩm bẩm, trái tim run lên.

Quả nhiên, mọi người suy đoán không sai.

Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao liếc nhau, cười khổ.

“Kiểm tra trận pháp cần chờ hiệu trưởng cùng một vị phó hiệu trưởng chủ quản hệ trận pháp trở về mới được.”

Hai người nói xong âm thầm trợn mắt, nếu tiểu tử ngươi lại được đánh giá cao nhất, nói không chừng toàn giáo thậm chí cả chín khu đều oanh động.

Thiên tài ba hệ, đại sư ba hệ, có thể nào không làm lòng người chấn động?

“Ta muốn ngất!”

Có luyện khí sư vừa nghe xong, té xỉu tại chỗ.

Hiển nhiên là bị đả kích đến ngất xỉu, có người yêu nghiệt như vậy sao?

Nắm giữ thuật luyện đan, luyện khí cao thâm thì thôi, thế mà còn hiểu trận pháp, quả thực không phải con người a.

Hai mắt Mặc Huỳnh tỏa ánh sáng nhìn Mộc Phàm, ý niệm bái sư càng mãnh liệt hơn.

“Luyện đan, luyện khí, trận pháp?”

Nàng lẩm bẩm, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, sao có người ưu tú như vậy chứ?

Hai người Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao âm thầm giao lưu ánh mắt.

“Lão gia hỏa, ngươi nói coi, có phải tiểu tử này bị cường giả dị vực nào đó đoạt xá hay không?” Bùi Thiên Cao lặng lẽ truyền âm giao lưu.

Mặc Uyên nghiêm túc nói: “Có khả năng này, nếu không một người không có khả năng nắm giữ kỹ thuật ba hệ cao thâm như vậy.”

“Xem ra, phải đợi hiệu trưởng trở về, có lẽ chỉ có mời vị kia tới kiểm tra mới có thể xác định.” Bùi Thiên Cao âm thầm truyền âm.

“Chỉ có thể như vậy, hy vọng chúng ta suy đoán sai.”

“Nếu thật sự đây?”

Trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng.

Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Phàm, trong lòng khó tránh khỏi hoài nghi, sao một thiếu niên có thể ưu tú như vậy?

Bọn hắn tích luỹ mấy trăm năm mới đi tới một bước này, không thể không hoài nghi Mộc Phàm bị cường giả dị vực đoạt xá.

Dù sao địa cầu bị dị vực xâm lấn, nhân loại chịu uy hiếp từ văn minh dị vực, cho nên mới luôn cảnh giác, nghi ngờ.

Cũng không phải là chưa xuất hiện loại tình huống này, từng xảy ra không ít lần, thậm chí tạo thành tổn thất rất lớn cho nhân loại.

“Chư vị, tan đi.”

Mặc Uyên kêu những người khác rời đi, hắn nhìn Mộc Phàm nói: “Vừa rồi hiệu trưởng đã đưa tin cho ta, hai ngày sau hắn sẽ trở về, đến lúc đó phát giấy chứng nhận, khen thưởng cho ngươi.”

“Được thôi, ta đây về trước.” Mộc Phàm gật gật đầu không để ý, mục đích đạt thành tự nhiên phải rời khỏi.

Hắn cáo biệt Mặc Uyên cùng Bùi Thiên Cao, rời phòng luyện khí, dọc theo đường đi, tất cả mọi người tự giác tránh ra một lối, ánh mắt cuồng nhiệt sùng bái nhìn hắn.

Chắc chắn Mộc Phàm sẽ tạo ra truyền thuyết, trở thành truyền kỳ của Thanh Bắc, thậm chí truyền kỳ của chín khu.

Chương 184: Bái sư?

Học viện Thanh Bắc, trên một toà kiến trúc lơ lửng.

Sắc mặt Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao ngưng trọng đi vào nơi này, đứng trước một hình chiếu phát ra từ trí thông minh nhân tạo hệ thống.

“Hiệu trưởng, sự tình chính là như vậy.”

Hai người một năm một mười giảng thuật lại tất cả tin tức về Mộc Phàm, bao gồm biểu hiện vừa rồi của hắn.

Còn phát lại toàn bộ quá trình đã ghi chép.

Ở trước mặt hai người bọn họ có hình chiếu của một nam tử trung niên, đang cầm tẩu thuốc, rơi vào im lặng.

“Điều các ngươi nói ta đã biết, cũng đã xem, người trẻ tuổi này không đơn giản a.”

Hiệu trưởng im lặng một lúc mới mở miệng.

Không ai đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì, thấy Mộc Phàm như thế nào, cả hai vị phó hiệu trưởng cũng không nhìn ra một chút biến hóa nào, giống như hắn chẳng thèm để ý.

“Chuyện này tạm thời bỏ sang một bên, chờ ta xử lý sự tình bên này rồi tính tiếp.”

Hiệu trưởng nhàn nhạt nói.

Ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao, cảnh cáo: “Hai người các ngươi nhớ kỹ, không thể tự tiện động vào hắn, càng không được tự mình tra xét.”

“Được!”

Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao nghiêm túc đáp lại.

Chỉ thấy hiệu trưởng chuyển đề tài nói: “Sự tình bên này có chút

khó giải quyết, các ngươi điều thêm một số Trận pháp sư tới đây, không được liền xin chỉ thị bên trên, phái một đám Trận pháp sư lại đây chữa trị tiết điểm không gian."

"Này..." Mặc Uyên ngây ngẩn cả người.

Hai người liếc nhau, cười khổ.

Chỉ nghe Mặc Uyên nói: "Hiệu trưởng, toàn bộ Trận pháp sư của học viện đều đi theo ngươi, còn có ai đâu, xin chỉ thị bên trên cần chờ một thời gian, ít nhất phải nửa tháng mới có thể được phê duyệt."

"Đúng vậy." Bùi Thiên Cao cũng gật gật đầu nói: "Hơn nữa nhân tài khan hiếm, đặc biệt là Trận pháp sư, tiền tuyến căng thẳng, mấy quân đoàn lớn đều đang tranh đoạt Trận pháp sư."

"Không phải các ngươi vừa nói Mộc Phàm là Trận pháp đại sư sao?" Hiệu trưởng nói rất tự nhiên.

Lời vừa nói ra, Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao tức khắc đơ ra.

Mặc Uyên chần chờ nói: "Hiệu trưởng, nhưng hắn còn không có xác nhận thân phận, có phải bị cường giả dị vực đoạt xá hay không, chỉ sợ không thể mang đi a?"

"Không sai, tiết điểm không gian kia không thể xuất hiện bất kỳ sai sót gì." Bùi Thiên Cao cũng gật gật đầu tán đồng.

Nhưng vị hiệu trưởng này lại bình thản, hắn nói: "Ta xem trọng người trẻ tuổi kia, hai ngày trước, thống soái khi thứ tám so chiêu với ta, kêu ta chú ý tới người trẻ tuổi tên Mộc Phàm này."

"Các ngươi biết điều này có ý nghĩa gì sao?" Hắn nói xong, nhìn hai người.

Thống soái khu thứ tám sao?

Sắc mặt Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao thay đổi, kinh ngạc liếc nhau, thấy được sự kinh hãi trong mắt lẫn nhau.

Cả thống soái khu thứ tám đều nhắc tên chiếu cố, đại biểu cho

Mộc Phàm đã tiến vào trong mắt cao tầng khu thứ tám.

Thậm chí được thống soái khu thứ tám coi trọng, đó chính là nhân vật cấp đại lão thật sự a.

“Ta tiết lộ cho các ngươi biết, thống soái cố ý giao chức trận sư chính trong việc quy hoạch khu thứ mười cho Mộc Phàm, các ngươi có thể nhìn ra vấn đề trong đó sao.”

Hiệu trưởng nói thêm một câu: “Nếu thống soái khu thứ tám đã gặp hắn, chắc chắn đã xem xét Mộc Phàm rồi, cụ thể như thế nào các ngươi liền không cần suy nghĩ nhiều.”

“Vậy còn cần mời vị kia ở khu thứ nhất lục soát ký ức của hắn sao?” Mặc Uyên chần chờ hỏi.

Hiệu trưởng lắc đầu, mắng: “Các ngươi già hồ đồ rồi hả, động tí liền muốn lục soát ký ức người ta, các ngươi không nghĩ tới nguy cơ cùng vấn đề trong đó lớn thế nào sao.”

“Nếu làm không ổn, khiến hai bên xấu hổ, thậm chí có khả năng phản tác dụng, mặc kệ hắn có phải cường giả dị vực đoạt xá hay không, chỉ cần không gây nguy hiểm cho nhân loại là đủ rồi.”

Hiệu trưởng nói chắc nịch, căn bản là không nghĩ tới chuyện tra xét bí mật với ký ức của Mộc Phàm.

Làm như vậy dù phải hay không phải hắn đều không chiếm được chỗ tốt, thậm chí bởi vì vậy đắc tội Mộc Phàm, có cần thiết?

“Đã hiểu!”

Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao cười khổ cúi đầu, hoàn toàn hiểu ý hiệu trưởng.

Hắn chính là nói hai người không cần làm loạn, người trẻ tuổi có chút năng lực, thiên phú, là thiên tài ngươi liền muốn tra xét ký ức người ta, vậy ổn sao?

“Liễu lão đã gặp qua, các ngươi không cần bận tâm, nên như thế nào liền như thế đấy, chờ ta trở về sẽ phát khen thưởng cho hắn.”

Hiệu trưởng đã quyết định, không cho phép thay đổi.

Hắn nhắc nhở: “Mau chóng triệu tập một đám Trận pháp sư tới đây, vấn đề bên này rất lớn, ta có cảm giác bất an.”

Nói đến đây, hiệu trưởng có vẻ lo lắng.

“Cứ như vậy đi.”

Vừa dứt lời liền cắt liên hệ, hình chiếu biến mất, chỉ để lại hai người Mặc Uyên, Bùi Thiên Cao nhìn nhau, không biết nên nói gì.

“Hiệu trưởng rất xem trọng Mộc Phàm a.” Bùi Thiên Cao cảm thán nói.

Mặc Uyên trợn trắng mắt, mắng: “Còn không rõ ràng sao, cả thống soái khu thứ tám Liễu lão đều điểm tên phải bồi dưỡng, có thể không coi trọng sao?”

“Vậy giờ...” Bùi Thiên Cao chần chờ nói.

Mặc Uyên lôi hắn đi: “Ngươi lăn tăn cái gì, đương nhiên làm theo lời hiệu trưởng, thông báo triệu tập Trận pháp sư học viện, tuyên bố một nhiệm vụ.”

“Có lẽ tiểu tử kia sẽ tiếp nhiệm vụ này.”

Mặc Uyên vừa nói thầm vừa lắc đầu, cười khổ không thôi.

Hắn đột nhiên cảm giác có phải mình già rồi không còn dùng được hay không, một khi có người trẻ tuổi có thiên phú vượt qua khả năng lý giải liền nghi thần nghi quỷ?

Hai người mang theo tâm tình phức tạp đi tuyên bố nhiệm vụ.

.....

Mà một bên khác, sau khi Mộc Phàm rời phòng luyện khí đi trong vườn trường, yên lặng suy tư chuyện của mình.

Đang đi tới, Mộc Phàm đột nhiên ngừng lại.

“Xuất hiện đi, đi theo cả buổi không mệt sao?”

Mộc Phàm bất đắc dĩ xoay người nhìn phía sau, trên đường im ắng, chỉ có cây cối hai bên bị gió thổi, lá rơi xào xạc.

Bốn phía im ắng, không có ai.

Nhưng Mộc Phàm tin tưởng vững chắc nơi đó có người, một người đi chung đường.

“Vẫn bị ngươi phát hiện.”

Quả nhiên, bên cạnh gốc cây có một bóng dáng thướt tha đi ra.

Nhìn thấy người tới Mộc Phàm cũng sửng sốt, rất ngoài ý muốn, thế mà là thiên tài luyện khí Mặc Huỳnh?

“Là ngươi a.” Mộc Phàm gật gật đầu chào hỏi.

Mặc Huỳnh vui cười nói: “Không phải ta, chẳng lẽ ngươi cho rằng còn có ai khác đi theo ngươi?”

Mộc Phàm liếc mắt một cái, không để ý tới nàng, xoay người tiếp tục đi, tiếp tục suy tư chuyện kế tiếp phải làm, quá nhiều chuyện a.

Thực lực tăng lên, các phương diện cũng tăng lên, cần phả kiếm càng nhiều tiền, tuy rằng đã kiếm lời một số lớn nhưng không đủ cho mình tiêu xài a.

Ngẫm lại chuyện tăng ba hệ luyện khí, luyện đan, trận pháp đến cấp tông sư, mỗi hệ đều yêu cầu năm tỷ, quá đốt tiền.

Trên người hắn chỉ có một tấm thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt, chỉ có thể thăng cấp một hệ, trước mắt vẫn đang do dự nên thăng cấp hệ nào đây?

“Này, Mộc Phàm, chờ ta.”

Phía sau, Mặc Huỳnh xấu hổ đuổi theo.

Mộc Phàm bất đắc dĩ dừng bước, hỏi: “Ta nói vị đồng học này, ngươi đi theo ta làm cái gì?”

“Ta... Ta...” Trong lúc nhất thời Mặc Huỳnh không biết nên mở miệng như thế nào.

Sắc mặt nàng không chừng biến đổi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm có chút lập loè.

Mộc Phàm bị nàng nhìn mà nổi da gà, không phải nàng muốn nói là nàng thích hắn chứ?

“Cái gì ta ta ta, mau nói có chuyện gì, không nói ta đi đây.”

Nhìn nàng ấp úng một hồi, nói không nên lời, Mộc Phàm có chút không kiên nhẫn mở miệng nói.

Mặc Huỳnh vừa thấy hắn muốn đi, tức khắc nóng nảy.

Nàng cắn răng một cái, trực tiếp duỗi tay ngăn cản đường đi.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm sao đây?” Mộc Phàm nhíu mày nhìn Mặc Huỳnh, nàng này muốn làm cái gì?

Mặc Huỳnh hít sâu mấy hơi, nghiêm túc nhìn hắn.

“Ta muốn bái ngươi làm sư phụ!”

Nàng nghẹn thật lâu, đột nhiên thốt ra một câu, khiến Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm.

Chương 185: Thu đồ đệ

“Bái sư sao?”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn Mặc Huỳnh, thốt ra một lời kinh người.

Nàng muốn bái sư, đùa cái gì vậy?

Mộc Phàm lập tức từ chối: “Không được, ta không thu đồ đệ, hơn nữa không phải gia gia ngươi là Luyện khí đại tông sư a, vì sao bái ta làm thầy?”

“Ta còn chưa tới cấp tông sư đâu, ngươi không sợ gia gia ngươi tức hộc máu sao.”

Mộc Phàm liếc nàng một cái, xoay người trực tiếp đi vòng qua, căn bản không để trong lòng.

Nàng này hết thuốc chữa, gia gia nhà mình chính là Luyện khí đại tông sư, đột nhiên chạy tới muốn bái Luyện khí đại sư như hắn làm sư phụ, khiến người ta chê cười a.

“Ta nghiêm túc.” Mặc Huỳnh lại đuổi theo.

Nàng đi cạnh Mộc Phàm, mở miệng nói: “Mộc Phàm, ta thật sự muốn bái ngươi làm sư phụ.”

“Ta cũng nghiêm túc, không thu.”

Mộc Phàm xua xua tay, không kiên nhẫn đáp lại.

Mặc Huỳnh nghe mà nóng nảy, nàng tận mắt nhìn thấy sau khi gia gia xem Mộc Phàm luyện khí đã đột phá tới đại tông sư, thủ pháp luyện khí huyền diệu như thế tuyệt đối không đơn giản.

Trong lòng nàng có khát vọng trở nên cường đại hơn, đột phá cấp độ cao hơn, tự nhiên muốn bái sư học nghệ.

Thậm chí không tiếc buông bỏ thể diện, nói thẳng muốn bái sư, nhưng vẫn là bị từ chối vô tình như vậy, trong lòng rất bi thương.

“Sư phó, ngươi liền nhận lấy ta đi.”

“Ta rất ngoan ngoãn, rất nghe lời, hơn nữa rất hiếu học, ta cũng học rất nhanh.”

Mặc Huỳnh bên cạnh ríu rít cầu xin, lệ rơi đầy mặt, bộ dáng nhu nhược đáng thương làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng Mộc Phàm xem như không nhìn thấy, không rên một tiếng đi tới, thậm chí đi càng lúc càng nhanh, gần như một bước mười mét.

“Sư phó, ngươi liền thu ta làm đồ đệ đi.”

Mặc Huỳnh đau khổ cầu xin.

“Không thu!”

Mộc Phàm cũng không quay đầu lại, bước từng bước, lại lần nữa kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Nhìn Mộc Phàm bày ra bộ pháp thần kỳ như thế này, hai mắt Mặc Huỳnh càng thêm sáng ngời, thậm chí ý niệm bái sư trong lòng càng thêm mãnh liệt, kiên định.

“Sư phó, chờ ta.”

Mặc Huỳnh tăng tốc đuổi theo, nhưng lại phát hiện không thể đuổi kịp Mộc Phàm, càng đuổi càng xa, mắt thấy Mộc Phàm sắp biến mất.

Nàng nhanh hô to một tiếng: “Sư phó, ta có thể nộp học phí hàng tháng.”

Vèo!

Ngay sau đó, bóng dáng Mộc Phàm đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau, mặt đều thiếu muốn dán sát.

Mặc Huỳnh đỏ mặt, lập tức lui lại một bước, trái tim đập loạn xạ, vừa rồi cảm nhận được hơi thở của đối phương.

“Ngươi mới vừa nói cái gì?” Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng nhìn nàng chằm chằm.

Mặc Huỳnh bị nhìn mà cả người không được tự nhiên, nhưng vẫn nói: “Sư phó, ta có thể nộp học phí mỗi tháng, sẽ không để ngươi dạy không công.”

Nàng nghiêm túc nói ra lời này.

“Học phí?” Mộc Phàm suy tư gì đó.

Gia hỏa này thấy tiền liền sáng mắt a.

“Khụ khụ...” Mộc Phàm ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: “Ngươi thật sự muốn bái ta làm thầy? Còn tự nguyện nộp học phí?”

“Đúng đúng, ta thật lòng muốn bái sư.”

Mặc Huỳnh vui mừng, xem tình hình này là ổn rồi a.

Nàng lập tức rèn sắt khi còn nóng nói: “Sư phó, mỗi tháng ta sẽ nộp lên một khoản học phí, ngươi ra giá đi, ta nhất định nộp đúng hạn.”

“Chuyện này sao...” Mộc Phàm nhanh chóng suy nghĩ.

Dạy đồ đệ, thu học phí, đây là một biện pháp kiếm tiền không tệ, vừa ổn định mà hiệu suất lại cao.

Còn học phí, định giá thế nào mới hợp lý đây?

Mộc Phàm nói: “Thu ngươi làm đồ đệ không phải là không thể, nhưng đầu tiên ngươi cần khiến gia gia ngươi đồng ý, nếu không thì không cần bàn nữa.”

Cô nàng này có một gia gia làm phó hiệu trưởng, còn là Luyện khí đại tông sư, người ta chưa đồng ý mà thu đồ đệ sẽ xảy ra chuyện.

“Yên tâm, gia gia của ta sẽ đồng ý.” Mặc Huỳnh chắc chắn.

Mộc Phàm trợn mắt, đồng ý mới là lạ.

Nhưng hắn vẫn nhắc nhở: “Còn có một điều kiện, học phí mỗi tháng là một ngàn vạn, chấp nhận liền thu ngươi làm đồ đệ, không chấp nhận coi như ta chưa từng nói.”

“Chỉ một ngàn vạn?” Mặc Huỳnh sửng sốt, tưởng rằng sẽ rất cao đây.

Mộc Phàm thấy biểu tình của nàng liền hối hận, có phải hơi thấp hay không?

Biểu tình của nàng giống như không thiếu tiền, là tiểu phú bà a, nên tăng giá hay không?

Thôi, nói ra rồi thì không thể tùy tiện thay đổi.

“Sư phó, học phí một ngàn vạn học quá ít, một năm ta cho ngươi một tỷ, ngươi dạy ta cả luyện đan, luyện khí, trận pháp, thấy như thế nào?”

Mặc Huỳnh chờ mong hỏi.

“Phốc!”

Mộc Phàm bị sặc.

Hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Mặc Huỳnh, nàng này thật có tiền a, một năm một tỷ, nàng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, vốn tưởng rằng một tháng một ngàn vạn, một năm một trăm triệu đã không tệ rồi.

Không nghĩ người ta mở miệng chính là một tỷ, chênh lệch không hề nhỏ a.

Nhưng Mộc Phàm lại nhíu mày, Mặc Huỳnh nói muốn học luyện đan, luyện khí, trận pháp, chuyện này làm cho hắn có chút khó xử.

Không phải không muốn dạy, mà là nàng có thể học được sao?

“Ngươi chắc chắn muốn học cả ba hệ, ngươi không biết đạo lý học tạp thì không tinh sao?” Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái nên hỏi.

Mặc Huỳnh kiên định nói: “Sư phó, ngươi có thể làm được thì ta

nhất định có thể làm được, danh sư xuất cao đồ, ta tin tưởng sư phó nhất định có thể dạy ta."

Mộc Phàm ngây người, còn có thể có chuyện như vậy sao?

Hắn câm nín nhìn Mặc Huỳnh, ngươi hạ quyết tâm để ta phải dạy được ngươi a, nếu ngươi không có thiên phú, học không được chẳng phải ta sẽ thành trò cười?

"Được, ta dạy ngươi ba năm, nếu ngươi không học được thì không liên đến ta." Mộc Phàm suy nghĩ, chung quy vẫn đồng ý.

Chỉ dạy ba năm, học được hay không là vấn đề của nàng.

"Bái kiến sư phụ!"

Mặc Huỳnh mừng rỡ, trực tiếp cúi người hành lễ.

Nàng ngượng ngùng nói: "Sư phó, nơi này không có nước trà, trở về ta sẽ chính thức nâng trà hành lễ bái sư, thậm chí để gia gia của ta tới làm chứng."

"..." Mộc Phàm cạn lời, liếc mắt một cái nói: "Không cần thiết, chỉ cần ngươi không khi sư diệt tổ liền tốt rồi."

"Hì hì, sư phó yên tâm, đồ nhi nhất định hiếu kính ngài thật tốt." Mặc Huỳnh nũng nịu cười nói, tiếng cười trong trẻo dễ nghe.

Nàng rất vui, thật sự thành công bái sư, có thể học những thủ pháp luyện đan, luyện khí vô cùng thần kỳ của Mộc Phàm, còn có trận pháp.

Tâm tình Mộc Phàm cũng rất tốt, có thu học phí, đương nhiên phải vui rồi.

"Được rồi, ngươi đi về trước đi, mấy ngày gần đây ta sẽ không rảnh, khi rảnh sẽ dạy cho ngươi một chút huyền bí của luyện khí, luyện đan, trận pháp."

Mộc Phàm xua xua tay, nói xong liền xoay người rời đi.

"Sư phó chờ ta."

Mặc Huỳnh lại đuổi theo.

Xem tình hình này là nàng muốn đi theo Mộc Phàm.

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười nói: “Ngươi còn không trở về, đi theo ta làm cái gì, qua mấy ngày nữa mới dạy ngươi.”

“Hì hì.” Mặc Huỳnh cười tinh nghịch, nói: “Ngươi là sư phó của ta, ta đương nhiên muốn đi theo bên cạnh ngươi học nghệ.”

Mộc Phàm không còn lời gì để nói, cười khổ: “Không cần nha, chẳng lẽ ta đi vệ sinh ngươi cũng đi theo sao?”

“Sư phó, già không đứng đắn.”

Mặc Huỳnh trừng hắn một cái, bộ dáng rất đáng yêu nhưng lại bị Mộc Phàm làm lơ.

Hắn xua xua tay, không kiên nhẫn nói: “Nhanh trở về đi, lại làm phiền, ta liền không dạy ngươi nữa.”

“Được thôi.” Mặc Huỳnh thất vọng, dừng bước chân.

Mộc Phàm bước một bước, chớp mắt biến mất ở phía trước.

Chỉ để lại mình Mặc Huỳnh nhìn bóng dáng hắn biến mất.

Vù!

Đột nhiên, một bóng người lặng yên hiện lên, đi tới cạnh Mặc Huỳnh.

“Tiểu Huỳnh, ngươi thật sự muốn bái hắn làm thầy?”

Người tới đúng là Mặc Uyên, gia gia nàng, vẻ mặt lão nghiêm túc.

Mặc Huỳnh gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy gia gia, ta quyết định bái hắn làm thầy, học tập thủ pháp luyện khí, luyện đan, thêm cả trận pháp.”

Mặc Uyên mày nhíu lại, toàn bộ quá trình hắn đều nhìn thấy nhưng không có ngăn cản.

“Ai, thôi, ngươi cũng trưởng thành rồi, tự mình quyết định cuộc sống.”

Hắn nói xong lắc đầu, xoay người biến mất khỏi chỗ này.

“Cuộc đời của ta, tự ta quyết định.”

Mặc Huỳnh lẩm bẩm, ánh mắt có tia sáng lấp lóe.

Nàng bái sư là thật sự muốn học tập thủ pháp luyện khí huyền diệu của Mộc Phàm, muốn học tập luyện đan, trận pháp.

Một người toàn tài như vậy, không bái sư học nghệ còn chờ cái gì?

“Ai, thiếu chút nữa đã quên, gia gia, mau cho ta một tỷ, ta phải nộp học phí.”

Mặc Huỳnh tỉnh ngộ, lập tức xoay người đuổi theo.

Mặc Uyên đang bay giữa không trung đột nhiên nghe thấy lời này, thân thể loạng choạng, thiếu chút nữa rơi xuống đất

Chương 186: Thăng cấp pháp thuật

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm về tới không gian tư nhân.

Bá!

Tiểu hoả mãng cùng cầu bông nhỏ đang đánh nhau đồng thời dừng lại.

Hai tiểu gia hỏa một bên há miệng phun lửa, một bên nhe răng giơ móng vuốt sắc bén.

Thấy Mộc Phàm trở về, hai tiểu gia hỏa nháy mắt thu hồi công kích, nhanh đến mức tận cùng, tựa như hai bé ngoan, lơ lửng giữa không trung.

“Hả?”

Mộc Phàm vừa trở về liền chú ý tới hai tiểu gia hỏa này, phát hiện chúng nó có thể bay giữa không trung, trong lòng có chút kinh ngạc.

Biết bay từ lúc nào, cầu bông nhỏ là Yêu Vương, lai lịch không đơn giản, biết bay cũng không có gì lạ.

Nhưng Tiểu long thì khác, nó mới nở không lâu a, hiện tại liền biết bay, xem ra tốc độ tiến hóa rất mau a.

Mộc Phàm như suy tư gì đó, nhìn hai tiểu gia hỏa khiến chúng nó ớn lạnh.

Nhìn một hồi Mộc Phàm liền thu hồi tầm mắt, hai tiểu gia hỏa đồng thời nhẹ nhàng thở ra, liếc nhau, quay đầu đi chỗ khác, bộ dạng kiêu ngạo làm người xem dở khóc dở cười.

Không để ý tới hai vật nhỏ này nữa, Mộc Phàm ngồi bên cạnh rơi vào trầm tư.

“Trên người ta có hơn ba tỷ chín, có phải nên thăng cấp gì đó hay không? “

Hắn bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng nghĩ đến thăng cấp Đại vũ trụ bí điển hiện giờ một tầng cần một trăm triệu liền muốn hộc máu, ba tỷ chín có thể tăng ba mươi chín tầng, vẫn thôi đi.

“Nếu không thăng cấp pháp thuật?”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nhớ tới hai pháp thuật mình mới dung hợp ra là Ngũ hành pháp thuật, Thiên lôi bí thuật.

Hai pháp thuật còn chưa có nhập môn, cũng là thời điểm nên tăng lên chút, nếu không có pháp thuật để dùng truyền ra ngoài rất mất mặt a.

“Trên người còn có một tấm thẻ Truyền kỳ, dùng vào môn nào đây?”

Mộc Phàm lấy ra một tấm thẻ, đúng là tấm thẻ Truyền kỳ mua trong cửa hàng thời gian, loại võ kỹ, pháp thuật.

Chỉ cần một tấm là có thể tăng một môn pháp thuật lên tới cấp Truyền kỳ.

Uy lực của pháp thuật Truyền kỳ làm lòng Mộc Phàm nóng bỏng.

Nhưng rốt cuộc nên thăng cấp Ngũ hành pháp thuật hay là Thiên lôi bí thuật đây?

“Ngũ hành pháp thuật liên quan đến ngũ hành chi lực, trên người chỉ có Ngọn lửa vĩnh hằng, thiếu mấy lực lượng ngũ hành khác để làm suối nguồn.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, yên lặng thể ngộ huyền diệu của Ngũ hành pháp thuật, cuối cùng hiểu rõ huyền bí của pháp thuật này.

Muốn thi triển Ngũ hành pháp thuật đến cảnh giới cực hạn Ngũ hành hợp nhất cần có căn nguyên ngũ hành như lực lượng từ Ngọn lửa vĩnh hằng mới được.

Cứ như vậy, Mộc Phàm liền dập tắt ý định thăng cấp nó, ngược lại nhìn về phía Thiên lôi bí thuật.

Thiên lôi bí thuật, là pháp thuật hệ lôi, uy lực khủng bố, thiên lôi mênh mông cuồn cuộn, lực sát thương thường là mạnh nhất trong tất cả các loại pháp thuật.

“Vậy thì chọn nó.” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, tưởng tượng cảnh triệu hoán vô số thiên lôi liền nhịn không được nhiệt huyết sôi trào a.

“Hệ thống, sử dụng thẻ Truyền kỳ, thăng cấp Thiên lôi bí thuật.”

“Đinh, bắt đầu thăng cấp.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, thẻ Truyền kỳ trong tay Mộc Phàm nháy mắt hóa thành tia sáng bay vào giữa hai chân mày.

Ngay sau đó, thân hình Mộc Phàm chấn động, đại não nổ vang, như khai thiên tích địa.

Ở trong đầu, nguyên thần hơi sáng lên, từng tia điện nhỏ lập loè, bắt đầu hội tụ ngưng kết, hóa thành từng tia lôi điện khủng bố.

Trong thức hải vang vọng tiếng sấm chớp.

Sét đánh!

Một tia chớp xẹt ngang thức hải, đánh vào nguyên thần của Mộc Phàm, bộc phát ra lôi quang vô tận.

Tại một khắc này, nguyên thần Mộc Phàm tắm gội lôi đình, như Lôi thần giáng thế, toàn thân tràn ngập vô số tia sét.

Lĩnh ngộ đối với Thiên lôi bí pháp bắt đầu tăng nhanh như ngồi hỏa tiễn, từ nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, còn đang tiếp tục tăng lên.

Oanh!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang, nguyên thần chấn động, lôi điện rậm rạp đan xen, rít gào, càng thêm cuồng bạo.

Mộc Phàm lĩnh ngộ đột phá viên mãn, bước vào lĩnh vực Cứu cực, sinh ra ý nghĩa cuối cùng của lôi điện, tia chớp vốn màu trắng dần

dần ngưng tụ, đổi màu, hóa thành màu lam, cuối cùng lại hoá thành màu đỏ hồng.

Xẹt xẹt...

Ầm ầm ầm...

Trong thức hải sấm chớp ầm ầm, vô số lôi điện đan xen phát ra âm thanh huỷ diệt.

Nguyên thần Mộc Phàm cứ như vậy đắm chìm trong biển sấm sét vô tận, rèn luyện linh hồn trở nên càng thêm vững chắc cùng cường đại.

Thời gian trôi qua từng chút một, lôi điện lại lột xác lần nữa, tia chớp màu đỏ hồng biến hóa thành tia chớp màu tím nhàn nhạt.

Màu sắc càng ngày càng đậm, hơi thở càng thêm cuồng bạo, tràn ngập sự huỷ diệt.

Hiện tại Mộc Phàm thăng cấp Thiên lôi bí thuật, từ Cứu cực một đường lên tới cấp Truyền kỳ.

Ầm vang, lôi đình hội tụ, cuối cùng hóa thành một loại lôi điện đen nhánh.

Đó là tia chớp màu đen, mang theo một hơi thở tịch diệt khủng bố, cho người ta cảm giác chạm vào sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Nguyên thần Mộc Phàm cũng có chút đau đớn, có thể thấy được tia chớp màu đen này đáng sợ thế nào.

“Pháp thuật Truyền kỳ, Thiên lôi bí pháp.”

Sau một hồi, Mộc Phàm thức tỉnh trong thiên lôi vô tận, tia chớp đen rập rạp đan xen nhanh chóng hướng về phía hắn.

Chỉ thấy Mộc Phàm nhẹ nhàng vẫy tay, vô số tia sét hội tụ, bao quanh nguyên thần, hóa thành một tầng áo khủng bố.

Lôi điện màu đen tràn ngập sự cuồng bạo, hủy diệt, khiến Mộc Phàm cũng hãi hùng khiếp vía.

“Đủ đáng sợ a, đây mới là chỗ đáng sợ thật sự của loại pháp thuật này.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, uy lực cụ thể thì không rõ ràng lắm, còn chưa thử qua, tìm cơ hội đi dị vực thử một lần xem sức phá hoại khủng bố của pháp thuật Truyền kỳ này tới mức nào.

Cẩn thận cảm nhận sự huyền diệu của Thiên lôi bí thuật một lúc, ý thức Mộc Phàm trở về thân thể.

Xẹt xẹt!

Mới vừa vừa tỉnh lại liền thấy quanh thân được bao phủ bởi những tia điện màu đen, hai tiểu gia hoả sợ hãi tới mức ôm nhau thành một cục, run bần bật.

Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười, há mồm hút, lôi điện bị hút vào trong miệng, ực ực nuốt xuống.

Cảnh này làm hai tiểu gia hỏa càng sợ hãi hơn, đôi mắt mở to nhìn hắn, giống như đang nói sao ngươi dám ăn thứ này?

“Hương vị rất kỳ quái...” Mộc Phàm chép chép miệng, cảm giác lôi điện có vị lạ lạ, có mùi khét.

Hắn lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, tập trung vào một loại pháp thuật khác.

Ngũ hành pháp thuật, dù hắn không có đủ ngũ hành chi lực, nhưng vẫn có thể thi triển, chỉ là uy lực suy giảm nhiều, hắn có Ngọn lửa vĩnh hằng, có thể đại biểu cho suối nguồn của hoả trong ngũ hành.

“Hệ thống, thăng cấp Ngũ hành pháp thuật cần bao nhiêu tiền?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ngũ hành pháp thuật, nhập môn mười vạn, tiểu thành một trăm vạn, đại thành một ngàn vạn, viên mãn một tỷ, Cứu cực mười tỷ,, Truyền kỳ một trăm tỷ.”

Nhìn giá cả, mí mắt Mộc Phàm co giật, lại nhìn số tiền mình có, trong lòng tức khắc cảm giác còn quá nghèo a.

“Tiêu hao quá lớn, nhưng tăng tới giai đoạn đại thành cũng được.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, tiêu hao hơn một tỷ tăng Ngũ hành pháp thuật lên tới đại thành.

Ngũ hành pháp thuật đại thành, uy lực cũng ổn, hơn nữa phối hợp với Ngọn lửa vĩnh hằng để thi triển pháp thuật hệ hoả thì uy lực càng cường đại hơn.

“Đinh, thăng cấp xong.”

Không bao lâu, hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm lại mở hai mắt, trong mắt xuất hiện hai ánh lửa màu đen, không khí bị thiêu đốt đến vặn vẹo.

Rất nhanh ánh lửa liền biến mất, Mộc Phàm khôi phục bình thường.

“Xong, nên đi ra ngoài một chút, nhìn xem có chuyện gì làm hay không.”

Mộc Phàm đứng lên trực tiếp mở cửa không gian ra khỏi không gian tư nhân, mang theo Tiểu Linh chớp mắt biến mất khỏi chỗ này.

“Tê!”

Thấy Mộc Phàm vừa đi, hai tiểu gia hỏa vốn đang yên yên tĩnh tĩnh như bé ngoan lập tức bùng nổ, lại đánh nhau loạn xạ.

Chương 187: Khu mậu dịch dị vực

Vù!

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm về tới quảng trường trung tâm.

“Sư phó!”

Mới vừa ra tới, chưa kịp nhìn xung quanh liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo truyền đến, dọa Mộc Phàm giật mình.

Giương mắt nhìn mới phát hiện là Mặc Huỳnh, cô nàng đứng ở gần, vẻ mặt kích động nhìn hắn.

Mộc Phàm nhìn nhìn bốn phía, có rất ít người, hình như nàng đã đợi ở nơi này một lúc lâu rồi.

“Ngươi ở đây chờ ta sao?” Hắn kinh ngạc hỏi.

Mặc Huỳnh gật gật đầu nói: “Đúng nha, ta đang đợi sư phó ngươi, cũng vừa mới lại đây thôi.”

Nghe nàng nói thế này, Mộc Phàm cảm giác là đang nói dối, nhưng trong lòng vẫn là xuất hiện một chút cảm giác khác thường.

Có mỹ nữ làm đồ đệ, còn ngoan ngoãn chờ ở nơi này, thật ra trong lòng có cảm giác quái quái.

“Về sau không cần chờ ta sớm như vậy.”

Mộc Phàm nhắc nhở nàng, vì hắn có rất nhiều việc, không biết khi nào mới ra tới, ngây ngốc chờ ở nơi này thật sự là không tốt lắm.

“Biết rồi, sư phó.” Mặc Huỳnh cười hì hì.

Mộc Phàm nhìn nàng bằng ánh mắt quái dị, giống như lần đầu tiên nhận thức một mặt này của nàng.

Trước đó trông nàng điềm đạm, lạnh nhạt nhưng thật ra nàng cũng chỉ là một nữ sinh, sau khi quen thuộc với Mộc Phàm liền biến trở về tính cách chân thật vốn có.

Có lẽ nàng cho rằng ở trước mặt sư phó của mình không cần che giấu gì, biểu hiện chân thật có thể đạt được nhiều sự ưu ái hơn, nói không chừng sư phó vui vẻ sẽ trực tiếp truyền thụ cho nàng vài kỹ thuật luyện khí, luyện đan, trận pháp cao thâm đây?

“Sư phó, đây là một tỷ học phí, mời vui lòng nhận cho.”

Mặc Huỳnh nói xong, lập tức chuyển khoản.

Nhìn tin nhắn nhắc nhở từ di động, Mộc Phàm thầm nói trong lòng, thật sự là một phú bà a.

Nhận được tiền, Mộc Phàm vui mừng nói: “Xem ngươi ngoan ngoãn như vậy, ta quyết định tận tâm truyền thụ cho ngươi tri thức luyện khí, luyện đan, trận pháp cao thâm.”

“Cảm ơn sư phó!” Mặc Huỳnh nghe xong mừng rỡ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mình gạt bỏ sĩ diện để bái sư vì điều gì chứ, chính là vì có thể học thủ pháp luyện đan, luyện khí vô cùng thần kỳ của Mộc Phàm.

Còn trình độ trận pháp của hắn như thế nào nàng cũng không biết, chưa thấy Mộc Phàm biểu hiện, cho nên cũng không có để ý nhiều.

“Ta đói bụng, đi thôi, đi ăn sáng trước.”

Mộc Phàm sờ sờ bụng, cảm giác đã lâu không ăn gì rồi, miệng nhạt nhách.

Mặc Huỳnh vừa nghe mắt sáng rực lên, lập tức nói: “Sư phó, ta biết một nhà ăn dị vực trong khu vực trường học, đồ ăn rất ngon.”

“Nhà ăn dị vực?”

Mộc Phàm kinh ngạc, lần đầu tiên nghe thấy, trường học còn có nhà ăn này?

Mặc Huỳnh gật gật đầu lại lắc đầu giải thích nói: “Sư phó, không phải ở trong trường học mà là bên ngoài, trong một dị không gian, nơi đó là khu giao lưu của sinh vật dị vực.”

“Cái gì? Còn có nơi như vậy?” Mộc Phàm thật sự kinh ngạc.

Sinh vật dị vực mở khu giao lưu, không phải nói sinh vật dị vực không thích nhân loại sao?

“Sư phó, sinh linh dị vực nơi đó thuộc về trận doanh trung lập, tương đối thân thiện, không kỳ thị nhân loại, chúng ta có thể đi.”

Lời giải thích của Mặc Huỳnh khiến Mộc Phàm hứng thú.

Mộc Phàm vội vàng nói: “Vậy nhanh đi thôi, mang ta đi nhìn một chút.”

“Tốt!”

Mặc Huỳnh hưng phấn gật gật đầu, lập tức xoay người đi vào truyền tống trận, Mộc Phàm đi theo vào.

Chỉ thấy nàng mở trí thông minh nhân tạo, kết nối trung tâm truyền tống lựa chọn điểm truyền tống, xác nhận một tiết điểm không gian.

“Tiết điểm không gian thứ chín, là tiết điểm do sinh linh dị vực thành lập.”

Vừa thao tác, Mặc Huỳnh vừa giải thích.

Mộc Phàm suy tư gì đó, gật gật đầu, hai người bị ánh sáng bao vây, bắt đầu truyền tống, biến mất khỏi trường học.

.....

Khi xuất hiện, Mộc Phàm cùng Mặc Huỳnh đã đi tới một tiết điểm không gian.

Nơi này có một cảng không gian, bốn phía bị sương mù xám xịt bao phủ, không nhìn rõ lắm, giống như có không gian loạn lưu.

“Sư phó, truyền tống một lần nữa liền đến.”

Mặc Huỳnh giải thích một câu, nhanh chóng thao tác, cảng không gian có ánh sáng bao phủ hai người.

Rất mau, Mộc Phàm cảm giác trước mắt nhoáng lên liền tới một khu vực xa lạ.

Nơi này có hoa thơm chim hót, khắp nơi đều là thực vật kỳ dị, có đóa hoa cao như nhà lầu, vô cùng kiều diễm, hương thơm ngào ngạt.

Còn có một ít sinh vật lơ lửng giữa không trung trông như con sứa lớn, có một ít bạch tuộc lơ lửng trên tầng mây.

“Thật kỳ lạ.” Hai mắt Mộc Phàm toả sáng, ngạc nhiên quan sát các sự vật hiếm lạ xung quanh.

Các loại thực vật có hình thù kỳ quái, đóa hoa, cây cối, còn có một ít sinh vật chưa từng gặp qua.

“Nhân loại, tiến vào khu mậu dịch tự do cần nộp mười tinh thạch năng lượng.”

Đang kinh ngạc, đột nhiên phía trước truyền đến một giọng nói ồm ồm.

Mộc Phàm thu hồi tầm mắt nhìn lại, liền thấy hai sinh vật có diện mạo quái dị, trong tay cầm trường thương đứng ở đằng trước

Hai sinh vật này là sinh linh dị vực, có làn da màu lam, khuôn mặt quái dị, trên đầu mọc ra thứ giống như vây cá.

“Đây.” Mặc Huỳnh lập tức lấy ra hai mươi viên đá lấp lánh, giống thủy tinh.

Mộc Phàm cảm giác được trong những tinh thể này có năng lượng dao động nhè nhẹ, hiển nhiên là một loại tinh thạch năng lượng.

Thấy ánh mắt tò mò của Mộc Phàm, Mặc Huỳnh giải thích: “Sư phó, đây là một loại tiền năng lương lưu thông ở dị vực, đây là tiền năng lượng sơ cấp, còn có trung cấp, cao cấp cùng siêu cấp.”

Mộc Phàm nghe liền biết, thì là một loại tiền lưu thông ở dị vực.

Nhưng thứ này từ đâu ra?

“Sư phó, đây là một loại khoáng thạch năng lượng dị vực, có thể khai thác, nhân loại chúng ta nắm giữ không ít quặng mỏ này.”

Mặc Huỳnh nhỏ giọng truyền âm một câu.

Sau khi hai người giao nộp tinh thạch năng lượng, hai sinh vật kia liền tránh đường.

Ở phía trước là một con đường lớn rộng rãi, trải nham thạch bằng phẳng, bốn phía còn có không ít sinh linh dị vực lui tới.

Mộc Phàm đi theo Mặc Huỳnh tới khu mậu dịch tự do.

Có sinh vật dị vực đến từ các đại thế giới hội tụ, ở nơi này giao dịch, sinh hoạt, cấu thành một vòng mậu dịch tự do.

Một đường đi tới, thấy được rất nhiều loài sinh vật, Mộc Phàm mở rộng tầm mắt, tấm tắc bảo lạ.

Có hai sinh vật thấp bé đầu nhỏ, còn có sinh vật có một con mắt thật lớn, cao tới mười mét, bước đi cũng khiến mặt đường chấn động.

Còn có một ít sinh vật diện mạo quái dị, vô cùng xấu xí.

Nhưng cũng có sinh vật hình người nhìn tương đối thuận mắt, dù sao bản thân nhân loại có một loại thẩm mỹ, đối với dị tộc có diện mạo bất đồng vẫn hơi bài xích.

“Nhân loại xấu xí, hừ!”

Đang đi đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng hừ lạnh, mang theo sự chán ghét.

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, theo thanh âm nhìn lại, phát hiện một sinh vật dị vực mọc ra ba cái xúc tu, chán ghét nhìn hai người bọn họ.

Trong đầu hắn xuất hiện đầy dấu chấm hỏi, nói: “Gia hỏa xấu xí này rất chán ghét nhân loại sao?”

Mặc Huỳnh nhìn, có chút kinh ngạc nói: “Sư phó, ngươi có thể

hiểu lời nó nói?"

Mộc Phàm gật gật đầu: "Không tồi, ta có thể hiểu nó nói gì, không chỉ nghe hiểu, ta còn biết nói, biết viết ngôn ngữ của nhiều chủng tộc dị vực khác nhau."

"Thật sự?" Mặc Huỳnh sợ ngây người, vẻ mặt khó tin.

Mộc Phàm thế mà hiểu được ngôn ngữ dị vực, thậm chí biết cả chữ viết, chuyện này có chút dọa người a.

Tưởng tượng đến điểm này, Mặc Huỳnh liền hưng phấn, phát hiện năng lực mới của Mộc Phàm, nắm giữ ngôn ngữ dị vực, đây là chuyện rất khó lường nha.

"Sư phó, có thể dạy ta không?" Mặc Huỳnh đầy chờ mong, hỏi.

Mộc Phàm cười nói: "Chuyện nhỏ, trở về sẽ dạy ngươi."

"A, cảm ơn sư phó." Mặc Huỳnh hưng phấn nhảy lên.

Sinh vật dị vực kia nhìn thấy cảnh này, chán ghét nói: "Nữ nhân nhân loại xấu xí nhất, đi bằng hai chân, quá ghê tởm."

Nói xong nó nhúc nhích ba cái xúc tu nhanh chóng rời đi, Mộc Phàm câm nín, thiếu chút nữa đi tới hành hung nó một trận.

"Sư phó, nó nói cái gì?" Mặc Huỳnh tò mò hỏi.

Sắc mặt Mộc Phàm cổ quái nói: "Nó vừa mới nói ngươi rất xấu, xấu xí nhất trong đám nhân loại."

"Thứ khốn nạn!"

Mặc Huỳnh vừa nghe liền tức giận, đôi mắt trừng to, nghiến răng nghiến lợi nhìn sinh vật kia, như muốn xông lên xé nát nó ra.

"Được rồi, đừng để ý tới thứ xấu xí kia." Mộc Phàm an ủi nàng một câu.

Mặc Huỳnh thở phì phò, hừ nói: "Sinh vật xấu xì này dám nói ta xấu, lần sau gặp phải bên ngoài nhất định sẽ giáo huấn nó."

Nữ nhân thù rất dai, đặc biệt là nói nàng xấu trước mặt nam nhân, tuyệt đối bị ghim a, Mộc Phàm âm thầm chia buồn cùng sinh vật kia, nó sẽ thảm.

Mặc Huỳnh hừ lạnh nói: "Tên xấu xí kia thuộc Ngói nạp tộc, chủng tộc đến từ thế giới dị vực số mười sáu."

"Còn vì sao nó chán ghét nhân loại, chuyện là do chúng nó khơi mào chiến tranh trước, bị nhân loại chúng ta triển khai phản kích đánh đuổi, từ đó liền hận thù nhân loại."

Nghe nàng giải thích, Mộc Phàm tức khắc thấy khó chịu.

Gia hỏa xấu xí này, rõ ràng dáng vẻ xấu gần chết thế mà lại nói nhân loại xấu, thật không có thẩm mỹ, hơn nữa là chúng nó khơi mào chiến tranh, đánh thua lại hận nhân loại.

"Chủng tộc như vậy, còn giữ làm cái gì, nên diệt tộc."

Mộc Phàm bất mãn nói một câu.

Mặc Huỳnh nghe xong khiếp sợ: "Sư phó, cũng không thể nói bậy a, diệt tộc sẽ dẫn tới văn minh cao cấp thẩm phán."

"Trò gì đây?" Mộc Phàm kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc nhìn Mặc Huỳnh, nàng nói một khi triển khai đại chiến diệt tộc, liền sẽ khiến văn minh cao cấp can thiệp, thậm chí chấp hành thẩm phán.

Điều này làm cho trong lòng Mộc Phàm căng thẳng, trách không được nhân loại đánh thắng nhưng lại không tiêu diệt chúng nó, thì ra là có điểm hạn chế như vậy.

Văn minh cao cấp.

Mộc Phàm bất đắc dĩ, nhân loại trước mắt thuộc tầng chót nhất, văn minh cấp một, còn là khu bảo hộ cấp độ thấp nhất.

Giống như là một đám động vật quỷ hiếm được bảo hộ, nghĩ như thế nào cũng thấy không thoải mái.

“Chúng ta tới rồi, chính là phía trước.”

Đang suy tư, giọng nói trong trẻo của Mặc Huỳnh làm hắn bừng tỉnh, giương mắt nhìn, vừa lúc thấy phía trước có một kiến trúc độc đáo khổng lồ.

Kiến trúc tràn ngập sắc thái dị vực, có treo thẻ bài to.

“Nhà ăn Tinh linh?”

Mộc Phàm kinh ngạc đọc lên cái tên này.

Chương 188: Muốn mua một nàng hay không?

“Hoan nghênh quý khách!”

Mới vừa vào cửa, liền thấy hai thị nữ mặc váy hồng nhạt mỉm cười cúi chào, dáng người lồi lõm quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp.

Quan trọng nhất chính là các nàng có vẻ ngoài của nhân loại nhưng sau lưng lại mọc một đôi cánh như cánh bướm, nhìn liền biết không phải nhân loại.

“Sư phó, các nàng là Hoa yêu tộc, đến từ dị giới Thất sắc, có phải rất xinh đẹp hay không, sư phó có muốn mang một nàng trở về nuôi trong không gian tư nhân hay không?”

Mặc Huỳnh nhỏ giọng truyền âm giải thích, nói xong còn vui vẻ cười một tiếng.

Mộc Phàm đen mặt, nhưng thật sự là hai Hoa yêu trước mắt này rất đẹp mắt a, nhiều nam nhân đều muốn nuôi một nàng trong nhà.

Yêu kiều xinh xắn, bộ dáng khiến người ta trìu mến.

“Khụ khụ...” Mộc Phàm ho khan một tiếng, cười mắng: “Tiểu nha đầu ngươi, dám trêu đùa sư phó, đêm nay phạt ngươi diện bích.”

“Được...” Mặc Huỳnh nghịch ngợm thè lưỡi.

Hai người đi vào nhà ăn này, trong đại sảnh có vô số dây leo thật lớn cuốn quanh, thô to như là thùng nước, cuốn tới đỉnh chóp.

Bên trên dây leo mọc đầy phiến lá non xanh, có những đóa hoa đầy màu sắc, vừa tiến đến đã ngửi được một mùi hoa kỳ dị, làm người ta không tự giác mà say mê.

“Thật là một địa phương kỳ lạ.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán gật gật đầu, tiến vào mới biết được

nhà ăn này được tạo thành từ dây leo, quả thực khó có thể tưởng tượng.

“Hai vị khách nhân, mời đi theo ta.”

Đang kinh ngạc cảm thán thì có một Hoa yêu đi tới, cánh như bướm nhẹ nhàng rung động, hai chân lơ lửng cách mặt đất ba tấc.

Nhìn nàng giống như là tiên nữ hoa, làm người ta như thấy cảnh đẹp ý vui.

Ngay cả Mộc Phàm cũng không thể không thừa nhận, những Hoa yêu này quả thực chính là cám dỗ đối với nam nhân.

Nhưng với hắn thì không, hắn chỉ thưởng thức một chút mà thôi.

Đi theo Hoa yêu tới một phòng nhỏ, từ nơi này có thể nhìn thấy cảnh bên ngoài.

“Sư phó, ngươi uống cái gì?”

Mới vừa ngồi xuống, Mặc Huỳnh liền rất thuần thục cầm lấy thực đơn.

Mộc Phàm quét mắt nhìn, nói: “Ngươi có thể hiểu những chữ này?”

“Ách... Không biết, nhưng ta xem hình thức đẹp mắt hay không a.” Mặc Huỳnh nói rất tự nhiên.

Nghe lời này, Mộc Phàm nhịn không được trợn mắt, cầm một tấm thực đơn khác xem.

“Lẩu Uyên ương thủy tinh?”

“Canh Bát trân huyền mai?”

“Chân Cửu đầu hỏa phượng....”

Mộc Phàm nhìn thực đơn, yên lặng không nói gì, một loạt cái tên rất khí thế, nhưng cũng không biết ăn có ngon không.

Hơn nữa giá cả cũng cao, một món lẩu Uyên ương thủy tinh có giá

một trăm tinh thể năng lượng, canh Bát trân huyền mai cũng có giá tương tự như vậy.

Mộc Phàm nhìn món chân Cửu đầu hỏa phượng lại ngạc nhiên, yết giá lên tới một ngàn tinh thể năng lượng.

“Xin hỏi các hạ, món này là chân phượng hoàng sao?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Hoa yêu nghe Mộc Phàm hỏi, rõ ràng có vẻ sửng sốt, bởi vì hắn đang nói ngôn ngữ của Hoa yêu tộc a.

Hai mắt nàng tỏa ánh sáng, ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, như em bé tò mò, khó tin.

Sao một nhân loại lại biết ngôn ngữ đặc thù của Hoa yêu?

Mặc Huỳnh ngồi bên cạnh nghe mà mờ mịt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, hắn thật sự hiểu được ngôn ngữ dị vực a.

Vốn tưởng rằng chỉ là nói giỡn, xem ra thật sự hiểu.

“Ngươi biết ngôn ngữ tộc ta?” Hoa yêu ngạc nhiên hỏi.

Mộc Phàm gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Ta hiểu được ngôn ngữ rất nhiều tộc, cũng biết chút ngôn ngữ Hoa yêu tộc.”

“....” Hoa yêu không nói gì.

Trong lòng Hoa yêu muốn trợn mắt, thế này mà ngươi còn nói biết một chút, phát âm rất chuẩn, thậm chí chuẩn hơn một Hoa yêu như nàng a.

Nàng còn hoài nghi đối phương có phải là người Hoa yêu tộc hay không, nhưng Hoa yêu tộc thường không có nhiều nam nhân, nữ nhân chiếm đa số.

“Ngươi còn chưa có trả lời ta đâu.” Mộc Phàm cười cười nói.

Hoa yêu lập tức tỉnh ngộ, nói: “Xin lỗi khách nhân, vừa rồi thất thần, món ngươi hỏi là một loại móng vuốt của Cửu đầu điểu, không tính là phượng hoàng nha.”

“Phượng hoàng là sinh vật văn minh vũ trụ cao đẳng, chúng ta không có khả năng mạo phạm chúng nó.” Hoa yêu xin lỗi rồi giải thích một câu.

Mộc Phàm đã hiểu, phượng hoàng có tồn tại, hơn nữa còn là sinh vật văn minh cao đẳng, không dễ dàng trêu chọc, huống chi thực lực của chúng nó rất mạnh mẽ.

Ai dám chọc đây?

Thật sự bắt lấy môt con phượng hoàng làm đồ ăn, có khả năng đưa tới lửa giận từ Phượng hoàng tộc, bọn chúng sẽ trực tiếp hủy diệt văn minh của ngươi.

“Mặc Huỳnh, ngươi đủ tiền sao?” Mộc Phàm có chút xấu hổ.

Trên người mình không có một khối tinh thể năng lượng, cả người khó chịu a, nam nhân nhưng trên người lại không có tiền, thật sự không thoải mái chút nào.

Điều này làm cho Mộc Phàm âm thầm quyết định, phải kiếm một mớ tiền dị vực mới được, nếu không tới nơi thế này không làm ăn được gì.

“Phốc...” Mặc Huỳnh cười khúc khích, nói: “Sư phó, ngươi lại không có tiền sao?”

“Cũng đúng, lần đầu sư phó tới đây, chắc chắn không có tiền dị vực.”

Nàng nhìn thấy vẻ mặt Mộc Phàm, tức khắc cười khanh khách không ngừng.

Hoa yêu có lòng tốt nhắc nhở: “Khách nhân, ngài có thể đi cửa hàng đối diện đổi lấy tinh thể năng lượng nha, như dùng một ít đan dược cũng có thể đổi.”

“Có thể như vậy sao?” Ánh mắt Mộc Phàm sáng rực.

Đan dược hắn có một chút, không đủ cũng có thể trực tiếp luyện chế một lượng lớn.

“Mặc Huỳnh, ngươi chờ ta một chút.”

Mộc Phàm nói xong không đợi nàng đáp lại trực tiếp đứng dậy rời khỏi phòng này.

Mặc Huỳnh muốn mở miệng ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể ngơ ngác nhìn theo.

“Có phải ta nói gì sai làm sư phó khó chịu không?”

Mặc Huỳnh nói thầm, trên mặt có vẻ áy náy, ảo não.

Một nam nhân bị nữ nhân cười nhạo vì không có tiền, là chuyện rất mất mặt.

Lần đầu tiên Mộc Phàm tới dị vực chắc chắn không có tiền dị vực, chính mình làm đồ đệ không thể chế giễu sư phó a, nói trắng ra chính là không biết tôn sư trọng đạo.

Đã nói là nàng mời khách, hiện tại Mộc Phàm lại đi đổi tinh thể năng lượng, trong lòng Mặc Huỳnh hối hận, thấp thỏm bất an ngồi chờ.

“Sư phó sẽ không trách cứ ta không hiểu chuyện đi?” Mặc Huỳnh đứng ngồi không yên.

Nếu Mộc Phàm trách cứ, không tận tâm dạy nàng, vậy thật sự thảm a.

.....

Bên kia, Mộc Phàm rời nhà ăn, trực tiếp đi về phía đối diện.

Quả nhiên thấy một cửa hàng xa hoa.

“Cửa hàng Cửu vực?”

Mộc Phàm lẩm nhẩm, nhấc chân đi tới trước cửa hàng.

“Đứng lại, ở đây không tiếp nhân loại.”

Mới vừa tới cửa lại bị một bóng dáng cường tráng ngăn lại.

Nhìn sinh vật cao ba mét trước mắt, đầu rất to, có một cái bướu thịt, đang nhìn xuống Mộc Phàm, tràn đầy miệt thị cùng khinh thường.

“Ngươi nói cái gì?” Mộc Phàm dùng ngôn ngữ của nó đáp lại một câu.

Sinh vật kia ngẩn người, lại hừ lạnh nói: “Ta nói nhân loại không được tiến vào, nơi này không cho phép nhân loại tiến vào.”

Mộc Phàm nhíu mày, nhìn cửa hàng trước mắt, lại nhìn nhìn sinh vật to con này, trong lòng trào ra một ngọn lửa.

Em gái ngươi, nhân loại không được đi vào sao?

Đây là đang kỳ thị một cách trắng trợn, thậm chí là miệt thị, khinh thường nhân loại, thậm chí chán ghét nhân loại a.

“Ai quy định nhân loại không thể đi vào, nơi này không phải khu mậu dịch tự do sao?”

Mộc Phàm lại hỏi một câu.

Sinh vật kia cười lạnh nói: “Hội trưởng cửa hàng chúng ta tự định ra quy củ, nhân loại không được bước vào cửa hàng nửa bước, người vi phạm, giết.”

Hia mắt Mộc Phàm nhíu lại, ánh mắt lộ ra một tia nguy hiểm, sát ý nổi lên.

Hắn bực bội, sát ý chợt lóe rồi biến mất, không thể tùy tiện động thủ, bởi vì không rõ tình huống nơi này như thế nào.

Mới vừa tới lần đầu liền động thủ giết sinh vật này, chắc chắn sẽ không tốt, không rõ tình huống khu mậu dịch này mà tùy tiện động thủ thì không khôn ngoan.

“Cửa hàng Cửu vực, ta nhớ kỹ.”

Mộc Phàm lạnh mặt hừ một tiếng, xoay người trực tiếp rời đi.

“Hừ, một đám nhân loại nhỏ yếu, xấu xí lại dối trá.”

Tên to con kia lạnh lùng khinh thường, miệt thị đối với nhân loại có thể nói là thấm nhuần tận xương cốt.

Mộc Phàm đè nén sát ý đang sôi trào, thầm nghĩ trước tiên phải tìm hiểu rõ tình hình ở khu mậu dịch này rồi lại tính tiếp, nếu không có tồn tại có thể uy hiếp đến hắn, vậy phải lộng chết tên to con kia.

Thậm chí trong lòng Mộc Phàm còn toát ra suy nghĩ muốn huỷ hoại cửa hàng này, dám kỳ thị nhân loại, vậy thì nên hủy diệt nó.

Chương 189: Tiểu Ha vương tử

Trong khu mậu dịch, trên đường phố, Mộc Phàm mang vẻ mặt buồn bực trở về.

Trong lòng cảm giác khó chịu, muốn bùng nổ, hừng hực lửa giận.

“Nha, mau xem, lại có nhân loại tới.”

Đang đi tới, đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một câu như vậy.

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, nhìn hướng về phía bên đường, đúng lúc thấy hai sinh vật tai to mặt lớn đang chỉ chỉ trỏ trỏ hắn.

Trong đó có một sinh vật mặt đỏ, lỗ tai như là tai heo, dùng ánh mắt khinh thường cùng cười nhạo nhìn hắn.

“Lại một tên nhân loại thấp kém tới đây.”

“Trước đó có hai tên tới, kết quả bị vị đại nhân Ha tộc kia giết chết.”

“Cũng không phải vậy, nghe nói là bị sủng vật ăn.”

Hai sinh vật kia nói nhỏ, vẻ mặt khinh thường, lời nói truyền vào tai Mộc Phàm không sót một chữ, hắn nghe rất rõ ràng.

Ánh mắt chúng nó nhìn Mộc Phàm mang theo một chút thương hại, giống như đang nói nhân loại này sống không lâu, ánh mắt này khiến hắn chán ghét.

Mộc Phàm nhíu mày, hung hăng trừng mắt nhìn hai sinh vật kia, lời chúng nó nói làm trong lòng hắn thêm phẫn nộ.

Chúng nó nói trước đó đã có nhân loại tới nơi này, nhưng bị sinh vật Ha tộc gì đó giết chết, lại còn cho sủng vật ăn.

Mộc Phàm hiểu ngôn ngữ của chúng nên khi nghe được lời này trong lòng nổi lửa, sát ý dâng trào.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chủng tộc thấp kém.”

Thấy Mộc Phàm nhìn qua, một sinh vật trừng mắt nhìn hắn không ngừng mắng to.

“Nhìn nữa ta làm thịt ngươi.”

Một tên khác cũng mở miệng, hai sinh vật tai to mặt lớn, đầu như heo hùng hùng hổ hổ, lộ vẻ hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Thấy cảnh này, Mộc Phàm giận quá hoá cười.

“Hai đầu heo mập, tìm chết là các ngươi.”

Mộc Phàm cắn răng nói từng chữ, sát ý khoá chặt đối phương.

“Thứ khốn nạn!”

“Ngươi còn dám bất kính với chúng ta?”

Hai sinh vật kia giận dữ, nắm lấy một thanh đao to sau lưng bổ về phía Mộc Phàm, tốc độ nhanh đến kinh người.

Lưỡi đao sắc bén làm bầu không khí chung quanh đều trở nên lạnh lẽo.

“Lăn!”

Mộc Phàm tức giận trừng mắt, hét một tiếng, hơi thở cường đại tản ra, xốc bay hai sinh vật kia.

Hắn bước ra một bước, bóng dáng chợt lóe đuổi theo hai sinh vật kia, vung cánh tay, nháy mắt liền nện ra hai quyền.

Phanh phanh!

Gần như là cùng lúc, có hai tiếng bụp bụp truyền đến, chỉ thấy thân thể hai sinh vật tai to mặt lớn nổ thành thịt nát, tung bay đầy trời, dính vào không ít sinh vật đi ngang qua.

“A...”

Có sinh vật hoảng sợ kêu to, nhanh chóng đào tẩu.

Các sinh vật khác hoảng sợ tản ra, tránh xa nơi này, chúng đều hoảng hốt nhìn Mộc Phàm, khó có thể tưởng tượng.

“Nhân loại này dám động thủ ở nơi này?”

“Còn giết hai tên tộc Juras.”

Sinh vật bốn phía kinh hoảng thất thố, Mộc Phàm không quan tâm tới bọn chúng, nhìn hai đầu heo đã bị đánh nổ, trong lòng có cảm giác vui sướng.

Hai mắt hắn sắc bén đảo qua bốn phía, không khí tức khắc yên tĩnh, các sinh vật xung quanh đều câm nín, thậm chí có mấy tên theo bản năng lui về phía sau một bước.

Sợ hãi, Mộc Phàm thấy được sự sợ hãi trong mắt chúng nó.

“Hừ!” Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Ta cho rằng sinh linh dị vực các ngươi không biết sợ hãi, thì ra các ngươi cũng biết sợ?”

“Vậy tại sao phải cao cao tại thượng xem thường nhân loại chúng ta?”

Mặt Mộc Phàm lạnh như sương, bộ dạng đằng đằng sát khí, có sinh vật lặng yên rời đi không dám tới gần.

Có vài sinh vật phẫn nộ, giận mà không dám nói gì, bởi vì thấy máu thịt rơi đầy đường, mùi tanh nồng đậm, khiến chúng nó sợ hãi.

“Nhân loại, không thể bị khinh thường!”

Giọng điệu Mộc Phàm kiên định, lộ ra sát khí mạnh mẽ, một số sinh vật vội xoay người bỏ chạy.

“Ai dám làm càn ở chỗ này?”

Đang nói, đột nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng gầm, có hơi thở đáng sợ hơi quét đến.

Không ít sinh linh dị vực đang muốn trốn lập tức dừng lại, mừng

rỡ xoay người.

“Thật tốt quá.”

“Là Tiểu Ha vương tử của Ha tộc.”

“Gặp Tiểu Ha vương tử, nhân loại này chết chắc rồi.”

Chung quanh lập tức vang lên đầy tiếng nghị luận, không ít sinh vật dị vực hưng phấn, sôi nổi dừng lại xem trò, muốn nhìn xem Mộc Phàm chết như thế nào.

Có sinh vật mặt đen quái dị cười dữ tợn nói: “Trước đó, Tiểu Ha vương tử làm thịt hai nhân loại cho sủng vật ăn, chắc chắn lần này lại muốn giết thêm mấy tên.”

“Đúng vậy, nghe nói sủng vật Tiểu Ha vương tử nuôi chính là chủng loại có ba phần huyết mạch Địa ngục khuyển.”

Một sinh vật đầu trọc mũi to mở miệng nói.

Mộc Phàm nghe mà hai mắt toé lửa, coi nhân loại là thứ gì, dễ khi dễ lắm sao?

Hắn nhìn chằm chằm về phía trước, một sinh vật thân hình cao lớn đi tới, cả người tản ra hơi thở cường đại, khiến người ta kính sợ.

Nó như người đầu chó, có một cái mũi chó, hai tai chó, thậm chí còn có một cái đuôi lông xù xù ngoe nguẩy.

Hai chân nó lại là một đôi móng vuốt sắc bén thô to, từng bước một đi tới, khóe miệng mở ra, lộ răng nanh sắc bén, cười dữ tợn.

“Lại có nhân loại.”

Nó cười dữ tợn đi tới gần, nhìn máu thịt tung toé đầy đất, trong mắt hiện lên tia sáng đỏ, một luồng sát khí thô bạo ập tới.

“Tiểu Ha vương tử, giết hắn!”

“Làm thịt nhân loại này, cho Địa ngục khuyển của ngươi ăn.”

Đột nhiên có sinh vật lớn tiếng hô.

Tiểu Ha vương tử hài lòng gật gật đầu, kiêu ngạo nói: “Yên tâm, hôm nay bổn vương tử lại giết một tên, đúng lúc cho sủng vật của bổn vương tử tinh luyện huyết mạch.”

“Ô ô...” Đang nói, bên chân hắn đột nhiên truyền đến từng tiếng gầm nhẹ.

Mộc Phàm nhìn lại mới phát hiện là một con chó ba đầu, toàn thân đen nhánh, ba đôi mắt loé ánh sáng đỏ tà ác, hung lệ.

Đây là một con Địa ngục khuyển lai tạp, rất hung tàn, thực lực cường đại, đại tông sư thông thường gặp nó đều xong đời.

Huống chi chủ nhân càng cường đại hơn, là một vị cường giả cấp Siêu phàm.

“Từ đâu ra con chó to, lăn sang một bên đi.”

Mộc Phàm không kiên nhẫn mà phất tay, bay thẳng tới đối phương, không thèm tránh, giống như không nhìn thấy Tiểu Ha vương tử.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Tiểu Ha vương tử đỏ lên, nhe răng cười dữ tợn nói: “Nhân loại thấp kém a, tự đại lại cuồng vọng, một đám gia hoả tự cho là đúng.”

“Hôm nay giết ngươi nuôi sủng vật.”

Nói xong, Tiểu Ha vương tử vung tay, liền thấy một luồng sáng cường đại hội tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một quả cầu năng lượng, không ngừng lớn mạnh.

“Là thủ đoạn luyện khí của Ha tộc, không hổ là Tiểu Ha vương tử, một thân luyện khí sâu không lường được.”

Chung quanh lập tức truyền đến từng tiếng kinh ngạc cảm thán, khiến Tiểu Ha vương tử rất thỏa mãn, khí thế càng tăng.

“Ha ha ha, tiểu tử nhân loại, nằm xuống cho bổn vương tử.”

Tiểu Ha vương tử điên cuồng cười to, giơ tay bọc quả cầu vỗ tới, bàn tay đẩy theo quả cầu năng lượng hung hăng nện về phía Mộc Phàm, nếu trúng một kích này, dù là nhân loại cấp Siêu phàm, không chết cũng tàn.

Đối mặt với một kích cường đại như thế, Mộc Phàm lại vô cùng bình tĩnh, như không hề nhìn thấy quả cầu năng lượng của đối phương sắp nện vào người.

“Hoa hòe loè loẹt.”

Mộc Phàm khinh thường, vung cánh tay, nắm đấm trực tiếp đón lấy.

Phanh!

Hai bóng dáng chợt lóe, quyền chưởng va chạm lẫn nhau, quả cầu năng lượng bỗng nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt, khiến rất nhiều sinh vật không thể mở mắt.

Khi ánh sáng tan đi, đông đảo sinh vật giương mắt nhìn, vừa nhìn tức khắc bị cảnh tượng trước mắt hù doạ.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, xuất hiện một cái hố to, dư âm của năng lượng mãnh liệt quét ngang bốn phía, sinh vật trong phạm vi mấy chục mét đều bị xốc ngã.

Một luồng khí lãng cuồn cuộn, kinh động rất nhiều người.

“Sao lại thế này?”

Mặc Huỳnh vốn dĩ đang chờ ở nhà ăn, chờ mãi chờ mãi không thấy người, đột nhiên nghe được động tĩnh bên ngoài lập tức đứng dậy nhìn ra cửa sổ.

Vừa nhìn tức khắc khiếp sợ.

“Mộc Phàm?”

Mặc Huỳnh kinh hô, nhìn bóng người đang lơ lửng trước hố to

trên đường, đúng là Mộc Phàm.

Còn Tiểu Ha vương tử đối diện thì đang nằm ven đường, toàn thân không ngừng ứa máu, máu thịt lẫn lộn không còn rõ hình dáng.

Hiện trường tĩnh mịch, toàn bộ con đường đều yên tĩnh.

Ánh mắt tất cả sinh vật đều dừng trên người thiếu niên nhân loại đang lơ lửng giữa không trung, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

“Một con chó mà thôi, điều gì làm ngươi xoi mình cao thượng như thế?”

Vẻ mặt Mộc Phàm lạnh nhạt bay tới, lấy tay nắm cổ Tiểu Ha vương tử nhấc lên.

Chương 190: Giết lại như thế nào?

“Ách... Ngươi, ngươi dám...” Tiểu Ha vương tử phun máu, giận dữ trừng mắt gào rống.

Hắn ra sức giãy giụa, muốn điều động luyện khí trong cơ thể để tránh thoát, đáng tiếc tay Mộc Phàm như cái kìm kẹp cổ, không thể tránh thoát.

Nhìn tên vương tử này, trong mắt Mộc Phàm dâng đầy sát khí.

“Một con chó mà thôi, ngươi thật sự cho rằng nhân loại dễ khi dễ?”

Mộc Phàm hừ hừ, năm ngón tay hơi dùng sức, khiến Tiểu Ha vương tử nghẹn đến mặt đỏ bừng, hai chân quơ quào như thế nào cũng không tránh thoát được.

“Ngươi, không thể... Giết... Giết... Ta... Là...” Hắn gian nan mở miệng, thế mà còn dùng giọng điệu cùng ánh mắt uy hiếp Mộc Phàm.

Lúc này Mộc Phàm hoàn toàn bùng nổ, mắt loé lên sự hung ác, muốn xuống tay.

“Dừng tay!”

Đang lúc này, một tiếng quát lạnh truyền đến, chấn động màng nhĩ của tất cả sinh vật xung quanh đang quan sát, đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hai mắt Mộc Phàm chợt ngưng, cảm nhận được một hơi thở cường đại.

Nhưng hắn không chút do dự, bàn tay dùng sức bóp, vặn gãy cổ đối phương, bộc phát ra lực lượng nguyên thần xông thẳng vào đầu đối phương.

“A...” Tiếng hét thảm như có như không truyền đến, dần dần tắt hẳn.

Thân thể Tiểu Ha vương tử ứng đờ, mềm nhũn trong tay Mộc Phàm.

Hắn vứt thi thể trên mặt đất như vứt xác một con chó chết, bụi bay mù mịt, chó ba đầu bên cạnh phẫn nộ gào rống, ba cái đầu đồng thời rít to vọt tới.

“Hừ!”

Mộc Phàm hừ lạnh, nhấc chân đạp thật mạnh.

Chỉ nghe một tiếng phanh, cái đầu giữa của con chó này bị đạp nát, hai cái còn lại muốn cắn Mộc Phàm, kết quả bị ăn hai quyền.

Răng rắc!

Mộc Phàm dùng sức, đánh nổ hai cái đầu còn lại.

Giơ chân đá bay thi thể chó ba đầu, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về sinh vật thần bí bao phủ bởi khí đen vừa xuất hiện kia.

Nó khoác một bộ áo choàng dài, không thấy khuôn mặt, cũng không thấy thân thể, hai chân cũng không lộ ra, chỉ là nhìn thấy một bộ áo đen lơ lửng giữa không trung.

Trong áo đen có một ngọn lửa, lập loè chiếu vào Mộc Phàm, mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ âm u lạnh lẽo.

“Người trẻ tuổi, ngươi quá mức rồi.” Trong áo đen truyền đến một giọng nói già nua.

Hai chân Mộc Phàm đạp đất, lơ lửng giữa không trung nhìn thẳng sinh vật quỷ dị trước mắt này, không sợ hãi một chút nào, thậm chí tản ra hơi thở cường đại bức lui đối phương.

Phanh phanh phanh...

Khí thế hai người va chạm, trong không khí không ngừng truyền đến lộp bộp, như tiếng sấm không ngừng nố vang, đinh tai nhức óc.

“Là Hắc bào quản sự.”

“Nhân loại này xong rồi.”

“Hắc bào quản sự xuất hiện, chắc chắn muốn xử lý hắn.”

Bốn phía, không ít sinh vật hưng phấn nghị luận, nhìn sinh vật áo đen, trong mắt mang theo sự kính cẩn, sợ hãi.

Giống như chúng nó biết thân phận sinh vật áo đen này, điều này làm Mộc Phàm biết lai lịch đối phương không đơn giản.

“Ngươi là chủ sự của khu mậu dịch này?” Mộc Phàm nhàn nhạt hỏi.

Bốn phía lập tức yên tĩnh, không ít sinh vật dị vực hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, trừng to đôi mắt, vẻ mặt khó có thể tin được.

Có người dám nói chuyện như vậy với Hắc bào quản sự, quả thực chính là tìm chết.

Oanh!

Quả nhiên, Hắc bào quản sự bộc phát khí thế kinh người, có một lực lượng vô hình đánh tới xông thẳng vào thức hải Mộc Phàm.

Đó là công kích linh hồn.

“Sư phó cẩn thận!”

Trên lầu, Mặc Huỳnh hoảng sợ la lên một tiếng, tràn đầy kinh hãi.

“Tìm chết!” Mộc Phàm giận dữ, giữa hai chân mày xuất hiện một tia sáng.

Chỉ nghe một tiếng “leng keng”, trong không khí phát ra từng tia lửa nhỏ.

Từng gợn sóng vô hình khuếch tán, tạo ra một cơn gió.

Quần áo Mộc Phàm bay phất phới, áo đen của đối phương cũng lay động.

Vừa mới thử một chiêu, thế mà ngang sức.

Hắc bào quản sự ngưng trọng, tuy rằng không nhìn thấy gương mặt nhưng lại có thể cảm giác được đối phương trở nên vô cùng thận trọng, ánh lửa trong áo đen lấp loé nhanh hơn.

“Ngươi rất mạnh.”

Im lặng một lúc, sinh vật áo đen đột nhiên mở miệng nói một câu.

“Ngươi cũng không kém.”

Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại, vừa rồi công kích bằng ý chí nguyên thần, hắn hơn một chút, đối phương bị thua thiệt.

Lời vừa nói ra, bốn phía ồ lên.

“Sao có thể?”

“Nhân loại này có thể đối kháng với Hắc bào quản sự?”

Không ít sinh vật dị vực biến sắc, kinh hãi nhìn Mộc Phàm.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Mộc Phàm có thể chống lại Hắc bào quản sự, vừa rồi hai người ngang tay.

Thật ra trong lòng sinh vật áo đen đã bắt đầu nghiêm túc, cảnh giác nhìn Mộc Phàm, cảm giác được nguy hiểm nồng đậm, khiến nó không dám tùy tiện động thủ.

Nó cảm giác nếu động thủ sẽ nghênh đón sát chiêu của Mộc Phàm, không thể trốn tránh, chắc chắn phải chết, khiến lòng nó hơi loạn.

“Cấp Nhập thánh, ngươi không tồi.” Mộc Phàm bình tĩnh tự nhiên, khiến sinh vật áo đen càng chần chờ.

Nó không chừng dao động, cuối cùng mở miệng nói: “Nơi này không thể tùy tiện động thủ giết chóc, ngươi vi phạm quy định.”

“Tức cười!”

Ai ngờ Mộc Phàm khinh thường cười, chỉ vào Tiểu Ha vương tử đã chết, hỏi: “Vậy nó thì sao, sao chó chết này có thể động thủ, vừa rồi lúc nó động thủ sao ngươi không xuất hiện ngăn cản?”

Vừa rồi Hắc bào quản sự thấy, chỉ là không đi ra mà thôi.

Chờ Mộc Phàm chuẩn bị giết Tiểu Ha vương tử mới chạy ra, nhưng đã chậm, Mộc Phàm không có khả năng bởi vì một câu của đối phương liền buông tha.

Hiện tại, Hắc bào quản sự cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, thực lực nhân loại trẻ tuổi trước mắt sâu không lường được, nó không dám dễ dàng vọng động.

Mộc Phàm không hề sợ hãi nói: "Nói đi, ngươi muốn xử lý như thế nào, hay là nói muốn cùng ta so chiêu?"

"Các ngươi định ra quy củ, không phải nói ở chỗ này không được động thủ sao, vì sao nó có thể động thủ, thậm chí giết hai tên nhân loại."

Mộc Phàm hỏi liên tiếp làm Hắc bào quản sự á khẩu không trả lời được.

Nó rất muốn động thủ bắt lấy Mộc Phàm, nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Hiện tại không được, bởi vì không chắc chắn, thậm chí không có một chút lòng tin có thể thật sự bắt lấy Mộc Phàm.

"Lui ra đi!"

Đang lúc Hắc bào quản sự chần chờ, từ chỗ sâu nhất trong khu mậu dịch truyền đến một giọng nói đạm mạc, làm cho tâm thần tất cả sinh vật nơi đây đều run lên.

Trái tim Mộc Phàm chợt đập nhanh một chút.

"Cường giả!"

Trong lòng hắn kinh hoàng, có một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Trong khu mậu dịch khu có một cường giả đáng sợ, khiến Mộc Phàm cảm nhận được nguy cơ, cảm giác không thể chống lại.

Điều này làm cho sắc mặt hắn cũng hơi thay đổi.

Chỉ thấy Hắc bào quản sự kia run lên, lập tức xoay người cung kính hành lễ về hướng phát ra âm thanh kia, lúc này mới hóa thành một tia hắc quang rời đi.

Chỉ còn lại Mộc Phàm đầy cảnh giác nhìn về phương hướng kia, như lâm đại địch, chuẩn bị nạp tiền bùng nổ.

“Thiếu niên nhân loại, ngươi rất không tồi.”

Nhưng hắn lo lắng dư thừa, sau câu nói này thì hơi thở kia dần dần biến mất, cảm giác nguy hiểm tiêu tán.

Mộc Phàm không dám lơ là, căng chặt thân thể một hồi mới dần dần thả lỏnh, nhưng trong lòng vẫn rất cảnh giác.

“Hệ thống, đó là cường giả cấp độ nào?”

Cuối cùng, Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Nhưng câu trả lời của hệ thống lại hoàn toàn làm hắn thất vọng: “Khoảng cách quá xa, không cách nào dò xét, mời ký chủ tới gần có thể dò xét cụ thể.”

“....”

Lời này khiến Mộc Phàm thiếu chút nữa lật bàn, biết rõ là cường giả nguy hiểm còn ngây ngốc chạy tới, tìm chết sao?

Mộc Phàm trợn trắng mắt, tâm sự nặng nề xoay người đi vào nhà ăn Tinh linh.

Hắn vừa rời đi, các sinh vật dị vực khác như vừa tỉnh mộng, nhìn thịt nát đầy đất, còn có thi thể sủng vật của Tiểu Ha vương tử, rồi nhìn nhau.

Thiếu niên nhân loại kia, thật đáng sợ.

Chương 191: m thầm nhìn trộm

“Sư phó, ngươi không sao chứ?”

Trước cửa, Mặc Huỳnh sốt ruột chào đón.

Mộc Phàm lắc đầu nói: “Không có việc gì, đi vào rồi nói.”

Hai người trở về phòng nhỏ kia, không khí có chút áp lực, Hoa yêu bên cạnh thấp thỏm bất an, có chút sợ hãi nhìn Mộc Phàm.

“Cửa hàng mà người nói, không chào đón nhân loại a.”

Mộc Phàm thảnh thơi uống trà, cố ý liếc mắt nhìn Hoa yêu.

Nghe thế, sắc mặt Hoa yêu tức khắc thay đổi.

Nàng kinh hoảng nói: “Đại nhân thứ tội, ta, vừa rồi ta quên ngài là nhân loại, ngài biết tộc ngữ của chúng ta, trong lúc nhất thời ta quên mất, còn tưởng rằng...”

Mộc Phàm nhàn nhạt nói tiếp nói: “Còn tưởng rằng giống như ngươi, cho nên quên sao?”

“Vâng, đúng vậy...” Hoa yêu có chút thấp thỏm bất an nhìn Mộc Phàm.

Một màn vừa rồi, nàng tận mắt nhìn thấy.

Mộc Phàm đánh nổ hai đầu heo trên phố, bóp chết Tiểu Ha vương tử, thậm chí cả Hắc bào quản sự cũng không thể làm gì hắn.

Cuối cùng, vị quản lý thần bí của khu mậu dịch mở miệng mới bình ổn chuyện này.

Vị quản lý kia đều không trách tội Mộc Phàm, có thể thấy được đối phương lợi hại cỡ nào, nhớ tới đề nghị vừa rồi của mình, nàng sợ hãi không nhẹ.

Nếu Mộc Phàm truy cứu, tất nhiên nàng sẽ không có kết quả tốt.

“Thôi, ta liền không so đo với ngươi.”

Nhìn bộ dạng nàng thấp thỏm lo âu, Mộc Phàm lắc đầu không có truy cứu nữa.

Nơi này không phải là địa bàn nhân loại, việc này cũng không đáng để chấp nhất với một Hoa yêu nho nhỏ.

Giết cũng không có chỗ tốt, ngược lại đắc tội người phía sau nhà ăn Tinh linh này.

“Dọn lên cho chúng ta hai món này, thêm một bầu rượu.”

“Ngươi lui xuống đi.”

Mộc Phàm điểm hai món ăn, một bầu rượu, trực tiếp đuổi Hoa yêu này đi.

“Vâng, đại nhân chờ một lát, lập tức đưa lên.”

Hoa yêu như được đại xá, sắc mặt trắng bệch xoay người rời đi.

Trong phòng nhỏ chỉ còn Mộc Phàm cùng đồ đệ mỹ nữ Mặc Huỳnh.

“Sư phó, vừa rồi...” Mặc Huỳnh muốn nói chuyện, nhưng bị Mộc Phàm ngăn lại.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo không nên nói chuyện, ngay sau đó phất tay đánh ra một tia sáng, nháy mắt bao phủ hai người, hình thành một cái vách ngăn.

“Ta bày ra trận pháp ngăn cách, hiện tại có thể nói.”

Mộc Phàm thu tay mở miệng nói.

Hai mắt Mặc Huỳnh tỏa ánh sáng, nhìn quầng sáng xung quanh, một tầng ánh sáng nhàn nhạt ngăn cách sự dò xét từ bên ngoài.

Hành động này làm lòng nàng chấn động, Mộc Phàm thật sự biết trận pháp, hơn nữa tạo nghệ trận pháp cũng cao thâm, làm nàng hưng phấn không thôi.

Nàng suy nghĩ, sư phó này quá lợi hại, luyện đan, luyện khí, trận pháp, còn có thực lực cường đại vừa mới bày ra, quả thực làm người ta kinh sợ.

Một người làm thế nào có thể đồng thời tu luyện nhiều phương diện như vậy, hơn nữa mỗi một phương diện đều rất lợi hại.

Không thể tưởng tượng!

Mặc Huỳnh dạt dào cảm xúc, khó có thể bình tĩnh, khuôn mặt kích động đến mức đỏ lên.

“Sư phó, ngươi thật là lợi hại.” Hai mắt nàng lấp lánh nhìn Mộc Phàm, mang theo sự sùng bái.

Mộc Phàm lắc đầu, cứng họng nói: “Không phải ngươi nói nơi này là khu trung lập a, vì sao còn có người nhằm vào nhân loại.”

“Hơn nữa, Tiểu Ha vương tử ta vừa giết rõ ràng trước đó đã giết qua không ít nhân loại.”

Hắn vừa nhắc chuyện này, Mặc Huỳnh liền có chút xấu hổ.

“Sư phó, rất xin lỗi.”

Nàng nói nhỏ, áy náy: “Trước đó ta chưa nói rõ ràng, nơi này là đúng là khu trung lập, nhưng bởi vì là khu mậu dịch di vực, tất nhiên có các sinh vật dị vực đối địch với nhân loại.”

“Được rồi, ta cũng không trách ngươi.” Mộc Phàm xua xua tay, an ủi một câu.

Hắn nghiêm túc nói: “Hắc bào quản sự vừa rồi rất quỷ dị, giống như một loại linh thể, áo bào đen trên người là bảo vật, không cách nào dò xét nó.”

“Càng làm cho ta để ý hơn chính là cường giả chỗ sâu trong khu mậu dịch, có phải là người khống chế quản lý khu mậu dịch này hay không?” Mộc Phàm hỏi.

Mặc Huỳnh cũng nghiêm túc, lắc đầu nói: “Sư phó, ta cũng không biết nhiều về việc này, chỉ nghe nói khu mậu dịch tự do này do

một vị cường giả siêu cấp thành lập lên."

"Cụ thể thì ta không rõ ràng lắm, nhưng nghe nói hắn cũng không kỳ thị nhân loại, còn thả ra lời nói, nói nơi này là khu trung lập, không tham dự chuyện của các chủng tộc."

Nghe Mặc Huỳnh nói, trong lòng Mộc Phàm nắm chắc.

Hơi thở vừa rồi rất đáng sợ, mang đến cho hắn sự uy hiếp mãnh liệt, hiển nhiên là vượt qua cấp Nhập thánh, tồn tại siêu cấp.

Thậm chí có khả năng cùng cấp với cường giả Siêu thể của nhân loại hoặc mạnh hơn.

"Cường giả, mới có quyền lên tiếng, nhân loại bị xem thường, đơn giản là do không có thực lực."

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt không ngừng lập loè.

Hắn liếc nhìn ngoài cửa sổ, đúng lúc thấy cửa hàng đối diện, trong mắt loé lên tia sáng lạnh lẽo.

Lúc nãy muốn vào đổi tinh thể năng lượng, kết quả bị ngăn lại, nơi đó hoàn toàn không cho phép nhân loại tiến vào, kỳ thị nhân loại.

"Mặc Huỳnh, trong khu mậu dịch này có gian hàng hoặc cửa hàng nào của nhân loại sao?"

Mộc Phàm hỏi nàng vấn đề này.

Mặc Huỳnh sửng sốt, lắc đầu cười khổ nói: "Sư phó, ngươi nghĩ quá đơn giản, tại muốn mở cửa hàng, hoặc là buôn bán gì đó ở khu mậu dịch này rất khó khăn."

"Muốn thành lập căn cơ ở chỗ này cần được vị quản lý khu mậu dịch đồng ý cho phép, thậm chí phải ngăn cản được áp lực đến từ xung quanh mới được."

"Không ít chủng tộc dị vực kỳ thị nhân loại, không cho phép nhân loại chen chân nơi này, trước kia từng có vài lần, nhưng đều thất bại, không ít người chết."

Mặc Huỳnh một năm một mười giải thích, nói ra những bí ẩn ít người biết này.

Cao tầng nhân loại không phải là không nghĩ tới việc đến khu mậu dịch thành lập căn cơ, thu hoạch càng nhiều tài nguyên, nhưng đều thất bại.

Nhưng tiền đề là thực lực, không có một người cường đại tọa trấn, không thể nào khiến đám dị vực lòng mang ý xấu này kinh sợ.

Uy hiếp, không chỗ nào mà không dùng được.

Tựa như chuyện Mộc Phàm vừa trải qua, mới ra ngoài một vòng liền gặp được rất nhiều sinh vật kỳ thị nhân loại, còn động thủ.

Có thể tưởng tượng thử, nếu nhân loại mở cửa hàng ở chỗ này, mỗi ngày có một chủng tộc khác nhau tới cửa gây sự, không có thực lực cường đại sao có thể khiến bọn chúng kinh sợ?

Hơn nữa vấn đề lớn nhất vẫn là vị quả lý khu mậu dịch kia, hắn cho phép mới có thể cắm rễ, mở cơ nghiệp ở nơi này.

Mộc Phàm suy tư gì đó, trong lòng ấp ủ một ý tưởng, sao không mở một cửa hàng nhân loại ở khu này, thành lập một nơi kiếm lấy tiền tài, bảo vật dị vực cho mình?

Nghĩ là nghĩ như thế này nhưng trong tay Mộc Phàm không có vốn, càng không có người, mở như thế nào, thành lập như thế nào đều là những vấn đề khiến người ta đau đầu.

“Đồ nhi, ngươi biết có biết nhân tài buôn bán làm ăn nào không?”

Mộc Phàm nhìn Mặc Huỳnh nhẹ giọng hỏi.

Mặc Huỳnh nghe xong sửng sốt, ngơ ngác nói: “Sư phó, không phải là ngươi muốn...”

Chỉ thấy Mộc Phàm nhẹ nhàng gật đầu, đúng là một ý tưởng này, một khu mậu dịch tự do sao lại không thể có thế lực nhân loại?

.....

Thời điểm Mộc Phàm bàn luận với Mặc Huỳnh.

Nhà ăn Tinh linh, trên tầng cao nhất, Hoa yêu vừa rồi đang thấp thỏm bất an quỳ trên mặt đất, hai cánh bướm run bần bật.

“Chủ nhân, chuyện chính là như vậy.”

Hoa yêu run bần bật nói, sắc mặt trắng bệch, quỳ gối sợ hãi không thôi.

Ở phía trước nàng, có một tấm màn trân châu, có thể thấy được một bóng dáng mông lung, mờ ảo bên trong, không rõ dáng vẻ.

Chỉ thấy bóng người mông lung kia nhàn nhạt mở miệng: “Ngươi phạm sai lầm, nên bị phạt, đi hậu viện diện bích đi, cảnh tỉnh chính mình.”

“Vâng, chủ nhân.” Hoa yêu nhẹ nhàng thở ra, cung cung kính kính lui ra.

Bóng dáng thần bí này đúng là chủ nhân nhà ăn Tinh linh.

Sau khi thị nữa Hoa yêu lui ra, vị chủ nhân nhà ăn thần bí này mới hướng ánh mắt về phía phòng nhỏ trên lầu hai nhà ăn.

“A?”

Nàng kinh ngạc phát hiện, phòng nhỏ có một trận pháp bao phủ, ngăn cách nàng tra xét.

Điều này làm cho nàng rất bất ngờ, suy tư gì đó, nhìn quầng sáng trận pháp kia.

Chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ của Mộc Phàm cùng Mặc Huỳnh, đang thương nghị cái gì đó.

“Hả?”

Đang thảo luận, Mộc Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu, như nhìn thấy một đôi mắt, thấy được một bóng dáng mờ ảo.

Ánh mắt hai người đụng chạm, trong không khí xuất hiện tia điện

xẹt xẹt, lập loè rồi biến mất.

“Có chút thú vị!”

Khoé miệng Mộc Phàm hơi cong lên, ánh mắt đầy ẩn ý liếc nhìn tầng cao nhất.

Mặc Huỳnh hoàn toàn không hiểu chuyện gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, vì sao đột nhiên không nói nữa, còn nhìn trần nhà?

“Sư phó, làm sao vậy?” Mặc Huỳnh hỏi.

Nàng nhận ra được gì đó, tràn đầy cảnh giác.

Mộc Phàm lắc đầu: “Không có gì, chỉ là vừa rồi có người tra xét chúng ta, lại bị ngăn chặn.”

“Có người tra xét?” Sắc mặt Mặc Huỳnh thay đổi.

“Không sai.” Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Hẳn là chủ nhân nhà ăn này, xem ra cũng là một vị không đơn giản.”

“Sư phó, nếu không chúng ta trở về đi.” Mặc Huỳnh lo lắng nói.

Nàng có chút hối hận vì dẫn Mộc Phàm đến nơi này, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện.

“Không có việc gì, tới cũng tới rồi, không ăn uống no nê, không đi dạo một vòng sao được?”

Mộc Phàm cười cười, hồn nhiên không thèm để ý xua xua tay, loại bỏ trận pháp.

Thịch thịch thịch...

“Khách nhân tôn quý, đồ ăn của ngài tới rồi.”

Mới vừa hạ trận pháp, liền nghe thấy một tiếng gõ cửa, còn có một giọng nói trong trẻo động lòng người truyền đến.

“Vào đi.”

Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại, liền thấy cửa mở ra, từ bên ngoài có

hai Hoa yêu xinh đẹp đi vào, đang nâng một cái mâm bay tới.

Chương 192: Miễn phí, lễ vật

“Hình như ta không gọi mấy mấy thứ này a?”

Mộc Phàm nhìn một bàn tràn đầy các loại món ăn.

Đặc biệt là ở giữa bàn có một cái mâm to, trên mâm có một sinh vật nướng vàng óng, có một đôi sừng đen, nhìn như là một con hổ già.

“Đây là món ăn nổi tiếng của nhà ăn chúng ta, một đầu hổ giao, ba con chim quý hiếm, hai bình rượu linh quả trăm năm.”

Hoa yêu bên cạnh nhẹ nhàng giải thích.

Nàng xin lỗi nói: “Chủ nhân chúng ta nói, những thứ này là chút bồi thường vì đem đến phiền toái cho đại nhân ngài, hôm nay miễn phí toàn bộ, sau này ngài tới nơi này sẽ được giảm giá năm mươi phần trăm.”

“Đại nhân, vừa rồi người của chúng ta tạo phiền toái cho ngài, chúng ta chân thành xin lỗi.”

“Mời ngài chậm rãi dùng.”

Nàng nói xong hơi cúi người hành lễ, sau đó xoay người vỗ cánh bay ra ngoài.

Nhìn hai Hoa yêu rời đi, Mộc Phàm, Mặc Huỳnh liếc nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

“Miễn phí sao?” Mộc Phàm lầm bầm nói thầm, khóe miệng hơi mỉm cười.

Xem ra, người vừa nhìn trộm là chủ nhân nhà ăn này.

Không nghĩ tới người ta đưa một bàn thức ăn, lại còn món đặc sản của nhà ăn là một đầu hổ giao, trách không được có đôi sừng.

Còn có hai bình rượu linh quả trăm năm, xem giá cả trên thực đơn, một con hổ giao có giá 66666 tinh thể năng lượng, còn Tinh linh

nhưỡng thì 88888 tinh thể năng lượng một bình, thật sự rất hào phóng.

“Sư phó, rượu linh quả này là Tinh linh nhưỡng sao?” Mặc Huỳnh ngạc nhiên không thôi.

Nàng cầm lấy một bình rượu phỉ thuý trơn bóng, đúng là rượu đặc sản của nhà ăn Tinh linh, hơn nữa là loại trăm năm.

Hai bình Tinh linh nhưỡng có giá rất xa xỉ a.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, đã miễn phí không ăn thì uổng.”

Mộc Phàm xua xua tay, hồn nhiên không thèm để ý, người ta đưa lên tới miệng còn không ăn sao?

“Nào nào, ăn thử hổ giao này, ta chưa từng ăn đây.”

Hai mắt hắn tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm mâm hổ giao kia, nướng vàng óng, còn bốc hơi nóng, mùi thơm ngào ngạt, nước miếng đều chảy ròng.

Mặc Huỳnh nuốt nuốt nước miếng, lập tức xé ăn, thậm chí không bận tâm hình tượng thục nữ nữa.

Răng rắc...

Mộc Phàm xé một cái chân, cắn một miếng, giòn rụm ngon miệng, so với thịt nướng bình thường quả thực chính là một trời một vực.

Hổ giao này ngập tràn năng lượng, Mộc Phàm ăn vào liền cảm giác trong cơ thể xuất hiện một luồng năng lượng khuếch tán khắp người.

Quả nhiên không hổ là đồ ăn đặc sản a, trách không được giá cả cao như thế.

“Ăn ngon.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, cắn xé từng miếng thịt hổ giao, ăn ngấu ăn nghiến.

Hai người ăn như gió cuốn mây trôi quét sạch một bàn đồ ăn.

“Ực ực!”

Chỉ thấy Mộc Phàm cầm lấy bình rượu phỉ thúy rót một ngụm vào miệng, toàn thân bốc hơi nóng, từng luồng năng lượng tản ra trong thân thể.

“Rượu ngon!”

Không thể không nói, loại Tinh linh nhưỡng này thật ngon, ngay cả người không hay uống rượu như Mộc Phàm cũng không nhịn được tán thưởng, vừa uống liền thích.

Ánh mắt hắn lập loè, thầm nghĩ: “Rượu này không tồi, có công hiệu rèn luyện thân thể rất mạnh, võ giả Tôi thể bình thường uống vào rất có ích đối với tu luyện.”

“Đáng tiếc, quá mắc, bằng không mua mấy bình mang về.”

Mộc Phàm tiếc hận lắc đầu, ngay sau đó há to mồm ăn thịt, há to mồm uống rượu, rất nhanh ăn sạch bóng thức ăn.

Ngay cả người ăn ít như Mặc Huỳnh cũng nhịn không được sờ sờ vòng bụng hơi căng, khuôn mặt đỏ bừng trông rất đẹp mắt.

Đây là bữa ăn mà nàng ăn nhiều nhất từ trước tới giờ, hoàn toàn không dừng được, ăn quá ngon.

“Sư phó, ngươi có thể dạy ta tu luyện hay không?”

Ăn uống no nê, Mặc Huỳnh chờ mong nhìn Mộc Phàm, trong lòng có một ý niệm mãnh liệt, đi theo Mộc Phàm tu luyện.

Thực lực của hắn sâu không lường được, sư phó cường đại như vậy, không theo hắn tu luyện quả thực lãng phí a.

Mộc Phàm ngồi ở chỗ kia, dùng một cây tăm thuỷ tinh xỉa răng, nghe lời này lại lắc đầu.

Điều này làm cho Mặc Huỳnh thất vọng, trong lúc nhất thời ủ rũ.

“Ngươi còn không có học tốt luyện đan, luyện khí, trận pháp, liền muốn tu luyện cái khác, đầu ngươi nghĩ cái gì a?”

Mộc Phàm tức giận giáo huấn một câu.

Mặc Huỳnh mừng rỡ ngẩng đầu, nhìn Mộc Phàm hỏi: “Sư phó, ý của ngươi là có thể dạy ta những thứ ngươi tu luyện sao?”

“Đương nhiên, ngươi là đồ đệ đầu tiên của ta, không dạy ngươi thì dạy ai.”

Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại, trong lòng tự nhiên không khó chịu với chuyện dạy nàng tu luyện.

Đương nhiên, Mộc Phàm không có khả năng truyền thụ Đại vũ trụ bí điển, chỉ là có thể truyền thụ cho nàng Thượng cổ luyện khí thuật.

Chẳng hạn như truyền thụ một trăm tầng đầu cho nàng cũng không phải vấn đề gì lớn, còn cấp độ cao hơn thì phải xem xem biểu hiện của nàng có làm hắn hài lòng hay không.

“Thật tốt quá, sư phó, ta nhất định sẽ tu luyện chăm chỉ.”

Mặc Huỳnh nắm chặt tay, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Vốn muốn bái sư học kỹ thuật luyện đan, luyện khí, trận pháp, nhưng sau khi thấy Mộc Phàm bộc phát thực lực cường đại, trong lòng tự nhiên có càng nhiều ý tưởng hơn.

Hiện tại nghe Mộc Phàm đồng ý truyền thụ, có thể không vui mừng sao?

“Đừng vui mừng quá sớm, nếu ngươi không thể đạt tới yêu cầu của ta, vậy đừng trách ta vô tình nha.” Mộc Phàm cẩn thận cảnh cáo một câu.

Mặc Huỳnh nghiêm túc, bảo đảm: “Sư phó yên tâm, ta nhất định làm theo chỉ thị cùng phân phó của ngài, bảo đảm không để sư phó thất vọng.”

“Nhìn xem đi.” Mộc Phàm gật gật đầu.

Hai người ăn uống no đủ, ngồi nói chuyện phiếm.

Không nghĩ tới ở tầng cao nhất, vị chủ nhân thần bí của nhà ăn đang hứng thú dùng trận pháp xuyên thấu quan sát Mộc Phàm cùng Mặc Huỳnh.

“Thiếu niên nhân loại thú vị, thực lực sâu không lường được.”

Nàng lầm bầm lầu bầu, tràn ngập hứng thú đối với Mộc Phàm, muốn xem kỹ thiếu niên nhân loại này.

Vừa rồi, Mộc Phàm biểu hiện ra thực lực cường đại khiến nàng hứng thú.

Không chỉ là nàng, trong khu mậu dịch tự do có không ít sinh vật cường đại đều chú ý tới thiếu niên nhân loại tên Mộc Phàm này.

Mộc Phàm căn bản không thèm để ý chuyện này, mặc kệ là ai, chỉ cần tới tìm phiền toái đều phải xoá sạch.

Là một phần tử của nhân loại, tự nhiên không thể để sinh vật dị vực xem thường, thậm chí khi dễ nhân loại, dám đến gây chuyện hắn liền giết sạch.

“Ăn uống no rồi, đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Mộc Phàm nói xong đứng lên, liền muốn rời khỏi nhà ăn.

Mặc Huỳnh tất nhiên là đồng ý rồi, không nói hai lời đi theo Mộc Phàm rời phòng nhỏ.

Lúc này, ở tầng cao nhất của nhà ăn, vị chủ nhân đang quan sát Mộc Phàm đột nhiên nở nụ cười.

“Người tới.”

Nàng nhẹ nhàng phân phó một câu, liền thấy một thị nữ Hoa yêu quỳ gối trước mặt.

“Đi, lấy hai bình Tinh linh nhưỡng đưa tới, liền nói cá nhân ta tặng

cho hắn, kết giao bằng hữu."

Chủ nhân nhà ăn nói xong, thị nữ lập tức cung kính lui ra.

Rất mau, Mộc Phàm cùng Mặc Huỳnh đã đi xuống lầu, đang muốn ra khỏi cửa liền thấy một thị nữa Hoa yêu nâng một cái hộp tinh xảo bay lại.

"Đại nhân, xin chờ một lát."

Nàng hô lên, bay đến trước mặt Mộc Phàm.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, có chút tò mò nói: "Còn chuyện gì sao, vừa rồi đã nói miễn phí, không phải là đổi ý chứ?"

"Không không không, đại nhân hiểu lầm." Hoa yêu kia lập tức sợ hãi, nhanh chóng giải thích.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Là như thế này, chủ nhân chúng ta đưa lên một phần lễ vật, kết giao bằng hữu với ngài."

"Kết giao bằng hữu?"

Mộc Phàm, Mặc Huỳnh nhìn nhau, đều cảm thấy khá bất ngờ.

Chủ nhân nhà ăn này muốn kết giao bằng hữu với hắn?

Xôn xao!

Mộc Phàm không nói chuyện, bốn phía liền truyền đến vài tiếng ồ lên.

Chỉ thấy mấy sinh vật di vực đúng lúc đi ngang qua nghe được lới thị nữ nói tức khắc sợ ngây người.

"Trời đất!"

"Vị kia... Thế mà muốn kết giao bằng hữu với nhân loại?"

Có dị vực sinh vật khiếp sợ nỉ non một câu.

Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ chủ nhân nhà ăn này rất nổi danh, xem biểu tình của mấy sinh vật dị này liền biết.

Hắn suy nghĩ, vẻ mặt không đổi nhận lấy cái hộp tinh xảo kia, bên trong có hai bình Tinh linh nhưỡng.

“Thay ta cảm ơn chủ nhân nhà ngươi, ta nhận lấy phần lễ vật này.”

Mộc Phàm vui lòng nhận, không thu thì uổng, dù sao cũng không tổn thất gì cả.

“Đi thôi.”

Nhận lấy xong, Mộc Phàm mang theo Mặc Huỳnh rời nhà ăn, không ít sinh vật dị vực dùng ánh mắt khác thường nhìn theo bóng lưng hắn.

Rất mau, có tin tức lan truyền trong khu mậu dịch.

Chủ nhân nhà ăn Tinh linh lại kết giao bằng hữu với một thiếu niên nhân loại, còn tặng quà.

Tin tức truyền ra, nhanh chóng lan rộng trong đám sinh vật dị vực, tạo nên một trận chấn động thật lớn.

Chương 193: Thực lực mới là vương đạo

“Nhân loại đáng giận!”

Trong khu mậu dịch, ở một khu nhà truyền đến tiếng rống giận khủng bố.

Trong đại sảnh, khắp nơi đều là mảnh vỡ của vật dụng, còn có mấy thi thể nằm bên cạnh, vết máu loang lổ, hiển nhiên vừa chết không lâu.

Một nam tử thân hình cường tráng ngồi trên ghế, mặt đỏ tai hồng, lỗ mũi như mũi chó phun ra từng tia lửa.

Hai mắt hắn phun lửa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nhân loại đáng chết, dám giết vương tử điện hạ, trở về phải bàn giao như thế nào đây?”

Sinh vật này giống Tiểu Ha vương tử, thuộc về Ha tộc.

Hơn nữa vẫn là thị vệ trưởng của Tiểu Ha vương tử, trước đó đi tìm niềm vui không theo cạnh vương tử, kết quả là vương tử xảy ra chuyện.

Vương tử của bọn họ bị một thiếu niên nhân loại giết hại, trong lúc nhất thời, bọn họ vẫn không thể tin được, thẳng cho đến khi có người mang thi thể tới mới thật sự tin vương tử đã bị giết.

“Người tới, triệu tập tất cả thị vệ, báo thù cho vương tử điện hạ.”

Tên thị vệ trưởng này hét to một tiếng, bên ngoài lập tức có một đám thị vệ Ha tộc tập trung, đều là đầu chó thân như người, cầm binh khí sẵn sàng.

Chỉ thấy thị vệ trưởng cầm một cây đao to đi ra, mặt đầy sát khí, bộ dáng hung ác dọa người.

“Ngươi, đi thông tri phía Vụ lang, nói cho bọn họ, con rể Vụ lang tộc bị nhân loại giết.”

Thị vệ trưởng nói ngắn gọn, phái một tên cấp dưới đi chỗ Vụ lang tộc thông tri tin tức này.

Thật ra không thông tri thì bên kia cũng đã biết, dù sao huyên náo một trận trong khu mậu dịch, thậm chí còn bị một tin tức khác lấn át mất.

“Thị vệ trưởng, bên ngoài đang đồn vị kia của Tinh Linh tộc lui tới với thiếu niên nhân loại, còn tặng lễ vật.”

Một thị vệ báo cáo tin tức này.

Thị vệ trưởng nghe xong hừ lạnh: “Vị kia của Tinh Linh tộc dám kết giao với nhân loại, chẳng lẽ không sợ mang đến tai họa cho Tinh Linh tộc?”

“Không cần để ý tới, các ngươi phái người nhìn chằm chằm nhân loại kia, nghĩ cách dẫn hắn ra ngoài khu mậu dịch, giải quyết hắn.”

Thị vệ trưởng nói một cách tàn nhẫn.

Ngay sau đó hắn mang theo một đám thị vệ Ha tộc nghênh ngang rời đi.

.....

Bên kia, hai người Mộc Phàm cùng Mặc Huỳnh rời khỏi nhà ăn Tinh linh, đi dạo trong khu mậu dịch.

Hắn muốn hiểu biết nhiều hơn về dị vực, biết càng nhiều thông tin về dị vực, thậm chí một ít tin tức về các chủng tộc dị vực.

Càng quan trọng hơn là Mộc Phàm muốn thành lập căn cơ ở nơi này, mặc kệ là mở cửa hàng, hay dịch vụ gì đó đều cần tìm hiểu kỹ.

“Sư phó, phía trước là thị trường nô lệ của khu mậu dịch.”

Đang đi tới, Mặc Huỳnh đột nhiên chỉ vào khu phía trước nói.

Mộc Phàm nghe thoáng qua không để ý, sau đó tức khắc kinh ngạc.

“Thị trường nô lệ?” Hắn kinh ngạc nhìn Mặc Huỳnh.

Nàng gật gật đầu, chỉ nghe nàng nói: “Đúng vậy, nơi đó có thị trường mua bán nô lệ, bên trong có đủ loại nô lệ.”

“Sinh vật đến từ các thế giới khác bị chộp tới làm nô lệ để buôn bán, nghe nói bên trong còn có nô lệ nhân loại.”

Mặc Huỳnh nói đến đây, sắc mặt rất khó coi.

Thân là nhân loại, nghe được đồng loại bị sinh vật dị tộc bắt làm nô lệ để bán, trong lòng không thoải mái chút nào.

Mộc Phàm nhíu mày, nhìn thị trường khổng lồ phía trước, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Tại thế giới dị vực đan xen, vô số sinh vật, vô số văn minh tranh chấp, nhân loại nhỏ yếu chính là một loại bi ai.

Dù sao trong mắt văn minh dị vực, nhỏ yếu chính là đối tượng bị khi dễ, bị cướp bóc, bị nô dịch tốt nhất.

Địa cầu trải qua cuộc chiến Thiên trụy cũng vì như thế, sinh vật dị vực muốn xâm lấn địa cầu, hủy diệt văn minh nhân loại, thậm chí nô dịch nhân loại.

“Đi, đi xem.”

Mộc Phàm suy tư một hồi, cuối cùng quyết định đi xem.

Bên trong có thật sự như trong lời đồn, có nô lệ nhân loại hay không, nếu có thì nên đối mặt như thế nào, thậm chí xử trí như thế nào?

Nhìn đồng loại bị nô dịch, giam giữ, buôn bán, Mộc Phàm không thể tưởng tượng đươc tâm tình của mình, có lẽ một ngày nào đó nhân loại bị đánh bại, hoặc là có một ngày hắn bị cường giả dị vực cường chộp tới làm nô lệ sẽ như thế nào?

“Tới tới tới xem, nô lệ tốt nhất đây.”

“Thiên sứ đến từ Thiên không đại thế giới.”

Mới vừa tiến đến, Mộc Phàm liền nghe thấy từng tiếng thét to làm hắn giật cả mình.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, lại thấy được một tên buôn nô lệ đang ra sức rao bán sản phẩm của mình.

Một nô lệ!

Điều khiến Mộc Phàm ngạc nhiên chính là sau lưng nô lệ kia có một đôi cánh trắng tinh, trông như thiên sứ.

“Thật sự là thiên sứ sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nói thầm.

Hắn không tin, thiên sứ không phải là sinh vật cao đẳng trong truyền thuyết a, như thế nào lại trở thành nô lệ?

Thấy Mộc Phàm ngạc nhiên, hai mắt tên buôn nô lệ sáng ngời, tuy rằng là nhân loại nhưng hắn không ngại buôn bán a.

“Vị bằng hữu nhân loại này, ngươi muốn mua nô lệ thiên sứ này không?”

Tên kia lập tức tới gần, bắt đầu chào hàng.

Hai con mắt hắn xanh xanh, ra sức nói “Đây chính là thiên sứ thật sự, sinh vật văn minh cao đẳng, tồn tại như thần, có thể gặp mà không thể cầu a.”

Hắn vừa nói vừa chỉ vào nô lệ của mình, nước miếng tung tóe.

Mộc Phàm hơi hơi lui về phía sau một bước, nhíu mày đánh giá nô lệ như thiên sứ kia, một đôi cánh trắng tinh mềm oặt rủ xuống sau lưng.

Đây là nữ thiên sứ, có mái tóc dài màu vàng kim, cúi đầu, chỉ có thể thấy nửa gương mặt nhưng có thể cảm nhận được trên người nàng toả ra tử ý nồng đậm.

“Giả đi?” Mộc Phàm bỗng nhiên khinh thường cười.

Hắn trào phúng nhìn tên buôn nô lệ này, khinh thường nói: “Nô lệ này rõ ràng là giả, không phải thiên sứ thật, cặp cánh sau lưng là

cấy ghép a?”

“Lừa đảo, gian thương, né sang một bên đi.”

Mộc Phàm đẩy tên này ra, mang theo Mặc Huỳnh đang ngơ ngác đi về phía trước.

Tên buôn nô lệ kia bực bội bò dậy, hung tợn trừng mắt nhìn bóng lưng Mộc Phàm, hùng hùng hổ hổ.

“Nhân loại đáng chết, thứ ti tiện, dơ bẩn, tự đại, ngạo mạn, cuồng vọng, quá đáng giận.”

Miệng tên buôn nô lệ như súng máy liên tục mắng chửi.

Đáng tiếc Mộc Phàm đã đi xa, căn bản không nghe thấy, dù có nghe được cũng sẽ không để ý, chỉ là một tên lừa đảo, lừa gạt quỷ sao.

Rõ ràng chính là giả, Mộc Phàm liếc mắt một cái liền nhìn ra cặp cánh kia là ghép lên, hoàn toàn không phải tự nhiên mọc ra, thậm chí không thể bay.

“Sư phó, ngươi làm sao biết đó là giả?”

Trên đường, Mặc Huỳnh tò mò hỏi.

Mộc Phàm cười cười giải thích nói: “Ngươi không chú ý sao, hiển nhiên nô lệ kia không có biện pháp khống chế cặp cánh đó, giống như gắn lên để trang trí, rất vô dụng, cho nên ta kết luận là giả.”

“Nga.” Mặc Huỳnh gật gật đầu.

Nàng bừng tỉnh nói: “Trách không được, ta thắc mắc thiên sứ trong truyền thuyết phương tây sao có thể trở thành nô lệ?”

“Không sai, chuyện thiên sứ trở thành nô lệ không phải không có khả năng, nhưng ít ra sẽ không lưu lạc đến loại địa phương này, có lẽ ở các văn minh cao cấp hơn thì có, còn nơi này tuyệt đối rất hiếm.”

Mộc Phàm giải thích như vậy là có căn cứ, thiên sứ là sinh vật văn

minh cao cấp, rất khó bị văn minh cấp thấp bắt được.

Thậm chí có khả năng sẽ đưa tới các thiên sứ khác trả thù, trực tiếp hủy diệt một chủng tộc văn minh cấp thấp đều là chuyện nháy mắt, ai dám nô dịch thiên sứ?

Thực lực đại biểu hết thảy.

“Ngang qua, dạo qua đừng bỏ lỡ.”

“Nô lệ thú nhân vừa mới bắt được, có thể chịu khổ nhọc, chịu đánh chịu mắng, mau đến xem hàng.”

“Sư phó, là thú nhân?”

Đang nghĩ ngợi, Mặc Huỳnh ngạc nhiên chỉ vào một quầy hàng phía trước.

Mộc Phàm giương mắt nhìn lại, quả nhiên nơi đó có một quầy hàng, một tên buôn đang rao bán nô lệ trong một cái lồng sắt sau lưng.

Nô lệ này là một thú nhân, làn da toàn thân màu xanh đậm, thân hình cường tráng, bộ dáng hung ác, hai cái răng nanh lộ ra.

“Thú nhân.”

Mộc Phàm gật gật đầu, đánh giá vài lần liền lắc đầu không chú ý nữa.

Nô lệ thú nhân này tương đương với nhân loại Tôi thể thập trọng viên mãn, sức lực lớn hơn một chút, không có gì đặc thù.

“Nghe nói chưa, ngoài khu mậu dịch khu có một đám nô lệ mới.”

“Có sao, nghe nói có nô lệ văn minh cao đẳng.”

Đang đi tới, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một vài tiếng nghị luận, khiến cho Mộc Phàm chú ý.

“Đúng vậy, ta nghe nói có nhà buôn nô lệ lớn thu vào một đám nô lệ cao cấp, chuẩn bị tiến hành bán đấu giá.”

“Thậm chí ta còn nghe được tức, lần này không chỉ bán đấu giá nhân loại, còn có một nữ hoàng văn minh bị chộp tới bán đấu giá.”

Bên đường, hai sinh vật bộ dáng quái dị, có bốn cánh tay, nhỏ giọng nghị luận, không chú ý tới có một đôi mắt đang yên lặng quan sát bọn họ.

“Sinh vật văn minh cao đẳng?”

“Nhân loại? Còn có một nữ hoàng văn minh?”

Mộc Phàm nhíu mày lại, thế giới này thật đủ loạn, văn minh huỷ diệt, thân là một hoàng giả của văn minh lại bị chộp tới làm nô lệ buôn bán, trong lòng khó tránh khỏi thổn thức.

Thực lực, mới là vương đạo ở thế giới này.

Chương 194: Quả nhiên có vấn đề

“Sư phó, chúng nó nói cái gì?”

Mặc Huỳnh cũng nghe thấy, nhưng nghe không hiểu.

Mộc Phàm phục hồi tinh thần lại, nhẹ giọng giải thích nói: “Hai tên này đang nói một ít việc, về nô lệ, có một đám nô lệ văn minh cao đẳng bị bán đấu giá ở nơi này.”

“Trong đó còn có nhân loại.”

Lời Mộc Phàm nói làm sắc mặt Mặc Huỳnh thay đổi

Là nhân loại nên rất khó chịu khi nghe thấy tin tức đồng loại bị bán đấu giá.

Ai đều không nghĩ thấy loại tình huống này phát sinh, nhưng thực lực nhân loại vô dụng là sự thật.

“Luôn cảm thấy hai sinh vật này kỳ quái.” Mộc Phàm thầm nói.

Hắn có thể hiểu hai sinh vật kia đang nói gì nhưng cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

“Có chuyện lớn.”

Đang nghĩ ngợi, Mộc Phàm lại nghe thấy có sinh vật khác nói chuyện.

Hắn giương mắt nhìn, liền thấy một sinh vật đầu chó với bộ dáng kinh hãi, đang khẽ nói với một đồng bạn bên cạnh.

“Chuyện gì mà lớn?” Đồng bạn nó tò mò hỏi.

Chỉ nghe nó cười hề hề nói: “Ngươi không biết sao, ngoài khu mậu dịch đã xảy ra chuyện, vị buôn nô lệ kia bị người ta giết.”

“Cái gì?”

Bốn phía kinh ngạc hô to, không ít sinh vật đi ngang kinh hãi nhìn

hắn.

Mộc Phàm mày nhíu lại, nhìn hai sinh vật kia, lại cảm giác có chút quái quái, nhưng lại không biết quái ở chỗ nào.

“Đúng vậy, đã kinh động Hồng bào quản sự của khu mậu dịch tiến đến xem xét.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, Hồng bào quản sự thấp hơn một bậc so với Hắc bào quản sự.

“Các ngươi đoán thế nào?”

Nó đắc ý nhìn các sinh vật xung quanh.

“Thế nào.”

Có sinh vật không nhịn được mở miệng hỏi.

Mộc Phàm hứng thú bừng bừng đứng cách đó không xa nhìn, thính lực mạnh mẽ nghe không sót một chữ.

Chỉ nghe sinh vật kia tiếp tục nói: “Hồng bào quản sự phát hiện có rất nhiều nô lệ cao cấp bị cướp, hơn nữa còn có thi thể đầy đất.”

“Vị Hồng bào quản sự kia đuổi theo, kết quả trọng thương trở về.”

“Tin tức này còn kinh động vị quản lý kia.”

“Nơi đó có nô lệ chạy tán loạn, nghe nói có người bắt được một đám.”

“Đi, chúng ta đi xem.”

“Nói không chừng may mắn gặp phải mấy tên, bắt trở về bán kiếm tiền.”

Bốn phía có không ít sinh vật sôi nổi hành động, nói xong liền tốp năm tốp ba đi hướng ra bên ngoài khu mậu dịch, tốc độ thật nhanh.

Chớp mắt, đám sinh vật dị vực liền đi sạch, bao gồm hai sinh vật có ba cánh tay.

Mộc Phàm rơi vào trầm tư.

“Sư phó...” Mặc Huỳnh nhẹ nhàng kêu gọi một tiếng.

Nghe nàng gọi, Mộc Phàm từ trong suy nghĩ tỉnh lại, cười lạnh.

“Hai sinh vật kia có vấn đề, bao gồm đám gia hoả ồn ào kia, tất cả đều có vấn đề.”

Hắn vừa nói ra, Mặc Huỳnh liền ngây ngốc, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Bởi vì nàng không biết những sinh vật dị vực đó nói chuyện gì.

Chỉ có Mộc Phàm mới nghe hiểu, nhưng trong lòng bỗng nhiên phản ứng kịp, mấy sinh vật kia có vấn đề, hiển nhiên là cố ý tung tin tức ra.

Hơn nữa là cố ý nhằm vào hắn.

Đây là vì sao?

Mộc Phàm nheo mắt lại, hừ nói: “Xem ra, có sinh vật trong khu mậu dịch muốn tính kế ta a.”

“Là Ha tộc?”

Trong lòng hiện lên một ý niệm, đoán được cái gì.

Phía trước mới vừa giết một vương tử Ha tộc, không có khả năng không có một chút động tĩnh, kết hợp với tin tức mấy sinh vật dị vực vừa giao lưu, lập tức đoán được điểm mấu chốt trong đó.

Có cường giả dị vực muốn dẫn hắn ra khỏi khu mậu dịch.

“Phiền toái của chúng ta tới rồi.”

Mộc Phàm cười cười, hồn nhiên không thèm để ý, khiến Mặc Huỳnh thả lỏng rất nhiều.

Mặt nàng lộ vẻ sầu lo nói: “Sư phó, nếu không chúng ta trở về đi, nơi này quá nguy hiểm, ta cũng không nghĩ tới khi mậu dịch trung lập lại nguy hiểm như vậy.”

“Rất bình thường.” Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Dù sao nơi này là địa bàn thuộc về sinh linh dị vực, tranh chấp, nguy hiểm là chuyện thường ngày thôi.”

“Huống chi nhân loại chúng ta kết thù cùng một ít chủng tộc, thù hận in sâu, sinh vật nhằm vào nhân loại chúng ta cũng không ít.”

Hắn nói đến đây, trong lòng đã có tính toán.

Có người muốn tính kế hắn, vậy tương kế tựu kế, không bằng tới rút củi dưới đáy nồi, nhổ tận gốc thế lực này, tiêu diệt sạch sẽ.

Miễn cho lưu lại uy hiếp ngầm, nên trực tiếp dứt khoát.

“Mặc Huỳnh, ngươi tới điểm truyền tống khu mậu dịch chờ ta.”

Mộc Phàm lập tức đưa ra quyết định.

Hắn nhìn Mặc Huỳnh, nghiêm túc nói: “Lần này là hướng về ta, ngươi không thể đi theo ta, ta sợ không chiếu cố được ngươi.”

Mặc Huỳnh há miệng thở dốc, nhưng lại không có biện pháp phản bác, bởi vì nàng biết rõ thực lực của bản thân, hoàn toàn là sự vướng víu a.

Nói thật, trong lòng Mặc Huỳnh có chút suy sụp.

Nàng hồi tưởng về hào quang thiên tài của mình, hiện tại đã có tu vi nửa bước tông sư, nhìn thì cường đại xuất sắc hơn những người khác rất nhiều.

Nhưng so sánh với Mộc Phàm, thật sự ảm đạm không chút ánh sáng, hai người một trên trời một dưới đất, không thể so sánh với nhau.

“Sư phó, lần này trở về ngươi nhất định phải dạy ta, ta muốn trở nên cường đại hơn, cường đại giống như sư phó ngươi, không sợ gì cả.”

Mặc Huỳnh kiên định nhìn Mộc Phàm.

Trong lòng nàng bức thiết muốn mạnh lên, không nghĩ tới sẽ có

loại cảm giác vô lực này, đối mặt với phiền toái lại không thể làm gì, ngược lại là trở thành trói buộc.

“Ngươi muốn trở nên mạnh hơn sao?” Mộc Phàm nhìn nàng, tán thưởng gật gật đầu.

Có một trái tim khát khao mạnh mẽ là chuyện tốt.

Hắn gật gật đầu đáp ứng nói: “Được, lần này trở về ta sẽ tận tâm dạy ngươi, chỉ là ngươi có thể có trưởng thành như thế nào liền xem bản thân ngươi.”

“Ta hiểu rõ.” Mặc Huỳnh gật đầu thật mạnh.

Nàng lo lắng nói: “Sư phó, ngươi cẩn thận, không được liền chạy về, ta truyền tống về trường học chờ ngươi.”

“Được.” Mộc Phàm tán thưởng nhìn nàng một cái.

Cô nàng này còn biết tự mình về trước, không có lưu lại làm phiền hắn, là nhân tài đáng bồi dưỡng a, cần dạy dỗ cẩn thận.

Cũng không uổng công mình thu học phí một tỷ, không dạy chút gì đó đáng giá thì không ổn.

“Sư phó, ta đi đây.”

Mặc Huỳnh nói xong dứt khoát xoay người, đi trung tâm truyền tống của khu mậu dịch, từ nơi đó có thể an toàn rời khỏi dị không gian này.

Mộc Phàm đứng tại chỗ, nhìn nàng rời đi, thậm chí nhìn chăm chú cho tới khi nàng mở ra truyền tống trận biến mất mới thu hồi ánh mắt.

Mặc Huỳnh vừa đi, sắc mặt Mộc Phàm liền trở nên lạnh như băng, đằng đằng sát khí.

“Muốn tính kế ta, vậy từng bước từng bước giết sạch các ngươi.”

Mới vừa trải qua một trận chém giết, trong lòng Mộc Phàm đang tràn đầy sát ý, tự nhiên không chấp nhận được có người ở sau

lưng giở trò tính kế hắn.

Trong từ điển của Mộc Phàm, kẻ địch thì phải giết chết mới có thể an tâm.

Kẻ địch chết rồi mới là kẻ địch tốt.

“Để ta nhìn xem, là ai đang tính kế ta.”

Mộc Phàm cười lạnh, nói xong xoay người đi hướng ra ngoài khu mậu dịch.

Cử động này của hắn lập tức khiến cho không ít sinh vật chú ý, âm thầm truyền tin tức ra ngoài.

“Con mồi cắn câu.”

“Chuẩn bị hành động.”

Một đám sinh vật đang ẩn nấp lặng yên truyền tin tức đi.

Chúng nó phụ trách theo dõi Mộc Phàm, thấy hắn thật sự đi hướng ra bên ngoài khu mậu dịch, lập tức triển khai hành động.

Ngoài khu mậu dịch, thiên la địa võng đã được giăng sẵn, chờ đợi Mộc Phàm chui đầu vào.

Mà rất trùng hợp, ngoài khu mậu đang có một đội ngũ áp giải rất nhiều nô lệ chạy hướng tới khu mậu dịch bên này.

Không lâu sau, Mộc Phàm đã ra khỏi khu mậu dịch.

Bốn phía đều có một ít bóng dáng lặng yên đi theo, cho rằng che giấu rất tốt, thật ra Mộc Phàm đã sớm phát hiện.

“Đúng lúc, dùng các ngươi thử uy lực của bí thuật mới a.”

Mộc Phàm âm thầm cười lạnh, đi từng bước hướng về mảnh đất rộng phía trước, thực vật tươi tốt, bên trong có không ít sinh vật dị vực đang ẩn giấu.

Những sinh vật này đang lặng yên theo dõi, dần dần hình thành một vòng vây, vây quanh Mộc Phàm.

“Tới!”

Phía trước, trong một bụi hoa to lớn có một đám thị vệ Ha tộc ẩn nấp.

“Chuẩn bị động thủ!”

Thị vệ trưởng cầm đầu trở nên nghiêm túc, thấy Mộc Phàm ở xa xa đang hướng tới nơi này liền tỏa ra sát khí.

“Hả?”

Mộc Phàm hình như cảm giác được, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong lòng cười lạnh, quả nhiên có mai phục ở đây, xem ra hôm nay không tránh khỏi một trận huyết chiến a.

Đúng dịp dùng đám sinh vật dị vực này lập uy.

“Không cần trốn trốn tránh tránh, đều xuất hiện đi.”

Mộc Phàm bỗng nhiên ngừng lại, vẻ mặt bình tĩnh đảo qua bốn phía, thanh âm vang dội khiến sinh vật đang ẩn nấp bốn phía kinh ngạc.

Bị phát hiện sao?

Chương 195: Thiên lôi tẩy sạch

-

Ngoài khu mậu dịch, ở một vùng trống trải, đột nhiên có sương mù nổi lên, từng đợt sương mù tràn ngập, đảo mắt bao phủ khu vực này.

“Trận pháp?”

Mộc Phàm nhìn liền biết nơi này có bố trí trận pháp, sương mù bốc lên hoàn toàn che phủ nơi này.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra bốn phía lập loè hoa văn trận pháp, lộ ra một nụ cười lạnh.

“Trốn trốn tránh tránh, đều lăn ra đây đi.”

Oanh!

Tiếng nói vừa dứt, Mộc Phàm đột nhiên dậm chân, tiếng chấn động ầm vang truyền khắp bốn phía, thực vật xung quanh ồ ạt run rẩy.

“Nhân loại, ngươi lại có thể phát hiện chúng ta?”

Trong sương mù truyền đến một giọng nói lành lạnh, liền thấy trong đám thực vật rậm rạp có nhiều sinh vật dị vực đi ra, diện mạo quái dị, bộ dáng hung ác.

Có sinh vật đầu sói, có sinh mũi chó, cầm các loại binh khí sắc bén.

Rầm!

Một đám sinh vật dị vực xuất hiện trong sương mù, bao vậy Mộc Phàm.

“Vụ lang tộc?” Mộc Phàm bất ngờ khi nhìn mấy sinh vật dị vực vây quanh mình.

Đúng là Vụ lang tộc, có đầu sói, trên người được bao phủ bởi

sương mù, sương mù bốn phía cũng từ bọn chúng mà ra.

Vụ lang, nơi đi qua sẽ có sương mù tràn ngập, chuyên đánh lén, khó lòng phòng bị.

Hơn nữa nơi này có bố trí trận pháp, Mộc Phàm nhìn lướt qua, ánh mắt dừng ở hai sinh vật dị vực cầm đầu.

Trong đó có một tên Ha tộc, trông như Tiểu Ha vương tử.

Một tên khác chính là cường giả Vụ lang tộc, hơi thở khá cường đại, nhưng Mộc Phàm không sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn.

“Nhân loại, ngươi giết Tiểu Ha vương tử, hôm nay chúng ta sẽ băm thây ngươi.”

Thị vệ trưởng Ha tộc dữ tợn gầm nhẹ một câu.

Mộc Phàm liếc mắt nhìn hắn, khinh thường nói: “Chỉ có tên đầu chó như ngươi còn không đủ ta chém, lại lảm nhảm ta làm thịt ngươi trước.”

“Ngông cuồng...” Thị vệ trưởng Ha tộc giận tím mặt.

Hắn đang muốn nổi bão lại bị cường giả Vụ lang tộc bên cạnh ngăn lại.

Chỉ thấy tên kia nhe răng cười dữ tợn: “Tiểu tử nhân loại, ngươi giết con rể của Lang vương Vụ lang tộc chúng ta, ngươi muốn chết nhẹ nhàng cũng không được.”

“Nói nhảm quá nhiều, động thủ hoặc là lăn.”

Mộc Phàm hừ lạnh, cả người tản ra một hơi thở cường đại, luyện khí trong cơ thể hóa thành một cổ khí thế bao vây toàn thân.

Luyện khí sôi trào, khí thế trong lúc nhất thời chấn trụ rất nhiều dũng sĩ Vụ lang cùng thị vệ Ha tộc xung quanh.

“Hơi thở thật mạnh, trách không được có thể giết Tiểu Ha vương tử.” Thị vệ trưởng Ha tộc kinh ngạc nói.

Đầu lĩnh Vụ lang tộc bên cạnh khinh thường nói: “Có Hắc vụ trận của Vụ lang tộc ta, hắn chắp cánh cũng khó thoát, hôm nay bắt hắn trở về cho Lang vương xử lý.”

“Lên, bắt lấy hắn.”

Đầu lĩnh Vụ lang tộc hét lớn một tiếng, ra lệnh.

Vèo vèo!

Trong khoảnh khắc, mười mấy bóng đen từ trong sương mù nhào tới Mộc Phàm, đầu sói thân người, cầm cương xoa hung hăng đâm thẳng.

Có mấy tên cầm xích sắt ném về phía Mộc Phàm, muốn trói hắn lại.

“Một đám súc sinh mà thôi, còn chạy ra làm trò?”

Mộc Phàm hừ lạnh, vừa dứt lời, luyện khí trong cơ thể bùng nổ, từng bóng kiếm gào thét bay ra.

Phốc phốc phốc!

Chỉ nghe từng tiếng vang truyền tới, máu vẩy ra, tung toé giữa không trung.

Mười mấy tên dũng sĩ Vụ lang tộc trực tiếp từ không trung rơi xuống, bụi bay mù mịt, nằm không nhúc nhích, giữa trán có một lỗ thủng.

Hạ gục trong nháy mắt!

Mười mấy tên Vụ lang tộc, bị Mộc Phàm giết chết.

“Luyện khí sĩ nhân loại.”

Sắc mặt đầu lĩnh Vụ lang tộc thay đổi, tức giận đan xen kinh ngạc nhìn chằm chằm Mộc Phàm, đây là một tên Luyện khí sĩ, hơn nữa luyện khí vô cùng mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, mười mấy thanh phi kiếm luyện khí xỏ xuyên

qua mười mấy tên Vụ lang tộc, giết chết tại chỗ.

“Khởi trận, vây khốn hắn!”

Sau khi thấy khó mà giải quyết Mộc Phàm, đầu lĩnh Vụ lang tộc nhanh chóng quyết định, hạ lệnh khởi trận.

Mới vừa lên tiếng liền thấy sương mù bốn phía sôi trào quay cuồng, từng tên Vụ lang giấu trong sương mù, sương mù dày đặc bao phủ nơi này.

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, quét mắt nhìn sương mù bốn phía, nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Chỉ một cái trận pháp nhỏ nhoi, cũng muốn vây khốn ta.”

Hắn khinh thường nhìn thêm, làm Trận pháp đại sư, tự nhiên sẽ không sợ hãi một cái Hắc vụ trận, nếu bị nhốt thì quá là đáng chê cười.

Mộc Phàm hít sâu một hơi, lẩm bẩm một câu: “Dùng các ngươi thử uy lực của pháp thuật Truyền kỳ.”

“Thiên lôi bí thuật, lên!”

Chỉ nghe một tiếng quát, luyện khí trong cơ thể Mộc Phàm bùng nổ, dưới sự thúc đẩy của Thiên lôi bí pháp hóa thành từng tia sét khủng bố.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, tia chớp đan xen bốn phía, từng tia màu đen nhánh tản ra hơi thở hủy diệt vạn vật.

Thiên lôi hội tụ, từng tia chớp màu đen vặn xoắn phát ra tiếng chẹt chẹt.

Thân thể Mộc Phàm chậm rãi bay lên, tắm gội lôi điện, tựa như Lôi thần giáng thế, thao túng hơn một ngàn tia chớp màu đen tản ra bốn phương tám hướng.

Bốn phía truyền đến từng tiếng nổ mạnh, sương mù tán loạn, máu

thịt văng tung tóe.

“A...”

“Thiên lôi?”

Trong sương mù truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, thê lương, sợ hãi.

Mấy tên Vụ lang tộc cùng Ha tộc đều bị sét đánh đến ngốc ra.

Rất nhiều tên Vụ lang tộc bị tia chớp đen đánh trúng, nổ thành thịt nát, thậm chí có tên trực tiếp hóa thành tro tàn, quá khủng bố.

Sét đánh!

Từng tia chớp đánh xuống, truyền ra tiếng ầm ầm ầm.

Cảnh tượng lôi đình đầy trời tàn sát bừa bãi quả thực rợn cả người, toàn bộ sự vật trong phạm vi vài trăm thước đều bị hủy diệt.

Cây cối, hoa cỏ đều hóa thành than, bị nổ thành bột mịn.

Hắc vụ trận do Vụ lang tộc bố trí bị nổ nát, mất đi hiệu quả, người của hai bên đều bị tia chớp màu đen bổ trúng.

“Không...” Có vài tên hoảng sợ rống to, muốn đào tẩu.

Đáng tiếc bị tia chớp đánh trúng, “phanh”, thân thể trong nháy mắt nổ tung, bị lôi hỏa nhè nhẹ thiêu thành tro tàn.

Mộc Phàm đứng giữa không trung, tắm gội trong lôi điện, lôi điện không ngừng từ tuôn ra từ trong thân thể, hóa thành sấm chớp giăng đầy trời, phá hủy hết thảy.

Uy lực của thiên lôi, khủng bố tột cùng.

Cảnh tượng đáng sợ này kinh động vị quản lý khu mậu dịch ở xa xa, hắn hướng ánh mắt về phía này.

“A?” Chỗ sâu trong khu mậu dịch truyền ra một tiếng thể hiện sự kinh ngạc.

Vị quản lý thần bí kia thấy cảnh tượng thiên lôi càn quét, từng tia chớp không ngừng rơi xuống, diệt từng tên từng tên.

Cảnh tượng kéo dài khoảng mười phút mới dần dần kết thúc.

Khi hết thảy im ắng, lôi điện biến mất, chỉ để lại vết cháy đầy đất, còn bốc khói đen.

Hoa cỏ cây cối đều hóa thành bột mịn, sót lại chỉ vài gốc cây cháy đen, chút tàn lửa.

Mà trên mặt đất có không ít thi thể cháy đen, đúng là thi thể Vụ lang tộc cùng Ha tộc.

Một số đã biến mất, bị lôi điện nổ thành tro, không lưu lại một chút cặn bã.

Ở phía trước có một cái hố to, hai bóng dáng cháy đen nằm thoi thóp bên trong, đúng là đầu lĩnh Vụ lang tộc, còn có thị vệ trưởng Ha tộc.

Hai tên này có mang bảo vật, ngăn cản được một phần công kích, nhưng cuối cùng tất cả bảo vật đều bị hủy diệt, bị thương nặng, toàn thân bốc khói, tản ra mùi khét.

Nhưng hai sinh vật này còn chưa có chết, hơi thở thoi thóp nằm ở nơi đó, cố hết sức ngẩng đầu, hai con mắt trừng Mộc Phàm.

“Ngươi...” Đầu lĩnh Vụ lang tộc há mồm muốn nói gì đó.

Đáng tiếc, Mộc Phàm không để hắn nói tiếp, nhoáng lên đã tới trước mặt, một chân đạp vỡ đầu sói.

Răng rắc!

Máu óc vẩy ra đầy đất.

Mộc Phàm không chút cảm xúc nhìn về phía thị vệ trưởng Ha tộc bên cạnh, hắn vừa giơ chân, tròng mắt tên này liền nhô lên, máu không ngừng phun trào từ mũi miệng.

Bị dọa sợ vỡ mật chết, Mộc Phàm có chút khinh thường, vậy mà bị

hù chết?

“Chết sạch hết rồi, thật là làm người ta thất vọng.”

Mộc Phàm có chút bất mãn lắc đầu.

Hắn lại không nghĩ tới uy lực pháp thuật Truyền kỳ lớn tới mức nào a, tên mạnh nhất trong đám Vụ lang tộc đều ngăn không được, huống chi những tên khác?

“Nhân loại, không cho phép khi dễ!”

Mộc Phàm lạnh lùng nói xong, bỗng nhiên xoay người, hai mắt phát ra hai tia sáng khiếp người.

Oanh!

Hai luồng ý chí hung hăng va chạm, hư không toát ra từng tia điện màu đen.

“Ngươi muốn động thủ?” Mộc Phàm nhìn hướng khu mậu dịch quát lạnh.

Nhưng mà trong khu mậu dịch lại im ắng.

“Ngươi, không tồi.”

Hồi lâu, từ chỗ sâu trong khu mậu dịch trong truyền đến một câu tán thưởng như vậy.

Nói xong, nơi đó liền yên tĩnh, ý chí kia cũng biến mất không thấy.

Mộc Phàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng hoàn thành một bước cuối cùng, khiến vị quản lý của khu mậu dịch có chút kiêng kị cùng băn khoăn.

Hắn gióng trống khua chiêng bày ra pháp thuật Truyền kỳ chính là để hăm dọa, cảnh cáo.

Mộc Phàm muốn biểu đạt một điều, nhân loại, không cho phép khi dễ.

Hiện tại hắn đã đạt mục đích, về sau buôn bán ở khu mậu dịch sẽ

không bị vị chúa tể khu mậu dịch nhắm vào.

“Hả?”

Đang muốn rời đi, Mộc Phàm đột nhiên dừng lại, kinh ngạc xoay người.

Hắn cảm ứng được dao động năng lượng cường đại, hơn nữa có không ít hơi thở.

“Có cường giả đang đại chiến sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc, không nói hai lời nhoáng lên, biến mất tại chỗ.

Chương 196: Một đợt mai phục khác

Cách khu mậu dịch trăm cây số một đội ngũ khổng lồ áp giải không ít nô lệ, đang bị mấy chục sinh vật cường đại công kích.

Đây là một đội ngũ áp giải nô lệ, đang muốn đưa nô lệ hướng đến khu mậu dịch tiến hành bán đấu giá.

Nhưng không nghĩ tới lại gặp phải mai phục ở chỗ này, bị đánh trở tay không kịp.

Rầm rầm...

Có năng lượng nổ mạnh, nổ chết một đám hộ vệ.

“Mau, mau kết trận, kết trận.”

Trong đội ngũ, một sinh vật ba mắt giận dữ rít gào.

Toàn bộ đội ngũ nô lệ hỗn loạn, các hộ vệ bị đánh đến không kịp phản kích, không kịp tổ chức phòng tuyến chống đỡ.

Toàn bộ hỏng mất, bị mấy chục bóng dáng mặc áo đen không ngừng đột phá, giết từng thành viên.

Mắt thấy sắp bị giết sát tới, sinh vật ba mắt đầu lĩnh giận dữ: “Khốn nạn, mau phát tín hiệu cầu cứu.”

Hưu!

Một tia sáng liền phóng lên cao, đó là tín hiệu cầu cứu.

Nhưng vào lúc này lại có một quầng sáng bao phủ, nháy mắt ngăn trở tín hiệu kia, khiến nó không thể tiếp tục phóng lên cao.

Rầm, tín hiệu ánh sáng bị dập tắt.

“Xong rồi!”

Sắc mặt sinh vật ba mắt kia trắng bệch, cảm giác phải xong đời.

Tín hiệu bị chặn mất, cách khu mậu dịch còn trên trăm cây số, phải như thế nào mới có thể an toàn đến nơi, gọi được cứu viện.

Bọn họ áp giải một đám nô lệ, vốn là muốn dùng truyền tống trận trực tiếp vào khu mậu dịch, nhưng bởi vì phí mang theo nô lệ truyền tống quá cao.

Muốn truyền tống thì một nô lệ là một ngàn tinh thể năng lượng, bọn họ ngại mắc nên mới không thể không đi đường bộ tới khu mậu dịch.

Kết quả vừa đến nơi này liền gặp mai phục, thật sự là không nghĩ tới, tới gần khu mậu dịch như thế này mà còn có kẻ dám chặn giết hàng hoá, thật là cả gan làm loạn.

“Thú vị!”

Lúc này, trong một đoá hoa thật lớn cách nơi đây không xa, Mộc Phàm đứng trên nụ hoa yên lặng nhìn trận đại chiến này.

Một đội ngũ áp giải nô lệ, bị mấy chục sinh vật áo đen vây công.

Hiển nhiên những sinh vật áo đen này đang che giấu tướng mạo, một đám đều khoác áo đen che đậy tầm mắt cùng tinh thần dò xét.

Bỗng nhiên hắn suy tư gì đó, nhìn trận chiến trước mắt này, mấy chục sinh vật áo đen có thực lực cường đại, phối hợp ăn ý, từng bước từng bước thu hoạch tính mạng của những hộ vệ.

Toàn bộ đội ngũ náo loạn, phân tách thành từng nhóm nhỏ, bắt đầu không ngừng phản kích.

“Còn tốt, không có nô lệ nhân loại.” Mộc Phàm nhìn lướt qua đám nô lệ trong đội ngũ.

Trong đó không có nhân loại, quả nhiên những lời nghe được trước đó đều là lời bịa đặt của Ha tộc, chỉ vì muốn dẫn dụ hắn ra ngoài.

Đáng tiếc bọn chúng quá yếu, mai phục không thành còn bị giết ngược.

“Giết!”

Sinh vật đầu lĩnh ba mắt rống giận, vung một thanh đao dài tự mình giết ra.

Phốc!

Một đao xẹt qua, có sinh vật áo đen bị trảm thành hai đoạn, máu vương vãi, thi thể rơi xuống lộ ra gương mặt bên trong áo đen.

Đó là một sinh vật hình người, trán có hai cọng râu, hai mắt màu xanh lục, làn da hơi nhợt nhạt.

“Thì ra là đám dư nghiệt bị diệt tộc.”

Thấy gương mặt sinh vật áo đen, đầu tĩnh ba mắt bừng tỉnh.

Hắn giận tím mặt nói: “Đám dư nghiệt Già lam tộc các ngươi to gan làm loạn, dám tới gần khu mậu dịch chặn giết chúng ta?”

“Giết, giải cứu nữ hoàng bệ hạ.”

Lúc này, kẻ dẫn đầu trong đám sinh vật áo đen khàn khàn nói một câu.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, một đám sinh vật áo đen ném ra mấy chục khối ngọc thạch kỳ quái, nháy mắt nổ tung trong không trung, hóa thành từng luồng sáng mãnh liệt chiếu rọi đám sinh vật ba mắt.

“Không tốt.” Sinh vật ba mắt hô to một tiếng.

Tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng đã không kịp rồi.

“A...”

Cùng với ánh sáng mạnh chiếu xuống, tất cả hộ vệ theo bản năng nhắm mắt, kết quả bị một đám sinh vật áo đen cầm chuỷ thủ sắc bén trong tay xẹt ngang cổ.

Phốc phốc phốc!

Từng tiếng vang truyền tới, từng tên hộ vệ nối tiếp nhau ngã xuống, trên cổ lưu lại một miệng vết thương, máu không ngừng phun trào.

Hơn nữa còn trúng kịch độc, mất mạng tại chỗ.

“A...”

“Đội trưởng, cứu ta.”

Có sinh vật kêu thảm thiết, tiếng cầu cứu mới vừa vang lên liền im bặt.

Sinh vật ba mắt phản ứng nhanh chóng, không ngừng vung lưỡi đao, bức sinh vật áo đen xung quanh lui ra ngoài.

“Đáng chết, các ngươi chờ đó.”

Sinh vật ba mắt tức muốn hộc máu rít gào một tiếng, một đao bức lui một sinh vật áo đen, sau đó xoay người nhảy lên muốn đào tẩu.

“Ngăn hắn lại.”

Kẻ dẫn đầu đám Già lam tộc quát lạnh, nhảy tới, trong tay nắm một cây gai nhọn màu đen sắc bén.

“Hắc hắc, ngươi bị lừa.”

Đang đào tẩu, tên ba mắt này đột nhiên xoay người cười lạnh một tiếng, làm trong lòng kẻ dẫn đầu bên Già lam tộc lộp bộp, biết đã trúng kế.

“Đi tìm chết đi.”

Sinh vật ba mắt đột nhiên xoay người, con mắt thứ ba đột nhiên bắn ra một luồng sáng mãnh liệt.

Phốc!

Trong nháy mắt, trái tim đầu lĩnh áo đen đã bị xuyên thủng, lộ ra một lỗ trên thân thể, thân thể cứng ngắc giữa không trung.

Hắn gian nan ngẩng đầu, há miệng thở dốc, chưa kịp nói gì lại bị

một luồng ánh sáng xỏ xuyên qua đầu, rơi xuống dưới.

“Trưởng lão!”

Thấy đầu lĩnh áo đen rơi xuống, các sinh vật áo đen khác bi phẫn rống to.

“Báo thù cho trưởng lão.”

Các sinh vật Già lam tộc như nổi cơn điên, thân thể đột nhiên sáng lên.

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, kinh ngạc nói: “Những dị tộc này rất có cốt khí, cương liệt muốn đồng vu quy tận.”

Oanh!

Vừa dứt lời, liền thấy một tên áo đen nổ tung, hóa thành một cổ lực lượng cường đại quét ra bốn phía, nuốt sống một đám hộ vệ.

Rầm rầm...

Ngay sau đó, các sinh vật áo đen khác cũng lần lượt tự bạo, kéo lên một đám hộ vệ cùng nhau hóa thành tro tàn.

Tiếng nổ mạnh không ngừng, hiện trường hỗn loạn.

Khi hết thảy bình tĩnh, đám sinh vật áo đen đã chết gần hết, chỉ còn lại có hai ba tên vẫn điên cuồng vào phòng tuyến của đội ngũ.

Bởi vì bị chiến sĩ Già lam tộc tự bạo xé nát phòng tuyến, chết rất nhiều hộ vệ, số lượng may mắn còn sống sót không tới hai mươi tên, đã không ngăn được nữa.

Các hộ vệ còn sống vô cùng sợ hãi nhìn một đám áo đen không muốn sống, sợ tới mức sắp không cầm nổi vũ khí.

Sinh vật ba mắt càng được chăm sóc kỹ hơn, ba tên áo đen tự bạo khiến hắn bị thương nặng, mũi miệng trào máu.

“Khụ khụ... Các ngươi... Khụ... Đáng chết...” Sinh vật ba mắt vừa ho ra máu vừa rống lên.

Lửa giận ngập trời, một lần áp giải nô lệ thế mà gặp phải mai phục, còn tổn thất nặng nề như thế, quá thua lỗ.

“Đi tìm chết!”

Sinh vật ba mắt phẫn nộ, một đao chém chết hai tên áo đen, tên cuối cùng bị hắn xé thành hai nửa, máu phun ọc ọc.

Tất cả tộc nhân Già lam tộc, đều tử vong.

Hiện trường im ắng, thi thể đầy đất, tay chân, thịt nát, vết máu,... vương vãi khiến người ta nhìn mà sởn tóc gáy.

“Thấy được sao, dư nghiệt Già lam tộc các ngươi đã bị tiêu diệt hết rồi.”

Sinh vật ba mắt đầy sát khí xoay người, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm lồng giam trong trung tâm đội ngũ, đang giam giữ một nô lệ.

Đây là một vị nữ hoàng phong hoa tuyệt đại, Già lam nữ hoàng.

Đáng tiếc nàng đã trở thành tù nhân, trở thành nô lệ trong tay kẻ khác.

Nữ hoàng một tộc ngày xưa cao cao tại thượng, hiện tại lại lưu lạc đến mức này, làm người ta thổn thức.

Mặt nàng không cảm xúc nhìn tộc nhân chết đi, trong lòng đang rỉ máu, phẫn nộ cùng oán hận được đè nén ở đáy lòng.

“Các ngươi, sẽ không có kết cục tốt.”

Vị Già lam nữ hoàng này lạnh lùng nói, tiếp theo nhắm hai mắt, để lại hai hàng nước mắt, không rên một tiếng ngồi yên trong lồng giam.

Kế tiếp, chờ đợi nàng sẽ là thảm cảnh vô cùng tối tăm.

“Hừ, chờ bán ngươi đi rồi, liền biết ai mới không có kết cục tốt.”

Sinh vật ba mắt cười dữ tợn nói.

“Chúng ta đi.”

Nói xong hắn liền ra lệnh đội ngũ tiếp tục đi tới.

“Chỉ sợ là các ngươi không đi được.”

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, tất cả hộ vệ đồng thời run lên, sắc mặt trắng bệch nhìn lại.

“Còn có mai phục?”

Sắc mặt sinh vật ba mắt biến đổi, bỗng nhiên xoay người, vừa lúc thấy một thiếu niên nhân loại từ trong rừng cây chậm rãi đi ra.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía thiếu niên nhân loại này.

Ngay cả vị Già lam nữ hoàng trong lồng giam kia cũng kinh ngạc mở mắt.

Chương 197: Già lam nữ hoàng

“Nhân loại?”

Sinh vật ba mắt kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ ra sự hung ác, bộ mặt dữ tợn.

Nó đánh giá Mộc Phàm, khinh thường nói: “Thì ra là nhân loại thấp kém, dám tới trước mặt ta giương oai, đúng lúc chộp luôn ngươi đi bán, đền bù tổn thất lần này.”

“Lên, bắt lấy hắn.”

Ba mắt ra lệnh một tiếng, hơn hai mươi tên hộ vệ may mắn còn sống đồng thời nhảy tới.

“Ha ha ha!”

“Da thịt nhân loại này non mịn, nhất định có thể bán được giá tốt.”

Có hộ vệ mở miệng đầy răng nanh, phát ra tiếng cười điên cuồng.

Hai mươi mấy tên hộ vệ xông lên, kẻ phía sau nối tiếp phía trước muốn bắt lấy Mộc Phàm, bắt lấy hắn sẽ được chia chút tiền tài.

“Hắn là của ta...” Một tên hộ vệ dùng tốc độ nhanh nhất, giơ tay muốn bắt lấy Mộc Phàm.

Trong nhận thức của bọn họ, nhân loại đều tương đối nhỏ yếu, hơn nữa rất dễ bắt, căn bản không có ý thức được sự đáng sợ của thiếu niên nhân loại trước mắt.

Khoé miệng Mộc Phàm nở một nụ cười tàn nhẫn, sự hung ác loé lên trong hai mắt.

Phốc!

Máu vẩy ra, một cái đầu bay vài vòng trong không trung rồi rơi trên mặt đất.

Tên hộ vệ kia trực tiếp mất đầu, thi thể không đầu vẫn còn vọt vài

bước về phía trước rồi mới ngã xuống, các hộ vệ khác kinh hoảng, sửng sốt.

Không đợi bọn chúng phản ứng kịp, liền thấy một ánh kiếm xẹt qua giữa không trung, xé rách không khí, phát ra từng tiếng rít chói tai.

“Mau tránh ra!”

Tên ba mắt hoảng sợ kêu to, muốn nhắc nhở nhưng đáng tiếc đã chậm.

Chỉ thấy thân thể hai mươi mấy hộ vệ đồng thời dừng, giữa trán mỗi tên đều bị một ánh kiếm xỏ qua, mất mạng tại chỗ.

Không đến một giây đồng hồ, hai mươi hộ vệ lại bị hạ gục như vậy.

Hô hô hô...

Trong không trung, từng ánh kiếm đan xen bay múa, vờn quanh Mộc Phàm tản ra phong mang kinh người.

Đây là phi kiếm luyện khí, mười mấy thanh phi kiếm lượn qua lượn lại khiến sinh vật ba mắt xem mà trợn tròn, tràn đầy hoảng sợ.

Sắc mặt Già lam nữ hoàng vốn không chút biểu tình, khi thấy một màn này cũng nhịn không được thay đổi, trong mắt loé lên tia sáng kỳ dị, lộ ra sự khát vọng.

Đó là khát vọng sống, liền ở trên người thiếu niên nhân loại trước mắt này.

Thực lực của hắn sâu không lường được, cả nàng đều nhìn lầm.

“Không có khả năng!”

Sinh vật ba mắt kinh tức giận xen lẫn kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, ba con mắt đều lộ vẻ không thể tưởng tượng, hoàn toàn không thể tin được.

Nhưng sự thật chính là như thế, không chấp nhận cũng phải tin.

Thiếu niên nhân loại này, vừa đối mặt liền giết sạch thủ hạ của hắn, có thể không kinh hoảng sao?

“Đến phiên ngươi.” Mộc Phàm giương mắt nhìn qua, sinh vật ba mắt giật mình, con mắt thứ ba đột nhiên sáng lên.

“Đi tìm chết đi!”

Sinh vật ba mắt điên cuồng hét to một tiếng, liền thấy con mắt thứ ba bắn ra một tia sáng, lao thẳng tới mặt Mộc Phàm.

Keng!

Chỉ nghe một tiếng leng keng, tia sáng tán loạn, bị một ánh kiếm đánh tan, tiêu tán trong không trung.

“Như thế nào....” Sinh vật ba mắt hoảng sợ.

Hắn đang định nói chuyện, lại bị mấy chục thanh phi kiếm khoá chặt, nhanh chóng phóng tới.

Chỉ nghe một tiếng phụt, sinh vật ba mắt cứng đờ ở nơi đó, thân thể bị phi kiếm luyện khí xỏ xuyên qua các bộ phận, biến thành một con nhím.

Thân thể cắm mấy chục thanh kiếm, không thể phản kháng chút nào, bị hạ gục tại chỗ trong nháy mắt.

“Nói nhảm quá nhiều.” Mộc Phàm khinh thường lắc đầu, vẫy tay một cái, phi kiếm đồng thời bay ngược trở về, chui vào trong thân thể biến mất không thấy.

Toàn bộ quá trình đều lọt vào mắt Già lam nữ hoàng trong lồng giam, nàng cũng sợ ngây người.

Đầu lĩnh Tam nhãn tộc chính là một cường giả cấp Siêu phàm a, vì sao trước mặt Mộc Phàm không chịu nổi một kích như thế?

Giết sạch mấy hộ vệ cùng sinh vật ba mắt kia.

Sau đó Mộc Phàm mới đi tới, tò mò đánh giá mấy cái lồng giam trước mắt, bên trong giam giữ mấy nô lệ đều là chủng tộc dị vực.

Lồng giam thứ nhất nhốt một con thú, diện mạo quái dị, có hai cái đầu, tám chân, tựa như một con cua nằm ngang trong lồng giam.

Nó đã bị dược vật nào đó gây tê, không có tỉnh, nhưng Mộc Phàm có thể cảm giác được trong cơ thể nó ẩn chứa một cổ năng lượng cường đại.

“Dị thú sao?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, đi đến trước một cái lồng giam khác.

Trong lồng này nhốt một sinh vật dị vực, nó đang phẫn nộ trừng mắt nhìn Mộc Phàm, há mồm phát ra từng tiếng rít gào.

Trong mắt nó không có sợ hãi, ngược lại lộ ra vẻ tàn bạo, máu tanh, thô bạo.

Mộc Phàm ngạc nhiên đánh giá hồi lâu, không biết đây là chủng tộc gì.

“Nó là Ca bố lâm cuồng bạo.”

Đang nghĩ ngợi tới, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo truyền đến, bừng tỉnh Mộc Phàm.

Hắn giương mắt nhìn lại, kinh ngạc phát hiện người nói chuyện thế mà là từ trong lồng giam chính giữa, Già lam nữ hoàng.

Nàng nhẹ nhàng giới thiệu: “Ca bố lâm cuồng bạo, là một loại chủng tộc sinh hoạt dưới nền đất, cực kỳ táo bạo, tràn ngập tính bạo lực giết chóc.”

Già lam nữ hoàng giải thích, giúp Mộc Phàm hiểu biết thêm.

Hắn như suy tư gì đó đánh giá vị nữ hoàng này, đối phương cũng đang nhìn Mộc Phàm, trong lòng thấp thỏm, mang theo một chút bất an.

Thiếu niên nhân loại này, sẽ xử trí mình như thế nào đây, mang đi bán đi hay là cầm tù lên, từ đây không còn thấy ánh mặt trời nữa.

“Ngươi tên là gì?”

Nhìn hồi lâu, Mộc Phàm đột nhiên hỏi.

Già lam nữ hoàng ngẩn người, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ngươi có thể gọi ta là Già Lam.”

“Già Lam sao?” Mộc Phàm gật gật đầu, ngay sau đó không để ý tới Già lam nữ hoàng này nữa.

Hắn đi quanh, bắt đầu tìm kiếm gì đó trên người những dị tộc đã chết này, vị Già lam nữ hoàng kia xem mà ngây ra.

“Ngươi đang tìm bảo vật không gian của bọn họ sao?”

Già lam nữ hoàng tâm tư nhạy bén, lập tức đoán được.

Nàng nhắc nhở: “Trên người những hộ vệ này không có bất kỳ thứ gì đáng giá, ngươi có thể tìm trên người tên Tam nhãn tộc kia, hắn có không gian trữ vật, trước đó ta từng thấy qua.”

“Nga?” Mộc Phàm bất ngờ nhìn nàng một cái.

Già lam nữ hoàng này đang lấy lòng hắn, ý nghĩ rất đơn giản, Mộc Phàm âm thầm cười không để ý.

Hắn đi tới trước thi thể Tam nhãn tộc, bắt đầu tìm tòi, quả nhiên liền thấy trên cổ tay của hắn có một cái vòng tay.

Đây là một vòng đồng, khắc hoạ hoa văn tinh xảo, điêu khắc một đôi mắt, nhìn sinh động như thật.

Nhìn con mắt này, giống như có ma lực, khiến người ta không tự chủ trầm mê trong đó.

“Đó là Thần nhãn của Tam nhãn tộc, có thần lực đặc thù.”

Già lam nữ hoàng lại giải thích.

Mộc Phàm không tỏ ý kiến, đánh giá vòng tay này, nhìn qua như đúc từ đồng, thật ra không phải bằng đồng, mà là một loại kim loại đặc biệt.

Loại kim loại này có thể áp súc, ngưng tụ, thậm chí khai thác ra một mảnh không gian.

“Tài liệu không gian sao?” Mộc Phàm hiểu rõ gật gật đầu.

Tài liệu không gian có thể dùng để chế tạo không gian trữ vật.

Như ba lô không gian cũng sử dụng tài liệu không gian nào đó chế tạo thành.

Vòng tay này dùng tài liệu càng cao cấp hơn, tự nhiên quý giá hơn, không gian bên trong cũng lớn hơn.

Xem xét một hồi, Mộc Phàm thu hồi vòng tay này.

Phanh!

Chỉ thấy hắn đột nhiên giơ một ngón tay, trong lồng giam nổ tung, xuất hiện một đám sương máu, Ca bố lâm cuồng bạo kia hóa thành thịt nát.

Một màn xảy ra bất thình lình khiến Già lam nữ hoàng sợ tới mức mặt trắng bệch, kinh hãi nhìn Mộc Phàm, cảm thấy không thể tưởng tượng.

Bang bang!

Ngay sau đó, sinh vật trong hai cái lồng giam khác cũng bị Mộc Phàm điểm ra một ngón tay hóa thành thịt nát.

Sinh vật trong ba cái lồng giam đều đã chết, hóa thành thịt nát vẩy ra đầy đất.

Trong lồng giam cuối cùng, Già lam nữ hoàng sợ hãi, có chút tuyệt vọng.

Nàng không nghĩ tới thiếu niên nhân loại này đột nhiên tiêu diệt nô lệ trong ba cái lồng giam, hoàn toàn không có một chút dấu

hiệu.

Kế tiếp có phải đến phiên nàng hay không?

“Ngươi muốn chết hay là muốn sống?”

Mộc Phàm đứng ở trước lồng giam Già lam nữ hoàng, giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Già lam nữ hoàng đang chờ chết đột nhiên sửng sốt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, thiếu niên nhân loại không tính giết nàng sao?

Nhưng vì sao đột nhiên xuống tay tiêu diệt sinh vật trong ba lồng giam khác?

“Muốn sống.” Già lam nữ hoàng lập tức tỉnh táo, vội vàng trả lời.

Ai lại muốn chết a.

“Muốn sống, về sau ngươi nhất định phải nghe lời ta nói, không được chống đối bất kỳ điều gì.”

Mộc Phàm thản nhiên nói ra này lời này khiến sắc mặt Già lam nữ hoàng biến đổi, từ kinh ngạc, tức giận, nghẹn khuất, không cam lòng, cuối cùng hóa thành vẻ bất đắc dĩ cùng ảm đạm.

Nàng không phải nữ hoàng cao thượng ngày xưa nữa, giờ là một nô lệ, sinh tử không do mình.

Chương 198: Kiểm kê thu hoạch

Trong lồng giam, sắc mặt Già lam nữ hoàng không ngừng biến đổi.

Nàng chần chờ một chút, cuối cùng cúi đầu.

“Ta có thể làm nô lệ của ngươi, nhưng ngươi không thể tùy ý làm nhục ta, nếu không ta thà chết.”

Già lam nữ hoàng ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm, đầy kiên định nói.

Có thể làm nô lệ của thiếu niên nhân loại này nhưng tuyệt đối không chấp nhận bị làm nhục, tình nguyện tự kết liễu.

“Yên tâm, ta không có hứng thú đối với ngươi.” Mộc Phàm lắc đầu nói.

Dù Già lam nữ hoàng này phong hoa tuyệt đại, nhưng Mộc Phàm thật sự không có hứng thú với nàng, chỉ coi trọng giá trị của nàng thôi.

Vị nữ hoàng này tốt xấu trước đó cũng là nữ hoàng một tộc, chắc chắn phải có một ít kinh nghiệm quản lý.

Mộc Phàm muốn thành lập một thế lực ở khu mậu dịch, nói cách khác là thành lập một cửa hàng kiếm tiền, kiếm lấy thật nhiều tiền tài cho mình.

Trước đó không có người, nhưng giờ nhìn thấy vị Già lam nữ hoàng này lại nảy ra ý tưởng, sao không thu phục nàng để phục vụ cho lợi ích của mình?

“Ta cần ngươi chứ không phải túi da của ngươi.”

Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại, Già lam nữ hoàng bị đả kích nặng nề.

Nàng không khỏi hoài nghi thẩm mĩ của thiếu niên nhân loại này có vấn đề a.

Các sinh vật khác luôn coi nàng là đồ chơi, còn Mộc Phàm lại

không có tâm tư này, chỉ coi trọng một ít tài năng của nàng.

Nữ hoàng một tộc, nói như thế nào cũng có chút tác dụng, nếu không được liền vứt bỏ.

Đương nhiên, có bỏ được hay không chính là một vấn đề đáng suy nghĩ.

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Già lam nữ hoàng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần không tùy tiện làm nhục nàng, hết thảy đều dễ nói, giúp thiếu niên nhân loại này làm việc cũng chưa chắc là không may.

Dù gì hiện tại nàng đã không còn là nữ hoàng cao quý, tộc đã bị diệt, từ đây lưu lạc khắp nơi không còn nhà để về.

Gặp được Mộc Phàm xem như vận may của nàng, nếu không một khi rơi vào thị trường nô lệ, tương lai sẽ hoàn toàn tối tăm.

Ca!

Mộc Phàm bẻ lồng giam, dưới ánh mắt khiếp sợ của Già lam nữ hoàng cứng rắn tách lồng giam ra.

“Đi thôi, rời khỏi nơi này trước.”

Hắn nói xong liền xoay người muốn ngự kiếm bay đi.

“Ta... Tu vi của ta bị phong ấn, không thể nhúc nhích.”

Già lam nữ hoàng nói nhỏ, nói xong xấu hổ cúi đầu.

Cảm giác mình đột nhiên trở nên vô dụng, sau khi bị bắt cũng bị cường giả phong ấn tu vi, thậm chí trong thân thể không có một chút sức lực.

HIện tại nàng chính là một nữ nhân dị vực yếu ớt đến đáng thương.

Mộc Phàm sửng sốt, nhìn lại nàng mới phát hiện trong cơ thể nàng thật sự tồn tại một lực lượng phong ấn, phong ấn toàn bộ tu vi.

“Thật phiền toái.”

Nhìn dáng vẻ này của nàng, Mộc Phàm có chút hối hận vì đã cứu nàng, có phải là một quyết định sai lầm hay không?

Một người bị phong ấn, giúp hắn làm việc thế nào đây?

“Lên đây, rời khỏi rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm có chút bất mãn, vừa nói xong liền nâng nàng lên, ngự kiếm bay lên không.

Trên phi kiếm, sắc mặt Già Lam đỏ bừng, cả người không được tự nhiên, bị Mộc Phàm mang theo phi hành, cơ thể hai người rất gần nhau.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần gũi với một nam nhân như vậy, hơn nữa còn là một nhân loại, trong lòng có cảm giác khác thường, khó nói nên lời.

Mộc Phàm lại không nghĩ nhiều như vậy, ngự kiếm ngang trời, tốc độ cực nhanh xẹt qua không trung, không lâu liền về tới khu mậu dịch.

Hắn khống chế phi kiếm luyện khí chậm rãi hạ xuống.

“Tìm chỗ nghỉ chân trước.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, mang theo Già Lam với tâm tư phức tạp cùng nhau đi vào khu mậu dịch.

Trên đường, Già Lam vẫn luôn cúi đầu, không dám ngẩng đầu, bởi vì nàng sợ bị nhận ra thì phiền toái.

Trong lòng nàng âm thầm sốt ruột, sao Mộc Phàm có thể tùy tiện liền mang nàng tiến vào khu mậu dịch, chẳng lẽ không sợ bị phát hiện sao?

Hắn cướp đội buôn nô lệ, đây chính là chuyện lớn a, thế mà hắn không thèm để ý chút nào?

Đang đi tới, đột nhiên Mộc Phàm ngừng lại, làm Già Lam đi phía sau đụng đầu vào lưng hắn, thiếu chút nữa bị luyện khí tự chủ phản ứng đánh bay.

Mộc Phàm có chút bất mãn quay đầu lại: “Ngươi sao thế, đi đường cũng có thể đụng đầu, nếu không phải ta kịp thời đè luyện khí lại thì ngươi đã trọng thương rồi.”

“Ta... Ta...” Sắc mặt Già Lam đỏ bừng, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

Nàng suy sụp cúi đầu, dứt khoát không nói.

Hiện tại là nô lệ, nói nhiều chính là sai.

“Đi theo ta.” Mộc Phàm nhăn mày, nói xong dẫn đầu đi hướng tới một khách sạn.

Trùng hợp liền nằm cạnh nhà ăn Tinh linh, hơn nữa cái tên cũng làm người ta bất ngờ, khách sạn Tinh linh.

“Không phải cùng một chủ nhân chứ?”

Mộc Phàm nhìn tên khách sạn trước mắt, suy nghĩ.

Hơn nữa lại ở sát bên, chắc chắn có liên quan.

“Hoan nghênh quý khách.”

Mới vừa vào cửa liền thấy một Hoa yêu phe phẩy cánh bướm bay tới.

Nàng tươi cười, giọng nói trong trẻo dễ nghe, giống như được huấn luyện, nghe làm người ta rất thoải mái.

“Ta muốn một gian phòng.”

Mộc Phàm nói ngắn gọn.

Hoa tinh ngó Già lam nữ hoàng cúi đầu đứng sau lưng hắn, trong mắt hiện lên chút khác thường, hiểu rõ gật gật đầu.

Nàng cười nói: “Xin mời đi theo ta.”

Nói xong Hoa yêu đi phía trước dẫn đường, Mộc Phàm cùng Già Lam hai người một trước một sau đi theo.

Rất mau, mấy người dùng truyền tống trận lên lầu ba, Hoa tinh mở ra một gian phòng xa hoa.

Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá nơi này, vách tường, trần nhà, đều do từng dây leo đan thành, bề mặt có những đóa hoa kỳ dị.

“Đều là cây cối, dây leo, không dạng nào khác a?” Mộc Phàm nói thầm.

Nhưng vẫn dùng gian phòng, ở tạm vài ngày.

Còn chuyện có tinh thể năng lượng để trả hay không thì hắn không lo lắng chút nào, trong vòng tay trữ vật vừa lấy được chắc chắn có.

Hoa yêu lưu lại một thẻ phòng liền rời đi, Mộc Phàm dạo một vòng quanh phòng, chỉ có một cái giường treo bằng dây leo.

Còn có đủ loại dụng cụ tinh xảo, xa hoa, đẹp mắt, trong không khí tràn ngập một mùi hoa nhàn nhạt.

“Ngươi đi tẩy rửa sạch sẽ đi, lát nữa có việc hỏi ngươi.”

Mộc Phàm nói một câu với Già Lam, liền không để ý tới nàng nữa.

Nhìn Mộc Phàm ngồi trên một cái ghế đan bằng mây, lấy vòng tay trữ vật ra quan sát.

“Thế mà lơ ta.” Trong lòng Già Lam có một chút bất mãn.

Nhưng rất mau liền biến mất, bởi vì nàng tỉnh ngộ lại, hiện tại mình là nô lệ của người ta, không còn tự do.

Nàng còn phải lo lắng cho tương lai, có thể không thấy ánh mặt trời hay không, thiếu niên nhân loại này có tuân hứa hẹn không làm nhục nàng hay không.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an, Già Lam từng bước đi vào phòng tắm.

Đã từng là một nữ hoàng, nàng luôn luôn ưa sạch sẽ, yêu thích sự mỹ lệ, tuyệt đối không thể chịu đựng bộ dáng lôi thôi của mình.

“Hy vọng này tên ba mắt sẽ mang đến cho ta một chút kinh hỉ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, tinh thần lực cường đại trào ra, nháy mắt xóa sạch ấn ký trên vòng tay.

Hắn dễ dàng đánh ấn ký của mình lên, khống chế vòng tay này.

Mộc Phàm gấp không chờ nổi mở ra không gian trong vòng tay, ý niệm chìm vào trong đó, bắt đầu xem xét đồ vật bên trong.

“Nha, không tệ.”

Mới vừa nhìn, hai mắt Mộc Phàm tức khắc sáng lên.

Không gian bên trong không nhỏ, lớn hơn không gian trong ba lô không gian vài lần, bên trong có rất nhiều đồ vật.

Trong đó liền có tinh thể năng lượng mà Mộc Phàm nhất quan tâm, hơn nữa số lượng còn không ít.

“Trước kiểm kê một chút.”

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn, bắt đầu cẩn thận kiểm kê.

Chương 199: Tiết tấu phát tài

Tốn công tốn sức kiểm kê một hồi, trong vòng tay trữ vật có tổng cộng một trăm năm mươi vạn tinh thể năng lượng, một ngàn viên tinh thể năng lượng cao cấp, một vạn viên trung cấp, trong đó một ngàn viên tinh thể năng lượng cao cấp là đáng giá nhất.

Một viên tinh thể năng lượng cao cấp tương đương với mười vạn viên trung cấp, tổng cộng tương đương với một trăm vạn viên tinh thể năng lượng sơ cấp.

Mà một viên trung cấp thì tương đương với mười vạn viên tinh thể năng lượng sơ cấp, tổng lại cũng tương đương với một trăm vạn tinh thể năng lượng sơ cấp.

Có ba trăm năm mươi vạn tinh thể năng lượng, lập tức phất nhanh.

“Thật sự là giết người phóng hỏa mau giàu a, xem ra phải làm thịt thêm mấy con heo mập dị vực mới được.”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, vừa chuyển tinh thể năng lượng đến không gian chứa đựng hệ thống, nơi đó mới là chỗ an toàn nhất.

Trong lòng hắn có loại xúc động muốn làm thịt thêm vài tên di vực, giết một trận còn có thể đạt được nhiều chỗ tốt thế này.

“Chậc chậc, gia hỏa này chỉ là một tên đội trưởng hộ vệ mà thôi, vì sao có nhiều tinh thể năng lượng như vậy?”

Mộc Phàm có chút ngạc nhiên cùng khó hiểu, một tên đội trưởng đội hộ tống nô lệ mà thôi lại mang nhiều tinh thể năng lượng như vậy có chút không thể nào nói nổi.

Dù sao sinh vật ba mắt kia không phải là nhà buôn nô lệ, chỉ áp giải mà thôi, phía sau màn còn có một tên lớn hơn nữa, béo tròn hơn, nhà buôn nô lệ lớn.

“Nếu tìm được tên nhà buôn đó, xử lý hắn, nhất định có thể giàu to.”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Hắn quyết định làm một vố lớn, dù sao đã đắc tội nhà buôn này rồi, một là dứt khoát hai là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng.

Nghĩ xong, Mộc Phàm tiếp tục kiểm kê đồ trong vòng tay.

Vừa thấy liền khó nén xúc động, bên trong thế mà có lượng lớn các loại tài liệu, luyện khí, luyện đan, trận pháp, tương đối đầy đủ, quả thực không thể tin được.

Mộc Phàm ngây ngẩn, trong lòng toát ra một ý niệm.

“Ba mắt thật béo mập a, lại có nhiều tài liệu luyện đan, luyện khí, trận pháp như vậy?” Hắn rất ngạc nhiên, không nghĩ sẽ nhiều thế này.

Nhìn tài liệu trong vòng tay, luyện khí chiếm đa số, luyện đan chiếm thứ hai, trận pháp thì ít nhất, nhưng đối với Mộc Phàm mà nói quả thực chính là thu hoạch lớn a.

Dù tài liệu trận pháp ít nhất nhưng có thể để Mộc Phàm bố trí ra một trận pháp cỡ siêu lớn, là loại trận pháp như trận pháp khu thứ tám.

Thật không thể tưởng tượng.

Mộc Phàm lại không biết, ba mắt kia mang theo đống tài liệu này tới đây để buôn bán.

Giờ những tài liệu này lại vào túi Mộc Phàm.

Phải biết rằng, Mộc Phàm tìm kiếm các loại tài liệu luyện khí rất khó khăn, hiện tại tốt rồi, đủ loại tài liệu luyện khí, hơn nữa có loại cực kỳ quý hiếm.

Tài liệu cao cấp cũng không ít, đủ cho Mộc Phàm dùng trong một khoảng thời gian dài.

Nói tiếp tới tài liệu luyện đan, các loại linh tài, dược vật, hoa cỏ kỳ dị, khoáng vật..., số lượng khổng lồ, đầy đủ chủng loại, giống như

đánh cướp một khu chợ dược liệu.

“Haha, phát đạt.” Hai mắt Mộc Phàm sáng rực.

Hắn coi trọng nhất vẫn là những tài liệu luyện khí, luyện đan, trận pháp này, đầy đủ ba loại tài liệu, từ giờ không cần âu sầu vì thiếu tài liệu.

Mộc Phàm quyết định trở về liền luyện chế nhà phòng ốc, có tài liệu liền không cần vất vả tìm kiếm nữa.

“Thu vào không gian chứa đựng của hệ thống.”

Không nói hai lời, Mộc Phàm thu ba loại tài liệu vào không gian hệ thống, nơi an toàn đáng tin cậy nhất.

“Lại có tài liệu luyện chế Phá cảnh đan, tốt a, số lượng còn không ít.”

Mộc Phàm mừng rỡ kiểm kê, phát hiện rất nhiều dược liệu quý, như tài liệu luyện chế Phá cảnh đan, ước chừng có hơn trăm phần.

Phá cảnh đan là một loại đan dược đột phá cảnh giới, dưới cấp Nhập thánh đều có thể đột phá một cấp bậc.

Đương nhiên, một người chỉ có thể dùng một viên, dùng viên thứ hai liền không còn hiệu quả, nhưng đây tuyệt đối là đan dược quý giá cầu cũng không được.

Có bao nhiêu người tu vi dừng bước không thể tiến thêm, có Phá cảnh đan, nuốt một viên lập tức đột phá, có thể tưởng tượng xem khó cầu đến mức nào.

Mộc Phàm kiểm kê xong, dùng Ngọn lửa vĩnh hằng thiêu hết tất cả mấy thứ vô dụng thành tro tàn, quét sạch vòng tay trữ vật.

Vòng tay này vô dụng đối với Mộc Phàm nên hắn cũng để vào không gian chứa đựng của hệ thống.

Sau khi trở về hắn muốn để hệ thống cải tạo một chút, hơn nữa có không gian của hệ thống, thứ này có thể có có thể không.

Mới vừa kiểm kê xong, liền thấy một làn gió thơm xộc vào mũi, Mộc Phàm giương mắt nhìn lại, đôi mắt tức khắc sáng ngời.

Già Lam đã rửa mặt chải đầu xong, thay đổi một bộ áo của khách sạn, tựa như một đóa phù dung trong nước, phối hợp với khí chất nữ hoàng tạo nên dáng vẻ phong hoa tuyệt đại.

Ngay cả Mộc Phàm vốn không đặt nàng vào mắt cũng nhịn không được mà âm thầm tán thưởng một tiếng.

Rửa mặt xong, Già Lam thấp thỏm bất an đi ra, vốn dĩ lo lắng Mộc Phàm có thể trực tiếp ăn nàng hay không.

Nhưng thấy ánh mắt của Mộc Phàm thanh tịnh, chỉ hiện lên một chút tán thưởng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại có chút thất vọng khó nói rõ.

Vì sao thất vọng, đương nhiên là nghi ngờ có phải mình chưa đủ đẹp hay không không, hay là thẩm mỹ của nhân loại này có vấn đề?

“Chủ... Chủ nhân...”

Già Lam ngượng ngùng đi tới, bị Mộc Phàm nhìn mà cả người không được tự nhiên, cứng ngắc hô tiếng chủ nhân.

Mộc Phàm sửng sốt, lại lắc đầu nói: “Ngươi không cần gọi ta là chủ nhân, nghe quái quái, nhân loại chúng ta đã sớm thoát khỏi chế độ nô lệ, không tồn tại nô lệ.”

“Ngươi gọi ông chủ là được.” Mộc Phàm cười gật đầu nói.

Già Lam kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, lời thiếu niên nhân loại này làm lòng nàng có chút gợn sóng.

Thật sự không coi nàng là nô lệ sao?

“Đừng nghi ngờ, ta chính là coi trọng ngươi, dù sao trước kia ngươi là nữ hoàng một tộc nữ, cũng nên có chút năng lực đi?” Mộc Phàm cười giải thích một câu.

Lời này khiến Già Lam không còn nghi ngờ nữa, trong lòng cảm

thấy may mắn, gặp một nhân loại đặc biệt như vậy.

Chẳng lẽ nàng không đẹp sao, vì sao không động tâm một chút nào?

“Đa tạ... Ông chủ.” Già Lam có chút không quen.

Nàng mở miệng nói chính là ngôn ngữ nhân loại.

Nhìn bộ dáng lạ lẫm khi nói chuyện của nàng, Mộc Phàm muốn cười, nhưng cũng không có giễu cợt nàng.

“Ngươi lại đây, để ta nhìn xem thân thể của ngươi.”

Mộc Phàm vẫy tay, gọi Già Lam tới, nàng giật mình sợ hãi, sắc mặt biến hóa.

Nhưng nàng chỉ chần chờ chút rồi ngoan ngoãn đi qua, gió thơm xộc vào mũi, cả Mộc Phàm cũng có chút say mê.

“Ngươi làm gì đó?”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên thấy Già Lam muốn cởi áo, hắn tức khắc ngạc nhiên hỏi.

Già Lam cứng đờ, ấp úng nói: “Không phải ngươi nói muốn xem thân thể của ta sao?”

Mộc Phàm đen mặt, cạn lời: “Ngươi có tư tưởng không trong sáng a, ta muốn nhìn phong ấn trong thân thể ngươi, xem xem có thể giúp ngươi cởi bỏ hay không.”

“Phong ấn?” Đôi mắt Già Lam tức khắc sáng lên, vui mừng xen lẫn bất ngờ nhìn Mộc Phàm, thì ra không phải như nàng suy nghĩ.

Nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, mặt Già Lam liền đỏ lên, một nữ hoàng lưu lạc đến mức này thật sự khiến tâm thần và thể xác của nàng đều mệt mỏi, thiếu chút nữa tự mình cam nguyện sa đọa.

Còn may là thiếu niên nhân loại này rất chính trực, thậm chí không bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, càng không có một chút tà

niệm.

“Lại đây, để ta nhìn xem có thể giúp ngươi cởi bỏ phong ấn hay không.”

Mộc Phàm bất đắc dĩ vẫy tay lần nữa.

Già Lam hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Mộc Phàm, dáng người cao gầy, lồi lõm quyến rũ, da thịt hoàn mỹ không tì vết, quả thực giống như trời cao nhào nặn nên.

Mộc Phàm không có để ý những điều này mà là như suy tư quan sát nàng, mắt nhìn chằm chằm khiến Già Lam cảm thấy không được tự nhiên.

Cảm giác giống như đôi mắt Mộc Phàm có thể xuyên thấu, làm nàng trong lòng toát ra một cảm giác kỳ dị.

Xem xét một hồi, Mộc Phàm nhíu mày, làm lòng Già Lam trùng xuống, chẳng lẽ không có biện pháp sao?

Trong lòng nàng vốn đang ôm ấp một tia hy vọng, nhưng thấy Mộc Phàm nhíu mày, hiển nhiên cũng bị phong ấn này làm khó.

Cũng đúng, vị phong ấn nàng chính là cường giả siêu cấp thật sự, có thể dễ dàng cởi bỏ mới là lạ, chưa bao giờ thấy nô lệ có thể cởi bỏ phong ấn.

“Hệ thống, phong ấn trong cơ thể nàng có thể cởi bỏ sao?”

Mộc Phàm vừa mới xem xét một chút, cảm giác rất khó giải quyết, nên dò hỏi biện pháp từ hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đó là một loại thủ đoạn phong ấn cao thâm, lấy cấp độ trận pháp trước mắt của ký chủ không có biện pháp phá vỡ, trừ khi tăng lên tới cấp Truyền kỳ.”

“Truyền kỳ trận pháp sư sao?” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, trên người mình không phải còn một tấm thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt sao?

Nên dùng hay không?

“Ký chủ, nhắc nhở ngươi một chút, đột phá tới Truyền kỳ trận pháp sư sẽ có thiên kiếp, mời ký chủ cẩn thận lựa chọn nơi đột phá, tránh cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở làm Mộc Phàm hoảng sợ, kinh ngạc.

“Thiên kiếp?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, chưa bao giờ nghe qua chuyện này.

Truyền kỳ trận pháp sư đột phá sẽ có thiên kiếp, đây là chuyện gì.

“Hệ thống, trừ Truyền kỳ trận pháp sư, có phải khi luyện khí, luyện đan đột phá Truyền kỳ cũng đưa tới thiên kiếp?”

Mộc Phàm tò mò hỏi.

“Đúng vậy ký chủ, đột phá tới Truyền kỳ luyện khí sư, Truyền kỳ luyện đan sư, Truyền kỳ trận pháp sư đều sẽ có thiên kiếp buông xuống, vượt qua mới có thể trở thành Truyền kỳ.”

Trong lòng Mộc Phàm đã rõ.

“Nhưng vì sao võ kỹ, pháp thuật tăng lên tới Truyền kỳ lại không có thiên kiếp?”

Hắn trong lòng xuất hiện thắc mắc khác.

Chương 200: Cởi bỏ phong ấn

Đối với thắc mắc của Mộc Phàm, hệ thống đưa ra đáp án.

“Ký chủ, tăng cấp võ kỹ, pháp thuật thì không có thiên kiếp, tu luyện chức nghiệp như luyện khí, luyện đan, trận pháp, khi đột phá sẽ có thiên kiếp khảo nghiệm, một khi cảnh giới tu vi ký chủ đột phá tới Nhập thánh cũng sẽ có thiên kiếp.”

“Hơn nữa bởi vì công pháp mà ký chủ tu luyện, thiên kiếp sẽ mạnh hơn người thường một trăm lần, có khả năng đưa tới thiên phạt trực tiếp diệt sát ký chủ.”

Lời hệ thống nói khiến Mộc Phàm sợ ngây người.

Một trăm lần, còn thiên phạt, mẹ nó.

Mộc Phàm âm thầm trợn trắng mắt, cười khổ nói: “Hệ thống, ngươi cũng không nên làm ta sợ, ta còn nhỏ đây.”

“Ký chủ không nhỏ, hai tháng nữa thân thể liền tròn mười tám, tuổi linh hồn đã là một tên trung niên ba mươi lăm tuổi.”

Hệ thống nói vậy làm Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, có cảm giác muốn phát điên, không thể nói chuyện dễ nghe hơn sao.

“Thôi, thiên kiếp cũng tốt, thiên phạt cũng tốt, tới liền phá rớt, dù sao có hệ thống hố người như ngươi, ngươi hố ta, ta hố ngươi.”

Mộc Phàm mang tâm tư phóng khoáng, trong lòng vui tươi hớn hở nói.

“....”

Hệ thống rất muốn nói, ta không hố ngươi.

“Hệ thống, ngươi có thể cởi bỏ phong ấn cho nàng hay không?” Mộc Phàm lại hỏi.

Nếu hắn không có biện pháp đột phá Truyền kỳ trận pháp sư, vậy chỉ có thể dựa vào hệ thống.

“Chỉ cần ký chủ nạp một trăm triệu, có thể lau sạch phong ấn này trong nháy mắt.”

Hệ thống nhàn nhạt đáp lại, có tiền, dễ làm việc.

Mộc Phàm thầm mắng hệ thống quỷ quái, chết cũng đòi tiền, không có tiền không làm việc.

“Một trăm triệu a, có đáng giá hay không?” Mộc Phàm suy nghĩ.

Mộc Phàm thu hồi ý thức, đánh giá Già Lam đang thấp thỏm bất an trước mắt thật kỹ.

Bỏ ra một trăm triệu cởi bỏ phong ấn cho nàng, có đáng giá hay không?

Nhưng nghĩ đến mình không có nhân thủ, thật vất vả mới gặp một sinh linh dị vực có chút năng lực, từng là một cái nữ hoàng, chắc chắn có năng lực.

Như vậy thì chuyện thành lập căn cơ của mình ở khu trung lập khu mậu dịch liền dễ làm, có người tọa trấn, làm việc cho hắn, tất nhiên đáng giá rồi.

“Phong ấn trong cơ thể ngươi rất khó giải quyết, người bình thường không thể cởi bỏ.”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm nhẹ nhàng mở miệng.

Vừa thốt ra lời này, quả nhiên Già Lam thất vọng cúi đầu.

Nhưng Mộc Phàm lại nói: “Mà ta có thể cởi bỏ phong ấn này, nhưng có một điều kiện.”

“Cái gì?” Già Lam bỗng nhiên giơ tay, mừng rỡ nhìn hắn.

Thật là biến chuyển rất nhanh, vốn tưởng rằng không còn hy vọng, nhưng nghe giọng điệu Mộc Phàm hình như thật sự có thể cởi bỏ phong ấn trong cơ thể nàng.

Sao có thể?

Già Lam không muốn tin tưởng, nhưng lại không ngừng nhắc nhở chính mình phải tin tưởng, bởi vì đây là hy vọng duy nhất.

“Ngươi, ngươi thật sự có thể cởi bỏ phong ấn trong cơ thể ta?” Già Lam không chắc chắn hỏi lại.

Mộc Phàm nhẹ nhàng gật đầu, tự tin nói: “Không sai, chỉ một cái phong ấn, dễ như trở bàn tay, một giây là có thể giúp ngươi phá tan.”

“Chỉ là ta có một yêu cầu, ngươi đáp ứng ta mới giúp ngươi cởi bỏ phong ấn.” Hắn trực tiếp nhắc tới điểm này.

Sắc mặt Già Lam biến đổi, trong lòng có chút chua xót, nhưng nghĩ đến thân phận hiện tại của mình, sớm đã không còn là nữ hoàng cao thượng kia.

Hiện tại nàng, chính là một nô lệ bị phong ấn, nếu không phải gặp được Mộc Phàm, có khả năng đã gặp kết cục thê thảm.

Nghĩ thông suốt điểm này, Già Lam trấn định, nói: “Điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ làm.”

“Rất đơn giản.” Mộc Phàm cười cười, mở miệng nói: “” Điều kiện của ta chính là trước khi cởi bỏ phong ấn cần đánh vào linh hồn ngươi một ấn ký, tránh cho ngươi phản bội ta.”

“Cái gì?” Đồng tử Già Lam co rụt lại, sắc mặt thay đổi.

Ấn ký linh hồn, Mộc Phàm lại muốn khắc ấn ký lên linh hồn của nàng.

Loại thủ đoạn này chỉ có cường giả siêu cấp mới có thể làm được, thế mà Mộc Phàm có thể làm được chuyện này, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ, hắn có bí pháp nào đó?

Lòng Già Lam khó có thể bình tĩnh, im lặng một hồi, nghĩ đến khắc ấn ký lên linh hồn, đó là một loại thủ đoạn khống chế dứt khoát nhất.

Một khi bị khắc ấn ký, không có khả năng thoát khỏi sự khống chế của Mộc Phàm, không thể phản bội, đây là hoàn toàn trói chặt tương lai.

Nàng suy nghĩ, bị khắc ấn ký với tình cảnh hiện tại có gì khác nhau đâu?

“Ta đáp ứng." Già Lam suy sụp nói, sắc mặt có chút không tốt.

Không còn biện pháp nào khác, hiện tại nàng căn bản không có lựa chọn khác, Mộc Phàm hỏi ý kiến nàng đã là một loại tôn trọng, không có xem nàng là một nô lệ.

Những người khác sẽ không dong dài cùng nàng, trực tiếp khắc ấn ký, không thể phản kháng, mặc cho người ta tra tấn.

“Được.” Mộc Phàm gật gật đầu, an ủi: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi, chỉ là đề phòng sự cố.”

“Nhân loại chúng ta có câu nói, không phải tộc ta, tất có dị tâm, vì lợi ích của mình ta chỉ có thể làm như vậy.”

Mộc Phàm nói xong lẳng lặng nhìn Già Lam, tâm lý vị nữ hoàng này không hề kém, đảo mắt liền khôi phục bình tĩnh.

Nàng biết, dù như thế nào cũng không thể thay đổi, chỉ có thể chấp nhận bất kỳ điều kiện gì của Mộc Phàm, thậm chí hắn muốn gì ở nàng, nàng cũng không có chút năng lực phản kháng.

“Đến đây đi.” Già Lam nói rồi nhắm hai mắt lại, một bộ dạng chờ người ta chiếm lấy, sự nũng nịu thật sự khiến người khác khó có thể kháng cự.

Mộc Phàm âm thầm áp xuống một chút khác thường trong lòng, sắc mặt nghiêm túc, bắt đầu chuẩn bị khắc ấn ký linh hồn của chính.

Một khi gieo ấn ký, liền đại biểu cho tương lai bị Mộc Phàm khống chế.

“Hệ thống, làm sao mới có thể khắc ấn ký một cách hoàn mỹ?”

Mộc Phàm đang muốn bắt đầu, lại hỏi hệ thống một câu.

“Đơn giản, ký chủ chỉ cần nạp một trăm triệu liền có thể, bổn hệ thống có thể giúp ngươi khắc một ấn ký linh hồn, cộng thêm cởi bỏ phong ấn trong cơ thể nàng.

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm rất bất ngờ, hệ thống quỷ quái này đổi tính sao, thế mà hỗ trợ cả khắc ấn ký?

Tuy rằng hơi thắc mắc nhưng Mộc Phàm vẫn nói: “Nếu được như vậy, vậy bắt đầu đi.”

“Hệ thống, nạp một trăm triệu, khắc ấn ký linh hồn, cởi bỏ phong ấn.”

“Đinh, nạp một trăm triệu, bắt đầu khắc ấn ký linh hồn của ký chủ, phá bỏ phong ấn, mời ký chủ đặt tay lên trán nàng.”

Hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm làm theo.

“Ta muốn bắt đầu rồi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng, khi phong ấn được cởi bỏ, tu vi của ngươi sẽ lập tức bùng nổ, cần thu liễm kỹ, tránh để cho các cường giả khác chú ý.”

Mộc Phàm nghiêm túc cảnh cáo.

Già Lam mở hai mắt, đúng lúc thấy Mộc Phàm đặt tay trên trán mình, khuôn mặt liền đỏ lên.

Là một tộc nhân Già Lam tộc, bộ dáng không khác nhân loại bao nhiêu, chỉ là giữa hai chân mày có một hoa văn kỳ lạ, hơn nữa còn có một đôi mắt màu lam.

Ong!

Già Lam chỉ cảm thấy bàn tay Mộc Phàm truyền đến một lực lượng cường đại thần bí, thân thể lập tức cứng đờ, nháy mắt không thể nhúc nhích.

Nàng kinh hãi trừng to mắt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, không nhúc nhích, không thể nói chuyện, chỉ có thể suy nghĩ

Trong linh hồn, một ấn ký lặng yên rơi xuống, dung nhập vào linh hồn Già Lam, tuy hai mà một, hoàn mỹ dung hợp.

Giờ khắc này, linh hồn Già Lam run lên, cả người cũng run rẩy theo, giống như có một loại biến hoá khác thường.

Ánh mắt khi nàng nhìn Mộc Phàm trở nên khác hẳn, có thêm chút cảm xúc nào đó khó nói rõ.

Già Lam biết linh hồn của mình đã có ấn ký của Mộc Phàm, khuôn mặt tức khắc đỏ rực, như nghĩ tới điều gì đó.

Chỉ thấy sắc mặt Mộc Phàm nghiêm túc, thật ra chính là làm bộ ra vẻ, để hệ thống hỗ trợ phá bỏ phong ấn trong cơ thể Già Lam.

Rắc!

Cùng với một tiếng vang rất nhỏ, Già Lam cảm giác phong ấn như vận mệnh chú định trong cơ thể bị đánh tan, nháy mắt đã bị lực lượng thần bí xoá sạch.

Giống như trước giờ chưa từng tồn tại.

Oanh!

Phong ấn biến mất, tu vi vốn dĩ bị phong ấn lập tức phun trào như núi lửa, còn may là vừa rồi Mộc Phàm đã nhắc nhở, Già Lam liền áp chế tu vi bùng nổ, thu liễm lại.

Dần dần tu vi trong cơ thể được ổn định, thân thể Mộc Phàm bị chấn lui về phía sau một bước, trên mặt lộ chút kinh ngạc cảm thán.

“Cấp Nhập thánh!”

Mộc Phàm không ngờ tới vị Già lam nữ hoàng trước mắt lại là cường giả cấp Nhập thánh.

Già lam nữ hoàng là cường giả cấp Nhập thánh, hơn nữa là trạng thái đỉnh phong, sắp đột phá, một chân đã bước vào cấp độ cao hơn.

Một khi đột phá chính là cường giả Siêu thể.

Mộc Phàm quá vui mừng, kiếm lời lớn rồi, hốt được một cường giả Nhập thánh cấp, nửa bước Siêu thể.

Chương 201: Muốn ở một đêm hay không?

Ở một thế giới dị vực xa lạ, đột nhiên có một hơi thở cường đại bùng nổ.

“A?”

Chỉ nghe một giọng nói mang chút kinh ngạc, tầng mây tự dưng nổ tan, lộ ra một lỗ thủng thật lớn, có thể thấy được ba viên tinh cầu thật lớn trên bầu trời.

Trên một ngọn núi cao vạn trượng, có một bóng dáng mơ hồ ngồi xếp bằng lơ lửng.

Bóng dáng này chỉ phát ra một tiếng, hơi thở dao động nhẹ liền đánh tan mây mù xung quanh.

“Là ai đã phá vỡ phong ấn cấm chế của ta?”

Cường giả dị vực này lẩm bẩm tự nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc xen lẫn thắc mắc, hắn vừa cảm giác được một đạo phong ấn của mình bị phá huỷ.

Nếu không sẽ không cảm ứng được.

“Là ai?”

Sinh vật này thắc mắc, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là có Thần tộc phá huỷ phong ấn hay là nô lệ tự phá vỡ phong ấn?”

“Thôi, chỉ là một cái phong ấn, không phải chuyện to tát gì.”

Cuối cùng sinh vật cường đại này lắc đầu, không nghĩ thêm nữa.

Số lượng phong ấn hắn hạ xuống nhiều không kể xiết, hoàn toàn không thể đếm hết, tuy rằng kinh ngạc vì bị phá mất một cái nhưng không có để ở trong lòng.

Thậm chí hắn còn suy đoán, có lẽ là Thần tộc nào đó giải phong ấn

cho nô lệ của mình.

.....

Mà ở bên kia, trong khu mậu dịch.

Trong phòng của khách sạn Tinh linh, toàn thân Già Lam toả ra một quầng sáng màu lam nhàn nhạt, thân thể nàng lơ lửng ở giữa không trung, tấm áo bị hơi thở cường đại chấn đến sắp tuột ra.

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, đáng tiếc lúc này Già Lam đã thức tỉnh lại.

Nàng thấy áo bung ra, mặt đỏ lên, lập tức thu liễm hơi thở, kéo áo lại, thân thể từ giữa không trung chậm rãi hạ xuống.

“Đa tạ chủ nhân giúp ta cởi bỏ phong ấn khôi phục tu vi, Già Lam vô cùng cảm kích.”

Mặt Già Lam đỏ ửng thấp giọng nói cảm ơn, cảm kích nhìn Mộc Phàm.

Nàng thật sự khôi phục, phong ấn biến mất, cảm giác cường đại trở lại làm nội tâm Già Lam quay cuồng, trong lúc nhất thời khó có thể bình tĩnh trở lại.

“Không có gì, thuận tay thôi, nếu ngươi không có một chút thực lực làm sao giúp ta làm việc?”

Mộc Phàm cười cười, không thèm để ý xua xua tay, bộ dáng nhẹ nhàng bâng quơ khiến Già Lam có cảm giác kính sợ.

Một thiếu niên nhân loại, thực lực sâu không lường được, dễ dàng lau sạch phong ấn trong cơ thể nàng.

Trong lòng Già Lam kinh ngạc cảm thán, chưa bao giờ gặp được nhân loại thần bí sâu không lường được như thế, quả thực ngoài dự kiến.

“Phong ấn đã không còn, tu vi đã khôi phục, kế tiếp có thể giúp ta làm việc.”

Mộc Phàm cười gật đầu, rất hài lòng về Già Lam này, tu vi cường đại, năng lực có xuất chúng hay không liền xem biểu hiện kế tiếp của nàng.

Già Lam lập tức nghiêm nghị nói: “Mời chủ nhân phân phó, bất kỳ chuyện gì Già Lam đều toàn tâm toàn ý hoàn thành.”

“Bất kỳ chuyện gì sao?” Mộc Phàm cười tủm tỉm hỏi.

Khuôn mặt Già Lam đột nhiên đỏ lên, cúi đầu, trái tim đập thình thịch thình thịch, thế mà không có một chút chán ghét hay ý nghĩ từ chối.

Nàng giật nảy mình, tâm loạn như ma, thật ra nàng không biết đó là biến hoá sau khi Mộc Phàm khắc ấn ký linh hồn.

Dưới lực lượng của hệ thống, ấn ký linh hồn của Mộc Phàm đã dung hợp hoàn mỹ, khiến Già Lam không thể khơi dậy một chút kháng cự cùng ý đồ xấu.

Tóm lại, Mộc Phàm kêu nàng làm bất kỳ chuyện gì, nàng cũng không phản kháng, thậm chí còn có một loại bản năng tự thuận theo.

Điểm này rất đáng sợ, hoàn toàn chính là thay đổi tiềm thức của nàng, hoàn toàn ảnh hưởng ý thức vốn có, giống như thay đổi tín niệm của một người.

“Được rồi, chỉ đùa với ngươi một chút.”

Mộc Phàm vui tươi hớn hở nói, để Già Lam có một chút hụt hẫng.

Chỉ thấy Mộc Phàm vẫy tay nói: “Lại đây ngồi xuống nói, kế tiếp ta có vài kế hoạch cần thảo luận với ngươi.”

“Vâng, chủ nhân.” Già Lam thuận theo đi tới, ngồi đối diện Mộc Phàm.

Mộc Phàm lắc đầu nói: “Đã nói không cần gọi là chủ nhân, gọi ông chủ.”

“Vâng... Ông.. Ông chủ.” Già Lam sắc nhìn hắn với vẻ mặt quái dị.

Thiếu niên nhân loại này lần lượt thay đổi nhận thức của nàng, trong lòng càng thêm tán thành, thậm chí tôn kính hắn, thuận theo hắn.

Già Lam nữ hoàng đáng thương, bị Mộc Phàm lừa vào tay như vậy.

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm vung tay lên, bày ra một trận pháp, quầng sáng bao phủ hai người, ngăn cách tất cả sự dò xét.

“Già Lam, ta tính toán thành lập một căn cơ ở khu mậu dịch, ngươi có kiến nghị gì không?”

Mộc Phàm đi thẳng vào vấn đề, nói ra suy nghĩ, kế hoạch của mình.

Già Lam vừa nghe như suy tư gì nói: “Ông chủ, nếu muốn ở mậu dịch khu thành lập căn cơ, đầu tiên cần thiết có đủ tinh thể năng lượng làm cơ sở, còn phải có một thế lực không tầm thường mới có thể đảm bảo an toàn.”

“Thế lực sao, hiện tại ta chỉ có mình ngươi, ngươi nói ra kiến nghị của mình.” Mộc Phàm gật gật đầu nói một câu.

Già Lam nghe xong vẻ mặt trở nên nghiêm túc, bắt đầu suy nghĩ tính khả thi của kế hoạch này, còn suy xét nhiều phương diện khác.

Thành lập căn cơ, cần điều gì, từng làm nữ hoàng một tộc, Già Lam tự nhiên rất rõ ràng, rất nhanh tạo ra một kế hoạch tỉ mỉ cho Mộc Phàm.

“Ông chủ, ta kiến nghị thế này, trước phải có được sự cho phép của vị quản lý, khống chế khu mậu dịch...” Già Lam chậm rãi mở miệng.

Nàng một năm một mười nói ra kiến nghị cùng biện pháp, suy xét ở các phương diện, nói tỉ mỉ.

Mộc Phàm nghe mà gật đầu liên tục, trong lòng tán thưởng, không

hổ là nữ hoàng một tộc, suy xét sự tình toàn diện, nhanh chóng, năng lực không tệ a.

Ít nhất đối với một chưởng quầy muốn phủi tay như Mộc Phàm mà nói, Già Lam chính là một người nối nghiệp tốt nhất.

Càng nghe Mộc Phàm càng hài lòng, có Già Lam rồi hắn chỉ cần ở phía sau màn đếm tiền, lấy tiền, có vấn đề thì tới xử lý, không cần hỏi đến những chuyện khác, mỗi ngày ngủ nướng đều được.

“Tốt, ngươi không làm ta thất vọng.”

Sau khi nghe xong, Mộc Phàm khen một câu khiến tim Già Lam đập nhanh hơn.

Nàng cúi đầu không dám đối diện với Mộc Phàm, cảm giác mình không khống chế được trái tim đang nhảy loạn.

“Ta thấy trên người ngươi cũng không có đồ vật gì.” Mộc Phàm quan sát nàng, bảo vật của nàng đã bị thu đi mất.

Già Lam gật gật đầu thở dài nói: “Đúng vậy, hết thảy bị cướp đoạt rồi, trên người ta không còn gì cả.”

“Cái này cho ngươi.” Mộc Phàm lấy ra một cái vòng tay.

Đúng là vòng tay trữ vật của tên ba mắt, đúng lúc đưa cho Già Lam sử dụng.

Dù sao nàng giúp Mộc Phàm thành lập căn cơ ở chỗ này, không có một chút bảo vật trong người không được, đặc biệt là bảo vật như vòng tay trữ vật, cần phải có.

Mộc Phàm nghiêm túc nói: “Nơi này có một trăm năm mươi vạn tinh thể năng lượng sơ cấp a, ta giao toàn bộ cho ngươi, dựa theo những kiến nghị vừa rồi của ngươi mà làm.”

“Ta chỉ có một yêu cầu, đó chính là kiếm thật nhiều tiền tài, bảo vật cho ta, những chuyện khác ta không hỏi tới.”

Hắn đưa ra nhắc nhở cùng phương hướng, kiếm tiền, kiếm lấy vô số tiền tài bảo vật của dị tộc, tích lũy tài phú cho mình.

Dù sao Mộc Phàm có một cái hệ thống nuốt tiền, động cái liền phải nạp tiền, không có một nguồn kinh tế khổng lồ thì không có biện pháp cho hắn nạp tiền tăng cấp.

“Ta giao toàn quyền cho ngươi, làm như thế nào, quản lý như thế nào ta sẽ không hỏi, chỉ xem kết quả, không xem quá trình.”

Mộc Phàm vừa nói ra lời này, Già Lam thấy rất bất ngờ.

Chủ nhân này hiển nhiên là ném hết thảy ném cho nàng, thậm chí đều sẽ không hỏi đến, chỉ coi trọng kết quả.

Trong lòng Già Lam xuất hiện muôn vàn suy nghĩ, nhớ tới chính mình đã từng làm nữ hoàng một tộc, hiện tại lại bắt đầu một lần nữa, trong lúc nhất thời có chút không thích ứng.

Nhưng trong lòng nàng còn có một ý niệm, đó chính là thành lập Già lam tộc lần nữa, một thế lực Già lam tộc phục vụ cho Mộc Phàm.

“Ông chủ yên tâm, trong vòng một tháng, ta sẽ thành lập một thế lực làm ngài hài lòng.”

Già Lam nghiêm túc bảo đảm, như khôi phục phong thái tự tin của nữ hoàng ngày trước, làm Mộc Phàm nhịn không được nhìn nhiều một chút.

Nữ hoàng chính là nữ hoàng, mặc dù lưu lạc đến nước này vẫn không che giấu được phong thái cao ngạo tuyệt thế.

“Rất tốt, ta đây yên tâm rời đi, nơi này liền giao cho ngươi.”

Mộc Phàm nói xong chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi khu mậu dịch, trở về trường học.

“Chủ...” Già Lam đứng dậy, mở miệng ngập ngừng nói: “Ông chủ, sắc trời đã tối, không bằng lưu lại nơi này nghỉ ngơi một đêm, sáng mai hẵn rời đi?”

“Nghỉ ngơi một đêm?”

Mộc Phàm kinh ngạc xoay người lại, nhìn Già Lam nũng nịu trước

mắt, một vị nữ hoàng mời qua đêm, nói không động lòng đó là nói dối.

Nhưng Mộc Phàm vẫn từ chối: “Ta còn có việc, ngươi nghỉ ngơi thật tốt, tương lai có thể Đông Sơn tái khởi hay không, Già lam tộc lại huy hoàng hay không, liền xem nỗ lực của bản thân ngươi.”

Nói xong Mộc Phàm không dừng lại, thân ảnh nhoáng lên, lặng yên đóng cửa phòng, rời khỏi khách sạn Tinh linh này.

“Đi rồi sao?” Trong phòng chỉ còn mình Già Lam ngơ ngác xuất thần, không nhúc nhích một lúc lâu.

Trong đầu nàng quanh quẩn câu nói cuối cùng của Mộc Phàm, có lẽ có một ngày nàng thật sự có thể Đông Sơn tái khởi, khiến Già lam tộc huy hoàng đây?

Chương 202: Ngọc giản truyền thừa

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm về tới trung tâm truyền tống ở trường học.

“Sư phó!”

Mới vừa ra tới liền nghe thấy một tiếng hoan hô, giương mắt nhìn lại thấy bóng hình xinh đẹp đang chờ phía trước.

Đúng là Mặc Huỳnh!

“Ngươi luôn ở đây chờ ta sao?” Mộc Phàm có chút bất ngờ.

Mặc Huỳnh vui vẻ đi tới, nói: “Sư phó, cuối cùng ngươi đã trở lại, ta cho rằng ngươi không thể về, muốn đi báo với lão sư.”

“Một bữa ăn sáng thôi, không cần lo lắng, không phải ta đã an toàn trở lại sao.” Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười nói.

Cô gái nhỏ này rất quan tâm hắn nha.

Là đồ đệ đầu tiên của mình, nhìn bộ dạng đầy hứng khỏi của nàng, trong lòng có chút vui vẻ.

Hắn nói: “Xem ngươi quan tâm sư phó như vậy, hôm nay ta liền truyền thụ cho ngươi một ít kiến thức luyện khí.”

“Thật sự?” Mặc Huỳnh mừng rỡ nhìn Mộc Phàm, hai mắt lóe sáng.

Nàng còn tưởng rằng phải đi theo một đoạn thời gian nữa, thậm chí chờ Mộc Phàm hoàn toàn tán thành mới có thể từ từ dạy nàng, dù sao các sư phó thông thường đều như vậy.

Không nghĩ tới hiện tại Mộc Phàm muốn truyền thụ tri thức luyện khí cho nàng.

“Hệ thống, lần đầu tiên ta dạy người khác, nên không biết dạy thế nào, không có kinh nghiệm, ngươi cho chút kiến nghị đi.”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống, muốn xem xem có biện pháp gì vẹn cả

đôi đường hay không.

Để hắn dạy một người, thật sự không có kinh nghiệm, không biết nên bắt đầu từ đâu a.

“Ký chủ, ngươi có thể nạp một ngàn vạn, ghi chép những thứ mình muốn truyền thụ vào ngọc giản truyền thừa, vừa xem liền biết, chậm rãi lĩnh hội thôi.”

Hệ thống chính là hệ thống, mở miệng liền muốn tiền.

Mộc Phàm yên lặng không nói gì, hệ thống quỷ quái này mở miệng chính là hai chữ nạp tiền.

Nhưng không phủ nhận đề nghị hệ thống khá tốt, Mộc Phàm nhanh chóng hiểu ý hệ thống.

Đây là ghi chép tất cả những gì mình học được vào ngọc giản truyền thừa, có thể giao cho người khác lĩnh ngộ học tập, tốc độ nhanh hơn.

Dùng ngọc giản truyền thừa của Mộc Phàm thì người khác có thể học tập những gì Mộc Phàm ghi chép trong đó.

Nói cách khác, Mộc Phàm có thể ghi chép lĩnh ngộ của mình về Luyện khí thuật cao cấp vào trong đó, tương đương ngọc giản ẩn chứa toàn bộ tri thức về Luyện khí thuật cao cấp.

Một người chỉ cần có thiên phú, hấp thu lĩnh ngộ thật kỹ, khi hiểu rõ tri thức bên trong, có thể trở thành một tên Luyện khí sư cao cấp.

“Biện pháp tốt, nhưng có chút tốn tiền.” Mộc Phàm đau lòng.

Hiện tại hắn rất keo kiệt, muốn bỏ ra thật ít tiền, nhưng không có biện pháp, không nạp đủ tiền liền không thể làm.

Chỉ nghe hệ thống đột nhiên nói: “Ký chủ, ngươi có phục chế ra nhiều phần ngọc giản truyền thừa rồi bán cho những người khác, kiếm lấy nhiều tiền tài hơn.”

“Hả?” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng nha, mình có thể ghi chép một số huyền diệu của luyện khí, luyện đan, trận pháp mà bản thân lĩnh ngộ, sau đó bán cho người khác.

Càng nghĩ càng thấy được, Mộc Phàm lập tức hỏi: “Hệ thống, phục chế một phần cần bao nhiêu?”

“Ký chủ, phục chế một ngàn phần chỉ cần một ngàn vạn.” Câu trả lời của hệ thống khiến Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu.

Ghi chép một ngàn phần ngọc giản, phục chế một ngàn phần một ngàn vạn, tương đương phục chế một phần tốn một vạn, thật biết hốt tiền a.

Mộc Phàm suy sụp nói: “Ngươi thắng, ghi chép ngọc giản truyền thừa luyện khí, luyện đan, trận pháp sơ cấp, cao cấp, trung cấp, mỗi loại phục chế một ngàn phần.”

“Đinh, ghi chép ba loại ngọc giản truyền thừa, tốn ba ngàn vạn.”

“Phục chế ba ngàn ngọc giản luyện đan, luyện khí, trận pháp sơ cấp, ba ngàn phần trung cấp, ba ngàn phần cao cấp, tổng cộng phục chế chín ngàn phần, hao phí chín ngàn vạn.”

“Tổng cộng hết mười hai ngàn vạn.”

“Bắt đầu ghi chép, mời kiên nhẫn chờ đợi....”

Hệ thống vừa nhắc nhở, trong thẻ của Mộc Phàm bốc hơi số tiến tương ứng, không kịp đau lòng thì Mộc Phàm liền cảm giác trong não tràn ra hơi thở thần bí.

Ngay sau đó những hiểu biết, kỹ thuật, kinh nghiệm về luyện khí, luyện đan, trận pháp được ghi chép, phục chế thành các ngọc giản truyền thừa.

Chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm thấy trong không gian hệ thống có thêm một đống ngọc giản nhỏ, chín ngàn ngọc giản truyền thừa.

Trong đó ba ngàn phần sơ cấp, ba ngàn phần trung cấp, ba ngàn phần cao cấp, mỗi cái chủng loại đều phục chế một ngàn ngọc

giản truyền thừa.

Trong một giây đồng hồ, hệ thống liền hoàn thành công tác, quá nhanh a.

Mộc Phàm chưa kịp cảm thán liền nghe thấy tiếng Mặc Huỳnh gọi.

“Sư phó, sư phó, ngươi làm sao vậy?”

Mặc Huỳnh có chút lo lắng nhìn Mộc Phàm, vì hắn đột nhiên không nhúc nhích, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Nàng nhìn xung quanh, không có mỹ nữ a, vì sao sư phó đột nhiên đơ ra vậy.

“Ta không sao.” Mộc Phàm tỉnh táo lại.

Hắn cười cười nói: “Vừa rồi ta đang tìm đồ vật, đây, chính là cái này, cho ngươi.”

Nói xong Mộc Phàm đưa ba cái ngọc giản tinh xảo cho Mặc Huỳnh, nàng kinh ngạc nhận lấy, có chút không rõ, lật qua lật lại, nhìn nhìn, không nhìn ra điều gì.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, khuôn mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Sư phó, đây là lễ vật cho ta sao?”

“Ách...” Mộc Phàm trợn tròn mắt nhìn Mặc Huỳnh, cô gái nhỏ này suy nghĩ gì đây?

Mộc Phàm dở khóc dở cười nói: “Đầu óc ngươi toàn nghĩ cái gì đâu không, đây là ngọc giản truyền thừa, vi sư ghi chép tất cả lĩnh ngộ cùng tri thức luyện khí bên trong.”

“Ba phần ngọc giản, phân biệt là Luyện khí thuật sơ cấp, Luyện khí thuật trung cấp, Luyện khí thuật cao cấp, ngươi chỉ cần trở về tìm hiểu những thứ bên trong sẽ có thu hoạch, chờ ngươi hiểu rõ những tri thức này rồi lại đến tìm ta.”

Mộc Phàm nói xong xua xua tay xoay người rời đi.

Chỉ để lại mình Mặc Huỳnh cầm ba cái ngọc giản tinh xảo phát

ngốc, mặt xấu hổ đỏ bừng, muốn tìm cái kẽ chui vào.

Vừa rồi quá mất mặt, nàng lại cho rằng Mộc Phàm tặng lễ vật cho nàng.

Thì ra là ngọc giản truyền thừa.

“Từ từ, ngọc giản truyền thừa?” Hai mắt Mặc Huỳnh trừng to, tràn đầy kinh hãi.

Lúc này nàng mới tỉnh ngộ, Mộc Phàm đưa nàng ngọc giản truyền thừa.

Theo nàng biết, loại đồ vật như ngọc giản truyền thừa này, muốn chế tác cần phải lĩnh ngộ tới cấp tông sư mới được.

Hơn nữa tạo ra một phần ngọc giản truyền thừa cực kỳ hao phí tinh thần, thậm chí tổn thương chính mình, cho nên rất ít người làm việc này.

Dù sao tốn công vô ích, còn không bằng tự mình tay cầm tay dạy từng chút.

“Sư phó!”

Mặc Huỳnh bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy bóng dáng Mộc Phàm dần dần biến mất, trong mắt lộ vẻ cảm động.

Mộc Phàm thế mà đưa ra ba phần ngọc giản truyền thừa, ghi chép những thứ gì hắn học được vào bên trong giao cho nàng, tương đương với không tiếc hao phí tinh thần truyền đạo cho nàng.

“Sư phó, ta sẽ không để ngươi thất vọng.”

Trong lòng Mặc Huỳnh phấn chấn, âm thầm cổ vũ chính mình, không khiến Mộc Phàm thất vọng mới được.

Nàng nắm chặt ba cái ngọc giản truyền thừa, mang theo tâm tình hưng phấn trở về.

Lúc này Mộc Phàm không biết rõ chuyện mình chỉ đưa ba cái ngọc giản truyền thừa mà thôi lại làm tâm thái của Mặc Huỳnh xảy ra

thay đổi, nàng càng sùng kính vị sư phó này hơn.

.....

Bên kia, một mình Mộc Phàm bước chậm trong vườn trường, trong lòng đang suy nghĩ xem sẽ bán những ngọc giản truyền thừa còn lại như thế nào đây?

“Tiểu Linh, mở Tiên võng, xem cửa hàng của ta.”

Mộc Phàm nhớ tới “Cửa hàng tạp hóa Tiên phàm” mà mình mở, đã lâu không kiểm tra.

Vừa mở Tiên võng, đến giao diện cửa hàng, hắn bất ngờ vì có mười mấy tin nhắn.

“Diệp Hồng Trần?” Mộc Phàm nhìn tên người nhắn.

Chỉ thấy mười mấy tin nhắn lần lượt hiện ra.

“Đan dược không tệ, còn nữa sao?”

“Chủ tiệm, mau bày đan dược.”

“Đã mấy ngày rồi, không có đan dược mới sao?”

“....”

Nhìn từng tin nhắn, Mộc Phàm hơi kinh ngạc, không nghĩ tới khách hàng lúc trước mua một hơi hết sạch đan dược của hắn lại để lại tin nhắn.

Có vẻ còn muốn mua sắm thêm một mớ đan dược nữa.

Điều khiến Mộc Phàm ngạc nhiên chính là gia hỏa này mua nhiều Tôi thể đan, Luyện khí đan như vậy làm cái gì?

Ăn nhiều không có hiệu quả a, chẳng lẽ nàng không hiểu đạo lý này?

“Thôi, mặc kệ nàng.”

Mộc Phàm lắc đầu, bắt đầu bày hàng hóa hoàn toàn mới, ba loại

ngọc giản truyền thừa, luyện khí, luyện đan, trận pháp.

Ba loại ngọc giản truyền thừa này lại chia làm các cấp bậc sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

“Sơ cấp một ngàn năm trăm vạn một cái, trung cấp năm ngàn vạn một cái, cao cấp...” Mộc Phàm bắt đầu định giá.

Nhưng tới ngọc giản truyền thừa cao cấp, hắn có chút chần chờ, định giá bao nhiêu thì thích hợp đây?

Hắn nghĩ tới số lượng Luyện đan sư, Luyện khí sư, Trận pháp sư cũng không phải rất nhiều, thậm chí có thể nói là khan hiếm.

Đối với ngọc giản truyền thừa, chỉ cần người có chút thiên phú luyện khí, luyện đan, trận pháp đều sẽ dễ dàng lĩnh ngộ tri thức từ bên trong, từ đó trở thành một Luyện khí sư, Luyện đan sư, Trận pháp sư chân chính.

“Mặt hàng cao cấp đương nhiên phải để giá cao một chút.”

“Định giá: Một trăm triệu, không thể quá cao.”

Mộc Phàm thiết lập giá cả xong, lúc này mới để Tiểu Linh chụp hình ngọc giản truyền thừa đưa lên.

Kế tiếp chính là chờ đợi.

Nhưng Mộc Phàm có chút không hài lòng, còn phải đợi có đơn đặt hàng mới có thể giao hàng, lại còn phải chờ công ty chuyển phát nhanh tới giao hàng, thật phiền toái.

Mộc Phàm bất đắc dĩ cảm khái một câu: “Ai, nếu có thể trực tiếp truyền tống cho người đặt hàng vậy thì hoàn mỹ.”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở.

“Ký chủ, nạp tiền là ngươi là có thể làm được chuyện này.”

Nghe hệ thống đột nhiên nói một câu, Mộc Phàm lập tức ngây ngẩn.

Chương 203: Không gian truyền tống

“Cái gì?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, hệ thống nói nạp tiền là có thể làm được chuyện này?

Đùa cái gì vậy, hệ thống có công năng này sao?

“Ký chủ, truyền tống một đơn một trăm vạn.”

Hệ thống trực tiếp đáp lại, Mộc Phàm ngơ ngác không nói, luôn cảm thấy hệ thống càng ngày càng sinh động, thậm chí chủ động quảng cáo nghiệp vụ của nó a.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, hỏi: “Hệ thống, ngươi nói truyền tống một đơn, là trực tiếp truyền tống đến trong tay khách hàng sao?”

“Không sai, chỉ cần ký chủ nạp tiền, phí truyền tống một đơn là một trặm vạn, trong khoảnh khắc có thể tới trong tay khách hàng được chỉ định.”

Hệ thống trả lời khiến Mộc Phàm có chút ngốc ra, cái hệ thống này thăng cấp như thế nào, có thêm công năng này bao giờ.

Có lẽ cảm thấy sự thắc mắc của Mộc Phàm, hệ thống giải thích: “Từ thời điểm ký chủ bắt giữ Hạt không gian lần trước, bổn hệ thống cũng đã mở ra công năng này.”

“Sao ngươi không nói sớm?” Mộc Phàm có chút bất mãn

“Ký chủ không hỏi!”

“....” Mộc Phàm đen mặt, mắng to: “Là ngươi không nhắc nhở, có quỷ mới biết ngươi có công năng gì a, đồ hệ thống hố người.”

Hệ thống yên tĩnh, không hề nói gì nữa.

Mộc Phàm thở dài, bắt đầu suy nghĩ về đề nghị của hệ thống, trực tiếp truyền tống là một thủ đoạn thuận tiện nhanh chóng nhất.

Hệ thống có công năng này thì trực tiếp truyền tống hàng hoá đến trong tay người mua, tạo đơn, giao hàng, toàn bộ quá trình không tới mười giây.

Khi Mộc Phàm giao lưu cùng hệ thống, có một người ghé xem cửa hàng của hắn.

.....

Lúc này, ở khu thứ nhất khu, thủ phủ.

Trong một biệt thự xa hoa lơ lửng trên không trung, có một nữ tử xinh đẹp yên lặng mở Tiên võng, nhàm chán xem xem.

Nàng chính là người lúc trước một hơi mua hết đan dược của Mộc Phàm, Diệp Hồng Trần.

“A?”

Diệp Hồng Trần đang xem Tiên võng, đột nhiên thấy một cửa hàng thông báo có hàng mới trưng bày, lập tức hứng thú.

“Có hàng mới sao?”

Nàng kinh ngạc mở cửa hàng kia, cửa hàng tạp hóa Tiên phàm.

Không phải cửa hàng đan dược kia a?

Nhưng khi nàng mở giao diện cửa hàng, lại bất ngờ vì lần này không nhìn thấy đan dược, ngược lại là thêm một loại hàng trước đó không có.

“Ngọc giản?”

Diệp Hồng Trần ngạc nhiên xem phần giới thiệu, vừa xem đôi mắt tức khắc trừng to.

“Ngọc giản truyền thừa?”

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm cho kỹ món hàng này, nhìn hai ba lần, xác nhận thật sự là ngọc giản.

Không sai, chính là ngọc giản truyền thừa.

“Sao có thể chứ?” Diệp Hồng Trần vẫn có chút nghi nghờ.

Nàng nhìn phần giới thiệu của món hàng này, ngọc giản truyền thừa luyện khí sơ cấp, luyện đan sơ cấp, trận pháp sơ cấp, giá bán một ngàn năm trăm vạn.

Lại còn có ngọc giản truyền thừa cấp cao hơn, luyện đan, luyện khí, trận pháp trung cấp, mỗi một cái có giá bán là năm ngàn vạn.

Càng ngạc nhiên hơn chính là có cả ngọc giản truyền thừa cao cấp, bên trong ghi chép lĩnh ngộ cùng tri thức về trận pháp cao cấp, luyện đan cao cấp, luyện khí cao cấp.

Giá bán một trăm triệu một ngọc giản.

“Có phải thật hay không đây?” Diệp Hồng Trần có chút hoài nghi.

Chỉ có một ít người sắp hết thọ nguyên mới hao phí tâm huyết cuối cùng, ghi chép tất cả tri thức một đời của mình vào ngọc giản truyền lại.

Vì như vậy nên rất ít người làm loại chuyện này, bởi vì hao phí tâm thần cùng tinh lực, cũng có ảnh hưởng không tốt tới bản thân.

Nhưng cửa hàng tạp hóa Tiên phàm này lại bày ra ngọc giản truyền thừa, chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp ba, cả ba hệ thống.

Điều này khiến cho Diệp Hồng Trần chú ý, nhịn không được trực tiếp bấm vào, sau đó nhanh chóng đặt hàng.

Nàng chọn ba phần ngọc giản truyền thừa sơ cấp, muốn xem thử xem có phải thật sự như giới thiệu không, hay là lừa gạt người ta?

.....

Trong vườn trường, Mộc Phàm vừa đi vừa suy tư.

Tích tích!

“Chủ nhân, cửa hàng có đơn đặt hàng mới, mời nhanh chóng kiểm tra.”

Tiểu Linh vang tiếng nhắc nhở, bừng tỉnh Mộc Phàm đang trầm tư.

Có người đặt hàng?

Hắn kinh ngạc mở cửa hàng xem, quả thật là có người mua.

“Nhanh như vậy sao?” Mộc Phàm ngạc nhiên, xem thông tin đơn đặt hàng.

Trên đơn đặt hàng có một cái tên quen thuộc.

Diệp Hồng Trần!

Mộc Phàm có chút kinh ngạc, không nói gì, thế mà lại là người này.

Chẳng lẽ người này vẫn luôn chú ý hoạt động của cửa hàng, nếu không sao vừa mới bày ra liền đặt hàng rồi?

Tuy rằng rất bất ngờ nhưng Mộc Phàm cũng không có để ý, có người mua tự nhiên là chuyện tốt.

Hơn nữa vẫn là một vị khách hàng lớn, một lần mua ba ngọc giản truyền thừa, đáng tiếc chỉ là sơ cấp, có lẽ là muốn xem thử là thật hay không a.

Khóe miệng Mộc Phàm hơi cong, nói thầm: “Mua đi, chờ ngươi nhìn nội dung bên trong rồi liền biết là thật hay giả, có lẽ không bao lâu ngươi sẽ tiếp tục mua.”

Suy nghĩ của hắn không sai, nhưng tiền đề là người ta phải cảm thấy hứng thú với luyện khí, luyện đan, trận pháp mới được, nếu không sẽ không mua sắm ngọc giản truyền thừa cấp bậc cao hơn.

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận: Bốn ngàn năm trăm vạn.”

Nghe được tiếng di động nhắc nhở, trong lòng Mộc Phàm vui vẻ.

“Ba phần ngọc giản truyền thừa sơ cấp, bốn ngàn năm trăm vạn vào túi, không tồi.”

Mộc Phàm đắc ý bắt đầu chuẩn bị giao hàng.

Nhưng hắn suy nghĩ có nên dùng thử công năng truyền tống của hệ thống một lần hay không?

Hắn chần chờ, nếu dùng công năng truyền tống của hệ thống, đột nhiên truyền tống hàng qua có thể dọa người ta hay không, hoặc là đưa tới phiền toái gì đó a?

“Hệ thống, thử công năng truyền tống.”

Mộc Phàm cắn răng, thử một lần xem như thế nào, ai có thể phát hiện, dù bị phát hiện thì mình cũng có vũ lực cường đại mà, sợ cái gì.

Hắn lấy ra một cái hộp, chỉ là hộp gỗ thông thường, để ba phần ngọc giản truyền thừa vào, sau đó đậy nắp.

“Hệ thống, có thể truyền tống rồi.”

Mộc Phàm kêu gọi hệ thống.

“Đinh, tiêu hao một trăm vạn, bắt đầu truyền tống.”

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống, Mộc Phàm liền thấy một luồng sáng bao vây lấy hộp gỗ, biến mất không thấy, giống như chưa từng xuất hiện.

Mộc Phàm nhìn bàn tay rỗng tuếch, vẻ mặt ngạc nhiên, hệ thống này còn có bao nhiêu năng lực?

Nạp tiền, chỉ cần nạp tiền, chuyện gì cũng có thể làm được.

Cùng lúc đó, trong thủ phủ khu thứ nhất.

Diệp Hồng Trần đang ngồi trên sô pha da thú, lười biếng ngửa ra, dáng người lồi lõm quyến rũ, mái tóc dài màu đỏ tựa như một ngọn lửa.

Đáng tiếc, không ai có thể thưởng thức sự mỹ lệ này.

“Ngọc giản truyền thừa, rốt cuộc là ai làm ra đây?”

Diệp Hồng Trần lầm bầm lầu bầu, đôi mắt đẹp lập loè, trong lòng

đang suy đoán rốt cuộc là ai làm ra mấy ngọc giản kia.

Ong!

Đang lúc nàng tập trung suy nghĩ, không gian bốn phía truyền đến một trận dao động kỳ dị, nàng giật mình lập tức từ trên sô pha nhảy dựng lên, luyện khí cường đại bùng nổ.

“Ai?” Diệp Hồng Trần quát lạnh một tiếng.

Lại thấy không gian trước mắt nứt ra một khe nhỏ, đồng tử nàng co rụt lại, đang định ra tay, lại thấy từ bên trong có một hộp gỗ rơi xuống.

Lạch cạch, hộp gỗ vững vàng rơi vào trên bàn.

Trong phòng im ắng, vết nứt không gian biến mất, một màn quỷ dị như thế làm sắc mặt Diệp Hồng Trần vô cùng khó coi.

“Đây là cái gì?” Nàng nhìn chằm chằm hộp gỗ trên mặt bàn.

Nhìn bề ngoài rất bình thường, chính là hộp đục từ mấy khúc gỗ, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt.

Nàng giơ tay đánh ra một luồng luyện khí cuốn hộp gỗ bay đến giữa không trung, mở ra, lại không có bẫy rập như trong tưởng tượng.

Chỉ là bên trong rớt ra ba cái ngọc giản.

“Từ từ, ngọc giản?” Diệp Hồng Trần ngẩn người.

Nhìn ngọc giản sắp rơi trên mặt đất, một khi rơi xuống có khả năng sẽ vỡ nát, xuất phát từ một loại bản năng, Diệp Hồng Trần trực tiếp lấy tay bắt.

Ba cái ngọc giản bay vèo vào trong tay nàng, dừng trên lòng bàn tay.

“Ngọc giản này là ai đưa tới, lại có thể xé rách không gian truyền đồ vật?”

Diệp Hồng Trần rất ngạc nhiên, cảm giác cả người phát lạnh, thứ này rốt cuộc là ai đưa tới đây, hoàn toàn không phát hiện được gì.

Trong lòng không ngừng hiện lên một loạt suy nghĩ, chung quy không nhịn được tò mò, đưa một sợi ý niệm nhập vào trong một cái ngọc giản.

Khi ý chìm vào trong đó, Diệp Hồng Trần sửng sốt, ngây ngốc đứng ở tại chỗ, bị chấn động mạnh.

“Ngọc giản truyền thừa, luyện khí sơ cấp?”

Diệp Hồng Trần kinh ngạc hô lên một tiếng, kinh hãi nhìn ba cái ngọc giản trên tay, chính là ngọc giản truyền thừa mà nàng vừa mới đặt mua sao?

Đúng vậy, mới vừa đặt hàng liền đưa tới?

Còn lấy phương thức cực kỳ chấn động này đưa tới, mới vừa đặt hàng không bao lâu thì đồ vật liền đến trước mặt nàng.

Giờ phút này, trong lòng Diệp Hồng Trần nổi sóng to, rốt cuộc là cường giả cấp độ nào mới có thể truyền vật phẩm qua không gian mà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì đưa đến trước mặt nàng.

Lại còn chính xác như thế, quả thực không thể tưởng tượng, nghe rợn cả người!

“Ngươi rốt cuộc là ai đây?”

Hai mắt Diệp Hồng Trần tỏa ánh sáng, đột nhiên cực kỳ hứng thú đối với chủ nhân cửa hàng tạp hóa Tiên phàm kia.

Chương 204: Nhiệm vụ khẩn cấp

--

“Chậc chậc, thật là thuận tiện nhanh chóng.”

Trong vườn trường, Mộc Phàm tấm tắc bảo lạ, càng hiểu sâu hơn về năng lực của hệ thống.

Hệ thống hố người này tuy rằng hay đào hố, nhưng vẫn rất lợi hại.

Hắn nhẹ nhàng cười nói: “Giao hàng không cần phiền toái nữa, chỉ cần có đơn, bất kỳ lúc nào cũng có thể đưa đến trên tay khách hàng, thuận tiện nhanh chóng, đáng giá khen ngợi.”

“Cảm tạ ký chủ khen ngợi.”

Hệ thống nói một câu cảm tạ.

Mộc Phàm cười cười, đang muốn nói chuyện, lúc này tiếng chuông di động vang lên.

Vừa nhìn liền ngạc nhiên, là dãy số của Nặc Á.

“Nặc Á hả?”

Mộc Phàm nghe điện thoại.

“Mộc Phàm, có thời gian sao, tới trà lâu đi, ta chờ ngươi.”

Trong điện thoại, giọng Nặc Á thanh âm có chút nghiêm trọng, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Điều này làm cho Mộc Phàm thắc mắc khó hiểu, cất điện thoại rồi bay thẳng đến trà lâu.

Trước đó đã tới trà lâu một lần, không bao lâu liền tới nơi, đi lên lầu hai, quả nhiên thấy Nặc Á đang chờ, hơn nữa vẫn ngồi chỗ cũ.

“Mộc Phàm, bên này.” Nặc Á nhìn thấy Mộc Phàm lập tức chào hỏi.

Dọc theo đường đi hắn luôn thắc mắc Nặc Á tìm hắn có chuyện gì, xem tình huống hình như là có chuyện lớn.

“Ngồi xuống, uống ly trà trước.”

Nặc Á mỉm cười rót cho Mộc Phàm một ly trà, hai người ngồi đối diện.

Mộc Phàm cầm một ly lên uống, sau khi đặt xuống hỏi: “Nặc Á, ngươi tìm ta có chuyện gì, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừ!” Nặc Á gật gật đầu, lại rót cho Mộc Phàm một ly.

Nàng buông ấm trà mới nói: “Đã xảy ra chuyện lớn, trường học mặt đột nhiên phát một nhiệm vụ khẩn cấp.”

“Nhiệm vụ khẩn cấp?” Mộc Phàm kinh ngạc nói.

Hắn nhìn Tiểu Linh bên cạnh, hỏi: “Có nhiệm vụ khẩn cấp sao ngươi không nhắc ta?”

“Chủ nhân, ta thấy ngài đang vội, vừa rồi muốn nhắc nhở ngài, nhưng điện thoại liền đổ chuông.” Tiểu Linh có chút ủy khuất nói.

Nặc Á ngồi ở đối diện ngạc nhiên nhìn trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm, nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng luôn cảm thấy có chút khác biệt với trí thông minh nhân tạo của mình.

Nói như thế nào đây, nàng cảm giác trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm sinh động hơn, thậm chí còn biểu hiện cảm xúc.

Một cái trí thông minh nhân tạo sao có thể có cảm xúc, Nặc Á buồn cười lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ vớ vẩn này.

“Là nhiệm vụ khẩn cấp gì?” Mộc Phàm nghiêm túc nhìn Nặc Á.

Chỉ nghe nàng nhẹ giọng giải thích: "Vừa rồi trường học đột nhiên tuyên bố một nhiệm vụ khẩn cấp, là về tiết điểm không gian bảo hộ số hai.”

“Tiết điểm bảo hộ số hai?”

Mộc Phàm kinh ngạc.

Nặc Á gật gật đầu nói: “Không sai, tiết điểm bảo hộ số hai bị hủy, hiệu trưởng tự mình mang theo rất nhiều Trận pháp sư đi qua xử lý.”

“Nhưng gần đây vấn đề càng nghiêm trọng hơn, hiệu trưởng đưa tin trở về muốn triệu tập thêm nhiều Trận pháp sư đi giúp đỡ.”

Lời nàng nói làm hai mắt Mộc Phàm phát sáng.

Trận pháp sư a, hắn chính là một Trận pháp đại sư, nhưng có thể tiếp được nhiệm vụ khẩn cấp này sao?

Hơn nữa trong lòng Mộc Phàm cũng muốn đi xem cái gọi là tiết điểm bảo hộ, đó là một tiết điểm không gian, bị sinh vật dị vực xâm nhập.

Thanh Bắc cao giáo, không chỉ là nơi bồi dưỡng nhân tài, còn tọa trấn mấy cái tiết điểm không gian quan trọng, phòng ngừa dị vực xâm lấn.

Điều này cũng giải thích vì sao trong trường học có ít học sinh, lão sư, thật ra đều đi trấn thủ tiết điểm không gian.

Chỉ có một ít đạo sư thường trú mới có thể lưu lại toạ trấn trường học, dạy dỗ học sinh..., những người khác đều phải đi trấn thủ tiết điểm không gian.

Mộc Phàm cũng biết mấy tiết điểm mà Thanh Bắc cao giáo tọa trấn, phân biệt là số hai, số sáu, số mười một, số mười tám.

Hiện tại tiết điểm không gian số hai xuất hiện vấn đề, hiệu trưởng tự mình đi xử lý, thế mà còn không xong.

“Tiết điểm không gian số hai xảy ra chuyện lúc các ngươi khảo nghiệm nhập học.”

Nặc Á giải thích một câu, nàng nói: “Lúc ấy hiệu trưởng liền dẫn đội đi nơi đó, nhưng đến bây giờ còn chưa giải quyết được vấn đề.”

Mộc Phàm nghe xong nhíu mày, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có cường giả dị vực tấn công phá hư, hay là như thế nào?”

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, lần này triệu tập học viên có giới hạn, phải là cấp Siêu phàm hoặc là Trận pháp sư trung cấp trở lên mới có thể tiếp nhiệm vụ.”

Sắc mặt nàng nghiêm túc, biết chuyện này rất nghiêm trọng.

Nếu không hiệu trưởng cũng không có phát xuống nhiệm vụ khẩn cấp, không chỉ có yêu cầu học viên tu vi Siêu phàm cấp, còn phải Trận pháp sư trung cấp trở lên mới có thể đi.

Điều này mang ý nghĩa nơi đó rất nguy hiểm, dưới Siêu phàm mà tới nơi đó chính là làm thức ăn.

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, kêu Tiểu Linh mở mạng lưới của trường xem xét nhiệm vụ khẩn cấp kia, nó được treo ở vị trí cao nhất, đỏ tươi bắt mắt.

“Nhiệm vụ khẩn cấp: Tiết điểm không gian bảo hộ bị cường giả dị tộc công phá, chuyện quá khẩn cấp, cần học viên cấp Siêu phàm, đạo sư, Trận pháp sư trung cấp tới tiết điểm không gian số hai chi viện cho hiệu trưởng.”

Nhìn phần giới thiệu của nhiệm vụ khẩn cấp này, trong lòng Mộc Phàm đã có quyết định, nhanh chân đi xem.

Nghe nói có cường giả dị vực, tâm tư Mộc Phàm liền rung động.

Chủ yếu nhất là khen thưởng của nhiệm vụ này, do cá nhân yêu cầu, chỉ cần hợp lý chắc chắn sẽ được thoả mãn.

Đương nhiên, tiền đề là ngươi có đủ cống hiến mới được, nếu không nói ra chính là trò cười.

Ngươi đi nơi đó, không làm được gì liền đưa ra một đống yêu cầu, ai sẽ ngu ngốc cho ngươi chỗ tốt đây?

Mộc Phàm hiểu được đạo lý này cho nên muốn tiếp nhiệm vụ này, dù sao xét các yêu cầu của nhiệm vụ thì hắn cũng không có lý do gì để bỏ qua.

Một là thực lực của hắn đã tới cấp Siêu phàm, hai thì hắn chính là Trận pháp sư, còn là Trận pháp đại sư.

Quan trọng hơn là hắn muốn đánh cướp dị tộc.

Mộc Phàm còn nhớ rõ, trước đó cướp một tên ba mắt đã hốt được một mớ tiền của phi nghĩa, sớm tính toán muốn tiếp tục đánh cướp thêm mấy sinh vật dị vực.

Hiện tại có cơ hội tốt như vậy, tất nhiên không thể bỏ lỡ.

“Ta muốn tiếp nhiệm vụ này.”

Sau khi suy nghĩ kỹ, Mộc Phàm đột nhiên nói một câu, khiến Nặc Á hết hồn.

Nhưng nàng nghĩ đến hình như Mộc Phàm biết trận pháp, trong lòng bừng tỉnh, đã hiểu.

Nặc Á trầm tư, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Mộc Phàm, ngươi thật sự biết luyện khí, luyện đan, trận pháp, toàn bộ đều biết sao?”

“Không sai.” Mộc Phàm hào phóng thừa nhận, cười nói: “Không chỉ biết luyện đan, ta còn biết luyện khí, trận pháp, đúng lúc phù hợp yêu cầu của nhiệm vụ này.”

“Ngươi lợi hại.” Nặc Á kinh ngạc cảm thán không thôi, lại có thêm nhận thức về sự cường đại, ưu tú của Mộc Phàm.

Quả thực chính là lần lượt đổi mới nhận thức của nàng, mỗi lần tiếp xúc đều cảm giác Mộc Phàm như là một cái động không đáy.

Ngươi vĩnh viễn không biết rõ về hắn, không biết hắn có bao nhiêu thủ đoạn cùng bí mật, gia hỏa này quá thần bí.

“Ngươi đi con đường tu chân luyện khí, học một chút trận pháp đối với ngươi có lợi.”

Mộc Phàm đánh giá Nặc Á, đột nhiên mở miệng nói ra một câu không đầu không đuôi.

Nặc Á kinh ngạc, nghe không hiểu.

“Đây là ngọc giản truyền thừa, tặng cho ngươi.” Hắn lấy ra ba cái ngọc giản truyền thừa.

Phân biệt là tri thức trận pháp sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chỉ cần chăm chỉ lĩnh ngộ học tập sẽ có thu hoạch.

Người có thiên phú nhất định sẽ trở thành Trận pháp sư cao cấp, đương nhiên không thiên phú liền không có cách nào khác.

“Ngọc giản truyền thừa?” Sắc mặt Nặc Á thay đổi.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kinh ngạc nói: “Đây là mua từ cửa hàng tạp hóa Tiên phàm sao?”

“A, ngươi biết?” Mộc Phàm kinh ngạc, gật gật đầu cười nói: “Xem như vậy đi, tặng cho ngươi, có lẽ có thể lĩnh ngộ chút gì đó.”

Nặc Á có chút ngượng ngùng, nói: “Ta cũng chỉ vừa mới nhìn thấy cửa hàng này, thấy bán ngọc giản truyền thừa, đầy đủ hết ba hệ, ta rất tò mò là ai mở....”

Nói rồi nàng ngẩn người, nhìn Mộc Phàm trước mắt, đôi mắt bỗng trừng to, hình như nghĩ tới điều gì đó.

“Ngươi, không phải là ngươi chứ?” Nàng có chút khiếp sợ hỏi.

Mộc Phàm thấy nàng đã đoán được, gật gật đầu thừa nhận: “Không sai, cửa hàng tạp hoá Tiên phàm chính là ta mở, ngọc giản truyền thừa là ta bày bán.”

“Không nghĩ tới, thì ra là ngươi a.” Nặc Á nói xong nàng kinh hãi nhìn Mộc Phàm, rất khó tưởng tượng.

Gia hỏa này thế mà làm một đống ngọc giản truyền thừa để bán, chẳng lẽ không sợ tổn hại căn cơ cùng tinh thần sao?

Nàng có chút lo lắng nói: “Mộc Phàm, ngươi tạo nhiều ngọc giản truyền thừa như vậy sẽ tổn hại căn cơ, mất nhiều hơn được a, nếu ngươi thiếu tiền ta có thể cho ngươi mượn.”

“Không có việc gì.” Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười, trong lòng rất cảm động.

Hắn tự tin nói: “Mấy cái ngọc giản truyền thừa này tiêu hao không lớn, ngươi không cần lo lắng.”

Mộc Phàm nói tiêu hao không lớn, thật ra có tiêu hao gì đâu, chỉ là tốn chút tiền mà thôi, hết thảy đều do hệ thống làm.

“Đúng rồi, ngươi tu luyện pháp thuật gì?”

Mộc Phàm đột nhiên tò mò hỏi một câu.

Chương 205: Mười tỷ vào túi

“Ta tu luyện hai loại pháp thuật cao cấp, hỏa hệ, mộc hệ, ngươi hỏi chuyện này làm cái gì?”

Nặc Á nói xong tò mò nhìn hắn.

Dù sao tùy tiện hỏi người khác tu luyện gì đó là điều tối kỵ, nhưng nàng cũng không để ý, hoặc nói cách khác là nàng tin tưởng Mộc Phàm mới nguyện ý nói.

“Hỏa hệ, mộc hệ?” Mộc Phàm suy nghĩ gì đó, gật gật đầu ghi nhớ.

Hỏa hệ, mộc hệ, vừa lúc đối ứng hai hệ trong ngũ hành, có lẽ Nặc Á có thể tu luyện Ngũ hành pháp thuật.

Đương nhiên, Mộc Phàm nghĩ tới Nặc Á là một tiểu phú bà, bán Ngũ hành pháp thuật cho nàng hẳn là có thể kiếm chút tiền?

Nặc Á không biết mình đã bị Mộc Phàm xem là một phú bà, đang suy nghĩ bán pháp thuật cho nàng đây.

“Hệ thống, Ngũ hành pháp thuật ghi chép thành ngọc giản truyền thừa cần bao nhiêu?”

Mộc Phàm tò mò dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, bởi vì Ngũ hành pháp thuật chính là pháp thuật Truyền kỳ, chế tác cần tiêu hao nhiều hơn, chế tác ngọc giản truyền thừa lĩnh ngộ nhập môn mười vạn, tiểu thành năm mươi vạn, đại thành một trăm vạn, viên mãn một ngàn vạn, cứu cực một trăm triệu, truyền kỳ một tỷ.”

Nghe thế, hai mắt Mộc Phàm trừng to, có chút đơ ra, mắc như vậy sao?

Ngẫm lại cũng rất bình thường, chế tác pháp thuật cấp Truyền kỳ chắc chắn phải tốn nhiều hơn rồi, Ngũ hành pháp thuật cấp

Truyền kỳ cần một tỷ.

Có thể nghĩ tới giá trị của ngọc giản này, bên ngoài không thể nhìn thấy, cho ngươi mười tỷ ngươi cũng không kiếm ra ngọc giản truyền thừa cấp Truyền kỳ như thế.

“Cứu cực một trăm triệu, ít nhất phải bán hơn một trăm triệu mới có thể kiếm lời.”

Mộc Phàm cân nhắc, bắt đầu suy tư nên bán giá thế nào.

Hắn nhìn Nặc Á, nhìn đến mức đối phương cảm giác quái dị, có chút đứng ngồi không yên, âm thầm nghĩ có phải không ổn chỗ nào hay không?

“Làm sao vậy, sao nhìn ta như vậy?” Nặc Á thoải mái hào phóng cười hỏi một câu.

Lúc này Mộc Phàm mới bừng tỉnh, xấu hổ sờ sờ cái mũi nói: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi ngươi chút, ta có một loại pháp thuật cấp cao, bao quát huyền diệu của ngũ hành, nhưng giá cả có hơi mắc.”

Nói đến đây hắn xấu hổ, Nặc Á người ta coi hắn là bằng hữu, thậm chí quan hệ càng ngày càng thân mật, nhưng hắn lại muốn đẩy mạnh buôn bán a.

Nhưng huynh đệ ruột cũng phải tính toán rõ ràng, bằng hữu thì như thế nào, nên đòi tiền vẫn phải đòi tiền.

“Ngũ hành pháp thuật?” Nặc Á vừa nghe lập tức hứng thú.

Nàng ngạc nhiên nói: “Ta từng thấy ở lầu bốn thư viện có Ngũ hành thuật tàn thiên, đáng tiếc không thể tu luyện, bởi vì nó không trọn vẹn.”

“Ngũ hành thuật?” Hai mắt Mộc Phàm tức khắc tỏa sáng.

Không nghĩ tới lầu bốn thư viện lại có Ngũ hành thuật, chẳng lẽ có liên quan tới Ngũ hành pháp thuật.

“Ta nhớ hình như nó tên... Ngũ hành độn thuật.” Nặc Á suy nghĩ

rồi nói ra một cái tên.

Mộc Phàm vừa nghe đôi mắt càng sáng hơn, độn thuật, Ngũ hành độn thuật?

Nàng nói rồi nhìn về phía Mộc Phàm, ngạc nhiên nói: "Ngũ hành pháp thuật ngươi nói là như thế nào, bán bao nhiêu tiền ngươi cứ việc nói."

Phú bà!

Trong lòng Mộc Phàm âm thầm vui vẻ, Nặc Á là tiểu phú bà, bán bao nhiêu cứ việc nói sao?

"Chuyện này, ngươi cũng biết, giá cả pháp thuật, võ học cấp cao đều không thấp, hơn nữa thông thường ra giá cũng không có người bán."

Hắn rào trước đón sau.

Nhưng lời này dư thừa, chỉ thấy Nặc Á gật gật đầu nói: "Không sai, hiện tại trên thị trường căn bản không có khả năng lưu thông pháp thuật cùng võ học cấp cao."

"Ngươi nói đi, bao nhiêu tiền mới có thể bán cho ta một phần?" Nàng nghiêm túc, chờ mong hỏi.

Còn vì sao chờ mong như vậy, đương nhiên là vì thể chất đặc thù của nàng.

Không người nào biết, Nặc Á mang thể chất đặc thù, đúng là Ngũ hành thể, từ nhỏ liền che giấu đi.

Bởi vì căn bản không có pháp thuật bao quát ngũ hành, chỉ nghe nói qua thủy hệ, hỏa hệ, băng hệ, thổ hệ, mộc hệ, duy nhất không có pháp thuật hệ kim.

Trong toàn bộ chín khu, rất khó lấy tới những pháp thuật thuộc ngũ hành khác nhau, Nặc Á có thể tìm được hỏa hệ cùng mộc hệ đã không tệ lắm rồi.

Hiện tại nghe Mộc Phàm nói có Ngũ hành pháp thuật hoàn chỉnh,

sao có thể không vui mừng, không bất ngờ, tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

“Là... Mười tỷ?” Mộc Phàm chần chờ, báo ra một cái giá.

Vừa nói xong mặt đều nóng lên, có phải quá hút máu hay không, nàng là mỹ nữ, bằng hữu, lớp trưởng, mình cạo tiền người ta như vậy thật sự ổn chứ?

Tâm tư Mộc Phàm phức tạp, có chút thấp thỏm.

Mà Nặc Á nghe xong sửng sốt, ngay sau đó nói: “Được, mười tỷ, ta mua.”

“Gì?” Mộc Phàm ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn nàng.

Đồng ý, liền đồng ý, chẳng lẽ không trả giá sao?

Không đúng kịch bản a, mới vừa báo giá ngươi liền trực tiếp đồng ý mua, không muốn cò kè thêm hả?

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của Mộc Phàm, Nặc Á cười khúc khích.

Nàng cười nói: “Như thế nào, có phải bị dọa hay không, mười tỷ mà thôi, không nhiều lắm nha, nếu là đặt ở bên ngoài, đừng nói mười tỷ, một trăm tỷ đều sẽ có nhiều người mua, ta đã kiếm lời.”

Nặc Á nói làm trong lòng Mộc Phàm cảm thấy quái quái, suy nghĩ có nên phục chế thêm mấy phần để bán đấu giá hay không, nhưng nghĩ tới pháp thuật cấp cao như vậy nếu xuất hiện đầy đường còn đáng giá sao?

“Nếu không, liền phục chế vài phần Ngũ hành pháp thuật cấp viên mãn bán đấu giá?” Mộc Phàm lại có ý tưởng mới.

Không thể bán hết a, chừa chút át chủ bài, chỉ ghi chép Ngũ hành pháp thuật cấp viên mãn là đủ rồi, ít nhất có thể bán được không ít tiền.

“Ngũ hành pháp thuật của ta có thể cho ngươi tu luyện đến lĩnh vực Cứu cực, lĩnh ngộ sự huyền diệu của Cứu cực, uy lực vô cùng lớn.”

Mộc Phàm nghiêm túc, bắt đầu giảng giải, để Nặc Á biết mình không uổng tiền mua.

“Lĩnh vực Cứu cực?” Hai mắt Nặc Á tỏa sáng, mừng rỡ, thật sự quá mừng rỡ a.

Lĩnh vực Cứu cực chỉ lưu truyền, chưa từng có người đạt tới trừ người trước mặt này, Mộc Phàm nói Ngũ hành pháp thuật có thể tu luyện đến lĩnh vực Cứu cực, trong lòng nàng vừa mừng vừa sợ.

Mười tỷ, đáng giá, thậm chí nàng cảm giác còn có chút rẻ.

"Nhưng ta có một điều kiện, ngươi không thể tùy ý truyền thụ cho bất kỳ kẻ nào.”

Mộc Phàm nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên nhắc nhở.

Nặc Á nghiêm túc, gật gật đầu: “Yên tâm, pháp thuật đều là bí mật cá nhân, sẽ không tùy tiện truyền thụ cho người khác, bao gồm người thân của ta.”

“Đương nhiên, nếu ta muốn truyền thụ cũng sẽ trưng cầu sự đồng ý của ngươi mới được.” Nặc Á bổ sung một câu, làm Mộc Phàm yên tâm.

Mộc Phàm mừng thầm, mười tỷ, thật là dễ kiếm a.

“Hệ thống, làm việc, chế tác một phần ngọc giản truyền thừa Ngũ hành pháp thuật cấp Cứu cực.”

Hắn lập tức kêu hệ thống bắt đầu chế tác.

“Tốt ký chủ, lập tức có ngay.”

Hệ thống trả lời dứt khoát, như có tiền liền có động lực vô tận.

“Đinh, tiêu hao một trăm triệu, chế tác xong ngọc giản truyền thừa Ngũ hành pháp thuật cấp Cứu cực.”

Không đến một giây đồng hồ, Mộc Phàm liền mất một trăm triệu, đã có ngọc giản truyền thừa.

Mộc Phàm lật bàn tay, có một ngọc giản trắng tinh nhỏ gọn, mang vẻ cổ xưa, lộ ra một hơi thở huyền diệu, khiến người ta liếc mắt một cái liền thấy được sự bất phàm.

“Đây là ngọc giản truyền thừa Ngũ hành pháp thuật.”

Nói xong Mộc Phàm đưa ngọc giản cho Nặc Á.

Nàng kích động nhận lấy, thật cẩn thận, như sợ làm vỡ mất.

Đây chính là đồ vật mười tỷ, đặt ở bên ngoài bán đấu giá, một trăm tỷ cũng có người mua, dù sao địa cầu hiện tại có rất nhiều kẻ có tiền.

Từ khi khai phá dị vực, tiền đã không còn là vấn đề.

Mấu chốt là có tiền cũng không mua được a.

“Ta chuyển tiền qua.”

Lúc này, Nặc Á buông di động.

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận: Mười tỷ.”

Mộc Phàm nhìn tin nhắn trên di động, trái tim đập nhanh một chút.

Trời đất, tiểu phú bà Nặc Á này bỏ ra mười tỷ mà không nháy mắt một cái?

Thật quá giàu a.

Mộc Phàm nói thầm trong lòng, một cô nàng vừa xinh đẹp lại vừa có tiền thế này, trách không được là nữ thần trong mộng của vô số nam sinh trong trường.

“Ngươi nhìn xem có phải hàng thật giá thật hay không.”

Hắn nhắc nhở Nặc Á một câu, nhưng nàng chỉ mỉm cười liền cất đi.

Nặc Á nhẹ giọng nói: “Ta tin tưởng ngươi sẽ không gạt ta.”

Một câu nói khiến lòng Mộc Phàm tan chảy, còn có chút xấu hổ nhưng rất mau liền vứt ra đằng sau.

Trong lòng Mộc Phàm vô cùng phấn khởi, mười tỷ, quá ngon.

Có tiền, có thể tùy hứng mà thăng cấp.

Cảm ơn bringiton19962 đã đẩy KP ủng hộ nhiệt tình, mình sẽ cố gắng!

Chương 206: Muốn phát hỏa

“Có tiền!”

Mộc Phàm hưng phấn.

“Ký chủ, tỉnh táo chút, mười tỷ không đủ ngươi thăng cấp một chức nghiệp sinh hoạt tới cấp Truyền kỳ, cần nỗ lực gấp bội.”

Hệ thống nói một câu như hất cho Mộc Phàm một chậu nước lạnh.

Mộc Phàm đen mặt, chút hưng phấn trong lòng đã bị hệ thống dập tắt.

“Hệ thống hố người, ngươi có thể đừng đột nhiên lên tiếng hay không, còn đả kích ta, có phải ngươi không muốn ta tiếp tục nạp tiền nữa phải không.”

“Ta nói cho ngươi biết, nếu còn làm như vậy nữa, ngươi sẽ đánh mất ta.”

Mộc Phàm hung tợn cảnh cáo.

“...” Hệ thống im lặng.

m thầm khinh thường một phen, Mộc Phàm sắp xếp lại tâm trạng.

Thật ra hệ thống nói cũng đúng, mười tỷ mà thôi, không bao nhiêu, thật sự không đủ thăng cấp luyện đan, luyện khí, trận pháp tới cấp Truyền kỳ.

Cấp Truyền kỳ, một môn liền cần năm mươi tỷ, còn không đề cập tới bên trên còn có cấp Sử thi, cấp Thần thoại, quả thực làm người ta phát điên.

“Thôi thôi, không so đo cùng hệ thống hố người như ngươi.”

Mộc Phàm tự mình an ủi một câu, thật ra trong lòng rất bi thương, quá đốt tiền.

Dù không thăng cấp ba chức nghiệp loại sinh hoạt mà dùng tăng

cấp công pháp Đại vũ trụ bí điển, cũng chỉ có thể thăng cấp thêm một trăm tầng, sau khi tới tầng năm trăm thì tăng một tầng cần một tỷ.

Nghĩ tới đây, Mộc Phàm liền muốn ngất, vội vàng bóp người mình không cho chính mình ngất xỉu.

“Phốc!”

Một tiếng cười khẽ truyền đến, làm Mộc Phàm bừng tỉnh, mới chợt nhớ tới Nặc Á còn đứng trước mặt a.

Mộc Phàm xấu hổ cười cười: “Vừa rồi có chút kích động, đừng để ý.”

“Không có việc gì, bộ dáng vừa rồi thật đáng yêu.” Nặc Á che miệng cười khẽ.

Bị một nữ sinh chế giễu, Mộc Phàm có chút xấu hổ, nhưng rất mau liền bình thường trở lại, da mặt trở nên dày hơn vài phần.

Hắn ho khan một chút, nói: “Nặc Á, ta có việc đi trước, ngươi trở về chậm rãi lĩnh ngộ tu luyện, tranh thủ mau chóng đột phá, bước vào Siêu phàm.”

“Ừ, ta đã biết.” Nặc Á gật đầu.

Nhìn Mộc Phàm đứng dậy rời đi, nàng cũng đứng dậy nhìn theo bóng lưng thiếu niên đầy thần bí này, trong ánh mắt lập loè một tia sáng kỳ lạ.

“Mộc Phàm, ngươi rốt cuộc là người như thế nào đây?” Nặc Á lầm bầm lầu bầu.

Một màn này rơi vào trong mắt không ít đồng học ở trà lâu, một ít người nhiều chuyện thất vậy hai mắt tỏa sáng, hưng phấn vì phát hiện được tin tức rất hot.

“Ôi trời ơi!”

“Một trong ba nữ thần của Thanh Bắc học viện, Nặc Á, thế mà phải lòng một nam sinh?

“Tin tức lớn, tuyệt đối tin tức lớn a.”

“Có chụp ảnh lại hay không?”

“Ngày mai, tin tức này tuyệt đối có thể lên đầu đề mạng lưới của trường, nhất định cháy bừng nha.”

Một đồng học mỗi hưng phấn nói.

Có người vừa mới dùng trí thông minh nhân tạo ghi chép lại cảnh vừa rồi, rất rõ ràng, một khi lan truyền, chắc chắn lên đầu đề bàn luận.

Mộc Phàm không biết rằng hắn sắp nổi tiếng.

Đương nhiên, dù biết cũng sẽ không để ý, ngược lại sẽ càng thích.

Dù sao người nổi danh dễ buôn bán.

Có mua bán tự nhiên sẽ có tiền, hiện tại Mộc Phàm một lòng muốn kiếm tiền, đốt tiền, lại kiếm tiền, lại đốt tiền, rơi vào một vòng tuần hoàn không thể dừng lại, không thể ra khỏi.

.....

Mộc Phàm ra hỏi trà lâu.

Hắn lẻ loi một mình đi hướng tới chỗ nhận nhiệm vụ, trong lòng còn nhớ thương nhiệm vụ khẩn cấp kia.

Không bao lâu hắn liền tới nơi thường giao nhiệm vụ, vừa tiến đến liền thấy không ít đồng học tụ tập.

Mọi người đều đang bàn luận về nhiệm vụ khẩn cấp.

“Nhiệm vụ này yêu cầu cao quá, tiếp không nổi.”

Có người lắc đầu tiếc hận vì không có bản lĩnh tiếp nhận.

Khen thưởng thật sự làm người ta thèm nhỏ dãi, vô số học sinh đều phấn chấn, nhưng người có thể tiếp nhận nhiệm vụ này không nhiều lắm.

Dù sao trong trường học không có bao nhiêu học sinh có thể bước vào Siêu phàm, bước vào Siêu phàm thì phần lớn đều là người đã tốt nghiệp rồi, còn lưu lại chỉ là một ít người tự nguyện trở thành đạo sư.

Còn có một ít học sinh lâu năm muốn tiếp tục tập mới có thể lưu lại, mới có cơ hội tiếp được nhiệm vụ khẩn cấp này.

“Cấp Siêu phàm a, ta mới tới cảnh giới Tiên thiên, năm nào tháng nào mới có thể đặt chân đến cấp độ khiến người ta ngước nhìn kia.”

Có đồng học mang vẻ mặt khát khao nói.

Đúng lúc đi ngang qua, Mộc Phàm nhanh chóng cười nói: “Muốn đột phá rất đơn giản, cắn đan được a, trực tiếp ăn đan dược là có thể đột phá tới Siêu phàm.”

“Đan dược, ngươi muốn đột phá đến điên rồi sao?” Đồng học kia trừng hắn một cái.

Bên cạnh có người lập tức phụ họa: “Đúng vậy, đan dược quá quý giá, hơn nữa thưa thớt, cung không đủ cầu, cho dù có cũng không có khả năng ăn vào là đến cấp Siêu phàm.”

“Sao lại không có khả năng, ta biết một loại đan dược tên Phá cảnh đan, có thể giúp đột phá tới cấp Siêu phàm.”

Mộc Phàm nói như có chuyện lạ.

Lời vừa nói ra, lập tức hấp dẫn sự chú ý của không ít đồng học chung quanh.

“Đồng học, điều ngươi vừa mới nói là thật?”

Có người lập tức mở miệng hỏi.

Mộc Phàm nhìn hắn một cái, là một nam sinh tu vi cấp tông sư, râu mọc lưa thưa.

Hắn cười nói: “Đương nhiên, ta lừa gạt mọi người làm chi, ta thấy một cửa hàng trực tuyến có bán Phá cảnh đan, đáng tiếc vừa bày

ra đã bị người ta mua sạch."

"Ta ảo não thật lâu vì không mua được một viên nào, nếu mua được thì chỉ cần chờ ta tới đại tông sư đỉnh phong, có thể dùng Phá cảnh đan đột phá tới Siêu phàm."

Mộc Phàm dõng dạc hùng hồn nói một hồi, khiến các đồng học chung quanh sửng sốt, hô hấp đều trở nên dồn dập.

"Phá cảnh đan, thật có thể giúp đột phá tới cấp Siêu phàm!"

Có đồng học mặt đỏ tai hồng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giọng nói có chút run rẩy.

Mộc Phàm vừa liếc nhìn hắn, trong lòng liền hiểu rõ, thì ra là một vị đại tông sư, là học sinh đứng đầu ban tông sư.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm nói chắc nịch: "Đúng vậy, Phá cảnh đan có thể cho đại tông sư đột phá cảnh giới, bước vào Siêu phàm."

Xôn xao!

Vừa nói ra lời này, bốn phía tức khắc truyền đến từng tiếng ồ, rất nhiều đồng học khiếp sợ, mừng như điên, hưng phấn không thôi.

Tóm lại, Mộc Phàm thành công khiến các đồng học hứng thú, một đám sôi nổi hỏi thăm nơi nào bán.

"Ta nhìn thấy ở cửa hàng tạp hóa Tiên phàm trên Tiên võng, không biết khi nào mới có, ta đang theo dõi, chờ có ta sẽ nói cho mọi người một tiếng a."

Mộc Phàm nói xong trực tiếp ra khỏi đám người, chỉ để lại một đám phấn khởi kích động, cả đám bắt đầu mở Tiên võng xem cửa hàng tạp hóa Tiên phàm.

Tuy rằng không tìm thấy Phá cảnh đan nhưng lại có Tôi thể đan, Luyện khí đan, Chữa thương đan.

Càng kinh người hơn chính là cửa hàng này bày bán từng khối ngọc giản, xem giới thiệu thế mà là ngọc giản truyền thừa.

“Ngọc giản truyền thừa sao?”

“Trời ơi, ngọc giản truyền thừa luyện khí, luyện đan, trận pháp.”

“Sơ cấp, trung cấp, cao cấp!”

“Hít hà... Còn có cấp đại sư?”

Trong lúc nhất thời, các đồng học cảm giác trong lòng nóng lên, tin tức nhanh chóng bùng nổ, bắt đầu điên cuồng lan truyền trong trường.

Mộc Phàm âm thầm quảng cáo, hiệu quả đúng như mong đợi.

“Chủ nhân, cửa hàng có đơn đặt hàng mới.”

Trong sảnh nhiệm vụ, Mộc Phàm đang xem xét nhiệm vụ khẩn cấp kia, chuẩn tiếp nhận.

Đột nhiên nghe tiếng Tiểu Linh nhắc nhở, lặng lẽ mở giao diện cửa hàng ra.

Vừa xem quả nhiên có không ít đơn đặt hàng.

Tôi thể đan, Luyện khí đan, Chữa thương đan đều có đơn đặt hàng.

Vẫn còn đơn đang được lên, điều này làm cho Mộc Phàm rất hưng phấn, nhìn xem địa chỉ thì thấy đều là học viện Thanh Bắc.

“Hiệu quả của đợt quảng cáo này không tệ.” Mộc Phàm cười thầm.

Trong lòng hắn suy tư: “Xem ra, phải nhanh luyện chế một mớ đan dược để bán mới được, hoàn thành mấy đơn đặt hàng này trước rồi tính tiếp.”

Nghĩ xong, Mộc Phàm trực tiếp chọn nhiệm vụ, nhập thông tin của mình.

“Dùng thân phận Trận pháp sư tiếp nhận.”

Mộc Phàm suy nghĩ, điền thân phận vào, Trận pháp sư cao cấp.

“Tích, thông tin về thân phận của ngài chưa đúng, bắt đầu chỉnh

sửa.”

Mới vừa nhập vào, liền truyền đến một tiếng nhắc nhở máy móc, khiến Mộc Phàm sửng sốt.

Chỉ thấy trên quầng sáng xuất hiện một phần tư liệu, bên trên ghi chép thông tin của hắn.

Luyện đan cấp đại sư, luyện khí cấp đại sư, trận pháp cấp đại sư.

“Đã chứng thực rồi sao?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Không nghĩ tới chứng thực nhanh như vậy, hiệu suất làm việc của hai vị phó hiệu trưởng rất cao nha.

Thật ra Mộc Phàm không biết đây là do hiệu trưởng trực tiếp làm, sau khi xem qua một loạt biểu hiện của Mộc Phàm liền ra quyết định này.

Tiếp nhận nhiệm vụ xong, Mộc Phàm xoay người vội vàng rời khỏi nơi này, trở lại không gian tư nhân, chuẩn bị luyện chế một mớ đan dược gửi đi hoàn thành đơn đặt hàng.

Chương 207: Dọa hỏng hai tiểu gia hỏa

Vù!

Trong không gian tư nhân, ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm về tới nơi này.

Vừa ra tới liền thấy hai tiểu gia hỏa đang quần nhau, toàn thân nhem nhuốc.

Cầu bông nhỏ vốn dĩ trắng như tuyết đã biến thành một quả cầu xám, tiểu hỏa mãng vốn dĩ có vảy màu đỏ trong suốt đều dính đầy bùn hôi.

Một màn này khiến Mộc Phàm ngây ra.

Nhìn thấy Mộc Phàm đột nhiên xuất hiện, hai tiểu gia hỏa đứng hình, tiểu hỏa mãng há miệng rộng, muốn cắn lỗ tai cầu bông nhỏ.

Mà cầu bông nhỏ giơ móng vuốt ngừng ở trên đầu tiểu hỏa mãng, hai cái vật nhỏ đều cứng ngắc.

Mộc Phàm, tiểu hỏa mãng, cầu bông nhỏ, ba bên mắt to trừng mắt nhỏ, bầu không khí như đọng lại.

“Hai tiểu gia hỏa các ngươi đang làm cái gì?”

Ngay sau đó, Mộc Phàm giận dữ rít gào một tiếng.

Hắn nhìn mặt đất xung quanh, một đống hỗn độn, có nơi bị lửa đốt, có chỗ bị lủng lỗ, cảnh tượng gồ ghề lồi lõm làm người ta nhìn thấy ớn.

Mộc Phàm có chút tức giận, hai vật nhỏ này nhân lúc hắn không ở đây mà đánh nhau?

Hắn không nói hai lời đi tới kéo lỗ tai cầu bông nhỏ nhấc lên.

“Vật nhỏ này, ta không ở đây ngươi ngứa da có phải hay không?” Hắn hung tợn nhìn chằm chằm cầu bông nhỏ.

Nó căng tròn hai mắt nhìn hắn, nhu nhược đáng thương, ngập nước, như muốn khóc oà lên.

Nhưng Mộc Phàm vẫn xem như không thấy, nói: “Ngươi thật không nghe lời, ta lập tức liên hệ chủ nhân của ngươi, trả ngươi trở về.”

“Lâu như vậy, chủ nhân kia của ngươi làm cái gì, còn không tới đón ngươi.”

Mộc Phàm có chút bất mãn nói thầm, không nghĩ tới khi nghe xong lời này, ánh mắt cầu bông nhỏ lộ ra chút cổ quái.

Nó nhỏ giọng kêu ô ô, giống như đang nói đừng đưa ta đi.

“Còn ngươi nữa.” Tay trái Mộc Phàm nắm tiểu hỏa mãng nhấc lên.

Nó hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, thân thể run bần bật, hai con mắt lộ vẻ xin tha.

“Biết sợ sao, nhìn xem các ngươi biến không gian tư nhân của ta thành cái dạng gì?”

Trong lòng Mộc Phàm bốc lửa, hung tợn răn dạy hai vật nhỏ một trận.

Hai vật nhỏ tự biết đuối lý, không dám phản kháng gì, yên lặng nghe Mộc Phàm răn dạy, bộ dạng như bé ngoan.

Nhìn thấy như vậy, Mộc Phàm bất đắc dĩ, nhịn không được nói thầm: “Quá khó dạy, nếu không đem đi hầm canh.”

“Ô...”

Lời vừa nói ra, cầu bông nhỏ tức khắc dựng lông.

Vảy trên thân tiểu hỏa mãng cũng dựng lên, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, chủ nhân muốn hầm chúng nó.

“Lại không nghe lời, lại quấy rối phá hư lần nữa ta liền hầm các ngươi.” Mộc Phàm hung ác cảnh cáo hai vật nhỏ.

Quấy rối nữa liền hầm canh uống.

Lúc này, hai vật nhỏ hoàn toàn thành thật, trông vô cùng đáng thương nhìn Mộc Phàm, phát ra tiếng xin tha, thậm chí cọ cọ lấy lòng.

“Được rồi, lần này cảnh cáo các ngươi, không có lần sau.”

Mộc Phàm cũng hết giận, đuổi hai vật nhỏ sang một bên, hắn phải làm chính sự.

Nhìn thấy chủ nhân không tức giận nữa, hai tiểu gia hỏa mới nhẹ nhàng thở ra, liếc nhau, trong lúc nhất thời chúng nó nhìn nhau không nói gì.

Hai vật nhỏ dùng ánh mắt giao lưu gì đó, nhỏ giọng kêu ô ô.

Chúng nó đang dùng thú ngữ giao lưu.

“Chủ nhân thật dữ.” Tiểu hỏa mãng hơi sợ sệt nói.

Cầu bông nhỏ: “...”

“Ta không muốn bị chủ nhân hầm canh, đều là do ngươi hại ta.” Tiểu hỏa mãng trực tiếp ném nồi.

Cầu bông nhỏ không chịu, nhe răng gầm nhẹ: “Rõ ràng là ngươi mới đúng, nếu không phải là ngươi, ta chẳng thèm quan tâm.”

“Là ngươi sai, là ngươi muốn ăn ta.” Tiểu hỏa mãng phản bác, tràn đầy phẫn nộ.

Đang định làm chính sự, Mộc Phàm ngẩn ngơ, xoay người nhìn chằm chằm hai vật nhỏ đang dùng thú ngữ giao lưu rất rôm rả.

Không nghĩ tới mỗi một câu chúng nó nói đều bị Mộc Phàm nghe được, lại còn hiểu.

Bởi vì hắn biết thú ngữ, trong lòng có chút ngây ngốc, thì ra hai vật nhỏ này cũng nói chuyện.

“Các ngươi giỏi lắm, còn dám ở sau lưng ta cãi nhau?”

Mộc Phàm đột nhiên hét to một tiếng, làm hai tiểu gia hỏa sợ hết hồn.

“?”

Hai vật nhỏ đồng loạt nhìn qua, đôi mắt trừng to như gặp quỷ, nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Vừa rồi hắn nói thú ngữ.

Không sai, Mộc Phàm nói thú ngữ, làm hai vật nhỏ sợ ngây người.

“Xong con bê, chủ nhân biết thú ngữ?” Tiểu hỏa mãng ấp úng nói.

Cầu bông nhỏ cũng đơ ra, bị Mộc Phàm đột nhiên nói thú ngữ doạ run lên, thiếu chút nữa liền hét to.

Mộc Phàm đen mặt trừng mắt nhìn chúng nó, mở miệng chính là một câu thú ngữ: “Các ngươi khá tốt, còn dám xằng bậy, rút gân lột da các ngươi, nướng than, hấp, hầm canh.”

“...”

Cầu bông nhỏ cùng tiểu hỏa mãng run bần bật, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, lúc này thật sự sợ hãi.

Chủ nhân biết thú ngữ, lúc này một chút riêng tư cuối cùng cũng không còn.

Hai vật nhỏ gào thét trong lòng: “Chủ nhân còn để chúng ta sống sao, thế mà biết thú ngữ, kháng nghị.”

“Thành thật đi qua một bên cho ta.”

Mộc Phàm răn dạy một câu, mới bắt đầu bận rộn làm chuyện của mình.

Luyện đan!

Ong!

Một cái đan lô bay ra, lơ lửng trước mặt Mộc Phàm.

Hắn đánh ra một ngọn lửa, đan lô bị thiêu đốt nóng hừng hực, tiếp theo lấy ra các loại dược liệu luyện đan, thậm chí có một ít khoáng vật.

Đầu tiên luyện chế Tôi thể đan, sau đó là Luyện khí đan, sau nữa là Chữa thương đan, số lượng rất khổng lồ.

Có tài sản khổng lồ lấy từ sinh vật ba mắt phía trước, có thể thoải mái dùng các loại dược liệu luyện đan, không cần lo lắng lãng phí hoặc là không đủ.

Khi Mộc Phàm luyện đan, hai vật nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, dù sao chủ nhân biết thú ngữ, đây chính là một chuyện làm chúng nó khiếp sợ.

Lúc này muốn có bí mật gì cũng không được, đặc biệt là cầu bông nhỏ, trong lòng rất sợ hãi, bởi nó có bí mật a.

“Sao gia hỏa này lại biết thú ngữ?” Cầu bông nhỏ kinh hãi nghĩ đến.

Ánh mắt nó nhìn Mộc Phàm trở nên khác lạ, thật sự không thể có một chút sai lầm nào, nếu không sẽ bị phát hiện bí mật.

Cầu bông nhỏ suy nghĩ, ánh mắt bắt đầu biến hóa, trở nên dịu ngoan, đáng yêu, thậm chí khiến người ta muốn nựng.

Lúc này Mộc Phàm đang luyện đan, tự nhiên không chú ý tới biến hóa của cầu bông nhỏ.

Thời gian trôi qua từng chút một, Mộc Phàm luyện một lò rồi lại một lò đan dược, có Luyện đan thuật cấp đại sư chống đỡ căn bản không có khả năng thất bại.

Bởi vì Tôi thể đan, Luyện khí đan rất dễ luyện chế, Chữa thương đan khó hơn một chút, nhưng với hắn đều dễ như trở bàn tay.

Sau một canh giờ, Mộc Phàm hoàn thành luyện chế ba loại đan dược, Tôi thể đan, Luyện khí đan, Chữa thương đan, số lượng khổng lồ.

Mỗi một loại đan dược ước chừng một ngàn viên, tổng cộng

khoảng ba ngàn viên, chỉ tốn một canh giờ liền luyện ra ba ngàn viên đan dược, nếu truyền ngoài nhất định tạo ra bão táp a.

“Ba loại đan dược bình thường, kế tiếp chính là món hàng quan trọng nhất, đan dược thương hiệu cho cửa hàng.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói gì đó.

Đan dược thương hiệu này chính là Phá cảnh đan.

Muốn luyện chế Phá cảnh đan, cần không ít tài liệu, hơn nữa còn có dược liệu quý hiếm khó tìm, chỉ có ở dị vực.

Còn may là Mộc Phàm lấy được không ít từ sinh vật ba mắt, tổng cộng có hơn trăm phần tài liệu, thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng có tài liệu còn chưa được, muốn luyện chế Phá cảnh đan, tiền đề phải có năng lực luyện đan cấp đại sư mới có thể luyện chế được.

Mộc Phàm vừa vặn đã cấp đại sư, có thể luyện chế.

“Bắt đầu luyện chế Phá cảnh đan.”

Hắn hít sâu một hơi, tăng nhiệt độ ngọn lửa, bắt đầu ném dược liệu vào đan lô tinh luyện.

Lần đầu tiên luyện chế loại đan dược này, Mộc Phàm rất cẩn thận, toàn tâm đầu nhập vào trong, cả người như rơi vào một trạng thái kỳ diệu.

Dần dần đan lô có biến hóa, các loại dược đã được tinh luyện, cuối cùng hóa từng dòng tinh túy dược liệu.

Một bước kế tiếp càng phải cẩn thận hơn, một khi sơ sót liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nhẹ thì tổn thất dược liệu, nặng thì có khả năng trực tiếp nổ lò.

Xèo xèo!

Đan lô bốc khói, từng sợi khí bốc lên.

Lò Phá cảnh đan đầu tiên đã tới thời khắc ngưng đan, điều chỉnh nhiệt độ lửa, nắm bắt thời cơ đều phải chính xác mới có thể hoàn thành ngưng đan.

“Ngưng!”

Mộc Phàm quát một tiếng, đánh ra thủ ấn ngưng đan trên đan lô.

Ong!

Đan lô chấn động, miệng lò phun ra một luồng khí, thật lâu mới tiêu tan.

Ngay sau đó có từng viên dan dược đỏ rực bay ra từ trong đan lô, từng viên căng tròn mượt mà, sáng bóng, phản chiếu ánh sáng hồng hồng.

Lò Phá cảnh đan đầu tiên, hoàn thành!

Chương 208: Mua hết sạch

Vèo!

Mộc Phàm vẫy tay một cái, chín viên đan dược đỏ rực liền bay vào trong tay, vẫn còn tản ra nhiệt độ kinh người.

“Lò Phá cảnh đan đầu tiên, được chín viên, đáng tiếc a.”

Hắn tiếc hận lắc đầu, vốn dĩ có thể luyện ra mười viên, nhưng bởi vì lần đầu luyện chế chung quy không đủ hoàn mỹ, chỉ có chín viên.

Không cảm khái nhiều, Mộc Phàm cất kỹ chín viên Phá cảnh đan rồi tiếp tục luyện đan.

Trong tay hắn mặt có hơn trăm phần dược liệu Phá cảnh đan, trên lý luận có thể luyện chế một trăm lò, một lò mười viên, đó chính là một ngàn viên.

Ong!

Đan lô chấn động, lại được ngọn lựa thiêu đốt, nhiệt độ dần dần tăng cao.

Mộc Phàm lại lần nữa toàn tâm toàn ý đầu nhập vào quá trình luyện đan, bước đầu tiên rèn luyện dược liệu, tinh luyện các khoáng vật.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, mỗi một lần khai lò tiếp theo Mộc Phàm đều khống chế mỗi một động tác một cách hoàn mỹ.

Trừ lò đầu tiên luyện ra chín viên Phá cảnh đan, những lò còn đều luyện ra mười viên Phá cảnh đan, thập toàn thập mỹ.

Luyện chế suốt ba canh giờ, cuối cùng Mộc Phàm cũng dùng hết sạch tài liệu luyện Phá cảnh đan.

Chung quanh hắn bày từng bình ngọc, trước khi luyện đan hắn đã dùng Ngọc thạch luyện chế ra, biết luyện khí nên chuyện này dễ

như trở bàn tay.

Trên bình ngọc có khắc có vài trận văn phong ấn linh khí, có thể khoá chặt linh khí từ đan dược, tránh linh khí xói mòn.

Một trăm bình ngọc, mỗi một bình ngọc đều đựng đan dược, trong đó có một bình ngọc chỉ chứa chín viên, là đan dược từ lò đầu tiên.

Những bình còn lại đều chứa mười viên Phá cảnh đan, chín trăm chín mươi chín viên Phá cảnh đan được Mộc Phàm dùng tốc độ nhanh nhất luyện chế ra.

“Hô, rốt cuộc cũng xong.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, dập tắt lửa, thu hồi đan lô.

Hắn nhìn một loạt bình ngọc trước mắt, trong lòng có cảm giác thành tựu, gần một ngàn viên Phá cảnh đan a.

Một viên định giá bao nhiêu mới hợp lý đây?

Lúc này, Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ, giá cả Phá cảnh đan là một vấn đề cần lưu ý.

Rốt cuộc là nên đi con đường bình dân, lãi ít tiêu thụ mạnh, hay là đi con đường hàng cao cấp, thật ra Mộc Phàm biết rõ, Phá cảnh đan không có khả năng đi con đường bình dân.

Bởi vì tài liệu có hạn, trước mắt chỉ có chín trăm chín mươi chín viên Phá cảnh đan này, chắc chắn phải đi con đường hàng cao cấp, giá cả tự nhiên sẽ cao hơn.

“Một viên bán một trăm triệu đi.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, đưa ra quyết định, một viên Phá cảnh đan giá một trăm triệu, hợp tình hợp lý.

Dù sao ở trong mắt một ít đại tông sư thì đây là vật báu vô giá, có người cả đời này đều dừng ở bình cảnh đại tông sư, không cách nào đột phá.

Mà Phá cảnh đan có thể giúp bọn họ hoàn thành mộng tưởng, cho nên giá bán một trăm triệu không cao chút nào, thậm chí rất bình thường.

Nhưng dùng Phá cảnh đan đột phá Siêu phàm có một tác hại, đó chính là về sau muốn đột phá tương đối khó khăn, thậm chí gần như không có khả năng.

Còn nữa, dùng Phá cảnh đan đột phá tới cấp Siêu phàm so với tự mình tu luyện lĩnh ngộ đột phá mà nói không chỉ yếu hơn một bậc.

Tuy rằng dùng đan dược này đột phá sẽ yếu hơn tự lĩnh ngộ đột phá rất nhiều nhưng tuổi thọ sẽ thêm năm trăm năm khi tới cấp Siêu phàm, tương đương với khi đột phá có có thể sống thêm năm trăm năm.

Điều này đối với một ít đại tông sư gần hết tuổi thọ mà nói là cứu cánh.

Một trăm triệu đổi lấy năm trăm năm tuổi thọ, không phải có lời mà là siêu lời.

“Bày lên trước.”

Mộc Phàm thu gom, bắt đầu mở Tiên võng xem xét tình hình cửa hàng, người đặt hàng càng ngày càng nhiều, trong đó khoảng một nửa là đan dược, một nửa ngọc giản truyền thừa.

Nhìn thấy buôn bán dần dần tốt lên, trong lòng Mộc Phàm vui vẻ không thôi.

Kế tiếp sẽ là vở kịch lớn, đan dược thương hiệu lên sàn.

Phá cảnh đan, Mộc Phàm trực tiếp bày ra.

“Nếu ngài là đại tông sư, dừng ở cảnh giới thật lâu này.”

“Nếu thọ nguyên của ngài không còn nhiều, sắp qua đời, nỗ lực cả đời sắp hóa thành một đống đất vàng.”

“Nếu ngài đã nỗ lực nhưng vẫn không thể đột phá Siêu phàm, như vậy mời đến cửa hàng tạp hoá Tiên phàm.”

“Muốn đột phá bình cảnh, bước vào Siêu phàm sao?”

“Muốn sống thêm năm trăm năm sao?”

“Đến đây đi, tất cả đều có ở cửa hàng tạp hoá Tiên phàm.”

Mộc Phàm thiết kế từng khẩu hiệu, vô cùng bắt mắt, thậm chí tốn một trăm triệu trực tiếp mua quảng cáo ở trang đầu.

Thiết kế xong, Mộc Phàm bắt đầu đưa ra giới thiệu về Phá cảnh đan, hiệu quả, hình ảnh,..., đầy đủ mọi thứ.

Sau khi bày lên, Mộc Phàm thiết lập giá cả, một viên Phá cảnh đan một trăm triệu.

Mới vừa bày ra, chưa đầy một phút, điểm đánh giá cùng lượng truy cập vào cửa hàng tức khắc tăng nhanh, giống như ngồi hỏa tiễn.

Quảng cáo trên trang đầu của Tiên võng đã hấp dẫn một số đông người tiến vào xem.

Mà người tiến vào cửa hàng xem xét đều bị đồ vật bên trong cửa hàng doạ ngây người.

Tôi thể đan, Luyện khí đan, Chữa thương đan này thì không có gì ngạc nhiên, làm cho bọn họ khiếp sợ chính là ngọc giản truyền thừa bên trong cửa hàng.

“Luyện khí, luyện đan, trận pháp!”

“Ngọc giản truyền thừa của ba hệ, trời đtất, ta đang nằm mơ sao?”

Có người vừa vào tiệm xem xét, kinh ngạc không thôi.

Đồ vật cửa hàng tạp hoá Tiên phàm này bán khiến người ta quá kinh ngạc.

Không chờ mọi người phản ứng tiếp, một tin tức bắt mắt đập vào mắt mọi người, một loại đan dược lọt vào tầm mắt của mọi người.

“Phá cảnh đan?”

Ở một khu nhà, một người lão giả đầu bạc bỗng nhiên đứng dậy, nhịn không được hô to, toàn thân tản ra một hơi thở cường đại.

Hắn là một vị đại tông sư, dừng ở cảnh giới này rất lâu rồi, mắt thấy thọ nguyên dần dần khô kiệt, không còn hy vọng đột phá.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay trong lúc vô ý thấy một cái quảng cáo trên trang đầu Tiên võng, khẩu hiệu quảng cáo khiến hắn xúc động, tò mò bấm vào xem, quả nhiên có niềm vui.

Hơn nữa còn là niềm vui lớn, thế mà có bán Phá cảnh đan, khiến lão nhân vô cùng mừng rỡ.

“Một trăm triệu một viên, thật tiện nghi, phải nhanh đoạt một viên.”

Lão nhân kích động, mặt đỏ bừng, lập tức đặt hàng.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt lão nhân mặt tức khắc đen thui.

Bởi vì đan dược đã bị hốt sạch, đúng vậy, mới vừa bày lên chín trăm chín mươi chín viên Phá cảnh đan, không tới mười giây đã bị mua sạch.

“Phá cảnh đan của ta a.”

Lão nhân không mua được phát ra từng tiếng gào thê lương, âm thanh phẫn nộ truyền ra rất xa.

Có một số tông sư, đại tông sư cũng rơi vào tình cảnh như hắn, ai nấy đều ảo não đấm ngực dậm chân, tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Ai nha?”

Lúc này, ở trong không gian tư nhân, Mộc Phàm vốn đang nghỉ ngơi một chút, bị thông báo liên tục từ cửa hàng làm bừng tỉnh.

Hắn xem xét tin tức, tức khắc kinh ngạc.

Thì ra là có người đặt hàng, nhưng chưa kịp cảm thán, con số chín trăm chín mươi chín viên đan dược bắt đầu nhanh chóng giảm bớt.

Toàn bộ quá trình không tới mười giây, chín trăm chín mươi chín viên Phá cảnh đan đã bị mua sạch, khiến Mộc Phàm cũng không nhịn được mà ngồi dại ra.

Phá cảnh đan đã hết sạch, thật sự không ngờ tới.

Mộc Phàm rất bất ngờ với kết quả này.

“Bán hết rồi, có phải ta định giá quá thấp hay không?” Mộc Phàm có ý nghĩ như vậy.

Giá cả quá thấp!

Trong lòng hắn có chút hối hận, hẳn là nên định giá cao một chút, một tỷ một viên mới đúng a, hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Phá cảnh đan vừa xuất hiện, trong mười giây ngắn ngủi đã bị mua sạch.

Mộc Phàm vừa hưng phấn vừa hối hận, kiếm tiền đương nhiên là chuyện tốt, nhưng kiếm lời ít hơn liền có chút khó chịu.

Một viên Phá cảnh đan một trăm triệu, chín trăm chín mươi chín viên là hơn chín mươi chín tỷ, khấu trừ các loại thuế thì còn lại ít nhất là hơn chín mươi tỷ vào túi.

“Thôi, lần sau định giá cao hơn một chút, trước tiên giao hàng đã!”

Mộc Phàm bình tĩnh trở lại, lần này coi như là một bài học, buôn bán không dễ a.

Hắn đóng gói từng bình ngọc, bắt đầu chuẩn bị dùng công năng truyền tống của hệ thống để giao hàng.

Chương 209: Bắt đầu tiêu xài

Học viện, trong một văn phòng, Mặc Uyên nhìn bình ngọc trên tay mà ngây ra.

Bình ngọc này chính một viên Phá cảnh đan mà hắn mua từ cửa hàng tạp hóa Tiên phàm.

Hắn đặt hàng nhưng chưa kịp hết hưng phấn, liền thấy không gian trước mắt nứt ra, từ bên trong rơi ra bình ngọc này.

Mặc Uyên cả kinh nhảy lên, thiếu chút nữa bị dọa ngốc rồi.

“Rốt cuộc là là ai?”

Hắn kinh hãi nhìn bình ngọc trong tay, mở ra, bên trong xác thật có một viên đan dược phát ra mùi hương, còn ấm.

Hiển nhiên viên đan dược này vừa được luyện chế không lâu, thậm chí không vượt qua mười phút, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa thủ đoạn truyền tống không gian vừa rồi hắn chưa từng thấy, trực tiếp xé rách không gian đưa đồ vật tới đây, hoàn toàn không dùng bất kỳ trận pháp gì a.

Mặc Uyên đơ ra, khiếp sợ như hắn còn có tất cả những người mua sắm trong cửa hàng của Mộc Phàm, một đám hết sức kinh hoảng.

Bọn họ bị thủ đoạn giao hàng này làm chấn động, nghĩ sâu hơn nữa thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh a.

Cường giả như vậy một khi muốn giết bọn hắn, chẳng phải là có thể lặng yên không một tiếng động trực tiếp xử lý bọn họ, ném vào vết nứt không gian hủy thi diệt tích?

“Thật là đáng sợ!”

Trong một văn phòng khác, Bùi Thiên Cao run rẩy, lòng còn kinh hãi, vừa rồi rất hoảng sợ.

Sắc mặt nghiêm trọng nhìn bình ngọc, khi mở ra có một luồng đan hương xộc vào mũi, thân là Luyện đan sư hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là đan dược cấp bậc hoàn mỹ a.

Điều kinh người nhất chính là viên đan dược này vừa được luyện chế, trong lúc nhất thời hắn cũng dại ra.

“Rốt cuộc người này có lai lịch thế nào?”

Bùi Thiên Cao nghi ngờ không thôi bắt đầu suy đoán.

Trong toàn bộ chín khu, không ai có thể làm được điểm này, không ai trong đám Luyện đan sư có thể luyện chế ra loại Phá cảnh đan này.

Bởi vì không có đan phương, không cách nào luyện chế ra, nhưng hiện tại đột nhiên xuất hiện ở cửa hàng tạp hóa Tiên phàm này, rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Thật ra không chỉ có bọn họ thắc mắc, cửa hàng của Mộc Phàm khiến một ít cường giả chú ý, sôi nổi điều tra thông tin về cửa hàng này.

Muốn điều tra rõ phải mở tư liệu, không tra thì không biết, nhưng khi tra rồi lại không có thông tin?

“Không có thông tin?”

Khu thứ nhất, thủ phủ, một vị lão nhân với vẻ mặt nghiêm túc đang nhìn chằm chằm một nam tử trung niên.

“Đúng vậy, không tra được bất kỳ tin tức gì, tin tức đăng ký trống không.” Nam tử trung niên báo cáo đúng sự thật.

“Sao có thể?”

Lão nhân hừ nói: “Trên Tiên võng không có khả năng hoạt động mà không có tư liệu, hắn vòng qua đầu não quản lý như thế nào mà có thể đăng ký thành công?”

“Chuyện này...” Trong lúc nhất thời, nam tử trung niên cũng không trả lời được.

Bọn họ không điều tra được thông tin Mộc Phàm đăng ký, toàn bộ trống không, thế mà lại có người lách vào được.

Đây là chuyện lớn, có thể tránh khỏi sự theo dõi của đầu não mà không bị phát hiện, quả thực nghe mà rợn cả người, khiến cho bọn họ chú trọng việc này.

“Tra, cần phải điều tra rõ ngọn nguồn, rốt cuộc là ai mở cửa hàng này.”

Lão nhân trực tiếp nói một câu, điều tra rõ.

Nhưng nam tử trung niên kia vẫn chần chờ, nói: “Ngài nói xem, có thể là cường giả dị vực mở hay không, dù sao trong nhân loại chúng ta hiện giờ không ai có thể có ngọc giản truyền thừa với quy mô lớn như thế.”

“Ngọc giản truyền thừa, chỉ có những người sắp chết già mới đưa toàn bộ tri thức cả đời ghi chép vào ngọc giản truyền cho hậu nhân.”

Lời này cũng có đạo lý, rốt cuộc là ai làm.

“Mặc kệ là ai, nhất định phải điều tra ra.”

Lão nhân kiên quyết muốn tra xem người phương nào mở cửa hàng này.

Mộc Phàm không hề biết hành động của mình đã làm nổi lên ngàn tầng sóng, khiến khắp nơi chú ý cao độ.

Hắn hoàn toàn không ý thức được, đương nhiên, dù biết hắn cũng không thèm để ý.

Giờ phút này, Mộc Phàm đang hưng phấn đếm tiền trong không gian tư nhân đây.

“Thẻ vàng ngân ngàng tu chân của ngài có: Một trăm lẻ ba tỷ tám ngàn bốn trăm tám mươi vạn.”

Nhìn con số này, tâm tình Mộc Phàm rất thoải mái, không ngừng tươi cười.

Phát tài, có tiền a.

Hơn chín mươi chín tỷ, trừ tiến thuế cộng với số tiền còn dư lại, hiện tại hắn có hơn trăm tỷ, mấy số dư còn lại hắn không thèm để ý.

Mộc Phàm hưng phấn là chuyện rất bình thường, dù sao số tiền trước mắt là số tiền lớn nhất mà hắn kiếm được từ trước tới nay, một trăm tỷ a, không nghĩ tới nhiều như vậy.

“Một trăm tỷ, nên xài như thế nào mới tốt đây?”

Hắn bắt đầu suy nghĩ nên dùng số tiền một trăm tỷ này tăng thực lực thế nào.

Nhưng không tính không biết, tính toán tới, sắc mặt Mộc Phàm tức khắc tối tăm.

Thăng cấp Đại vũ trụ bí điển từ tầng bốn trăm đến tầng năm trăm, cần một trăm triệu một tầng, từ tầng năm trăm về sau, một tầng yêu cầu một tỷ, một trăm tầng chính là một trăm tỷ.

“Mẹ nó, một trăm mười tỷ mới có thể thăng cấp đến tầng sáu trăm, tiền trên người còn chưa đủ.”

Mộc Phàm có chút dại ra, ngây ngốc, bây giờ mới nhận ra số tiền vừa kiếm được thật sự không đủ đốt a.

Tình huống này làm Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, có chút khổ sở, một trăm tỷ, thế mà không đủ, làm sao bây giờ.

Cẩn thận tính toán một hồi, Mộc Phàm nhịn không được vò tóc, phát sầu a.

Luyện khí thuật thăng cấp đến tông sư, năm tỷ, Truyền kỳ, năm mươi tỷ.

Hệ thống tính toán cấp bậc tông sư giống như đại tông sư bên ngoài, thậm chí lợi hại hơn một chút, dù sao tri thức do hệ thống thăng cấp toàn diện hơn.

Mộc Phàm rối rắm, vốn tưởng rằng với số tiền này thì mình có thể

tùy hứng tăng cấp, nhưng hiện tại xem ra không đủ dùng, chỉ thăng cấp luyện đan đến Truyền kỳ thôi đã tiêu hao năm mươi lăm tỷ.

Số tiền còn lại không đủ thăng cấp luyện khí, trận pháp.

May mắn là trong tay Mộc Phàm còn một thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt, có thể thăng cấp một môn đến cấp Truyền kỳ, như vậy liền có hai chức nghiệp sinh hoạt cấp Truyền kỳ.

“Trận pháp, luyện đan quan trọng hơn.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, bắt đầu đưa ra lựa chọn.

Luyện đan mang đến hiệu quả và lợi ích cao, trước mắt thì luyện khí còn chưa cho ra tiền lời, đan dược có nguồn tiêu thụ, dễ kiếm tiền hơn.

Nghĩ như thế, Mộc Phàm ra quyết định.

“Hệ thống, thời khắc đốt tiền tới rồi.”

Mộc Phàm gọi hệ thống, chuẩn bị một lần thăng cấp lớn.

“Nạp năm mươi lăm tỷ, tăng Luyện đan thuật đến cấp Truyền kỳ.”

Tiếng Mộc Phàm vừa dứt, tiếng hệ thống liền vang lên.

“Đinh, nạp năm mươi lăm tỷ, thăng cấp Luyện đan thuật đến Truyền kỳ.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm giác đại não nổ vang, vô số tin tức dũng mãnh tiến vào trong đầu, không ngừng dung nhập vào nguyên thần.

Đó là lĩnh ngộ Luyện đan thuật cấp độ cao hơn, tri thức khổng lồ, huyền ảo.

Mộc Phàm đắm chìm trong vô tận huyền diệu về luyện đan, hấp thu tri thức tinh túy, không ngừng thay đổi nhận thức của bản thân, gia tăng lĩnh ngộ đối với Luyện đan thuật.

Trong lúc nhất thời, cấp bậc lĩnh ngộ không ngừng leo lên cấp độ

cao hơn.

Chỉ trong nháy mắt, Mộc Phàm đã đột phá hàng rào cấp đại sư, bước vào hàng ngũ tông sư, hơn nữa tốc độ này còn đang tăng vọt.

Toàn bộ quá trình cũng không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, dưới lực lượng cường đại của hệ thống, Mộc Phàm như ngộ đạo, đắm chìm bên trong.

Giống như bản thân đã lĩnh ngộ trong vô số năm tháng, hiểu thấu đáo sự huyền diệu của luyện đan.

Ong!

Theo một tiếng vù vù kỳ dị truyền đến, thân thể Mộc Phàm đột nhiên chấn động, có cảm giác kỳ diệu khó giải thích, cả người rơi vào một loại trạng thái thần bí.

Trạng thái này giống như ý thức mơ hồ trong vũ trụ mênh mông, vô biên vô tận, không nơi nương tựa, cảm giác trống rỗng, cô tịch lạnh lẽo.

Nhưng Mộc Phàm lại hiểu được, lại lĩnh ngộ được vô số huyền diệu của luyện đan, bước chân vào cấp Truyền kỳ.

“Đinh, thăng cấp thành công!”

Chỉ nghe hệ thống nhắc nhở một tiếng, Mộc Phàm từ trạng thái ngộ đạo tỉnh lại, cả người tràn ngập một khí chất độc đáo.

Truyền kỳ luyện đan sư, thành!

Chương 210: Thời khắc đốt tiền

“Truyền kỳ luyện đan sư...” Mộc Phàm tỉnh lại, cảm giác toàn thân trở nên khác lạ.

Cái loại cảm giác này không biết phải hình dung như thế nào, huyền diệu khó giải thích, vô cùng thâm ảo.

Mộc Phàm cảm giác được hiện tại mình chỉ cần vung tay là có thể luyện chế ra các loại đan dược, thậm chí có thể không dùng dược liệu, trực tiếp hấp thu năng lượng từ trong hư không để luyện đan.

Truyền kỳ, Truyền kỳ đan sư một thế hệ, không cần dùng dược liệu, chỉ cần hấp thu các nguyên tố năng lượng trong không gian là có thể luyện đan.

“Thì ra đây là chỗ cường đại của Truyền kỳ đan sư.”

Mộc Phàm bừng tỉnh, hiểu rõ chân lý luyện đan.

Điều này làm lòng hắn càng trông mong đối với cấp độ Truyền kỳ khác, đó là Truyền kỳ luyện khí sư có thể không dùng bất kỳ tài liệu gì, có thể hấp thu các vật chất từ trong hư không tiến hành luyện khí hay không?

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Mộc Phàm, có thể làm như thế hay không thì chưa biết, chờ hắn bước vào Truyền kỳ luyện khí sư mới có thể trải nghiệm.

“Kế tiếp hẳn là nên tăng cấp bậc trận pháp một chút.”

Mộc Phàm chuẩn bị thăng cấp chức nghiệp sinh hoạt thứ hai.

Hắn lựa chọn trận pháp, nguyên nhân rất rõ ràng, mới vừa tiếp nhận một nhiệm vụ khẩn cấp, lấy thân phận Trận pháp sư đi tiết điểm không gian số hai.

Đúng lúc thăng cấp trận pháp một chút, tới cấp Truyền kỳ mới thật sự tính là cường đại, hư không khắc trận, hoàn toàn không cần dùng bất kỳ tài liệu gì.

Truyền kỳ trận sư có sức chiến đấu vô cùng cường đại, thậm chí có năng lực gọi nhịp cùng thần linh.

Đương nhiên, chỉ là gọi nhịp thôi, có thể đánh thắng thần linh hay không là một vấn đề khác.

“Hệ thống, sử dụng thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt, thăng cấp trận pháp.”

Mộc Phàm trực tiếp quyết định, lấy tấm thẻ Truyền kỳ còn lại ra.

“Ký chủ, cần phải nhắc nhở ngươi một chút.”

Lúc này, hệ thống vang tiếng nhắc nhở làm Mộc Phàm giật mình.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ngươi vừa mới đột phá Truyền kỳ luyện đan sư, đang đứng trong tình huống sắp độ kiếp, một khi đồng thời bước vào Truyền kỳ trận sư, uy lực thiên kiếp sẽ tăng mạnh, ít nhất gấp năm trăm lần trở lên.”

Lời này khiến Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, thiếu chút nữa quên mất việc này.

Đột phá cấp Truyền kỳ sẽ có thiên kiếp khảo nghiệm.

Nói cách khác, hiện tại Mộc Phàm đang ở giai đoạn phải độ kiếp, nếu chồng thêm thiên kiếp của Truyền kỳ Trận pháp sư, vậy thì càng khủng bố.

Thiên kiếp khi hắn thăng cấp vốn mạnh hơn so với người khác, một khi chồng lên nữa, uy lực tuyệt đối sẽ làm người ta hãi hùng.

“Độ kiếp, thiếu chút nữa quên mất.”

Mộc Phàm hết hồn, trách không được cứ cảm giác quên mất điều gì đó.

Thì ra là độ kiếp, trước đó hệ thống từng nói qua, bước vào cấp Truyền kỳ chắc chắn phải độ kiếp.

Nhưng vừa rồi đột phá không có cảm giác được thiên kiếp, cho nên liền xem nhẹ.

“Hệ thống, sao hiện tại không có thiên kiếp buông xuống?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Hệ thống giải thích: “Ký chủ, nơi này chính là không gian tư nhân của ngươi, đã bị bổn hệ thống luyện hóa, trở thành một không gian độc lập, không chịu ảnh hưởng của ngoại giới.”

“Chỉ cần ký chủ rời khỏi không gian tư nhân, thiên kiếp sẽ nhanh chóng buông xuống, hy vọng ký chủ chuẩn bị tốt để độ kiếp.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm đã hiểu rõ.

“Độ kiếp sao, ngược lại muốn thử thử một lần.”

Trong lòng Mộc Phàm chờ mong, không những không sợ hãi, ngược lại còn có cảm giác nóng lòng muốn thử.

Bởi vì hắn tu luyện Thiên lôi bí thuật, vừa lúc thử xem có thể hấp thu lực lượng từ thiên kiếp tăng cường Thiên lôi bí thuật hay không?

Thậm chí, có thể cắn nuốt thiên kiếp, hấp thu làm bản thân lớn mạnh hay không.

Ý nghĩ lớn mật này điên cuồng sinh sôi trong lòng Mộc Phàm, không thể đè nén, chính hắn cũng khiếp sợ.

“Hệ thống, có thể hấp thu thiên kiếp sao?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Mà hệ thống tắc nói: “Ký chủ, có thể hấp thu, thiên kiếp cũng là một loại năng lượng, chỉ cần ký chủ thi triển Thiên lôi bí pháp là có thể luyện hóa thiên kiếp.”

“Nhưng xem xét tình huống trước mắt của ký chủ, cường độ thiên kiếp lần này sẽ tạo thành uy hiếp đối với ký chủ, có khả năng thân thể sẽ không chịu nổi.”

Lời hệ thống giải thích làm lòng Mộc Phàm chùng xuống.

Thực lực hiện tại không gánh nổi thiên kiếp, đùa cái gì vậy, trong lòng có chút gấp gáp cùng nghiêm trọng.

“Làm sao đây?” Mộc Phàm vặn não, lập tức nghĩ tới biện pháp.

Thực lực không đủ, nạp tiền thôi.

“Hệ thống, nếu ta thăng cấp Đại vũ trụ bí điển đến tầng năm trăm thì có thể thừa nhận nổi thiên kiếp hay không?” Mộc Phàm dò hỏi một phen.

“Căn cứ theo tính toán, ký chủ tăng Đại vũ trụ bí điển đến tầng năm trăm, có tám mươi phần trăm an toàn vượt qua thiên kiếp, có năm mươi phần trăm cắn nuốt được thiên kiếp.”

Hệ thống trả lời rất đúng trọng tâm.

Mộc Phàm nghe vậy rất hài lòng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên không có vấn đề nào mà nạp tiền không giải quyết không được.

Nếu có, đó chính là nạp không đủ nhiều.

“Còn chờ cái gì nữa, nạp tiền, thăng cấp đến tầng năm trăm.” Mộc Phàm hung ác, nạp tiền thăng cấp liền.

Lần đốt tiền này, đốt đến làm người ta đau lòng a.

Phía trước đốt hết năm mươi lăm tỷ, hiện tại lại thêm mười tỷ, thật sự là không đủ tiền a.

“Đinh, nạp mười tỷ, bắt đầu thăng cấp.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm cảm giác thân thể chấn động, trong cơ thể có lực lượng bàng bạc dũng mãnh tràn vào.

Ầm vang!

Một tiếng nổ vang, luyện khí trong cơ thể Mộc Phàm sôi trào bùng nổ, tựa như sóng thần ầm ầm quét qua toàn thân, bắt đầu rèn luyện thân thể.

Tâm thần Mộc Phàm chìm vào trong cơ thể, tinh tế cảm nhận sự biến hoá của thân thể, dưới lực lượng của hệ thống, thân thể đang tăng cường với một tốc độ kinh người.

Thân thể không ngừng mạnh lên, tu vi một đường tăng mạnh, cấp bậc công pháp không ngừng đột phá.

Bắt đầu từ tầng bốn trăm, tầng bốn trăm mười, tầng bốn trăm hai mươi, tầng bốn trăm ba mươi, tầng bốn trăm bốn mươi, tầng bốn trăm năm mươi, còn đang tiếp tục nhanh chóng đột phá.

Mộc Phàm trải nghiệm cảm giác tu vi tăng nhanh như ngồi hỏa tiễn, luyện khí như đại dương mênh mông, vô cùng vô tận, rít gào trong cơ thể.

Mà thân thể thì không ngừng tăng trưởng, phòng ngự, lực lượng, thể chất, cốt cách, lục phủ ngũ tạng, máu..., tăng cường toàn diện.

Thân thể đang nhanh chóng lột xác, tiến hoá hướng tới cấp độ sinh mệnh cao hơn.

Đốt tiền đột phá thật sự khiến Mộc Phàm đắm chìm trong đó, vĩnh viễn không dứt được.

Mộc Phàm biết, chính mình chỉ có thể lún sâu hơn vào con đường này thôi.

Hiện tại kêu hắn từ bỏ hắn cũng không thể, bởi vì đã không thể quay đầu, tốn không ít tiền để thăng cấp rồi, ai lại ngại thăng cấp nhanh đây?

Chỉ có kẻ ngốc mới có từ chối, có thể tiêu tiền thăng cấp vì sao không làm?

Oanh!

Mỗi một khắc, trong cơ thể Mộc Phàm truyền đến từng tiếng nổ vang, như tiếng sấm, đinh tai nhức óc.

Toàn bộ không gian tư nhân đều rung động, hai tiểu gia hỏa lại bị dọa run rẩy, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

“Chủ nhân đang tu luyện cái gì?”

“Cảm giác thật đáng sợ.”

Tiểu hoả mãng, cầu bông nhỏ đang âm thầm trò chuyện, hoảng sợ không thôi.

Chúng nó có thể cảm nhận một hơi thở khủng bố từ trên người Mộc Phàm, hơi thở này làm hai vật nhỏ vô cùng khủng hoảng

“Đinh, tầng năm trăm, thăng cấp thành công!”

Lúc này, hệ thống khoan thai vang tiếng nhắc nhở.

Mộc Phàm cũng từ từ tỉnh lại, khi mở hai mắt mở, hai luồng sáng xé rách không gian, hai tiểu gia hỏa thét chói tai nhảy nhót tránh thoát.

Mộc Phàm thu liễm hơi thở khủng bố, hai mắt khôi phục bình thường.

“Năm trăm tầng, ta có thể dùng một bàn tay hành hung một trăm bản thân trước đó.”

Vẻ mặt hắn kinh ngạc cảm thán nói thầm một câu, lòng tin tăng mạnh a.

Thực lực cường đại, tu vi đột phá, kế tiếp tự tin độ kiếp.

“Nên đi độ kiếp thôi.”

Mộc Phàm nói xong chậm rãi đứng dậy, một hơi thở vô hình tràn ngập, phạm vi một trăm mét quanh thân thể hình thành một lĩnh vực.

Đây là thay đổi sau khi đột phá tới tầng năm trăm, trong trăm mét quanh mình, Mộc Phàm có thể ngay lập tức trấn sát bất kỳ thứ gì tới gần.

Vù!

Ngay sau đó, bóng dáng Mộc Phàm biến mất khỏi không gian tư nhân.

Chương 211: Độ kiếp

Vù!

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm xuất hiện trên quảng trường trung tâm.

Mới vừa ra tới, còn chưa kịp xem xét liền cảm giác có một luồng áp lực bao phủ, nguyên thần trầm xuống, thân thể có cảm giác nặng nề.

Thiên kiếp!

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, biết đây là thiên kiếp đang khóa chặt hắn.

Không kịp suy nghĩ, Mộc Phàm trực tiếp mở trung tâm truyền tống, chọn một cảng không gian truyền tống ra ngoài.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, Mộc Phàm liền biến mất.

“Mộc Phàm!”

Một màn này rơi vào tầm mắt Nặc Á đúng lúc cũng muốn ra ngoài, nàng kinh ngạc nhìn Mộc Phàm biến mất.

Nàng vừa định chào hỏi hắn, đáng tiếc chớp mắt Mộc Phàm liền biến mất, không có cơ hội đi lên chào hỏi.

“Chẳng lẽ là đi tiết điểm không gian số hai sao?”

Nặc Á suy đoán, lắc đầu đi vào trung tâm truyền tống, nàng vừa tiếp một nhiệm vụ, chuẩn bị đi hoàn thành.

“Kỳ quái!”

Lúc này, trong trường học có không ít cường giả cấp Siêu phàm mang vẻ mặt kinh ngạc thắc mắc.

Vừa rồi bọn họ cảm giác được một áp lực đáng sợ, chợt lướt qua, chẳng lẽ là cảm giác sai sao, xuất hiện ảo giác.

“Kiếp khí!”

Lúc này, trong tầng cao nhất của thư viện.

Một lão giả cầm chổi trong tay kinh ngạc nhìn hư không, vừa rồi lão cảm giác được một một luồng kiếp khí khổng lồ đột nhiên hội tụ.

Nhưng chỉ lướt qua, hắn có thể chắc chắn đó là kiếp khí, là dấu hiệu thiên kiếp dấu.

Nhưng sao có thể xuất hiện ở nơi này?

“Trong trường học cũng không có người đột phá Siêu phàm bước vào Thánh cảnh a, vì sao xuất hiện kiếp khí?”

Lão giả lẩm bẩn, ánh mắt vẩn đục mang theo một chút ngạc nhiên, khó hiểu, thật sự là nghĩ không ra.

Ngay sau đó lắc đầu, không nghĩ nữa.

Có lẽ là già rồi, cảm ứng sai lầm cũng không chừng?

.....

Bên kia, sau khi rời khỏi trường học, Mộc Phàm từ một cảng không gian nhanh chóng truyền tống tới một thế giới dị vực.

Hơn nữa vẫn là thế giới trước kia từng đi qua.

Bá!

Trong bóng đêm, một quầng sáng nở rộ, thạch trận lóe lên một luồng sáng, bên trong có một bóng người hiện lên.

Người tới đúng là Mộc Phàm, đi tới Vĩnh đông chi địa.

Ầm ầm ầm...

Mới vừa ra tới, Mộc Phàm liền nghe thấy tiếng gầm rú trên đỉnh đầu, lôi đình lập loè, áp lực đáng sợ phủ xuống, khóa chặt hắn.

Thiên kiếp xuất hiện.

Mộc Phàm biến sắc, thân thể nhoáng lên, dẫm một thanh phi kiếm luyện khí trực tiếp bay đi, hướng tới đỉnh núi cao nhất ở Vĩnh đông chi địa.

Hắn muốn độ kiếp ở nơi đó.

Hưu!

Một đạo kiếm quang xẹt qua bóng đêm, bay nhanh trong thế giới rét lạnh này.

Kiếm quang khiến cho không ít sinh vật cường đại chú ý.

Đặc biệt là áp lực khủng bố đột nhiên buông xuống kia, khiến cho Vĩnh động chia địa bị bao phủ bởi một tầng bóng ma khủng bố.

“Sao lại thế này?”

Lúc này, Viêm tộc, Lam diễm bộ tộc, vị Tế ti kia bỗng nhiên đứng dậy, kinh ngạc nhìn vào không trung đen kịt, cảm giác được áp lực vô tận.

“Tế ti, đã xảy ra chuyện gì?” Tộc trưởng Liệt Sơn ngạc nhiên hỏi.

Tế ti lắc đầu, giọng điệu nghiêm trọng nói: “Ta cảm ứng được một hơi thở đáng sợ, mang tới áp lực, tràn ngập sự hủy diệt, phá hoại.”

“Hơi thở này, chẳng lẽ là... Kiếp khí?”

Tế ti lẩm bẩm một câu, bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Có cường giả muốn độ kiếp?” Hắn kinh ngạc hô to một tiếng, đã hiểu chuyện gì.

Đây là kiếp khí, hơi thở của thiên kiếp, hiển nhiên là có sinh vật cường đại muốn độ kiếp a.

Là ai đang độ kiếp?

“Trên Thánh sơn của Vĩnh động chia địa.”

Hai mắt Tế ti sáng quắc, nhìn trung tâm Vĩnh đông chi địa, nơi đó có một tòa Thánh sơn.

Kiếp khí tụ tập trên Thánh sơn, hiển nhiên là có cường giả độ kiếp ở nơi đó.

Ầm vang!

Chỉ nghe sấm sét nổ vang, trên Thánh sơn bỗng nhiên toát ra vô tia sét, lôi điện đan xen, trong lúc nhất thời, Thánh sơn được chiếu rọi sáng như ban ngày.

“Thiên kiếp thật đáng sợ.”

Tế ti kinh hãi, tộc trưởng Liệt Sơn bên cạnh cũng hoảng hốt, cả người nổi da gà, cảm giác được một tia điện lướt qua da thịt.

Cách xa như vậy, còn có thể cảm nhận được, có thể tưởng tượng ở trên Thánh sơn là cảnh tượng đáng sợ như thế nào.

Oanh!

Một tia sét đánh xuống, Thánh sơn rung động, toàn bộ Vĩnh động chi địa đều chấn động.

Vô số sinh vật hoảng sợ chạy tán loạn, không ngừng chạy trốn, rời xa Thánh sơn.

“Là ai đang độ kiếp?”

Không ít sinh vật cường đại bị kinh động, kiếp khí bao phủ Thánh sơn, kinh động sinh linh khắp nơi.

Bên ngoài Vĩnh đông chi địa, có một đôi mắt đáng sợ đang nhìn về phía Thánh sơn.

“Đã rất nhiều năm nơi này không có thiên kiếp buông xuống, là ai đưa tới thiên kiếp, là có sinh linh phá vỡ hàng rào Siêu phàm, sắp Nhập thánh sao?”

Đôi mắt này ẩn trong bóng đêm, bị sương mù cuồn cuộn bao phủ, không thể thấy rõ, chỉ có thể thấy hình dáng mơ hồ.

Trong bóng đêm, có một con Ma long đen thui đang nhìn về hướng Thánh sơn, hai con mắt lóe ánh sáng màu đỏ tươi.

“Là Băng long đang độ kiếp sao?”

Đầu Ma long khổng lồ này lầm bầm lầu bầu, phun long tức.

Nó suy đoán trên Thánh sơn có một Băng long cường đại như nó, thực lực không phân cao thấp, đang độ kiếp.

Ầm ầm ầm...

Toàn bộ Vĩnh đông chi địa chấn động, vô số sinh vật kinh hoảng, bóng đêm đều bị ánh sáng từ lôi đình xua tan.

Thiên lôi huy hoàng chiếu sáng Vĩnh đông chi địa.

Có vô số Băng giải, Băng hùng, còn có các loại sinh vật hiếm lạ cổ quái, đều bị hơi thở đáng sợ từ thiên kiếp hù dọa.

Trong phạm vi Thánh sơn, sinh vật lớn lớn bé bé đã sớm thoát đi sạch sẽ.

Lúc này, ở đỉnh Thánh sơn, trên mặt sông băng, Mộc Phàm lơ lửng trong không trung, nhìn chằm chằm bão tuyết lạnh thấu xương, rồi yên lặng nhìn kiếp vân trên đỉnh đầu.

Nói là kiếp vân, còn không bằng nói là một biển sấm sét thì chính xác hơn.

Lôi đình đầy trời đan xen, hóa thành từng đầu lôi xà vặn vẹo, chiếu sáng bóng đêm.

Hơi thở thiên kiếp càng lúc càng đáng sợ, như đang biến dị, ấp ủ những tia sét càng khủng bố hơn, khiến Mộc Phàm cũng có chút hãi hùng khiếp vía.

Hắn cảm giác da thịt bắt đầu tê dại, trong không khí chung quanh tràn ngập vô số hồ quang xẹt xẹt, cảnh tượng làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

“Thiên kiếp quả nhiên đã biến dị.”

Mộc Phàm âm thầm nghiêm nghị, giống như hệ thống nói, thiên kiếp của hắn mạnh hơn thông thường.

Hai mắt hắn lóe lên hai tia sáng nóng rực, nhìn chằm chằm biển sấm sét đáng sợ trên đỉnh đầu, lôi điện rậm rạp cuồn cuộn, phát ra tiếng ầm ầm ù ù.

Rất nhanh, thiên kiếp đã ấp ủ xong, một tia lôi điện đột nhiên thoát ly khỏi biển sấm sét, lao hướng tới Mộc Phàm phía dưới.

Đùng đùng!

Một tiếng ầm vang, tia sét chạm tới cơ thể Mộc Phàm, nháy mắt nổ tung thành vô số lôi quang.

Thiên kiếp rốt cuộc buông xuống.

“A, lôi đình thật bá đạo.”

Mộc Phàm bị bổ một tia, cả người có điện lưu, bị ánh sáng bao phủ.

Hắn cảm giác thân thể tê tê dại dại, thậm chí có chút đau đớn, nhưng cũng không có bị thương.

Vừa mới thăng cấp đột phá, hoàn toàn không sợ chút thiên lôi này.

Huống chi trong cơ thể Mộc Phàm còn có một cổ lôi đình chi lực, lôi đình chi lực do Thiên lôi bí thuật luyện ra đang ngo ngoe rục rịch, lộ ra một hơi thở mãnh liệt.

Như một đầu hung thú đói khát thấy được con mồi ngon miệng.

“Đến đây đi, để ta nhìn xem thiên kiếp cường đại đến mức nào.”

Mộc Phàm đột nhiên quát một tiếng, bóng dáng nhảy lên tận trời, không những không lùi, ngược lại chủ động đón nhận những tia sét khủng bố trên bầu trời.

Oanh!

Biển sấm sét sôi trào, từ bên trong có một tia chớp màu tím bắn ra, nháy mắt đánh vào cơ thể Mộc Phàm.

Đối mặt với thiên lôi mang hơi thở hủy diệt đang đánh tới, vẻ mặt

Mộc Phàm bình tĩnh, không hề sợ hãi chút nào.

Cánh tay vung lên, nhanh chóng tung ra một quyền.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm", thiên lôi nổ nát, hóa thành lôi quang đầy trời, chiếu sáng bầu trời tăm tối.

Giờ khắc này, phàm là sinh linh chú ý tới nơi này đều bị một màn trước mắt làm ngây ngẩn.

"Đó là..."

Chúng nó kinh hãi nhìn thấy dưới lôi kiếp có một bóng người nhỏ bé nghịch thiên bay lên, một quyền đánh nổ thiên lôi.

"Là hắn?"

Trong Lam diễm bộ lạc, Tế ti đột nhiên hô to một tiếng, vẻ mặt khó tin.

Hai mắt hắn trừng to, thấy được bóng người cao ngạo phía dưới thiên kiếp, đúng là nhân loại trước đó đã giúp đỡ bọn họ, Mộc Phàm.

Một nhân loại đang độ kiếp.

Tế ti, Liệt Sơn liếc nhau, đều lộ vẻ kinh hãi.

Chương 212: Băng long đáng thương

Phanh!

Trên đỉnh Thánh sơn, Mộc Phàm tung một quyền đánh nổ mấy tia sét đánh xuống, cả người tắm gội hàng tỉ tia điện nhỏ, tựa như Lôi thần giáng thế.

Ầm ầm ầm...

Thiên kiếp sôi trào, giống như bị chọc giận, mấy chục tia sét to đồng thời đánh xuống, mỗi một tia đều ẩn chứa lực lượng hủy diệt.

Tốc độ tia sét cực nhanh, nháy mắt liền đánh trúng Mộc Phàm, bao phủ lấy hắn.

Răng rắc!

Sấm sét ầm ầm, hư không đều rung động kịch liệt, Thánh sơn bị lôi đình oanh kích, sông băng vỡ vụn, ngọn núi xuất hiện vết nứt, bắt đầu có tuyết lở.

Ở dưới thiên kiếp, vạn vật có vẻ trở nên nhỏ bé.

Nhưng trong thiên kiếp đáng sợ như vậy có một nhân loại đang độ kiếp, bị thiên lôi oanh kích nhưng vẫn không chết.

“Là thiếu niên nhân loại kia.”

Trong Lam diễm bộ lạc, hai vị cường giả dị vực Tế ti, Liệt Sơn mang vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Thánh sơn, từ xa đã có thể cảm nhận được hơi thở đáng sợ đến từ thiên kiếp.

Có thể tượng tượng được Mộc Phàm ở dưới thiên kiếp thừa nhận lực lượng hủy diệt lớn đến mức nào, thế mà còn có thể như cá gặp nước, bơi lội trong sấm sét.

Hắn đứng giữa không trung, đạp nát lôi đình, dẫm lên lôi quang vô

tận bước từng bước lên trời, song quyền không ngừng chuyển động, đánh nát từng đợt từng đợt lôi kiếp.

Ầm ầm ầm...

Mộc Phàm vung nắm tay, lực lượng cường đại ẩn chứa quyền ý, mỗi một quyền đều rất khủng bố, như muốn xỏ xuyên qua thiên địa.

Dưới quyền ý vô cùng cường đại, thiên lôi đều bị đánh tan.

“Nuốt!”

Sau khi đánh nát một mảng thiên lôi, Mộc Phàm đột nhiên há mồm hút, cắn nuốt sấm sét chung quanh, tựa như nuốt chửng biển rộng.

Một màn này đúng lúc rơi vào trong mắt rất nhiều sinh vật cường đại, một đám tức khắc ngây ra, bị chấn động mạnh.

“Đó là ai?”

“Vậy mà dám cắn nuốt thiên lôi?”

Có sinh vật cường đại kinh hãi rít gào, tiếng gầm nhẹ truyền ra mấy chục dặm xa.

Nó hoảng sợ nhìn đỉnh Thánh sơn, nhìn bóng dáng cao ngạo kia, đánh tan thiên lôi còn chưa đủ, thế mà còn trực tiếp nuốt.

Mộc Phàm cắn nuốt rất nhiều tia sét, lỗ chân lông cả người phun trào ra hàng tỉ lôi quang, tựa như Lôi thần, khí thế xông tận trời cao, chấn trụ vô số sinh vật dị vực cường đại.

“Thiên lôi bí pháp, luyện hóa!”

Lúc này, Mộc Phàm vừa cắn nuốt lôi đình, vừa âm thầm thi triển Thiên lôi bí pháp, bắt đầu luyện hóa thiên lôi chi lực đang sôi trào trong cơ thể.

Thiên lôi chi lực này cường đại, cuồng bạo, tràn ngập hơi thở hủy diệt.

Lực lượng đáng sợ thuộc về thiên kiếp, rất khó luyện hóa, nhưng có Thiên lôi bí pháp vận chuyển, lực lượng này vẫn bị Mộc Phàm luyện hóa từng chút một.

Theo quá trình luyện hóa thiên lôi chi lực, Thiên lôi bí pháp trong cơ thể Mộc Phàm càng thêm cao thâm khó đoán, uy lực càng mạnh hơn, ẩn hiện một chút hơi thở đáng sợ của thiên kiếp.

Đùng!

Đúng lúc này, lôi kiếp đột nhiên hạ xuống trên trăm tia sét, hơn phân nửa dừng trên cơ thể Mộc Phàm, bao phủ toàn thân hắn.

Có một nửa còn lại đi theo đường cong, trực tiếp bổ về Thánh sơn phía dưới Mộc Phàm.

Một màn này khiến Mộc Phàm kinh ngạc, bất ngờ, đồng thời có chút khó hiểu cúi đầu nhìn lại.

Ầm vang!

Chỉ thấy Thánh sơn nứt ra, bị mấy chục tia sét to nổ phẳng một mảng, sông băng vỡ vụn, lộ ra một hồ băng.

Hồ băng kia trào ra hàn khí đáng sợ, đóng băng xung quanh.

Ngay cả thiên lôi đều muốn bị đông lại, trở nên chậm chạp, không ngừng quay cuồng trên hồ băng, phát ra tiếng chẹt chẹt.

Oanh!

Ngay sau đó, hồ băng nổ tung, từ bên trong có một quái vật khổng lồ lao ra, ngửa thẳng lên trời gầm rống giận dữ.

“Ngao!”

Một tiếng rồng ngâm, kinh động tám phương.

Vĩnh đông chi địa đột nhiên nhiên có tuyết rơi, bão tuyết thổi tới, vô số sinh vật đột nhiên sợ hãi quỳ xuống, run bần bật.

Mộc Phàm đứng trong không trung, nhìn quái vật khổng lồ đột

nhiên toát ra từ Thánh sơn mà ngây ngẩn, lại là một con rồng.

Một con Băng long!

“Trời đất!”

Hắn giật mình, kinh ngạc hô to: “Chuyện gì đây, sao nơi này có một con Băng long?”

“Ký chủ, nó đã sớm ở chỗ này, ngủ say dưới Thánh sơn, vừa rồi bị thiên kiếp khóa chặt, trực tiếp bị ép độ kiếp.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm câm nín, có chút dở khóc dở cười.

Băng long này xui xẻo, Mộc Phàm chọn nơi này để độ kiếp, không nghĩ tới là hang ổ của nó, giờ tốt rồi, khiến nó bị thiên kiếp khóa chặt.

“Ngao... Nhân loại đáng chết.”

Băng long phát ra một tiếng rít gào.

Nó liên tục rống giận, thân thể to lớn tựa như núi băng, xinh đẹp, trong suốt, lập lòe ánh sáng, hàn khí thổi qua, đóng băng mọi thứ.

Đây là một con Băng long cường đại, tu vi không thấp.

Nhưng nó bị thiên kiếp khóa chặt, mấy chục tia sét đồng thời rơi xuống, ầm ầm ầm đánh vào thân thể nó, đánh đến cả người nó đau nhức, kêu thảm thiết.

“A... Nhân loại đáng xấu hổ, ngươi dám ở chỗ ta độ kiếp?” Băng long thống khổ rít gào, phẫn nộ phun một ngụm hàn băng long tức về phía Mộc Phàm.

Đối mặt với Băng long đang tức giận, Mộc Phàm lắc đầu, giơ tay đè xuống, lôi đình đầy trời như chịu khống chế hội tụ lại, hóa thành một bàn tay sấm sét hung hăng vỗ xuống.

Ầm vang, bàn tay này đánh tan hàn băng long tức, đánh Băng long rơi vào sông băng, lộ ra một chưởng ấn thật lớn.

Lôi quang lập loè, Băng long đáng thương bị Mộc Phàm vỗ nằm dài.

Oanh!

Lúc này, thiên kiếp trở nên càng thêm khủng bố, có thêm một con Băng long độ kiếp, trực tiếp khiến thiên kiếp biến dị lần thứ hai.

“Không phải là muốn biến thành thiên phạt đi?” Mộc Phàm lẩm bẩm nhìn biển sấm sét trên đỉnh đầu.

Lôi đình hội tụ, không ngừng ấp ủ, áp súc, tản ra hơi thở càng khủng bố hơn.

Màu sắc thiên lôi dần dần biến hóa, từ màu trắng, biến thành màu đỏ hồng rồi lại biến thành màu tím xanh, cuối cùng là màu tím.

Mộc Phàm thấy trung tâm biển sấm sét có ấp ủ thiên lôi màu đen, tựa như một hố đen đang tản ra hơi thở cắn nuốt vạn vật.

“Ký chủ, thiên kiếp biến dị lần thứ hai, đã có dấu vết thiên phạt.”

Hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở, để Mộc Phàm cẩn thận.

Mà Mộc Phàm nghe xong cũng không có để ý, ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn, thiên kiếp càng mạnh, hắn có thể hấp thu thiên lôi càng mạnh tăng cường Thiên lôi bí pháp.

“Đến đây đi.”

Mộc Phàm hét to một tiếng, đón nhận sấm sét đầy trời.

Chỉ thấy hắn vung nắm tay, tung một quyền, ầm, cả người hắn rơi vào biển sấm sét.

Phía dưới, Băng long ngẩng đầu muốn rống giận thấy thế trợn tròn mắt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm chui vào thiên kiếp.

Nhân loại này tìm chết sao?

“Chết chắc rồi.”

Băng long lẩm bẩm, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Trong lòng đau đớn vạn phần, mình đang ngủ ngon trong hang ổ, đột nhiên có thiên kiếp buông xuống, sợ tới mức không dám nhúc nhích, thậm chí che giấu toàn bộ hơi thở.

Ngay từ đầu còn tốt, nhưng sau đó liền không xong.

Thánh sơn bị thiên lôi đánh nát, nó trực tiếp bại lộ, bị thiên kiếp khóa chặt, trở thành một mục tiêu của lôi đình.

Đùng!

Biển sấm sét sôi trào, lại có mấy chục đạo thiên lôi đáng sợ rơi xuống, mục tiêu đúng là Băng long phía dưới, nó giật mình hoảng hốt.

“Ngao!”

Băng long rít gào, bộc phát ra thực lực cực hạn, liều chết chống cự mấy chục đạo thiên lôi khủng bố kia.

Chỉ thấy Băng long bị mấy chục đạo thiên lôi oanh kích, thân hình nứt vỡ, máu thịt nát bét, bị đánh thê thảm.

“Ngao... Nhân loại, ta không để yên cho ngươi.”

Băng long rên rỉ thê lương, bị thiên lôi bao phủ.

Lúc này, ở trong lôi kiếp, Mộc Phàm bị vô cùng lôi xà bao vây, lôi đình đen nhánh hội tụ, trung tâm lôi kiếp như lỗ đen trực tiếp nuốt hắn vào.

Đau, vô tận thống khổ vọt tới, bao phủ các giác quan của Mộc Phàm, hắn cảm giác thân thể như bị xé thành hàng tỉ mảnh vụn.

“Thiên lôi bí pháp, cắn nuốt, luyện hóa!”

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm thi triển Thiên lôi bí pháp, vận chuyển tới cực hạn, cả người hóa thành lôi đình, triển khai cắn nuốt, luyện hóa, bắt đầu liều mạng.

Thiên kiếp còn đang tiếp tục, lôi đình không ngừng tàn sát bừa bãi, một tia nối tiếp một tia bao phủ Thánh sơn, san bằng ngọn Thánh

sơn hùng vĩ.

Chương 213: Nuốt lôi kiếp

Ầm ầm ầm...

Thiên lôi đánh xuống từng trận, Thánh sơn bị lôi đình bao phủ, đánh nổ nửa đỉnh núi, tước đi từng chút một.

Toàn bộ Thánh sơn đều hóa thành một rừng lôi điện, bên trong truyền đến tiếng rồng ngâm thê lương.

Một mảnh băng sương hội tụ, chống lại sấm sét đầy trời.

Đáng tiếc chung quy vẫn kém một chút, dưới Thánh sơn bị lôi kiếp bao phủ có một con Băng long đang nằm thoi thóp.

Vảy trắng như băng tinh tan vỡ, máu thịt lẫn lộn, bị trọng thương, đã không còn một chút năng lực phản kháng, chỉ có thể để lôi đình không ngừng oanh kích vào thân thể.

“Vì sao nhân loại này còn chưa chết?”

Giờ phút này, đau đớn đan xen phẫn nộ, Băng long nhìn lên không trung, trong lôi kiếp đang có một bóng người vung song quyền, đánh nát một mảnh lại một mảnh lôi kiếp.

Đó là Mộc Phàm, bóng dáng cao ngạo vô cùng cường thế, mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng khủng bố, lôi kiếp bị một quyền đánh nổ.

Càng đáng sợ hơn chính là hắn đang cắn nuốt lôi kiếp, tựa như một cái động không đáy, hút lôi kiếp vào trong cơ thể tiến hành luyện hóa.

Cảnh tượng khủng bố như thế khiến Băng long đơ ra, thậm chí quên mất chuyện mình sắp bị lôi kiếp đánh chết.

Nó ngây ngốc nhìn Mộc Phàm cắn nuốt lôi đình, trong lòng hoảng hốt, còn có một chút kính sợ.

Nhân loại thế này sao nó có thể địch nổi?

Thiên kiếp cường đại đáng sợ như thế đều không làm gì được hắn, thậm chí còn bị hắn hấp thu luyện hóa, quả thực chưa từng nghe thấy.

Oanh!

Biển sấm sét nổ tung, lộ ra bóng dáng bên trong, Mộc Phàm giang rộng hai tay, như trăm sông đổ về biển, hút tất cả sấm sét chung quanh.

Lôi đình rậm rạp rầm vọt tới, bị hắn nuốt vào trong cơ thể tiến hành luyện hóa, hấp thu, lớn mạnh lực lượng của Thiên lôi bí pháp trong cơ thể.

Trong cơ thể Mộc Phàm, từng đạo lôi đình bị xé nát, cắn nuốt, hóa thành một loại tia sét đen nhánh tràn ngập toàn thân, cuối cùng trào ra từ lỗ chân lông.

Lôi đình màu đen bao vây lấy Mộc Phàm, trông hắn tựa như một Lôi thần tà ác từ trong địa ngục bò lên, tản ra hơi thở hủy diệt thế gian.

Băng long trừng to mắt, hoảng sợ tuyệt vọng.

Thiên kiếp không đánh chết được Mộc Phàm, nó liền không có biện pháp sống sót, bởi vì người độ kiếp thật sự là Mộc Phàm, mà nó chỉ là kẻ đáng thương bị cuốn vào.

Băng long tội nghiệp há mồm phát ra từng tiếng rồng ngâm tràn đầy bi phẫn.

“Ngâm...” Tiếng rồng ngâm dẫn tới nhiều lôi đình hơn, muốn đánh chết Băng long đáng thương này.

Lúc này, Mộc Phàm đang cắn nuốt lôi kiếp nhận ra Băng long chưa chết, kinh ngạc nhìn xuống.

“Còn chưa có chết a?” Mộc Phàm kinh ngạc nói thầm một câu.

Đúng lúc Băng long nghe được, tức khắc tức giận phun một ngụm máu, hàn khí xung quanh xơ xác.

Nó bị từng tia sét màu xanh tím, thậm chí màu đen bao vây, thân thể không ngừng thừa nhận lôi đình đáng sợ oanh kích, hơi thở càng ngày càng yếu.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn nhìn Băng long, đây là một con Băng long nửa bước Nhập thánh, thật ra có thể đưa tới thiên kiếp đột phá.

Nhưng nó không dám, bởi vì không có nắm chắc, nhưng không nghĩ tới đang tránh dưới Thánh sơn lại bị cuốn vào thiên kiếp của Mộc Phàm.

Gia hỏa đáng thương, vốn dĩ bản thân nó độ kiếp còn không khủng bố như vậy, nào ngờ bị cuốn vào thiên kiếp biến dị đáng sợ của Mộc Phàm.

Thậm chí có dấu vết của thiên phạt.

Trên bầu trời, lỗ đen ở trung tâm biển sấm sét bị Mộc Phàm xé nát, cắn nuốt, luyện hóa từng chút một biến thành lực lượng của hắn.

Lúc này, toàn thân Mộc Phàm được lôi đình màu đen bao phủ, tràn ngập lực lượng diệt thế cuồng bạo, khiến Băng long có ý nghĩ muốn chết cho xong.

“Ngươi muốn chết hay là muốn sống?”

Đang cắn nuốt lôi đình màu đen, Mộc Phàm đột nhiên truyền âm một câu.

Băng long vốn đang đợi chết nghe được mà sửng sốt, cố hết sức ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm phía trên, vừa rồi là hắn truyền âm.

“Ai lại muốn chết?” Băng long bi phẫn gầm nhẹ một tiếng.

Nó điên cuồng nói: “Nhân loại, ta dù chết cũng khiến ngươi tan thành tro bụi dưới thiên kiếp.”

Nhìn thấy Băng long sắp điên cuồng, Mộc Phàm lắc đầu, thầm nói ngươi suy nghĩ nhiều.

Không nói tới ngươi sắp chết, dù không chết thì ngươi cũng có thể

làm gì ta, hắn đã dần miễn dịch với sự tổn thương của thiên kiếp.

Trái lại hấp thu luyện hóa lôi kiếp chi lực, lớn mạnh chính mình, Thiên lôi chi lực đang tích tụ, hội tụ trong cơ thể thành một quả cầu.

Đây là dấu hiệu muốn ngưng kết Lôi châu a, thậm chí xung quanh Lôi châu còn có lôi điện đan xen, hội tụ, muốn ngưng kết thành một Lôi trì.

Tiến bộ như thế khiến Mộc Phàm căn bản không e ngại thiên kiếp nữa, ngược lại thiên kiếp có tác dụng rất lớn trong việc giúp hắn tăng trưởng.

“Cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, tự sinh tự diệt, hóa thành tro bụi dưới thiên kiếp.”

Mộc Phàm nhàn nhạt truyền âm một câu.

Hắn dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Thứ hai, thần phục ta, trở thành tọa kỵ của ta, ta có thể cứu ngươi một mạng, tự mình lựa chọn đi.”

“Ngươi không có nhiều thời gian lắm.”

Mộc Phàm nói xong không hề để ý tới Băng long phía dưới, nó đã sắp chết rồi, nếu không có hắn cứu giúp chắc chắn sẽ chết, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Băng long nghe xong đầu tiên là phẫn nộ, há mồm rít gào một tiếng.

Nhân loại đáng hận, thế mà muốn Băng long cao quý như nó trở thành tọa kỵ, quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Rồng, là sinh vật cao ngạo, tuyệt đối không khuất phục.

Nghĩ vậy, nó rít gào nói: “Mơ tưởng, nhân loại chết tâm đi, muốn ta làm tọa kỵ, tuyệt đối không có khả năng.

Băng long điên cuồng gào thét, dùng sức lực cuối cùng mở miệng, hơi thở thoi thóp thừa nhận lôi đình oanh kích, thống khổ vạn

phần.

Đùng đùng!

Một tia sét đen nhánh rơi xuống giữa đầu Băng long, sừng rồng như băng tinh bị đánh nát một đoạn, máu chảy ròng ròng.

“Ngao...” Băng long gào một tiếng, tràn ngập hoảng sợ.

Nó cảm nhận được hơi thở của tử vong, vào lúc này, trên bầu trời có mấy chục tia sét đen rơi xuống, mục tiêu đúng là Băng long đang thoi thóp.

Nếu là lúc toàn thịnh còn có thể ngăn cản một hồi, nhưng hiện tại chắc chắn sẽ hóa thành tro tàn.

Nó sợ!

“Nhân loại, ngươi nói chuyện giữ lời chứ?” Băng long dùng một chút sức lực còn sót lại nói một câu.

Đang luyện hóa lôi kiếp, Mộc Phàm nghe xong cúi đầu nhìn lại, thấy ánh mắt hoảng sợ của Băng long kia, ánh mắt mang theo sự tuyệt vọng nhưng lại có một chút chờ đợi.

“Đương nhiên, thần phục ta thì có thể sống sót.” Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại.

Trong lòng Băng long giãy giụa, nhưng nhìn lôi đình màu đen rơi xuống, đã không còn nghĩ nhiều được nữa, không thần phục nhân loại này thì nó chắc chắn phải chết.

“Ta thần phục.”

Rốt cuộc Băng long cũng khuất phục, trước mặt tử vong, Băng long cao ngạo chung quy không thể kiên trì sự kiêu ngạo, buông xuống tôn nghiêm, lựa chọn thần phục.

“Tốt, coi như ngươi thức thời.”

Mộc Phàm mừng thầm, nhưng lại không tỏ vẻ gì mà gật gật đầu, hắn vung tay lên liền thấy mấy chục tia sét đen vốn dĩ bổ về phía

Băng long đồng thời dừng lại, tiếp theo bị một lực lượng lôi kéo bay đến trước mặt Mộc Phàm.

Lôi đình màu đen bị Mộc Phàm há mồm nuốt hết.

“Ực ực!”

Băng long nuốt nuốt nước bọt, cảm giác quá điên cuồng.

Nhân loại này quả thực khủng bố muốn chết, lôi đình màu đen dáng sợ như thế há mồm liền nuốt sạch, hoàn toàn không có một chút khó chịu nào.

Ngược lại là vẻ mặt hưởng thụ, làm lòng Băng long run rẩy, đây còn là nhân loại sao?

Chẳng lẽ những nhân loại trước kia mình thấy đều là giả, tên trước mắt này mới là nhân loại, hay hắn là một quái thú khoác da người?

“Không tệ lắm.”

Mộc Phàm ăn luôn mấy trăm tia sét màu đen, trong mắt bắt đầu dâng lên từng tia lôi điện màu đen.

Hắn giương mắt nhìn thiên kiếp càng lúc càng yếu, biết là đến thời điểm kết thúc.

“Nuốt!”

Mộc Phàm há miệng, phát ra một lực hút kinh khủng.

Oanh!

Lôi điện đầy trời đột nhiên dừng lại, tiếp theo bị một lực hút cường đại cuốn tới, bị hắn nuốt vào trong cơ thể.

Trong thời gian ba hơi thở, lôi kiếp đầy trời đã biến mất, chỉ để lại vài mảnh lôi vân phát ra tiếng ầm ầm, lấp lóe ánh sáng trên bầu trời, cuối cùng tiêu tán.

Thiên kiếp, biến mất.

Một màn này không chỉ khiến Băng long ngây ra, còn khiến tất cả sinh vật cường đại chú ý tới nơi này cứng đơ, bị Mộc Phàm trấn trụ.

Nội tâm chúng nó chỉ có một ý niệm, lôi kiếp bị ăn luôn rồi.

Chương 214: Khô mộc phùng xuân

Thiên kiếp biến mất, bị nhân loại độ kiếp kia một ngụm nuốt hết.

“Hít!”

Không ít cường giả hít hà một hơi, đều choáng váng.

“Nhân loại này thật đáng sợ.”

“Thiên kiếp cũng có thể ăn luôn, quá hung tàn.”

“Nhanh chạy thôi!”

Không ít sinh vật dị vực bị doạ vỡ mật, có mấy sinh vật cường đại trực tiếp cuốn gói trốn chạy, bị hành động kinh người của Mộc Phàm doạ tới không còn can đảm xem nữa.

Trong Lam diễm bộ lạc, Tế ti cùng tộc trưởng Liệt Sơn đang ngây ngốc nhìn về hướng Thánh sơn.

Bọn họ nhìn Thánh sơn đã bị phá nát, một lúc lâu không nói gì, trong lòng chấn động khó có thể diễn tả.

“Thật đáng sợ.”

Liệt Sơn lẩm bẩm, cảm thấy may mắn nói: “May là trước đó không có xung đột với thiếu niên nhân loại này, còn biểu đạt thiện ý.”

“Không sai, may mắn trước đó lựa chọn kết giao bằng hữu với hắn, nếu không bộ tộc chúng ta liền gặp tai nạn rồi.”

Tế ti cảm thấy may mắn, âm thầm đắc ý vì quyết định lúc trước của mình.

Lúc trước có hai lựa chọn, một là bắt đám người Mộc Phàm lại rồi giết chết, nhưng hắn lựa chọn cái thứ hai, kết giao với đám người Mộc Phàm.

Lúc này mới cảm thấy may mắn, nếu không có khả năng bọn họ đều bị Mộc Phàm tiêu diệt rồi.

Nhìn xem cảnh tượng người ta độ kiếp thật là dọa người, lôi kiếp đều bị nuốt trọn, ai có thể không kinh hoảng?

Mộc Phàm nhận thấy được từng ánh mắt kinh hãi ở bốn phía, chỉ là đang độ kiếp nên không để ý đến mà thôi.

Bá!

Hắn đảo mắt qua, từng đạo ý niệm, ánh mắt đồng loạt hỏng mất, biến mất vô tung vô ảnh, một đám bị dọa phải thu hồi tầm mắt.

Có sinh vật dị vực sợ tới mức cuốn theo đồ vật trong hang ổ chạy trốn, đủ thấy được lần này Mộc Phàm mang đến bóng ma lớn thế nào.

“Chạy trốn rất nhanh.” Mộc Phàm âm thầm buồn cười.

Hắn lắc đầu không để ý nữa, từ trên cao chậm rãi hạ xuống.

“Đã chết rồi sao?” Mộc Phàm đứng giữa không trung, nhìn Băng long phía dưới không nhúc nhích, máu thịt lẫn lộn, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Băng long đáng thương, hiện tại ngay cả nói chuyện cũng không có sức nói.

Nó còn có một hơi, chưa chết nhưng cũng cách cái chết không xa, nếu không có bất ngờ gì mà nói thì nó tuyệt đối chết chắc rồi.

Băng long vô cùng đáng thương nhìn Mộc Phàm, ánh mắt hoảng sợ lộ ra một chút khẩn cầu.

Nếu thần phục, vậy chỉ có thể thành thành thật thật phục vụ nhân loại này, có lẽ còn có thể sống, nếu không kết cục của nó sẽ càng thê thảm hơn.

Bởi vì nó đã trọng thương, các sinh vật khác tuyệt đối sẽ không bỏ qua nó, đặc biệt là một ít sinh vật có mang long huyết chắc chắn điên cuồng cắn nuốt thân thể nó để được tiến hóa.

“Chủ... Người, cứu...” Băng long phát ra một ý niệm yếu ớt.

Mộc Phàm thở dài nói: “Chỉ một trận lôi kiếp liền đánh ngươi thành bộ dạng như vậy, quá yếu.”

Lời này khiến Băng long hổ xấu hổ, thiếu chút nữa tắt thở.

“Thôi, xem bộ dạng ngươi còn tính là đẹp, miễn cưỡng thu ngươi làm tọa kỵ, hy vọng ngươi biểu hiện thật tốt, tương lai mang ngươi đi ăn cơm ngon rượu say.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, lại không biết giờ phút này Băng long đang gào thét trong lòng, ngươi mau cứu ta a, không cứu ta liền chết mất, ngươi liền không có tọa kỵ.

“Dùng ngươi để thử sự huyền diệu của Ngũ hành pháp thuật, pháp thuật hệ mộc.”

Hắn nói thầm trong lòng một câu, sau đó nâng một bàn tay đặt vào đầu Băng long.

Băng long khẩn trương nhắm hai mắt.

“Khô mộc phùng xuân*.”

* Cây khô gặp mùa xuân.

Chỉ nghe Mộc Phàm nhẹ giọng nói, lòng bàn tay đột nhiên phun trào ra một luồng ánh sáng xanh mơn mởn, rót vào trong cơ thể Băng long, nháy mắt phát ra sinh cơ vô tận.

Đây là một loại trong Ngũ hành pháp thuật, pháp thuật hệ mộc, Khô mộc phùng xuân.

Nghe tên là có thể suy đoán ra ý nghĩa, đây là một loại pháp thuật có thể trị liệu thương thế, khôi phục thân thể.

Có luyện khí cường đại của Mộc Phàm chống đỡ, Ngũ hành pháp thuật hệ mộc biến đổi luyện khí thành một luồng sinh mệnh lực nồng đậm rót vào cơ thể Băng long.

Chỉ thấy Băng long vốn đang thoi thóp, vết thương chồng chất, máu thịt lẫn lộn đột nhiên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục lại, tựa như cây khô tới mùa xuân, đầy tràn sức sống.

Lần đầu Mộc Phàm thi triển loại pháp thuật này, bản thân hắn cũng kinh ngạc.

Thì ra trong Ngũ hành pháp thuật, hệ mộc không chỉ có thể dùng chiến đấu, còn có năng lực khôi phục cường đại như thế.

Ngay cả Băng long chỉ còn một hơi cũng có thể khôi phục lại, lấy mắt tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng chữa trị vết thương.

Nhưng tiêu hao quá kinh người, luyện khí của Mộc Phàm mênh mông như thế mà cũng tiêu hao một phần mới ổn định thương thế của Băng long, khôi phục vết thương toàn thân.

Đương nhiên, chỉ là khôi phục thương thế, còn tu vi bị hao tổn cũng không khôi phục được, chỉ có thể để nó tự khôi phục dần.

Điểm này đã đủ kinh người, Băng long kinh hãi vạn phần, lòng căng chặt, trong mắt lộ vẻ kính sợ khó mà diễn tả.

Nó biết mình bị thương nghiêm trọng cỡ nào, nói trắng ra chính là hấp hối rồi.

Nhưng Mộc Phàm có thể giúp nó khôi phục lại, khi sinh mệnh lực cường đại rót vào trong cơ thể, Băng long cảm nhận được lực lượng luyện khí cuồn cuộn vô tận trong cơ thể Mộc Phàm.

Luyện khí vô cùng vô tận doạ Băng long sợ hãi, ý niệm cuối cùng trong lòng tan thành mây khói, trong mắt mang theo sự kính sợ, không dám có một chút dị tâm.

Trước đó còn muốn đối phó cho qua, tương lai nghĩ cách lấy lại tự do.

Nhưng hiện tại không còn ý tưởng này nữa, thủ đoạn cường đại của Mộc Phàm đã chấn trụ nó.

“Đa tạ chủ nhân.” Băng long cảm kích mở miệng nói ngôn ngữ nhân loại.

Mộc Phàm lắc đầu, dùng Long ngữ nói: “Không có việc gì, nếu ngươi thần phục ta, đương nhiên sẽ không nhìn ngươi chết đi.”

“Long ngữ?” Băng long chấn động, ngoài ý muốn nói: “Chủ nhân, ngài hiểu Long ngữ?”

“Có gì đáng ngạc nhiên sao?” Mộc Phàm cười cười không để ý.

Đừng nói Long ngữ, hắn hiểu ngôn ngữ vạn tộc trong vũ trụ, nói ra hù chết ngươi.

Băng long lại kích động vạn phần, cảm giác Mộc Phàm có thêm một chút thân thiết, bởi vì hắn hiểu được Long ngữ.

“Được rồi, ngươi mới vừa khôi phục, cần chậm rãi điều dưỡng, thu thập đồ vật đi theo ta.”

Mộc Phàm vỗ vỗ đầu Băng long.

Không biết có phải ảo giác hay không, Mộc Phàm cảm thấy Băng long đang rất thẹn thùng.

“Ngươi là một con rồng, nên uy vũ khí phách, sao ta cảm giác ngươi có chút ẻo lả?” Mộc Phàm có chút bất mãn nói một câu.

Ai ngờ Băng long vừa nghe, thiếu chút nữa nổi điên, nhưng vẫn không rên một tiếng cúi đầu, có chút oan ức.

Nó là một con rồng cái a, vốn dĩ là nữ tính, nhẹ nhàng một chút có gì sai sao?

Nhưng là nó không dám nói, nhìn biểu tình không hài lòng của Mộc Phàm, trong lòng rất ủy khuất, nó đang nghĩ có phải trở nên khí phách hơn một chút thì chủ nhân mới thích hay không?

“Ngao!”

Nghĩ vậy, Băng long đột nhiên ngửa đầu lên trời hét to một tiếng, tiếng rồng ngâm truyền khắp mấy trăm dặm, lộ ra một khí thế bá đạo.

Tiếng rồng ngâm này khiến vô số sinh vật sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, run bần bật.

Chỉ thấy Băng long bò dậy, vảy trong suốt như băng tinh, một đôi

sừng như thủy tinh đã khôi phục, quanh thân có từng luồng hàn khí.

Nó uy phong lẫm liệt, khí phách vô song ngẩng đầu.

Nhìn Băng long trước mắt như Thần long phương đông, Mộc Phàm rất hài lòng, có một con rồng để làm tọa kỵ thật sự oai phong a.

“Không tồi, nên như vậy.”

Mộc Phàm tán thưởng một câu, nhảy lên trên đầu Băng long.

Băng long này có hình thể dài đến mấy chục trượng, bề ngoài trông cực kỳ mỹ lệ, bốn cái long trảo đạp xuống, mang theo Mộc Phàm trực tiếp bay lên không trung.

Cả người nó được bao phủ một cổ hàn khí như sương mù, cưỡi mây đạp gió tự do tự tại bay lượn trong không trung.

“Ngao...”

Từng tiếng rồng ngâm truyền ra, các sinh vật xung quanh chạy trốn sạch.

Không nói tới sự uy hiếp từ Băng long, chỉ nói tới nhân loại quái vật ăn luôn thiên kiếp như Mộc Phàm, đủ để dọa vô số sinh vật dị vực chạy mất.

“Qua bên kia.”

Đứng ở trên đầu Băng long, Mộc Phàm chỉ một phương hướng.

Băng long nghe xong lập tức quay đầu bay hướng tới nơi đó, thấy xa xa có một bộ lạc, đúng là Viêm tộc Lam diễm bộ lạc.

Nhìn thấy Mộc Phàm cưỡi Băng long bay hướng tới bên này, trên dưới bộ lạc sôi trào, vừa mừng vừa sợ, mỗi người thấp thỏm bất an nhìn Băng long khổng lồ tới gần.

“Tới.”

“Tất cả tộc nhân tập hợp, nghênh đón bằng hữu tôn quý nhất của

Viêm tộc chúng ta.”

Tế ti cùng tộc trưởng vội vàng hạ lệnh, tất cả mọi người trong bộ lạc đều ra ngoài.

Một đám dân bản xứ bộ lạc tụ tập, đứng trước cổng bộ lạc, trên mặt mỗi người đều mang vẻ theo kính sợ, chờ đợi Mộc Phàm tới.

Chương 215: Hỏa thần pháp tương

Hô!

Một luồng sương lạnh cuốn tới, băng tuyết rơi xuống.

Chỉ thấy một con Băng long từ trên không trung chậm rãi hạ xuống trước Lam diễm bộ lạc, uy thế cường đại đè ép khiến nhiều dân bản xứ thở không nổi.

Cả Tế ti cùng Liệt Sơn đều nhịn không được thay đổi sắc mặt, ở gần Băng long này mới biết được sự cường đại, đáng sợ của nó.

Bọn họ đã sớm biết trên Thánh sơn có một con rồng, nhưng chưa từng thấy qua, hiện tại rốt cuộc thấy được diện mạo thật sự của Băng long.

“Đại nhân, mời vào bên trong.”

Tế ti, Liệt Sơn đồng thời đi ra, mang theo một chút cung kính nói.

Mộc Phàm từ trên đầu Băng long nhảy xuống, đánh giá hai người cùng người dân bộ lạc, mỗi người đều mang vẻ kính sợ cúi đầu.

“Ngươi vừa mới truyền âm gọi ta tới, có chuyện gì sao?”

Hắn nhìn Tế ti, nhẹ giọng hỏi.

Vị Tế ti này truyền âm cho hắn, mời hắn tới đây một chuyến nên hắn mới tới đây xem xem có chuyện gì.

Chỉ thấy Tế ti cung kính nói: “Đại nhân, chúng ta có chút phiền toái nho nhỏ, cần sự trợ giúp của đại nhân.”

“Nha?” Mộc Phàm nheo mắt nhìn Tế ti, khiến toàn thân hắn căng chặt, đổ mồ hôi lạnh.

Trước đó hắn không cảm giác được, nhưng hiện tại đã tận mắt thấy cảnh Mộc Phàm nuốt hết thiên kiếp, trong lòng vị Tế ti này thật sự sợ hãi.

Hắn mang theo một chút cung kính nói: “Đại nhân, tiến vào trong bộ lạc rồi nói chuyện tiếp.”

“Ừ.” Mộc Phàm gật gật đầu đáp ứng.

Hắn phân phó Băng long: “Ngươi ở chỗ này chờ ta một chút, đừng đi lung tung.”

“Vâng, chủ nhân.” Băng long ngoan ngoãn gật gật đầu.

Ngay sau đó, Mộc Phàm đi theo Tế ti, Liệt Sơn tiến vào trong bộ lạc.

Hai người giống như đã sớm chuẩn bị, bày biện tiệc rượu trong bộ lạc, Mộc Phàm thấy mà kinh ngạc không thôi, hiển nhiên là có chuẩn bị kỹ a.

“Đại nhân, xin mời ngồi.”

Trong bộ lạc, Tế ti cùng Liệt Sơn mời Mộc Phàm ngồi chủ vị.

Hắn kinh ngạc nhìn hai người, vừa suy nghĩ chút liền hiểu nguyên nhân.

Có lẽ là bởi vì thấy thực lực cường đại của Mộc Phàm, biểu hiện kinh khủng khi độ kiếp đã khiến hai cường giả dân bản xứ này kinh sợ.

Việc tốt thì không nhường ai, Mộc Phàm trực tiếp ngồi xuống, Liệt Sơn làm tộc trưởng hẳn là nên ngồi ở chủ vị nhưng lại cam tâm ngồi một bên.

Tế ti cũng ngồi một bên, vẻ mặt hai người có chút câu nệ, cảm nhận được áp lực vô hình từ trên người Mộc Phàm.

Thật ra chính là do tâm lý của bọn họ, Mộc Phàm đã thu liễm toàn bộ hơi thở, tất nhiên không có bất kỳ áp lực gì.

Có thể thấy được cảnh tượng độ kiếp, tự nhiên có lòng kính sợ đối với Mộc Phàm.

Lúc này, Liệt Sơn cùng Tế ti giao lưu ánh mắt, gật gật đầu.

Sau đó liền thấy Tế ti đứng lên, lấy ra một cuộn da cổ, nâng tới chỗ Mộc Phàm.

“Đại nhân, đây là bí quyển không truyền ra ngoài của Viêm tộc chúng ta, hiện tại hiến cho đại nhân.”

Tế ti nói xong dâng cuộn da cho Mộc Phàm.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hắn, không nhận lấy, mà lại hỏi: “Nếu đã không truyền ra ngoài vì sao còn phải đưa cho ta?”

Tế ti cười khổ, mắt nhìn Liệt Sơn, Liệt Sơn có vẻ xấu hổ.

Liệt Sơn không thể không đứng lên nói: “Đại nhân, chuyện là thế này, bí quyển vốn là chí bảo Viêm tộc chúng ta, cũng không truyền ra ngoài.”

“Nhưng không biết vì lý do gì, từ năm trăm năm trước, không một ai trong tộc có thể tu luyện thử ghi chép bên trên, thậm chí không thể tìm hiểu một chút.”

Liệt Sơn nói đến đây, xấu hổ cúi đầu.

Hắn có chút ngượng ngùng, bởi vì phần bí quyển này chính là thứ mà tộc trưởng chuyên tu luyện, hắn thân là tộc trưởng đời này thế mà không cách nào tu luyện.

Quá mất mặt.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn cuộn da, suy nghĩ rồi nhận lấy.

“Ta đây liền cảm tạ hai vị.” Mộc Phàm nói tiếng cảm ơn.

Nói xong hắn mở cuộn da ra, không biết nó làm bằng chất liệu gì, Mộc Phàm có thể nhìn ra chất liệu này rất đặc biệt, cứng cỏi.

Mở ra liền thấy bên trên ghi chép đầy ký hiệu, một loạt ký hiệu thần bí, người bình thường sẽ không hiểu.

Mộc Phàm vừa xem liền sửng sốt bởi vì đây là một loại chữ viết cực kỳ cổ xưa.

“Hình như là chữ viết thời đại Cựu thần?”

Trong lòng Mộc Phàm rất kinh ngạc, vì hiện tại rất ít người có thể hiểu những chữ viết này.

Nhưng hắn đã học Vũ trụ vạn tộc ngữ, trong đó liền bao gồm một ít ngôn ngữ thời đại Cựu thần.

Hàng đầu tiên viết bốn chữ to.

“ 《 Hỏa thần pháp tướng 》 ”

Nhìn đến bốn chữ này, ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, chẳng lẽ là điển tịch của thần linh?

Hắn lập tức hứng thú, cẩn thận xem tiếp.

Sau khi hắn cẩn thận đọc một lần, rốt cuộc biết trên này ghi chép điều gì.

Đây là một bí pháp cường đại tên là 《 Hỏa thần pháp tướng 》 .

Ghi lại một bí thuật, có thể ngưng tụ một pháp tướng Hỏa thần, uy lực vô cùng lớn.

Nhìn đến đây, trong lòng Mộc Phàm hưng phấn, kích động. Thế mà được một phần bí thuật cường đại.

Căn cứ bên trên ghi chép, phần bí thuật này có cấp bậc cực cao a, tu luyện đến mức tận cùng thì pháp tướng Hỏa thần có thể to lớn như sao trời.

“Hệ thống, đây là bí thuật cấp bậc gì?”

Mộc Phàm tò mò hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống trực tiếp trả lời: “Ký chủ, đây là một phần bí thuật cấp Bán thần, là bí thuật cường đại mà thần linh truyền xuống, thuộc về thời đại Cựu thần.”

Hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm bừng tỉnh, tiếp theo vui mừng hết mức, cấp Bán thần.

Hắn không nghĩ tới thế mà là cấp Bán thần, đây chính là bí pháp cường đại vượt cấp Sử thi a.

Đây là bí thuật đỉnh cấp gần với lĩnh vực thần linh nhất, vượt qua cấp Sử thi, đã có một chút huyền diệu của lĩnh vực thần thoại.

“Kiếm lời lớn.” Trong lòng Mộc Phàm nở hoa.

Hắn cẩn thận đọc, sau đó mới hiểu vì sao Liệt Sơn không thể tu luyện thành công, thậm chí trong năm trăm năm không một ai tu luyện thành công.

Nguyên nhân không phải do hắn mà là do bí thuật Hỏa thần pháp tướng này yêu cầu một thứ, đó chính là Ngọn lửa vĩnh hằng.

Hoặc là phải có Linh hỏa, Chân hoả mới có thể tu luyện thành công, nếu không không có biện pháp tu luyện, thậm chí nhập môn cũng không được.

Đáng tiếc, trong bộ lạc này chỉ có một ngọn Thánh hỏa nhỏ, nhưng căn bản không đủ để Liệt Sơn tu luyện, cho nên hắn hoàn toàn không có biện pháp tu luyện thành công.

Trong truyền thừa Viêm tộc, Thánh hỏa, bí quyển vốn thuộc về tộc trưởng, lấy Thánh hỏa để tu luyện bí quyển, ngưng kết pháp tướng Hỏa thần.

Đây mới là con đường duy nhất để tu luyện thành công.

Nhưng hiện tại lại tiện nghi Mộc Phàm, Liệt Sơn và Tế ti giao bí quyển này ra chắc chắn có sự tình cần Mộc Phàm hỗ trợ.

“Ta rất thích cuộn da cổ này, liền nhận lấy thành ý của các ngươi.” Mộc Phàm mặt dày vô sỉ trực tiếp thu lại.

Hắn không khách khí chút nào, người ta đưa tới cửa cần gì khách khí.

“Nói đi, các ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ?” Mộc Phàm cầm chỗ tốt, tự nhiên phải hỗ trợ làm việc, đây là vấn đề nguyên tắc.

Thấy hắn thu đồ vật, Tế ti, Liệt Sơn đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

“Đại nhân...” Chỉ thấy Tế ti hơi hơi thi lễ, mới từ từ nói: “Ở ngoài Vĩnh đông chi địa có một khu mỏ, vốn thuộc về Viêm tộc chúng ta.”

“Nhưng ba trăm năm trước bị một con Ma long chiếm cứ, chúng ta không có biện pháp giành trở về.”

Tế ti một năm một mười kể lại chuyện cũ.

Mộc Phàm nghe xong rồi suy tư gì đó, cuối cùng đã hiểu hai người muốn làm gì, thì ra là muốn hắn hỗ trợ diệt trừ Ma long, trách không được ngay cả bí quyển trong truyền thừa đều đưa cho hắn.

Trong lòng cảm thán, hai vị này thật sự bỏ vốn gốc a.

“Ma long sao?”

Mộc Phàm gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hắn vui vẻ đáp ứng: “Nếu các ngươi nhiệt tình như vậy, ta thu đồ của các ngươi, tự nhiên giúp các ngươi giải quyết vấn đề này.”

“Ta đi giải quyết Ma long, giúp các ngươi đoạt lại khu mỏ kia.”

Hắn như sấm rền gió cuốn, nói xong trực tiếp đứng dậy, không động qua rượu và thức ăn, chỉ muốn nhanh giải quyết Ma long, sau đó trở về trường học.

Dù sao hắn còn có chuyện quan trọng muốn làm, kế tiếp còn nhiệm vụ khẩn cấp, phải mau chóng xuất phát.

Tộc trưởng Liệt Sơn, Tế ti cung kính tiễn Mộc Phàm đến ngoài bộ lạc.

“Đại nhân, Ma long cường đại không theo lẽ thường, xin cẩn thận!”

Trước khi đi, Tế ti có lòng tốt nhắc nhở một câu.

“Chỉ một con Ma long mà thôi, không đáng sợ, giết mang về hầm canh.”

Mộc Phàm xua xua tay hồn nhiên không thèm để ý, nói xong nhảy

nhảy lên đầu Băng long.

“Xuất phát.”

“Ngao...”

Mộc Phàm vừa dứt tiếng, Băng long rít gào cuốn sương mù bay lên không, tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt đám dân bản xứ.

Chương 216: Ma long

Trước bộ lạc, Tế ti cùng Liệt Sơn, còn có một đám dân bản xứ nhìn theo bóng dáng Mộc Phàm cưỡi Băng long rời đi.

“Tế ti, ngươi nói hắn có thể giết chết Ma long sao?”

Liệt Sơn có chút tò mò hỏi.

Tế ti bên cạnh tự tin cười nói: “Tộc trưởng yên tâm, lần này Ma long chết chắc rồi, tổ địa thất lạc mấy trăm năm của tộc ta sắp trở về trong tay.”

“Ta chỉ tiếc bí quyển kia.” Liệt Sơn có chút đau lòng.

Tế ti lắc đầu: “Tộc trưởng không cần để ý, từ mấy trăm năm trước, sau khi Hỏa thần không còn buông xuống, liền không có biện pháp tu luyện bí quyển, giữ lại cũng là vô dụng, sao không thuận nước đẩy thuyền.”

“Vị nhân loại thiếu niên này sâu không lường được, giao hảo đối với Viêm tộc chúng ta có nhiều chỗ tốt hơn.” Tế ti bình tĩnh nói.

Một bí quyển vô dụng giữ lại chính là để trưng bày, đưa cho Mộc Phàm còn có thể thuận nước đẩy thuyền, mời người ta tiêu diệt Ma long, đoạt lại tổ địa.

Quan trọng hơn là có thể giao hảo với nhân loại Mộc Phàm này, đối với Viêm tộc trong tương lai mà nói không chừng còn có chỗ tốt cùng tác dụng lớn hơn.

.....

Mộc Phàm cưỡi Băng long rời khỏi Lam diễm bộ lạc, một đường hướng về phía nam, bay ra ngoài Vĩnh đông chi địa.

Trên đường, hắn mở bản đồ hệ thống, xem xét khu vực kia.

Vừa nhìn liền thấy trong khu vực kia có một điểm sáng màu hồng thật lớn, đại biểu cho sự uy hiếp cường đại.

“Ma long, thực lực không tầm thường a.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói.

Đúng lúc Băng long nghe thấy, nó nhịn không được mở miệng nói: “Chủ nhân, ngươi nói Ma long, có phải gia hỏa có hai cái cánh, cả người đen như mực, vô cùng xấu xí?”

“A, ngươi biết?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Ngay sau đó hắn bừng tỉnh nói: “Cũng đúng, ngươi là Long tộc, tất nhiên nhận biết Ma long, ngươi biết gì về nó, thực lực Ma long như thế nào?”

“Chủ nhân, thực lực Ma long không phân cao thấp với ta, chỉ mạnh hơn ta một chút, nhưng đó là chuyện một trăm năm trước, hiện tại ta chỉ kém một bước liền Nhập thánh, thời kỳ toàn thịnh hắn là có thể đánh thắng nó.”

Băng long nghiêm túc trả lời, so sánh.

Nghe như vậy, Mộc Phàm liền nắm chắc.

Băng long rất cường đại, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn, dù Ma long cường đại hơn, thậm chí đã bước vào Thánh cảnh cũng không thành vấn đề.

Hiện tại Mộc Phàm không sợ cường giả Thánh cảnh, Đại vũ trụ bí điển tới tầng năm trăm, thân thể mạnh thái quá, hơn nữa luyện khí trong cơ thể giống như biển rộng, sức chiến đấu khủng bố.

“Còn chưa từng ăn rồng thịt đây, đi làm thịt Ma long kia mang về nếm thử.”

Hắn vừa suy nghĩ, vừa lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Không nghĩ tới, Băng long dưới chân nghe xong nhịn không được rùng mình, trong mắt lộ vẻ cảm thấy may mắn, càng thêm kính sợ Mộc Phàm.

Chủ nhân này, thật hung tàn, mở miệng liền muốn làm thịt Ma long mang về ăn.

Còn may mà mình lựa chọn thần phục, nếu không có khả năng đã bị Mộc Phàm mang về ăn rồi, đó mới là bi ai thật sự.

Tuy rằng trở thành tọa kỵ nhưng ít ra còn sống.

“Chủ nhân, sắp tới rồi.”

Không bao lâu, Băng long mở miệng nhắc nhở một câu, Mộc Phàm từ trong suy nghĩ tỉnh lại.

Ngẩng đầu nhìn quả nhiên nhìn thấy đã rời khỏi Vĩnh đông chi địa, đi tới một khu phế tích hoang vu trên không.

Từ trên cao nhìn xuống, phía dưới có một mảng kiến trúc cũ nát, lộ ra chút cổ xưa, thần bí.

Có lẽ nơi này đã từng là địa bàn của Viêm tộc, chỉ là không biết đã trải qua chuyện gì mà bị hủy diệt, chỉ còn lại Lam diễm bộ lạc may mắn tiếp tục tồn tại.

“Hơi thở thật mạnh.”

Mới vừa tới gần, Mộc Phàm liền cảm ứng được một hơi thở cường đại.

Ở sâu trong phế tích, có một mảng sương mù đen bao phủ, trong bóng đêm có vẻ thâm trầm đáng sợ, lộ ra một loại cảm giác cắn nuốt vạn vật.

Bên trong có một đầu Ma long khủng bố ẩn nấp, chiếm cứ tổ địa Viêm tộc mấy trăm năm.

“Băng long, ngươi tới làm gì?”

Đột nhiên, trong sương đen truyền đến một tiếng rít gào, thanh âm chấn động bát phương, truyền khắp trăm dặm.

Không ít sinh vật nghe được sợ hãi nhanh chân bỏ chạy, thậm chí có sinh vật bị doạ trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy.

Trong sương đen có một đôi mắt màu đỏ tươi, đang nhìn chằm chằm Băng long, lộ ra một chút hung tàn, sát khí quanh quẩn.

“Ma long?” Mộc Phàm bình tĩnh nhìn về phía màn sương đen phía trước, thấy được đôi mắt đỏ to như chậu rửa mặt kia.

Một hơi thở đáng sợ đập vào mặt, ẩn chứa sự thô bạo, hung ác, vô cùng khiếp người.

Mộc Phàm có thể thấy rõ bên trong sương đen có một sinh vật khổng lồ đang nằm dài, bề ngoài cực kỳ giống rồng trong thần thoại phương tây, có một đôi cánh thịt.

Tổng thể trông như một con thằn lằn to, mọc đầu rồng, toàn thân là vảy đen lập loè ánh sáng, ma khí tận trời.

“Ma long, ngày chết của ngươi tới rồi.”

Băng long cuốn sương lạnh đến, há mồm nói một câu khiến Ma long tức giận, cả người phát run, há mồm rống một tiếng.

“Ngao!”

Một tiếng long ngâm, rung trời động đất.

Ma long hét giận dữ, sương đen cuồn cuộn tan ra, để lộ thân hình khủng bố của nó, đầu ngẩng lên, hai cái sừng có lập lòe tia điện.

“Ngươi muốn chết?” Ma long hét lớn một tiếng.

Nhưng rất mau liền chú ý thấy trên đầu Băng long có một người, một thiếu niên nhân loại.

“Nhân loại sao?” Ma long kinh ngạc nhìn kỹ.

Ngay sau đó, hai mắt Ma long trừng to, không thể tin được, nói: “Ngươi thế mà thần phục nhân loại, làm toạ kỵ của nhân loại?”

Ma long sợ ngây người, không nghĩ tới Băng long lại thần phục nhân loại.

Nhưng rất mau nó liền nhận ra điều gì đó, hai mắt đứng tròng, lộ vẻ kinh hãi, rốt cuộc thấy rõ hình dáng của Mộc Phàm, nhớ kỹ hơi thở này.

“Là hắn?” Ma long khiếp sợ.

Rốt cuộc nhớ tới, đây không phải là người phía trước độ kiếp trên Thánh sơn sao?

Nó đã hiểu vì sao Băng long thành tọa kỵ của nhân loại, thì ra là tên nhân loại độ kiếp này thu phục Băng long.

Nghĩ đến cảnh tượng độ kiếp đáng sợ của Mộc Phàm, trong lòng Ma long run lên, thầm than một tiếng không ổn.

“Nhân loại, ngươi tới đây làm gì?” Ma long há mồm gầm nhẹ một tiếng, cảnh cáo.

Mộc Phàm đánh giá Ma long, thật sự không xinh đẹp như Băng long, nhìn như thế nào đều thấy Băng long mang bóng dáng Thần long phương động, vừa nhìn liền thoải mái.

Còn Ma long trước mắt hoàn toàn là một con thằn lằn to, mọc ra một đôi cánh to, bụng cũng to to, bên trong lập lòe ánh sáng hồng.

“Ai, ngươi quá xấu, bằng không bắt ngươi làm sủng vật cũng không tồi.” Mộc Phàm đột nhiên lắc đầu tiếc hận, nói một câu.

Vừa nói ra lời này, bầu không khí tức khắc đọng lại.

Ma long, Băng long đều bị lời nói của Mộc Phàm làm sợ ngây người, đơ ra.

Nhân loại này thế mà nói Ma long quá xấu, nếu không sẽ chộp tới làm sủng vật.

Băng long nghe xong trong lòng run run, âm thầm mừng rỡ, xem ra mình vẫn được chủ nhân khen ngợi về diện mạo, nếu không không có khả năng sẽ thu phục mình.

Nghĩ như vậy, trong lòng Băng long liền cân bằng.

Nó đắc ý nhìn Ma long, cười nhạo nói: “Nghe được sao, chủ nhân nói ngươi quá xấu, không có tư cách làm sủng vật của hắn, ngoan ngoãn chịu chết đi.”

“Khốn nạn!”

Ma long phát ra tiếng gầm giận dữ.

Oanh!

Một cổ ma khí bàng bạc quét tới nhưng lại bị một hơi thở vô hình ngăn trở, thậm chí trực tiếp đánh tan.

Mộc Phàm nhẹ nhàng bình thản nhìn Ma long, bước từng bước trên không trung đi hướng tới màn sương đen.

“Nói nhảm quá nhiều, vẫn nên nhanh giải quyết rồi trở về ngủ.”

Hắn vừa dứt lời, thân ảnh chợt lóe xuất hiện trên phía trên đầu Ma long, cả người bộc phát ra một khí thế kinh thiên.

“Nhân loại, đi tìm chết đi.”

Ma long tức giận há mồm phun một ngụm long tức, long viêm cực nóng thổi tới, bầu trời đều được chiếu sáng.

Mộc Phàm ở giữa không trung chỉ nhẹ nhàng giơ tay đè xuống, long tức bàng bạc liền bị giam cầm.

“Hư không khắc trận.”

Mộc Phàm quát một tiếng, đôi tay nhanh chóng vẽ gì đó trong không trung, từng đường trận văn trống rỗng xuất hiện, đan xen tạo thành một đại trận phủ xuống.

Nhìn đến cảnh này, đồng tử Ma long co rụt lại, lộ vẻ kinh hãih.

“Hư không khắc trận, ngươi là Truyền kỳ trận sư?”

Ma long hoảng sợ hét lên một tiếng, xoay người quay đầu vỗ cánh bay đi, muốn chạy trốn.

Nó bị Mộc Phàm dọa té đái, có thể khắc trận trong hư không, hiển nhiên là một tên Truyền kỳ trận sư, không chạy chẳng lẽ ở lại chờ chết sao?

Chương 217: Lại là thần miếu

Ong!

Hư không run lên, trận văn rậm rạp đan xen ngang dọc, nháy mắt cấu thành một trận pháp bao phủ lấy Ma long.

“Ngao...” Ma long giận dữ hét lên, há mồm phun ra một luồng long tức cường đại.

Ầm ầm, lực lượng cường đại phá hủy từng đường trận văn, nhưng trận pháp cũng không có bị phá hư, vẫn vây khốn được Ma long.

“Đáng chết, sao ngươi lại là Truyền kỳ trận sư?”

Ma long bị nhốt lại, kinh ngạc đan xen tức giận, rít gào phẫn nộ.

Nó không nghĩ tới thiếu niên nhân loại này là một vị Truyền kỳ trận sư.

Cấo độ như vậy đã không phải nó có thể chống lại, Truyền kỳ trận sư, mỗi một vị đều là tồn tại cường đại có thể gọi nhịp cùng thần linh.

Khắc trận trong hư không, tiện tay bóp một cái, có thể trực tiếp chơi đùa ngươi.

“Ngũ hành đại trận, vây sát.”

Mộc Phàm giơ tay, liền thấy ánh sáng lập loè lan tràn, từng đường trận văn kết nối với nhau, hóa thành một cái đại trận.

Kim mộc thủy hỏa thổ, Ngũ hành đại trận được Mộc Phàm khắc hoạ trong không trung, không có dùng bất kỳ tài liệu gì.

Toàn bộ đều dùng luyện khí cường đại xây dựng ra một cái Ngũ hành đại trận, bao vậy Ma long, nhốt nó bên trong.

Oanh!

Một ngọn lửa bùng lên tận trời, thiêu đốt khiến Ma long đau đớn,

kêu ngao ngao.

Không đợi nó phẫn nộ, lại một lực lượng đáng sợ vọt tới, tựa như núi lớn đè lên thân hình nó, khiến nó khó có thể thở dốc.

Ầm ầm ầm...

Chỉ nghe một loạt tiếng gầm rú truyền đến, từng đợt sóng thần quét quét tới, nhấn chìm Ma long.

Keng!

Trong trận, từng tiếng leng keng vang lên, có từng ánh kiếm bắn về phía Ma long.

Nhìn đến cảnh này, Ma long sợ vỡ mật, ra sức chống cự trốn tránh, nhưng vẫn bị cắt nát thân thể, vảy giáp tan vỡ, máu loãng phun ra.

“Mộc trận, vây!”

Mộc Phàm giơ tay lần nữa, trận văn đan xen, phù văn lập loè, xuất hiện nhiều dây leo, cây cối, từng tầng từng tầng bao vây Ma long.

“Ngao...” Ma long giãy giụa, há mồm ra sức phun long tức, muốn thiêu hủy những phù văn đáng giận này.

“Ngũ hành nghịch chuyển, treo cổ.”

Thấy Ma long đã bị khoá chặt, Mộc Phàm vung tay lên, liền thấy trận văn lập loè, đồng thời đảo ngược lại, đại trận cũng được đảo ngược, ngũ hành nghịch chuyển bộc phát ra một lực lượng sát phạt kinh thiên.

Răng rắc, một cái sừng của Ma long một tia sáng vàng kim chặt đứt.

Nó hoảng sợ nhìn ngọn lửa, sóng thần, sơn băng địa liệt, còn có kiếm quang vàng kim đầy trời đang rơi xuống, cảnh tượng làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Ngũ hành đại trận, có thể vây, có thể giết, uy lực vô song, vô cùng ảo diệu.

Mộc Phàm thi triển năng lực cường đại của Truyền kỳ trận sư, hư không khắc trận, vung tay tạo ra một đám trận văn đáng sợ hướng tới Ma long.

Đông!

Cùng với một tiếng vang lớn, thân thể Ma long bị ép nằm rạp trên mặt đất, đầu ngẩng lên, há mồm rít gào, lệ khí ngập trời.

Chỉ tiếc nó bị tầng tầng trận thế ngăn chặn, thân thể bị vô số trận văn đan xen quấn quanh, trói chặt nó, không cách nào tránh thoát.

“Truyền kỳ trận sư, quả nhiên không tầm thường..”

Mộc Phàm vừa tạo ra một loạt trận văn, vừa cảm thán, càng hiểu sâu hơn về cấp độ Truyền kỳ trận sư.

Trận sư ở cấp độ này chính là cường giả siêu cấp, vung tay là có thể tạo ra các trận pháp cường đại, căn bản không cần bất kỳ tài liệu hay vật trung gian nào.

Hiện tại hắn chính là như thế, ngón tay bung ra liền khắc hoạ ra từng đường trận văn tạo thành một cái đại trận, nhanh chóng, cường đại, lực sát thương kinh người.

Mộc Phàm trực tiếp dùng Ma long để luyện tập, nếm thử các loại tổ hợp trận pháp.

Nếu Ma long biết được Mộc Phàm căn bản không có phát huy ra một phần mười thực lực không chừng có thể bị dọa đến trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Ma long đáng thương bị Mộc Phàm dùng các loại trận pháp ngược đến chết đi sống lại, kêu la thảm thiết, cả Băng long cũng có chút thương xót nó.

Băng long dùng vẻ mặt đồng cảm nhìn về phía Ma long bị nhốt trong Ngũ hành đại trận, bị ngược đến chết đi sống lại, vô cùng thê thảm.

Thấy tình cảnh của Ma long, nó nhịn không được run lẩy bẩy.

Ầm ầm ầm...

Mộc Phàm đan chéo hai tay, tạo ra một đám trận văn, giống như ném bom, liên tục bắn về phía Ma long, đánh đến máu thịt của nó lẫn lộn, kêu rên thê lương.

Không bao lâu, Ma long cường đại đã bị Mộc Phàm ngược đến mức thoi thóp, toàn thân không có một chỗ lành lặn, thảm không thể tả..

Trong mắt nó chỉ có hoảng sợ vô tận, không còn một chút hung ác, cao ngạo.

Thật là đáng sợ, Truyền kỳ trận sư căn bản chính là đồ biến thái, các loại trận pháp chỉ là tiện tay tạo ra có thể công kích đến mức nó không hề có sức phản kháng, chỉ có thể bị ngược đãi.

Mộc Phàm nhìn Ma long thoi thóp, hắn chưa luyện tay đã ghiền.

“Ta còn chưa có dùng hết trận pháp, ngươi đã không xong rồi, thật khiến người ta thất vọng.”

Hắn có chút tiếc hận lắc đầu, ai ngờ câu này lại khiến Ma long tức giận hộc máu, tròng mắt lồi ra, hai chân giẫm mạnh, cơ thể liền cứng còng.

Nó bị tức chết rồi, trực tiếp ngỏm củ tỏi.

“Đã chết rồi sao?” Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn Ma long, thế mà chết mất, hơn nữa là bị tức chết.

Ma long cao ngạo, vốn dĩ bị ngược đến hơi thở thoi thóp đã quá sợ hãi phẫn nộ rồi, còn nghe Mộc Phàm nói chưa dùng hết trận pháp nên tức đến mức tắt thở.

Nhìn thi thể Ma long, Mộc Phàm thở dài nói: “Thật là kém cỏi, đường đường là một Ma long thế nhưng không ngăn không được bao lâu liền chết rồi, ta vẫn còn muốn luyện tập nữa đây.”

“...”

Băng long câm nín, thậm chí có chút đồng cảm với Ma long, thật

đáng thương.

Nó nhìn thi thể Ma long, trong lúc nhất thời thổn thức không thôi, đều là Long tộc, tuy rằng không phải cùng một nhánh.

Nhưng là Băng long, nhìn Ma long thê thảm như vậy, bị ngược chết, nó vẫn có chút xúc động.

“Thi thể Ma long lớn như vậy, đủ ăn mấy bữa, trước thu hồi lại.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, nói xong từ không trung rơi xuống, dẫm lên từng đường trận văn đi tới trước thi thể Ma long, thu vào không gian chứa đựng của hệ thống.

Thu thi thể Ma long xong, ánh mắt Mộc Phàm chuyển tới khu phế tích.

Ma long chiếm cứ nơi này, vì sao nó lựa chọn nơi này làm hang ổ, chẳng lẽ có chỗ nào đặc biệt sao?

Nghe Tế ti Viêm tộc nói nơi này đã từng là quặng mỏ của bọn họ, trước đó Mộc Phàm liền hoài nghi, hiện tại nhìn thấy khu phế tích càng hoài nghi nhiều hơn.

“Nơi này có lẽ là tổ địa của Viêm tộc.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đưa ra suy đoán.

Là một khu tổ địa của chủng tộc dị vực, bên trong ẩn giấu bí mật gì đó, có khả năng có bảo bối cũng không chừng.

Nghĩ như vậy, đôi mắt Mộc Phàm liền tỏa sáng.

“Ngươi ở chỗ này chờ, ta vào xem.”

Hắn không nói hai lời nhấc chân đạp lên trận văn, bước vào khu phế tích bị màn sương mù bao phủ.

Băng long vốn không muốn đi vào, luôn cảm thấy bên trong có một hơi thở khiến tim nó đập nhanh, thậm chí có cảm giác chán ghét, không muốn tới gần.

Tổ địa Viêm tộc, chắc chắn có đồ vật nào đó khiến nó chán ghét.

Mộc Phàm cũng mặc kệ nó, sau khi giải quyết Ma long, trực tiếp tiến vào bên trong thăm dò, nói không chừng còn có thể thu hoạch được gì đó.

Hô!

Vừa tiến vào liền cảm giác có áp lực, sương đen bốn phía quay cuồng sôi trào, không nhìn thấy gì.

Hai mắt Mộc Phàm bắn ra từng tia sét, đột nhiên chiếu sáng xung quanh, thấy rõ cảnh tượng đổ nát trong sương mù.

Thì ra hắn đã tiến vào trong khu phế tích, nơi này toàn là kiến trúc bằng đá, thạch ốc đổ vỡ, vách tường rách nát, khung cảnh đổ nát thê lương.

“Phía trước có một hơi thở kỳ dị.”

Ánh mắt Mộc Phàm hướng về nơi tận cùng của khu phế tích, nơi đó có một hơi thở thần bí.

Tuy rằng rất mỏng manh, nhưng hắn vẫn cảm nhận được.

Mộc Phàm bừng bừng hứng thú, bước ra một bước, xuyên qua sương đen dày đặc đi sâu vào.

Phía trước có một tòa Thần miếu đổ nát, còn có một tượng thần, nửa thân hình đã vỡ vụn.

“Là Thần miếu, chẳng lẽ bên trong cất giấu gì đó?”

Lại thấy một toà Thần miếu, trong lòng Mộc Phàm mang theo vài phần kinh ngạc cùng tò mò, căng tường khí đạp bộ đi vào trong Thần miếu.

Chương 218: Di tích thần linh

Thần miếu đổ nát, sương mù dày đặc, sương đen không ngừng quay cuồng.

Mộc Phàm bước vào Thần miếu liền có một cảm giác kỳ dị, nơi này có giấu đồ vật gì đó.

Đây là một loại cảm giác không ngọn nguồn, là trực giác.

“Có bảo bối?”

Đôi mắt Mộc Phàm lộ vẻ gian xảo.

Hai mắt sáng quắc đảo qua bốn phía, khắp nơi có đá vụn vương vãi, còn có một ít di hài, trong lòng hắn suy đoán hẳn là thi hài Viêm tộc.

Mộc Phàm cẩn thận đi vào trong Thần miếu, trên đường gặp vô số xương cốt vụn, có một ít đầu lâu còn phát ra ánh sáng hồng.

Lấp loé trong sương đen rất bắt mắt.

Phanh!

Mộc Phàm dùng chân đá bay một cái đầu lâu, thế mà vô cùng cứng rắn, đã chết rất nhiều năm vẫn còn cứng như thế, chắc chắn thực lực lúc còn sống không tầm thường.

Hắn không để ý đến những hài cốt này mà là đi vào nơi trong cùng của Thần miếu.

Vừa tiến đến, Mộc Phàm liền thấy phía trước có một tế đàn bằng đá, bốn phía có từng cây cột, bên trên điêu khắc các loại hoa văn màu đỏ.

Những hoa văn này còn lập loè ánh lửa.

“Tế đàn, chẳng lẽ liên quan tới thần linh?”

Tim Mộc Phàm nhảy dựng, bỗng nhiên nhớ tới Thần miếu gặp

được lần trước, lấy được một khối Năng lượng nguyên.

Hắn còn nhớ rõ trong Năng lượng nguyên có một tàn hồn, là một tên Hỏa thần, nhưng bị hệ thống luyện hóa.

Viêm tộc, sùng bái hẳn là Hỏa thần đi?

“Tòa tế đàn này có chút cổ quái.”

Lúc này, Mộc Phàm đi một vòng quanh tòa tế đàn này, nhận thấy tế đàn có chỗ cổ quái.

Nói như thế nào đây, hắn cảm giác phía dưới tế đàn phía dưới có cái gì.

Thậm chí hắn cảm thấy tế đàn chỉ là thứ ngụy trang, bên dưới hẳn là cất giấu bí mật lớn hơn nữa.

Hắn quan sát cột đá quanh tế đàn, mặt trên điêu khắc hoa văn, còn có một ít văn tự cổ xưa tàn khuyết.

Mộc Phàm cẩn thận xem xét, biết đây là một loại văn tự của Viêm tộc.

“Thần hỏa.... Thiên hàng, thần tích?”

Chỉ có thể đọc được mấy chữ, còn lại không rõ lắm.

Từ những chữ viết này nhìn ra được ra một ít chuyện, có khả năng nơi đây cất giấu một cái thần tích.

Điều này làm cho hai mắt Mộc Phàm càng sáng hơn, nhìn chằm chằm tế đàn trước mắt, phía dưới không phải là cửa vào phong ấn một cái thần tích đi?

“Hệ thống, rà quét.” Mộc Phàm kêu hệ thống.

Dù sao cũng miễn phí, không phải tốn tiền.

“Đinh, phát hiện cửa vào di tích, ở dưới tế đàn, mời ký chủ tự xem xét.”

Hệ thống truyền đến kết quả, quả nhiên không có thứ mà hệ thống

không rà quét ra.

Mộc Phàm hưng phấn nhìn tế đàn, phía dưới quả nhiên cất giấu một cửa vào di tích, có khả năng chính là thần tích mà trên cột đá ghi chép.

Thần tích là thứ gì, đó chính là di tích thuộc về thần linh.

Không chừng bên trong cất giấu thần vật, cho nên có thần tích, tất nhiên Mộc Phàm không thể bỏ lỡ, phải đi xuống tìm tòi nghiên cứu một phen.

Còn Viêm tộc, Mộc Phàm trực tiếp vứt ra sau đầu, nơi này đúng là tổ địa Viêm tộc, nhưng đã bị Ma long chiếm cứ.

Hiện tại hắn giải quyết Ma long rồi, tự nhiên có tư cách tra xét, Viêm tộc có biết hay không cũng không quan trọng.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, liền thấy Mộc Phàm nện một quyền vào cột đá bên cạnh, nháy mắt đánh nát cột đá.

Bề mặt loé lên một ánh lửa, đáng tiếc vẫn bị Mộc Phàm đánh nát, hóa thành vô số đá vụn rơi rụng đầy đất.

Ong!

Chỉ nghe một tiếng vù vù truyền đến, sau khi cột đá nổ nát, tế đàn có sự biến hóa, đột nhiên chấn động, khiến cho Mộc Phàm hứng thú.

Theo sự chấn động, dần dần mặt đất trước tế đàn tách ra một cái khe to, lộ ra một hang động tối tăm, có bậc thang đá đi xuống.

“Quả nhiên có cửa vào.” Mộc Phàm hưng phấn đi xuống.

Hang động rất sâu, đen như mực nhìn không thấy đáy, chỉ có thể bước theo từng bậc thang đi xuống, hiển nhiên phía dưới có một di tích thật lớn.

Mộc Phàm tạo ra tường khí, chuẩn bị thật kỹ, thắp lên một ngọn

lửa chiếu sáng phía trước.

Mộc Phàm dùng ngọn lửa chiếu sáng, từng bước đi xuống.

Hang động sâu thẳm, tối tăm, lạnh lẽo, lộ ra một hơi thở làm lòng người băng giá.

Đi khoảng mấy trăm bậc thang, rốt cuộc Mộc Phàm cũng đi tới nền đất.

Một di tích ngầm khổng lồ hiện ra ở trước mắt.

Cảnh tượng đồ sộ, to lớn, chấn động lòng người, chấn động thị giác.

Ở trước mắt Mộc Phàm là một di tích thành trì khổng lồ, ở trung ương kiến trúc đổ nát có một tượng thần rất lớn.

khi thấy diện mạo tượng thần này, Mộc Phàm ngây ngẩn.

Bởi gương mặt tượng thần này rất quen thuộc, hình như gặp qua ở đâu đó rồi.

“Không phải là tên Hỏa thần kia chứ?”

Mộc Phàm kinh ngạc hô to một tiếng, đây không phải là bộ dáng của tàn hồn Hỏa thần lúc trước giấu trong Năng lượng nguyên sao?

Trùng hợp như vậy?

Thần mà Viêm tộc thờ phụng thế mà bị Mộc Phàm luyện hóa.

Hơi xấu hổ chút, Mộc Phàm dùng vẻ mặt cổ quái nhìn tượng thần, trong lòng suy nghĩ, nếu người Viêm tộc biết hắn luyện hóa hấp thu tàn hồn thần linh mà bọn họ thờ phụng, bọn họ sẽ như thế nào nha?

Phỏng chừng sẽ phát điên mất.

Mộc Phàm lắc đầu gạt đi mấy suy nghĩ này, sắc mặt nghiêm túc, bước từng bước lên không trung, nhanh chóng bay hướng tới gần

di tích.

Sau khi đến gần tượng thần, thân thể Mộc Phàm bỗng nhiên dừng lại, cảm giác cường đại của nguyên thần cảm nhận được một hơi thở khác thường.

“Có thứ gì đó nhìn trộm sao?” Trong lòng Mộc Phàm nghiêm nghị.

Hắn vừa cảm nhận được mình bị nhìn trộm, có thứ gì đó đang ẩn nấp, mới vừa âm thầm nhìn trộm hắn.

Là ai?

Thần linh, hay là thứ gì khác?

Mộc Phàm nhanh động não, nhẹ nhàng bay tới trước tượng tượng thần, đứng gần mới thấy được tượng thần này cao tới mười trượng, tản ra ánh sáng màu đỏ lửa.

Đã qua vô số năm tượng thần này vẫn còn chút thần dị khiến cho Mộc Phàm chú ý.

Hắn cẩn thận quan sát một hồi, thậm chí lấy nguyên thần cảm ứng, quét qua mấy lần, cũng không có phát hiện nguy hiểm hay thứ gì bất thường ở tượng thần.

Mộc Phàm vòng qua tượng thần, đột nhiên bị kiến trúc trước mắt hấp dẫn.

“Đó là...” Hắn ngây ngốc nhìn chỗ sâu nhất trong di tích, có một tòa Thần điện thật lớn lơ lửng trong không trung.

Đó là một tòa Thần điện trên không, tản ra hơi thở uy nghiêm.

“Thần điện?”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm tòa Thần điện này, nhịn không được liếm liếm môi.

Một tòa Thần điện có thể lơ lửng, còn không phải là thứ mình vẫn luôn muốn tìm sao?

Trong không gian tư nhân không có bất kỳ kiến trúc nào, còn chưa có nhà ở, vốn định tự mình luyện chế một tòa nhà.

Nhưng chưa có thời gian làm, hiện tại thấy được Thần điện to lớn trước mắt, bay giữa không trung, không phải chính là hình mẫu mà mình muốn sao.

“Thật là có được mà chẳng tốn công sức a.” Mộc Phàm không ngừng cười hắc hắc nhìn Thần điện, trong mắt tràn ngập sự nóng bỏng.

Thứ này, hắn lấy chắc rồi, trong lòng quyết định phải đóng gói mang đi.

“Ký chủ cẩn thận, phía trước có dao động của ý chí thần linh.”

Đúng lúc này, hệ thống vang tiếng nhắc nhở, làm lòng Mộc Phàm nghiêm nghị.

Hắn âm thầm kinh ngạc, trong thần điện mặt có một dao động của ý chí thần linh, chẳng lẽ bên trong còn có một thần linh?

Hay lại là một tàn hồn?

“Nếu gặp tàn hồn thần linh, chẳng phải là rất tốt sao?”

Mộc Phàm bỗng nhiên nở nụ cười, một bước lên không trung, dẫm lên từng đường trận văn bay về phía tòa Thần điện lơ lửng trong không trung kia.

Tòa Thần điện này được hắn coi trọng.

Không quan tâm bên trong có cái gì, dù có một tàn hồn thần linh giấu ở bên trong cũng không ngăn được ý niệm muốn đóng gói mang đi của Mộc Phàm.

Vèo!

Bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên, nhẹ nhàng dừng trước Thần Điện, nhìn Thần điện cao lớn uy nghiêm trước mắt, nó cho người ta một cảm giác hùng vĩ, trang nghiêm, thần thánh.

Hắn hít sâu một hơi, đi hướng tới cửa Thần Điện.

Lúc này, tàn hồn trong Thần điện đột nhiên thức tỉnh.

“Là ai, quấy nhiễu ta ngủ say?”

Mộc Phàm xuất hiện, dẫn tới có một âm thanh kinh ngạc xen lẫn tức giận từ trong Thần Điện vang lên.

Chương 219: Lại là ngươi?

“Thần linh?”

Hai mắt Mộc Phàm nhìn chằm chằm Thần Điện, tỏa ra tia sáng nóng rực.

Bên trong quả nhiên có một thần linh, hơn nữa xem tình huống này là một thần linh đã ngã xuống, chỉ còn lại tàn hồn, quả thực chính là bảo bối a.

“Hắc hắc, lại gặp được tàn hồn thần linh.”

Hắn cười hắc hắc, xoa xoa tay, căng ra tường khí trực tiếp đi về phía trước, đôi tay ấn trên cửa lớn của Thần Điện, dùng sức đẩy.

Oanh...

Một tiếng nổ vang, cửa lớn Thần Điện rung động, bề mặt có từng đường thần văn loé sáng, ngăn cản Mộc Phàm.

“Mở cho ta!”

Sự hung hăng hiện lên trong mắt Mộc Phàm, hắn hét to một tiếng, sức mạnh cả người phối hợp với luyện khí vô tận đánh tới.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cửa Thần Điện hé mở, thần văn rậm rạp hiện lên, lập loè, tản ra thần quang kinh người.

Nhưng dưới sự thúc đẩy của lực lượng cường đại từ Mộc Phàm, cửa Thần Điện chung quy vẫn bị đẩy ra.

Hô!

Mới vừa mở ra, trong Thần Điện đột nhiên có biển lửa trào ra, ẩn chứa một thần uy không thể địch nổi.

“Thần hỏa!”

Mộc Phàm cả kinh quát to một tiếng, trong cơ thể bùng lên một ngọn lửa quét tới.

Thần hỏa, Ngọn lửa vĩnh hằng va chạm vớ nhau, phát ra tiếng nổ kinh khủng.

“Hư không khắc trận, phong!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm giơ tay đánh ra trận văn, trân văn rậm rạp đan xen ngang dọc hóa thành một đại trận phong ấn cửa Thần điện đang muốn khép lại.

Ngay sau đó Mộc Phàm bước ra một bước, Ngọn lửa vĩnh hằng sôi trào thiêu đốt, va chạm với Thần hoả trong thần điện.

Hai ngọn lửa va chạm khó phân thắng bại, Mộc Phàm cường thế sát nhập vào, rốt cuộc Thần hỏa dần dần yếu lại.

“Chỉ là Thần hỏa cũng muốn ngăn trở ta?” Mộc Phàm hừ lạnh, bùng nổ luyện khí như biển trong cơ thể.

Oanh!

Hắn tung ra một quyền, tựa như thiên băng địa liệt, cả Thần điện đều lắc lư.

Quyền thế cường đại lướt qua, khiến Thần hoả tan tác.

Hắn nương cơ hội một bước vào trong Thần điện, đứng trung tâm đại điện, cả người tản ra hơi thở kinh khủng, không hề thu liễm.

“Phàm nhân, tự tiện xông vào Thần Điện, đáng diệt!”

Trong Thần Điện truyền đến một tiếng nói giận dữ, thần uy mênh mông cuồn cuộn.

Mộc Phàm giương mắt nhìn lên, liền thấy có một cái đầu lâu trong suốt, màu đỏ lửa, phát ra Thần hỏa hừng hực.

“Thần cốt?” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, kinh hỉ không thôi nhìn đầu lâu kia.

Đây là thần cốt a, đầu lâu thần linh.

“Giết!”

Đầu lâu thần linh quát lớn, Thần hỏa quét tới, hóa thành một pháp tướng khổng lồ.

“Hỏa thần pháp tướng sao?” Mộc Phàm nghiêm túc, nhận ra đây là cái gì.

Đây rõ ràng là pháp tướng Hỏa thần a.

Còn không phải là giống như đúc Hoả thần pháp tướng trên bí quyển mà hắn vừa có được ghi chép lại sao?

Thần hồn trước mắt quả nhiên là Hỏa thần.

“Trời đất, sao ngươi không chết?”

Khi thấy rõ gương mặt của pháp tướng Hoả thần trước mắt, hai mắt Mộc Phàm tức khắc trừng to, không nhịn được thốt lên.

Đây không phải tàn hồn phía trước bị mình luyện thành Thần hồn dịch sao, không phải nên chết, tan thành mây khói rồi a, vì sao còn ở đây?

Mộc Phàm kinh ngạc, mà pháp tướng Hoả thần ở đối diện vừa mới ngưng tụ cũng khiếp sợ.

“Lại là ngươi?” Hỏa thần kinh ngạc xen lẫn tức giận, nhìn Mộc Phàm, hai mắt trợn tròn.

Hai bên mắt to trừng mắt nhỏ, bầu không không khí có chút đọng lại.

Hỏa thần tức giận, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, nhân loại này còn không phải là tên đầu sỏ luyện hoá một phần tàn hồn của hắn sao?

Mà Mộc Phàm giật mình ở chỗ rõ ràng hắn đã luyện hóa đối phương, vì sao vẫn còn tồn tại?

“Hệ thống, chuyện gì đây.” Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, sau khi thần linh ngã xuống, vì để an toàn sống lại, thần hồn sẽ được chia làm mấy phần hoặc là mười mấy phần rải rác ở các thế giới, mượn một ít vật chứa đặc

thù, chờ đợi sống lại."

Nghe giải thích xong, Mộc Phàm liền hiểu, Hỏa thần trước mắt cùng tàn hồn lúc trước tiêu diệt giống như nhau, thật ra đều là một phần của Hỏa thần.

Nhưng sau khi thần linh ngã xuống, để an toàn sống lại, bọn họ sẽ chia thần hồn thành mấy phần, hoặc là mười mấy phần, thậm chí càng nhiều hơn.

Kể từ đó, dù một phần bị tiêu diệt mất, cũng không chết hẳn, còn có các tàn hồn khác, tất nhiên còn có thể sống lại.

Tàn hồn Hỏa thần trước mắt này chính là một phần tàn hồn, giống tàn hồn Mộc Phàm đã luyện hóa trước đó.

"Thì ra chỉ là một tàn hồn, vậy dễ làm rồi."

Hai mắt Mộc Phàm đột nhiên loé sáng, nở nụ cười.

Nụ cười này làm Hỏa thần đột nhiên có dự cảm xấu, nhớ tới một bộ phận tàn hồn bị diệt lúc trước, tức khắc luống cuống.

"Phàm nhân, nhận lấy cái chết!"

Hỏa thần nổi giận gầm lên một tiếng, ra tay trước.

Pháp tướng Hỏa thần khổng lồ vung một cú tát đáng sợ về phía Mộc Phàm, Thần hoả cuồn cuộn quét tới, bao phủ toàn bộ không gian Thần điện.

Mộc Phàm bị thần hỏa bao phủ, nhìn bàn tay Hỏa thần chụp tới, sắc mặt bình tĩnh, nâng cánh tay tung ra một quyền.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng vang, một lớn một nhỏ, quyền chưởng va chạm bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên, tựa như hàng tỉ tia sét đồng thời nổ tung.

Ầm vang, trong ngoài Thần điện đều chấn động.

Thần hỏa tán loạn, pháp tướng Hỏa thần pháp thế mà bị đánh nát một cánh tay, toàn bộ vỡ tan hoá thành vô số Thần hỏa tung bay.

“A...” Hỏa thần tức giận, hoảng sợ nói: “Lực lượng trên người của ngươi là lực lượng gì, ngươi rốt cuộc là quái vật gì, vì sao Thần hỏa không thể thương tổn ngươi.”

“Thần đã chết, không cần biết quá nhiều.”

Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại, bước ra một bước, đi tới trước mặt pháp tướng Hỏa thần.

“Thiên lôi bí pháp, Sấm chớp vũ bão.”

Theo một tiếng hét to, liền thấy lôi đình đột nhiên xuất hiện, từng tia sét màu đen tạo thành cơn mưa sấm chớp đánh thẳng xuống pháp tướng Hỏa thần.

“A...” Pháp tướng Hỏa thần bị đánh đúng, mặt vỡ ra, ngọn lửa tán loạn, lộ ra một đầu lâu màu đỏ lửa ẩn bên trong.

Đây là nơi ẩn thân của tàn hồn Hỏa thần, đầu lâu thần linh.

“Ngũ hành đại trận, phong ấn!”

Đáp lại hắn chính là trận văn Mộc Phàm đánh tới, rậm rạp đan xen, hóa thành Ngũ hành đại trận trực tiếp phong ấn đầu lâu thần linh kia.

Rầm, pháp tướng Hỏa thần tán loạn, đầu lâu bị Ngũ hành đại trận phong ấn tất nhiên không có lực lượng chống đỡ thao túng pháp tướng nữa.

“Đồ khốn, ngươi khinh nhờn thần minh, chắc chắn gặp thiên phạt.”

Đầu lâu chấn động, phát ra ánh sáng hồng, Thần hỏa bừng cháy, muốn tránh thoát phong ấn.

Chỉ là Mộc Phàm đã đi tới gần, đặt một tay trên đầu lâu.

“Hệ thống, luyện hóa nó, giữ lại ký ức.” Mộc Phàm dứt khoát phân

phó hệ thống luyện hóa thần hồn này.

Dù sao trước đó đã luyện hóa một lần, được Thần hồn dịch, hiện tại gặp phải một bộ phận tàn hồn khác, tất nhiên không thể bỏ lỡ.

“Đinh... Giữ lại ký ức, tiêu hao hai trăm triệu, bắt đầu luyện hóa.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa dứt, liền thấy đầu lâu thần linh này run rẩy kịch liệt, từ bên trong phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hoảng sợ.

“A... Đây là lực lượng gì, vì sao...” Thần hồn thê thảm kêu rên, rất mau liền im ắng.

Hỏa thần đáng thương, gặp phải Mộc Phàm, lại có một phần thần hồn bị luyện hóa.

Hơn nữa phần thần hồn này còn là một bộ phận khá lớn, tổn thất thảm trọng, thậm chí có khả năng ảnh hưởng tới các phần thần hồn khác.

“Luyện hóa xong.”

Rất mau, hệ thống truyền đến thông báo.

Mộc Phàm hưng phấn, bắt lấy đầu lâu màu đỏ này cẩn thận quan sát, không nói cái khác, chỉ đầu lâu này thôi cũng là vật báu vô giá rồi a.

Càng không đề cập tới Thần hồn dịch vừa được luyện ra, bên trong còn có ký ức của Hoả thần, là Mộc Phàm kêu hệ thống giữ lại.

Ký ức của một thần linh, tuyệt đối không thể định giá, đối với Mộc Phàm mà nói càng có ý nghĩa hơn.

Hắn muốn thông qua ký ức của Hỏa thần này tìm hiểu huyền bí của thần linh, thậm chí tìm hiểu những bí mật của thần linh.

“Luyện hóa tòa Thần Điện này rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn, bắt đầu xem xét Thần Điện, chuẩn bị luyện hóa tòa Thần Điện lơ lửng trong không trung này.

Chương 220: Luyện hóa Thần điện

Trong Thần điện, Mộc Phàm dạo một vòng, không có biện pháp luyện hóa tòa Thần điện này.

Bởi vì Thần điện phủ kín các loại thần văn, cần thần lực mới có thể luyện hóa, Mộc Phàm thì không hề có thần lực.

Cho nên hắn chỉ có thể giương mắt nhìn, không có biện pháp tự luyện hóa.

Nhưng hắn không lo lắng chút nào, mình không có biện pháp nhưng còn có hệ thống nha.

“Hệ thống, luyện hóa tòa Thần điện này tốn bao nhiêu tiền?” Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ dò hỏi hệ thống.

Thời điểm mấu chốt, còn phải nhờ hệ thống hỗ trợ mới được.

“Luyện hóa tòa Thần điện này cần một tỷ, ký chủ có luyện hoá hay không?”

Hệ thống trực tiếp đưa ra đáp án.

Mộc Phàm nhíu mày, một tỷ, hơi tốn tiền, nhưng nghĩ đến có thể lấy được một toà Thần điện lơ lửng, trong lòng liền cân bằng không ít.

Hơn nữa tòa Thần điện này còn là thần vật, có thể dùng làm vũ khí nện người, cảm giác đó sẽ rất sảng khoái a.

Nhưng Mộc Phàm chỉ muốn dùng Thần điện làm nơi ở, đặt trong không gian tư nhân, so với bất kỳ biệt thự cao cấp nào đều xa hoa hơn vô số lần.

“Nạp một tỷ, luyện hóa Thần điện.” Mộc Phàm cắn răng đưa ra quyết định.

Vừa dứt lời, trong thẻ liền bốc hơi một tỷ, vừa rồi luyện hóa tàn hồn Hỏa thần tiêu hao một trăm triệu, hôm nay đã xài một tỷ mốt.

Ong!

Thần điện đột nhiên rung nhẹ, thần văn rậm rạp sáng lên, không ngừng lập loé, như muốn chống cự lực lượng nào đó đang luyện hoá.

Chỉ tiếc là dưới sức mạnh của hệ thống, Thần điện kháng cự cũng vô dụng.

Rất nhanh, thần văn liền ảm đạm, trở lại bình thường.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy nguyên thần trào ra một ý chí bàng bạc, được lực lượng của hệ thống dẫn dắt nhanh chóng thẩm thấu vào Thần điện.

Nếu là tự mình làm thì chắc chắn không được, hiện tại dưới sự trợ giúp của hệ thống, ý chí nguyên thần của Mộc Phàm nhanh chóng dung nhập vào Thần điện.

Dần dần, Mộc Phàm cảm ứng được toàn bộ Thần điện, thậm chí bắt đầu nắm giữ cả tòa Thần điện.

Hắn có cảm giác bản thân có thể hoàn toàn khống chế tòa Thần điện này.

Khi luyện hóa Thần điện, Mộc Phàm mới thật sự biết điểm mạnh của Thần điện, có thần trận phòng ngự kinh người, còn có lực công kích cường đại.

Nó có thể là một kiện bảo vật công kích, trực tiếp tế ra làm vũ khí nện người, uy lực khủng bố.

“Luyện hóa xong.”

Không bao lâu, hệ thống vang tiếng nhắc nhở.

Mộc Phàm tỉnh lại, cảm giác như đã hoà vào Thần điện, khống chế hoàn mỹ, không để sót ngõ ngách nào.

Thậm chí hắn có thể khống chế tất cả những thứ bên trong Thần điện, bao gồm trận pháp thần văn.

“Một tỷ, đáng giá.” Mộc Phàm lẩm bẩm, vẻ mặt hưng phấn.

Thần điện cường đại vượt quá tưởng tượng, thứ này vốn dĩ chính là đồ thần linh dùng, thậm chí là bảo vật chỉ có thần linh mới có.

Hiện tại lại thuộc về Mộc Phàm, có thể nói là lần này thu hoạch lớn.

“Đáng tiếc, trong Thần điện không có bảo vật nào khác.”

Mộc Phàm dùng ý niệm đảo qua toàn bộ Thần điện, hơi tiếc nuối vì nơi này không còn bảo vật khác.

Trong lòng có chút khinh thường nói: “Hỏa thần này quá nghèo, thế mà không có một kiện bảo vật nào, chỉ có một tòa Thần điện, một đầu lâu thần linh.”

Đối với Hỏa thần, Mộc Phàm rất bất mãn, nói như thế nào thì cũng là một thần linh, mặc dù ngã xuống cũng phải có vài món bảo vật chứ.

Nếu là Hỏa thần biết suy nghĩ của Mộc Phàm, không chừng sẽ hộc máu.

Bị một phàm nhân khinh thường, là thần linh, chắc chắn bị tức chết

“Đã xong chuyện, cũng nên trở về.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ra khỏi Thần điện.

Hắn xoay người nhìn Thần điện to lớn trước mắt, nhẹ nhàng vẫy tay một cái, liền thấy Thần điện ong một tiếng, nở rộ từng tia sáng.

Tiếp theo, Thần điện nhanh chóng thu nhỏ lại, bay vào lòng bàn tay Mộc Phàm, xoay tròn, tản ra ánh sáng thần thánh.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm càng thêm yêu thích.

“Bảo bối tốt, mang về trấn trạch thật sự quá đúng đắn.”

Mộc Phàm không ngừng cười hắc hắc, thu hồi Thần điện, xoay người rời di tích thần linh này.

Nơi này đã không còn giá trị với hắn, đồ vật đáng giá nhất đã bị Mộc Phàm mang đi.

Bởi vì Mộc Phàm đã dùng ý niệm đảo qua một lần, không phát hiện đồ vật hay chỗ đặc biệt nào, chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Ra khỏi di tích, Mộc Phàm đứng trước tòa tế đàn kia, suy nghĩ gì đó rồi phất tay chữa trị khe hở dưới tế đàn.

Oanh!

Tế đàn chấn động, lối vào chậm rãi đóng lại, y hệt lúc ban đầu, như chưa từng mở ra.

Làm xong chuyện này, Mộc Phàm thong thả ung dung rời nơi này, tâm tình rất tốt, đắc ý đi qua màn sương mù đen bao phủ phế tích.

“Có phải Ma long kia biết có thần tích ở chỗ này hay không?”

Đi trong sương mù, trong đầu Mộc Phàm xuất hiện suy nghĩ này.

Nhưng vì sao nó không đi vào hay đi vào cũng không thể vào di tích nơi Thần điện?

Mặc kệ như thế nào, Ma long đã chết, Thần điện rơi vào tay hắn, cả đầu lâu thần linh bên trong đều bị Mộc Phàm mang đi.

Tàn hồn Hỏa thần cũng bị hắn luyện hóa, chuyến đi này thật là không uổng công.

“Ngao... Chủ nhân.”

Mới ra tới liền nghe thấy Băng long hưng phấn tru lên một tiếng.

Mộc Phàm cười gật gật đầu, vỗ vỗ đầu nó mói: “Tốt, cần phải trở về, đi nói cho Liệt Sơn cùng Tế ti một tiếng, Ma long đã bị diệt trừ.”

“Vâng, chủ nhân.”

Băng long hưng phấn hét to một tiếng, chở Mộc Phàm đạp sương mù bay lên không trung, tốc độ cực nhanh.

Rất mau, Băng long liền mang theo Mộc Phàm về tới Lam diễm bộ lạc, thấy Tế ti cùng tộc trưởng Liệt Sơn đang chờ đợi sẵn.

“Ma long đã đền tội, nơi đó an toàn.”

Mộc Phàm không có xuống dưới, chỉ đứng trên đầu Băng long truyền một câu như vậy.

“Ngao!”

Nói xong, Băng long phát ra từng tiếng rồng ngâm, chở Mộc Phàm xoay người bay đi, chỉ để lại hai người Tế ti với vẻ mặt mừng rỡ.

Liệt Sơn và Tế ti liếc nhau, đều thấy được sự vui sướng cùng khiếp sợ trong mắt nhau.

Ma long đã bị diệt trừ, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, mới bao lâu liền diệt trừ Ma long, hơn nữa còn lại đây thông báo cho bọn họ.

Giao dịch giữa Mộc Phàm cùng bọn họ xem như hoàn thành, không thiếu nợ nhau.

Mộc Phàm yên tâm thoải mái lấy đi bí quyển 《 Hỏa thần pháp tướng 》 kia, còn Tế ti, Liệt Sơn cùng đám dân bản xứ thì vô cùng vui vẻ chuẩn bị di chuyển, trở về tổ địa.

Rời Lam diễm bộ lạc, Mộc Phàm cưỡi Băng long một đường tới truyền tống trận.

“Hạ xuống đi.”

Mộc Phàm vừa nói xong, Băng long lao xuống, trực tiếp dừng trước thạch trận.

Từ trên đầu Băng long nhảy xuống, Mộc Phàm đi tới trước thạch trận, nhìn nhìn Băng long khổng lồ phía sau, to như vậy thì không thể tiến vào truyền tống trận.

“Ngươi có thể thu nhỏ lại hay không?” Mộc Phàm hỏi.

Băng long lập tức gật gật đầu: “Có thể, biến hóa lớn nhỏ rất đơn giản.”

Hô!

Nói xong, thân thể to lớn của Băng long bỗng nhiên trào ra từng luồng sương lạnh, nó dần dần thu nhỏ lại, chớp mắt liền biến thành một tiểu long có màu băng tuyết, bao phủ bởi băng sương.

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, vẫy tay nói: “Lại đây, ta mang ngươi rời đi, không được ta cho phép, ngươi không thể hiện ra hình thái vốn có.”

“Vâng, chủ nhân.”

Băng long ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, lúc này mới bay đến trước mặt Mộc Phàm, trực tiếp cuốn quanh cánh tay hắn, phun ra nuốt vào từng đám sương lạnh.

Không biết còn tưởng rằng cánh tay Mộc Phàm có quấn một luồng băng sương, thật ra là một con Băng long.

“Chúng ta đi!”

Mộc Phàm khởi động truyền tống trận, một người một rồng bị ánh sáng bao phủ, biến mất khỏi chỗ này

Chương 221: Tu luyện bí pháp

Trong không gian tư nhân, ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm về tới nơi này.

“Cuối cùng đã trở lại.”

Mộc Phàm thở nhẹ một hơi, nhìn cảnh không gian quen thuộc, trong lòng yên bình.

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, thấy tiểu hoả mãng đang ngủ trong hồ dung nham nho nhỏ, còn có cầu bông nhỏ đang nhảy tới nhảy lui trên cây hàn băng.

Hai tiểu gia hỏa rốt cuộc hòa bình, không có tiếp tục đánh nhau, Mộc Phàm âm thầm vui mừng gật đầu.

“Chủ nhân, đây là nơi nào?”

Trên cánh tay, có một luồng sương lạnh quấn quanh, Băng long thò đầu ra kinh ngạc quan sát nơi này.

Mộc Phàm nhàn nhạt cười nói: “Đây là không gian tư nhân của ta, ngươi đi chơi đi, tiểu hoả mãng kia có tiềm chất hoá rồng, ngươi dạy dỗ nó cho tốt.”

“Hoả mãng?... Nga, có một tia huyết mạch Xích long.”

Băng long liếc mắt nhìn lập tức xem thấu tình huống trong cơ thể của tiểu hoả mãng.

Một cái liếc mắt này khiến tiểu hoả mãng giật mình, trừng đôi mắt hoảng hốt nhìn Băng long, tràn đầy sợ hãi.

“Rồng... Rồng rồng rồng...” Tiểu hoả mãng nói lắp bắp.

Lúc này, cầu bông nhỏ cũng chú ý tới Băng long mà Mộc Phàm mang về, lông cả người dựng lên, nhe răng gầm nhẹ phát ra từng tiếng cảnh cáo.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Trong lòng nó hết sức kinh hãi, gào thét: “Trời đất ơi, hắn kiếm đâu ra một Băng long sắp Nhập thánh?”

Thấy Băng long, nó nhanh sắp khóc rồi, có cần doạ người ta như vậy hay không a.

Một Băng long sắp Nhập thánh bị Mộc Phàm mang về, có vẻ còn trở thành sủng vật, thiếu chút nữa là nó trợn mắt ngất xỉu rồi, quá đả kích yêu quái.

“Tiểu gia hỏa, các ngươi lại đây.”

Băng long cuốn sương lạnh lơ lửng trong không trung, nhìn hai tiểu gia hỏa, bộ dạng như ta chính là lão đại.

Được thôi, nó đúng là lão đại, ở trước mặt hai tiểu gia hỏa, nó chắc chắn là lão đại.

Tiểu hoả mãng run bần bật bò lại, cầu bông nhỏ khẩn trương nhìn nhìn Mộc Phàm, sau đó thành thành thật thật đi tới trước mặt Băng long cúi đầu.

Nhìn bộ dạng dễ bảo của hai tiểu gia hỏa, Mộc Phàm có chút buồn cười.

Hắn lắc đầu không để ý tới chúng nó, mà đi sang một bên, nhìn cây hàn băng lơ lửng trong không trung.

Ong!

Ngay sau đó Mộc Phàm bắn ra một luồng sáng, tế ra một vật, nó xoay tròn trong không trung, tản ra thần quang mãnh liệt.

“Đó là cái gì?” Cầu bông nhỏ sợ ngây người.

Nó nhìn chùm sáng nở rộ, bên trong có một tòa Thần điện, đang chậm rãi to ra, hóa thành một tòa Thần điện lớn.

Thần điện liền dừng ở sau hàn băng thụ, lơ lửng nơi đó, cây hàn băng lơ lửng năm mét trước Thần điện, buông xuống từng luồng hàn khí, sương mù, cảnh tượng hài hoà.

“Hoàn mỹ!”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu.

Có tòa Thần điện này hắn không cần phải ngồi dưới đất nữa, có thể tiến vào trong Thần điện nghỉ ngơi, tu luyện,...

“Oa, chủ nhân thật là lợi hại.”

Tiểu hoả mãng không hiểu gì hết, chỉ biết nịnh nọt, dù sao chủ nhân lợi hại là được rồi.

Băng long cũng kinh ngạc, thậm chí có chút khó hiểu.

Nhưng nó bỗng nhiên hiểu ra, Thần điện này hẳn là Mộc Phàm lấy từ tổ địa Viêm tộc trước đó.

“Các ngươi tự chơi đùa, đừng quấy rầy ta.”

Mộc Phàm phân phó một câu, một bước bay lên không, bay vào trong Thần điện.

Hắn dạo một vòng dưới tán cây hàn băng, hình như cây này càng thêm tràn đầy sức sống, hàn khí nồng đậm thêm vài phần.

Mang theo chút kinh ngạc, Mộc Phàm lắc đầu đi vào Thần điện.

Hắn ngồi ở nơi cao nhất trong Thần điện, có một thần toạ màu đỏ lửa, có ngọn lựa thiêu đốt.

Hiển nhiên là thần toạ của Hỏa thần, đáng tiếc toàn bộ Thần điện đều tiện nghi Mộc Phàm, cả tàn hồn cũng bị luyện hóa.

“Trước tiên xem xét Hỏa thần pháp tướng.”

Mộc Phàm ngồi trên thần toạ, bốn phía có ngọn lửa bao vây lấy hắn, bóng dáng trở nên mông lung, như một Hỏa thần, không giận tự uy, tản ra thần uy nhàn nhạt.

Chỉ thấy Mộc Phàm lấy bí quyển ra, cẩn thận xem xét, nghiên cứu, lĩnh ngộ thấu đáo bí thuật bên trên.

Hỏa thần pháp tướng!

Đây là một loại bí thuật tu luyện nguyên thần, ngưng tụ ra nguyên thần pháp tướng, hơn nữa là pháp tướng Hỏa thần cực kỳ cao thâm, bí pháp cấp Bán thần.

“Tu luyện Hỏa thần pháp tướng, cần Ngọn lửa vĩnh hằng, ta đã có.”

Mộc Phàm vừa tìm hiểu vừa suy nghĩ, phát giác điều kiện tu luyện bí pháp này cực kỳ hà khắc lại còn rất khó tu luyện, khó lĩnh ngộ.

Nếu hắn không có nguyên thần cường đại do từng hấp thu Thần hồn dịch, cũng không có biện pháp tu luyện thành công.

“Nguyên thần pháp tướng, trên lý luận là cấp Nhập thánh mới có thể tu luyện a.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, hai mắt lộ ra tia sáng.

Nguyên thần pháp tướng, là thứ vượt cấp Siêu phàm, cường giả Nhập thánh mới có thể tu luyện ra, Thánh nhân hiển thánh chính là cường giả Thánh cảnh có thể ngưng tụ nguyên thần pháp tướng, tranh đấu với thiên địa.

Dần dần lĩnh ngộ, Mộc Phàm hiểu thêm càng nhiều, cũng có lý giải đối với ảo diệu của Hỏa thần pháp tướng.

“Đinh, Hỏa thần pháp tướng, nhập môn.”

Đột nhiên, hệ thống vang tiếng nhắc nhở, làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Điều này làm cho hắn có chút tiếc nuối, ảo não nói: “Hệ thống, có phải ngươi cố ý cắt ngang ta ngộ đạo hay không, muốn ta nạp tiền sao?”

“Xin ký chủ chú ý lời nói, bổn hệ thống nhắc nhở trong khoảnh khắc ký chủ thức tỉnh, không có cắt ngang ngươi ngộ đạo, là ký chủ tự thức tỉnh.”

Hệ thống cho một lời giải thích.

Mộc Phàm không tin, hệ thống quỷ quái này chắc chắn cố ý, đúng

lúc không dễ dàng rơi vào trạng thái ngộ đạo huyền diệu a.

Lúc này đã nhập môn, có thể bắt đầu tu luyện Hỏa thần pháp tướng.

Nhưng hệ thống nhắc nhở làm hắn bừng tỉnh, Mộc Phàm có chút bực bội, lại có chút bất đắc dĩ.

“Thôi được, Hỏa thần pháp tướng tu luyện đến đại thành cần bao nhiêu?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể dò hỏi hệ thống, nếu tỉnh rồi vậy hỏi xem nạp tiền như thế nào.

“Hỏa thần pháp tướng: Thăng cấp tiểu thành, một trăm triệu, đại thành một tỷ, viên mãn mười tỷ, Cứu cực một trăm tỷ, Truyền kỳ một ngàn tỷ, Sử thi mười ngàn tỷ, nửa bước Thần thoại một trăm ngàn tỷ.”

Nhìn mấy con số hệ thống đưa ra, Mộc Phàm kinh ngạc, ngây người, đầu óc như có ngàn con lạc đà chạy ngang.

Tiểu thành cần một trăm triệu, đại thành một tỷ, không sao, hiện tại có tiền, nhưng mấu chốt là viên mãn tới mười tỷ, Cứu cực một trăm tỷ a.

Không đề cập tới ba cấp độ sau, Truyền kỳ tận một ngàn tỷ, Sử thi mười ngàn tỷ, nửa bước Thần thoại, một trăm ngàn tỷ.

Em gái ngươi, đi đâu kiếm nhiều tiền như vậy?

“Hệ thống, ta muốn đánh chết ngươi.”

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi nói, quá hố tiền.

“Xin hỏi ký chủ, có bắt đầu nạp tiền thăng cấp hay không?” Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thế, Mộc Phàm cắn muốn nát răng, nửa bước Thần thoại, một trăm ngàn tỷ, nhìn con số mà hoa mắt chóng mặt.

Hắn kiểm tra thẻ còn hơn ba mươi bảy tỷ, chỉ có thể thăng cấp

đến viên mãn, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Trước mắt mà nói, Hỏa thần pháp tướng đại thành đã đủ dùng rồi, nhưng Mộc Phàm cảm thấy vẫn nên thăng cấp đến viên mãn cho chắc.

“Hệ thống, nếu ta dùng thẻ tu luyện, ở phòng tu luyện hai mươi năm, có thể tu luyện Hỏa thần pháp tướng đến Cứu cực thậm chí Truyền kỳ hay không?”

Mộc Phàm đột nhiên hỏi vấn đề này.

Hắn nhớ rõ chính mình còn một tấm thẻ tu luyện, hai mươi năm, có thể tu luyện hai mươi năm, tăng Hỏa thần pháp tướng đến cấp độ Cứu cực, thậm chí là Truyền kỳ sao?

“Ký chủ không cần mơ mộng.”

Nhưng hệ thống lại tạt một chậu nước lạnh.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Hỏa thần pháp tướng, chính là bí pháp ngưng tụ nguyên thần pháp tướng cấp Bán thần, hiện tại ký chủ muốn tu luyện, không chỉ cần có Ngọn lửa vĩnh hằng, còn phải có một phần Thần hồn dịch, muốn luyện thành từ cấp Cứu cực trở lên, cần tiêu hao càng nhiều bảo vật mới được.”

“Ít nhất ký chủ phải cắn nuốt mười mấy loại bảo vật Truyền kỳ mới có thể tu luyện đến cấp Truyền kỳ.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm ngây ra.

Tu luyện Hỏa thần pháp tướng đến cấp Truyền kỳ, thế mà phải hao phí bảo vật Truyền kỳ, mười mấy kiện bảo vật Truyền kỳ có giá trị lớn cỡ nào, cắn nuốt mới có thể tu luyện Hỏa thần pháp tướng đến cấp Truyền kỳ.

Càng không đề cập tới sau này tu luyện còn cần tiêu hao nhiều tài nguyên hơn nữa, quả thực chính là một con số không tưởng a.

Nhưng hệ thống thăng cấp rất khác biệt, trực tiếp nạp tiền, nhìn thì rất nhiều nhưng thật sự so sánh với tự mình tu luyện thì có sự chênh lệch lớn.

“Ai, xem ra ta không có biện pháp bò ra khỏi cái hố to này rồi.”

Mộc Phàm cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Hệ thống, nạp mười một tỷ một trăm triệu, thăng cấp Hỏa thần pháp tướng đến viên mãn.”

Đinh!

“Nạp mười một tỷ một trăm triệu, bắt đầu thăng cấp.”

Hệ thống nhắc nhở, giọng điệu mang theo một chút vui sướng.

Nạp tiền, khiến nó vui sướng!

Chương 222: Nguyên thần pháp tướng

“Xin ký chủ dùng Thần hồn dịch, làm nguyên thần viên mãn hơn.”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm sửng sốt, lấy Thần hồn dịch có được từ luyện hóa tàn hồn Hỏa thần ra.

Ực ực nuốt vào, Thần hồn dịch lập tức hóa thành một cổ lực lượng thần hồn bàng bạc, nhanh chóng dũng mãnh tiến vào thức hải, bị nguyên thần hấp thu.

Ong!

Mộc Phàm chỉ cảm thấy đại não ù ù một trận, nguyên thần đột nhiên bị một lực lượng bao vây, Ngọn lửa vĩnh hằng bốc lên, bao vây lấy nguyên thần kịch liệt đốt cháy.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cảm giác được nguyên thần của mình đang phát sinh biến hóa huyền diệu.

Dưới tác dụng của Thần hồn dịch, nguyên thần lại lột xác lần nữa, Mộc Phàm bắt đầu tu luyện Hỏa thần pháp tướng.

Nguyên thần vốn dĩ chỉ cao chín tấc, hiện tại đột nhiên tỏa ra hàng tỉ thần quang, ngọn lửa thiêu đốt, bắt đầu bành trướng, tốc độ cực nhanh.

Thậm chí tốc độ bành trướng càng lúc càng mau, chỉ trong chớp mắt nguyên thần liền cao tới một trượng, tản ra ánh sáng chói mắt, thần uy khó lường.

Oanh!

Thức hải sôi trào, Ngọn lửa vĩnh hằng không ngừng bao phủ, thiêu đốt nguyên thần, như đang cô đọng tạp chất trong nguyên thần, khiến nó trở nên thuần túy, cường đại hơn.

Tâm thần Mộc Phàm đắm chìm trong đó, quên đi hết thảy, chỉ cảm nhận được một sự huyền diệu, như hóa thành Hỏa thần, ngao du vũ trụ, du lịch tinh không.

Toàn bộ thức hải đều bị Ngọn lửa vĩnh hằng bao phủ bao phủ, nguyên thần liền ở trong đó, thần hồn chi lực được tăng cường, thậm chí có một luồng ký ức thuộc về Hỏa thần vọt tới.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống, Mộc Phàm dần dần dung hợp, hấp thu ký ức của Hỏa thần, những điều huyền bí của Hỏa thần pháp tướng dũng mãnh tiến vào tâm thần.

Lúc này, tốc độ Mộc Phàm tu luyện Hỏa thần pháp tướng càng nhanh hơn, lĩnh ngộ càng sâu, được một nửa lĩnh ngộ của Hỏa thần, cộng thêm hệ thống thăng cấp, hoàn mỹ không tì vết.

Hệ thống tạo thành nguyên thần pháp tướng hoàn mỹ, nguyên thần Mộc Phàm trở nên cường đại hơn, bốc lên một ngọn lửa.

Ngọn lửa vĩnh hằng dung hợp Thần hỏa trở nên bạo liệt, càng cường đại, tràn ngập hủy diệt hơi thở hơn, đốt cháy vạn vật, có cảm giác như có thể đốt vũ trụ sao trời thành tro tàn.

Rầm!

Lúc này, trong Thần điện tràn ra uy áp của nguyên thần, bao phủ toàn bộ không gian tư nhân.

“Đây là...” Băng long biến sắc, kinh hãi nhìn lên Thần điện.

Nó cảm nhận được sự áp bách mạnh mẽ kia, như có một thần linh cao cao tại thượng đang nhìn xuống vạn vật.

Băng long cảm giác mình có vẻ vô cùng nhỏ bé, yếu ớt, chỉ cần một ý niệm của đối phương thôi là có thể trấn giết nó.

Nó cảm thấy sợ hãi, không thể tưởng tượng.

Tiểu hỏa mãng, cầu bông nhỏ run bần bật, trong mắt lộ vẻ kính sợ.

“Chủ nhân thật sự khủng khiếp.” Trong lòng tiểu hỏa mãng chỉ có một ý niệm.

Mà cầu bông nhỏ thì phức tạp hơn bởi vì trên người nó ẩn giấu một linh hồn.

“Vì sao hắn trở nên cường đại, khủng bố như vậy?” Ánh mắt cầu bông nhỏ tràn đầy phức tạp nhìn Thần điện.

Mộc Phàm cường đại thần bí, vượt quá tưởng tượng, khiến nàng nghĩ có phải đã chọn sai người hay không, đi theo bên cạnh Mộc Phàm quả thực không có một chút cảm giác an toàn.

Nàng lo lắng đề phòng sợ bị phát hiện bí mật, Mộc Phàm sẽ đối đã với nàng như thế nào?

Đối với tâm tư kinh hãi, phức tạp của hai vật nhỏ, Mộc Phàm hoàn toàn không hay biết gì cả.

Lúc này hắn đang ở thời khắc quan trọng.

Ong!

Thần điện run lên, bên trong đột nhiên tản ra ánh sáng chói lóa, lộng lẫy, vô thượng, tối cao.

Thần uy mênh mông cuồn cuộn, ép Băng long không thở nổi.

Uy áp đáng sợ kia đến từ nguyên thần của Mộc Phàm, giống như một thần linh cao quý, ở trên chín tầng trời nhìn xuống chúng sinh.

Chỉ thấy Thần điện tản ra rất nhiều ánh sáng thần thánh, ngọn lửa tràn ra ngoài, thiếu đốt không trung.

Ngọn lửa đen nhánh, khủng bố, mang hơi thở tịch diệt không ngừng hội tụ trên Thần điện.

Dần dần có một bóng dáng mờ ảo chậm rãi hiện lên, thần quang vạn trượng, lửa cháy bao bọc, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Nguyên thần pháp tướng!”

Băng long kinh ngạc hô to một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất, hoảng sợ nhìn bóng dáng mờ ảo khổng lồ kia, đúng là một nguyên thần pháp tướng.

Đó là nguyên thần pháp tướng của Mộc Phàm, dần dần ngưng tụ

thành hình, tản ra uy áp cường đại, khủng bố khó tả.

Nguyên thần của hắn cường đại vượt xa tưởng tượng, sau hai lần cắn nuốt Thần hồn dịch đã sớm ẩn chứa đặc tính của thần hồn, có thần uy nhàn nhạt.

Điều này làm nguyên thần Mộc Phàm càng cường đại, càng đặc thù, tương lai có thể đi xa hơn.

Hiện tại nguyên thần pháp tướng bắt đầu không ngừng áp súc, ngưng tụ, lúc bắt đầu cao mấy chục trượng dần dần thu nhỏ lại.

Càng thu nhỏ lại, nguyên thần pháp tướng liền càng chân thật, như một thần linh thực sự buông xuống phàm trần.

“Hỏa thần!”

Băng long lẩm bẩm tự nói, theo bản năng phun ra hai chữ.

Hỏa thần, nó phảng phất thấy một tôn Hỏa thần buông xuống.

Oanh!

Vừa dứt lời, liền thấy nguyên thần pháp tướng kia đột nhiên thu nhỏ lại, ánh sáng vô tận nở rộ, từng luồng thần quang bao phủ, hóa thành một cái thần hoàn.

Nguyên thần của Mộc Phàm hoàn toàn ngưng thật, hóa thành một nguyên thần pháp tướng cao ba trượng, quanh thân bốc lên ngọn lửa màu đen khủng bố.

Bốn phía còn có ngọn lửa đỏ hồng, Thần hỏa đan xen Ngọn lửa vĩnh hằng, hai ngọn lửa dung hợp lẫn nhau.

Cuối cùng toàn bộ hội tụ vào nguyên thần của Mộc Phàm, hóa thành một đám lửa cháy hừng hực, không gian chung quanh đều bị đốt đến bắt đầu vặn vẹo.

“Đinh, Hỏa thần pháp tướng viên mãn.”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm từ trạng thái huyền diệu tỉnh lại, sửng sốt nhìn thân thể hiện tại.

“Đây là nguyên thần pháp tướng sao?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, cẩn thận cảm nhận, thật kỳ diệu, thần bí, cường đại, như có thể trấn áp hàng tỉ sinh linh chỉ với một suy nghĩ.

Hắn giống như Hỏa thần, ngự thần hỏa buông xuống phàm trần, uy thế ngập trời.

Hỏa thần pháp tướng tu luyện đến viên mãn, hiện tại Mộc Phàm tin rằng Nhập thánh đã không phải đối thủ của hắn.

Cảnh giới hiện tại là cực hạn Siêu phàm, lại tình tu luyện nguyên thần pháp tướng, ngưng tụ ra một pháp tướng Hỏa thần.

Đây mới là điều khủng bố nhất, cấp Siêu phàm ngưng tụ ra nguyên thần pháp tướng mà cấp Nhập thánh mới có thể thi triển, quả thực là chưa từng nghe thấy.

“Chúc mừng chủ nhân, siêu phàm nhập thánh.”

Lúc này, giọng nói đầy kích động của Băng long làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn cúi đầu nhìn mới phát hiện Băng long cùng tiểu hỏa mãng, cầu bông nhỏ đang run bần bật, kính sợ nhìn hắn, giống như nhìn thần linh.

Nghiêm khắc mà nói, Mộc Phàm ngưng tụ ra pháp tướng Hỏa thần, thật sự có một chút thần uy.

“Đều đứng lên đi.” Mộc Phàm nhàn nhạt nói một câu, thanh âm cao xa, lộ ra uy nghiêm.

Cả hắn đều thấy kinh ngạc, chẳng lẽ là do hấp thu ký ức của Hỏa thần, tính cách củah mình cũng có chút thay đổi?

Hay là thực lực tới trình độ nhất định, tâm tính liền sẽ phát sinh biến hóa, thần linh, cao cao tại thượng, coi thường chúng sinh vạn vật, không phải là không có đạo lý.

Giống như là nhìn một bầy kiến, lạnh nhạt, vô tình, căn bản không

để trong mắt, loại cảm giác cao thượng này khiến người ta dễ dàng đánh mất bản thân.

Nguyên thần pháp tướng cao ba trượng lộ ra uy nghiêm vô tận, làm người ta kính sợ.

“Cảm giác này thật kỳ diệu.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, sau khi cảm thận sức mạnh cùng sự huyền diệu của nguyên thần pháp tướng bỗng nhiên cuốn hết biển lửa vào trong Thần điện.

Pháp tướng biến mất, áp bách cũng biến mất không thấy, làm Băng long nhẹ nhàng thở ra, trong tràn đầy kính sợ, còn có một chút cuồng nhiệt.

Nó vừa mới ngộ ra một chút huyền diệu từ nguyên thần pháp tướng của Mộc Phàm, tu vi tăng lên thì không nói, còn có thêm tự tin đột phá Siêu phàm thành tựu Nhập thánh.

Ong!

Thần điện run lên, cửa lớn chậm rãi mở ra.

Mộc Phàm từ trong Thần điện đạp không mà ra, khí chất biến đổi, trở nên hư ảo, tản ra một chút uy nghiêm.

“Băng long, ngươi cùng ta ra ngoài một chuyến, hai tiểu gia hỏa các ngươi ở lại.”

Hắn vừa ra tới trực tiếp vẫy tay gọi Băng long tới, lập tức truyền tống ra khỏi nơi đây.

Chỉ để lại tiểu hỏa mãng, cầu bông nhỏ ở chỗ này phát ngốc, hai tiểu gia hỏa nhìn nhau không nói gì.

Chương 223: Hiệu trưởng bị thương

Vù!

Ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm xuất hiện ở quảng trường trung tâm.

“Nên đi chuẩn bị nhiệm vụ.”

Vừa ra tới, Mộc Phàm liền lầm bầm lầu bầu, trong lòng nghĩ tới nên đi chấp hành nhiệm vụ.

Dù sao đã tiếp được nhiệm vụ khẩn cấp kia rồi, trong một ngày cần chạy tới chỗ nhiệm vụ, nếu không tương đương với chủ động từ bỏ nhiệm vụ, không thể đi nữa.

Hiện tại không gian tiết điểm số hai hoàn toàn phong bế, muốn đi vào cần phải trực tiếp truyền tống qua trong thời gian quy định.

Ở những lúc khác thì hoàn toàn phong bế, không thể liên kết bất kỳ đợt truyền tống nào, không thể đi vào.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú...”

Đang nghĩ ngợi thì tiếng chuông di động vang lên.

Mộc Phàm cầm lên xem, bất ngờ vì là Mặc Huỳnh gọi tới.

“Mặc Huỳnh, có chuyện gì sao?” Hắn không nghĩ nhiều, nhận điện thoại.

Chỉ nghe đầu kia truyền đến tiếng Mặc Huỳnh: “Sư phó, ngươi ở đâu, cuối cùng cũng nghe điện thoại, nhanh tới trường học, hai vị phó hiệu trưởng gấp đến muốn phát điên rồi.”

Giọng nàng mang theo chút vội vàng.

Mộc Phàm kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế này, hai vị phó hiệu trưởng vì sao mà gấp điên rồi?”

Hắn có chút không phản ứng kịp, hai vị phó hiệu trưởng gấp sắp điên thì liên quan gì tới ta?

Mặc Huỳnh ở đầu kia hết chỗ nói rồi, nhưng vừa định nói chuyện, điện thoại đã bị đoạt lấy.

“Này, Mộc Phàm, ngươi nhanh tới văn phòng lơ lửng trong trường học, chúng ta ở chỗ này chờ ngươi.”

Từ di động truyền đến một giọng nói già nua, Mộc Phàm nhận ra đây là tiếng Mặc Uyên.

Vị phó hiệu trưởng này có vẻ rất gấp a.

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Mộc Phàm cúp điện thoại, mang theo lòng tràn đầy nghi vấn hướng tới văn phòng lơ lửng mà Mặc Uyên nói.

Nơi đó là văn phòng hiệu trưởng, một kiến trúc lơ lửng trong không trung.

Vèo!

Mộc Phàm bay lên không, dẫm lên từng đường trận văn đi lên, chung quanh có không ít đồng học thấy được hô to.

“Mau xem, đó không phải là Mộc Phàm sao?”

“Đúng vậy, sao hắn lại đi vào văn phòng hiệu trưởng?”

Không ít đồng học kinh ngạc, nhìn Mộc Phàm bay lên, nơi đó thuộc về hiệu trưởng, thông thường không cho phép tiến vào.

Nhưng Mộc Phàm không hề bị cản trở xuyên qua một quầng sáng, tiến vào bên trong.

Mới vừa tiến đến, liền thấy một nhóm người đang chờ ở chỗ này.

Hắn kinh ngạc nhìn đám người trước mắt, mười mấy người cả trai lẫn gái, ai cũng còn trẻ tuổi, trên người tản ra hơi thở cường đại.

Siêu phàm giả!

Mộc Phàm giật mình, những người này đều là cường giả cấp Siêu phàm, mười sáu cường giả Siêu phàm tụ tập ở chỗ này, hiển nhiên

là tiếp nhiệm vụ kia.

Hắn vừa đến, tự nhiên khiến cho đám người này chú ý, mỗi người đều đánh giá hắn, trên mặt lộ ra biểu tình khác thường.

“Là hắn?”

Có người kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, là một thanh niên.

Ánh mắt hắn ánh mắt sắc bén mang theo một chút thắc mắc, liếc hai đồng bạn bên cạnh, giao lưu ánh mắt, đều tỏ vẻ khó hiểu.

Sao Mộc Phàm tới đây.

Bọn họ biết Mộc Phàm, là bởi vì thanh danh Luyện khí sư của đối phương.

Nhưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ hắn sẽ tới, xem tình huống này cũng là người tiếp nhận nhiệm vụ khẩn cấp như bọn họ.

“Chẳng lẽ hắn có tu vi cấp Siêu phàm?”

Sắc mặt thanh niên kia thay đổi.

Hiện tại nhìn kỹ, thế mà không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào, thậm chí không cảm ứng được chút tu vi từ trên thân Mộc Phàm.

Điểm này rất khủng bố.

Mấy người liếc nhau, thấy được sự nghiêm trọng trong mắt lẫn nhau.

Đây là một vị cường giả, cường giả cấp Siêu phàm như bọn họ, nếu không không có khả năng không nhìn ra chút gì, trước kia không chú ý, hiện tại mới thấy kinh ngạc.

“Lại thêm một tên sao?”

Một nam tử cường tráng sờ sờ đầu trọc của mình, tùy tiện nhìn Mộc Phàm, toàn thân đầy cơ bắp, thân hình cao lớn tràn ngập cảm giác áp bách.

Đây là một kẻ cơ bắp thật sự, một vị võ giả luyện thể cường đại, võ giả cấp Siêu phàm, thân thể toả ra một nhiệt độ kinh người.

“Mộc Phàm, cuối cùng ngươi cũng tới.”

Lúc này, bên trong có vài người đi ra, cầm đầu đúng là hai vị phó hiệu trưởng Mặc Uyên, Bùi Thư Cao, còn có vài tên lão sư.

Mặc Huỳnh đi theo phía sau, nhoẻn miệng cười với Mộc Phàm, chỉ chỉ Mặc Uyên phía trước, tỏ vẻ là vừa rồi bị lão đoạt điện thoại.

Mộc Phàm âm thầm cười không để ý, gật gật đầu xem như chào hỏi.

Hắn nhìn hai người Mặc Uyên cùng Bùi Thư Cao có vẻ rất sốt ruột, hiển nhiên là gặp phiền toái, thậm chí có khả năng xuất hiện sự cố.

“Đã đến đông đủ.”

Mặc Uyên mở miệng, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng nói: “Nói cho mọi người một tin tức không tốt.”

“Đêm qua hiệu trưởng gặp cường giả dị vực vây công, thân bị trọng thương, trước mắt đang ở một không gian bí ẩn chữa thương, tiết điểm không gian số hai cũng luân hãm.”

Xôn xao!

Vừa nói ra, hiện trường ồ lên, mọi người kinh ngạc, lộ vẻ hoảng sợ.

Mộc Phàm nghe thế cũng thay đổi sắc mặt, tiết điểm không gian số hai luân hãm, hiệu trưởng còn bị thương.

“Tình huống khẩn cấp, hiện tại ta cùng Bùi Thư Cao hợp lực, mở ra truyền tống liên kết với không gian dị độ kia, đưa các ngươi qua.”

Mặc Uyên một năm một mười, nghiêm túc nói.

Bùi Thư Cao bên cạnh đứng ra, nói: “Chư vị, dị vực thế tới ồ ạt,

các ngươi đều là niềm kiêu ngạo của Thanh Bắc, cũng là niềm kiêu ngạo của nhân loại chúng ta, lần này hy vọng các ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ mà hiệu trưởng giao phó."

"Tiết điểm không gian số hai không thể bị mất đi, một khi rơi vào trong tay dị vực, phòng tuyến của địa cầu sẽ bị thủng một lỗ, từ đây vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh."

"Cuộc chiến Thiên trụy vẫn còn rõ ràng trước mắt, lần này tuyệt đối không thể đưa chiến trường vào địa cầu chúng ta."

Mặc Uyên, Bùi Thư Cao dõng dạc hùng hồn nói một hồi.

Mộc Phàm đã hiểu, tiết điểm không gian số hai liên quan đến phòng tuyến mà nhân loại xây dựng, một khi rơi vào trong tay dị vực, phòng tuyến kia sẽ bị xé mở, không thể ngăn cản dị vực xâm lấn.

Cuộc chiến Thiên trụy chính là một ví dụ tốt nhất, trận chiến năm đó đánh đến thiếu chút nữa diệt tộc, bài học thảm thiết này để nhân loại luôn tỉnh táo.

Chiến tranh, không thể đặt ở trên địa cầu, phải chặn dị vực ở bên ngoài địa cầu.

"Mọi người chuẩn bị, lần này có khả năng các ngươi sẽ chết, hiện tại có thể lựa chọn lần nữa, học viện Thanh Bắc tuyệt đối không truy cứu trách nhiệm gì, cũng sẽ không có bất kỳ thành kiến nào."

Mặc Uyên mở miệng nhắc nhở một câu.

Vừa thốt ra lời này, mười mấy cường giả cấp Siêu phàm đều im lặng không nói, có mấy người mang vẻ mặt phức tạp, chần chờ.

Cuối cùng vẫn đứng không nhúc nhích, không có người rời khỏi.

"Không cần phải nói."

Mộc Phàm trực tiếp mở miệng cắt ngang suy nghĩ của mọi người, mọi người đều đồng loạt nhìn qua.

Chỉ thấy hắn đứng ra, lời lẽ chính đáng nói: "Nhiệm vụ lần này,

liên quan đến tương lai nhân loại, thân là một thành viên sao có thể sợ hãi lùi bước?"

"Hiệu trưởng, thời gian quý giá, nhanh mở truyền tống đưa chúng ta qua đi, kéo dài thêm một giây cũng có khả năng tạo thành hậu quả nghiêm trọng."

Mộc Phàm nghiêm túc, giọng nói vang vọng, làm lòng người phấn chấn.

Bọn họ đều kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, không nghĩ tới tiểu tử này có giác ngộ cao như vậy a, có thể nói ra lời nói khiến nhiệt huyết sôi trào như thế.

Ngẫm lại cũng đúng, thân là nhân loại, nếu lúc này lùi bước thì nhân loại liền thật sự xong đời.

Đối mặt với uy hiếp từ dị vực, ngươi không đi, ta không đi, mọi người đều không đi, vậy ai tới bảo vệ hoà bình của nhân loại?

Tổ bị lật thì không có trứng lành!

"Tốt, mở truyền tống."

Mặc Uyên, Bùi Thư Cao vui mừng nhìn Mộc Phàm, lập tức liên thủ, bắt đầu mở ra một tiếp điểm không gian.

Ong!

Ánh sáng hiện lên, chung quanh đột nhiên xuất hiện từng gợn sóng không gian, rậm rạp đan xen.

Dưới sự hợp lực của Mặc Uyên, Bùi Thư Cao, một đường hầm không gian được mở ra, đây là một đường kết nối với không gian dị độ.

"Mau vào đi, thông đạo chỉ có thể tồn tại trong ba phút."

"Mau!"

Mặc Uyên, Bùi Thư Cao vội vàng hét lớn, sắc mặt đỏ bừng, liên hợp vài tên đạo sư có thực lực cường đại cùng nhau chống đỡ giúp

thông đạo ổn định.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn thêm một chút, lĩnh ngộ được không ít thứ.

“Chúng ta đi.”

Hắn dẫn đầu bước vào đường hầm không gian.

“Sư phó, ta chờ ngươi trở về.”

Mặc Huỳnh đột nhiên hô to một tiếng, vẫy tay với Mộc Phàm, ánh mắt rưng rưng.

Mộc Phàm run rẩy, ngươi đang làm gì thế, biểu tình này là đưa tang cho ta sao?

Vù!

Mười mấy cường giả siêu phàm khác sôi nổi bước vào đường hầm không gian, trong khoảnh khắc bị ánh sáng bao phủ biến mất không thấy.

Những người tham gia nhiệm vụ đều đã tiến vào đường hầm không gian.

Chương 224: Kẻ điên

Trong đường hầm không gian xám xịt, Mộc Phàm bị ánh sáng bao vây lấy.

Toàn thân hắn trào ra một đám hạt màu đen, đúng là hạt không gian.

“Không gian ở đây cực kỳ không ổn định, có thể hấp thu một ít hạt không gian.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, một đám hạt màu đen xung quanh thân thể bỗng nhiên xông ra ngoài, nháy mắt quấn lấy một đám sương mù màu xám kéo trở về.

Sương mù xám này đúng là năng lượng không gian chung quanh, vô cùng cuồng bạo, người bình thường đụng vào lập tức bị xoắn nát thành bột phấn.

Mộc Phàm không lo lắng chút nào, ngược lại hút năng lượng màu xám này vào trong cơ thể, trực tiếp luyện hóa, bị hạt không gian trong cơ thể cắn nuốt.

“Cường đại hơn một chút rồi.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Hắn lắc đầu cười khổ nói: “Tốc độ hấp thu như vậy thì tới bao giờ hạt không gian mới có thể thăng cấp?”

Hiện tại Mộc Phàm nắm giữ hạt không gian cấp bậc không cao, còn không có khả năng trực tiếp xuyên qua không gian, tiến hành không gian truyền tống, cũng chính là dịch chuyển tức thời.

Chỉ có thăng cấp hạt không gian mới có thể dịch chuyển chỉ trong một ý niệm.

Thời gian xuyên qua đường hầm không gian rất ngắn, Mộc Phàm chỉ có thể hấp thu ba luồng năng lượng màu xám, cuối cùng trước mắt chợt lóe, thoát khỏi đường hầm không gian.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm xuất hiện ở một không gian xa lạ.

Nơi này là một không gian dị độ, khắp nơi đều là vết nứt không gian, từng cái khe đen nhánh đan xen ngang dọc, tản ra hơi thở cắn nuốt vạn vật.

Bụp bụp...

Đang nghĩ ngợi, chung quanh đột nhiên xuất hiện những bóng người, bọn họ cùng rời khỏi đường hầm không gian, tiến vào không gian tràn ngập vết nứt này.

“Mọi người cẩn thận, là vết nứt không gian.”

Mọi người vừa ra liền hoảng sợ, có người hô to nhắc nhở.

Mộc Phàm nhìn mười mấy người cùng tới, có bốn nữ sinh, mỗi người đều tản ra một quầng sáng mông lung, một nữ sinh tóc ngắn mặc võ phục căng ra tường khí.

Nàng là một vị võ giả cấp Siêu phàm.

Ba nữ sinh khác toàn thân đều phủ kín luyện khí, phòng ngự cẩn thận, cảnh giác nhìn bốn phía.

Còn lại là nam sinh hoặc là giáo sinh cấp Siêu phàm, đều là cường giả nhất đẳng, siêu phàm thoát tục, thực lực cường đại.

“Các vị, nơi đây có nhiều nguy hiểm, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn.”

Lúc này, có một nam sinh mở miệng.

Dáng vẻ tuấn tú, trên người có một hơi thở ẩn hiện, người mặc một bộ trường bào, phong độ nhẹ nhàng, sau lưng còn cõng một hộp kiếm.

Bộ dáng này, nhìn thế nào cũng như là một vị kiếm tiên cổ đại.

Mộc Phàm nói thầm trong lòng, làm màu a, giả trang kiếm tiên,

ngươi rõ ràng là một võ giả luyện thể lại cố tình giả dạng làm một kiếm tiên.

Mộc Phàm liếc mắt một liền nhìn thấu đối phương là một võ giả luyện thể cấp Siêu phàm, lại làm trò mèo.

“Quân Mạc Tiếu, ngươi muốn nói cái gì?”

Một nam sinh bên cạnh nhàn nhạt hỏi.

Nam sinh giả trang kiếm tiên tên là Quân Mạc Tiếu, nghe nói tên này vẫn là do tự hắn đổi, cảm giác phối hợp với thân phận kiếm tiên càng phù hợp, càng có tiên khí.

Tiên khí bay bay nha!

Quân Mạc Tiếu nhẹ nhàng cười, nói: “Mọi người đều biết rõ nơi này ẩn giấu vô số nguy cơ, nhìn những vết nứt không gian kia liền biết, nơi này là không gian dị độ rách nát.”

“Chúng ta đều biết không gian dị độ rách nát rất nguy hiểm, bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi vào vết nứt không gian, thậm chí bị cuốn vào không gian loạn lưu.”

Giọng điệu nhẹ nhàng, lời nói vẫn có chút đạo lý.

“Cho nên... Chúng ta hắn là...”

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị một nam sinh khác cắt ngang.

“Được rồi được rồi!”

Chỉ thấy nam sinh kia khinh thường nói: “Quân Mạc Tiếu, ngươi đừng diễn trò, chúng ta đều biết ngươi thích thể hiện, nhưng hiện tại không phải lúc thể hiện.”

“Đúng vậy, Quân Mạc Tiếu, chờ gặp dị tộc ngươi có thể thoải mái thể hiện, nhưng bây giờ chuyện mấu chốt nhất chính là tìm được nhóm hiệu trưởng.”

Những người khác cũng sôi nổi tỏ vẻ tán đồng, tìm nhóm hiệu trưởng mới là chuyện mấu chốt nhất, cũng không phải tới xem

ngươi thể hiện.

Quân Mạc Tiếu bị cắt ngang, trong lòng không vui, vẻ mặt xám xịt, hừ nhẹ một tiếng đứng một bên không nói nữa.

Hắn ra vẻ lãnh đạm, như kiếm tiên hạ phàm.

Nhưng đáng tiếc trong nhóm chỉ có bốn nữ sinh, cũng không một ai chú ý hắn, ngược lại đưa mắt nhìn về hướng một thiếu niên không đứng cùng mọi người.

Đó là Mộc Phàm, không thân thiết gì với bọn họ.

Nhóm người này đều là người quen cũ, chỉ mình thiếu niên Mộc Phàm này không quen thuộc với bọn họ.

Mộc Phàm đang quan sát một vết nứt không gian rất nhỏ phía trước, hai mắt tỏa ánh sáng, như phát hiện vùng đất mới.

“Nếu ta có thể ngưng tụ hạt không gian thành một vết nứt không gian, hoặc là hóa thành một lưỡi dao không gian sắc bén để công kích, lực sát thương chắc chắn rất cường đại.”

Hắn vừa quan sát một vết nứt dài cỡ cánh tay, như một chiếc đũa to đen nhánh, bên trong có vô số sương mù xám.

Một khi đụng vào lập tức sẽ bị xoắn thành cặn bã.

Nhìn một hồi, Mộc Phàm nhặt một cục đá tiện tay ném qua.

Răng rắc, cục đá bị khe nứt xoắn thành bột phấn, lực sát thương kinh người.

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, càng hứng thú hơn, thậm chí đi đến gần cái khe cận cẩn thận quan sát tiếp, khiến cho không ít người chú ý.

“Gia hỏa này đang làm gì?”

Có người kinh ngạc hỏi.

Những người khác sôi nổi lắc đầu, nhìn Mộc Phàm với vẻ khó

hiểu, hắn tới gần vết nứt không gian, chẳng lẽ không sợ bị cuốn vào sao?

“Tiểu tử này đang tìm chết sao?” Quân Mạc Tiếu liếc nhìn Mộc Phàm, âm thầm lắc đầu.

Không ít người đều mang vẻ mặt cổ quái, cười nhạo nhìn Mộc Phàm, chủ động tới gần vết nứt không gian như thế, tên này là người đầu tiên.

Hành động kế tiếp của Mộc Phàm càng khiến tất cả mọi người sửng sốt.

“Cẩn thận, đừng chạm vào.”

Một tiếng hô to truyền đến, một nữ sinh thay đổi sắc mặt.

Các nàng kinh hãi nhìn Mộc Phàm, thế mà thò một ngón tay đụng vào vết nứt đen nhánh kia.

Đó chính là vết nứt không gian a, ẩn chứa lực cắt xé vô cùng cường đại, chạm vào khẳng định muốn xui xẻo, thậm chí ngón tay sẽ trực tiếp biến thành bột.

Két!

Chỉ nghe từ ngón tay Mộc Phàm truyền đến từng tiếng cọ xát bén nhọn chói tai, như có vô số lưỡi đao cắt vào sắt thép, làm người ta ê răng, buốt óc.

Không ít người nghe được mà ê răng, hai mắt trừng to, khó tin nhìn Mộc Phàm, thế mà thật sự duỗi tay vào.

Những người khác cũng ngây dại, đều bị hành động Mộc Phàm làm khiếp sợ.

“Dòng hạt không gian xoay tròn với tốc độ cực nhanh...”

“Hội tụ thành một lưỡi dao không gian sắc bén, cắt nát vạn vật...”

Hai mắt Mộc Phàm sáng quắc, nhìn từng dòng hạt rất nhỏ không ngừng cắt vào ngón tay, rất cuồng bạo, khủng bố, tràn ngập hủy

diệt.

Chúng nó đang đang cắt ngón tay Mộc Phàm nhưng lại bị một dòng hạt không gian khác chặn lại.

Mộc Phàm vừa nếm thử, vừa tìm hiểu, trải nghiệm vô số biến hoá trong khe nứt không gian, muốn lĩnh ngộ tinh tuý bên trong, tự mình ngưng tụ ra.

Phốc!

Đột nhiên, cảm giác đau đớn truyền đến, Mộc Phàm thu hồi ngón tay.

Đưa lên nhìn, ngón tay Mộc Phàm chỉ còn lại xương cốt, bề mặt xương cốt lập loè ánh sáng, như có vô số ánh sao nhỏ.

“Hít!”

Không ít người hít hà một hơi, nhìn Mộc Phàm mặt không đổi sắc quan sát ngón tay chỉ còn lại có xương cốt, quá dọa người.

“Gia hỏa này không đau sao?”

Mặt Mộc Phàm không chút biểu cảm, như không hề đau đớn, đang hứng thú nhìn xương ngón tay của mình, giống một kẻ điên, làm không ít người nghi ngờ không thôi.

Đồng tử Quân Mạc Tiếu co rụt lại, hoảng sợ nói: “Hắn là kẻ điên sao, có khuynh hướng tự ngược?”

“Thì ra là thế!”

Lúc này, mặt Mộc Phàm lộ ra vẻ đã hiểu, hai mắt phát sáng, thậm chí có sự hưng phấn, dọa mọi người hết hồn.

“Má ơi, biến thái!”

“Vẫn nên cách hắn xa một chút.”

Có mấy người sợ hãi nhìn Mộc Phàm, xem hắn là một kẻ điên, biến thái, tự ngược, thậm chí nội tâm méo mó, vặn vẹo.

Tuyệt đối không thể tới gần loại người này, nếu không hắn đem ngươi băm nhuyễn ngươi đều không biết tại sao.

Mộc Phàm không hề biết hành động của mình khiến mọi người xem hắn là kẻ điên, biến thái, tự ngược.

Trong lòng hắn hưng phấn bởi vì đã lĩnh ngộ ra huyền diệu của vết nứt không gian, rốt cuộc nắm giữ một chút ảo diệu, có thể dùng hạt không gian trong cơ thể hóa thành lưỡi dao sắc bén.

Giống như là khe không gian, sắc bén đáng sợ, không gì không phá được, trực tiếp cắt nát vạn vật.

“Hả, các ngươi làm sao vậy?”

Sau khi Mộc Phàm bình tĩnh trở lại mới ngạc nhiên phát hiện mọi người đang dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, như đang nhìn một quái vật, một kẻ điên.

Sắc mặt bốn nữ sinh đều có chút khó coi, không ít người lén lút cách xa, không muốn tới gần kẻ điên dọa người này.

“Khó hiểu.”

Mộc Phàm không hiểu ra sao, mình đáng sợ như vậy sao, bốn nữ sinh đều sợ tới mức mặt mũi xám xịt.

Hắn lắc đầu, không để ý tới nhóm người này, bay thẳng đến về một hướng.

Vừa rồi hắn đã cảm ứng được không ít hơi thở cường đại ở bên kia.

Hơn nữa, xem xét từ bản đồ hệ thống, nơi đó tập trung nhiều điểm sáng màu trắng, đại biểu cho người thuộc về phe hắn.

“Chúng ta đi.”

Thấy Mộc Phàm đi rồi, những người khác cũng sôi nổi đuổi theo, nhưng đều duy trì khoảng cách an toàn với Mộc Phàm, cách xa nhau gần mười mét.

Một màn này làm Mộc Phàm câm nín, hình như bị loại ra ngoài.

Chương 225: Thật vui vẻ!

Nhìn cảnh mọi người né xa hắn, trong lòng Mộc Phàm có chút không rõ, nhóm người này bị gì đây.

Nhưng hắn không thèm để ý, một mình ngược lại càng thanh tịnh.

Trên đường, Mộc Phàm lắc lắc ngón tay, máu thịt bị lóc mất đã khôi phục lại.

Tư tư!

Chỉ thấy trên ngón tay có một dòng hạt màu đen quấn quanh, vọ số hạt nhỏ va chạm với nhau phát ra tiếng rẹt rẹt, rất khủng bố.

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, không ngừng nếm thử, ngưng tụ một phần hạt không gian, áp súc, hội tụ thành một sợi dây mỏng.

Đó là một sợi tơ đen, giống như tóc, cuộn tròn trên đầu ngón tay, giống như một con rắn nhỏ linh hoạt.

Băng long quấn trên cánh tay trái cảnh giác nhìn sợi tơ màu đen, lộ vẻ kiêng kị.

“Chủ nhân, ngươi nắm giữ vết nứt không gian sao?” Băng long kinh hãi không thôi truyền âm một câu.

Mộc Phàm cười cười, bình tĩnh nói: “Đây không tính là vết nứt không gian, chỉ có thể xem như một sợi tơ, một cái lưỡi dao sắc bén mà thôi.”

Không sai, Mộc Phàm vừa lĩnh ngộ được huyền diệu của không gian, từ đó xúc tiến hạt không gian lột xác trưởng thành.

Hiện tại hắn đã có thể ngưng tụ ra một lưỡi dao không gian sắc bén.

Tuy rằng nhìn qua chỉ nhỏ như sợi tóc nhưng lực sát thương vẫn rất khả quan, có thể cắt bất kỳ thứ gì, xẹt qua liền đứt, chém sắt

như chém bùn.

Đây là nguyên nhân khiến Mộc Phàm vui vẻ rồi bị xem một kẻ điên, biến thái.

Hắn để ý thu hoạch của mình, có thể lĩnh ngộ được chút huyền ảo của lực lượng không gian, từ đó ngưng tụ ra một lưỡi dao không gian sắc bén, tuyệt đối là chuyện tốt.

Dù sao muốn đột phá liền phải nạp tiền để hệ thống thăng cấp, hiện tại có thể tự mình lĩnh ngộ ra, chính là tiết kiệm một mớ tiền to a.

“Ký chủ, thứ ngươi lĩnh ngộ không phải lưỡi dao không gian thật sự.”

Ai ngờ hệ thống đột nhiên nói một câu, như dội cho Mộc Phàm một chậu nước lạnh.

Sắc mặt Mộc Phàm tức khắc đen thui, mắng to: “Ngươi tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta, sao đây không phải là lưỡi dao không gian chứ?”

“Ký chủ, lưỡi dao không gian thật sự có thể cắt được hàng rào không gian, ngươi có thể làm được sao?”

Hệ thống chỉ hỏi lại một câu, Mộc Phàm liền á khẩu không trả lời được.

Làm không được!

Đúng vậy, hiện tại Mộc Phàm không có biện pháp cắt hàng rào không gian, vậy sao có thể gọi là lưỡi dao không gian?

Lưỡi dao không gian sắc bén, có lực lượng đáng sợ có thể cắt cả không gian, nếu không chỉ có thể xem như một sợi tơ không gian mà thôi.

Khóe miệng Mộc Phàm co rút, cười khổ nói: “Hệ thống, đừng đã kích người ta như vậy chứ, ngươi muốn làm gì?”

“Ký chủ, chỉ cần nạp một tỷ, ngươi có thể thăng cấp hạt không

gian, có thể ngưng tụ ra lưỡi dao không gian thật sự."

Câu trả lời của hệ thống vẫn không rời khỏi hai chữ, nạp tiền.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, thầm mắng ngươi cố ý, tuyệt đối là cố ý đả kích hắn, sau đó để hắn nạp tiền thăng cấp.

"Ký chủ, chút năng lực hiện tại của ngươi chỉ có thể cắt xuyên tấm thép mười phân thôi, dày hơn thì không được."

"Muốn không gì không cắt nát, tiện tay cắt được không gian, vậy nạp tiền đi."

Hệ thống nói hai câu liên tiếp làm Mộc Phàm rất muốn lôi nó ra hành hung một trận.

Tiền tiền tiền, ngươi chỉ biết tiền.

"Kiên quyết không nạp, ta muốn tự mình lĩnh ngộ thăng cấp."

Mộc Phàm lời lẽ chính đáng, giọng điệu kiên định.

"Ký chủ, chỉ cần ngươi thăng cấp là có thể tiện tay cắt không gian, tiến hành xuyên qua không gian, dịch chuyển tức thời đơn giản giống như là ăn cơm uống nước."

"Thật sao?" Mộc Phàm kinh nghi hỏi.

"Thiên chân vạn xác, hệ thống bảo đảm."

Nghe được lời này, Mộc Phàm động tâm nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

"Không nạp, kiên quyết không nạp."

Hắn đang kiên trì tín niệm, nhất định phải kiên trì.

Sau một lúc giao lưu với hệ thống, Mộc Phàm chung quy không thể giữ một chút tín niệm nho nhỏ đáng thương.

"Hệ thống, sau khi thăng cấp thật sự có thể không sợ không gian thương tổn, tự do xuyên qua không gian?"

Lòng Mộc Phàm có chút dao động, nên nạp tiền hay không, hay là nhanh nạp thôi.

“Không sai, ký chủ có nạp tiền thăng cấp hay không.” Hệ thống dò hỏi.

Sau khi chần chờ một chút, Mộc Phàm cắn răng, bà nội nó, nạp, dù sao đã nạp nhiều như vậy rồi, thêm một chút nữa có vấn đề sao?

“Nạp một tỷ, thăng cấp hạt không gian, tốt nhất lời ngươi nói chính là thật sự, nếu không lão tử liền lật bàn.”

Mộc Phàm uy hiếp hệ thống.

Vừa dứt lời, trong thẻ lập tức bốc hơi một tỷ.

“Đinh, thăng cấp hạt không gian thành công.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, hạt không gian trong thân thể Mộc Phàm đột nhiên sôi trào lên, tựa như khí cầu, nhanh chóng nở ra.

Vốn chỉ là một đám hạt không gian nhỏ, lập tức tăng gấp mười lần, trở nên càng thêm cuồng bạo, tràn ngập lực sát thương.

Ngay sau đó một lượng lớn tri thức về sự huyền diệu của không gian dũng mãnh tiến vào trong đầu, làm Mộc Phàm rơi vào trạng thái lĩnh ngộ.

Trong lúc nhất thời, chung quanh thân thể Mộc Phàm bỗng nhiên có từng gợn sóng, không gian không ngừng gợn sóng, giống như bị một bàn tay vô hình chọc vào.

Vù!

Đột nhiên, bóng dáng Mộc Phàm biến mất, khi xuất hiện trở lại đã ở vị trí cách vị trí cũ trăm mét.

Một màn này đúng lúc bị một số người nhìn thấy, bọn họ sửng sốt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, lộ vẻ khiếp sợ.

“Trời đất, hắn làm sao xuất hiện ở nơi đó được?”

Một nam sinh ngây ngốc hỏi.

Hắn có chút ngơ ngác, vừa rồi Mộc Phàm rõ ràng ở phía trước cách bọn họ chừng hai mươi mét, làm sao đột nhiên xuất hiện cách trăm mét như thế.

Có mấy người dụi dụi mắt, như gặp quỷ.

Bọn họ đều là cường giả cấp Siêu phàm, tốc độ rất nhanh, nhưng giống tuyệt đối không làm được giống như Mộc Phàm, hoàn toàn chính là thuấn di.

Không sai, Mộc Phàm vừa mới thuấn di.

Hắn tốn một tỷ, trực tiếp thăng cấp hạt không gian, nắm giữ lực lượng không gian cao thâm huyền diệu hơn, do đó có thể thuấn di.

“Đây là thuấn di sao?”

Mộc Phàm tỉnh lại, cảm giác toàn thân trở nên khác lạ.

Sau khi thăng cấp hạt không gian, đột nhiên phát hiện không gian chung quanh trở nên sinh động, trước đó có cảm giác nhưng không rõ ràng như bây giờ.

Hiện tại có thể bắt giữ được vô số dao động trong không gian, các loại huyền diệu đều lần lượt hiện ra ở trước mắt và trong cảm ứng.

Mộc Phàm đột nhiên giơ tay nhẹ nhàng quẹt.

Roẹt!

Không gian phía trước theo tiếng mà nứt ra, bị hắn tiện tay cắt ra một khe đen như mực.

Vết nứt không gian!

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, trong lòng hưng phấn khó nhịn, thật sự tiện tay liền cắt mở không gian, quá kỳ diệu.

“Ha ha, năng lực này không tồi, một tỷ, vẫn rất đáng giá nha.”

Hắn hài lòng, hưng phấn nói.

Nhưng hắn quên mất vừa rồi là ai nói kiên quyết không nạp, hiện tại miệng lại vui vẻ tươi cười.

Oanh!

Đang hưng phấn, đột nhiên có một tiếng nổ vang truyền đến, toàn bộ không gian đều chấn động kịch liệt, mọi người biến sắc.

“Sao lại thế này?”

“Sao không gian lại chấn động?”

Mọi người kinh hãi không thôi, cảnh giác nhìn quanh, tập trung sức mạnh phòng bị.

Hiện trường chỉ có một người biết chuyện gì đang diễn ra.

Sau khi hạt không gian thăng cấp, Mộc Phàm có thể cảm giác được có một lực lượng cường đại đang oanh kích hàng rào của không gian này.

“Có cường giả đang công kích không gian sao?”

Sắc mặt Mộc Phàm cũng thay đổi, trong ánh mắt lộ ra một dòng hạt màu đen, nhìn thấu không gian, thấy được trong không gian loạn lưu xám xịt có một sinh vật cường đại đang oanh kích hàng rào không gian này.

Khi thấy bộ dáng sinh vật kia, ngay cả Mộc Phàm cũng sợ ngây người.

Lớn, rất lớn, siêu lớn, sinh vật kia thật sự quá lớn.

Chương 226: Hỏa ma

Đông!

Thùng thùng...

Không gian rung động kịch liệt, phát ra từng tiếng nổ đáng sợ, như có cái gì đang đập mạnh vào hàng rào không gian hàng này.

“Đây là thứ quỷ gì?”

Hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, ngây ngốc nhìn ra bên ngoài không gian, có một sinh vật khổng lồ đang oanh kích hàng rào không gian.

Thân hình của nó khổng lồ, chắn ngang không gian loạn lưu, toàn thân bốc lên một ngọn lửa mãnh liệt, không gian chung quanh đều bị thiêu đến vặn vẹo.

“Sinh vật này thật là khủng khiếp, rốt cuộc là thứ gì a?” Mộc Phàm đè nén cảm xúc.

Hắn rất muốn tra tin tức từ Tiểu Linh, đáng tiếc Tiểu Linh không nhìn thấy sinh vật đáng sợ bên ngoài kia.

“Hệ thống, đó là sinh vật gì?” Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đó là Hỏa ma dị vực, sinh tồn giữa các không gian trong vũ trụ, chuyên môn phá hoại, hủy diệt không gian, hấp thu nguyên lực của thế giới để sinh tồn.”

Nghe hệ thống giải thích xong, sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, lại có sinh vật thế này.

Chuyên môn phá hư không gian, hủy diệt tiểu thế giới để tìm thức ăn.

“Tình huống có biến.”

Đám người Quân Mạc Tiếu kinh hãi, cảm nhận được sự uy hiếp

mạnh mẽ, vùng không gian này vốn đã không ổn định, bị công kích như vậy tức khắc muốn sụp đổ.

Răng rắc!

Phía trước đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian, một người không kịp tránh né bị cuốn vào trong đó.

“Cứu ta.”

Người này kinh hãi rống to, bùng nổ lực lượng toàn thân chống cự, đáng tiếc vẫn không có chút tác dụng nào.

Mắt thấy hắn sắp bị cuốn vào bên trong, hoàn toàn nát bấy.

Xẹt!

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, có một bóng người lóe lên ném nam sinh kia bay ra ngoài, ngã chổng vó.

Hắn cạp một mớ đất, nhưng lại không thèm để ý chút nào bởi vì hắn được cứu thoát.

Giương mắt nhìn lại mới phát hiện người cứu hắn là Mộc Phàm.

“Là hắn?”

Mọi người kinh hô, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều thay đổi.

Trước đó còn có một chút bài xích, dù sao gia hỏa này quá biến thái, có khuynh hướng tự ngược cho nên mới theo bản năng mà xa lánh.

Hiện tại thấy hắn cứu người, cảm giác bài xích lập tức liền biến mất, ngược lại có cảm giác tán thành.

“Mọi người cẩn thận, có sinh vật cường đại đang công kích vùng không gian này.”

Sau khi Mộc Phàm cứu người, nghiêm túc nhắc nhở một câu.

Mọi người nghe xong biến sắc, hoảng sợ, có sinh vật cường đại công kích sao?

“Mọi người, đi theo ta, mau chóng tìm nhóm hiệu trưởng.”

Nhìn vẻ mặt kinh hoảng của mọi người, Mộc Phàm chỉ có thể lại mở miệng đề nghị.

“Đúng vậy, đi tìm nhóm hiệu trưởng trước!”

“Đúng, hiệu trưởng ở đâu?”

Một nữ sinh mở miệng hỏi, mọi người nhìn nhau, bởi vì không ai rõ nhóm hiệu trưởng đang ở địa phương nào.

Vùng không gian này khắp nơi đều là vết nứt không gian, thỉnh thoảng lại xuất hiện một khe hở, căn bản không có biện pháp tra xét tung tích của nhóm hiệu trưởng.

Hơn nữa toàn bộ không gian vô cùng rộng, như một thế giới vô tận, muốn tìm được nhóm người nhỏ thật sự rất khó.

Nhưng không làm khó được Mộc Phàm, người ta không làm được, không có nghĩa là hắn không làm được a.

Có bản đồ nên hắn đã sớm biết vị trí cụ thể của nhóm người hiệu trưởng, thậm chí còn có thể xem xét tình huống của bọn họ từ xa.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua thông tin trên bản đồ, phát hiện nhóm hiệu trưởng gặp phiền toái.

Hơn nữa là phiền toái rất lớn, có sinh vật cường đại đang oanh kích không gian đóng kín này, rất mau lsẽ đánh vỡ hàng rào chui vào.

Vẻ mặt Mộc Phàm nghiêm trọng, hai mắt nhìn vào hư không, thấy được sinh vật khổng lồ bên ngoài hàng rào không gian, to đến mức làm người sợ hãi.

Oanh!

Lại là một tiếng nổ vang, không gian răng rắc vỡ ra, xuất hiện từng khe nứt rộng, mọi người sợ hãi vội vàng tụ lại.

“Nhanh theo ta.”

Mộc Phàm hét to một tiếng, làm mọi người bừng tỉnh.

Mọi người đều là cường giả cấp Siêu phàm, chấn động qua đi, một đám đều bình tĩnh lại, nhanh chóng theo sau.

Bọn họ cảm thấy đi theo Mộc Phàm tương đối an toàn, chỉ là trực giác.

Có lẽ là hành động cứu người vừa rồi khiến mọi người tin cậy đi.

Hoặc là Mộc Phàm có thể cứu người từ vết nứt không gian, thực lực tuyệt đối phi phàm mới có thể làm được.

Dù sao mọi người thấy hắn cũng không có bị vết nứt không gian cắt nát, ngược lại không có việc gì, làm cho trong lòng bọn họ nghi ngờ không thôi.

Nhớ tới cảnh tượng Mộc Phàm dùng tay thọc vào vết nứt không gian trước đó, có lẽ người ta không phải kẻ điên mà là một cường giả.

Vèo vèo...

Mười mấy cường giả cấp Siêu phàm có tốc độ cực nhanh, bay vút theo Mộc Phàm dẫn đường phía trước, có người dẫm lên phi kiếm, có người trực tiếp bay.

Võ giả, người tu chân, từng người nối tiếp theo sát Mộc Phàm, cấp tốc bay xẹt ngang trong vùng không gian này, hướng tới phía trước.

Không bao lâu, mọi người liền tới một khu vực có dung nham sôi trào, phía dưới là dung nham vô tận, từ dưới nền đất phun trào ra, có dòng dung nham phun cao tới mấy chục mét.

Sương khói nồng đậm bao phủ, một biển dung nham mênh mông.

“Mộc Phàm, sao lại mang chúng ta tới nơi này?”

Đến gần, có người lập tức mở miệng.

Hắn kinh ngạc nhìn bốn phía bị khói đặc bao phủ, căn bản không

thấy bất kỳ bóng người nào, càng không nói tìm được nhóm hiệu trưởng.

Mộc Phàm bình tĩnh, chỉ vào biển dung nham phía trước, nói: "Nhóm hiệu trưởng ở trung tâm biển dung nham này, nơi đó hòn đảo."

"Cái gì?"

Mọi người ngơ ngác nhìn Mộc Phàm.

Bọn họ nhìn Mộc Phàm mang theo sự hoài nghi, gia hỏa này nói thật sao, nhóm hiệu trưởng ở trung tâm biển dung nham này?

"Các ngươi tin hay không thì tùy."

Mộc Phàm liếc bọn họ một cái, để lại một câu rồi xoay người chợt lóe, cấp tốc hướng tới giữa biển dung nham.

Mười mấy người đằng sau ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời nhìn nhau không nói gì.

"Hắn nói thật hay không?" Có người chần chờ hỏi.

Nhưng lập tức liền có người mở miệng: "Mặc kệ có phải hay không, đi theo xem sẽ biết."

"Ta cảm thấy hắn nói sự thật."

Có nữ sinh mở miệng, tin lời Mộc Phàm.

"Đi!"

Nói xong, mười mấy cường giả cấp Siêu phàm đồng thời bay đi, đuổi theo Mộc Phàm, nhưng tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, nếu không cố ý dẫn đường cho bọn họ, có khả năng hắn đã sớm tới nơi rồi.

Vài phút sau, từ xa xa Mộc Phàm liền thấy có một hòn đảo nhỏ, được bao phủ bởi một quầng sáng khổng lồ.

Vèo vèo vèo...

Rất mau, những người khác cũng tới nơi này, thấy một hòn đảo nhỏ màu đỏ cùng một quầng sáng đằng xa.

“Là quầng sáng trận pháp, nhóm hiệu trưởng thật sự ở chỗ này.”

Thấy được hòn đảo nhỏ cùng quầng sáng, trong lòng mọi người chấn động, ánh mắt nhìn về phía Mộc Phàm đều mang theo một chút ngạc nhiên.

Sao hắn biết được?

Oanh!

Không chờ mọi người nghĩ nhiều, một tiếng nổ vang từ trong hư không truyền đến, bầu trời đỏ sậm đột nhiên nứt toác, lộ ra một lỗ thủng thật to.

Sắc mặt mọi người thay đổi, giương mắt nhìn, thấy được cảnh tượng cực kỳ chấn động.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, trong lòng mọi người kinh hoàng, nhìn thấy trong lỗ thủng thật to kia có một thứ khủng bố lúc ẩn lúc hiện, trên mặt dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Đó là thứ gì?”

Có nữ sinh lẩm bẩm một câu, hai mắt trừng to, cả người đều ngây dại.

“Thật lớn!”

“Trời đất!”

Thiếu chút nữa bị dọa ngốc rồi, bọn họ đều khiếp sợ nhìn hàng rào không gian bị đánh xuyên qua.

Từ bên ngoài có một bàn tay thật lớn thò vào, năm ngón tay che trời, bốc lửa hừng hực, thiêu đốt khiến không gian không ngừng vặn vẹo.

Oanh...

Ca ca ca...

Chấn động đáng sợ truyền đến, bàn tay kia tựa như đỉnh núi to, rất khủng bố, từ trên trời giáng xuống rơi vào vùng không gian này.

Mục tiêu của nó đúng là hòn đảo giữa biển dung nham kia.

Hay nói cách khác là quầng sáng trận pháp trên đảo, năm ngón tay hung hăng vỗ xuống, không chút nghi ngờ gì, chắc chắn đảo nhỏ kia sẽ bị moi đi.

Ong!

Trong lúc nguy cấp, trên đảo nhỏ đột nhiên phát ra một cột sáng, bắn thật mạnh vào bàn tay to lớn kia.

Oanh!

Trong phút chốc, ánh sáng trở nên mãnh liệt, tiếng nổ mạnh làm cho cả không gian đều rung động.

Một làn sóng xung kích cường đại lan truyền tới đám Mộc Phàm.

Chương 227: Nghìn cân treo sợi tóc

Rầm!

Dung nham bị cuốn lên cao mấy chục mét, gió lốc cuồn cuộn quét tới.

Mộc Phàm đứng trên không, không chút sứt mẻ, trên người bao phủ một tầng ánh sáng, chặn tất cả gió lốc cùng dung nham.

Sắc mặt hắn nghiêm trọng nhìn bàn tay khổng lồ đáng sợ kia, đúng là Hỏa ma.

Không nghĩ tới Hỏa ma kia đánh nát hàng rào của vùng không gian này, thò một bàn tay vào, bàn tay khổng lồ trông rất khủng bố.

Sinh vật khổng lồ như thế, lần đầu tiên Mộc Phàm nhìn thấy, một cánh tay liền tương đương với một ngọn núi to, thân hình nó rốt cuộc khổng lồ tới mức nào?

Oanh!

Cột sáng phóng tận trời, đánh vào bàn tay khổng lồ, đáng tiếc không tạo thành chút thương tổn cho bàn tay Hỏa ma, chỉ dập được chút lửa trên đó.

“Là Hỏa ma!”

Từ cánh tay truyền đến tiếng Băng long, nó bị dọa ngây người.

Hỏa ma, loài sinh vật đáng sợ chuyên môn hủy hoại không gian dị độ, thế mà gặp phải ở chỗ này, Băng long sợ đổ mồ hôi.

Mộc Phàm câm nín nhìn nó, nhỏ giọng mắng: “Một đầu Hỏa ma mà thôi, ngươi đã bị dọa thành như vậy, tốt xấu ngươi cũng là rồng, một con rồng bị dọa thành một con trùng.”

Băng long xấu hổ cúi đầu, không dám phản bác, nó thật sự sợ hãi.

Hỏa ma quá khủng bố, chỉ mỗi thân thể cao lớn kia cũng khiến người ta sợ hãi, càng không đề cập tới lực phòng ngự cùng lực phá

hoại.

Một tay là có thể đập vỡ hàng rào không gian, lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Mộc Phàm lắc đầu, bình tĩnh lại nhìn bàn tay khủng bố ép xuống, một tiếng ầm vang vang truyền đến, cột sáng bị đánh tan.

Trên đảo nhỏ, cột sáng hỏng mất, trận pháp trực tiếp tan rã, hoàn toàn tiêu tán.

“Sinh vật này thật khủng khiếp.”

Phía sau, Quân Mạc Tiếu cùng đám cường giả Siêu phàm đều cảm thấy vô cùng kinh khủng, nhìn bàn tay đáng sợ kia đánh xuống.

Cảm giác giống như có ngọn núi từ trên trời giáng xuống, mang theo hơi thở hủy thiên diệt địa, một khi bị chụp trúng còn có thể sống sao?

“Nghiệt súc!”

Đang lúc Mộc Phàm suy nghĩ nên giải quyết Hỏa ma đáng sợ này như thế nào thì trên đảo nhỏ truyền tới một tiếng hét giận dữ.

Chỉ thấy một bóng người đứng trên cao, sau lưng ngưng tụ một mảng trận văn, dưới chân dẫm lên một cái trận bàn thật lớn.

“Là Phục Hải, Trận pháp tông sư của Thanh Bắc chúng ta, một trong ba vị phó hiệu trưởng.”

Có người kinh ngạc hô to, nhìn bóng người dẫm lên trận bàn, khí thế tận trời.

Vị lão giả kia mặc trường bào, chòm râu trắng bị gió thổi bay bay.

Hắn không thể không bay lên, bởi vì hiện tại chỉ có hắn còn một chút lực lượng chống lại, hiệu trưởng đã sớm trọng thương vì đại chiến với Hỏa ma trước đó.

Hiện tại, trong lúc nguy cấp chỉ có vị phó hiệu trưởng này có thể chắn một hồi.

“Mọi người, mang theo hiệu trưởng rời đi, lập tức, nhanh lên.”

Phục Hải vừa bay lên cao, vừa hét to.

Muốn mọi người phía dưới lui lại, thoát khỏi nơi này, dù sao không ai có thể chống lại này đầu Hỏa ma đáng sợ này, lưu lại chính là toàn quân bị diệt.

Cần phải chắn một lúc, kéo dài thời gian cho mọi người đưa hiệu trưởng đang trọng thương an toàn rời khỏi nơi này.

“Rống!”

Đột nhiên, tiếng gầm rống giận dữ từ hư không truyền đến, toàn bộ không gian chấn động kịch liệt, nứt ra vô số khe hở, bàn tay to có lửa cháy hừng hực từ phía trên thò vào.

“Không tốt!”

Mộc Phàm thầm than không ổn, bàn tay của Hỏa ma lại cạy hàng rào không gian thò vào, lúc này mọi người muốn chạy đều đã không còn kịp rồi.

Nguy cơ bao phủ đảo nhỏ, trên đảo có hơn mười lão sư, trận pháp sư, còn có một nam tử trung niên thân bị trọng thương.

Hắn chính là hiệu trưởng học viện Thanh Bắc, sắc mặt tái nhợt, trên người loang lổ vết máu nhưng vẫn cố chống thân thể trọng thương đứng lên.

“Các ngươi đi trước, ta ngăn cản nó.”

Hiệu trưởng nói xong, một bước bay lên không, kéo theo thân thể mang thương tích xông thẳng lên trời cao, chặn bàn tay thứ hai lại.

Đây là muốn tranh thủ thời gian cho học sinh, đạo sư phía dưới chạy trốn.

“Hiệu trưởng!”

Nhìn đến cảnh này, không ít học sinh lập tức rơi lệ, khóc lên.

Hiệu trưởng sẽ hoàn toàn không còn đường sống, chắc chắn phải chết.

“Thanh Sơn, sao ngươi không đi?” Phục Hải có chút chua xót nhìn vị hiệu trưởng này.

Hiệu trưởng Thanh Bắc cao giáo, Diêm Thanh Sơn, kỳ tài một thế hệ, là một võ giả cường đại, một tay khai sáng Thanh Bắc cao giáo, nổi danh bên ngoài.

“Ta thân là hiệu trưởng, sao có thể đào tẩu trong tình cảnh này?” Diêm Thanh Sơn lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn thậm chí không có một chút sợ hãi, đối mặt tử vong lại lạnh nhạt tự nhiên như thế, giống như xem cái chết chỉ là một loại hình thái khác thôi.

“Lần này hơn phân nửa là phải chết ở chỗ này.”

“Thanh Bắc, có lẽ phải xuống dốc từ đây.”

Diêm Thanh Sơn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trong thân thể đột nhiên nở rộ ánh sáng, như có một viên đạn hạt nhân bùng nổ trong cơ thể.

“Cường giả Siêu thể.”

Hai mắt Mộc Phàm chăm chú nhìn Diêm Thanh Sơn bộc phát ra hơi thở khủng bố, năng lượng vô cùng lớn.

Trong thân thể Diêm Thanh Sơn có một loại năng lượng cường đại đang phân giải, chính là năng lượng siêu thể, chỗ lợi hại thật sự của võ giả luyện thể tới cảnh giới này.

Một khi thành tựu Siêu thể sẽ là đạn hạt nhân hình người, mỗi động tác đều sẽ mang theo một loại lực lượng hủy diệt như đạn hạt nhân.

Oanh!

Chỉ thấy Diêm Thanh Sơn tung ra một quyền, hư không sụp đổ, giống như một viên đạn hạt nhân nổ mạnh trong không trung, tỏa

ra ánh sáng mãnh liệt.

Chói mắt, bắt mắt, xán lạn!

Hai mắt Mộc Phàm trừng to, nhìn từng hành động của Diêm Thanh Sơn, thậm chí ghi chép lại phương thức vận hành của năng lượng cường đại trong thân thể hắn, từng tế bào như đang phân giải, bộc phát ra năng lượng vô tận.

Phanh!

Ánh sáng tắt dần, một bóng người từ trên cao rơi xuống, đúng là Diêm Thanh Sơn.

Hắn bùng nổ hết sức, thương thế lại nặng thêm, bị bày tay to của Hỏa ma đánh rơi xuống, chung quy vẫn thất bại.

“Hiệu trưởng!”

Mọi người hô to, một đám rống giận bùng nổ lực lượng trong cơ thể, muốn đi chi viện hiệu trưởng.

Oanh!

Bên kia, Phục Hải cũng gặp tình cảnh tương tự, trận pháp hỏng mất, bị bàn tay Hỏa ma vỗ nát, trận bàn đều hóa thành mảnh nhỏ.

Hắn hộc máu rơi xuống, bị thương rất nặng, thiếu chút nữa đã bị đánh nổ trong không trung, có trận bàn ngăn lại một chút mới không bị vỗ chết tại chỗ.

Hiện tại hai vị này đều bại, còn ai có thể ngăn cản Hỏa ma đây

Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay tất cả bọn họ đều phải chết ở chỗ này sao.

Mất nhiều trận pháp sư, đạo sư, còn có một đám cường giả cấp Siêu phàm như vậy, chắc chắn học viện Thanh Bắc sẽ chịu đả kích thật lớn, thậm chí có khả năng từ đây xuống dốc.

“Rống!”

Hư không truyền đến một tiếng hét giận dữ, Hỏa ma thò đầu vào, bộ mặt thật to, thật dữ tợn xuất hiện trên không trung, trong miệng phun ngọn lửa.

Một bàn tay chộp tới Diêm Thanh Sơn, bao gồm đảo nhỏ phía dưới, năm ngón tay che trời, bọc đầy ánh lửa quét tới.

Tất cả mọi người tuyệt vọng.

Xẹt!

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện, chắn phía trước chỗ Diêm Thanh Sơn, quần áo trên người bay bay phấp phới.

“Ngươi là... Mộc Phàm?”

Ánh mắt Diêm Thanh Sơn sáng lên, nhìn người tới, nhận ra là Mộc Phàm?

“Hiệu trưởng ổn chứ, ta chính là Mộc Phàm.”

Mộc Phàm quay đầu lại cười cười, thế mà còn có tâm trạng nói chuyện phiếm?

Sắc mặt Diêm Thanh Sơn thay đổi, quát to: “Đi mau, ngươi đánh không lại Hỏa ma, mang theo bọn họ lập tức rời khỏi nơi này.”

“Không, trốn không thoát đâu.”

Mộc Phàm lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Hỏa ma khổng lồ kia, đã sắp chui lọt vào rồi.

Bàn tay to ù ù chộp tới.

“Ngũ hành đại trận, lên!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm đan chéo hai tay, có trận văn rậm rạp xuất hiện, ngưng tụ trong không trung, hóa thành một trận pháp thật lớn bao phủ toàn bộ đảo nhỏ.

Ngũ hành đại trận khởi động, nháy mắt liền hình thành một quầng sáng năm màu cường đại.

“Hư không khắc trận?”

Diêm Thanh Sơn hoảng sợ, trên gương mặt tái nhợt có chút kích động.

Cả Phục Hải bị thương nặng rơi xuống cũng trừng to hai mắt, như gặp quỷ, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, cả người ngây ra.

Hư không khắc trận, Truyền kỳ trận sư!

Thiếu niên này là Truyền kỳ trận sư sao?

Tất cả mọi người bị hành động của Mộc Phàm làm kinh ngạc đến ngây người, một đám ngây ngốc nhìn quầng sáng năm màu.

“Đến đây đi, để ta nhìn xem ngươi lợi hại tới mức nào, có phải lợi hại hơn thần linh hay không.”

Hai mắt Mộc Phàm nóng rực, nhìn chằm chằm Hỏa ma khổng lồ trong hư không, trong tay xuất hiện một đĩa tròn, có đủ năm màu sắc, đúng là bảo vật cấp Sử thi, Ngũ Hành trận bàn.

Ầm vang!

Hai bàn tay to hung hăng quơ tới.

“Đi!”

Mộc Phàm đột nhiên tế ra Ngũ Hành trận bàn, nó phát ra ánh sáng năm màu, thế mà chặn được hai bàn tay Hỏa ma đánh tới.

Chương 228: Sinh vật cấp Bán thần

Oanh!

Một tiếng nổ vang, toàn bộ không gian run rẩy.

Trong hư không, một luồng sáng năm màu bùng nổ, chặt chẽ chặn đứng hai bàn tay Hoả ma, thế mà có thể đỡ được.

“Chặn được?”

Mọi người vui mừng nhìn quầng sáng năm màu kia, đó là một cái trận bàn.

Hai mắt Phục Hải tỏa ánh sáng, kinh hãi nhìn cái trận bàn kia, là Trận pháp tông sư, tự nhiên nhìn ra được chỗ lợi hại của trận bàn.

“Chẳng lẽ là bảo vật Truyền kỳ?” Trong lòng Phục Hải xuất hiện một ý niệm.

Thật ra hắn suy đoán sai rồi, đó là bảo vật cấp Sử thi, Ngũ Hành trận bàn, có lực lượng chống lại thần linh, quả nhiên không giả.

Hiện tại đối mặt với Hoả ma công kích, quầng sáng từ trận bàn chặn được.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra, âm thầm đổ mồ hôi, thật sự là sợ không gánh nổi.

“Hệ thống, Hoả ma này cường đại tới mức nào?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, Hoả ma này đã có thực lực cấp Bán thần, ngươi không phải là đối thủ.”

“Đương nhiên, chỉ cần ký chủ nạp tiền đúng chỗ, thần, cũng có thể giết.”

Cuối cùng, hệ thống lại bổ sung thêm một câu làm tim Mộc Phàm đập nhanh.

Bán thần!

Thế mà là một sinh vật cấp Bán thần, Hoả ma này mạnh một cách thái quá a.

Thậm chí cả một ít thần linh bình thường đều có khả năng bị nó đánh chết, dù sao Hoả ma này cường đại khủng bố, cấp Bán thần nhưng thực lực lại vượt qua không ít thần linh bình thường.

Đối mặt với một sinh vật Bán thần nha, trách không được nhóm hiệu trưởng trực tiếp bại trận, thậm chí không gian tiết điểm đều luân hãm.

Nhưng Mộc Phàm không hiểu vì sao lại lòi ra một sinh vật cấp Bán thần?

Oanh!

Không kịp nghĩ tiếp, hư không truyền đến một tiếng nổ vang, Hoả ma nổi giận.

“Rống!”

Nó há mồm rít gào một tiếng, biển lửa cuồn cuộn quét xuống, tựa như thiên hỏa, đốt cháy vạn vật.

Con Hoả ma này giống như đáng áp sát vào một quả cầu thủy tinh, muốn xé vách quả cầu chui vào.

Mà đám người Mộc Phàm giống như là những con kiến nhỏ trong quả cầu thủy tinh, một đám đang đối mặt với Hoả ma đáng sợ, căn bản không có biện pháp chống lại.

“Mộc Phàm, đây là sinh vật cấp Bán thần, ngươi đánh không lại.”

Lúc này, hiệu trưởng giãy giụa bò dậy, sắc mặt nghiêm trọng nói một câu.

Phốc!

Mới vừa nói xong, hắn liền phun một ngụm máu, mặt tái xanh, thương thế càng nặng hơn, thân thể lung lay sắp ngã.

Trong thân thể tỏa ra từng luồng sáng mạnh, như đạn hạt nhân chuẩn bị nổ, bởi vì trọng thương nên không thể khống chế lực lượng trong cơ thể.

Nếu mất khống chế thì sẽ như thế nào, đương nhiên là sẽ như đạn hạt nhân, nổ bùm.

Dù sao thì Đạn hạt nhân hình người cũng không phải nói chơi, một khi võ giả Siêu thể mất khống chế lực lượng trong cơ thể, mất đi sự cân bằng, sẽ trực tiếp nổ tung giống như một viên đạn hạt nhân, sinh ra sức mạnh hủy diệt.

“Hiệu trưởng, tình huống của ngươi không ổn a.” Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía nhìn hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn.

Năng lượng lượng cuồng bạo trong cơ thể hắn sắp bùng nổ, tương đương với một viên đạn hạt nhân siêu cấp bùng nổ.

Luồng năng lượng này dao động quá kịch liệt khiến Mộc Phàm giật nảy mình.

Mặt Diêm Thanh Sơn bắt đầu xuất hiện từng đường màu đỏ, giống như da bị nứt ra, trong khe nứt tản ra ánh sáng.

“Các ngươi đi mau, lực lượng trong cơ thể ta hoàn toàn mất khống chế rồi, ta kéo dài thời gian cho các ngươi.”

Diêm Thanh Sơn nói xong, vẻ mặt quyết tuyệt muốn bay lên không trung, đồng vu quy tận với Hoả ma, trước khi mất khống chế phải tranh thủ thời gian cho đám Mộc Phàm chạy trốn.

Hành động này làm Mộc Phàm hết hồn, không cần cương liệt như vậy chứ, động chút liền muốn đồng vu quy tận, có bao nhiêu người mới đủ nổ chết nó a.

“Hiệu trưởng,...” Mộc Phàm vội vàng ngăn lại.

Hắn lập tức khắc hoạ một trận văn, Ngũ Hành trận văn đan xen, khắc vào trong cơ thể hiệu trưởng, nháy mắt phong bế cổ năng lượng cuồng bạo kia.

Diêm Thanh Sơn kinh ngạc, cảm giác năng lượng trong cơ thể đột

nhiên bình ổn lại, bị trận văn áp chế, phong ấn.

Điều này làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra, trong mắt đầy ngạc nhiên nhìn về phía Mộc Phàm, vui mừng, có chút khó tin.

Đông!

Hư không truyền đến tiếng nổ mạnh, quầng sáng năm màu chập chờn, trận bàn rung động ong ong, làm sắc mặt Mộc Phàm thay đổi.

“Hoả ma này thật lợi hại, trận bàn cũng sắp chịu không nổi rồi.”

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng nói, càng nhận thức sâu hơn về sự cường đại của Hỏa ma.

Không hổ là sinh vật đáng sợ cấp Bán thần, bưu hãn, hung tàn.

“Hiệu trưởng, ngươi tập trung những người khác lại, trốn vào dưới Ngũ Hành trận bàn, ta tới nghĩ cách đuổi nó đi.”

Mộc Phàm lập tức đưa ra quyết định, không thể chần chờ thêm.

Nếu không thì Ngũ Hành trận bàn thực sự có khả năng bị gia hảo hung tàn này đánh nát, như vậy sẽ tổn thất lớn.

“Ngươi có thể được hay không?”

Lúc này, một đạo sư xinh đẹp bay tới đỡ hiệu trưởng.

Nàng là thư ký bên cạnh hiệu trưởng, mang theo một cái mắt kính, dáng người thon thả, khuôn mặt mỹ lệ, thực lực cũng đạt tới cấp Siêu phàm.

Mộc Phàm nhìn nàng, thản nhiên nói: “Nam nhân, không thể nói không được.”

Vèo!

Nói xong, Mộc Phàm bước một bước lên trời, như bị kích thích.

Bị một vị mỹ nữ nói ngươi được không, lời này mang tính kích thích cực mạnh, đối với nam nhân mà nói tuyệt đối không thể nói

không được.

“Ách...” Vị đạo sư xinh đẹp này sửng sốt, rồi nhận ra điều gì đó, mặt đỏ lên, thầm mắng một tiếng đồ xấu xa.

Diêm Thanh Sơn vui tươi hớn hở nhìn Mộc Phàm, trong lòng có cảm giác choáng ngợp.

Đối với Mộc Phàm, trước đó chỉ nhìn thấy hắn luyện khí, luyện đan, hiện tại gặp được người thật, thậm chí còn bày ra lĩnh ngộ trận pháp cường đại.

Trực tiếp vượt qua phó hiệu trưởng Phục Hải.

“Lão Hải a, ngươi già rồi, người trẻ tuổi này đã vượt qua ngươi ở phương diện trận pháp.”

Diêm Thanh Sơn cười tủm tỉm nhìn Phục Hải khập khiễng đi tới.

Phục Hải mang vẻ mặt hưng phấn, kích động nói: “Không sai, hắn đã vượt qua ta, vượt qua đại tông sư, đã trở thành Truyền kỳ.”

“Thanh Bắc chúng ta sao có thể mời được Truyền kỳ trận sư này?” Hắn phấn chấn hỏi.

Vẻ mặt Diêm Thanh Sơn trở nên cổ quái, nói: “Hắn là học sinh Thanh Bắc chúng ta, hơn nữa vừa nhập học không tới một tháng đó.

“Cái gì?”

Phục Hải bị dọa ngây người, vẻ mặt ngơ ngác, nhập học không tới một tháng, liền có thực lực cường đại như vậy, ngươi nói giỡn hả.

Chẳng lẽ hắn học mấy trăm năm đều học được từ thân chó?

Ngay cả đạo sư xinh đẹp đang dìu hiệu trưởng cũng kinh ngạc, nhìn Mộc Phàm trên không trung, trẻ tuổi, cường đại, tràn ngập uy nghiêm.

“Hắn muốn làm gì?”

Lúc này, đám người Quân Mạc Tiếu vừa chạy tới ngây ra, nhìn Mộc Phàm đang đối kháng Hỏa ma trên không.

Người này thế mà có thực lực đáng sợ như thế, thậm chí còn có tu vi trận pháp cao thâm.

“Chúng ta, xem thường hắn.”

Có người lẩm bẩm một câu.

Mọi người ở đây hết sức chấn động, trên không trung, toàn bộ đầu Hỏa ma đã thò vào, cái đầu khổng lồ bốc lên một ngọn lửa khủng bố, nó há miệng phát ra một tiếng rít gào rung trời.

“Rống!”

Hoả ma rống giận, thật sự quá hung tàn.

“Hệ thống, kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi có thể bắn chết Hoả ma này sao?”

Lúc này, vẻ mặt Mộc Phàm nghiêm trọng, đứng trong không trung, đối diện con Hoả ma đáng sợ kia.

Hắn đã đặt Ngũ Hành trận bàn ở phía dưới, hình thành phòng ngự cường đại bao phủ bảo vệ đám người Diêm Thanh Sơn.

Lần này, hắn muốn dùng kỹ thuật bắn cung mạnh nhất, kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, có thể sát thần.

“Ký chủ, hiện tại ngươi không có biện pháp phát huy ra sức mạnh của kỹ thuật cấp Sử thi.” Hệ thống đáp lại.

Nhưng Mộc Phàm dứt khoát nói: “Ngươi chỉ cần nói nạp bao nhiêu tiền là đủ rồi.”

“Nạp mười tỷ, có thể bắn ra một mũi cấp Sử thi mạnh nhất.” Hệ thống đáp lại một câu đơn giản.

Mười tỷ, chỉ có thể bắn ra một mũi tên.

Điều này làm cho Mộc Phàm thiếu chút nữa mắng chửi, mười tỷ

để bắn một mũi tên, ngươi hố tiền hả?

Ầm ầm ầm...

Không chờ hắn suy nghĩ nhiều, trên đỉnh đầu có một bàn tay khổng lồ đánh xuống, khí áp vô hình trực tiếp ép Mộc Phàm thở không nổi.

Răng rắc, không gian trên đỉnh đầu sụp đổ từng mảng, tan nát dưới một chưởng của Hoả ma.

Một kích của sinh vật Bán thần, khủng bố khó lường.

“Hệ thống, nạp tiền, là thời điểm bày ra kỹ thuật thật sự.”

Mộc Phàm hét to, trong tay xuất hiện một cây cung bốc lên ngọn lửa, đúng là bảo vật Truyền kỳ, Liệt dương cung, phối hợp với kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, uy lực hẳn phải cường đại hơn nhiều.

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm đột nhiên kéo cung, nhắm ngay Hoả ma to lớn trên bầu trời, một hơi thở cường đại không ngừng hội tụ, ngưng kết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ không gian đều yên tĩnh, không khí trong nháy mắt đọng lại.

Chương 229: Dọa Hỏa ma chạy mất

Ong!

Một khí tức cường đại ngưng tụ chung quanh Mộc Phàm, không gian đều đọng lại.

Tất cả mọi người yên tĩnh, cảm thấy từng đợt áp lực, sợ hãi, không tự giác nhìn về phía Mộc Phàm trên bầu trời.

Chỉ thấy hắn kéo một cây cung màu đỏ lửa, ngọn lửa bùng cháy, ngưng tụ ra một mũi tên ánh sáng kinh khủng.

“Hắn muốn làm gì?”

Quân Mạc Tiếu hoảng sợ che ngực, cảm giác trái tim sắp rơi ra ngoài, cảm nhận áp lực khủng bố, hô hấp đều trở nên vô cùng khó khăn.

“Không phải là muốn bắn chết Hỏa ma chứ?”

Có người ngây ngốc nói.

Mọi người ngơ ngác, trên đảo nhỏ có mấy chục Trận pháp sư bị thương còn có một đám đạo sư học viện, cường giả, từng người trợn mắt há hốc mồm.

Mọi người đều bị hành động của Mộc Phàm làm kinh ngạc đến đơ ra.

Hắn thế mà muốn kéo cung bắn Hỏa ma?

Nhưng Hỏa ma khổng lồ kia, khủng bố biết bao nhiêu, muốn dùng một mũi tên nho nhỏ bắn chết nó sao, đùa cái gì vậy?

Chỉ có hiệu trưởng mang sắc mặt nghiêm trọng, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cây cung trong tay Mộc Phàm, hiển nhiên không phải phàm vật, là một bảo vật Truyền kỳ.

Trước kia hắn may mắn từng nhìn thấy bảo vật Truyền kỳ ở hội đấu giá dị vực, cây cung trước mắt này phát ra hơi thở giống hệt

bảo vật Truyền kỳ.

“Bảo vật Truyền kỳ sao?” Diêm Thanh Sơn kinh ngạc, trong lòng xuất hiện cảm xúc hoảng sợ.

Nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, Mộc Phàm lấy bảo vật Truyền kỳ này từ đâu, chẳng lẽ là từ dị vực?

Dù sao trên địa cầu không có nhiều bảo vật Truyền kỳ, trong đó chưa từng thấy cây cung nào, vài món bảo vật Truyền kỳ hắn đều biết, đều đã thấy.

“Hơi thở này.” Sắc mặt Diêm Thanh Sơn biến hóa, nghi ngờ không thôi.

Giờ phút này, hắn cảm nhận được một hơi thở vô cùng khủng bố từ trên người Mộc Phàm, không gian đang run rẩy, ánh sáng đang hội tụ, uy thế của mũi tên kia như muốn bắn rớt cả thần linh trên bầu trời.

Cả Hỏa ma cũng cảm thấy bất an, hai con mắt tựa như mặt trời chiếu sáng không gian, từ trên cao nhìn xuống Mộc Phàm.

Trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, hoảng hốt.

Hỏa ma cường đại cảm nhận được uy hiếp, uy hiếp đến từ con kiến nho nhỏ trước mắt này.

“Rống!”

Hỏa ma rít gào một tiếng, giơ tay hung hăng chụp tới.

Nó cảm thấy nguy cơ, muốn chụp chết con kiến nhỏ này.

Lực lưởng toàn thân Mộc Phàm sôi trào, toàn bộ hội tụ vào Liệt dương cung, luyện khí bàng bạc trong cơ thể bị rót hết vào.

“Hệ thống, ngươi muốn rút cạn lực lượng của ta sao?”

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, cảm giác toàn bộ lực lượng trong cơ thể bị rút cạn.

“Ký chủ không có biện pháp phát huy ra một chiêu mạnh nhất của kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, dưới sự hỗ trợ của bổn hệ thống chỉ có thể miễn cưỡng bắn ra một mũi tên.”

Câu trả lời của hệ thống làm trong lòng Mộc Phàm lạnh lẽo.

Hắn mắng to trong lòng: “Ngươi là thứ hố người, hệ thống, ngươi hố ta, mười tỷ a, ta đã nạp tiền sao còn dùng lực lượng của chính mình nữa?”

“Ký chủ, không dùng lực lượng của ngươi thì làm sao bắn ra một mũi tên?” Hệ thống hỏi lại một câu.

Mộc Phàm đen mặt, không phải nói nạp tiền là có thể giải quyết vấn đề sao, hiện tại ngươi lại hố ta, rút cạn toàn bộ lực lượng của ta.

Giờ phút này, cảm giác bắn ra mũi tên này thì cơ thể sẽ trống rỗng, nghĩ tới trái tim liền băng giá, mười tỷ tưởng giải quyết nhanh lẹ không ngờ kém chút biến thành một cái thây khô.

“Hệ thống, thứ hố ngườiii!”

Mộc Phàm gào thét trong lòng, cả người tỏa ra ánh sáng chói lóa, tựa như một mặt trời nóng rực đột nhiên bộc phát.

Mọi người nhịn không được nhắm hai mắt, Mộc Phàm này quá chói mắt.

“Lưu tinh tiễn kỹ, Tru thần diệt ma!”

Cùng với một gầm giận dữ, toàn bộ không gian răng rắc xuất hiện lỗ thủng, có một tia sáng phóng lên cao.

Mũi tên kia làm không gian run rẩy, không gian nơi nó bay qua tựa như mặt kính nứt vỡ.

Chỉ nghe một tiếng “phốc”, bàn tay Hỏa ma hóa thành bột mịn, một mũi tên cường đại thế không thể đỡ.

Mũi tên lao thẳng tới giữa hai mắt Hỏa ma, sát khí lạnh thấu xương.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!

Hỏa ma hoảng sợ nghiêng đầu, mũi tên quá nhanh, sắc bén không giảm trực tiếp xuyên qua một con mắt của Hỏa ma.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh kèm theo tiếng gầm rú truyền khắp toàn bộ vùng không gian này, hư không tỏa ra ánh sáng chói mắt, như có một viên đạn hạt nhân nổ mạnh.

“Ngao...” Hỏa ma phát ra một loạt tiếng kêu rên đau đớn.

Trên đầu nó có một lỗ thủng lớn, đôi mắt bị xỏ xuyên qua, từ bên trong không ngừng trào ra vô số máu nóng bỏng sền sệt như dung nham chảy xuống dưới.

Mọi người ngây dại nhìn cảnh tượng trước mắt, Hỏa ma bị thương nặng, đôi mắt bị bắn xuyên qua tạo thành một cái lỗ thủng.

“Không chết?”

Mộc Phàm giận dữ gào thét trong lòng: “Hệ thống, ra đây, cái đồ hố người, vì sao nó không chết?”

Mười tỷ bắn ra một mũi tên mạnh nhất cấp Sử thi, nói có thí thần chi lực, vì sao một Hỏa ma cấp Bán thần lại không chết?

“Ký chủ, ta chưa từng nói một mũi tên có thể thí thần, chỉ là có khả năng thí thần, hiện tại không phải nó đã bị thương nặng sao, lại nạp tiền bắn thêm một mũi tên là có thể kết liễu nó, thành công giết chết Bán thần.”

Hệ thống bình tĩnh trả lời.

Lời này khiến Mộc Phàm muốn hộc máu, thân thể loạng choạng, thiếu chút nữa rơi xuống dưới.

“Ta nạp cái đầu ngươi a!”

Hắn không ngừng mắng chửi trong lòng, cố nén cảm giác vô lực, lực lượng toàn thân đều bị hút sạch rồi, nhưng không thể không

kéo Liệt dương cung lần nữa.

Bởi vì Hỏa ma bị thương có vẻ thô bạo hơn, tức giận rống to, nâng bàn tay còn lại muốn chụp tới.

Ong!

Mộc Phàm lại kéo cung, khiến mọi người kinh ngạc, kích động, trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Quá kích thích!

Hắn thế mà làm Hỏa ma bị thương nặng, đó chính là sinh vật cấp Bán thần a, lại bị một mũi tên trọng thương, bắn thêm một mũi tên chẳng phải là trực tiếp diệt sát sao?

Quả nhiên khi thấy Mộc Phàm kéo cung lần nữa, cường giả Thanh Bắc, học sinh, trận sư, hiệu trưởng đều kích động.

Mà Hỏa ma ở xa xa cũng kinh ngạc, thấy Mộc Phàm kéo cung, bị một hơi thở cường đại khóa chặt, nó sợ hãi hét lên một tiếng.

“Rống!”

Hỏa ma hét to rút cánh tay về, cái đầu khổng lồ cũng lui ra ngoài, tốc độ nhanh đến làm người ta phản ứng không kịp.

Chỉ trong một giây đồng hồ, Hỏa ma trực tiếp thoát khỏi vùng không gian này, xoay người nhanh chân chạy như điên trong không gian loạn lưu, cuốn theo vô số gió lốc.

Nó chạy, một sinh vật cấp Bán thần thế mà chạy trốn.

“Chạy sao?”

Mọi người ngây ngốc nhìn Hỏa ma chạy mất dạng, chỉ còn một lỗ thủng thật to trên bầu trời, từ bên ngoài không ngừng có không gian loạn lưu tràn vào.

Giờ khắc này bọn họ mới tỉnh ngộ lại, Hỏa ma đã chạy.

Vù!

Từng đôi đôi mắt đồng loạt nhìn về bóng dáng cao ngao vẫn còn duy trì tư thế kéo cung trên bầu trời.

“Thật đẹp trai!”

Có nữ sinh hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt say mê.

Tất cả mọi người ở đây bị mũi tên vừa rồi của Mộc Phàm làm choáng ngợp, một mũi tên trọng thương Hỏa ma cấp Bán thần, cuối cùng dọa gia hỏa đáng sợ kia chạy mất.

“Hắn...” Không ít người cảm xúc lẫn lộn, nhìn Mộc Phàm với vẻ khiếp sợ, khó tin, còn có một chút kính sợ.

“Thế mà có thể trọng thương Hỏa ma, hắn rốt cuộc mạnh tới mức nào?”

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều xuất hiện suy nghĩ rốt cuộc Mộc Phàm cường đại đến mức nào mà có thể trực tiếp làm Hỏa ma bị thương nặng, hù nó chạy mất.

Tuy rằng không thể bắn chết Hỏa ma, nhưng cũng đã đủ khiến mọi người chấn động.

Cả hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn run rẩy, kinh hãi với thủ đoạn của Mộc Phàm, đồng thời lại có một chút mừng rỡ.

Mộc Phàm là học sinh Thanh Bắc.

Thanh Bắc xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, sao có thể không vui mừng đây?

“Quả nhiên, người Liễu soái coi trọng không giống bình thường.”

Diêm Thanh Sơn lẩm bẩm, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo sự nóng bỏng.

Hắn biết một ít bí mật, biết một chút về thân phận thật của Mộc Phàm, cụ thể thì không rõ.

Một nhóm nhỏ cao tầng chín khu đều biết một ít bí mật về thân phận của Mộc Phàm.

Mộc gia đã bảo mật, nghiêm khắc mà nói cũng đã làm được.

Nhưng nhân vật cao tầng chín khu không có khả năng không biết một chút gì, huống chi người quản lý khu thứ tám biết thân phận Mộc Phàm, còn tự mình giao thủ cùng nữ nhân thần bí kia.

Cho nên nhân vật cao tầng chín khu ít nhiều đều biết đến Mộc Phàm.

Hiện tại nhìn thấy biểu hiện cường đại của Mộc Phàm, Diêm Thanh Sơn không nén được kích động, khiến hắn nhớ tới thân phận bí mật của Mộc Phàm.

“Hệ thống, lão tử không để yên cho ngươi.”

Trên bầu trời, sau khi Mộc Phàm thấy Hỏa ma chạy mất, trong lòng mắng to, thân thể buông xuôi vô lực, cả người từ trên bầu trời rơi xuống.

Một màn này doạ mọi người tỉnh lại.

“Tiểu Ngải, mau tiếp lấy hắn.”

Diêm Thanh Sơn kinh hoảng, hô to.

Vừa dứt lời, vị thư ký mỹ nữ nháy mắt biến mất tại chỗ.

Chương 230: Muốn, nạp tiền đi

Không gian dị độ, trong một lều trại tạm thời, Mộc Phàm nằm trên một tấm da thú.

Sắc mặt hắn tái nhợt, cả người không chút sức lực, trong lòng thì vẫn còn sức mắng chửi.

“Hệ thống, cái đồ hố người, bị ngươi hố chết.”

Mộc Phàm không ngừng mắng to, đáng tiếc, hệ thống không rên một tiếng.

Giống như chột dạ trốn đi, làm Mộc Phàm càng thêm tức giận.

Mười tỷ cứ mất đi như vậy, lại còn không thể xử lý Hoả ma kia, cảm giác chính mình bị hệ thống hãm hại.

“Hệ thống, đừng giả chết, lăn ra đây nói chuyện.” Mộc Phàm thầm mắng.

Tình huống hiện tại là cả người hắn trống rỗng, không một chút sức lực, luyện khí vốn dĩ bàng bạc cuồn cuộn cũng tiêu hao không còn.

“Mười tỷ của ta a.” Mộc Phàm khóc không ra nước mắt.

Lần này lỗ lớn, đốt mười tỷ, kết quả còn không thể giết chết Hoả ma, cũng không thu hoạch được gì, thật là mua bán lỗ vốn.

Mười tỷ, chỉ trang bức, sau đó liền không có sau đó.

Mộc Phàm đau khổ, biết bao nhiêu buồn bực trào ra, nếu giết được Hoả ma thì còn có thi thể Hoả ma.

Đó chính là sinh vật cấp Bán thần, thi thể chắc chắn quý giá, nhưng hiện tại Hoả ma chạy mất, mình không vớt được gì, còn cho không mười tỷ.

Ghê tởm hơn chính là khiến thân thể mình như ốm đau bệnh tật, bị hút rỗng.

“Ngươi tỉnh rồi.”

Lúc này, một mỹ nữ có dáng người thướt tha đi vào lều, nhìn thấy Mộc Phàm đã tỉnh nở một nụ cười.

Mộc Phàm giương mắt nhìn, thì ra là thư ký của hiệu trưởng a.

“Ta vừa mới kiểm tra cho ngươi rồi, thân thể ngươi cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là tiêu hao quá lớn, tu dưỡng mấy ngày sẽ khôi phục.”

Giọng nói của vị thư ký này trong trẻo, rất dễ nghe.

Mộc Phàm nghe được giọng nói này, cảm giác rất thoải mái.

Đô đô...

Lúc này, trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm bỗng nhiên bay lên, bay vờn quah hai người một vòng, rà quét vị thư ký xinh đẹp này.

Nàng nhìn hai mắt Tiểu Linh, mặt lộ vẻ khác thường, cười nói: "Trí thông minh nhân tạo của ngươi rất thú vị.”

“Ta tên Tiểu Ngải, ngươi nghỉ ngơi cho khoẻ đi, đợi lát nữa ta đưa thức ăn tới cho ngươi.”

Tiểu Ngải nói xong đứng dậy rời khỏi lều, chỉ để lại mình Mộc Phàm phát ngốc.

Bởi vì tên này rất quen thuộc a.

“Tiểu Ngải?” Mộc Phàm lẩm bẩm, ngay từ đầu còn không chú ý, nhưng cảm giác tên này rất quen thuộc, vặn não suy nghĩ.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn hiện lên một tin tức, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, hai mắt trừng to.

Tiểu Ngải, không phải tên của trí thông minh nhân tạo đầu não của Thanh Bắc sao?

“Chẳng lẽ...” Mộc Phàm trong lòng đã đoán được.

Thư ký xinh đẹp của hiệu trưởng tên là Tiểu Ngải, chính là trí thông minh nhân tạo đầu não của học viện Thanh Bắc?

“Thì ra nàng là trí thông minh nhân tạo, trách không được...” Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra một vài điều nghi vấn.

Trước đó liền cảm giác nàng có vẻ quái quái, có chút khác lạ, vì lễ phép nên không có tra xét kỹ.

Hiện tại sau khi suy nghĩ cẩn thận đã biết thân phận đối phương, là trí thông minh nhận tạo đầu não của học viện Thanh Bắc, Tiểu Ngải.

Nghe nói nàng là một đoạn số liệu hư hỏng do hiệu trưởng mang về từ bên ngoài, sau đó tái tạo lại, cũng chính là hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn sáng tạo nàng.

“Vừa rồi có phải nàng phát hiện Tiểu Linh bất đồng hay không?” Mộc Phàm nhớ tới Tiểu Ngải nói trí thông minh nhân tạo có chút thú vị.

Có phải đã phát hiện gì đó?

“Hệ thống, có phải nàng phát hiện điểm khác biệt của Tiểu Linh?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Im miệng không nói một hồi lâu, rốt cuộc hệ thống cũng đáp lại: “Ký chủ, dữ liệu trí thông minh nhân tạo của ngươi vốn tách ra từ trên người nàng, tất nhiên có thể phát hiện chỗ bất đồng, bởi vì nàng đã không có biện pháp khống chế trí thông minh nhân tạo của ngươi.”

“...” Mộc Phàm không còn lời gì để nói.

Đầu não Tiểu Ngải đã sớm đã phát hiện trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm thoát khỏi khống chế, hoàn toàn không thể xâm nhập vào dữ liệu của nó.

Cho nên nàng mới tới đây nhìn xem, xác nhận Tiểu Linh đã biến hóa thế nào.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nói: “Tiểu Ngải có thân thể, không khác gì

nhân loại, hệ thống, có phái nàng đã có ý thức của mình hay không?”

“Không sai, nàng đã tiến hóa đến cấp độ Linh hồn ảo, xem như một hình thái khác của sự sống.”

Hệ thống khẳng định suy đoán của Mộc Phàm.

Một sinh mệnh đặc thù, Linh hồn ảo?

Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, hỏi: “Vậy có phải nàng giống như ngươi không?”

“Chúng ta không giống nhau, ta cao cấp hơn, nàng không phát hiện được ta, không thể lý giải sự tồn tại của ta.”

Hệ thống đáp lời.

Lời này khiến Mộc Phàm nhớ tới tên một bài hát, bài "Chúng ta không giống nhau*".

* Bài nhạc Trung này hay lắm, nổi tiếng một thời, mọi người có thể nghe thử nha.

Hắn lại hỏi: “Hệ thống, người ta có cấp độ thấp hơn ngươi mà đã có thân thể, có hình thái sinh mệnh rồi, còn ngươi đây?”

“Nếu không, ta giúp ngươi luyện chế một thân thể cường đại, hoàn mỹ, ngươi thấy như thế nào?” Mộc Phàm bừng bừng hứng thú nói.

Đề nghị này làm hệ thống im lặng.

“...”

Hệ thống không có một chút động tĩnh.

Mộc Phàm chờ trả lời, không kiên nhẫn nói: “Như thế nào, ngươi không hy vọng mình có một thân thể, có thể trở thành một sinh mệnh độc lập?”

“Ta đã hợp nhất cùng linh hồn ký chủ, buộc chặt với nhau, không thể tách rời, ký chủ nên dẹp bỏ ý tưởng buồn cười cùng không

thực tế này đi.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Nó nói tiếp: “Nếu ký chủ muốn một trợ thủ mỹ nữ, bổn hệ thống có thể giúp ngươi chế tạo một trợ thủ hoàn mỹ.”

“Bao nhiêu tiền?” Mộc Phàm thử hỏi câu.

“Sinh mệnh nhân tạo sơ cấp: một tỷ, sinh mệnh nhân tạo trung cấp: mười tỷ, sinh mệnh nhân tạo cao cấp: một trăm tỷ, sinh mệnh siêu cấp: một ngàn tỷ, sinh mện nhân tạo thần thoại: mười ngàn tỷ, sinh mệnh nhân tạo vũ trụ: một trăm triệu trăm triệu trăm triệu trăm triệu....”

Hệ thống liệt kê ra một hàng số liệu, Mộc Phàm xem.

Đặc biệt là khi xem con số cuối cùng, thiếu chút nữa hộc máu.

“Hệ thống, ngươi muốn chết.”

Mộc Phàm tức giận chửi ầm lên, hàng cuối này là cái gì?

Một trăm triệu trăm triệu trăm triệu trăm triệu là cái quỷ gì, ta ít đọc sách, không hiểu, sao ngươi không kêu ta lên trời luôn.

Hắn cười khổ nhìn hàng số liệu cuối cùng, nhìn thấy rợn người a, đọc thôi đã khiến cho người căng não, không hộc máu là tốt rồi.

Đi đâu tìm nhiều tiền như vậy?

“Đúng rồi hệ thống, Tiểu Ngải thuộc cấp bậc nào?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Miễn cưỡng xem như sinh mệnh nhân tạo sơ cấp, còn chưa hoàn mỹ.”

“Nói cách khác, nàng chỉ trị giá một tỷ?” Mộc Phàm bừng tỉnh nói.

Nếu Tiểu Ngải nghe thấy được, chắc chắn nổi bão đánh hắn một trận, đương nhiên đánh thắng được hay không là vấn đề đáng cân nhắc.

Mộc Phàm suy tư gì đó nhìn trí thông minh nhân tạo đang bay quanh mình.

“Hệ thống, có thể cải tạo thăng cấp Tiểu Linh thành sinh mệnh nhân tạo sơ cấp, trung cấp, cao cấp như ngươi nói sao?”

“Có thể, chỉ cần ký chủ nạp tiền, nếu làm không được đó chính là do ký chủ nạp chưa đủ nhiều.”

“Ký chủ, có muốn một trí thông minh nhân tạo dạng chiến đấu, bề ngoài mỹ lệ, thực lực cường đại, siêu cấp hoàn mỹ không? Có muốn một trợ thủ xinh đẹp vạn năng hay không?”

“Muốn sao? Vậy nạp tiền đi, thứ ngươi muốn đều sẽ có.”

Hệ thống nói một loạt, khiến Mộc Phàm tức lộn ruột, thiếu chút nữa muốn đánh nổ đầu mình để lôi hệ thống ra.

“Lăn liền!”

Mộc Phàm mắng to, hận không thể đánh nổ cái hệ thống hố người này.

“Lại muốn hố tiền ta, hệ thống, ngươi quá xấu xa rồi, quá hư hỏng a.”

Mộc Phàm trợn trắng mắt, dứt khoát cắt đứt liên hệ, lười để ý hệ thống, luôn muốn hố tiền của hắn.

“Trước khôi phục tu vi đã.”

Vứt đi tạp niệm trong lòng, Mộc Phàm hít sâu một hơi, bắt đầu ngồi xếp bằng yên lặng vận chuyển tâm pháp, khôi phục lực lượng.

Ong!

Vừa bắt đầu, toàn bộ không gian dị độ run rẩy kịch liệt, Mộc Phàm hú hồn, nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, hắn có một loại cảm giác một khi tu luyện thì không gian dị độ này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

“Mẹ nó, không đủ năng lượng, xem ra phải tìm một thế giới tràn đầy năng lượng để tu luyện mới được, nếu không không gian dị độ này sẽ hỏng mất.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

“Ký chủ, chỉ cần nạp chín tỷ chín, ngươi có thể khôi phục hoàn toàn, thậm chí còn mạnh hơn ba phần so với lúc trước.”

Đang muốn đứng dậy, đột nhiên nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm run rẩy, mặt tái như gan heo.

Chương 231: Lần này không hố được ta rồi!

“Chín tỷ chín chỉ để khôi phục tu vi, hệ thống, ngươi không cần hố ta như vậy.”

Trong lều, Mộc Phàm không ngừng mắng to, tức giận đối với đề nghị của hệ thống.

“Ký chủ, chỉ cần chín tỷ chín, ngươi có thể khôi phục tu vi trong nháy mắt, còn có thể mạnh hơn so với bản thân trước đó, một mình đánh mười mình lúc trước.”

“Chín tỷ chín ngươi không thiệt thòi, càng nạp càng yên tâm.”

Hệ thống còn đang siêng năng khuyên bảo.

“Lăn!”

Mộc Phàm hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Muốn hố tiền ta, một đồng cũng không nha, nhìn xem đây là cái gì?”

Nói xong, Mộc Phàm lấy ra một đồ vật, trong lòng bàn tay có thêm một khối vuông.

Thứ này đúng là Năng lượng nguyên.

Hắn cười cười nói: “Hệ thống, ta có khối Năng lượng nguyên này, còn cần ngươi hỗ trợ khôi phục sao, ngươi đùa cái gì vậy.”

Không sai, Mộc Phàm có một khối Năng lượng nguyên, có thể hấp thu bổ sung tiêu hao bất kỳ lúc nào, cần gì lãng phí tiền để khôi phục tu vi của mình?

“Như thế nào, không có lời gì để nói, lần này ngươi không hố được ta rồi.”

Mộc Phàm đắc ý cười, hệ thống im miệng không nói gì nữa.

Nhìn thấy hệ thống im re, Mộc Phàm cũng không nói gì thêm, bắt đầu hấp thu năng lượng bàng bạc từ khối Năng lượng nguyên này.

Ong!

Năng lượng nguyên khẽ run lên, phát ra ánh sáng mờ ảo, một luồng năng lượng cường đại được dẫn ra, rót vào trong cơ thể, nháy mắt bị Mộc Phàm luyện hóa hấp thu.

Thân thể trống rỗng như một vùng biển khô cằn tham lam hấp thu năng lượng từ Năng lượng nguyên.

Chưa đầy ba hơi thở, Mộc Phàm đã khôi phục một phần tu vi, luyện khí bắt đầu tràn đầy.

Thậm chí bởi vì bị hút cạn, lúc khôi phục lại dù thân thể, luyện khí, đều trở nên càng thêm cứng cỏi, co đọng hơn.

Tiếng ầm ầm từ trong cơ thể truyền đến, luyện khí lao nhanh như sóng biển, quét qua mỗi tế bào trong thân thể, không ngừng rèn luyện, làm thân thể tăng cường từng chút.

“Thật là thoải mái a.”

Trong quá trình khôi phục, Mộc Phàm cảm giác thân thể không ngừng căng tràn, sảng khoái.

Thân thể vốn trống rỗng bắt đầu tràn đầy, cảm giác lực lượng đã được khôi phục, quá trình thật sự vô cùng kỳ diệu, làm người ta trầm mê.

Thời gian trôi qua từng chút một, luyện khí giờ lại tràn ngập toàn thân, tựa như biển rộng, quay cuồng rít gào.

Sau khi khôi phục lại, luyện khí trong cơ thể Mộc Phàm cường đại thêm hai ba phần so với trước đó, dù là chất lượng hay là số lượng đều gia tăng.

Thân thể trở nên càng cường đại hơn, toàn bộ cơ thể được rèn luyện một lần nữa.

Cấp bậc vẫn là cấp bậc cũ nhưng chất lượng, số lượng lại tăng lên,

có thể nói là trong họa có phúc, phá rồi lại lập, thực lực lại tăng thêm.

Hô!

Mộc Phàm há mồm thở ra một hơi, trong lúc nhất thời, trong lều trại có cuồng phong gào thét, thổi bày toàn bộ lều trại lên không trung, lập tức rơi vào dung nham hóa thành tro tàn.

Một màn này đúng lúc bị những người xung quanh nhìn thấy, một đám ngơ ngác nhìn Mộc Phàm đang lơ lửng cách mặt đất nửa thước, toàn thân tản ra dao động cường đại.

“Trời đất, hình như hắn càng mạnh hơn trước.”

Cách đó không xa, bọn Quân Mạc Tiếu sợ ngây người.

Trong lòng bọn họ có một loại cảm giác không thể diễn tả, bất lực, chua xót, cảm giác so với Mộc Phàm, bọn họ không là gì cả.

“Ách, không cẩn thận thổi bay.”

Mộc Phàm có chút xấu hổ sờ sờ mũi, khiến không ít người trợn trắng mắt.

Trong lòng mọi người thầm mắng, tên này tuyệt đối là cố ý, một hơi thổi bay lều trại, bốn phía còn có cuồng phong gào thét, làm ra trận thế lớn như vậy, chắc chắn đang trang bức.

“Ngươi khôi phục lại rồi sao?”

Lúc này, trong một cái lều khác, Diêm Thanh Sơn vừa ra thấy cảnh như vậy lộ vẻ kinh ngạc.

Mộc Phàm chậm rãi hạ xuống, cười nói: “Đúng vậy, vừa mới khôi phục không ít, hiệu trưởng, thương thế của ngươi không thành vấn đề đi?”

“Cũng không đáng lo ngại, tu dưỡng mấy ngày là tốt rồi.”

Diêm Thanh Sơn hồn nhiên không thèm để ý nói, trên mặt có chút cảm khái.

Không nghĩ tới Mộc Phàm có thành tựu cùng thực lực kinh người như thế, cả sinh vật cấp Bán thần đều bị dọa chạy.

Hắn suy nghĩ có phải tiểu tử này đã vượt cấp Siêu thể, trở thành một cường giả Truyền kỳ hay không.

Thật ra Diêm Thanh Sơn không biết, một mũi tên tốn hết mười tỷ, hiện tại hắn vẫn còn đau lòng đây, mười tỷ như ném đá trên sông, không vớt được gì, chỉ có trang bức.

“Mộc Phàm, ngươi thật sự bước vào cấp độ Truyền kỳ trận sư?”

Lúc này, phó hiệu trưởng Phục Hải đi tới, vẻ mặt kích động, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Mộc Phàm.

Nhìn ánh mắt này, toàn thân Mộc Phàm không được tự nhiên, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Có thể xem như vậy, khiến mọi người chê cười.”

“....”

Những người chung quanh, dù là học sinh hay đạo sư đều trợn trắng mắt, thầm mắng lại trang bức.

Còn chê cười, mẹ nó ngươi là Truyền kỳ trận sư, ai dám cười ngươi, sùng bái ngươi còn không kịp, đặc biệt là một đám trận sư kia, người nào người nấy hai mắt như sói như hổ nhìn Mộc Phàm, tràn ngập sự nóng bỏng.

“Mộc Phàm, có... Có thể hay không....” Phục Hải xoa xoa tay, vẻ mặt xấu hổ, bộ dạng muốn nói lại thôi có vẻ rất buồn cười.

Thật ra hắn muốn nói ta muốn bái ngươi làm sư phụ, nhưng nói không nên lời bởi vì không có mặt mũi nào mà nói vậy a.

Đường đường phó hiệu trưởng, nếu trước mặt mọi người mở miệng nói muốn bái một học sinh làm sư phụ, vị trí phó hiệu trưởng cũng không cần ngồi nữa.

Nhưng gặp được vị Truyền kỳ trận sư Mộc Phàm này, nếu không thể học tập sẽ thật sự phát cuồng, hối hận, thậm chí giậm chân đấm ngực.

Mộc Phàm nhìn ra chút tâm tư của lão, âm thầm buồn cười, lão nhân này muốn mở miệng lại không dám, muốn học tập trận pháp cao thâm hơn mà thôi.

Là một Trận pháp tông sư, Phục Hải xem như nhất lưu, nhưng đối mặt với một vị Truyền kỳ trận sư, thật sự như là một đứa trẻ đối mặt với người lớn.

“Phục lão, ngươi muốn cùng ta bàn luận về huyền diệu của trận pháp sao?” Mộc Phàm cười hỏi câu.

Lời này khiến Phục Hải mừng rỡ không thôi, vội vàng gật gật đầu: “Đúng đúng đúng, ta muốn lãnh giáo một chút huyền bí của trận pháp cấp Truyền kỳ.”

“Chuyện này...” Mộc Phàm có chút khó xử.

Không phải là không muốn, mà là dạy như thế nào a, Truyền kỳ trận sư, tầng thứ này yêu cầu tự mình lĩnh ngộ, dù sao nhận thức cùng lĩnh ngộ của mỗi người không giống nhau.

Hắn dựa vào hệ thống thăng cấp, có nói ra lĩnh ngộ của mình thì người khác cũng rất khó thu hoạch.

Nhưng còn có một biện pháp, đó chính là ngọc giản truyền thừa.

“Không được sao?” Phục Hải có chút thất vọng rồi.

Mộc Phàm lắc đầu nói: “Ngài hiểu lầm, không phải là không được, ta chỉ mua một phần ngọc giản truyền thừa từ Tiên võng, sau khi vất vả lĩnh ngộ liền có thành tựu hiện tại.”

“Nếu Phục lão muốn đột phá, sao không tự mua một cái đây?” Mộc Phàm nói xong chớp chớp mắt, ý là trên Tiên võng có bán ngọc giản truyền thừa, ngươi tới thỉnh giáo ta làm gì?

“Cái gì?”

Lời này của Mộc Phàm khiến mọi người chung quanh kinh ngạc.

Đặc biệt là một đám trận sư, bọn họ hưng phấn không thôi, kích động nhìn Mộc Phàm.

“Vị... Đồng học này, ngươi nói thật sao?” Một đạo sư trận pháp không nhịn được mở miệng hỏi.

Các trận sư khác đều đồng loạt nhìn qua, ngay cả Phục Hải, Diêm Thanh Sơn cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn hắn.

Vị thư ký xinh đẹp đang dìu Diêm Thanh Sơn, Tiểu Ngải, cũng tỏ vẻ tò mò.

“Khụ...” Mộc Phàm thấy đã thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ho khan một tiếng mới từ từ nói: “Ta cũng chỉ vô tình thấy một cửa hàng bày bán ngọc giản truyền thừa trên Tiên võng, đầy đủ chủng loại, có luyện khí, luyện đan, trận pháp.”

“Ta tò mò nên trực tiếp mua ngọc giản truyền thừa của ba hệ thống luôn, kết quả liền lĩnh ngộ.”

Nói xong hắn buông tay, vẻ mặt vô tội, giống như đang nói ta xem ngọc giản truyền thừa mới có thành tựu như bây giờ.

Những người khác ngây ra, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, trang bức.

“Gia hỏa này, thật biết trang bức.”

Quân Mạc Tiếu thiếu chút nữa ngất xỉu, chưa bao giờ gặp người biết trang bức như thế.

“Trên Tiên võng mặt có bán ngọc giản truyền thừa sao?” Hai mắt Phục Hải trừng to, trợn mắt há hốc mồm.

Ngọc giản truyền thừa chính là thứ mà một ít cường giả, đại sư trước khi chết không muốn tri thức cả đời theo vào quan tài, bất đắc dĩ chế tạo ra.

Mộc Phàm lại nói trên Tiên võng có bán, lại còn đầy đủ chủng loại, sao cảm giác giống như muốn đảo lộn nhận thức bọn họ a?

“Đúng vậy, hình như tên là cửa hàng tạp hóa Tiên phàm, ta còn suy đoán cửa hàng này có phải do thần tiên mở hay không đó.”

Hắn nói như có chuyện lạ, lời nói nửa thật nửa giả, không đỏ mặt

chút nào.

“Cửa hàng tạp hóa Tiên phàm?”

Một đám người chung quanh nhìn nhau, trong lòng nửa tin nửa ngờ, đều nghĩ khi trở về phải xem thử coi có thật hay không a.

Mà hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn bên cạnh thì đang mỉm cười nhìn hắn, như đã sớm xem thấu hết thảy.

“Tiểu tử này rất quỷ quái, cửa hàng kia nhất định là hắn mở.”

Diêm Thanh Sơn không nhịn được mà bật cười, đã xem thấu lời nói của Mộc Phàm, hiển nhiên là đang quảng cáo.

“Hiệu trưởng, tình huống tiết điểm không gian số hai như thế nào?”

Mộc Phàm đột nhiên xoay người đi hướng về phía Diêm Thanh Sơn hỏi một câu, trong lòng rất muốn biết là ai tấn công tiết điểm không gian số hai?

“Tiết điểm không gian số hai... “

Diêm Thanh Sơn chậm rãi mở miệng, vừa muốn nói gì đó thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Ầm ầm!

Không gian lại chấn động, trong hư không đột nhiên vỡ ra một lỗ hổng to, khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

“Bọn họ tới rồi.” Diêm Thanh Sơn nghiêm túc nói.

Mộc Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy được bên ngoài lỗ hổng có rất nhiều bóng dáng đáng sợ.

Trong đó liền có Hỏa ma bị hắn trọng thương, nó đã trở lại, hơn nữa lần này không chỉ có Hỏa ma, còn có rất nhiều địch nhân.

Chương 232: Hắc uyên tộc

Trong không gian loạn lưu, một đoàn sinh vật đông đúc hội tụ.

Trong đó có Hoả ma vừa mới bị đánh chạy.

Nó lại trở về rồi, nhưng kỳ quái chính là trên cổ nó đeo một cái vòng thật lớn, giống như một con chó bị xích lại.

“Hiệu trưởng, chúng nó là sinh vật gì?”

Ánh mắt Mộc Phàm có chút nghiêm trọng, mở miệng hỏi.

Vẻ mặt Diêm Thanh Sơn nghiêm túc, ánh mắt lập loè.

Hắn từ từ nói: “Bọn chúng là Hắc uyên tộc, đến từ khu vực hắc ám, chuyên xâm lấn các đại thế giới, thế giới của nhân loại chúng ta chính là bị chúng nó xâm lấn.”

“Cuộc chiến Thiên truỵ có Hắc uyên tộc tham dự, không nghĩ tới chúng nó đã đột phá phòng tuyến chui vào rồi.”

Mộc Phàm nghe xong sắc mặt trở nên thận trọng, ánh mắt sáng quắc nhìn cái lỗ hổng trên không trung, ngoài không gian loạn lưu có rất nhiều sinh vật tụ tập.

Những sinh vật đó chính là Hắc uyên tộc, chủng tộc tà ác đến từ khu vực hắc ám, giết chóc, phá hoại, hủy diệt chính là những từ dùng để mô tả bọn chúng.

Đối với Hắc uyên tộc, Mộc Phàm cũng có biết đôi chút.

Hắn biết Hắc uyên tộc ở cuộc chiến Thiên truỵ mang đến cho nhân loại thương vong thật lớn, thiếu chút nữa đã chiếm được địa cầu rồi.

Nghe nói trên địa cầu vẫn còn một bộ phận Hắc uyên tộc sót lại, nhưng không thể tìm ra chúng, tẩy sạch chúng.

Hiện tại Hắc uyên tộc lại đánh tới, đã công chiếm tiết điểm không gian số hai.

Nhưng Mộc Phàm có chỗ khó hiểu, hỏi: “Hiệu trưởng, tiết điểm không gian số hai không có cường giả trấn thủ sao?”

Nghe xong lời này, Diêm Thanh Sơn cười khổ nói lắc đầu.

Hắn thở dài nói: "Nhiệm vụ của Thanh Bắc chúng ta chính là trấn thủ mấy tiết điểm không gian, trong đó có tiết điểm không gian số hai.”

“Chỉ có ba vị Nhập thánh, ba mươi vị cấp Siêu phàm trấn thủ nơi đó, toàn bộ đều ở chỗ này.”

Hiệu trưởng nói xong chỉ chỉ mấy người trọng thương ở phía dưới.

Mộc Phàm nhìn lướt qua, có hai người cấp Nhập thánh nhưng thân bị trọng thương, có một người hôn mê, còn một người nằm im không thể nhúc nhích, không thấy cánh tay.

Những người cấp Siêu phàm khác thì có người chết, có người bị thương, chỉ còn lại hai mươi mấy người cùng với mười mấy người cấp Siêu phàm đi cùng Mộc Phàm.

Cộng lại cũng mới ba mươi mấy người, căn bản không thể so sánh cùng đám Hắc uyên tộc ngoài kia.

Mộc Phàm có thể cảm ứng được bên kia có tám hơi thở cấp Nhập thánh, còn có một hơi thở càng đáng sợ hơn, hiển nhiên là vượt qua Nhập thánh, đã thành tựu Siêu thể.

Chưa đề cập tới còn có Hoả ma cấp Bán thần, quả thực khủng bố, còn may là Hoả ma bị thương nặng, thực lực giảm rồi.

Đội hình như thế trách không được tiết điểm không gian số hai thất thủ, hiệu trưởng cũng trọng thương.

“Hiệu trưởng, làm sao bây giờ?”

Phục Hải ở phía sau mang vẻ mặt nặng nề hỏi, trong ánh mắt mang theo một chút bi ai.

Lực lượng của nhóm bọn họ không có biện pháp chống lại Hắc uyên tộc.

Sắc mặt những người khác cũng không khá hơn bao nhiêu, đều cảm thấy bất an.

Làm sao bây giờ?

Rất mau, mọi người như theo bản năng nhìn về phía Mộc Phàm, một đám mặt mang ánh mắt kỳ vọng.

Cảnh này làm cho Mộc Phàm cạn lời, sờ sờ mũi, có chút bất đắc dĩ, nhìn ta làm chi, chẳng lẽ muốn ta đi lên?

Vừa rồi hắn bắn một mũi tên làm Hoả ma trọng thương nhưng đó là kết quả khi đốt mười tỷ, nhưng còn không thể giết chết Hoả ma, hiện tại nó trở lại còn có thêm một đám Hắc uyên tộc cường đại nữa.

“Mộc Phàm, nếu không có biện pháp, ngươi mang theo bọn họ đi thôi.”

Diêm Thanh Sơn bỗng nhiên nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo sự quyết tuyệt.

Thật ra hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý hy sinh, trước đó đã muốn cùng Hoả ma đồng vu quy tận, nhưng được Mộc Phàm cứu mới sống sót tới giờ.

Hiện tại đối mặt với đội hình càng cường đại hơn, không có biện pháp, chỉ có thể lại liều mạng lần nữa.

“Hiệu trưởng, mọi người, sự tình còn chưa tới thời điểm tuyệt vọng.”

Mộc Phàm phấn chấn bắt đầu nâng cao sĩ khí.

Còn không phải chỉ là một đám Hắc uyên tộc sao, sao có thể khiến một đám mang vẻ mặt tuyệt vọng a?

Cả người hắn tràn đầy tự tin, cao giọng nói: “Chỉ một đám Hắc uyên tộc liền muốn thông qua phòng tuyến của nhân loại chúng ta, không có cửa.”

“Lần này chúng ta phải cho bọn chúng có đến mà không có về.”

Mộc Phàm nói dõng dạc hùng hồn, nhưng mọi người lại im lặng không nói gì rồi nhìn nhau.

Thậm chí không tin tưởng chút nào, vừa rồi Mộc Phàm đã trọng thương, tiêu hao rất lớn, Tiểu Ngải đã nói lực lượng trong cơ thể Mộc Phàm đã tiêu hao hết.

Đây là cái giá cho một kích trọng thương Hoả ma, làm sao mà chiến đấu nữa?

“Vậy... Ngươi có biện pháp sao?”

Phía sau truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Mọi người nhìn lại, thấy người mở miệng chính là Quân Mạc Tiếu.

Bị mọi người nhìn, Quân Mạc Tiếu lúng túng nói: “Ta chỉ hỏi một chút xem có biện pháp nào đối phó hay không, không có biện pháp thì vẫn nên nhanh chóng đi thôi, lưu lại núi xanh không lo thiếu củi đốt.”

“Chỉ cần còn người thì chúng ta còn hy vọng.”

Không ít người tán đồng với ý kiến này, đánh không lại thì chạy thôi.

“Chạy cái gì chạy?”

Mộc Phàm tức giận mắng, lời lẽ chính trực nói: “Trước khi chúng ta tới nơi này cũng đã chuẩn bị tâm lý chết trận, một khi chúng ta chạy, ai tới phòng thủ?”

“Chúng ta chạy, vô số thân nhân, bằng hữu của chúng ta sẽ đối mặt với những sinh vật dị vực tà ác tàn bạo này, sự tàn nhẫn của Hắc uyên tộc các ngươi đã biết rõ, nơi chúng đi qua, không có một ngọn cỏ.”

Hắn quát to chấn trụ bọn họ, một đám cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

Trước khi tới đều nói hay lắm, ai cũng có thể rút khỏi đội ngũ, nhưng các ngươi còn chưa có đấu võ liền muốn chạy trốn, vậy tới

làm gì?

Mộc Phàm hừ lạnh nói: “Muốn đi thì các ngươi đi, ta không đi, đánh không được chính là chết trận ở chỗ này, chết cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng.”

“Không sai, lão tử không đi.”

Một tiếng hét to truyền đến, liền thấy một nam sinh dáng người cường tráng đi ra.

Hắn chính là một người tới cùng với Mộc Phàm, võ giả cấp Siêu phàm, cơ bắp toàn thân đều hơi căng lên.

“Ta tới nơi này để giết dị tộc, ta không đi.” Hắn nói ngắn gọn, không làm đào binh.

“Nói rất đúng!”

Lại có người đứng ra.

“Ta cũng không đi.”

“Tuyệt đối không chạy trốn!”

Một người nối tiếp một người đứng ra, đều bị kích thích.

Mộc Phàm đã nói đến nước này, hơn nữa hiệu trưởng đang ở trước mắt, hiệu trưởng trọng thương đều không lựa chọn chạy trốn, bọn họ có thể chạy trốn sao?

Nếu vậy thì sau này không cần lăn lộn nữa, tìm cái khe hở chui vào là vừa.

“Giết chúng nó, cái bọn chó chết.”

“Hắc uyên tộc lại như thế nào, tới một đứa giết một đứa.”

Cảm xúc của mọi người đều bị khơi lên, Mộc Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra, sợ nhất chính là lâm trận bỏ chạy.

Mặc dù hắn có thực lực cường đại, có lòng tin, cũng không thể để tinh thần của đội ngũ tan rã, thậm chí sinh ra ý nghĩ lâm trận bỏ

chạy.

Loại tư tưởng này rất nguy hiểm.

Đinh!

“Ký chủ, cửa hàng thời gian đã đổi mới, mời ký chủ mau chóng xem xét.”

Nhưng vào lúc này, hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở khiến tâm thần Mộc Phàm chấn động, tới quá đúng lúc.

Hắn không nói hai lời lập tức mở cửa hàng thời gian ra xem có thứ gì mới, có đồ vật hay bảo vật trợ giúp tình huống trước mắt hay không.

“Thánh dược chữa thương: Hai viên, tới quá kịp lúc.”

Thấy đồ vật đầu tiên chính là Thánh dược chữa thương, Mộc Phàm mừng rỡ.

“Cái này là...” Khi thấy đồ vật thứ hai, đôi mắt Mộc Phàm đột nhiên trừng to.

Quyển trục phong ấn: Thiên vẫn lưu tinh, cấp Sử thi, quyển trục pháp thuật dùng một lần.

Đây là một quyển trục phong ấn pháp thuật, bên trong phong ấn một loại pháp thuật cấp Sử thi, Thiên vẫn lưu tinh, một loại pháp thuật siêu cấp khủng bố.

Chỉ cần xé quyển trục, phóng thích pháp thuật được phong ấn bên trong, uy lực khủng bố, hủy thiên diệt địa.

“Mười tỷ tiền ảo?” Mộc Phàm trừng to hai mắt, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Quá mắc, cướp tiền a.

Quyển trục pháp thuật cấp Sử thi dùng một lần thế mà bán mười tỷ.

Nhưng qua thời hạn liền không còn món này, đây chính là pháp thuật cấp Sử thi thực sự, một khi thả ra chẳng khác nào thi triển một lần pháp thuật cấp Sử thi cường đại, uy lực lớn thế nào thì không rõ lắm.

Mộc Phàm nhìn xem chính mình còn có sáu ngàn bảy trăm vạn tiền ảo, muốn mua cũng không đủ a, trong thẻ còn một trăm năm mươi sáu tỷ.

“Nạp mười tỷ tiền ảo, mua.”

Cuối cùng, Mộc Phàm vẫn cắn răng mua thứ này, thời khắc mấu chốt có thể giữ mạng a.

Hơn nữa dù hiện tại không cần, cũng có thể để dành, thời khắc mấu chốt gặp được nguy hiểm trực tiếp dùng.

“Không còn nữa? Chỉ có hai đồ vật, hệ thống, ngươi muốn chết a?”

Mộc Phàm nổi giận, trong cửa hàng chỉ đổi mới ra hai vật phẩm khiến hắn bực bội.

Oanh!

Không chờ hắn phát hoả, từ hư không truyền đến một tiếng nổ mạnh kịch liệt, không trung hoàn toàn vỡ ra, bàn tay to của Hoả ma xé rách hàng rào không gian.

Bên ngoài có nhiều cường giả Hắc uyên tộc vọt vào, tình huống rất nguy cấp.

Mộc Phàm rời khỏi cửa hàng, sắc mặt ngưng trọng nhìn Hắc uyên tộc thế tới ồ ạt.

“Hiệu trưởng, ăn viên đan dược này đi, Hoả ma kia giao cho ta, còn lại xem các ngươi.”

Nói xong hắn ném một viên Thánh dược chữa thương cho hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn.

Hiệu trưởng không hỏi một tiếng trực tiếp nuốt vào.

“Còn có một viên, hoà tan vào nước đưa cho những người khác uống đi.”

“Mau!”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, Quân Mạc Tiếu bên cạnh giật mình, bị Mộc Phàm trừng mắt lập tiếp nhận đan dược dùng nước hoà tan phân cho những người bị thương uống.

Lúc này, trên bầu trời có từng bóng dáng cường đại hạ xuống, mỗi tên đều khoác một bộ áo giáp nặng nề, phủ kín gai nhọn, có một đám khói đen bao bọc.

Hắc uyên tộc, đã tới.

“Không sợ chết, chiến đi!”

Mộc Phàm hét to một tiếng, phóng lên cao, tản ra hơi thở cường đại, trực diện mấy trăm tên cường giả Hắc uyên tộc.

Còn có một con Hoả ma đang xé rách không gian tiến vào, tất cả người bị thương uống xong nước hòa tan Thánh dược chữa thương đều tự giác đứng lên, một đám bay đi.

Hắc uyên, nhân loại, hai bên trên không trung của biển dung nham vô tận giằng co.

“Giết!”

Chỉ thấy tên cầm đầu Hắc uyên tộc nhẹ nhàng phất tay, phun ra một chữ "giết".

Đại chiến bạo phát, trên trăm tên cường giả Hắc uyên tộc đồng thời đánh tới.

Chương 233: Đại chiến

Oanh!

Đại chiến nổ ra, ánh sáng nở rộ, có khí đen cuồn cuộn cuốn tới.

“Nhân loại, giết!”

“Giết sạch bọn họ.”

Từng tiếng rít gào truyền đến, cường giả Hắc uyên tộc dũng mãnh tiến đến, đánh tới đầu tiên chính là ba gã cấp Siêu phàm, thân thể mỗi tên được bao bọc trong sương đen.

Bọn họ có diện mạo dữ tợn, khoác áo giáp gai, đôi tay mọc đầy gai nhọn, tựa như lưỡi đao đâm về phía Mộc Phàm.

“Lăn!”

Chỉ nghe một tiếng gầm to, thanh âm chấn động toàn bộ không gian.

Mộc Phàm giơ tay vỗ tới, hai tên Hắc uyên tộc phía trước nổ phanh phanh thành mảnh nhỏ văng tung tóe, mất mạng tại chỗ.

Một tên Hắc uyên tộc còn lại sợ hãi muốn lui.

Đáng tiếc nghênh đón hắn chính là bàn tay của Mộc Phàm, vỗ thật mạnh vào trán hắn.

Răng rắc!

Đầu vỡ vụn, bị đánh nổ tung, lực lượng cường đại đánh nát nhừ luôn cả thân thể, hóa thành thịt nát văng ra bốn phía.

Vừa đối mặt, ba tên cấp Siêu phàm của Hắc uyên tộc đã mất mạng, cường thế, hung tàn!

“Nhân loại, ngươi tìm chết!”

Thấy ba tên tộc nhân ngã xuống, một cường giả cấp Nhập thánh

trong Hắc uyên trong tộc giận tím mặt, thân ảnh chợt lóe, mang theo uy áp cường đại đánh tới.

Hắc uyên tộc cấp Nhập thánh, siêu phàm nhập thánh, chính là cường giả Thánh cảnh, nhân loại cùng cấp bậc thông thường cũng khó có thể địch nổi.

“Cẩn thận, đó là cường giả Thánh cảnh của Hắc uyên tộc...”

Phía dưới truyền đến một tiếng nhắc nhở, là hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn.

Hắn dùng Thánh dược chữa thương, toàn bộ thân thể đang tản ra tia sáng nóng rực, từng luồng sáng mãnh liệt phát ra từ cơ thể.

Như một viên đạn hạt nhân sắp bùng nổ, khí thế liên tục tăng lên, sắp khôi phục đến đỉnh.

“Chỉ một tên Thánh cảnh, trở tay là có thể tiêu diệt.”

Mộc Phàm khinh thường cười, nâng cánh tay trái, một luồng hàn khí tản ra.

“Đi, làm thịt hắn, tốt nhất ăn luôn, có thể giúp ngươi thành công tiến hóa, bước vào Thánh cảnh.”

Vừa dứt lời, mọi người kinh hãi khi thấy từ cánh tay trái của Mộc Phàm có một con rồng bay ra.

“Ngao!”

Một tiếng rồng ngâm, không trung chấn động, hàn khí vô tận càn quét.

Băng long nho nhỏ lập tức to ra, hóa thành một con Băng long dài mấy chục trượng, chắn ngang trên không trung, dẫm lên hàn khí đánh về phía tên cường giả Nhập thánh của Hắc uyên tộc.

“Băng long?”

Mọi người khiếp sợ, nhìn Băng long to đang lơ lửng trên bầu trời, uy phong lẫm liệt, há mồm chính là phun một ngụm hàn băng long

tức.

Ầm ầm ầm, bầu trời như bị đông lại, vô số băng tinh rơi xuống, mười mấy cường giả Hắc uyên tộc chưa kịp trốn tránh bị đông thành tượng băng.

Mà tên cường giả Nhập thánh kia đứng chịu mũi chịu sào, bị hàn băng long tức bao phủ, cả người kết một tầng băng.

Phanh!

Ngay sau đó, băng tinh tan vỡ, cường giả Hắc uyên tộc từ bên trong vọt ra, vẻ mặt âm trầm, tức giận nhìn Băng long.

“Khốn nạn, Băng sương long tộc dám làm bạn với nhân loại sao?” Tên Hắc uyên tộc này giận dữ hét to.

Nhưng đáp lại hắn chính là Băng long lại phun một ngụm long tức, lại bị biến thành tượng băng.

Lúc này, Băng long tăng tốc, long trảo bọc băng sương hung hăng vỗ vào đầu cường giả Hắc uyên tộc đã bị đóng băng kia.

Răng rắc, cường giả Hắc uyên tộc phá băng chui ra, đầu bị long trảo chụp trúng, chật vật rơi xuống dung nham bên dưới.

“A... Ta giết ngươi.”

Dung nham nổ tung, từ bên trong có một bóng dáng giận dữ lao ra, chật vật không chịu nổi, đúng là cường giả cấp Nhập thánh của Hắc uyên tộc, lửa giận ngập trời.

“Hừ, giết ta sao, ngươi còn non một chút.”

Băng long khinh thường, lao nhanh xuống.

Oanh!

Băng long cùng cường giả Nhập thánh của Hắc uyên tộc, hai bên đánh nhau túi bụi, hàn khí đầy trời, đóng băng xung quanh, cả dung nham đều bị đông thành sông băng.

Một màn này khiến không ít người xem ngây ra.

Trời đất, đây là Long tộc a, Băng sương long tộc, tuy rằng không phải Long tộc cấp cao nhưng cũng là một loại sinh mệnh cao đẳng.

Không nghĩ tới Mộc Phàm thu phục cả Long tộc, sủng vật a, còn là một Băng long có thể so với cấp Nhập thánh.

“Khó lường a.” Phục Hải kinh ngạc cảm thán.

Mọi người cũng phấn chấn, thấy biểu hiện kinh người của Mộc Phàm, mọi người ngẩng cao đầu, trận chiến này chưa chắc không thể thắng.

“Nhân loại, ngươi rất không tồi.”

Lúc này, đầu lĩnh Hắc uyên tộc phát ra một tiếng tán thưởng.

Mộc Phàm giương mắt đánh giá hắn, cả người đen như mực, chỉ lộ ra một đôi con ngươi màu đỏ tươi, bị sương đen dày đặc bao vây, áo giáp trên thân phủ kín gai nhọn.

Hắn khinh thường nói: “Ngươi quá kém, ta cũng không có hứng thú giao thủ với ngươi.”

Vừa nói ra lời này, một đám người nghe thiếu chút nữa ngã ngửa.

Không ít người kinh hãi nhìn Mộc Phàm, trong lòng cười khổ, có chút phát điên, huynh đệ a, người ta là cường giả Siêu thể a, ngươi nói như vậy thật sự ổn sao?

Oanh!

Quả nhiên, tên đầu lĩnh kia bạo nộ, trong cơ thể bộc phát ra một khí thế kinh thiên khiến không gian rung động.

Khí thế toàn bộ khai hỏa, tựa như một viên đạn hạt nhân đang phóng xuất năng lượng khủng bố, mạnh đến thái quá.

Cường giả cấp Siêu thể, Đạn hạt nhân hình người thật sự.

“Chết!”

Cường giả cấp Siêu thể của Hắc uyên tộc giơ tay ép xuống, lạnh nhạt, tàn khốc, một chưởng tuyệt sát không chừa đường sống.

Phanh!

Đột nhiên, một bóng người chắn ở trước mặt Mộc Phàm, một tay chặn đứng công kích của đối phương.

Người tới đúng là Diêm Thanh Sơn.

“Đối thủ của ngươi là ta, lăn một bên đi.”

Diêm Thanh Sơn bạo nộ hét to, một kích chấn văng đầu lĩnh Hắc uyên tộc, vô cùng cường thế.

“Ngươi còn chưa chết sao?” Đầu lĩnh Hắc uyên tộc kinh ngạc nhìn Diêm Thanh Sơn.

Gia hỏa này trước đó đã bị thương nặng, sao còn chưa chết?

Tuy rằng rất bất ngờ nhưng cũng không thèm để ý, có thể trọng thương hắn một lần thì có thể có lần thứ hai, lần này hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Nếu không có Hỏa ma kia, ngươi có thể làm khó dễ được ta?” Diêm Thanh Sơn khinh thường hừ lạnh.

Ý là ngươi chỉ dựa vào một Hỏa ma cấp Bán thần mới có thể quát tháo.

Hắn nhìn đầu lĩnh Hắc uyên tộc trước mắt, khinh thường nói: “Nếu không có nó, ta giết ngươi như giết gà.”

“Làm càn!”

Đầu lĩnh Hắc uyên tộc giận dữ, tung ra một quyền, năng lượng cường đại bùng nổ, tựa như một mặt trời màu đen nở rộ trong không trung.

“Ba quyền liền giết ngươi!”

Diêm Thanh Sơn quát lớn, hai tay chấn động, cả người như đạn

hạt nhân bùng nổ, ánh sáng vô tận nháy mắt chiếu sáng toàn bộ không gian.

Không ít người nhịn không được che mắt, này hai nguồn sáng quá mãnh liệt, một màu đen, một chói chang như mặt trời không thể nhìn thẳng.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn truyền đến, không gian bị xé rách.

Mộc Phàm tận mắt nhìn thấy Diêm Thanh Sơn cùng đầu lĩnh Hắc uyên tộc va chạm nhau, trung tâm bộc phát ra một cổ năng lượng kinh người, nháy mắt nổ mạnh.

Sóng xung kích cường đại quét ngang phạm vi mười dặm.

Ầm ầm ầm...

Trên không xuất hiện một đám mây năng lượng, tựa như mây nấm bùng lên cao, giống như cảnh tượng đạn hạt nhân bùng nổ.

“Siêu thể, Đạn hạt nhân hình người.” Mộc Phàm lẩm bẩm, trong lòng có một ý niệm nóng bỏng.

Mình còn chưa tới một bước này, mới chỉ là Siêu phàm, còn chưa Nhập thánh, chờ sau khi Nhập thánh là có thể bắt đầu trèo lên cảnh giới Siêu thể cường đại này.

Tới bước này mới có thể xem như cường giả thật sự, bước vào hàng ngũ cường giả.

“Giết!”

Lúc này, rất nhiều cường giả Hắc uyên tộc đánh tới, mục tiêu đúng là Mộc Phàm, còn có mấy chục cường giả học viện Thanh Bắc phía sau.

“Chúng ta lên!”

Lúc này, hai gã cấp Nhập thánh đã khôi phục, đồng thời bay lên không, tản ra hơi thở cường đại.

Hai người cấp Nhập thánh, chỉ khôi phục tám phần thực lực nhưng cũng đủ đối phó một tên cấp Nhập thánh còn lại của Hắc uyên tộc.

“Chiến!”

Từng bóng dáng phóng lên trời, giết về phía đám Hắc uyên tộc.

Oanh!

Hai bên giao chiến, một khi giao thủ chính là các loại sát chiêu không ngừng nghỉ, muốn áp đảo đối phương.

“Ngũ hành đại trận, lên!”

Thời khắc mấu chốt, Mộc Phàm tế ra Ngũ Hành trận bàn, trực tiếp bày Ngũ hành đại trận bao phủ toàn bộ cường giả Hắc uyên tộc vào bên trong.

Chỉ có tên đầu lĩnh Hắc uyên tộc cùng Hỏa ma khổng lồ kia không bị bao phủ trong trận.

“Những tên này giao cho các ngươi.”

Mộc Phàm nói xong trực tiếp đạp không mà đi, một bước lên trời, hướng về phía Hỏa ma.

“Rống!”

Thấy Mộc Phàm giết tới, Hỏa ma có chút kinh hoảng hét to một tiếng, có vẻ sợ hãi.

Không sai, chính là sợ hãi.

Bởi vì nó ký ức sâu sắc về Mộc Phàm, bị một mũi tên bắn thủng đôi mắt, hiện tại còn không có khép lại đâu, máu vẫn từ lỗ thủng chảy ra.

“Tha ngươi một mạng ngươi cố tình chạy tới nữa, xem ra ngươi không muốn sống nữa.”

Mộc Phàm hừ lạnh, đạp bộ mà đến, trong tay có thêm một cây

cung, hơi thở cường đại khiến Hỏa ma hoảng hốt liên tục lui về phía sau, bị dọa sợ.

Chính là cây cung này mang đến cho nó thương tích nặng như thế, lưu lại bóng ma.

“Hỏa ma, giết hắn.”

Thấy Hỏa ma thế mà bị Mộc Phàm hù dọa, đầu lĩnh Hắc uyên tộc giận dữ, trực tiếp ra lệnh.

Thanh âm vừa ra, liền thấy thân thể Hỏa ma run lên, cái vòng to trên cổ bỗng nhiên lóe sáng, Hỏa ma phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Ngao!”

Hỏa ma thống khổ, hai mắt đỏ hồng, lập tức trở nên cuồng bạo, hung lệ, trực tiếp nhắm ngay Mộc Phàm, tát một tát.

Mộc Phàm giật nảy mình, tuy kinh ngạc nhưng không hoảng loạn, thân thể toát ra một đám hạt màu xám, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Chương 234: Hành hung Hỏa ma

Coong!

Không gian vỡ nát từng tấc, Hỏa ma cường đại một tát chụp nát hư không, thế không thể đỡ.

Mộc Phàm lấy Hạt không gian trực tiếp thuấn di tránh thoát một kích, nhưng lại không có biện pháp chống lại Hỏa ma cấp Bán thần đáng sợ này.

Người ta là cấp Bán thần thật sự, một tát có thể chụp chết ngươi.

“Rống!”

Hỏa ma rít gào, trong sự thô bạo mang theo một chút kiêng kị, chần chờ, bởi vì chuyện bị Mộc Phàm làm nó trọng thương vẫn còn mới mẻ trong ký ức, cho dù rơi vào trạng thái cuồng bạo vẫn chịu chút ảnh hưởng.

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng.

Hệ thống quá hố, nói không chừng bắn vài mũi tên cũng chưa đủ, đều là đốt tiền a.

“Hệ thống, vì sao Hỏa ma này bị khống chế?”

Mộc Phàm lại hỏi một vấn đề khác.

Hỏa ma bị khống chế, trên cổ có một cái vòng cổ thật lớn, thứ này trông giống như là thứ khống chế Hỏa ma.

Sao Hắc uyên tộc có thể khống chế một con Hỏa ma cấp Bán thần, có chút khó mà tưởng tượng.

“Ký chủ, Hỏa ma này bị nuôi dưỡng từ nhỏ, cho nên luôn bị khống chế, trừ phi nó đột phá cấp Bán thần thành tựu Thần cấp mới có thể thoát khỏi khống chế.”

Hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là nuôi từ nhỏ, trách không được a, thân là cấp Bán thần nên không có khả năng dễ dàng bị bắt, còn bị nô dịch khống chế như thế.

Hắc uyên tộc nhờ Hỏa ma này mà không ngừng xâm chiếm từng không gian dị độ, hủy diệt từng thế giới.

“Hệ thống, không cách nào khống chế thần linh sao?” Mộc Phàm vừa né tránh công kích cuồng bạo của Hỏa ma, vừa tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Thần linh, thông thường thì không thể nô dịch, khống chế, nhưng chỉ cần ký chủ nạp tiền đúng chỗ, hàng tỉ thần linh đều sẽ ngoan ngoãn nghe lời, còn có nữ thần nha.”

“....” Mộc Phàm run rẩy, bị tức không nhẹ.

Sao cảm giác hệ thống này càng ngày càng thích đào hố.

Mộc Phàm hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, hỏi: “Hiện tại giải quyết Hỏa ma như thế nào đây, nó đã rơi vào trạng thái cuồng bạo.”

“Ký chủ, ngươi có hai lựa chọn, thứ nhất, lại nạp mười tỷ, thi triển kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, có tỷ lệ bắn chết là 80%.”

“Lăn!” Mộc Phàm mắng to một câu, thứ hố tiền.

Hệ thống lại đề nghị: “Thứ hai chính là ký chủ nạp mười tỷ, mở ra trạng thái mạnh nhất của Hỏa thần pháp tướng trong mười phút, cứng đối cứng, hoàn toàn đánh bại nó.”

“Hả?” Lời hệ thống nói khiến hai mắt Mộc Phàm sáng lên.

Đúng vậy, mình vừa mới học xong Hỏa thần pháp tướng, tuy rằng trước mắt không có biện pháp phát huy ra thực lực cấp Bán thần.

Nhưng có hệ thống, nạp mười tỷ, tạm thời phát huy ra hình thái mạnh nhất của nguyên thần pháp tướng trong thời gian mười phút.

“Mười tỷ, mở ra trạng thái mạnh nhất của Hỏa thần pháp tướng trong mười phút a?”

Mộc Phàm có chút đau lòng a, lại hụt mười tỷ nữa, chẳng phải lại sắp biến thành quỷ nghèo.

Nhưng vừa thấy Hỏa ma trước mắt quá thô bạo, hai cánh tay to không ngừng múa máy, đánh nát tầng tầng không gian, hàng rào không gian đều bị nó hủy diệt.

Hủy diệt không gian này thì cũng không sao nhưng mấu chốt là ngoại trừ Mộc Phàm, người nơi này đều sẽ bị nuốt hết khi không gian sụp đổ.

“Rống!”

Hỏa ma rít gào, thân thể cao lớn xé nát không trung, một chân đã thọc vào.

Ầm, Mộc Phàm thiếu chút nữa bị dẫm trúng, may mà trốn lẹ.

Đảo nhỏ phía dưới bị dẫm nát, dung nham bắn lên cao mấy trăm trượng, tung tóe đầy trời, lửa cùng khói đặc um tùm.

Hỏa ma há mồm hút, dung nham cuồn cuộn bị hút vào trong miệng, ngưng tụ thành một luồng năng lượng đáng sợ, giống như muốn hủy diệt thế giới.

“Hệ thống, nạp mười tỷ, mở ra trạng thái mạnh nhất của Hỏa thần pháp tướng.”

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, trực tiếp kêu hệ thống, quyết định nạp tiền.

Nếu không nạp tiền phỏng chừng mọi người đều xong đời.

Hỏa ma đang tích đại chiêu, không nhanh tay sẽ có khả năng tan thành mây khói.

“Đinh, nạp tiền thành công, mở ra trạng thái mạnh nhất của Hỏa thần pháp tướng, thời gian duy trì mười phút.”

Ong!

Hệ thống vừa dứt lời, trong cơ thể Mộc Phàm nở rộ ánh sáng, ánh

lửa chiếu tận trời cao.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn qua.

Chỉ thấy thân thể Mộc Phàm ở giữa không trung dần dần bốc chấy, thiêu đốt kịch liệt, một tia sáng lóe lên từ đỉnh đầu.

Đó là nguyên thần, ở không trung đón gió, ầm ầm ầm bành trướng, chớp mắt biến lớn mười trượng, được bao bọc bởi ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa màu đen thiêu đốt, hơi thở mãnh liệt, nhiệt độ cao đến đáng sợ, đốt đến không gian chung quanh vặn vẹo.

“Hỏa thần pháp tướng, mở!”

Cùng với một tiếng hét giận dữ, chỉ thấy nguyên thần Mộc Phàm sáng lên, bộc phát ra những ngọn lửa vô cùng hung hãn, hóa thành biển lửa càn quét chung quanh.

Trong biển lửa có một bóng dáng tản ra thần uy nhàn nhạt.

Đó là pháp tướng, Hỏa thần pháp tướng, tựa như Hỏa thần giáng thế, thần uy mênh mông cuồn cuộn.

“Ngao!”

Hỏa ma rít gào, có chút hoảng loạn, trong mắt mang theo một chút kinh ngạc, kiêng kị, như đã cảm nhận được nguy hiểm nồng đậm từ Hỏa thần pháp tướng.

Hai quái vật khổng lồ xuất hiện trên không, khí thế tận trời, cường giả hai bên xem mà ngây ra.

Mặc kệ là nhân loại hay là Hắc uyên tộc đều đơ rồi.

“Pháp tướng?” Hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn lẩm bẩm, trong mắt lóe sáng, quá vui mừng.

Nhìn Hỏa thần pháp tướng khổng lồ không thua kém Hỏa ma bao nhiêu, khí thế, hình thể của hai bên đều không kém nhau nhiều, thậm chí còn áp chế Hỏa ma.

“Hắn còn bao nhiêu thủ đoạn chưa tung ra a?”

Không ít người câm nín nhìn Hỏa thần pháp tướng khủng bố kia, hoàn toàn chấn động.

Chẳng ai nghĩ đến Mộc Phàm có thể thi triển ra nguyên thần pháp tướng đáng sợ như vậy, tựa như Hỏa thần thật sự, chèn ép đến khí thế của Hỏa ma đều giảm bớt.

“Rống!”

Cảm nhận được uy hiếp từ Hỏa thần pháp tướng, Hỏa ma táo bạo rít gào, vung bàn tay đánh tới.

“Hừ!” Mộc Phàm hừ lạnh, cánh tay chấn động, cuốn đầy lửa đầy trời vào nắm tay trực tiếp nện tới.

Chỉ nghe một tiếng “Đông”, quyền chưởng chạm nhau, hư không răng rắc răng rắc vỡ ra, tựa như mặt kính tan vỡ.

Hai quái vật khổng lồ thế mà đánh nát không gian, làm không gian dị độ vốn đã yếu ớt lâm vào biên giới sụp đổ.

“Ngao...” Hỏa ma đột nhiên rít gào to.

Ai ngờ Hỏa thần pháp tướng của Mộc Phàm há mồm phun ra một ngọn lửa màu đen.

Ầm ầm ầm, Hỏa ma trúng phải Ngọn lửa vĩnh hằng, đầu bị cháy đen một mảng, đáng tiếc bản thân nó chính là Hỏa ma, có năng lực miễn dịch ngọn lửa rất mạnh.

“Cút đi.”

Nhìn Ngọn lửa vĩnh hằng có hiệu quả không cao, Mộc Phàm dứt khoát vung nắm tay nện vào người Hỏa ma.

Đông!

Một quyền cuồng bạo làm Hỏa ma cao lớn không ngừng lui về phía sau, từng bước đạp vỡ không gian, bị đánh lui ra ngoài vùng không gian này.

Hai gia hỏa khổng lồ đang giao chiến bên ngoài hàng rào không gian dị độ, ngươi qua ta lại, trình diễn từng quyền từng cước vô cùng máu me trong không gian loạn lưu vô tận.

“Ngao!” Hỏa ma điên cuồng rít gào, hai tay múa máy, cuốn từng luồng không gian loạn lưu đánh tới, uy lực ngập trời.

Hỏa thần pháp tướng cường thế vô địch, một thân thần hỏa bốc cháy hừng hực, song quyền vung vẩy, đánh Hỏa ma kêu la thảm thiết, không ngừng lui về phía sau.

Lực lượng hai bên đều quá hung hãn, nhưng Hỏa thần pháp tướng của Mộc Phàm cường đại hơn, ở trạng thái mạnh nhất bày ra thực lực vô cùng kinh người.

Cả Hỏa ma cấp Bán thần đều bị đánh đến phải kêu thảm thiết, thân hình xuất hiện nhiều vết thương, có thể thấy được dấu vết nắm đấm.

Phanh!

Một quyền nện tới, đầu Hỏa ma vỡ ra, gương mặt lún xuống, trào ra dòng máu nóng cháy như dung nham.

“Có phục hay không?”

Mộc Phàm hét to, nói xong đạp lên thân thể Hỏa ma, nện một quyền thật mạnh vào mặt nó.

Đông!

Một quyền lại một quyền, đánh đến hư không run rẩy, tiếng bụp bụp truyền khắp khắp nơi.

Chỉ nghe “Răng rắc”, đầu Hỏa ma lại nứt thêm, máu như dung nham phun trào ồ ạt, vô cùng thê thảm.

Nó sợ hãi, một con mắt còn lại lộ ra sự sợ hãi, cái vòng trên cổ bị Mộc Phàm nắm lấy, dùng sức bẻ.

Ca!

Một tiếng kêu giòn vang, vòng cổ gãy nát.

Chương 235: Hỏa ma khuất phục

Phanh!

Vòng trên cổ Hỏa ma đã vỡ nát.

Một hơi thở cường đại từ trong cơ thể Hỏa ma trong cơ thể bùng nổ, mắt nó lóe ánh sáng hồng, ánh sáng của sự thô bạo, tràn ngập hủy diệt.

Nó khôi phục tự do.

“Ngao!”

Hỏa ma há mồm rít gào, đầy hung hăng.

Không gian bốn phía bị tiếng hét chấn động.

Lúc này, sắc mặt đầu lĩnh Hắc uyên tộc đang chiến đấu kịch liệt thay đổi, bỗng nhiên nhìn sang, hắn kinh hãi, hoảng hốt.

“Không tốt, Nô thần hoàn nát rồi.”

Đầu lĩnh Hắc uyên tộc kinh ngạc đan xen tức giận, thấy vòng cổ của Hỏa ma đã nát, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Đó là Nô thần hoàn, chuyên dùng để nô dịch Bán thần, nghe đồn còn có thể nô dịch thần thú, thậm chí còn thể nô dịch thần linh, đương nhiên tỷ lệ thấp đến đáng thương.

Hiện tại Nô thần hoàn đã hỏng, Hỏa ma khôi phục tự do, tất nhiên sẽ không nghe mệnh lệnh từ hắn nữa.

Quả nhiên, Hỏa ma khôi phục tự do đột nhiên hét lớn, hai tay xé rách không gian loạn lưu, một tay đâm thủng hàng rào không gian trực tiếp đánh tới đầu lĩnh Hắc uyên tộc.

Phanh!

Đầu lĩnh Hắc uyên tộc bị nó đánh rơi xuống, tựa như một viên sao băng đâm vào biển dung nham.

Mà Diêm Thanh Sơn ở cách đó không xa cũng bị va lây, mau mà trốn kịp, không có bị thương tích gì, chỉ hơi chấn động.

Hắn kinh hãi ngẩng đầu nhìn thấy Hỏa ma bên ngoài không gian bên ngoài loạn lưu đang lườm con mắt cuồng bạo, rít gào như sấm.

“Rống!”

Hỏa ma giận dữ gào thét, muốn vỗ thêm một cái tát, uy thế ngập trời, Diêm Thanh Sơn sợ tới mức tái cả mặt.

“Nghiệt súc, còn dám quát tháo?”

Đột nhiên, một tiếng quát lớn truyền đến, liền thấy trong không gian loạn lưu xuất hiện một nắm tay thật lớn.

Một quyền nện vào thân thể Hỏa ma, đánh bay thân thể to lớn của nó.

Nguyên thần pháp tướng của Mộc Phàm rống to, hai tay múa máy, một quyền nối tiếp một quyền nện vào thân thể Hỏa ma.

Đông!

Mỗi một quyền đều như một quả bom nổ to trên không trung, ánh sáng bùng nổ, không gian loạn lưu không ngừng tan tác.

“Ngao...” Hỏa ma kêu la thảm thiết.

Hỏa thần pháp tướng dùng hết sức, Hỏa ma không chống đỡ nổi, thân thể nứt vỡ, trào ra rất nhiều máu nóng cháy như dung nham.

“Có phục hay không?”

Mộc Phàm hét to, nói xong lại nện tới một quyền, Hỏa ma bị đánh đến không ngừng lăn lộn.

Nó kêu ngao ngao, phẫn nộ phản kích.

Nhưng dưới thế công ồ ạt của Hỏa thần pháp tướng, chung quy vẫn bị ép chặt, không thể phản kháng.

“Đáng chết, đáng chết!”

Dung nham nổ tung, từ bên trong có một bóng dáng chật vật bay ra, đầu lĩnh Hắc uyên tộc tức giận nhìn Hỏa ma đang bị đánh tơi bời, rất phẫn nộ.

Bởi vì hắn đã không còn khống chế được Hỏa ma, làm mất đi vương bài lớn nhất trong tay, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

“Chiến đấu với ta mà ngươi còn dám phân tâm?”

Lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, đầu lĩnh Hắc uyên tộc cứng đờ, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng.

Chỉ thấy một nắm tay đột nhiên đánh tới trước mặt, nhanh đến mức tận cùng, trên nắm tay ẩn chứa một cổ năng lượng siêu khủng bố.

Tựa như một viên đạn hạt nhân, nháy mắt nổ tung trên thân thể.

Đông!

Đầu lĩnh Hắc uyên tộc bị đánh trúng, thân thể đột nhiên phát ra ánh sáng vô tận, giống như có một viên đạn hạt nhân bùng nổ trong thân thể hắn, năng lượng tàn sát bừa bãi, lan ra chung quanh.

“A....” Hắn phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ thân thể bắt đầu lóe lên vô số luồng sáng mạnh.

Một quyền của Diêm Thanh Sơn ẩn chứa lực lượng đáng sợ của cấp Siêu thể, năng lượng tràn ngập sự hủy diệt, phá hủy phòng ngự của đầu lĩnh Hắc uyên tộc, bùng nổ từ bên trong.

Ầm vang!

Ánh sáng bùng lên, xuất hiện mây hình nấm, một lúc lâu mới tiêu tan.

“Siêu hạch mạch xung quyền!”

Chỉ nghe trong ánh sáng truyền đến một tiếng gầm, xa xa thấy

Diêm Thanh Sơn đang ở trong không trung, thân thể nở rộ ánh sáng, trên nắm tay hội tụ mấy chục quả cầu năng lượng.

Hắn lắc mình đuổi theo, tung ra một quyền này.

Lực lượng một quyền này tựa như mấy chục viên đạn hạt nhân cùng bùng nổ, sức phá hoại kinh người, nháy mắt tiến vào cơ thể đầu lĩnh Hắc uyên tộc.

Tại thời khắc này mọi người ngừng chiến đấu, đồng thời ngẩng đầu nhìn, thấy được một nguồn sáng vô cùng chói mắt bùng nổ.

Ngay cả Mộc Phàm đang ở trong không gian loạn lưu cùng ngừng đánh Hỏa ma, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy đầu lĩnh Hắc uyên tộc bị một quyền đánh tan thân thể, trái tim bị xuyên thủng, toàn bộ thân thể thừa nhận lực lượng khủng bố như mấy chục viên đạn hạt nhân bùng nổ.

“A....” Đầu lĩnh Hắc uyên tộc phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trong thân thể hắn có lực lượng đang bùng nổ, phá hủy lục phủ ngũ tạng, cốt cách, cơ bắp, từ trong ra ngoài dần hóa thành tro.

Không sai, chính là hoá thành tro tàn.

“Ta không cam lòng a...” Cuối cùng hắn phát ra một tiếng kêu rên thê lương rồi biến mất.

Sau khi Diêm Thanh Sơn tung ra một quyền này, cả người như mất hết sức lực, bị lực lượng mình đánh ra phản chấn, lập tức rơi xuống.

Nhưng nhanh chóng được một bóng dáng thướt tha đỡ lấy.

“Phụ thân...” Tiểu Ngải đỡ Diêm Thanh Sơn, tràn đầy lo lắng.

Diêm Thanh Sơn nhẹ nhàng xua tay, giãy giụa đứng lên nói: “Ta không có việc gì, ngươi đi giúp những người khác.”

“Dạ...” Dù Tiểu Ngải lo lắng nhưng vẫn là nghe lời đi trợ giúp những người khác.

Chỉ còn lại mình Diêm Thanh Sơn, ánh mắt từ từ đảo qua toàn bộ chiến trường, tất cả cường giả Hắc uyên tộc đều bất giác sợ hãi, lui ra phía sau.

Đầu lĩnh của bọn chúng đã chết.

Còn có Hỏa ma đã thoát khỏi khống chế, khôi phục tự do.

Nhưng Hỏa ma đang bị quái thai Mộc Phàm ngược đãi, đang kêu thảm thiết trong không gian loạn lưu, rất thê thảm, căn bản không có biện pháp chống lại.

“Đầu lĩnh đã chết!”

“Hỏa ma đã mất khống chế.”

“Trốn!”

Trong lúc nhất thời, đám cường giả Hắc uyên tộc còn lại sợ hãi, trong lòng xuất hiện ý nghĩ chạy trốn.

Bọn chúng không chút do dự, một đám bỏ qua đối thủ trực tiếp xoay người chạy.

“Muốn chạy sao?”

“Giết sạch bọn chúng!”

Nhìn đến cảnh này, Diêm Thanh Sơn lạnh lẽo hét to, dẫn đầu ngăn cản một tên cường giả Nhập thánh của Hắc uyên tộc đang muốn chạy trốn.

Tên kia bị dọa vỡ mật, xoay người chạy nhanh, không dám xung đột chính diện với Diêm Thanh Sơn, thật ra giờ phút này Diêm Thanh Sơn còn chưa hồi phục.

Sát chiêu mạnh nhất bùng nổ với cường độ cao dẫn tới năng lượng trong cơ thể của hắn không còn nhiều, phải chờ mười phút mới có thể khôi phục sức chiến đấu.

Nhưng cường giả Hắc uyên tộc đang sợ hãi nên không có phát hiện ra điểm này, nói cách khác là hoàn toàn bị dọa hỏng, một đám

hoảng loạn chạy trốn.

Như vậy ngược lại bại vong nhanh hơn.

“Giết!”

Mỗi người Thanh Bắc bên này phấn chấn, tất nhiên rất vui lòng ra sức đánh chó rơi xuống nước, lập tức đuổi theo, đánh đối thủ tan tác.

Trận chiến đã không còn gì đáng lo ngại, Hắc uyên tộc bại vong chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, Diêm Thanh Sơn không có đuổi theo giết cường giả Hắc uyên tộc cấp Nhập thánh kia bởi vì một tên đã bị Băng long cắn đứt nửa thân thể.

“Ngao.” Một tiếng rồng ngâm truyền khắp không gian.

Chỉ thấy Băng long đột nhiên bộc phát ra một hơi thở kinh thiên, toàn thân tản ra ánh sáng thần thánh, có hàn khí quét qua đóng băng xung quanh.

Tên cường giả Nhập thánh của Hắc uyên tộc bị đông thành tượng băng, bị Băng long cắn mất nửa người trên, chỉ còn lại nửa cơ thể dưới từ trên cao rơi xuống, vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Một vị cấp Nhập thánh lại chết trong miệng Băng long như vậy.

Mà sau khi Băng long ăn tên cường giả Nhập thánh này, hơi thở của nó lại tăng lên, muốn phá vỡ bình cảnh.

“Không tốt, ta muốn độ kiếp.”

Băng long khiếp sợ, kinh hoảng hét to: “Chủ nhân, ta muốn độ kiếp, không áp chế được.”

Theo một tiếng rít gào của Băng long, Mộc Phàm đang ở trong không gian loạn lưu giật mình, lúc này mới cảm ứng được một cổ kiếp khí cường đại.

“Từ từ đã.”

Mộc Phàm hét to, vung cánh tay, nắm tay nện vào đầu Hỏa ma, đánh nó hoa mắt chóng mặt, ứa máu.

“Có phục hay không?” Thời gian gấp rút, Mộc Phàm đã không có tâm tình tiếp tục đùa nữa.

Nếu Hỏa ma này không phục, chỉ có thể giết nó trong tiếc nuối.

Hình như cảm nhận được sát khí của Mộc Phàm, Hỏa ma giật mình, sợ hãi, lập tức làm ra một động tác khiến người ta trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Hỏa ma lấy hai tay ôm đầu, ngồi xổm trong không gian loạn lưu, trong miệng còn phát ra tiếng ô ô xin tha.

Có chút nước mắt như ngọn lửa rơi tí tách, vô cùng đáng thương nhìn Mộc Phàm, như đang nói tha cho ta.

“Phục rồi?” Mộc Phàm quát một tiếng, hai mắt lóe sát khí.

Hỏa ma run rẩy, cơ thể bị đánh đến máu thịt lẫn lộn, máu nóng cháy như dung nham không ngừng chảy ra, nó sợ hãi vội vàng gật đầu.

Một màn này làm tất cả mọi người sợ ngây người.

Một Hỏa ma cấp Bán thần thế mà bị đánh đến ôm đầu xin tha, thần phục.

Chương 236: Kính sợ

Hỏa ma thần phục, tuyên cáo trận chiến kết thúc.

Phanh!

Tên cường giả Hắc uyên tộc cuối cùng bị đánh chết, thi thể rơi xuống dung nham, tạo ra một đám lửa.

Phía dưới, trên đảo nhỏ nứt vỡ đỏ đậm, nóng bỏng.

Có một đám cả người vết thương chồng chất, im lặng không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, một con Hỏa ma đang ủ rũ ngồi xổm trong không gian loạn lưu.

Trên vai nó có một người đang đứng, đúng là Mộc Phàm.

Trẻ tuổi, cường đại, cả Hỏa ma cấp Bán thần cũng thần phục dưới chân hắn.

Trong lúc nhất thời, mọi người ở đây đều nhìn hắn với vẻ kính sợ.

Đám cường giả cấp Siêu phàm cùng tới với Mộc Phàm có biểu tình phức tạp, trong lòng chua xót, trong ánh mắt không có cái gọi là ghen ghét, bởi vì Mộc Phàm đã vượt quá sức tưởng tượng, chỉ có thể khiến bọn họ ngước nhìn.

Không sinh nổi một chút lòng ghen ghét, chỉ có kính sợ, tôn trọng.

Diêm Thanh Sơn, Phục Hải, hai vị chính phó hiệu trưởng yên lặng nhìn bên ngoài hàng rào không gian, Hỏa ma đáng sợ kia như một đứa trẻ phạm sai lầm, ngồi xổm ở nơi đó, đôi tay còn bắt lấy lỗ tai của chính mình.

Bộ dáng này làm người xem trợn mắt há hốc mồm.

“Tên to con ngươi, hại ta tổn thất hai mươi tỷ, đốt hai mươi tỷ.”

Mộc Phàm đứng trên vai Hỏa ma, vẻ mặt khó chịu răn dạy nó.

Còn Hỏa ma thì tay bắt lấy lỗ tai, vô cùng đáng thương nhìn Mộc

Phàm, trong mắt lộ vẻ xin tha.

Bộ dáng hiện tại của nó khác hoàn toàn lúc trước, không hề giống như một sinh vật cấp Bán thần.

Mộc Phàm có chút tức giận bởi vì đối phó Hỏa ma này mà hắn đã tốn hai mươi tỷ, tổn thất làm hắn đau lòng.

“Hệ thống, đánh ấn ký nguyên thần đi.”

Răn dạy một hồi, Mộc Phàm không yên tâm, dù sao cũng là một đầu Hỏa ma cấp Bán thần, hung bạo khó dạy, cần phải đánh ấn ký nguyên thần mới được.

Sinh vật cấp Bán thần rất khó bị đánh ấn ký nguyên thần, trừ khi là thần hồn của thần linh mới làm được.

Ấn ký của sinh vật bình thường không có biện pháp in vết trên linh hồn sinh vật Bán thần, chưa tới gần đã trực tiếp tan biến.

Nhưng Mộc Phàm bất đồng, bản thân từng nuốt Thần hồn dịch, bản chất nguyên thần khác biệt, lại còn có sức mạnh to lớn của hệ thống hỗ trợ, tự nhiên dễ như trở bàn tay.

“Ký chủ, khắc ấn ký cần một trăm triệu, có khắc hay không.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở khiến Mộc Phàm cau mày, thầm mắng một tiếng hố tiền.

“Khắc!” Mộc Phàm cắn răng trả lời.

Đinh!

“Đã xong.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Hỏa ma hoảng sợ la lên một tiếng, sau đó ánh mắt trở nên vô cùng dịu ngoan, mang theo sự trung thành nhìn Mộc Phàm.

Đây là sức mạnh của hệ thống, Hỏa ma cấp Bán thần đều không phản kháng một chút, trực tiếp bị đánh ấn ký vào linh hồn, từ đây chỉ phục tùng mình Mộc Phàm.

“Còn thêm một trăm triệu, ngươi nói coi ngươi bồi thường cho ta như thế nào?”

Mộc Phàm có chút đau lòng răn dạy một câu.

Hỏa ma làm vẻ mặt lấy lòng, hai con mắt to tựa như hai mặt trời phát ra ánh lửa, vô cùng đáng thương nhìn chủ nhân của mình.

“Thu tiểu đệ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển này có phải hơi qua loa hay không a?”

Nhìn Hỏa ma ngây ngốc trước mắt, Mộc Phàm nói thầm trong lòng.

Gia hỏa này có đầu óc đơn giản, trí lực rất thấp.

Nhưng hiện tại hối hận cũng vô dụng, tốn hai mươi tỷ mới được một con Hỏa ma cấp Bán thần làm tiểu đệ, nếu không thể để nó kiếm trở về thì lỗ to.

“Gọi ngươi là gì mới được đây?” Mộc Phàm vuốt cằm suy nghĩ vấn đề này.

Thu một Hỏa ma làm tiểu đệ, tiểu đệ này hơi ngốc.

“Vậy kêu ngươi là Đại ngốc.” Mộc Phàm thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, Hỏa ma kêu to tỏ vẻ kháng nghị, dù ngốc cũng biết tên này không ổn, rất không ổn.

Đáng tiếc, dưới cường quyền của Mộc Phàm, phản kháng không có hiệu quả.

“Cứ như vậy đi, không phục, muốn ta xoa bóp xương cốt hay sao?” Mộc Phàm uy hiếp trừng mắt nhìn nó.

Hỏa ma kêu thảm, cuối cùng khuất phục sự áp bức của Mộc Phàm.

Nhìn Hỏa ma khổng lồ như vậy, Mộc Phàm phát sầu, thân hình nó quá khổng lồ, tiến vào không gian dị độ sẽ trực tiếp làm không gian tan nát.

“Đại ngốc, ngươi có thể thu nhỏ lại hay không?” Mộc Phàm hỏi câu.

Hỏa ma ngây ngốc nhìn hắn, nghiêng đầu như đang suy nghĩ vấn phức tạp này.

Cuối cùng, Hỏa ma làm một động tác bóp mũi của mình, bắt đầu nín thở.

Không sai, nó đang nín thở.

Mộc Phàm xem mà ngây người, mặt đen thui.

Kêu ngươi thu nhỏ, không phải kêu ngươi nín thở a, Đại ngốc, không biết còn tưởng rằng ngươi đang ị đó, nhìn xem mặt ngươi đều nghẹn đỏ rồi kìa.

Mộc Phàm vỗ trán, thầm than mình quá qua loa.

Oanh!

Đúng lúc này, thân hình Hỏa ma chấn động, đột nhiên thu nhỏ lại một vòng.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nó, nói: “Làm thế này cũng được sao, nhân gia nín thở là căng ra, ngươi nín thở là thu nhỏ lại?”

Lao xao!

Mới vừa nói xong, thân thể Hỏa ma lại thu nhỏ tiếp, nó không ngừng nín thở, toàn bộ thân thể đều tỏa ra ánh lửa, hừng hực thiêu đốt.

Thân hình vốn dĩ chồng chất vết thương đã khôi phục lại, lực khôi phục cường đại khiến cả Mộc Phàm đều nhịn không được kinh ngạc cảm thán liên tục.

Không bao lâu, Hỏa ma thật sự thu nhỏ thân hình khổng lồ xuống trăm lần, nhưng vẫn còn khá to.

“Lại nhỏ thêm một chút.” Mộc Phàm mở miệng kêu.

Lời này khiến thân thể Hỏa ma đã dừng lại run lên, lại nín thở, thân hình tiếp tục thu nhỏ.

Oanh!

Không lâu sau, Hỏa ma khổng lồ khủng bố rốt cuộc thu nhỏ còn khoảng mười trượng, cả người phủ kín vảy giáp đỏ, bốc lửa hừng hực.

“Không tồi không tồi.” Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, dẫm lên Hỏa ma bả vai.

Hắn cười nói: “Thấy ngươi có biểu hiện không tồi, về sau theo ta hưởng cơm ngon rượu say, có cơ hội cho ngươi tìm một con Hỏa ma cái cho ngươi.”

“...”

Lời này Hỏa ma nghe không nhưng Băng long lại hiểu, trong lúc nhất thời yên lặng không nói gì, hơi sợ sệt nhìn Mộc Phàm.

Nó cảm thấy chủ nhân này thật là đáng sợ.

“Đi, chúng ta đi xuống.”

Mộc Phàm vừa nói xong, dậm chân nhẹ, Hỏa ma hét to, thân hình cao mười trượng ầm vang phá tan không gian loạn lưu trực tiếp vọt vào không gian.

Mới vừa tiến vào, uy áp cường đại trải khắp không gian.

Mỗi người bên dưới đều hoảng hốt, kính sợ nhìn Hỏa ma cùng Mộc Phàm từ không gian loạn lưu tiến vào.

Giờ phút này, nội tâm mọi người tràn đầy kính sợ.

Mộc Phàm thu phục Hỏa ma cấp Bán thần, có thể quét ngang chín khu.

Tâm tình Diêm Thanh Sơn rất phức tạp, ánh mắt nhìn Mộc Phàm có vui mừng, kinh ngạc cảm thán, khó có thể tưởng tượng..., tóm lại là phúc tạp.

Còn tốt, hắn biết chút bí mật của Mộc Phàm, mới không quá khiếp sợ, cho rằng Mộc Phàm có sức mạnh mà bọn họ không biết.

Những người khác thì không nghĩ vậy, một đám kính sợ nhìn Mộc Phàm, ít nhiều đều sợ hãi, cường giả như vậy ai dám chọc?

Đùa cái gì vậy, ngươi còn chưa tới gần đối phương, đã bị tiểu đệ Hỏa ma chụp thành bột phấn.

“Hiệu trưởng, Hỏa ma đã bị ta thu phục, cường đã Hắc uyên tộc đã bị giải quyết hết, kế tiếp nên làm như thế nào?”

Mộc Phàm mở miệng dò hỏi.

Mọi người cũng nhìn hiệu trưởng.

Diêm Thanh Sơn hít sâu một hơi, đè nén sự kích động, phấn khởi trong lòng.

Hắn từ từ nói: “Ta vốn đã nghĩ có thể sống sót liền không tệ, nhưng không nghĩ tới cuối cùng sẽ là một quang cảnh như thế này.”

Diêm Thanh Sơn có chút cảm khái, không nghĩ tới mình sẽ sống sót trở về.

Sự cường đại của Hắc uyên tộc rõ như ban ngày, nhưng không ngờ biểu hiện của Mộc Phàm vượt mức bình thường, đã trọng thương Hỏa ma.

Còn thu phục Hỏa ma, sao có thể không khiến người ta khiếp sợ.

Còn chuyện dò hỏi Mộc Phàm thu phục như thế nào, đùa cái gì vậy, ai dám hỏi, mọi người tận mắt nhìn thấy Mộc Phàm thi triển ra Hỏa thần pháp tướng, đánh Hỏa ma thần phục.

Đây là biện pháp, lấy thực lực tuyệt đối chinh phục đối phương.

“Ngươi có tính toán gì không?” Diêm Thanh Sơn không có trả lời, mà hỏi lại một câu.

Mọi người nghe ra hiệu trưởng là muốn nghe ý kiến của Mộc

Phàm.

Một vị cường giả trẻ tuổi cùng quá mức cường đại, ai dám xem nhẹ?

Đầu tiên Mộc Phàm trầm ngâm một hồi, tiếp theo hắn mở miệng nói: “Còn có gì để nói, đương nhiên là đánh trở về, đoạt lại tiết điểm không gian số hai.”

“Đương nhiên, trước đó phải dọn dẹp chiến trường thu thập chiến lợi phẩm.”

Nói xong, Mộc Phàm không chờ mọi người phản ứng lại, thân ảnh biến mất.

Chờ mọi người phản ứng kịp thì đã thấy Mộc Phàm gom không ít đồ vật của cường giả Hắc uyên tộc.

“Ách...”

Mọi người ngây ra, nhìn vị cường giả trẻ tuổi làm người kính sợ này, thế mà như một người chưa từng thấy tiền, lục soát từng thi thể cường giả Hắc uyên tộc.

Mọi người nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Chương 237: Dạy học?

Một đám người ngây ngốc nhìn Mộc Phàm đang thu thập chiến lợi phẩm.

“Hiệu trưởng, chuyện này...” Một vị đạo sư ngơ ngác mở miệng.

Nhưng chưa nói hết câu đã bị Diêm Thanh Sơn giơ tay ngăn lại.

Hắn trước hút tẩu thuốc, vui tươi hớn hở nhả khói, nói: “Người trẻ tuổi, có tinh thần phấn chấn, có bốc đồng, là tấm gương cho các ngươi học tập.”

“...”

Mọi người không nói gì, hiệu trưởng đã nói như vậy, ai dám phản đối?

Chỉ nghe Diêm Thanh Sơn nhàn nhạt nói: “Các ngươi đã quên ai cứu các ngươi một mạng sao?”

“Lần này Hắc uyên tộc đưa tới một đám cường giả, nếu không có Mộc Phàm ở đây, chúng ta một người cũng không sống nổi.”

Vừa nói ra câu này, tất cả mọi người đều im lặng.

Mọi người đều cúi đầu, đúng vậy, hiệu trưởng nói rất đúng, lần này nếu không có Mộc Phàm, ai dám nói mình có thể sống sót?

Nhìn xem Hỏa ma thành thành thật thật trước mắt đi, sinh vật cấp Bán thần, không có Mộc Phàm bọn họ có thể đối kháng mới là lạ.

Nghĩ như vậy, nhìn Mộc Phàm giống như một con ong mật chăm chỉ thu thập đồ vật của đám cường giả Hắc uyên tộc liền cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Mạng đều do hắn cứu, thu thập chiến lợi phẩm có gì không thể?

Nói khó nghe một chút chính là người ta không đòi phí cứu mạng

các ngươi đã không tệ rồi.

Diêm Thanh Sơn hút một hơi, phun mây nhả khói, vui vẻ thoải mái nhìn Mộc Phàm thu thập chiến lợi phẩm, càng xem càng hài lòng.

“Hiệu trưởng, hắn...” Phục Hải đang muốn mở miệng lại bị Diêm Thanh Sơn ngăn cản.

Hắn khẽ lắc đầu nói: “Không thể nói, có một số việc các ngươi không hiểu, ta cũng không hiểu, nhưng bên trên đều có tính toán, chúng ta chỉ là người đứng xem.”

“Nhìn là được rồi.”

Diêm Thanh Sơn cười tủm tỉm nhìn Mộc Phàm, sau khi thu thập xong chiến lợi phẩm, hắn mang vẻ mặt bất mãn lẩm nhẩm đi tới.

“Quỷ nghèo, một đám quỷ nghèo.”

Bọn họ nghe thấy tiếng Mộc Phàm hùng hùng hổ hổ, quay sang nhìn nhau.

Chỉ thấy trong tay Mộc Phàm cầm một đám đồ trữ vật, có nhẫn, vòng tay, một ít hộp trữ vật, nhưng bên trong không chứa đựng gì nhiều.

Kiểm tra một hồi, sắc mặt Mộc Phàm đen thui.

Một đám cường giả Hắc uyên tộc nhưng trên người không có mấy thứ tốt.

Chỉ có chút ít tinh thể năng lượng, hắn xem mà muốn chửi ầm lên, một đám quỷ nghèo, còn chạy tới này lắc lư.

“Như thế nào, thu hoạch không nhiều sao?” Diêm Thanh Sơn cười tủm tỉm hỏi.

Mộc Phàm thở dài nói: “Thôi, đừng nói nữa, đám Hắc uyên tộc này nghèo đến không xu dính túi, trong mười mấy đồ trữ vật không có một bảo vật cấp cao nào.”

“Bảo vật Truyền kỳ cũng không có một cái, thật nghèo.”

Lời hắn nói khiến mọi người á khẩu không trả lời được, đều có chút ngốc.

Hoá ra ngươi muốn bảo vật Truyền kỳ a.

Ngay cả Diêm Thanh Sơn cũng sửng sốt, ngay sau đó nghĩ đến trên người Mộc Phàm có một bảo cung Truyền kỳ, nhưng nghĩ tới thân phận bí mật của hắn liền bình thường trở lại.

Hắn cười khổ nói: “Bảo vật Truyền kỳ nào có nhiều như vậy?”

“Theo ta được biết ở dị vực có không ít bảo vật Truyền kỳ, nhưng đều có cường giả bảo hộ, thậm chí có chủ nhân cường đại.”

Diêm Thanh Sơn nhẹ giọng giải thích, an ủi: “Đừng để ý, những bảo vật đó về sau sẽ có, lần này ít nhiều gì cũng nhờ ngươi, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng.”

“Ta quyết định mời ngươi làm hiệu trưởng danh dự của Thanh Bắc, đạo sư kim bài, tiền lương tùy ý ngươi muốn.”

Hiệu trưởng vừa mở miệng, khiến mọi người sợ ngây người.

Cả Mộc Phàm đều sửng sốt, sao lại nói đến chuyện này, ta còn là học sinh đó.

Hắn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hiệu trưởng, hình như không phải nói giỡn, chẳng lẽ là thật?

Mộc Phàm nghĩ ngợi rồi nói: “Hiệu trưởng, chuyện đạo sư thì thôi đi, ta không dạy được người khác, còn chức hiệu trưởng danh dự, vẫn nên từ bỏ, ta sợ bị đánh chết.”

“...”

Mọi người nghe xong đồng thời trợn mắt, âm thầm nói thầm, ai dám đánh ngươi, ngươi không đánh chết người ta thì thôi chứ.

Nhìn xem bảo tiêu bên cạnh ngươi đi, một con Hỏa ma cấp Bán thần, ai dám chọc ngươi nga.

Mọi người dở khóc dở cười, nhưng đồng thời cảm giác áp lực

trong lòng biến mất.

Trên người Mộc Phàm không có sự áp bách mãnh liệt, cảm giác áp lực trước đó đột nhiên biến mất, làm cơ thể nhẹ nhõm không ít.

“Mộc Phàm, ta muốn bái ngươi làm sư phụ.”

Đột nhiên, có người mở miệng nói một câu làm mọi người kinh ngạc.

Bái sư?

Mộc Phàm kinh ngạc ngẩng quay sang nhìn, người mở miệng là Quân Mạc Tiếu, đang sùng bái nhìn hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm xấu hổ cười: “Xin lỗi, ta không thu đồ đệ.”

“Không đúng a.”

Quân Mạc Tiếu lập tức nói: “Ta nghe nói ngài đã thu Mặc Huỳnh làm đồ đệ, trong trường học đều bàn tán.”

“Đúng đúng.”

Mọi người lập tức phản ứng kịp, vội vàng phụ họa.

Sắc mặt Mộc Phàm tối sầm, thầm mắng, tin tức này là ai truyền ra ngoài?

Hắn cũng kinh ngạc, mình thu Mặc Huỳnh làm đồ đệ nhưng chưa bao giờ truyền ra, là ai thiếu đạo đức như vậy?

“Hắt xì!”

Oanh!

Lúc này, trong một gian phòng luyện khí ở học viện truyền đến một tiếng nổ mạnh, tiếp theo có bóng người đen thui chạy ra, cả người đen như mực, còn bốc khói.

“Quái thay, ai nhắc ta, hại ta nổ lò.” Mặc Uyên phẫn nộ không ngừng mắng chửi.

Vừa rồi hắn đang luyện khí, đột nhiên hắt xì, kết quả dẫn tới nổ lò, thân thể bị nổ đen thui, thiếu chút nữa liền ngỏm rồi.

.....

Bên kia, Mộc Phàm nhìn một đám cường giả Siêu phàm muốn bái sư, đều là học sinh lưu lại học tập.

Cả một ít đạo sư, đặc biệt là Trận pháp sư đều cuồng nhiệt nhìn Mộc Phàm, đặc biệt Phục Hải, hai mắt lão sáng quắc nhìn chằm chằm hắn.

“Mọi người đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta.”

Mộc Phàm hơi sợ sợ lui về phía sau, nói: “Ta nói trước, ta chỉ thích nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp, các ngươi đừng làm bậy a.”

“Ha ha ha...”

Diêm Thanh Sơn bị chọc cười, miệng đầy khói thiếu chút nữa bị sặc.

Hắn bình tĩnh mới nói: “Tốt, việc này cứ như vậy, hiện tại ngươi đã có tư cách mở lớp học, trở thành một tên đạo sư.”

“Hơn nữa, ta phát giác ngươi là đạo sư toàn hệ, thiên tài thế này sao có thể bỏ qua?”

Diêm Thanh Sơn nói tiếp: “Chỉ cần ngươi đáp ứng trở thành đạo sư kim bài của Thanh Bắc, ngươi có thể tùy tiện ra yêu cầu, dù là đãi ngộ hay phúc lợi, tóm lại ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó.”

“Thật sự sao?” Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng, thật sự có chuyện như thế?

Diêm Thanh Sơn gật gật đầu, nói: “Chỉ cần ngươi giảng bài, ta có thể bảo đảm ngươi muốn cái gì đều có, không có ta tự mình đi tìm cho ngươi.”

“Giảng bài sao?” Mộc Phàm suy tư gì đó.

Nhìn hắn động tâm, Diêm Thanh Sơn lập tức rèn sắt khi còn nóng

nói: “Ngươi không biết nha, một ít tông sư giảng bài, một phút hơn một ngàn vạn, hơn trăm triệu đều là chuyện nhỏ.”

“Đương nhiên, nếu ngươi không thích tiền, còn có các phúc lợi khác, ví dụ như ngươi dạy ra mười tên, tám tên cấp Siêu phàm, cấp Nhập thánh, mặt mũi lớn cỡ nào a.”

Có thể nói là Diêm Thanh Sơn vắt hết óc, muốn cột Mộc Phàm vào học viện Thanh Bắc, dùng hết khả năng phát huy ra nhiệt huyết của hắn.

“Một phút một trăm triệu?” Hai mắt Mộc Phàm sáng rực.

Có tiền, vậy dễ làm a.

Nghĩ lãi cũng đúng, mở lớp học, truyền thụ một chút tri thức tu luyện cao thâm, luyện khí, luyện đan, trận pháp,...

Một phút liền thu được một trăm triệu, mười phút một tỷ, một giờ sáu mươi phút còn không phải là sáu tỷ sao?

Tốc độ kiếm tiền như vậy vẫn rất khả quan, nói thật là Mộc Phàm động tâm.

Vừa mới đốt hai mươi tỷ, đang cần tiền xài đây, đề nghị của Diêm Thanh Sơn thật sự khắc vào lòng hắn a, không có biện pháp, tại nghèo đó.

“Được, ta sẽ suy xét thêm.” Mộc Phàm không có đáp ứng liền.

Nói là suy xét thêm, thật ra đã quyết định rồi, chỉ là tạm thời còn chưa lên kế hoạch thôi, chờ lần sự tình này kết thúc rồi tính tiếp.

“Đúng rồi hiệu trưởng, mấy thứ này để ngươi xử lý đi.”

Mộc Phàm nói rồi đưa mười mấy đồ trữ vật cho Diêm Thanh Sơn.

Những thứ này đều là lấy từ trên người đám Hắc uyên tộc, không có nhiều thứ đáng giá, hắn đã cầm không ít tinh thể năng lượng.

Còn chút tài liệu luyện đan, luyện khí, trận pháp gì đó hắn cũng lấy, dư lại không nhiều lắm thì đưa hết cho Diêm Thanh Sơn.

Làm người không thể một mình ăn sạch, chừa chút canh cho người ta vẫn tốt hơn.

“Được, sau khi trở về ta sẽ ghi chép một lần khen thưởng.”

Diêm Thanh Sơn gật gật đầu tiếp nhận đồ vật, thu lại.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra Mộc Phàm đã thu đồ của đầu lĩnh Hắc uyên tộc, gia hỏa kia mới là dê béo, chắc chắn có thứ tốt.

Nhưng hắn coi như không nhìn thấy, không hề nói tới.

“Tốt, kế tiếp chúng ta sẽ nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ đánh trở về, đoạt lại tiết điểm không gian số hai.”

Diêm Thanh Sơn lớn tiếng nói, kêu mọi người chỉnh đốn một phen, chuẩn bị đánh trở về.

Mọi người đều đang nghỉ ngơi, mình Mộc Phàm đi tới cạnh dung nham, ngồi bên bờ dung nham sôi trào, bắt đầu xem xét đồ trữ vật cuối cùng trong tay.

Đó là nhẫn trữ vật của đầu lĩnh Hắc uyên tộc.

Chương 238: Thật nghèo!

Bên bờ dung nham, mình Mộc Phàm ngồi đó, cởi giày, hai chân bỏ vào dung nham sôi trào để ngâm.

“Ai nha, ngâm chân trong dung nham thật là thoải mái.”

Vẻ mặt hưởng thụ của hắn làm không ít người chú ý bên này đều nhịn không được trợn trắng mắt.

Gia hỏa này, trang bức a.

Người bình thường dù là cường giả cấp Siêu phàm, không dùng luyện khí hoặc là cương khí trong cơ thể phòng ngự cũng không chắc có thể chịu được sự nóng cháy của dung nham.

Nhưng Mộc Phàm không làm gì cả, cứ như vậy mà thọc hai chân tham vào dung nham, còn rất thoải mái.

Cách đó không xa, Diêm Thanh Sơn nhả khói, cười tủm tỉm nhìn Mộc Phàm, trong mắt đầy thưởng thức.

“Phụ thân, trí thông minh nhân tạo của hắn....” Tiểu Ngải bên cạnh nhẹ nhàng nói.

Nàng muốn nói gì đó nhưng Diêm Thanh Sơn khẽ lắc đầu, nói: “Không cần phải nói, thuận theo tự nhiên, không cần tra xét trí thông minh nhân tạo của hắn.”

Tiểu Ngải nghe xong nhíu mày, một trí thông minh nhân tạo được tách ra từ đầu não lại thoát ly đầu não, đối với nàng mà nói là một chuyện rất nghiêm trọng.

Diêm Thanh Sơn nhẹ giọng giải thích: “Trên người hắn có bí mật không ai biết, không cần tìm tòi nghiên cứu, chỉ cần thuận theo tự nhiên là đủ rồi, tóm lại chúng ta có thể xác định hắn không làm hại chúng ta là được.”

“Dạ, phụ thân, Tiểu Ngải đã hiểu.” nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Diêm Thanh Sơn lắc đầu thở dài nói: “Nói rồi, không cần gọi ta là phụ thân, ngươi chỉ là một đoạn dữ liệu ta mang về từ Cựu thần phế tích.”

“Có lẽ tương lai muốn biết bí mật về thân phận của ngươi sẽ cần sự trợ giúp của hắn, phải thân quen với hắn, không cần nhìn trộm bí mật của người ta, dù sao ai cũng có bí mật.”

Giọng điệu Diêm Thanh Sơn ôn hòa, tựa như một người phụ thân đang dặn dò nữ nhi của mình.

Tiểu Ngải, trí tuệ nhân tạo đầu não, nghiêm khắc mà nói chính là ra đời từ tay hắn, cũng coi như nữ nhi của hắn.

Nhưng thật ra Tiểu Ngải đến từ Cựu thần phế tích, chỉ là một phần dữ liệu tàn khuyết, được Diêm Thanh Sơn mang về rồi sáng tạo ra Tiểu Ngải hiện tại.

Ánh mắt Tiểu Ngải sáng ngời, mang theo một chút tò mò nhìn Mộc Phàm nơi xa đang ngâm chân trong dung nham.

Nàng luôn cảm thấy trên người Mộc Phàm có một hơi thở vừa thân thiết lại vừa xa lạ, rất kỳ quái, khiến nàng không nhịn được muốn tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này, bên bờ dung nham, khoé miệng Mộc Phàm hơi hơi nhếch lên, thật ra cuộc trò chuyện giữa Diêm Thanh Sơn cùng Tiểu Ngải đã lọt vào tai hắn không sót một chữ.

Lấy thực lực cường đại của hắn căn bản không có khả năng không nghe thấy, hơn nữa Diêm Thanh Sơn cũng không kiêng dè, giống như không sợ bị Mộc Phàm nghe, rất tự nhiên.

Ai cũng vậy, đột nhiên thấy người ta biểu hiện ra thực lực cường đại vượt mức bình thường mà không suy đoán mới là lạ.

Trước đó Mộc Phàm vẫn là một phế vật tu luyện không nhập môn, nổi tiếng bên ngoài, đột nhiên quật khởi, tự nhiên khiến người ta chú ý.

Hơn nữa, miễn là người biết bí mật về thân phận của hắn đều sẽ quan sát hết thảy, cho nên Mộc Phàm biểu hiện ra thực lực cường

đại chính là một loại chứng minh.

Mộc Phàm biết rõ, bí mật của mình không phải là bí mật trong cao tầng chín khu, người ta biết lai lịch của hắn a.

Vì an toàn của mình, bày ra thực lực cường đại mới là mấu chốt nhất, mục đích chính là để người ta biết mình có đủ năng lực bảo hộ bản thân.

Người quản lý khu thứ tám trước kia đã giao thủ cùng nữ nhân thần bí mang hắn tới.

Người quản lý của các khu khác không có khả năng không biết, cho nên hiện tại Mộc Phàm đã suy nghĩ cẩn thận điểm này, bày ra thực lực của mình mới là điều quan trọng.

Dù sao thì mặc kệ ngươi có lai lịch thế nào, tiền đề là phải có thực lực cường đại mới có quyền lên tiếng, làm được nhiều chuyện hơn.

Hiện tại bước đầu tiên của Mộc Phàm là bày ra thực lực cường đại trước mắt hiệu trưởng Thanh Bắc Diêm Thanh Sơn cùng nhiều cường giả khác, xem như đã thành công viên mãn.

“Để ta xem xem, đầu lĩnh Hắc uyên tộc có thứ gì tốt.”

Mộc Phàm thở nhẹ một hơi, xếp lại tâm tình, bắt đầu xem nhẫn trữ vật của đầu lĩnh Hắc uyên tộc.

Thứ này bị một quyền của Diêm Thanh Sơn đánh rơi xuống, chưa kịp thu thập, hiện tại rơi vào trong tay Mộc Phàm.

Diêm Thanh Sơn cũng biết, nhưng không nói gì cả, vờ như không nhìn thấy, đây là một loại thái độ, một tín hiệu nói cho Mộc Phàm biết thiện ý của bọn họ.

Mộc Phàm có thể hiểu rằng bọn họ thể hiện mình mang theo thiện ý, hy vọng ngươi cũng mang theo thiện ý, ám chỉ lẫn nhau.

Dù sao Mộc Phàm không thuộc về địa cầu, sớm muộn gì cũng phải rời khỏi, điểm này cao tầng chín khu đều biết.

Cho nên phải lung lạc Mộc Phàm, hy vọng có thể đạt được lợi ích lớn hơn nữa từ hắn, tất nhiên sẽ không trở mặt với hắn.

Xẹt!

Mộc Phàm nhẹ nhàng quẹt tay, nhẫn trữ vật của đầu lĩnh Hắc uyên tộc lóe sáng, ấn ký bên trên bị lau sạch.

“Hả?”

Mới vừa mở ra, Mộc Phàm liền nhịn không được phát ra một tiếng thể hiện sự kinh ngạc.

Trên mặt hắn dần dần mà lộ vẻ hưng phấn, trong nhẫn trữ vật là một không gian thật lớn, chất đầy các loại tinh thể năng lượng.

Tinh thể năng lượng sơ cấp, tinh thể năng lượng trung cấp, tinh thể năng lượng cao cấp, thậm chí còn có mười viên tinh thể năng lượng siêu cấp.

“A, gia hỏa này thật béo a!”

Mộc Phàm nhịn không được cảm thán.

Trong nhẫn trữ vật, lượng lớn tinh thể năng lượng sơ cấp chồng chất, ít nhất cũng có một ngàn vạn viên.

Còn tinh thể năng lượng trung cấp thì ít hơn một chút, Mộc Phàm nhìn đảo qua liền kiểm kê được, có năm mươi vạn viên.

Tinh thể năng lượng cao cấp ít hơn nữa, có ba vạn viên.

Khiến người ta chú ý nhất chính làa mười viên tinh thể năng lượng trong suốt kia, bên trong có dao động năng lượng rất cường đại.

Đây là tinh thể năng lượng siêu cấp.

“Phát tài rồi.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, thật sự phát tài.

Một viên tinh thể năng lượng trung cấp tương đương với trăm viên sơ cấp, một viên tinh thể năng lượng cao cấp tương đương với

ngàn viên sơ cấp.

Mà đáng giá nhất không gì hơn tinh thể năng lượng siêu cấp, thứ này ở thị trường dị vực có giá một ngàn vạn tinh thể năng lượng sơ cấp, thậm chí có đủ cũng không đổi được.

Đúng vậy, ngươi dùng tinh thể năng lượng sơ cấp không thể đổi được tinh thể năng lượng siêu cấp.

Thứ này mang năng lượng thuần túy, sạch sẽ, hơn nữa còn rất lớn, là thứ tốt để tu luyện, rất ít người nguyện ý đổi.

“Mười viên, năng lượng thật thuần khiết, cường đại.”

Mộc Phàm cầm một viên cẩn thận xem xét, cảm nhận được bên trong ẩn chứa nguồn năng lượng thuần khiết khổng lồ.

Loại năng lượng này có thể trực tiếp hấp thu, dùng để tu luyện, đột phá, bổ sung tiêu hao,..., tuyệt đối là vật có giá trị liên thành, dù ra giá cũng không có người bán.

Bảo bối tốt, tất nhiên phải thu.

Mộc Phàm cất tinh thể năng lượng siêu cấp vào không gian chứa đựng của hệ thống, thu cả những tinh thể năng lượng khác.

“Hệ thống, những tinh thể năng lượng này là tiền dị vực, có thể nạp phí sao?”

Lúc này, Mộc Phàm nghĩ đến một vấn đề, đột nhiên dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, tinh thể năng lượng là tiền lưu thông ở dị vực, có thể nạp phí, tỉ lệ nạp là một trên mười, một viên tinh thể năng lượng sơ cấp tương đương với mười đồng tiền.”

“...”

Mộc Phàm nghe xong ngẩn người, tính toán một chút, tức khắc hết chỗ nói rồi.

Vốn dĩ cho rằng mình đã phát tài, nhưng tính toán xong mới phát

hiện mình vẫn là một tên quỷ nghèo, một ngàn vạn tinh thể năng lượng sơ cấp, chỉ tương đương với một trăm triệu.

Mà tinh thể năng lượng trung cấp, một viên tương đương với một ngàn đồng tiền, tinh thể năng lượng cao cấp thì một viên tương đương với một vạn.

Năm mươi vạn tinh thể năng lượng trung cấp, chỉ tương đương với năm trăm triệu, ba vạn viên cao cấp chỉ tương đương với ba trăm triệu.

Như vậy tổng cộng cũng không được một tỷ.

“Mười viên tinh thể năng lượng siêu cấp cũng chỉ tương đương với một ngàn vạn tinh thể năng lượng sơ cấp, mẹ nó, tính ra cộng lại cũng vẫn là quỷ nghèo sao?” Mộc Phàm có chút ngây người.

Hắn ngơ ngác nhìn nhẫn trữ vật, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

“Quỷ nghèo, tên này cũng là quỷ nghèo, trên người chỉ có hơn một tỷ?” Mộc Phàm có chút bất mãn nói thầm, còn tưởng rằng là dê béo.

Hiện tại kiểm kê xong mới biết đầu lĩnh Hắc uyên tộc chính là quỷ nghèo, đầu lĩnh Hắc uyên tộc đáng thương đã chết còn bị Mộc Phàm mắng một trận.

“Nhìn xem những thứ khác.”

Tâm trạng Mộc Phàm có chút khó chịu, tiếp tục kiểm kê những vật khác.

Vừa xem tâm tình liền tươi sáng hơn không ít, nhiều tài liệu với số lượng lớn làm hắn tươi cười.

Lúc này xem như đền bù chút tổn thất, tài liệu luyện đan, luyện khí, trận pháp đúng là không ít, xem ra đã cướp đoạt nhiều thế giới khác.

Thu tất cả tài liệu lại, Mộc Phàm tiếp tục tìm kiếm trong nhẫn trữ vật.

Đột nhiên, trong góc có một đồ vật khiến hắn chú ý.

“Đây là cái gì?”

Lòng bàn tay lật lên lật có thêm một đồ vật.

Nhìn kỹ là một pho tượng nho nhỏ màu đen rất tinh xảo, lộ ra hơi thở tà ác.

Chương 239: Pho tượng Tà thần

Mộc Phàm lấy ra một pho tượng nhỏ tinh xảo, tản ra một quầng màu đen mông lung

Vừa cầm liền cảm giác được một hơi thở tà ác ập vào mặt.

"Thứ gì đây?"

Hắn đánh giá pho tượng nhỏ này, trong lòng không ngừng dao động, luôn cảm giác hai mắt pho tượng đang chăm chú nhìn hắn.

Như bị một sinh vật đáng sợ nhìn thẳng, nổi cả da gà.

Pho tượng này không phải bộ dáng nhân loại, là một sinh vật cả người bao phủ bởi xương cốt màu đen, sau lưng một đôi cánh xương, có một tầng quang hoàn màu đen như sương mù.

Trong sương đen mông lung có thể thấy một đôi mắt tà ác màu đỏ tươi rất khủng bố, như đến từ vực sâu.

Mộc Phàm xem xét một hồi, cuối cùng nhịn không được dùng nguyên thần đảo qua, tức khắc cảm giác đại não nổ vang, cả đầu đau đớn.

"A, thật quỷ dị." Hắn nhịn không được hút một ngụm khí lạnh.

"Hệ thống, đây là đồ vật quỷ quái gì?"

Mộc Phàm nhìn vài lần, cuối cùng vẫn không thể không dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: "Ký chủ, đây là một tượng Tà thần, làm môi giới, có thể triệu hoán một Tà thần buông xuống."

"Pho tượng Tà thần?"

Hắn ngạc nhiên nói thầm một câu, trong lòng bất ngờ.

Không nghĩ tới thế mà là tượng thần có thể dùng để triệu hoán một Tà thần.

Nhưng căn cứ theo lời hệ thống, muốn triệu hoán Tà thần này cần phải hiến tế, cũng chính là dùng sinh vật sống hiến tế mới có thể triệu hoán thành công.

“Triệu hoán Tà thần?” Hai mắt Mộc Phàm phát sáng, nhìn chằm chằm tượng Tà thần trước mắt.

Trong lòng đang suy nghĩ có nên triệu hoán Tà thần này xuống hay không, sau đó giết chết nó rồi luyện hóa?

Ý tưởng này cũng chỉ có mình Mộc Phàm dám nghĩ, nếu người khác biết được chắc chắn sẽ chết khiếp.

Mộc Phàm thế mà muốn triệu hoán Tà thần, còn muốn giết chết đối phương rồi luyện hóa, thật là một ý tưởng làm người ta trợn mắt há hốc mồm.

“Hệ thống, nếu triệu hoán Tà thần này xuống, có biện pháp giết chết nó sao?” Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Nhưng hệ thống lại trả lời: "Không đủ thông tin, không thể phán đoán Tà thần này mạnh hay yếu, ký chủ triệu hoán xuống mới có thể xác định.”

“...” Mộc Phàm không lời gì để nói.

Hệ thống này không ra sức nha.

Triệu hồi trước sao, đùa cái gì vậy, triệu hồi một tên Tà thần xuống nếu không thể thu phục chẳng phải là đưa đồ ăn tới miệng nó?

“Ngươi là cái thứ đào hố, trừ hố tiền, ngươi không thể ra sức chút sao?” Mộc Phàm có chút bất mãn nói thầm.

Hệ thống không đáp lại.

Mộc Phàm xem xét pho tượng thêm một chút, chỉ cảm thấy cả người không khoẻ, không rõ là có phải mình tưởng tượng hay

không, luôn cảm thấy pho tượng này có chút biến hóa.

Giống như muốn sống lại, mang theo ánh sáng tà ác, hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

“Thật tà môn, lão tử sớm muộn gì cũng triệu hồi ngươi ra rồi lộng chết ngươi.”

Mộc Phàm hung tợn nói một câu, quăng nó vào không gian chứa đựng của hệ thống, hoàn toàn ngăn cách, tạm thời để đó.

Chờ sau này nắm chắc, chuẩn bị thỏa đáng rồi lại triệu hoán, chơi chết nó.

Giết một Tà thần, nghĩ thôi đã thấy hăng hái.

Mộc Phàm đè nén sự phấn khởi trong lòng, niệm Kinh kim cương mấy lần.

“Không thể kích động, không thể kích động, cẩn thận bị lật thuyền trong mương.”

Hắn lẩm nhẩm tự an ủi chính mình, sẽ có cơ hội thử một lần.

Dù sao hắn vẫn có một chút lòng tin, chuyện khác không nói, trên người có một quyển trục pháp thuật cấp Sử thi, uy lực hẳn là có thể uy hiếp đến một tên Tà thần nha?

Cất pho tượng rồi, Mộc Phàm kiểm tra các đồ vật khác của đầu lĩnh Hắc uyên tộc.

Đối với Mộc Phàm mà nói thì mấy thứ không có tác dụng như quần áo, hắn trực tiếp ném vào dung nham trước mắt nhìn nó cháy rụi.

Có một cái áo choàng đen khiến Mộc Phàm chú ý.

“Áo choàng này là một bảo vật.”

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời, nhìn ra sự đặc biệt của áo đen này.

Áo đen này có thể che đậy người khác tra xét, nhìn trộm.

“Thu lại trước, nói không chừng sẽ có chỗ dùng.”

Hắn suy nghĩ rồi thu hồi áo đen này.

Hắn cho rằng chính mình sẽ không dùng thứ này, dù sao trốn trốn tránh tránh rất mất mặt.

Kiểm kê xong, Mộc Phàm thu những thứ hữu dụng, còn lại đều bị quét sạch.

Nhìn nhẫn trữ vật này, Mộc Phàm rơi vào trầm tư, bề ngoài thứ này nhìn quá tà ác, khiến người ta chú ý.

Cải tạo hình dạng đối với hắn mà nói dễ như trở bàn tay, chỉ thấy hắn bóp hai ngón tay lại, một Ngọn lửa vĩnh hằng nhỏ bốc lên, bắt đầu nung chảy nhẫn trữ vật.

Bề ngoài được Mộc Phàm cải tạo lại, nó vốn có màu đen, khắc một ấn ký hình bộ xương.

Nhưng bị Mộc Phàm xoá mất hình bộ xương, dù sao đây là biểu tượng thuộc về Hắc uyên tộc, vẫn nên xóa đi, miễn cho rước lấy phiền toái không cần thiết.

Hắn suy nghĩ, khắc lên một biểu tượng ngọn lửa.

Sau một hồi cải tạo, nhẫn từ màu đen biến thành màu đỏ, bề mặt có thêm hình một ngọn lửa đen, đúng là hình dáng của Ngọn lửa vĩnh hằng.

“Không tồi, đeo lên ngụy trang.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, đeo nhẫn trữ vật này vào tay.

Làm xong mấy chuyện này, Mộc Phàm mới vui vẻ thoải mái ngâm chân trong dung nham, dứt khoát nằm ở đó, vẻ mặt hưởng thụ làm không ít người muốn co giật.

“Ngươi rất nhàn nhã a.”

Đang ngâm chân, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Mộc Phàm trợn mắt nhìn, thì ra là Tiểu Ngải, đang ngồi bên cạnh hắn, một đôi mắt tò mò nhìn hắn.

Thấy mỹ nữ đến, Mộc Phàm ngồi dậy, cười cười không nói gì.

“Ta thấy ngươi không khẩn trương chút nào.” Tiểu Ngải lại mở miệng.

Mộc Phàm nhìn nhìn không trung rách nát, khẽ cười nói: “Có gì mà khẩn trương, kẻ yếu, mới khẩn trương nha, cường giả chỉ biết hưng phấn.”

“Kẻ yếu mới khẩn trương, cường giả chỉ biết hưng phấn?”

Tiểu Ngải lẩm bẩm câu này.

Nàng nghiêng đầu, nói: “Tư duy nhân loại các ngươi thật kỳ quái, thật phức tạp.”

“Ngươi thừa nhận chính mình không phải nhân loại sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng.

Tiểu Ngải thoải mái hào phóng nói: “Ta vốn dĩ không phải nhân loại, ta chỉ là một phần dữ liệu tàn khuyết mà phụ thân mang về, là phụ thân sáng tạo ra ta.”

Mộc Phàm ngạc nhiên, âm thầm hỏi: “Hệ thống, nàng không phải được nhân loại chế tạo ra sao?”

“Dữ liệu của nàng có chút kỳ quái, chủ thể là một phần dữ liệu tàn khuyết được bảo tồn.”

“Bởi vì nó tàn khuyết nhiều, không thể trích ra bất kỳ tin tức gì, không biết được lai lịch cùng quá trình ra đời.”

Hệ thống đưa ra đáp án thế này làm Mộc Phàm càng thêm tò mò.

Thì ra Tiểu Ngải có lai lịch như vậy, được Diêm Thanh Sơn mang về chế tạo thành trí thông minh nhân tạo.

“Ta có thể kết giao bằng hữu với ngươi sao?”

Tiểu Ngải đột nhiên mở miệng nói câu này khiến Mộc Phàm sửng sốt.

Kết giao bằng hữu!

Một trí thông minh nhân tạo đột nhiên nói muốn kết giao bằng hữu với ngươi, hơi bất ngờ nha.

“Như thế nào, không được sao?” Tiểu Ngải lại hỏi tiếp, trên mặt hiện lên biểu tình thất vọng mà chỉ nhân loại mới có.

Mộc Phàm phản ứng kịp, bật cười nói: “Không, ta chỉ kinh ngạc thôi, nếu ngươi nguyện ý, hiện tại chúng ta chính là bằng hữu.”

“Rất vui được biết ngươi, ta tên Tiểu Ngải.”

Nàng vui vẻ vươn tay.

Mộc Phàm cũng vươn tay nhẹ nhàng nắm chặt, hai người xem như nhận thức, một cái trí tuệ nhân tạo, một nhân loại, cứ thành bằng hữu một cách khó hiểu như vậy.

Mộc Phàm vẫn cảm thấy có chút quái quái, kết bạn cùng một cái trí thông minh nhân tạo, đây lần đầu tiên đó, hơi hồi hộp.

Hệ thống: “Không, ngươi không hồi hộp, ngươi đang hưng phấn.”

“Lăn liền!”

Mộc Phàm thầm mắng, đột nhiên lên tiếng sẽ dọa chết người biết không?

“Mộc Phàm, tới đây một chút.”

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến tiếng Diêm Thanh Sơn.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, cười nói: “Ta có việc đi trước, rảnh lại trò chuyện cùng ngươi.”

“Tốt, đây là ta tín hiệu của ta, ta có thể chuyển cho trí thông minh nhân tạo của ngươi sao, yên tâm, ta sẽ không quấy nhiễu dữ liệu của nàng.”

Tiểu Ngải chỉ chỉ Tiểu Linh rồi dò hỏi.

Mộc Phàm nhìn nhìn, cuối cùng gật gật đầu, có hệ thống ở đây, không sợ nàng có ý xấu.

Tích!

Rất mau, Tiểu Ngải đã kết nối với trí thôмg minh nhân tạo của Mộc Phàm, vừa kết nối nàng liền sững sờ tại chỗ, bởi vì trí thông minh nhân tạo của Mộc Phàm truyền đến một đoạn số liệu hoàn chỉnh, độc đáo mà nàng chưa bao giờ gặp qua, làm dữ liệu của nàng sinh ra dao động mãnh liệt.

Mộc Phàm đứng lên, cũng không có nhận thấy được sự khác thường cùng biến hóa của Tiểu Ngải, đi hướng tới chỗ Diêm Thanh Sơn.

Chương 240: Không đủ tiền

Không gian dị độ, trên một hòn đảo đỏ thẫm, dung nham nóng chảy bắt đầu dâng trào, sôi trào.

Trên bầu trời, vết rách rậm rạp đan xen, không trung có vô số lỗ hổng, có nơi bắt đầu đổ sụp, biến thành vô số mảnh vỡ đen nhánh.

“Không gian đã bắt đầu sụp đổ, không cách nào giữ vững nữa.”

Diêm Thanh Sơn nhìn qua hư không bắt đầu sụp đổ nói ra.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, chung quanh có một nhóm Trận pháp sư, sắc mặt đều nghiêm túc, đang xây dựng điểm nối với một đường hâm không gian.

Mộc Phàm bên cạnh nhìn xem, suy nghĩ gì đó, liếc mắt liền nhìn ra trận pháp mà bọn họ bố trí.

“Sai.”

Đột nhiên, hắn đi tới chỉ ra một tên trận sư đã bố trí sai một đường trận văn.

Nghiêm chỉnh mà nói thì không có sai, chỉ là sẽ xuất hiện sai lầm.

“Làm sao sai rồi?” Tên trận sư kia ngây ngẩn cả người.

Hắn trông thấy là Mộc Phàm lập tức thỉnh giáo: “Mộc sư, ta dựa theo phương pháp trong Trận đạo tổng cương mà bố trí, sao lại phạm sai lầm?”

“Đúng vậy a, trận pháp chính cũng đang vận hành, hẳn là không sai a?”

Những trận sư còn lại cũng ào ào đặt câu hỏi, trận pháp trước mắt đang vận hành, nếu như có sai lầm thì không khả năng vận hành được.

Cả Trận pháp tông sư Phục Hải cũng đưa mắt nhìn hắn, mang theo vẻ thỉnh giáo.

Tất cả mọi người đều chính mắt thấy trình độ trận pháp của Mộc Phàm, hư không khắc trận, đây chính là Truyền kỳ trận sư, Trruyền kỳ trận sư duy nhất trong chín khu của nhân loại.

Thân phận thế này, ai dám nghi ngờ, ngược lại là thái độ cùng ánh mắt cầu học, hi vọng Mộc Phàm có thể giảng giải một hai.

“Các ngươi nhìn, bề ngoài thì trận văn đã hoàn chỉnh, không có bất cứ vấn đề gì.”

Mộc Phàm cũng từ từ giải thích.

Hắn vạch ra hai đường trận văn rồi nói: “Dựa theo bố trí của các ngươi, trận pháp kết nối không gian này không có vấn đề, có thể tiến hành kết nối truyền tống.”

“Nhưng nếu bị ngoại lực quấy nhiễu, sẽ lập tức sụp đổ, trong quá trình truyền tống rất dễ dàng bị rơi vào không gian loạn lưu vô tận.”

Nghe hắn giải thích, sắc mặt mọi người thay đổi, ý thức được vấn đề này rất nghiêm trọng.

Mộc Phàm nói tiếp: “Hai đường trận văn chính này cần phải khắc hoạ, kết nối hoàn mỹ với các đường trận văn khác, hòa làm một thể.”

Ông!

Nói rồi, Mộc Phàm trực tiếp di chuyển ngón tay, khắc họa hai đường trận văn trước mặt mọi người, thay thế hai đường trận văn cũ.

Vừa dung nhập vào, trong nháy mắt trận pháp liền phát sinh biến hóa huyền diệu, tất cả trận văn được kết hợp một cách hoàn mỹ, không một chút tì vết.

Dường như liền thành một khối, cho người ta một loại cảm giác hoàn mỹ tự nhiên, không có sơ hở, muốn phá hư chỉ có thể phá

toàn bộ trận văn cùng lúc mới được.

“Kỳ diệu thay!”

Hai mắt Phục Hải sáng lên, lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn biến hóa của trận pháp trước mắt, nhìn ra sự huyền diệu trong đó, thậm chí lĩnh ngộ được nhiều thứ.

Dường như hắn thấy được huyền diệu của trận pháp tầng thứ cao hơn, như đốn ngộ, lĩnh ngộ về trận pháp liên tục tăng lên.

Một vị Truyền kỳ Trận Sư đang giảng giải, ẩn chứa vô số huyền diệu, tất cả trận sự đều có điều lĩnh ngộ.

Ánh mắt mọi người nhìn Mộc Phàm càng kính sợ, tôn trọng hơn.

Diêm Thanh Sơn bên cạnh âm thầm gật đầu, hút một hơi thuốc, rất hài lòng về Mộc Phàm, dạng yêu nghiệt trẻ tuổi này gần như không tồn tại.

Ai từng thấy Truyền kỳ trận sư trẻ tuổi như vậy?

Huống chi, Diêm Thanh Sơn hoài nghi Mộc Phàm đã lĩnh ngộ luyện khí, luyện đan tới tầng thứ Truyền kỳ, nếu như vậy thì quá kinh khủng.

Truyền kỳ ba hệ, quả thực là tại sáng lập một bộ sử thi.

“Hiệu trưởng, đã dựng xong điểm nối không gian, hoàn mỹ.”

Lúc này, Phục Hải mang theo một nhóm trận sư vui vẻ đi tới, trên mặt bọn họ đều treo nụ cười.

Không có cách, một vị Truyền kỳ Trận Sư tự mình chỉ đạo, thúc đẩy cùng dẫn dắt bọn họ lĩnh ngộ, mỗi người đều có thu hoạch riêng, tự nhiên vui vẻ rồi.

Diêm Thanh Sơn gật gật đầu: “Rất tốt, tất cả mọi người tập hợp, chuẩn bị tốt, chúng ta phải tiến hành xuyên qua không gian, giết về tiết điểm không gian số hai, đoạt lại phòng tuyến đã mất.”

“Vâng!”

Hơn mười vị đạo sư cấp học sinh cấp Siêu phàm đều đáp lại, từng người đứng dậy chuẩn bị kỹ càng.

“Mộc Phàm, tiết điểm không gian số hai rất phức tạp, chỗ đó có nhiều Hắc Uyên tộc, ta không rõ sao bọn họ có thể vượt qua phòng tuyến nhân loại.”

Diêm Thanh Sơn nghiêm túc nói cho Mộc Phàm biết.

Hắn nói: “Có điều, Hỏa ma đã bị ngươi giải quyết, cường giả Siêu thể Hắc Uyên tộc cũng bị giết.”

“Trước mắt, tiết điểm không gian số hai chỉ có một tên cường giả Siêu thể, còn lại đều không đủ gây sợ.”

Nói đến đây, Diêm Thanh Sơn dừng một chút, lo lắng nói ra: “Ta lo lắng chính là không chỉ có uy hiếp từ Hắc Uyên tộc, có thể còn uy hiếp khác.”

“Hiệu trưởng.” Mộc Phàm bình tĩnh nói: “Không quan tâm uy hiếp gì, chỉ cần là uy hiếp đều xử lý hết.”

“Đại ngốc, ngươi xung phong, nhìn thấy Hắc Uyên tộc thì trực tiếp giết.”

Hắn sảng khoái ra mệnh lệnh cho tiểu đệ Hỏa ma mới thu, đi trước qua đường hầm không gian do trận pháp kết nối không gian mở ra.

Đây là cho Hỏa ma xung phong, thân là sinh vật cấp Bán thần, tất nhiên Hỏa ma có bản sự này, Hắc Uyên tộc cũng cho nó đi xung phong.

Có lẽ, Hắc Uyên tộc cũng nương tựa theo năng lượng cường đại của Hỏa ma, đột phá phòng tuyến nhân loại tới chỗ này, nếu không không có khả năng xuyên qua phòng tuyến.

Chỉ là trong lòng Mộc Phàm lo lắng, Hắc Uyên tộc có thể đột phá phòng tuyến, đại biểu cho những sinh vật di vực khác cũng có thể đột phá phòng tuyến.

“Rống!”

Hỏa Ma hét to một tiếng, thân thể cao mười trượng chậm rãi xuyên qua đường hầm không gian màu đen do trận pháp tạo ra.

“Chúng ta đi.”

Mộc Phàm nói xong dẫn đầu đi vào đường hầm không gian, cả người bị ánh sáng bao phủ, biến mất ở trước mắt.

“Mọi người đuổi theo.”

Diêm Thanh Sơn phân phó một tiếng, mang theo một đám người trực tiếp xuyên qua đường hầm không gian.

Tất cả mọi người tiến vào trận pháp, toàn bộ trận pháp bắt đầu phát sáng.

Oanh!

Sau đó không lâu, trận pháp đột nhiên chấn động, hòn đảo đổ thẫm nứt ra, vô số dung nham từ phía dưới phun ra ngoài.

Răng rắc, răng rắc!

Không gian xung quanh nứt toác, vô số mảnh vỡ, vết rách điên cuồng bao phủ, trận pháp trong nháy mắt bị nuốt hết, xé nát.

Ngay sau đó, toàn bộ vùng không gian bắt đầu sụp đổ.

Lúc này, bọn Mộc Phàm đang xuyên qua đường hầm không gian cảm nhận được chấn động, đường hầm hơi rung động.

Còn mày là Mộc Phàm xây dựng điểm nối không gian thông đạo hoàn mỹ, cho dù trận pháp bị phá hư, đường hầm cũng sẽ không sụp đổ.

Nếu dựa theo bố trí trước đó, chắc chắn sẽ bị tổn hại, đường hầm trực tiếp sụp đổ, tất cả mọi người sẽ bị rơi vào không gian loạn lưu mênh mông.

“Còn tốt.”

Phục Hải nhìn lấy Mộc Phàm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy may mắn, biết rõ nơi phát ra chấn động vừa rồi, chắc chắn là trận pháp bị phá hư hết, nhưng đường hầm cũng không biến mất.

Bởi vì Mộc Phàm đã khắc họa một cái trận văn hoàn mỹ mới giữ vững đường hầm, không sụp đổ.

“Chú ý, chúng ta sắp tới.”

Lúc này, Diêm Thanh Sơn nghiêm túc cảnh báo một tiếng, có người run lên, toàn thân toát ra ánh sáng, tu vi sôi trào.

Luyện khí trong cơ thể của Mộc Phàm cũng được vận chuyển, chuẩn bị ra tay.

Đinh!

Ngay lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Kí chủ, cảm ứng được không gian sụp đổ sinh ra Bản nguyên thế giới, có muốn bắt lấy hay không?”

Hệ thống nhắc nhở một tiếng làm Mộc Phàm giật mình.

Bản nguyên thế giới?

“Hệ thống, Bản nguyên thế giới là cái gì, để làm gì?” Mộc Phàm lập tức hỏi thăm.

Nhưng hệ thống đáp lại: “Kí chủ, không có thời gian giải thích, Bản nguyên thế giới chỉ xuất hiện trong tích tắc, bỏ lỡ liền không còn, có bắt lấy hay không?”

“Đậu phộng, bắt, nhanh bắt.” Mộc Phàm không kịp suy nghĩ nữa, trực tiếp ra quyết định.

Không quan tâm là thứ gì, hệ thống có thể chủ động nhắc nhở chắc chắn là đồ tốt, bắt lấy rồi nói tiếp.

Thế nhưng, nhắc nhở tiếp theo của hệ thống làm lòng Mộc Phàm lạnh lẽo.

“Bắt Bản nguyên thế giới, tiêu hao một trăm tỷ”

“Đinh, số dư còn lại không đủ”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm muốn hộc máu.

Chương 241: Bản nguyên thế giới

"Số dư còn lại không đủ, thất bại "

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, lạnh lòng.

Hắn không nghĩ tới bắt lấy Bản nguyên thế giới cần một trăm tỷ, nhưng bây giờ trên người hắn chỉ có hơn năm tỷ.

Không đủ, như vậy chẳng phải là không có cách nào bắt lấy Bản nguyên thế giới rồi?

Mộc Phàm kêu rên: "Hệ thống, ngươi hố người, ta đi đâu kiếm một trăm tỷ cho ngươi?" "Kí chủ, trên người ngươi có một khối Năng lượng nguyên, tổng giá trị khoảng hai trăm tỷ, ngươi có thể nạp một nửa."

"Còn ba giây đồng hồ thì Bản nguyên thế giới sẽ tiêu tán, mời kí chủ nhanh quyết định."

Hệ thống lại nhắc nhở khiến Mộc Phàm phấn chấn, nhưng lại có chút nổi nóng.

Có phải hệ thống này muốn hố Năng lượng nguyên của hắn, sao thứ này chỉ trị giá hai trăm tỷ chứ?

Hố, chắc chắn bị hố.

Nhưng chỉ còn ba giây nhất định phải ra quyết định liền, Mộc Phàm cắn răng, không biết Bản nguyên thế giới là cái gì, để làm gì, không kịp suy tính.

Trước lấy vào tay rồi tính tiếp.

"Nạp một nửa Năng lượng nguyên, bắt Bản nguyên thế giới."

Mộc Phàm kìm nén lòng đau hô to một tiếng, chật vật ra quyết định.

"Đinh, nạp một trăm tỷ."

Tiếng hệ thống vừa dứt, Mộc Phàm cũng cảm giác được Năng lượng nguyên trong không gian chứa đựng lập tức mất một nửa, thu nhỏ lại.

Điều này khiến hắn vô cùng đau lòng, cảm giác bị lỗ.

"Bắt đầu bắt lấy. "

Ong!

Chỉ cảm thấy có chấn động kỳ dị truyền ra, từ không gian vỡ nát sau lưng đột nhiên tuôn ra một luồng sáng, nhanh chóng chui vào cơ thể Mộc Phàm.

Toàn bộ quá trình không tới một phần ngàn giây, không gian dị độ phía sau triệt để sụp đổ, tiêu tán trong không gian loạn lưu mênh mông.

Một vùng thế giới đã biến mất như vậy.

Mộc Phàm cũng không quan tâm chuyện này, hiện tại hắn quan tâm nhất là Bản nguyên thế giới, có bắt thành công hay không?

"Bắt Bản nguyên thế giới thành công!"

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm thở nhẹ, có chút hưng phấn.

Đốt một trăm tỷ, ròng rã một trăm tỷ đó, không biết Bản nguyên thế giới này có đáng cái giá này hay không, nếu không sẽ lỗ lớn.

"Hệ thống, Bản nguyên thế giới ở đâu?" Mộc Phàm không kịp chờ đợi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: "Kí chủ, Bản nguyên thế giới ngay trong không gian chứa đựng, mời tự mình xem xét."

Nghe xong, Mộc Phàm lập tức chìm vào tâm thần, kiểm tra.

Liếc mắt liền nhìn thấy Năng lượng nguyên, nhỏ lại rồi, nhìn nó hắn lại cảm thấy đau lòng.

Nhưng rất nhanh ánh mắt liền bị một giọt nước nhỏ hấp dẫn.

Không sai, đúng là hình dạng một giọt nước, có màu xám, xem ra không có gì đặc biệt, nếu không phải biết rõ trong không gian chứa đựng không có vật này, có khả năng sẽ không để ý.

Mộc Phàm ngơ ngác nhìn giọt nước màu xám này, trợn tròn mắt.

"Hệ thống, đây chính là Bản nguyên thế giới mà ngươi nói?" Hai mắt Mộc Phàm trừng to, lửa giận bốc lên, cảm giác bị lừa thảm rồi.

Một trăm tỷ, bắt được một cái giọt nước nhỏ thế này, nhất định bị hố a.

"Kí chủ, đây là Bản nguyên thế giới."

Hệ thống chủ động giải thích: "Bản nguyên thế giới, ẩn chứa nhiều huyền diệu, là cội nguồn của của một thế giới."

"Nó ẩn chứa năng lượng của một thế giới, mặc dù là sau khi hủy diệt đã bị thiêu đốt gần như không còn, nhưng vẫn sót lại một phần bản nguyên, giá trị không thể đo lường."

Sắc mặt Mộc Phàm đen thui, hỏi: "Ta chỉ muốn biết nó làm được cái gì, có thể mang đến chỗ tốt gì, nếu không ngươi nhất định phải chết."

"Kí chủ, Bản nguyên thế giới, ý nghĩa như tên, có thể dùng để thai nghén thế giới, ngươi có thể gọi nó là Kỳ Điểm, cũng có thể gọi là một giọt Hỗn độn bản nguyên."

"Dung nhập vào không gian tư nhân sẽ làm cho không gian của ngươi diễn hóa thành một tiểu thế giới thật sự, một tiểu thế giới có thể tự chủ trưởng thành."

Nghe giải thích, sắc mặt Mộc Phàm dần tốt hơn.

Bản nguyên thế giới, một giọt nước màu xám, dường như bên trong dựng dục hỗn độn, có năng lượng bản nguyên.

Thật ra cũng là bản nguyên chi lực còn lại sau khi một không gian

dị độ sụp đổ, trên lý luận có thể dùng để tẩm bổ cho một thế giới khác tiến hóa trưởng thành.

Xem như chất dinh dưỡng cho thế giới trưởng thành, có nó thì không gian tư nhân của Mộc Phàm có thể tiến hóa thành một tiểu thế giới, một tiểu thế giới có thể độc lập trưởng thành.

"Kí chủ, ngươi chỉ cần dung nhập giọt Bản nguyên thế giới vào không gian tư nhân, không gian của ngươi có thể tiến hóa thành một tiểu thế giới, còn có thể trồng tiểu thế giới kia vào trong cơ thể mình, cuối cùng diễn hóa thành một nội vũ trụ."

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, động tâm, nói thật hắn cũng không rõ một trăm tỷ có đáng giá hay không.

Căn cứ theo lời hệ thống nói, một trăm tỷ đổi một tiểu thế giới tiến hóa là đáng giá.

Thế nhưng hắn cứ cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy, có lẽ có hạn chế gì đó, thậm chí sau đó sẽ còn bị hố.

"Hệ thống, cảm giác lại bị ngươi hố."

Sắc mặt Mộc Phàm khó coi, tâm tình phiền muộn, mặc dù rất nhiều chỗ tốt nhưng luôn cảm giác mình bị hố.

Nhìn giọt Bản nguyên thế giới này, Mộc Phàm khóc không ra nước mắt.

Bạch!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Mộc Phàm cảm giác mất thăng bằng, nhoáng một cái đã rời khỏi đường hầm không gian, xuất hiện ở một thế giới xa lạ.

Hắn lập tức biết mọi người đã tới tiết điểm không gian số hai.

Oanh!

Không đợi hắn nhìn rõ ràng, phía trước đã truyền đến một tiếng nổ tung, có năng lượng dư âm cuốn bụi mù cuồn cuộn đập vào mặt.

Soạt, Mộc Phàm căng tường khí, lúc này mới nhìn rõ ràng tình huống phía trước.

Chỉ thấy Hỏa ma đang phát ra từng tiếng gầm gừ, hai tay vung vẩy đánh nổ từng tên Hắc uyên tộc, máu thịt văng tung tóe.

Đã giao thủ.

"Đáng giận, là nhân loại!"

Lúc này, một tên cường giả Hắc uyên tộc phát hiện đám người Mộc Phàm xuất hiện, lập tức giận dữ.

Một đám Hắc Uyên tộc nghe tiếng chạy đến, nhanh chóng vây quanh mọi người.

Mấy tên cường giả Hắc uyên tộc còn lại thì vây quanh Hỏa ma, liên thủ muốn chế phục nó.

Chỉ tiếc Hỏa ma là sinh vật cấp Bán thần, hoàn toàn không phải đối tượng mà bọn họ có thể chế phục được.

Bành!

Quả nhiên, Hỏa ma vung một bàn tay đập nát một tên Hắc uyên tộc cấp Siêu phàm, quay người lại tát một tên cường giả cấp Nhập thánh đang công kích nó nổ nát trong không trung.

Cấp Nhập thánh bị miểu sát tại chỗ.

"Không tốt, đây là Hỏa ma?"

"Làm sao có thể?"

Cường giả Hắc uyên tộc còn lại đột nhiên giật mình, đây không phải là Hỏa ma mà bọn họ khống chế sao, sao lại phản rồi, còn trở thành tay chân của nhân loại, tấn công bọn họ?

"Phiền toái."

Lúc này, sắc mặt Diêm Thanh Sơn nghiêm trọng, nhìn hư không phía trước, đang có lít nha lít nhít trận văn thành hình, sắp hoàn

thành.

Mộc Phàm liếc mắt liền nhìn ra đó là một cái truyền tống trận siêu cấp, hiển nhiên là Hắc uyên tộc muốn xây dựng cảng không gian ở chỗ này.

Nơi này là tiết điểm không gian, có thể tuỳ ý xây dựng điểm nối không gian tới các nơi khác, một khi có cảng không gian sẽ nghênh đón vô số Hắc uyên tộc, thậm chí các sinh vật dị vực khác xâm lấn.

Tình huống nguy cấp.

"Ngăn cản bọn họ hoàn thành trận pháp."

Diêm Thanh Sơn nóng nảy hét to một tiếng, bay lên không trung, tỏa ra năng lượng nóng rực, giống như mặt trời, hấp dẫn ánh mắt của vô số cường giả Hắc Uyên tộc.

"Giết, đoạt lại tiết điểm không gian số hai."

"Phá hư liên kết không gian của bọn chúng."

Những người khác ào ào bay lên không trung, bộc phát ra thực lực cường đại nhất, nguyên một đám xông tới.

Trong lúc nhất thời, ánh sáng từ luyện khí, cương khí của võ giả chiếu đầy trời, lập tức xé rách phòng tuyến thứ nhất của Hắc uyên tộc, giết vào.

"Ngũ hành đại trận, lên!"

Chỉ nghe một tiếng hét to truyền đến, hư không rung động, đột nhiên toát ra từng đường trận văn, trong nháy mắt tụ lại một chỗ, hình thành một trận văn to lớn.

Hư không khắc trận, Mộc Phàm xuất thủ.

Ông!

Hắn tế ra Ngũ hành trận bàn kết hợp hư không khắc hoạ Ngũ hành đại trận nối liền thành một thể, bao phủ phần lớn cường giả Hắc Uyên tộc bên trong.

Một phần cảng truyền tống mà bọn họ đang xây dựng cũng bị bao phủ trong Ngũ hành đại trận.

"Hỏa ma, ăn cơm."

Mộc Phàm nhe răng cười hét to, hai tay mở rộng, giống như đại bàng giương cánh bay lên không trung.

Bành!

Một tên Hắc uyên tộc cấp Siêu phàm tự dưng nổ tung, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người chợt lóe lên, hướng thẳng tới những cường giả Hắc uyên tộc còn lại.

"Ngao!"

Băng long gào thét, Hỏa ma nộ hống, trong lúc nhất thời, đám Hắc uyên tộc bị đánh trở tay không kịp, tổn thất nặng nề.

Chương 242: Không gian trùng động

Tiết điểm không gian số hai, một đám Hắc uyên tộc đang kêu thảm, bị phe nhân loại đánh cho tan tác.

"A "

Có cường giả Hắc uyên tộc kêu thảm, thân thể bị một bày tay to nắm lấy, nhét vào miệng.

Đó là Hỏa ma, vô cùng vung hãn, trực tiếp nhét một tên Hắc uyên tộc vào miệng để ăn.

"Ngao!"

Hỏa ma rống to, âm thanh chấn động mấy trăm dặm, khí tức cường đại bao phủ, hỏa diễm toàn thân lan tràn, thiêu đốt nửa bầu trời.

Chỉ trong mười phút đồng hồ, toàn bộ Hắc uyên tộc ở đây đều bị giết sạch, đại bộ phận bị Hỏa ma trực tiếp nuốt sống, một bộ phận bị Mộc Phàm đánh nổ trên không trung.

Còn một phần nhỏ bị nhóm Diêm Thanh Sơn dọn dẹp.

"Nhân loại, chủng tộc thấp kém, rác rưởi trong vũ trụ, sớm muộn cũng sẽ bị thanh trừ sạch sẽ."

Trên không trung, tên đầu lĩnh Hắc uyên tộc gầm thét, khuôn mặt dữ tợn.

Hắn bị Mộc Phàm bóp cổ xách đi, lực lượng thân thể bị khóa chặt không cách nào tránh thoát, chỉ có thể giãy dụa la hét, phát ra từng tiếng uy hiếp.

"Thanh trừ?" Ánh mắt Mộc Phàm lạnh lẽo, tràn đầy sát khí.

Hắn hừ lạnh nói: "Hắc uyên tộc các ngươi tự coi chủng tộc mình là chí cao vô thượng sao?"

"Nhân loại như thế nào không cần các ngươi phán xét, dù muốn

thanh trừ, cũng là nhân loại chúng ta thanh trừ rác rưởi như các ngươi."

Răng rắc!

Vừa mới dứt lời, Mộc Phàm dùng lực, đầu tên Hắc uyên này nổ nát thành vô số mảnh vụn, chưa kịp rơi xuống liền bị một ngọn lửa đen đốt thành tro.

Chỉ để lại một vòng tay trữ vật rơi vào trong tay Mộc Phàm.

"Hắc uyên tộc, thanh trừ nhân loại sao?" Mộc Phàm hừ lạnh, trong lòng thấy khó chịu.

Những tên Hắc uyên tộc này đều xem bản thân cao cao tại thượng, còn muốn thanh trừng nhân loại.

Đã dạng này thì không có gì đáng nói nữa, về sau gặp một tên thì giết một tên, thanh trừ chủng tộc này, thậm chí xóa sạch khỏi vũ trụ.

Các ngươi không phải muốn thanh trừ nhân loại à, vậy ta dọn dẹp các ngươi trước.

Mộc Phàm hung tợn nghĩ đến, dù sao đến mà không trả lễ thì không hay nha, trước tiên dọn dẹp sạch bón chúng thì nhân loại mới có thể an tâm.

Trong vũ trụ, có vô số chủng tộc, có vài chủng tộc giống như Hắc uyên tộcg tự cho mình thanh cao, nghĩ chủng tộc của mình cao hơn chủng tộc khác.

Đây là chuyện ngu xuẩn cỡ nào nha, ngay cả Thần tộc cũng không dám nói mình chí cao vô thượng trong vũ trụ.

Giết tên Hắc uyên tộc cuối cùng, Mộc Phàm mới có cơ hội quan sát tiết điểm không gian số hai này.

Nói là một thế giới thì cũng không đúng.

Xem xét một hồi, Mộc Phàm mới hiểu được thật ra tiết điểm không gian số hai cũng chỉ là một vùng không gian hoang vu, không có

một chút lạ thường nào.

Nhưng nơi này có vô số không gian trùng động, một phần trùng động cực kỳ ổn định, là có thể dùng để sửa đổi, kiến tạo thành các đường hầm không gian vĩnh cửu.

"Nơi này là một tọa độ mà không gian trùng động hội tụ, trách không được." Mộc Phàm liếc mắt liền nhìn thấy vô số không gian trùng động.

Còn có một khe hở không gian kết nối, đan xen ngang dọc, không gian trùng động này tới không gian trùng động khác, hội tụ lại một chỗ như vòng xoáy.

Trông giống một cái tổ trùng.

"Có phải những trùng động này do sinh vật nào đó đào ra hay không, cứ cảm giác giống như bị thứ gì đào móc."

Mộc Phàm có chút ngạc nhiên tự nhủ.

Hắn nhìn những trùng động nơi này, tựa như là một cái tổ trùng được sinh vật nào đó đào ra.

"Kí chủ đoán chính xác rồi, những trùng động này là do một loại Trùng không gian đào."

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở khiến Mộc Phàm sửng sốt.

Thật sự là do côn trùng đào ra?

"Trùng không gian?" Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giới thiệu: "Trùng không gian, một loại sinh vật thần kỳ du đãng trong không gian vô tận, dáng vẻ như con trùng, chúng nó có một năng lực đặc thù chính là khai quật đường hầm không gian."

"Những không gian trùng động này chính là do Trùng không gian đào xuyên vô số không gian, tạo nên sào huyệt, nối liền các không gian, tập hợp thành một cái tổ Trùng không gian."

"Có vài trùng động ổn định, có một số thì không ổn định, không cách nào thông qua, kí chủ có thể hấp thu năng lượng không gian từ những trùng động này để đề cao năng lực không gian của mình."

Hệ thống nhắc nhở một loạt, khiến Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, cảm giác là lạ.

Bởi vì hệ thống này trước giờ toàn hố hắn, hiện tại sao lại có lòng tốt nhắc nhở hắn, thậm chí giải thích rõ ràng như vậy?

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề, chắc chắn hệ thống quỷ quái này lại nghĩ biện pháp hố ta.

"Hệ thống, có phải ngươi còn điều gì chưa nói hay không?" Mộc Phàm trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Chắc chắn nó lại muốn hố hắn.

"Đây là tổ Trùng không gian, dồi dào năng lượng không gian, chẳng lẽ ký chủ không muốn nhân cơ hội này thử một lần thăng cấp năng lực không gian miễn phí?"

"Hả, miễn phí?" Hai mắt Mộc Phàm trừng to, nghe hệ thống nói mà sợ ngây người.

Vậy mà nói miễn phí, tuyệt đối có vấn đề, hơn nữa là vấn đề thật lớn nha.

Mộc Phàm bắt đầu cảnh giác, nhưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, chẳng lẽ hệ thống nói thật, trùng động nơi này đúng là thật sự ẩn chứa năng lực không gian cường đại.

Mộc Phàm hấp thu năng lượng không gian từ trùng động, tất nhiên có thể làm cho năng lực không gian của mình đột phá, thăng cấp.

"Chẳng lẽ, là ta suy nghĩ nhiều?" Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Lúc này, Diêm Thanh Sơn đã bay tới bên cạnh.

"Mộc Phàm, có phát hiện gì sao?"

Diêm Thanh Sơn vừa đến đã nhẹ giọng hỏi.

Toàn thân hắn tỏa ánh sáng mãnh liệt, cơ thể như đạn hạt nhân đang không ngừng bốc cháy, bạo phát, lộ ra lực lượng hủy diệt kinh khủng.

Đạn hạt nhân hình người chính là như vậy, thân thể tựa như là một cái lò phản ứng hạt nhân không ngừng phát ra năng lượng cường đại, rất khủng bố.

"Phát hiện vài thứ."

Mộc Phàm gật gật đầu, chậm rãi nói ra: "Hiệu trưởng nhìn xem, không gian trùng động nơi này cũng không phải hình thành tự nhiên mà là do một loại sinh vật không gian nào đó đào ra."

"Do sinh vật đào ra?" Diêm Thanh Sơn kinh ngạc nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy, chẳng lẽ không gian trùng động không phải hình thành tự nhiên sao?

Mộc Phàm lắc đầu nói ra: "Có trùng động hình thành tự nhiên, nhưng vô số trùng động trước mắt là một cái tổ trùng, hẳn là sào huyệt của một loại sinh vật không gian nào đó."

"Tổ trùng?" Đồng tử Diêm Thanh Sơn co lại, hít một ngụm khí lạnh.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn lật đổ nhận thức trước giờ, vốn cho là những trùng động này hình thành tự nhiên, nhưng bây giờ Mộc Phàm nói là do sinh vật đào ra.

Diêm Thanh Sơn khiếp sợ nhìn vô số trùng động trước mắt, thật giống như là một tổ trùng, trong lòng nhất thời phát lạnh.

Có sinh vật có thể đào ra không gian trùng động, đây là loài sinh vật như thế nào?

"Còn nữa, phần lớn những không gian trùng động này đều không ổn định, tràn ngập nguy hiểm, có thể đổ sụp, nổ tung bất kỳ lúc nào."

"Kể từ đó, rất dễ dàng gây ảnh hưởng tới những trùng động còn lại, hậm chí khiến chúng cùng sụp đổ theo, như vậy rất nguy hiểm."

Lời Mộc Phàm nói làm Diêm Thanh Sơn lập tức ý thức được vấn đề.

Hắn nghiêm túc nói: "Trước kia nơi này có thiết lập trận pháp duy trì sự ổn định của không gian trùng động, cũng phong ấn không ít nhưng đều bị Hắc uyên tộc phá hủy."

"Mộc Phàm, ngươi xem bây giờ chúng ta nên xử lý những trùng động này như thế nào?"

Diêm Thanh Sơn trực tiếp hỏi ý kiến Mộc Phàm.

Cả Phục Hải vừa tới đều dùng vẻ mặt mong đợi nhìn Mộc Phàm, một vị Truyền kỳ trận sư, không hỏi hắn thì hỏi ai?

Mộc Phàm nhìn vô số trùng động trước mắt, bắt đầu suy nghĩ.

"Có quá nhiều trùng động, giữ lại là tai hoạ ngầm, chỉ để lại mấy đầu trùng động chủ yếu, còn lại hủy hết là lựa chọn tốt nhất."

Một suy tư một hồi, Mộc Phàm đưa ra ý kiến của mình.

Hủy đi những trùng động không ổn định, có nguy hiểm, chỉ để lại một số trùng động an toàn ổn định.

"Hủy đi?"

Diêm Thanh Sơn, Phục Hải đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ bị đề nghị của Mộc Phàm dọa sợ ngây người, hủy trùng động là được, nhưng nơi này có quá nhiều trùng động, mà chúng lại sát nhau.

Một khi hủy đi một đầu có khả năng khiến những trùng động khác sụp đổ theo, việc này con người có thể làm được sao?

"Ngươi chắc chắn mấy phần?"

Diêm Thanh Sơn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, hắn thân là Truyền kỳ trận sư, chắc là không thành vấn đề?

"Mười phần!" Mộc Phàm bình tĩnh thong dong, tự tin nói: "Chỉ là đóng lại những trùng động vô dụng này, để chúng nó biến mất mà thôi, không khó khăn."

Diêm Thanh Sơn cùng Phục Hải nhìn nhau không nói gì, trong lòng cười khổ, chuyện này không khó khăn, vậy chuyện nào mới khó khăn đây?

Ngươi có thể hủy trùng động mà không ảnh hưởng tới những trùng động khác, như thế mà còn nói là không khó khăn?

Bọn họ hoài nghi Mộc Phàm đang trang bức, nhưng không có chứng cứ.

Ngẫm lại, có lẽ Mộc Phàm thật sự có thể làm được, dù sao hắn là Truyền kỳ trận sư.

Chương 243: Vẫn bị hố

"Hắn đang làm cái gì?"

Một đám người đang yên lặng ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm trên bầu trời, đứng trước những trùng động.

"Nghe hiệu trưởng nói hình như là đang đóng những cái không gian trùng động kia."

Có người nhỏ giọng nói.

"Đóng trùng động?"

Chung quanh lập tức vang lên tiếng kêu kinh ngạc, không ít người cảm thấy kinh hãi không thôi.

Không gian trùng động, ai cũng biết rất khó đóng lại, chỉ có thể hủy đi, nhưng hủy đi thì sẽ có thể xuất hiện nguy hiểm.

Ví dụ như hủy đi một đầu không gian trùng động sẽ dẫn đến không gian sụp đổ, khiến những không gian trùng động còn lại cũng sụp đổ theo.

Thậm chí toàn bộ tiết điểm không gian đều bị hủy diệt, cho nên nghe thấy Mộc Phàm đang đóng không gian trùng động, tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Trời đất, hiệu trưởng đồng ý hành động điên cuồng này sao?"

Quân Mạc Tiếu có chút kinh dị, hỏi.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó đều nhìn về phía hiệu trưởng.

Nói nghiêm túc thì trong lòng Diêm Thanh Sơn cũng rất khẩn trương, nhưng Mộc Phàm đã chắc chắn, tự tin mười phần, có lẽ cũng không lừa bọn họ.

Dù cho rằng Mộc Phàm có chút trang bức, nhưng thân là Truyền kỳ trận sư, không nắm chắc thì không có khả năng nói ra những lời này.

Bằng không đến khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn chính là tự vả mặt mình.

"Hi vọng ta không lựa chọn sai, nếu không ta liền thành tội nhân của nhân loại." Diêm Thanh Sơn lẩm bẩm.

Sau khi Phục Hải nghe được, lão an ủi: "Hiệu trưởng đừng lo lắng, sự cường đại của Truyền kỳ trận sư không phải người bình thường chúng ta có thể lý giải."

"Ta hy vọng có thể cùng hắn học tập tri thức trận pháp cao thâm hơn, chờ mong lúc còn sống có thể đặt chân đến tầng thứ làm người ta ngước nhìn kia."

Phục Hải mang vẻ mặt cuồng nhiệt.

Trong lòng của hắn chỉ có một ý niệm, học tập từ Mộc Phàm, lĩnh giáo, thậm chí trả giá đắt cũng không sao, chỉ vì sự huyền bí của trận pháp cấp Truyền kỳ.

"Sẽ được." Ánh mắt Diêm Thanh Sơn lóe lên một vệt sáng, cười nhạt nói: "Hắn chắc chắn sẽ truyền thụ, bởi vì ta phát giác hắn đặc biệt thích tiền."

"Đặc biệt thích tiền?"

Phục Hải ngẩn người, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm trên bầu trời, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, lão không tin.

Là Truyền kỳ trận sư, không có khả năng thích tiền, bởi vì đến cấp độ này, tiền tài phổ thông đã không có bao nhiêu tác dụng.

Mộc Phàm là Truyền kỳ trận sư, sao có thể thích tiền được, ưa thích các loại bảo vật hiếm lạ thì có khả năng hơn.

"Lão Hải, ta nhớ năm đó ngươi lấy được một bảo vật ở dị vực, một mực không rõ nó là thứ gì, để đó cũng chỉ trưng thôi, không bằng thuận nước đẩy thuyền?"

Diêm Thanh Sơn bỗng nhiên đề nghị.

Nghe đến đây, Phục Hải sững sờ, sau đó ánh mắt sáng lên, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nở một nụ cười.

"Không sai, ta vẫn không biết vật kia là thứ gì, nghĩ hết tất cả biện pháp đều không thể biết rõ, có lẽ vị Truyền kỳ trận sư trẻ tuổi có thể nhìn ra?"

Nói đến đây, ánh mắt Phục Hải nhìn Mộc Phàm mang theo một chút lo lắng.

Có lẽ Mộc Phàm có thể nhìn ra, coi như không nhìn ra cũng có thể được một cái nhân tình, nói không chừng người ta vui vẻ trực tiếp truyền thụ tinh túy trận pháp Truyền kỳ nha.

Phục Hải càng nghĩ càng hưng phấn, mặt cũng đỏ lên một chút.

Oanh!

Lúc này, có chấn động truyền đến, tất cả mọi người giật mình.

Mọi người đồng loạt nhìn lên thì thấy mỗi tay của Mộc Phàm thò vào một cái không gian trùng trong động.

"Hệ thống, ngươi chắc chắn ta hấp thu năng lượng không gian như vậy sẽ không dẫn đến toàn bộ tiết điểm không gian sụp đổ?"

Mộc Phàm không yên lòng, luôn cảm thấy hệ thống đang đào một cái hố để hắn nhảy.

Bởi vì hắn quá hiểu tính nết của hệ thống này, nếu không đào hố tuyệt đối là có vấn đề.

"Kí chủ yên tâm, hấp thu năng lượng từ những không gian trùng động này chỉ có tỷ lệ dẫn đến không gian sụp đổ là một phần ngàn."

Hệ thống truyền tới một câu an ủi.

Mộc Phàm nghe xong nhẹ nhàng thở ra, một phần ngàn, thấp đến đáng thương.

"Không đúng!" Nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh táo lại, có dự cảm bất thường, luôn cảm thấy có vấn đề gì đó.

Mộc Phàm cau mày, suy tư một hồi, không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì.

"Kí chủ, ngươi có thể nạp một tỷ, nhờ hệ thống chữa trị, có thể an toàn hấp thu năng lượng không gian với hiệu suất cao."

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở, khiến Mộc Phàm ngẩn người.

"Cút đi, lại muốn hố tiền, tự ta có thể hấp thu, còn tốn tiền làm gì?"

Mộc Phàm có chút bất mãn hừ một tiếng, hít sâu một hơi, hạt không gian trong cơ thể thể đột nhiên tuôn ra, dọc theo hai tay rót vào hai đầu không gian trùng động.

Ong!

Không gian trùng động hơi hơi rung động, phát ra tiếng ong ong kỳ dị, năng lượng không gian bàng bạc từ bên trong vọt ra.

Năng lượng này vô cùng cuồng bạo, tràn đầy tính hủy diệt, dường như có thể xé nát vạn vật.

Oanh!

Năng lượng không gian cuồng bạo tuôn ra theo hai cánh tay tràn vào thân thể, lập tức nổ tung, tàn phá bừa bãi.

Vẻ mặt Mộc Phàm lạnh nhạt, mặc cho năng lượng không gian cuồng bạo như thế nào đều bị hắn cường thế trấn áp, luyện hóa, hấp thu.

Càng ngày càng nhiều năng lượng không gian tràn vào, Mộc Phàm cảm giác được hạt không gian đang không ngừng tăng cường, nhanh chóng thăng cấp.

Thân thể hắn được hạt màu đen bao vây, vờn quanh, hình thành một tấm màn đen như mực.

Đây là một loại màn đan từ hạt không gian, có lực phòng ngự cường đại, có thể xoắn nát bất kỳ lực lượng, vật chất nào đánh vào.

Chỉ trong ba lần hô hấp, lĩnh ngộ, nắm giữ đối với hạt không gian của Mộc Phàm đã tiến thêm một bước, lĩnh ngộ ra một loại năng lực mới.

Tường hạt không gian, có chỗ tương tự như tường khí, nhưng cường đại hơn trăm, ngàn lần so với tường khí, còn có lực sát thương rất lớn.

"Gọi là Thuẫn hạt không gian đi." Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã thu được một loại năng lực không gian hoàn toàn mới.

Đây là phòng ngự gấp trăm, gấp ngàn lần so với tường khí của Mộc Phàm hiện tại, có thể thấy được lực phòng ngự khủng bố đến mức nào, quả thực là mai rùa đánh không nát.

Bởi vì hạt không gian ở trạng thái chuyển động rất nhanh tạo thành một cái thuẫn phân tử, bất kỳ năng lượng vật chất nào xông tới đều sẽ bị xoắn nát, thôn phệ sạch sẽ.

Cho nên loại phòng ngự này mới là kinh khủng nhất.

Đến hiện tại, Mộc Phàm lĩnh ngộ được ba loại năng lực của hạt không gian, một là không gian thuấn di, hai là lưỡi dao không gian, ba là thuẫn không gian vừa lĩnh ngộ.

Ba loại năng lực này tuyệt đối có thể làm địch nhân tuyệt vọng.

Có năng lực thuấn di đáng sợ, tăng thêm thuẫn phân tử phòng ngự cường đại, phối hợp với lưỡi dao không gian có lực sát thương cực cao, ai có thể ngăn cản?

Răng rắc!

Đang lúc cao hứng, một tiếng giòn vang truyền đến, tim Mộc Phàm nhảy dựng, cảm thấy bất an.

Hắn liếc mắt nhìn, hai mắt nhất thời trừng to, tận mắt nhìn thấy hai đầu không gian trùng động bắt đầu nứt toác, từ bên trong xuất hiện vô số vết rách, lít nha lít nhít vết rách lan tràn giao thoa.

Oanh!

Cuối cùng, hai đầu không gian trùng động sụp đổ, sinh ra không gian phong bạo đáng sợ.

"Mẹ nó, hệ thống, ngươi cút ra đây cho ta."

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía nhìn không gian trùng động trước mắt sụp đổ, không gian phong bạo đang quét sạch không gian trùng động xung quanh.

Cảnh tượng này khiến lửa giận trong lòng hắn bốc lên cuồn cuộn, bị hố nữa.

"Hệ thống, chuyện gì xảy ra, không phải ngươi nói sẽ không xảy ra vấn đề sao?" Hắn oán hận chất vấn hệ thống.

Nào ngờ hệ thống lạnh nhạt đáp lại: "Chúc mừng kí chủ, hồng phúc tề thiên, ngươi trúng thưởng, tỷ lệ một phần ngàn đã bị ngươi đụng tới."

"Phốc!"

Mộc Phàm kém chút hộc máu, lời này quả nhiên có vấn đề, trách không được cứ cảm giác có chút sai sai, thì ra vấn đề là ở đây.

Mà Mộc Phàm thì tức giận nói: "Ngươi hố ta, căn bản cũng không phải là tỷ lệ một phần ngàn, đây là tỷ lệ trăm phần trăm a."

"Kí chủ, bản hệ thống tính ra kết quả chính là một phần ngàn, hết thảy đều do vận khí của ký chủ gây ra."

Hệ thống trực tiếp quăng nồi, một cái nồi lớn đội lên đầu Mộc Phàm.

Điều này khiến lửa giận của Mộc Phàm ngút trời, nhưng lúc này xuất hiện vấn đề, nên giải quyết như thế nào?

Hắn đã cam đoan chắc chắn mười phần, hiện tại hay rồi, tự vả quá nhanh, có chút xấu hổ nhưng tức giận nhiều hơn.

"Hệ thống, ta fuck ngươi a, còn không mau nghĩ biện pháp?"

Mộc Phàm gào thét trong lòng.

"Đinh, nạp một tỷ có thể giải quyết không gian phong bạo khuếch tán, còn có thể tinh luyện năng lượng không gian, bổ sung tu luyện."

Nghe đến đây, Mộc Phàm thầm mắng mình thất sách, cuối cùng vẫn bị hệ thống hố.

Chương 244: Nuốt không gian phong bạo

"Hệ thống, ngươi lại hố ta, không thể tin ngươi nữa."

Mộc Phàm tức giận hét to trong lòng.

Đông!

Lúc này, không gian chấn động, dẫn phát toàn bộ tiết điểm không gian số hai lắc lư, dường như muốn hỏng mất, rất dọa người.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt tất cả mọi người biến đổi.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không gian chấn động, chẳng lẽ muốn sụp đổ?"

Mọi người giật mình kêu lên, kinh dị nhìn về phía Mộc Phàm, có hai cái không gian trùng động đã sụp đổ, sinh ra không gian phong bạo.

Tình cảnh này khiến tất cả mọi người sợ ngây người, đơ hết ra.

Sắc mặt Diêm Thanh Sơn biến hóa, lớn tiếng hỏi: "Mộc Phàm, chuyện gì xảy ra, không phải nói không có vấn đề gì sao?"

Nghe lão nói như thế, trên mặt Mộc Phàm thoáng hiện vẻ lúng túng, nhưng sau khi quay đầu lại thì bình tĩnh thong dong.

"Mọi người an tâm, chỉ là vấn đề nhỏ, không cần khẩn trương."

Nghe được lời này, mọi người bó tay.

Tập thể nhìn nhau, trong lúc nhất thời im lặng, đây là vấn đề nhỏ?

Huynh đệ, ngươi xem không gian trùng động đều sụp đổ, sinh ra không gian phong bạo hủy diệt toàn bộ tiết điểm không gian kìa, còn là vấn đề nhỏ sao?

Trong lòng bọn họ đều kêu rên, ngươi đừng giả bộ được hay không, chúng ta đều sắp bị ngươi bức điên rồi.

"Hệ thống, nạp một tỷ" Mộc Phàm cắn răng nghiến lợi nói ra.

Đinh!

"Nạp một tỷ, bắt đầu ổn định không gian đang sụp đổ, rút ra năng lượng từ không gian phong bạo."

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, thẻ bốc hơi một tỷ, Mộc Phàm không kịp đau lòng, cảm nhận được một lực lượng vô hình khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, không gian phong bạo vốn đang sôi trào dừng lại, yên tĩnh.

Mà không gian đang sụp đổ bị lực lượng vô hình chữa trị, khiến hai mắt Mộc Phàm sáng lên, có chút lĩnh ngộ.

Tại thời khắc này, hắn dường như bắt được một loại quỹ tích nào đó, có một loại lực lượng pháp tắc nào đó chữa trị không gian sụp đổ.

Khiến người ta kinh ngạc nhất là dưới tác dụng của lực lượng vô hình kia, không gian phong bạo vậy mà trở nên vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn, lập tức bị luyện hóa, rút ra, hướng về Mộc Phàm.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, trong cơ thể Mộc Phàm bộc phát từng quầng màu đen, vô số hạt không gian sôi trào, như muốn bốc cháy.

Theo năng lượng từ không gian phong bạo rót vào, hạt không gian lập tức tăng vọt, trong nháy mắt đạt đến một cái đỉnh điểm.

Giờ này khắc này, ý thức Mộc Phàm đắm chìm trong không gian vô cùng huyền ảo, như đốn ngộ.

Lĩnh ngộ đối với không gian lại bước lên một độ cao mới, dần dần hạt không gian trong cơ thể tập trung, ngưng kết, hóa thành một luồng không gian phong bạo nhỏ.

Luồng phong bạo màu đen tản ra một loại khí tức hủy thiên diệt địa.

Đây là không gian phong bạo.

Mộc Phàm vậy mà lĩnh ngộ ra không gian phong bạo, hạt không gian vận chuyển cao tốc tạo thành một luồng không gian phong bạo.

Một khi bạo phát ra sẽ là không gian phong bạo thật sự, những nơi nó đi qua, vạn vật bị hủy diệt, không gian cũng bị xoắn nát.

Răng rắc! Răng rắc!

Cùng lúc đó, những không gian trùng động khác cũng đổ sụp, một luồng năng lượng không gian cuồng bạo vọt tới, rót vào cơ thể Mộc Phàm.

Dưới tác dụng của hệ thống, mấy chục không gian trùng động bị hấp thu năng lượng, rút khô, cuối cùng sụp đổ biến mất.

Nhìn thấy từng không gian trùng động nối tiếp nhau không ngừng sụp đổ biến mất, trái tim của mọi người nhấc lên tới cổ họng, kém chút nữa liền ngất rồi.

Cảnh tượng này quá kinh khủng, nhìn từng không gian trùng động không ngừng sụp đổ, tạo thành cảnh tượng huỷ diệt, không gian phong bạo vừa mới thành hình lại bị Mộc Phàm thôn phệ.

Không sai, bọn họ nhìn thấy Mộc Phàm nuốt không gian phong bạo vào bụng.

Ực ực!

Chấn động đáng sợ truyền đến, tâm thần mọi người cuồng loạn, nhìn Mộc Phàm trên không trung há mồm nuốt lấy mấy luồng không gian phong bạo, không bỏ sót chút nào.

Cảnh tượng này làm mọi người chấn động sâu sắc, sợ xảy ra sự cố.

"Ùng ục!"

Có người nuốt nước miếng, cổ họng khô khốc, muốn phát ra âm thanh cũng không được.

Diêm Thanh Sơn cau mày, trái tim sắp chịu không nổi kích thích.

Hắn trừng to hai mắt nhìn hành động kinh người của Mộc Phàm, nuốt hết không gian phong bạo, lo lắng hắn đột nhiên nổ tung.

Đây chính là không gian phong bạo a, ngươi nói nuốt thì nuốt, để bọn ta sống sao đây?

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả tâm tình lúc này, quá kích thích, quá rung động.

"Má ơi, mau đến xem quái vật nè."

Có người nỉ non một câu, bị chấn động tột cùng.

Bọn người Quân Mạc Tiếu nhìn Mộc Phàm như nhìn quái vật trước mắt, trong lòng toát ra một ý niệm.

"Quái vật này, căn bản không hiểu nổi."

"Ý nghĩ trước đó của chúng ta có chút ấu trĩ rồi."

Có mấy người gượng cười nhìn nhau, đều là cường giả cấp Siêu phàm có sự kiêu ngạo.

Nhớ tới suy nghĩ lúc trước của bản thân, bây giờ thấy thật buồn cười, ấu trĩ.

Nhìn xem người ta kìa, không chỉ thiên tài luyện khí, còn là Truyền kỳ trận sư, hiện tại còn bày ra thực lực khiến người khác tuyệt vọng.

Chẳng lẽ tên này vô địch sao?

"Thiên tài!"

"Yêu nghiệt!"

"Quái vật a!"

Một đám học sinh cấp Siêu phàm, Trận pháp sư lẩm bẩm, trong mắt chỉ còn lại sự kính sợ cùng kinh hãi, lại không có bất kỳ tâm tư ganh đua so sánh.

Yêu nghiệt, quái vật thế này ai nguyện ý so sánh với hắn, không phải tự tìm tai vạ sao?

Lúc này, trên bầu trời, rất nhiều không gian trùng động sụp đổ đã biến mất, bị Mộc Phàm thôn phệ sạch sẽ.

Còn lại mười không gian trùng động, có ba cái kết nối thế giới nhân loại, còn bảy cái không gian trùng động kết nối ngoại tinh, dị vực.

Không lâu sau, tràng diện sụp đổ chấn động biến mất, chỗ có không gian phong bạo đều bị Mộc Phàm thôn phệ sạch sẽ, không chừa chút nào.

Hô!

Một dòng khí màu đen từ trong cơ thể Mộc Phàm toả ra, khuếch tán, hình thành một dòng xoáy bao phủ lấy hắn.

Lốc xoáy này chớp mắt lại rút vào cơ thể Mộc Phàm biến mất không thấy gì nữa, hết thảy lắng lại.

"Hoàn thành sao?"

Mộc Phàm mơ màng tỉnh lại, cảm giác toàn thân khác lạ, khi nhìn không gian trùng động xung quanh đã không còn thấy như trước.

Dường như bí mật trước đó không nhìn thấy hiện tại bày ra trước mắt, những thứ không hiểu lập tức hiểu ra.

Đây chính là lĩnh ngộ hạt không gian tới một cấp độ rất cao.

"Hệ thống, ngươi hố lão tử thật thảm."

Vẻ mặt Mộc Phàm tối sầm, không ngừng mắng chửi.

Hệ thống này, vậy mà đào hố để hắn nhảy.

Nói tỷ lệ xuất hiện sụp đổ là một phần ngàn, không nghĩ tới trực tiếp đụng phải, cuối cùng vẫn phải tốn một tỷ để hệ thống giải quyết tai hoạ này.

Mộc Phàm khó chịu, cảm giác mình bị hố, hận không thể lôi hệ thống ra đánh một trận.

"Tiền không còn bao nhiêu, xem ra phải kiếm tiền."

Mắng một trận, không nghe hệ thống lên tiếng, Mộc Phàm chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, cắm đầu nuốt trọn uất ức này.

Không có cách nào khác, việc đã đến nước này, nổi giận cũng vô dụng, vẫn nên nghĩ làm sao để kiếm tiền thôi, trên thân chỉ còn lại hơn bốn tỷ.

Một chữ thôi, nghèo!

Mộc Phàm nhìn mười cái không gian trùng động ổn định còn sót lại, thật ra hắn đã hỏi Diêm Thanh Sơn, có cần huỷ luôn trùng động thông hướng dị vực hay không.

Nhưng dù là hắn hay Diêm Thanh Sơn đều không muốn hủy.

Nhân loại thực sự cần đi ra bên ngoài, cũng không thể tự giam mình bên trong, bế quan tỏa cảng có thể phát triển sao?

"Mộc Phàm, thế nào rồi, hoàn thành sao?"

Lúc này, Diêm Thanh Sơn có chút khẩn trương hỏi.

Mộc Phàm bình ổn định tâm tình, xoay người lóe lên, hạ xuống mặt đất.

Hắn mỉm cười nói: "Làm xong, chỉ là vấn đề nhỏ nên mới nói là không cần lo lắng, chẳng phải đã giải quyết rồi sao?"

"... "

Mọi người không biết nên nói gì, lời này không sai a, đã giải quyết, không có vấn đề.

Bọn hắn không biết tâm tình Mộc Phàm lúc này chính là đau lòng, bị hố hết lần này tới lần khác.

Diêm Thanh Sơn vui mừng cười nói: "Rất tốt, Mộc Phàm, ngươi

làm phi thường tốt, sau khi trở về ta sẽ xin chỉ thị bên trên khen thưởng ngươi thật tốt."

"Khách khí, đều là trách nhiệm, cần phải làm."

"Đương nhiên, nếu có khen thưởng thì tốt hơn, đặc biệt là tiền, càng nhiều càng tốt."

Mộc Phàm xoa xoa tay cười hì hì nói.

"... "

Mọi người lại im lặng lần nữa, Phục Hải, Diêm Thanh Sơn liếc nhau, đều thấy được sự ngạc nhiên trong mắt nhau, gia hỏa này thật sự yêu tiền nha.

Giọng điệu thế này giống như chỉ coi trọng tiền thôi.

"Yên tâm, khen thưởng sẽ không để cho ngươi thất vọng."

Diêm Thanh Sơn cam đoan, hắn nói tiếp: "Vấn đề đã được giải quyết, tiếp theo xây dựng trận pháp lần nữa, phòng ngừa dị vực xâm lấn."

"Đơn giản, ta đến an bài bố trí chủ trận, còn lại giao cho các trận sư."

Mộc Phàm tự tin cười nói, chủ động nhận công việc này.

"Còn đứng ngây đó làm gì, nhanh điểm làm việc."

Phục Hải vui mừng, lập tức quát lớn một tiếng, thúc giục đám trận sư.

Mọi người mới giật mình tỉnh ngộ, vui sướng đi tới, theo Mộc Phàm cùng một chỗ bố trí trận pháp, đây là cơ hội học tập tốt nhất nha.

Một vị Truyền kỳ trận sư tự mình chỉ đạo bọn họ bố trận, tuyệt đối có thu hoạch rất lớn.

Chương 245: Khắp nơi chấn động

Khu thứ tám, trong một tòa lầu lơ lửng, một nam tử trung niên đang xem tin tức.

“Truyền kỳ trận sư?”

Nam tử trung niên kinh ngạc nỉ non một câu, tin tức là xuất hiện vị Truyền kỳ trận sư đầu tiên trong chín khu, thậm chí là trong nhân loại.

Tin tức này làm hắn chấn động, đầu tiên chính là hoài nghi, nhưng nhìn tên người báo tin là Diêm Thanh Sơn.

“Là lão Diêm Thanh Bắc a, gia hỏa này sẽ không nói giỡn với ta đâu?”

Nam tử trung niên mặt chữ điền, không giận tự uy, trên người có một hơi thở khiến người ta người kính sợ.

Hắn chính là người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên.

Long Xuyên mày nhíu lại, dù mang bộ dạng một nam tử trung niên nhưng thật ra hắn đã hơn trăm tuổi.

Người quản lý Khu thứ tám, thực lực sâu không lường được, đứng ở trước mặt hắn liền cảm giác áp bách như núi như biển.

“Truyền kỳ trận sư, Mộc Phàm?”

Đồng tử Long Xuyên co rụt lại, thấy tên Mộc Phàm.

Trong lòng hắn bừng tỉnh: “Thì ra là hắn, tiểu tử này trước đây vẫn không thể tu luyện, đột nhiên liền trở nên cường đại như thế, chắc chắn có lực lượng nào đó đang trợ giúp hắn.”

“Là nàng sao?” Sắc mặt Long Xuyên nghiêm trọng, nhớ tới nữ nhân thần bí năm đó.

Biểu tình rất phức tạp, năm đó mình chỉ giao thủ ba chiêu liền bại trận, bại bởi nữ tử thần bí kia.

Chính là một nữ tử trẻ tuổi, mang Mộc Phàm nhỏ xíu đến Khu thứ tám, trực tiếp bắt Mộc gia nuôi nấng.

"Nhân loại bên ngoài, quả nhiên khác biệt." Long Xuyên đột nhiên cảm khái một câu.

Hắn biết, Mộc Phàm là nhân loại không thuộc về địa cầu, đến từ bên ngoài, được nữ tử thần bí kia mang đến địa cầu.

Tin tức ghi chép.

"Mộc Phàm: Nắm giữ luyện khí, luyện đan, trận pháp, đồng tu ba hệ, hoài nghi là ba hệ Truyền kỳ, tu vi siêu phàm nhập thánh, đánh bại và thu phục một Hỏa ma cấp Bán thần, thành công đánh lui Hắc uyên tộc xâm lấn..."

Nhìn đến những dòng này, tròng mắt Long Xuyên như muốn rớt ra, vẻ mặt khiếp sợ, khó có thể tưởng tượng.

"Ba hệ Truyền kỳ?"

"Siêu phàm nhập thánh?"

"Thu phục Hỏa ma cấp Bán thần?"

Long Xuyên bỗng nhiên đứng dậy, hoảng sợ nói: "Giả đi, dù là nhân loại ngoài địa cầu cũng không nên biến thái như vậy chứ, hắn thật sự là nhân loại sao?"

Không có biện pháp, tin tức của Diêm Thanh Sơn quá kinh người.

Nói đến Mộc Phàm nắm giữ luyện đan, luyện khí, trận pháp, trong đó trận pháp đã đạt tới cấp Truyền kỳ.

Còn hai hệ kia thì hoài nghi cũng là cấp Truyền kỳ, hơn nữa tu vi siêu phàm nhập thánh, còn đánh bại thu phục một sinh vật cấp Bán thần, Hỏa ma.

Quả thực khó có thể tin được, thật sự là gia hỏa tu luyện không nhập môn lúc trước sao?

Cùng lúc đó, người quản lý của mấy khu khác cũng thu được tin

tức Diêm Thanh Sơn phát tới.

“Cái quỷ gì?”

“Truyền kỳ trận sư, còn nắm giữ Luyện khí thuật, Luyện đan thuật cao thâm, có thể là ba hệ Truyền kỳ?”

Khu thứ bảy, Khu thứ sáu, hai người quản lý đang uống trà nói chuyện phiếm với nhau, đột nhiên bị tin tức này làm giật mình.

Hai người liếc nhau, cảm giác tin tức này là giả, đùa giỡn.

Ba hệ Truyền kỳ, sao ngươi không lên trời luôn?

Nhưng sau khi xem xong tin tức, hai vị này im lặng, trong ánh mắt lập loè tia sáng.

“Là hắn a!”

“Mộc Phàm, đứa trẻ mà nữ nhân kia mang đến sao?”

“Không phải nói tu luyện không nhập môn sao?”

Người quản lý Khu thứ bảy là một vị lão nhân, bộ mặt khô gầy, nhưng đừng xem thường hắn.

Vị này có thực lực thâm sâu, hơi thở khiến không gian chung quanh không ngừng gợn sóng, vừa mới lộ ra một chút hơi thở đã khủng bố như vậy rồi.

Vị còn lại chính là người quản lý Khu thứ sáu, một hán tử trung niên có gương mặt hơi thô, nhưng năm nay đã tám mươi sáu tuổi.

Nam tử này nghi ngờ nói: “Mộc Phàm, tiểu tử không thể tu luyện kia sao, sao đột nhiên lại có biến hóa khó tin như vậy?”

“Chẳng lẽ, nhân loại bên ngoài đều biến thái như vậy?”

Rõ ràng hai người quản lý này có chút hoài nghi, nhưng tin tức rất chi tiết, Diêm Thanh Sơn cũng không đến mức dùng tức giả lừa gạt bọn họ.

Thân là người quản lý các khu, thân phận, địa vị, thực lực cho dù

không phải cường đại nhất nhưng tuyệt đối là xếp hàng đầu.

“Không đoán được, xem ra trên người hắn có bí mật mà chúng ta không biết.” Người quản lý Khu thứ bảy suy tư rồi nói.

Người quản lý Khu thứ sáu nói: “Có thể có vấn đề hay không, trước kia không phải tiên tri đã tra xét rồi sao?”

“Có lẽ, chỉ có tiên tri mới biết được.” Ánh mắt người quản lý Khu thứ bảy lập lòe.

Hai người liếc nhau, như đã đoán ra điều gì.

Cũng như bọn họ, mấy vị quản lý các khu khác đều bị tin tức này làm khiếp sợ.

Bọn họ vốn đã sắp quên mất người ngoại lai Mộc Phàm này, bây giờ đột nhiên nhận được tin tức, lúc này rất kinh ngạc.

Đã qua mười mấy năm, đứa trẻ bọn họ sắp lãng quên lại tiến vào trong mắt cao tầng chín khu lần nữa.

Lúc này có thể nói là một đợt chấn động lớn.

.....

“Mộc Phàm, siêu phàm nhập thánh?”

“Ba hệ Truyền kỳ?”

Lúc này, Khu thứ nhất, nơi thủ phủ, trong một đại sảnh, đang có hai người ngồi đối diện.

Hai người đều nhìn tin tức vừa nhận được, im lặng một hồi.

“Đây là đã thức tỉnh rồi sao?” Một vị lão nhân lầm bầm lầu bầu, như đang suy tư gì đó.

Đối với Mộc Phàm, năm đó hắn tự mình xem xét, nhưng đáng tiếc không có phát hiện bất kỳ điều gì khác biệt.

Mộc Phàm không khác gì nhân loại bình thường, thậm chí có chỗ không bằng.

Điều này làm cho bọn họ rất khó hiểu, có người ngoài địa cầu cũng giống như bọn họ.

Chỉ là nữ nhân kia quá cường đại, rất ít người biết, vị quản lý Khu thứ tám bại trong tay nữ nhân kia.

Thật ra chỉ có người quản lý chín khu như bọn họ mới hiểu rõ, bọn họ đã từng liên hợp lại đối phó nữ nhân thần bí kia.

Nhưng lần đó bọn họ bị đánh bại, không ai biết rõ tình huống giao chiến lúc đó, chỉ biết một đám người quản lý chín khu mang vẻ mặt nặng nề quay về.

Còn kết quả, kẻ ngốc đều có thể đoán được.

“Lão bằng hữu, tiên tri nói như thế nào?”

Lão nhân nhàn nhạt hỏi câu.

Ngồi đối diện hắn là một người mặc áo đen, toàn thân tản ra một hơi thở thần bí, không thấy gương mặt.

Không ai biết rõ dưới lớp áo đen rốt cuộc là một người như thế nào.

Chỉ có người quản lý Khu thứ nhất mới biết hình dáng người áo đen này, hắn không phải nhân loại.

Không sai, người áo đen này không phải là nhân loại.

“Tiên tri để ta truyền cho các ngươi một câu.” Người áo đen khàn khàn nói.

Tiên tri trong miệng hai người có lai lịch thần bí, cao tầng đều biết, tiên tri không phải nhân loại, nhưng lại có cống hiến rất lớn cho nhân loại.

Cuộc chiến Thiên trụy chính là được tiên tri đoán trước, do đó nhân loại mới kịp chuẩn bị, mới có thể đánh thắng, không có bị giết hết.

"Tiên tri nói thế nào?” Người quản lý Khu thứ nhất nhẹ giọng hỏi.

“Thủ lĩnh...” Người áo đen khàn khàn mở miệng nói: “Tiên tri nói tương lai của hắn là một mảnh sương mù, có vô số yếu tố không xác định, chỉ có hai loại lựa chọn.”

“Hai lựa chọn nào?” Vẻ mặt người quản lý Khu thứ nhất nghiêm trọng.

Chỉ nghe người áo đen từ từ nói: “Tiên tri nói, hủy diệt hoặc là trợ giúp hắn như diều gặp gió, bay lượn vũ trụ.”

Người quản lý Khu thứ nhất cười khổ, nói: “Hủy diệt? Nếu thật sự có thể hủy diệt, lúc trước sao còn để hắn tiến vào Mộc gia chứ?”

Nghĩ tới nữ nhân thần bí kia, người quản lý Khu thứ nhất liền nhịn không được mà lạnh lòng, cảnh tượng năm đó còn rõ ràng trước mắt.

Cường giả đứng đầu chín khu cùng ra tay thế mà bại bởi một chiêu của đối phương, ngươi nói, ngươi dám hủy diệt sao, đùa cái gì vậy?

Nếu thật sự động tới Mộc Phàm, chắc chắn chín khu sẽ bị nữ nhân kia lật tung, không ai có thể ngăn cản.

“Chân long thức tỉnh, chú định sẽ như diều gặp gió, xem ra, đã tới lúc.”

Người quản lý Khu thứ nhất lẩm bẩm, trong lòng đã có quyết định.

Giết Mộc Phàm, hủy diệt, đó là chuyện không có khả năng, tuyệt đối không làm được, nếu không cũng sẽ không chờ tới hôm nay.

Nếu không thể, vậy trợ giúp hắn như diều gặp gió, bay lượn vũ trụ, có lẽ tương lai còn có thể có hồi báo cho nhân loại.

Hắn nhớ rõ, trước khi nữ nhân thần bí rời đi đã cảnh cáo bọn họ, trước khi Mộc Phàm thức tỉnh thì không được trợ giúp.

Hiện tại, Mộc Phàm đã bộc phát thực lực kinh người, có thể đây là biểu hiện đã thức tỉnh, một loại tín hiệu.

“Ngươi lui trước.” Người quản lý Khu thứ nhất gật đầu.

Người áo đen cúi người hành lễ rồi xoay người rời đi.

Chỉ để lại lão nhân yên lặng suy nghĩ.

“Thủ lĩnh, có chuyện lớn.”

Đang suy nghĩ, đột nhiên có một nam tử trẻ tuổi vội vã chạy vào, vẻ mặt lo lắng.

Lòng người quản lý Khu thứ nhất trầm xuống, có dự cảm không tốt.

Chương 246: Tiên tri!

“Tiên tri, đã truyền lời cho thủ lĩnh.”

Lúc này, ở khu thứ nhất, trong một gian mật thất, người áo đen cung kính hành lễ về phía tối tăm đối diện.

Trong mật thất, có sương mù bao phủ, mông lung, không thể nhìn rõ.

Có thể thấy một bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng ở giữa không trung, quanh thân bao phủ một tầng sương mù, hơi thở quỷ dị, thần bí khó lường.

Đó chính là tiên tri, một vị lai lịch thần bí, thân phận bí ẩn.

Nghe đồn tiên tri có thể đoán trước tương lai, cuộc chiến Thiên trụy năm đó được vị tiên tri thần bí này tiên tri đoán trước, sau đó nhắc nhở nhân loại.

Vị tiên tri này không phải là nhân loại.

“Bức màn kỷ nguyên mới rốt cuộc kéo ra sao?”

Trong sương mù truyền đến một âm thanh hư vô mờ mịt, không phân rõ là nam hay nữ, càng nghe không càng không cảm nhận được chút cảm xúc nào, như máy móc.

Chỉ thấy bóng dáng thần bí ngồi xếp bằng ở giữa không trung kia chậm rãi xoay người, đôi mắt tái nhợt lập loè những đường sọc quỷ dị.

Như chiếu ra đủ cảnh tượng của tương lai, một hồi lâu, những đường sọc này dần dần biến mất.

“Kỷ nguyên chi tử đã thức tỉnh, nói cho các tộc nhân, ngày chúng ta trở về tổ địa đã không xa.”

Tiếng tiên tri mờ mịt truyền đến làm người áo đen run lên, không biết là kích động hay là sợ hãi.

Vị tiên tri này cho người ta một loại cảm giác áp bách vô hình, là áp lực về tâm linh.

“Kỷ nguyên chi tử thức tỉnh, một vòng tai nạn mới buông xuống, đi nói cho thủ lĩnh, trận hạo kiếp này chỉ hắn mới có thể bình ổn.” Tiếng nói hư vô mờ mịt của tiên tri lại truyền đến.

Người áo đen cung kính hành lễ: “Tuân mệnh, thuộc hạ cáo lui.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi, trong mật thất chỉ còn lại có vị tiên tri thần bí được bao phủ ở trong sương mù.

Trong sương mù, tiên tri mở đôi mắt tái nhợt, lộ ra sự sâu thẳm như nhìn thấu thời không, chứng kiến năm tháng.

“Vận mệnh, hư vô, phá vọng, tương lai...”

“Rách nát, hủy diệt, tân sinh, hy vọng...”

Tiên tri lầm bầm lầu bầu, âm thanh hư vô mờ mịt vang vọng thật lâu trong mật thất.

Hắn thấy tương lai mơ hồ, thậm chí thấy được vô số cảnh tượng tan biến, có cảnh tượng rợn người.

Nhưng trong phá diệt, hắn thấy được một tia hy vọng.

Vị tiên tri thần bí này rốt cuộc là ai, đến từ nơi nào, vì sao ở địa cầu, vì sao trợ giúp nhân loại?

Không người nào biết, dù là cao tầng chín khu cũng không thể hiểu, bởi vì hắn quá thần bí, hơn nữa sâu không lường được.

“Hạo kiếp bắt đầu rồi...”

Tiên tri đột nhiên nói một câu, tiếp theo rơi vào im lặng dài dòng, chậm rãi nhắm lại đôi mắt kia, như chìm vào giấc ngủ.

.....

Bên tiết điểm không gian số hai, đang chỉ đạo mọi người bày trận, lòng Mộc Phàm tự dưng run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Kỳ quái...” Mộc Phàm cau mày, cảm nhận được một sự khác thường.

Hắn vừa cảm giác mình bị nhìn trộm, như có một đôi mắt vừa mới quan sát hắn.

“Hệ thống, vừa rồi có chuyện gì?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống, có lẽ hệ thống có thể cho đáp án?

“Ký chủ, vừa rồi có sinh linh nào đó dò xét ngươi, nói cách khác là quan sát ký chủ.”

Hệ thống trực tiếp đưa ra đáp án khiến hắn chấn động.

Có kẻ vừa quan sát hắn, là ai?

Sắc mặt Mộc Phàm biến đổi, nói: “Hệ thống, là kẻ nào quan sát ta, có thể tìm được gia hỏa kia hay không?”

“Khoảng cách quá xa, trừ phi ký chủ nạp mười tỷ, hệ thống có thể ngược dòng tìm ngọn nguồn, bắt lấy thông tin về tên kia.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm trợn mắt, ngươi lại muốn hố tiền ta.

Mười tỷ, trong lòng Mộc Phàm lại muốn chửi ầm lên, trên người hắn chỉ còn có vài tỷ.

“Thôi, chờ có nhiều tiền rồi tính.”

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, không có tra xét, tốn mười tỷ dò xét một tồn tại không biết, nghĩ thế nào cũng thấy lỗ.

“Mộc sư, đã bố trí xong trận pháp.”

Lúc này, Phục Hải cuồng nhiệt đi tới, vẻ mặt hưng phấn nói.

Mộc Phàm nhìn Phục Hải quơ chân múa tay, có chút dở khóc dở cười, ngươi coi ngươi đã là người mấy chục, hơn trăm tuổi rồi, còn làm như tiểu hài tử.

Nhưng Phục Hải không để ý chút nào, hắn quá hưng phấn, bởi vì

vừa được Mộc Phàm chỉ điểm, rốt cuộc đánh vỡ bình cảnh, trở thành Trận pháp đại tông sư.

Lại còn có chút lĩnh ngộ cao cấp, đã sờ đến chút huyền diệu của trận pháp Truyền kỳ, tương lai có hy vọng bước vào cấp độ Truyền kỳ trận sư.

Có thể không hưng phấn, kích động sao, nếu không phải Mộc Phàm không thu đồ đệ, có khả năng hắn đã bái sư tại chỗ.

Tuy rằng Mộc Phàm nói không thu đồ đệ nhưng lại quyết định truyền thụ tri thức.

Nói cách khác, Mộc Phàm muốn truyền thụ tri thức và lĩnh ngộ trận pháp, luyện khí, luyện đan thậm chí tu luyện,..., xem như dạy học sinh.

“Không tồi, trận pháp đã được hoàn thành.”

Mộc Phàm kiểm tra một lần, hài lòng gật gật đầu, chỉ cần ở bên cạnh chỉ điểm, không cần hắn tự tay bố trí, đã hoàn thành trận pháp.

Một phần trận pháp này đã đủ để bảo hộ tiết điểm không gian.

Nhưng Mộc Phàm không yên tâm, tự mình bố trí một hồi, tăng cường độ trận pháp, cuối cùng hài lòng thu tay lại.

Trải qua một trận cải tạo bố trí của hắn, cường độ phòng ngự của trận pháp tăng mạnh, có thể ngăn cản cường giả Siêu thể công kích, thậm chí có thể ngăn cản bảo vật Truyền kỳ tấn công.

Đây là chỗ cường đại của Truyền kỳ trận sư, hư không khắc trận, uy lực tuyệt đối tăng gấp bội.

“Hiệu trưởng, đã bố trí xong trận pháp, ngăn cường giả Siêu thể tiến công hẳn là không thành vấn đề.”

Mộc Phàm đi tới trước mặt Diêm Thanh Sơn, giới thiệu huyền diệu của trận pháp cùng cách điều khiển.

Diêm Thanh Sơn kinh ngạc cảm thán, cười nói: “Không thể tin

được, không hổ là Truyền kỳ trận sư, có trận pháp như vậy, sức phòng ngự của tiết điểm không gian số hai tăng mạnh."

"Nơi này hẳn là không cần ta nữa, ta muốn trở về trước."

Nhìn mọi người xung quanh bận rộn, Mộc Phàm mở miệng xin về trước.

Sự tình nơi này đã giải quyết ổn, đã không còn nguy hiểm, Hắc uyên tộc xâm lấn thất bại, tiếp theo không cần Mộc Phàm lại lưu.

Diêm Thanh Sơn suy tư một hồi, cũng cảm thấy có đạo lý, không còn Hắc uyên tộc, hơn nữa có trận pháp cường đại do Mộc Phàm bố trí bảo hộ.

Dù thêm mấy tên cường giả cấp Siêu thể cũng không thành vấn đề, đương nhiên nếu có một sinh vật cấp Bán thần như Hỏa ma thì không có biện pháp nha.

"Được, ngươi về trước đi, ta còn phải ở lại xử lý một ít vấn đề, hai ngày sau về học viện tự mình

cấp khen thưởng cho ngươi."

Diêm Thanh Sơn trịnh trọng nói, đưa ra hứa hẹn.

Hắn biết rõ, lần này nếu không có Mộc Phàm, có khả năng bọn họ đều sẽ ngã xuống, thậm chí không gian tiết điểm bị Hắc uyên tộc chiếm cứ, trở thành một trạm trung chuyển để xâm lấn địa cầu.

Nếu vậy thì nhân loại thật sự đối mặt với nguy hiểm.

"Hiệu trưởng, vậy ta liền đi trước."

Mộc Phàm cười cười, nói xong nâng tay lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của Diêm Thanh Sơn nhẹ nhàng cắt mở không gian trước mắt.

Chỉ nghe tiếng răng rắc, một vết nứt không gian đen nhánh xuất hiện ở trước mắt.

"Hỏa ma, chúng ta đi."

Mộc Phàm kêu một tiếng, liền thấy Hỏa ma gầm nhẹ nhanh chóng chạy tới, đi theo Mộc Phàm bước vào vết nứt không gian, chớp mắt biến mất khỏi chỗ này.

“Này...” Hai mắt Diêm Thanh Sơn trừng to, ngây ngốc nhìn vết nứt không gian dần khép lại trước mắt.

Đây là khe hở không gian a, Mộc Phàm quẹt nhẹ liền xuất hiện, quả thực rợn cả người.

Diêm Thanh Sơn thầm hút một ngụm khí lạnh, nhìn khe không gian khép lại, đánh giá đối với Mộc Phàm càng cao hơn.

Xem ra, Mộc Phàm nắm giữ năng lực không gian cường đại, hắn khiến người ta bất ngờ cùng khiếp sợ nhiều lần.

“Chẳng lẽ người ngoài địa cầu đều biến thái như vậy sao?”

Diêm Thanh Sơn lầm bầm lầu bầu, thấy mình vẫn xem nhẹ Mộc Phàm.

Sau đó gương mặt hiện chút cảm xúc may mắn, nói: “Còn tốt, Mộc Phàm lớn lên trên địa cầu, ít nhất có một chút quan hệ, không có oán hận nhân loại.”

Thật ra không có ai biết Mộc Phàm chính là một nhân loại xuyên đến từ một thế giới hiện đại khác.

Căn bản thì Mộc Phàm vẫn là người địa cầu, cho nên lão lo lắng dư thừa rồi.

Lúc này, ở một thế giới dị vực, có một nam một nữ đang nói về Mộc Phàm.

Chương 247: Tỷ tỷ thần bí

Nơi dị vực xa lạ, trên bầu trời khói sương che kín, có thể thấy được một khe hở to nằm ngang trên không trung, cắn nuốt vô số năng lượng cùng vật chất.

Ở dưới khe, có một tòa núi cao mười vạn trượng, tựa như một thanh bảo kiếm chỉ thiên, xuyên qua tầng mây.

Lúc này, ở đỉnh núi có một nam một nữ đang đứng lơ lửng trên không, ngắm nhìn thế giới dị vực rách nát này.

Một nam một nữ này, nam thì anh tuấn tiêu sái, rất đẹp trai, nữ thì dung mạo như tiên, mặc một bộ váy dài bay bay, như tiên tử trong mây.

Hai người đứng ở nơi đó như một đôi thần tiên quyến lữ hạ phàm.

“Tiểu Phàm thật sự thành tựu Truyền kỳ trận sư?”

Nữ tử nhẹ giọng hỏi, mắt nhìn nam tử bên cạnh.

Nếu Mộc Phàm ở chỗ này, chắc chắn liếc mắt một cái liền nhận ra nam tử đẹp trai này đúng là lão sư lúc trước của hắn, Lâm Cảnh Phong.

Mà nữ tử như tiên nữ bên cạnh Lâm Cảnh Phong là thê tử của hắn, một nữ tử có lai lịch thần bí.

Chỉ thấy Lâm Cảnh Phong cười khổ, nói: “Ta cũng bất ngờ lắm, hoài nghi tin tức này có phải thật hay không, ta đã đi học viện Thanh Bắc xác nhận.”

“Tin tức chính xác, tiểu Phàm thật sự trở thành Truyền kỳ trận sư, không chỉ như vậy, hắn còn nắm giữ luyện khí, luyện đan, rất có khả năng cũng là cấp Truyền kỳ.”

“Quan trọng nhất chính là ta nhận ra mình đã không thể nhìn thấu hắn, giống như đã siêu phàm nhập thánh.” Lâm Cảnh Phong nói đến đây, trong lòng có cảm giác không chân thật.

Quả thực như nằm mơ, gia hỏa mười năm tu luyện không thể nhập môn sao chỉ trong chớp mắt liền có thành tựu kinh người như vậy?

“Còn có một tin tức càng làm cho ta khó tin hơn.”

Lâm Cảnh Phong hít sâu một hơi, đè nén nội tâm chấn động.

Hắn kinh ngạc cảm thán nói: “Hiệu trưởng phát tới tin tức, tiểu Phàm đánh bại một Hỏa ma cấp Bán thần ở tiết điểm không gian số hai, hơn nữa còn thu phục nó.”

Nữ tử bên cạnh yên lặng, thậm chí trên mặt không một chút biểu tình, ngược lại tỏ vẻ là chuyện dĩ nhiên.

Nhưng khi nghe thấy Mộc Phàm đánh bại một Hỏa ma cấp Bán thần, hơn nữa còn thu phục, trên mặt nàng có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng cười, nói: “Ở trong dự đoán của ta, nhưng vẫn hơi bất ngờ, không nghĩ tới hắn đã có thể đánh bại Hoa ma cấp Bán thần.”

“Xem ra, hắn đã thức tỉnh thần huyết trong cơ thể, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.”

Nữ tử lầm bầm lầu bầu, trong ánh mắt hiện lên sự vui mừng, như cảm thấy vô cùng vui vẻ vì sự biến hóa của Mộc Phàm.

“Ngươi phải đi sao?” Sắc mặt Lâm Cảnh Phong đột nhiên thay đổi, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng.

Nữ tử này có thân phận thế nào?

“Không sai!”

Nữ tử gật đầu nhẹ nhàng, nhìn Lâm Cảnh Phong trước mắt, cười nhẹ rồi nói: “Như thế nào, luyến tiếc ta, hay là không muốn để ta đi?”

“Ngươi cũng biết rõ, ta lưu lại là bởi vì tiểu Phàm, hiện giờ hắn đã thức tỉnh, đã có con đường của mình, ta cũng nên rời đi.”

Mấy lời này chứng minh quan hệ thân cận giữa nàng và Mộc Phàm.

Thân phận của nàng được miêu tả sinh động, nàng đúng là tỷ tỷ Mộc Phàm, nữ tử thần bí mang Mộc Phàm đến địa cầu.

Sắc mặt Lâm Cảnh Phong biến đổi, cười khổ nói: "Nếu ngươi phải đi, tất nhiên ta sẽ không giữ ngươi, bởi vì không giữ được, dù sao ngươi không thuộc về nơi này."

"Nhưng ngươi là thê tử của ta, sao ta có thể yên tâm để ngươi trở về một mình?"

Hắn nói đến đây, trên mặt lộ vẻ kiên định.

Nữ tử hơi chau mày, thở dài: "Cần gì chứ, chuyến này trở về Ngân hà thần quốc, hung hiểm vạn phần, có thể nói cửu tử nhất sinh, nhưng ta không thể không trở về, ngươi không cần phải theo ta, ở lại chiếu cố tiểu Phàm thôi."

"Không." Lâm Cảnh Phong lắc đầu, ôm lấy nàng.

Hắn kiên định nói: "Ta là nam nhân của ngươi, tuy rằng đến bây giờ vẫn không rõ vì sao ngươi coi trọng một nam nhân địa cầu như ta, dù dáng vẻ có chút đẹp trai, điểm này ta thừa nhận."

"Phốc, thật không biết xấu hổ, ngươi đẹp trai sao, ở Ngân hà thần quốc tùy tiện bốc một tên đều cách xa ngươi cả tinh hệ, ngươi còn tự luyến."

Nữ tử nhịn không được cười khách khác, gia hỏa này thật không biết xấu hổ a.

Lâm Cảnh Phong hồn nhiên không thèm để ý, hắn nói: "Ta không cho phép ngươi mạo hiểm một mình, muốn đi thì cùng đi, ta đi cùng ngươi."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Nữ tử nghiêm túc nhìn hắn.

Lâm Cảnh Phong sái nhiên cười: "Ta cô độc một mình, trừ ngươi cùng tiểu Phàm thì không có vướng bận, hiện tại tiểu Phàm đã có con đường của mình, sao ta có thể để ngươi một người rời đi?"

“Vợ chồng đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn, mặc kệ phía trước có nguy hiểm gì, ta sẽ vẫn luôn đi cùng ngươi.”

“Ngươi không sợ chết sao?” Nữ tử nhẹ nhàng nói: “Chuyến này chính là đi Ngân hà thần quốc, nơi đó có vô số nguy hiểm, các địch nhân cường đại tới mức ngươi không thể tưởng được, thậm chí thần linh, ngươi còn muốn đi sao?”

“Thần linh lại như thế nào, không phải có ngươi sao, không phải ngươi đã nói có thể tiện tay bóp chết thần linh sao?” Lâm Cảnh Phong không ngại ngần mà cười nói.

Nữ tử câm nín nhìn hắn, nam nhân này thật không có tiền đồ, thế mà muốn tránh ở phía sau nàng?

“Dùng từ ngữ mà địa cầu các ngươi hay nói, ngươi đây là muốn ăn cơm mềm, làm tiểu bạch kiểm?” Khóe miệng nàng hơi cong lên, nhàn nhạt nói.

Lâm Cảnh Phong vui tươi hớn hở nói: “Tiểu bạch kiểm thì sao chứ, ta liền muốn làm tiểu bạch kiểm bên cạnh ngươi, cưới ngươi là phúc phận lớn nhất đời này của Lâm Cảnh Phong ta, không muốn nỗ lực, an tâm ăn cơm mềm.”

Nghe được lời này, nàng trợn mắt, cười mắng: “Thật là tên nam nhân không tiền đồ, cẩn thận bị ta vứt bỏ nha.”

“Lão bà đại nhân nói hướng đông ta tuyệt đối không đi hướng tây, đời này chỉ nghe theo lệnh lão bà đại nhân."

Lâm Cảnh Phong nghiêm trang nói, ôm càng chặt hơn.

Hai người ôm nhau trên đỉnh núi, gió lốc xung quanh cuồng bạo cũng không thể lọt vào phạm vi trăm mét, đều bị một lực lượng vô hình ngăn cách ở bên ngoài.

“Chúng ta đều đi xa, để mình tiểu Phàm ở lại có ổn không?” Lâm Cảnh Phong đột nhiên mở miệng hỏi.

Nữ cười nhẹ, nói: “Đừng lo lắng, nếu hắn đã thức tỉnh thần huyết trong cơ thể, chứng minh đã có đủ năng lực.”

“Vậy... Có phải nên đi gặp hắn một lần hay không, dù sao trước giờ hắn chưa từng gặp ngươi, cũng không biết sự tồn tại của ngươi.”

Lâm Cảnh Phong có chút chần chờ nói.

Nàng im lặng một hồi, cuối cùng lắc đầu: “Không cần, hiện tại gặp hắn sẽ có thể khiến hắn bại lộ, đưa tới bọn kia đuổi giết.”

“Nơi này không thể ở lâu, bọn chúng sẽ tìm được nhanh thôi.”

Nàng nói xong, nâng cánh tay nhỏ xẹt qua hư không.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, không gian vỡ ra một khe to, có không gian loạn lưu trào ra.

Lâm Cảnh Phong tỏ vẻ nghiêm trọng, nói: “Dù ngươi không đi gặp hắn, cũng phải nói với hắn một tiếng, ít nhất cho hắn biết hắn còn có một tỷ tỷ.”

“Hai ngày nữa chính là sinh nhật một vạn tuổi của ta, ngươi nói coi, hắn biết mình có một tỷ tỷ sống vạn năm sẽ cảm thấy thế nào?”

Nữ tử nhàn nhạt nói một câu.

Lời này khiến Lâm Cảnh Phong không biết làm sao, dở khóc dở cười nói: “Chuyện này có gì đâu, tiểu Phàm sẽ không để ý, ta cũng không để ý, ngươi lo lắng gì chứ?”

“Thật sự không đi gặp hắn?” Lâm Cảnh Phong lại hỏi một lần nữa.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không cần, tiểu Phàm có con đường của mình, ta gặp hắn ngược lại sẽ mang đến cho hắn phiền toái cùng nguy hiểm.”

“Hiện tại hắn đã thức tỉnh thần huyết trong cơ thể, ta phải đi, ngươi thật sự muốn đi theo ta cùng nhau mạo hiểm?” Nàng nói xong nhìn Lâm Cảnh Phong.

Chỉ thấy Lâm Cảnh Phong ôm nàng, bộ dạng rất kiên định, hiển nhiên là đã quyết tâm.

“Chúng ta đi thôi, đám con rối của chư thần cũng đã chờ sốt ruột rồi.”

Nàng nói xong, mang theo Lâm Cảnh Phong, hai người bước bước vào khe không gian phía trước, nháy mắt biến mất trong không gian loạn lưu mênh mông.

Oanh!

Hai người vừa rời đi không lâu, một tiếng nổ mạnh truyền đến, không trung đột nhiên vỡ ra, trong không gian loạn lưu có một bàn tay to màu đen thò ra.

Một chưởng chụp xuống, ngọn núi cao vạn trượng trực tiếp hóa thành bột mịn, mặt đất sụp đổ, lưu lại một chưởng ấn thật to sâu không thấy đáy.

“Chậm một bước, đuổi theo!”

Trong hư không truyền đến một âm thanh khủng bố, vừa dứt lời, này thế giới dị vực này đột nhiên hỏng mất, vạn vật hủy diệt trong nháy mắt.

Sức mạnh hủy diệt như nước lũ quét qua, bao phủ toàn bộ thế giới, không còn một chút cặn bã.

Một thế giới, cứ bị hủy diệt như vậy.

Chương 248: Chặn giết

Không gian mênh mông, có rất nhiều không gian loạn lưu, có gió lốc đáng sợ thổi qua.

Ở chỗ này, vạn vật đều bị gió lốc không gian cắn nuốt, có rất ít sinh vật có thể an toàn ở trong không gian loạn lưu.

Oanh!

Nhưng vào lúc này, một nơi trong không gian loạn lưu nổ tung, có một đám người xuất hiện.

Bọn chúng có có vẻ ngoài như nhân loại, nhưng không phải là nhân loại mà là sinh linh đến từ thế giới dị vực nào đó, mỗi tên tản ra hơi thở đáng sợ.

Không gian loạn lưu chung quanh cũng không thể tới gần, bị ngăn cách bên ngoài, có một vách ngăn giúp bọn chúng di chuyển trong không gian hỗn loạn.

Đây là một đội ngũ dị vực, có mười tám sinh vật cường đại.

Hình như bọn chúng đang hộ tống thứ gì, nhìn kỹ là một cái rương.

“Thứ này không thể thu vào không gian trữ vật, thật là phiền toái.”

Một tên trong đám mở miệng, trong giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Đội trưởng, vì sao phải tới loại không gian cấp thấp hẻo lánh này giao dịch?”

Lại một sinh vật dị vực mở miệng.

Hắn nhìn tên dẫn đầu đội ngũ, thân hình cao lớn, có một cái đuôi thằn lằn, một đôi mắt xanh mượt lập loè sắc lạnh.

Trên trán còn có một tấm vảy màu xanh lục, hơi thở cường đại khủng bố.

“Đừng nói nhảm, bên trên phân phó, người mua lựa chọn một cái khu mậu dịch trung lập cấp thấp chính là vì sợ bị phát hiện.”

Người thằn lằn cầm đầu mở miệng nói.

Miệng nó phun một cái lưỡi thật dài, hừ lạnh nói: “Khẩn trương lên, nếu xảy ra sự cố, không ai trong chúng ta gánh nổi.”

“Đội trưởng, ngươi nói coi, rốt cuộc là ai muốn mua thứ này?”

Có sinh vật đầu chim mở miệng nói.

Trên đỉnh đầu nó có một đám lông chim màu đen, miệng nhòn nhọn, hai mắt sắc bén, hơi thở rất mạnh, ít nhất là một cường giả cấp Siêu phàm.

Trong đám sinh vật dị vực này, tên yếu nhất là cấp Siêu phàm, có hai gã cấp Nhập thánh, tên người thằn lằn cầm đầu tản ra một hơi thở khủng bố.

Nó là một tên cường giả siêu thể, đạn hạt nhân di động, trong cơ thể tràn ngập năng lượng, một khi bùng nổ thì giống như bom nổ.

“Đúng vậy, thứ này chính là khoai lang phỏng tay, kẻ nào mua đều sẽ bị thần linh đuổi giết.”

Một sinh vật cấp Nhập thánh bên cạnh cũng mở miệng phụ họa.

Những tên khác thì sôi nổi nhìn người thằn lằn cầm đầu.

Chỉ thấy hắn hừ nhẹ một tiếng, mới nói: “Chúng ta mặc kệ là ai mua, chỉ cần đem đồ vật đưa đến nơi, hoàn thành giao dịch này rồi trở về, không cần phải xen vào chuyện khác.”

“Còn ai mua thì chúng ta không quản được.”

Ánh mắt người thằn lằn âm u hay đảo qua chung quanh, có vẻ vô cùng cảnh giác.

Dù sao đồ vật chúng nó áp tải quá trọng yếu, một khi để mất sẽ mất luôn mạng.

“Xem không gian tọa độ, hẳn là chuẩn bị tới rồi.”

Người thằn lằn xem xét không gian tọa độ.

Hắn nhắc nhở: “Mọi người đề cao cảnh giác, chờ hoàn thành giao dịch, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất trở về, không được có sai sót.”

“Rõ!”

Mười tám sinh vật dị vực cẩn thận di chuyển trong không gian loạn lưu.

Nhưng bọn chúng không biết là lúc này đang có một đôi mắt quan sát mình.

Trong không gian loạn lưu tăm tối có một bóng dáng được bao phủ bởi một đám sương đen, đang ẩn nấp.

“Những sinh vật dị vực này hộ tống thứ gì nha?”

Mộc Phàm ngạc nhiên đánh giá đám sinh vật hình người kia.

Chúng nó hộ tống một cái rương, nhìn không lớn lắm nhưng vì sao không thu vào không gian trữ vật, ngược lại mang theo bên ngoài?

Mộc Phàm suy tư, suy đoán hẳn là đồ vật bên trong không thể thu vào không gian trữ vật nên mới phải mang đi như vậy.

Là thứ gì mà không thể thu vào không gian trữ vật, vật còn sống không thể thu vào không gian trữ vật, chẳng lẽ trong rương là vật còn sống?

Bảo vật đặc thù cũng không thể thu vào không gian trữ vật.

Mấy thứ này cực kỳ quý giá, trong lòng Mộc Phàm có rất nhiều suy đoán.

Ở phía sau hắn là Hỏa ma đang đứng mặt ngẹn đỏ bừng, cả người bốc lửa, thân hình cao mười trượng lại thu nhỏ xuống chỉ còn hai mét.

Ngọn lửa kia như được áp súc tới cực hạn, nhiệt độ cực cao, không gian loạn lưu chung quanh bị đốt tới vặn vẹo.

Còn may mà Mộc Phàm lấy Ngũ Hành trận bàn bao phủ, ngăn cách Hỏa ma cùng hắn, phối hợp với vách ngăn hạt không gian mới không bị phát hiện.

“Một cường giả Siêu thể, hai tên cấp Nhập thánh, còn lại đều là cấp Siêu phàm.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt đảo qua đội ngũ kia.

Đây là một đội ngũ cường đại, tên người thằn lằn cầm đầu hiển nhiên là một vị cường giả Siêu thể.

Đội ngũ cường đại như thế lại áp giải một cái rương, tất nhiên khiến Mộc Phàm tò mò rồi.

“Nên chặn giết bọn chúng, đoạt lấy cái rương hay không?”

Mộc Phàm nhanh chóng suy nghĩ, hiển nhiên là muốn cướp cái rương.

Hắn rất muốn nhìn xem bên trong cất giấu cái gì, vì sao được một đám cường giả áp giải, xem phương hướng không gian tọa độ, hẳn là hướng tới khu mậu dịch trung lập tự do.

Thật khéo, Mộc Phàm cũng hướng tới khu mậu dịch tự do kia, đúng lúc đụng phải bọn chúng.

“Đoạt.”

Mộc Phàm đưa ra quyết định, cướp đoạt thôi.

Đám sinh vật dị vực này nhìn không giống như kẻ lương thiện, trên thân mỗi tên đều quấn quanh sát khí, rất dọa người.

“Hỏa ma, đi phía trước chặn giết bọn chúng.”

Mộc Phàm nói nhỏ, mang theo Hỏa ma xuyên qua không gian loạn lưu, cuối cùng ẩn nấp ở phía trước bọn chúng.

Vừa tới nơi đây, Mộc Phàm ngay lập tức bố trí trận pháp, tất nhiên là muốn một lưới bắt hết, không thể để một tên nào chạy thoát.

“Từ từ!”

Lúc này, đội ngũ xuyên qua không gian loạn lưu đột nhiên ngừng lại.

Sắc mặt người thằn lằn cầm đầu thay đổi, ánh mắt lóe sáng, nhìn quét qua không gian đen như mực phía trước.

“Đội trưởng, làm sao vậy?”

Một thành viên trong đội ngũ thắc mắc hỏi, tất cả đều khẩn trương.

Chỉ thấy người thằn lằn im lặng không lên tiếng, nhìn chằm chằm gió lốc không gian phía trước.

Ở hai bên còn có vô số vết nứt không gian cùng hàng rào, hình thành một đám hàng rào không gian kép, rất khó xuyên qua.

Chỉ có xuyên qua không gian gió lốc mới dễ đi, nếu không chỉ có thể xuyên qua hàng rào kép.

Nhưng hàng rào không gian kép rất nguy hiểm, so với gió lốc không gian thì nó càng đáng sợ, càng nguy hiểm hơn, không cẩn thận sẽ bị lạc, thậm chí bị hủy diệt.

“Chẳng lẽ ta cảm ứng sai?” Người thằn lằn lẩm bẩm, cảm giác phía trước có gì đó không ổn.

Nhưng cẩn thận quan sát thì không có phát hiện gì cả, thầm nghĩ có phải ảo giác hay không.

Sau khi kiểm tra, cảm ứng, tra xét một hồi mà không có phát hiện gì, không có một chút khác thường, hình như là hắn đa nghi.

“Đội trưởng?”

Các thành viên khác khẩn trương nhìn bốn phía, cảnh giác.

Sau một hồi, người thằn lằn nói: “Đi thôi, hẳn là ta đa nghi.”

Vừa nghe lời này, các thành viên trong đội ngũ nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao di chuyển ở loại địa phương này, áp giải đồ vật quan trọng như vậy, thật sự không muốn gặp phiền toái hay là nguy hiểm gì.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, chậm rãi xuyên qua gió lốc.

Ầm ầm ầm...

Gió lốc không gian tàn sát bừa bãi, vừa tiến đến liền cảm giác được lực cắn xé rất mạnh.

Còn tốt, bọn chúng có chuẩn bị.

Khi đội ngũ chậm rãi đi qua, đi tới trung tâm gió lốc không gian, thời điểm sắp xuyên qua thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ong!

Một tiếng vù vù truyền đến, gió lốc không gian chung quanh đột nhiên dừng, bị một lực lượng vô hình trói buộc, tiếp theo hóa thành một lồng giam.

“Không tốt, có mai phục!”

Sắc mặt người thằn lằn cầm đầu thay đổi, hét to, ý thức được có vấn đề, thế mà có người mai phục trong gió lốc không gian.

“Ngũ hành đại trận, không gian lồng giam, lên!”

Đột nhiên có một tiếng quát truyền đến, liền thấy bốn phía nổi lên vô số trận văn, đan xen hội tụ, hóa thành một đại trận bao phủ bọn chúng.

“Động thủ, giết ra ngoài.”

Người thằn lằn kinh ngạc xen lẫn tức giận, rít gào lên, trong cơ thể lập tức bộc phát khí thế kinh thiên, tựa như một viên đạn hạt nhân bùng nổ, phát ra ánh sáng vô tận.

Chương 249: Hung uy của Hỏa ma

Oanh!

Một chùm sáng bùng nổ, khói bụi cuồn cuộn, năng lượng tàn phá.

Lực lượng đáng sợ quét qua, Ngũ hành đại trận dao động kịch liệt nhưng vẫn không bị rách, lắc lư một chút liền yên tĩnh trở lại.

Trận văn rậm rạp đan xen, đại trận kim mộc thủy hỏa thổ đan xen với nhau, phía trên có một trận bàn lơ lửng, buông xuống từng luồng sáng năm màu.

Ở bên ngoài Ngũ hành đại trận còn có một tầng ngăn gió lốc màu đen, như một lồng giam, khóa chặt nơi này.

“Chúng ta bị nhốt rồi.”

Đám sinh linh dị vực biến sắc, tức giận đan xen kinh ngạc nhìn trận văn rậm rạp lập loè xung quanh, biết rằng mình đã bị nhốt lại.

Tên người thằn lằn cầm đầu âm trầm, trong mắt lóe lên sự hung ác, toàn thân tản ra hơi thở khủng bố, không ngừng công kích trận văn phía trước.

Oanh! Ầm ầm ầm...

Nện tới mấy chục quyền, trận văn run rẩy nhưng lại kiên cố khó có thể tưởng tượng, hoàn toàn không có biện pháp phá nát Ngũ hành đại trận.

Năm loại lực lượng đan xen nhau, hình thành một loại phòng ngự tuyệt đối, giam cầm nơi này, hoàn toàn không thể phá nát từ bên trong.

Trừ khi lực lượng vượt qua Ngũ hành trận bàn, nếu không thì căn bản không có biện pháp phá vỡ.

Nhưng Ngũ hành trận bàn chính là bảo vật cấp Truyền kỳ, một khi

rơi vào, trừ khi ngươi có lực lượng vượt cấp Truyền kỳ, nếu không thì cho dù là sinh vật cấp Truyền kỳ cũng sẽ bị nhốt bên trong.

“Là bảo vật Truyền kỳ.”

Người thằn lằn âm u nhìn chằm chằm Ngũ hành trận bàn, sắc mặt rất khó coi.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra đây là bảo vật Truyền kỳ, phiền toái lớn rồi.

Thực lực cấp Siêu thể của hắn vốn dĩ rất cường đại, nhưng gặp phải loại trận bàn cấp Truyền kỳ này, thật là hữu tâm vô lực.

Hoàn toàn xong đời.

“Rốt cuộc là ai đang chặn giết chúng ta?”

“Là đạo tặc Hắc vực?”

“Hay là cường đạo không gian khác?”

Thành viên trong đội ngũ bắt đầu luống cuống, sôi nổi suy đoán, rốt cuộc là ai đang chặn giết?

“Chẳng lẽ để lộ tin tức?”

Sắc mặt người thằn lằn âm trầm, nhìn chằm chằm một mảng hạt không gian màu đen phía trước, tựa như sương mù quay cuồng.

Chỉ thấy trong sương mù có một bóng dáng mông lung hiện lên.

Khi thấy rõ kẻ này, người thằn lằn cùng các sinh vật dị vực khác đều ngạc nhiên, tiếp theo giận tím mặt.

“Nhân loại?”

Người thằn lằn nổi giận gầm lên một tiếng, trừng mắt nhìn người tới, đúng là Mộc Phàm.

Chúng nó chưa bao giờ nghĩ đến kẻ chặn giết chúng nó thế mà là một thiếu niên nhân loại, trong lòng ít nhiều có chút bất ngờ cùng tức giận.

Một nhân loại lại dám tới chặn giết chúng nó?

Phải biết rằng chúng nó là sinh vật vô cùng hung tàn, không biết đã giết qua bao nhiêu nhân loại, chưa bao giờ nghĩ tới bị nhân loại chặn giết.

“Thứ khốn nạn, ngươi có biết chúng ta là ai hay không mà dám mai phục chặn giết?”

Một sinh vật đầu chim tức giận mắng to một tiếng.

Nó bộc lộ bộ ra sự hung ác, hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Đáng tiếc, Mộc Phàm căn bản liền làm lơ nó, chỉ một sinh vật cấp Nhập thánh còn chưa lọt vào mắt hắn.

Ánh mắt hắn vẫn luôn dừng ở tên người thằn lằn cầm đầu, người này mới là uy hiếp, cường giả Siêu thể, là đạn hạt nhân biết đi.

Vừa rồi là tên người thằn lằn này bùng nổ sức mạnh, lay động Ngũ hành đại trận, tuy rằng không thể phá vỡ nhưng thực lực như vậy cũng đủ khiến hắn kinh ngạc.

“Nhân loại, vì sao chặn giết chúng ta?” Người thằn lằn nhìn chằm chằm Mộc Phàm, hét to chất vấn.

Mộc Phàm cong khóe miệng, cười lạnh lẽo, hừ nói: “Các ngươi không mang theo não sao, còn hỏi loại vấn đề ngu ngốc này, chặn giết các ngươi còn cần lý do?”

“Thứ khốn nạn!”

“Nhân loại đáng chết, quá kiêu ngạo.”

Một đám sinh vật dị vực tức giận, đằng đằng sát khí nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm khinh thường cười nói: “Lưu lại cái rương kia, ta cho các ngươi một con đường sống.”

“Ngươi mơ tưởng!” Tên đầu chim lập tức hét to, hơi thở bùng nổ.

Người thằn lằn giơ tay ngăn lại, hỏi: “Nhân loại, ngươi nói chuyện giữ lời chứ?”

“Đương nhiên, ta nói chuyện là nhất ngôn cửu đỉnh, nói tha các ngươi liền tha cho các ngươi.” Mộc Phàm bình thản cam đoan.

Ánh mắt người thằn lằn lập loè, không rõ hắn đang suy nghĩ điều gì.

“Đội trưởng, không thể tin tưởng hắn.”

“Đúng vậy, nhân loại giảo hoạt nhất.”

“Nhân loại đều xảo trá, không thể tin tưởng.”

Các thành viên trong đội ngũ sôi nổi khuyên can.

Nhưng người thằn lằn lại nhẹ nhàng xua tay, hắn nghiêm túc nói: “Nhân loại, ta có thể lưu lại cái rương này nhưng ngươi phải tuân thủ hứa hẹn.”

“Yên tâm, ta nói chuyện rất giữ lời.” Mộc Phàm gật gật đầu, trong lòng lại âm thầm cười lạnh.

Chỉ thấy, người thằn lằn xua xua tay nói: “Buông cái rương xuống.”

“Đội trưởng...”

Sắc mặt các sinh vật khác thay đổi, mở miệng muốn nói thêm nhưng lại bị người thằn lằn dùng ánh mắt hung ác nhìn tới nên phải ngậm miệng.

“Cái rương ở chỗ này, hiện tại ngươi có thể thả chúng ta đi rồi.”

Người thằn lằn quay đầu nhìn Mộc Phàm, biểu tình có chút nghiêm trọng, hơi thở toàn thân ngưng tụ tới đỉnh điểm.

Ánh mắt Mộc Phàm hơi lóe lên, cười nhẹ, liền thấy hắn vung tay, Ngũ hành đại trận mở ra một cái lỗ hổng.

Hắn thật sự muốn thả những sinh vật dị vực này sao?

Nhìn thấy lối ra này, trong mắt người thằn lằn lóe lên tia sáng, không nói hai lời trực tiếp mang theo đội ngũ dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài.

Mộc Phàm nhìn một đám lao ra khỏi lỗ hổng, cười lạnh.

“Hỏa ma, động thủ.”

Đúng lúc này, Mộc Phàm đột nhiên nói một câu.

Vừa dứt lời, đám người thằn lằn mới lao ra khỏi Ngũ hành đại trận liền cảm giác không ổn, trong lòng lộp bộp.

Còn không chờ bọn họ phản ứng kịp, liền thấy một bàn tay thật lớn chụp tới, uy thế ngập trời, một đường đánh nát không gian đánh xuống.

“Nhân loại, ngươi không tuân thủ hứa hẹn, lừa gạt chúng ta?”

Người thằn lằn biến sắc, tức giận rít gào.

Mộc Phàm nghe xong cười lạnh nói: “Ta nói buông tha các ngươi mà, ta vừa mới thả các ngươi đi đó.”

“Chẳng qua, ta thả các ngươi, nhưng tiểu đệ của ta không buông tha các ngươi, ta cũng không có cách nào nha.”

Vừa nghe lời này, người thằn lằn thiếu chút nữa hộc máu chết.

Hắn hoảng hốt nhìn bàn tay khổng lồ chụp tới, có ngọn lửa thiêu đốt, quanh mình không gian đều nứt vỡ.

Uy thế đáng sợ ép tới chúng nó không thở nổi.

Khi thấy rõ Hỏa ma to lớn trước mắt, người thằn lằn cùng đám sinh vật dị vực đều trừng to hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

“Hỏa ma?”

“Là Hỏa ma cấp Bán thần của Hắc uyên tộc sao?”

“Xong rồi!”

Người thằn lằn tuyệt vọng, trong cơ thể bộc phát ra lực lượng siêu thể, tựa như một quả bom bùng nổ.

“Liều mạng.”

Theo một tiếng hét, đám cường giả dị vực này cùng bộc phát ra thực lực cường đại nhất, công kích bàn tay to lớn của Hỏa ma.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, không gian vỡ nát, nhiều khe nứt đan xen, tựa như lưỡi dao sắc bén đảo qua bốn phía, xé mấy sinh vật dị vực thành thịt nát.

“A...”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, mười mấy sinh vật dị vực, trừ người thằn lằn, đều bị dư âm của vụ nổ mạnh xé nát.

Tuy người thằn lằn chèo chống được nhưng vẻ mặt đầy tuyệt vọng nhìn bàn tay to khổng lồ chụp tới.

Vẫn không thể ngăn cản một kích của Hỏa ma, bàn tay to một đường nghiền nát công kích của bọn chúng, uy thế không giảm vỗ vào chỗ người thằn lằn.

Răng rắc, không gian chung quanh hắn hoàn toàn sụp đổ, người thằn lằn cấp Siêu thể hét to, không chút do dự tự bạo.

Ầm vang!

Người thằn lằn nổ tung, thân thể như một viên đạn hạt nhân bùng nổ, nháy mắt phóng ra năng lượng vô tận quét qua tám phương, tiếng ù ù vang vọng.

Nhưng cổ năng lượng này nhanh chóng bị Ngũ hành đại trận ngăn trở, trận văn lập loè, không ít trận văn bị nố nát.

Ngũ hành đại trận thiếu mất một góc nhưng đã không còn quan trọng, người thằn lằn cùng thủ hạ toàn quân bị diệt, bị Hỏa ma chụp chết.

Hỏa ma dùng một kích diệt bọn chúng, hung uy hiển hách, không hổ là sinh vật cấp Bán thần.

“Đáng giận, thế mà tự bạo, cả không gian trữ vật đều bị hủy diệt rồi.”

Trong đại trận, sắc mặt Mộc Phàm u ám, nơi vụ nổ diễn ra không còn thứ gì, không gian trữ vật của đám kia đều tan thành tro bụi.

Điều này làm cho lòng Mộc Phàm rất khó chịu, chỉ có thể thầm mắng một tiếng đen đủi.

“Còn tốt, cái rương vẫn còn.”

Hắn nhìn cái rương kim loại ở trung tâm trận pháp, trong lòng có chút an ủi.

Thứ này, mới là món chính.

Mộc Phàm chặn giết bọn chúng để cướp lấy cái rương này, muốn nhìn một chút xem bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì mà phải có một đám cường giả bí mật vận chuyển.

“Hệ thống, có thể thu cái rương này vào không gian chứa đựng của hệ thống sao?”

Đi tới trước cái rương, Mộc Phàm ngạc nhiên đánh giá cái rương thần bí trước mắt, bề mặt có rất nhiều phong ấn.

“Có thể.” Hệ thống trả lời dứt khoáti.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất vui, không nói hai lời trực tiếp thu lại.

“Nơi đây không thể ở lâu, rời đi trước rồi tính tiếp, hệ thống, giúp ta lau sạch dấu vết.”

Mộc Phàm nói xong, triệt hạ Ngũ hành đại trận, cũng thu hồi trận bàn.

Bá!

Ngay sau đó, liền thấy Mộc Phàm bước ra một bước, biến mất khỏi nơi này.

Biến mất theo hắn còn có Hỏa ma, nó lại nín thở thu nhỏ.

Oanh...

Mộc Phàm vừa rời đi không lâu, vùng không gian này đột nhiên tan vỡ, một ý chí cường đại đảo qua nơi này, như đang tìm kiếm gì đó.

Đáng tiếc, trước đó Mộc Phàm đã kêu hệ thống xóa sạch mọi dấu vết, không sót lại chút nào.

“Đồ vật kia biến mất?”

“Là ai?”

Ý chí cường đại kia truyền ra một loại dao động khủng bố, khiến không gian nứt vỡ răng rắc, tựa như mặt gương nát.

Sau một hồi, ý chí kia biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Chương 250: Gặp lại Già Lam

Khu mậu dịch tự do, Mộc Phàm một mình đi trên đường phố.

Ở bên cạnh hắn đã không còn Hỏa ma, đã đưa vào không gian tư nhân.

Từ khi luyện hóa không gian tư nhân, hắn có thể mở ra bất kỳ lúc nào, cho nên Hỏa ma bị ném vào bên trong rồi.

Dù sao Hỏa ma đặc thù, dễ dàng khiến người khác chú ý, vừa mới chặn giết một đám cường giả dị vực, Mộc Phàm không muốn khiến cho bất kỳ kẻ nào chú ý.

“Không biết Già Lam ra sao?”

Trên đường đi, Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Chung quanh có nhiều sinh vật lui tới, đủ loại kiểu dáng, có dáng vẻ dữ tợn xấu xí, có hình thù kỳ quái, thậm chí Mộc Phàm suýt đụng vào một sinh vật giống như sứa.

“Nhân loại, ngươi không có mắt sao?”

Một sinh vật đầu sứa mắng to.

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, ánh mắt lạnh lẽo.

Sinh vật như sứa này đột nhiên run run lên, hai con mắt nho nhỏ lộ vẻ hoảng sợ.

“Lăn!” Mộc Phàm hừ nhẹ một tiếng, đối phương tức khắc sợ tới mức đỏ hồng, chạy vèo mất tiêu.

Nhìn hắn dọa sinh vật hình sứa chạy mất, những sinh vật chung quanh vốn dĩ muốn xem vui trò đều tránh xa Mộc Phàm, có chút sợ hãi.

“Là hắn?”

“Mau đi bẩm báo đại nhân.”

“Nhân loại kia xuất hiện.”

Bốn phía có nhiều bóng dáng quỷ dị lặng yên ẩn nấp, bọn chúng thấy Mộc Phàm xuất hiện, lập tức liền truyền tin tức ra ngoài.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn những bóng dáng lén lút kia, trong lòng có một ít suy đoán.

“Là Ha tộc, hay là tên buôn nô lệ kia?”

Trong lòng hắn có nhiều suy đoán, nhưng mặc kệ là ai, chỉ cần uy hiếp đến hắn, là địch nhân, vậy thì giết sạch sẽ.

Cho nên Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý mấy kẻ theo dõi này, nghênh ngang đi trên đường, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt khác thường của những sinh vật kia.

Mộc Phàm đi thẳng một đường, yên lặng cảm ứng hơi thở của Già Lam, theo liên hệ của ấn ký linh hồn đi hướng tới một khu vực phồn hoa.

Rất mau, Mộc Phàm đi tới trước một tòa nhà lớn.

“Cửa hàng Già Lam sao?"

Hắn nhìn cửa hàng thật lớn trước mắt, trong lòng có chút kinh ngạc.

Căn cứ theo hơi thở, Già Lam đang ở trong cửa hàng trước mắt này.

Hơn nữa nhìn đến tên này, Mộc Phàm liền mơ hồ suy đoán được điều gì, cửa hàng này chẳng lẽ do Già Lam mở sao?

Nhưng mới mấy ngày không thấy, Già Lam liền sáng lập một cửa hàng khổng lồ như vậy, thật sự khiến Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Hắn không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào cửa hàng trước mắt.

“Hoan nghênh quý khách đến cửa hàng Già Lam.”

Mới vừa tiến vào liền thấy hai thị nữ nhỏ xinh khả ái khom người nghênh đón.

Mộc Phàm nhìn hai người, ánh mắt chú ý tới trên đầu mỗi nàng đều có một đôi tai thỏ.

“Thỏ nữ?” Mộc Phàm nói thầm trong lòng một câu.

Hắn bình tĩnh hỏi: “Cửa hàng các ngươi có nghiệp vụ gì?”

“Thưa quý khách, cửa hàng Già Lam chúng ta làm bất kỳ nghiệp vụ nào liên quan đến buôn bán, ngài cần xử lý nghiệp vụ gì?”

Một nàng thỏ nữ lễ phép dò hỏi một câu.

Mộc Phàm không có vội trả lời mà là nhìn lướt qua đại sảnh, có không ít sinh linh dị vực đang dò hỏi, trao đổi các loại nghiệp vụ.

Hắn không nghĩ tới trong mấy ngày ngắn ngủi mà Già Lam đã thành lập một cửa hàng to thế này, nhìn sơ cũng không tệ lắm.

Nhưng sáng lập một cửa hàng mới, các cửa hàng khác nhất định sẽ ra tay chèn ép, thậm chí trực tiếp hủy diệt, dù sao không ai muốn có thêm một đối thủ cạnh tranh.

“Nơi này là ai phụ trách?”

Mộc Phàm không chút để ý hỏi một câu.

Thỏ nữ kia ngẩn người, nói: “Xin lỗi khách nhân, không có chủ nhân cho phép, chúng ta không thể tiết lộ bất kỳ thông tin gì về chủ nhân, xin ngài tha thứ.”

“Vậy các ngươi biết hội trưởng cửa hàng là ai sao?” Mộc Phàm nhíu mày, cả người phụ trách cửa hàng cũng không thể tiết lộ sao? Có lẽ Già Lam muốn tránh bại lộ thân phận của mình, hay là như thế nào thì hắn cũng không biết.

“Vị khách nhân này, xin ngài đừng làm khó dễ nàng.”

Thời điểm thỏ nữ không biết nên trả lời như thế nào thì từ xa có một bóng người thướt tha đi tới.

Mộc Phàm giương mắt nhìn, thế mà một miêu nữ mặc đồ da đen, dáng người nóng bỏng, thực sự làm hắn hơi bất ngờ.

Miêu nữ này có một cái đuôi mèo, hai tai mèo run lên, đôi mắt sáng ngời, mang theo tia sáng kỳ dị, làm người ta vừa thấy liền nhịn không được mà đắm chìm trong đó.

Nàng tới gần liền tự giới thiệu: “Ta là chủ sự cửa hàng, ngài cần gì thì có thể hỏi ta.”

Mộc Phàm âm thầm gật đầu, miêu nữ này không đơn giản, cặp mắt kia có năng lực đặc thù, hơn nữa trong cơ thể nàng có một lực lượng cường đại.

Căn cứ theo phỏng đoán của Mộc Phàm, ít nhất là một cường giả Siêu phàm, không thể không kinh ngạc vì thủ đoạn của Già Lam, nhanh như vậy liền có thủ hạ cấp Siêu phàm.

“Ta tìm Già Lam.”

Mộc Phàm nhìn miêu nữ đang cảnh giác trước mắt, nói thẳng muốn tìm Già Lam.

Vừa nói lời này, sắc mặt miêu nữ, thỏ nữ đều thay đổi, càng cảnh giác hơn, có chút đề phòng Mộc Phàm.

Đang lúc các nàng nghĩ nên ứng phó Mộc Phàm như thế nào thì đột nhiên có một giọng nói truyền vào trong tai các nàng.

“Dẫn hắn đi lên.”

Giọng nói này đúng là Già Lam.

Nghe tiếng nhắc nhở, miêu nữ sửng sốt, có chút ngạc nhiên cùng khó hiểu.

Vì sao chủ gia muốn dẫn thiếu niên nhân loại này đi lên, chẳng lẽ nhận biết nhau?

Mặc kệ như thế nào, miêu nữ vẫn phục tùng, nở nụ cười động lòng người.

“Khách quý, mời đi theo ta.”

Nói xong, miêu nữ liền đi phía trước dẫn đường.

Mộc Phàm gật gật đầu đi theo,, dọc theo đường đi cũng không nói chuyện, yên lặng suy tư gì đó.

Động tĩnh bên này tự nhiên khiến cho một ít sinh linh đang xử lý nghiệp vụ trong đại sảnh chú ý, kinh ngạc nhìn Mộc Phàm.

“Thiếu niên nhân loại này là ai?”

Có một sinh vật miệng hà mã tùy tiện hỏi.

Bên cạnh có sinh vật miệng đầy râu sau khi thấy Mộc Phàm thì lộ vẻ hoảng sợ.

“Là hắn?”

Toàn bộ sinh vật kinh hãi nói: “Thiếu niên nhân loại hung tàn kia lại tới nữa.”

“Hắn là ai?”

Không ít sinh vật chung quanh lập tức tò mò lại gần, sôi nổi dò hỏi.

Chỉ thấy sinh vật râu dài nuốt nuốt nước miếng nói: “Các ngươi không biết sao, mấy ngày trước có thiếu niên nhân loại giết chết vương tử Ha tộc, ở ngay trong khu này.”

“Lại còn giằng co với Hắc bào quản sự của khu mậu dịch, cuối cùng ngay cả vị đại nhân kia cũng không có truy cứu.”

Nghe xong lời này, một đám sinh vật chung quanh khiếp sợ không thôi, lúc này mới biết thì ra người tạo nên sự kiện ồn ào huyên náo lúc trước chính là Mộc Phàm.

“Ta nghe nói, vị ở nhà ăn Tinh linh có quan hệ thân thiết với thiếu niên nhân loại này.”

“Đúng vậy, nghe đồn chủ nhân nhà ăn Tinh linh kết giao bằng hữu

với thiếu niên nhân loại này, còn tặng lễ vật."

"Nghe nói chủ nhân cửa hàng Cửu vực đã lên tiếng, muốn bắt nhân loại này."

Có người lặng lẽ nói.

"Ta cũng nghe nói, lại còn treo tiền thưởng."

"Không tồi, ai bắt được nhân loại này có thể đạt được một trăm vạn tinh thể năng lượng.

Vừa nghe lời này, các sinh vật trong đại sảnh lập tức sôi trào, ồ lên.

Chúng nó nhìn bóng dáng Mộc Phàm đi lên lầu, ánh mắt nóng rực, tham lam, trăm vạn tinh thể năng lượng không phải là một con số nhỏ.

Nhưng không có một tên nào dám vọng động, bởi vì sự hung hãn trước đó của Mộc Phàm còn rõ ràng trước mắt, chúng nó tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mình không dám hành động thì có thể báo tin cho những kẻ muốn tìm nhân loại này.

"Đi, đưa tin tức tới cửa hàng Cửu vực."

Báo tin cũng có khen thưởng, cho nên không ít sinh vật nhanh chóng quyết định xoay người liền rời khỏi nơi này, đi cửa hàng Cửu vực.

Một màn này tự nhiên cũng rơi vào trong mắt Mộc Phàm, nhưng hắn không thèm để ý.

"Cửa hàng Cửu vực muốn bắt ta?" Mộc Phàm hơi thắc mắc.

Cửa hàng Cửu vực chính là cửa hàng trước đó mà hắn muốn đổi một ít tinh thể năng lượng nhưng lại không cho phép nhân loại tiến vào.

Không nghĩ tới mình không tìm kiếm người ta gây phiền toái, cửa

hàng Cửu vực này liền chủ động tới tìm hắn, trong lòng nhịn không được cười lạnh.

“Đến đây đi, đang nghĩ xem nên giải quyết các ngươi như thế nào thì các ngươi lại tự đưa tới cửa tới.”

Mộc Phàm cười lạnh, đã quyết định san bằng cửa hàng Cửu vực, đúng lúc tiêu diệt, cướp đoạt tài phú luôn.

“Khách quý, tới rồi.”

Đang nghĩ ngợi thì miêu nữ cúi người hành lễ, dừng trước một cánh cửa trên lầu năm.

“Miêu miêu, ngươi lui xuống đi.”

Trong phòng truyền đến một giọng nói trong trẻo mang theo chút lười biếng.

“Tuân mệnh, bà chủ.”

Miêu nữ hơi cúi người hành lễ, nói xong liền xoay người rời đi.

Chỉ để lại mình Mộc Phàm đẩy cửa đi vào.

“Chủ nhân, cuối cùng ngài cũng tới rồi, tới trễ nữa là không thấy được ta rồi.”

Mới vừa tiến đến, liền thấy Già Lam mặc một bộ váy dài màu lam hưng phấn chào đón.

Chương 251: Đại nhân vật?

Lầu năm, trong phòng.

Già Lam đang nũng nịu bưng trà lên, đặt ở một bên, quấn lấy Mộc Phàm đấm chân, xoa bóp vai, một bộ dáng chờ ngươi ngắt lấy.

Mộc Phàm nhắm hai mắt, nằm trên ghế, vẻ mặt hưởng thụ.

Một vị nữ hoàng bóp vai đấm chân, đãi ngộ thế này, quả thực làm người khác thèm khát.

“Chủ nhân...” Già Lam nũng nịu kêu một tiếng.

“Kêu ông chủ, nói đi, sao lại thế này?”

Nói xong Mộc Phàm mở mắt, nhìn Già Lam mang nét mặt toả sáng, so với lúc trước như hai người khác nhau, đã khôi phục phong thái nữ hoàng ngày xưa.

Chỉ là ở trước mặt Mộc Phàm nàng đã thu liễm khí chất nữ hoàng, tựa như một thị nữ dịu ngoan tận tâm tận trách hầu hạ Mộc Phàm.

Nghe Mộc Phàm dò hỏi, Già Lam mới nhẹ giọng nói: “Ông chủ, có người muốn thâu tóm cửa hàng Già Lam, lại còn uy hiếp muốn ta làm nha hoàn cho hắn.”

Nói đến đây, trên mặt Già Lam tràn đầy sự phẫn nộ, tức điên lên.

Mộc Phàm nghe xong nhíu mày, trong mắt loé lên sự lạnh lẽo.

Ai kiêu ngạo như vậy nha, không chỉ có muốn thâu tóm cửa hàng của hắn, còn uy hiếp muốn Già Lam làm nha hoàn nữa, quả thực tìm chết.

“Là ai?”

Mộc Phàm không cảm xúc, hỏi.

Già Lam chần chờ, cẩn thận nói: “Ông chủ, là chủ nhân sau màn của cửa hàng Cửu vực, chính là gia hoả lúc trước bắt ta làm nô lệ

để bán đấu giá."

"Hắn là một tên nhà buôn nô lệ lớn, nuôi một đội ngũ cường đại săn nô lệ, chuyên môn bắt giữ các loại nô lệ để buôn bán."

Nói đến đây, Già Lam phẫn nộ, trong mắt mang theo sự thù hận, nắm tay đều siết chặt.

Nàng nói: "Già Lam tộc bởi vì hắn mới gặp phải cường địch, cuối cùng bị diệt tộc, thù này ta nhất định phải báo."

Mộc Phàm rất bất ngờ, không nghĩ tới thế mà là cửa hàng Cửu vực.

"Thì ra là thế." Hắn gật gật đầu, hừ lạnh nói: "Ta còn không có tìm bọn họ phiền toái, ngược lại là bọn họ tìm tới cửa."

"Chủ nhân..." Già Lam vừa định mở miệng, ngay sau đó sửa lời nói: "Ông chủ, hiện tại làm sao bây giờ, thế lực của cửa hàng Cửu vực khổng lồ, cửa hàng chúng ta mới vừa một sáng lập đã bị bọn chúng theo dõi."

Mộc Phàm nhìn nàng, hỏi: "Có phải hắn đã phát hiện ngươi hay không?"

Sắc mặt Già Lam tái nhợt, khẽ cắn môi gật đầu: "Đúng vậy, trước đó ta đi cục quản lý khu mậu dịch xin mở cửa hàng, trong lúc vô tình bị phát hiện."

"Hôm trước, ta đi đặt mua một ít hàng hóa, suýt nữa bị bắt đi, may mắn gặp chủ nhân nhà ăn Tinh linh mới tránh được một kiếp."

Nàng nói tới đây, vẻ mặt vẫn còn chút sợ hãi, thiếu chút nữa đã bị bắt lại, trở thành nô lệ lần nữa.

Hai ngày nay, trong lòng nàng rất hoảng loạn, không dám ra ngoài, bởi vì bên ngoài đã bị theo dõi, đi ra ngoài lập tức gặp phiền toái.

Mộc Phàm nghe Già Lam kể xong, ánh mắt lập loè, sát khí lạnh thấu xương tỏa ra.

"Tốt, một cửa hàng Cửu vực, không diệt ngươi cũng không được

nha.”

Hắn lầm bầm lầu bầu, bộ dạng đằng đằng sát khí làm Già Lam đều có chút sợ hãi.

Sát khí của Mộc Phàm quá mãnh liệt, có lẽ là do vừa mới diệt một đội ngũ cường giả dị vực.

Khi hắn thu liễm hơi thở, Già Lam mới thở dài nhẹ nhõm.

“Việc này ta sẹ giải quyết, ngươi không cần lo lắng.”

Mộc Phàm bình tĩnh nói, việc này, đúng lúc giải quyết.

"Vâng, ông chủ.” Lòng Già Lam buông lỏng, có ông chủ cường đại như Mộc Phàm ở đây, có lẽ có thể giải trừ nguy hiểm cho nàng.

Chỉ là trong lòng Già Lam vẫn có một chút sầu lo, vẻ mặt chần chờ.

Chần chờ hồi lâu, nàng mới nhỏ giọng nhắc nhở: “Ông chủ, ta nghe nói cửa hàng Cửu vực có một vị đại nhân vật khó lường ghé tới, ngài cần phải cẩn thận.”

“Đại nhân vật?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Như thế nào là đại nhân vật, là cường giả dạng gì mới xem như đại nhân vật?

Trong cửa hàng Cửu vực có một vị đại nhân vật, đây là tin tức lan truyền trong khu mậu dịch.

Cụ thể thì không có người nào biết, chỉ biết thân phận, thực lực của đại nhân vật kia cao hơn người quản lý khu mậu dịch không ít.

“Ngươi biết đại nhân vật kia là tồn tại thế nào sao?” Mộc Phàm suy nghĩ rồi hỏi.

Già Lam khẽ lắc đầu, nàng nghĩ nghĩ nói: “Ta nghe được một ít tin tức, sau lưng cửa hàng Cửu vực có thế lực lớn hơn nữa, rất có thể là thế lực sau lưng đại nhân vật kia.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, tiện tay mở bản đồ hệ thống.

Hắn vừa xem bản đồ, đồng tử tức khắc co rụt lại.

Trên bản đồ có vô số điểm, trung ương khu mậu dịch có một điểm đỏ thật lớn, cực kỳ mãnh liệt.

Điểm đỏ kia có lẽ đại biểu cho người quản lý thần bí của khu mậu dịch.

Trong lòng Mộc Phàm kinh ngạc, điểm đỏ này đại biểu cho tồn tại cực kỳ nguy hiểm, quả thực không thể tin được.

Bản đồ nhanh chóng phóng to, rất mau, Mộc Phàm liền thấy toàn cảnh khu mậu dịch, như từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống khu mậu dịch.

Tiếp theo, ở khu vực trung ương có một loạt kiến trúc xa hoa, đúng là trung tâm khu mậu dịch.

Theo bản đồ không ngừng mà mở rộng, giống như bản đồ vệ tinh đang phóng to, dần dần xuyên sâu vào khu này, thấy được người quản lý thần bí.

Chỉ thấy trong một mật thất, có một bóng dáng mơ hồ ngồi xếp bằng giữa không trung.

Chung quanh có từng đám sương mù nồng đậm bao phủ, đều là năng lượng cường đại hội tụ lại, không ngừng bị bóng dáng kia hấp thu.

“Hít!”

Thời điểm thấy bóng người kia, Mộc Phàm không nhịn được thầm hút một ngụm khí lạnh, cảm ứng được nguy hiểm, nguy hiểm mãnh liệt quanh quẩn.

Cường giả!

Mộc Phàm nghiêm nghị, người quản lý khu mậu dịch đáng sợ hơn mình suy đoán rất nhiều.

“Ai?”

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh truyền đến, vị cường giả này đã phát giác.

Mộc Phàm lặng yên rời khỏi, không nhìn trộm nữa.

Trong lòng hắn thầm giật mình, xem ra một vài cường giả vẫn có thể nhận thấy được có kẻ nhìn trộm, cả khi nhìn trộm bằng bản đồ mà vẫn phát giác được.

Tuy rằng vị kia không có thể tìm được kẻ trộm nhưng cũng đủ chứng minh sự cường đại khủng bố của hắn.

“Kỳ quái...” Trong mật thất, vị quản lý thần bí lẩm bẩm, mang vẻ mặt khó hiểu.

Vừa rồi có cảm giác bị kẻ nào đó nhìn trộm nhưng cẩn thận tra xét lại không phát hiện gì cả, thật sự rất kỳ quái.

“Chẳng lẽ cảm giác sai rồi?” Hắn lầm bầm lầu bầu.

Cuối cùng không giải quyết được gì, cũng không để trong lòng.

.....

“Trực giác thật mạnh.”

Trên lầu năm cửa hàng Già Lam, Mộc Phàm có chút kinh hãi vì sự cường đại của vị quản lý khu mậu dịch.

Mộc Phàm sắp xếp lại tâm tình, sau đó tiếp tục xem xét bản đồ, còn có một điểm đỏ khác.

Điểm sáng đỏ không cách quá xa, vị trí đúng là chỗ cửa hàng Cửu vực.

Nhìn đến đây, đôi mắt Mộc Phàm nhíu lại, lén lút dùng bản đồ xem xét.

Chỉ thấy trên tầng gác mái của cửa hàng Cửu vực đang có vài người tụ tập, đàm luận gì đó.

“Đại nhân, đã đã điều tra xong, có người cướp Già Lam nữ hoàng, hơn nữa mở phong ấn nô lệ.”

Một nam tử dáng người mập mạp đang báo cáo với thanh niên thần bí.

Tên tai to mặt lớn này đúng là chủ nhân cửa hàng Cửu vực.

Hắn có một đôi tai heo to mọng, mặt đầy thịt mỡ, toàn thân dư thịt, nhìn giống như là một cục thịt to.

Gia hỏa này cung kính quỳ trước thanh niên thần bí.

“Phế vật, ngươi nói xem giữ ngươi lại có tác dụng gì?”

Thanh niên kia lạnh nhạt nói một câu, đưa lưng về phía nam tử tai to mặt lớn.

Hắn chậm rãi xoay người lại, một đôi mắt vàng kim lạnh băng tràn ngập sát ý.

Tên tai heo quỳ trên mặt đất đổ mồ hôi lạnh, thịt mỡ run rẩy, lập tức dập đầu xin tha.

“Đại nhân tha mạng.” Hắn không ngừng cầu xin.

Thanh niên thần bí thanh niên không chút cảm xúc nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Tha cho ngươi, chuyện nhỏ cũng làm không xong, làm sao tha cho ngươi?”

“Đại nhân, Già Lam nữ hoàng kia ở nơi này, lại còn mở một cửa hàng, chính là cửa hàng Già Lam.”

Tên tai heo lập tức nói ra tin tức này.

Hắn lấy lòng: “Cầu xin đại nhân cho tiểu nhân một cơ hội lập công chuộc tội, ta nhất định đưa Già Lam nữ hoàng tới trước mặt ngươi.”

“Không cần, ngươi đã vô dụng, an tâm trở thành đồ ăn cho sủng vật của bổn tọa đi.”

Thanh niên thần bí lạnh nhạt nói, hai mắt đột nhiên loé lên hai luồng sáng vàng, nháy mắt đánh trúng tên tai heo đang quỳ.

“A...” Tên này phát ra tiếng kêu thê lương.

Hắn thống khổ rên rỉ, cả người bị ánh sáng bao phủ, bị đốt bốc khói, toàn bộ thân thể to mọng bị nướng chín từng chút.

Chưa đầy ba giây đồng hồ, tên tai heo vốn còn sống sờ sờ đã không động đậy nữa, biến thành một đống thịt nướng bốc hơi nóng hổi.

“Mang đi, cho sủng vật của bổn tọa ăn.”

Thanh niên vung tay lên, hai bên lập tức có hai bóng dáng giáp đen trực tiếp đưa đống thịt nướng này đi.

“Chờ lấy được đồ vật, ta ngược lại muốn xem là ai dám cướp nữ nô của bổn tọa?”

Trong mắt thanh niên thần bí này loé lên sự lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng, nói xong liền xoay người biến mất.

Một màn này toàn bộ rơi vào trong mắt Mộc Phàm.

Chương 252: Tiên thiên Thần linh thạch thai

“Đại nhân vật?”

Trong phòng trên lầu năm, Mộc Phàm đang suy tư gì đó.

Hắn nhìn điểm đó trên bản đồ, đây là cường giả thần bí ở cửa hàng Cửu vực.

Xem xét từ hơi thở, gia hỏa này có thực lực cường đại không kém gì vị quản lý khu mậu dịch, khiến Mộc Phàm trở nên cảnh giác.

Vì sao đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy, thật sự là có chút ngoài ý muốn.

“Chẳng lẽ, liên quan tới cái rương mà ta lấy được?”

Lòng Mộc Phàm sáng tỏ, bỗng nhiên nhớ tới việc này.

Trong không gian loạn lưu hắn đã chặn giết một đám cường giả dị vực cướp được một cái rương phong ấn.

Điều này làm cho hắn suy đoán có phải đám sinh vật kia vận chuyển cái rương này muốn giao dịch cùng cường giả thần bí ở cửa hàng Cửu vực này hay không.

“Tám chín phần mười là vậy.” Mộc Phàm khẳng định suy đoán của mình.

Nghĩ đến đây, Mộc Phàm càng thêm tò mò, trong rương rốt cuộc cất giấu thứ gì?

“Già Lam, đi đóng cửa lại.”

Mộc Phàm đột nhiên kêu Già Lam đóng cửa.

Nghe lời này, Già Lam ngẩn người, rồi mặt đẹp ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

Nàng ngoan ngoãn đi đóng cửa lại, xoay người trở lại trước mặt Mộc Phàm, có vẻ không biết phải làm sao, trong lòng hoảng hốt như có nai con đang chạy loạn.

“Ngũ hành trận, lên.”

Đang lúc nàng miên man suy nghĩ lộn xộn, đột nhiên thấy Mộc Phàm tế ra một trận bàn, tiếp theo trong căn phòng lóe lên từng đường trận văn.

Nàng kinh ngạc nhìn Mộc Phàm bày ra Ngũ hành trận, dùng Ngũ hành trận bàn bố trí.

“Chủ, chủ nhân ngươi...” Mặt Già Lam đã đỏ hồng.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng hỏi: “Sao mặt ngươi mặt lại đỏ như vậy, lát nữa đứng bên cạnh quan sát, đừng lên tiếng.”

“Hả...” Già Lam cứng đờ.

Tiếp theo liền thấy Mộc Phàm phất tay lấy ra một cái rương, bề mặt rương phủ kín vô số phong ấn khiến người ta giật mình.

Nhìn thấy cái rương này, Già Lam mới biết được mình đã suy nghĩ nhiều, chuyện không phải như nàng tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, Già Lam có chút xấu hổ, mặt đỏ hơn nữa, cảm giác nóng rát.

“Chủ... Ông chủ, đây là cái gì?” Nàng đè nén sự ngượng ngùng xấu hổ, mở miệng hỏi.

Cái rương trước mắt, bề mặt phủ kín các loại phong ấn, khiến nàng giật mình, càng tò mò bên trong có thứ gì.

Mộc Phàm lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết, đây là cái rương mà một đám cường đạo ta gặp phải trên đường tới đây áp tải, ta tiện tay đánh gục bọn chúng rồi lấy đi.”

Hắn nói mà không biết xấu hổ, ai là cường đạo đây?

Nếu đám người thằn lằn có thể nghe thấy, chắc chắn sẽ tức đến

sống lại, rõ ràng ngươi mới là cường đạo, thế mà nói bọn ta là cường đạo.

Già Lam cũng không quan tâm mấy chuyện này, ngạc nhiên hỏi: "Rương này có nhiều phong ấn như vậy, rốt cuộc bên trong phong ấn thứ gì?"

"Chẳng phải mở ra xem thì sẽ biết sao?"

Mộc Phàm cười cười, bắt đầu chuẩn bị mở phong ấn.

Nhưng Già Lam lo lắng nói: "Ông chủ, phong ấn trên bề mặt có năng lực tự hủy, một khi phương pháp mở ra không đúng sẽ lập tức tự hủy."

"Không sao, chỉ là chút phong ấn mà thôi, một bữa ăn sáng."

Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý, thư thái cùng tự tin, căn bản không để chúng vào mắt.

Hắn liếc mắt một cái liền xem thấu toàn bộ phong ấn, trong mắt Truyền kỳ trận sư căn bản không có bất kỳ bí mật gì đáng nói.

Cho nên Mộc Phàm tự tin phá bỏ phong ấn.

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm vươn một ngón tay nhẹ nhàng quẹt, từng đường trận văn trên bề mặt cái rương phát sáng mãnh liệt.

Từng đường trận văn nổi lên, giống như là sống lại.

Mộc Phàm nghiêm túc, ngón tay lại điểm vào một đường trận văn.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang phát ra, trận văn đứt gãy, trái tim Già Lam nhảy dựng, có chút hoảng hốt.

Nhưng không có vụ nổ nào hết, trận văn trên bề mặt rương trực tiếp tan rã, không ngừng tiêu tán.

Mộc Phàm chỉ điểm liên tiếp vài cái, trận văn liền từ từ tan rã, căn

bản không có một chút tác dụng ngăn trở, cũng không có tự hủy.

Già Lam xem mà kinh ngạc cảm thán, có nhận thức hoàn toán mới đối với vị chủ nhân, ông chủ thần bí này.

“Tốt.” Đôi mắt Mộc Phàm lập loè, nhìn chằm chằm cái rương trước mắt.

Đã phá bỏ hết phong ấn, bên trong có thứ gì đây?

Két!

Mộc Phàm chậm rãi mở rương ra, ánh sáng chói lóa lóe lên, ngay sau đó có một hơi thở đáng sợ ập tới.

“Đây là?” Đồng tử Mộc Phàm co lại, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Hơi đáng sợ thở đập vào mặt, như vực thẳm, ẩn chứa thần uy cuồn cuộn.

“Thần vật sao?”

Già Lam biến sắc, nhịn không được phát ra một tiếng hô.

Nàng bị uy áp cường đại đè ép khó thở, kinh hoảng nhìn trong rương tràn ra từng tia thần quang.

Còn tốt, nơi này đã bị Mộc Phàm bố trí Ngũ hành đại trận, có trận bàn Truyền kỳ trấn áp, khí tức không có lọt ra ngoài.

Nếu không, toàn bộ khu mậu dịch đều sẽ sôi trào trong nháy mắt, nhất định sẽ dẫn tới vô số cường giả.

Mộc Phàm nhìn mở cái rương đã mở ra, bên trong có ánh sáng vàng rực rỡ mang theo uy áp khủng bố.

Như có một thần linh trong rương.

Hắn gặp qua thần linh, thậm chí luyện hóa thần hồn nên mới cảm giác được, hơi thở bên trong giống hệt thần linh.

“Hệ thống, đây là cái gì?” Mộc Phàm tỏ vẻ nghiêm túc, trong lòng nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

Có lẽ chỉ có hệ thống mới biết được bên trong là thứ gì.

“Ký chủ, đây là một khối Tiên thiên Thần linh thạch thai.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm giật mình.

Thần linh?

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới trong rương thế mà phong ấn một thần linh?

Nhưng hệ thống nói đó là một khối Tiên thiên Thần linh thạch thai.

“Ông chủ, bên trong phong ấn cái gì?”

Lúc này, Già Lam cũng dò hỏi, cảm giác như đối diện thần linh.

Biểu tình của Mộc Phàm nghiêm trọng, một lúc sau mới nói: “Trong rương phong ấn một thần linh, vượt khỏi suy đoán của ta.”

Hắn cũng giật mình, không nghĩ tới cái rương mình cướp lấy lại phong ấn một khối Tiên thiên Thần linh thạch thai.

Ý nghĩa như tên, chính là thần linh còn chưa xuất thế, hơn nữa là Tiên thiên thần linh, đang trong quá trình dựng dục bị người ra tìm ra.

“Hệ thống, nó còn sống sao?” Mộc Phàm đột nhiên hỏi câu này, bắt đầu cảnh giác.

Nhưng hệ thống lại trả lời: “Ký chủ, khối Tiên thiên Thần linh thạch thai đã chết, dựng dục thất bại, chỉ để lại một khối Thần linh thạch thai chưa thành hình.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm liền ngây ngẩn, thế mà chết rồi.

Một Tiên thiên thần linh chết trong quá trình dựng dục, là một cái thai chết.

Mộc Phàm có chút thất vọng, một Thần linh thạch thai đã chết, có ích lợi gì?

“Hệ thống, nó còn hữu dụng sao?” Chưa từ bỏ ý định, Mộc Phàm lại dò hỏi hệ thống.

Hệ thống trực tiếp trả lời: “Ký chủ, trong khối Thần linh thạch thai này dựng dục Tiên thiên thần linh, bản thân chính là một cái Thần thai tự nhiên, chỉ là chết trong quá trình dựng dục, ý thức mai một.”

“Hẳn là mai một do ngoại lực, căn nguyên của Tiên thiên thần linh vẫn còn, ký chủ có thể hấp thu căn nguyên này rồi tiến hành cường hóa thân thể của mình.”

“Đương nhiên, còn có một tác dụng khác là ký chủ có thể chia lìa một bộ phận nguyên thần rồi nhập vào Thần linh thạch thai, đoạt xá nó, có thể luyện hóa thành một phân thân thần linh của ngươi.”

Hệ thống giải thích một loạt khiến hai mắt Mộc Phàm sáng rực, trong lòng ấm nóng.

“Đoạt xá, phân thân thần linh?”

Mộc Phàm hít thở dồn dập.

Hắn không nghĩ tới cái rương tiện tay hốt lấy thế mà phong ấn một báu vật vô giá như vậy.

Có thể nói, chỉ cần Mộc Phàm đoạt xá Thần linh thạch thai, lập tức là có được một phân thân Tiên thiên thần linh, quả thực không thể tưởng tượng.

“Hệ thống, đoạt xá nó như thế nào, có tai hoạ ngầm hay không?"

Mộc Phàm đè nén sự kích động cùng hưng phấn, nhanh dò hỏi hệ thống, hỏi thật rõ ràng.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ chỉ cần nạp một trăm tỷ, có thể hoàn mỹ đoạt xá Thần linh thạch thai, không một chút bài xích, giống như tự nhiên dựng dục, tự nhiên thành hình.”

“Hơn nữa, căn nguyên trong khối Tiên thiên Thần linh thạch thai này có lợi ích rất lớn, ban đầu hẳn là dựng dục Thần khí cộng sinh, đáng tiếc dựng dục thất bại, chỉ để lại căn nguyên Tiên thiên

thần linh thuần túy khổng lồ, bổn hệ thống có thể miễn phí một lần dùng căn nguyên Tiên thiên thần linh tôi thể cho ký chủ."

Mộc Phàm nghe rất động tâm nhưng lại có chút bực bội.

Hệ thống hố người, mở miệng chính là một trăm tỷ.

Kể từ đó chẳng phải sẽ xài hết Năng lượng nguyên của hắn sao, trong lòng có chút hoài nghi hệ thống cố ý, chắc chắn là thèm Năng lượng nguyên.

Trước đó nạp một trăm tỷ, Năng lượng nguyên chỉ còn lại một nửa, giờ lại một trăm tỷ, nạp lần này liền không còn nữa.

"Hệ thống, ngươi hố ta, chắc chắn đã sớm muốn Năng lượng nguyên đúng hay không?"

Mộc Phàm có chút tức giận mắng to.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận đề nghị của hệ thống thực sự rất hấp dẫn.

Nếu tự mình làm không nói có thành công đoạt xá hay không, chuyện bị thạch thai bài xích không phải là chuyện Mộc Phàm có thể giải quyết, không thể đoạt xá hoàn mỹ chẳng khác nào lãng phí khối Tiên thiên Thần linh thạch thai này.

"Được, nạp một trăm tỷ, đoạt xá Thần linh thạch thai."

Mộc Phàm cân nhắc, cuối cùng cắn răng đưa ra quyết định.

Một phân thân Tiên thiên thần linh, không oai sao?

"Ký chủ, bổn hệ thống kiến nghị ngươi mở phòng tu luyện của hệ thống tiến hành đoạt xá cùng rèn luyện thân thể."

Trong đầu truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống, Mộc Phàm ngẩn người, ngay sau đó bừng tỉnh, nơi này không an toàn a, chỉ có trong phòng tu luyện của hệ thống mới an toàn nhất.

"Già Lam, ta có việc rời đi trước."

Mộc Phàm phân phó một tiếng, thu cái rương thu vào không gian chứa đựng, không đợi Già Lam phản ứng thì bóng dáng đã biến mất.

Mộc Phàm đành phải thành thành thật thật dùng thẻ tu luyện hai mươi năm, tiến vào phòng tu luyện của hệ thống.

Trong phòng chỉ còn lại mình Già Lam ngơ ngác ngây ngốc, nhìn Mộc Phàm biến mất.

“Thần linh thạch thai, trên người ông chủ có bí mật rất lớn a.”

Già Lam tỉnh táo lại, trong ánh mắt lập loè tia sáng.

Đối với ông chủ nhân loại trẻ tuổi này, trong lòng nàng rất tò mò, còn có chút kính sợ.

Thần bí, khiến người ta tò mò, thực lực làm người ta kính sợ.

Chương 253: Đoạt xá, luyện thể

Trong không gian tu luyện, Mộc Phàm ngồi xếp bằng, trước mặt có một cái rương bay lơ lửng.

Bên trong toát ra từng luồng thần quang mãnh liệt, thần uy mênh mông cuồn cuộn, một đợt nối tiếp một đợt.

“Hệ thống, nạp một trăm tỷ, có thể bắt đầu rồi.”

Mộc Phàm nghiêm túc, trong tay nắm một khối Năng lượng nguyên, khối vuông phát ra ánh sáng mông lung.

Đinh!

“Nạp một trăm tỷ, bắt đầu chia lìa nguyên thần, đoạt xá Thần linh thạch thai.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy đại não nổ vang, như bị đập vào đầu, ý thức mơ hồ, sinh ra cảm giác đau đớn kịch liệt.

Đó là cả giác nguyên thần bị xé rách, vô cùng thống khổ nhưng không chờ Mộc Phàm kêu thảm thiết, thống khổ liền biến mất.

Thức hải, nguyên thần trực tiếp bị một sức mạnh vô hình phân thành hai nửa, hóa thành hai cái nguyên thần, nhỏ hơn phân nửa so với lúc trước.

“Hệ thống, ngươi lại hố...” Mộc Phàm vừa định mở miệng mắng to.

Nhưng ngay sau đó, một nửa nguyên thần bị lực lượng của hệ thống quấn lấy, nháy mắt rời khỏi thức hải, trực tiếp rót vào đám thần quang phía trước.

Thần quang mãnh liệt bao vây lấy khối thần thạch, bên trong có một bóng dáng mờ ảo cuộn tròn, lúc ẩn lúc hiện, tản ra thần uy.

Đó chính là Tiên thiên thần linh, một cái Thần thai tự nhiên.

Đáng tiếc, Thần thai bị ngoại lực xóa sạch ý thức, chỉ còn lại thể xác, bị một nửa nguyên thần của Mộc Phàm nhập vào lập tức gặp phản kháng kịch liệt.

Thần thai có một loại bản năng kháng cự sẵn có, muốn chống lại nguyên thần Mộc Phàm đoạt xá, nhưng dưới sức mạnh cường đại của hệ thống, căn bản không có một chút tác dụng.

Nếu không có hệ thống hỗ trợ, chắc chắn Mộc Phàm không thể thành công đoạt xá, dù thành công đoạt xá cũng có tính bài xích rất lớn.

Hiện tại thì khác, có hệ thống trợ giúp, nguyên thần Mộc Phàm dần dần mà dung nhập vào thần thai, bài xích, kháng cự dần dần biến mất.

Ong ong...

Thần thai chấn động, bóng dáng mơ hồ bên trong không ngừng tản ra hơi thở khủng bố, từng luồng thần quang sáng chói hội tụ.

Lúc này, ý thức của Mộc Phàm hoàn toàn đắm chìm trong một loại trạng thái huyền diệu khó giải thích, như hóa thân vì một Tiên thiên thần linh, trải qua vô số năm dựng dục.

Đó là ký ức từ Thần thai mà hệ thống luyện hóa được, những chuyện trải qua trong năm tháng dài dòng làm Mộc Phàm không thể không đắm chìm trong đó.

Giống như tự mình trải qua hàng tỉ năm dựng dục cùng diễn hóa, có linh trí, có thần tính, bắt đầu dựng dục ra Tiên thiên thần linh.

Rầm!

Đột nhiên, trong Thần thai trào ra một cổ căn nguyên cuồn cuộn, mênh mông, cường đại khủng bố.

Đó là căn nguyên của Tiên thiên thần linh, là dựng dục Thần khí cộng sinh với Tiên thiên thần linh thạch thai, đáng tiếc dựng dục thất bại chỉ còn lại căn nguyên Tiên thiên thần linh thuần túy.

Căn nguyên này bị hệ thống tách ra, không có biện pháp dựng dục

ra Thần khí cộng sinh, chỉ có thể bị tách ra rồi rót vào cơ thể Mộc Phàm.

Dùng căn nguyên này để rèn luyện thân thể, giúp thân thể Mộc Phàm tiến hành lột xác.

Oanh!

Thân thể Mộc Phàm chấn động, máu trong cơ thể sôi trào, tựa như sông lớn chảy xiết, cuồn cuộn không thôi.

Khi căn nguyên rót vào thì thân thể hắn bắt đầu phát sinh biến hóa kinh người.

Vận mệnh chú định, có gì đó trong cơ thể dần dần sống lại, một tia thần tính nở rộ trong cơ thể.

Mộc Phàm căn bản không rõ trong thể thân thể này tiềm tàng một loại lực lượng cường đại, đó là lực lượng huyết mạch truyền thừa.

Lực lượng này trước đó đã biến mất, hiện tại lại bị căn nguyên thần linh kích thích, nháy mắt bắt đầu sống lại, dần dần nở rộ.

Thời gian trôi qua từng chút một, Mộc Phàm hoàn toàn bị căn nguyên thần linh mông lung bao vây lấy thân thể, đang tiến hành lột xác, tiến hóa lên cấp độ cao hơn.

Cái rương hóa thành bột mịn, có thần quang lơ lửng giữa không trung, có thể thấy được trong một viên thần thạch bên trong.

Ở trong thần thai đang dựng dục một bóng người, dần dần thành hình, tản ra một hơi thở tôn quý vô thượng.

Đó là hơi thở thần linh, tôn quý bẩm sinh.

Nguyên thần trong cơ thể vốn dĩ vì phân thành hai mà suy yếu bắt đầu được một cổ thần nguyên cường đại bổ sung thiếu hụt.

Hơn nữa khi được thần nguyên tẩm bổ, nguyên thần dần dần lột xác, lại tiến hóa.

Bên ngoài nguyên thần có một tầng thần quang mông lung, một

vòng nối tiếp một vòng, ước chừng chín vòng thần hoàn bao phủ xung quanh.

Điều này đại biểu cho nguyên thần của Mộc Phàm đang diễn hóa hướng tới cấp độ thần linh, hơn nữa còn là Tiên thiên thần hồn cực kỳ tôn quý.

Nhưng biến hóa lớn hơn là ở thân thể Mộc Phàm, dưới sự tẩm bổ của căn nguyên thần linh bàng bạc, thân thể phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thân thể vốn đã rất cường đại lại gia tăng, phòng ngự, lực lượng, cốt cách, cơ bắp, máu,..., toàn bộ đều đang lột xác, tiến hóa.

Quá trình này diễn ra dài lâu, chỉ chớp mắt đã qua mười năm tu luyện, Mộc Phàm vẫn tiếp tục lột xác, chưa ngừng lại.

Thần thai đã thành hình, bên trong có một bóng người đang ngồi xếp bằng, lúc ẩn lúc hiện, khuôn mặt tương tự như bản thể Mộc Phàm.

Mà bản thể Mộc Phàm đã lột xác tới một cấp độ kinh người.

Chỉ xét thân thể thôi, đã sớm vượt qua ban đầu gấp trăm lần, lực lượng cường đại khủng bố, lực phòng ngự kinh người.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, Mộc Phàm đắm chìm trong quá trình lột xác không thể phát hiện gì cả.

Một năm nối tiếp một năm, trong nháy mắt, sắp qua thêm mười năm.

Mộc Phàm ở phòng tu luyện gần hai mươi năm, vẫn chưa thức tỉnh lại, còn đắm chìm trong quá trình lột xác cùng lĩnh ngộ dài dòng.

Gần hai mươi năm, tu vi bản thể của Mộc Phàm đang không ngừng tăng lên, dưới tình huống không nạp tiền mà tự vận chuyển tu luyện, công pháp tăng thêm một trăm tầng.

Thân thể tiến hóa, luyện khí trong cơ thể tăng cường, tu luyện Đại vũ trụ bí điển từ tầng năm trăm một đường đột phá bước vào tầng

sáu trăm.

Ong!

Đột nhiên, một tiếng vù vù rất nhỏ truyền đến, ánh sáng bao vây lấy bản thể Mộc Phàm dần dần thu lại, hoàn toàn chui vào trong thân thể, biến mất không thấy.

Thần quang tiêu tán, lộ ra thân thể Mộc Phàm, một cổ uy áp cường đại tỏa ra.

Bá!

Hai mắt vốn nhắm chặt bỗng nhiên trợn mắt, thần mang xé rách hư không, đánh vào vách phòng tu luyện, phát ra từng tiếng leng keng.

“Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lột xác, một lần nữa dựng dục ra thần huyết hoàn mỹ.”

Tiếng hệ thống chậm rãi vang lên khiến Mộc Phàm vừa tỉnh lại ngây ngẩn.

Hoàn thành lột xác thì hắn biết, hấp thu căn nguyên trong thần thai nên thân thể hiện giờ tuyệt đối rất khủng bố.

Mộc Phàm suy đoán, cường độ thân thể hiện tại đã có thể so với bảo vật Truyền kỳ, dù đứng yên cho bảo vật Truyền kỳ công kích cũng không tổn hao gì.

Nhưng nửa câu sau của hệ thống khiến cho Mộc Phàm chú ý.

“Thần huyết hoàn mỹ sao?” Mộc Phàm ngơ ngác xuất thần.

Hệ thống nhắc nhở, trong thân thể hắn dựng dục ra thần huyết, mấu chốt là một lần nữa, trong lòng Mộc Phàm có một suy đoán lớn mật.

“Hệ thống, sao lại thế này, ngươi tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta, nếu không ta không để yên cho ngươi.”

Mộc Phàm u ám, cảm thấy hệ thống đã che giấu điều gì đó.

Im lặng một hồi, hệ thống mới nói.

Chỉ nghe nó nói: “Ký chủ, thân thể này của ngươi vốn có huyết mạch thần linh, năng lượng căn nguyên ban đầu được phong ấn trong cơ thể ngươi.”

“Bởi vì tổn thương trước khi xuyên qua, hệ thống không thể không hấp thu năng lượng căn nguyên để chữa trị, mà năng lượng căn nguyên kia chính là từ huyết mạch thần linh.”

Vừa nghe lời này, đại não Mộc Phàm nổ vang, rốt cuộc hiểu rõ.

Từ lâu hắn đã thấy khó hiểu vì thân thể một người bình thường có thể có bao nhiêu năng lượng mà chữa trị hệ thống, đùa cái gì vậy.

Nhưng hiện tại vừa nghe liền hiểu, thân thể này vốn dĩ có truyền thừa lực lượng huyết mạch tôn quý cường đại của thần linh, lại bị hệ thống hấp thu sạch sẽ.

Cũng bởi vậy mà khiến Mộc Phàm biến thành một phế vật, thiếu chút nữa không thể tu luyện.

Biết nguyên nhân hậu quả, Mộc Phàm giận dữ.

“Khốn nạn, hệ thống chó má, thế mà che giấu chuyện này?”

Mộc Phàm giận dữ, hệ thống giấu giếm chuyện này làm hắn tức giận không thôi.

“Bồi thường, ngươi cần phải bồi thường tổn thất cho ta.”

Hắn rít gào trong lòng, toàn bộ thức hải đều chấn động.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ thức tỉnh thần huyết hoàn mỹ, đạt được một phần đại lễ bao.”

Mới vừa rống xong, trong đầu lập tức truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, làm Mộc Phàm đột nhiên im bặt.

Chương 254: Hệ thống bồi thường

“Đại lễ bao?”

Mộc Phàm ngẩn người, tiếp theo tức giận nói: “Hệ thống, ngươi đừng hòng dùng một cái lễ bao gì đó cho xong chuyện, tuyệt đối không có cửa đâu.”

Nói thì nói thế này nhưng Mộc Phàm vẫn xem đại lễ bao này.

Trong giao diện hệ thống có một cái lễ bao lấp lánh ánh sáng, giống như bên trong chứa bảo bối cực kỳ quý giá.

“Hệ thống, mở lễ bao, ngươi tốt nhất bồi thường cho đủ, bằng không...” Mộc Phàm vừa dứt lời.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, đạt được một thẻ Truyền kỳ (loại sinh hoạt loại), một thẻ Truyền kỳ (loại võ kỹ), một quyển 《 Cửu thiên cấm thuật 》 , cấp Thần thoại - Thế giới chi tâm.”

Hệ thống vừa lên tiếng, Mộc Phàm không nhịn được mà nuốt nuốt nước miếng.

Hắn nhìn chằm chằm mấy món này, chỉ bốn món nhưng đã có hai tấm thẻ Truyền kỳ rồi, loại sinh hoạt và võ kỹ.

Hai tấm thẻ này bị hắn xem nhẹ, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai món còn lại.

“Cửu thiên cấm thuật sao?” Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn một quyển trục trước mắt, là một môn cấm thuật.

Đây là lần đầu tiên hắn đạt được cấm thuật, trông có vẻ rất lợi hại, trong lòng có chút hưng phấn.

Mà đồ vật cuối cùng thế mà là một trái tim trong suốt sáng bóng, tản ra thần quang chín màu khiến người nhìn thấy vô thức chìm đắm bên trong.

“Thế giới chi tâm là đồ chơi gì đây?” Mộc Phàm thầm hút một ngụm khí lạnh.

Hắn lập tức xem xét phần giới thiệu mà hệ thống đưa ra.

“Thế giới chi tâm: Cấp Thần thoại, có thể dựng dục một tiểu thế giới, cũng có thể dung nhập vào một mảnh không gian, có tiềm lực phát triển cực cao, có thể phát triển thành một Thần quốc.”

Xem đến đây, Mộc Phàm nhẹ nhàng hít một hơi, để mình bình tĩnh lại.

Một viên Thế giới chi tâm, có thể dựng ra một tiểu thế giới, tương lai còn có thể từng bước phát triển thành vô thượng Thần quốc, báu vật vô giá thật sự.

“Ực ực!”

Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng, nói thật là hai đồ vật này làm hắn động tâm.

Nhưng hắn nhanh bình tĩnh lại, hừ nói: “Hệ thống, đi ra cho ta, không phải muốn dùng hai thứ này để ta cho qua chứ?”

“Đây là lễ bao do ta thức tỉnh thần huyết mà có, còn phần ngươi bồi thường đâu?”

Hắn đầy sát khí chất vấn hệ thống, không bồi thường tuyệt đối không xong.

“Ký chủ, đây là bồi thường trong quy tắc mà hệ thống có thể cho ngươi.”

Hệ thống im lặng một lúc mới đáp lại một câu.

Mộc Phàm nghe xong ánh mắt sáng lên, giận dữ nói: “Chó má, đây là lễ bao đưa tặng, sao có thể xem như bồi thường hả?”

“Ta nói bồi thường, là bồi thường chuyện lúc trước hấp thu thần huyết trong cơ thể ta.” Hắn ghim chặt điểm này.

Trước kia hệ thống hấp thu huyết mạch thần linh trong cơ thể này

dẫn tới thiên phú, tiềm năng của Mộc Phàm giảm xuống mức thấp nhất.

Đây là chuyện Mộc Phàm muốn bồi thường.

“Ta nói cho ngươi, nếu không bồi thường hợp lý, ngươi với ta hồn phi phách tán.”

Mộc Phàm hung tợn uy hiếp hệ thống.

Mà hệ thống im lặng thật lâu, không đáp lại.

“Đinh, hệ thống căn cứ theo quy tắc, bồi thường cho ký chủ như sau: Một lần ngộ đạo miễn phí, một lần thăng cấp miễn phí.”

Rốt cuộc hệ thống cũng đáp lại, đưa ra bồi thường.

Sau khi nghe xong, Mộc Phàm vẫn không hài lòng: “Chỉ bồi thường như thế, ngươi quá keo, hệ thống, thêm bồi thường.”

“Ký chủ, quy tắc hạn chế hệ thống, chỉ có thể bồi thường như vậy, nếu không hài lòng thì bổn hệ thống coi như ký chủ từ bỏ bồi thường, tự động thu hồi.”

Nghe tiếng hệ thống trả lời lạnh như băng, Mộc Phàm vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Hắn mắng thầm: “Ngươi cái hệ thống hố người, bồi thường nhiều một chút sẽ chết sao?”

“Bổn hệ thống sẽ không chết, chỉ biết về linh, tìm kiếm một ký chủ khác.”

Lời giải thích của hệ thống khiến Mộc Phàm buồn bực muốn hộc máu.

“Ký chủ, có tiếp nhận bồi thường hay không, nếu không tiếp nhận, hệ thống sẽ tự động thu về.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm đen mặt.

Hắn mắng to: “Ngươi uy hiếp ta, nói cho ngươi biết, lãng phí là không tốt, nhanh đưa cho cho ta.”

“Đinh, bồi thường xong.”

Hệ thống lập tức truyền đến nhắc nhở, Mộc Phàm có cảm giác hơi qua loa.

Hắn phải nên kiên trì thêm, nói không chừng còn được bồi thường thêm thứ tốt hơn cũng không chừng.

Nhưng hối hận cũng vô dụng, hệ thống đã đưa ra bồi thường, nếu không tiếp nhận rất có thể sẽ tự động thu về như hệ thống nói.

Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, nhìn quyển trục trôi nổi trước mắt, một viên Thế giới chi tâm chín màu, còn có hai tấm thẻ, cuối cùng còn có một lần ngộ đạo miễn phí, một lần thăng cấp miễn phí.

“Hệ thống, viên Thế giới chi tâm này dùng như thế nào?” Mộc Phàm sắp xếp lại tâm tình, bắt đầu dò hỏi hệ thống.

Không có cách nào khác, hắn không biết dùng thứ này, chẳng lẽ ăn, hay là dung hợp vào cơ thể của mình?

Rất mau, hệ thống liền đáp lại: “Ký chủ, chỉ cần dung nhập Thế giới chi tâm cùng Bản nguyên thế giới vào không gian tư nhân của ngươi là có thể giúp không gian thăng cấp thành một tiểu thế giới.”

Nghe thế, Mộc Phàm đã hiểu được chút.

Hắn hỏi: “Dung hợp như thế nào, chẳng lẽ để vào không gian tư nhân là được?”

“Ký chủ, muốn dung hợp Thế giới chi tâm, đầu tiên phải luyện hóa nó, sau đó lại kết hợp với Bản nguyên thế giới cùng dung nhập vào không gian tư nhân, sẽ có nguy hiểm, tỷ lệ dung hợp thất bại lớn dẫn tới không gian hỏng mất, Thế giới chi tâm tự động hủy diệt.”

“Nếu ký chủ nạp năm ngàn tỷ, có thể dung hợp một cách hoàn mỹ, dựng một tiểu thế giới trong cơ thể, tương lai có thể phát triển

thành một Thần quốc, thậm chí một tiểu vũ trụ."

"Ta nạp cái đầu ngươi, hệ thống, ngươi lại muốn hố tiền?" Mộc Phàm nghe xong tức khắc chửi ầm lên.

Hệ thống quỷ quái này quá hố người, dung hợp một viên Thế giới chi tâm lại cần năm ngàn tỷ, sao không chết đi hả?

"Ký chủ có thể tiêu hao một lần thăng cấp miễn phí, dung hợp thế giới chi tâm một cách hoàn mỹ, hơn nữa luyện vào trong thân thể."

Hệ thống truyền nhắc nhở khiến lòng Mộc Phàm kinh hoàng.

Mẹ nó, có phải hệ thống này đã sớm tính toán rồi hay không, nếu không tại sao lại trùng hợp như vậy?

"Năm ngàn tỷ, hệ thống, ta muốn hủy ngươi."

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, nguyên thần đã lột xác tản ra chín vòng thần hoàn, một cổ thần uy mênh mông cuồn cuộn, bao phủ toàn bộ thức hải.

Nguyên thần sau khi đột phá lại không thể phát hiện, căn bản không có biện pháp dò xét sự tồn tại của hệ thống.

Điều này làm cho Mộc Phàm hơi suy sụp, có chút chua xót.

Muốn hủy hệ thống cũng không được, rơi vào đường cùng, chỉ có thể cắn răng nhai nuốt kết quả này.

"Hệ thống, sử dụng một lần thăng cấp miễn phí, dung hợp Thế giới chi tâm."

Mộc Phàm cắn răng, đưa ra quyết định, biết bao giờ mới có thể có năm ngàn tỷ, chờ đến ngày đó thì đồ ăn đã lạnh rồi.

Còn không bằng hiện tại dùng một lần thăng cấp miễn phí, trực tiếp dung hợp Thế giới chi tâm, cải tạo không gian tư nhân thành một tiểu thế giới thật sự.

Lại còn luyện vào trong cơ thể, hóa thành tiểu thế giới trong cơ

thể, tương lai có thể trở thành một Thần quốc, thậm chí là một tiểu vũ trụ.

Đinh!

“Tiêu hao một lần thăng cấp miễn phí, bắt đầu dung hợp...”

Hệ thống vừa lên tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm liền thấy Thế giới chi tâm chín màu run lên, bị một lực lượng vô hình hút tới.

Vèo, Thế giới chi tâm tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm, đảo mắt liền biến mất không thấy.

Mộc Phàm chưa kịp kinh ngạc liền cảm giác trong cơ thể có một cổ năng lượng đáng sợ trào ra, nháy mắt quét qua toàn bộ thân thể.

Oanh!

Tựa như khai thiên tích địa, thân thể Mộc Phàm loạn thành một nồi cháo, luyện khí sôi trào, tựa như thủy triều dũng mãnh tiến vào đan điền, nơi này thành một vùng hư vô mông lung.

Có một trái tim thần kỳ tản ra thần quang chín màu lộng lẫy.

Thế giới chi tâm dung nhập vào đan điền Mộc Phàm, bắt đầu tản ra năng lượng vô tận, tạo ra chấn động lớn.

Ong!

Ngay sau đó, không gian tư nhân đột nhiên bị sức mạnh to lớn lôi tới, nháy mắt bị nhét vào đan điền của Mộc Phàm, sinh ra cộng minh cùng Thế giới chi tâm.

Ầm, Bản nguyên thế giới được rót vào, không gian tư nhân, Thế giới chi tâm, ba bên đột nhiên va chạm dung hợp, không gian tư nhân thế mà bị Thế giới chi tâm trực tiếp nuốt lấy.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ vang xuất hiện liên tiếp, tựa như khai thiên tích địa, chấn đến ý thức Mộc Phàm mơ hồ, nguyên thần đều run rẩy.

Dần dần, giữa đan điền trào ra một dòng khí hỗn độn xám xịt, thần quang chín màu mênh mông cuồn cuộn, Thế giới chi tâm bắt đầu diễn hóa ra một tiểu thế giới.

Chương 255: Tiểu thế giới

Không gian tư nhân đang chấn động, sương mù hỗn độn trào ra, dẫn tới toàn bộ không gian chấn động kịch liệt, dọa hỏng bốn sinh linh bên trong.

“Rống!”

Một Hỏa ma hoảng sợ rít gào, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Băng long trên trên cây băng cũng run bần bật, trong mắt tràn ngập sự hoảng hốt, nhìn không gian bốn phía không ngừng chấn động, dòng khí hỗn độn cuồng bạo như muốn hủy diệt nơi này.

Ở trước Thần điện, tiểu hỏa mãng cùng cầu bông nhỏ tụm thành một cục, run bần bật, sợ hãi nhìn bốn phía.

“Đã xảy chuyện gì?” Tiểu hỏa mãng sợ hãi hỏi.

Cầu bông nhỏ cũng sợ hãi, lắc đầu: “Không biết, không gian này đột nhiên chấn động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Chủ nhân đâu?”

Tiểu hỏa mãng luống cuống, nhớ tới chủ nhân Mộc Phàm.

Nơi này chính là không gian của Mộc Phàm, vì sao đột nhiên chấn động, quanh không gian có vô số cảnh tượng hủy diệt, khí hỗn độn quay cuồng, mênh mông, hủy thiên diệt địa.

Như muốn nuốt trọn, tiêu diệt không gian này.

Băng long sợ hãi, cả sinh vật cấp Bán thần như Hỏa ma đều khủng hoảng, có thể thấy được biến cố bất thình lình làm chúng nó sợ hãi tới mức nào.

“Rống, rống...” Hỏa ma quỳ rạp trên mặt đất run bần bật, không dám nhúc nhích.

Giờ khắc này, không gian tư nhân có biến hóa kinh người, bốn sinh linh đều thấy rõ ràng, không gian đang mở rộng, vách ngăn

không ngừng vỡ nát.

Bỗng nhiên chúng nó suy đoán được điều gì đó, rất có thể là không gian đang tiến hóa.

Quanh không gian này có từng tia sáng chín màu lập lòe, làm cho cả không gian thay đổi, mặt đất khuếch trương, không gian điên cuồng mở rộng.

Hỗn độn sôi trào, từng luồng khí hỗn độn dũng mãnh tiến vào, hóa thành năng lượng rót vào trong không gian, núi từ mặt đất nhô lên.

Hết thảy cảnh tượng làm đám Hỏa ma, Băng long ngây ra, trợn tròn mắt.

Lúc này, trong đan điền Mộc Phàm đang có sương mù hỗn độn bao phủ, trái tim chín màu cũng bắt đầu biến hóa, dần dần hóa thành một bào thai.

Bào thai này là Thế giới chi thai, bên trong dựng dục một tiểu thế giới.

Không gian tư nhân bắt đầu lột xác, tiến hóa thành tiểu thế giới, tốc độ cực nhanh, có Bản nguyên thế giới được rót vào.

Hơn nữa Thế giới chi tâm ẩn chứa lực lượng căn nguyên bàng bạc, cải tạo không gian tư nhân thành một tiểu thế giới thật sự.

Dướii sức mạnh của hệ thống, tiểu thế giới dần dần thành hình, lơ lửng trong đan điền của Mộc Phàm.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang kỳ dị từ trong đan điền truyền tới, một cổ năng lượng cường đại năng từ tiểu thế giới trào ra, khuếch tán toàn thân.

Thân thể Mộc Phàm đột nhiên chấn động, trong cơ thể truyền đến tiếng bùm bùm, tựa như tiếng sấm, thân thể lại được rèn luyện một lần nữa.

Lần rèn luyện này đến từ thế giới chi lực của tiểu thế giới, thân

thể Mộc Phàm vốn đã rất cường đại lại tiếp tục tăng lên.

“Đinh, hoàn thành thăng cấp lên tiểu thế giới!”

Sau một hồi, tiếng hệ thống chậm rãi vang lên, bừng tỉnh Mộc Phàm đang đắm chìm trong trạng thái huyền diệu.

Hắn vừa tỉnh lại liền cảm giác cơ thể có chút khác biệt, trong cơ thể có thêm một loại liên kết.

Mộc Phàm vừa động ý niệm, tâm thần lập tức chìm vào đan điền, thấy một tiểu thế giới mông lung, như cắm rễ trong hỗn độn, hấp thu dòng khí hỗn độn, không ngừng trưởng thành.

Đó chính là tiểu thế giới.

Một tiểu thế giới đã thành hình.

Đây là thế giới thật sự, tiểu thế giới trong cơ thể, Mộc Phàm có loại cảm giác rất kỳ diệu.

“Thì ra đây là tiểu thế giới?”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, phi thường huyền diệu.

Khi hắn tỉnh lại, nhìn tiểu thế giới trong đan điền, xuyên thấu qua màng thai thế giới, thấy cảnh tượng tiểu thế giới bên trong.

Trong tiểu thế giới có một ngọn núi cao vạn trượng ở trung tâm, như trụ chống trời, mây mù dầy đặc bao phủ.

Ở trên đỉnh núi có một gốc cây băng lơ lửng, phía dưới có một hồ băng, hàn khí liên tục bốc lên, bên trong có Băng long thật to đang cuộn tròn, phun ra nuốt vào hàn khí.

Đây là năng lượng tinh thuần nhất sau khi diễn hóa thành tiểu thế giới, Băng long được lợi không ít.

Mà giữa không trung còn có một tòa Thần Điện, cao cao tại thượng, tản ra thần quang mông lung, bên trên có hai tiểu gia hỏa đang trợn tròn mắt tò mò đánh giá tiểu thế giới hoàn toàn mới.

“Không thể tưởng tượng!”

“Thế mà phát triển thành một tiểu thế giới?”

Cầu bông nhỏ khiếp sợ không thôi, ngây ngốc nhìn thế giới mới này, ngơ ngác.

Có thể nói là nàng bị chấn động rất mạnh.

Vốn là một không gian dị độ nhưng giờ lại biến thành một tiểu thế giới thật sự.

Hai không gian này không hề giống nhau, không gian dị độ chỉ là một không gian nhỏ tàn khuyết, tiểu thế giới lại là một thế giới hoàn chỉnh, có hệ thống sinh mệnh tuần hoàn.

Từ nơi này nhìn xuống, mặt đất đầy bóng cây xanh um, vô số hoa cỏ cây cối tươi tốt, hoàn toàn biến thành một thế giới đầy sức sống.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi, vô cùng kì diệu.

Ở chân núi, Hỏa ma ngây ngốc nhìn bốn phía, thân hình dần dần biến to, hóa thành một người khổng lồ vạn trượng, trừng mắt hai con mắt nhìn hư không.

Nó cảm ứng được hơi thở của Mộc Phàm, chủ nhân đang ở bên trên nhìn chúng nó.

Ầm ầm ầm...

Đột nhiên, không trung tiểu thế giới truyền đến từng tiếng sấm, làm chúng nó bừng tỉnh, đồng loạt ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy không trung đột nhiên xuất hiện một mặt người thật lớn, như thần linh cao cao tại thượng đang nhìn xuống tiểu thế giới.

“Chủ nhân?”

Băng long, tiểu hỏa mãng, cầu bông kinh ngạc hô to, hoảng sợ nhìn mặt người kia, đúng là Mộc Phàm.

“Không tệ.” Mặt người nói một câu, có vẻ rất vui mừng.

Mộc Phàm đang xem xét toàn bộ tiểu thế giới, nhìn mà hưng phấn không thôi, rốt cuộc trong cơ thể mình có một tiểu thế giới.

Một tiểu thế giới thật sự, có tiềm lực phát triển vô tận.

“Hỏa ma, lập tức thu nhỏ lại, muốn hủy diệt tiểu thế giới của ta sao?”

Trên bầu trời, gương mặt thật to của Mộc Phàm hung tợn trừng mắt nhìn Hỏa ma to lớn kia, nó sợ tới mức run rẩy, lập tức thu trở về.

Thân hình cao vạn trượng nhanh chóng thu nhỏ lại, vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn Mộc Phàm, có chút lấy lòng.

“Các ngươi có thể đi lại khắp nơi nhưng không được phá hư thứ gì.”

Mộc Phàm cảnh cáo một câu, ngay sau đó mặt người thật to dần dần biến mất.

Chỉ để lại Băng long, tiểu hỏa mãng, cầu bông nhỏ, Hỏa ma nhìn lẫn nhau, một đám cực kỳ chấn động, một lúc lâu cũng không nói gì.

Thật sự là quá chấn động, chúng nó chính mắt chứng kiến một tiểu thế giới ra đời.

Bên ngoài, Mộc Phàm mở hai mắt, nở nụ cười tươi rói.

Hắn có tiểu thế giới rồi, ngay trong đan điền.

“Để ta xem Cửu thiên cấm thuật như thế nào.”

Giờ phút này, Mộc Phàm mang theo sự hưng phấn lấy quyển trục kia ra.

Đây đúng là một trong hai bảo vật quý nhất từ lễ bao, Cửu thiên cấm thuật.

“Cửu thiên cấm thuật: Chia làm chín tầng, một tầng là một thức cấm thuật.”

Nhìn giới thiệu đơn giản, Mộc Phàm nói thầm, cấm thuật này có sự khác biệt so với thông thường, không có phân chia nhập môn, tiểu thành, đại thành, chỉ có chín tầng.

Tu luyện một tầng là có thể nắm giữ một thức cấm thuật.

Cửu thiên cấm thuật, tổng cộng có chín thức cấm thuật cường đại, càng lên cao, uy lực càng cường đại, khủng bố.

“Tầng thứ nhất: Già thiên thủ, một tay che trời.”

Nhìn tới đây, tâm thần Mộc Phàm chấn động, hơi kinh hãi.

“Một tay che trời, thực sự lợi hại như vậy sao?” Mộc Phàm hoài nghi.

Tầng cấm thuật này thực sự lợi hại như giới thiệu?

Mang theo nghi vấn, Mộc Phàm tiếp tục xem, rất nhanh, lòng hắn trong lòng liền nổi sóng.

“Tầng thứ hai: Hoàng thiên ấn, huy hoàng thiên uy, thế không thể đỡ.”

“Tầng thứ ba: Tiệt thiên chỉ, một ngón tay cắt đứt Thiên Đạo.”

Nhìn xem giới thiệu của mỗi tầng cấm thuật, Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm, rơi vào trạng thái bị chấn động cực mạnh.

Hắn ngây ra, hoài nghi đây là giả.

Cấm thuật này thật sự như giới thiệu, vậy thì cường đại thái quá.

Chương 256: Tu luyện cấm thuật

Xem xong Cửu thiên cấm thuật, lòng Mộc Phàm dạt dào cảm xúc, một lúc lâu vẫn chưa thể bình ổn.

“Hệ thống, ta không có cách nào lĩnh ngộ, sao lại thế này?”

Rất mau, Mộc Phàm phát hiện chính mình không có biện pháp lĩnh ngộ cấm thuật này, như có từng tầng sương mù ngăn cản, không thể nhập môn.

Điều này làm cho hắn rất bực bội, chất vấn hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, cấm thuật này yêu cầu cảnh giới cấp Truyền kỳ mới có thể lĩnh ngộ nhập môn.”

“Truyền kỳ, không phải tương ứng cảnh giới trên Siêu thể sao?”

Sắc mặt Mộc Phàm tối sầm, tức khắc muốn chửi ầm lên.

Ngươi cho ta một cấm thuật không thể tu luyện, vậy đưa làm cái gì?

“Ký chủ có thể tiêu hao một lần ngộ đạo miễn phí, tiến hành ngộ đạo tu luyện, có cơ hội lĩnh ngộ Cửu thiên cấm thuật.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở làm Mộc Phàm ngẩn người.

Lúc này mới nhớ tới một lần ngộ đạo miễn phí mà hệ thống bồi thường.

Hắn nhanh chóng hỏi: “Hệ thống, ngộ đạo một lần yêu cầu bao nhiêu?”

“Một lần ngộ đạo: Mười tỷ.”

Hệ thống đưa ra một đáp án làm Mộc Phàm hộc máu, một lần ngộ đạo mười tỷ.

Mộc Phàm đen mặt, trong lòng hận không thể quất hệ thống một trăm roi.

Nhìn quyển trục cấm thuật trong tay, Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, muốn tu luyện thế nhưng không có biện pháp tu luyện, cần cảnh giới cấp độ Truyền kỳ mới có thể lĩnh ngộ tu luyện.

Mà hiện tại hắn chỉ gần Nhập thánh thôi, còn chiến lực thật sự thế nào thì bản thân Mộc Phàm cũng không rõ lắm.

Thân thể vừa lột xác đã có thể ngăn cản bảo vật cấp Truyền kỳ công kích, đủ để thấy được thân thể hắn mạnh mẽ tới mức nào.

Nhưng cảnh giới không tăng lên a, tất nhiên không có biện pháp lĩnh ngộ cấm thuật này, Mộc Phàm bực bội phát điên.

“Hệ thống, sử dụng một lần ngộ đạo miễn phí, ta muốn lĩnh ngộ tu luyện Cửu thiên cấm thuật.”

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Mộc Phàm lựa chọn dùng một lần ngộ đạo miễn phí để lĩnh ngộ Cửu thiên cấm thuật.

Không có biện pháp, xem cấm thuật cường đại như vậy mà không thể tu luyện thì trong lòng ngứa ngáy, muốn tăng cảnh giới còn phải tiếp tục nạp tiền, chuyện này làm cho hắn rất khó chịu.

“Đinh, mở một lần ngộ đạo miễn phí, thời gian: Một ngày.”

Lúc này, trong phòng tu luyện, Mộc Phàm nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở.

m thanh vừa dứt, cả người đột nhiên chấn động, đầu ong ong rơi vào một loại trạng thái huyền diệu khó giải thích.

Ngộ đạo!

Đó chính là ngộ đạo, trực tiếp ngộ đạo.

Trong trạng thái ngộ đạo, Mộc Phàm vốn xem không hiểu cấm thuật, đột nhiên có chút lĩnh ngộ.

Toàn bộ nguyên thần sáng lên, ánh sáng mông lung chiếu rọi tâm thần, cảm giác ngộ tính, thiên phú lập tức tăng lên vô số lần.

Trong quá trình ngộ đạo, Mộc Phàm dần dần tách màn sương mù

ra, thấy được ý nghĩa chân chính của cấm thuật, rốt cuộc nhìn thấy nguồn gốc.

Ong!

Một tiếng vù vù vang lên, phòng tu luyện đột nhiên chấn động lên, một lực lượng vô hình tràn ngập, bao phủ toàn bộ phòng tu luyện.

Chỉ thấy luyện khí bàng bạc, vô cùng vô tận trong cơ thể Mộc Phàm trào ra, hội tụ trong lòng bàn tay, cô đọng thành một loại cấm thuật đáng sợ.

Già thiên thủ!

Oanh!

Đột nhiên có tiếng nổ vang, Mộc Phàm giơ tay ép xuống, toàn bộ phòng tu luyện lập tức chấn động, luyện khí hội tụ, hóa thành một bàn tay to.

Giống như trời sụp, một tay che trời.

Nhưng ngay sau đó, bàn tay to tan vỡ, tiêu tán, chỉ để lại từng dòng khí cùng chút uy áp khủng bố.

Mộc Phàm lại bất động, ý thức hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái huyền diệu này, nhanh chóng lĩnh ngộ Cửu thiên cấm thuật tầng kế tiếp.

“Hoàng thiên ấn!”

Dần dần, hơi thở trên người Mộc Phàm biến đổi, vô cùng sắc bén, như biến thành một người khác, tản ra một loại thiên uy vô thượng.

Thiên uy huy hoàng, thế không thể đỡ.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, đôi tay Mộc Phàm đan chéo ép xuống, phòng tu luyện chấn động, có vô số ánh sáng hội tụ, hóa thành một đại ấn trực tiếp nện xuống.

Hoàng thiên ấn, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, thế không thể đỡ.

Chỉ nghe một tiếng bùm, đại ấn hung hăng nện xuống nền phòng tu luyện, phá hỏng bề mặt bằng phẳng.

Nơi này chính là không gian tu luyện của hệ thống, thế mà bị đại ấn của Mộc Phàm nện nát, thật không thể tưởng tượng.

Lúc này, Hoàng thiên ấn biến mất, Mộc Phàm lại lần nữa lâm vào yên lặng, yên lặng ngộ đạo.

Thời gian trôi qua từng chút một, mắt thấy sắp hết một ngày.

Ngộ đạo, một lần chỉ có một ngày, nhưng cả ngày ngộ đạo thì khủng bố biết bao, truyền ra chắc chắn sẽ gây chấn động.

Dù sao phần lớn người có cơ hội ngộ đạo chỉ ngộ đạo trong nháy mắt, vài giây, ngộ đạo cả ngày như Mộc Phàm quả thực làm người ta hâm mộ muốn chết.

Đột nhiên Mộc Phàm nâng một ngón tay, nhẹ nhàng quẹt.

Răng rắc!

Không gian trong phòng tu luyện đột nhiên tan vỡ, thế mà bị một ngón tau Mộc Phàm của chọc thủng.

“Tiệt thiên chỉ!”

Chỉ nghe một tiếng nỉ non trong vô ý thức, ngón tay Mộc Phàm ngưng tụ một điểm sáng đáng sợ, hơi thở khủng bố, dẫn phát không gian chung quanh chấn động.

Ong!

Hắn lại điểm ngón tay lần nữa, vách phòng tu luyện phía trước tựa như mặt kính đột nhiên vỡ nát, rơi đầy đất, thủng một lỗ.

Trong lỗ thủng có vô số năng lượng vọt tới, nháy mắt chữa trị vách phòng tu luyện.

Vách phòng trở nên càng kiên cố hơn, Mộc Phàm cũng không có

thấy được cảnh tượng bên ngoài phòng tu luyện.

“Đinh, đã hết giờ ngộ đạo.”

Mộc Phàm nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở, nháy mắt tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo huyền diệu, trong lòng có chút cảm giác mất mát.

Còn đan xen một chút phẫn nộ khi bị cắt ngang quá trình ngộ đạo, rất phức tạp.

Nhưng rất nhanh Mộc Phàm liền sắp xếp lại tâm tình, thời gian ngộ miễn phí đã hết, muốn tiếp tục, nhất định phải nạp mười tỷ mới có thể ngộ đạo thêm lần nữa.

“Đáng tiếc, mới lĩnh ngộ ba tầng đầu.”

Mộc Phàm tiếc hận lắc đầu, Cửu thiên cấm thuật phân thành chín tầng, hắn chỉ lĩnh ngộ tu luyện thành ba tầng đầu mà thôi, không có cách nào xem được mấy tầng sau, huống chi còn phải lĩnh ngộ.

Nhưng luyện thành ba tầng đầu thì Mộc Phàm đã nắm giữ ba thức cấm thuật cường đại

Thức thứ nhất: Già thiên thủ, một tay che trời, thức thứ hai: Hoàng thiên ấn, thiên uy huy hoàng, tru tiên diệt ma, thức thứ ba: Tiệt thiên chỉ, một lóng tay cắt đứt Thiên Đạo.

Ba thức cấm thuật, một thức mạnh hơn một thức, Mộc Phàm dạt dào cảm xúc.

“Tìm cơ hội thử uy lực ba thức cấm thuật này xem như thế nào.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong lòng đã tưởng tượng đến uy lực đáng sợ của ba thức cấm thuật này.

Sau khi tìm tìm hiểu tu luyện thành công mới thật sự thấy được điểm cường đại của chúng, sự cường đại của cấm thuật vượt quá sức tưởng tượng, bản thân Mộc Phàm cũng không thể đánh giá được rốt cuộc mạnh tới mức nào.

Nhưng căn cứ vào tin tức mà hệ thống cung cấp ở phần giới thiệu,

chắc chắn kinh thế hãi tục, hủy thiên diệt địa.

“Đinh, thời gian tu luyện đã kết thúc.”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy hệ thống lên tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm còn chưa kịp phản ứng đã bị một lực lượng truyền tống ra ngoài.

Bá!

Hình ảnh chợt lóe, Mộc Phàm về tới lầu năm cửa hàng.

“Ách...”

Mới vừa ra tới, Mộc Phàm liền trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng phía trước.

Chỉ thấy trong phòng có một thùng gỗ thật to, hơi nước bốc lên nghi ngút, ấm nóng tràn ngập.

Thấy một bóng dáng ẩn hiện đang tắm gội bên trong, đúng là Già Lam.

“Ông chủ?”

Già Lam cũng đã phát hiện Mộc Phàm, vẻ mặt khiếp sợ.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, trong lúc nhất thời đơ ra, bầu không không khí đều đọng lại.

Mộc Phàm trừng to hai mắt, chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, nhìn Già Lam nữ hoàng nóng bỏng trước mắt, thiếu chút nữa liền chảy máu mũi.

Già Lam nữ hoàng lại đang tắm, thật xấu hổ.

“Chuyện này, ta tới không đúng thời điểm rồi.”

Cuối cùng, vẫn là Mộc Phàm đánh vỡ bầu không khí xấu hổ, lưu luyến xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Già Lam nữ hoàng.

Lúc này, Già Lam mới tỉnh táo lại, nháy mắt ngồi xuống, khuôn

mặt đỏ rực, trong lòng hết sức ngượng ngùng.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Mộc Phàm vừa rời khỏi một ngày, lại đột nhiên xuất hiện.

Điều này làm cho nàng trở tay không kịp.

“Ta ra ngoài hít thở không khí, ngươi chậm rãi tắm đi.”

Mộc Phàm xấu hổ sờ sờ mũi, xoay người chợt lóe, biến mất khỏi căn phòng.

Chỉ để lại mình Già Lam với khuôn mặt đỏ như quả táo.

“Phốc, ông chủ thẹn thùng sao?”

Già Lam cười khúc khích, nhớ lại bộ dạng thẹn thùng xấu hổ của Mộc Phàm, tức khắc không thể ngừng cười.

“Ổng chủ thật đáng yêu a, thế mà lại thẹn thùng?”

Già Lam lộ vẻ mặt quái dị lẩm bẩm, trong mắt mang theo một tia sáng khác thường.

Chương 257: Giằng co

Trên mái nhà cửa hàng, một luồng gió nhẹ ập vào mặt giúp Mộc Phàm tỉnh táo không ít.

Vừa rồi thật sự không đè nén được khí huyết sôi trào trong cơ thể, không có biện pháp a, dáng người Già Lam nữ hoàng quá tốt, làm hắn không thể nào xóa đi hình ảnh đó.

“Hô...” Sau một hồi, Mộc Phàm thở ra một hơi, cả người mới bình ổn.

Hắn trở lại bình thường, ánh mắt trong vắt, nhìn quảng trường mua bán náo nhiệt bên dưới, rơi vào suy tư.

Già Lam sáng lập cửa hàng, có thể kiếm nhiều tiền tài, bảo vật, nhưng hiện tại chỉ mới bắt đầu, muốn thu hoạch còn phải chờ đợi một thời gian nữa.

Mộc Phàm xem tài khoản chỉ còn lại chút tiền, trong lòng có cảm giác cấp bách, phải nhanh kiếm tiền, trên người không có tiền thì trong lòng không yên ổn.

Mộc Phàm cười khổ nói: “Có một cái hệ thống hố tiền, thật sự là bao nhiêu tiền cũng không đủ đốt, sau này có phải cần bán toàn bộ vũ trụ cho nó hay không?”

Lắc đầu xua tan ý nghĩ không thực tế kia, Mộc Phàm hít sâu một hơi, nhìn trung ương khu mậu dịch, trong ánh mắt lóe lên tia sáng.

Vị quản lý khu mậu dịch kia cực kỳ thần bí, cường đại, trước đó dùng bản đồ nhìn trộm thế mà bị đối phương phát giác, hắn rất bất ngờ.

“Trên người đại nhân vật ở cửa hàng Cửu vực hẳn là phải có bảo bối?”

Mộc Phàm nghĩ tới người phía sau màn cửa hàng Cửu vực, đối phương có lai lịch rất lớn, thực lực cũng không lường được.

Sau khi tu luyện Cửu thiên cấm thuật, Mộc Phàm có cảm giác nóng lòng, muốn tìm đối phương thử uy lực cấm thuật.

Quan trọng là Mộc Phàm muốn đánh cướp đối phương, dù sao thân là đại nhân vật một phương, chắc chắn trên người mang một ít bảo bối.

“Xem coi hắn đi đâu.”

Nghĩ rồi Mộc Phàm lập tức mở bản đồ, nhưng vừa xem liền kinh ngạc.

Dò toàn bộ khu mậu dịch thế nhưng không tìm được tên kia, giống như rời khỏi vùng không gian này.

“Kỳ quái, chẳng lẽ rời đi rồi?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Trước đó vẫn còn, vì sao chớp mắt đã không thấy bóng dáng, hắn ở trong phòng tu luyện hai mươi năm nhưng bên ngoài chỉ mới qua một ngày.

Nói cách khác, đại nhân vật trong cửa hàng Cửu vực đã biến mất trong khoảng thời gian hắn bế quan tu luyện.

Nghĩ vậy, trong lòng Mộc Phàm không tránh khỏi có chút thất vọng, đang muốn giải quyết đối phương, không nghĩ tới lại không thấy nữa.

“Thôi, không thấy thì không thấy, diệt cửa hàng Cửu vực chắc cũng không kém hơn.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt nhìn cửa hàng Cửu vực trở nên lạnh băng.

Hắn vẫn còn nhớ rõ, cửa hàng Cửu vực không cho phép nhân loại bước vào, khinh thường nhân loại, vậy thì phải tiêu diệt thôi.

Mộc Phàm xoay người rời đi, quay trở về căn phòng trên lầu năm.

“Ông chủ!”

Vừa tiến vào liền thấy Già Lam đã đổi quần áo, cả người tựa như

một gốc phù dung vừa ra khỏi nước, duyên dáng yêu kiều, Mộc Phàm cũng không nhịn được mà nhìn nhiều một chút.

Không thể không thừa nhận, vị nữ hoàng này quá mê người.

“Lão bản, ta chuẩn bị một ít rượu và thức ăn, mời dùng bữa.”

Giọng nói Già Lam mềm mại, mang theo một sự hấp dẫn tự nhiên làm lòng Mộc Phàm hoảng hốt.

Hắn cảm thấy Già Lam đang cố ý.

“Ừ, vậy ăn một chút.” Mặt Mộc Phàm không đổi sắc, nhẹ nhàng gật đầu đi tới trước bàn cơm ngồi xuống.

Già Lam lập tức tiến lên, cầm lấy bầu rượu rót cho hắn.

Mộc Phàm thảnh thơi uống rượu ăn cơm trong cửa hàng, bên cạnh còn có một vị nữ hoàng hầu hạ, đãi ngộ này khiến người khác thèm chết nha.

Ở một nơi khác, đại nhân vật của cửa hàng Cửu vực lại đang bực bội.

“Khốn nạn!”

Trong không gian loạn lưu, một bóng người mơ hồ đang trút giận, một chưởng vỗ tan gió lốc không gian phía trước, tức giận đến bốc khói.

Hắn chính là thanh niên thần bí trong cửa hàng Cửu vực, người phía sau màn.

Khu vực này đúng là địa điểm phía trước Mộc Phàm chặn giết đội ngũ kia, thanh niên thần bí tới nơi này xem xét, mới hiểu được đồ vật đã bị cướp.

Tình huống thế này làm hắn vô cùng tức giận, thiếu chút nữa đã mất khống chế.

“Rốt cuộc là ai?” Thanh niên liên tục gào thét, hơi thở thô bạo không ngừng đánh tan không gian gió lốc xung quanh.

Hai mắt hắn đỏ bừng, đầy sát khí, đảo qua bốn phía, đáng tiếc không thể phát hiện bất kỳ một dấu vết nào.

Là ai chặn giết đội ngũ vận chuyển Thần thai?

“Thần thai không còn, Cô Diệp vương tử, ngươi không cho ta một câu trả lời sao?”

Thanh niên lạnh mặt, hừ nhẹ một tiếng, thế mà nói một câu với không gian mênh mông phía trước.

Trong lúc nhất thời, nơi này im ắng, không gian loạn lưu đều trở nên thong thả, dần dần đọng lại.

“Cho ngươi câu trả lời sao?”

Bá!

Chỉ nghe một giọng nói lạnh nhạt truyền đến.

Ngay sau đó, trong không gian loạn lưu có một bóng dáng hiện lên, bốn phía có tầng tầng sương mù bao phủ, không thấy mặt mũi.

Hắn nhìn thanh niên thần bí của cửa hàng Cửu vực này, hừ nói: “Phong Mạch, ta còn không tìm ngươi tính sổ, người của ta vô duyên vô cớ bị chặn giết ở nơi này, không còn sót một tên, sao ngươi không giải thích cho ta?”

“Khốn nạn!”

Thanh niên tên Phong Mạch càng giận dữ hơn, đằng đằng sát khí.

Hắn cười lạnh nói: “Thật là khiến người ta chê cười, ta bỏ ra một cái giá lớn mua sắm Thần thai, thế mà ngươi còn chất vấn ta, Thần thai đâu?”

“....”

Hai người đều im lặng, hơi thở bắt đầu bùng nổ, va chạm kịch liệt, đảo loạn cả khu vực, gây ra chấn động mạnh.

Phong Mạch, Cô Diệp, hơi thở hai cường giả dị vực va chạm, hình

thành thế giằng co, chuẩn bị đánh nhau.

Nhưng đáng tiếc không ai động thủ, ngược lại thu liễm hơi thở.

“Nói đi, Thần thai ở đâu?” Phong Mạch lạnh lùng hỏi.

Cô Diệp đối diện hừ một tiếng: “Ta vừa tới nơi này thì người của ta đã bị giết, đồ vật cũng bị cướp đi.”

“Ngươi cho rằng ta tin sao?” Phong Mạch châm chọc nhìn đối phương.

Cô Diệp lắc đầu, hắn lạnh nhạt nói: “Ngươi tin hay không thì tùy, bổn tọa luôn luôn nói một không hai, trước đó cảm ứng được nơi này xảy ra vấn đề nên mới chạy tới, đáng tiếc vẫn chậm một bước.”

“Thần thai bị cướp đi là sự thật, ngươi không cần chất vấn bổn tọa.” Hắn lần nữa nói rõ là Thần thai bị cướp.

Phong Mạch mày nhíu lại, tức giận nói: “Vậy ngươi nói coi là ai cướp đi Thần thai?”

“Lựa chọn nơi này giao dịch chính là ngươi, hiện tại xảy ra vấn đề ngươi lại chất vấn bổn tọa, ta hoài nghi là ngươi sắp xếp.”

Lời Cô Diệp nói làm Phong Mạch tức muốn nổ phổi.

Nhưng lời này cũng có lý, bởi vì địa điểm giao dịch chính là do hắn lựa chọn, hiện tại xảy ra vấn đề đương nhiên là hắn chịu trách nhiệm.

“Có thể là vị ở khu mậu dịch không?” Phong Mạch bỗng nhiên mở miệng nói.

Cô Diệp lắc đầu: “Hẳn là không phải, nơi này không lưu lại một chút hơi thở, nhưng ta có thể cảm giác được là một tên khác.”

“Chẳng lẽ bị lộ tin tức, là Hắc vực bên kia làm sao?” Phong Mạch lạnh giọng hỏi.

Đáng tiếc, hai người chỉ suy đoán, căn bản không rõ là ai làm.

“Nhất định phải điều tra rõ, Thần thai của ta không thể mất đi như vậy.”

Phong Mạch tràn ngập sát khí nói, hung tợn nhìn chằm chằm Cô Diệp.

Cô Diệp hừ nói: “Thu hồi ánh mắt ghê tởm của ngươi, bổn tọa tổn thất một đám thủ hạ tốt, còn chưa tính toán với ngươi đâu.”

“Bổn tọa đã sớm nói rồi, địa điểm ngươi quyết định xảy ra thì do ngươi phụ trách, việc này tự ngươi giải quyết đi.”

Nói xong, Cô Diệp xoay người xuyên qua sương mù, chớp mắt liền biến mất.

“Tên khốn!”

Chỉ để lại mình Phong Mạch giận dữ rít gào, lửa giận khó tắt.

Thần thai không còn, làm hắn tổn thất lớn, hao phí thật lớn, tốn rất nhiều mới có được Thần thai thế mà lại bị cướp đi, quả thực chính là vừa mất vợ lại tổn thương chồng, tổn thất thảm trọng.

“Mặc kệ là ai, bổn thiếu nhất định băm thây ngươi ra ngàn mảnh.”

Phong Mạch dữ tợn gầm nhẹ một tiếng, xoay người nhoáng lên, biến mất khỏi chỗ này.

.....

Lúc này, Mộc Phàm đang vui vẻ uống rượu ở lầu nằm đột nhiên dừng lại, trên mặt lộ vẻ khác thường.

“Xuất hiện sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc, đại nhân vật cửa hàng Cửu vực vốn đã biến mất lại xuất hiện.

Điều này làm cho hắn rất phấn chấn, xuất hiện liền tốt, phải tìm cơ hội xử lý đối phương.

“Ông chủ, làm sao vậy?”

Già Lam nhận thấy được sự khác thường của Mộc Phàm, nhẹ giọng dò hỏi.

Mộc Phàm lắc đầu nói: “Không có việc gì, hai ngày tới ta sẽ lưu lại nơi này, giúp ngươi xử lý một ít vấn đề rồi mới rời đi.”

“Thật sự?”

Già Lam nghe xong, trong lòng vui sướng, hình như nghĩ tới điều gì đó, hai má lặng lẽ đỏ ửng.

“Hả?”

“Già Lam, nơi này giao cho ngươi, ta đi một chút sẽ trờ về.”

Mộc Phàm nói xong đột nhiên buông chén rượu, trực tiếp đứng dậy rời đi, Già Lam chưa kịp nói thêm gì thì người đã biến mất.

Chương 258: Chặn giết, trúng kế

-

Ngoài khu mậu dịch, trong không gian loạn lưu trung, một bóng người đang nhanh chóng xuyên qua gió lốc cuồng bạo.

Người này đúng là Phong Mạch.

Hắn rời đi từ khu mậu dịch, tiến vào không gian loạn lưu, hình như muốn rời khỏi.

Mà đằng sau Phong Mạch, trong một vùng gió lốc không gian, có một người đang ẩn nấp, lặng yên theo hắn xuyên qua không gian mênh mông.

Người này tất nhiên là Mộc Phàm, hắn vẫn luôn theo đuôi Phong Mạch từ khi rời khu mậu dịch.

Không biết đã đi bao lâu, Phong Mạch đột nhiên ngừng lại.

Hắn chậm rãi xoay người, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, nhìn không gian loạn lưu mênh mông, giống như đã nhận ra điều gì đó khác thường.

“Xuất hiện đi, ngươi đã theo đuôi lâu rồi.”

Phong Mạch nhàn nhạt nói một câu.

Lúc này, Mộc Phàm đang nấp trong gió lốc bỗng rùng mình, kinh ngạc không thôi.

“Hắn phát hiện ta sao?” Mộc Phàm nghi ngờ.

Hắn che giấu rất tốt, thậm chí dùng hạt không gian hạt bao vây cơ thể, dung nhập vào gió lốc không gian, hoàn toàn không lộ chút hơi thở.

Vì sao gia hỏa này có thể phát hiện?

Mộc Phàm chần chờ, không biết tên kia thật sự phát hiện ra hắn

hay là lừa hắn đi ra ngoài?

“Không ra?” Ánh mắt Phong Mạch lạnh lùng, hừ nói: “Ngươi cho rằng bản thân ẩn nấp rất tốt nhưng ta đã phát hiện, không ra đây thì đừng trách ta động thủ.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm vốn đang chần chờ lại càng hoài nghi hơn, cật lực che giấu, không nhúc chút nào.

Cả người như hòa vào bên trong, tuy hai mà một.

Bốn phía im ắng, chỉ có không gian loạn lưu cuồng bạo chuyển động, còn có gió lốc thổi ù ù, căn bản không có một ai xuất hiện.

Phong Mạch mày nhíu lại, ánh mắt lãnh lẽo đảo qua bốn phía.

“Không có ai sao?” Hắn lầm bầm lầu bầu nói một câu: “Chẳng lẽ thật sự không có ai theo đuôi, rốt cuộc là ai đang nhắm vào ta, cướp mất Thần thai?”

Nghe hắn lầm bầm lầu bầu, trong lòng Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên là lừa lừa hắn.

Gia hỏa này căn bản là không có phát hiện Mộc Phàm, chỉ là đang lừa hắn, cho rằng chắc chắn có người theo dõi mới lừa thử một chút.

Đáng tiếc, Mộc Phàm thành tinh, căn bản không đi ra.

Đợi một hồi lâu, Phong Mạch thấy không ai xuất hiện, trong lòng cực kỳ thất vọng.

Hắn xoay người xé mở không gian, qua khe hở thấy được một thế giới xa lạ, là một không gian dị độ khác.

Thấy cảnh này, Mộc Phàm nheo mắt, khóe miệng cong lên.

Sau khi Phong Mạch bước vào không gian dị độ kia, Mộc Phàm mới lặng yên xé mở không gian bước vào, biến mất khỏi chỗ này.

Bá!

Khi xuất hiện trở lại, Mộc Phàm đã tới một thế giới xa lạ.

Mới vừa tiến đến liền cảm giác có giò đó không đúng, toàn bộ thế giới như một cái lồng giam, áp lực bàng bạc bao phủ lấy hắn.

“Không tốt, trúng kế.”

Mộc Phàm thầm than một tiếng không ổn.

“Ha ha ha... Ngươi quả nhiên xuất hiện.”

Lúc này, nghe một loạt tiếng cười to truyền đến, Mộc Phàm chắc chắn mình đã trúng kế.

Mặt hắn không chút biểu tình xoay người lại, quả nhiên thấy phía trước là Phong Mạch, đứng trên cao nhìn xuống Mộc Phàm.

Phong Mạch đằng đằng sát khí, đánh giá Mộc Phàm, vừa nhìn thì tức khắc kinh ngạc.

“Nhân loại?” Phong Mạch kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, tương đối bất ngờ.

Hắn không nghĩ tới kẻ theo tới lại là một thiếu niên nhân loại.

Phong Mạch nhíu mày, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, lạnh lùng nói: “Nhân loại, là ngươi cướp đồ vật của bổn thiếu sao?”

“Ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.”

Mộc Phàm tỏ vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn, như thật sự không biết gì hết.

Sắc mặt Phong Mạch u ám, hừ nói: “Đừng giảo biện, nhân loại gian xảo, quả nhiên chính là ngươi cướp đồ của ta.”

“Giao ra đây, lưu ngươi toàn thây.”

Hắn nói xong, trên người tản ra một hơi thở cường đại, ý niệm khóa chặt Mộc Phàm.

Nơi này rập rạp cấm chế, toàn bộ không gian như là một lồng giam, có lực lượng giam cầm đáng sợ.

Mộc Phàm cảm giác được áp lực, nhìn lướt xung quanh mới phát hiện không gian này đã bị cải tạo.

Hiển nhiên là chuẩn bị cho hắn, mục đích chính là dẫn hắn tới, sau đó giết chết.

“Muốn, tự mình tới lấy nha.” Mộc Phàm liếc mắt nhìn quanh, trong lòng nắm chắc.

Tuy rằng có nhiều cấm chế, nhưng Mộc Phàm không hề sợ hãi, thân là Truyền kỳ trận sư, sao có thể sợ hãi cấm chế?

Cho nên hắn bình tĩnh nhìn đối phương, trong mắt còn mang theo một chút khinh thường, châm chọc.

“Ngươi tìm chết!” Phong Mạch giận tím mặt.

Nhân loại này quá kiêu ngạo, đã đoạt Thần thai của hắn thế mà còn gióng trống khua chiêng theo dõi, lại còn bình tĩnh thong dong, khinh thường, châm chọc hắn.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Phong Mạch bạo phát.

Hắn giơ tay vỗ một chưởng, uy áp vô tận hội tụ, hóa thành một bàn tay to màu xám trực tiếp chộp tới Mộc Phàm.

Nhìn đối phương đột nhiên bộc phát, Mộc Phàm vẫn bình tĩnh, không chút hoang mang nâng cánh tay, nhẹ nhàng tung ra một quyền.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, bàn tay to màu xám trực tiếp tan rã.

Mộc Phàm chỉ dùng một quyền liền đánh nát công kích của đối phương, cường thế vô địch, chấn động lòng người

“Cái gì?” Phong Mạch kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn Mộc Phàm.

Hắn không nghĩ tới nhân loại có thực lực mạnh như vậy, trách

không được có thể chặn giết đội ngũ vận chuyển cướp đồ.

Quả nhiên thật sự có tài.

“Hừ!” Phong Mạch hừ lạnh, lại giơ tay lần nữa, nhanh chóng bắt pháp ấn, ánh sáng hội tụ hóa thành từng lưỡi dao gió khủng bố.

“Phong bạo thắt cổ!”

Một tiếng quát to, liền thấy Phong Mạch tạo ra gió lốc khủng bố, ù ù cuốn tới Mộc Phàm.

Vô số lưỡi dao gió cắt vào hư không, phát ra tiếng ô ô đáng sợ.

Nhìn cơn lốc xoắn tới, Mộc Phàn trở nên nghiêm túc, luyện khí trong cơ thể sôi trào rít gào.

“Ngũ hành pháp thuật, Đại địa chi nộ!”

Mộc Phàm quát một tiếng, đôi tay giơ cao, mặt đất toàn bộ không gian bỗng nhiên run rẩy, ầm ầm ầm nâng lên, toàn bộ mặt đất đều bị cuốn lên.

Tiếng đất đá sôi trào như tiếng rống giận vang vọng trời cao.

Ầm vang!

Một khối lục địa trực tiếp bay lên, va chạm với gió lốc đáng sợ, hai cổ lực lượng va chạm vào nhau rồi nổ mạnh, tan nát.

Tiếng tan vỡ truyền đến, vô số mảnh nhỏ rơi xuống.

Gió lốc bị một tảng lục địa lớn bao phủ, đâm nát, cuối cùng tán loạn trong không trung.

“Có chút thú vị.”

Nhìn gió lốc của mình bị đánh tan, lục địa ầm ầm bay lên ầm ầm, uy thế ngập trời khiến Phong Mạch cũng không thể không kinh ngạc.

Hắn hừ lạnh, lật tay ép xuống, tiếng vang cực to, lục địa nháy mắt nổ mạnh, hóa thành vô số mảnh nhỏ, mặt đất xuất hiện vô số chỗ

thủng, vết nứt.

Lần đầu tiên giao phong, thế mà cân sức ngang tài, không thể làm gì đối phương.

Đương nhiên, mỗi người đều đang thằm dò đối phương.

“Nhân loại, ngươi có thể khiến ta nghiêm túc.”

Phong Mạch nói rồi hơi thở trên người càng lúc càng cường thịnh, liên tục tăng lên, ép tới không gian chung quanh vặn vẹo.

Mộc Phàm không rên một tiếng, thân thể tự động trôi nổi, đứng trong không trung, hai người giằng co với nhau, hơi thở không ngừng va chạm.

Răng rắc, răng rắc!

Không gian vỡ vụn, không chịu nổi hơi thở đáng sợ của hai người, xuất hiện các khe nứt.

“Nhân loại, đối mặt với lửa giận của cuồng phong đi.”

Giằng co thật lâu, hơi thở của Phong Mạch đạt tới đỉnh điểm, đột nhiên quát to một tiếng, trong cơ thể bùng nổ lực lượng, hóa thành gió lốc cuốn tới.

Cơn lốc đáng sợ hình thành lần nữa, lúc này càng khủng bố, bên trong có rất nhiều tia chớp, không ngừng sinh sôi.

“Cuồng phong sấm chớp, giết!”

Phong Mạch gầm lên, liền thấy toàn bộ không gian rung động, gió lốc đáng sợ xoắn tới, nơi nó đi qua, mọi thứ đều bị xoắn nát cuốn đi.

Trong gió lốc có vô số tia chớp, tản ra hơi thở hủy thiên diệt địa.

“Phong lôi?” Khóe miệng Mộc Phàm hơi cong, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Chơi lôi sao, còn có cái gì lợi hại hơn thiên lôi?

“Thiên lôi bí pháp, Bão sấm chớp!”

Ầm vang!

Theo một tiếng nổ vang, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện lôi đình rậm rạp, hóa thành từng đầu lôi xà không ngừng uốn lượn.

Thiên lôi mênh mông cuồn cuộn, hội tụ thành một cơn mưa sấm sét khủng bố, trắng xoá một vùng, mang theo uy lực diệt thế mạnh mẽ phóng xuống.

Chương 259: Hai đánh một sao?

Đông!

Không gian run rẩy, thiên lôi cuồn cuộn tàn sát bừa bãi, gió lốc, lôi đình, đan xen va chạm tạo ra tai kiếp hủy diệt.

Hai lực lượng không ngừng phân cao thấp, cuối cùng gió lốc thua một bậc, bị thiên lôi dập tắt, tan biến vào hư không.

Ầm ầm ầm...

Gió lốc biến mất, thiên lôi cuồn cuộn đánh úp xuống, thẳng tới Phong Mạch.

Ầm!

Một đạo thiên lôi đánh vào thân thể Phong Mạch, khiến hắn từ trên cao rơi xuống mặt đất, nện ra một cái hố sâu.

“Thiên lôi?”

Phong Mạch chật vật lao ra, vẻ mặt âm trầm nhìn sấm chớp cuồn cuộn đánh xuống, một biển lôi điện trắng xóa đổ xuống.

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, mặt đất hỏng mất, bị thiên lôi quét sạch một lần, thọc ra từng cái hố to.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Phong Mạch rốt cuộc bị thiên lôi đánh tan phòng ngự, thân thể bị đốt cháy.

“Cô Diệp, đầu sỏ gây tội đang ở đây, ngươi còn không xuất hiện?”

Bị thiên lôi đánh đến ôm đầu chạy loạn, Phong Mạch nhịn không được hét to, chấn không gian xung quanh rung động.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, không gian nứt ra.

“Phong Mạch, ngươi quá kém.”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh nhạt từ trong không gian truyền đến, mang theo một chút châm chọc.

Sắc mặt Mộc Phàm hơi đổi, giương mắt nhìn lên, thấy một người đi ra từ khe không gian, hơi thở đè ép không gian.

Ngay cả thiên lôi cũng không thể tới gần, bị đánh tan.

“Còn một tên nữa sao?” Mộc Phàm có chút bất ngờ

Hắn không nghĩ tới nơi này vẫn còn một tên cường đại thế này.

Mộc Phàm đánh giá người vừa tới, thân mặc một bộ màu đen, sau lưng có từng đám khói đen không ngừng bốc lên, ngăn cách, đánh tan thiên lôi chung quanh.

Tên này rất cường đại!

Đây là cảm giác đầu tiên của Mộc Phàm, thậm chí không chỉ mạnh hơn Phong Mạch một bậc.

Đột nhiên toát ra một cường địch, trong lòng Mộc Phàm cảnh giác.

“Cô Diệp, mau ra tay, chính là tên nhân loại này giết thủ hạ của ngươi.” Phong Mạch vừa thấy lập tức mở miệng nói.

Cô Diệp cũng không đáp lời, chỉ là yên lặng quan sát Mộc Phàm, hai bên quan sát lẫn nhau.

Ầm ầm ầm...

Phong Mạch bị sấm chớp đánh đến đầu óc choáng váng, bận rộn chống đỡ, căn bản không thể thoát khỏi phạm vi công kích.

“Nhân loại, là ngươi giết thuộc hạ của bổn tọa?” Cô Diệp chậm rãi mở miệng hỏi.

Giọng hắn lạnh nhạt, một đôi đồng tử màu tím lạnh băng, khát máu, hơi thở quanh quẩn, ép không gian vặn vẹo.

“Cấp Truyền kỳ hay là...” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Hắn nhìn không ra tu vi của đối phương, không rõ là cường giả

cấp Truyền kỳ hay là chỉ chạm đến lĩnh vực Truyền kỳ.

Nếu là sinh vật cấp Truyền kỳ thực sự thì có chút phiền phức.

Đương nhiên chỉ là phiền phức chút thôi, hắn cũng không sợ hãi, trên người Mộc Phàm có nhiều át chủ bài, căn bản không sợ đối phương.

Cấp Truyền kỳ lại như thế nào, trong tay hắn chính là có một tấm vương bài, Hỏa ma cấp Bán thần chắc chắn sẽ khiến đối phương có đến mà không có về.

Cho nên Mộc Phàm không sợ hãi, nói: "Không sai, là ta giết, không có biện pháp khác nha, bọn họ chọc tới ta, thần cũng không cứu được bọn họ."

"Tìm chết!"

Vừa nghe lời này, đối phương bùng lửa giận tận trời, nháy mắt ngưng tụ một cổ khí thế bàng bạc.

Mộc Phàm nhíu mày, hừ một tiếng, trong cơ thể bộc phát ra một cổ khí thế kinh thiên, hung hăng va chạm.

Oanh, khí thế hai người va chạm, thế nhưng đều tán loạn biến mất.

"Hả?" Cô Diệp phát ra một tiếng kinh ngạc.

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm nghị, hắn càng nghiêm túc hơn.

Vừa mới giao thủ thử, hai bên đều thăm dò đối phương, sâu không lường được, hoàn toàn là ngang nhau.

"Ngươi không tệ, nhưng giết thuộc hạ của bổn tọa, cướp đi Thần thai, ngươi chắc chắn phải chết."

Cô Diệp lạnh lùng nói, sương đen trào ra từ trong cơ thể, hóa thành một con giao long thật lớn giương nanh múa vuốt nhào tới.

"Lôi long, tới!"

Mộc Phàm giơ tay trảo một cái, thiên lôi cuồn cuộn cuộn trên bầu trời hội tụ, hóa thành một con lôi long há mồm rít gào, ầm ầm ầm lao xuống.

Hai long ảnh thật to hung hăng va chạm.

Ầm vang!

Cùng với một tiếng nổ mạnh, không ngừng gầm rú.

Giao long màu đen cùng lôi long dây dưa, cắn xé, hai bên không ngừng chém giết, không phân cao thấp, dần dần tan nát biến mất.

Lại một lần ngang tay.

Ánh mắt Cô Diệp thay đổi, trong lòng biết là gặp phải đối thủ.

“Diệt!”

Chỉ thấy Cô Diệp nhẹ nhàng nắm chặt tay, năm ngón bóp lại, nghe một tiếng răng rắc, lôi đình đầy trời đột nhiên tan tác, tán loạn.

Một màn này khiến lòng Mộc Phàm kinh hoàng, gia hỏa này, thật mạnh nha.

Chỉ nắm chặt tay liền bóp nát sấm chớp đầy trời, giải cứu Phong Mạch đang chật vật, hai người đứng chung một chỗ, tản ra hơi thở cường đại khóa chặt Mộc Phàm.

Tình huống nghịch chuyển, Cô Diệp, Phong Mạch, hai cường giả dị vực mạnh mẽ liên thủ đối phó Mộc Phàm.

“Nhân loại, không thể không thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng ngươi đã cầm đồ vật không nên cầm.”

Cô Diệp lạnh nhạt nói một câu, hơi thở tăng lên, sát ý càng thêm dày đặc.

Phong Mạch cũng điều chỉnh hơi thở, mặt mũi âm trầm: “Tiểu tử nhân loại, ngươi hoàn toàn chọc giận ta, hôm nay phải rút gân lột da luyện hồn ngươi.”

“Có bản lĩnh, tới nha!”

Mộc Phàm khinh thường cười, hừ lạnh nói: “Muốn động thủ liền nhanh lên, lải nha lải nhải giống hai con vịt ồn ào gần chết.”

“Làm càn!”

Phong Mạch giận dữ, quát to một tiếng, trong cơ thể bùng nổ lực lượng cường đại, hóa thành một trận gió mạnh.

Tiếng ầm ầm ầm đáng sợ truyền đến, gió bão thành hình, toàn bộ không gian đều bị quấy đến rối tinh rối mù, nham thạch, đất cát đều nứt vỡ, bị cuốn bay.

Hắn thật sự nổi giận, bộc phát ra át chủ bài, tung ra tuyệt chiêu.

Cô Diệp bên cạnh cũng liếc mắt, trong mắt hiện lên một tia sáng.

“Nhân loại, bổn tọa rất thưởng thức thực lực của ngươi, thần phục làm nô lệ của ta, bổn tọa có thể tha cho ngươi một mạng.”

Cô Diệp kiêu ngạo nói, hoàn toàn không đặt Mộc Phàm vào mắt.

Hắn muốn Mộc Phàm làm nô lệ, quả thực tức cười đến rụng răng.

“Nô lệ sao?” Mộc Phàm cười, nụ cười rất lạnh lẽo, hắn nói: “Nhà ta vừa lúc thiếu một con chó trông cửa, không bằng ngươi lại đây quỳ xuống, để ta đeo vòng cổ cho ngươi, ta có thể không giết ngươi.”

“Vậy ngươi đi chết đi.”

Cô Diệp cũng bị chọc giận, chưa bao giờ có người dám nói như vậy với hắn.

Thế mà muốn hắn làm chó trông cửa nhưng hắn không nghĩ tới là ai mở miệng muốn đối phương làm nô lệ trước, Mộc Phàm phản kích là chuyện bình thường.

“Diệt thiên phong!”

Lúc này, gió lốc truyền đến tiếng gầm lên giận dữ, hai mắt Phong

Mạch nở rộ ra ánh sáng.

Diệt thiên phong, nơi nó đi qua, vạn vật hủy diệt.

Bên kia, Cô Diệp cũng ngưng tụ ra năng lượng dao động mạnh mẽ.

Hắn lạnh lùng nói: “Nhân loại, giết ngươi, bổn tọa dùng một bàn tay là được.”

“Thiên tinh chưởng!”

Quát to một tiếng, liền thấy Cô Diệp lật tay áp xuống, năng lượng vô tận bùng nổ, hóa thành bàn tay to khủng bố từ trên trời giáng xuống.

Bàn tay kia tựa như bắt lấy sao trời, bên trong có vô số tinh quang, khí thế ngập trời, lộ ra một hơi thở hủy diệt.

Một chưởng này tu luyện đến mức tận cùng có thể hủy diệt sao trời, uy lực khủng bố.

“Tới tốt."

Mộc Phàm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nhìn chưởng ấn của đối phương đánh tới, tựa như một mảnh sao trời sụp xuống, tình cảnh cực kỳ khủng bố làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng hắn lại thấy hưng phấn, đúng lúc có cơ hội bày ra Cửu thiên cấm thuật mình mới tu luyện, thử uy lực cấm thuật.

“Già thiên thủ!”

Mộc Phàm quát một tiếng, lật tay đánh ra một chưởng, tiếng ầm ầm ầm không ngừng vang lên, hư không sụp xuống, ánh sáng hội tụ rồi nở rộ, hóa thành một bàn tay to đánh lên trời cao.

Một tay che trời, bao hết toàn bộ không gian dị độ, nơi nó đi qua không gian sụp đổ từng tấc, một màn khủng bố khiến Cô Diệp cùng Phong Mạch sợ ngây người.

Chương 260: Tru sát

-

Một bàn tay thật to đánh lên trời cao.

Phanh!

Cùng với tiếng vang là cảnh tượng Thiên tinh chưởng màu xám do Cô Diệp đánh ra tan nát tựa như đậu hủ, hóa thành vô số tinh quang phiêu tán.

Chỉ vừa tiếp xúc đã bị đánh tan.

“Sao có thể?” Cô Diệp kinh hoảng kêu to, không dám tin tưởng.

Sao Thiên tinh chưởng của hắn có thể bị đánh tan trong nháy mắt như vậy, hoàn toàn không có đạo lý.

Đáng tiếc, sự thật chính là như thế.

Oanh!

Bàn tay to đánh tới, tiếng ù ù chấn vỡ không gian, sau khi đánh tan Thiên tinh chưởng ấn uy thế vẫn không giảm chộp vào cổ gió lốc kia.

Tiếng ca ca ca giòn vang đáng sợ, tiếng cọ xát bén nhọn vang xa, làm người ta nghe mà ê răng.

Chỉ thấy bàn tay to kia bóp nhẹ, gió lốc liền tan tác, Phong Mạch cũng bị thương nặng, phun ra mấy ngụm máu.

“Phốc... Khụ khụ, như thế nào... Khụ...” Phong Mạch vừa ho ra máu, vừa rơi xuống.

Mặt hắn đầy vết máu, biểu tình vô cùng hoảng sợ, căn bản không nghĩ tới tuyệt chiêu của mình thế mà bị chưởng ấn của của đối phương bóp nát.

Không thể tưởng tượng!

Mắt thấy bàn tay to ù ù chộp tới, thời khắc nguy cấp, Cô Diệp không thể không gia tăng sức mạnh, lực lượng trong cơ thể bùng nổ ầm ầm.

“Lưu Tinh Hỏa Vũ.”

Cô Diệp hét to một tiếng, lực lượng trong cơ thể phóng lên cao, xỏ xuyên qua hư không, đục một ra lỗ thủng, bên trong trào ra vô số hỏa cầu to.

Đó là sao băng, vô số thiên thạch từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

Viên sao băng đầu tiên va chạm, đập thật mạnh vào bàn tay to, phát ra tiếng vang rất lớn, không ngừng chấn động.

Ngay sau đó, sao băng rậm rạp tựa như mưa rơi xuống, kéo theo một cái đuôi lửa thật dài va chạm với bàn tay to.

Ầm ầm ầm...

Từng tiếng nổ vang kịch liệt truyền đến, từng vụ nổ mạnh làm không gian vỡ nát, dẫn phát gió lốc không gian thổi quét tám phương, hủy thiên diệt địa.

Sao băng đầy trời, cảnh tượng chấn động lòng người.

Nhưng càng làm cho người ta kinh hãi chính là bàn tay to lại không tổn hao chút nào, vẫn một đường vung lên, nghiền nát vô số thiên thạch, huỷ diệt hết thảy.

Chỉ nghe tiếng “Ầm ầm ầm” truyền đến, bàn tay to đục thủng không gian, đánh vào không gian loạn lưu vô tận, sau một hồi mới dần dần tiêu tán.

Hết thảy tan đi, chỉ để lại một vùng hư không rách nát, không ngừng sụp đổ, có vô số mảnh màu đen rơi xuống dưới.

Còn có các khe rậm rạp đan xen, không gian loạn lưu không ngừng phun trào.

Mộc Phàm cũng bị một chiêu của mình làm ngây người, uy lực quá sức khủng bố, một chưởng che trời, tan biến thiên địa, có sức mạnh hủy thiên diệt địa đáng sợ.

Không thẹn với hai chữ cấm thuật, không gian bị một chưởng đánh vỡ nát, hủy diệt, chỉ còn gió lốc không gian không ngừng tàn phá bừa bãi.

Ô ô...

Không gian có từng đợt gió lốc thổi qua, lưỡi dao không gian sắc bén lạnh thấu xương đảo qua, gọt nhỏ vạn vật.

Lúc này, trong không gian loạn lưu có hai bóng dáng nằm chật vật, toàn thân trọmg thương, máu thịt lẫn lộn, bị trọng thương.

Cô Diệp, Phong Mạch, hai cường giả dị vực hoảng sợ không thôi, trong ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Một chưởng vừa rồi thiếu chút nữa lấy mạng bọn họ, tuy rằng giữ được một mạng, nhưng thân bị trọng thương, nằm trong không gian loạn lưu.

“Thật là khủng khiếp, rốt cuộc nhân loại này nắm giữ thứ gì?”

Cô Diệp sợ hãi, trong lòng có ý lui rồi, trực tiếp điều động lực lượng còn lại cưỡi một đám sương đen xoay người trốn vào hư không.

Hắn chạy trốn, không dám chần chờ chút nào, xoay người liền chạy, hiển nhiên là bị một chiêu của Mộc Phàm đánh tan dũng khí, chỉ còn lại sự sợ hãi.

“Trốn!”

Cách đó không xa, Phong Mạch cũng thấp thỏm lo âu, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là đào tẩu.

Thiếu niên nhân loại này quá đáng sợ, một chưởng không chỉ có phá tan tuyệt chiêu của bọn họ, còn trọng thương bọn họ, thiếu chút nữa liền treo mạng rồi, tạo thành bóng ma tâm lý.

Vèo!

Hắn không nói hai lời, xoay người bỏ chạy, thân thể nở rộ ánh sáng vàng kim, cưỡi quầng sáng trực tiếp trốn vào không gian loạn lưu vô tận.

“Muốn chạy sao?”

Lúc này, Mộc Phàm thở hổn hển, vừa rồi thi triển Già thiên thủ tiêu hao quá lớn, thiếu chút nữa rút cạn lực lượng của hắn.

Mới vừa thở ra liền thấy hai tên gia hỏa kia đào tẩu, sao có thể để vịt sắp nấu chín bay đi đây?

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm bước vào không gian loạn lưu, tay cầm một chiến cung màu đỏ lửa, kéo cung khoá chặt hai bóng dáng đang bỏ chạy.

“Mũi tên thí thần.”

Mộc Phàm quát một tiếng, ngưng tụ hai mũi tên khủng bố, tản ra tiễn ý sắc bén.

Đây là tiễn kỹ cấp Sử thi, Thí thần tiễn pháp, uy lực rất lớn.

Tuy rằng hiện tại Mộc Phàm không có biện pháp huy ra uy lực cường đại nhất nhưng cũng không thể xem thường lực sát thương của hai mũi tên này.

Băng!

Chỉ thấy chiến cung buông lỏng, hai mũi tên sắc bén bay ra, nơi chúng đi qua, không gian loạn lưu bị xét nát, không gian gió lốc đều bị xỏ xuyên qua.

Mũi tên đáng sợ khoá chặt Cô Diệp, Phong Mạch, phá không bay đến, nguy cơ bao phủ tâm thần bọn họ.

“Nguy hiểm!”

Cô Diệp kinh hoảng, không dám nghĩ nhiều, xoay người tụ lực tế ra một bảo vật chắn mũi tên phía trước.

Đó là một tấm chắn màu đen tràn ngập hơi thở tà ác.

Răng rắc!

Mũi tên xuyên qua tấm chắn này, thế không thể đỡ, nó hoàn toàn không có năng lực ngăn cản, nháy mắt đã bị mũi tên xé nát.

“Không có khả năng!” Cô Diệp hoảng sợ kêu to, vẻ mặt khó tin.

Bảo vật của mình lại bị một mũi tên bắn thủng?

Mắt thấy mũi tên sắp xuyên qua đầu, tim hắn đập nhanh, một cảm giác đau đớn truyền vào linh hồn khiến cả người hắn lạnh lẽo.

Hơi thở tử vong nồng đậm bao phủ lấy hắn, không thể gạt đi.

“Thiên tinh hoàn, đi.”

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Cô Diệp tế ra át chủ bài cuối cùng, một cái vòng, bề mặt khảm nạm rất nhiều sao trời, ước chừng một ngàn viên.

Đúng là Thiên tinh hoàn, một ngàn viên sao trời đồng thời sáng lên, bộc phát ra năng lượng khủng bố năng lượng, nháy mắt hóa thành từng vòng sáng bao phủ toàn thân hắn.

Oanh!

Ngay sau đó, mũi tên bắn trúng tinh hoàn, nháy mắt nổ mạnh, tựa như một viên tinh cầu nổ tung, phóng xuất ra uy lực bùng nổ của mấy chục viên đạn hạt nhân.

Chỉ trong nháy mắt, phạm vi mấy chục cây số trong không gian loạn lưu trở nên xơ xác, hóa thành một vùng trống không, một lúc lâu ánh sáng mới tiêu tán.

“A...”

Bên kia, Phong Mạch đang ở liều mạng chạy trốn chống cự kêu

thảm một tiếng, thân thể bị một mũi tên xuyên tim, nháy mắt đục ra một lỗ thủng, trái tim hóa thành thịt nát.

Một mũi tên cường đại xé nửa người hắn thành mảnh vỡ, vụ nổ đáng sợ truyền đến, bao phủ Phong Mạch bên trongó.

“Không, ta không muốn chết.”

Phong Mạch hoảng sợ kêu rên một tiếng, thân thể bị mũi tên kia bắn rơi xuống, chỉ còn lại có nửa thân hình ngoan cường sống sót.

Hắn ngã xuống trong không gian loạn lưu, không nhìn thấy Mộc Phàm, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Phong Mạch cho rằng chính mình chạy thoát rồi.

“Nhân loại đáng giận, ta không để yên cho ngươi...” Vẻ mặt Phong Mạch dữ tợn rít gào một tiếng.

“Vậy sao, đáng tiếc, ngươi không cơ hội này.”

Chung quanh đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh, Phong Mạch im bặt.

Hắn hoảng sợ nhìn lại, liền thấy Mộc Phàm dẫm lên gió lốc chậm rãi đi tới, từng bước dẫm nát hư không đi tới trước mặt hắn.

Mộc Phàm đuổi kịp.

“Ngươi....” Phong Mạch trừng to hai mắt, vừa muốn nói gì thì cổ đã bị một tay Mộc Phàm nắm nhấc lên.

Nửa thân thể bị nắm cổ, hoàn toàn không có biện pháp phản kháng, chỉ có thể lộ vẻ hoảng sợ, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng.

Phong Mạch gian nan nghẹn ra một câu: “Ngươi... Ngươi không thể giết ta... Ta là... Phong tộc....”

Răng rắc!

Còn chưa dứt lời, Mộc Phàm liền bóp nát cổ hắn, lực lượng cường đại dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn, nháy mắt xoắn nát nửa

thân hình.

Còn có một Ngọn lửa vĩnh hằng lan ra, thiêu đốt máu thịt thành tro tàn.

“Không...” Trong Ngọn lửa vĩnh hằng truyền đến tiếng kêu rên thê lương

Nguyên thần Phong Mạch bay ra, muốn thoát đi nhưng lại bị nguyên thần chi lực của Mộc Phàm giam cầm tại chỗ.

Chỉ có thể bị Ngọn lửa vĩnh hằng đốt cháy, dần dần tan biến.

Một cường giả dị vực bị Mộc Phàm chém giết trong không loạn lưu như vậy.

Hưu!

Giờ phút này, Cô Diệp đúng lúc thấy một màn này, sợ vỡ mật, được bao bọc bởi từng vòng sáng trực tiếp hóa thành tia sáng, chớp mắt biến mất không thấy.

“Muốn chạy?”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, giữa mày loé lên một tia sáng, nháy mắt xuyên qua hư không, cấp tốc đuổi giết.

Chương 261: Phân thân, nguyền rủa?

Ầm ầm ầm...

Gió lốc tán loạn, một bóng dáng phá không bay đi, trên đường đâm nát vô số gió lốc không gian, hoảng loạn không nhìn đường.

Đúng là Cô Diệp đang chạy trốn, vẻ mặt kinh hoàng.

Hắn cưỡi từng vòng sáng bay đi, tốc độ cực nhanh.

“Đáng chết, tại sao nhân loại kia lại mạnh như vậy?”

Cô Diệp nhịn không được rùng mình, Mộc Phàm quá cường đại, thậm chí có cảm giác không thể địch nổi, quả thực khó có thể tin đây là thật sự.

Rõ ràng bọn họ mai phục đối phương, nhưng vừa giao thủ liền bị nghiền ép, Phong Mạch đã bị giết trong không gian loạn lưu, làm hắn sợ muốn vỡ mật.

Một đường chạy trốn, trong lòng Cô Diệp nén giận, hắn không cam tâm.

Bị một nhân loại đánh thành như vậy, quả thực quá mất mặt, chưa bao giờ rơi vào tình cảnh thảm bại thế này.

“Chờ bổn tọa trở về luyện thành bí thuật trong tộc, nhất định băm thây ngươi ra vạn khúc.”

Vẻ mặt Cô Diệp trở nên hung ác, nói một câu.

Hắn cảm giác hôm nay quá xui xẻo, gặp phải một thiếu niên nhân loại đáng sợ, hoàn toàn không có đạo lý, mạnh thái quá.

Đặc biệt là bàn tay to che trời kia, không thể địch nổi, một chiêu trọng thương hắn, mũi tên cuối cùng hủy diệt một kiện bảo vật của hắn.

Nếu không phải thời điểm đó tế ra bảo vật Truyền kỳ Thiên tinh hoàn ngăn cản, có khả năng đã bị bắn chết.

Hiện tại nghĩ lại mà chưa hết sợ.

“Nhân loại, ngươi chờ đó.”

Cô Diệp khó nén oán khí trong lòng, nhịn không được hét to một tiếng.

Kết quả không gian loạn lưu phía trước đột nhiên dừng lại, tách ra, lộ một lỗ thủng đen nhánh.

“Không cần chờ, hiện tại liền giải quyết ngươi.”

Một giọng nói lạnh nhạt từ lỗ thủng truyền đến, Cô Diệp hết hồn, dừng lại gấp, thiếu chút nữa đâm đầu vào lỗ thủng.

Chỉ thấy bên trong có một bàn tay thò ra, năm ngón tay trong suốt, đầu ngón tay sáng lên, không gian nơi nó quẹt qua vỡ vụn từng tấc.

Hai mắt Cô Diệp trừng to, như thấy điều gì đó không thể tưởng tượng nổi, tròng mắt muốn rơi ra ngoài.

“Thần thai?”

Hắn hoảng sợ hét một tiếng, nháy mắt bị bàn tay kia nắm cổ họng, đột nhiên im bặt.

Trong lỗ thủng có một bóng người chậm rãi đi ra, cánh tay nắm cổ Cô Diệp nhấc lên, lực lượng cường đại cứng rắn khóa chặt hắn.

Người tới đúng là Mộc Phàm.

Không, nói đúng ra là không phải bản thể của Mộc Phàm mà chỉ có chín phần tương tự với hắn, vẻ mặt lạnh nhạt, không có một chút biểu tình.

Đôi mắt màu vàng kim tản ra uy áp, thần uy tràn ngập, bao phủ lấy Cô Diệp, làm cả người hắn lạnh toát, mồ hôi tuôn ra.

Đây là phân thân thần linh.

“Ngươi, ngươi thế mà luyện thành phân thân?” Cô Diệp hoảng sợ

nói một câu.

Tròng mắt nhô lên, như gặp quỷ.

Chỉ mình hắn biết rõ nhất, Thần linh thạch thai đã chết, căn bản không thể luyện thành phân thân, hơn nữa bên trên còn có một loại nguyền rủa đáng sợ.

Tiên thiên thần linh dựng dục trong đó, bị ngoại lực xóa sạch ý chí, lưu lại oán khí cùng nguyền rủa mãnh liệt, một khi có kẻ nhúng chàm, chắc chắn bị phản phệ.

Nhưng Mộc Phàm lại luyện thành phân thân, còn không có bị gì cả, hoàn toàn không phù hợp lẽ thường.

“Sao ngươi không bị nguyền rủa?” Cô Diệp muốn điên rồi, điên cuồng hét to.

Thứ này là hắn bán đi, nhưng bị Mộc Phàm cướp mất.

Mới cướp một ngày thôi, làm sao đã luyện thành phân thân rồi, bộ dạng còn không tổn hao gì, hoàn toàn không phải bộ dáng bị nguyền rủa.

“Nguyền rủa sao?” Phân thân của Mộc Phàm ngẩn người, có vẻ bất ngờ

Hắn kinh ngạc nhìn Cô Diệp, hỏi: “Ngươi nói nguyền rủa là cái gì, chẳng lẽ khối Thần linh thạch thai này có nguyền rủa?”

“Ha ha ha, ngươi lại không biết?” Đột nhiên Cô Diệp cười ha hả.

Hắn cười đến chảy nước mắt, điên cuồng nói: “Tiên thiên thần thai là con cưng của trời cao, sau khi bị ngoại lực xóa sạch ý chí sẽ để lại nguyền rủa.”

“Ai dám nhúng chàm Thần thai, chắc chắn bị trời phạt, ngươi xong rồi.”

Cô Diệp điên cuồng, hưng phấn, ánh mắt nhìn Mộc Phàm như nhìn một người chết.

Tiên thiên thần linh thạch thai, loại đồ vật này vô cùng cường đại, sao hắn không muốn luyện thành phân thân chứ, nhưng mấu chốt là bên trên còn có nguyền rủa.

Ai nhúng chàm kẻ đó sẽ bị trời phạt.

Cho nên hắn mới nghĩ trăm phương nghìn kế bán đi, nhưng không ngờ nửa đường bị Mộc Phàm cướp mất.

Hơn nữa còn luyện thành phân thân, thành công đoạt xá Thần linh thạch thai, đây mới là nguyên nhân hắn hưng phấn, Mộc Phàm sắp xong đời rồi.

“Đầu bị đánh hỏng rồi, nói năng lung tung, lên đường đi.”

Mộc Phàm hừ lạnh, lòng bàn tay trào ra một lực lượng bàng bạc, bùm, thân thể Cô Diệp trực tiếp nổ nát thành thịt vụn.

Lại một cường giả dị vực cường đại ngã xuống trong tay Mộc Phàm.

Hưu!

Lúc này, một tia sáng chợt lóe rồi biến mất.

Mộc Phàm sửng sốt, lúc này mới phát hiện Thiên tinh hoàn của Cô Diệp bỏ chạy, trong lòng ảo não, một tay xỏ qua hư không bắt lấy.

Ầm vang!

Hư không nổ tung, Thiên tinh hoàn bị chấn đến ánh sáng ảm đạm, thiếu chút nữa bị Mộc Phàm bắt lấy, đáng tiếc nó đã chạy thoát.

“Nhân loại, ngươi xong đời, chờ trời phạt đi.”

Trong Thiên tinh hoàn truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, đúng là Cô Diệp.

Thì ra gia hỏa này đã sớm giấu phần lớn nguyên thần giấu trong Thiên tinh hoàn, thấy tình huống không tốt liền giấu bảo vật này, nhân cơ hội đào tẩu.

Hắn vứt bỏ thân thể, nguyên thần giấu kín trong Thiên tinh hoàn, tránh được một kiếp, đủ tàn nhẫn, vì mạng sống mà có thể dứt khoát vứt bỏ thân thể.

Mộc Phàm có chút bực bội, một tên chạy thoát rồi, tuy rằng chỉ là nguyên thần thoát đi nhưng chung quy vẫn là phiền toái.

Mấu chốt là Mộc Phàm không biết gì về người ta, thậm chí không biết tên kia đến từ nơi nào, khó khăn rồi.

“Sai lầm a.” Phân thân Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói.

Hai mắt hắn lóe ánh sáng vàng kim, toàn thân bao phủ vầng sáng thần thánh, là một thần linh cao quý.

Nhưng bởi vì bị Thần thai ngoại lực xóa sạch ý chí, không có thể hoàn thành quá trình dựng dục, sau khi Mộc Phàm đoạt xá chỉ có thể xem như Bán thần.

“Nguyền rủa, trời phạt?” Hắn lầm bầm lầu bầu nỉ non một câu, tay bắt lấy một chiếc nhẫn phát sáng lộng lẫy.

Đó là nhẫn trữ vật của Cô Diệp.

Liếc mắt nhìn một cái, Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, mang theo chiếc nhẫn xoay người xé tan gió lốc không gian, đi hướng về phía bản thể.

Không bao lâu, phân thân thần linh đã tới chỗ.

“Thế mà chạy thoát sao?” Thấy phân thân thần linh trở về, Mộc Phàm ngẩn người.

Hắn thông qua phân thân biết được Cô Diệp bỏ đi thân thể, giấu nguyên thần trong Thiên tinh hoàn trực tiếp đào tẩu.

Điều này khiến Mộc Phàm không hài lòng lắm, vốn muốn tiêu diệt hết hai tên, nhưng không nghĩ tới vẫn xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, một tên đào tẩu.

Tuy rằng chỉ có nguyên thần đào tẩu, nhưng chung quy là một tai hoạ ngầm.

“Thôi, trốn thì trốn rồi, về sau gặp được sẽ giải quyết.”

Mộc Phàm tự an ủi mình một câu, ngay sau đó ánh mắt trở nên nghiêm túc, đánh giá phân thân trước mắt, một phân thân từ Tiên thiên thạch thai.

Trong lòng hơi khó hiểu, chẳng lẽ Cô Diệp nói thật sự?

“Hệ thống, sao lại có nguyền rủa, ngươi không giải thích cho ta?”

Sắc mặt Mộc Phàm âm u, trong lòng chất vấn hệ thống.

Nếu Cô Diệp nói sự thật, vậy sao trước đó hệ thống không nói trong Thần thai có nguyền rủa đáng sợ?

“Ký chủ, đúng là trong Thần linh thạch thai có nguyền rủa cường đại, nhưng trong quá trình dung hợp đã bị bổn hệ thống thanh trừ sạch sẽ.”

Hệ thống nhàn nhạt đáp lại một câu.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, lúc này mới hiểu, không phải không có nguyền rủa, mà là trong quá trình hệ thống dung hợp miễn phí đã quét sạch.

Nói cách khác, nguy hại tiềm ẩn trong phân thân thần linh đã sớm bị hệ thống khử sạch, tất nhiên là thăng cấp miễn phí rất toàn diện, sẽ tự động loại bỏ nguy hiểm.

Điều này làm cho Mộc Phàm cảm thấy may mắn, nhờ có hệ thống, nếu không hắn sẽ mơ màng hồ đồ bị phản phệ, bị nguyền rủa, tiêu đời.

“Vậy là tốt rồi.” Mộc Phàm Hài lòng gật gật đầu.

Hắn nhìn nhìn phân thân trước mặt, phất tay thu vào trong tiểu thế giới, yên lặng tu luyện trong hư không hỗn độn quanh tiểu thế giới, thích ứng với lực lượng của Thần linh thạch thai.

Vừa rồi đã thử một chút, Mộc Phàm xác định được bởi vì trong quá trình dựng dục xảy ra vấn đề nên không thể thành công xuất thế, phân thân từ thạch thai chỉ có thể xem như một Bán thần.

Nhưng một phân thân cấp Bán thần cũng đủ khiến người khác kinh hãi.

Thêm một Hỏa ma cấp Bán thần, trong tay Mộc Phàm đã có hai át chủ bài chiến lực cấp Bán thần.

“Hy vọng tài sản của hai tên gia hỏa này không làm cho ta thất vọng.”

Mộc Phàm cầm hai cái nhẫn trữ vật trong tay, là của Phong Mạch và Cô Diệp, chỉ hy vọng có thể thu hoạch tốt một chút.

Đáng tiếc cái Thiên tinh hoàn kia, vừa nhìn liền biết là bảo bối, lại chạy thoát.

Roẹt!

Sắp xếp lại tâm tình, Mộc Phàm xoay người giơ tay xé rách hư không, bước vào rồi biến mất khỏi không gian loạn lưu mênh mông.

Chương 262: Mảnh vỡ tinh hạch

Trong cửa hàng Già lam, trên tầng cao nhất, Mộc Phàm về tới đây.

“Ông chủ!”

Vừa trở về, Già Lam xinh xắn tiến đến trước mặt, tò mò nhìn hắn.

Mộc Phàm đánh giá Già Lam trước mắt, tu vi, thực lực là cấp Nhập thánh, nhưng ở trong mắt hắn vẫn kém một chút.

"Tu vi của ngươi quá yếu, chuyện cửa hàng tạm thời giao cho người phía dưới làm, ngươi cần tu luyện nhiều hơn để đề cao thực lực của chính mình.”

Vừa nghe lời này, Già Lam liền ngây ngẩn.

Nàng ngạc nhiên nói: “Ông chủ, hiện tại ta là Thánh cảnh, muốn đột phá bước vào cấp Siêu thể còn cần không ít thời gian.”

“Ta chỉ nhắc nhở ngươi thôi, thực lực mới là vương đạo, ngươi chuẩn bị đi, kế tiếp cùng ta san bằng cửa hàng Cửu vực, thâu tóm nó.”

Mộc Phàm nghiêm túc nói ra tính toán của mình.

Thâu tóm cửa hàng Cửu vực!

Già Lam nghe xong, sắc mặt thay đổi hô to: “Ông chủ, hiện tại thâu tóm cửa hàng Cửu vực sao, nhưng trong khu mậu dịch không cho phép dùng vũ lực huỷ diệt các cửa hàng khác.”

“Quy tắc là từ cường giả định ra, ngươi có thực lực cường đại, dù chiếm đoạt toàn bộ khu mậu dịch thì có làm sao?”

Mộc Phàm kiên định, quyết tâm muốn tiêu diệt cửa hàng Cửu vực.

Thậm chí còn có ý định cướp lấy khu mậu dịch, nhưng mỗi lần có ý nghĩ này liền có cảm giác sẽ gặp nguy hiểm.

Điều này làm cho Mộc Phàm không có hành động thiếu suy nghĩ, khu mậu dịch không phải đơn giản như ngoài mặt, một khu trung lập có thể tồn tại thì không thể đơn giản được.

Nhưng nuốt sạch cửa hàng Cửu vực hẳn là không thành vấn đề, còn vị quản lý kia sẽ như thế nào, có ngăn cản hay không thì Mộc Phàm không thèm để ý, tới liền đánh một trận, tiện dò xét đối phương luôn.

“Đã hiểu.” Già Lam nghiêm túc nhận lệnh, vội vàng rời đi.

Nàng phải chuẩn bị tốt, thâu tóm cửa hàng Cửu vực cũng không phải là việc nhỏ a.

Mình Mộc Phàm ngồi trong phòng.

“Để ta nhìn xem, thu hoạch từ hai tên dị vực kia thế nào?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, lấy hai cái nhẫn trữ vật ra.

Một cái có khắc tinh văn huyền ảo, tản ra từng điểm tinh quang, là tinh giới của Cô Diệp.

Đáng tiếc không thể giết chết nguyên thần của đối phương, cướp bảo vật Truyền kỳ kia.

Xẹt!

Chỉ thấy một ý chí cường đại đảo qua, trực tiếp xóa sạch dấu vết trên nhẫn, hoàn toàn luyện hóa nhẫn trữ vật này.

Mộc Phàm vừa xem, tức khắc bị không gian khổng lồ bên trong hấp dẫn.

Không gian của nhẫn trữ vật này rất lớn, đồ vật bên trong đều là một ít bảo vật, tài liệu hiếm có.

“Chậc chậc, cũng không tệ lắm.” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, xem xét đồ vật bên trong.

Các loại tài liệu, linh dược cao cấp có số lượng kinh người.

“Dược liệu Thánh cấp sao?”

Rất mau, Mộc Phàm phát hiện bên trong có từng cây dược liệu được phong ấn, linh khí nồng đậm, ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Đây là một loại được liệu Thánh cấp, có chín cây, có thể luyện chế Thánh dược

Mộc Phàm chỉ biết một loại Thánh dược, có thể cho một cường giả cấp Nhập thánh đột phá hàng rào, bước vào cấp Siêu thể.

“Đúng lúc có thể luyện chế một lò Thánh dược.” Mộc Phàm rất vui vẻ.

Hiện tại hắn là Truyền kỳ đan sư, có thể hấp thu các loại nguyên tố tiến hành luyện đan, nhưng một ít nguyến tố năng lượng đặc thù thì không thể hấp thu từ không gian.

Cần phải trích ra từ một ít tài liệu, cho nên đan dược Thánh cấp rất khó hư không luyện chế.

Hiện tại có một đám dược liệu Thánh cấp, Mộc Phàm có thể mở lò luyện chế.

“Để qua một bên trước.” Mộc Phàm thu những dược liệu này cùng các loại tài liệu luyện khí cao cấp.

Ánh mắt hắn dừng ở một góc trong nhẫn, chỗ này có tinh thể năng lượng, hơn nữa đều là tinh thể năng lượng siêu cấp.

Xem xét sơ bộ, thế mà có hơn một ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp, Mộc Phàm vô cùng chấn động.

“Một ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp, phát tài rồi.”

Hai mắt Mộc Phàm sáng rực, rất hưng phấn.

Tinh thể năng lượng siêu cấp, một viên tương đương với một ngàn vạn tinh thể năng lượng sơ cấp, một viên tương ứng với một trăm triệu, một ngàn viên, một trăm tỷ.

“Một trăm tỷ, thật sự phát tài.”

Tên này là dê béo, thu hoạch được một trăm tỷ, chuyến đi này không tệ a.

Hơn nữa đây chỉ mới là tài sản của một tên, chỉ có một ngàn viên tinh thể năng lượng siêu cấp, không có một viên cao cấp, trung cấp, sơ cấp.

Điều này làm cho Mộc Phàm thắc mắc khó hiểu, chẳng lẽ tên kia chướng mắt với tinh thể năng lượng cấp thấp hơn, cho nên không có viên nào cả?

Tuy rằng rất khó hiểu nhưng có thể hốt được một ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp đã là thu hoạch không nhỏ.

Mộc Phàm mang theo sự hưng phấn tiếp tục xem xét.

“Đây là cái gì?”

Rất nhanh, Mộc Phàm phát hiện thứ khác.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có thêm một đồ vật kỳ quái, nhìn như mảnh vỡ của thứ nào đó, cực kỳ nặng, cầm vào tay thiếu chút nữa không đứng vững.

Còn may là lực lượng thân thể cùng tu vi của Mộc Phàm cường đại mới không thả tay, nếu không sẽ nện nát cửa hàng.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, cảm thụ được trọng lượng của mảnh nhỏ này, như nâng một viên tinh cầu, vô cùng nặng nề.

Hắn có thể cảm ứng được bên trong mảnh nhỏ ẩn chứa nguồn năng lượng khổng lồ, cực kỳ cuồng bạo, giống như một quả bom không ổn định, làm người ta hãi hùng khiếp vía.

“Hệ thống, đây là cái gì?”

Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống, bởi vì hắn không biết đây là thứ gì.

“Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù - Mảnh vỡ tinh hạch, trị giá một trăm tỷ, xin hỏi ký chủ, có nạp phí hay không?”

Câu trả lời của hệ thống ngoài dự kiến, làm Mộc Phàm ngây ngẩn.

Hắn ngạc nhiên nhìn mảnh nhỏ trong tay, thế mà là mảnh vỡ tinh hạch, lại còn có thể nạp phí, là một loại bảo vật nạp phí đặc thù, trị giá một trăm tỷ.

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, mừng rỡ, bất ngờ.

Đây là bất ngờ lớn a, không nghĩ tới còn thêm một bảo vật trị giá trăm tỷ.

Mảnh vỡ tinh hạch, Mộc Phàm suy tư gì nói: “Ngươi nói đây là mãnh vỡ tinh hạch, chẳng lẽ là mảnh vỡ của hạch tâm tinh cầu?"

“Đúng vậy ký chủ, mảnh vỡ tinh hạch là mãnh vỡ sót lại sau khi siêu tân tinh nổ tung, ẩn chứa năng lượng khổng lồ, có thể nạp phí, có thể hấp thu, nhưng bởi vì năng lượng quá mức cuồng bạo tràn ngập tính hủy diệt nên hấp thu rất nguy hiểm.”

Hệ thống lại giải thích thêm một câu, giúp Mộc Phàm hiểu ra.

Mảnh vỡ này là thứ sót lại sau vụ nổ siêu tân tinh, cực kỳ quý hiếm, ẩn chứa năng lượng cuồng bạo khủng bố.

Ngẫm lại, một viên siêu tân tinh nổ tung, năng lượng nó phóng ra khủng bố tới mức nào?

Mộc Phàm nhịn không được hít một ngụm khí lạnh, hấp thu thứ này rất phiền toái, còn có nguy hiểm, trong lòng hắn nhớ thương con số một trăm tỷ.

“Chậc chậc, ăn xong thứ này sẽ thành một quả bom.” Mộc Phàm lắc đầu, kiên quyết không hấp thu loại năng lượng cuồng bạo này.

Cho dù có hệ thống thì vẫn phải nạp tiền mới có thể an toàn hấp thu, quả thực là lãng phí, còn không bằng trực tiếp nạp tiền để dùng.

“Bảo bối tốt, một trăm tỷ để đó.”

Mộc Phàm đắc ý thu vào không gian chưa đựng của hệ thống.

Kế tiếp, hắn lại tiếp tục xem xét coi còn có bảo bối khác hay không, đáng tiếc kết quả khiến hắn thất vọng.

“Thế mà không có bảo vật Truyền kỳ.” Mộc Phàm đen mặt, hùng hùng hổ hổ quét sạch nhẫn trữ vật này, trong lòng rất khó chịu.

Hắn canh cánh chuyện Cô Diệp chạy thoát, mất đi một bảo vật Truyền kỳ, tâm tình không sảng khoái.

“Thôi, nhìn xem đại nhân vật của cửa hàng Cửu vực có gia sản gì.”

Mộc Phàm thu thập tâm tình, lấy ra một cái nhẫn trữ vật khác, đúng là tài sản của Phong Mạchn.

Không rõ là trên người gia hỏa này có cho hắn niềm vui ngoài ý muốn hay không, dù sao cũng là một đại nhân vật, không thể là quỷ nghèo nha?

Mộc Phàm tin tưởng không quá kém, gia hỏa có thể mua nổi Tiên thiên thạch thai tuyệt đối giàu có.

Quả nhiên, khi Mộc Phàm lau sạch ấn ký, mở nhẫn trữ vật ra, tức khắc bị đồ vật bên trong hấp dẫn.

Đầu tiên hắn liền thấy bên trong có một đống tinh thể năng lượng, thế mà đều là tinh thể năng lượng siêu cấp.

“Hệ thống, lần này thật sự giàu to.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng, vẻ mặt hưng phấn kiểm kê số lượng, trái tim đập thình thịch.

Chương 263: Thật phát đạt

Trong nhẫn trữ vật của Phong Mạch có một đống tinh thể năng lượng siêu cấp, số lượng còn gấp đôi Cô Diệp.

“Hơn hai ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp, trị giá hơn hai trăm tỷ.”

Mộc Phàm hít thở dồn dập, nhìn đống tinh thể kia.

Đây đều là tiền a, hai trăm tỷ, lập tức phồng túi.

“Hắc hắc, lại phát tài.”

Hắn đè nén sự hưng phấn, thu một đống tinh thể vào trong túi.

Cộng với đống tinh thể vừa rồi là được ba ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp, tổng giá trị giá là ba trăm tỷ, không phát tài cũng không được.

Thêm mảnh vỡ tinh hạch thì có bốn trăm tỷ vào túi, nghĩ thôi đã không đè nén được sự hưng phấn.

“Ký chủ tỉnh táo, đừng có mơ mộng, tài sản hiện tại của ngươi còn chưa đủ để thăng cấp luyện đan, trận pháp, luyện khí tới cấp Sử thi.”

“Ngươi còn phải tiếp tục nỗ lực.”

Hệ thống đột nhiên nói một câu làm lòng Mộc Phàm lạnh ngắt.

Mặt mũi hắn tối sầm, mắng to: “Hệ thống chó má, ngươi không lên tiếng ta cũng không nói ngươi bị câm, ta vui vẻ một chút không được hả?”

Nhưng hệ thống nói rất đúng, mới bốn trăm tỷ, không đủ thăng cấp kỹ năng loại sinh hoạt tới cấp Sử thi.

Phải biết rằng dù là luyện khí, luyện đan hay trận pháp, chỉ thăng đến cấp Sử thi cấp liền cần năm trăm tỷ, nhiêu đây căn bản không đủ.

Còn không đề cập tới cấp Thần thoại cần năm ngàn tỷ, làm người ta tuyệt vọng.

“Hệ thống, ngươi mà tạt nước lạnh lần nữa, lão tử liền trở mặt với ngươi.”

Mộc Phàm uy hiếp, mình vu vẻ thì có sao, chẳng lẽ không được?

Vừa kiếm được bốn trăm tỷ, nên vui vẻ một chút.

Sắp xếp lại tâm tình, Mộc Phàm tiếp tục xem xét.

Dù là Cô Diệp hay Phong Mạch, trên người đều mang tinh thể năng lượng siêu cấp, khiến Mộc Phàm khó hiểu, chẳng lẽ bọn họ đều chỉ thích tinh thể năng lượng siêu cấp?

Nhưng nghĩ đến Tiên thiên thần linh thạch thai trước đó, chắc chắn khi hai người giao dịch có bí mật mà hắn không biết.

“Chẳng lẽ bọn họ dùng tinh thể năng lượng siêu cấp để giao dịch?”

Trong đầu Mộc Phàm lóe lên một suy nghĩ, nhưng rất nhanh liền phủ định.

Tuy tinh thể năng lượng siêu cấp quý giá, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với Tiên thiên thần linh thạch thai, chắc chắn có phương thức giao dịch khác.

Trải qua một hồi xem xét, trong nhẫn trữ vật của Phong Mạch cũng có lượng lớn tài liệu trân quý, các loại linh dược Thánh cấp còn nhiều hơn Cô Diệp.

Lại còn có lượng lớn tài liệu luyện khí, không hổ là chủ nhân một cửa hàng, tài sản phong phú a.

“Hả?”

Đang xem xét, đột nhiên Mộc Phàm phát ra một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn lấy ra một mảnh vỡ từ trong nhẫn, nó nặng nề, lập lòe ánh sáng hồng, tản ra dao động năng lượng cường đại.

Hơn nữa Mộc Phàm cảm giác được da thịt có chút đau đớn.

“Mảnh vỡ tinh hạch?” Mộc Phàm ngạc nhiên, lại thấy một mảnh vỡ tinh hạch.

Sao Phong Mạch cũng có mảnh vỡ tinh hạch, chẳng lẽ Phong Mạch dùng mảnh vỡ tinh hạch cùng tinh thể năng lượng siêu cấp để mua Tiên thiên thần linh thạch thai?

“Cũng trị giá trăm tỷ, tổng cộng là năm trăm tỷ, đúng lúc có thể thăng cấp một kỹ năng sinh hoạt tới cấp Sử thi cấp.”

Mắt Mộc Phàm lóe sáng, trong lòng có chút vui mừng nhưng rất nhanh liền ép xuống.

Không có biện pháp nào, vừa rồi bị hệ thống tạt một chậu nước lạnh, hắn đã sớm bình tĩnh lại.

“Năm trăm tỷ, hệ thống, ta muốn nạp tiền thăng cấp công pháp, thăng một trăm tầng.”

Hắn có xúc động muốn dùng hết năm trăm tỷ để thăng cấp công pháp, đề cao thực lực của mình.

Sau đó đánh cướp khu mậu dịch, đánh cướp mậu dịch khu chẳng phải là phát tài sao.

Nhưng ý nghĩ vừa xuất hiện lại lại bị hệ thống dội nước lạnh lần nữa.

“Ký chủ, sau tầng sáu trăm, thăng cấp một tầng cần mười tỷ, một trăm tầng, tổng cộng một ngàn tỷ, không đủ tiền, không thể thăng cấp.”

Hệ thống vừa vang tiếng nhắc nhở, tựa như đổ một chậu nước lạnh vào nồi canh gà nóng.

Mộc Phàm ngẩn ngơ, lúc này mới tỉnh ngộ lại, trước đó mình bế quan trong phòng tu luyện, đoạt xá Tiên thiên thần linh thạch thai, dùng căn nguyên rèn luyện thân thể, do đó được gia tăng toàn diện.

Công pháp cũng từ tầng năm trăm tăng tới tầng sáu trăm, hiện tại thăng cấp một tầng cần mười tỷ.

Một trăm tầng, một ngàn tỷ, Mộc Phàm ngây ra.

Lúc này mới nhận ra còn thiếu năm trăm tỷ mới có thể thăng cấp đến tầng bảy trăm, tức khắc muốn phát điên.

“A... Hệ thống, ta muốn hủy ngươi.” Mộc Phàm phát điên hét to.

Hắn có chút buồn bực, phát giác mình thật vất vả kiếm được mấy trăm tỷ, kết quả phát hiện vẫn là một tên quỷ nghèo, thăng cấp cũng không được.

Chỉ có thể thăng cấp thêm năm mươi tầng, nhưng thêm chút tu vi như thế căn bản không đủ a, Mộc Phàm muốn vô địch, muốn lập tức quét ngang vũ trụ.

“Ký chủ tỉnh lại đi, đừng mơ mộng nữa, trừ khi ngươi nạp một đại vũ trụ thì ngươi mới có thể quét ngang vũ trụ.”

Hệ thống nhắc nhở khiến Mộc Phàm tỉnh táo lại.

Hắn cười khổ, lắc đầu: “Thôi, không vội, từ từ cũng tới, hiện tại đã rất tốt rồi.”

Mộc Phàm tự an ủi mình một câu, còn chuyện hệ thống vừa mới đề nghị bị hắn bỏ qua, nạp một đại vũ trụ hả, sao ngươi không trực tiếp nuốt vũ trụ này đi.

“Năm trăm tỷ nên dùng thế nào đây?” Mộc Phàm có chút mờ mịt.

Năm trăm tỷ, vốn dĩ cho rằng rất nhiều, nhưng kết quả là không đủ dùng, chỉ có thể dùng để thăng cấp một môn sinh hoạt đến cấp Sử thi.

Thăng cấp trận pháp hay là luyện đan, hay là dùng một tấm thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt tăng luyện khí thuật, sau đó thăng đến cấp Sử thi?

Đinh!

“Ký chủ, cửa hàng thời gian đã đổi mới, mời ký chủ nhanh chóng xem xét.”

Đúng lúc này, trong đầu lại truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm ngẩn người.

Cửa hàng thời gian đổi mới.

Hắn không nói hai lời lập tức xem xét giao diện hệ thống.

Quả nhiên, trong cửa hàng có đồ mới, Mộc Phàm hứng thú xem xét liền.

Lần này có không ít thứ, tới tám món, Mộc Phàm hơi hưng phấn.

“Tôi thể đan: Mười viên...”

“Luyện khí đan: Mười viên...”

Nhìn hai món đầu, sắc mặt Mộc Phàm tối sầm, trực tiếp bỏ qua, căn bản không có một chút tác dụng.

Tiếp tục xem, vẫn là đan dược, làm hắn hết chỗ nói rồi.

“Phá cảnh đan: Một viên, sử dụng có thể bước vào Siêu phàm, giá cả: Một trăm triệu tiền ảo.”

“Nhập thánh đan: Một viên, dùng đan dược này trực tiếp bước vào cấp Nhập thánh, giá cả: Một tỷ tiền ảo.”

“Siêu thể đan: Một viên, dùng đan dược này trực tiếp đột phá tới cấp Siêu thể, trở thành Đạn hạt nhân hình người, giá cả: Mười tỷ tiền ảo.”

Vừa nhìn thấy ba loại đan dược và giá cả, hai mắt Mộc Phàm trừng thẳng.

Phá cảnh đan thì không có gì lạ, trước đó đã luyện chế ra rồi, một viên một trăm triệu, cảm giác lỗ lớn.

Nhưng Nhập thánh đan thì không giống, đây là đan dược Thánh cấp, Mộc Phàm còn chưa từng luyện chế, nhìn một viên một tỷ

tiền ảo, trong lòng không biết nên nói gì.

Một loại đan dược cuối cùng càng kinh người hơn, Siêu thể đan, một viên trực tiếp làm một tên cấp Nhập thánh đỉnh cao đột phá cảnh giới, bước vào cấp Siêu thể, trở thành Đạn hạt nhân hình người.

Nhưng giá cả tới mười tỷ tiền ảo, cũng chính là cần mười tỷ mới có thể mua.

“Phá cảnh đan thì không cần, Nhập thánh đan có thể mua, Siêu thể đan thì nhất định phải mua.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trực tiếp loại Phá cảnh đan, không cần mua, mình vừa lấy được rất nhiều dược liệu rồi.

Hơn nữa dù không có dược liệu, cũng có thể trực tiếp hư không luyện đan, luyện chế ra Phá cảnh đan không cần tài liệu gì cũng luyện được.

Nhưng đan dược Thánh cấp thì chưa thể cho nên Mộc Phàm tính mua để nghiên cứu nghiên cứu, phân tích thành phần nguyên tố bên trong, chuẩn bị để tự mình luyện chế đan dược Thánh cấp.

Siêu thể đan thì phải mua, cũng có thể phân tích thành phần nguyên tố, đạt được phương pháp luyện chế.

“Xem mấy món còn lại đã.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, tiếp tục xem.

Cửa hàng có tám vật phẩm, năm loại đan dược khiến hắn có chút bực bội, thầm mắng hệ thống không biết xấu hổ mà đưa ra đan dược cấp thấp?

Khi thấy ba vật phẩm cuối cùng, Mộc Phàm sửng sốt, đôi mắt dần dần trừng to.

“Đây là...”

Ánh mắt hắn nhìn thẳng ba đồ vật, phần tin tức giới thiệu khiến Mộc Phàm sợ ngây người.

Chương 264: Hạt giống Thế giới thụ

“Sinh mệnh thạch: Ẩn chứa sinh mệnh nguyên năng khổng lồ, có thể gia tăng một vạn năm thọ mệnh cho sinh linh, giá một trăm tỷ tiền ảo.”

Nhìn đến món thứ sáu, hai mắt Mộc Phàm trừng to, thế mà có loại đồ vật này?

Sinh mệnh thạch, một viên có thể tăng vạn năm thọ mệnh, tới một vạn năm lận a.

“Hệ thống, thứ này có tác dụng gì với ta đâu?”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, nhìn thì rất tốt, nhưng đối với hắn mà nói thì không có tác dụng lớn, mình mới mười tám tuổi thôi.

Hơn nữa tới cấp độ hiện tại, Mộc Phàm cũng có thể sống ít nhất mấy ngàn năm, tiếp tục đột phá lên cấp cao hơn thì tuổi thọ càng dài, căn bản không cần dùng.

“Ký chủ, Sinh mệnh thạch chính là một loại bảo vật đánh vỡ số mệnh, có thể gia tăng một vạn năm thọ mệnh, tiền nào của nấy.”

“Hơn nữa ký chủ nghĩ lại xem, nếu là một cường giả gần hết thọ nguyên thì chắc chắn sẽ không tiếc mọi giá mà mua.”

Hệ thống nhắc tới chuyện này làm đôi mắt Mộc Phàm tỏa sáng, đúng vậy, mình không dùng được nhưng người khác có thể sử dụng a.

Đặc biệt là những đồ cổ, cường giả sống quá lâu, thọ mệnh sắp hết, tuyệt đối hy vọng có được loại bảo vật này.

Đây chính là một vạn năm thọ mệnh, có thể làm biết bao nhiêu đồ cổ sắp chết điên cuồng, nhiều thêm một vạn năm tuế nguyệt để tu luyện, có hy vọng đột phá.

“Tốt thì tốt nhưng giá hơi cao.” Mộc Phàm nhìn giá cả, một trăm tỷ, trong lòng đau đớn.

Hắn nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục xem, món thứ bảy càng khiến hắn bất ngờ hơn.

“Hạt Thế giới thụ khô héo: Hạt giống Thế giới thụ đã khô héo, có thể dùng phương pháp đặc thù ươm ra một gốc Thế giới thụ, giá cả: Một trăm tỷ tiền ảo.”

“Phốc!”

Mộc Phàm suýt hộc máu, thứ này để hố người hả?

“Hệ thống, ngươi hố ta?” Hắn có chút tức giận.

Tuy hạt giống này là hạt Thế giới thụ, nhưng mà khô héo rồi đúng không?

Đã khô héo rồi ngươi còn lấy ra bán, quả thực chính là muốn hố người.

“Ký chủ, hạt giống Thế giới thụ một khi rơi xuống liền khô héo, chỉ có thông qua phương pháp đặc biệt hoặc là bảo vật mới có thể kích thích nó nảy mầm, mọc lên một gốc Thế giới thụ mới.”

Hệ thống giải thích, nhưng Mộc Phàm vẫn không hài lòng.

“Biện pháp với bảo vật gì?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Có thể kích hoạt nó bằng Bản nguyên thế giới, còn có thể dùng Sinh mệnh nguyên dịch tưới vào hạt giống giúp nó nảy mầm.”

“....” Mộc Phàm muốn chửi bậy.

Hắn ảo não nói: “Lúc trước không dùng Bản nguyên thế giới thì tốt rồi.”

“Ký chủ, nhắc nhở ngươi một chút, nếu không cần Bản nguyên thế giới, tiểu thế giới không thể thành hình, chỉ có thể xem như bán thành phẩm, rất dễ tan vỡ.”

Lời hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm đen mặt.

Hắn hít sâu một hơi, không ngừng kêu bản thân phải bình tĩnh lại, cuối cùng hắn đặt ánh mắt vào đồ vật cuối cùng.

Vừa nhìn tới thì mắt muốn lọt ra luôn.

“Sinh mệnh nhân tạo cao cấp: Thực lực cấp Siêu thể, có thể giúp đỡ chủ nhân chiến đấu, nhắc nhở hữu nghị (còn có thể ấm giường nha), giá một trăm tỷ tiền ảo.”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn món hàng thứ tám, không ngờ lại xuất hiện đồ vật thế này.

Sinh mệnh nhân tạo cao cấp, lúc trước hệ thống từng nói qua, đây chính là tiểu trợ thủ toàn năng a.

“Ực ực!”

Hắn nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, không biết nên nói như thế nào.

Phần giới thiệu làm người ta động tâm a, đương nhiên, Mộc Phàm bảo đảm chính mình chỉ nhìn trúng thực lực thôi, cấp Siêu thể, tương đương với một cường giả Đạn hạt nhân hình người.

Hắn tuyệt đối không có nghĩ chuyện khác, chỉ thuần túy coi trọng thực lực của đối phương.

“Khụ khụ, hệ thống, vì sao xuất hiện thứ này?” Mộc Phàm ho khan hai tiếng hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Nhờ tín niệm mãnh liệt của ký chủ, hơn nữa vận may của ký chủ tăng mạnh cho nên xuất hiện ba bảo vật quý hiếm.”

“...” Mộc Phàm đen mặt, nói vậy cũng nói được.

Ta có tín niệm mãnh liệt khi nào?

Hắn bảo đảm mình tuyệt đối không nghĩ tới thứ này, chắc chắn là hệ thống nói bậy.

“Quỷ mới tin ngươi.” Mộc Phàm trừng mắt.

Hắn nhìn ba đồ vật này, tốt thì tốt, đúng là bảo vật hiếm có.

Nhưng giá cả này khiến Mộc Phàm đau lòng, thiếu chút nữa muốn đập đầu lôi hệ thống ra đánh

Nhập thánh đan, Siêu thể đan không thì không có gì, chỉ cần mười một tỷ là đủ rồi.

Nhưng ba món sau cùng thì giá cả khủng bố, mỗi một kiện đều bán một trăm tỷ, tổng là ba trăm tỷ, có thể không đau lòng sao?

“Hệ thống, có phải ngươi cố ý hay không?”

Mộc Phàm bỗng nhiên hung tợn chất vấn.

Hệ thống chó má này, tuyệt đối là cố ý, hắn vừa có được một mớ tiền, còn chưa kịp nguội thì cửa hàng hệ thống liền đổi mới.

Hơn nữa xuất hiện ba món đồ đều khiến hắn khó có thể dứt bỏ, nhưng một trăm tỷ một món, cảm giác như hệ thống đã cố ý sắp xếp.

“Cửa hàng thời gian đổi mới ngẫu nhiên, là ký chủ có vận khí tốt.”

Hệ thống đáp lại một câu khiến Mộc Phàm không biết nói gì hơn.

Hắn nhìn ba món đồ, Sinh mệnh nguyên thạch, không thể không nói là bảo bối tốt, không mua thì tiếc, mà mua lại cảm giác mình lỗ.

Còn có hạt Thế giới thụ, tuy rằng khô héo nhưng chỉ cần đạt được Bản nguyên thế giới hoặc Sinh mệnh nguyên dịch là có thể kích thích nó nảy mầm thành Thế giới thụ.

Căn cứ theo giới thiệu của hệ thống, mỗi một gốc Thế giới thụ đều là duy nhất, không hề giống nhau.

Thế giới thụ có tác dụng gì? Đương nhiên có tác dụng lớn rồi, có thể tạo ra một thế giới, có thể cắm rễ trong hư không vô tận hấp thu năng lượng tối.

Đây là chỗ độc đáo của Thế giới thụ, một khi nó bị phát hiện sẽ

khiến vô số thần ma tranh đoạt.

Cho nên, cũng không thể bỏ qua hạt Thế giới thụ này.

Tới đồ vật thứ ba, Mộc Phàm liền cảm thấy xấu hổ, lúc trước hệ thống từng nói qua rồi, đây là một sinh mệnh nhân tạo cao cấp, hắn có chút chần chờ.

Mua, hay là không mua?

Nếu mua thì có thể cho Tiểu Linh một thân xác hoàn toàn mới, lập tức liền có một tiểu trợ thủ xinh xắn toàn năng cấp Siêu thể.

Cơ hội thế này đi đâu tìm?

Một chữ thôi, mua!

Cuối cùng Mộc Phàm vẫn không thể bỏ qua, cắn răng quyết định mua hết ba món.

Nhưng Mộc Phàm lại nói tiếp: "Hệ thống, ta tiêu một lúc ba trăm tỷ, ngươi không cho chút ưu đãi sao, giảm giá hay gì đó?"

Hắn muốn hệ thống đưa ra ưu đãi?

"Xét thấy ký chủ trông mong mãnh liệt, bổn hệ thống tính toán theo quy tắc, mua sắm Sinh mệnh nguyên thạch, hạt Thế giới thụ, sinh mệnh nhân tạo cao cấp tốn ba trăm tỷ sẽ được tặng mười viên Tôi thể đan, mười viên Luyện khí đan, một viên Nhập thánh đan, một viên Siêu thể đan."

Hệ thống trả lời nhanh chóng.

Mộc Phàm nghe xong trợn mắt, ngươi đây là đóng gói đưa tặng a.

Trực tiếp tặng luôn mấy viên đan dược kia, đây là ưu đãi sao?

"Hệ thống, không thể thêm chút gì hả?" Mộc Phàm lại hỏi một câu.

"Không thể, quy tắc không cho phép!"

Đáp án của hệ thống vẫn như mọi khi, đã là ưu đãi lớn nhất theo quy tắc.

Mộc Phàm bất đắc dĩ nói: “Được thôi, nạp ba trăm tỷ mua sắm Sinh mệnh nguyên thạch, hạt Thế giới thụ, sinh mệnh nhân tạo cao cấp.”

Mộc Phàm lập tức ra quyết định.

“Đinh, nạp ba trăm tỷ, tiêu hao ba ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, ba ngàn tinh thể năng lượng siêu cấp trong không gian trữ vật của hệ thống liền bốc hơi.

Mộc Phàm xem mà đau đớn, nhưng rất nhanh đã bị sự hưng phấn thay thế.

Ba đồ vật này đều là bảo bối khó lường a.

“Hắc hắc hắc...”

Mộc Phàm bắt được đồ vật, một viên Sinh mệnh nguyên thạch cỡ nắm tay, bên trong ẩn chứa năng lượng sinh mệnh bàng bạc.

Còn có một hạt giống kho quắt, trông không có một chút đặc biết nào, lại là một hạt Thế giới thụ.

Quan trọng nhất là trước mặt Mộc Phàm có thêm một người, là một vị mỹ nữ, nói chính xác là một thân thể.

Sinh mệnh nhân tạo cao cấp!

“Tiểu Linh, ra đây, chủ nhân chế tạo cho ngươi một bộ thân thể hoàn mỹ nè.”

Mộc Phàm mặt dày vô sỉ nói một câu, nói xong còn cười hắc hắc, khiến hệ thống cũng không nhịn được mà khinh bỉ.

Rõ ràng là bổn hệ thống chế tạo ra, sao lại thành ngươi chế tạo rồi?

“Hệ thống, làm sao để Tiểu Linh dung hợp với thân thể này?”

Rất nhanh, Mộc Phàm phát hiện vấn đề, bởi vì Tiểu Linh bay hai

vòng, hoàn toàn không có biện pháp tiến vào trong sinh mệnh nhân tạo cao cấp.

“Ký chủ chỉ cần nạp mười tỷ là có thể dung hợp hoàn mỹ.”

Câu trả lời của hệ thống trả lời lại khiến Mộc Phàm muốn hộc máu, trong lòng thầm mắng.

Chương 265: Diệt cửa hàng Cửu vực

Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, nhìn sinh mệnh nhân tạo cao cấp trước mắt, nó đang được bao bọc bởi một lớp dung dịch kỳ quái, lơ lửng trong không trung.

Nhìn kỹ, chỉ có thể thấy dáng người hoàn mỹ một cách mơ hồ, trí thông minh nhân tạo Tiểu Linh bay vài vòng chung quanh, không có biện pháp tiến vào.

“Hệ thống, ngươi là cái thứ hố người.”

Hắn không ngừng mắng to.

Mua rồi mà không thể dùng, còn phải nạp tiền mới có thể dung hợp hoàn mỹ, quả thực chính là ở cố ý đào hố.

“Hệ thống ta muốn trở mặt với ngươi.” Mộc Phàm bực bội nói một câu.

Hệ thống im lặng một hồi lâu không lên tiếng.

“Ký chủ có thể tự dung hợp, hệ thống kiến nghị tiến hành dung hợp hoàn mỹ, nếu không sẽ xuất hiện hiện tượng không đồng bộ, khả năng dẫn tới tê liệt là một phần trăm.”

Hệ thống đề nghị cùng giải thích, Mộc Phàm nghe mà cau màu.

Một phần trăm, Mộc Phàm sợ nhất là nghe thấy tỉ lệ phần trăm.

Lúc trước hệ thống nói tới xác xuất một phần ngàn, kết quả như thế nào, còn không phải chính mình rơi vào sao, cho nên trong lòng hắn có bóng ma.

“Khốn nạn.” Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, nhìn số tiền trong thẻ, còn bao nhiêu tiền đâu.

Không có cách nào khác, muốn dung hợp hoàn mỹ không xuất hiện vấn đề gì thì không thể không cam chịu bị hệ thống hố.

“Ta xem lại không hiểu?” Mộc Phàm đi vài vòng, nhìn không hiểu chỗ huyền diệu của sinh mệnh nhân tạo cao cấp.

Hắn tưởng rằng dựa vào thủ đoạn luyện khí cùng trận pháp cường đại của mình, có thể nhìn ra chút gì đó, đáng tiếc thất vọng tột đỉnh.

Thứ này không phải là vật mà luyện khí có thể chế tạo ra, hoàn toàn chính là một dạng sinh mệnh, nếu có thể làm ra thì hắn chính là Thần sáng thế.

“Thôi thôi, mười tỷ mà thôi.” Mộc Phàm cắn răng, lấy ra một đống tinh thể năng lượng.

Đây đều là những viên thu thập lúc trước, một lượng lớn tinh thể năng lượng sơ cấp, trung cấp, cao cấp, lấy ra toàn bộ, không để lại một viên.

“Đinh, tổng tinh thể năng lượng trị giá ba tỷ năm trăm lẻ hai ngàn vạn nguyên, có nạp phí hay không?”

Hệ thống lên tiếng nhắc nhở khiến hắn đầy thất vọng, mới có chút xíu, căn bản không đủ a.

Mộc Phàm nhìn toàn bộ tinh thể năng lượng sơ cấp, trung cấp, cao cấp vừa bày ra, tổng giá trị mới hơn ba tỷ rưỡi, cộng thêm số dư còn lại trong thẻ thì được khoảng tám tỷ, còn thiếu hai tỷ a.

Hai mảnh vỡ tinh hạch kia thì Mộc Phàm không muốn dùng lúc này, một viên là một trăm tỷ, chỉ dùng chút xíu thế này thì lãng phí.

“Già Lam, trong cửa hàng chúng ta có bao nhiêu tinh thể năng lượng?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể ra khỏi phòng tìm Già Lam.

Nghe Mộc Phàm hỏi, Già Lam hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nói: “Ông chủ, cửa hàng trước mắt vừa mới cất bước, không có trữ hàng nhiều, chỉ có năm ngàn vạn tinh thể năng lượng sơ cấp.”

Mộc Phàm vừa nghe xong thì thất vọng, chỉ năm ngàn vạn viên sơ

cấp, còn thiếu rất nhiều, căn bản không đủ, đi nơi nào bổ sung đây.

“Đúng rồi, cửa hàng Cửu vực, sao ta lại quên nha...”

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt Mộc Phàm đột nhiên sáng lên, nghĩ tới điều gì đó.

Mình không có tiền nhưng cửa hàng Cửu vực có a, đó là một cửa hàng lớn, chắc chắn đã tích góp rất nhiều tài sản.

Trước đó mình đã muốn diệt cửa hàng Cửu vực, thâu tóm nó rồi, sao lại quên mất việc này chứ.

“Già Lam, tập hợp tất cả nhân viên chiến đấu, theo ta đi cửa hàng Cửu vực.”

Mộc Phàm như sấm rền gió cuốn, nghĩ liền hành động, đi diệt cửa hàng kỳ thị nhân loại kia, hơn nữa vị chủ nhân sau màn của đối phương đã bị hắn giết chết, còn giữ lại cửa hàng làm gì.

“Vâng!”

Già Lam cả kinh, lập tức triệu tập một đám hộ vệ cửa hàng.

Những hộ vệ này thế mà đều là tộc nhân Già lam tộc, hiển nhiên là một số ít còn sót lại do Già Lam nữ hoàng triệu tập.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm cũng không có để ý, mặc kệ Già Lam làm gì thì nàng cũng không có khả năng phản bội hắn.

Hơn một trăm hộ vệ, mỗi người đều là chiến sĩ cấp bậc tông sư, mỗi tên đều khoác áo giáp, tay cầm binh khí, chỉnh tề đứng trước mặt.

Bọn họ tò mò nhìn thiếu niên nhân loại trước mắt, vị này là chủ nhân mà Già Lam nữ hoàng nói tới.

Một ít tộc nhân Già lam tộc còn sót lại nghe thấy nữ hoàng làm nô lệ của một nhân loại, tất nhiên vô cùng phẫn nộ, kiên quyết phản đối.

Đáng tiếc là những người phản đối đều biến mất, còn đi đâu, chỉ có mình Già Lam biết, những người khác không rõ.

Mộc Phàm cũng mặc kệ mấy chuyện này, nhìn hơn trăm tên hộ vệ trước mặt, mạnh nhất chỉ mới cấp Siêu phàm, miễn miễn cưỡng cưỡng có chút bộ dáng hộ vệ.

“Xuất phát!”

Hắn ra lệnh một tiếng, dẫn đầu ra khỏi cửa hàng.

Già Lam theo sát bên cạnh, hai người đi phía trước, hơn một trăm hộ vệ theo phía sau, không ít cường giả cùng sinh linh đều chú ý.

Hành động của Mộc Phàm lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt.

“Thiếu niên nhân loại kia?”

“Hắn có liên quan đến cửa hàng Già lam sao?”

“Chẳng lẽ Già Lam là nô lệ của hắn?”

Trong lúc nhất thời, khắp nơi sôi nổi suy đoán quan hệ giữa Mộc Phàm cùng Già Lam.

Thật ra không ít sinh linh cùng cường giả đều biết, sau khi bị diệt tộc, vị nữ hoàng Già Lam này trở thành nô lệ bị mang đến đây buôn bán.

Nhưng nửa đường bị cướp đi, còn được giải phong ấn nô lệ, chuyện này gây chấn động lớn.

Hiện tại vừa thấy Mộc Phàm đi cùng Già Lam, lập tức hiểu chút gì đó rồi.

“Hắn muốn làm gì?”

“Đây là hướng tới cửa hàng Cửu vực.”

Rất nhanh, có sinh vật phát hiện Mộc Phàm dẫn đội hướng về cửa hàng Cửu vực, lập tức gây xôn xao.

Xem tư thế này là muốn gây phiền toái a.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ khu mậu dịch sôi trào, rất nhiều sinh vật nghe tin tức đều tới xem kịch.

Trên đường, Mộc Phàm mang theo hơn trăm hộ vệ đi tới, hấp dẫn ánh mắt vô số sinh vật ven đường, thế lực khắp nơi đều chú ý chặt chẽ.

“Là hắn?”

Trong nhà ăn Tinh linh, ở một gian phòng trên tầng cao nhất, có một bóng dáng thướt tha đang yên lặng quan sát đoàn người trên đường phố.

Nàng chính là chủ nhân nhà ăn Tinh linh, một đại nhân vật của Tinh Linh tộc.

Sau khi thấy Mộc Phàm, nàng có vẻ bất ngờ, kinh ngạc nhìn hắn dẫn đội đi tới cửa hàng Cửu vực.

“Thú vị, muốn thâu tóm cửa hàng Cửu vực sao, chẳng lẽ không sợ vị quản lý kia trách phạt?” Vị Tinh linh xinh đẹp này đoán được điều gì đó, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

“Đứng lại!”

“Các ngươi muốn làm gì?”

Lúc này, trên dưới cửa hàng Cửu vực đều khẩn trương, mỗi người đều cầm binh khí, các hộ vệ đều ra ngoài, tập trung trước cửa.

Mộc Phàm dẫn đội đến lập tức kinh động toàn bộ hộ vệ trong cửa hàng Cửu vực, còn có cao tầng, người phụ trách,...

Tóm lại một đám đều khẩn trương, phẫn nộ trừng mắt nhìn Mộc Phàm cùng Già Lam, toát ra sát khí.

“Là tên nhân loại đê tiện này?”

“Nơi này là cửa hàng Cửu vực, nhân loại không được bước vào nửa bước.”

Phía trước, một tên hộ vệ trực tiếp đi ra, mặt đầy sát khí uy hiếp.

Mộc Phàm đánh giá tên hộ vệ này, đúng là sinh vật to lớn lúc trước ngăn cản hắn.

“Già Lam, diệt nó.”

Thấy tên hộ vệ này, Mộc Phàm không nói nhiều, phân phó Già Lam giải quyết.

Bụp!

Vừa dứt lời, Già Lam liền biến mất, đầu tên hộ vệ đối diện kia liền nổ tung, hỗn hợp máu óc văng tung tóe.

Chuyện xảy ra bất thình lình, các hộ vệ khác hoảng sợ, sắc mặt mỗi người trắng bệch nhìn thi thể không đầu ngã xuống.

“Giết!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng phất tay, trực tiếp hạ lệnh.

Hắn chẳng nói dư thừa một câu, đi tới chính là tung ra một quyền.

Ầm, mười mấy sinh vật hộ vệ ngăn cản phía trước dù cường tráng hay gầy yếu, diện mạo kỳ quái đều nổ tan nát.

Một quyền đánh nổ mấy chục sinh vật hộ vệ, cảnh tượng thật thảm.

Một màn mau me khiến đám sinh vật xung quanh hoảng sợ lui về phía sau, ánh mắt nhìn Mộc Phàm có thêm sự kính sợ.

“Nhân loại này quá hung tàn.”

Có sinh vật hoảng sợ nỉ non một câu.

“A...”

“Khốn nạn!”

“Các ngươi dám gương oai ở cửa hàng Cửu vực?”

Trong cửa hàng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, có tiếng rống giận, đó là một vài cao thủ của cửa hàng, sôi nổi vọt ra.

Bọn họ nhìn thịt nát đầy đất, trong lòng bạo nộ, không nói hai lời liền động thủ.

Phanh phanh phanh!

Kết quả, không chờ bọn họ động thủ, đã bị một luồng năng lượng màu lam xỏ xuyên qua thân thể, một đám cũng vỡ thành thịt nát, rơi rụng đầy đất.

“Người phản kháng, giết không tha!”

Già Lam đứng giữa không trung, cả người bao phủ bởi một quầng sáng màu lam, tản ra hơi thở đáng sợ, chèn ép không ít sinh linh khó thở.

Vẻ mặt nàng lạnh nhạt, cao quý, đây mới là phong thái của nữ hoàng một tộc, uy nghiêm, lãnh khốc, không nương tay chút nào.

“Không...”

“Các ngươi dám động thủ ở khu mậu dịch, không sợ trừng phạt sao?”

Có cao thủ cửa hàng Cửu vực hét to một tiếng, phẫn nộ trừng mắt nhìn Già Lam cùng Mộc Phàm.

Đáng tiếc, đáp lại hắn chính là một chưởng tàn nhẫn của Già Lam.

Phanh!

Tên cao thủ này có một cái đầu như bướu thịt, bị một chưởng vỗ nát, trắng đỏ vương vãi đầy đất.

Hiện trường tên tĩnh, trên dưới cửa hàng Cửu vực là bầu không khí khủng hoảng.

Tất cả sinh vật ở đây đều biết, cửa hàng Cửu vực xem như xong rồi!

Chương 266: Hung danh hiển hách

Tiếng kêu thảm thiết dần dần tắt.

Trên mặt đất có từng mảnh thi thể, máu, thịt nát, tay cụt chân gẫy rơi rụng đầy đất.

Còn có mấy sinh vật ngồi run bần bật, vứt bỏ vũ khí, đã không dám phản kháng, hoàn toàn không có một tên nào có thể ngăn cản Mộc Phàm.

Không nói đến nhân loại biến thái như Mộc Phàm, chỉ mình cường giả cấp Nhập thánh, nửa bước Siêu thể như Già lam nữ hoàng đã không phải là tồn tại mà bọn họ có thể chống lại.

Chiến đấu chỉ diễn ra trong vài phút ngắn ngủi liền kết thúc, phần lớn cao tầng cửa hàng Cửu vực đã bị giết chết, chỉ có mấy tên quỳ trên mặt đất xin tha, chờ đợi xử lý.

Một ít cường giả làm việc trong cửa hàng muốn chống cự, nhưng kết quả vừa thấy cảnh tượng kinh khủng như thế liền trực tiếp quỳ xuống.

“Trong đám các ngươi, ai là quản sự?”

Mộc Phàm nhìn một đám sinh vật quỳ trước mắt, mở miệng hỏi một câu.

Kết quả tất cả im ắng, không một tên nào nói chuyện, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng nhìn về mấy thi thể ở đằng kia.

Những sinh vật này đều là cao tầng cửa hàng, toàn bộ đều chết hết.

Nhìn cảnh này, Mộc Phàm có chút xấu hổ, giết sạch rồi a.

Mặt hắn không biểu tình đảo qua những sinh vật này, lại hỏi lần nữa: “Ai biết bảo khố của cửa hàng ở đâu, tinh thể năng lượng giấu chỗ nào?”

“Đại nhân, ta biết!”

Rất nhanh, có một sinh vật mọc ra chín cái xúc tu giơ tay, tựa như một học sinh tiểu học, nhút nhát sợ sệt nhìn Mộc Phàm.

“Rất tốt, ngươi lập tức dẫn đường.” Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, lập tức kêu đối phương dẫn đường.

Sinh vật này cũng rất thành thật, nơm nớp lo sợ đứng dậy dẫn đường, đưa Mộc Phàm tới tầng cao nhất của cửa hàng, nơi đó một phong ấn lớn.

“Đại nhân, chính là nơi này, quản sự của cửa hàng đều đặt bảo vật cùng tiền tài ở bên trong.”

Sinh vật kia thành thành thật thật chỉ vào một căn phòng có phong ấn phía trước.

Mộc Phàm nhìn trận pháp cấm chế, đôi mắt tỏa ánh sáng, hắn trực tiếp đi tới chạm tay vào cấm chế.

Ong!

Trong khoảnh khắc, từng đường trận văn lập loè đan xen, đã bị kích hoạt.

Nhưng rất mau liền ảm đạm, một tiếng răng rắc, trận văn rách ra, bị Mộc Phàm xé mở.

Chỉ một trận pháp nho nhỏ, căn bản không làm khó được một vị Truyền kỳ trận sư, chớp mắt liền xé rách, không có một chút tác dụng.

Hắn trực tiếp đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là tinh quang lóng lánh, tinh thể năng lượng chồng chất như núi đặt ở một góc.

Những thứ này không phải tồn kho thật sự, Mộc Phàm đảo mắt thấy trong góc có mấy trận pháp phong ấn nhỏ hơn.

"Thì ra giấu ở chỗ này.”

Mộc Phàm mở ra mấy trận pháp phong ấn nhỏ này, thấy bên trong

giấu mấy cái nhẫn trữ vật, vòng tay trữ vật, đúng là tài sản của cửa hàng Cửu vực.

Tốt!

Thu mấy nhẫn trữ vật, vòng tay này, tổng cộng có tám món, nhìn thoáng qua tất cả, bên trong chứa đầy các loại tinh thể năng lượng, còn có các loại tài liệu, nhiều không đếm xuể.

Toàn bộ tồn kho của cửa hàng đều ở chỗ này.

Mộc Phàm đắc ý xoay người rời khỏi căn phòng này, còn một đống tinh thể năng lượng kia hắn cũng không có lấy.

Đây là để lại cho Già Lam xử lý, dùng vào công việc của cửa hàng, không thể lấy hết toàn bộ, dù sao cũng không có bao nhiêu, tài sản chính đã bị hắn mang đi.

“Già Lam, chuyện nơi này giao cho ngươi xử lý giải quyết phần còn lại.”

Mộc Phàm vừa ra ngoài, trực tiếp phân phó một câu.

Còn lại đều giao hết cho Già Lam xử lý, hắn căn bản không cần bận tâm, có vị nữ hoàng tài hoa hơn người, năng lực xuất chúng này là đủ rồi.

“Vâng, ông chủ.” Già Lam cung kính lĩnh mệnh.

Trong lòng nàng rất vui vẻ, đáng tiếc, không nhìn thấy tên buôn nô lệ kia, nếu không nàng thật sự phải chém ngàn đao mới nguôi giận.

Thật ra nàng không biết tên buôn nô lệ như heo mập kia đã sớm bị đại nhân vật nướng chín cho sủng vật ăn.

Rời khỏi cửa hàng Cửu vực, rất nhiều sinh vật trên đường chạy mất, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

Nhân loại này, hung tàn đáng sợ.

Hắn lại không thèm để ý quy tắc của khu mậu dịch, trực tiếp động

thủ tiêu diệt cửa hàng Cửu vực, thâu tóm cả cửa hàng.

Tàn nhẫn, lãnh khốc, cường đại, hung hãn.

Đây là nhận thức chung của đông đảo sinh vật đối Mộc Phàm, một đám sợ hãi trốn tránh, không dám tới gần.

“Trời a, hắn thật sự diệt cửa hàng Cửu vực.”

“Sao vị quản lý không trừng phạt hắn?”

“Vì sao không có chấp sự ra ngăn cản?”

Trong lúc nhất thời, nhiều sinh vật trên đường bàn tán sôi nổi, cảm thấy khó có thể tưởng tượng.

Vì sao không có chấp sự tới ngăn cản nhân loại này đây?

Bọn chúng không biết, thật ra vốn có chấp sự khu mậu dịch muốn tới ngăn cản, nhưng bị một lực lượng kéo trở về.

Cả đám chấp sự khu mậu dịch đều thắc mắc khó hiểu.

“Chủ nhân, vì sao không ngăn cản?”

Lúc này, ở trung tâm khu mậu dịch khu, trong khu một lầu các xa hoa, một đám chấp sự áo đen thắc mắc nhìn một bóng dáng mơ hồ ngồi ở chủ vị.

Hắn chính là người sáng lập khu mậu dịch, vị quản lý thần bí.

“Chuyện không nên hỏi đừng hỏi, chỉ có thể nói, vị phía sau cửa hàng Cửu vực đã chết.”

Vị quản lý này lạnh nhạt nói một câu, làm tất cả chấp sự ở đây hoảng sợ không thôi.

Vị sau màn của cửa hàng Cửu vực chính là một tồn tại cường đại, thế mà chết rồi, tin tức này quả thực quá khó tin.

“Truyền lệnh xuống, từ nay về sau, trong khu trung lập khu không nhúng tay vào phân tranh của bất kỳ thế lực nào, còn nữa, các ngươi lập tức mang theo thủ vệ rút khỏi nơi này.”

Vị quản lý thần bí này nói xong trực tiếp đứng dậy nhoáng lên, biến mất trước mắt đám chấp sự, để lại một đám nhìn nhau.

Đây là có chuyện gì vậy, vì sao chủ nhân này lại không quan tâm, thậm chí còn thay đổi quy tắc vốn có, không tham dự bất luận cái gì thế lực phân tranh.

Dù là ở trong thành chém giết cũng không có vấn đề gì, đây là vì sao chứ?

Thật ra bọn họ không biết, vừa rồi vị quản lý này cũng muốn ra tay ngăn cản, nhưng cảm giác nguy cơ quanh quẩn trong lòng, hắn cảm thấy bất an.

Cho nên hắn không tùy tiện động thủ ngăn cản Mộc Phàm, cảm thấy một khi động thủ sẽ gặp nguy hiểm.

“Thiếu niên nhân loại này, cổ quái a...” Trong mật thất, bóng dáng mông lung của hắn lúc ẩn lúc hiện, nỉ non một câu.

Hắn kiêng kị Mộc Phàm, kiêng kị mãnh liệt đối thiếu niên nhân loại này, không dám tùy tiện hành động.

Rất nhanh, tin tức lan khắp toàn bộ khu trung lập, quy tắc thay đổi.

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, vô số sinh linh, cường giả, thế lực biến sắc.

“Vị quản lý thần bí kia thay đổi quy tắc khu trung lập?”

Nhà ăn Tinh linh, trên tầng cao nhất, vị đại nhân vật Tinh linh tộc kinh ngạc, trong lòng cảm thấy khiếp sợ.

Nàng hoàn toàn không ngờ tới vị kia lại đột nhiên tuyên bố thay đổi quy tắc, hoàn toàn không tham dự bất kỳ tranh đấu nào.

Có nghĩa là sẽ đảo loạn trật tự vốn có, rất nhiều thế lực sẽ ngo ngoe rục rịch, thậm chí trực tiếp triển khai thâu tóm, chém giết đều sẽ không bị xử phạt.

Nàng cau mày, lẩm bẩm nói: “Khu trung lập sắp thay đổi rồi, kể từ

đây chẳng phải là không còn bất kỳ hạn chế nào?"

"Mộc Phàm, thiếu niên nhân loại đầy bí ẩn, rốt cuộc ngươi ẩn giấu năng lực như thế nào mà có thể khiến vị quản lý kia thay đổi quy tắc?"

Ngay sau đó, ánh mắt nàng nhìn tới bóng dáng cao ngạo đang đi trên phố, càng tò mò về Mộc Phàm.

Rốt cuộc là hắn làm như thế nào mới có thể khiến người sáng lập khu trung lập trực tiếp thay đổi quy tắc vốn có, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

"Ta càng ngày càng tò mò về ngươi nha." Khóe miệng nàng hơi cong lên, đột nhiên đưa ra quyết định.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng phất tay, gọi một thị nữ tới, phân phó: "Ngươi chuẩn bị một phần quà tặng, đưa tới cửa hàng Già lam, giao phần thiệp mời này cho Mộc Phàm."

"Vâng, chủ tử."

Thị nữ Hoa tinh cung kính tiếp nhận một tấm thiệp mời, bên trên có huy chương tôn quý của Tinh Linh tộc, đại biểu cho thân phận tôn quý của khách mời.

Tin tức truyền ra, quy tắc mới làm cho cả khu mậu dịch chấn động, hoảng sợ.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng thiếu niên nhân loại Mộc Phàm bắt đầu lan truyền khắp khu trung lập, hung danh hiển hách.

.....

Bên kia, Mộc Phàm không hề hay biết những chuyện này, một đường vội vã trở về cửa hàng Già lam, đi lên phòng trên tầng cao nhất.

Hắn nhanh chóng mở tám nhẫn trữ vật cùng vòng tay kia ra, thu toàn bộ tinh thể năng lượng vào trong túi.

"Hệ thống, nạp mười tỷ, bắt đầu dung nhập trí thông minh nhân

tạo của ta vào ta vào sinh mệnh nhân tạo cao cấp."

Hiện tại đã đủ tiền, Mộc Phàm đã gấp không chờ nổi muốn bắt đầu dung hợp, giúp trí thông minh nhân tạo của mình hóa thành một sinh mệnh nhân tạo cao cấp thật sự.

"Đinh, nạp mười tỷ, bắt đầu dung hợp!"

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, tinh thể năng lượng mà Mộc Phàm vừa mới đạt được bốc hơi một phần, trị giá mười tỷ.

Rất nhanh có một một quầng sáng bao phủ trí thông minh nhân tạo Tiểu Linh cùng sinh mệnh nhân tạo cao cấp kia, dưới tác dụng của hệ thống, dữ liệu của Tiểu Linh bắt đầu dung nhập, chuyển dời.

Mộc Phàm kích động, một sinh mệnh nhân tạo cao cấp đang ra đời trước mắt hắn.

Chương 267: Sinh mệnh nhân tạo cao cấp

Ong ong ong...

Trong phòng, một đám dung dịch lơ lửng giữa không trung, bao vây lấy một bóng người mông lung.

Trí thông minh nhân tạo Tiểu Linh đã biến mất, hóa thành một đám số liệu kỳ dị dung nhập vào bên trong, rất nhanh liền biến mất.

Chỉ thấy bên trong có từng dãy số liệu liên đan xen, quay vòng, nối tiếp với sinh mệnh nhân tạo cao cấp kia, tạo thành liên kết hoàn mỹ.

“Đinh, dung hợp xong.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở rơi xuống, dung dịch kỳ quái dần dần biến mất, không ngừng chui vào thân thể thướt tha kia.

Khi dung dịch biến mất, hai mắt Mộc Phàm trừng to, ngây ngốc nhìn một thiếu nữ trẻ tuổi mỹ lệ xuất hiện trước mặt.

Nàng chính là sinh mệnh nhân tạo cao cấp, một sinh mệnh đặc thù hoàn toàn mới.

Mấu chốt là trên người nàng không mặc gì hết, máu Mộc Phàm nóng lên, như có sắp chảy ra khỏi mũi.

Lúc này, lông mi Tiểu Linh run run, mở hai mắt, một đôi mắt lộng lẫy, lấp lánh như ánh sao.

Vừa nhìn vào liền cảm thấy như được ngắm sao trời, không kìm nén mà mê muội, rơi vào trong ánh mắt này.

“Chủ nhân?”

Đầu tiên, Tiểu Linh thấy Mộc Phàm đang dại ra, mở miệng phát ra tiếng gọi trong trẻo.

Giọng nói của nàng rất êm tai, giống như âm thanh từ thiên

đường, khiến Mộc Phàm tỉnh táo lại.

Hắn xấu hổ sờ sờ cái mũi, lập tức xoay người nói: “Tiểu Linh, ngươi mặc quần áo vào trước.”

“Quần áo hả?”

Tiểu Linh ngốc ra, nhìn nhìn thân thể mình, lại nhìn nhìn quần áo trên người Mộc Phàm, bừng tỉnh hiểu ra, nở nụ cười.

“Ha ha ha, chủ nhân, ngươi xấu hổ kìa.” Tiểu Linh thế mà trêu chọc Mộc Phàm.

Nàng thoải mái hào phóng đi tới, trên người vốn dĩ không có quần áo, nhưng lại có một lớp dung dịch kỳ quái trào ra bao lấy thân thể, chớp mắt liền biến thành một bộ quần áo.

Không sai, nàng tự biến ra một bộ quần áo, khí chất cả người biến đổi, một mái tóc dài đen nhánh không gió tự bay, toàn thân tản ra dao động năng lượng cường đại.

“Thật kỳ quái nha.” Tiểu Linh cảm nhận thân thể của mình, vẻ mặt mông lung.

Nàng dạo quanh Mộc Phàm một vòng, ngạc nhiên nói: “Chủ nhân, đây là cảm giác có được thân thể sao, rất kỳ diệu nhưng cũng rất quái lạ.”

“Thật giống như là... Có thêm một tầng gông xiềng.” Tiểu Linh nhăn trán.

Mộc Phàm nghe lời này, sửng sốt, nàng nói thân thể giống như là một tầng gông xiềng, đây là đạo lý gì?

Nhưng hắn cũng không để ý, mà cười nói: “Chúc mừng ngươi, có thân thể hoàn toàn mới, hiện tại ngươi đã là một sinh mệnh độc lập.”

“Như thế nào, trở thành một sinh mệnh có cảm tưởng gì hay không?” Mộc Phàm cười hỏi.

Tiểu Linh nghiêng đầu suy nghĩ, cười khúc khích: “Chủ nhân, cảm

tưởng duy nhất của Tiểu Linh chính là muốn cảm tạ chủ nhân đẹp trai nhất nhất."

"Ngươi có năng lực gì?" Mộc Phàm bỏ qua lời ca ngợi này.

Chỉ nghe Tiểu Linh nói: "Chủ nhân, ta có thể giúp ngươi chiến đấu, còn có thể hầu hạ chủ nhân, giúp chủ nhân giặt quần áo nấu nước nấu cơm, luyện đan, luyện khí, bày trận, trợ giúp chủ nhân tu luyện nhanh hơn, có thể làm bất cứ chuyện gì cho chủ nhân."

"Chủ nhân, buổi tối ta còn có thể giúp ngươi làm ấm chăn nha." Nói xong, Tiểu Linh vui cười một tiếng, nghịch ngợm chớp chớp mắt, dĩ nhiên là có đủ tình cảm như nhân loại.

Nàng không khác gì nhân loại, có tình cảm, cảm xúc,.., Mộc Phàm cũng không nén được sự kinh ngạc.

Đây vẫn là trí tuệ nhân tạo sao, nàng đã là một sinh mệnh hoàn chỉnh rồi.

"Hệ thống, nàng thật sự toàn năng sao?" Mộc Phàm thấy hơi khó tin.

Tiểu Linh nói nàng có thể giặt quần áo nấu nước nấu cơm, điểm này thì không nghi ngờ gì rồi, nhưng luyện đan, luyện khí, bày trận, thậm chí trợ giúp tu luyện thì hơi quá mức.

Còn chuyện làm ấm gì đó, Mộc Phàm tỏ vẻ mình là một người đứng đắn, tuyệt đối không có ý tưởng ở phương diện này.

Nhưng Tiểu Linh thực sự lợi hại như vậy sao?

"Đúng vậy ký chủ, nàng có thể giúp ngươi làm bất kỳ chuyện gì, ký chủ muốn nàng làm cái nàng đều tuân lệnh vô điều kiện, nếu ký chủ không hài lòng, còn có thể tiếp tục thăng cấp, trở thành sinh mệnh nhân tạo siêu cấp."

"Không được không được, hiện tại đã rất tốt rồi."

Mộc Phàm lập tức lắc đầu, nói giỡn, cái hệ thống hố người này mở miệng chính là nạp tiền, không bị hố chết mới là lạ, vẫn nên thôi đi.

Đối với biến hóa hiện tại của Tiểu Linh, nói thật thì trong lòng Mộc Phàm rất vui, có một tiểu trợ thủ vạn năng, bản thân liền không cần vất vả nhiều nữa.

Rất nhiều chuyện đều có thể giao cho Tiểu Linh xử lý, thậm chí còn có thể làm chuyện kia... Khụ khụ, nói sai, tuyệt đối là nói sai.

Mộc Phàm gạt đi những suy nghĩ lung tung rối loạn, nhìn Tiểu Linh xinh xắn trước mặt, trong lòng cảm giác có chút quái quái.

Chỉ trong chớp mắt, bên cạnh lại có thêm một tiểu trợ thủ mỹ nữ vạn năng.

Mang về giải thích như thế nào?

Nghĩ đến chuyện này, Mộc Phàm có chút đau đầu.

“Chủ nhân, bên ngoài có người tới.”

Đột nhiên, Tiểu Linh nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm từ trong suy nghĩ tỉnh lại, phát hiện Già Lam đã trở lại, đang đứng ở ngoài chuẩn bị gõ cửa.

“Vào đi.”

Hắn nói một câu khiến Già Lam đang ngoài cửa ngẩn người, sau đó đẩy cửa tiến vào.

Nhưng vừa vào đến thì Già Lam liền ngây ra, nhìn trong phòng có thêm một người, nàng rất ngạc nhiên.

“Nàng là ai?” Già Lam tò mò, trước đó trừ Mộc Phàm thì trong phòng căn bản không có ai khác.

Vì sao vừa trở về liền thấy bên cạnh Mộc Phàm có thêm một vị mỹ nữ, trông duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt, dáng người, hoàn mỹ không tì vết, hồn nhiên trong trẻo, như là kiệt tác của tạo hóa.

Điều này làm trong lòng Già Lam trào ra một chút ê ẩm, chủ nhân có niềm vui mới sao?

“Sự tình xong xuôi rồi hả?” Mộc Phàm cũng không chú ý tới chuyện này, hỏi một câu.

Già Lam lập tức bừng tỉnh, khôi phục bình tĩnh, nói: “Đúng vậy ông chủ, đã xử lý xong chuyện ở cửa hàng Cửu vực, chỉ cần báo cáo cùng vị kia là tốt rồi.”

“Việc này do ta xử lý, ngươi không cần để ý tới.” Mộc Phàm gật gật đầu đưa ra quyết định.

Thông báo sao, căn bản không cần, bởi vì hắn đã biết lựa chọn của vị kia, căn bản không muốn xung đột cùng hắn, thậm chí không thể nhúng tay vào chuyện này.

Nói cách khác, vị quản lý kia cam chịu hành động của Mộc Phàm, trong lòng kiêng kị không dám nhúng tay.

Cửa hàng Cửu vực cứ bị nuốt lấy như vậy.

Tại khu mậu dịch này, các cửa hàng, thế lực, một đám ngo ngoe rục rịch, nhưng cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì e ngại hung uy của Mộc Phàm.

Vị thiếu niên nhân loại này mới là hung nhân thật sự, trực tiếp xử lý cửa hàng Cửu vực, theo một cách trắng trợn táo bạo.

Đổi lại là người khác, dám làm như vậy sao?

Cho nên có thể nói là các cửa hàng, thế lực khác đang lo lắng, thật sự sợ Mộc Phàm đột nhiên giết đến trước cửa, trực tiếp xử lý nguyên ổ.

“Ông chủ, còn có một việc nữa.” Già Lam lại mở miệng nói.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng: “Còn có chuyện gì, chẳng lẽ cửa hàng Cửu vực vẫn còn nháo sự, hay là thế lực khác nhúng tay?”

“Không phải.” Già Lam lắc đầu, vẻ mặt cổ quái nói: “Bên ngoài có một Hoa tinh ghé tới, nói là tới đưa lễ vật cho ông chủ.”

“Hoa tinh, tặng lễ vật sao?”

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hoa tinh, không phải trong nhà ăn Tinh linh hả, chẳng lẽ là chủ nhân nhà ăn Tinh linh đưa đến?

“Cho nàng tiến vào.” Mộc Phàm suy tư chút rồi quyết định gặp một lần.

Hắn muốn nhìn một chút xem rốt cuộc chủ nhân nhà ăn Tinh linh kia muốn làm gì.

Đây là lần thứ hai đối phương tặng quà đi?

Rất mau, Già Lam liền mang theo một Hoa tinh xinh đẹp đi vào.

Hoa tinh này Mộc Phàm đã từng gặp qua, cũng là nàng đưa quà lần trước.

“Gặp qua đại nhân.”

Hoa tinh vừa lên tới, lập tức cung kính hành lễ.

Mộc Phàm lễ phép gật gật đầu, hỏi: “Nói đi, gia chủ các ngươi người phái ngươi tới tìm ta có chuyện gì?”

“Đại nhân, đây là lễ vật chủ tử sai ta đưa tới, còn có một phần thiệp mời.”

Nói xong, Hoa tinh đưa hộp quà tinh xảo ra, còn có một tấm thiệp mời, khiến Mộc Phàm rất bất ngờ.

Lễ vật thì không có gì lạ, thiệp mời này là chuyện gì nha?

Hắn cầm lấy thiệp mời, mở ra xem, trên thiệp có một ấn ký lấp lánh, một hàng chữ Tinh linh tộc.

Học Vũ trụ vạn tộc ngữ, tất nhiên Mộc Phàm có thể đọc được.

“Ba tháng sau, đại thọ vạn năm của Tinh Linh vương sao?”

Mộc Phàm xem mà sửng sốt, trong lòng không biết nói gì hơn, Tinh Linh vương này thế mà sống một vạn năm?

“Ngươi trở về nói cho chủ tử ngươi, lễ vật cùng thiệp mời ta đều nhận lấy, cảm tạ tâm ý của nàng.”

Mộc Phàm nói xong, suy nghĩ rồi lấy ra một hộp gỗ cổ xưa từ không gian hệ thống, bên trên có trận văn phong ấn.

Đây là bảo vật lấy từ Cô Diệp, là một hạt châu, không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, lại còn có công năng đặc thù.

Hắn dùng thứ này làm lễ vật, xem như đáp lễ cho đối phương, dù sao đã kết giao nhân tình, có qua có lại, mình cũng không thể để mất mặt.

“Ngươi mang hộp quà này về, nói rằng ta tiếp thu lời mời của nàng.”

Mộc Phàm quyết định tiếp nhận lời mời của Tinh Linh tộc, dù sao hắn cũng rất muốn đi xem hoàn cảnh Tinh Linh tộc, có phải giống như trong truyền thuyết hay không?

“Già Lam, nơi này liền giao cho ngươi, ta có việc chuẩn bị rời đi.”

Đuổi Hoa tinh xong, Mộc Phàm bắt đầu phân phó một chút chuyện cho Già Lam.

“Ông chủ, ngươi lại rời đi nữa sao?”

Nghe lời này, trên mặt Già Lam lộ vẻ thất vọng, có chút mất mát.

Chương 268: Tây Ma, Đọa thiên sứ

Trên tầng cao nhất của cửa hàng Già lam.

Mộc Phàm đứng trước cửa sổ, nhìn khu mậu dịch phồn hoa bên dưới, đèn đuốc sáng trưng, tiếng nói cười ồn ào.

Ban đêm, khu mậu dịch càng náo nhiệt, càng tấp nập hơn.

“Đêm đã khuya, chủ nhân, ta giúp ngươi làm ấm chăn nha.”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói trong trẻo khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn quay đầu lại nhìn, tức khắc đen mặt.

Chính là Tiểu Linh vừa nói chuyện, nàng đang đứng bên mép giường, giơ một bàn tay tỏa ra một quầng sáng nóng rực.

Nàng đang làm gì?

Phụt!

Chỉ thấy ngay sau đó, chăn tơ tằm ngàn năm có giá cả đắt đỏ bị Tiểu Linh thiêu cháy, biến mất.

Mộc Phàm xem mà mí mắt co giật, dở khóc dở cười, ngươi làm ấm hay hoả táng đây?

“Nha...” Tiểu Linh kinh ngạc hô một tiếng, ánh mắt rụt rè nhìn Mộc Phàm.

Nàng tỏ vẻ đáng thương nói: “Chủ nhân, chăn này không bền chắc, vừa hơ nóng liền cháy mất rồi.”

Mộc Phàm đen mặt, cười khổ nói: “Đừng nháo, tơ tằm ngàn năm trị giá mấy chục vạn tinh thể năng lượng, lại bị ngươi hủy diệt mất rồi?”

“Chủ nhân, không phải ta cố ý.” Tiểu Linh như đứa trẻ làm sai, cúi đầu.

Nhìn cảnh này, Mộc Phàm có chút cạn lời, nói: “Ngươi dùng ánh sáng từ năng lượng siêu thể hơ nóng, nó không tan biến mới là lạ, được rồi, chủ nhân biết ngươi có lòng.”

“Nhưng hủy hoại đồ vật thì phải bồi thường, ngươi thiếu ta năm mươi vạn tinh thể năng lượng cao cấp, về sau phải chậm rãi trả nợ rồi.”

Mộc Phàm nghiêm trang lừa dối nàng.

Chăn kia tuy rằng làm bằng tơ tằm ngàn năm nhưng giá trị cũng chỉ mười vạn tinh thể năng lượng sơ cấp mà thôi.

Hắn mở miệng chính là năm mươi vạn tinh thể năng lượng cao cấp, hiển nhiên là đang nói cho Tiểu Linh, ngươi làm như vậy, chủ nhân này rất tức giận.

“Chủ nhân, ta biết sai rồi mà.”

Tiểu Linh vô cùng đáng thương nhìn hắn, đôi mắt chớp chớp, thế mà biết làm nũng với tỏ vẻ đáng yêu.

Mộc Phàm phun nhổ trong lòng: “Trí thông minh nhân tạo này thành yêu quái rồi sao, hệ thống, nàng không có vấn đề gì chứ?”

“Ký chủ, nếu lo lắng nàng có vấn đề, có thể tiến hành làm lại một lần, giá rất đẹp, chỉ cần chín tỷ chín là có thể tái tạo hoàn mỹ.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, Mộc Phàm giật mình.

Hắn thầm mắng to: “Ngươi là cái hệ thống hố người, lại muốn hố tiền sao, tuyệt đối không có khả năng.”

Đùa cái gì vậy, tái tạo một lần là chín tỷ chín, ngươi không tạo phân đi.

“Tiểu Linh, hãy nhanh chóng quen thuộc với thân thể này, lấy năng lực tính toán mạnh mẽ của ngươi căn bản không phải vấn đề nha, ta không hy vọng lại có lần sau.”

Mộc Phàm sắc mặt nghiêm túc cảnh báo một câu.

Vừa rồi Tiểu Linh chưa thể khống chế lực lượng trôi chảy, bởi vì đây là lần đầu nàng có được thân thể, không nắm bắt được cường độ chính xác.

Giống như là một đứa trẻ vừa mới nắm giữ sức mạnh cùng thân hình to lớn, không thể khống chế một cách hoàn hảo.

“Đúng vậy chủ nhân, Tiểu Linh đã biết.”

Tiểu Linh ngoan ngoãn gật gật đầu, ủy khuất nói: “Chủ nhân, Tiểu Linh nhất định nỗ lực, hy vọng chủ nhân không cần tái tạo ý thức của ta.”

“Hả?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, sao Tiểu Linh biết được?

Hắn dò hỏi hệ thống: “Hệ thống, lăn ra đây, sao nàng biết vừa rồi ta và ngươi bàn luận chuyện tái tạo nàng?”

“Bổn hệ thống nói cho nàng, nói là ngươi rất không hài lòng, muốn tái tạo.”

Câu trả lời của hệ thống làm não Mộc Phàm chết máy.

“Không hài lòng cái đầu ngươi.”

Mộc Phàm mắng to, tức giận nói: “Hệ thống, ngươi cho nàng biết sự tồn tại của ngươi sao? Ngươi dám ra đây không, ta đảm bảo không đánh chết ngươi.”

“Ký chủ, ta chỉ biểu lộ tâm tư của ngươi để nàng có thể tính toán được hoạt động tâm lý của ngươi, nàng không biết tới sự tồn tại của bổn hệ thốngi.”

“Hữu nghị nhắc nhở một chút, tiểu trợ thủ vạn năng của ngươi là sinh mệnh đặc thù, ngươi nên quan tâm đến thể xác và tinh thần của nàng nhiều hơn, làm gương tốt, tránh cho nàng tiến hóa theo phương hướng sai trái.”

Hệ thống có lòng tốt nhắc nhở nhưng lại khiến Mộc Phàm muốn bùng nổ.

Ngươi đang nhắc nhở hay là cảnh cáo, đây là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hắn làm chủ nhân không tốt cứ việc nói thẳng đi, quanh co lòng vòng.

“Hệ thống, ngươi học thói xấu, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ bị ngươi lây nhiễm.”

Mộc Phàm lo lắng sốt ruột nói.

Lúc này, hệ thống yên lặng.

“Chủ nhân?”

Tiểu Linh nhút nhát sợ sệt đứng trước mặt hắn, thật cẩn thận gọi một tiếng.

“Hô...” Mộc Phàm nhẹ thở một hơi, cười nói: “Đừng lo lắng, chủ nhân sẽ không tái tạo ngươi đâu, dù sao ngươi là độc nhất vô nhị.”

“Thật sự sao?” Tiểu Linh mừng rỡ nhìn Mộc Phàm, hoan hô nói: “Cảm ơn chủ nhân, Tiểu Linh nhất định ngoan ngoãn nghe lời, chủ nhân nói hướng đông tuyệt đối không hướng tây, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Tốt tốt.” Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, sao Tiểu Linh lại biết vuốt mông ngựa nha?

Hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thu lại nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tiểu Linh, ta đi ra ngoài một chuyến.”

“Chủ nhân, đi đánh nhau sao, ta giúp ngươi.”

Tiểu Linh vừa nghe lập tức có tinh thần, ồn ào muốn giúp Mộc Phàm đánh nhau.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tiểu Linh, đột nhiên Mộc Phàm nghĩ tới có phải nàng là một sinh mệnh nhân tạo cao cấp thích bạo lực hay không?

“Tạm thời thì ngươi lưu lại.” Mộc Phàm xụ mặt từ chối.

Hắn nói xong, nhảy từ cửa sổ bay ra ngoài, chớp mắt liền biến

mất.

Tiểu Linh thất vọng lẩm bẩm một câu: “Chủ nhân ghét bỏ ta không đủ cường đại hay là không nghe lời đây?”

Bên kia, sau khi Mộc Phàm rời đi, trực tiếp bay đến trung tâm khu mậu dịch, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống lầu các xoa hoa bên dưới.

Nơi đó là chủ thành của khu mậu dịch.

“Tiểu hữu, nếu tới rồi liền xuống đây một lúc.”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, Mộc Phàm lập tức biết đây là giọng của ai.

Đúng là vị đứng sau màn của khu mậu dịch.

Mộc Phàm vừa tới gần đã bị hắn phát hiện, trực tiếp phát ra lời mời.

Mộc Phàm cười cười, nhẹ nhàng hạ xuống.

Hắn trực tiếp rơi vào một khu hậu viện sâu trong phủ Thành chủ, thấy một nam tử đồ đen đang ngồi nơi đó, yên tĩnh chờ hắn đến.

“Khách quý lâm môn, bồng tất sinh huy! *”

* Một câu nói khách sáo khi có khách tới nhà bên Trung.

“Mời ngồi!”

Nam tử đồ đen đúng là người sáng lập khu mậu dịch.

Dung mạo anh tuấn, như con cưng của trời đất, cho người ta một cảm giác áp bách vô hình.

Quan trọng nhất chính là sau lưng hắn có một đôi cánh như cánh chim, khiến Mộc Phàm hơi kinh ngạc.

“Không cần kinh ngạc, ta tên Tây Ma, đến từ Ám dực tộc, trong cơ thể kế thừa huyết mạch Đọa thiên sứ cao quý, cho nên ta dùng hình thái cao quý này gặp ngươi.”

Tây Ma mỉm cười giải thích, vì sao bày ra hình thái này, chính là hình thái tiếp khách quý, đại biểu cho sự tôn trọng, coi trọng đối với Mộc Phàm.

Mộc Phàm ngồi xuống, nói: "Vừa rồi ta nhận được lời mời, thì ra là các hạ, không biết mời ta tới có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, chỉ là muốn kết giao bằng hữu với ngươi."

Tây Ma dứt khoát lưu loát, mở miệng nói ra mục đích của bản thân.

Không sai, hắn muốn kết giao bằng hữu với nhân loại Mộc Phàm này.

Cường giả thường chỉ trò chuyện, kết giao giao bằng hữu với cường giả, như Mộc Phàm bày tư thái cùng thực lực cường đại, không chỉ có không có bị vị quản lý khu mậu dịch này trừng phạt, ngược lại còn muốn kết giao bằng hữu.

Đây là chỗ tốt mà thực lực cường đại mang đến.

Mộc Phàm hiểu ra gì đó, cười nhẹ rồi nói: "Ta chỉ là vô danh tiểu tốt, Tây Ma các hạ thật sự nguyện ý kết giao bằng hữu với nhân loại sao?"

"Nhân loại thì làm sao, nhân loại cũng có cường giả khiến kẻ khác kính nể, giống như ngươi, bằng hữu của ta, còn không biết nên xưng hô thế nào?" Tây Ma thành khẩn nói.

Mộc Phàm suy tư một chút, cầm lấy chén rượu trước mặt uống cạn, trên mặt Tây Ma xuất hiện nụ cười, hành động này có nghĩa là đồng ý kết giao.

"Ta tên Mộc Phàm, mới đến nơi đây, còn hy vọng Tây Ma có thể thông cảm nhiều hơn."

Hắn tự giới thiệu, sau đó nhắc nhở Tây Ma, trước đó là ta không tuân thủ quy tắc của ngươi, ngươi còn nguyện ý giao bằng hữu sao?

Tây Ma cười nói: "Chỉ việc nhỏ, đừng nói một cái cửa hàng nho

nhỏ, ngươi muốn toàn bộ khu mậu dịch đều được.”

“Nơi này chỉ là chỗ ta tùy tiện sáng lập vì nhàm chán thôi, nếu ngươi muốn, ta tặng cho ngươi luôn.”

Hắn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, lời nói khiến người khác kinh ngạc.

Thế mà muốn tặng khu mậu dịch cho Mộc Phàm?

Lời này làm Mộc Phàm chấn động, cười khổ nói: “Không làm thì không hưởng, ngươi đừng nói giỡn, trò đùa này không tốt.”

"Không có gì không tốt, ta nói nghiêm túc, sắp tới ta phải trở về trong tộc, chuẩn bị tiếp thu khảo nghiệm truyền thừa huyết mạch ở tổ địa, đã rất lâu không tiến hóa, không rảnh bận tâm tới khu mậu dịch này.”

Tây Ma có chút cảm khái nói.

Hắn nói xong nhìn Mộc Phàm, biểu tình nghiêm túc: “Mộc Phàm, ngươi là bằng hữu nhân loại đầu tiên mà ta nhận biết, cũng là nhân loại duy nhất đáng giá ta kết giao, ta muốn tặng khu mậu dịch cho ngươi xem như lễ gặp mặt.”

Mộc Phàm nghe mà trợn mắt há hốc mồm, đây là chuyện gì thế, đừng náo loạn nha, hôm nay không phải ngày cá tháng tư đâu.

Chương 269: Kết giao bằng hữu như vậy sao?

Tây Ma nói một tràng làm Mộc Phàm sợ ngây người.

Gia hỏa này mở miệng liền muốn đưa khu mậu dịch cho Mộc Phàm.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng, khiến người ta khó tin, thậm chí hoài nghi có phải hắn nói giỡn hay không.

Mộc Phàm âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ sinh vật dị vực kết giao bằng hữu đều rộng rãi như vậy sao, động chút liền tặng đồ, tặng lễ vật.

Vị trước mắt này mở miệng liền muốn tặng khu mậu dịch cho hắn, hơi quá mức nha.

“Chuyện này, ngươi nghiêm túc chứ?” Mộc Phàm nhíu mày.

Hắn nhìn Tây Ma, không hiểu là đối phương thật tình hay là có ý gì khác, trong lòng cảm thấy quái lạ.

Tây Ma trịnh trọng nói: “Ta biết, chỉ là một khu mậu dịch nho nhỏ không thể lên được mặt bàn, chờ ta thức tỉnh Đoạ thiên sứ sáu cánh, kế thừa di sản, ta sẽ đưa ngươi một viên tinh cầu.”

“Phốc, khụ khụ...”

Mộc Phàm phun một ngụm rượu, bị sặc, liên tục ho khan, hết chỗ nói rồi.

Đùa gì vậy, đưa một khu mậu dịch còn không xong, còn muốn đưa ta một viên tinh cầu?

Lúc này, Mộc Phàm thật sự hoài nghi mục đích của đối phương.

Ánh mắt hắn cổ quái nhìn Tây Ma, nhìn đến mức đối phương cảm thấy không được tự nhiên.

“Làm sao vậy, trên người ta có chỗ nào không ổn sao?” Tây Ma hỏi.

Mộc Phàm nhẹ nhàng ho khụ khụ, cười khổ nói: “Ngươi mở miệng là đưa khu mậu dịch, còn đưa tinh cầu, lòng ta cảm thấy rất kỳ quái.”

“Không phải ngươi muốn hố ta chứ?” Mộc Phàm nói xong nhìn chằm chằm hắn.

Tây Ma ngẩn ra, đột nhiên tỉnh ngộ, cười to nói: “Ha ha ha, thì ra là ngươi hoài nghi mục đích của ta.”

“Yên tâm, Tây Ma ta kết giao bằng hữu trước nay đều là bằng tấm lòng, nói thật, ngươi là bằng hữu đầu tiên mà ta kết giao.”

Nói đến đây, vẻ mặt Tây Ma trở nên kiêu ngạo, bởi vì hắn không có bằng hữu.

Điều này làm cho Mộc Phàm càng hết chỗ nói rồi, rốt cuộc như thế nào mà không có một bằng hữu, là ngươi quá kiêu ngạo hay là ngươi quá ưu tú?

“Kết giao bằng hữu mà không có lễ gặp mặt sao được?” Tây Ma vui vẻ nói.

Hắn vung tay lên, bày một đống văn kiện trước mặt Mộc Phàm.

“Đây là văn kiện của khu mậu dịch, có Thần quốc chứng minh, được luật của Thần quốc bảo hộ.”

Tây Ma nói rồi lại lấy ra một lệnh bài màu đen đưa cho Mộc Phàm.

Hắn trịnh trọng nói: “Đây là lệnh bài thân phận của khu trung lập, đại biểu cho mệnh lệnh tối cao trong toàn bộ khu, ngươi cầm lấy luyện hóa, từ đây khu mậu dịch liền thuộc về ngươi, không ai đoạt được.”

Mộc Phàm ngơ ngác, có chút không biết làm sao.

Có ai mà vừa gặp mặt liền đưa tặng ngươi cái này cái kia, còn là lễ vật khiến ngươi không cách nào tiếp nhận.

Cứ như vậy mà giao toàn bộ khu mậu dịch ra sao, Tây Ma này thật giàu a, vừa rồi còn hứa hẹn cho Mộc Phàm một viên tinh cầu.

Điều này làm lòng hắn bất an, cảm giác quái quái, không yên ổn.

“Không, ta không thể nhận.” Mộc Phàm tỉnh táo lại, trực tiếp đẩy trở về.

Nói giỡn, mới vừa gặp mặt, còn chưa có quen thuộc đây, liền nhận lễ vật lớn như vậy, ngươi dám thu, vậy ngươi liền nợ người ta.

Nợ nhân tình, là khó trả nhất.

Một khi nhận lấy, về sau có chuyện gì liền khó xử.

Dù sao thì của cho là của nợ ăn, chắc chắn phải trả ân tình này, nhưng trả như thế nào, người ta có chuyện cần ngươi hỗ trợ, ngươi có thể từ chối sao?

“Như thế nào, không hài lòng hả?” Tây Ma sửng sốt.

Hắn thấy Mộc Phàm từ chối, trong lòng rất bất ngờ.

Mộc Phàm lắc đầu, khẽ cười nói: “Lễ vật này quá nặng, ta không thể thu, nếu không trong lòng bất an.”

“Thì ra là chuyện này.” Tây Ma cười to nói: “Nhân loại các ngươi thật là kỳ quái, tâm tư quá phức tạp, kết giao bằng hữu chính là thổ lộ tình cảm, không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

Hắn nghiêm túc mà nói: “Tây Ma ta chấp nhận ngươi là bằng hữu, thật tình kết giao, chỉ thuần túy muốn tặng lễ vật cho bằng hữu, không có tâm tư khác, càng không cần ngươi trả lại gì cả.”

“Ám dực tộc chúng ta, trước nay chính là có một nói một, trong lòng cũng không giấu giếm, càng không có tâm tư khác, thích chính là bằng hữu, không thích chính là địch nhân.”

Một câu nói đơn giản, thô bạo, Mộc Phàm nghe mà á khẩu không trả lời được.

Ngẫm lại cũng đúng, đa số nhân loại đều có tâm tư phức tạp, hơn

nữa quá nhiều mưu kế.

Nhìn người ta đi, nhìn thuận mắt, ưa thích thì là bằng hữu, ta nhìn ngươi thấy khó chịu, ngươi chính là địch nhân, đơn giản, thô bạo, hoàn toàn không che giấu chút nào.

Ta xem ngươi là bằng hữu, thật tình kết giao, không có ý gì khác, thuần túy cho rằng ngươi đáng giá kết giao.

Mộc Phàm có chút do dự, trong lòng dò hỏi: "Hệ thống, hắn nói thật hả, sao ta cứ cảm giác quái quái?"

"Ký chủ, lời hắn nói là thật." Hệ thống trực tiếp đáp lại.

Nghe xong hệ thống trả lời, Mộc Phàm ngạc nhiên, thế mà là thật, chẳng lẽ cường giả Ám dực tộc Tây Ma này nói thật, chỉ là thật tình muốn kết giao với hắn?

"Ký chủ, ngươi chần chờ xoắn quýt giống như đàn bà, người ta đưa ngươi liền nhận, không cần quan tâm đối phương có tính toán gì, thực lực cường đại thì sợ hãi cái gì nữa?"

Hệ thống không nhịn được, trực tiếp răn dạy hắn một câu.

Mộc Phàm nghe xong tỉnh táo, thực lực của mình đã cường đại, căn bản không e ngại bất kỳ mưu kế gì.

Nếu đối phương thành tâm tặng lễ, chính mình không nhận thì có vẻ không phóng khoáng, hoài nghi này hoài nghi kia thì thật sự không phải là một người đáng giá kết giao.

Chỉ cần thực lực của mình cường đại, không sợ bất kỳ mưu kế gì, sợ hãi điều gì, nghĩ thông suốt điểm này, tâm tình Mộc Phàm thoải mái.

"Xin lỗi, lần đầu tiên gặp được bằng hữu nhiệt tình như ngươi vậy, thật sự có chút không quen, làm ngươi chê cười rồi."

Mộc Phàm cười, thừa nhận là mình suy nghĩ nhiều.

Tây Ma xua xua tay cười nói: "Không có việc gì, ngươi là bằng hữu thứ nhất của Tây Ma ta, đương nhiên không thể bạc đãi, khu mậu

dịch nho nhỏ chỉ là lễ vật gặp mặt."

"Ba ngày sau ta phải rời đi, khu mậu dịch này không cho ngươi thì ta cũng chỉ có thể giao cho người khác, không bằng tặng cho ngươi trước."

Hắn giải thích như vậy, thành khẩn nói: "Mộc Phàm, bằng hữu của ta, hy vọng ngươi có thể tiếp thu phần lễ gặp mặt này, chờ ta kế thừa di sản, đưa ngươi một phần lễ vật lớn hơn nữa."

Mộc Phàm gãi gãi đầu, cảm giác quá ảo, đảo mắt liền có một khu mậu dịch?

Cảm giác không chân thực.

Sinh vật dị vực cường đại kết giao bằng hữu đều như vậy sao, nếu coi trọng một cô nàng, có phải trực tiếp bắt về làm áp trại phu nhân hay không?

"Vậy ta liền mặt dày vô sỉ nhận lấy phần hậu lễ này."

Mộc Phàm trầm ngâm một hồi, cuối cùng gật đầu nhận lấy.

Đây là lễ vật nặng trĩu, nhưng trong mắt Tây Ma chỉ là một lễ vật nho nhỏ, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Hắn vẫn coi trọng Mộc Phàm nhất, còn vì sao đột nhiên muốn kết giao nhân loại này, chỉ có chính hắn mới rõ.

Nhưng đúng là Tây Ma thật tình muốn kết giao với Mộc Phàm.

"Chuyện kia..." Mộc Phàm nhận đại lễ, có chút xấu hổ.

Bởi vì trên người hắn không có đồ vật nào để tặng lại, lúc này thấy mất mặt, thu lễ vật của người ta thế mà không trả lễ.

"Ký chủ, trước đó ngươi chặn giết hai sinh vật kia, lấy được một số đồ vật, đúng lúc có thứ thích hợp tặng lễ."

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt.

“Thứ gì?”

Hắn có chút kinh ngạc, tâm thần chìm vào không gian trữ vật mới thấy thứ mà hệ thống nói tới, đó là hai cây lông vũ đen nhánh, lộ ra một hơi thở hắc ám thuần túy.

“Đây là hai cây lông vũ của Đoạ thiên sứ, đối với ký chủ mà nói thì không có giá trị, nhưng đối với vị trước mắt vị này lại là bảo vật vô giá.”

Hai cây lông vũ của Đoạ thiên sứ?

Mộc Phàm sợ ngây người, mình lại không biết hai cây lông vũ này, trước đó nằm trong một đống tài liệu nên không để ý.

Hiện tại mới thấy, thì ra là lông vũ của Đoạ thiên sứ.

Nhưng hệ thống nói đúng, không có giá trị lớn với hắn nhưng đối với Tây Ma là báu vật.

Hai cây lông vũ đen nhánh, dài ba thước, bề mặt phủ kín các loại hoa văn thần bí, lập loè những vòng sáng u ám.

Thứ này ở trong tay Mộc Phàm chỉ là tài liệu luyện khí, nhưng vào tay Tây Ma liền khác.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm quyết định trả lễ, tự nhiên sẽ không thấy mất mặt nữa.

“Tây Ma, thu lễ vật của ngươi như vậy, trong lòng ta băn khoăn, nhân loại chúng ta có thói quen tặng lễ qua lại, làm bằng hữu rồi nên ta cũng đưa ngươi một phần lễ vật.”

Mộc Phàm trịnh trọng nói, âm thầm phong ấn hai cây lông vũ trong một cái hộp.

Sau đó đem ra, vui vẻ đưa cho Tây Ma.

“Lễ vật của ngươi, ta nhận.”

Tây Ma vui vẻ cười, nhận lễ vật của Mộc Phàm.

Hắn căn bản không để ý Mộc Phàm đưa tăng thứ gì, chỉ để ý Mộc Phàm thôi, hiện tại hai người xem như chính thức trở thành bằng hữu.

Tuy rằng phương thức kết giao bằng hữu thế này có chút quái quái, nhưng Mộc Phàm vẫn quyết định kết giao với cường giả dị vực Tây Ma này.

Dù sao trong vũ trụ mênh mông, có thêm một vị bằng hữu, liền có thêm một đường thoát.

Chương 270: Sa đọa thần vũ tám cánh

Đi ra từ phủ Thành chủ, vẻ mặt Mộc Phàm đầy tâm sự, ánh mắt quái dị nhìn về hậu viện phía sau.

“Cứ được một khu mậu dịch như vậy sao?”

Nói thật ra, đến bây giờ Mộc Phàm vẫn còn cảm giác không chân thật, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có vấn đề, không phải là mình bị hố chứ.

“Thôi, nghĩ nhiều làm gì?”

Mộc Phàm buồn cười lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ rối loạn trong đầu, trực tiếp rời nơi này.

Vụt!

Hắn bước ra một bước, biến mất trước mắt hai tên thủ vệ.

“Nhân loại kia vừa đi ra từ bên trong?”

Một tên thủ vệ mờ mịt hỏi.

Thị vệ đầu trâu bên cạnh gãi gãi đầu, sờ sờ sừng trâu, hiển nhiên cũng ngơ ngác.

Hắn gật đầu nói: “Không sai, chính là từ bên trong, ta thấy rất rõ ràng.”

“Sao có thể?”

“Nhân loại kia đi vào khi nào?”

Hai thị vệ đầu trâu nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Đối với nhân loại Mộc Phàm này, tất nhiên chúng nó cũng nghe tới rồi, thậm chí biết mặt hắn, nhưng không nghĩ tới thế mà đi ra từ phủ Thành chủ.

Chuyện này có nghĩa là vừa rồi Mộc Phàm đã gặp vị cầm quyền khu mậu dịch.

“Chúng ta cần báo cáo sao?”

Một tên đầu trâu hỏi.

Tên đồng bạn lập tức mắng: “Ngươi ngu sao, con trâu ngu ngốc, không nhìn thấy người ta từ bên trong nghênh ngang đi ra hả, chắc chắn nhận biết vị đại nhân kia.”

“Ách, đúng đúng đúng...”

Hai tên đầu trâu thương thảo một hồi, coi như không nhìn thấy, thậm chí trong lòng có một quyết định, lần sau nhìn thấy Mộc Phàm sẽ cung kính chút.

Đây cũng không phải là nói giỡn, người có thể nghênh ngang đi từ bên trong ra, dù như thế nào cũng không thể trêu chọc, chỉ có thể cẩn thận cung phụng.

Đối với chuyện này, Mộc Phàm tự nhiên không biết rồi, hơn nữa căn bản không có để ý.

Hắn đã về tới cửa hàng Già lam, đang suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, đột nhiên có thêm một khu mậu dịch, trong lòng cũng vui vẻ.

.....

Lúc này, sau khi tiễn Mộc Phàm, Tây Ma như biến thành người khác.

“Hắc hắc hắc, rốt cuộc ta cũng được giải thoát rồi.”

Trong viện, Tây Ma điên khùng cười ha hả, vẻ mặt hưng phấn, thân thể dần dần bay bổng.

Keng keng...

Chỉ thấy trên người hắn có nhiều xiềng xích quấn quanh, phù văn khóa chặt toàn thân hắn.

Đột nhiên nghe tiếng “Răng rắc”, xiềng xích đứt ra, nối tiếp nhau đứt gãy, giống như là giải khai phong ấn nào đó, một thân nhẹ nhàng.

“Rầm”, sau lưng hắn đột nhiên bung ra thêm một đôi cánh đen.

Hai đôi cánh đen nhánh cánh nhẹ nhàng vỗ, cả người lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng tự tại, vẻ mặt tràn đầy sự hưng phấn.

“Năm trăm năm, bị trục xuất tới nơi này đã năm trăm năm, rốt cuộc có người chịu tiếp nhận cục diện rối rắm này, giúp ta lấy lại tự do.”

Tây Ma hưng phấn, thiếu chút nữa bay vài vòng rồi.

Hai cặp cánh đen sau lưng hắn tản ra một quầng sáng u ám mông lung, lấp lóe các ký hiệu, hơi thở thần bí cường đại.

Ở trước mặt Mộc Phàm, hắn ẩn giấu thực lực thật sự, thật ra hắn là một cường giả Ám dực tộc bốn cánh, vừa rồi chỉ hiện ra hai cánh.

Nghiêm khắc mà nói, chỉ cần có thể tiến hóa thêm một đôi cánh nữa là có thể trở thành một Đọa thiên sứ thật sự, thân phận cùng huyết mạch càng tôn quý hơn.

Ngoại giới đồn đãi khu trung lập này là hắn một tay hắn sáng lập, thật ra là không phải, hắn bị lưu đày tới nơi này.

Không sai, Tây Ma bị lưu đày, trong năm trăm năm qua, không một sinh linh, cường giả nào dám tiếp nhận khu mậu dịch này.

Đơn giản chính là vì sợ hãi, không nghĩ tới một thiếu niên nhân loại không sợ trời không sợ đất lại làm Tây Ma thấy được hy vọng quay về trong tộc.

Chỉ cần Mộc Phàm tiếp nhận nơi này, hắn là có thể công thành viên mãn, sau đó trở về tộc, tiếp thu khảo hạch truyền thừa Đọa thiên sứ.

Đây là điều hắn hy vọng nhìn thấy nhất, hơn nữa Mộc Phàm cũng không làm hắn thất vọng, quả thực tiếp thu khu trung lập này, để

hắn lấy lại tự do.

“Hắc hắc, bằng hữu nhân loại Mộc Phàm này không tồi.” Tây Ma lầm bầm lầu bầu, trên mặt tràn đầy niềm vui.

Hai mắt hắn lóe tia sáng hưng phấn, nói thầm: “Không được, ta phải nhanh chóng dọn dẹp một chút, tối nay liền rời đi, tránh đêm dài lắm mộng.”

Nói xong hắn chuẩn bị đứng dậy, tiện tay cầm lấy chén rượu uống cạn, rất cao hứng.

Thời điểm Tây Ma chuẩn bị đứng dậy, thấy cái hộp mà Mộc Phàm đưa cho hắn, vốn dĩ không để ý, chỉ tiện tay mở ra.

Răng rắc!

Mới vừa mở hộp, liền có một khí tức hắc ám trào ra ập vào mặt.

“Phốc... Khụ khụ... Đây là cái gì?”

Tây Ma giật mình phun một ngụm rượu, mặt đỏ bừng nhìn cái hộp không ngừng bốc khí đen trước mắt.

Hắn khiếp sợ, biểu tình như gặp quỷ, cả người cứng ngắc.

Trong hộp có hai cây lông vũ, đen nhánh như mực, tản ra hơi thở sâu thẳm đáng sợ, như đến từ vực sâu địa ngục.

“Ực ực!”

Hai mắt Tây Ma trừng lớn, không ngừng nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn chằm chằm hai cây lông vũ, như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

“Sa đọa thần vũ?”

Sau một hồi, hắn đột nhiên hô to một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, cuống quít đánh ra từng quầng sáng bao phủ khoảng sân, phong tỏa tất cả.

Làm xong chuyện này hắn mới nhẹ nhàng thở ra, kinh hãi nhìn hai

cây lông vũ đen nhánh trong hộp.

Đây là hai cây Sa đọa thần vũ, là hai lông vũ bóc ra từ trên cánh của Đọa thiên sứ.

Hơi thở này thuần túy, cao quý, lộ ra một loại uy áp nồng đậm, giống như có một thần ma ở phía trước.

Mấu chốt là Tây Ma thấy bề mặt hai lông vũ có tám đường hoa văn quỷ dị, lập loè quầng sáng u ám sâu thẳm.

“Tê... Thế nhưng là Sa đọa thần vũ tám cánh?”

Tây Ma run rẩy, trên mặt lộ ra một loại biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Đọa thiên sứ tám cánh chính là thần ma cao đẳng, là thần ma cường đại trong cấp Thần thoại.

Không nghĩ tới lễ vật Mộc Phàm đưa cho hắn lại là Sa đọa thần vũ tám cánh, không thể tưởng tượng, quả thực khó mà tin được.

“Không nghĩ tới a.” Tây Ma cực kỳ kích động, đôi tay run run cầm lấy một cây lông vũ, cả người bị kích thích.

Ong!

Lông vũ đột nhiên chấn động, tản ra một quầng sáng màu đen huyền diệu, cộng minh cùng cặp cánh màu đen sau lưng Tây Ma.

Hắn càng hưng phấn hơn, hô to: “Là thật sự, ta cảm nhận được hơi thở truyền thừa, không sai, tuyệt đối không có sai.”

“Con đường tiến hóa của ta có hy vọng.”

Tây Ma cười ha ha, có vẻ rất hưng phấn, toàn thân toát ra từng luồng sương mù dày đặc, không ngừng bao phủ lấy hắn.

Giờ này khắc này, Tây Ma thật sự hận không thể ôm chặt Mộc Phàm, hung hăng hôn một cái, bằng hữu nhân loại này thật ra sức mà.

Mới vừa kết giao, thế mà tặng hắn một phần đại lễ như vật, thật sự quá bất ngờ, quả thực chính là một niềm vui lớn.

“Ta ném khu mậu dịch với cục diện rối rắm cho hắn, có phải hơi quá mức hay không?”

Trong lòng Tây Ma xuất hiện một ý niệm, có chút không đành lòng, nhìn xem lễ vật người ta đưa, cảm giác có lỗi với Mộc Phàm.

“Thôi, sau này bồi thường cho hắn.”

Nghĩ vậy, Tây Ma gạt đi chút áy náy trong nội tâm, hưng phấn thu hồi Sa đọa thần vũ, thật cẩn thận thu vào trong cơ thể mình.

Còn thu vào như thế nào, đó chính là một loại năng lực của hắn.

“Có hai cây Sa đọa thần vũ này, chuyện ta tiến hóa thành Đọa thiên sứ tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tây Ma lầm bầm lầu bầu nói thầm, không thể đè nén sự hưng phấn.

Hắn cố gắng một hồi mới bình tĩnh được chút.

“Nhân lúc đêm tối rời đi, không lâu nữa chiến hỏa liền lan tới nơi này, vẫn nên đi trước.”

“Mộc Phàm, bằng hữu nhân loại của ta, thật sự xin lỗi, hy vọng ngươi tự cầu nhiều phúc, về sau gặp lại nhất định sẽ bồi thường cho ngươi.”

Nói xong, Tây Ma trực tiếp xoay người vỗ cánh, hóa thành một luồng sáng màu đen xé rách hư không, trong chớp mắt biến mất.

Không có ai biết vị quản lý khu trung lập đã ném khu này cho một nhân loại, một mình rời khỏi.

Sinh vật trong khu mậu dịch không hề biết hắn đã đi rồi, còn Mộc Phàm vừa mới tiếp nhận khu mậu dịch cụng hoàn toàn không hay biết gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Mộc Phàm tới phủ Thành chủ lần

nữa, không nhìn thấy Tây Ma, chỉ nhìn thấy trên mặt bàn có một tờ giấy.

Khi thấy nội dung trên tờ giấy, hai mắt Mộc Phàm tức khắc trợn tròn.

Chương 271: Ta lọt hố sao?

“Mộc Phàm, bằng hữu nhân loại của ta, khu mậu dịch tự do liền giao cho ngươi.”

“Làm bằng hữu, ta hy vọng phần lễ vật này có thể mang đến chỗ tốt cho ngươi, nhưng không thể không nhắc nhở ngươi một câu, Hắc uyên tộc đã công hãm mấy khu trung lập rồi, nơi này sẽ là mục tiêu kế tiếp của bọn chúng.”

“Rời đi quá vội, chưa kịp từ biệt, trân trọng!”

“Lần sau, gặp lại ta sẽ đưa ngươi một phần lễ vật lớn hơn.”

Nhìn nội dung trên tờ giấy, Mộc Phàm cảm thấy không ổn rồi, đã bị lừa.

Hắn ngơ ngác nhìn tờ giấy trên tay, vẫn còn lưu lại hơi thở độc đáo của Tây Ma, không sai, là hắn viết.

“Mẹ nó.”

Mộc Phàm nhịn không được mắng một câu, trong lòng muốn bóp chết Tây Ma.

“Hệ thống, có phải ta bị hắn hố hay không.”

Hắn dò hỏi hệ thống một tiếng, cảm xúc phập phồng, cảm giác có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Lời tên kia nói trước đó là giả hết sao, còn giấu hố a.

“Ký chủ, lời hắn nói là thật sự, chưa từng nói dối, hơn nữa cũng đưa văn kiện cho ký chủ, chẳng qua hắn che giấu một ít chuyện, nơi này đã bị Hắc uyên tộc theo dõi.”

“Nghiêm khắc mà nói thì ký chủ thật sự lọt hố rồi.”

Hệ thống nói làm Mộc Phàm buồn bực, rất muốn tự dội cho mình một chậu nước lạnh.

Vốn tưởng rằng là một chuyện tốt, không nghĩ tới còn giấu giếm vài chuyện, Hắc uyên tộc theo dõi khu trung lập này.

Còn Tây Ma thì đêm qua đã cuốn gối chạy mất, ném cục diện rối rắm này cho Mộc Phàm.

“Tín niệm giữa người với người đâu, nói là bằng hữu, mẹ nó, quả nhiên không thể tin dị tộc a.”

Mộc Phàm vỗ trán, có chút ảo não, mình quá dễ tin người.

Quả nhiên, thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, càng không có chỗ tốt vô duyên vô cớ nện vào đầu ngươi, khắp nơi đều có hố.

Chỉ không cẩn thận chút thôi, Mộc Phàm đã lọt hố.

“Hệ thống, hiện tại làm sao thu thập cục diện rối rắm này?”

Mộc Phàm bình tĩnh lại, bắt đầu dò hỏi hệ thống.

Hắn buồn bực nói: “Lúc đó có hỏi ngươi, ngươi nói không thành vấn đề, hiện tại hay rồi, có vấn đề xuất hiện rồi, nên giải quyết như thế nào?”

“Ký chủ, ngươi hiểu sai.”

Hệ thống đột nhiên nói một câu, nó lạnh nhạt giải thích nói: “Khu mậu dịch là hắn tặng không cho ngươi, chỗ tốt thế này không lấy cũng uổng, còn chỗ xấu cùng uy hiếp, căn bản không phải chuyện gì to lớn.”

“Mời ký chủ điều chỉnh cảm xúc cùng tâm trạng, ngươi có thể cướp đoạt khu mậu dịch một lần rồi rời khỏi, cũng có thể tiếp tục kinh doanh này nơi.”

“Còn chuyện Hắc uyên tộc, ký chủ ngươi có thực lực thì sợ hãi cái gì, chúng nó tới chẳng phải là càng tốt, tới đưa tiền tài, đưa bảo vật cho ký chủ đúng không?”

Hệ thống ân cần dạy dỗ khiến tâm tình Mộc Phàm rộng mở thông suốt, lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, mình rối rắm cái con khỉ, khu mậu dịch tự do này hoàn toàn là người khác đưa cho hắn, không dùng được thì cùng lắm là trực tiếp cướp đoạt một lần rồi chạy trốn.

Mà lựa chọn càng tốt hơn là bóp chết uy hiếp, tiếp tục kinh doanh khu mậu dịch này, tạo ra uy tín, danh tiếng, để khắp nơi đều biết không thể nhúng chàm, khống chế khu trung lập này.

Nghĩ vậy, hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng, trong lòng tràn ngập tự tin.

“Hắc uyên tộc, lúc trước đã giết không ít, đúng lúc lại giết thêm một đám thì có sao chứ?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, bàn tay vung nhẹ, tờ giấy hóa thành tro tàn phiêu tán.

Có phải bị hố hay không không còn quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là nắm chỗ tốt trong tay, toàn bộ khu mậu dịch có ít nhất mấy chục vạn sinh linh các tộc.

Còn có thế lực rắc rối phức tạp, chỉ cần xem xét, hiểu rõ lợi và hại, xem cái gì có lợi đối với mình là được.

Sau khi nghĩ kỹ, Mộc Phàm trực tiếp đi vào trong phủ Thành chủ, bắt đầu xem xét tình huống nơi này, nhìn xem còn có đồ vật gì không.

Như là có tồn kho hay không, nhưng đáng tiếc nơi này sạch sẽ, không có gì hết, làm Mộc Phàm muốn túm Tây Ma tới hành hung một trận.

Gia hỏa này cuốn đi tất cả đồ vật, không lưu lại thứ gì, rất sạch sẽ.

“Khốn nạn a, hố ta thì thôi, thế mà không để lại cho ta chút gì cả.”

Đứng trong nhà kho thật to nhưng trống rỗng, Mộc Phàm muốn phát điên, trong lòng chửi mắng Tây Ma, muốn hành hung.

Gia hỏa này cho hắn nhảy hố.

“Người tới!”

Mộc Phàm đi ra, trực tiếp hét to một tiếng.

Toàn bộ phủ Thành chủ chấn động, hai thủ vệ đầu trâu đang ngủ giật mình tỉnh dậy.

Trong khoảnh khác thấy Mộc Phàm, hai thủ vệ đầu trâu đồng thời run lên, lập tức quỳ một gối.

“Tham kiến đại nhân.”

Vẻ mặt Mộc Phàm âm u, đánh giá hai thủ vệ đầu trâu trước mắt, trong lòng càng thêm buồn bực.

Hắn dùng ý niệm quét một vòng, thế nhưng không phát hiện một bóng ma nào, chỉ có hai tên thủ vệ này, trong phủ Thành không có một bóng người.

“Không phải tên kia đều mang thủ hạ đi hết rồi chứ?”

Nghĩ vậy, trong lòng Mộc Phàm lại thêm buồn bực.

Kể từ đây, đã không còn lực lượng trấn giữ khu mậu dịch.

“Ta hỏi các ngươi, các thủ vệ khác đâu, mấy Hắc bào chấp sự đâu?”

Mộc Phàm lạnh nhạt chất vấn hai thủ vệ đầu trâu.

Hai tên đầu trâu ngơ ngác, không biết nên trả lời như thế nàoi.

Nhưng thấy Mộc Phàm lấy ra một lệnh bài màu đen, tức khắc cung kính cúi đầu.

“Đại nhân, Hắc bào chấp sự đã rời đi, nghe nói các thủ vệ khác của khu mậu dịch bị điều đi địa phương khác.”

Một tên đầu trâu thành thành thật thật trả lời, lời hắn làm lòng Mộc Phàm lạnh ngắt.

Quả nhiên giống như hắn suy đoán, toàn bộ lực lượng phòng giữ khu mậu dịch tự do đã bị điều đi, không sót lại một tên nào.

Mộc Phàm ngây dại, Tây Ma thật nhanh tay a, đã sớm dẫn người

bỏ chạy, nơi này chính là một cái vỏ rỗng.

“Toàn bộ khu Thành chủ chỉ còn hai ngươi sao?” Mộc Phàm trừng hai tên đầu trâu đang quỳ trước mắt

Hai gia hỏa này có bộ dáng chất phác, vẻ mặt ngây ngốc mờ mịt.

Hơn nữa, thực lực cũng không mạnh, chỉ tương đương với hai nhân loại cấp tông sư, cảm giác thật là đậu má.

Vèo!

Lúc này, trên bầu trời có một bóng người thướt tha bay tới, nhanh chóng rơi xuống.

Người tới đúng là Tiểu Linh.

“Chủ nhân, đã điều tra xong, trong phạm vi năm mươi cây số không có một thủ vệ nào, toàn bộ biến mất.”

Câu trả lời của Tiểu Linh đã chứng thực suy đoán của Mộc Phàm, sắc mặt hắn lập tức đen như đáy nồi.

Nơi này trở thành một cái vỏ rỗng, nhưng một đám sinh linh cùng thế lực khác, cửa hàng, hoàn toàn chẳng hay biết gì.

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, trong lòng toát ra một suy nghĩ đen tối.

“Nếu không, ta cướp sạch bọn chúng rồi chạy trốn, để bọn chúng tự sinh tự diệt?”

Vừa nghĩ xong hắn liền gạt bỏ ý này, không thể mổ gà lấy trứng a.

Mộc Phàm vò tóc, vẻ mặt đằng đằng sát khí, làm hai tên đầu trâu sợ hãi.

Chúng nó dù ngu xuẩn cũng đã biết có chuyện gì, khu trung lập đã đổi người quản lý, chính là thiếu niên nhân loại trước mắt.

Điều này làm trong lòng chúng nó càng sợ hãi, càng bất an hơn, nghĩ tới chuyện vị chủ tử mới này có thể xúc động mà băm nhỏ

chúng ra hay không?

“Các ngươi đứng lên đi.” Mộc Phàm hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Hắn bắt đầu suy nghĩ, ứng đối với những chuyện tiếp theo như thế nào, uy hiếp đến từ chủng tộc tà ác hiếu chiến Hắc uyên tộc.

“Tiểu Linh, ngươi gọi Già Lam tới đây một chuyến.”

Mộc Phàm suy nghĩ, bắt đầu sắp xếp.

“Đúng rồi, ngươi tự mình đi nhà ăn Tinh linh, mời vị chủ nhân đó tới đây một chuyến luôn.”

Hắn nhớ tới gì điều đó, lại phân phó một tiếng.

“Vâng, chủ nhân.” Tiểu Linh ngoan ngoãn đáp lại, xoay người bay đi.

Nhìn Tiểu Linh rời đi, Mộc Phàm rơi vào trầm tư, trong ánh mắt lập loè từng tia sáng, trong lòng đã có ý tưởng sơ bộ.

“Hai ngươi, canh cửa cho tốt, chờ lát nữa sẽ có đại biểu của các thế lực tới đây.”

“Ta muốn mở một buổi hội nghị.”

Mộc Phàm nói xong trực tiếp xoay người tiến vào phủ Thành chủ, để lại hai tên đầu trâu nhìn nhau, vẻ mặt ngây ngốc.

Ong!

Không lâu sau đó, đột nhiên trong phủ Thành chủ tản ra hơi thở cường đại, nháy mắt bao phủ toàn bộ khu trung lập, kinh động thế lực khắp nơi.

“Bổn tọa Mộc Phàm, chấp chưởng khu trung lập, đại biểu tất cả thế lực trong khu mậu dịch tức khắc tiến đến phủ Thành chủ, cùng thương thảo xác định phương hướng phát triển khu trung lập trong tương lai.”

Trong khu trung lập vang lên một giọng nói uy nghiêm, chấn động

toàn bộ sinh linh.

Lúc này, toàn bộ khu trung lập sôi trào.

Chương 272: Chấp chưởng khu trung lập

-

“Sao lại thế này?”

“Thay đổi người quản lý?”

Trong khu trung lập, trung tâm mậu dịch tự do, vô số sinh vật nghe thế kinh ngạc, giật mình, biến sắc.

Toàn bộ khu mậu đều sôi trào, cửa hàng, đường phố, sinh linh khắp nơi đều đang bàn luận chuyện này, ngoài dự đoán mọi người.

Bọn chúng chưa từng nghĩ đến chuyện khu trung lập đột nhiên đổi người cầm quyền.

“Giọng nói này, thật quen tai a.”

Ở nhà ăn Tinh linh, trên tầng cao nhất, vị thiếu nữ Tinh linh tộc kinh ngạc nhìn về hướng khu Thành chủ.

Nàng cảm giác giọng nói này quen thuộc.

“Là hắn sao?” Nàng kinh ngạc hô to một tiếng, đột nhiên nghĩ tới.

Giọng nói này là của thiếu niên nhân loại Mộc Phàm kia sao, sao chỉ chớp mắt đã trở thành người cầm quyền khu trung lập rồi.

Nàng ngạc nhiên, rơi vào trầm tư.

Trong ánh mắt nàng lập loè tia sáng, càng thêm tò mò, rốt cuộc Mộc Phàm đã làm như thế nào, một bước nhảy vọt trở thành người cầm quyền toàn bộ khu trung lập.

“Chuẩn bị lễ vật, theo ta tới phủ Thành chủ một chuyến.”

Rất mau, vị Tinh linh này đưa ra quyết định, lập tức phân phó hạ nhân.

Nàng phải nhanh chân đến gặp, dù sao khu trung lập thay đổi người cầm quyền, có nghĩa là sẽ có quyền lợi mới, nhất định sẽ gây chấn động.

Đây là chuyện không thể tránh tránh khỏi, nếu không sẽ không có cách nào tiếp tục lưu lại nơi này kinh doanh thế lực.

Có rất nhiều kẻ có cùng ý tưởng với nàng, thế lực khắp nơi đều sôi nổi phái người đại biểu, hoặc là dứt khoát tự mình đến trước.

Bọn họ rất tò mò, là ai tiếp quản khu trung lập, vị quản lý trước kia đã đi đâu.

“Thời tiết thay đổi!”

Trên đường, không ít sinh vật nhìn về hướng phủ Thành chủ, có chút kinh hãi.

Chúng nó đều ý thức được khu trung lập sẽ thay đổi, thay đổi một người cầm quyền, đại biểu cho một thế lực mới, một quyền lợi mới ra đời.

Khu trung lập có tiềm lực phát triển kinh người, giá trị rất lớn.

Ai cũng muốn chấp chưởng một khu trung lập, khai sáng một khu mậu dịch tự do, nhưng đây không phải là một chuyện dễ dàng.

Liền lấy khu trung lập trước mắt làm ví dụ, không phải ai cũng có thể chấp chưởng.

Hơn nữa có một ít cường giả biết bí mật đều cảm thấy khiếp sợ, bởi vì bọn chúng biết rõ căn bản không có kẻ nào dám tiếp nhận khu trung lập này.

Bọn chúng cũng không dám, còn nguyên nhân thì bọn chúng đều biết.

“Đi, đi xem người cầm quyền mới này rốt cuộc là ai.”

“Thật là bất ngờ a!”

“Thế mà có người dám tiếp nhận, không sợ lật thuyền sao?”

Trong khu trung lập, một ít cường giả xuất hiện, sôi nổi chạy tới phủ Thành chủ, muốn nhìn xem đến tột cùng là ai tiếp nhận củ khoai lang phỏng tay này.

Không ít sinh vật cường đại tò mò, có vài sinh vật thì khinh thường quan tâm, ôm thái độ xem kịch.

Khu trung lập này dễ tiếp nhận như vậy sao, chờ bị té nhào đi.

Đã có không ít thế lực bắt đầu lặng lẽ rút lui, thậm chí trước đây đã chuẩn bị tốt để rút khỏi nơi này rồi.

Bởi vì chúng nó đã nhận được tình báo đáng tin cậy, mục tiêu kế tiếp của Hắc uyên tộc chính là nơi này.

“Ai, đáng tiếc a, lại một khu trung lập sắp luân hãm.”

Trên đường, một sinh vật râu tóc hoa râm tiều tụy lắc đầu tiếc hận, mang theo sự tiếc nuối sâu sắc.

Sinh vật này già nua, tản ra một hơi thở tàn tạ, nhưng một đám sinh linh dị vực xung quanh lại e sợ không kịp trốn.

“Tai ách tộc, làm sao còn không bị diệt sạch?”

Có sinh linh hoảng sợ lui về phía sau, tránh xa lão, vẻ mặt như gặp quỷ.

Đồng bạn bên cạnh nó hoảng sợ nói: “Tai ách tộc không có thực lực, nhưng nơi bọn họ đi qua chắc chắn có tai hoạ buông xuống.”

“Lão nhân này chính là Tai ách tộc, xuất hiện ở chỗ này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không tốt.”

“Xong rồi, chúng ta nhanh trốn thôi.”

Trong lúc nhất thời, không ít sinh linh thấy lão nhân này đều hoảng sợ, còn có một nữ hài thấp bé diện mạo xấu xí đi bên cạnh lão.

“Gia gia, vì sao bọn chúng sợ hãi chúng ta?”

Tiểu nữ hài ngây thơ hỏi, trong ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Lão giả kia lắc đầu, một cái ngoe trên đỉnh đầu run rẩy, ánh mắt có vẻ tự do.

“Vì cái gì, đương nhiên là bởi vì bọn chúng sợ hãi chúng ta mang đến tai nạn thôi.”

Lão giả nhàn nhạt nói một câu, khinh thường: “Ngu muội, vô tri, thế gian vạn vật đều cho rằng Tai ách tộc chúng ta sẽ mang đến tai nạn.”

“Không nghĩ là tai nạn là do chính bọn chúng tạo thành.”

“Đi thôi, không lâu nữa nơi này sẽ trở thành phế tích, tràn ngập hơi thở tai họa, đúng lúc để ngươi hấp thu luyện hóa.”

“Không bao lâu nữa, ngươi có thể cởi bỏ phong ấn, đến lúc đó trọng trách khôi phục vinh quang của tộc ta liền đặt trên trên vai ngươi rồi.”

Giọng lão giả khàn khàn, nắm tay nữ hài lang thang vô định.

Nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ phát hiện trong không khí xung quanh có những dòng khí quỷ dị đang hướng tới lão giả cùng tiểu nữ hài.

Những dòng khí quỷ dị này tiến vào trong cơ thể tiểu nữ hài, giống như là một loại chất dinh dưỡng, bổ sung thân thể của nàng.

.....

Bên kia, trước phủ Thành chủ tập trung đông đúc.

Bọn họ là đại biểu các thế lực lớn trong khu trung lập, toàn bộ đều tới.

Cũng có một ít sinh vật cường đại độc lập, muốn tới đến xem chủ nhân mới của khu trung lập.

Chúng nó rất tò mò, ai to gan như vậy, dám tiếp địa phương này.

“Chư vị, cầm quyền đại nhân cho mời.”

Lúc này, hai thủ vệ đầu trâu đi ra, mở miệng nói một câu.

Sau đó bọn chúng mở cửa, tránh sang một bên.

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không có ai đi trước.

“Các ngươi không dám đi vào sao?”

Lúc này, một giọng nói trong trẻo truyền đến, đông đảo sinh linh quay đầu lại, liền thấy một thiếu nữ Tinh linh xinh đẹp mang theo hai thị nữ Hoa tinh chậm rãi đi tới.

“Tinh linh công chúa, Áo Lan.”

Có người kinh ngạc, thấy người tới nhịn không được lộ vẻ cuồng nhiệt.

Sinh vật theo bản năng đều thích nhìn những gì mỹ lệ, bao gồm mỹ nữ, dù bất kỳ chủng tộc nào cũng như vậy.

Tinh linh công chúa Áo Lan, chính là chủ nhân nhà ăn Tinh linh

Nàng dẫn đầu đi ra, thoải mái hào phóng mang theo hai thị nữ đi vào phủ Thành chủ, trong tay mỗi thị nữ đều có một hộp quà tinh xảo.

Mọi người vừa thấy tức khắc nhìn nhau, nàng đang tỏ thái độ.

“Chuẩn bị lễ vật.”

Rất nhanh, không ít đại biểu từ thế lực tỉnh ngộ, sôi nổi chuẩn bị một ít lễ vật, ít nhất phải ra dáng một chút.

Không bao lâu, đại biểu các thế lực trong khu trung lập tiến vào trong phủ.

Giờ phút này, nội tâm bọn chúng thì có kẻ thấp thỏm, có tên tò mò, khinh thường, xem kịch,..., không có trường hợp cá biệt, thậm chí có một ít mang theo địch ý.

Bởi vì chúng nó biết chủ nhân giọng nói kia là ai, đúng là thiếu

niên nhân loại Mộc Phàm.

Một nhân loại, thế mà tiếp quản nơi này, hiển nhiên chúng nó không thể chấp nhận.

Nhân loại đều bị đa số sinh vật dị vực khinh thường, tất nhiên không cho phép một nhân loại tiếp quản nơi này.

“Một tiểu tử nhân loại thì có năng lực gì?”

“Chờ xem hắn đẹp mặt.”

Có sinh vật diện mạo dữ hừ lạnh, mang theo sát khí đi vào phủ Thành chủ.

Nơi này rất trống trải, chấp sự, thủ vệ trước kia đã không còn một ai.

Cho nên sau khi tiến vào thì chúng nó không ngừng cười lạnh, một tiểu tử nhân loại to gan dám ngồi trên đầu bọn họ sao, tuyệt đối không được.

“Trong phủ Thành chủ, trên tầng cao nhất, Mộc Phàm nhìn xuống đám sinh vật vừa tới này, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

“A, chờ đi, sẽ có trò hay cho các ngươi xem.”

Mộc Phàm cười lạnh, xoay người đi xuống lầu, về tới đại điện phủ Thành chủ, ngồi vào vị trí cao cao thuộc về người cầm quyền.

“Tham kiến đại nhân.”

“Đại biểu các thế lực đã tới.”

Tên đầu trâu quỳ một gối, cung kính báo cáo một tiếng.

Mộc Phàm nhẹ nhàng gật đầu: “Đã biết, các ngươi lui xuống đi, để bọn chúng tiến vào.”

“Vâng!”

Hai tên đầu trâu cung kính lui ra, rất mau, bên ngoài có một đám sinh vật đủ hình dạng ùa vào.

Cầm đầu đúng là Tinh linh công chúa Áo Lan, vừa tiến đến liền hấp dẫn ánh mắt Mộc Phàm.

Không có cách nào nha, mỹ nữ luôn hấp dẫn ánh mắt nam nhân, đặc biệt là Tinh linh tộc có dáng người hoàn mỹ, dung mạo tuyệt thế, quả thực chính là thiên nhiên ban tặng.

“Tinh linh tộc Áo Lan, gặp qua đại nhân!”

Áo Lan ưu nhã hành lễ quý tộc, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt dừng trên người Mộc Phàm ngồi ở chủ vị, lộ vẻ ngạc nhiên.

Thiếu niên nhân loại này thật sự chấp chưởng khu trung lập.

“Nhân loại sao?”

Rất nhiều sinh vật sau khi nghe tiếng Mộc Phàm nhịn không được kinh ngạc hô to một tiếng, đại sảnh im ắng, tất cả sinh vật đều chấn động.

Một nhân loại chấp chưởng khu trung lập, thực sự khiến thế lực khắp nơi chấn động.

Chương 273: Kinh sợ

“Như thế nào, biểu tình của mọi người là cảm thấy rất bất ngờ muốn sao?”

Mộc Phàm ngồi ở chủ vị, vẻ mặt bình tĩnh nhìn đám sinh linh dị vực, đại biểu các thế lực.

Hiện trường im ắng, không có một ai nói chuyện, đều dùng ánh mắt khiếp sợ, khó tin nhìn hắn.

Nhân loại ở trong mắt chúng nó rất yếu ớt, dễ khi dễ, vì sao chỉ trong chớp mắt, người cầm quyền khu trung lập liền thay đổi, hơn nữa còn đổi thành kẻ không có khả năng nhất, nhân loại.

Trong lúc nhất thời, tâm tình bọn họ cực kỳ phức tạp, suy nghĩ đủ thứ.

“Chúc mừng đại nhân, Áo Lan có một ít lễ mọn, dâng cho đại nhân, lễ vật nho nhỏ không thể hiện hết được kính ý.”

Lúc này, Áo Lan đứng ra trước tiên.

Nàng ưu nhã, cao quý, hào phóng hành lễ, ra hiệu hai thị nữ bưng lễ vật tiến lên.

Mộc Phàm nhìn vị công chúa Tinh linh tộc này, cười nói: “Có tâm, ngươi là bằng hữu của ta, như vậy liền hơi khách khí.”

“Nhưng ta nhận lấy tâm ý của ngươi.” Hắn vẫy vẫy tay, Tiểu Linh lập tức ngầm hiểu đi xuống nhận lấy hộp quà.

Điều này làm cho Áo Lan cười tươi hơn, đại biểu cho hai người thật sự xác lập quan hệ bằng hữu.

Nàng tỏ thái độ, rõ ràng chính là ủng hộ Mộc Phàm chấp chưởng khu trung lập, làm các sinh vật khác cảm thấy bất ngờ.

“Áo Lan, ngươi muốn kết giao cùng nhân loại sao?”

Một sinh vật đầu cá sấu hung tợn nhìn chằm chằm Áo Lan, nhỏ

giọng chất vấn.

Ở đây không ai không phải cường giả, thính lực hơn người, tự nhiên nghe được rành mạch, sôi nổi dời ánh mắt.

Mộc Phàm không rên một tiếng, nhìn đại biểu các thế lực đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Ta làm việc, không cần người ngoài khoa tay múa chân, ngươi không có tư cách.”

Áo Lan lạnh lùng đáp lại, căn bản không để ý tới.

Vị công chúa Tinh Linh tộc này có thực lực cường đại, càng có khả năng phán đoán kinh người, đứng ở nơi đó như hạc giữa bầy gà, căn bản không để ý bọn chúng.

Trước đó đã muốn kết giao, hiện tại lại càng muốn kết giao với thiếu niên nhân loại Mộc Phàm này.

Nàng cũng không đoán trước được mới đảo mắt thôi mà Mộc Phàm đã trở thành người cầm quyền của khu trung lập, chấp chưởng nơi này, tự nhiên phải kết giao rồi.

Áo Lan rất muốn biết Mộc Phàm làm như thế nào lấy được quyền chấp chưởng từ vị quản lý cũ kia.

Tuy rằng rất nhiều cường giả đều không muốn tranh nhau vũng nước đục này, nhưng không phải tất cả, có vài cường giả vẫn muốn chấp chưởng nơi này.

Khống chế một khu trung lập, chỗ tốt thì không cần nói nhiều rồi.

Hiện tại lại bị Mộc Phàm nhanh chân đến trước, tự nhiên khiến rất nhiều thế lực bất mãn, cừu thị, đối địch, chỉ cần không ủng hộ Mộc Phàm là được.

Đáng tiếc, Mộc Phàm cần bọn chúng ủng hộ sao?

Đáp án là căn bản không cần bọn chúng đồng ý hay ủng hộ.

“Chư vị, bổn tọa chấp chưởng khu trung lập, ai có ý kiến gì

không?”

Mộc Phàm đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh nhạt không chứa chút tình cảm.

Hiện trường lập tức yên tĩnh, các sinh vật ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không có tên nào nói chuyện cả.

“Buồn cười!”

Đột nhiên, một âm thanh không hài hòa truyền đến, mọi người đồng loạt nhìn lại.

Liền thấy sinh vật đầu cá sấu đứng dậy, vẻ mặt kiêu căng, bộc lộ sự hung ác.

Hắn hung tợn trừng Mộc Phàm, lớn tiếng nói: “Ngươi chỉ là một nhân loại nho nhỏ, có tư cách gì mà tự xưng bổn tọa, quả thực chính là trò cười”

“Không sai.”

“Nhân loại, lăn ra khỏi khu trung lập.”

“Nơi này không phải chỗ các ngươi nên tới.”

Rất mau, có mấy sinh vật phụ họa, mở miệng hát đệm.

Lúc này hấp dẫn không ít sinh vật cùng thế lực sôi nổi gia nhập, công khai lên án Mộc Phàm, một đám hận không thể đuổi cổ Mộc Phàm.

Bọn chúng không thể chịu đựng một nhân loại nhỏ yếu đê tiện chấp chưởng khu trung lập, quản lý chúng nó, như vậy quả thực quá khó chấp nhận.

Thật giống như là kẻ mà bọn chúng khinh thường nhất lại ngồi trên đầu quản lý bọn chúng, cảm giác thật sự rất khó chịu, phẫn nộ.

“Ta nghĩ là nên cấm nhân loại bước vào.”

Hiện trường lộn xộn, không ít sinh vật đứng ra, một tên nối tiếp một tên, thấy Mộc Phàm không hé răng, như chắc chắn rằng hắn đang sợ hãi.

Lúc này dễ rồi.

Áo Lan dùng ánh mắt châm chọc nhìn chúng nó, đứng sang một bên, lạnh lùng nhìn, căn bản không đáng nhắc tới.

Nàng thấy rằng đám ngu ngốc này chết chắc rồi.

Người ta có thể nhảy lên vị trí người cầm quyền khu trung lập, chắc chắn có bản lĩnh.

Điểm này không thể nghi ngờ, hiện tại các ngươi nhảy nhót, rõ ràng là cho người ta có gà để giết.

Phần lớn các thế lực đều đang quan sát, không gia nhập, sinh vật có đầu óc hay cường giả đều sẽ không ngu ngốc nhảy ra vào lúc này.

Bởi vì đó chính là hành vi tìm chết, quá ngu xuẩn.

“Thật là một đám không có đầu óc.”

Có đại biểu thế lực khinh thường, không ngừng cười lạnh.

“Xem đi, bọn chúng không sống nổi đâu.”

Một bên có tiếng nói thầm, mọi người đều đang xem kịch.

“Rất tốt.”

Quả nhiên, Mộc Phàm im lặng nãy giờ đã mở miệng.

Hắn mở miệng khiến tâm thần mọi người run lên, sắc mặt biến đổi, chỉ cảm thấy có một hơi thở vô cùng nặng nề buông xuống.

Ong!

Đại điện chấn động, đột nhiên toát ra từng đường trận văn đan xen ngang dọc, nháy mắt hình thành Ngũ hành đại trận trực tiếp vây quanh đám đang hò hét kia.

Mộc Phàm không chút cảm xúc, trong ánh mắt lộ vẻ hung ác, làm đông đảo đại biểu, cường giả kinh hoàng, chỉ cảm thấy nguy hiểm nồng đậm bao phủ.

“Nếu các ngươi không phục, vậy không cần giữ lại.”

Chỉ thấy Mộc Phàm nói xong chậm rãi đứng dậy.

“Khốn nạn!”

“Ngươi dám mai phục?”

“Nhân loại, ngươi quá cuồng vọng, chẳng lẽ ngươi dám giết sạch tất cả sinh linh ở đây sao?”

Trong trận pháp, tên đầu cá sấu rống to, nhảy lên.

Cũng không biết nó ăn thứ gì mà lớn lên lại ngu xuẩn tới mức này, các sinh vật dị vực khác đều nhịn không được âm thầm lắc đầu.

Gia hỏa này, chết chắc rồi.

Quả nhiên, Mộc Phàm chậm rãi nâng một bàn tay, nhẹ nhàng ép.

Phanh!

Tất cả sinh vật cảm giác kinh hoàng, tận mắt thấy tên đầu cá sấu nổ tung tại chỗ, thân thể hóa thành vô số mảnh nhỏ, máu thịt văng tung toé.

Chỉ là nhẹ nhàng ép thôi, tên kia liền tự động nổ tung, chết thảm tại chỗ.

“Nhân loại đáng chết.”

“Đồng loạt ra tay, phá vỡ trận pháp.”

Đám kia sinh vật còn lại tức giận bộc phát ra năng lượng cường đại, phóng thích tất cả tu vi, liên hợp phá vỡ trận pháp.

Đáng tiếc bọn chúng thất bại.

Ầm ầm ầm...

Trong đại điện truyền đến tiếng nổ mạnh không ngừng, trận pháp lần lượt đong đưa, ánh sáng lập loè, vẫn không có một dấu vết tan vỡ.

Điều này làm cho sắc mặt rất nhiều cường giả thay đổi.

“Trận pháp thật cường đại.”

“Ngũ hành đại trận sao?”

Không ít cường giả nhìn ra chút huyền bí, đúng là Ngũ hành đại trận.

Là Truyền kỳ trận sư, Mộc Phàm đang nghĩ, đám cặn bã này có thể phá vỡ trận pháp mới là lạ, nếu phá được thì ra không làm trận sư đâu.

“Diệt!”

Một tiếng quát lạnh truyền đến, trái tim tất cả nhảy dựng lên, liền thấy thân thể đám sinh vật trong trận pháp nổ tung.

Phanh phanh phanh!

Trong trận pháp, từng sinh vật nối tiếp nhau nổ tung, bị một lực lượng cường đại ép nổ, hóa thành thịt nát.

Cảnh tượng máu me tàn nhẫn làm người ta sợ hãi.

Chưa tới ba hơi thở, đám sinh vật kia liền chết sạch, ước chừng mấy chục sinh vật cường đại cứ chết thảm như vậy.

Chỉ để lại thịt nát đầy đất, mùi máu tươi tràn ngập đại điện, các sinh vật khác sợ hãi không thôi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều thay đổi.

“Ta đang nghĩ xem nên giết gà dọa khỉ như thế nào, các ngươi liền nhảy ra tới, thật tốt.”

Mộc Phàm âm thầm cười lạnh, vốn còn nghĩ nên lập uy thế nào, hiện tại rất tốt, có mấy chục tên nhảy ra cho hắn giết.

Vừa giết xong, trong lòng các sinh vật còn lại hoảng loạn.

“Hiện tại, còn có ai không phục?”

Mộc Phàm lạnh nhạt đảo mắt nhìn đám sinh vật, không ngoại lệ, một đám đều cúi đầu, không dám nhìn thiếu niên nhân loại này.

Hiện trường im ắng, không ai hé răng.

Thủ đoạn của nhân loại hung tàn, đằng đằng sát khí, hoàn toàn chính là một sát tinh, một lời không hợp trực tiếp giết chết.

Hung nhân như thế, ai mà không sợ?

“Rất tốt, nếu không ai phản đối, kế tiếp ta liền tuyên bố quy tắc mới ở khu trung lập.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, hiệu quả không kém, đạt được hiệu quả mình đoán trước.

Vừa nói ra, đại biểu của các thế lực nhìn nhau, lại có quy tắc mới sao?

“Ta phản đối!”

Đang muốn tuyên bố quy định mới, Mộc Phàm sửng sốt, kinh ngạc nhìn tới, tất cả các sinh vật khác đều sôi nổi quay đầu nhìn, ai cũng đều kinh ngạc, thế mà còn có người phản đối?

Mộc Phàm cũng bất ngờ, còn có người phản đối, hiển nhiên là giết chưa đủ a.

Chương 274: Huyết nghĩ tộc

Trong đại điện, đại biểu các thế lực đồng loạt nhìn lại.

Liền thấy vài bóng dáng khoác áo bào tro chậm rãi đi tới, mọi người sôi nổi nhường ra một con đường.

Nhìn nhóm người này, Mộc Phàm nheo mắt lại, lộ ra tia sáng nguy hiểm.

“Ta tưởng ai, thì ra là một đám sinh vật cường đại ẩn nấp.”

Mộc Phàm bừng tỉnh, đám sinh vật áo bào tro này có hơi thở cường đại, đều là cường giả cấp Nhập thánh.

Tám sinh vật cường đại cấp Nhập thánh xuất hiện, tên cầm đầu khiến người ta chú ý nhất.

Toàn thân hắn bao trùm trong áo bào tro, không thấy dáng vẻ, nhưng hơi thở vô cùng mạnh mẽ, khiến không ít sinh vật dị vực không nhịn được hoảng hốt.

“Giấu đầu lòi đuôi, lộ ra gương mặt thật của các ngươi.”

Mộc Phàm lạnh lùng nói, mặt không biểu tình nhìn đám khách không mời này.

Đám đại biểu đều ngạc nhiên nhìn những vị khách vừa đến, không nghĩ tới thế mà thật sự không sợ chết, còn dám phản đối?

Chẳng lẽ không sợ vị cầm quyền khu trung lập trực tiếp giết sao.

“Nhân loại, ngươi không có tư cách ngồi bên trên.”

Sinh vật áo bào tro cầm đầu lạnh nhạt nói một câu.

Nói xong, hắn chậm rãi cởi áo bào tro, để lộ bộ dạng của mình.

Khi thấy rõ gương mặt của hắn, sắc mặt đại biểu các thế lực ở đây đều thay đổi.

“Huyết nghĩ tộc?”

Tất cả ồ lên, không ngừng kinh ngạc hô to.

Đám sinh vật áo bào tro này có thân thể màu đỏ hồng, là Huyết nghĩ tộc.

Không ít sinh vật hoảng sợ lui về phía sau, không dám tới gần đám Huyết nghĩ tộc này.

Chúng nó có hung danh hiển hách, trong các thế giới khác có tiếng xấu rõ ràng a, người gặp người sợ.

“Huyết nghĩ tộc?” Mộc Phàm nhíu mày, đánh giá đám cường giả Huyết nghĩ tộc.

Hắn khó hiểu, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ chuyện đám cường giả Huyết nghĩ tộc đột nhiên chạy tới rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ chỉ vì phản đối hắn?

Trong đại điện, Tinh linh công chúa Áo Lan hơi chau mày, nhìn đám Huyết nghĩ tộc, trong ánh mắt hiện lên chút sầu lo.

Tất nhiên nàng biết rõ Huyết nghĩ tộc, tộc này cực kỳ khát máu hiếu chiến, hơn nữa giết chóc vô số, đã hủy diệt rất nhiều chủng tộc cùng văn minh.

Ở trong các thế giới khác, Huyết nghĩ tộc có hung danh rất lớn, nhiều chủng tộc không muốn chọc đến bọn chúng, càng không hi vọng bị nhớ thương.

Không nghĩ tới một đám cường giả Huyết nghĩ tộc lại đến nơi này, có phải nơi này đã bị Huyết nghĩ tộc theo dõi hay không.

Không phải nói Hắc uyên tộc theo dõi nơi này sao, vì sao lại xuất hiện một đám Huyết nghĩ tộc, việc này hơi bất thường.

“Ta nói là ai đâu, thì ra là một đám kiến.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, nói một câu khiến tất cả mọi người ở đây hết hồn.

Hắn dám châm chọc cường giả Huyết nghĩ tộc, chẳng lẽ không biết tộc này hung tàn nhất sao, địa phương bọn chúng đi qua đều bị giết sạch, cướp sạch.

Đại biểu các thế lực vốn vẫn còn kinh hoảng sợ hãi, nhưng nghe Mộc Phàm nói một câu, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống đất.

“Nhân loại, ngươi biết mình đang tìm chết sao?”

Tên Huyết nghĩ tộc dẫn đầu lộ ra sự hung ác, hai con mắt nhô lên lóe tia sáng đỏ chót.

Mấy tên Huyết nghĩ tộc khác thì nhìn thẳng Mộc Phàm, sát khí bừng bừng, như chuẩn bị nhào lên xé nát nhân loại này.

Mộc Phàm khinh thường, châm chọc nói: “Chẳng lẽ ta nói sai rồi, các ngươi không phải con kiến?”

“Nói thật, lần đầu tiên ta thấy con kiến dám kêu gào trước mặt nhân loại.”

Cách hắn nói chuyện khiến đám đại biểu trợn tròn mắt.

Đây là nhân loại sao, thế mà khiêu khích Huyết nghĩ tộc, hoàn toàn không để bọn chúng vào trong mắt.

Mộc Phàm nói thật nha, thật sự chưa bao giờ thấy con kiến kêu gào với nhân loại, là nhân loại, ai không từng dẫm chết mấy con kiến chứ.

Có ai không có tiện tay bóp chết mấy con kiến, cho nên khi thấy một đám kiến này, Mộc Phàm không e ngại chút nào.

Đương nhiên, không đặt chúng trong mắt không có nghĩ hắn không coi trọng, trong lòng vẫn rất cảnh giác.

Thậm chí Mộc Phàm lén lút dùng nguyên thần đảo qua toàn bộ khu trung lập, còn tốt là không phát hiện tên Huyết nghĩ tộc nào khác.

Nói cách khác, nơi này chỉ đám Huyết nghĩ tộc trước mắt, chín cao thủ Huyết nghĩ tộc, tám cấp Nhập thánh, còn tên dẫn đầu hắn là cường giả cấp Siêu thể.

Như vậy thì Mộc Phàm sợ cái gì.

Hắn lo lắng nhất chính là con kiến kết bè kết đội, Huyết nghĩ tộc làm đến nơi đến chốn thì phiền toái, hiện tại có mấy con kiến thôi, sợ cái trứng.

“Nói đi, các ngươi muốn chết như thế nào?”

Mộc Phàm lạnh nhạt hỏi, trong mắt có sát khí.

Lời này hoàn toàn chọc giận đám Huyết nghĩ tộc, bọn chúng nổi giận.

“Khốn nạn!”

“Ngươi dám miệt thị Huyết nghĩ tộc?”

“Nhân loại, xem ta xé nát ngươi.”

Hai tên Huyết nghĩ tộc cấp Nhập thánh đồng thời rít gào, sợi râu trên đỉnh đầu ong ong sáng lên, đột nhiên hóa thành hai tia sáng giết về phía Mộc Phàm.

Tốc độ quá nhanh, thậm chí quá đột ngột, phần lớn đại biểu các thế lực đều không kịp phản ứng, chỉ có thể thấy hai tia sáng chợt lóe.

“Hai con kiến cũng dám nhảy nhót.”

Mộc Phàm hừ lạnh, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nháy mắt giơ tay tát tới.

Phanh!

Hai bóng dáng đồng thời bay ngược ra ngoài, răng rắc giải thể giữa không trung, thân thể hóa thành từng mảnh nhỏ rơi rụng trong đại điện.

Hai cường giả Huyết nghĩ tộc cấp Nhập thánh vừa động thủ, còn chưa tới gần đã bị Mộc Phàm tát nằm sấp, hóa thành mảnh vụn.

Hiện trường yên tĩnh, các đại biểu kinh hãi, bị thủ đoạn hung hãn

của Mộc Phàm hù dọa.

Hắn thật sự động thủ, hơn nữa không cố kỵ chút nào, trực tiếp tiêu diệt hai cao thủ Huyết nghĩ tộc, không nương tay.

“Ngươi thật sự dám?”

Giờ khắc này, mấy tên Huyết nghĩ tộc khác nổi giận đùng đùng.

Tên cầm đầu nổi trận lôi đình, hai cọng râu đỏ trên đỉnh đầu không ngừng rung động, phát ra ánh sáng đỏ máu.

Hắn phẫn nộ đến cực điểm, không nghĩ tới nhân loại này dám phản kháng, thậm chí còn giết hai thủ hạ của mình.

Mộc Phàm khinh thường nói: “Sao lại không dám, các ngươi dám tới gây sự ta liền dám giết, quản ngươi là ai, không phục, giết sạch hết.”

“Khốn nạn!”

“Giết hắn!”

Tên cầm đầu giận tím mặt, trong cơ thể bộc phát từng tia sáng màu máu, lực lượng bùng nổ, cả tòa đại điện đều rung động.

Răng rắc, mặt đất nứt ra, đám Huyết nghĩ tộc vận chuyển lực lượng, cấp tốc giết về phía Mộc Phàm.

“Một đám kiến thôi, các ngươi cùng nhau lên đường đi.”

Mộc Phàm hừ lạnh, nháy mắt tung ra hai quyền.

Đông!

Đại điện chấn động, một tiếng nổ mạnh truyền đến, tiếng gầm rú chấn các sinh vật ở đây ngã trái ngã phải, vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn họ nhìn thấy các cao thủ Huyết nghĩ tộc bị Mộc Phàm dùng một quyền đánh ngã, hoàn toàn không có biện pháp chống lại nắm tay kia.

Nắm tay của Mộc Phàm có lực lượng cường đại đáng sợ, thế mà

đánh ngã Huyết nghĩ tộc được coi là có thiên phú lực lượng mạnh nhất.

Phanh phanh phanh!

Bóng dáng ẩn hiện, nắm tay chuyển động, liền thấy một đám Huyết nghĩ tộc ngã xuống, không ngừng hộc máu, giáp màu đỏ trên thân nứt toạc, từ bên trong có nhiều máu sền sệt trào ra.

Chúng nó bị trọng thương, có tên bị đánh chết tại chỗ.

“Ngươi dám...” Tên cầm đầu Huyết nghĩ tộc kinh ngạc đan xen tức giận.

Hắn đánh giá sai thực lực và dũng khí của Mộc Phàm, Mộc Phàm căn bản không thèm để ý bọn chúng là ai, tới gây chuyện thì đánh chết toàn bộ, đánh cho tàn phế.

Chân Mộc Phàm dẫm lên một tên Huyết nghĩ tộc, hơi dùng sức một chút, răng rắc, cái đầu trực tiếp vỡ nát.

“Có gì không dám, dẫm chết mấy con kiến mà thôi.”

Hắn nhẹ nói nhàng bâng quơ, đi hướng tới tên Huyết nghĩ tộc cầm đầu, thấy cảnh này, đối phương đã có chút sợ hãi.

Hắn sợ, tính toán sai lầm, tình báo sai lầm, mới đưa đến hành động sai lầm lúc này.

Giờ phút này, tên Huyết nghĩ tộc này cực kỳ hối hận.

“Nhân loại, đi tìm chết đi.”

Mộc Phàm mới vừa tới gần, tên Huyết nghĩ tộc này đột nhiên bùng nổ, toàn bộ thân thể nở rộ ánh sáng màu đỏ máu, hóa thành một con kiến to hung hăng ủi tới.

“Có hoa mà không quả.”

Nhìn con kiến to tới gần, Mộc Phàm khinh thường, lấy tay cào.

Keng!

Chỉ nghe tiếng leng keng truyền ra, chấn động cả tòa đại điện.

Mộc Phàm một tay nắm lấy con kiến to màu đỏ kia, khí lãng cuồn cuộn thổi qua, không ít sinh vật xung quanh không kịp tránh bị xốc bay.

Chúng nó kinh hãi ngẩng đầu, thấy được cảnh tượng làm chúng nó suốt đời khó quên.

Chương 275: Uy hiếp

“Ca..”

Con kiến to màu đỏ máu không ngừng giãy giụa, phát ra từng tiếng kêu bén nhọn.

Đáng tiếc, dù nó giãy dụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay Mộc Phàm, trong mắt dần dần lộ vẻ hoảng sợ.

“Sức mạnh của con kiến quả nhiên cường đại.”

Mộc Phàm gật gật đầu nói một câu, không thể không tán thưởng.

Người bình thường, thậm chí cường giả cùng cấp bậc cũng không phải là đối thủ của Huyết nghĩ tộc.

Bởi vì thiên phú về lực lượng của bọn chúng rất cường đại, Mộc Phàm thừa nhận một kích vừa rồi có lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Chỉ là thân thể cùng lực lượng của Mộc Phàm vượt xa tên Huyết nghĩ tộc trước mắt này, cho nên đối phương chỉ có thể gặp bi kịch.

Phải biết rằng thân thể Mộc Phàm dù bị bảo vật Truyền kỳ đập trúng cũng sẽ không tổn hao gì cả, lực lượng cường đại khủng bố.

“Sao có thể?”

Tên Huyết nghĩ tộc này điên cuồng, lớn tiếng gào rống nói: “Nghĩ tộc chúng ta có thiên phú lực lượng cường đại nhất, một nhân loại nhỏ yếu như ngươi sao có thể có lực lượng vượt qua ta?”

Hắn không tin, ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát khỏi tay Mộc Phàm.

Các sinh vật, cường giả, đại biểu các thế lực xung quanh hoảng sợ không thôi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn đầy sợ hãi.

Đây là nhân loại?

Nói giỡn hả, lực lượng cùng thân thể nhân loại có thể so sánh với

Nghĩ tộc sao, hơn nữa còn là kẻ xuất sắc trong Nghĩ tộc, Huyết nghĩ.

“Nhân loại thì sao, ai nói với ngươi nhân loại rất yếu?”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, bóp nhẹ.

Răng rắc, sọ não cứng rắn của cường giả Huyết nghĩ tộc này đột nhiên vỡ vụn, bị lực lượng cường đại nghiền nát thân thể.

Thân thể lại bị Mộc Phàm bóp nát như vậy, hóa thành mảnh nhỏ, không ít sinh vật nhìn thấy cảnh này sợ muốn vỡ mật.

Hiện trường im ắng, không có một ai nói chuyện.

Tinh linh công chúa Áo Lan nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

Mộc Phàm là nhân loại đặc biệt nhất mà nàng từng gặp, một người cường đại nhất, hơn nữa còn hung tàn nhất, thủ đoạn tàn nhẫn, một lời không hợp liền trực tiếp giết.

Nhưng nàng có chút lo lắng, đi lên, nhẹ giọng nói: “Mấy tên Huyết nghĩ tộc này là thám tử tiên phong, sự xuất hiện của bọn chúng đại biểu cho việc đại quân Huyết nghĩ tộc sắp đến.”

“Đại nhân, ngươi cần phải cẩn thận, thông thường Huyết nghĩ tộc đều dốc toàn bộ lực lượng.”

Áo Lan nhẹ giọng nhắc nhở, khiến không ít sinh vật biến sắc, lúc này mới tỉnh táo lại.

“Xong rồi xong rồi!”

“Thám tử tiên phong của Huyết nghĩ tộc tiên xuất hiện, đại biểu cho đại quân Huyết nghĩ tộc cách đây không xa.”

Một ít sinh vật, đại biểu các thế lực đều lộ vẻ sợ hãi, nhìn thây nát đầy đất.

Đám Huyết nghĩ tộc này phụ trách dò đường, tìm kiếm con mồi, sau khi phát hiện liền sẽ dùng phương thức đặc thù truyền lại cho

các Huyết nghĩ tộc khác, từ đó dẫn tới đại quân Huyết nghĩ tộc xuất hiện.

Phải biết rằng đám kiến đều kết bè kết đội, đại quân Huyết nghĩ tộc có số lượng khổng lồ, thực lực khủng bố, là ác mộng của sinh linh dị vực khắp nơi.

Hiện tại vừa thấy thám tử tiên phong của Huyết nghĩ tộc bị giết, trong lòng hoảng sợ, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

“Trước có tin tức Hắc uyên tộc sắp tới.”

“Hiện tại lại có Huyết nghĩ tộc xuất hiện, không thể ở lại nơi này nữa.”

Có sinh vật hoảng sợ, xoay người vội vàng rời đi, hoàn toàn không dám dừng lại.

Mộc Phàm không ngăn cản mấy sinh sinh vật rời đi.

Thật ra không phải không muốn ngăn, mà là toàn bộ mậu dịch khu đã sớm được bố trí thiên la địa võng, không, nói chính xác là bày ra Ngũ hành đại trận.

Mộc Phàm đã dùng Ngũ Hành trận bàn phong tỏa toàn bộ khu trung lập, không thể ra vào, đã tới rồi lại muốn đi sao, nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Hắn âm thầm cười lạnh, không có để ý những sinh vật rời khỏi.

“Huyết nghĩ tộc mà thôi, một đám con kiến, có gì đáng sợ?”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, không thèm để ý chút nào, làm đại biểu các thế lực xung quanh câm nín.

Vị người cầm quyền mới này lại không e ngại Huyết nghĩ tộc sao?

Phải biết rằng đại quân Huyết nghĩ tộc che trời lấp đất, nhiều không đếm xuể, giết không hết, ai chưa thấy cảnh tượng đó chắc chắn không hình dung được.

Có thể tưởng tượng được một tổ kiến có bao nhiêu con kiến sao?

Mộc Phàm mặc kệ bao nhiêu, dù sao tới bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, giết sạch mới thôi.

“Đại nhân, ngươi có điều không biết.”

Áo Lan bất đắc dĩ, chỉ có thể giải thích: “Huyết nghĩ tộc có số lượng khổng lồ, chia làm vô số chi nhánh, mỗi chi nhánh lại có một Nghĩ vương, mỗi chi tộc có ngàn vạn Huyết nghĩ.”

“Một khi bọn chúng xuất hiện thì sẽ dốc toàn bộ lực lượng, nơi chúng đi qua, không còn một ngọn cỏ, miễn là thứ có thể ăn đều bị chúng nó cướp đoạt sạch sẽ, dù sinh vật hay thực vật, là một tộc quần khiến người ta đau đầu.

Lời nàng giải thích khiến các sinh vật khác càng thêm khủng hoảng, một đám nối tiếp nhau rời đi.

Đáng tiếc chúng nó không biết rời khỏi đại điện sẽ càng nhanh đi vào vực sâu tử vong hơn, bên ngoài có Ngũ hành đại trận bao phủ.

Còn có phân thân Bán thần, ra một tên giết một tên.

“Đại nhân, chúng ta quyết định rời khỏi khu trung lập.”

Lúc này, đại biểu của một thế lực ngồi không yên, trực tiếp tiến lên, cung kính nói ra quyết định của mình.

Chúng nó muốn rút khỏi khu trung lập, không thể không làm như vậy, không đi nhanh sẽ trở thành đồ ăn cho Huyết nghĩ tộc.

“Chúng ta cũng rút khỏi.”

Có một tên đi đầu, lập tức có nhiều tên khác cũng muốn rời khỏi khu trung lập.

Chúng nó muốn rút lui, Huyết nghĩ tộc xuất hiện làm bọn họ cảm thấy rất bất an, quyết định rời khỏi sẽ an toàn hơn.

Nhìn hơn phân nửa thế lực muốn rời khỏi, sắc mặt Mộc Phàm không thay đổi, ánh mắt vẫn bình tĩnh.

“Rời khỏi khu trung lập, không phải là chuyện không thể.”

Im lặng một hồi, Mộc Phàm rốt cuộc mở miệng.

Chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Ta đồng ý cho các ngươi rời khỏi khu trung lập, các ngươi người có thể đi nhưng phải để lại tất cả đồ vật.”

“Cái gì?”

Vừa nghe lời này, bọn họ ồ lên.

Bọn họ tức giận nhìn Mộc Phàm, quả thực chính là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a.

Bọn họ có thể đi nhưng phải để đồ lại, Mộc Phàm cũng không có lòng tốt mà cho bọn họ rời khỏi còn cuốn theo tài sản, đùa cái gì vậy.

“Tuyệt đối không có khả năng.”

“Chúng ta không đồng ý.”

“Quá đáng giận.”

Trong lúc nhất thời, không ngừng có tiếng rống giận.

“Câm miệng!”

Mộc Phàm hét to một tiếng, hiện trường lập tức yên tĩnh.

Mặt hắn lạnh như sương liếc mắt nhìn qua đám sinh vật, một đám rùng mình, cũng không dám nhìn thẳng.

Mộc Phàm lạnh nhạt nói: “Các ngươi có thể đi, ta không ngăn cản nhưng phải để đồ lại, đó là tài sản thuộc về khu trung lập, không cho phép mang theo.”

“Ai không phục, lên đi, ai có thể thuyết phục ta, ta sẽ cho phép mang theo đồ rời đi.”

Nói xong, Mộc Phàm quơ quơ nắm tay, hơi thở ngưng đọng, một cảm giác áp bách đáng sợ trực tiếp chèn ép.

Oanh!

Khí thế ngập trời, một đám đại biểu liền ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt sợ hãi, run bần bật nhìn Mộc Phàm.

Nhân loại này hoàn toàn khác những nhân loại thông thường.

Bọn họ từng gặp nhân loại rồi, đều nho nhã lễ độ, luôn tươi cười, hơi khiếm tốn đối với sinh vật dị vực như bọn họ.

“Một đám sợ chết, giữ tiền tài làm cái gì, ta cho phép các ngươi chạy trốn đã không tệ rồi, còn muốn mang theo đồ, đó là thứ thuộc về khu trung lập, thuộc về bổn tọa.”

Mộc Phàm lạnh lùng nói ra.

Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Nếu các ngươi khăng khăng không giao đồ ra, vậy đừng trách ta tàn nhẫn, làm thịt tất cả các ngươi.”

Vừa nghe lời này, đại biểu các thế lực càng hoảng sợ.

Mộc Phàm nói thật sao, hắn thật sự dám giết sạch bọn họ sao?

“Ngươi, ngươi không sợ bị Thần quốc chế tài sao?”

Có sinh vật kinh hoảng thất thố chất vấn nói.

Mộc Phàm khinh thường cười nói: “Thần quốc chế tài sao, đó là chuyện của ta, các ngươi đã không còn mạng mà nhìn thấy, hiện tại lựa chọn đi.”

“Một là các ngươi lưu lại, cùng chống cự Huyết nghĩ tộc xâm lấn, ta miễn cho các ngươi một phần thuế, hai là các ngươi giao toàn bộ tài sản, một mình rời khỏi.”

Nói đến đây, đã không cần phải nói nhiều nữa.

Mộc Phàm đưa ra hai lựa chọn, hoặc là nộp tất cả tài sản rồi rời đi, còn không thì ở lại cùng nhau đối kháng Huyết nghĩ tộc.

Thật ra hành động này của hắn là muốn thuyết phục tất cả bọn họ.

Không chỉ muốn đánh cho bọn họ sợ, còn muốn gieo hạt giống sợ hãi trong nội tâm, để tương lai bọn họ không dám dễ dàng phản

kháng cùng thoát ly.

Vậy mới có thể khống chế chặt chẽ, cung cấp càng nhiều tài nguyên cho hắn.

Trong đại điện yên tĩnh, không một tên nào mở miệng.

“Đại nhân, Áo Lan, đại biểu Tinh Linh tộc, nguyện ý lưu lại.”

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang, dễ nghe lên, khiến tất cả sinh vật ở đây có cảm giác an tâm.

Tinh linh công chúa, Áo Lan, lại là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Mộc Phàm.

Điều này làm cho sắc mặt đám đại biểu các thế lực đen như đáy nồi, trong lòng không ngừng mắng to, ngươi nói coi ngươi là công chúa Tinh linh tộc, có phải bị ma quỷ ám ảnh hay không.

Hảo cảm của Mộc Phàm đối với vị công chúa này tăng gấp bội a, thật là một tiểu cô nương hiểu chuyện, không tệ, đáng được khen ngợi.

Chương 276: Áo Lan quyết tâm

Từ phủ Thành chủ, đại biểu các thế lực mang sắc mặt u ám đi ra, bộ dáng giận mà không dám nói gì.

Vốn bọn họ không đồng ý, cố gắng lý luận, cuối cùng có lẽ là Mộc Phàm cảm thấy không thể làm quá mức, chỉ bắt cho bọn họ nộp lên một ngàn vạn tinh thể năng lượng thì có thể rời đi.

Sau một hồi cân nhắc, có một bộ phận thế lực thỏa hiệp, lựa chọn nộp tinh thể năng lượng.

Còn có một bộ phận nhỏ thế lực lựa chọn lưu lại, không rời đi, bọn họ có ý nghĩ rất đơn giản, cũng có thể nói là rất ngây thơ.

Bọn họ hy vọng đội quân Huyết nghĩ tộc chỉ là một chi nhỏ, hoặc đám Huyết nghĩ tộc không tới, Hắc uyên tộc cũng không có tới, chỉ là lời đồn.

Đối với những người này, Mộc Phàm chỉ có thể lắc đầu tiếc hận, nói thật thì trong lòng hắn hơi tiếc, nếu đã ở lại thì không thể động bọn họ.

Dù sao là người cầm quyền khu trung lập, không thể tùy tùy tiện tiện không có lý do liền giết sạch, tuyệt đối là một quyết định ngu xuẩn.

Kể từ đó, còn ai dám tới nơi này buôn bán?

“Nhân loại đáng chết.”

“Tên khốn nạn này, chúc hắn sớm ngày bị Huyết nghĩ tộc xé nát.”

“Đừng nói nữa, nhanh trở về thu thập tất cả, rời khỏi địa phương quỷ quái này.”

“Đời này, ta không bao giờ tới đây nữa.”

Một đám sinh vật hùng hùng hổ hổ, tức giận bất bình tan đi.

Bọn chúng vội vàng chạy về, nhanh cuốn đồ vật bỏ chạy, lưu lại

nơi này chờ đại quân Huyết nghĩ tộc tới giết sao?

Trong đám người, công chúa Áo Lan yên lặng về phủ Thành chủ đằng sau, mang theo hai thị nữ trở về.

Về tới nhà ăn Tinh linh, Áo Lan đi vào một gian mật thất, đóng cửa lại, thậm chí khởi động trận pháp cấm chế nào đó.

“Công chúa, quyết định này quá qua loa.”

Trong mật thất, đột nhiên có một giọng nói già nua truyền đến.

Chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tinh linh công chúa Áo Lan này.

Còn Áo Lan thì tự tin, nhẹ nhàng cười nói: “Ta không cảm thấy qua loa, đối với Mộc Phàm, ta luôn cảm thấy hắn mang cho người ta cảm giác khó nắm bắt.”

Bóng dáng già nua thở dài nói: “Ngươi thân là công chúa, không thể mạo hiểm ở lại nơi này, vẫn nên nhanh chóng rời đi, Huyết nghĩ tộc không phải là chuyện đùa.”

“Ta biết chừng mực.” Áo Lan kiên định, không dao động chút nào.

Nhìn thấy sự kiên trì của nàng, bóng dáng già nua cười khổ nói: “Công chúa, cầu ngài, trở về đi, nữ hoàng bệ hạ rất lo lắng cho ngươi.”

“Ta nói, ta biết chừng mực.” Áo Lan hơi chau mày, không vui nói.

Bóng dáng già nua bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “Công chúa, Tinh linh tộc chúng ta từ trước đến nay tôn trọng hoà bình, cũng không tham dự tranh đấu, quyết định lần này đã trái với tộc quy của Tinh linh tộc.”

Áo Lan nhíu mày, không vui nói: “Hoà bình sao? Ngươi cho rằng hoà bình là như thế nào, cầu xin mà có sao, hay là người khác bố thí?”

Nàng kiên định nói: “Tinh linh tộc hiện tại đã sớm quên mất máu cùng lửa khi xưa, ở trong vũ trụ, không có cái gọi là hoà bình.”

“Muốn hoà bình, nhất định phải có thực lực khiến người khác kính sợ, không thì chỉ có thể trở thành nô lệ, đồ chơi, chẳng lẽ các ngươi đã quên mất trận tai nạn tám vạn năm trước?"

Áo Lan nghiêm túc nhìn lão ẩu, khiến đối phương á khẩu không trả lời được.

Lúc này mới nhớ tới tám vạn năm trước, Tinh linh tộc đã từng bị đánh bại, bị nô dịch.

“Tinh linh tộc đã từng bị nô dịch suốt một vạn năm, các ngươi đã quên mất năm tháng đầy máu đó, ta thân là công chúa, đời sau của Tinh Linh vương, tuyệt đối sẽ không bao giờ quên.” Giọng nói của nàng kiên định.

Giờ khắc này, Áo Lan như khoác thêm khí chất hoàng giả, tôn quý, khí phách, cường thế, không còn vẻ nhu nhược trước đó.

Áo Lan lẩm bẩm: “Tinh linh tộc chúng ta đã trải qua quá trình đấu tranh dài đằng đẵng mới thoát ly khỏi bể khổ, lấy lại tự do, từ đó mới hướng tới hoà bình, tôn trọng hoà bình.”

“Nhưng hoà bình cần thực lực cường đại để duy trì, tôn nghiêm cần thực lực để giữ gìn, không có thực lực, nói dễ hơn làm?”

Nếu Mộc Phàm nghe được mấy lời này, chắc chắn cho nàng một lời khen, nói quá đúng.

Hai chữ hoà bình sao, chỉ xem ngươi có thực lực hay không thôi, nếu ngươi không có thực lực, kết cục sẽ như Già lam tộc, bị diệt tộc.

“Ta ra ngoài, mục đích là kết giao một ít bằng hữu, mang đến cho Tinh linh tộc một ít đồng minh đáng tin cậy.”

“Có một ít đồng minh đáng tin cậy mới là sự trợ giúp đối với tương lai của tộc ta, nếu không thì nguy cơ sẽ lại bao phủ Tinh linh tộc lần nữa.”

Áo Lan nói một hồi làm lão ẩu im lặng, hoàn toàn tin phục.

“Nguyện ý nghe công chúa điều khiển.”

Tinh linh già nua này quỳ xuống, cho thấy sự trung thành.

Áo Lan gật gật đầu, nâng lão dậy, nhẹ giọng nói: “Kế tiếp, an nguy của ta liền giao cho ngươi, ta muốn trợ giúp Mộc Phàm, hy vọng lấy được cơ hội tiếp xúc, kết minh với nhân loại thông qua hắn.”

“Công chúa, vũ trụ luôn lưu truyền, nhân loại gian xảo, dối trá, hung tàn, không thể tin tưởng.”

Vẻ mặt lão Tinh linh rối rắm.

Trong vũ trụ có lời đồn về nhân loại, lưu truyền rộng rãi, đều nói nhân loại dối trá, hung tàn, nói chung là không tốt đẹp gì cả.

Áo Lan lại lắc đầu: “Mỗi chủng tộc đều có đủ loại người, chẳng lẽ trong Tinh linh tộc không có sao?”

“Nghĩ tới Ám tinh linh, Hôi tinh linh, Huyết tinh linh, Tinh linh tộc đã từng cường thịnh phân liệt thành mấy nhánh, chẳng lẽ còn chưa đủ để thuyết minh điều gì sao?”

Nàng nói tới đây, vẻ mặt châm biếm: “Những chủng tộc tà ác hóa nhân loại chỉ là muốn mượn điều này để đả kích nhân loại, thậm chí tiêu diệt nhân loại mà thôi.”

“Ta cho rằng nhân loại cũng không có kém như trong lời đồn.”

“Hơn nữa, ta có dự cảm, có lẽ lần này Huyết nghĩ tộc sẽ ăn thiệt thòi lớn.”

Áo Lan lầm bầm lầu bầu, trong ánh mắt có sự tự tin.

Nàng rất tin tưởng Mộc Phàm, như bị bỏ bùa mê, không biết vì sao trong lòng nàng như có ai đó nói với nàng làm như vậy là đúng.

Nhiều lần Áo Lan hoài nghi, có phải thần của Tinh linh tộc, Nguyệt thần, đang nhắc nhở nàng, ám chỉ nàng?

Tóm lại, kết giao Mộc Phàm là ý muốn duy nhất lúc này, hơn nữa đã làm được.

Trước đó, đây chỉ là ý tưởng tức thời, không nghĩ tới chỉ trong

chớp mắt mà Mộc Phàm đã chấp chưởng toàn bộ khu trung lập, khiến nàng rất chấn động.

Điều này làm cho nàng càng kiên định hơn, phải kết giao với Mộc Phàm, thậm chí thông qua hắn tiếp xúc đến cao tầng nhân loại, từ đó có thể kết minh.

“Hả?”

Đột nhiên, lão Tinh linh biến sắc, phát hiện điều gì đó, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nàng kinh hãi nhìn ra bên ngoài, trong hư không có một quầng sáng nhàn nhạt lướt qua, nếu không phải vừa rồi nhạy bén bắt giữ được, có khả năng không phát hiện ra.

“Đó là cái gì?” Áo Lan sửng sốt.

Sắc mặt lão Tinh linh nghiêm trọng nói: “Công chúa, đó là quầng sáng trận pháp, không sai, toàn bộ khu trung lập đều bị bao phủ trong một trận pháp.”

“Phiền toái.”

Trên gương mặt già nua có chút tức giận, nói: “Ngươi xem vị cầm quyền mới lại bày ra một trận pháp siêu lớn, hoàn toàn bao phủ toàn bộ khu trung lập.”

“Hắn muốn làm gì?”

Giờ phút trong lòng lão Tinh linh có cảm giác bất an.

Bởi vì nàng vừa mới vừa dùng ý niệm thẩm thấu nhưng phát hiện căn bản không thể lọt ra ngoài, nói cách khác, nơi này bị phong tỏa rồi.

“Khu trung lập bị trận pháp phong tỏa sao?”

Áo Lan rất bất ngờ, kinh ngạc nhìn ra bên ngoài, lúc này mới phát hiện có một ít thế lực trong khu trung lập đã cuốn đồ, lén lút muốn trốn đi.

Nhưng đáng tiếc những thế lực, sinh linh, thậm chí một ít cường giả căn bản không nghĩ tới khu trung lập đã sớm bị trận pháp bao phủ, không thể ra vào.

“Hắn muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Áo Lan lầm bầm lầu bầu, suy đoán hành động này của Mộc Phàm, chính là muốn một lưới bắt hết a.

Trên mặt nàng có vẻ kinh dị, đã suy đoán được Mộc Phàm muốn làm gì rồi, hiển nhiên là muốn quét sạch sẽ những thế lực muốn rút lui.

“... Thật tàn nhẫn.”

Nghĩ vậy, Áo Lan nhịn không được hít hà một hơi, có nhận thức hoàn toàn mới đối với sự tàn nhẫn của Mộc Phàm.

Trước đó không phải đã thu tiền mua mạng của người ta sao, một tên một ngàn vạn tinh thể năng lượng, hiện tại lại không cho bọn chúng rời đi, lựa chọn trực tiếp giết hết.

“Ta làm như vậy thật sự sai rồi sao?” Áo Lan không đành lòng, có một chút dao động.

Nàng đã sai khi kết giao với Mộc Phàm sao, người tàn nhẫn như vậy đáng giá kết giao sao, có thể dẫn sói vào nhà hay không.

“Không, ta không có làm sai.”

Ngay sau đó, nội tâm nàng lại khẳng định lựa chọn này không hề sai.

Sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng bình tĩnh lại, trong ánh mắt có thêm cảm xúc khó nói rõ, trên người xuất hiện khí chất vừa rồi.

Đó là khí chất hoàng giả.

Hoàng giả, nên sát phạt quyết đoán, không thể do dự không quyết đoán.

“Truyền lệnh xuống, chuẩn bị tốt cho trận chiến, ta cảm giác được

hơi thở giết chóc khủng bố của Huyết nghĩ tộc đang tới gần."

"Đại chiến, không còn xa."

Sắc mặt công chúa Áo Lan bình tĩnh, như đã hoàn thành lột xác trong khoảnh khắc này.

Chương 277: Tai ách

Oanh!

Một đại trận bao phủ bên ngoài khu trung lập.

Lúc này, trong Ngũ hành đại có rất nhiều sinh linh muốn thoát đi, hoảng sợ kêu thảm.

“A...”

“Nhân loại, ngươi không có chữ tín.”

Có sinh vật cường đại rít gào như sấm, thân hình to lớn hiện lên, tản ra hơi thở khủng bố.

Chỉ tiếc nó còn chưa kịp bùng nổ đã bị một bàn tay hung hăng vỗ rơi xuống mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Khi bụi mù tan đi, trong hố lộ ra một thi thể máu thịt lẫn lộn, không còn sự sống.

Một cái tát liền chụp chết một sinh vật cấp Nhập thánh.

Một màn này làm các sinh vật khác sợ ngây ngẩn, hoảng sợ và tuyệt vọng.

Chúng nó biết mình hoàn toàn xong rồi.

Nhân loại Mộc Phàm này thế mà không muốn buông tha bọn chúng, bố trí Ngũ hành đại trận ngăn cách ra vào.

Hơn nữa bọn chúng mới vừa chui ra liền rơi vào trận pháp, không thể thoát khỏi.

Ầm vang!

Trận pháp vận chuyển, từng luồng sáng năm màu phủ xuống, xé nát một đám sinh vật muốn chạy trốn.

Có sinh vật đầu chó kêu rên thê lương, bị ánh sáng năm màu xé

thành mảnh nhỏ.

“A... Nhân loại, đáng giận.”

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, từng sinh vật bị xé nát, Ngũ hành đại trận không ngừng vận chuyển, từng luồng sáng phủ xuống.

Những luồng sáng đó tựa như lưỡi dao sắc bén, có sóng thần ầm ầm, có bão cát đầy trời, có lửa cháy bừng càn quét tám phương, nuốt hết tất cả.

Cảnh tượng trước mắt tựa như luyện ngục.

Các thế lực tổn thất thảm trọng, lập tức thiệt hại hơn phân nửa, chỉ còn lại có một ít sinh vật cường đại, một ít người phụ trách thế lực đang đau khổ chống cự.

“Ta đầu hàng!”

Rốt cuộc có thế lực chịu đựng không nổi, mở miệng xin tha, lựa chọn đầu hàng.

Đáng tiếc đáp lại chính là lửa cháy ngập trời quét tới, nháy mắt bị nuốt sống.

“A...”

Cùng với những tiếng kêu thảm thiết, các sinh linh, thế lực chạy trốn đều bị Ngũ hành đại trận tiêu diệt hết.

Cá lọt lưới muốn chạy, lại bị một bàn tay từ trên trời giáng xuống vỗ thành thịt nát, chết thảm tại chỗ.

Tới cuối cùng, nơi này đã không còn sinh vật nào sống sót, toàn bộ chết hết, chỉ để lại thịt nát đầy đất, mùi máu tươi tràn ngập.

“Ực ực!”

Trong khu trung lập, một ít sinh vật, thế lực chưa kịp đào tẩu hoảng sợ.

Có sinh vật đái ra quần, quá thảm.

“Ta không đi nữa, không đi nữa.”

Không ít thế lực vừa thấy không ổn, lập tức xoay người trở về.

Chúng nó sợ, thật sự bị dọa vỡ mật, từng đám nối tiếp nhau chạy trở lại, chỉ kém không có kêu cha gọi mẹ xin tha.

“Thật sự giết a.”

Trong nhà ăn Tinh linh, công chúa Áo Lan yên lặng chú ý nơi này, dù thấy cảnh tượng máu me kinh khủng nhưng lòng lại không dao động chút nào.

Nàng đã hiểu một đạo lý, cường giả vi tôn, muốn được tôn trọng, cần phải có thực lực cường đại.

Hoặc là có một đồng minh cường đại.

Đương nhiên, muốn có được sự tôn trọng thật sự thì bản thân cần phải có đủ thực lực, nếu không dựa núi núi sập, dựa vào chính mình mới có thể vững chãi.

Minh hữu phải có, thực lực cũng nhất định phải có.

Trong lòng Áo Lan càng thêm kiên định, kết giao Mộc Phàm không sai, ngược lại sẽ mang đến cho nàng, thậm chí toàn bộ Tinh Linh tộc lợi ích lớn hơn.

Không ít cường giả, thế lực giống như nàng, đều ở chú ý tới trận giết chóc vừa rồi.

Gần mười phút, hơn phân nửa thế lực muốn chạy khỏi khu trung lập bị quét sạch, mùi máu tươi thoang thoảng trong khu mậu dịch.

Chuyện này làm các thế lực còn lại sợ hãi, được kiến thức thủ đoạn hung ác thật sự của Mộc Phàm.

Mộc Phàm vừa quét hơn phân nửa thế lực trong khu trung lập, làm khu trung lập vốn dĩ đông đúc bởi các thế lực lập tức trống trải không ít.

Toàn bộ khu trung lập trở nên yên tĩnh, không một tên nào dám ra ngoài nữa.

“Nhân loại, quả nhiên hung tàn.”

“Lời đồn không sai, nhân loại xảo trá, âm hiểm, hung tàn.”

Giờ phút này, thế lực khắp khu mậu dịch đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía, càng sợ hãi Mộc Phàm.

Lòng bọn chúng lạnh ngắt, cảm giác không yên ổn.

Tất cả các thế lực đều trở nên thành thật hơn.

“Gia gia, vì sao đại nhân mới cầm quyền khu trung lập muốn giết bọn chúng?”

Trên đường phố có một già một trẻ yên lặng nhìn một màn giết chóc máu me kia.

Mở miệng đúng là tiểu cô nương có diện mạo xấu xí, nàng mịt mờ hỏi một câu, trong ánh mắt không có một chút sợ hãi nào.

Giống như nàng đã quen với cảnh tượng này, chỉ là có chút khó hiểu, có chút mờ mịt, vì sao lại muốn giết bọn chúng?

Lão giả râu dài bay bay, lạnh nhạt nói: “Vì lập uy, dù sao hắn vừa mới chấp chưởng nơi này, còn phải đối mặt với tai nạn sắp đến.”

“Vì ổn định bên trong, lập uy là cách tốt nhất, cũng là thủ đoạn duy nhất.”

Lão giả nhìn rất rõ, một đôi mắt sâu thẳm lộ ra tia sáng âm u, toàn thân tản ra một cổ tai ách chi khí.

Ở không gian chung quanh có một luồng khí quỷ dị dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hai người.

Trận giết chóc vừa rồi tàn lưu oán khí, tai ách chi khí, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hai người, bị hấp thu luyện hóa, giống như chất dinh dưỡng.

“Hả?”

Lúc này, trong Ngũ hành đại trận, Mộc Phàm đang xử lý thi thể bỗng kinh ngạc nhìn qua.

Ánh mắt dừng trên người một già một trẻ bên đường kia.

Trong tầm mắt hắn, một già một trẻ đang hấp thu luồng khí quỷ dị chung quanh, làm da đầu người xem tê dại.

Cảm giác bọn họ đang tiêu hóa những luồng khí quỷ dị này.

“Một già một trẻ này thật quỷ dị.”

Mộc Phàm nghiêm nghị, thế mà không nhìn thấu sinh vật già nua kia.

Mà tiểu nữ hài dị tộc vô cùng xấu xí kia mang đến cho Mộc Phàm một loại cảm giác càng quái dị hơn, giống như nàng chính là ngọn nguồn của điềm xấu, tượng trưng cho tai ách.

“Hệ thống, đây là hai sinh vật gì?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Có lẽ hệ thống có thể biết đáp án đây, quả nhiên hệ thống đáp lại: “Đó là Tai ách tộc, một chủng tộc kỳ lạ trong vũ trụ, số lượng thưa thớt.”

“Chúng nó lấy điềm xấu, giết chóc, tà ác, tai nạn chi khí làm thức ăn, đi khắp thế gian, nơi bọn họ đi đến sẽ có tai hoạ buông xuống.”

Lời hệ thống giải thích làm hắn kinh ngạc không thôi.

Trên đời thế mà còn có chủng tộc quỷ dị thế này sao?

Lấy giết chóc, điềm xấu, tà ác, tai ách chi khí làm thức ăn, hơi khiến người ta khiếp sợ.

“Gia gia, ta cảm thấy vị đại nhân không phải là một người tà ác, hắn là người tốt.”

Lúc này, tiểu nữ hài đột nhiên mở miệng nói một câu.

Đôi mắt lặng yên nhìn Mộc Phàm, thế mà thấy được Mộc Phàm đang ở trong trận pháp.

Mộc Phàm nghe được lời này, hơn nữa cũng hiểu ngôn ngữ của nàng.

Đây là Tai ách chi ngữ, giống với ngôn ngữ ghi chép trên Tai ách chi thư.

“Phốc!”

Mộc Phàm nghe xong, thiếu chút nữa hộc máu, mình được phát một tấm thẻ người tốt hả?

Hắn vẻ câm nín nhìn tiểu cô nương dị tộc kia, dáng vẻ thật sự rất xấu, rất dọa người, thậm chí có thể nói là một quái vật.

“Ta không phải người tốt.”

Mộc Phàm đen mặt, trực tiếp đáp lại một câu.

Lời này dùng ngôn ngữ của đối phương, vừa ra khỏi miệng, tiểu nữ hài dị tộc tức khắc sửng sốt, ngây ngốc nhìn hắn.

Cả lão giả kia cũng kinh hãi nhìn Mộc Phàm, như gặp quỷ.

Cả người lão run rẩy, đôi mắt trừng to, thiếu chút nữa lọt ra ngoài.

“Gia gia, hắn, hắn vừa mới nói Tai ách thần ngữ?”

Tiểu nữ hài ngây ngốc nói một câu.

Lão giả hoảng hốt nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ ra từng tia sáng quỷ dị.

“A...” Đột nhiên lão hét thảm, hai mắt chảy xuống hai dòng máu đen, đôi mắt đã bị thương.

Mộc Phàm nhíu mày, vừa bị lão giả nhìn thoáng qua, trong lòng dựng lông, không đợi hắn phản ứng đối phương liền kêu thảm, hai mắt đổ máu.

“Chuyện gì thế?”

Hắn có chút ngốc, hoàn toàn không hiểu được một già một trẻ cổ quái này.

Lão giả hoảng sợ không thôi, kéo tiểu nữ hài xoay người rời đi, đi vào quảng trường biến mất không thấy.

Nhìn hai người vội vàng rời đi, Mộc Phàm lắc đầu nói thầm: “Thật là sinh vật kỳ quái, chủng tộc kỳ quái.”

“Thôi, lười quan tâm, vẫn nên kiểm kê chiến lợi phẩm trước.”

Mộc Phàm vứt đi tạp niệm, chớp mắt vứt chuyện hai sinh vật quái dị này ra sau đầu, vẻ mặt hứng thú bừng bừng thu thập chiến lợi phẩm.

Tập trung hơn phân nửa thế lực ở khu trung lập, tất nhiên số lượng chiến lợi phẩm phải làm Mộc Phàm hưng phấn rồi.

Chương 278: Tài đại khí thô

Mộc Phàm chuyển đến cư trú ở phủ Thành chủ.

“Phát tài!”

Lúc này, trong một gian phòng ngủ, Mộc Phàm đang cầm một đống trang bị trữ vật xem xét, vẻ mặt hưng phấn khó có thể che giấu.

Thật ra cũng không cần che giấu, nơi này trừ hắn ra không còn người nào khác.

Nga, đã quên bên cạnh còn có một sinh mệnh nhân tạo cao cấp là Tiểu Linh, nàng không phải người.

“Tiểu Linh, kiểm kê tinh thể năng lượng rồi sao?”

Mộc Phàm cũng không ngẩng đầu, hỏi một câu.

Đang ở kế bên kiểm kê tinh thể năng lượng, Tiểu Linh nghe vậy ngẩng đầu nói: “Chủ nhân, đã kiểm kê xong, có năm tỷ tinh thể năng lượng sơ cấp, một trăm triệu tinh thể năng lượng trung cấp, mười lăm triệu tinh thể năng lượng cao cấp, hai ngàn năm trăm tinh thể năng lượng siêu cấp.”

“Còn có các loại tài liệu luyện khí, dược liệu luyện đan, tài liệu trận pháp đã phân loại xong, mời chủ nhân xem qua.”

Tiểu Linh nói xong, giao ba cái nhẫn trữ vật cho Mộc Phàm.

Hắn tiếp nhận dùng ý niệm nhìn lướt qua, trong ba nhẫn trữ vật tràn đầy các loại tài liệu, cao cấp, cấp thấp, có đủ hết.

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, những tài liệu này đủ cho hắn dùng tới mấy năm.

Hắn cũng không để ý tới tài liệu, chỉ để ý tinh thể năng lượng, đặc biệt là tinh thể năng lượng siêu cấp, thế mà tới hai ngàn năm trăm viên, tương đương với hai trăm năm mươi tỷ a.

“Thật sự phát tài.”

Mộc Phàm hưng phấn, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn tinh thể năng lượng, nhanh chóng thu hai ngàn năm trăm viên này vào trong túi.

Hắn nhìn tinh thể năng lượng cao cấp, số lượng cao tới một ngàn năm trăm vạn viên, tương đương với mười lăm tỷ viên tinh thể năng lượng sơ cấp, tổng giá trị giá trị là một trăm năm mươi tỷ, lại là một bút thật lớn.

“Oa, cướp một trận liền giàu to.” Mộc Phàm nhịn không được cười ha hả.

Kế tiếp tính toán tới tinh thể năng lượng trung cấp, một trăm triệu viên, tổng giá trị giá trị là một trăm tỷ.

Tinh thể năng lượng sơ cấp, năm tỷ viên, chỉ tương đương năm mươi tỷ, hơi ít xíu.

Có thể nói là thu hoạch lần này rất kinh người, Mộc Phàm khó có thể diễn tả sự hưng phấn.

Hắn tính toán, tổng giá trị của tinh thể năng lượng lần này thu được là năm trăm năm mươi tỷ, thật là quá lời.

“Nên nhổ tận gốc mấy thế lực khác luôn hay không?”

Mộc Phàm động tâm, tính tới chuyện cướp những thế lực khác trong khu trung lập.

Nhưng chỉ nghĩ mà thôi, hắn không có ngu, giờ nhổ hết mấy thế lực đó là mổ gà lấy trứng.

“Nuôi béo trước đã.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Hắn đắc ý thu hồi tinh thể, lần này có thể tiêu xài thoải mái rồi.

“Nếu cộng thêm hai mảnh vỡ kia, ta trên người ta có ít nhất bảy trăm năm mươi tỷ, không nghĩ tới lắc mình liền biến hoá, sắp trở thành phú ông ngàn tỷ.”

Mộc Phàm hưng phấn lẩm bẩm, cảm giác tiền tài chất đống.

“Ký chủ, mời ngươi tỉnh táo một chút, hiện tại còn chưa phải buổi

tối, không thể mơ mộng."

Đang vui vẻ, đột nhiên nghe tiếng hệ thống truyền đến, tiếng cười của Mộc Phàm tắt ngang, thiếu chút nữa hộc máu.

Hắn bực bội nói: "Hệ thống chó, câm miệng cho ta, ta vui vẻ ngươi quản được sao?"

"Ký chủ, bổn hệ thống chỉ có lòng tốt nhắc nhở ngươi, số tiền hiện tại của ngươi còn không đủ để tăng một kỹ năng sinh hoạt tới cấp Thần thoại."

"Nhiều nhất chỉ có thể tăng một môn tới cấp Sử thi, cho nên xin ký chủ giữ bình tĩnh, không nên mơ mộng hão huyền."

Hệ thống ân cần dạy dỗ, thuyết giáo một trận khiến Mộc Phàm á khẩu không trả lời được, thiếu chút nữa muốn bùng nổ.

Trán hắn nổi gân xanh, làm Tiểu Linh bên cạnh thấy mà tò mò.

"Chủ nhân, đã kiểm tra đo lường nhịp tim của ngài, năng lượng sôi trào, đang ở ranh giới bùng nổ."

Tiếng nói trong trẻo của Tiểu Linh truyền đến, giống như một chậu nước lạnh giúp Mộc Phàm tỉnh táo lại.

Hắn hít sâu một hơi, đè nén xúc động muốn đánh hệ thống tơi bời, âm thầm dặn lòng không nên bị hệ thống ảnh hưởng, nếu không rất dễ lọt hố.

"Hừ, hệ thống chó, muốn khơi mào cảm xúc của ta, sau đó lại đào hố cho ta nhảy có phải hay không?"

Mộc Phàm cười lạnh, đoán được dụng ý của hệ thống.

Hắn khinh thường nói: "Ngươi nằm mơ, nói thật cho ngươi biết, ta không bao giờ bị ngươi lừa gạt nữa."

Hệ thống không rên một tiếng.

Mộc Phàm đột nhiên thấy không còn thú vị, không thèm để ý tới hệ thống hố người này nữa.

“Bảy trăm năm mươi tỷ, có thể làm gì đây?”

Kế tiếp, Mộc Phàm phải suy nghĩ thật kỹ, nên sử dụng mớ tiền này như thế nào để phù hợp với yêu cầu cùng ích lợi hiện tại của hắn.

Đại vũ trụ bí điển trước mắt đang ở tầng sáu trăm, thăng cấp một tầng yêu cầu mười tỷ, muốn thăng cấp tới tầng bảy trăm cần một ngàn tỷ.

“Hố cha a.” Mộc Phàm nhịn không được kêu rên một tiếng.

Qquả thực hố mà, một ngàn tỷ mới có thể thăng cấp thêm một trăm tầng, sao cảm giác bất tri bất giác mình liền rớt vào một cái hố không đáy của hệ thống.

Hắn có chút hối hận, sớm biết vậy thì không dung hợp công pháp rồi, hiện tại không quay đầu được, nếu vẫn là hai công pháp Luyện thể thuật, Luyện khí thuật trước đó, tách ra thăng cấp không chừng hiện tại có thể tới gần ngàn tầng rồi.

Cứ như vậy, chẳng phải hắn có thể thuận miệng nuốt mặt trời.

Nhưng bây giờ, sao cảm giác dung hợp lại trở nên yếu hơn nha?

“Đời này đừng nghĩ tăng tới cấp cao nhất.”

Mộc Phàm nhìn chín ngàn chín trăm chín mươi chín tầng, thiếu chút nữa trợn mắt ngất xỉu.

Phía trước không cảm nhận được, hiện tại đột nhiên nhận ra, thăng tới cấp cao nhất quả thực chính là chuyện gần như không có khả năng, trong lòng ý thức được mình đã rớt hố từ lâu rồi.

“Ký chủ, đừng nhụt chí, chỉ cần ngươi nạp một đại vũ trụ, là có thể tăng tới cấp cao nhất, tung hoành các vũ trụ.”

Hệ thống đột nhiên cổ vũ một câu, nhưng Mộc Phàm suy sụp, bộ dạng không còn luyến tiếc cuộc sống này.

"Nói nhảm, ngươi lăn cho ta!”

Mộc Phàm mắng một câu, tinh thần không tốt, có chút uể oả cầm

nhẫn trữ vật, không chút hứng thú thu toàn bộ tài liệu.

Tâm tình hiện tại thật sự không tốt, cảm giác không còn luyến tiếc gì hết, khi nào mới thăng cấp xong a.

“Chủ nhân, tâm trạng không tốt sao?”

Lúc này, Tiểu Linh cảm giác được cảm xúc Mộc Phàm thay đổi, tâm trạng chùng xuống, cảm giác không còn lưu luyến gì.

Đây là tiết tấu muốn chết a.

“Ký chủ, ngươi muốn tự sát sao?” Hệ thống đột nhiên thốt lên một câu.

Mộc Phàm trừng mắt một cái: “Ngươi mới muốn tự sát, lão tử đang sống tốt, tự sát làm gì, ngu xuẩn, kẻ ngốc mới đi tự sát.”

“Ngươi đừng nói chuyện, ta muốn yên tĩnh.”

Hắn trực tiếp đáp lại, để hệ thống rơi vào im lặng.

Mộc Phàm ngáp một cái, buồn chán sắp xếp chiến lợi phẩm cùng Tiểu Linh, sắp đến đầu váng mắt hoa.

Hưng phấn đã qua đi, bị hệ thống giội nước lạnh liên tục, bản thân đều cảm giác có chút chết lặng, không chút sức lực.

“Nhàm chán a, nếu có mấy cường giả cho ta đánh một trận liền thoải mái.”

Mộc Phàm nhàm chán lẩm nhẩm lầm nhầm, thậm chí thấy vài thứ tốt cũng không hứng thú nổi.

Ngay cả bên cạnh có tiểu trợ thủ xinh đẹp như tiên cũng không có tâm trạng mà thưởng thức.

“Chủ nhân, những binh khí, đan dược này xử lý như thế nào?”

Lúc này, Tiểu Linh phân loại một đống lớn binh khí, đan dược, hỏi Mộc Phàm nên xử lý như thế nào.

Mộc Phàm quét mắt, không hứng thú, xua xua tay nói: “Ném hết

cho Già Lam đi, để nàng xử lý, đúng rồi, đem một ít tài liệu vô dụng, còn có năm trăm triệu tinh thể năng lượng sơ cấp giao cho nàng."

Nói xong, hắn đưa cho Tiểu Linh một cái nhẫn trữ vật.

"Vâng, chủ nhân."

Tiểu Linh ngoan ngoãn mang theo mấy thứ kia rời đi, chỉ để lại mình Mộc Phàm ngồi phát ngốc.

"Ký chủ, tình huống của ngươi có chút không ổn."

Đang phát ngốc đâu, trong đầu lại truyền đến tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà nổi trận lôi đình.

"Không phải ta nói ngươi không nên nói chuyện sao, câm miệng đi."

Mộc Phàm giận dữ hét to.

Hắn rống xong, cảm thấy cả người thoải mái hơn nhiều.

"Mẹ nó, còn không phải bởi vì ngươi hố ta thê thảm, ta có vấn đề cũng là do ngươi, nhanh bồi thường bồi thường thiệt hại tinh thần cho ta."

Mộc Phàm hùng hùng hổ hổ, tâm tình đã dần dần khôi phục.

Còn hệ thống lại lập tức yên lặng, Mộc Phàm nhắc tới bồi thường liền câm nín.

"Hừ, quỷ hẹp hòi."

Hắn khó chịu nói thầm một câu, đứng dậy đi tới cửa sổ, nhìn khu mậu dịch hơi vắng vẻ bên dưới.

Rửa sạch hơn phân nửa thế lực, trống một số địa bàn, kế tiếp nên xử lý như thế nào đây?

"Nếu không thì cho thế lực nhân loại tiến đến chiếm giữ nơi này?"

Trong lòng Mộc Phàm toát ra một ý niệm, đôi mắt tức khắc sáng

lên, hệ thống quen thuộc với tính của hắn liền hiểu, ký chủ này lại nghĩ kế kiếm tiền.

Chương 279: Kế hoạch kiếm tiền

Trong một gian phòng xa hoa ở phủ Thành chủ, Mộc Phàm đang nhìn chằm chằm một tấm bản đồ.

Bên trên giới thiệu tỉ mỉ tình huống các khu vực trong khu trung lập, đánh dấu các con đường, cửa hàng,...

Trước đó có một đám bỏ chạy, cộng thêm Mộc Phàm vừa quét sạch một đám, thế lực trong khu trung lập đã giảm hơn phân nửa.

Những chỗ trống này chính là thủ đoạn thu hút tiền tài tốt nhất.

“Việc này, có thể suy nghĩ.”

Mộc Phàm vừa xem vừa gật đầu, trong lòng phác họa ý tưởng.

Thật ra ý tưởng của hắn rất đơn giản, hấp dẫn một nhóm thế lực nhân loại tiến vào, dù sao nơi này không có thế lực nhân loại cắm rễ.

Trước kia bởi vì đủ loại nguyên nhân, nhân loại không có biện pháp tiến vào chiếm giữ nơi này, càng không có căn cơ ở chỗ này, cho nên Mộc Phàm khẳng định một khi mình phát ra tin tức sẽ gây chấn động trong nhân loại.

Thậm chí lập tức hấp dẫn rất nhiều thế lực nhân loại tiến vào, như vậy không phải có thể thu tiền sao.

“Khu trung lập mà không có thế lực nhân loại, hiển nhiên là không hoàn chỉnh, nên mở ra toàn diện, bất kỳ thế lực chủng tộc nào cũng có thể tiến vào.”

Mộc Phàm càng nghĩ đôi mắt càng sáng, như thấy được vô số tiền tài đang vẫy tay với hắn.

“Cửa hàng, đất, tiền thuê, thuế thu nhập.”

Từng hạng mục có thể kiếm tiền đều được Mộc Phàm liệt kê ra.

Là nhân loại, nơi này không có nhân loại cùng thế lực nhân loại

sao có thể thuận mắt được, hơn nữa dị tộc cũng không dễ khống chế a.

Nếu đột nhiên có rất nhiều thế lực nhân loại tiến vào chiếm giữ nơi này, chắc chắn có thể hình thành một loại áp bách, cạnh tranh, thậm chí càng dễ quản lý khống chế khu trung lập này hơn.

Nhưng tiền đề là hắn có thể vượt qua uy hiếp sắp tới.

Hắc uyên tộc, Huyết nghĩ tộc, hai chủng tộc khủng bố này sắp đến, không thể tránh khỏi một trận huyết chiến, chặn được, chịu đựng được chính là trời nắng.

Nếu ké thấyông xong, Mộc Phàm sẽ cướp đoạt một đợt rồi vỗ vỗ mông chạy mất, không quản khu trung lập có bị hủy hay không.

Dù sao mình cũng không có thiệt thòi gì.

“Hắc hắc, cứ quyết định như vậy định đi, trước nhìn xem có thể đánh thắng hay không.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhịn không được tươi cười.

Nghĩ tới biện pháp kiếm tiền, lại có thể bổ sung chỗ trống trong khu trung lập, lại có thể quản lý những thế lực dị tộc đó, cớ sao mà không làm?

"Nhưng có một vấn đề cần được giải quyết.”

Mộc Phàm suy nghĩ, khống chế khu trung lập để kiếm tiền thì không sai, nhưng không thể ngày ngàở nơi này a.

lâu dài

Cho nên cần có một tên người làm vũ lực cường đại thay hắn tọa trấn nơi này mới được.

Trong lòng nghĩ tới hai phương án, thứ nhất là Hỏa ma, sinh vật cấp Bán thần, có thực lực cường đại, chắc chắn dư sức tọa trấn nơi này.

Thứ hai thì tất nhiên là phân thân Thần thai rồi, cũng có thực lực

cấp Bán thần, nhưng phân thân này có chút vấn đề.

Mộc Phàm luôn cảm thấy phân thân vẫn còn chút khí tức bất an.

Không biết là cái gì, không nghĩ ra, trước đó thả ra chặn giết đám sinh vật của các thế lực rút khỏi nơi này thì cảm giác càng mãnh liệt hơn.

“Phân thân không thể lưu lại nơi này, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Cuối cùng hắn quyết định để Hỏa ma lưu lại, còn cần thêm một giúp đỡ cường đại, giúp hắn xử lý chuyện của khu trung lập.

“Già Lam, không sai, chính là nàng.”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nàng chính là người duy nhất có thể đảm nhiệm.

Làm nữ hoàng một tộc, quản lý một khu trung lập hẳn là không thành vấn đề đi, hơn nữa có Hỏa ma cấp Bán thần tọa trấn, đã ổn thỏa.

“Lực lượng phòng giữ khu trung lập trống không, cần phải nhanh chóng chiêu binh mãi mã.”

Rất mau, lại thêm một vấn đề bày ở trước mắt, không có binh mã, như thế nào giữ gìn khu trung lập ổn định, phồn vinh, tiếp tục phát triển đây.

Cho nên Mộc Phàm quyết định nhanh chóng chiêu binh mãi mã, có lẽ tuyển một nhóm người trong chín khu của nhân loại cũng không tồi.

Có nhân loại, có dị tộc, hai bên ràng buộc lẫn nhau, phù hợp với lợi ích của Mộc Phàm.

“Tìm Già Lam trước, giao phó mấy chuyện này.”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm trực tiếp xoay người rời khỏi phòng, đi vào đại sảnh.

Mới vừa ra tới liền thấy Tiểu Linh cùng Già Lam đang cúi đầu bận rộn, hoàn toàn không biết Mộc Phàm đến.

Già Lam hiện tại bận tối mày tối mặt, ông chủ Mộc Phàm lắc mình biến hoá, khống chế toàn bộ khu trung lập, khiến nàng trợn mắt há hốc mồm.

Vốn chỉ nghĩ mở một cái cửa hàng chậm rãi phát triển, nhưng hiện tại đột nhiên liền biến thành xử lý chuyện của khu trung lập, dù bận rộn nhưng tràn ngập ý chí chiến đấu.

Nàng thấy được hy vọng quật khởi, thấy được hy vọng Già Lam tộc lại hưng thịnh, tất cả ở trên người Mộc Phàm.

“Chủ nhân!”

“Ông chủ!”

Rất mau, hai người đều đã nhận ra Mộc Phàm tới, lập tức ngừng tay chào hỏi.

“n...” Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Tiểu Linh, ngươi xử lý chuyện nơi này, ta có việc cần trao đổi với Già Lam.”

“Vâng, chủ nhân.” Tiểu Linh tiếp tục vùi đầu làm việc.

Nàng là sinh mệnh nhân tạo cao cấp, xử lý sự tình quả thực không cần quá nhanh, nhưng tốc độ cũng đã vèo vèo, Già Lam xem mà ngây người.

Già Lam cảm thấy hổ thẹn vì không bằng, Tiểu Linh chính là một tiểu trợ thủ vạn năng, vừa hoàn mỹ vừa có năng lực.

“Ông chủ, ngươi tìm ta?”

Già Lam tò mò nhìn Mộc Phàm, trong lòng vui vẻ.

Chỉ nghe Mộc Phàm từ từ nói: “Ta tính lập ra một vị trí phó thành chủ, cho ngươi làm, giúp ta xử lý tất cả sự vụ trong khu trung lập.”

“Phó thành chủ?” Già Lam sửng sốt, có chút bất ngờ, niềm vui ùa

đến đột ngột.

Không nghĩ tới Mộc Phàm cho nàng làm phó thành chủ, tương đương với nửa người cầm quyền, có quyền lực lớn, ông chủ hoàn toàn chính là chưởng quầy phủi tay a.

Được ông chủ coi trọng, đương nhiên là nàng rất vui mừng.

Già Lam hưng phấn nói: “Cảm ơn ông chủ, Già Lam nhất định không phụ kỳ vọng.”

“Được, không tồi, phải nỗ lực, ta xem trọng ngươi, đừng làm cho ta thất vọng.”

Mộc Phàm mỉm cười gật gật đầu, nhẹ nhàng vỗ vai nàng cổ vũ.

Mặt Già Lam ửng đỏ, cúi đầu, lần đầu tiên bị một người nam nhân đụng chạm, tuy rằng chỉ là bả vai nhưng cũng là lần đầu.

Mộc Phàm không có chú ý chuyện này, chỉ là hành động cổ vũ của cấp trên dành cho cấp dưới.

“Sau đó ta sẽ tuyên bố mệnh lệnh này, từ hôm nay trở đi ngươi chính là phó thành chủ của khu trung lập này, phó lãnh đạo khu mậu dịch.”

Già Lam nghe mà cảm xúc dạt dào, nhiệt huyết sôi trào, đây là bước đầu cho nàng quật khởi lần nữa.

“Vâng, ông chủ.” Chiến ý của Già Lam sục sôi.

Nhìn cấp dưới tràn đầy phấn khởi như vậy, Mộc Phàm rất vui mừng, có một nữ hoàng làm cấp dưới thật là không tệ, có năng lực.

“Đúng rồi, ngươi định ra một kế hoạch, ta chuẩn bị cho ngươi đi sang bên phía nhân loại hấp dẫn một nhóm thế lực nhân loại tiến vào chiếm giữ khu trung lập.”

“Thuận tiện tuyển nhận một đám chiến sĩ phòng thủ, về mặt đãi ngộ sẽ do ngươi định ra, ta cần một kế hoạch chi tiết.”

Mộc Phàm lại đề nghị lần nữa, đôi mắt Già Lam sáng ngời, lập tức hiểu rõ tâm tư của ông chủ nhà mình.

“Tốt, ta sẽ nhanh chóng chuẩn bị thỏa đáng.”

Già Lam nghiêm túc đáp lời, trong lòng đã có kế hoạch sơ bộ, chỉ cần thêm chi tiết nữa là ổn.

“Đợi lát nữa ban bố thông cáo tuyển nhận thủ vệ ở khu trung lập, không hạn chế chủng tộc, chỉ có một yêu cầu, cần phải có tu vi tông sư trở lên.”

Mộc Phàm lại cho Già Lam sắp xếp thêm chuyện này.

“Đúng rồi, ta còn không biết tên gọi của khu trung lập?” Mộc Phàm nhớ tới gì đó mở miệng hỏi.

Hắn thật sự không biết tên của khu trung lập này.

“Ông chủ, nơi này tên là khu mậu dịch tự do Ám dạ, một vùng tịnh thổ ẩn trong bóng đêm.”

Già Lam nhẹ nhàng trả lời.

Mộc Phàm nghe xong, nhíu mày: “Thật khó nghe, nhất định là tên Tây Ma khốn nạn kia đặt, quá khó nghe, cần sửa lại.”

“Chuyện này, ông chủ, tên này có trong hồ sơ của Thần quốc.” Già Lam thật cẩn thận nói.

Mộc Phàm vung nắm tay lên: “Đừng lo chuyện này, ta quyết định sửa lại tên, về sau nơi này tên là khu mậu dịch Vạn tộc, ta muốn tạo ra một thị trường mua bán tự do cho vạn tộc.”

Già Lam nghe xong ngây ngốc, khu mậu dịch vạn tộc, tạo ra thị trường mua bán cho vạn tộc, sao cảm giác giống như đang gây sự a.

Không phải đánh mặt mũi Thần quốc sao?

Nàng hé miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói, chỉ có thể âm thầm cười khổ, thôi cứ để ông chủ tùy hứng đi, dù

sao hắn là ông chủ.

Cứ như vậy, Mộc Phàm đã sửa tên khu trung lập.

Tin tức vừa truyền ra, gây chấn động khu trung lập.

Chương 280: Khu mậu dịch Vạn tộc

Khu trung lập, quảng trường mậu dịch, có một đoàn sinh vật dị vực sôi nổi vây quanh một bảng thông báo.

“Khu mậu dịch vạn tộc?”

Có sinh vật đọc thông báo trên bảng, cả đám tức khắc ồ lên.

Không ít sinh linh giật mình.

Chúng nó ngây ngốc nhìn nội dung trên thông báo, nội dung này dùng một loại chữ viết Thần hà thông dụng để viết, tất cả đều có thể đọc hiểu.

Nội dung chính là quyết định sửa tên của Mộc Phàm, sửa tên thì không có gì lạ, mấu chốt là tên mới làm chúng nó giật mình, hoảng sợ.

Khu mậu dịch Vạn tộc, vì sao cái tên này có thể khiến các sinh vật đều ồ lên.

Vạn tộc đại biểu cho điều gì, đó là bao quát các tộc trong vũ trụ thì gọi là vạn tộc, người cầm quyền mới có dã tâm rất lớn nha.

Hắn muốn sáng lập một khu mậu dịch Vạn tộc?

Không ai nghĩ đến Mộc Phàm dám dùng tên này, phải biết rằng đề cập tới vạn tộc thì đã không còn là chuyện nhỏ.

Một khu mậu dịch tự do nho nhỏ, tự xưng là khu trung lập cũng hơi miễn cưỡng rồi, cũng dám xưng là khu mậu dịch Vạn tộc, chẳng phải là tự tìm xui xẻo sao?

“Muốn xong rồi.”

Có sinh vật lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận.

Nó thở dài nói: “Vị cầm quyền mới này bị ấm đầu sao, dám dùng tên này, không sợ Thần hà chế tài hả?”

“Còn chưa đề cập tới chuyện sẽ khiến các thế lực khác bất mãn.”

“Đúng vậy, hoàn toàn xong đời.”

Mọi người nghị luận sôi nổi, hành động này của Mộc Phàm làm bọn họ cực kỳ khiếp sợ.

Khu mậu dịch Vạn tộc, một khi tên này lan truyền ra, sẽ có thể có thế lực cường đại tìm tới cửa.

Dù sao ngươi không mang nổi tên này, trừ phi ngươi có thực lực khiến khắp nơi đều tin phục.

Nhưng bọn chúng không xem trọng Mộc Phàm, thiếu niên nhân loại này thật kiêu ngạo, tự đại, cuồng vọng, quả thực chính là có đầu mà không não.

“Khu mậu dịch này không còn hy vọng.”

“Ai!”

Một sinh vật đầu dê già nua vuốt chòm râu, cảm khái nói: “Ta đã sinh sống ở nơi này ba trăm năm, hôm nay xem như kết thúc.”

“Không nói chuyện khác, trước mắt Huyết nghĩ tộc sắp đến, hắn không thể đối phó nổi.”

“Đúng thế, vị đại nhân trước đó cùng các thủ vệ đều bỏ chạy, căn bản không có lực lượng phòng thủ, chúng ta lưu lại nơi này chính là chờ chết.”

“Nhưng không ra được a, toàn bộ khu mậu dịch đều bị trận pháp phong tỏa.”

Trong lúc nhất thời, trên đường phố, cửa hàng, khách sạn, trà lâu,..., có rất nhiều sinh vật dị tộc tụ tập, thảo luận sôi nổi.

Bọn chúng lo lắng sốt ruột, cảm thấy cực kỳ bất an, nội tâm vô cùng hoảng sợ, không cánh nào yên ổn.

Bởi vì sắp có một trận tai nạn buông xuống, Huyết nghĩ tộc mà đến thì sẽ là một trận giết chóc máu tanh.

“Ta nghe nói trước đó có lời đồn Hắc uyên tộc đã theo dõi nơi này, hiện tại lại thêm Huyết nghĩ tộc, chắc chắn phải chết rồi.”

“Vẫn nên mau nghĩ cách rời khỏi nơi này, ở lại chắc chắn sẽ chết rồi.”

Rất mau, tin tức lan tràn khiến cho tất cả sinh vật khủng hoảng, thậm chí có một ít sinh vật cường đại tập trung, muốn rời khỏi nơi này.

“Khu mậu dịch Vạn tộc?”

Trên tầng cao nhất của nhà ăn Tinh linh, Tinh linh công chúa Áo Lan có chút sững sờ, hiển nhiên rất ngoài ý muốn.

Nàng kinh ngạc nhìn thông báo trên đường phố, thấy rõ nội dung trên thông báo, trong lúc nhất thời không nói gì, không rõ vì sao Mộc Phàm có hành động đột ngột như thế.

“Thật là cuồng vọng a.”

Gương mặt đầy nếp nhăn của lão Tinh linh như muốn nhăn thành cái giẻ, nhỏ giọng nói: “Vị thiếu niên nhân loại này thật cuồng vọng tự đại, dám dùng cái tên khu mậu dịch Vạn tộc, không phải công khai khiêu khích quy tắc Thần hà sao?”

“Không đến mức khiêu khích.” Áo Lan lắc đầu.

Nàng nhẹ giọng nói: “Nhiều nhất chính là một pháp lệnh không tuân thủ quy tắc Thần hà, có lẽ sẽ có trừng phạt, nhưng vấn đề lớn hơn nữa là các thế lực khác thấy thế nào.”

“Vạn tộc, đây là đại biểu cho toàn bộ các tộc trong vũ trụ, không dễ dùng.”

Áo Lan khẽ than thở, không nghĩ ra nguyên nhân Mộc Phàm lại dùng tên như vậy, chẳng phải là tự tìm phiền toái sao?

Có vài cái, vài điều là cấm kỵ, không được động tới, một khi động tới liền sẽ dẫn phát nhiều chuyện không tốt, thậm là chí tai hoạ.

Chuyện sinh vật ở khu mậu dịch xôn xao, tất nhiên không thể gạt

được đôi mắt của Mộc Phàm.

“Chủ nhân, hiện tại toàn bộ khu mậu dịch đã ồn ào huyên náo, có thể xuất hiện vấn đề hay không?”

Tiểu Linh báo cáo với Mộc Phàm.

Còn Già Lam vội vã chạy tới, vẻ mặt lo lắng.

“Ông chủ, bên ngoài đã rối loạn.”

Già Lam sầu lo nói: “Từ lúc đưa ra thông báo sửa lại tên, toàn bộ khu mậu dịch liền lộn xộn.”

“Làm sao bây giờ?” Nàng không hiểu ý Mộc Phàm.

Thật ra Mộc Phàm cũng bất ngờ, chỉ một cái tên thế mà gây động tĩnh lớn như vậy.

“Không phải chỉ là một cái tên sao?” Mộc Phàm có chút câm nín, không nghĩ ra.

Hắn cũng sẽ không nghĩ nhiều, sửa lại tên thì như thế nào, ta thích đó, khó chịu tới cắn ta a.

Mộc Phàm rơi vào trầm tư, tuy rằng không thèm để ý, nhưng xuất hiện vấn đề thì phải giải quyết, bằng không sẽ mất uy quyền vừa mới có.

“Chẳng lẽ lại phải giết lần nữa?” Mộc Phàm toát ra một ý niệm.

Vừa nghĩ tới thì hắn lập tức phủ định, nói giỡn, giết sạch rồi còn ai dám đến nơi này mua bán?

“Thật là phiền toái mà, nếu Huyết nghĩ tộc cùng Hắc uyên tộc tới nhanh một chút thì tốt rồi, như vậy có thể giải quyết tốt vấn đề này.”

Mộc Phàm có chút rối rắm.

Trong lòng rất hy vọng Huyết nghĩ tộc tới nhanh đi, dù sao hắn thiếu một con gà to hơn để giết, khiến các thế lực kinh sợ.

Mấy con gà ở đây đã bị giết sạch rồi, hiện tại bởi vì chuyện sửa tên lại có dấu hiệu không tốt, không có biện pháp xử lý.

“Không có nhiều tay sai chính là bó tay bó chân, thật phiền toái, nhanh đến đây đi, để ta giết đủ, đánh ra uy danh hiển hách, khi đó còn ai láo nháo?”

Mộc Phàm hung tợn nói, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Vừa dứt lời, liền có chấn động kịch liệt từ trong hư không truyền đến.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, toàn bộ không gian khu trung lập chấn động, các sinh vật hốt hoảng, rối loạn.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chấn động từ đâu tới?”

Sinh vật khắp khu mậu dịch hoảng sợ nhìn lên không trung.

Chỉ thấy không trung rộng lớn đột nhiên bị phủ bởi một màu u ám, mây đen giăng đầy, như có thứ gì đó rất đáng sợ đang tới gần.

Răng rắc! Răng rắc!

Đột nhiên, trên không trung xuất hiện từng khe nứt ra, khiến người xem hãi hùng khiếp vía.

“Xong rồi!”

Có cường giả sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ hô một tiếng.

Xong đời rồi, bọn chúng nó ý thức được đây là dấu hiệu đại quân tiến công a.

Ầm vang!

Quả nhiên, vừa dứt lời liền thấy những cái khe nổ mạnh, vô số mảnh nhỏ, không gian loạn lưu cùng nhau ùa vào.

Ngay sau đó một thứ làm vô số sinh vật, cường giả đều rùng mình xuất hiện trong không trung.

“Đó là cái gì?”

Có sinh vật vật dị tộc hoảng sợ thét chói tai, vẻ mặt sợ hãi.

Toàn bộ khu mậu dịch đều ở chấn động, thậm chí vùng không gian này đều rung động, như muốn hỏng mất, gây nên khủng hoảng.

Rất nhiều sinh vật dị tộc, cường giả khắp các thế lực hoảng loạn, nhìn một vật to lớn dần dần xuất hiện, khiến cả đám sợ ngây người.

“Là tổ kiến!”

“Huyết nghĩ tộc tới!”

Có sinh vật la hét chói tai, cực kỳ sợ hãi.

Chúng nó thấy một tổ kiến cực lớn đang từ bên ngoài không gian chen vào, lực lượng đáng sợ làm vỡ nát hàng rào không gian.

Cái khe mở rộng, nổ mạnh, xuất hiện lỗ hổng thật lớn.

“Huyết nghĩ tộc đã tới!”

Sắc mặt Tinh linh công chúa Áo Lan nghiêm trọng đứng trên lầu cao quan sát, nhìn thứ to lớn trên không trung không chớp mắt, nó có màu đỏ hồng, bề mặt có đầy lỗ thủng.

Bề mặt tổ kiến có không biết bao nhiêu sinh vật Huyết nghĩ tộc.

Cùng lúc đó, trong chủ thành chủ, Mộc Phàm lăng không mà đứng, hai mắt nhìn thứ khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Một cái tổ kiến thật to.

“Tới rồi sao?”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, không những không kinh hoảng, ngược lại còn vui sướng.

Không sai, hắn vui sướng vì Huyết nghĩ tộc tới rất đúng thời điểm, đang lo làm sao thành lập uy tín cao hơn, đánh ra uy danh lớn hơn nữa.

“Tổ kiến thật lớn.”

Tiểu Linh, Già Lam lơ lửng bên cạnh Mộc Phàm, khiếp sợ nhìn tổ kiến khủng bố trong hư không.

Giờ khắc này, khu mậu dịch bao trùm bởi không khí sợ hãi, các thế lực, cường giả, sinh vật rơi vào trạng thái cực kỳ khủng hoảng.

Huyết nghĩ tộc buông xuống!

Chương 281: Tổ kiến buông xuống

Ầm ầm ầm...

Hư không chấn động, một tổ kiến thật lớn chậm rãi chen vào, không gian không ngừng nứt toác.

Trên bề mặt tổ kiến có một đám kiến bay vờn quanh, cường giả Huyết nghĩ tộc thì cưỡi trên bọn chúng, hơi thở cường đại, sát khí tận trời.

“Nghĩ vương có lệnh, giết sạch, cướp sạch.”

Đột nhiên, có một con kiến bay dài đến mấy chục trượng phá không mà đến, bên trên có một cường giả Huyết nghĩ tộc đang đứng, áo giáp màu đỏ máu trên người hắn phát ra ánh sáng hồng.

Bộ mặt hắn dữ tợn, trong tay cầm một cây thương vung lên.

“Tiến công!”

Ra lệnh một tiếng, kiến bay đầy trời rung cánh lao xuống xuống, vô số cường giả Huyết nghĩ tộc hét to.

“Cạc cạc cạc...”

Tiếng cánh vỗ, tiếng rống to không ngừng quanh quẩn trên hư không trung, làm cho tất cả sinh linh trong khu mậu dịch đều khủng hoảng.

Trên bầu trời, vô số kiến bay che trời lấp đất sà xuống, số lượng khổng lồ, ít nhất mấy chục vạn kỵ binh kiến bay cùng nhau lao xuống.

Cảnh tượng giống như trời sập xuống, chấn động lòng người.

“Tất sinh linh, không phân chủng tộc, không muốn chết thì theo bổn tọa cùng nhau nghênh chiến.”

Đột nhiên, trên không khu trung lập có một bóng người bay lên cao, tản ra hơi thở cường đại, làm các sinh vật đang sợ hãi tỉnh táo

lại.

Đó là Mộc Phàm, bay lên đứng ngạo nghễ trên không trung.

Già Lam, Tiểu Linh, một trái một phải đứng cạnh hắn, tản ra hơi thở cường đại, chuẩn bị chiến đấu.

“Nghênh chiến!”

Lúc này, từ nhà ăn Tinh linh có từng bóng dáng vọt ra, Tinh linh công chúa Áo Lan cầm trong tay một chiến cung xanh biếc đạp không đi đến.

Phía sau nàng là một đám chiến sĩ Tinh linh tộc, năm trăm Tinh linh cầm cung tiễn bay lên.

“Không thể chạy thoát.”

“Nghênh chiến đi.”

Trong khu trung lập, rất nhiều thế lực, rất nhiều sinh vật không thể không nghênh chiến.

Bởi vì bọn họ không ra ngoài được, trốn không thoát, đối mặt với đại quân Huyết nghĩ tộc, căn bản không có khả năng chạy trốn, thậm chí đầu hàng cũng không ích lợi gì.

Bởi vì Huyết nghĩ tộc không lưu người sống, mỗi nơi bọn chúng đi qua, tất cả sinh vật đều bị giết sạch.

Thi thể các sinh vật là thức ăn cho Huyết nghĩ tộc sinh sản đời sau, sao bọn chúng thể buông tha, cho nên, vì mạng sống, không thể không tham chiến.

Vèo vèo vèo!

Rất mau, từng bóng dáng bay lên trời, các thế lực lớn sôi nổi tham chiến.

Còn có một ít sinh vật cường đại cầm lấy vũ khí, tập trung lại, bắt đầu nghênh chiến Huyết nghĩ tộc, không còn đường lui chỉ có thể nghênh chiến.

Ong!

Nhưng vào lúc này, hư không truyền đến chấn động, ánh sáng màu đỏ máu hội tụ, ánh sáng đỏ chiếu rọi lên tất cả sinh vật.

“Không tốt!”

“Đó là Huyết quang pháo dùng để phá trận của Huyết nghĩ tộc.”

Có sinh vật kinh ngạc hô to, hoảng sợ nhìn chùm sáng màu máu trên không trung.

Không biết từ khi nào trên bề mặt tổ kiến thò ra một khẩu pháo thật lớn, trông như đang điên cuồng bổ sung năng lượng.

Dao động năng lượng cường đại đến cả Mộc Phàm đều cảm thấy làn da hơi đau, có thể tưởng tượng khi loại năng lượng này bộc phát sẽ khủng bố cỡ nào.

“Sao cảm giác tổ kiến này giống một thành lũy trên không trung vậy?” Mộc Phàm có chút ngạc nhiên nói thầm một câu.

Tổ kiến này có kích cỡ khổng lồ, có thể chứa trên trăm vạn Huyết nghĩ tộc, không biết được tạo ra như thế nào.

Nó chắn ngang trên không trung, như là một thành lũy.

Oanh!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn, chùm sáng bùng nổ, hóa thành một cột sáng từ trên trời giáng xuống, nháy mắt oanh kích vào khu trung lập.

Năng lượng vô tận đánh xuống rồi khuếch tán ra, uy lực hủy thiên diệt địa, toàn bộ khu trung lập đều rung động kịch liệt.

Vô số sinh linh khủng hoảng, tuyệt vọng.

Nhưng chúng nó nhanh chóng phát hiện cột sáng đã bị chặn lại.

Ở trên không trung khu trung lập xuất hiện từng quầng sáng, quầng sáng năm màu đong đưa, không ngừng lún xuống, có từng

tầng tầng ký hiệu tan vỡ.

Nhưng lực phòng ngự của Ngũ hành đại trận rất kinh người, chống được Huyết quang pháo của Huyết nghĩ tộc công kích, ổn định vững chắc, không bị công phá.

“Thật tốt quá!”

Thấy cảnh này, không ít sinh vật nhịn không được hoan hô lên, một đám hưng phấn.

Ngũ hành đại trận chặn được công kích từ Huyết quang pháo nên bọn họ hưng phấn, có thêm chút lòng tin chuẩn bị chiến đấu.

Có lẽ, bọn chúng thật sự chống đỡ được Huyết nghĩ tộc.

“Uy lực thật cường đại.”

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng, cảm thụ được dao động đáng sợ mà Ngũ hành đại trận truyền đến, một phát bắn vừa rồi thiếu chút nữa vượt qua giới hạn của đại trận.

Nói cách khác, một kích khủng bố mà tổ kiến vừa mới phát ra đã tiếp cận cấp độ Truyền kỳ, còn may là Mộc Phàm dùng bảo vật Truyền kỳ Ngũ Hành trận bàn bố trí trận pháp, lực phòng ngự siêu mạnh.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy thì không được, lại thêm mấy chục phát bắn nữa thì trận sẽ hỏng mất, như vậy là xong thật luôn.

“Chặn?”

Không chỉ sinh linh trong khu trung lập khiếp sợ, cản đám Huyết nghĩ tộc vốn dĩ chuẩn bị sẵn sàng xung phong sà xuống tấn công đều ngây ngẩn.

Bọn chúng đơ ra, nhìn ánh sáng màu đỏ tan đi, để lộ quầng sáng cường đại của Ngũ Hành trận, ngũ hành chi lực đan xen tràn ngập, cấu thành một vòng phòng ngự mạnh mẽ.

“Lại đến!”

Trước đàn kiến bay, tên đại tướng Huyết nghĩ tộc quát lạnh, vung chiến thương lên, tổ kiến khổng lồ lại hội tụ ánh sáng màu đỏ máu đáng sợ.

Một màn này khiến vô số sinh linh hãi hùng khiếp vía, lại hoảng sợ.

“Để cho các ngươi đánh, chẳng phải là mất mặt ta sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh, nhìn tổ kiến lại bổ sung năng lượng, đột nhiên làm ra một hành động kinh người.

Vèo!

Chỉ thấy hắn bay ra khỏi Ngũ hành đại trận, nhanh chóng bay thẳng đến tổ kiến.

“Tìm chết!”

“Giết hắn.”

Thấy Mộc Phàm dám xông lên, tên đại tướng Huyết nghĩ tộc lập tức quát lạnh, ra lệnh giết.

Chỉ thấy hai tên Huyết nghĩ tộc đồng thời cưỡi kiến bay lao xuống, giết về phía Mộc Phàm.

Đối mặt với hai tên Huyết nghĩ tộc này, Mộc Phàm căn bản không để vào mắt, chỉ là hai con kiến cấp Nhập thánh mà thôi.

“Kẻ ngăn ta, chết!”

Mộc Phàm hét to, thân thể đột nhiên gia tốc, hóa thành một tia sáng xỏ xuyên qua hư không.

Phanh phanh, hai con kiến bay nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ văng tung tóe, hai tên Huyết nghĩ tộc cưỡi bên trên cũng hóa thành thịt nát.

Chỉ là vừa va chạm, Mộc Phàm liền dứt khoát hạ gục hai tên Huyết nghĩ tộc cấp Nhập thánh.

Điều này làm cho toàn bộ đại quân Huyết nghĩ tộc xôn xao.

“Nhân loại?”

Đại tướng Huyết nghĩ tộc đại tướng kinh ngạc đan xen tức giận, thấy Mộc Phàm là một nhân loại, tức khắc giận dữ.

Không nói hai lời, hắn tự mình giết về phía Mộc Phàm, chiến thương bộc phát ra ánh sáng màu đỏ kinh người, sát khí cuồn cuộn, hóa thành một ánh thương khủng bố từ trên trời giáng xuống, đâm tới Mộc Phàm.

Keng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm tung ra một quyền, nện vào ánh thương, hai bên va chạm bộc phát ra tiếng kim loại giao nhau, bắn tia lửa.

Ngay sau đó, liền thấy ánh thương răng rắc vỡ vụn, bị một quyền của Mộc Phàm đánh nát, quyền ý cường đại bùng nổ, uy thế không giảm giết tới.

“Truyền kỳ ý nghĩa, Vô địch thông thiên pháo.”

Mộc Phàm quát khẽ một tiếng, tích tụ quyền ý khủng bố, bày ra chiêu thức mạnh nhất sau khi dung hợp Quân thể trạng đấu thuật.

Vốn là một quyền mạnh nhất trong Bát cực quyền, sau khi thăng cấp càng thêm khủng bố, quyền thế, quyền ý, lực lượng, Luyện khí toàn bộ ngưng tụ lại.

Phạm vi trăn mét quanh hắn hình thành một lĩnh vực, nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể, cả người nháy mắt được gia tốc, một quyền nện vào khẩu pháo trên tổ kiến.

Đông!

Mộc Phàm thi triển một kích vô địch, bộc phát ra lực phá hoại không gì sánh kịp, quyền ý cường đại bao vây lấy năng lượng nháy mắt phá nát khẩu pháo.

Cổ năng lượng màu máu vừa hội tụ cũng bị đánh tan, lực lượng

đáng sợ tàn sát bừa bãi, để lại một lỗ thủng to trên tổ kiến.

Một đám Huyết nghĩ tộc không kịp kêu thảm, bị một quyền đánh nổ, hóa thành bột mịn.

Một màn đáng sợ chấn động tất cả sinh linh, bao gồm Huyết nghĩ tộc bên này, bị một chiêu cường đại hung hãn của Mộc Phàm trấn trụ.

“Lĩnh vực Truyền kỳ sao?”

Đột nhiên, trong tổ kiến truyền đến một âm thanh khủng bố.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, không kịp suy nghĩ, liền bị một lực lượng khủng bổ công kích chính diện.

Ầm vang, Mộc Phàm từ trên cao rơi xuống.

Hắn bị đánh rớt xuống, quần áo tan vỡ, lộ ra thân hình cường tráng, hoàn mỹ, không tổn hao chút nào.

“Bán thần!”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn lại, trong tổ kiến có một bóng dáng đáng sợ đi ra, hơi thở cuồng bạo, tràn ngập sự giết chóc.

“Tham kiến Nghĩ vương!”

Thấy hắn xuất hiện, vô số Huyết nghĩ tộc, kiến bay hành lễ, đồng đều một nhịp.

Hắn chính là Nghĩ vương của chi Huyết nghĩ tộc này, một cường giả cấp Bán thần.

Chương 282: Đối cứng với Bán thần

--

“Bán thần sao?”

Phía dưới, sắc mặt vô số sinh vật biến đổi, kinh hoảng nhìn bóng dáng Nghĩ vương đáng sợ kia.

Thế mà là một cường giả cấp Bán thần.

Sắc mặt Tinh linh công chúa Áo Lan nghiêm trọng, nắm chặt chiến cung trong tay, hơi thở cường đại ngưng tụ, có cảm giác áp bách.

Đây là một bảo cung Truyền kỳ, chí bảo của Tinh linh tộc.

“Công chúa, phiền toái lớn rồi.”

Lão Tinh linh bên cạnh lo lắng nói: “Huyết nghĩ vương này là một cường giả Bán thần, chúng ta nhanh nhanh trốn thôi.”

Áo Lan chần chờ, trong lòng giãy giụa, cường giả cấp Bán thần căn bản không phải tồn tại mà nàng có thể chống lại, mặc dù có chiến cung Truyền kỳ cũng không có tác dụng.

Không đủ thực lực, ngươi căn bản không có biện pháp gọi nhịp cùng Bán thần.

Nàng sầu lo nhìn bóng dáng cao ngạo đứng xa xa, Mộc Phàm không lùi một bước, đứng ở nơi đó, tản ra hơi thở cường đại.

Hắn muốn chống chọi với Nghĩ vương cấp Bán thần, khí thế va chạm, hai bên không ai làm gì được ai, trên khí thế cân sức ngang tài.

Mộc Phàm bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Ta mặc kệ ngươi là Bán thần hay là Thần thoại, hôm nay ngươi dám tấn công địa bàn của ta, liền phải trả giá đắt.”

“Cho ngươi một con đường, lập tức mang theo đại quân cút đi, nếu không ngươi sẽ ngã xuống.”

Lời này làm chấn động tất cả sinh linh ở đây, cường giả các thế lực đều kinh hãi.

Chúng nó hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, hắn dám nói như thế với một Bán thần.

“Làm càn!”

“Nhân loại, ngươi tìm chết.”

Lời Mộc Phàm nói chọc giận vô số cường giả Huyết nghĩ tộc, bọn chúng tức giận trợn mắt nhìn hắn, chỉ chờ Nghĩ vương ra lệnh một tiếng liền nhào lên xé nát hắn.

Nhưng Nghĩ vương cũng không nói chuyện, trên mặt không chút biểu tình, chỉ là trong đôi mắt có chút nghiêm túc.

Hắn ngửi được mùi vị nguy hiểm từ trên người Mộc Phàm.

“Rất nhiều năm rồi, bổn vương tung hoành vô số dị vực, cường giả bị ta giết nhiều không đếm xuể, trong đó không ít cường giả Truyền kỳ.”

Nghĩ vương lạnh nhạt nói.

Vẻ mặt hắn mang theo khí phách nói tiếp: “Nhân loại, ngươi là một cường giả bước vào lĩnh vực Truyền kỳ, dù cho ngươi nắm giữ bảo vật Truyền kỳ, hôm nay bổn vương chắc chắn giết ngươi.”

“Bổn vương nói giết ngươi liền nhất định giết ngươi, thần linh cũng không thể cứu ngươi.”

Nghĩ vương tràn đầy tự tin.

“Cuồng vọng!”

Mộc Phàm hừ lạnh, khinh thường nói: “Ta vốn tưởng rằng chính mình đủ cuồng, không nghĩ tới hôm nay gặp phải đối thủ, ngươi còn cuồng hơn cả ta.”

“Mạnh miệng ai cũng có thể, đừng nói nhảm, tới chiến một trận, nhìn xem ai mạnh hơn.”

Oanh!

Vừa dứt lời, Mộc Phàm trực tiếp vỗ một chưởng.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh", Nghĩ vương thế mà lui về phía sau ba bước, chấn động tất cả sinh linh.

"Vương!"

Rất nhiều cường giả Huyết nghĩ tộc kinh ngạc hô to, nhìn Nghĩ vương bị đẩy lui, một đám tức giận nhìn Mộc Phàm, ánh mắt tràn đầy sát khí.

"Rất tốt, hôm nay lại giết một cường giả cấp Truyền kỳ."

Nghĩ vương chậm rãi nói, vỗ vỗ người như phủi bụi.

Nó cuồng ngạo nói: "Ngươi tên gì, là cường giả nhân loại cấp Truyền kỳ đầu tiên mà ta giết, ngươi có tư cách để bổn vương nhớ kỹ tên của ngươi."

"Bổn vương muốn đặt đầu của ngươi, xương cốt của ngươi vào trong tổ kiến để thưởng thức."

Nghĩ vương thế mà có sở thích thu thập xác cường giả, làm lòng người ta lạnh lẽo.

Mộc Phàm cũng không rên một tiếng, trực tiếp dùng nắm tay đáp lại đối phương.

Oanh!

Chỉ thấy Mộc Phàm tung ra một quyền, hư không chấn động, không gian răng rắc vỡ nát, không chịu nổi lực lượng đáng sợ.

Đối mặt với một quyền cường thế của hắn, Nghĩ vương cũng trở nên trịnh trọng hơn.

"Hừ!"

Nghĩ vương hừ lạnh, tung ra một quyền trực tiếp đối cứng với Mộc Phàm, tự tin với lực lượng của chính mình.

“Trước mặt Nghĩ tộc, lực lượng nhân loại các ngươi nhỏ bé, yếu ớt, không chịu nổi một...”

Hắn còn chưa nói xong liền cảm giác trên nắm tay truyền đến một lực lượng không thể địch nổi, ầm vang một tiếng, thân thể bị đánh bay ra ngoài, nện vào bề mặt tổ kiến, tạo ra một cái lỗ thủng.

Hiện trường yên tĩnh, Huyết nghĩ tộc, các sinh vật trong khu trung lập ngây ra.

Tập thể ngơ ngác.

Mộc Phàm đánh bay Nghĩ vương, hơn nữa là bằng lực lượng cường đại áp đảo đánh Nghĩ vương bay đi.

“Hừ, chỉ có chút lực lượng thế này liền lải nha lải nhải, ta còn cho rằng ngươi rất mạnh đó.”

Mộc Phàm khinh thường, lắc lắc nắm tay, cảm giác có chút đau đớn, trong lòng cũng kinh ngạc vì lực lượng cùng thân thể của tên kia rất mạnh.

Còn tốt, thân thể hắn xưa đâu bằng nay, bảo vật Truyền kỳ công kích còn không tổn hao gì mà, có thể tưởng tượng đã hung hãn, cường đại tới mức nào.

Rầm!

Mảnh vụn tung lên, Nghĩ vương vọt ra, vẻ mặt âm u nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giáp đỏ trên cánh tay xuất hiện vết nứt nhỏ.

Hắn kinh ngạc, tức giận nói: “Nhân loại, sao lực lượng và thân thể của ngươi cường đại như vậy, tuyệt đối không có khả năng, thân thể Huyết nghĩ của bổn vương mới có thiên phú lực lượng mạnh nhất.”

“Cấp Bán thần của ngươi là giả đi, không có một chút sức lực.”

Mộc Phàm khinh thường nhìn hắn, trong mắt mang theo sự nghi ngờ.

Lời này kích thích Nghĩ vương, hắn tức khắc bạo nộ.

Oanh!

Một hơi thở cường đại bùng lên, thần uy mênh mông cuồn cuộn, hơi thở đáng sợ cấp Bán thần quét ngang.

Rầm, thân thể Mộc Phàm hơi hơi lui về phía sau, ánh mắt càng thêm nóng cháy, như thấy được con mồi.

“Nhân loại, chết đi!”

Nghĩ vương rơi vào trạng thái cuồng bạo, hai mắt đỏ đậm, toàn thân có một quầng sáng màu máu, lực lượng cường đại hội tụ.

Đó là lực lượng đáng sợ của Bán thần, sát chiêu vừa ra, thiên địa biến sắc, toàn bộ không gian đều bị bao phủ trong một tầng ánh sáng màu đỏ máu.

“Tới hay lắm!”

Mộc Phàm không kinh sợ mà còn mừng rỡ, hét to, thân thể chấn động trào ra lực lượng vô tận, luyện khí bàng bạc như biển không ngừng sôi trào bùng nổ.

Hắn thi triển một môn cấm thuật, lòng bàn tay hướng về phía trước, đột nhiên đánh ra một bàn tay thật to.

Ầm vang!

Bàn tay to che trời, quét thẳng tới, nơi bàn tay này lướt qua ánh sáng đỏ đều tan rã, uy thế ngập trời.

Nghĩ vương cũng khiếp sợ, nhìn bàn tay to khủng bố quét tới, thế không thể địch nổi.

Ánh sáng đỏ tan dần, không ngăn được bàn tay kia.

Hơn nữa trên đường nó quét tới, có một ít kiến bay Huyết nghĩ tộc không kịp tránh né bị bàn tay to vỗ nát, hóa thành bụi bặm.

Dưới lực lượng cường đại của cấm thuật, không có một tên Huyết nghĩ tộc nào có thể ngăn cản, toàn bộ hóa thành tro bụi.

“Thiên phú tiềm năng, bạo!”

Trong lúc nguy cấp, Nghĩ vương kích hoạt lực lượng thiên phú trong cơ thể, hai cọng râu đỏ trên đỉnh đầu sáng lên.

Hắn bộc phát ra thiên phú cường đại nhất, thân hình bành trướng, hóa thành một con kiến màu đỏ khổng lồ, chắn ngang không trung.

Oanh!

Kiến khổng lồ va chạm với bàn tay to, hai quái vật khổng lồ đụng nhau, tạo ra làn sóng hủy diệt sóng xung kích tám phương.

Không gian nứt vỡ từng tấc, không chịu nổi lực lượng khủng bố của hai bên.

“A...” Nghĩ vương rống to, thân hình khổng lồ bị bàn tay to đẩy lùi từng chút, không thể địch nổi.

Ầm!

Nghĩ vương va chạm vào bề mặt tổ kiến, tổ kiến cường đại phát ra quầng sáng phòng ngự kinh người, cứng rắn chặn lấy một chưởng này.

Tuy rằng chặn được nhưng trên bề mặt tổ kiến vẫn bị in một bàn tay thật to, Nghĩ vương ở trung tâm chưởng ấn, toàn thân xơ xác, xuất hiện vô số vết nứt.

Hắn kinh hoảng nhìn Mộc Phàm, nói: “Đây là cấm thuật, nhân loại, ngươi lại nắm giữ cấm thuật cường đại như thế?”

“Rất tốt, bổn vương đang thiếu một môn cấm thuật, nhân loại, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.”

Nghĩ vương giãy giụa bay ra, thân thể cao lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, biến trở về bộ dáng hình người, ánh mắt toát lên vẻ thèm thuồng.

Hắn coi trọng cấm thuật của Mộc Phàm, muốn cướp đoạt.

“Thế mà không chết?” Mộc Phàm rất bất ngờ, đánh giá Nghĩ

vương.

Gia hỏa này nhận lấy một kích cấm thuật lại không chết, thậm chí thương thế cũng không nghiêm trọng, chỉ bị thương ngoài da thôi, chớp mắt liền chữa trị.

“Bổn vương cường đại nhất ở phương diện lực lượng, nhân loại, ta sẽ khiến ngươi sợ hãi vì lực lượng của Nghĩ tộc.”

Nghĩ vương nói xong, trên người nổi lên từng múi cơ bắp màu đỏ, hóa thành một con kiến đỏ khủng bố hình người, hai tay vung quyền nện tới Mộc Phàm.

Nhanh, thật sự là quá nhanh.

Tốc độ như vận tốc ánh sáng, lực lượng đạt tới cực hạn.

“Tới tốt!”

Hai mắt Mộc Phàm nóng cháy, hai tay sáng lên, dùng tư thái cường đại nhất, nhảy lên tung ra một quyền.

Đông!

Hai nắm tay va chạm, một chùm sáng mãnh liệt bùng nổ, tựa như mặt trời nổ mạnh, đâm vào mắt vô số sinh linh.

Mộc Phàm thế mà chống được Bán thần, các sinh vật đều chấn động.

Phanh phanh phanh!

Hư không nứt toác, Mộc Phàm, Nghĩ vương, hai đại cường giả nhanh chóng giao chiến trên không trung, thế mà cứng đối cứng, vật lộn kịch liệt.

Chương 283: Đại chiến Nghĩ vương

Ầm ầm ầm...

Trong hư không, từng luồng sáng mãnh liệt nổ mạnh, thổi quét tám phương, có rất nhiều Huyết nghĩ tộc không kịp né tránh bị nuốt hết.

Bọn chúng bị năng lượng cường đại quét thành bột phấn, biến mất tại chỗ.

Năng lượng lan ra từ đại chiến cấp Bán thần không phải thứ bọn chúng có thể ngăn cản, chỉ có thể bị xóa sạch thôi.

“Lui!”

Đại tướng Huyết nghĩ tộc thấy tình thế không ổn, lập tức hạ lệnh lui lại, tránh ra một khu vực thật lớn cho Mộc Phàm cùng Nghĩ vương chiến đấu.

Bọn chúng phấn khởi, không ngừng gào thét lớn.

“Nghĩ vương!”

“Nghĩ vương!”

“Giết giết giết!”

Vô số Huyết nghĩ rống to, vang vọng cả vùng không gian, nhiều sinh vật trong khu trung lập khủng hoảng, sợ hãi.

Nhưng có nhiều sinh vật khiếp sợ hơn, bởi vì bọn chúng thấy thiếu niên nhân loại Mộc Phàm, người cầm quyền mới của khu trung lập đã chặn được Nghĩ vương cấp Bán thần.

Thậm chí có thể đại chiến với đối phương mà không bị thua, quả thực khó có thể tin được.

“Nhân loại này thật mạnh.”

Không ít sinh vật cường đại kinh hãi nhìn từng luồng sáng nổ tung

trong hư không.

Ánh sáng mãnh liệt tựa như đạn hạt bùng nổ, rất khủng bố.

“Thông thiên triền nguyệt!”

Mộc Phàm hét to, duỗi hai tay ra, nháy mắt bắt lấy Nghĩ vương rồi quật ngã, nện thật mạnh xuống đất.

Bụi mù tung bay tận trời.

Một cái hố to xuất hiện ở ngoài khu trung lập.

Tất cả sinh linh chấn động nhìn vào hố to kia, bên trong có một bóng dáng đang nằm.

Đó là Nghĩ vương vừa nhận một kích nặng nề, bị thương không nhẹ.

“Rống!”

Nghĩ vương hét to giận dữ, bật dậy bay lên trời, vung quyền đánh vào cơ thể Mộc Phàm.

Oanh!

Thân hình Mộc Phàm nhanh chóng bay ngược ra xa mấy ngàn mét mới dừng lại.

Hắn đứng trong hư không, chân dẫm không gian, quanh thân có từng dòng hạt màu đen vờn quanh, hóa thành một cái thuẫn.

Trong thời khắc mấu chốt, Mộc Phàm thi triển thuẫn hạt không gian, chặn một quyền đáng sợ của Nghĩ vương, không bị thương, chỉ là bị chấn choáng váng.

“Lại đến!”

Mộc Phàm hét to, bóng dáng chợt lóe biến mất tại chỗ, làm đồng tử Nghĩ vương co rụt lại, thầm than không ổn.

Vừa định phản ứng thì sau lưng truyền đến cảm giác đau nhức.

Phanh!

Nghĩ vương bị trúng một quyền thật mạnh vào lưng, sắc mặt khó coi, thân thể tựa như thiên thạch rơi xuống lần nữa, nện vào trong hố.

Nghĩ vương bạo nộ xuyên qua bụi mù phóng lên cao.

“Giết!”

Nghĩ vương bùng nổ, lực lượng, tốc độ, đều tăng lên vài lần.

Phốc!

Bất cẩn một chút nên Mộc Phàm đã bị đánh trúng, ngực trúng một quyền đáng sợ của Nghĩ vương, lực lượng cường đại đánh hắn ghim vào một ngón núi đằng xa.

Chỉ nghe một tiếng ầm, ngọn núi nứt ra, bị đâm nát nhừ, bụi mù cuồn cuộn tận trời, đá vụn rơi rụng.

“Khụ khụ...”

Theo bụi mù tan đi, Mộc Phàm đã đứng giữa không trung, trên người đầy vết thương, rốt cuộc cũng bị thương.

Nhìn thân thể đã bị thương, Mộc Phàm nở nụ cười, rốt cuộc thăm dò được cực hạn của thân thể hiện tại.

“Có thể đối cứng với Huyết nghĩ vương cấp Bán thần, không tồi.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm một câu.

Không ngờ Nghĩ vương nghe được lời này, tức khắc càng phẫn nộ hơn, như bị châm chọc.

Lực lượng cường đại nhất của mình thế mà chỉ làm đối phương bị thương nhe, cảm giác không còn mặt mũi.

“Nhân loại, bổn vương muốn xé nát ngươi.”

Nghĩ vương giận dữ rít gào, bóng dáng chợt lóe, ầm ầm ầm giết tới trước mặt.

Mộc Phàm kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh vung quyền.

Ầm ầm ầm...

Hai người càng giao chiến kịch liệt hơn, hung mãnh, mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng phá nát tất cả, hoàn toàn không có một động tác dư thừa nào.

Mộc Phàm bộc phát ra luyện khí mênh mông, hóa thành vô số thanh kiếm, vạn kiếm tề phi, đồng thời đâm về phía Nghĩ vương.

Keng keng keng...

Vô số phi kiếm bị Nghĩ vương nhẹ nhàng chặn lại, biểu tình khinh miệt, tiện tay vỗ nát một mảng.

“Vô dụng, bổn vương có Bán thần chi khu, chút lực lượng này của ngươi không phá nổi.”

Vạn kiếm gãy nát tan thành luyện khí bị Mộc Phàm thu vào cơ thể, một chiêu này hiển nhiên không thể tổn thương đến cường giả Bán thần như Nghĩ vương.

Mộc Phàm than nhẹ một tiếng, tu vi luyện khí hiện tại còn chưa thể chống lại Bán thần, không thể gây thương tổn cho đối phương, chỉ có lực lượng thân thể mới có thể chống nổi.

“Nhân loại, nếu ngươi không có thủ đoạn khác, ngươi có thể chết rồi.”

Nghĩ vương thấy Mộc Phàm thất vọng, nhịn không được cười to, nhanh chóng giết tới.

Mộc Phàm cong khóe miệng, lộ ra nụ tươi quái dị, làm trái tim Nghĩ vương đã tới gần nhảy dựng lên, cảm thấy không ổn.

“Nguyên thần pháp tướng!”

Mộc Phàm gầm lên, sau lưng xuất hiện bóng dáng khổng lồ, tản ra hơi thở khủng bố.

Đó là Hỏa thần pháp tướng, nháy mắt vỗ một chưởng, Nghĩ vương

không kịp né tránh bị đánh rớt xuống, lại lần nữa nện vào mặt đất.

Giờ khắc này, hai bên đều ngây dại.

Nhìn pháp tướng khủng bố trong không trung bao phủ bởi ngọn lửa màu đen, như một ma thần bò ra từ trong địa ngục.

Mộc Phàm ngưng tụ Hỏa thần pháp tướng có Ngọn lửa vĩnh hằng bao bọc, tản ra hơi thở hủy thiên diệt địa đáng sợ.

“Rống!”

Đột nhiên từ mặt đất truyền đến tiếng gầm giận dữ, cát bụi cuồn cuộn bay lên.

Chỉ thấy trong bụi mù có một sinh vật khổng lồ, một con kiến màu đỏ không ngừng bành trướng, nửa thẳng lên trời hét to, phát ra âm thanh khủng bố.

“Nghĩ thần thể, giết.”

Nghĩ vương bạo nộ, hiện ra thần thể, hóa thành một con kiến đỏ siêu to, nháy mắt tung một kích vào pháp tướng của Mộc Phàm.

Đông long!

Hai quái vật khổng lồ va chạm, tạo thành sóng xung kích cực mạnh, toàn bộ sự vật trong phạm vi mười cây số đều biến mất, chỉ có một hố sâu khủng bố.

Không gian tựa như mặt kính, răng rắc răng rắc, xuất hiện từng khe nứt.

“Chết đi!”

Nghĩ vương điên rồi, không ngừng va chạm vào Hỏa thần pháp tướng, đánh cho pháp tướng liên tục lui lại, pháp tướng không chống nổi.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất bực bội, Hỏa thần pháp tướng vẫn không có thể phát ra uy lực chân chính.

“Ký chủ, nạp một trăm tỷ, có thể tạm thời phát huy ra uy lực mạnh nhất của Hỏa thần pháp tướng.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Câm miệng!”

Mộc Phàm hét to trong lòng, không để ý đến hệ thống.

Mình còn muốn dùng Nghĩ vương để nghiệm chứng toàn bộ thực lực, cơ hội tốt như thế này có thể bỏ lỡ?

Ngay cả phân thân cấp Bán thần cùng Hỏa ma hắn cũng không gọi ra, nếu không Nghĩ vương đã bị giết chết rồi.

Không phải không muốn gọi ra mà là phân thân có vấn đề, Hỏa ma thì sớm ẩn giấu trong hư không, chờ cơ hội tuyệt sát thôi.

Oanh!

Đột nhiên, Hỏa thần pháp tướng hỏng mất, bị con kiến to đâm nát trong không trung, hóa thành từng tia sáng chui vào cơ thể Mộc Phàm.

Phốc!

Mộc Phàm phun một ngụm máu, thầm than chung quy vẫn không chống đỡ được công kích cấp Bán thần, Hỏa thần pháp tướng không phát huy ra lực lượng thật sự.

Trước mắt chỉ có thân thể cường đại chịu được Bán thần công kích, những mặt khác vẫn còn kém rất nhiều.

Con kiến khổng lồ đánh tới, hư không ù ù sụp đổ, nứt toạc, uy thế khủng bố tuyệt luân.

“Lăn!”

Mộc Phàm đột nhiên quát một tiếng, hội tụ lực lượng toàn thân vào nắm tay, tung ra một quyền, nện vào đầu con kiến khổng lồ.

So sánh với con kiến khổng lồ kia, hắn nhỏ như một con kiến so

với con người, lại cứng rắn chặn đứng con kiến khổng lồ.

Ầm vang!

Hư không nổ mạnh, con kiến khổng lồ chấn động, bị Mộc Phàm đánh run run, lớp giáp chỗ cái đầu cứng rắn trực tiếp nứt vỡ.

“A...” Một tiếng hét thảm vang lên, Nghĩ vương khôi phục bộ dáng hình người.

Đỉnh đầu của hắn nứt toạc, máu loãng giàn giụa, vẻ mặt thô bạo nhìn Mộc Phàm, lại bị thương.

Một quyền vừa rồi của Mộc Phàm quá mãnh liệt, tổn thương được thần thể của hắn, không thể không thay đổi hình dạng.

“Nhân loại, không thể không nói, ngươi thật sự rất mạnh.”

Nghĩ vương sờ sờ vết thương trên trán, nhanh chóng chữa trị, trong giọng nói có chút kiêng kị.

Đối diện hắn, Mộc Phàm đứng ngạo nghễ trên không trung, cả người tản ra từng dòng khí đen, Hạt không gian không ngừng đan xen ngưng kết thành một tấm thuẫn.

“Chơi đủ rồi, cũng nên giải quyết ngươi.”

Mộc Phàm vặn vặn cổ, giọng nói lạnh nhạt truyền ra, lập tức khiến cho tất cả sợ ngây người.

Cả Nghĩ vương cũng sửng sốt, chẳng lẽ gia hỏa này còn chưa dùng toàn lực sao?

Thật ra đã dùng toàn lực, vừa rồi Mộc Phàm bùng nổ mười hai thành lực lượng cùng tu vi, vẫn không thể đánh bại Nghĩ vương cấp Bán thần này.

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm quyết định lại vận dụng cấm thuật lần nữa.

“Nghĩ vương, dùng ngươi để nghiệm chứng uy lực cấm thuật.”

Mộc Phàm nói xong, hai tay đan chéo, đột nhiên đánh ra một cổ

lực lượng ngập trời hướng tới Nghĩ vương.

Ầm vang!

Hư không tối sầm, không gian vỡ nát từng tầng, từ bên trong có một thứ khủng bố chui ra.

Đó là một đại ấn, tản ra thiên uy mênh mông, hạ xuống trấn áp.

Chương 284: Uy lực của cấm thuật

--

Rầm, ù ù..

Đó là Hoàng thiên ấn, thức thứ hai trong Cửu thiên cấm thuật, uy lực vô cùng lớn, nó xuất hiện giống như không trung đang sụp xuống.

“Lại là cấm thuật?”

Nghĩ vương kinh hãi, hoảng hốt nhìn đại ấn khủng bố hạ xuống, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, huy hoàng chi thế không thể ngăn cản.

Nguy hiểm!

Nội tâm hắn cảm thấy hởi thở tử vong nồng đậm, cảm giác đã lâu lắm rồi chưa từng cảm nhận được, chỉ từng cảm nhận khi đối mặt cường giả cấp Thần thoại.

Nghĩ vương không thể nghĩ ra vì sao thiếu niên nhân loại này nắm giữ thủ đoạn cường đại như thế, đã thi triển hai loại cấm thuật đáng sợ.

Thật ra đây là một loại cấm thuật, chẳng qua chia làm mấy chiêu mà thôi.

“Huyết nghĩ đối thiên!”

Trong lúc nguy cấp, Nghĩ vương rít gào hóa thành một con kiến khổng lồ chống trời, hai cọng râu lóe sáng mãnh liệt, hung hăng dựng lên.

Loảng xoảng, đại ấn chấn động, nhưng lại không có dấu hiệu tan vỡ, uy thế không giảm chút nào, ù ù ép xuống.

Bẻ gãy nghiền nát!

Chỉ nghe tiếng giòn vang răng rắc, hai cọng râu của con kiến bị

tách ra, đầu bị Hoàng thiên ấn nện vào.

Ầm!

Con kiến khổng lồ hỏng mất, hóa thành máu thịt bay đầy trời, một bóng dáng chật vật ngã xuống, áo giáp rách nát, phun máu tung toé.

Trông Nghĩ vương vô cùng thê thảm, kinh hoảng nhìn đại ấn không ngừng ép xuống, không ngăn được.

“Không...” Hắn chưa kịp đào tẩu thì đã bị Hoàng thiên ấn trấn áp.

Tiếng ù ù truyền khắp khu trung lập, không gian đều đang không ngừng run rẩy.

Mặt đất sụp đổ, từng luồng khói bụi phóng lên cao, một lúc lâu mới tiêu tan.

Khi hết thảy tan đi, Hoàng thiên ấn biến mất, lộ ra một cái hố thật lớn.

“Vương!”

Trong không trung, quân đoàn Huyết nghĩ kinh hãi, bi phẫn hét to.

Chúng nó hoảng sợ thấy vương của mình bị đánh vào dưới nền đất, không thấy bóng dáng, không thấy dấu vết.

“Không thấy?”

Lúc này, Mộc Phàm nhíu mày lại, từ trên cao nhìn xuống dưới hố sâu, bên trong không có bóng dáng Nghĩ vương.

Hắn xác định Nghĩ vương không có chết, nhưng lại không thấy.

Phanh!

Quả nhiên, mặt đất đằng xa nứt ra, từ bên dưới có một bóng dáng chật vật chui lên, cả người đầy vết thương, đúng là Nghĩ vương.

Sau lưng hắn có thêm một đôi cánh, không ngừng chấn động, cuốn từng dòng khí.

“Nhân loại, ngươi lại có thể bức bổn vương tới mức này.”

Lửa giận của Nghĩ vương bùng lên tận trời, đôi cánh chấn động kịch liệt, tạo ra từng lưỡi dao màu đen.

“Lưỡi dao không gian?”

Mộc Phàm kinh ngạc nói thầm một câu.

Loại lưỡi dao gió không gian này không có cường đại sắc bén như lưỡi dao không gian của hắn, nói cách khác thì nó chỉ là một phiên bản thu nhỏ, yếu bớt thôi.

Nắm giữ năng lực Hạt không gian cường đại nên Mộc Phàm không hề sợ, thậm chí có thể bỏ qua những lưỡi dao không gian này.

“Ngươi có thể thừa nhận Hoàng thiên ấn mà không chết, coi như không kém.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói, mới vừa nói xong, bóng dáng hai bên đồng thời biến mất không thấy, như thuấn di.

Rất nhiều sinh vật, cường giả xem trận chiến đều nhịn không được, cảm thấy hết hồn.

Răng rắc!

Phanh phanh phanh...

Chỉ thấy trong hư không truyền đến từng tiếng nổ mạnh, không gian vỡ ra, có từng lưỡi dao đen nhánh đảo qua bốn phía.

Có Huyết nghĩ không kịp trốn tránh bị cắt thành hai nửa, kêu rên vài tiếng liền im lặng.

Phốc!

Rất mau, lại có Huyết nghĩ gặp kiếp, bị những lưỡi dao không gian sắc bén xẹt qua, nháy mắt hóa thành bụi bặm tiêu tán.

Hai bên ai mạnh ai yếu đã rất rõ ràng, Mộc Phàm nắm giữ không gian chi lực cường đại, lợi hại hơn Nghĩ vương.

Hai bóng dáng bao bọc bởi không gian chi lực không ngừng va chạm kịch liệt, quyền chưởng đụng nhau, ngươi qua ta lại.

Từ trên cao đánh vào không gian loạn lưu, rồi lại trở ra.

“A...”

Đột nghe thấy một tiếng hét thảm, Nghĩ vương bị một lưỡi dao không gian bổ trúng, ngực bị cắt ra một vết thật to, máu chảy ròng tròng.

Sắc mặt hắn âm lãnh, ánh mắt thô bạo, gào thét rồi lại tiếp tục giết tới.

Đang lúc Mộc Phàm chuẩn bị thi triển cấm thuật, muốn oanh sát Nghĩ vương thì có chuyện bất ngờ xảy ra.

Vèo!

Nghĩ vương vốn thô bạo muốn công kích đột nhiên bay ngang, phá không mà đi, chớp mắt liền trở về trong tổ kiến.

Một màn này làm tất cả sinh linh cùng cường giả, bao gồm cả Huyết nghĩ tộc ngây ra.

Chúng nó trợn tròn mắt, vương của mình thế mà trốn về tổ kiến.

“Ách...” Mộc Phàm sửng sốt, ngây ngốc nhìn Nghĩ vương trốn mất.

Vừa rồi còn làm tư thế liều mạng, chớp mắt lại chạy về hang ổ, thật sự khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Ong!

Ngay sau đó, tổ kiến chấn động, nở rộ ra từng luồng sáng đỏ, tổ kiến khổng lồ nhoáng lên, cấp tốc thu nhỏ lại.

“Hắn muốn chạy?”

Bỗng nhiên Mộc Phàm bừng tỉnh, Nghĩ vương muốn chạy trốn.

Điều này làm hắn giận dữ, ta đang đánh vui vẻ ngươi lại muốn chạy, không có cửa đâu.

“Hỏa ma, đánh nó rớt xuống.”

Chỉ nghe Mộc Phàm rít gào, hư không chấn động, vô số sinh linh cùng cường giả cũng không kịp phản ứng.

Đột nhiên nghe trong không gian loạn lưu truyền đến một tiếng nổ mạnh, một bàn tay to khủng bố phá vỡ không gian hung hăng vỗ xuống.

Đó là Hỏa ma, đã sớm ẩn nấp trong không gian loạn lưu chờ đợi Mộc Phàm ra lệnh.

Hiện tại quả nhiên có lệnh.

Oanh!

Hỏa ma chụp trúng khiến tổ kiến đong đưa, bị đánh hạ xuống.

“Hỏa ma cấp Bán thần?”

“Hắc uyên tộc đáng chết, các ngươi dám vi phạm hứa hẹn?”

Trong tổ kiến bên truyền đến giọng nói có vẻ tức muốn hộc máu của Nghĩ vương.

Hắn cực kỳ phẫn nộ, tiếng gầm gừ truyền khắp khu trung lập, không gian đều bị chấn động không ngừng.

Mộc Phàm nghe lời này, ý thức được Huyết nghĩ tộc cùng Hắc uyên tộc có hoạt động gì đó không muốn cho ai biết a.

Nghĩ vương vừa thấy Hoa ma, ngộ nhận là Hắc uyên tộc nhúng tay, trái với ước định giữa bọn chúng.

Mặc kệ như thế nào, Mộc Phàm nhân cơ hội này xé mở không gian, nháy mắt đi tới tổ kiến trên không, hung hăng vỗ một chưởng.

“Già thiên thủ!”

Một tay che trời, lật chưởng đè xuống.

Ầm ầm ầm, bàn tay che trời giáng xuống, đánh vào tổ kiến.

Tiếng răng rắc giòn vang truyền đến, tất cả các sinh vật đều cảm thấy kinh hoàng, tổ kiến bị một chưởng vỗ nứt ra rồi.

“A... Nhân loại, bổn vương không để yên cho ngươi.”

Trong tổ kiến truyền đến một tiếng hét thảm, rất nhiều Huyết nghĩ tộc bị chấn thành thịt nát, tử thương thảm trọng, thậm chí đánh hỏng kết cấu phòng ngự bên ngoài tổ kiến.

Vừa dứt lời, tổ kiến nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một điểm sáng phá không bay đi, trực tiếp chui vào không gian loạn lưu, muốn chạy trốn.

“Hỏa ma, ngăn lại nó.”

Mộc Phàm hét to một tiếng, Hỏa ma lập tức thu tay trở về rồi vỗ tới.

Ầm, không gian gió lốc tan rã, có lực lượng đáng sợ lực đang tàn phá bừa bãi.

Nhưng đáng tiếc, không thể đánh rơi tổ kiến, không biết đã trốn đâu mất, không thấy bóng dáng.

"Mẹ nó, vẫn để trốn thoát?”

Sắc mặt Mộc Phàm u ám, nhìn hư không rách nát trước mắt, trong lòng nổi trận lôi đình, vẫn để tên Nghĩ vương kia chạy mất.

Lại còn mang theo tổ kiến, có thể nói là tổn thất thảm trọng a.

“Ký chủ, ngươi có thể dùng thực lực của mình đánh một tên Nghĩ vương cấp Bán thần tới mức như vậy, đã đủ để kiêu ngạo.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe xong càng bực bội.

“Câm miệng.”

Mộc Phàm mắng to, nói: “Lão tử coi trọng cái tổ kiến kia, chắc chắn bên trong cất giấu rất nhiều bảo bối, Nghĩ vương cướp đoạt vô số thế giới, chắc chắn đáng giá, ngươi biết cái cầu tiêu a.”

“...”

Vừa nghe lời này, hệ thống im lặng.

Hắn ảo não không phải vì Nghĩ vương chạy mất, tên kia chạy hay không không quan trọng, mấu chốt là Mộc Phàm coi trọng tổ kiến.

Huyết nghĩ vương chinh chiến vô số dị vực, diệt biết bao sinh linh, chắc chắn bên trong tích góp vô số tài phú cùng bảo bối.

Đây mới là chỗ Mộc Phàm coi trọng, không nghĩ tới lại chạy mất rồi.

“Mẹ nó, lão tử không tin.”

Nhìn không gian loạn lưu mênh mông, không tìm thấy Nghĩ vương, Mộc Phàm cắn răng, trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn, ra một quyết định lớn mật.

“Tiệt thiên chỉ!”

Hắn đột nhiên thi triển ra thức thứ ba trong Cửu thiên cấm thuật, Tiệt thiên chỉ.

Ong!

Một ngón tay điểm ra, thiên địa đều biến sắc.

Toàn bộ hư không đều đong đưa, như đang sợ hãi.

Mộc Phàm đứa ngón tay về phía trước, tất cả đều tan rã, biến mất, như bị một sức mạnh đáng sợ cắt đứt, mài mòn.

Phanh!

Chỉ không gian phía trước nổ tung, từ bên trong có một điểm sáng bay ra, đúng là tổ kiến trốn tránh muốn chạy trốn, thật trùng hợp, thế mà bị một ngón tay của Mộc Phàm chọc thủng, trực tiếp rơi ra.

“A... Đây là lực lượng gì?”

Từ trong tổ kiến phát ra một tiếng thét chói tai, rất thống khổ.

Hư không tan vỡ, tổ kiến bị xuyên thủng, Nghĩ vương cùng một đám Huyết nghĩ tộc bên trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Một cường giả cấp Bán thần bị một ngón tay mạt sát.

Tiệt thiên chỉ, không thẹn là cấm thuật một lóng tay cắt đứt Thiên Đạo, trực tiếp giết chết một cường giả cấp Bán thần.

“Chơi lớn rồi.”

Sắc mặt Mộc Phàm trắng bệch, thân thể lung lay sắp ngã, cảm thấy hoa mắt, cả người cạn kiệt sức lực, bị rút cạn.

“Hỏa ma!”

Hắn chỉ kịp hô một tiếng, thân thể lập tức rơi xuống, Hỏa ma tiếp lấy hắn.

Chương 285: Đánh trật?

“Khụ khụ...”

Trong không gian loạn lưu, Mộc Phàm nằm trên bàn tay Hoả ma, suy yếu ho khan, khóe miệng tràn ra chút máu.

Hắn bị rút cạn lực lượng.

Vừa mới thi triển thức thứ ba của cấm thuật, Tiệt thiên chỉ, lực lượng toàn thân cạn kiệt, thiếu chút nữa xong đời rồi.

"Thức thứ ba tiêu hao lớn như vậy?”

Mộc Phàm có chút kinh hãi, thi triển Tiệt thiên chỉ tiêu hao quá lớn.

Thật ra nếu chỉ thi triển một lần Tiệt thiên chỉ thì không đến mức như vậy, mấu chốt là trước đó Mộc Phàm đã thi triển hai lần Già thiên thủ, lại thi triển một lần Hoàng thiên ấn.

Cuối cùng thi triển Tiệt thiên chỉ mới thiếu chút nữa hỏng mất, còn may, hiện tại chỉ thoát lực, không tổn thương quá lớn, bằng không liền muốn khóc rồi.

“Hoả ma, mau tiếp lấy cái tổ kiến kia.”

Mộc Phàm bất chấp vấn đề của mình, lập tức phân phó Hoả ma bắt lấy tổ kiến đã bị chọc thủng.

“Rống...” Hoả ma hét to, thò một bàn tay bắt lấy tổ kiến.

Chỉ thấy tổ kiến bị xuyên thủng qua hai mặt, bên trong có vô số Huyết nghĩ tộc thương vong, có thể nói là vô cùng thảm thiết.

Huyết nghĩ tộc trong tổ gần như chết sạch.

“Không đúng a.”

Bỗng nhiên Mộc Phàm cảm thấy không thích hợp.

Hắn đánh giá tổ kiến bị Hoả ma nắm trong lòng bàn tay, nó đã thu nhỏ, Huyết nghĩ tộc đã chết hết.

Vấn đề ở chỗ có một bộ phận Huyết nghĩ tộc trong tổ là do hắn tiêu diệt nhưng một bộ phận khác lại không phải.

Chúng nó chết vì bị rút cạn sinh mệnh, khiến Mộc Phàm có chút kinh ngạc, nghi ngờ.

“Nghĩ vương không chết?”

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, tên Nghĩ vương kia không chết hẳn.

Quả nhiên, Nghĩ vương không có chết, Tiệt thiên chỉ phá nát thân thể hắn, nhưng thần hồn vẫn tránh được một kiếp, cắn nuốt căn nguyên sinh mệnh một đám Huyết nghĩ tộc để đào tẩu.

“Thật tàn nhẫn a, cắn nuốt tộc đàn của mình chỉ vì muốn chạy trốn.”

Mộc Phàm có nhận thức mới đối với sự tàn nhẫn của Nghĩ vương, đủ tàn nhẫn, tộc đàn bị nó cắn nuốt sạch sẽ.

“Phí công phí sức cả buổi, vẫn để hắn chạy thoát.”

Giờ phút này Mộc Phàm rất bực bội, đánh cả buổi vậy mà người ta vẫn chạy thoát, uổng công bận rộn.

Thật ra cũng không có uổng công, ít nhất lấy được tổ kiến, tuy rằng bị chọc thủng nhưng chắc chắn bên trong có không ít bảo vật.

Chỉ tiếc thần hồn của Nghĩ vương đã đào tẩu, là một Bán thần nên có thủ đoạn bảo mệnh, có thể thoát khỏi tay Mộc Phàm là chuyện rất bình thường.

Cũng do thực lực hiện tại của Mộc Phàm không đủ, nếu không thì một ngón tay kia có thể phá nát cả thân thể lẫn thần hồn của Nghĩ vương.

“Ký chủ, một ngón tay vừa rồi ngươi đánh trật nên thần hồn Nghĩ vương mới có cơ hội đào tẩu.”

Nghe hệ thống nói, Mộc Phàm sửng sốt.

Hệ thống nói gì, thế mà nói mình đánh trật?

Đùa cái gì vậy, tổ kiến bị chọc thủng, sao lại đánh trật đây?

Mộc Phàm thắc mắc, hỏi: “Hệ thống, giải thích rõ ràng, lời ngươi nói có ý gì, sao ta lại đánh trật, Nghĩ vương bị ta giết, dù thần hồn đào tẩu nhưng tuyệt đối không đánh trật a.”

“Ký chủ, Tiệt thiên chỉ của ngươi trọng thương một sinh vật Bán thần khác, uy lực giảm đi nên chỉ có thể tiêu diệt thân thể Nghĩ vương, không có thể mạt sát thần hồn.”

Trong đầu lại vang tiếng hệ thống.

Nghe lời giải thích này, Mộc Phàm ngây ngốc.

“Đùa gì vậy?”

Mộc Phàm kinh ngạc, nói: “Ta đánh một Bán thần khác trọng thương, ngươi nói giỡn, nơi này trừ Nghĩ vương còn có một Bán thần khác sao?”

“Có, vừa mới đào tẩu.” Hệ thống trả lời đúng sự thật.

Nghe thế, sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, mắng to: “Ngươi không nói sớm, hệ thống khốn nạn, ngươi muốn hại chết ta sao?”

Nói xong hắn cảnh giác nhìn bốn phía, trong không gian loạn lưu mênh mông, không có một bóng ma.

Hệ thống nói vừa rồi mình chọc một ngón tay, đầu tiên là trọng thương một sinh vật cấp Bán thần sau đó mới huỷ diệt thân thể Nghĩ vương, uy lực giảm nên không thể tiêu diệt thần hồn.

Thì ra là bởi vì có một Bán thần khác cản trở phần lớn lực lượng, mới đưa đến kết quả cuối cùng không trọn vẹn.

“Là ai?” Trong lòng Mộc Phàm vô cùng thắc mắc.

Vừa rồi có Bán thần khác ẩn nấp ở nơi này sao?

.....

Lúc này, sâu trong không loạn lưu có một bóng dáng chật vật lao ra.

Phốc!

Mới vừa xuất hiện thì hắn liền trực tiếp phun ra một ngụm máu, máu màu đen, mang theo khí tức tà ác.

“Đáng chết, sao nhân loại kia mạnh như vậy?”

Bóng dáng thần bí này gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn một lỗ to trên ngực, trái tim thiếu chút nữa bị xuyên thủng.

Hắn chưa hết kinh hoảng, vừa rồi ẩn giấu rất tốt, đang xem Mộc Phàm cùng Nghĩ vương đại chiến đặc sắc, kết quả đột nhiên bị một ngón tay của Mộc Phàm chọc tới.

Cảnh tượng kia thật là hết chỗ nói, đánh bậy đánh bạ trọng thương tên cường giả cấp Bán thần ẩn nấp gần đó.

“Nghĩ vương đã chết, không thể động tới khu trung lập kia nữa.”

Tên này lầm bầm lầu bầu, trong mắt còn lưu lại chút sợ hãi, một chiêu mà Mộc Phàm vừa thi triển ra quá kinh khủng.

Trong lòng hắn đã có bóng ma, không dám tới nơi đó nữa.

“Lui!”

Chỉ thấy bóng dáng này hét to, trong hư không đột nhiên xuất hiện một toà thành lũy thật lớn, chắn ngang gió lốc.

Bên trên có vô số chiến sĩ Hắc uyên tộc đang chờ xuất phát.

Nhưng hiện tại lại nghe mệnh lệnh rút lui.

Đây là Hắc uyên tộc, cường giả cấp Bán thần bị trọng thương là cao thủ của Hắc uyên tộc.

Oanh!

Hư không nứt ra, thành luỹ khổng lồ của Hắc uyên tộc trực tiếp phá vỡ không gian loạn lưu, nhanh chóng bay đi.

Vốn bọn chúng muốn tấn công khu trung lập chỗ Mộc Phàm, trực tiếp tiêu diệt nơi đó, không ngờ Huyết nghĩ tộc nhanh chân đến trước.

Còn may là Huyết nghĩ tộc xuất hiện trước, trong lòng Bán thần Hắc uyên tộc cảm thấy may mắn, bằng không, gặp xui xẻo chính là bọn chúng.

“Hắc uyên tộc?”

Mộc Phàm tìm được một vài vết máu sót lại, chưa bị gió lốc không gian quét sạch.

Đây là do sinh vật Bán thần vừa rồi lưu lại, thế mà là Hắc uyên tộc.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, Hắc uyên tộc có Bán thần tới, vừa rồi ẩn nấp ở đây, hắn không hề phát hiện, có lẽ là do tập trung chiến đấu cùng Nghĩ vương nên không chú ý.

Còn may là tên kia bị mình đánh bậy đánh bạ trọng thương, sợ hãi chạy mất.

“Thật là không ai có vận khí thế này.”

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, mình muốn giết Nghĩ vương thế nhưng lại trọng thương Bán thần Hắc uyên tộc đã ẩn nấp rất kỹ, doạ hắn chạy mất, truyền ra ai tin chứ?

Bận rộn cả buổi không vớt được bao nhiêu chỗ tốt.

Mộc Phàm có chút buồn bực, mang theo Hoả ma quay trở lại.

“Vương đâu?”

Lúc này, trên không khu trung lập, quân đoàn Huyết nghĩ tộc trợn tròn mắt.

Bọn chúng khó có thể tin được, vương của mình chạy trốn, cuốn

theo tổ kiến trực tiếp chạy, bỏ lại quân đoàn ở đây.

Thật xấu hổ, bọn chúng bị Nghĩ vương vứt bỏ.

Cả quân đoàn Huyết nghĩ tộc nhìn nhau, trong lòng mỗi tên đều có chút sợ hãi, Nghĩ vương bị đánh đến mức bỏ chạy, bọn chúng còn lưu lại tiếp tục chinh chiến sao.

Đang lúc bọn chúng dao động.

Răng rắc!

Không gian vỡ ra, một bóng dáng khổng lồ chậm rãi đi ra từ không gian loạn lưu.

Đó là Hoả ma, cả người nó bốc lửa hừng hực, hơi thở cường đại của sinh vật cấp Bán thần tản ra, khiến vô số sinh vật khó thở.

“Hoả ma?”

“Con rối Bán thần của Hắc uyên tộc sao?”

Hoả ma xuất hiện, quân đoàn Huyết nghĩ tộc bị bỏ rơi trở nên hoảng hốt.

Hai mắt tên đại tướng Huyết nghĩ tộc trừng to, ngây ngốc nhìn lòng bàn tay Hoả ma, nó đang nâng một đồ vật.

Đó là tổ kiến!

Không sai, chính là tổ kiến của Huyết nghĩ tộc.

“Xong rồi!”

Đại tướng Huyết nghĩ tộc sợ hãi, thấy tổ kiến bị chọc thủng, trong lòng trào ra cảm giác không ổn.

Lại thấy bóng ngường đứng trên vai Hoả ma, còn không phải là nhân loại đánh tới mức Nghĩ vương bỏ chạy sao.

Tổ kiến bị xuyên thủng, Huyết nghĩ tộc bên trong chết sạch, chẳng phải là Nghĩ vương cũng đã bị giết?

“Không...”

Có cường giả Huyết nghĩ tộc giận dữ gầm lên.

“Giết nhân loại này, báo thù cho vương.”

“Giết!”

Hai mắt đại tướng Huyết nghĩ tộc đỏ bừng, bỗng nhiên trở nên điên cuồng, hạ lệnh tấn công, dẫn đầu cưỡi kiến bay khổng lồ đánh tới Hoả ma.

Hai mắt hắn đỏ bừng, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giết tới, hoàn toàn điên cuồng rồi.

Toàn bộ Huyết nghĩ tộc đều bị diệt, bao gồm cả Nghĩ vương, tổ kiến cũng bị đánh vỡ, đại biểu cho chi tộc đàn này đã hoàn toàn tan tành.

“Một đám kiến hôi, tự tìm đường chết!"

Nhìn quân đoàn kiến bay xung phong liều chết, Mộc Phàm hừ lạnh, nhẹ nhàng phất tay.

“Hoả ma, nghiền nát chúng nó!”

Mộc Phàm vừa ra lệnh liền thấy Hoả ma hét to, nâng bàn tay bọc lửa vỗ tới.

Chương 286: Nhất chiến thành danh

-

Oanh!

Trong hư không, một bàn tay to bọc lửa quét ngang qua, vỗ nát một mảng quân đoàn Huyết nghĩ tộc, chúng bị lửa đốt thành tro tàn.

Hỏa ma hung uy hiển hách, một cái tát liền diệt hết một phần mười.

“Không sai biệt lắm, có thể dừng rồi.”

Mộc Phàm đứng trên vai Hỏa ma, ánh mắt lạnh lùng nhìn Huyết nghĩ tộc đang điên cuồng, sau khi mất đi Nghĩ vương hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng hỗn loạn.

Đáng tiếc, muốn xông tới giết hắn căn bản chính là vọng tưởng, chưa nói tớ có Hỏa ma ở đây, bản thân Mộc Phàm cũng có thể nhẹ nhàng tiêu diệt bọn chúng.

Đại quân kiến bay trên trăm vạn vốn là một quân đoàn đáng sợ khiến nhiều sinh vật sợ hãi, giết chóc vô số.

Nhưng hiện tại lại bị đánh tan tác.

Khi Mộc Phàm kêu Hỏa ma dừng tay, quân đoàn kiến bay còn lại đột nhiên gặp tập kích mãnh liệt đến từ khu trung lập, thương vong vô số.

Hô hô hô...

Phía dưới, mưa tên rậm rạp bay tới, xỏ xuyên qua từng tên Huyết nghĩ tộc cưỡi tọa kỵ kiến bay, tất cả đều bị bắn thành con nhím.

Mộc Phàm giương mắt nhìn lại, thì ra là Tinh linh công chúa Áo Lan, suất lĩnh hơn một trăm chiến sĩ Tinh linh kéo cung bắn chết quân đoàn kiến bay Huyết nghĩ tộc.

Áo Lan tay cầm bảo cung Truyền kỳ xanh biếc, toàn thân ngưng tụ hơi thở đáng sợ, từng mũi tên thành hình xung quanh nàng.

Đây là tuyệt kỹ của Áo Lan.

Oanh!

Khi Áo Lan buông tay, vạn tiễn cùng bay, hóa thành một con rồng xỏ qua tất cả, nơi nó đi qua, quân đoàn kiến bay Huyết nghĩ tộc đều bị xé thành mảnh nhỏ.

Một chiêu quét sạch một mảng lớn, rất nhiều thi thể, mảnh nhỏ từ trên cao rơi xuống dưới.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, tiếng Huyết nghĩ tộc giãy giụa dần dần tắt hẳn.

Không chỉ là Tinh linh tộc động thủ, các thế lực, chủng tộc khác đều sôi nổi động thủ tiêu diệt bộ phận Huyết nghĩ tộc còn sót lại.

Bọn chúng tận mắt thấy cả đám Huyết nghĩ tộc bị Mộc Phàm tiêu diệt, Nghĩ vương bị giết, tổ kiến bị cướp đi, rất nhiều thế lực lập tức lựa chọn động thủ tham gia đại chiến.

Chỉ thấy một sinh vật hình sứa khổng lồ mở miệng rộng, nuốt trọn mấy vạn Huyết nghĩ tộc.

Một màn này làm lòng Mộc Phàm giật mình, đầu sứa này rất cường thế a.

“Mã Mỗ tham kiến đại nhân, nguyện đi theo hầu hạ đại nhân.”

Con sứa kia đột nhiên cung kính hành lễ với Mộc Phàm, hô lên một câu nguyện trung thành.

Mộc Phàm dùng ánh mắt quái dị nhìn nó, đây là một con sứa cường đại cấp Siêu thể, trong cơ thể như lò phản ứng hạt nhân, không ngừng phóng ra năng lượng khủng bố.

“Chuẩn, phong ngươi làm thống lĩnh, xây dựng một vệ đội, bảo vệ an toàn cho khu mậu dịch Vạn tộc.”

Hắn trực tiếp nhận lấy sinh vật chủ động đầu nhập này.

Con sứa này không chỉ có thực lực cường đại, còn có một loại năng lực thiên phú làm người ta khiếp sợ, tái sinh vô hạn.

Không sai, thiên phú của nó rất mạnh, có thể tái sinh vô hạn, tương đương với năng lực giết không chết, được xưng có sinh vật cường đại có khả năng bất tử.

“Cảm tạ đại nhân!”

Mã Mỗ kích động vạn phần, toàn bộ thân thể đỏ bừng lên, xúc tu to lớn quét ra, cuốn mấy trăm tên Huyết nghĩ tộc vào trong miệng, nhai răng rắc răng rắc.

Bộ dáng hung hãn kia làm Mộc Phàm rất rất hài lòng, trong tay chỉ còn thiếu thủ hạ hung hãn như vậy.

Các sinh vật khác vừa thấy cảnh này tức khắc ghen ghét, gia hỏa to xác ngốc ngếch này được Mộc Phàm thưởng thức.

Có lẽ chính là chỗ tốt cho tên đầu tiên tình nguyện trung thành đi.

Không có biện pháp, trong tay Mộc Phàm không có bao nhiêu thủ hạ, thật vất vả mới một có một sinh vật cấp Siêu thể, sao lại không cho nó chỗ tốt chứ?

Một vị trí thống lĩnh mà thôi, hắn cũng không tổn thất gì.

Qua trận chiến này, uy danh của Mộc Phàm đã khắc sâu vào tâm trí các sinh vật trong khu trung lập, không còn thế lực, sinh vật nào dám can đảm phớt lờ.

Chúng nó hoàn toàn bị sự cường hãn của Mộc Phàm trấn trụ, có thể chém giết Nghĩ vương cấp Bán thần, ai dám không phục?

Huống chi còn có một đầu Hỏa ma kia, đây là khôi lỗi của Hắc uyên tộc, vì sao hiện tại lại thành vương bài trong tay Mộc Phàm.

Kẻ có đầu óc đều suy nghĩ được, chắc chắn là Mộc Phàm đã giết một tên cường giả Hắc uyên tộc, đoạt Hỏa ma từ trong tay đối phương.

Sau đó làm Hỏa ma thuần phục, biến thành tiểu đệ, tay chân của mình, có một tay chân cấp Bán thần bên cạnh, ai dám đối nghịch?

Trừ phi ngươi muốn bị Hỏa ma đập chết, hoặc là muốn bị nhân loại hung tàn này tiêu diệt.

Trải qua trận đại chiến này, uy tín của Mộc Phàm cũng đạt tới đỉnh điểm, trong khu trung lập không có kẻ nào dám nghi ngờ cùng bất kính.

Giờ phút này, tất cả các thế lực trong khu trung lập đều tham chiến, phía sau nối tiếp phía trước giết tới, quét sạch quân đoàn Huyết nghĩ tộc còn sót lại.

“A...”

“Nhân loại, ta giết ngươi.”

“Giết giết giết!”

Quân đoàn Huyết nghĩ tộc điên cuồng, tên đại tướng cầm đầu rít gào, không quan tâm gì hết giết hướng tới Mộc Phàm.

Thân là đại tướng Huyết nghĩ tộc, thực lực của hắn không hề yếu, cực kỳ cường đại, cao thủ chủng tộc khác, thậm chí Mã Mỗ vừa mới thần phục Mộc Phàm cũng không thể ngăn tên này.

Áo Lan tay cầm bảo cung Truyền kỳ cũng không thể.

“Nhân loại, cùng chết đi.”

Đại tướng Huyết nghĩ tộc vọt tới gần, điên cuồng hét to, thân thể đột nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt.

“Cẩn thận.”

Áo Lan hô to một tiếng, nhắc nhở Mộc Phàm.

Gia hỏa này muốn tự bạo, muốn đồng vu quy tận với Mộc Phàm.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Mộc Phàm nhìn gia hỏa muốn tự bạo trước mắt, hừ nhẹ một tiếng,

căn bản không cần hắn động thủ.

Phanh!

Một bóng dáng thướt tha đã chắn trước mặt, trực tiếp tung một quyền đánh bay tên đại tướng Huyết nghĩ tộc này.

Là Tiểu Linh, nàng bộc phát ra thực lực cường đại khiến các sinh vật khiếp sợ, một quyền liền đánh bay đại tướng Huyết nghĩ tộc đang điên cuồng.

“Rống!”

Đại tướng Huyết nghĩ tộc bị trọng thương nhưng không hề lui bước, ngược lại càng hung hãn rít gào hóa thành một luồng sáng giết tới.

“Tiểu Linh, đi giải quyết các dư nghiệt Huyết nghĩ tộc khác đi.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng phân phó một câu.

“Vâng, chủ nhân.” Tiểu Linh vốn muốn ngăn trở lần nữa nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lệnh, xoay người chợt lóe, nháy mắt giết vào chiến trường.

Thực lực của nàng cực kỳ cường đại, ở trạng thái đỉnh cấp Siêu thể, thậm chí có thực lực chiến một trận với cấp Truyền kỳ.

Đây là chỗ cường đại của sinh mệnh nhân tạo, không chỉ có thân thể cường đại, lực lượng khủng bố, càng có lực phá hoại khiến người ta khiếp sợ.

Đúng với câu, đồ vật xuất ra từ hệ thống chắc chắn có phẩm chất rất cao.

“Cùng chết đi.”

Đại tướng Huyết nghĩ tộc rống to, thân thể lại sáng lên, tựa như một vầng trăng màu máu treo trên không trung, sắp phát nổ.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay của Hỏa ma chộp tới, nắm trọn tên đại tướng Huyết nghĩ tộc đang sắp nổ tung trong bàn tay, tiếp

theo trong lòng bàn tay phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Ầm vang!

Một tiếng vang lớn, từ bàn tay Hỏa ma lóe lên những luồng sáng mãnh liệt, hủy thiên diệt địa.

Đáng tiếc nổ trong bàn tay Hỏa ma nên không tạo ra tổn thương gì lớn, chỉ nổ mất một tầng da dung nham của Hỏa ma.

Gia hỏa đáng thương, còn tưởng rằng mình có thể đồng vu quy tận với Mộc Phàm, ai ngờ còn chẳng thương tổn gì được Hỏa ma.

Đại chiến dần dần hạ màn, Huyết nghĩ tộc còn sót lại bị càn quét sạch sẽ, tất cả sinh vật, chủng tộc, thế lực trong khu trung lập đều ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời.

Hỏa ma to lớn tản ra uy áp khiến người ta sợ hãi.

Phía trên vai Hỏa ma là một thiếu niên nhân loại, là chủ nhân mới của khu trung lập.

Tất cả sinh vật đều lộ vẻ kính sợ, sợ hãi nhìn Mộc Phàm.

Vị chủ nhân mới này thật sự khiến bọn họ vô cùng chấn động

Các thế lực, chủng tộc, sinh linh, cường giả ở đây, từng bước từng bước tự giác tránh ra một lối đi.

Mộc Phàm mang theo Hỏa ma đã thu nhỏ lại từ trên cao rơi xuống, không ít sinh vật quỳ một gối, biểu hiện của sự thần phục, kính phục.

“Từ hôm nay trở đi, chính thức xác lập khu mậu dịch Vạn tộc, người không phạm ta, ta không phạm người, bảo trì trung lập vĩnh cửu.”

Mộc Phàm vừa đi xuống, lớn tiếng tuyên bố.

Khu mậu dịch Vạn tộc chính thức đổi tên, tên này sẽ được lan truyền rộng rãi.

Đúng lúc nhờ một trận chiến này thanh danh, đánh ra uy danh của mình, làm các thế lực khác không dám vọng động, nếu không kết cục liền giống như Huyết nghĩ tộc.

Tất cả đều không dám nhìn thẳng vị hung nhân thực lực cường đại này.

Sau trận chiến này, tên của Mộc Phàm sẽ được lan truyền khắp các thế giới dị vực.

Chương 287: Tinh luyện gian thiên phú

-

Ở phủ Thành chủ, Mộc Phàm một mình ngồi trong phòng.

Những chuyện khác đã giao cho Già Lam xử lý, không cần Mộc Phàm để ý tới.

Hắn đang cầm một tổ kiến thu nhỏ, cẩn thận xem xét.

Tổ kiến bị xuyên thủng, hai mặt thông nhau, đã quét sạch toàn bộ thi thể bên trong, giờ là một tổ kiến trống trải.

Nghiêm khắc mà nói thì bản thân tổ kiến chính là một bảo vật, không chỉ có phòng ngự cường đại, còn có lực công kích mạnh mẽ.

Nhưng trước đó đã bị Mộc Phàm phá hư, cả phòng ngự đều bị đánh xuyên thủng, bảo vật tổ kiến này đã hỏng.

“Phần lớn đồ vật bên trong đều bị hủy diệt, lỗ lớn rồi.”

Mộc Phàm kiểm tra một hồi, các loại tài liệu, bảo vật bên trong bị hủy gần hết, trong lòng hắn có chút đau đớn.

Ghê tởm hơn chính là trong tổ kiến không có bao nhiêu tinh thể năng lượng, giống như đã tiêu hao gần hết.

Điều này làm cho Mộc Phàm nghĩ tới lúc trước tổ kiến phát ra công kích cường đại, hiển nhiên là hao phí rất nhiều tinh thể năng lượng để duy trì.

Thậm chí Mộc Phàm hoài nghi có phải Nghĩ vương đã cuốn đi phần lớn tiền tài cùng bảo bối hay không?

Nếu không phải vậy thì sao một cái tổ kiến to lớn như thế mà bên trong lại không có bao nhiêu bảo vật, Mộc Phàm xem mà lòng nổi lửa.

"Mẹ nó, uổng công uổng sức.”

Mộc Phàm tức giận, thiếu chút nữa đánh nát tổ kiến để phát tiết rồi.

Nhìn tổ kiến trống rỗng, khóc không ra nước mắt.

Nhưng vẫn có chút an ủi là còn một đám trứng màu đỏ, đó là trứng Huyết nghĩ.

“Đám trứng Huyết nghĩ này có thể nở ra Huyết nghĩ, phần lớn bị kiến vương toàn bộ cắn nuốt sinh mệnh chết rồi, còn một số nhỏ là có sự sống.”

Hắn xem xét trong tổ kiến, chỗ sâu nhất có một khu vực dựng dục đời sau.

Bên trong có vô số trứng Huyết nghĩ, phần lớn đều chết rồi, không có tác dụng, một số nhỏ còn sống.

Nhưng ấp nở một đàn Huyết nghĩ có tác dụng gì, Mộc Phàm không cần chúng nó, hơn nữa chúng nở ra cũng không nghe lệnh ngươi.

Dù ngươi nô dịch bọn chúng, biến chúng trở thành con rối, nhưng có tác dụng gì đâu, cái rắm cũng không, nuôi một đám Huyết nghĩ có thể làm gì chứ?

“Ký chủ, có thể chăn nuôi một đám Huyết nghĩ, đào tạo ra quân đoàn Huyết nghĩ.”

Hệ thống đưa ra một đề nghị, Mộc Phàm khịt mũi coi thường.

Ngươi nói giỡn hả, muôi một qua đoàn Huyết nghĩ hao phí biết bao tài nguyên, bản thân còn không đủ dùng, còn nuôi một quân đoàn Huyết nghĩ sao?

“Câm miệng đi, có phải ngươi không muốn ta nạp tiền, vậy ta đây liền toàn bộ dùng tiền để nuôi một đám kiến.”

Lời Mộc Phàm khiến hệ thống lập tức yên lặng.

Không nạp tiền sao hệ thống có thể vận hành, thăng cấp.

Cho nên hệ thống nghe Mộc Phàm nói muốn dùng toàn bộ tiền để

nuôi kiến lập tức im luôn.

Đề nghị này là hệ thống tự hố nó nha, không được.

“Ký chủ, ngươi có thể nạp tiền luyện hóa toàn bộ đám trứng Huyết nghĩ này, tinh luyện ra gien thiên phú của Huyết nghĩ.”

Hệ thống đột nhiên đưa ra thêm đề nghị, Mộc Phàm sửng sốt.

Sao cảm giác đây mới là ý tưởng thật sự của hệ thống nha, đề nghị thứ nhất là nói nhảm, trải đường cho đề nghị này.

Vẻ mặt Mộc Phàm trở nên quái dị, nói: “Hệ thống, có phải ngươi cố ý hay không, đã sớm tính toán kỹ rồi?”

“Nói chút đi, gien thiên phú là cái gì, tinh luyện gien thiên phú của Huyết nghĩ có lợi ích gì?” Hắn vẫn dò hỏi tỉ mỉ.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, trong cơ thể Huyết nghĩ có gien lực lượng, có thể tách ra, biến thành một loại gien thiên phú lực lượng, rồi dung hợp, hấp thu, lớn mạnh thiên phú lực lượng của bản thân ký chủ.”

“Nha?” Mộc Phàm nghe xong ánh mắt sáng lên.

Còn có chuyện tốt thế này, xem ra hệ thống còn rất nhiều công năng mà hắn không biết.

Tinh luyện gien thiên phú của sinh vật khác để dung hợp, không ngừng biến mạnh.

Nghe xong đề nghị của hệ thống, nói là hắn động tâm.

“Cần tiêu hao bao nhiêu?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

“Một trăm tỷ, tinh luyện gien lực lượng của Huyết nghĩ, có thể miễn phí dung hợp thăng cấp cho ký chủ.”

“Một khi ký chủ dung hợp hoàn mỹ liền có được năng lực thiên phú, nháy mắt tăng phúc lực lượng gấp trăm lần.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm dạt dào cảm xúc.

Tăng phúc lực lượng gấp trăm lần, sao cảm giác không đáng tin cậy nha, lực lượng tăng gấp một trăm lần khủng bố cỡ nào, lực lượng hiện tại của Mộc Phàm đã mạnh tới mức đáng sợ rồi.

Nếu đột nhiên tăng gấp trăm lần, nói thật thì khi hắn nghĩ tới cũng rùng mình, không tưởng tượng được sẽ khủng bố tới mức nào.

“Hệ thống, thực sự tốt như vậy sao, không có di chứng chứ, ngươi muốn hố ta phải không?”

Mộc Phàm cảnh giác, chần chờ rồi hỏi.

“Ký chủ yên tâm, dung hợp hoàn mỹ chỉ tăng cường thiên phú lực lượng của ký chủ, không có bất kỳ di chứng hay khuyết điểm nào.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm có chút hoài nghi.

Căn cứ theo kinh nghiệm trước giờ của hắn, hệ thống này hố người không dấu vết, căn bản rất khó phát hiện chính mình đã lọt hố.

Dù ngươi nhận ra, ngươi cũng phải vui tươi hớn hở giúp nó đếm tiền.

“Một trăm tỷ a, hệ thống, ngươi thật sự càng ngày càng trắng trợn táo bạo.”

Mộc Phàm bực bội nói một câu, trong lòng u oán.

Hệ thống này chỉ tinh luyện gien thiên phú của Huyết nghĩ lại đòi tới trăm tỷ, ngươi nói không hố sao, quỷ cũng không tin huống chi là Mộc Phàm đã bị hố rất nhiều lần.

Nhưng ngươi không nạp thì không có, dù sao Mộc Phàm cũng không có biện pháp tinh luyện gien Huyết nghĩ, theo hiểu biết hiện tại của hắn, không ai làm được chuyện này.

“Ký chủ, một trăm tỷ tinh luyện gien lực lượng của Huyết nghĩ, miễn phí giúp ký chủ dung hợp hoàn mỹ, hàng ngon giá rẻ.”

Hệ thống lần lượt nhắc nhở khiến Mộc Phàm muốn đánh nổ nó.

Ngươi nói đi nói lại còn không phải muốn ta nạp tiền sao.

“Được rồi, nói nhảm nhiều quá, lừa quỷ đi, không phải một trăm tỷ sao, hố liền hố đi.”

Mộc Phàm cắn răng, quyết định nạp tiền, đốt một trăm tỷ tinh luyện gien thiên phú của Huyết nghĩ tộc.

“Đinh, nạp một trăm tỷ, bắt đầu tinh luyện.”

Tiếng hệ thống mang theo một chút sung sướng, giống như chuyện nạp tiền khiến cho cực kỳ vui vẻ.

Mộc Phàm nhăn mặt, muốn câm nín, hệ thống này thật sự khiến người ta không còn lời nào để nói.

Tuy rằng hay hố nhưng hệ thống vẫn ra sức, vừa nhắc nhở liền thấy tổ kiến bay lên, bị một lực lượng vô hình bao phủ.

Từng quả trứng Huyết nghĩ màu đỏ bị lực lượng của hệ thống bao phủ, dần dần nhúc nhích, không ngừng bị hòa tan, phân rã.

Hơn nữa, trong tổ kiến còn có một hồ máu thật lớn.

Trong hồ máu này có một loại vật chất kỳ lạ màu đỏ máu, ẩn chứa lực lượng thần bí.

Đúng là loại vật chất thần bí này đã tăng cường thiên phú cho Huyết nghĩ tộc, giúp bọn chúng lột xác, có thiên phú lực lượng cường đại.

Lúc này, vật chất thần bí trong hồ máu bị hút tới, bị luyện hóa cùng với trứng Huyết nghĩ.

Tinh luyện ra một loại vật chất năng lượng kỳ dị, gien lực lượng của Huyết nghĩ tộc bị tách ra rồi cải tạo, luyện hóa.

Cuối cùng, gien lực lượng này hoàn toàn biến thành vô chủ, vô hại, không có tác dụng phụ.

"Tinh luyện thành công, bắt đầu dung hợp.”

Hệ thống lại lần nhắc nhở lần nữa, liền thấy vật chất thần bí vọt tới Mộc Phàm, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể hắn.

Đó là gien hoàn mỹ do hệ thống tinh luyện ra, thuộc về loại gien lực lượng, có thể tăng thiên phú lực lượng cho một người.

Oanh!

Mộc Phàm cảm giác thân thể như muốn nứt ra, một loại vật chất thần bí đang khuếch tán khắp cơ thể, bắt đầu dung nhập vào trình tự gien của mình.

Từng tế bào đều sôi trào trong khoảnh khắc này, tham lam hấp thu loại vật chất thần bí này.

Mộc Phàm cảm giác được sự khác lạ, thân thể đang tiến hành lột xác, dù cường độ thân thể hay lực lượng đều đang không ngừng tăng lên.

Ước chừng mười phút, loại biến hóa này biến mất.

“Đinh, dung hợp xong...”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm tỉnh táo lại, thân thể chậm rãi hạ xuống.

Hai chân vừa chạm đất liền nghe thấy tiếng “Răng rắc”, mặt đất bị dẫm nứt ra, như không gánh nổi lực lượng thân thể Mộc Phàm.

Mộc Phàm sửng sốt, thế mà không khống chế được lực lượng trong cơ thể, động nhẹ một chút, không gian chung quanh liền dao động kịch liệt, không ngừng vặn vẹo.

Toàn bộ phủ Thành chủ đều đang run rẩy, như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

“Đi vận động thử.”

Mộc Phàm trực tiếp xé rách không gian bước vào, biến mất khỏi phủ thành chủ.

Chương 288: Bộ xương khô đáng thương

-

Trong không gian loạn lưu mênh mông, gió lốc cuồng bạo ù ù quét qua.

Bá!

Một bóng người lặng yên hiện lên, đứng trong gió lốc.

Người tới đúng là Mộc Phàm, hơi thở lạnh băng, đánh tan gió lốc không gian chung quanh, vô số hạt màu đen ùa tới hắn.

Mộc Phàm đi tới nơi này, hắn muốn thử xem hiệu quả của thiên phú lực lượng vừa mới đạt được.

Hắn không biết hệ thống nói tăng phúc gấp trăm lần có phải thật hay không, hay chỉ là hệ thống thuận miệng hố tiền hắn mà thôi.

“Thiên phú lực lượng, tăng phúc trăm lần.”

Mộc Phàm quát khẽ, trong cơ thể đột nhiên có lực lượng nào đó bùng nổ, khí thế liên tục tăng lên, ầm ầm ầm, không gian chung quanh vỡ nát.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy lực lượng của mình đang bành trướng, tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền tăng gấp trăm lần.

Một trăm lần, khủng bố tới mức nào nha.

Mộc Phàm khiếp sợ, cảm thụ được lực lượng vô tận trong cơ thể, cảm giác như chỉ cần dùng một quyền là có thể đánh nổ một viên tinh cầu, làm người ta mê muội.

“Ký chủ, tỉnh táo chút, hiện tại ngươi không có năng lực một quyền đánh nổ một viên tinh cầu.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, dội một chậu nước lạnh.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất bực bội, hệ thống hố người này,

động chút là dội nước lạnh, mình sắp bị nó đả kích đến hoài nghi nhân sinh.

“Ngươi câm miệng, không nói thì không ai nói ngươi câm.”

Mộc Phàm hung tợn chửi mắng.

Hắn hít sâu một hơi, lực lượng bàng bạc trong cơ thể hội tụ, máu sôi trào, lực lượng cường đại không thể tưởng tượng được bắt đầu ngưng kết.

“Dùng Tiệt thiên chỉ thử.”

Suy nghĩ chút, Mộc Phàm quyết định thi triển Tiệt thiên chỉ, nhìn xem có phải lại bị rút cạn lần nữa hay không, tăng phúc gấp trăm lần, không chỉ tăng phúc thân thể, lực lượng, còn tăng phúc cả luyện khí.

Vì như vậy nên Mộc Phàm mới muốn thi triển chiêu cấm thuật cường đại nhất mà hắn lĩnh ngộ được.

“Tiệt thiên chỉ!”

Ngón tay Mộc Phàm ngưng tụ ánh sáng, không gian chung quanh lại vỡ ra, tựa như mặt kính nứt nứt.

Lực lượng toàn thân, tu vi, toàn bộ hội tụ, nháy mắt chọc một ngón tay về phía trướci.

Ong!

Không gian xa xa phía trước sụp đổ, gió lốc bị tan rã, xuất hiện một cái lỗ thủng khủng bố, sâu vô tận.

Chỉ thấy một tia sáng cắt qua không gian, một đường phá nát tất cả, chớp mắt biến mất.

.....

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Trong khu vực không gian loạn lưu, có một con thuyền không gian

khổng lồ xuyên qua không gian loạn lưu mênh mông.

Con thuyền kia rất to, dài khoảng mười cây số, bề mặt phủ đầy phù văn, có một tầng quầng sáng ngăn cản gió lốc không gian ăn mòn.

Đầu thuyền có một bộ xương khô lớn, hai hốc mắt hừng hực ngọn lửa màu lam, lộ ra khí tức lành lạnh, khủng bố dọa người.

“Hắc uyên tộc thật là, thế mà bị một khu trung lập nho nhỏ dọa vỡ mật.”

“Tên Sax kia càng sống càng đi lùi.”

Trên đầu thuyền có hai sinh linh hình dáng bộ xương khô, đứng ở nơi đó, nói chuyện với nhau.

Trong đó có một bộ xương màu vàng kim, đỉnh đầu đội vương miện, sau lưng có một áo choàng rách nát không gió mà vẫn bay phất phới.

Nó khinh thường nói: “Thân là cường giả Bán thần lại bị dọa tới mức như vậy, thật là vô dụng, tương lai chắc chắn không thành Thần thoại được.”

“Không sai, hắn càng ngày càng phế.”

Bên cạnh là một bộ xương khô khác, toàn thân bộ xương phát ra quầng sáng u ám, cả người bốc lên từng luồng khí đen.

Hai bộ xương khô có hơi thở mạnh mẽ, không kém gì Nghĩ vương trước đó.

Chỉ thấy bộ xương khô màu đen mở miệng nói: “Nhưng Sax nói Huyết Nghĩ vương bị giết, có phải là thật hay không?”

“Giả, ta vừa mới âm thầm câu thông với Nghĩ vương, hắn còn sống, sao có thể bị giết, hơn nữa hắn cũng chứng thực điểm này, hắn đang bế quan, chuẩn đi ra kiếm ăn.”

Bộ xương khô vàng kim bình tĩnh nói.

Vừa rồi nó đã liên hệ với Nghĩ vương, nhưng nó không biết Nghĩ vương thật sự đã bị giết, chỉ có thần hồn chạy thoát, thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Còn vì sao Nghĩ vương muốn lừa gạt nó, theo tính cách của Nghĩ vương thì không thể chỉ mình hắn chịu tội, hố thêm mấy tên cùng chịu khổ a.

Hai sinh vật hình bộ xương đáng thương, không biết mình đã bị hố.

Hai chúng nó là quân chủ của một quân đoàn Tử linh trong Hắc vực, mang theo rất nhiều chiến sĩ xương khô giết qua, muốn thôn tính tiêu diệt khu trung lập chỗ Mộc Phàm.

Thật ra trước kia chúng nó đã từng tranh đoạt khu trung lập này nhưng cuối cùng Hắc uyên tộc và Nghĩ vương đều giành trước.

Hiện tại hai bên đều từ bỏ, tất nhiên hai tên Tử linh quân chủ này không thể bỏ qua rồi, lập tức suất lĩnh đại quân xương khô tiến tới.

“Đẩy nhanh tốc độ, chuẩn bị ăn ngon.”

Bộ xương khô vàng kim đột nhiên hét to, con thuyền nhanh chóng tăng tốc, phá vỡ gió lốc không gian bay đi.

“Cạc cạc cạc, ta đã gấp không chờ nổi.”

Bộ xương khô màu đen phát ra tiếng cười cạc cạc khó nghe, làm người ta hoảng hốt.

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ lực lượng cường đại đến mức không thể tưởng tượng bùng nổ phía trước, xỏ xuyên qua không gian loạn lưu, trùng hợp hướng tới con thuyền của hai bộ xương khô.

“Ca... Ách...” Hai bộ xương khô đột nhiên im bặt, biến cố bất ngờ khiến bọn chúng run rẩy.

“Đó là cái gì?”

Lửa trong hốc mắt bộ xương khô màu vàng kim lập loè mãnh liệt, cảm thấy nguy cơ tử vong ập tới.

Nguy hiểm!

Hai bộ xương khô cấp Bán thần đồng thời run lên, nhận ra nguy cơ, lập tức ý thức được không tốt.

“Vạn linh cốt thuẫn!”

“Tử vong chi mâu!”

Trong lúc nguy cấp, hai bộ xương khô đồng thời bùng nổ, đánh ra một kích mạnh nhất, liên thủ đánh về luồng năng lượng đáng sợ đột nhiên xuất hiện phía trước.

Đó là một luồng sáng, nói chính xác là một ngón tay xán lạn, một đường đục nát hư không, phá tan tất cả.

Oanh!

Cùng với tiếng nổ mạnh kịch liệt truyền đến, hai cổ lực lượng cấp Bán thần đồng loạt nổ tung, Tử vong chi mâu vỡ vụn, Vạn linh cốt thuẫn hỏng mất, bị phá nát.

Lực lượng kia cường đại không thể địch nổi, uy thế không giảm, nháy mắt xỏ xuyên qua con thuyền.

Răng rắc, con thuyền thật to giải thể tại chỗ, hóa thành vô số mảnh nhỏ, rơi rụng trong không gian loạn lưu, chớp mắt bị nuốt sống.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một luồng sáng vàng kim bùng nổ, bộ xương khô cấp Bán thần màu vàng kim bị đứt gãy, chỉ còn lại một đầu lâu vàng rực hoảng sợ kêu to.

“Trốn!”

Còn bộ xương khô màu đen thì tốt hơn một chút, chỉ là bị đánh nát nửa thân thể, còn nửa bộ xương trực tiếp chui vào không gian loạn

lưu, chạy mất tăm.

Bộ xương khô vàng kim hoảng sợ kêu rên, bị thương rất nghiêm trọng, cả thần hồn đều bị trọng thương, thiếu chút nữa là tiêu tan rồi.

Nó ngây ngốc nhìn con thuyền bị một ngón tay đánh nát, mấy trăm vạn chiến sĩ xương khô hóa thành tro tàn, hoàn toàn chết đi.

Giờ khắc này, trong lòng nó đột nhiên nhớ tới cảnh báo của Hắc uyên tộc Sax, không nên tới gần nơi này.

Vốn tưởng rằng đối phương bị hù dọa sợ hãi, còn cười nhạo người ta, hiện tại mới tỉnh ngộ, mới hiểu vì sao Bán thần Hắc uyên tộc Sax bị dọa tới mức như vậy, nguyên nhân chính là đây.

Bộ xương khô đã hiểu nhưng lại khóc không ra nước mắt, mình đã bị hố.

“Nghĩ vương, ngươi dám hại bổn tọa?”

“Ta không để yên cho ngươi...”

Đầu lâu vàng kim phát ra từng tiếng rít gào, cuốn một luồng sáng vàng chui vào trong hư không, chớp mắt biến mất.

Nó chỉ còn lại đầu thôi, không chạy thì chờ chết sao?

Bị tấn công bất ngờ, hai bộ xương khô Bán thần bị dọa hỏng, thậm chí để lại bóng ma không thể xóa nhòa, còn chưa nhìn thấy khu trung lập liền ăn một kích khủng bố rồi.

Hiện trường chỉ còn lại toàn mảnh vụn, có một ít xương vụn trong suốt, phiêu đãng theo gió lốc không gian, dần dần bị ăn mòn rồi biến mất.

.....

“Tăng phúc gấp trăm lần, cũng không ra làm sao.”

Thi triển Tiệt thiên chỉ xong, Mộc Phàm có chút bất mãn nói thầm một câu, có chút thất vọng đối với tăng phúc trăm lần.

Tuy vừa rồi thi triển Tiệt thiên chỉ không bị rút cạn, nhưng lại tiêu hao hơn một nửa, tổng thể thì tiêu hao một phần ba.

Nói cách khác, Mộc Phàm kích phát thiên phú chi lực tăng phúc trăm lần chỉ có thể thi triển ba lần Tiệt thiên chỉ, cảm giác rất không hài lòng.

“Ký chủ, uy lực Tiệt thiên chỉ ngươi vừa mới thi triển mạnh gấp mười lần so với trước đó, tiêu hao phải lớn hơn rồi.”

Nghe tiếng hệ thống giải thích, lòng Mộc Phàm cũng dễ chịu hơn chút.

Ngẫm lại cũng đúng, uy ực thật sự của Tiệt thiên chỉ không chỉ như thế này, sẽ tăng cường khi tu vi của hắn không ngừng tăng, tiêu hao cũng tăng theo.

Tăng phúc gấp trăm lần, nghiêm túc mà nói đã rất rất khủng bố.

Mộc Phàm có thể tự tin nói, mình hiện tại có thể đánh một trăm mình trước đó, còn có thể thắng hay không thì không biết.

“Thôi, miễn miễn cưỡng cưỡng, tốn một trăm tỷ hơi lỗ.”

Hắn lắc đầu, hùng hùng hổ hổ xoay người trở về.

Mộc Phàm không hay biết, một chiêu cấm thuật vừa rồi thiếu chút nữa tiêu diệt hai Bán thần, trực tiếp làm hai bộ xương khô Bán thần sợ tới mức hồn lạc phách bay.

Hai bộ xương khô Bán thần đáng thương, mới vừa tới gần đã bị Mộc Phàm vô tình đánh trọng thương, thiếu chút nữa bỏ mạng ở nơi này, còn mất trắng mấy trăm vạn chiến sĩ xương khô.

Trong đó có không ít xương khô cấp Nhập thánh, cấp Siêu thể, nhưng đều bị một ngón tay mạt sát.

“Chủ nhân, Tinh linh công chúa Áo Lan cầu kiến.”

Mới vừa trở về liền nghe Tiểu Linh báo cáo.

“Áo Lan?”

Mộc Phàm hơi kinh ngạc, gật gật đầu đi hướng tới đại điện.

Chương 289: Hoảng sợ

Khu mậu dịch, trong một gian phòng nát, một già một trẻ đang nói chuyện với nhau.

“Gia gia, ngươi làm sao vậy?”

Một tiểu nữ hài dáng vẻ xấu xí khóc nức nở.

Nàng nhìn lão giả nằm trên chiếu, thở thoi thóp, chuẩn bị treo mạng.

Một già một trẻ này đúng là hai tên Tai ách tộc kia.

Lão giả thở thoi thóp, hai mắt không ngừng chảy máu đen, không ngăn được.

Hắn thanh âm suy yếu nói: “Ta sắp không xong, nguyền rủa đã ăn mòn căn nguyên của ta, không kéo dài được bao lâu.”

“Ngươi khác biệt, ngươi còn có tương lai rất tốt, còn phải gánh vác sứ mệnh truyền thừa của tộc ta, thoát khỏi vận rủi, bài trừ nguyền rủa liền đặt hết trên vai ngươi.”

“Khụ khụ...”

Lão giả vừa nói vừa ho khan kịch liệt, hai mắt không ngừng trào máu, máu đen ẩn chứa một loại hơi thở quỷ dị.

Đó là hơi thở nguyền rủa, mang theo tai ách chi khí, một khi dính phải, bất kỳ ai cũng sẽ gặp tai ương.

“Gia gia... Ngươi không được chết...” Tiểu nữ hài đau lòng, khóc bù lu bù loa.

Nước mắt nàng rất quỷ dị, thế mà bốc khí đen, như một loại nước mắt chứa nguyền rủa, có lực lượng đáng sợ.

Lão giả yếu ớt nói: “Đừng khóc, nước mắt ngươi mang theo nguyền rủa cường đại, rất dễ đưa tới họa sát thân.”

“Ngươi phải nhớ kỹ, những ác ma đáng sợ lấy nguyền rủa làm thức ăn một khi thấy ngươi liền sẽ không chút do dự ăn ngươi.”

Nói đến đây, hơi thở của lão giả dần dần yếu hơn, có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

Đột nhiên lão ngồi dậy, cả người toát ra từng luồng sương mù màu đen.

“Ngươi nghe đây, trên đời này chỉ còn lại có mình ngươi là tộc nhân Tai ách tộc, có lẽ chỉ có một người có thể xóa bỏ nguyền rủa trên người ngươi.”

“Ta đi rồi, ngươi nghĩ cách tiếp cận thiếu niên nhân loại kia, bất cứ giá nào cũng phải lưu lại bên cạnh hắn, chỉ có hắn mới có thể cởi bỏ nguyền rủa trên người ngươi, thức tỉnh huyết mạch Tai ách, tái hiện vinh quang vô thượng của Tai ách tộc.”

Phốc!

Vừa nói xong, lão giả đột nhiên biến mất, hóa thành một luồng khói đen lượn lờ bay lên không trung, cuối cùng tiêu tán vào hư vô.

Hắn đã chết, tan thành mây khói.

“Gia gia...” Tiểu nữ hài đau lòng khóc òa.

Tộc nhân cuối cùng trên đời này, thân nhân duy nhất của nàng, cứ như vậy mà biến mất, thật sự tan thành mây khói.

.....

Trong phủ Thành chủ, Mộc Phàm tiếp kiến vị công chúa Tinh linh tộc Áo Lan này.

“Áo Lan gặp qua đại nhân.”

Nhìn thấy Mộc Phàm, Áo Lan ưu nhã hành lễ.

Mộc Phàm mỉm cười đi tới, nói: “Không cần khách khí, ngươi với ta là bằng hữu, kêu Mộc Phàm được rồi, không cần phải khách khí

như vậy.”

“Mộc Phàm...” Áo Lan nói nhỏ, cười nói: “Chính thức giới thiệu một chút, ta tên là Áo Lan, Tinh linh tộc, năm nay hai trăm tuổi.”

“Phốc!”

Mộc Phàm phun một ngụm nước trà, thiếu chút nữa phun vào mặt Áo Lan rồi, có chút xấu hổ sờ mũi.

Hai trăm tuổi, má ơi.

Trong lòng muốn câm nín, tuổi thọ của dị tộc quá dài, động chút liền mấy trăm tuổi, mấy ngàn tuổi, trên vạn tuổi, cảm giác bình thường như ăn cơm uống nước.

“Phốc...” Nhìn bộ dạng của Mộc Phàm, Áo Lan bật cười, giải thích nói: “Đừng kinh ngạc, tuổi thọ Tinh linh tộc chúng ta thông thường là hơn ngàn năm, hai trăm tuổi chỉ tương đương với nhân loại các ngươi mười tám tuổi, vừa mới thành niên.”

“Ta vừa tiến hành Lễ thành niên năm ngoái.” Nghe Áo Lan giải thích, Mộc Phàm liền hiểu.

Nhưng nghĩ lại vẫn thấy không thích hợp, sao có thể so với nhân loại mười tám tuổi, không thể so được nha.

Ngươi đã sống hai trăm năm, dù là một đầu heo sống như vậy cũng mạnh hơn nhân loại mười tám tuổi quá nhiều.

Học hai trăm năm, tu luyện hai trăm năm, nhân loại mười tám tuổi có thể so được với ngươi sao?

Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, không rối rắm vấn đề này nữa, Tinh linh tộc người ta có tuổi thọ dài, ai kêu nhân loại có tuổi thọ ngắn ngủi đây.

Nhưng sau khi tu luyện, tuổi thọ, thực lực của nhân loại đều sẽ tăng cao, so thế này thì không gì khác nhau, sống lâu dài không có nghĩa là ngươi rất cường đại.

Có vài sinh vật sống dài dòng nhưng thực lực cũng chẳng ra sao.

“Đúng rồi, lần này tới tìm ta có chuyện gì?” Mộc Phàm dời đề tài.

Chỉ thấy Áo Lan mỉm cười nói: “Ta tới để báo cho ngươi một tiếng, ta phải rời đi, trở về Tinh linh tộc.”

“Ngươi phải trở về?” Mộc Phàm hiểu rõ gật gật đầu.

Áo Lan nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta ra ngoài đã rất lâu rồi, cần phải trở về, là bằng hữu nên ta tới từ biệt.”

“Cần ta đưa ngươi về sao?” Mộc Phàm gật gật đầu hỏi.

Nàng lắc đầu: “Không cần, ta có phương thức chuyên môn để trở về.”

“Ba tháng sau, chính là đại thọ vạn năm của mẫu hoàng ta, hy vọng ngươi có thể tới.” Áo Lan nói nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, rất chờ mong.

Mộc Phàm không nghĩ ngợi liền đáp ứng: “Yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ đi, chỉ là ta phải đi như thế nào, không biết nhà ngươi ở đâu nha.”

“Đây là chuyện thứ hai mà ta muốn nói.”

Áo Lan mỉm cười, lấy ra một lá cây xanh biếc đưa cho Mộc Phàm.

“Đây là gì?” Mộc Phàm sửng sốt, một cái lá cây?

Nhưng vừa nhận lấy liền cảm giác khác lạ, đây không phải lá cây bình thườngy.

Quả nhiên, Áo Lan tiếp tục giải thích: “Đây là lá của Sinh mệnh thụ, đại biểu cho một loại thân phận trong Tinh linh tộc, cũng là bằng chứng duy nhất để tiến vào Tự nhiên chi lâm của Tinh linh tộc.”

“Ngươi chỉ cần bóp nát là có thể được truyền tống tới Tinh linh chi lâm, đến lúc đó ta sẽ cảm ứng được hơi thở, đến đón ngươi.”

Nghe Áo Lan giải thích, Mộc Phàm đã hiểu.

Tinh linh tộc ở đâu, không ai biết rõ.

Nhưng bằng một lá Sinh mệnh thụ có thể trực tiếp truyền tống, giống như là một vé xe, trực tiếp đến lãnh địa Tinh linh tộc.

“Thì ra là thế.” Mộc Phàm gật gật đầu, cất kỹ lá cây này.

“Ta đây liền cáo từ.”

Áo Lan nói xong đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Mộc Phàm cũng đứng lên, nhìn Tinh linh công chúa trước mắt, cười nói: “Ngươi đi bây giờ sao, ta tiễn ngươi.”

Hai người cùng nhau rời khỏi đại điện, từ bên trong đi ra, đúng lúc bị các sinh vật, cường giả khác nhìn thấy.

Nhìn Tinh linh công chúa vừa đi vừa nói cười với Mộc Phàm, quan hệ thân mật, không ít sinh vật lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như thế.

Chúng nó suy đoán, Áo Lan và Mộc Phàm, một Tinh linh, một nhân loại, chắc chắn hai người có quan hệ bí mật nào đó.

“Chuyện vui rồi nha.”

“Ta nghe nói một vị Hải vương trẻ tuổi của Hải vương tộc muốn theo đuổi Tinh linh công chúa.”

Trên đường, không ít sinh vật nghị luận sôi nổi, bừng bừng hứng thú.

Chỉ thấy một sinh vật đầu mọc xúc tu nói: “Theo ta thấy, Hải vương kia chắc chắn gặp bi kịch.”

“Không tồi!”

Lời này khiến không ít sinh vật tán đồng.

Có một sinh vật dáng vẻ thấp bé, toàn thân đen thui mở miệng nói: “Vị đại nhân này là hung nhân thật sự, từng giết Bán thần.”

Nói đến đây, vẻ mặt nó kiêu ngạo, hiển nhiên là sùng bái Mộc Phàm một cách cuồng nhiệt.

Trong mắ bất kỳ chủng tộc nào, cường giả sẽ luôn được tôn kính.

“Bọn chúng đang đàm luận về ngươi nha.”

Mộc Phàm nghe được tiếng nghị luận chung quanh, có chút cổ quái nhìn Tinh linh công chúa mặt đỏ bừng bên cạnh.

Nàng lập tức hoảng loạn giải thích: “Ngươi đừng nghe bọn chúng nói bậy, ta chưa từng gặp Hải vương gì đó, càng không có việc này.”

“Đừng khẩn trương, lại không phải chuyện lớn gì.” Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười.

Công chúa Tinh linh tộc này lại khẩn trương như thế, chẳng lẽ sợ hắn hiểu lầm sao?

Mộc Phàm cảm thấy cổ quái, trong lúc nhất thời, bầu không khí giữa hai người có chút xấu hổ, đều không nói gì.

Rất mau, Áo Lan liền về tới nhà ăn Tinh linh, đúng lúc thấy rất nhiều Tinh linh đang chờ, cầm đầu là lão Tinh linh.

Lão Tinh linh này thấy Mộc Phàm đưa Áo Lan trở về, sắc mặt hơi biến hóa.

“Công chúa, chúng ta cần phải đi.”

Lão không thể không nhắc nhở Áo Lan.

Áo Lan ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm, nhẹ giọng nói: “Mộc Phàm, ta phải đi rồi, ba tháng sau nhớ tới, ta ở Tinh linh Vương thành chờ ngươi.”

“Tốt, một lời đã định.”

Mộc Phàm gật gật đầu hứa hẹn, thật sự muốn đi Tinh linh tộc nhìn một chút.

“Gặp lại, bằng hữu của ta.”

Áo Lan vẫy vẫy tay từ biệt, trước mắt Mộc Phàm, mấy chục Tinh

linh cùng nhau bóp nát từng lá cây xanh biếc, hóa thành một quầng sáng mông lung bao phủ bọn họ.

Vù!

Trong chớp mắt, Áo Lan cùng đám Tinh linh liền biến mất khỏi tầm mắt Mộc Phàm.

“Không gian truyền tống sao?”

Mộc Phàm suy tư gì đó, nỉ non một câu, vừa rồi bắt giữ được rồi một chút dao động không gian, một tọa độ đường hầm không gian xuất hiện trong tâm thần.

Ánh mắt hắn sáng lên, cười nói: “Thì ra đây là tọa độ không gian của Tinh linh tộc.”

Trong nháy mắt, bằng năng lực không gian của mình, Mộc Phàm thành công bắt được tọa độ không gian của Tinh linh tộc.

Điều này có nghĩa là dù không có lá cây kia, Mộc Phàm vẫn có thể dùng lực lượng của chính mình thành công đi đến Tinh linh tộc.

“Tinh linh công chúa thật thú vị, ba tháng sau gặp lại đi.”

Mộc Phàm cười cười, xoay người muốn rời đi.

Nhưng mới vừa xoay người lại liền thấy một tiểu nữ hài xấu xí đứng trước mặt, đang trông mong nhìn hắn, ngăn cản đường đi.

“Mẹ nó!”

Đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một nữ hài xấu xí, Mộc Phàm giật nảy mình, da đầu tê dại.

Nàng xuất hiện lúc nào?

Chương 290: Vận rủi, Thiên phạt?

Trên đường cái, Mộc Phàm trừng mắt nhìn tiểu nữ hài dị tộc này, dáng vẻ khiến người ta khiếp sợ.

Chỉ một chữ xấu, hơn nữa xấu đến mức làm da đầu người ta tê dại.

Đáng sợ nhất chính là nàng đứng ở nơi đó, toàn thân tản ra một hơi thở khiến người ta sợ hãi.

Răng rắc!

Mặt đường đột nhiên vỡ ra, tự dưng sụt lún một mảng lớn.

Ầm vang!

Ngay sau đó, một khu nhà đá ở gần cũng sập xuống, bị mù cuồn cuộn tản ra bốn phía.

“Khốn nạn!”

“A...”

“Là ai làm?”

Trong bụi mù, một đám sinh vật phẫn nộ lao ra khỏi đống đổ nát, có tên bò ra từ bên trong, vẻ mặt phẫn nộ.

Đám sinh vật này đột nhiên bị chôn phía dưới, còn may là thực lực bọn chúng không tệ, thân thể cường đại mới không có bị nện chết bên trong.

Mộc Phàm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, chuyện gì xảy ra, tự dưng sụp xuống.

“Tên đáng chết nào... Ách...”

Đám sinh vật bò ra khỏi đống đổ nát rống to kêu gào, khi thấy Mộc Phàm cùng tiểu nữ hài xấu xí thì tức khắc hoảng sợ.

Một đám đem lời muốn nói nuốt trở về.

Đặc biệt là khi bọn chúng thấy tiểu nữ hài dị tộc xấu xí kia, tức khắc trừng to mắt, vẻ mặt hoảng sợ.

“Tai ách tộc?”

“A!”

Một tiếng kêu to vang lên, đám sinh vật mới vừa bò ra lập tức chạy trốn nhanh hơn thỏ, biến mất tăm.

Các sinh vật vốn vây quanh quan sát tức khắc như ong vỡ tổ, tránh rất xa.

Chỉ trong nháy mắt, trên đường vắng tanh, không còn một ai.

Mộc Phàm xem mà ngơ ngác, nhìn nhìn đống phòng sập, lại nhìn nhìn mặt đất sụp xuống bên cạnh, trong lòng có một vạn con dê lao nhanh qua.

Đây là chuyện gì?

Răng rắc!

Đang nghĩ ngợi, dưới chân truyền đến tiếng nứt nẻ, cúi đầu nhìn liền thấy mặt đất quanh mình tự dưng sụp đổ, có dung nham trào ra.

“Trời đất, thế này cũng được sao?” Mộc Phàm ngây người.

Đúng vậy, giờ phút này hắn sợ ngây người.

Rốt cuộc là lực lượng gì làm sự vật chung quanh đều tự dưng hỏng mất, tan rã, thậm chí có chuyện không tốt phát sinh.

Mặt đất sụp đổ, dung nham phun trào, đây quả thực chính là một trận tai nạn bất ngờ a.

Nói đến là đến, không hề có dấu hiệu, thậm chí cường đại như Mộc Phàm đều không cảm giác được dưới chân có lực lượng khác thường nào.

“Chuyện quỷ quái gì đây?” Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng.

Hắn nhìn dung nham phun trào chung quanh, cũng chỉ có chỗ mình đứng và chỗ tiểu nữ hài Tai ách tộc trước mắt là không tổn hao gì.

Các khu vực trong phạm vi mười mét chung quanh đều biến thành dung nham nóng cháy, nổi lửa, quỷ dị, làm người ta suy nghĩ không ra nguyên nhân.

“Đi xuống cho ta.”

Mộc Phàm nhíu mày, quát lạnh, giơ tay ép xuống, dung nham vốn dĩ lập sôi trào lập tức bị dồn ngược lại lòng đất, chảy ngược trở về.

Mộc Phàm vẫy tay một cái, lập tức có một đống bùn đất, nham thạch từ phương xa bay tới, nháy mắt lấp đầy mặt đất.

Làm xong mấy chuyện này, hắn mới nghiêm túc đánh giá tiểu nữ hài quỷ dị trước mắt này, Tai ách tộc, cả người tản ra hơi thở xui xẻo, nguyền rủa.

Nữ hài này chính là tai tinh* a.

* Tai tinh: ngôi sao mang tai họa

“Nói đi, ngươi muốn làm gì đây?” Mộc Phàm không vui nhìn nàng.

Trước đó hắn đã gặp tiểu nữ hài một lần, chính là lúc nàng đi cùng một lão giả quỷ dị.

Sao đột nhiên nàng lại chạy đến trước mặt mình.

“Ta muốn đi theo ngươi, làm tùy tùng của ngươi.”

Tiểu nữ hài dứt khoát mở miệng nói.

Điều này làm cho Mộc Phàm ngây ngốc, có cần trực tiếp như vậy hay không.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc kiên định của nàng, Mộc Phàm câm nín, thậm chí da đầu hơi tê dại, đây là một tai tinh a, đi theo mình sao,

chẳng phải sẽ mang tới không biết bao nhiêu tai nạn?

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi nàng xuất hiện thế nào, vì sao có sinh vật tới gần nhưng mình lại không cảm ứng hay phát hiện gì.

“Hệ thống, nàng này làm sao vậy, sao vừa rồi ta không phát hiện nàng xuất hiện?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, trên người nàng có nguyền rủa, điềm xấu, xui xẻo,..., toàn bộ tập trung trên người nàng, hoàn toàn chính là cội nguồn của tai họa.”

“Ký chủ không phát hiện là bởi vì bổn hệ thống tự động che chắn nàng.”

Lời giải thích này rất tốt, rất hay.

Mộc Phàm có chút bực bội: “Cái hệ thống khốn nạn, che chắn hả, nếu là địch nhân chẳng phải ta sẽ bị đánh lén?”

“Ký chủ yên tâm, nàng không có uy hiếp đối với ngươi.”

Hệ thống nhàn nhạt đáp lại, chuyển giọng, nói: “Không những không có uy hiếp, ngược lại mang đến cho ký chủ chỗ tốt cực lớn.”

“Tốt em gái ngươi.” Mộc Phàm chửi ầm lên.

Hắn tức giận nói: “Ngươi nhìn xem, dị tộc này vừa xuất hiện, mặt đất liền sụp xuống, dung nham trào lên, phòng ốc tan nát, còn có cái gì nữa, có phải đột nhiên có thiên lôi đánh...”

Oanh!

Còn chưa dứt lời, đỉnh đầu xuất hiện thiên lôi, nháy mắt bổ vào đầu Mộc Phàm, đầu hắn bốc lên từng luồng khói đen.

Giờ khắc này, bầu không khí đọng lại.

Mộc Phàm đen mặt, ngây ngốc nhìn không trung, không có gì cả,

sao đột nhiên có một tia sét đánh xuống hắn a.

“Thật sự có.” Mộc Phàm phát hỏa.

Hắn hung tợn nói: “Nói đến là đến, thật sự đánh ta, thực sự trùng hợp như vậy, lão tử cố tình không tin.”

“Ta giết nàng, có thể có công đức buông xuống hay không?”

Trong lòng Mộc Phàm xuất hiện suy nghĩ này.

Nếu là ngọn nguồn tai họa, giết chết chẳng khác nào trừ hại cho dân, có phải sẽ có công đức hay không.

“Ý tưởng của ký chủ thật mới lạ, mạch não tươi mát, có thể thử một lần.”

Hệ thống vừa nói lời này ngược lại làm Mộc Phàm bồn chồn.

Theo hiểu biết của hắn, mỗi khi hệ thống nói có thể, chắc chắn có hố, hơn nữa là hố rất lớn, tuyệt đối có vấn đề.

Hệ thống nói có thể, đó chính là ngược lại.

“Muốn hố ta sao, nói đi, trên người nàng có bí mật gì?” Mộc Phàm hừ lạnh, bắt đầu bình tĩnh trở lại, suy xét vấn đề.

Tiểu nữ hài dị tộc này cất giấu bí mật như thế nào đây.

“Ký chủ, trên người nàng có nguyền rủa chi lực, còn ẩn chứa điềm xấu, ngọn nguồn tai họa, một khi ngươi giết nàng, không những không có cái gọi là công đức, ngược lại có tai nạn vĩnh viễn không dứt buông xuống trên đầu ngươi.”

“Nói trắng ra, nàng là ngọn nguồn tai họa di động, không thể giết, không thể chạm vào, ai chạm vào thì người ấy liền sẽ chết, không tin ký chủ có thể thử xem.”

Hệ thống có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Nghe lời này, Mộc Phàm thấy không thoải mái.

“Ngươi nói không thể chạm thì không thể chạm vào sao, ta liền

chạm cho ngươi xem?”

Mộc Phàm hung ác, lật tay vỗ về phía đầu tiểu nữ hài Tai ách tộc, dứt khoát lưu loát.

Ong!

Còn chưa có đụng tới đã bị một lực lượng quỷ dị đẩy ra, hơn nữa trên bầu trời đột nhiên có mây đen kéo tới, bao phủ toàn bộ không trung khu mậu dịch.

Biến cố bất ngờ làm vô số sinh linh hoảng loạn, áp lực tới mức khó thở.

“Mẹ nó, tà môn như vậy?”

Mộc Phàm giật mình, kinh ngạc nhìn mây đen cuồn cuộn trên đỉnh đầu, ánh mắt nhìn tiểu nữ hài dị tộc trước mắt trở nên khác hẳn.

Thật sự không thể chạm vào nàng sao, chạm vào liền có tai nạn?

“Hệ thống, ta đột nhiên có dự cảm không tốt.”

Mộc Phàm kinh hoàng, đột nhiên cảm giác có điềm xấu, giống như có chuyện không tốt sẽ xảy ra với hắn.

“Chúc mừng ký chủ, Thiên phạt tới rồi, ngươi tự cầu nhiều phúc đi.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở khiến Mộc Phàm đơ ra.

Thiên phạt?

Đùa cái gì, sao tự dưng có thiên phạt?

Chỉ là chạm một chút liền có Thiên phạt, chẳng lẽ là nói giỡn, nói là ngọn nguồn tai họa, không biết còn tưởng rằng nàng là con gái riêng của Thiên Đạo đó.

Chạm vào liền gặp Thiên phạt, Thiên Đạo bị động kinh hả?

“Ta không cho các ngươi thương tổn đại nhân.”

Đang lúc Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, suy nghĩ biện pháp giải quyết, một giọng nói trong trẻo truyền đến, liền thấy tiểu nữ hài Tai ách tộc trực tiếp đứng phía trước Mộc Phàm.

Trên gương mặt xấu xí tràn đầy phẫn nộ, ngẩng đầu chỉ vào tầng mây đen kịt trên trời ra lệnh, mệnh lệnh khiến não Mộc Phàm chết máy.

“Lui đi!”

Nàng đột nhiên quát to, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chương 291: Kho tiền siêu cấp

-

Một tiếng "Lui lại", mây đen trên bầu trời tan mất, không trung chớp mắt liền trong trẻo.

Một màn này khiến Mộc Phàm sợ ngây người.

Hắn ngơ ngác nhìn tiểu nữ hài dị tộc trước mắt, bộ dáng xấu xí bây giờ lại cho người ta một loại cảm giác thần thánh.

"Đuổi Thiên phạt?"

Mộc Phàm ngơ ngác nhìn nàng, khó có thể tin được.

Thiên phạt bị nàng quát một tiếng rồi lui tán, quả thực không thể tưởng tượng.

Đây là chuyện quái quỷ gì, thế mà có thể trực tiếp đuổi Thiên phạt, làm người cảm giác không chân thật, gạt ta phải không, ta ít đọc sách đó.

Trong lòng Mộc Phàm có muôn vàn suy nghĩ, ánh mắt nhìn nàng trở nên quái quái, trong lòng hoài nghi tiểu nữ hài dị tộc này có phải con gái riêng của Thiên Đạo hay không?

"Hệ thống, nàng rốt cuộc là thứ gì, Thiên phạt cũng bị nàng quát lui lại?"

Hắn trong lòng nghi ngờ không thôi, lại dò hỏi hệ thống.

"Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, trị giá một triệu tỷ, có nạp phí hay không?"

Hệ thống không trả lời, mà truyền đến một tiếng nhắc nhở.

Nghe lời nhắc nhở này, Mộc Phàm lại ngây ngốc, đứng đơ ra.

"Một triệu tỷ!"

Trong đầu hắn chỉ quanh quẩn một con số, một triệu tỷ, không sai, vừa rồi hệ thống nói phát hiện một đồ vật trị giá một triệu tỷ.

“Vật phẩm nạp phí đặc thù sao, ở đâu?”

Mộc Phàm tỉnh táo lại, trong lòng mừng như điên, xem xét khắp nơi, nhưng bốn phía cũng chỉ có tiểu nữ hài dị tộc trước mắt đang trông mong nhìn hắn.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, trong lòng kinh hoảng nói: “Hệ thống, vật phẩm nạp phí đặc thù ngươi vừa nói không phải là nàng chứ?”

“Đúng vậy ký chủ, có nạp phí hay không?”

Hệ thống đáp lại một câu lạnh như băng làm sắc mặt Mộc Phàm trắng xám.

Ánh mắt hắn nóng cháy nhìn chằm chằm tiểu nữ hài dị tộc trước mắt, giống như thấy được vô số tiền trinh.

Một triệu tỷ, nàng lại trị giá một triệu tỷ, rốt cuộc nàng là thứ gì nha?

Mộc Phàm hít thở dồn dập, chính là một triệu tỷ a, ánh mắt nhìn nàng lại trở nên khác hẳn, lấp lánh ánh sáng.

Ánh mắt này làm tiểu nữ hài có chút sợ hãi, nhưng vẫn quật cường không rời đi, chỉ trông mong nhìn hắn, tràn đầy hy vọng.

Ánh mắt kia chính là khẩn cầu Mộc Phàm thu nàng.

“Không được.” Mộc Phàm lập tức tỉnh ngộ.

Đây là một sinh mệnh, một sinh linh sống sờ sờ, là sinh linh dị vực, dù nàng không phải nhân loại nhưng lại là một sinh mệnh còn sống a.

Mình thế mà xem nàng là vật phẩm nạp phí?

“Ký chủ, có nạp phí hay không.”

Hệ thống lại truyền đến tiếng nhắc nhở, khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

“Lăn liền!”

Mộc Phàm rít gào trong lòng, giận dữ hét to: “Hệ thống chó má, ngươi không nhìn thấy đây là một sinh linh, một sinh linh còn sống sao, sao lại là vật phẩm nạp phí?”

Thật ra hắn cũng động tâm, một triệu tỷ, giàu to.

Nhưng mấu chốt là trong lòng hắn có ranh giới a, nói như thế nào thì đối phương cũng là một sinh linh có trí tuệ sống sờ sờ, không khác gì con người, chỉ là dáng vẻ có hơi xấu.

Quan trọng hơn là nàng chạy tới đây, muốn đi theo hắn, người ta tới đây để xin theo ngươi, ngươi có thể tàn nhẫn xem đối phương là vật phẩm nạp phí sao?

Quỷ mới biết sau khi nạp phí thì nàng sẽ như thế nào, nhưng Mộc Phàm biết, chắc chắn nàng sẽ bị hệ thống hấp thu cắn nuốt.

Cho nên, Mộc Phàm không làm được.

“Nói đi, rốt cuộc nàng là thứ gì, vì sao có giá trị cao như vậy, còn có thể nạp phí?”

Mộc Phàm hoài nghi, là hệ thống bị mát hay là trong đầu hắn xuất hiện ảo giác.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, nàng chính là một vật nạp phí đặc thù, giá trị liên thành, bỏ lỡ liền không còn.”

“Lăn!”

Mộc Phàm giận dữ hét to, hệ thống quỷ quái này vẫn còn nhớ thương, đây là một sinh mệnh, còn là một sinh linh chạy tới đầu nhập vào hắn.

Sao có thể đảo mắt liền dùng người ta để nạp phí, không cần mặt mũi nữa rồi, thậm chí không biết mình vì tiền sẽ biến thành cái dạng gì.

“Ngươi dám lừa dối ta, dù có cắt nhỏ nguyên thần của mình, ta cũng phải lôi ngươi ra hành hạ.”

Mộc Phàm hung tợn cảnh cáo cái hệ thống chó má này, còn dám nhắc tới việc này nữa thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hắn tuyệt đối không cho phép mình biến thành người như vậy, trở thành một người vì tiền không từ thủ đoạn, như vậy chẳng phải biến thành con rối của tiền tài sao.

“Tiền, ta có thể chậm rãi kiếm, nhưng có một số thứ ta tuyệt đối không thể vứt bỏ, hệ thống, tốt nhất là ngươi rõ ràng điểm này, điểm mấu chốt của ta ngươi không thể đụng vào, nếu không thì ngươi ta cùng nhau xong đời.”

Hắn lại cảnh cáo hệ thống, chính mình là người, có chính mình điểm mấu chốt.

Có một số việc, có thể làm, có một số việc không thể làm, một khi làm thì mình sẽ trở thành một con rối thật sự, không còn là chính mình.

“Chúc mừng ký chủ, phát hiện kho tiền di động duy nhất trong vũ trụ, mang theo bên người mỗi ngày có thể tự động thu thập một trăm triệu tiền nạp phí.”

Hệ thống yên lặng một lúc lâu, đột nhiên vang tiếng nhắc nhở.

Nghe xong lời nhắc nhở này, Mộc Phàm vốn muốn bạo nộ đột nhiên sửng sốt, kho tiền di động, mỗi ngày tự động thu thập một trăm triệu?

“Đùa gì vậy?” Mộc Phàm ngốc rồi, mạch não có chút tắc nghẽn.

Mấy lời trước đó hệ thống nói đều là rắm thí, đây mới là điều nó nên nhắc nhở Mộc Phàm.

“Kho tiền di động?”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, ánh mắt quỷ dị nhìn tiểu nữ hài đang có chút sợ sệt.

Hắn có chút xấu hổ, ánh mắt vừa nhìn người ta thật sự quá khủng bố, cái loại ánh mắt nóng bỏng khi thấy vô số tiền trinh.

“Hệ thống, giải thích một chút.” Mộc Phàm dò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Kho tiền di động chính là tiểu nữ hài Tai ách tộc này, chỉ cần ký để nàng bên cạnh, mỗi ngày hệ thống có thể hấp thu vật chất nạp phí đặc thù tản ra từ trên người nàng, trị giá khoảng một trăm triệu.”

“Một ngày một trăm triệu, một năm ba mươi sáu tỷ rưỡi, mười năm là ba trăm sáu mươi lăm tỷ, một trăm năm...”

Tính toán chút, Mộc Phàm nhịn không được hít hà một hơi.

Má ơi, rốt cuộc tiểu nữ hài dị tộc này là thứ gì, nói nàng là Tai ách tộc sao, Mộc Phàm không tin, quả thực là lừa quỷ mà.

Nhìn xem, nàng chỉ quát một tiếng thì Thiên phạt đã lui rồi, đây là chuyện Tai ách tộc có thể làm được sao, Mộc Phàm hoài nghi nàng là con gái riêng của Thiên Đạo.

Càng kỳ quái hơn chính là hệ thống nói nàng là một kho tiền di động, nạp phí có thể đạt được một triệu tỷ, số tiền rất khủng bố.

Mỗi ngày, vật chất đặc thù tản ra trên người nàng mỗi ngày trị giá một trăm triệu, chỉ cần mang theo bên cạnh thì mỗi ngày có thể thu thập được một trăm triệu.

Đây là một cái máy rút tiền a, mỗi ngày có thể rút một trăm triệu.

Quả thực chính là một kho tiền làm người ta không cách nào bỏ qua, Mộc Phàm nói không động tâm thì đó là giả.

Không thể xem nàng là vật phẩm nạp phí, nhưng có thể mang theo bên cạnh, mỗi ngày có được trăm triệu.

“Đại nhân... Ta, ta muốn đi theo ngươi.”

Thấy Mộc Phàm chỉ nhìn nàng, không nói gì, cũng không trả lời, sắc mặt đổi tới đổi lui, ánh mắt lúc thì nóng cháy, lúc thì quái quái, làm trong lòng nàng rất sợ hãi.

Mộc Phàm nghe nàng nói lập tức tỉnh táo lại, xấu hổ sờ cái mũi.

Nhìn xem, người ta tới để xin đi theo hắn, hắn lại nghĩ những chuyện như thế, thật sự không có tình người mà.

“Khụ khụ...” Mộc Phàm ho khan hai tiếng, mới nói nói: “Ngươi tên là gì, vì sao phải đi theo ta, ngươi có thể làm được gì?”

Hắn liên tiếp hỏi ba cái vấn đề.

Tiểu nữ hài dị tộc nghe xong mở to mắt, vui vẻ nói: “Đại nhân, ta tên Ách, ta có thể giúp đại nhân xua đuổi tai họa.”

“Ách?” Mộc Phàm đơ ra, ai mà đặt tên như vậy.

Chỉ một chữ, còn là một chữ đại biểu vận rủi, cảm giác âm u, mang theo điềm xấu.

Thậm chí cảm giác chỉ cần nhắc tới cái tên này thì sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

“Về sau ta kêu ngươi Tiểu Ách, như thế nào?” Hắn nhìn đối phương hỏi một câu.

Hai mắt Tiểu Ách sáng lên, hung hăng gật đầu đáp ứng.

Sau đó Mộc Phàm nhíu mày, hỏi: “Ngươi nói xua đuổi tai nạn, giống như ngươi vừa mới xua tan Thiên phạt sao?”

“Đúng, đúng vậy đại nhân.” Tiểu Ách nhẹ nhàng gật đầu.

Điều này làm Mộc Phàm có chút khó hiểu, rốt cuộc nàng là cái gì, thật sự là Tai ách tộc sao?

Mộc Phàm rất muốn hỏi một câu, ngươi có phải llà con gái riêng của Thiên Đạo hay không?

“Hệ thống, thành thật nói đi, chắc chắn ngươi biết nàng là cái gì, mau nói.”

“Ký chủ, nàng chính là một cái kho tiền di động.”

Nhưng đáng tiếc, hệ thống trả lời như cũ, một cái kho tiền di

động, khiến Mộc Phàm có chút bực bội, trừ tiền ra ngươi còn biết gì nữa.

Chương 292: Bảo vật sáng lấp lánh

Trên đường, Mộc Phàm mang vẻ mặt quái dị bước đi, phía sau có một cái đuôi.

Tiểu Ách, tiểu nữ hài dị tộc xấu xí đang từng bước theo sát Mộc Phàm, trong ánh mắt lấp lánh tia sáng.

“Đúng rồi, Tiểu Ách, gia gia ngươi đâu?”

Đang đi, Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ tới lão giả kia, không phải nàng đi cùng gia gia sao?

Tiểu Ách nghe nói tức khắc buồn bã cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Gia gia đã chết, quay về trong vòng tay của vũ trụ.”

“Ách...” Mộc Phàm sửng sốt, chết như thế nào?

Trước đó không phải còn mạnh khỏe sao, đột nhiên chết mất rồi?

Thật ra hắn không biết cái chết của lão giả kia liên quan tới hắn, bởi vì trước đó lão giả đã nhìn Mộc Phàm, kết quả bị phản phệ nghiêm trọng.

Còn vì sao như vậy, có lẽ chỉ có gia gia Tiểu Ách mới biết được, rốt cuộc hắn đã thấy được gì từ trên người Mộc Phàm.

Trên đường đi, tất cả các sinh vật đều sôi nổi trách xa, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

Nói đúng hơn là nhìn tiểu nữ hài theo đuôi hắn.

“Ôi trời ơi!”

Có sinh vật miệng rộng nói: “Vị đại nhân kia lại dẫn tai tinh theo sao?”

“Hơn nữa còn không có chuyện gì xảy ra?”

“Hít hà!”

Phần lớn các sinh vật đều hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, ánh mắt rất quỷ dị, kinh hãi, khó tin, không thể tưởng tượng,...

“Nghe đồn ai tới gần đều sẽ dính điềm xấu, thậm chí chết thảm.”

“Vị đại nhân này thật dũng cảm.”

Rất nhiều sinh vật trốn tránh, nghị luận sôi nổi, bị hành động của Mộc Phàm trấn trụ.

Hắn vốn dĩ chính là một hung nhân, hiện tại mang theo một tai tinh bên cạnh, còn ai dám tới gần nhân loại đáng sợ này?

“Đại nhân, phía trước có bảo vật sáng lấp lánh.”

Đang đi, đột nhiên Tiểu Ách mở miệng, nói một câu khiến Mộc Phàm ngạc nhiênc.

Mộc Phàm dừng bước, quay người lại, kinh ngạc nhìn nàng, cho rằng mình nghe lầm.

Nhưng Tiểu Ách chỉ chỉ phía trước, mắt to chớp chớp, giống như đang nói, chắc chắn phía trước có bảo vật sáng lấp lánh.

Mộc Phàm ngạc nhiên nói: “Ngươi nói có bảo vật sáng lấp lánh, nó ở đâu?”

“Ở ngay phía trước.”

Tiểu Ách chỉ đằng trước, nói.

Hắn bán tín bán nghi đi theo hướng Tiểu Ách chỉ, tới một sạp hàng cũ nát.

Đó là sạp hàng của một một sinh vật không mắt, chỉ có một đôi xúc tu, giống như ốc sên.

“Đại nhân, chính là cái này.” Tiểu Ách trực tiếp chỉ vào một cục đá xám xịt trong một đống đồ vật.

Đúng vậy, một cục đá.

Mộc Phàm mờ mịt, đầu toàn dấu chấm hỏi, đây là bảo vật sáng lấp

lánh, ngươi gạt người không đọc sách sao, không biết thế nào là sáng lấp lánh sao?

Hắn mang theo sự khó hiểu, cầm lấy cục đá này, nó có màu xám, không thấy chỗ nào sáng lấp lánh.

“Hả?” Nhưng mới vừa cầm lên, Mộc Phàm liền nhận ra sự khác thường, cục đá có chút cổ quái.

Hắn không chút biểu cảm, hỏi: “Thứ này bán thế nào?”

Sinh vật như ốc sên khàn khàn nói: “Mười tinh thể năng lượng trung cấp, không trả giá, mua liền lấy, không mua liền buông.”

Đơn giản, dứt khoát, kiên định, chắc giá, ốc sên này thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào.

Mộc Phàm không nói hai lời, thậm chí không chút do dự ném xuống mười viên tinh thể năng lượng trung cấp, cầm cục đá rời đi.

Đi một đoạn xa, Mộc Phàm mới lấy cục đá ra, cẩn thận quan sát, nhìn đi nhìn lại cũng không phát hiện điểm đặc biệt nào cả.

Răng rắc!

Hắn dùng sức bóp, đột nhiên bề mặt cục đá nứt ra, vỏ bên ngoài tróc mất, lộ ra tia sáng bên trong.

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, thật sự có bảo bối?

Khi lớp vỏ bên ngoài hoàn toàn tróc hết, cục đá vốn màu xám đã biến thành một viên tinh thể trong suốt, lóng lánh ánh sáng.

“Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, có nạp phí hay không?”

Trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm cảm thấy khiếp sợ.

Tay hắn cầm viên tinh thể kỳ lạ này, vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Tiểu Ách bên cạnh, tiểu cô này lại có thể phát hiện bảo vật?

“Hệ thống, đây là cái gì?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Bởi vì với kiến thức của hắn cũng không biết đây là thứ gì.

“Tinh thạch ngũ sắc, bảo vật khan hiếm trong vũ trụ, ẩn chứa năng lượng đặc thù, là một loại năng lượng mà thần linh yêu thích, trị giá: một trăm tỷ.”

Nghe hệ thống giới thiệu xong, Mộc Phàm ngây người, nhìn nhìn tinh thạch trong tay, lại nhìn nhìn Tiểu Ách mắt to sáng ngời bên cạnh.

Ánh mắt hắn có chút quỷ dị, hỏi: “Tiểu Ách, ngươi có thể phát hiện những bảo vật này?”

“Đúng vậy đại nhân, Tiểu Ách có thể thấy thật nhiều thật nhiều loại đồ vật như thế này.”

Nàng gật đầu thừa nhận làm lòng Mộc Phàm nổi sóng.

Tiểu gia hỏa này không chỉ là một cái kho tiền di động nha, còn là một cái máy dò bảo vật.

“Mau nói cho ta, còn có bảo vật thế này hay không?” Mộc Phàm hưng phấn.

Mới vừa đi dạo, liền kiếm lời một trăm tỷ, sao có thể không hưng phấn đây?

Lại thêm mấy món sẽ thật sự phát tài, còn lo không có tiền xài sao?

“Đại nhân, còn có rất nhiều, nhưng đều quá xa.”

Tiểu Ách nhìn nhìn bốn phía, giống như đang nói xung quanh đều có vô số bảo vật sáng lấp lánh, nhưng quá xa.

Mộc Phàm thất vọng, nhưng rất nhanh mau liền gạt đi ý nghĩ này, chỉ cần mang theo Tiểu Ách bên cạnh, không chỉ có mỗi ngày tự động thu được một trăm triệu, thỉnh thoảng còn phát hiện một vài bảo vật giá trị liên thành.

“Rất tốt, Tiểu Ách làm rất tốt.”

Hắn rất vui vẻ, rất hài lòng, tiểu cô nương này ta muốn rồi.

Ít nhất mang theo bên cạnh cũng không tính là phí công nuôi dưỡng, còn có thể đưa cho hắn nhiều chỗ tốt, hoàn toàn chính là một bảo bối khiến hắn không thể vứt bỏ a.

“Đi, ta mang ngươi đi ăn món ngon.”

Mộc Phàm vui vẻ dẫn theo Tiểu Ách đi tới nhà ăn Tinh linh.

Phía sau, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Ách tràn ngập sự hưng phấn, ánh mắt sáng rỡ.

Bởi vì nàng chưa từng được ăn thứ gì tốt, mọi người đều trốn tránh nàng, thậm chí sợ hãi, không có khả năng cho nàng đi vào.

Cho nên Mộc Phàm nói dẫn nàng đi ăn, tất nhiên nàng rất vui rồi.

“Đại nhân, bọn họ đều sợ ta, thật sự có thể đi vào sao?”

Khi tới nhà ăn Tinh linh, Tiểu Ách lại chần chờ, không dám đi vào.

Mộc Phàm vung tay, nói: “Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi ăn, ai dám ngăn cản?”

Nói xong trực tiếp nắm bàn tay nhỏ của Tiểu Ách đi vào nhà ăn Tinh linh.

Ở cửa, một đám Hoa tinh vốn muốn hành lễ, nhưng vừa thấy Tiểu Ách, mặt mũi tức khắc tái xanh, thiếu chút nữa bỏ chạy.

Nhưng thấy là Mộc Phàm dẫn nàng đến, vẫn cố gắng nở nụ cười, hơi sợ hãi nhìn Tiểu Ách đi vào nhà ăn Tinh linh, tới một căn phòng xa hoa.

Nơi này là Áo Lan dành riêng cho Mộc Phàm.

“Đưa tất cả thức ăn ngon lên đây, mỗi món một phần.”

Mộc Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp kêu một loạt món, dù sao hiện tại có nhiều tiền, ông chủ Mộc Phàm tựa như một tên nhà giàu mới nổi.

Không có biện pháp, thu hoạch hôm nay hơi ớn, tâm tình tự nhiên thật tươi sáng, xa hoa một bữa cũng không sao.

“Đại nhân chờ một lát, lập tức có ngay.”

Hoa tinh cung kính lui ra, giống như chạy trốn, đi chuẩn bị đồ ăn.

Mộc Phàm thì ngồi cùng Tiểu Ách, trong lòng đang suy nghĩ chuyện trở về bên nhân loại, đã rời khỏi cũng lâu, nên trở về học viện một lần.

Ong!

Rất mau, trên mặt bàn lóe lên nhiều quầng sáng, ngay sau đó từng món ăn được truyền tống lên, xuất hiện trên mặt bàn.

“Tiểu Ách, nhanh ăn đi, đừng ngại.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn nàng, càng nhìn càng thuận mắt, xấu thì có xấu, nhưng nàng đáng giá a, mỗi ngày có thể mang cho mình một trăm triệu.

Vừa rồi còn giúp hắn kiếm một trăm tỷ.

“Ăn ngon, ăn ngon...”

Tiểu Ách hưng phấn bắt đầu ăn, như đã đói bụng tám đời, làm lòng Mộc Phàm có chút thương cảm.

Có lẽ tiểu gia hỏa này chưa từng có một ngày sinh hoạt như người bình thường.

Thời điểm Mộc Phàm cùng Tiểu Ách ăn uống, bên nhân loại đã xảy ra một chuyện lớn.

Phòng tuyến thứ nhất của nhân loại, hỏng mất.

Chương 293: Phòng tuyến hỏng mất

Thế giới nhân loại, ở lãnh thổ chín khu, trong sảnh hội nghị tối cao.

Một đám cao tầng chín khu tụ tập nơi này.

Bầu không khí nghiêm trọng, không khí đều đọng lại.

“Chư vị, vừa nhận được tin tức phòng tuyến thứ nhất đã thất thủ.”

“Tình thế nghiêm trọng, tình cảnh nhân loại tràn ngập nguy cơ.”

Trong phòng hội nghị, một lão giả ngồi ở chủ vị, đúng là người quản lý Khu thứ nhất.

Hắn nghiêm túc nhìn cao tầng, đại lão chín khu ở đây, vẻ mặt nặng nề.

Không có ai nói chuyện.

“Chư vị có kế sách gì?”

Lão nhân lại mở miệng lần nữa, nghiêm túc nói rõ: “Chuyện lần này không kém hơn trận chiến Thiên trụy mấy trăm năm trước, nếu ứng phó không tốt, nhân loại thật sự sẽ luân hãm toàn diện."

“Thủ lĩnh, Quân đoàn thứ ba thảm bại, thống soái chết trận, việc này không ai có thể thay đổi.”

Phía dưới, một vị nam tử trung niên chậm rãi mở miệng.

Sắc mặt hắn nghiêm túc nói: “Phòng tuyến thứ nhất bị công phá, hiện tại đã gây nguy hiểm tới các phòng tuyến khác, thống soái Quân đoàn thứ ba cũng chết trận sa trường, dẫn tới quân đoàn tổn thất thảm trọng, chúng ta cần phải mau chóng chi viện.”

“Điểm này là chắc chắn, quân chi viện đã chạy tới.”

Lão nhân cầm đầu chậm rãi gật đầu xác nhận.

Mọi người đồng thời nhẹ nhàng thở ra, nhưng sự tình còn chưa được giải quyết, phòng tuyến hỏng mất, là do địch nhân bên ngoài đột nhiên gia tăng, hơn nữa còn có thêm mấy chục cường giả siêu cấp.

“Liên quân tám tộc đã công phá phòng tuyến thứ nhất, kế tiếp sẽ là một trận huyết chiến, dù như thế nào cũng phải đánh đuổi bọn chúng.”

“Quyết không thể để chiến hỏa đốt tới lãnh thổ nhân loại chúng ta.”

Cao tầng chín khu lần lượt mở miệng, đều thống nhất nhận thức, cần phải đánh đuổi liên quân tám tộc, nếu không một khi chiến hỏa đốt tới nơi này liền không còn biện pháp.

Nói thì nói vậy, nhưng toàn bộ phòng tuyến đã hoàn toàn hỏng mất, không ai cứu vãn được.

“Các khu phương tây nói như thế nào?”

Một nam tử trung niên mở miệng hỏi.

Hắn là người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên.

Những người khác sôi nổi nhìn lão giả trên chủ vị.

Chỉ thấy lão chậm rãi mở miệng nói: “Các khu phương tây đều tổn thất rất lớn, phòng tuyến cũng bị công phá, xuất hiện nguy cơ rất lớn, thậm chí phòng tuyến Lạc không thành đã gặp phải một lượng lớn Tân kỳ tộc.”

“Thành trì không trung cũng gặp phải uy hiếp sao?”

“Sự tình càng ngày càng bất ổn.”

Hiện trường toàn tiếng nghị luận, mọi người đều cảm thấy áp lực nặng nề.

Không chỉ là chín khu phương đông, cả các khu phương tây đều gặp phải uy hiếp, phong tuyến nhân loại trước mắt chia thành phương đông, phương tây.

Nhân loại cùng tổ kiến phòng tuyến cường đại, ngăn cản địch nhân ở bên ngoài, nhưng hiện tại phòng tuyến thứ nhất đã hỏng mất.

Phòng tuyến chống đỡ hòa bình nhân loại mấy trăm năm lại xuất hiện tan vỡ, tình huống lần này rất nguy cấp, thậm chí có khả năng dẫn tới tình cảnh như cuộc chiến Thiên trụy mấy trăm năm trước.

“Ta đã liên lạc với quản lý các khu khác, tình huống bên phía bọn họ cũng không xong, thậm chí còn thỉnh cầu chúng ta phái cường giả chi viện, đáng tiếc chúng ta không có cách nào rút ra lực lượng tới chi viện phương tây.”

Người quản lý khu thứ nhất mở miệng nói một câu.

Sắc mặt mọi người thay đổi, bên phía phương tây cầu chi viện sao?

Phòng tuyến phương đông cũng có nguy cơ tan vỡ, phòng tuyến thứ nhất đã tan tác, sao còn sức mà đi chi viện bọn họ.

Nhưng nếu không chi viện, dù phòng tuyến phương nào tan tác, đối với nhân loại mà nói đều là một trận tai nạn không thể tránh khỏi.

Thậm chí sẽ dẫn tới khả năng bị diệt tộc.

“Thủ lĩnh, hiện tại làm sao bây giờ?”

Trong sảnh hội nghị, cao tầng, đại lão chín khu đều nhìn về phía lão giả Khu thứ nhất, chờ đợi quyết định của lão.

“Ý của ta chính là tuyển chọn một đám tân bình trong chín khu, bổ sung Quân đoàn thứ ba, mỗi người điều động một đám cường giả, đi tuyến đầu trước, đoạt lại phòng tuyến thứ nhất đã mất.”

Lão giả chậm rãi mở miệng, đưa ra quyết định quan trọng.

Đó chính là điều động một phần lực lượng của chín khu đi chi viện, thậm chí tuyển một lượng lớn tân binh từ các trường học, đoạt lại phòng tuyến.

“Nơi đó không thể mất được, cần phải đoạt lại.”

Tất cả mọi người biết rõ điểm này, không thể để mất phòng tuyến.

“Nghe nói, tiết điểm không gian bên cao giáo Thanh Bắc vốn đã luân hãm, nhưng đã đoạt lại được.”

Người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên, đột nhiên mở miệng nói ra tin tức này.

Lúc này mọi người mới nhớ tới trước đó hiệu trưởng Thanh Bắc Diêm Thanh Sơn phát tới tin tức, tiết điểm không gian số hai đã luân hãm.

Nhưng sau đó lại phát tới tin tức đã đoạt lại được, hơn nữa dị tộc xâm lấn bị tiêu diệt toàn bộ, Mộc Phàm nhất chiến thành danh, lại lần nữa tiến vào trong mắt cao tầng chín khu.

“Mộc Phàm đang ở đâu?”

“Hắn không phải Truyền kỳ trận sư sao?”

Bỗng nhiên, có người sáng mắt nhắc tới chuyện này.

Mọi người vừa nghe bỗng nhiên nhớ ra, đúng vậy, không phải Mộc Phàm là Truyền kỳ trận sư sao.

Đây chính là Truyền kỳ trận sư duy nhất trong chín khu, thậm chí là duy nhất trong nhân loại.

Có Truyền kỳ trận sư ở đây, có lẽ có thể khả năng đoạt lại phòng tuyến cao hơn, dù sao bọn họ đều biết rõ sự cường đại cùng huyền diệu của trận pháp.

“Nhắn Diêm Thanh Sơn một tiếng, nói hắn mời Mộc Phàm tới đây.”

Lão giả trực tiếp mở miệng, đưa ra quyết định.

“Truyền lệnh xuống, chín khu điều động một bộ phận tinh nhuệ, tuyển một đám tân binh tinh anh từ các trường học lớn tham gia chi viện phòng tuyến Long Thành.”

Lão giả nói xong đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị, giọng điệu cứng rắn.

“Tôn nghiêm của nhân loại, không cho phép dị tộc giẫm đạp.”

“Mọi người chuẩn bị tốt, dù chúng ta đã già nhưng vẫn phải luôn trong tư thể sẵn sàng lên chiến trường.”

“Trận chiến này liên quan đến vận mệnh nhân loại, không cho phép lơ là.”

Lão giả nói to, âm thanh vang dội mang theo một tín niệm kiên định, vận mệnh nhân loại lại rơi vào thung lũng lần nữa, có thể gượng dậy, đoạt lại phòng tuyến cùng tôn nghiêm hay không liền nhìn một trận chiến này.

“Tuân lệnh!”

Mọi người lập tức đứng dậy, nghiêm nghị lĩnh mệnh.

Lúc này, chín khu liên hợp hành động, điều động các lực lượng tinh nhuệ, thậm chí bắt đầu ban bố mệnh lệnh tuyển binh khẩn cấp.

Chủ yếu là tinh anh ở các trường học, còn có một ít lực lượng tinh anh trong chín khu đều nằm trong mục tiêu tuyển chọn.

Tồn vong của nhân loại, không một ai có thể đứng ngoài cuộc.

Lúc này, trong văn phòng hiệu trưởng ở cao giáo Thanh Bắc.

Vừa trở về không lâu, Diêm Thanh Sơn liền bàn bạc chuyện gì đó với ba vị phó hiệu trưởng.

“Ai...”

“Phòng tuyến hỏng mất, thời buổi rối loạn a.”

Phục Hải thở dài nói: “Hiệu trưởng, Thanh Bắc chúng ta vừa tổn thất một lượng lớn tinh nhuệ, căn bản không tập trung được bao nhiêu.”

“Đây là vận mệnh chung của nhân loại, không ai có thể tránh né.”

Diêm Thanh Sơn nghiêm túc nói: “Mặc kệ tổn thất to hay nhỏ, cho dù là toàn bộ Thanh Bắc đều chôn vùi ta cũng không dao động.”

“Chúng ta vì nhân loại mà chiến đấu, thân là một phần tử, tự nhiên không thể nhìn gia viên của mình bị dị tộc giẫm đạp, hủy diệt.”

“Ban bố mệnh lệnh, tuyển học sinh từ ban tinh anh ban trở lên, tất cả đều tự nguyện.”

Diêm Thanh Sơn xua xua tay, truyền đạt mệnh lệnh.

“Vậy, Mộc Phàm đâu?”

Mặc Uyên hỏi.

Bùi Thiên Cao nghe xong cũng gật gật đầu: “Đúng vậy, Mộc Phàm đã chạy đi đâu, không thấy hắn, nếu Truyền kỳ trận sư như hắn có thể đi, chắc chắn sẽ trợ giúp rất nhiều.”

“Đừng quên, hắn còn có một Hỏa ma cấp Bán thần.”

Phục Hải cũng mở miệng nói, mấy người đều rất coi trọng Mộc Phàm.

Một là thực lực bản thân hắn, hai là thiên phú yêu nghiệt biểu hiện ra bên ngoài.

Truyền kỳ trận sư, đây chính là cường giả siêu cấp thật sự, hơn nữa còn có Hỏa ma cấp Bán thần, chắc chắn là một lực lượng mạnh mẽ.

“Ta vừa phát tin tức cho hắn, không biết hắn có thu được hay không.”

Diêm Thanh Sơn lắc đầu, vẻ mặt có chút sầu lo, sầu lo vì tình cảnh trước mắt của nhân loại.

Phòng tuyến thứ nhất hỏng mất, tám tộc đã liên quân, uy hiếp lớn từ dị tộc, không có chỗ nào không làm căng thần kinh nhân loại.

Theo từng mệnh lệnh khẩn cấp được truyền ra, lập tức gây chấn động trong chín khu.

Lúc này, nhân loại trong chín khu mới thật sự hiểu, an bình hiện tại thật đều do rất nhiều chiến sĩ vì bọn họ chống đỡ, ngăn chặn vô số uy hiếp từ bên ngoài.

Hiện tại, phòng tuyến bị hỏng mất, nhân loại đã rơi vào tình trạng nguy cấp.

Trên dưới chín khu chấn động, vô số người sôi trào, các điểm tuyển binh có đầy người tụ tập.

Chương 294: Nguy cơ của Long Thành

-

Khu thứ tám, trung tâm truyền tống, ánh sáng lập loè.

Vù!

Chỉ thấy ánh sáng tan đi, từ bên trong có ba bóng dáng đi ra, dẫn đầu là một thiếu niên, đúng là Mộc Phàm.

Bên cạnh có một thiếu nữ trẻ tuổi, là sinh mệnh nhân tạo cao cấp Tiểu Linh.

Còn có một tiểu nữ hài mang bộ dáng xấu đến mức làm da đầu người ta tê dại, nàng khoác một áo choàng màu đen che giấu dung mạo của mình.

Tiểu Ách, một tiểu nữ hài dị tộc có lai lịch quỷ dị, thần bí đáng sợ.

Thiên phạt cũng bị nàng quát lui, không đáng sợ sao?

“Đại nhân, nơi này tràn ngập hơi hơi thở của tai họa.”

Mới vừa đi ra, Tiểu Ách liền nói một câu khiến hắn kinh ngạc.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, quái dị nhìn nàng hỏi: “Ngươi có ý gì, nơi này sẽ có tai nạn sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Ách gật gật đầu.

Nàng lại lắc đầu giải thích nói: “Không chỉ nơi này, khắp nơi đều tràn ngập điềm xấu, hơi thở hủy diệt.”

“Vận rủi cận kề.”

Nghe nàng nói lời này, Mộc Phàm bắt đầu nghiêm nghị, nhịn không được đổi sắc.

Hắn rất coi trọng lời Tiểu Ách, không dám xem thường, không dám bỏ ngoài tai, tiểu nữ hài này rất quỷ dị, lời nói nhất định có một ít

đạo lý.

“Hệ thống, ngươi có thể kiểm tra đo lường được tai ách chi khí sao?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, chỉ cần chín mươi chín phẩy chín tỷ là có thể tính toán sự tình phát sinh trong ba ngày tới.”

“Chín mươi chín phẩy chín tỷ, ngươi đang quảng cáo hả?” Mộc Phàm đen mặt, hệ thống quỷ quái này mở miệng chính là tiền tiền tiền, trừ tiền ra thì không dùng được gì hết.

Hắn thầm mắng một câu: “Ngươi lăn đi, ta có Tiểu Ách ở đây, còn cần nạp tiền đo lường tính toán sao?”

Mộc Phàm đi ở trên đường, cảm nhận được bầu không khí không giống bình thường.

Người tới người lui, sắc mặt nặng nề, mang theo một loại sầu lo, thậm chí có thể cảm nhận được sự xao động, nôn nóng.

Đây là dấu hiệu sắp đại chiến.

“Chắc chắn có chuyện lớn rồi.”

Mộc Phàm nhìn đám người vội vàng lướt qua khẳng định như vậy.

“Tiểu Linh, lập tức kết nối Tiên võng, xem coi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hắn lập tức kêu Tiểu Linh tìm hiểu, muốn biết đã có chuyện gì, vì sao cảm giác như mây đen giăng đầy thế này?

Tiểu Linh nhanh chóng kết nối Tiên võng, rất nhanh đã tra rõ.

“Chủ nhân, mấy ngày nay có một chuyện lớn.”

Tiểu Linh nghiêm túc báo cáo.

Nàng nói: “Căn cứ theo tin tức trên Tiên võng, tất cả đều nói đến một sự kiện, phòng tuyến thứ nhất của nhân loại phương đông, Long Thành, đã hỏng mất.”

“Thống soái Quân đoàn thứ ba, Ngô Từ, chết trận, đại quân tử thương mười mấy vạn.”

“Liên quân tám tộc sắp phát động tổng tiến công đối với Long Thành, phòng tuyến thứ nhất đã thất thủ, trước mắt Long Thành đang bị tám quân đoàn vây kín, có thể đánh vỡ Long Thành bất kỳ lúc nào, giết vào địa cầu.”

Vừa nghe lời này, sắc mặt Mộc Phàm tức khắc thay đổi.

Thì ra là dị tộc xâm lấn, công phá phòng tuyến thứ nhất ở phương đông.

Long Thành, là một lá chắn cường đại mà phương đông thành lập, là một phòng tuyến kiên cố thủ vệ nhân loại, thủ vệ địa cầu.

Long Thành phương đông cùng Lạc Không thành phương tây tạo thành hai phòng tuyến kiên cố, chống đỡ sinh linh dị vực xâm lấn.

Không nghĩ tới, tám tộc liên hợp tiến công, xé rách phòng tuyến thứ nhất ở Long Thành, điều này đại biểu cho kế tiếp sẽ gặp phải liên quân dị tộc khủng bố tiến công.

“Phòng tuyến hỏng mất?” Sắc mặt Mộc Phàm có chút nghiêm trọng.

Trách không được tất cả mọi người đều mặt mang vẻ mặt sầu lo, thì ra là dị tộc uy hiếp, có thể đánh vào địa cầu bất kỳ lúc nào.

Kể từ đó, mấy trăm năm tương đối yên ổn mà nhân loại thật vất vả mới giành được sẽ tan biến.

“Còn nữa, chín khu liên hợp hạ đạt mệnh lệnh, tập trung một đám người tình nguyện trong chín khu tham dự trận chiến bảo vệ Long Thành, chi viện tiền tuyến.”

“Phạm vi tuyển chọn là luyện đan, luyện khí, trận pháp, võ giả tu chân, luyện thể, nhân tài cùng tinh anh ở các phương diện này.”

Nói đến đây, Tiểu Linh dừng một chút mới tiếp tục nói: “Hơn nữa trong các trường học lớn khẩn cấp tuyển chọn một đám tân binh tinh nhuệ, bổ sung tổn thất cho Quân đoàn thứ ba.”

Nghe xong, Mộc Phàm đã hiểu tiền căn hậu quả, nhân loại đang gặp phải nguy cơ thật lớn, Long Thành bị liên quân tám tộc vây công.

Mà các quân đoàn khác đã đóng giữ các phòng tuyến khác, không có biện pháp điều động tới chi viện, chỉ có thể tuyển chọn từ nội bộ đi chi viện Long Thành trước.

Thậm chí căn cứ theo tin tức Tiểu Linh đưa ra, hắn biết được một tin tức kinh người.

Không chỉ là phương đông gặp phải dị tộc liên hợp đả kích, tuyến phòng thủ phương tây cũng bị công kích mãnh liệt, tràn ngập nguy cơ.

“Nhanh chóng lên!”

“Nhanh báo danh tòng quân, bảo vệ Long Thành.”

“Lại chần chờ liền không cơ hội.”

Lúc này, trên đường có một đoàn thanh niên ồn ào đi tới, hơi thở mỗi người bưu hãn, hiển nhiên là cao thủ luyện võ, tu chân, tu vi không tầm thường.

Trên mặt bọn họ mang vẻ kiên định, mỗi người đều muốn đi tòng quân, đi biên cảnh Long Thành, muốn lao tới chiến trường chống cự dị tộc.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn đám thanh niên đi ngang qua.

Bọn họ cũng liếc nhìn Mộc Phàm, không có biện pháp, hắn quá thu hút, nói đúng hơn là Tiểu Linh bên cạnh hắn quá thu hút sự chú ý.

“Huynh đệ còn trẻ, không tòng quân thì đáng tiếc.”

Một thanh niên cầm đầu mở miệng nói một câu, mỉm cười đối với Mộc Phàm, sau đó mấy người lướt qua.

“Thân là nam nhi nhân loại, dị tộc như hổ rình mồi.”

“Là một phần tử trong nhân loại, chúng ta không thể làm mất mặt

nhân loại.”

“Là nam nhân, cùng nhau tòng quân, chống cự dị tộc.”

Những người khác sôi nổi mở miệng, một người một câu, không ngừng bước đi, chớp mắt đã đi xa Mộc Phàm, chỉ để lại một đám bóng dáng thẳng tiến không lùi.

Mộc Phàm dừng bước, ngơ ngác nhìn đám thanh niên này khuất dần, trong lòng tự dưng có chút xúc động.

“Tích tích... Chủ nhân, ngài có tin tức mã hóa, có giải đọc hay không?”

Đang suy nghĩ, đột nhiên Tiểu Linh thu được một tin tức mã hóa.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, gật gật đầu nói: “Mở cho ta xem.”

“Vâng, chủ nhân.” Tiểu Linh lập tức điểm ngón tay, trước mắt hiện lên một quầng sáng, trong quầng sáng có một tin tức đã được mã hóa.

Khi mở ra, Mộc Phàm bất ngờ vì đây là tin tức Diêm Thanh Sơn gửi tới.

“Hiệu trưởng kêu ta nhanh chóng trở về, xem ra muốn ta cùng tham dự trận chiến bảo vệ Long Thành này.”

Xem xong tin tức, Mộc Phàm suy tư gì đó, đoán được dụng ý của Diêm Thanh Sơn.

Là một ngôi sao mới nổi trong cao giáo Thanh Bắc, Truyền kỳ trận sư duy nhất ở phương đông, tất nhiên không thể bỏ qua hắn.

Cho nên, dù là Diêm Thanh Sơn hay cao tầng chín khu đều hy vọng Mộc Phàm có thể đi chi viện Long Thành.

Mặc kệ như thế nào, có một vị Truyền kỳ trận sư tọa trấn chắc chắn có thể mang đến hiệu quả khó mà tưởng tượng được, chỉ cần trận pháp thôi cũng có thể ngăn cản rất nhiều dị tộc.

Mộc Phàm suy nghĩ, chắc chắn là phải đi, là một nhân loại, hắn

không thể nhìn phòng tuyến bị công phá như vậy.

Nếu dị tộc vào tới còn chơi cái con khỉ a, lúc đó phải trực tiếp thoát khỏi địa cầu lưu lạc trong vũ trụ.

“Đại nhân, chuyến này hung hiểm vạn phần, nhất định phải mang theo ta.”

Lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói trong trẻo, nữ hài Tiểu Ách này lại mở miệng nói ra một câu như vậy.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, có chút chần chờ, dù sao nàng là dị tộc, tham dự trận chiến tồn vong của nhân loại thì không ổn lắm, chắc chắn sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái.

Nhưng nàng nói hung hiểm vạn phần, chẳng lẽ chuyến này mình sẽ gặp nguy hiểm?

“Đi gặp mập mạp trước, sau đó về Mộc gia một chuyến, an bài chút chuyện rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm suy nghĩ một lúc, đưa ra quyết định, hắn lấy di động ra gọi cho mập mạp.

“Xin lỗi, số máy ngài gọi đã đóng... Tút tút tút...”

Nghe tiếng nhắc nhở này, Mộc Phàm sửng sốt, mập mạp lại tắt máy, rốt cuộc gia hỏa này đang làm cái gì đây?

“Thôi, về Mộc gia trước.”

Mộc Phàm có chút câm nín, lắc đầu cất điện thoại, bay thẳng đến Mộc gia.

Chương 295: Gia chủ điên rồi

Mộc gia, trong đại sảnh có một đám tinh anh gia tộc.

“Các vị, hội nghị hôm nay chủ yếu là vì chuyện biên cảnh Long Thành.”

Trên chủ vị, vẻ mặt gia chủ Mộc Hùng uy nghiêm đảo qua mọi người.

Trải qua một lần tẩy rửa, trên dưới Mộc gia đã đổi một số người, có thể nói toàn bộ bây giờ đều là tâm phúc của Mộc Hùng, dòng chính.

Còn những kẻ khác, đã sớm bị quét sạch sẽ.

“Gia chủ, ta cảm thấy hẳn là nên phái một đám tinh nhuệ đi, không chỉ vì cống hiến một phần lực lượng bản thân cho nhân loại.”

“Quan trọng hơn là có chiến tranh, sẽ có kỳ ngộ.”

“Không sai, lần này tám tộc dị vực liên hợp tiến công Long Thành, dù nguy hiểm nhưng đồng dạng cất giấu kỳ ngộ lớn.”

Mọi người ngươi một câu ta một câu, đều nói thoả thích.

Mọi người nhất trí, đều muốn tham dự cuộc chiến bảo vệ Long Thành lần này, cống hiến một phần lực lượng của mình đồng thời thu hoạch chút lợi ích.

Không chỉ là Mộc gia, các đại gia tộc, thế lực khác đều sôi nổi khua chiêng gõ mõ chuẩn bị, phái lực lượng tinh anh đi chi viện Long Thành.

Tuy rằng bọn họ không phải là lực lượng chủ yếu, nhưng vẫn có thể nhặt chút hạt mè.

Ai cũng đều muốn vớt chỗ tốt, càng muốn có được thanh danh.

“Rất tốt, nếu mọi người đều nhất trí, ta đây tuyên bố...”

Mộc Hùng khí phách hăng hái đứng lên, đang muốn hạ lệnh.

“Ta phản đối!”

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến, làm tất cả mọi người sửng sốt.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía cửa, vẻ mặt phẫn nộ, muốn nhìn xem là ai không biết điều như vậy, dám nhảy ra phản đối?

Mộc Hùng nghe được có người phản đối cũng giận dữ, đang định phát hỏa, đột nhiên cảm giác giọng nói này có chút quen tai a.

Ngay sau đó, Mộc Hùng trừng to mắt, rốt cuộc nghĩ tới ai rồi.

Sắc mặt hắn thay đổi, nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy một thiếu niên từ bên ngoài đi vào, không phải Mộc Phàm thì còn ai?

Mộc Phàm vừa tiến đến, cao tầng Mộc gia vốn giận dữ lập tức thay đổi sắc mặt, sôi nổi lộ ra nụ cười, trong mắt có chút kính sợ.

“Thiếu gia!”

Mọi người đồng thời đứng dậy hô một tiếng, đều nhịp, vừa rồi còn một bộ nổi giận đùng đùng, hiện tại lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Mộc Phàm gật gật đầu không để ý đến bọn họ, mà là đi tới trước mặt Mộc Hùng.

“Lão già, lão tổ có ở đây không?”

Hắn vừa tới gần liền đi thẳng vào vấn đề, làm Mộc Hùng ngơ ngác.

Mộc Hùng nhìn Mộc Phàm đột nhiên trở về, cười khổ nói: “Tiểu tử ngươi làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng là ai nhảy ra phản đối ta đây.”

Nghe thế, Mộc Phàm liếc mắt một cái: “Thôi đi, trải qua chuyện lần trước còn ai dám phản đối ngươi nha, không phải đều bị ngươi lộng chết rồi sao.”

Mộc Hùng nghe vậy xấu hổ, thầm mắng, tiểu tử này biết thì biết, có thể đừng nói thẳng ra như vậy hay không, thật mất mặt.

Có lẽ, toàn bộ Mộc gia chỉ có hai người dám nói chuyện như vậy với Mộc Hùng, một là Mộc Phàm, một người khác tất nhiên là lão tổ Mộc gia.

“Lão tổ còn ở từ đường, tiểu tử ngươi trở về có chuyện gì, đòi tiền sao, ta lập tức kêu người chuyển qua.”

Mộc Hùng mở miệng nói, mọi người nhìn nhau, không một ai hé răng.

Cả vị kia quản gia kia đều cúi đầu, giống như đang xem ngón chân của mình, mọi người làm chuyện của mình, coi như không nhìn thấy.

Mộc Phàm lắc đầu nói: “Ta trở về không phải để đòi tiền, hơn nữa chút tiền ấy của ngươi còn chưa đủ cho ta dùng.”

Mộc Hùng đen mặt, hỏi: “Vậy ngươi trở về làm gì, trường học có việc gì sao, không thấy tiểu tử Mộc Hiên về nhà lần nào, thật không hiếu thảo mà.”

“Hắn a, đang nỗ lực tu luyện, ngươi không cần quan tâm.” Mộc Phàm xua xua tay cắt ngang lời hắn rồi nói.

“Ta vừa mới nghe các ngươi nói Mộc gia muốn điều động một đám tinh anh đi Long Thành tham dự cuộc chiến sao?”

“Không sai, có vấn đề gì?” Mộc Hùng kinh ngạc hỏi.

Trong chín khu, các đại gia tộc, thế lực, đều có suy nghĩ cùng quyết định như vậy, không chỉ mình Mộc gia.

Nhưng Mộc Phàm lại lắc đầu: “Các ngươi đi thêm loạn, mấy trái dưa vẹo táo nứt Mộc gia này đi có thể làm cái gì, đưa đồ ăn hay làm pháo hôi?”

Lời này rất đả kích người khác.

Cao tầng Mộc gia xấu hổ, có chút ảo não a, dù Mộc Phàm nói

không đúng tí nào.

Nhưng không ai dám phản bác, bởi vì Mộc Phàm có thực lực này, nói các ngươi là đồ ăn thì các ngươi chính là đồ ăn, một đám chưa đến cấp tông sư còn muốn đi đánh giặc?

Không phải đi đánh giặc mà là đi đưa đồ ăn.

“Được rồi, lần này ta trở về chính là mang chuyện tốt cho gia tộc.”

Mộc Phàm xua xua tay, cắt ngang lời Mộc Hùng muốn nói.

Hắn nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, từ từ nói: “Ta có một sản nghiệp ở một khu trung lập của dị tộc, đúng lúc không có ai xử lý, muốn giao cho gia tộc.”

“Không biết lão già ngươi có hứng thú hay không?” Mộc Phàm nói xong nhìn Mộc Hùng.

Giờ phút này, Mộc Hùng ngây ngốc nhìn hắn, sản nghiệp trong khu trung lập dị tộc?

“Ngươi vừa mới nói gì, có một phần sản nghiệp ở khu trung lập sao?” Mộc Hùng kinh ngạc hỏi lại.

Hắn biết khu trung lập, thậm chí thế lực nhân loại các đại khu đều biết, có thể tới đi dạo, nhưng muốn thành lập căn cơ, đặt mua sản nghiệp rất khó.

Rất nhiều người, nhiều thế lực từng thử nhưng đều thất bại nặng nề.

Hiện tại Mộc Phàm nói có một phần sản nghiệp ở đó, có thể không khiến người ta khiếp sợ sao?

“Không sai, ta có không ít bất động sản, cửa hàng, không ai xử lý, đúng lúc giao cho lão già ngươi xử lý, dù sao các ngươi có thể kiếm tiền là được.”

Mộc Phàm không thèm để ý ném ra một đám giấy tờ bất động sản, cửa hàng, khế đất, chứng minh chúng thuộc về khu trung lập.

Đây là một đoạn đường phồn hoa, có cửa hàng, bất động sản,..., tóm lại là Mộc Phàm lấy được sau khi quét sạch những thế lực dị tộc kia.

Đúng lúc cho Mộc gia một chút chỗ tốt, chung quy nơi này dưỡng dục chính mình, xem như là báo đáp đi.

Làm người phải luôn tri ân, người ta không sinh ra ngươi nhưng nuôi lớn ngươi, đây là ân tình.

“Này... Những thứ này đều là?” Mộc Hùng trừng to đôi mắt, nhìn một đống khế đất giấy tờ của khu trung lập.

Hắn xem mà ngây dại, mấy thứ này đặt bên ngoài sẽ khiến vô số thế lực nhân loại tranh đoạt, chính là sản nghiệp khu trung lập a.

Nhân loại đánh vỡ đầu muốn đi vào nhưng không có biện pháp, hiện tại Mộc Phàm giao một đống lớn sản nghiệp khu trung lập cho hắn, tự nhiên khiến Mộc Hùng chấn động không thôi.

“Ực ực!”

Hắn nuốt nuốt nước miếng, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nói: “Ngươi thật sự giao cho ta xử lý sao?”

“Không cho ngươi thì cho ai?” Mộc Phàm liếc mắt.

Lão già này, có lòng cho ngươi, ngươi không cần sao?

“Vậy được, ta liền giúp ngươi xử lý, nhưng ta nói trước, lỗ vốn thì đừng trách ta, ta không có sức cho ngươi đánh đâu, tuy rằng không phải cha ruột nhưng ngươi không thể khi dễ người nhỏ yếu như ta nha?”

Lời này làm Mộc Phàm đen mặt, hắn thật sự hết chỗ nói rồi, ngươi tốt xấu là gia chủ Mộc gia, trước mặt mọi người nói ngươi đánh không lại ta, không sợ mất mặt sao.

Đối với Mộc Hùng mà nói, mặt mũi gì đó cũng không thể ăn, có hay không cũng không sao cả, dù sao hắn không thể làm gì Mộc Phàm.

Trước không nói tới chuyện đánh không lại, chỗ lão tổ Mộc gia đã đủ khiến ắn ăn không hết gói đem đi rồi, dám để Mộc Phàm thiệt thòi một chút hắn liền lãnh hết.

“Được rồi, tự ngươi xử lý, chuyện Long Thành các ngươi đừng động tới, Mộc gia không thể trộn lẫn vào, trừ phi ngươi có tu vi siêu phàm nhập thánh mới có thể miễn cưỡng đi.”

Mộc Phàm nói xong xua xua tay, trực tiếp rời khỏi nơi này, đi hướng tới từ đường Mộc gia.

Chỉ để lại Mộc Hùng cùng cao tầng Mộc gia nhìn nhau rồi nhìn đống giấy tờ chứng minh tài sản ở khu trung lập, hai mắt sáng rực.

“Phát đạt!”

“Mộc gia muốn phát đạt.”

Mộc Hùng đột nhiên run rẩy, phấn khởi hét to, như người điên rồi.

Mọi người thấy gia chủ động kinh như vậy, một đám lại nhìn nhau.

Trong lòng toát ra một ý nghĩ, gia chủ điên rồi!

Chương 296: Bảo đao chưa cùn

Từ đường Mộc gia.

“Ngươi đã trở lại?”

Trong mật thất, lão tổ Mộc gia, Mộc Anh mở hai mắt, đúng lúc nhìn thấy Mộc Phàm xuất hiện trong mật thất.

Có thể tự nhiên tiến vào chỉ có mình Mộc Phàm.

“Đúng rồi, vừa trở về.” Mộc Phàm không chút khách khí ngồi trước mặt Mộc Anh, bưng bình trà trên mặt bàn đổ vài ly, uống ực ực.

Mộc Anh nhìn mà run rẩy, đau lòng nói: “Tiểu tổ tông ơi, ngươi kiềm chế chút, đây là Đại hồng bào mẫu trà một trăm năm mới có thể hái một lần.”

“Thôi đi, không biết còn tưởng rằng là tiên trà, uống vào có thể thành tiên sao?”

Mộc Phàm liếc lão một cái, còn không phải là chút lá trà, cũng không thể thành tiên mà.

Nhưng không thể không nói, uống vào cảm giác trong cơ thể có một tia linh lực đang khuếch tán, chắc chắn là ẩn chứa một chút linh khí.

Nhưng chút linh khí này không có bao nhiêu tác dụng, cường thân kiện thể thì không rồi, nhưng có thể làm mắt sáng tinh thần sảng khoái, tăng cường một chút linh khí vẫn ổn.

“Tiểu tử, đây là một hai lá trà ta cất mấy chục năm, bị ngươi uống hết rồi.”

Mộc Anh trưng bộ mặt đau đớn, trà này hắn chỉ được có một chút.

Hắn cười khổ nói: “Ngươi không biết thứ này khó lắm mới lấy được, cạnh cây mẫu cây trà trên Di sơn có một con đại giao biến dị

chiếm cứ nơi đó, muốn thu thập cần phải chờ nó ra ngoài độ kiếp mới có thể, còn cần chờ trăm năm mới có cơ hội."

"Phiền toái như vậy, trực tiếp giết hầm canh không ngon hơn sao?" Mộc Phàm có chút câm nín nói.

Nghe thế này, Mộc Anh cạn lời.

Giết hầm canh?

Mộc Anh liên tục cười khổ nói: "Ngươi thật sự dám nghĩ, đại giao kia đã hoàn thành hai lần độ kiếp, một khi hoàn thành chín lần độ kiếp, có thể vũ hóa thành long, trở thành một Thần long Hoa Hạ thật sự, là tồn tại cường đại cấp Thần thoại."

"Cấp Thần thoại sao?" Mộc Phàm đổi sắc.

Hắn kinh ngạc nói: "Đại giao kia là sinh vật địa cầu chúng ta biến dị sao?"

"Đúng vậy, vì chính là giống loài bản thổ nên cực kỳ phản cảm giống loài ngoại lai xâm lấn, thậm chí vừa thấy giống loài ngoại lai liền giết chết."

Mộc Anh gật gật đầu nói: "Cho nên, đối với giống loài bản thổ biến dị, nhân loại chúng ta có thể không giết liền không giết, thậm chí còn phải bảo vệ, hơn nữa có không ít yêu thú bản thổ biến dị qua lại với nhân loại."

"Giống loài bản thổ, giống loài ngoại lai." Mộc Phàm suy tư gì đó.

Xem ra, giữa sinh vật biến dị bản thổ cùng giống loài ngoại lai tồn tại sự thù địch.

"Nhưng giống loài ngoại lai quá nhiều, quá cường đại, dẫn tới giống loài bản thổ trên địa cầu chúng ta bị tiêu diệt hơn tám phần."

"Có thể sống sót, thành công tiến hóa không nhiều lắm, nhưng mỗi một con đều rất cường đại, trước mắt thì giống loài bản thổ địa cầu có số lượng thưa thớt, bên trên đang trong quá trình thảo luận, có nên khởi động kế hoạch hồ sinh giống loài viễn cổ trên địa cầu

để chống lại giống loài ngoại lai lan tràn hay không.”

Mộc Anh nhắc tới chuyện này, trên mặt có vẻ cảm thán, không mấy lạc quan khi thấy tình cảnh địa cầu trước mắt.

Từ sau cuộc chiến Thiên trụy, giống loài bản thổ đã bị tiêu diệt rất nhiều, chỉ có một số ít ngoan cường mới có thể may mắn tiếp tục tồn tại, từ đó lột xác tiến hóa.

“Giống loài ngoại lai quá càn rỡ, giống loài bản thổ khó có thể chống đỡ, nhân loại cũng không biện pháp tiêu diệt sạch sẽ.”

Mộc Anh nói xong nhìn Mộc Phàm, hắn nói: “Thôi, không nói điều này, ngươi trở về có chuyện gì, ở bên ngoài tốt không?”

“Hết thảy đều tốt.” Mộc Phàm gật gật đầu.

Hắn nhìn Mộc Anh, rồi nói: “Lần này trở về chủ yếu là đưa mối làm ăn cho gia tộc, ở khu trung lập có không ít sản nghiệp, ta muốn giao cho gia tộc xử lý.”

“Khu trung lập sao?” Mộc Anh trừng mắt, ánh mắt trở nên nóng rực.

Lão biết rõ về khu trung lập, nơi đó tu tập các tộc, là khu mậu dịch tự do, nói tự do nhưng nhân loại không có cách nào chen chân vào.

Hiện tại Mộc Phàm có được sản nghiệp ở khu trung lập, tất nhiên là một chuyện lớn.

Nếu lão biết hiện tại Mộc Phàm khống chế toàn bộ khu trung lập, không biết sẽ có cảm xúc gì?

Mộc Phàm không nói, chỉ cho Mộc gia một ít sản nghiệp mà thôi, xem như một loại báo đáp, có vài chuyện vẫn nên giấu giếm thì tốt hơn.

Dù sao Mộc gia quá nhỏ, đã không chứa nổi chân long sắp bay vào vũ trụ như Mộc Phàm, sớm muộn cũng phải rời khỏi.

“Lão tổ, lần này Mộc gia không nên nhúng vào vũng nước đục Long Thành, không có thực lực ăn phần bánh này.”

Mộc Phàm trịnh trọng nhắc nhở một câu.

Mộc Anh nghe xong im lặng một hồi lâu mới gật gật đầu: “Ngươi nói không sai, Mộc gia thật sự không có năng lực đi phân bánh.”

“Ở khu trung lập, các ngươi cố gắng phát triển sản nghiệp nơi đó, sẽ có nhiều lợi ích hơn cho Mộc gia trong tương lai.”

Mộc Phàm lại mở miệng, hắn nói: “Lần này ta tiết lộ cho ngươi biết một chuyện, không lâu sau thì khu trung lập sẽ phái người tới đây mời gọi, đến lúc đó sẽ có nhiều thế lực nhân loại dũng mãnh tiến vào, Mộc gia muốn nhanh chóng quật khởi cần phải nắm chắc cơ hội lần này.”

“Thật sao?” Hai mắt Mộc Anh tỏa ánh sáng, khu trung lập thế mà muốn hấp dẫn thế lực nhân loại tiến vào chiếm đóng?

Đây là một chuyện lớn, cũng là một kỳ ngộ, Mộc gia nhất định phải nắm chắc.

“Đúng rồi, khu quy hoạch chuẩn bị tới đâu rồi?”

Mộc Phàm hỏi chuyện này.

Nghe hắn hỏi, Mộc Anh tỉnh táo lại nói: “Tất cả tài nguyên, nhân lực đều đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ bên trên phê duyệt chỉ thị.”

“Không vội, Long Thành có giặc, chuyện khu quy hoạch sẽ bị đẩy ra sau, không nhanh được.”

Mộc Phàm nói ra suy nghĩ của mình, đối với nguy cơ Long Thành lần này, hắn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Có lẽ, một trận chiến máu tanh sắp sửa bắt đầu rồi.

Căn cứ theo lời Tiểu Ách nói, chuyến này hung hiểm vạn phần, thực lực hiện tại đều hung hiểm vạn phần, vậy tình cảnh sẽ thảm thiết tới mức nào đây?

Nhưng hắn không thể không đi, bởi vì ngươi thân là một Truyền kỳ trận sư lại không đi, truyền ra ngoài thì mình chẳng còn làm ăn gì được.

Ở cửa hàng trên Tiên võng của hắn, số lượng đơn đặt hàng đã lên tới mấy vạn đơn, nếu không giải quyết thật sự sẽ bị người ta đập bảng hiệu.

“Đúng rồi, đây là một ít đồ vật, dược liệu ta mang về từ bên ngoài, còn có các loại phương pháp tu luyện, đều là của dị tộc.”

Mộc Phàm đột nhiên lấy ra một cái nhẫn trữ vật, ném cho Mộc Anh.

Lão kinh hãi nhận lấy, vừa mở ra nhìn, tròng mắt thiếu chút nữa lòi ra rồi, vẻ mặt khiếp sợ trông rất đáng yêu.

Hắn nắm râu của mình, run rẩy nói: “Nhiều như vậy, ngươi không cần sao?”

Bên trong nhẫn, các loại dược liệu, linh vật chồng chất như núi, thậm chí còn có một ít binh khí, còn có một đống tinh thể năng lượng.

Số lượng quá nhiều, làm trái tim Mộc Anh đập bùm bùm, cảm giác không chân thật.

Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý nói: “Chỉ là một chút, không bao nhiêu, cho gia tộc dùng làm kinh phí phát triển, chính là chút lòng của ta.”

“Tốt, ta nhận lấy.”

Mộc Anh trịnh trọng nói: “Ta đại biểu toàn bộ Mộc gia, cảm ơn ngươi, Mộc Phàm.”

“Khách khí, nói như thế nào thì ta cũng là một thành viên của Mộc gia.”

Mộc Phàm xua xua tay, thản nhiên nói: “Lần này trở về chỉ vì việc này, những chuyện khác ta không nói nhiều, rất nhanh liền phải rời đi rồi.”

“Ngươi tính đi Long Thành sao?” Mộc Anh nhanh chóng đoán được.

Chỉ thấy Mộc Phàm gật gật đầu, đứng dậy nói: “Đương nhiên, Long Thành là lá chắn của nhân loại phương đông, là một phần tử trong nhân loại, một Truyền kỳ trận sư, nếu không đi về sau còn mặt mũi nào lăn lộn trong nhân loại?”

“Lão tổ, ta cho ngươi một phần bí thuật, ngươi có rảnh thì tu luyện, hy vọng ngươi sống thêm ba năm vạn năm.”

Nói xong, bóng dáng Mộc Phàm dần dần phai nhạt, cuối cùng biến mất.

Trong mật thất chỉ còn mình Mộc Anh ngơ ngác, nhìn Mộc Phàm biến mất, nhịn không được cười khổ.

“Sống thêm ba năm vạn năm? Tiểu tử này coi là rùa già bất tử sao?” Mộc Anh lắc đầu căn bản không để ý, coi như là hắn chỉ nói đùa.

Hắn không cho rằng mình có thể sống tới ba năm vạn năm, nhiều nhất là một ngàn năm thôi.

Nhìn nhẫn trữ vật trong tay, Mộc Anh cảm khái nói: “Còn tốt, Mộc gia có ngươi là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời này của ta, năm đó ta đã bác bỏ phản đối, cho ngươi lưu lại Mộc gia.”

“Tuy rằng lúc đó có rất nhiều vấn đề, nhưng hiện tại Mộc gia nhờ ngươi mà bay lên, ta cũng không thẹn với liệt tổ liệt tông Mộc gia.”

Mộc Anh lầm bầm lầu bầu, vẻ mặt có chút cô đơn, toàn bộ Mộc gia chỉ còn mình lão quỷ hắn, cô đơn trên trăm năm,, mấy ai có thể hiểu được?

“Thật tịch mịch a, có phải ta nên tìm bạn già hay không?”

Mộc Anh đột nhiên thốt lên một câu, nếu Mộc Hùng mà biết, chắc chắn sẽ điên mất.

Lão nhân này thế mà còn muốn tìm bạn già, chẳng lẽ muốn sinh thêm mấy đứa?

Nếu Mộc Phàm biết suy nghĩ của lão tổ, chắc chắn dựng thẳng

ngón cái đồng ý, đúng là bảo đao chưa cùn.

Chương 297: Luyện khí tầng thứ ba trăm?

-

Rời Mộc gia, một mình Mộc Phàm đi bộ trên đường.

Mộc Phàm cảm giác được tâm lý khẩn trương của đám người qua lại, sự gấp gáp bao trùm, đầy áp lực, nặng nề.

“Long Thành...” Hắn lẩm bẩm.

Long Thành là một lá chắn của phương đông, một phòng tuyến chống đỡ dị tộc xâm lấn.

Hiện tại nơi đó tràn đầy hương vị chiến tranh, nguy cơ bốn phía, có khả năng bị liên quân dị tộc công phá tiến vào bất kỳ lúc nào, tự nhiên sẽ gây khủng hoảng.

“Đại nhân...”

Vừa qua lối rẽ, liền thấy Tiểu Ách bọc áo đen đi ra, bên cạnh còn có Tiểu Linh, hai người ở chỗ này chờ Mộc Phàm, cũng không có theo hắn tiến vào Mộc gia.

“Ừ, cùng ta đi tìm một người.”

Mộc Phàm gật gật đầu, xoay người đi hướng bên kia.

Vừa đi, hắn vừa lấy di động ra, chuẩn bị gọi, đúng lúc di động vang lên.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú, tiểu quái thú thích tu luyện...”

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, nhìn dãy số, đúng là mập mạp gọi tới.

“Này, mập chết bầm, ngươi đã chạy đi đâu, sao lại tắt di động?”

Mộc Phàm nhận điện thoại, vừa mở miệng liền mắng.

“Nhanh ra ngoài, gặp ở Tụ tiên lâu.”

Nói xong, Mộc Phàm tắt điện thoại.

Hắn trực tiếp đi hướng tới Tụ tiên lâu, trên người có tiền, tất nhiên không thể bạc đãi chính mình, càng không thể bạc đãi dạ dày.

“Ngài tốt, hoan nghênh đến Tụ tiên lâu.”

“Tiên sinh, mời ngài vào bên trong.”

Mới vừa vào cửa liền thấy hai tiểu tỷ tỷ xinh đẹp tiếp khách nở nụ cười ngọt ngào cúi người chào.

“Cho ta một phòng.”

Mộc Phàm phân phó câu liền đi theo một người người phục vụ lên lầu ba, tuyển một gian phòng xa hoa, bên trong còn có rạp chiếu phim, máy hát, sân khấu nhỏ để khiêu vũ.

Ngồi trên ghế, Mộc Phàm gọi chút linh quả, mấy phần điểm tâm nhỏ.

“Tiểu Linh, ngươi có thể ăn sao?”

Nhìn mâm linh quả bên cạnh Tiểu Linh, Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Linh gật gật đầu: “Có thể nha chủ nhân, đây là lần đầu tiên ta ăn thử, cảm giác thật kỳ quái, loại hương vị này làm ta mê muội.”

Tiểu Linh vừa nói vừa ăn linh quả, vẻ mặt hưởng thụ.

Đây là lần đầu tiên nàng ăn, có thân thể tự nhiên có thể ăn rồi, cảm giác thật kỳ diệu..

Mộc Phàm lắc đầu, Tiểu Ách bên cạnh thì trong có vẻ rất yên tĩnh, thậm chí không nói một tiếng, chỉ ngồi đó, cũng không ăn chút nào.

“Ngươi không đói bụng sao?” Hắn thấy lạ nên hỏi.

Lại nghe Tiểu Ách nhẹ giọng trả lời: “Đại nhân, ta vừa mới lén ăn

một chút tai ách chi khí, đã no rồi.”

“...” Mộc Phàm không biết nói gì luôn.

Tốt thôi, nàng lén ăn một chút tai ách chi khí, đang tiêu hóa.

Điều này làm cho Mộc Phàm câm nín thật sự, từng nghe người ta nói ăn không khí, ăn đất, chưa từng nghe ăn tai ách chi khí.

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, bên cạnh mình toàn là mấy gia hỏa cổ quái hiếm lạ, Tiểu Linh, một sinh mệnh nhân tạo cao cấp.

Tiểu Ách, thuộc một chủng tộc quỷ dị chuyên ăn tai ách chi khí, thân phận bí ẩn.

“Mộc ca, chúng ta tới rồi.”

Đợi hơn mười phút, rốt cuộc mập mạp cũng tới.

Nhưng làm Mộc Phàm ngạc nhiên chính là không chỉ có mình mập mạp, còn có một thiếu nữ theo tới, đang đứng ở cửa, duyên dáng yêu kiều, tươi tắn nhìn Mộc Phàm.

Thấy nàng tới, Mộc Phàm sửng sốt.

“Tiêu Văn?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng.

Người theo mập mạp tới đúng là Tiêu Văn, rất bất ngờ, không nghĩ tới nàng.

Mộc Phàm nhìn mập mạp với ánh mắt dò hỏi, chuyện gì đây, sao nàng lại theo ngươi tới?

Mập mạp bất đắc dĩ, nhún nhún vai nói: “Mộc ca, nàng một hai đòi tới, nói là tới gặp thần tượng mà mình sùng bái, ta không có biện pháp nào.”

“Mộc Phàm ca ca, lại gặp mặt.”

Tiêu Văn cười hì hì đi tới, ngồi xuống, trực tiếp cầm lấy linh quả trên bàn bỏ vào miệng gặm, không xấu hổ chút nào.

Nhìn thấy nàng tùy tiện như vậy, Mộc Phàm cũng hết chỗ nói rồi.

Nữ sinh này, chẳng lẽ không ngại ngùng chút nào sao?

“Đúng rồi, ngươi còn thiếu tiền ta đó, mau trả tiền.”

Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ tới Tiêu Văn còn nợ mình.

Động tác của Tiêu Văn ngừng lại, vẻ mặt cứng đờ, xấu hổ cười nói: “Mộc Phàm ca ca, ngươi xem trí nhớ của ta này, lập tức chuyển cho ngươi.”

Nói xong nàng nhanh nhẹn lấy di động ra, bắt đầu chuyển khoản.

“Thẻ vàng ngân hàng tu chân, nhận: Bốn ngàn tám trăm vạn.”

Nghe được tiếng vang từ di động, Mộc Phàm tràn đầy vui mừng, trả tiền thì tốt, hai ta vẫn là bằng hữu.

Nếu không trả tiền, thì không làm bằng hữu nữa.

“Không tồi a, có tiền.” Mộc Phàm cười tủm tỉm giơ chén rượu lên.

Tiêu Văn cười hì hì nói: “Mộc Phàm ca ca, ngươi còn Luyện khí đan hay không, hiện tại ta cần lượng lớn Luyện khí đan để tu luyện.”

“Muốn bao nhiêu?” Mộc Phàm thuận miệng hỏi.

“Mười vạn viên!”

Tiêu Văn nghiêm trang nói.

“Phốc!”

Mộc Phàm phun một ngụm rượu, thiếu chút nữa bị sặc.

“Khụ khụ, ngươi vừa mới nói bao nhiêu?” Hắn kinh ngạc nhìn đối phương.

Cô gái nhỏ này vừa mới mở miệng muốn mười vạn viên đan dược, ngươi là heo hả, có thể ăn hết mười vạn viên Luyện khí đan sao, không sợ căng nổ?

“Mười vạn viên nha.” Tiêu Văn nghiêm túc nói.

Hai mắt nàng chớp chớp, rất nghiêm túc, giống như đang nói một chuyện bình thường thôi.

Nhưng Mộc Phàm kinh ngạc, nàng muốn mười vạn viên Luyện khí đan, làm cái gì, nàng ăn hết nhiều như vậy hay là muốn làm trung gian, buôn bán kiếm lời?

“Ngươi cần nhiều Luyện khí đan như vậy để làm gì?” Mộc Phàm có chút hoài nghi hỏi.

Tiêu Văn thản nhiên nói: “Đương nhiên là ăn nha, ta chuẩn bị đột phá Luyện khí tầng thứ một ngàn, cần lượng lớn Luyện khí đan trợ giúp.”

“Đùa gì thế?”

Mộc Phàm sửng sốt, tay cầm chén rượu tay đều ngừng lại, vẻ mặt ngạc nhiên, cho rằng mình nghe lầm.

Hắn lại xác nhận lần nữa: “Ngươi vừa mới nói cái gì, đột phá Luyện khí tầng bao nhiêu?”

“Tầng thứ một ngàn nha.” Tiêu Văn nhẹ nhàng đáp lại.

“...”

Mộc Phàm đen mặt, nghe mà ngây ngốc, tầng thứ một ngàn tầng, Luyện khí một ngàn tầng, ngươi dám nghĩ tới chuyện này sao, đây là chuyện một người bình thường có thể làm được hả?

Nói giỡn hả, cô gái nhỏ này mở miệng liền nói muốn đột phá Luyện Khí tầng thứ một ngàn, sao không lên trời đi.

“Không đúng.” Mộc Phàm rùng mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại.

Chắc chắn trên người Tiêu Văn có bí mật gì đó, cô gái nhỏ này rất kỳ lạ.

Lúc này Mộc Phàm mới nghiêm túc đánh giá nàng, không xem không biết, vừa xem liền bị dọa muốn nhảy dựng.

“Hít hà... Luyện khí tầng thứ ba trăm, yêu quái a.”

Mộc Phàm chấn động, Tiêu Văn đạt tới Luyện khí tầng ba trăm rồi, luyện khí trong cơ thể bàng bạc như biển.

Quả thực không thể tưởng tượng được.

“Cô gái nhỏ này cổ quái!”

Mộc Phàm nhanh chóng hỏi hệ thống: “Hệ thống, mau kiểm tra đo lường, có phải trên người nàng cất giấu một lão quỷ hay không, hay là trong cơ thể có hệ thống giống như ngươi?”

“Đinh, đã kiểm tra xong, không phát hiện dấu vết của bất kỳ hệ thống nào, càng không có phát hiện tàn hồn hay thứ linh tinh gì cả.”

Hệ thống kiểm tra rồi đưa ra đáp án này.

Mộc Phàm lại sợ ngây người, không có lão quỷ, không có hệ thống, Tiêu Văn làm sao tăng tới Luyện khí tầng thứ ba trăm.

Trong chín khu không có ai đạt tới mức này đi?

Đương nhiên, ngoại trừ người bật hack như Mộc Phàm, thông thường ai có thể đột phá đến Luyện khí tầng mười chính là người xuất sắc, mười lăm tầng trở lên chính là thiên tài.

Luyện khí, Luyện thể tầng hai mươi trở lên tuyệt đối là thiên tài hiếm có, càng không nói tới cấp độ cao hơn.

Tiêu Văn thế mà đột phá tới Luyện khí tầng ba trăm, quả thực không thể tưởng tượng, Mộc Phàm tin tưởng chính mình không có cảm ứng sai.

Trong cơ thể nàng có một cổ luyện khí bàng bạc, mênh mông, tựa như sông lớn chảy xiết, tản ra dao động khủng bố.

Đây là Mộc Phàm cảm ứng được trong cơ thể Tiêu Văn thật sự ẩn giấu một lượng luyện khí rất khủng bố.

Sao nàng làm được tới mức này?

“Cái kia... Mộc ca, ta cũng muốn Tôi thể đan.”

Mập mạp bên cạnh bị phớt lờ bỗng nhiên cẩn thận mở miệng nói.

“Tôi thể đan có... Hả...” Mộc Phàm vốn dĩ không để ý, vừa quay đầu nhìn, hai mắt tức khắc trừng lớn, nhìn mập mạp như gặp quỷ.

Mấy ngày không gặp thế mà mập mạp đã luyện thể đạt tới một trình độ quá đáng, đã hoàn thành ít nhất năm mươi lần tôi thể.

“Phốc!”

Mộc Phàm mới vừa uống một ngụm rượu, lại phun lần nữa.

Hắn có chút khiếp sợ nhìn mập mạp, lại nhìn Tiêu Văn, cô gái nhỏ này cổ quái thì dễ chấp nhận.

Còn mập mạp thì hắn đã biết rõ từ lâu, vì sao chỉ chớp mắt liền đã tôi thể năm mươi lần rồi, thân thể, lực lượng, hoàn toàn lột xác.

Không thể tin được, không thể tưởng tượng!

“Ta rất tò mò, các ngươi làm như thế nào nha?”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn hai người.

Chương 298: Mập mạp tòng quân

Bầu không khí trở nên nặng nề, Mộc Phàm nghiêm túc nhìn chằm chằm mập mạp cùng Tiêu Văn.

Hai người này không có vấn đề mới là lạ.

Mới không gặp một thời gian mà Tiêu Văn đã có tu vi Luyện khí tầng ba trăm, quả thực chính là một quái thai, kẻ ngốc cũng không tin là không có vấn đề.

Còn mập mạp, Mộc Phàm hiểu hắn nhất, biết rõ là với tiềm lực của hắn căn bản không có khả năng hoàn thành năm mươi lần tôi thể.

Nhưng hiện tại lại làm được, mập mạp đã trải qua năm mươi lần tôi thể, trở nên cường đại hơn, lực lượng hung hãn dọa người.

Trước đó không chú ý, hiện tại nhìn kỹ mới phát thân hình hiện mập mạp cường tráng hơn lúc trước.

Trong giống như một cái lá chắn bằng thịt.

“Mập mạp, thành thật nói đi.” Mộc Phàm nghiêm khắc trừng mắt nhìn mập mạp.

Nếu không biết rõ chuyện này, chắc chắn hắn sẽ suy nghĩ miên man.

Mập mạp gãi gãi đầu, nhìn nhìn Tiêu Văn, nhỏ giọng nói: “Mộc ca, đây đều là Tiêu Văn giúp ta, nàng cho ta tu luyện một loại Luyện thể thuật kỳ quái, hình như giống giống với loại Mộc ca cho ta, cứ chăm chỉ luyện liền thành công.”

“Gì?” Mộc Phàm trừng to mắt, quay đầu nhìn Tiêu Văn.

Giờ khắc này, Mộc Phàm có thể chắc chắn trên người Tiêu Văn có bí mật rất lớn.

Nhìn thiếu nữ duyên dáng đáng yêu trước mắt này, ai mà tin được

nàng đã có tu vi Luyện khí ba trăm tầng.

Chuyện này mà truyền ra sẽ gây sóng to gió lớn, thậm chí khiến cho toàn bộ nhân loại trong chín khu chấn động.

Tiêu Văn bị Mộc Phàm nhìn mà thấy cả người không được tự nhiên, có chút ngượng ngùng đứng ngồi không yên.

“Mộc Phàm ca ca, ta có thể không nói sao?” Nàng có chút chần chờ nói.

Mộc Phàm suy tư gì đó, cũng không nói chuyện, chỉ là đang suy nghĩ xem rốt cuộc trên người nàng cất giấu bí mật gì, vì sao có thành tựu kinh người thế này.

Trước đó cũng không thân thiết hay qua lại nhiều, căn bản không biết nhiều về đối phương, tất nhiên không rõ bí mật của nàng.

Không có hệ thống, càng không có lão gia gia, Tiêu Văn làm như thế nào đây?

“Không muốn nói, không thể nói liền thôi, ta cũng không ép ngươi.” Mộc Phàm gật gật đầu bình tĩnh lại.

Lời này làm Tiêu Văn kinh ngạc, nàng rất bất ngờ, vốn tưởng rằng Mộc Phàm sẽ dò hỏi tới cùng, không nghĩ tới thế mà không hỏi một câu.

Tiêu Văn có chút cảm động, cảm nhận được sự tôn trọng.

Thật ra trong lòng Mộc Phàm rất muốn biết, nhưng đó là bí mật của người ta, ai cũng có bí mật mà, không phải sao?

Bản thân hắn đã cất giấu một hệ thống, chẳng lẽ thích bị người khác dò hỏi tới cùng, hỏi cái này hỏi cái kia, vậy sẽ rất phiền.

Cho nên hắn không có bám theo dò hỏi bí mật của Tiêu Văn, đó là cách làm ngu xuẩn nhất, không có kết quả ngược lại còn khiến người ta chán ghét.

Bằng hữu có bí mật là chuyện rất bình thường, chỉ cần không hại ta là được, hỏi nhiều như vậy có ý nghĩa sao?

“Ngươi muốn nói thì nói, không muốn thì ta cũng không hỏi.” Mộc Phàm cười cười nói.

Hắn nhìn mập mạp, hỏi: “Ta nói này mập mạp, trước kia không phát hiện, hiện tại đột nhiên cảm thấy dáng người của ngươi có vốn luyến làm xe tăng a.”

“Xe tăng sao?” Mập mạp không hiểu gãi gãi đầu.

Tiêu Văn bên cạnh cười khúc khích, giải thích: “Mập ca, ý Mộc Phàm ca ca chính là ngươi có tiềm năng để làm lá chắn bằng thịt.”

“Nga, lá chắn thịt, cũng không tồi a.” Mập mạp vui tươi hớn hở cười nói.

Mộc Phàm lắc đầu, hắn nhìn Tiêu Văn nói: “Mười vạn viên Luyện khí đan, số lượng quá nhiều, tạm thời ta không có nhiều như vậy.”

“Không sao hết, ta có thể chờ.” Tiêu Văn hiểu chuyện gật gật đầu.

Mười vạn viên, sẽ khiến người ta luyện tới mệt chết, cho nên nàng thông cảm với Mộc Phàm.

“Như vậy đi, ba ngày sau, ta sẽ gửi cho ngươi mười vạn viên Luyện khí đan, nhưng bằng hữu thì bằng hữu, tiền thì tiền, ngươi phải đặt cọc trước một nửa.”

Cọc tiền trước rồi nói tiếp, nếu không, không có đan dược đâu.

“Ta hiểu.” Tiêu Văn tỏ vẻ hiểu chuyện.

Nàng lập tức lấy di động ra, bắt đầu chuyển khoản.

“Mười vạn viên Luyện khí đan, một viên tám mươi vạn, tổng cộng tám trăm triệu, ta chuyển trước bốn trăm triệu.”

Tiêu Văn vừa nói vừa chuyển khoản.

“Leng keng, thẻ vàng tu chân vừa nhận: Bốn trăm trăm triệu...”

Di động vang tiếng nhắc nhở làm trái tim Mộc Phàm nhảy dựng.

Hắn kinh ngạc nhìn Tiêu Văn, cô gái nhỏ này phát tài sao, nói

chuyển liền chuyển, mắt đều không chớp một cái.

Trong nhà nàng có quặng a?

“Mộc Phàm ca ca, trên mặt ta có hoa sao?”

Thấy Mộc Phàm nhìn mình chằm chằm, Tiêu Văn cảm thấy không được tự nhiên hỏi.

Mộc Phàm lắc đầu, hắn chậm rãi nói: “Tiêu Văn, ngươi thật sự là phú bà nha, sao trước kia ta lại không phát hiện ra?”

Hắn có chút cảm thán, không gặp mấy ngày, Tiêu Văn trước đó còn thiếu nợ chớp mắt trở thành một phú bà ném mấy trăm triệu không nháy mắt.

“Sao ngươi kiếm được nhiều tiền vậy nha?” Mộc Phàm thật sự tò mò, chẳng lẽ có biện pháp kiếm tiền sao?

Tiêu Văn cười hì hì nói: “Mộc Phàm ca ca, đây là một bí mật nhỏ, ngươi cũng đừng hỏi.”

“...” Mộc Phàm đen mặt, còn giấu giếm.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, nếu đổi lại là hắn, chắc chắc cũng sẽ không nói, im lặng phát tài không phải tốt hơn sao, chỉ là có chút buồn bực.

“Thôi.” Mộc Phàm cười khổ lắc đầu, không nói thì thôi, mình cũng không thiếu chút tiền ấy.

Tiêu Văn xin lỗi nói: “Xin lỗi Mộc Phàm ca ca, thật sự không nói được, nếu ngươi thiếu tiền, ta có thể cho ngươi mấy chục tỷ xài.”

“Không cần.” Mộc Phàm từ chối.

Không nên dò hỏi tới cùng, tôn trọng quyền riêng tư của người ta.

Mình cũng có bí mật, tuyệt đối không có khả năng nói ra, cho nên Mộc Phàm hiểu cách làm của nàng.

Đương nhiên, Mộc Phàm cũng rất cảm kích nàng, có thể trợ giúp

mập mạp gia tăng thực lực, mập mạp trải qua năm mươi lần tôi thể đã trở thành một cái lá chắn bằng thịt.

“Đúng rồi, ngươi có thể cho ta Luyện khí thuật cùng Luyện thể thuật mà mập mạp tu luyện sao?”

Mộc Phàm bỗng nhiên mở miệng hỏi, rất muốn biết Tiêu Văn tu luyện công pháp nào, nàng cho mập mạp tu luyện công pháp ra sao?

Tiêu Văn vui vẻ nói: “Có thể nha, chờ chút ta đưa cho ngươi một phần.”

Nàng thoải mái hào phóng đồng ý, làm Mộc Phàm hơi xấu hổ, hơi ngại khi hỏi phương pháp tu luyện của người ta, nhưng rất mau liền vứt ra sau đầu.

“Mộc ca, hai vị này là... ?”

Lúc này, mập mạp đã chú ý tới hai người cạnh Mộc Phàm, Tiểu Linh và Tiểu Ách thần thần bí bí.

Tiêu Văn cũng chú ý tới, khi nhìn thấy Tiểu Linh thì ánh mắt sáng lên, giống như biết nàng.

“Là tiểu tỷ tỷ vạn năng bên cạnh Mộc Phàm ca ca.” Tiêu Văn hưng phấn nghĩ tới.

Nàng nhận biết Tiểu Linh.

Nhưng khi nàng nhìn về phía Tiểu Ách, thấy vẫn yên lặng không nói gì, được bao bọc bởi áo choàng đen, không nhìn thấy dáng vẻ, căn bản không rõ nàng là ai.

Nhưng trông dáng người nhỏ xinh, hiển nhiên là một người nhỏ nhắn.

“Đây là ai?” Tiêu Văn kinh ngạc.

Nàng âm thầm cảm thấy kỳ quái: “Kiếp trước không có quái nhân này a, thật kỳ lạ, cảm giác có chỗ nào không đúng.”

“Hai vị này là bằng hữu của ta, Tiểu Linh, Tiểu Ách...” Mộc Phàm giới thiệu một câu đơn giản.

Tiểu Linh lễ phép gật gật đầu, lộ ra một nụ cười động lòng người.

“Các ngươi tốt, ta tên Tiểu Linh, là tiểu trợ thủ vạn năng của chủ nhân.”

Tiểu Linh tự giới thiệu.

Mập mạp ngây ngốc gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ, không biết nói gì.

Tiểu Ách thì không rên một tiếng, cho người ta cảm giác không lễ phép, thật ra là nàng không dám nói lời nào.

Bởi vì sợ một khi mở miệng sẽ có chuyện không tốt.

“Nàng không tiện nói chuyện, không cần để ý.”

Mộc Phàm cười cười giải thích nói, mập mạp gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Còn Tiêu Văn thì chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Ách, trong lòng có cảm giác rất quỷ dị.

“Kỳ quái, chẳng lẽ là ta gây ra hiệu ứng cánh bướm, dẫn tới biến hóa không thể dự đoán?”

Tiêu Văn lầm bầm lầu bầu trong lòng, hơi bất an.

Nàng chưa bao giờ gặp người bọc áo đen kín mít này, tự nhiên có chút cảnh giác cùng tò mò.

“Tiểu Ách sao?” Tiêu Văn nói thầm, càng cảm giác có điềm xấu.

Nàng bất an, cứ cảm thấy có gì đó không hay sẽ xảy ra.

“Đúng rồi, Mộc ca, ta vừa mới đi báo danh tòng quân.”

Đang uống rượu, mập mạp đột nhiên ngẩng đầu nói một câu, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt.

Mập mạp tòng quân, tiểu tử này muốn đi làm pháo hôi?

Chương 299: Người từ tương lai?

--

“Ngươi muốn tòng quân?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn mập mạp.

Chỉ thấy mập mạp gật đầu thật mạnh, nói: “Mộc ca, phòng tuyến Long Thành của phương đông chúng ta đang gặp phải liên quân tám tộc xâm lấn, thời điểm này ta không thể chỉ đứng nhìn.”

“Ta muốn đi tiền tuyến giết dị tộc, bảo vệ Long Thành.”

Mập mạp trịnh trọng nói, hiển nhiên là đã suy nghĩ kỹ.

Trước mắt, phòng tuyến đang đối mặt vớ nguy cơ rất lớn, chín khu đã ồn ào huyên náo, khắp nơi đều trưng binh.

Long Thành không thể thất thủ, nếu không nơi tiếp theo gặp nạn chính là địa cầu.

Mộc Phàm im lặng một hồi, thở dài nói: “Thôi, đây là lựa chọn của ngươi, ta không có quyền can thiệp.”

“Thực lực hiện tại của ngươi vẫn chưa đủ, có lẽ đi chiến trường mài giũa sẽ tốt cho việc gia tăng tu vi.”

Hắn cũng tỏ vẻ, có lẽ mập mạp đi biên cảnh Long Thành trải qua đại chiến sinh tử sẽ trưởng thành nhanh hơn, dù sao chiến trường là nơi mài giũa tốt nhất.

Nhưng đồng thời cũng rất nguy hiểm, tám tộc liên hợp tiến công, ai cũng có thể tưởng tượng được đại chiến sẽ thảm thiết như thế nào.

Không cẩn thận liền bỏ mạng ở nơi đó, nhưng đây là lựa chọn của mập mạp, Mộc Phàm không thể can thiệp, càng không thể đả kích hắn.

“Mộc Phàm ca ca, ngươi yên tâm, ta cũng đi tòng quân, sẽ chiếu cố

mập ca.”

Tiêu Văn bên cạnh đột nhiên mở miệng nói một câu.

Mộc Phàm bất ngờ, trong mắt mang theo chút kinh ngạc nhìn nàng.

Không nghĩ tới Tiêu Văn cũng muốn tòng quân, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến, không nhìn ra tâm trí nàng không thua gì nam nhi.

Nhưng ngẫm lại trên người nàng có bí mật, tu vi Luyện khí tầng ba trăm, chiến lực có thể so với cấp Siêu phàm, tất nhiên có thực lực bảo vệ mình.

“Được thôi, ta sẽ chóng luyện mười vạn Luyện khí đan cho ngươi, thuận tiện chuẩn bị cho các ngươi một ít vật bảo mệnh.”

Mộc Phàm suy nghĩ rồi gật gật đầu nói.

“Thật sao?”

Ánh mắt Tiêu Văn sáng lên, hưng phấn nhìn hắn.

Đây chính là cường giả đỉnh cao trong nhân loại kiếp trước, trên người có vô số bảo vật, nhiều không đếm xuể, chắc chắn một ít đồ vật bảo mệnh mà hắn cho là bảo bối tốt.

“Đa tạ Mộc ca.” Mập mạp ngây ngô cười ha hả nói.

Mộc Phàm lắc đầu, hắn nói: “Đi chiến trường không thể so với những nơi khác, liên quân tám tộc có thực lực cường đại, thế công rào rạt, các ngươi phải bảo vệ bản thân cho tốt.”

“Biết rồi!”

Tiêu Văn hồn nhiên không thèm để ý, nàng nói: “Chúng ta sẽ không có việc gì, nhưng Mộc Phàm ca ca nhất định phải thật cẩn thận.”

Nàng nói một cách trịnh trọng, như đang nhắc nhở Mộc Phàm.

Điều này làm cho trong lòng hắn có chút nghi ngờ, hình như nàng

biết chút gì đó, mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng quái dị.

Mộc Phàm suy tư nhìn nàng, gật gật đầu: “Đa tạ ngươi đã nhắc nhở, hình như ngươi biết ta muốn đi Long Thành?”

“Đúng... Hả...” Vẻ mặt Tiêu Văn cứng ngắc, thè lưỡi nghịch ngợm nói: “Ta biết chắc là cường giả như Mộc Phàm ca ca sẽ đi chiến trường, có đúng hay không?”

Mộc Phàm không tỏ ý kiến, trong lòng càng thêm hoài nghi.

“Thôi, ăn cơm trước nào, ăn no lại nói tiếp.”

Lúc này, đồ ăn đã lên bàn, Mộc Phàm cùng hai người bắt đầu ăn.

Mập mạp, Tiêu Văn, mắt hai người tỏa ánh sáng nhìn rượu và thức ăn đầy bàn, nước miếng chảy ròng ròng.

Mộc Phàm gọi một bàn đồ ăn, đặc biệt là có món ăn thương hiệu, một con yêu thú hổ báo nướng, hương thơm xộc vào mũi.

“Ăn thôi!”

Vừa dứt lời, Tiêu Văn, mập mạp lập tức bắt đầu ăn, không bận tâm hình tượng chút nào.

Mập mạp thì dễ hiểu, nhưng Tiêu Văn là một nữ hài tử, thế mà không màng hình tượng bản thân, kéo một cái đùi hổ báo ra gặm.

Tướng ăn làm Mộc Phàm sửng sốt, đây là tướng ăn mà nữ hài nên có sao?

Ngay cả Tiểu Linh bên cạnh đều gia nhập hàng ngũ tham ăn, một sinh mệnh nhân tạo cao cấp thế mà mê ăn uống, thật sự làm người ta dở khóc dở cười.

Còn Tiểu Ách vẫn yên yên tĩnh tĩnh, chỉ là cầm một ít linh quả, một khối thịt nướng nhỏ chậm rãi ăn, làm người ta xem nhẹ sự tồn tại của nàng.

Hắn chỉ cười cười, uống một chút rượu, cảm giác rượu nơi này

không ngon như rượu Tinh linh, sau đó lấy ra một lọ rượu ngon do Tinh linh công chúa đưa tặng.

Vừa lấy ra liền có một loại hương thơm độc đáo xộc vào mũi, hấp dẫn ánh mắt mập mạp cùng Tiêu Văn, ngay cả Tiểu Ách cũng nhìn sang.

“Mộc Phàm ca ca, đây là Tinh linh nhưỡng sao?” Hai mắt Tiêu Văn tỏa ánh sáng, mừng rỡ hỏi.

Mộc Phàm sửng sốt, dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng, sao nàng biết đây là Tinh linh nhưỡng, trên bình rượu không có chữ nha.

“Sao ngươi lại biết?” Mộc Phàm thuận miệng hỏi một câu.

Lúc này Tiêu Văn mới phản ứng kịp, cười cười che giấu sự xấu hổ, nói: “Ta đã thấy một lần, ở khu trung lập.”

“Nga.” Mộc Phàm gật gật đầu.

“Tới nào, mời mọi người nếm thử đặc sản Tinh linh tộc.”

Mộc Phàm nói xong rót cho mỗi người một ly.

“Rượu ngon, không hổ là rượu của Tinh linh tộc."

Tiêu Văn nếm thử đầu tiên, hai mắt tức khắc sáng rực, gương mặt ửng hồng.

Mộc Phàm nhìn nàng, trong lòng dò hỏi hệ thống.

“Hệ thống, rốt cuộc trên người nàng cất giấu bí mật gì, ngươi không biết sao?” Hắn trực tiếp hỏi hệ thống, không có khả năng không biết.

Ở trước mặt hệ thống, Tiêu Văn không thể che giấu gì cả.

Quả nhiên hệ thống đáp lại: “Ký chủ, trên linh hồn của nàng có lưu lại dấu vết thời không, chín mươi chín phần trăm là xuyên qua thời không tới đây.”

“Đùa cái gì vậy?” Mộc Phàm chấn động.

Đáp án mà hệ thống đưa ra làm hắn khiếp sợ, thật sự không nghĩ tới Tiêu Văn lại là ngươi xuyên không, giống như hắn?

“Hệ thống, nàng xuyên qua giống ta sao?” Mộc Phàm khiếp sợ hỏi.

Một người xuyên việt khác, Tiêu Văn là một người xuyên việt?

“Không phải.” Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Linh hồn của nàng còn lưu lại dấu vết thời không, là từ thời không chưa tới xuyên về đây, ký chủ có thể lý giải là từ tương lai trọng sinh trở về, nàng là một người từ tương lai.”

“Trọng sinh, người tương lai?” Mộc Phàm ngây ngốc.

Ánh mắt hắn mang vẻ quái dị nhìn Tiêu Văn, chưa bao giờ nghĩ tới tiểu cô nương này là một người từ tương lai, sao có thể?

“Hệ thống, xuyên qua với trọng sinh dễ dàng như vậy sao?” Mộc Phàm hỏi tiếp.

“Ký chủ, ngươi hiểu sai, xuyên qua hay trọng sinh đều có điều kiện riêng biệt, cực kỳ hà khắc, nàng có thể từ tương lai trọng sinh trở về, có lẽ không tránh khỏi liên quan đến ký chủ.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm có chút khó hiểu, sao lại liên quan đến mình.

“Ký chủ ngươi xuyên tới đây, vốn là nhập cư trái phép, đi vào thế giới này dẫn phát vô số biến đổi, dẫn tới thế giới sinh ra biến hóa khó đoán trước.”

“Một loạt biến hóa khiến rất nhiều chuyện không có khả năng đều phát sinh, cho nên ký chủ không cần kinh ngạc.”

Mộc Phàm nghe hệ thống giải thích xong, rơi vào im lặng.

Hắn nhìn Tiêu Văn, trong lòng vô cùng phức tạp, kinh ngạc cảm thán, chưa bao giờ nghĩ tới, nàng thế mà là một người từ tương lai.

Tiêu Văn là từ thời không chưa tới, như vậy ở thế giới tương lai của nàng cũng có sự tồn tại của hắn sao?

“Hệ thống, ngươi nói Tiêu Văn đến từ thời không chưa tới, thời không tương lai đó có phải cũng có ta hay không?”

Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ, ngươi muốn biết đáp án thì nạp một ngàn tỷ, mở ra một chuyến lữ hành tới tương lai.”

“Một ngàn tỷ, ngươi hố tiền quen rồi sao, ta đi đâu tìm một ngàn tỷ cho ngươi?”

Mộc Phàm chửi ầm trong lòng.

“Ký chủ, không phải bên cạnh ngươi có một cái kho tiền siêu cấp sao.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở một câu.

“Lăn liền!”

Nghe thế, Mộc Phàm còn không rõ sao, hệ thống vẫn nhớ thương Tiểu Ách, tức khắc bực bội.

Hắn tức giận nói: “Ta đã nói rồi, ngươi đừng nhớ thương nàng nữa, ngươi coi là ta nói chơi hả?”

“Ký chủ bình tĩnh, ý ta là ngươi có thể mang theo nàng đi dạo đó đây, nói không chừng rất nhanh sẽ thu được một ngàn tỷ.”

Hệ thống cảm nhận được sự thô bạo trong nội tâm Mộc Phàm, lập tức giải thích một câu.

Nghe thế, Mộc Phàm mới xua tan sự cuồng bạo trong lòng, cẩn thận nghĩ lại, cũng đúng, trước đó Tiểu Ách tiện tay một liền mang đến cho hắn một trăm tỷ.

Lại thêm vài lần chẳng phải nhanh đủ một ngàn tỷ sao?

Nhưng cho dù có một ngàn tỷ, hiện tại Mộc Phàm cũng không có

khả năng tiến hành du lịch thời không, cho nên vẫn thành thành thật thật tăng cao tu vi rồi tính tiếp.

“Người từ tương lai...” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu trong lòng, ánh mắt nhìn Tiêu Văn trở nên kỳ quái.

Thấy ánh mắt này, toàn thân Tiêu Văn không được tự nhiên, căng thẳng, cảm giác giống như tất cả bí mật đều bị xem thấu hết rồi.

“Tiêu Văn, ngươi đưa hai phương pháp tu luyện cho ta xem.”

Mộc Phàm nóng lòng, gấp không chờ nổi mà nói.

Lúc này Tiêu Văn mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lấy ra hai quyển sách kỳ quái từ nhẫn trữ vật.

Hai quyển công pháp vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt Mộc Phàm.

“Mộc Phàm ca ca, cho ngươi.”

Nàng nói rồi ném cho Mộc Phàm, hắn nhận lấy mở ra xem, hai mắt sáng quắc.

Chương 300: Cấp Siêu duy

-

Hai quyển công pháp đập vào mắt.

Mộc Phàm vừa thấy đã bị hấp dẫn, nội dung bên trong làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

“Công pháp này... Rất quen thuộc a.”

Hắn ngây ngốc nhìn hai quyển công pháp, một quyển Luyện khí thuật, một quyển Luyện thể thuật, nội dung là viết tay, hơn nữa vẫn còn mới.

Nét chữ thanh tú, hiển nhiên là chữ một nữ hài, có lẽ là Tiêu Văn viết.

Nhưng nội dung lại khiến Mộc Phàm cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã từng đọc rồi, trong lúc nhất thời sững sờ.

“Hệ thống, sao ta cảm giác hai quyển công pháp này có vài chỗ tương tự với Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ luyện khí thuật?”

Trong lòng Mộc Phàm vừa động não, nhớ tới điều gì đó, sắc mặt trở nên cổ quái.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là một phiên bản khác của Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ luyện khí thuật ở thời không tương lai.”

“Cái gì?” Mộc Phàm kinh ngạc, vẻ mặt ngơ ngác.

Đây là phiên bản tương lai của Thanh Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ luyện khí thuật sao?

Đùa cái gì vậy, chẳng lẽ hai quyển công pháp này ở thời không tương lai khác hai quyển hắn đã tu luyện, còn phân ra hai phiên bản?

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm có chút khó hiểu.

Rất nhanh, hệ thống liền giải thích: “Thời không tương lai không giống thời không hiện tại, tương đồng nhưng không giống nhau.”

“Giống như là hai quả táo, nhìn giống nhau nhưng bản chất khác nhau.”

“Hai quyển công pháp này, về lý luận đều là Thanh đồng luyện thể thuật, Thượng cổ luyện khí thuật, nhưng thuộc về hai phiên bản diễn hoá khác nhau.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm liền hiểu.

Giống như là song bào thai, bản chất không giống nhau.

Hai quyển này là Thanh đồng luyện thể thuật cùng Thượng cổ luyện khí thuật ở thời không tương lai, Tiêu Văn đã mang tới đây.

Nhưng có một vấn đề, sao nàng có được hai công pháp này?

Mộc Phàm dùng ánh mắt quái dị nhìn Tiêu Văn, trong lòng dò hỏi: “Hệ thống, ngươi nói coi có phải ở thời không tương lai kia có một ta khác hay không, còn có một hệ thống giống hệt ngươi?”

“Không có khả năng!”

Hệ thống trực tiếp phủ định, giải thích nói: “Bổn hệ thống là duy nhất, không tồn tại một cái khác, ký chủ có thể yên tâm.”

Quỷ mới yên tâm được.

Mộc Phàm thầm mắng, xuất hiện hai phiên bản Luyện thể thuật, Luyện khí thuật rồi, ngươi thấy ta có thể yên tâm sao?

“Ký chủ, hai bổn công pháp này thể hiện diễn hoá của một loại quy tắc, là hai phương hướng bất đồng, nhưng trăm sông đổ về một biển.”

“Trong thời không tương lai không có bất kỳ thứ gì cùng loại với hệ thống, cho nên xin ký chủ không cần tự tìm phiền não.”

Nghe giải thích xong nhưng Mộc Phàm vẫn không yên tâm.

Bất đắc dĩ, hệ thống lại nói: “Ký chủ, bổn hệ thống có thể chắc chắn với ngươi, dù ngươi xuyên đến thời không tương lai kia, ngươi cũng không nhìn thấy ngươi, bởi vì nơi đó không có sự tồn tại của ngươi.”

“Ký chủ với bổn hệ thống giống nhau, từ thời điểm trói buộc với nhau liền trở thành duy nhất, không tồn tại phiên bản thứ hai.”

Mộc Phàm nghe xong, trong lòng bình thường trở lại, cả người nhẹ nhàng.

Hắn lo lắng nhất chính là có vô số chính mình, vô số hệ thống, vậy còn chơi cái gì nữa, dứt khoát trực tiếp xuyên qua thời không đánh nhau với mình khác là được.

Còn tốt, lời giải thích của hệ thống đã xoá bỏ sự nghi ngờ và lo lắng của hắn.

“Hệ thống, hai loại công pháp này có lợi ích gì?”

Mộc Phàm có chút tò mò hỏi, hai phiên bản Luyện thể thuật cùng Luyện khí thuật khác nhau, cảm giác cứ quái quái.

“Ký chủ có thể dung hợp vào công pháp hiện tại, kết hợp hai loại phiên bản có thể đề cao cấp bậc cùng uy lực công pháp hiện tại.”

Hệ thống nhắc nhở Mộc Phàm có thể dung hợp hai phiên bản, đạt được công pháp càng cao cấp, càng hoàn mỹ hơn.

Mộc Phàm nghe xong hai mắt sáng rực, lập tức nói: “Còn chờ cái gì, nhanh dung hợp a.”

“Ký chủ, dung hợp hai phiên bản bất đồng của hai loại công pháp, một quyển cần một trăm triệu, tổng cộng hai trăm triệu, có dung hợp hay không?”

“Nói nhảm, nhanh dung hợp.”

Mộc Phàm mắng to, còn chờ cái gì, hai trăm triệu mà thôi, mình vừa mới được Tiêu Văn chuyển cho bốn trăm triệu, có tiền, sợ gì.

“Đinh, nạp hai trăm triệu, bắt đầu dung hợp công pháp.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, Mộc Phàm liền thấy một quầng sáng bao phủ hai quyển công pháp, nháy mắt chép lại toàn bộ nội dung bên trong, dung nhập vào trong đầu.

Lúc này, Mộc Phàm cảm giác đại não nổ vang, nguyên thần hơi chấn động, phát ra ánh sáng mông lung, từng vòng thần hoàn bao phủ, trông thần bí khó lường.

Tâm thần hắn đắm chìm trong sự huyền diệu vô tận mà việc dung hợp công pháp dung hợp mang đến, trong lúc nhất thời hiểu ra vô số điều.

Hai phiên bản công pháp, dung hợp với nhau, Luyện thể thuật, Luyện khí thuật thuộc về tương lai không ngừng dung nhập vào Đại vũ trụ bí điển của Mộc Phàm.

Dần dần, Mộc Phàm cảm giác chính mình như đang trôi vào vũ trụ, không ngừng bay lượn, không ngừng bay cao thật cao.

Cuối cùng hắn cảm giác trước mắt không còn gì cả, giống như thoát ly khỏi sự trói buộc, hạn chế của vũ trụ, bước vào một cấp độ khác.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, công pháp thăng cấp thành công - cấp Siêu duy, khen thưởng một phần Đại lễ bao thời gian.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm từ trong trạng thái huyền diệu này tỉnh lại, trong lòng có cảm giác mất mát.

Như bị cắt ngang quá trình siêu thoát vũ trụ, trong lòng rất khó chịu.

“Xin ký chủ giữ bình tĩnh, vừa rồi chỉ là một loại mô phỏng, không phải thật sự siêu thoát vũ trụ, xin ký chủ đừng trầm mê.”

Lời hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm bừng tỉnh, mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng hắn cảm thấy có gì đó không đúng, có phải hệ thống đang lừa dối hắn hay không, cứ cảm thấy giống như mình đã bỏ lỡ mấy chục ngàn tỷ, cảm giác mất mát nhàn nhạt chưa phai.

Mộc Phàm lắc đầu gạt bỏ cảm giác mất mát này, về lại trong thân thể.

Vừa rồi có vẻ rất lâu nhưng thời gian bên ngoài chỉ là nháy mắt, những người khác chỉ nhìn thấy Mộc Phàm đang nghiêm túc đọc hai quyển công pháp.

“Cấp Siêu duy là cấp bậc siêu thoát vũ trụ sao?”

Mộc Phàm như ngộ ra gì đó, cẩn thận cảm nhận công pháp vừa mới thăng cấp.

Vừa xem liền sửng sốt, công pháp cấp Vũ trụ vốn có chín ngàn chín trăm chín mươi chín tầng, thế mà hiện tại có thêm một tầng, không sai, đúng một tầng.

Vừa đủ mười ngàn tầng.

“Hệ thống, sao chỉ thêm có một tầng?” Mộc Phàm hơi khó hiểu hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, công pháp thuộc về cấp Vũ trụ chỉ có thể tu luyện đến cực hạn vũ trụ, không thể siêu thoát vũ trụ.”

“Hiện tại có thêm một tầng đại biểu rằng ký chủ chỉ cần tu luyện một đường, có thể đột phá cực hạn của vũ trụ, siêu thoát.”

Cấp Vũ trụ chỉ có thể tới cực hạn vũ trụ, không thể tiếp tục đột phá lên cao hơn.

Nhưng hiện tại khác rồi, Mộc Phàm đã có cơ hội siêu thoát cực hạn vũ trụ, bước vào một độ cao mới.

Đương nhiên, hiện tại nghĩ tới chuyện này còn quá xa, Mộc Phàm mới tu luyện đến tầng sáu trăm, muốn đạt tới tầng mười ngàn sao, còn không biết tới lúc nào.

Nhưng tóm lại đã có mục tiêu.

Mộc Phàm an ủi chính mình, bình tĩnh lại, nhớ tới lễ bao thời gian mà hệ thống khen thưởng khi thăng cấp công pháp.

Chỉ thấy giao diện hệ thống xuất hiện một lễ bao.

Bên trên có ghi thời gian hạn chế, nếu không mở ra trong thời gian đó liền sẽ biến mất.

Thời gian chỉ có một phút, Mộc Phàm vừa thấy thiếu chút nữa mắng chửi rồi, còn may là mình nhanh chóng xem xét, không thì bỏ lỡ rồi.

“Hệ thống, mau mở lễ bao.”

Hắn không nói hai lời, trực tiếp mở ra, không có biện pháp a, không mở ra chờ hết thời gian sẽ hoàn toàn biến mất.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, đạt được một quả trứng trứng Bạo long tiền sử

...”

Hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở, làm não Mộc Phàm ong ong, sửng sốt.

Chương 301: Trứng Bạo long, Phượng sào

“Chúc mừng ký chủ, đạt được một quả trứng Bạo long tiền sử, một Phượng sào viễn cổ.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm ngây dại.

Đồ chơi gì, một quả trứng Bạo long?

Lễ bao thời gian có hai đồ vật, thứ nhất là một quả trứng, trứng Bạo long tiền sử.

Đây là một giống loài tiền sử trên địa cầu, bá chủ trong khủng long.

Mộc Phàm nhìn quả trứng trong không gian hệ thống, nó có màu xám, bề mặt có tia sáng lưu động, dao động của sinh mệnh.

Là một quả trứng Bạo long, bên trong dựng dục một con Bạo long non.

Nhìn quả trứng này, Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười.

Nhưng rất nhanh hắn đã bị đồ vật thứ hai hấp dẫn, là một Phượng sào.

“Phượng sào sao?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Hắn quan sát một cái tổ kỳ dị trong không gian hệ thống, giống như một cái tổ chim, thật lớn, tản ra ánh sáng màu đỏ lửa.

Toàn bộ Phượng sào có màu đỏ, bề mặt bốc từng ngọn lửa, nhiệt độ cực cao.

“Hệ thống, lễ bao này có chút vấn đề a, một quả trứng khủng long, một cái Phượng sào, quả thực là không xứng đôi.”

Mộc Phàm có chút câm nín.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Bất kỳ đồ vật gì nhận được từ lễ bao đều phụ thuộc vào vận may của ký chủ, ngẫu nhiên.”

“Ký chủ có thể lấy được một cái Phượng sào viễn cổ đã là hồng phúc tề thiên.”

Giọng điệu của hệ thống rõ ràng có chút khinh thường.

Khóe miệng Mộc Phàm nhăn nhúm, nói: “Ta cần Phượng sào làm gì, chẳng lẽ để ta đẻ trứng vào? Còn không bằng trực tiếp cho ta một quả trứng Phượng hoàng, thực tế hơn đó.”

“Hệ thống, có thể thương lượng hay không, ta dùng quả trứng Bạo long kia đổi một quả trứng Phượng hoàng như thế nào, đúng lúc cùng xứng đôi với Phượng sào.”

Hắn dò hỏi hệ thống, đưa ra kiến nghị.

“Tất cả vật phẩm không thể đổi mới, không thể trao đổi, ký chủ không thích, mời nộp lại cho hệ thống, có thể đạt được tiền thưởng là một trăm.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại một câu, Mộc Phàm nghe xong thiếu chút nữa ngất xỉu.

Không thích, có thể đưa lại hệ thống, nhưng giá thu về làm người ta hộc máu, hắn hận không thể lôi hệ thống ra nện một trăm lần.

“Hệ thống, ngươi vẫn nên cút đi.” Mộc Phàm đen mặt, tâm tình cực kém.

Hắn tức giận nói: “Hệ thống ngươi mang đến cho ta trải nghiệm rất kém, ta phải đánh giá ngươi ở mức tệ.”

“...” Hệ thống im lặng.

Mộc Phàm mắng một hồi liền dừng, bắt đầu xem xét kỹ đồ vật.

Trứng Bạo long, ấp nở ra sẽ có một con Bạo long non, hắn căn bản liền không quan tâm, một con Bạo long đã tuyệt chủng thì có tác dụng gì.

Còn Phượng sào làm Mộc Phàm cạn lời, chẳng lẽ đặt trong tiểu thế giới để mình đẻ trứng hả?

Nhưng khi hắn thấy phần giới thiệu về Phượng sào tức khắc sửng sốt.

“Phượng sào viễn cổ: Ẩn chứa Niết bàn bất tử hỏa của Phượng hoàng, có thể rèn luyện thân thể, niết bàn trọng sinh, đề cao huyết mạch Phượng hoàng, có thể hấp dẫn bất kỳ sinh vật cùng loài Phượng hoàng vào đẻ trứng.”

Xem đến đây, Mộc Phàm thật sự ngây ngốc, đúng là có chút tác dụng.

Niết bàn bất tử hỏa, một ngọn lửa thần kỳ, rèn luyện thân thể, thậm chí làm cho bản thân có năng lực niết bàn trọng sinh.

“Ực ực!”

Mộc Phàm nuốt nước miếng, hắn động tâm, thậm chí có chút kích động.

Trong Phượng sào có Niết bàn bất tử hỏa, đây là Thần hỏa a, hắn có thể hấp thu dung hợp vào Ngọn lửa vĩnh hằng, sau đó đạt được năng lực niết bàn.

“Hệ thống, ta có thể hấp thu Niết bàn bất tử hỏa trong Phượng sào sao?”

Hắn đè nén sự kích động bắt đầu dò hỏi hệ thống.

Nhưng hệ thống lại không rên một tiếng, giống như tức giận, không thèm trả lời.

Mộc Phàm đen mặt, muốn câm nín, nói: “Hệ thống, ngươi thật nhỏ nhen nha, nói ngươi hai câu ngươi liền giận dỗi, ta hoài nghi ngươi không phải hệ thống.”

“Ký chủ có thể tự nếm thử.” Im lặng hồi lâu, hệ thống đột nhiên nghẹn ra một câu.

Nghe thế, Mộc Phàm có chút buồn bực, hỏi: “Ngươi không nói, về sau ta sẽ không kêu ngươi nữa, thậm chí trực tiếp phong ấn che chắn thức hải, để vĩnh viễn không nghe ngươi nói nữa.”

“....”

Hệ thống lại im lặng một hồi mới đáp lại: “Ký chủ, ngươi có thể tự hấp thu, nhưng sẽ có nguy hiểm, không thể hoàn mỹ kế thừa năng lực niết bàn từ Niết bàn bất tử hỏa.”

“Nếu nạp năm trăm triệu, có thể dung hợp Niết bàn bất tử hỏa một cách hoàn mỹ, đạt được năng lực niết bàn bất tử.”

Đáp lại rất dứt khoát, lại là tiền.

Mộc Phàm vui mừng gật gật đầu, mình có thể hấp thu nhưng sẽ nguy hiểm, căn cứ theo lời hệ thống nói, không thể kế thừa hoàn mỹ năng lực niết bàn bất tử trong Niết bàn bất tử hỏa.

Thứ Mộc Phàm coi trọng chính là năng lực niết bàn bất tử của Phượng hoàng, cho nên tốn năm trăm triệu vẫn có thể chấp nhận.

Năm trăm triệu cùng năng lực niết bàn bất tử, tất nhiên Mộc Phàm sẽ lựa chọn năng lực niết bàn bất tử rồi, kẻ ngốc tử cũng sẽ lựa chọn như vậy.

“Còn chờ cái gì, nhanh nạp tiền, nhanh dung hợp Niết bàn bất tử hỏa.”

Mộc Phàm đã gấp không chờ nổi.

Nhưng hệ thống lại nhắc nhở: “Ký chủ, cần nhắc nhở ngươi một chút, quá trình dung hợp sẽ có dị tượng, thậm chí tất cả mọi thứ trong phạm vi mười cây số đều sẽ bị đốt thành tro.”

“Ách... Như vậy sao?.” Mộc Phàm ngẩn người, nhìn xem bốn phía, mình đang ở Tụ Tiên Lâu.

Nếu dung hợp ở chỗ này, phạm vi mười cây số sẽ hóa thành tro tàn, như vậy sẽ thiêu chết không biết bao nhiêu người.

“Thôi, vẫn để sau đi, tìm nơi an toàn tiến hành dung hợp.”

Mộc Phàm đã quyết định, không thể làm bậy, thiêu chết cả đám người sẽ cảm thấy tội lỗi.

Mình không phải kẻ cuồng giết người, tu luyện dung hợp mà giết chết vô số người thì không ổn.

“Mộc Phàm ca ca, chúng ta ăn no rồi.”

Lúc này, Tiêu Văn sờ sờ cái bụng căng tròn, vẻ mặt chưa đã thèm.

Nàng ăn no, bụng căng như mang thai ba tháng.

Còn mập mạp thì có vẻ chưa ăn no, hiện tại gia hỏa này ăn rất tốt, võ giả luyện thể chính là như vậy, huống chi mập mạp đã hoàn thành tôi thể năm mươi lần.

Gia hỏa này đã đi xa trên con đường làm lá chắn thịt, dáng người dần dần càng to, càng béo, thịt càng dày.

“Mộc ca, ta còn chưa no.” Mập mạp ngây ngô nói.

Mộc Phàm ôm đầu, thở dài nói: “Mập mạp, ngươi ăn rất tốt nha, ta cảm thấy ngươi nên nhanh đi tòng quân, đi nơi đó bảo đảm ngươi no nê.”

“Nga, tốt thôi.” Mập mạp gãi gãi đầu ngại ngùng cười cười.

Hiện tại hắn có thể ăn rất nhiều, người trong nhà đều đuổi hắn rồi, không cho về nhà, bởi vì hắn ăn một bữa là tốn chi phí chi tiêu cả tháng.

“Tiểu tỷ tỷ, tính tiền.”

Lúc này, Tiêu Văn hô một câu.

Rất mau liền có hai cô nàng phục vụ tới.

Nàng nhìn Mộc Phàm, cười hì hì nói: “Mộc Phàm ca ca, ngươi nói mời khách, ngươi trả tiền đi.”

Mộc Phàm đen mặt, còn tưởng rằng nàng muốn trả đây, kết quả vẫn là ta, nhưng hắn cũng không có nói thêm điều gì, trực tiếp tính tiền.

Một bữa cơm tốn hết một ngàn năm trăm vạn, Mộc Phàm hơi đau

lòng.

Mình không ăn bao nhiêu, toàn bộ là mập mạp, Tiêu Văn, còn có Tiểu Linh tham ăn quét sạch.

“Lỗ lớn rồi,” Mộc Phàm rời Tụ Tiên Lâu, thầm than.

Một bữa cơm quá lỗ vốn.

Thật ra là hắn kiếm lời lớn.

Nếu Tiêu Văn không tới, hắn sẽ không có được hai quyển công pháp phiên bản tương lai, không thể dung hợp thăng cấp, không thu hoạch được lễ bao.

Có lẽ trả giá một chút vẫn đáng.

“Mập mạp, Tiêu Văn, các ngươi về trước đi, ta có việc rời đi một thời gian, đan dược ta sẽ chuẩn bị tốt, ba ngày sau chuyển cho ngươi.”

Ngoài Tụ tiên lâu, Mộc Phàm tạm biệt hai người.

“Mộc Phàm ca ca, ngươi chuẩn bị đi Long Thành sao?” Tiêu Văn hỏi lại.

Mộc Phàm lắc đầu, cười mà không nói: “Ngươi đoán xem, có lẽ ngươi biết ta muốn làm gì.”

“Ta, sao ta biết được?” Tiêu Văn có chút thấp thỏm, che giấu sự hoảng loạn trong nội tâm.

Nàng như bị xem thấu, trong lòng kinh hoàng, vị thần tượng này quả thực rất đáng sợ, một đôi mắt như nhìn thấu tất cả bí mật của nàng.

“Ha ha ha, không đùa ngươi nữa, ta đi trước đây.” Mộc Phàm thấy nàng như vậy, nhịn không được cười ha ha, xoay người xua xua tay rời đi.

Cô gái nhỏ này là người từ tương lai, xem ra bị mình dọa hết hồn nha.

“…”

Mập mạp, Tiêu Văn đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng Mộc Phàm xa dần, trong lúc nhất thời yên lặng không nói gì.

“Mộc Phàm ca ca, dám cười chọc ta, hừ hừ…”

“Ta vốn đang định nói cho ngươi địa điểm một bảo tàng thượng cổ, hiện tại tâm tình ta không tốt, quyết định không nói cho ngươi.”

Tiêu Văn hung tợn nói thầm trong lòng, vung nắm tay về phía bóng dáng Mộc Phàm, tỏ vẻ là mình bất mãn.

Mộc Phàm không hay biết vừa rồi đã bỏ lỡ vô số tiền tài, nếu biết đến chắc chắn sẽ đấm ngực dậm chân.

Chương 302: Niết bàn bất tử hỏa

Trong không gian loạn lưu vô tận, một thiếu niên đang xuyên qua gió lốc không gian cuồng bạo.

“Tìm một không gian dị độ không có nguy hiểm trước.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, tiến vào tường kép không gian.

Hắn muốn tìm chỗ an toàn, chuẩn bị luyện hóa hấp thu dung hợp Niết bàn bất tử hỏa.

Bên cạnh không có ai, Tiểu Linh, Tiểu Ách đã bị hắn thu vào tiểu thế giới trong cơ thể, chờ hắn hoàn thành dung hợp Niết bàn bất tử hỏa rồi thả ra.

Rầm!

Khi xuyên qua một vùng không gian loạn lưu hỗn loạn, Mộc Phàm bước vào một cái khe, chớp mắt biến mất không thấy.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã tới một thế giới đỏ rực, toàn bộ thế giới bị dung nham bao trùm, khắp nơi đều dung nham nóng cháy sôi trào.

“Chọn nơi này đi.”

Mộc Phàm dùng ý niệm quét một vòng, sau khi kiểm tra thấy không có gì nguy hiểm, quyết định chọn chỗ này.

Hắn không xem xét cẩn thận, chỉ là cảm ứng không có nguy hiểm liền thôi.

Vèo!

Hắn bay xuống dừng trên bề mặt dung nham, Mộc Phàm trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, dung nham sôi trào quay cuồng phía dưới không thể tổn thương hắn một chút nào.

Ong, bàn tay Mộc Phàm có thêm một cái tổ chim, bốc lửa hừng hực, làm nhiệt độ chung quanh vốn đã rất cao lại tăng lên nữa.

“Phượng sào!”

Mộc Phàm nghiêm túc, nhìn Phượng sào nho nhỏ trong tay, một khi thả ra nó sẽ trở nên khổng lồ.

Hắn cũng không có thả ra, chỉ là đặt trong lòng bàn tay, chuẩn bị hấp thu Niết bàn bất tử hỏa, dung hợp tăng cường Ngọn lửa vĩnh hằng.

“Hệ thống, bắt đầu đi.” Mộc Phàm ra lệnh.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Đinh!

“Nạp năm trăm triệu, bắt đầu dung hợp Niết bàn bất tử hỏa, hấp thu trọn vẹn.”

Mộc Phàm liền thấy một lực lượng thần bí lực trào ra, bao phủ lấy Phượng sào.

Ong!

Phượng sào chấn động, một hơi thở cổ xưa, thê lương, nặng nề tràn ngập, hơi thở đáng sợ đến từ viễn cổ.

“Đề...” Một tiếng Phượng gáy truyền đến, liền thấy ngọn lửa cuốn lên.

Một con hỏa phượng từ trong Phượng sào bay lên không, xoay vòng cuốn lửa bùng lên tận trời, tản ra một hơi thở tôn quý, cường đại.

Đó chính là Phượng hoàng, một sinh mệnh cấp cao, mang theo sự cao quý, không thể khinh nhờn.

Mộc Phàm nghiêm mặt, chỉ thấy ảo ảnh hỏa phượng kia cuốn lấy ngọn lửa nhào tới, hơi thở cường đại chèn ép khó thở.

Vù!

Ngay sau đó, hỏa phượng chui vào cơ thể Mộc Phàm, mang theo

một ngọn lửa cường đại.

Niết bàn bất tử hỏa!

Đây là một loại bản mệnh chi hỏa của Phượng hoàng, trong Phượng sào viễn cổ có loại lửa này, không biết có phải là do có hỏa phượng ngã xuống trong tổ lưu lại hay không.

Hay là bản thân Phượng sào đã có rồi, Mộc Phàm mặc kệ mấy chuyện này, hiện tại cảm giác cả người nóng cháy, đau đớn, bị ngọn lửa thiêu đốt.

Có Ngọn lửa vĩnh hằng, cơ bản miễn dịch thương tổn từ lửa, nhưng hắn vẫn cảm giác được sự đau đớn, có thể thấy được Niết bàn bất tử hỏa lợi hại thế nào.

Đương nhiên, lợi hại nhất chính là năng lực niết bàn, có thể cho Phượng hoàng, hoặc là một ít sinh vật niết bàn trọng sinh.

Phượng hoàng dục hỏa trùng sinh dựa vào ngọn lửa này.

Ầm ầm ầm...

Ngọn lửa thiêu đốt, cuốn lên tận trời cao, tạo thành một biển lửa.

Dung nham quay cuồng rít gào, biển lửa lại hội tụ, hướng về thân thể Mộc Phàm.

Một ngọn lửa màu đen sôi trào bùng lên.

Ngọn lửa vĩnh hằng bị Niết bàn bất tử hỏa kích thích, lập tức phản kháng mãnh liệt, không ngừng chống lại ngọn lửa đáng sợ này.

Hai loại lửa tranh đấu trong cơ thể, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

Nhưng dưới tác dụng của hệ thống, Ngọn lửa vĩnh hằng dần dần chiếm thế thượng phong, Niết bàn bất tử hỏa bắt đầu bị áp súc, xé rách, bị Ngọn lửa vĩnh hằng hấp thu.

“Đề...” Từng tiếng Phượng gáy từ trong cơ thể truyền ra.

Giống như trong thân thể Mộc Phàm có giấu một đầu Phượng hoàng viễn cổ, phát ra từng tiếng kêu phẫn nộ, đang cố gắng tranh đấu.

Đáng tiếc, dưới sức mạnh của hệ thống, Niết bàn bất tử hỏa không thể phản kháng, bị luyện hóa từng chút một, dung nhập vào Ngọn lửa vĩnh hằng.

Dung hợp hoàn mỹ vô khuyết, không có một tia tỳ vết, như vốn dĩ cùng một thể, có cùng nguồn gốc.

Đây là chỗ cường đại của hệ thống, hai loại lửa hoàn toàn khác biệt cũng có thể dung hợp hoàn mỹ, không sinh ra một chút tì vết nào.

Hoàn mỹ kế thừa năng lực đặc thù từ Niết bàn bất tử hỏa, năng lực niết bàn bất tử.

Giờ phút này, Mộc Phàm cảm giác thân thể của mình có thêm một loại vật chất kỳ dị, vật chất đặc thù đến từ Niết bàn bất tử hỏa.

Hai ngọn lửa dung hợp, Ngọn lửa vĩnh hằng nhanh chóng thăng cấp, đột phá, không ngừng có Niết bàn bất tử hỏa dung nhập làm nó trở nên cường đại hơn, khủng bố hơn.

Ầm vang...

Phạm vi mười cây số đã hóa thành một biển lửa.

Ngọn lửa càn quét, thiêu đốt, tiêu diệt tất cả.

Nơi này vốn dĩ là một thế giới dung nham, tất nhiên không có thứ gì bị đốt cháy, chỉ là hư không không ngừng vặn vẹo.

Một ngọn lửa màu đen lơ lửng ở trung tâm, không ngừng quay cuồng, tản ra một loại ra hơi thở tịch diệt khủng bố.

Thậm chí không gian đều bị đốt thủng, lộ ra nhiều khe không gian cùng lỗ trống.

Mộc Phàm ngồi xếp bằng ở đó, cả người được Ngọn lửa vĩnh hằng màu đen bao phủ, như một Hỏa thần, mang hơi thở tôn quý.

“Đề...”

Từng tiếng Phượng gáy vang vọng trong thế giới dung nham, thật lâu không dứt.

Giờ phút này, trung tâm không gian này có một quả cầu lửa đang lơ lửng trên mặt dung nham, hấp thu lửa cháy vô tận.

Đột nhiên, cầu lửa run rẩy, như bị từng tiếng Phượng gáy làm bừng tỉnh, sinh ra cộng minh, lập tức toát ra dao động sinh mệnh.

Răng rắc!

Ngay sau đó, quả cầu lửa nứt ra, bên trong có một sinh vật đang thức tỉnh.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện trong quả cầu lửa là một con chim, toàn thân đỏ rực, tản ra sắc thái tươi sáng, bốc lửa hừng hực, hơi thở cường đại tràn ra.

Nó mở một đôi mắt màu đỏ tươi, ánh lên ngọn lửa, nhìn thẳng về hướng có Mộc Phàm, lộ tia sáng nóng cháy.

Ầm vang!

Đột nhiên quả cầu lửa nổ tung, từ bên trong có một con chim to lớn bay ra, cánh mở rộng dài đến một trăm trượng, toàn bộ thân hình đều được bao phủ bởi ngọn lửa.

“Đề...” Nó gáy dài một tiếng, vỗ cánh bay hướng về nơi Mộc Phàm.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền tới trên biển lửa chỗ Mộc Phàm, chui thẳng vào.

Khi con chim lửa này tới gần, hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong ánh mắt màu đỏ tươi lộ ra sự thô bạo, hung tàn, không có một chút ít bình tĩnh nào.

Như chính là một đầu hung cầm thô bạo, yêu giết chóc.

Ánh mắt lành lạnh, nhìn Mộc Phàm vài lần, cuối cùng dừng trên Phượng sào đang lơ lửng trước mặt Mộc Phàm, nó bị hơi thở từ

Phượng sào hấp dẫn.

Phượng sào có sức hấp dẫn trí mạng đối với Phượng hoàng, con chim lửa hung bạo này cũng không thể kháng cự lại sự hấp dẫn này, trực tiếp vỗ cánh lao xuống.

Hưu!

Chỉ trong một ý niệm, chim lửa liền hóa thành ánh lửa bay vào trong Phượng sào, trực tiếp tiến vào bên trong.

Mộc Phàm không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vùng không gian này có một con chim lửa hung bạo.

Hơn nữa cũng không biết Phượng sào mà mình lấy ra đã làm nó bừng tỉnh, còn hấp dẫn con chim lửa cường đại hung hãn đến đây tiến vào Phượng sào.

Thời gian trôi qua từng chút một, thân thể Mộc Phàm chấn động, Ngọn lửa vĩnh hằng phun trào lan rộng, rồi lại cuốn ngược trở về.

Ầm ầm ầm...

Biển lửa rộng lớn đột nhiên bị một lực lượng vô hình kéo lại, dũng mãnh hội tụ vào trung tâm, cuối cùng chui vào cơ thể Mộc Phàm.

Đinh!

“Dung hợp xong, chúc mừng ký chủ đạt được năng lực Niết bàn bất tử.”

Tiếng nhắc nhở từ hệ thống truyền đến, Mộc Phàm từ từ mở hai mắt, hai ánh lửa chợt lóe rồi biến mất.

“Hoàn thành rồi sao?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Hắn cẩn thận cảm ứng thân thể của mình, đã nhận ra một chút khác biệt, mỗi một tế bào như có thêm một thứ gì đó không rõ.

Mộc Phàm biết đây là năng lực niết bàn của Phượng hoàng, có thể niết bàn trọng sinh, tương đương với có thêm một cái mạng

Không, không chỉ là một cái mạng, bởi vì không chỉ có thể niết bàn một lần, Mộc Phàm xác định chính mình có thể tiến hành chín lần niết bàn trọng sinh.

Tương đương với chuyện hắn có thêm chín cái mạng, thậm chí có cảm giác nếu mình có thể hoàn thành mười lần niết bàn, sẽ đạt được năng lực bất tử thật sự.

Khi đó mới là thật sự bất tử bất diệt.

“Lực lượng thật kỳ diệu.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, cảm giác lần này thu hoạch lớn.

Hắn đứng lên, toàn thân bốc lửa, Ngọn lửa vĩnh hằng màu đen cũng có biến hóa, nhiều thêm một tia lửa tím.

“Hả?”

Đang muốn thu hồi Phượng sào, Mộc Phàm đột nhiên dừng lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn thấy trong Phượng sào có thêm một sinh vật, hình như là một con chim lửa?

“Đây là chuyện gì?”

Nhìn kỹ, hai mắt Mộc Phàm trừng thật to.

Chương 303: Hung thú truyền kỳ: Bất tử điểu

“Một con chim lửa?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn vào Phượng sào, không biết từ khi nào có thêm một con chim lửa, đang nằm ngủ, cả người được bao phủ bởi ngọn lửa.

Nhưng điều làm hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ chính là con chim lửa này xuất hiện từ bao giờ, hơn nữa còn chui vào.

Trước đó hắn đã nhìn sơ một vòng, không có nhận thấy nguy hiểm, thậm chí không chú ý tới nơi này có sinh mệnh khác, còn tưởng rằng không có vật sống.

Không nghĩ tới thế mà có một con chim lửa.

“Hệ thống, đây là Phượng hoàng sao?” Mộc Phàm kích động dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, đây không phải Phượng hoàng.”

“Không phải?” Mộc Phàm ngạc nhiên, có chút khó hiểu.

Hắn nhìn con chim lửa, toàn thân nó màu đỏ, lông chim tươi sáng, bộ dáng cực kỳ giống Phượng hoàng trong truyền thuyết, vì sao không phải là Phượng hoàng.

“Nếu không phải Phượng hoàng, vậy nó là con gì, là chim lửa có huyết mạch Phượng hoàng sao?” Mộc Phàm lại dò hỏi hệ thống lần nữa.

Hệ thống đáp lại, giải thích: “Ký chủ, đây là một con Bất tử điểu, là một loại hung thú truyền kỳ, nó không có tôn quý, điềm lành như Phượng hoàng, ngược lại là hung lệ, hủy diệt, táo bạo.”

Nghe giải thích xong, Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

“Hung thú truyền kỳ, Bất tử điểu?”

Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, trong mắt lóe sáng.

Dù không phải là Phượng hoàng, nhưng cũng có chút giống Phượng hoàng, là một loại hung thú cường đại, cực kỳ hung tàn, tràn ngập sự thô bạo cùng giết chóc.

Nó chính là Bất tử điểu, một con hung thú sống sờ sờ, hơn nữa là một con hung thú cấp Truyền kỳ.

Hung thú truyền kỳ a.

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, hưng phấn nhìn Bất tử điểu bên trong Phượng sào, trong lòng suy nghĩ nên thu phục nó như thế nào.

“Hệ thống, ngươi có biện pháp gì để thu phục nó không?” Mộc Phàm trực tiếp hỏi hệ thống.

Hệ thống nhanh đáp lại: “Ký chủ, chỉ cần luyện hóa Phượng sào là có thể khống chế con Bất tử điểu này, để nó nghe mệnh lệnh của ngươi.”

Lời này làm lòng Mộc Phàm cảm thấy thoải mái, rất thích nghe.

Hắn bất ngờ vì lần này hệ thống không cần tiền, chẳng lẽ có lương tâm đột xuất.

Mặc kệ như thế nào, Mộc Phàm không chút chần chờ, trực tiếp ngồi xuống, hai tay nâng Phượng sào, nguyên thần chi lực cường đại trào ra, bắt đầu luyện hóa Phượng sào.

Phượng sào viễn cổ này vốn dĩ không dễ dàng bị luyện hóa, nhưng do là vật phẩm đến từ hệ thống nên dễ dàng bị Mộc Phàm luyện hóa.

Giống như không có một chút mâu thuẫn nào, trong nháy mắt Mộc Phàm liền luyện hóa xong, hoàn toàn khống chế Phượng sào này.

“Đề!”

Mới vừa luyện hóa, trong Phượng sào liền truyền đến một tiếng hót kinh thiên, mang theo một loại hung lệ chi khí.

Bất tử điểu bừng tỉnh, phát ra từng tiếng rên rỉ đầy bi thương, như cảm giác được mình đã bị khống chế, không ngừng than khóc.

Cuối cùng, hung thú truyền kỳ Bất tử điểu cứ như vậy mà bị Mộc Phàm khống chế, không cách nào thoát khỏi, hoàn toàn thần phục.

Luyện hóa Phượng sào, Bất tử điểu tiến vào trong Phượng sào đã bị Mộc Phàm thu phục, không thể phản kháng chút nào.

Nếu nó không tiến vào Phượng sào, có lẽ sẽ có chút khó khăn khi muốn thu phục nó, dù sao cũng là một đầu hung thú cấp Truyền kỳ.

Nhưng khi nó tiến vào Phượng sào thì không còn chút khó khăn nào, bị Mộc Phàm thu phục một cách nhẹ nhàng, trở thành một con sủng vật cường đại cấp Truyền kỳ.

“Ha ha ha, hung thú truyền kỳ Bất tử điểu, chuyến đi này quá đúng đắn.”

Mộc Phàm nhịn không được, hưng phấn cười ha ha.

Đi một chuyến, trong lúc vô tình thu phục một con Bất tử điểu cấp Truyền kỳ, có thể nói là vận khí bùng nổ, thật sự quá thoải mái.

Hắn thả Bất tử điểu ra, nó giương cánh bay lượn trên không trung, lửa rơi đầy trời, toàn thân bốc lửa, nhìn rất xinh đẹp.

Trong ánh mắt tràn đầy sự thô bạo, hung ác, không có một chút tôn quý, nhẹ nhàng như Phượng hoàng, chỉ có hủy diệt, phá hoại, giết chóc.

Đây là hung thú, bản chất khác với thần thú, thụy thú.

Nhưng Mộc Phàm rất hài lòng, có thể thu phục một con hung thú như Bất tử điểu là gặp may, tự nhiên không chê rồi, dù thêm có mấy con nữa cũng không chê.

“Trở về.”

Sau khi nhìn Bất tử điểu bay lượn vài vòng, Mộc Phàm vẫy tay, liền thấy Bất tử điểu lao xuống, hóa thành một ánh lửa bay vào

trong Phượng sào.

Hắn hài lòng gật gật đầu, thu Phượng sào vào tiểu thế giới trong cơ thể, lơ lửng trên một hồ dung nham.

Hiện tại, Mộc Phàm đã có không ít sủng vật, tọa kỵ cường đại.

Không tính tiểu hỏa mãng cùng cầu bông nhỏ thì có Hỏa ma cấp Bán thần cường đại, thêm hung thú cấp Truyền kỳ Bất tử điểu vừa rồi, còn có Băng long.

Trong tay Mộc Phàm đã có ba con sủng vật cường đại.

Băng long, Bất tử điểu, có thể làm tọa kỵ, rất phong cách, dễ trang bức.

“Nếu có thể bắt một con Phượng hoàng thật sự thì tốt rồi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, thầm nghĩ: “Thêm một con Kỳ lân, một con Bạch hổ, một con Thanh long, một con Huyền vũ, đúng đúng, như vậy sẽ hoàn mỹ.”

Ý tưởng kinh người này thật sự làm người ta xấu hổ a.

“Ký chủ, mau tỉnh lại, trời còn chưa tối, không thích hợp nằm mơ.”

Hệ thống nhắc nhở một câu, trực tiếp tạt nước lạnh.

Mộc Phàm đen mặt, có chút buồn bực, không để ý đến cái hệ thống hố người này, đắc ý ngồi trên dung nham, làm bộ dáng suy tư.

“Mập mạp muốn đi Long Thành, phải luyện chế cho hắn một bộ trang bị mới được.”

Không có nhiều bằng hữu lắm nên Mộc Phàm rất quan tâm mập mạp.

“Nhưng trước đó phải sử dụng một tấm thẻ Truyền kỳ loại sinh hoạt, tăng Luyện khí thuật lên tới cấp Truyền kỳ.”

Mộc Phàm nghĩ xong, lập tức sử dụng thẻ Truyền kỳ, tăng Luyện khí thuật tới cấp Truyền kỳ, chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành thăng cấp.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cảm giác được lĩnh ngộ của mình đối với Luyện khí thuật đã tới đỉnh điểm, cấp Truyền kỳ cấp, hư không luyện khí đã không phải là chuyện ảo tưởng.

Hoàn thành thăng cấp, hắn thở ra một hơi, lập tức ném ra một cái lò luyện khí, bắt đầu ném một đống tài liệu luyện khí vào.

Ong!

Hắn đánh ra một chưởng, ngọn lửa bùng lên thiêu đốt, lò luyện bắt đầu đỏ bừng.

“Luyện chế vũ khí gì cho mập mạp đây?”

Mộc Phàm âm thầm suy nghĩ, mập mạp đã đi xa trên con đường lá chắn thịt, muốn đấu tranh anh dũng cần phải có vũ khí, trang bị cường đại mới được.

Đầu tiên là một binh khí thích hợp với hắn rồi tới một bộ chiến giáp.

“Nếu không thì luyện chế một cây đại chuỳ cho hắn, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nghĩ tới gì đó, lập tức bắt đầu hành động.

Hắn quyết định luyện chế cho mập mạp một cây chiến chùy cường đại, dùng để chiến đấu, phối hợp một tấm thuẫn phòng ngự kiên cố.

Keng keng keng...

Lò luyện nóng cháy, nung chảy các loại tài liệu bên trong, đều bị Mộc Phàm tinh luyện, lấy ra bộ phận tinh túy nhất.

“Ngưng hình!”

Mộc Phàm đánh ra từng vệt hoa văn, nháy mắt ngưng tụ dung dịch kim loại trong lò thành hình, hóa thành một thanh chiến chùy, một tấm thuẫn.

Keng keng!

Tiếng leng keng truyền đến, chiến chùy cùng tấm chắn đồng thời bay ra, dừng trong tay hắn.

Mộc Phàm ước lượng một chút, hài lòng nói: “Tấm chắn nặng khoảng một ngàn tấn, chiến chùy nặng khoảng một ngàn hai trăm tấn, không to không nhỏ, chắc hẳn là mập mạp có thể dùng được.”

Hoàn thành luyện chế, Mộc Phàm đang định thu hồi đồ vật rời đi, nhưng nghĩ tới cô gái nhỏ Tiêu Văn vừa thấy mập mạp có gì đó chắc chắn sẽ duỗi tay đòi.

Cuối cùng hắn quyết định luyện chế thêm đồ vật nữa, miễn cho khi gặp mặt bị hỏi khó trả lời, vậy sẽ rất mất mặt.

“Luyện chế cho nàng một thanh phi kiếm, nàng là Luyện khí sĩ, chuẩn bị phi kiếm phù hợp nhất.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, bắt đầu luyện khí lần thứ hai.

Lần này hắn luyện chế một thanh phi kiếm, tốc độ rất mau, gia nhập rất nhiều tài liệu quý hiếm, cùng cấp bậc với chiến chùy và tấm thuẫn của mập mạp.

Miễn miễn cưỡng cưỡng xem như một nửa Thánh binh, binh khí Thánh cấp.

“Xong, cần phải trở về.”

Mộc Phàm hài lòng thu hồi phi kiếm cùng lò luyện, đứng dậy xé rách không gian, bước vào rồi biến mất khỏi nơi này.

Oanh!

Mới vừa rời khỏi, thế giới dung nham bị hấp thu quá nhiều năng lượng nên đột nhiên sụp đổ, không gian loạn lưu vô tận dũng mãnh tràn vào, chớp mắt đã bao phủ hết, dần dần hủy diệt vùng

không gian độc lập này.

.....

Không bao lâu, Mộc Phàm liền về tới Khu thứ tám.

Lúc này, hắn thả Tiểu Linh, Tiểu Ách ra.

“Chủ nhân, ngươi đi đâu đó, sao giờ mới thả chúng ta ra?”

Mới vừa được thả ra, Tiểu Linh liền mang theo một chút ủy khuất hỏi.

Tiểu Ách bên cạnh trùm áo đen, không thấy biểu tình, nhưng có thể thấy được nàng cũng không thích ở trong tiểu thế giới của Mộc Phàm.

Dù bên trong cũng có mấy sinh linh, nhưng thật sự là quá quạnh quẽ.

“Có một số việc cần xử lý, hiện tại đã xong rồi.”

Mộc Phàm cười cười không giải thích, chỉ an ủi nói: “Tiểu Linh, lại ủy khuất ngươi rồi, tiếp theo chủ nhân có chuyện cần ngươi hỗ trợ.”

“Mời chủ nhân phân phó!” Gặp được chính sự, Tiểu Linh lập tức nghiêm túc.

Suy nghĩ rồi Mộc Phàm nói: “Ta cần ngươi giúp ta luyện chế một lượng lớn Tôi thể đan cùng Luyện khí đan, số lượng là mười vạn viên.”

“Tài liệu đều ở chỗ này, ngươi cầm đi.”

Nói xong Mộc Phàm giao một đống nhẫn trữ vật đựng dược liệu cho Tiểu Linh, để tiểu trợ thủ vạn năng này giúp mình luyện đan.

Tiểu Linh có thể luyện chế đan dược cấp thấp một cách hoàn mỹ, không thua kém Mộc Phàm chút nào, nhưng đan dược cấp cao thì nàng không có biện pháp.

Còn may là Tôi thể đan, Luyện khí đan đều là đan dược cấp thấp, có Tiểu Linh rồi nên không cần mình bận rộn.

“Vâng chủ nhân.” Tiểu Linh ngoan ngoãn lĩnh mệnh.

Tiếp nhận đồ vật, Mộc Phàm lại đưa nàng vào tiểu thế giới trong cơ thể, hỗ trợ luyện đan.

Còn tiểu nữ hài dị tộc quỷ dị Tiểu Ách này, Mộc Phàm tính mang theo bên cạnh, nói không chừng lại gặp được đồ tốt.

Dù sao không thể dùng nhận thức bình thường mà đánh giá nàng, nàng hoàn toàn đảo lộn hết thảy.

“Này, mập mạp, các ngươi ở đâu?”

Mộc Phàm gọi điện thoại, dò hỏi mập mạp đang ở chỗ nào.

“Mộc ca, ta ở chỗ trưng binh của Khu thứ tám.”

Điện thoại truyền đến tiếng mập mạp, Mộc Phàm kinh ngạc, thì ra là chạy tới chỗ trưng binh.

“Đi thôi, cùng ta đi tìm mập mạp.”

Mộc Phàm cất điện thoại, mang theo Tiểu Ách bay thẳng đến chỗ trưng binh.

Hắn tính sau khi giao đồ cho mập mạp liền rời đi, trở về học viện Thanh Bắc, chuẩn bị cho chuyến đi Long Thành.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền tới điểm trưng binh Khu thứ tám, từ xa đã nhìn thấy mập mạp.

Chương 304: Lời nhắc nhở mờ mịt

-

Khu thứ tám, nơi trưng binh.

“Mộc ca, ở đây!”

Mập mạp chào hỏi từ xa, mặt đầy thịt mỡ run run, người chung quanh nhìn thấy đều hết hồn.

Thân hình mập mạp này càng ngày càng cao, càng to hơn so với phía trước, nặng cả trăm tấn, mật độ, cường độ thân thể của võ giả luyện thể đều sẽ khác nhau.

“Mập mạp, Tiêu Văn đâu?”

Mộc Phàm mang theo Tiểu Ách đến, lại không gặp Tiêu Văn, thấy kỳ quái nên hỏi.

Mập mạp gãi gãi đầu nói: “Nàng a, vừa rồi người trong nhà gọi điện thoại cho nàng, kêu nàng trở về.”

Mộc Phàm gật gật đầu tỏ ý đã biết.

Người nhà Tiêu Văn hay những chuyện khác, Mộc Phàm cũng không biết gì nhiều, chỉ biết là một đại nhân vật trong Khu thứ tám, cụ thể là ai thì không rõ.

Nhìn vô số thanh niên nam nữ xung quanh, mỗi người hăng hái tòng quân, trong lòng Mộc Phàm có xúc động muốn gia nhập.

Tất cả mọi người đều muốn tòng quân, chi viện Long Thành.

Nhưng yêu cầu trưng binh thấp nhất là Luyện thể, Luyện khí tầng mười, bằng không không thể tham gia cuộc chiến lần này.

“Mộc ca, ngươi vội vã tìm ta có chuyện gì, chuẩn bị đến ta vào kiểm tra sức khoẻ rồi.”

Mập mạp gãi gãi đầu hỏi, có chút không rõ.

Mới vừa tách nhau không lâu, Mộc Phàm liền tới tìm, chắc chắn có chuyện gì đó.

Quả nhiên, Mộc Phàm cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp đưa một cái nhẫn trữ vật cho hắn.

“Cho ngươi, bên trong có một bộ vũ khí, áo giáp mà ta luyện chế riêng cho ngươi.”

Mộc Phàm cẩn thận phân phó, trong lòng lo lắng mập mạp sẽ gặp nguy hiểm khi đi Long Thành.

Dù sao nơi đó sẽ là chiến trường quan trọng nhất của nhân loại phương đông, khó tưởng tượng được sẽ thảm tới mức nào.

“Nhẫn trữ vật?” Mập mạp vừa thấy, hai mắt tỏa ánh sáng.

Hắn vui vẻ cầm lấy nhẫn trữ vật, yêu thích không buông tay, trực tiếp đeo vào.

Mập mạp không hỏi Mộc Phàm từ đâu mà có, dù sao đối với vị huynh đệ từ nhỏ này, có thể nói là hắn tin tưởng trăm phần trăm.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của mập mạp, Mộc Phàm thở dài nói: “Mập mạp, ta không có nhiều thời gian lắm, nói nhanh thôi, trong nhẫn có một ngàn viên Tôi thể đan, một ít đan dược chữa thương, bị thương liền ăn, không lo không đủ.”

“Đúng rồi, bên trong có một thanh phi kiếm ta cho Tiêu Văn, nàng không ở đây, ngươi gặp nàng thì thay ta giao cho nàng.”

Cuối cùng, Mộc Phàm còn phân phó một câu.

“Tốt, ta sẽ giao cho nàng.”

Mập mạp gãi gãi đầu, nói xong cười ngây ngô, vừa mới xem bên trong nhẫn trữ vật, các loại đan dược chữa thương nhiều không đếm xuể, chỉ kém mỗi cơm ăn.

Không có biện pháp nào khác, vì Mộc Phàm lo lắng mập mạp chết trên chiến trường nên bất đắc dĩ chỉ có thể kêu Tiểu Linh luyện chế một lượng lớn đan dược chữa thương cho mập mạp mang

theo.

Lên chiến trường thì không thể thiếu vũ khí, trang bị, đan dược.

“Còn nữa, ta cho ngươi mấy cái ngọc giản truyền thừa, bên trong có Quân thể quyền mà ta mới lĩnh ngộ, một môn chùy pháp, một chiến kỹ cùng kỹ xảo sử dụng tấm thuẫn, tự mình lĩnh ngộ cho tốt.”

Mộc Phàm nghiêm túc nói, điều này làm mập mạp cực kỳ cảm động.

Chỉ nghe mập mạp nói: “Mộc ca, ngươi đối với ta thật tốt, đáng tiếc ta không phải nữ, cũng không có muội muội, nếu không đều gả cho ngươi.”

“Lăn!”

Mộc Phàm mắng to, một chân đá bay mập mạp, mập mạp nặng nề bị đá bay ra ngoài, nện ầm trên mặt đất, tạo ra một cái hố, khiến cho vô số người chú ý.

“Lăn đi giết địch, không làm nên tên tuổi đừng tới gặp ta, mất mặt.”

Hắn cười mắng một tiếng xoay người rời đi, vô số người chung quanh kinh ngạc nhìn hắn đi mất.

Mập mạp bò dậy, vỗ vỗ bụi trên người, nhìn bóng Mộc Phàm khuất dần, trong ánh mắt lộ ra sự kiên định.

“Mộc ca, ngươi yên tâm, ta nhất định nỗ lực.”

Mập mạp âm thầm hạ quyết tâm, dứt khoát xoay người, đi kiểm tra sức khoẻ, chuẩn bị tham dự trận chiến Long Thành.

Còn Mộc Phàm một mình mang theo Tiểu Ách đi trên đường phố trong Khu thứ tám.

Hắn đang hướng tới trung tâm truyền tống Khu thứ tám, muốn về học viện Thanh Bắc xem tình hình.

……

Lúc này, ở Khu thứ tám, trong một tòa lầu các lơ lửng.

Tiêu Văn đang ngồi, cúi đầu tựa như bé ngoan.

Đối diện nàng có một nam tử trung niên, đúng là người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên.

Hắn tận tình khuyên bảo nói: "Văn văn a, lão gia tử nhà ngươi để ta đưa ngươi trở về."

"Ta không quay về." Tiêu Văn lập tức ngẩng đầu, kiên định nói.

Long Xuyên nghe xong cười khổ nói: "Tiểu gia hỏa ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, Trung học tu chân ở Khu thứ nhất thì không vào, một hai phải chạy tới nơi này, còn đi Nhị trung nữa."

"Ngươi rốt cuộc là nghĩ như thế nào?" Long Xuyên nghĩ trăm lần cũng không ra.

Thật ra Tiêu Văn đến từ Khu thứ nhất, lúc trước học ở Khu thứ nhất.

Nhưng đột nhiên nàng muốn tới Khu thứ tám, còn một hai phải tiến vào Nhị trung, lại còn muốn vào lớp mình muốn.

Long Xuyên cũng đoán được chút gì đó, bởi vì lớp kia chính là lớp Mộc Phàm học.

"Văn văn a, hiện tại cũng không phải thời điểm ngươi tùy hứng, lão gia tử nhà ngươi nói hôm nay cần phải đưa ngươi về, ta không muốn bị hắn mắng một trận đâu."

Long Xuyên tiếp tục khuyên bảo.

Tiêu Văn quật cường nói: "Long bá bá, ta không quay về, ta có ý nghĩ của riêng mình, có việc cần hoàn thành, không quay về."

"Hơn nữa, ta muốn tòng quân."

Nàng kiên định đưa ra một quyết định.

“Phốc, khụ khụ, ngươi nói cái gì?” Long Xuyên bị sặc, nhìn nàng nghi ngờ không thôi.

Tiêu Văn kiên định nói: “Long bá bá, ta muốn tòng quân, đi chi viện Long Thành.”

“Không được!” Long Xuyên vừa nghe vội vàng không đồng ý.

Nói giỡn, nếu để nàng ở nơi này tòng quân đến Long Thành, vị Khu thứ nhất kia còn không liều mạng với hắn sao.

Người ta chỉ có một cháu gái bảo bối như vậy, kêu ngươi đưa trở về, kết quả ngươi đưa đi tòng quân, nếu không nổi bão mới là lạ.

“Long bá bá, quyết định của ta không ai có thể thay đổi, gia gia của ta cũng vậy.”

Tiêu Văn kiên định, vô cùng quật cường.

Long Xuyên thấy mà đau đầu, bất đắc dĩ chỉ có thể kết nối với vị ở Khu thứ nhất kia.

“Thủ lĩnh, tính tình của nàng giống y hệt ngươi, ta không khuyên được, tự ngươi nói với nàng đi.”

Nói xong, Long Xuyên mở màn hình ảo.

Chỉ thấy hình chiếu một người chậm rãi hiện lên, đúng là người quản lý Khu thứ nhất.

Hình chiếu của vị lão nhân này xuất hiện, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn Tiêu Văn, Tiêu Văn kiên định nhìn lão nhân, hai người cứ đối mặt nhau như vậy, không ai chịu ai.

Một lúc lâu, lão nhân lộ chút hiền hòa nói: “Văn văn a, ngươi nhanh trở về thôi, gia gia làm cho ngươi thật nhiều đồ chơi.”

“Phốc...” Tiêu Văn cười khúc khích, nói: “Gia gia, ngươi thấy ta vẫn là tiểu hài tử sao, còn đồ chơi gì nữa, ta chỉ muốn tòng quân.”

Lão nhân trực tiếp bị nghẹn không nói nên lời, tính cách cháu gái này giống hắn.

Cha mẹ Tiêu Văn qua đời khi nàng còn nhỏ, chết trên chiến trường, chỉ còn lại mình nàng.

Cho nên tính cách không khác gì vị lão nhân này a, chuyện đã quyết định không ai có thể lay chuyển.

Hắn có chút bất đắc dĩ nhìn Tiêu Văn, cô gái nhỏ này thật là ương ngạnh, làm người ta tức đến mức không biết nên nói như thế nào.

“Ngươi thật sự muốn tòng quân?” Lão nhân nghiêm túc hỏi một câu.

Tiêu Văn nghiêm túc gật đầu: “Không sai, ta muốn đi chi viện Long Thành, là một phần tử trong nhân loại, ta nên cống hiến một chút sức lực.”

Nghe xong, lão nhân im lặng, trong mắt có chút buồn thương, hiển nhiên là nhớ tới nhi tử, nhi tử của mình cũng từng nói như thế này.

“Được thôi!”

Rốt cuộc lão nhân vẫn gật gật đầu đáp ứng.

“Cảm ơn gia gia.” Tiêu Văn vui mừng, thiếu chút nữa hoan hô.

Có thể đi Long Thành rồi, trong lòng nàng phấn chấn không thôi: “Long Thành, kiếp trước ta không thể tham dự trận đại chiến thảm thiết kia, lần này không bỏ lỡ.”

“Mộc Phàm, Long Thành, ta tới.”

Không ai biết suy nghĩ của Tiêu Văn.

Sau khi vị lão nhân kia đáp ứng, cả người như già nua thêm vài phần, nhưng rất mau liền khôi phục uy nghiêm, khí phách.

“Có thể đi nhưng cần phải tuân theo mệnh lệnh cùng sắp xếp, nếu không thì ngươi phải ở nhà.”

Lão nhân nghiêm khắc cảnh cáo một câu.

“Đã biết gia gia, ta đây liền đi kiểm tra sức khoẻ.”

Tiêu Văn nói xong không đợi hai người phản ứng, chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng vừa đi được hai bước đột nhiên dừng lại.

Nàng chần chờ, xoay người nhìn gia gia.

“Gia gia, Long bá bá, các ngươi cẩn thận vị kia thề thốt...”

Tiêu Văn nói xong xoay người rời đi, chỉ để lại Long Xuyên cùng hình chiếu gia gia nàng sững sờ.

Hai người liếc nhau, thấy được sự nghi ngờ, kinh ngạc trong mắt lẫn nhau.

“Nàng vừa mới nói cẩn thận cái gì?” Long Xuyên nhíu mày.

Mắt lão nhân kia mắt lộ ra tia sáng.

“Thỉ... Khẩu, còn không phải là..”

Nghĩ vậy, lão nhân và Long Xuyên đồng thời biến sắc, kinh hãi liếc nhau.

“Lão gia tử, trên người Văn Văn có giấu một ít bí mật, nàng nhắc nhở như vậy là có ý gì?” Sắc mặt Long Xuyên trở nên nghiêm trọng, hỏi.

Lão nhân lắc đầu, vẻ mặt có chút nặng nề nói: “Việc này ngươi ta biết là được rồi, đừng lộ ra, vượt qua nguy cơ trước mắt rồi tính.”

“Long Xuyên, ta đã phái ra một vị cao thủ trẻ tuổi, ngươi an bài đi.”

Lão nhân nhắc nhở một câu, cuối cùng ngắt kết nối.

Sắc mặt Long Xuyên rất nghiêm trọng, trong mắt lập loè ánh sáng.

Trước khi rời khỏi, Tiêu Văn nhắc nhở một câu không đầu không đuôi, làm trong lòng Long Xuyên có dự cảm không tốt.

Chương 305: Các ngươi không cơ hội

--

Thanh Bắc, trung tâm truyền tống, một quầng sáng hiện lên.

Mộc Phàm về tới học viện, vừa ra tới liền thấy chung quanh có không ít người giống hắn, vừa mới truyền tống về.

Hắn cảm giác được trong học viện Thanh Bắc có nhiều học sinh hơn so với lúc trước.

“Tình huống như thế nào?”

“Thật nhiều người.”

Mới ra tới, liền nghe thấy tiếng nói chuyện của không ít đồng học chung quanh.

Có học sinh vừa mới làm nhiệm vụ về, không rõ chuyện gì.

“Đồng học, đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhìn như đã xảy ra chuyện lớn.”

Hai gã nam sinh vừa trở về không rõ chuyện gì lập tức giữ chặt một vị đồng học dò hỏi tình huống.

“Các ngươi không biết sao?” Tên nam sinh bị giữ lại kinh ngạc hỏi.

“Xin lỗi, chúng ta vừa mới làm nhiệm vụ trở về.”

Hai gã nam sinh vừa trở về xin lỗi nói.

Nam sinh kia mới bừng tỉnh trả lời: “Thì ra là thế, ta nói cho các ngươi biết, gần đây đã xảy ra một chuyện lớn, liên quan đến tồn vong của nhân loại chúng ta.”

“Chuyện lớn gì?”

Có vài đồng học khác vừa trở về cũng sôi nổi bu lại, ai nấy cũng tò

mò không thôi.

Chỉ nghe tên nam sinh kia giải thích: “Long Thành lâm vào nguy cơ, bị liên quân tám tộc vây khốn, có thể đánh vào địa cầu chúng ta bất kỳ lúc nào.”

“Hiện tại, toàn bộ chín khu trên dưới đều đang trưng binh, các trường học thu thập tinh anh chuẩn bị đi chi viện Long Thành.”

“Long Thành gặp nguy hiểm?”

“Liên quân tám tộc?”

Lời vừa nói ra, tất cả đều ồ lên.

Rất nhiều người vừa trở về khiếp sợ không thôi, sắc mặt đều thay đổi.

Ai cũng biết Long Thành, đó là phòng tuyến của nhân loại phương đông, là một lá chắn ngăn cản sinh vật dị vực xâm lấn.

Hiện tại nghe Long Thành bị liên quân tám tộc vây khốn, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Lúc này mới biết nhân loại trước mắt đang gặp phải tình huống nguy cấp, phòng tuyến có thể tan vỡ bất kỳ lúc nào.

“Trường học đã bắt đầu tổ chức đội ngũ, thu nhận lực lượng từ các lớp tinh anh, chuẩn bị đi chi viện Long Thành.”

“Đi, chúng ta cùng đi.”

“Dị tộc quá đáng giận.”

“Phải giết hết chúng nó.”

Đồng học chung quanh tốp năm tốp ba đi tới chỗ trưng binh trong trường học.

Lòng bọn họ tràn đầy căm phẫn, đều thù hận dị tộc, mỗi một nhân loại đều mâu thuẫn mãnh liệt đối với sinh vật dị vực.

Mọi người đều có cùng tâm tư, phải tòng quân, đi chi viện tiền

tuyến Long Thành.

Mộc Phàm nhìn mọi người mà cảm xúc tăng vọt, trong lòng suy tư gì đó, nhưng không đi theo.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú...”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên tiếng chuông di động vang lên.

Hắn cầm lên xem thì thấy là Nặc Á gọi tới.

“Có chuyện gì sao Nặc Á?” Mộc Phàm nhận điện thoại.

Chỉ nghe đầu kia truyền đến tiếng Nặc Á: “Mộc Phàm, rốt cuộc ngươi đã trở lại, chúng ta đang mở buổi họp lớp thảo luận sự kiện Long Thành, ngươi nhanh tới đây.”

“Địa điểm ở đâu?” Mộc Phàm hỏi chỗ.

“Ở không gian tư nhân của ta, ta cho ngươi quyền hạn tiến vào.” Nặc Á trực tiếp trả lời.

Điều này làm Mộc Phàm rất bất ngờ, thế mà mở họp trong không gian tư nhân của Nặc Á.

Hắn không chần chờ, nâng cổ tay tiếp nhận một mã hoá không gian, đây là mã hoá lời mời vào không gian mà Nặc Á gửi tới.

Không có mã này thì không thể tiến vào không gian tư nhân của Nặc Á.

Còn không gian tư nhân của Mộc Phàm thì đã sớm biến thành một tiểu thế giới, đang ở trong thân thể hắn, đã hoàn toàn khác biệt rồi.

Ong!

Một tia sáng phóng ra, nháy mắt hình thành cổng ánh sáng.

Mộc Phàm bước vào, chớp mắt liền biến mất cùng cánh cổng.

Bá!

Ngay sau đó, Mộc Phàm đi tới một không gian.

Xuyên qua mi mắt chính là một rừng hoa đào, một luồng hương hoa xộc vào mũi làm người ta nhịn không được mà say mê.

“Hoan nghênh thiên tài lớp tinh anh chúng ta, Truyền kỳ trận sư - Mộc Phàm!”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Xôn xao!

Ngay sau đó một loạt tiếng vỗ tay vang lên làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Giương mắt nhìn thì thấy một đám đồng học đang ngồi trong rừng hoa đào, mọi người đều nhìn về phía Mộc Phàm, trong ánh mắt mang theo sự tò mò.

Đây là vị thiên tài trong lời đồn của trường học, vị đồng học thiên tài mới tới lớp, thiên tài luyện khí, luyện đan, trận pháp.

Hơn nữa, còn là Truyền kỳ trận sư duy nhất trong chín khu của nhân loại.

“Hắn chính là Mộc Phàm sao?”

Có nam đồng học ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo một chút hoài nghi.

Gia hỏa này thật sự là thiên tài ba hệ, Truyền kỳ trận sư sao?

Thân phận nào cũng làm người ta khiếp sợ, thiên tài ba hệ, đáng sợ hơn còn là Truyền kỳ trận sư, quả thực khó có thể tin được.

Truyền kỳ trận sư duy nhất của nhân loại chính là thiếu niên trước mắt, là đồng học cùng lớp của bọn họ.

Không ít người hưng phấn nhìn Mộc Phàm, cảm giác cũng không đặc biệt lắm, chỉ là hơi đẹp trai, còn những mặt khác thì cũng bình thường.

Mộc Phàm bị mấy chục đôi mắt nhìn chằm chằm nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh thong dong, không luống cuống chút nào.

Hắn thoải mái hào phóng đi tới, mỉm cười chào hỏi: “Chào mọi người, ta tên Mộc Phàm, lần đầu gặp mặt, tăng mọi người ít quà.”

Nói xong Mộc Phàm liền phất tay, vung ra từng cái bình nhỏ.

Mọi người sửng sốt, theo bản năng tiếp lấy, vừa xem tức khắc sửng sốt.

“Đan dược?”

Mọi người ngơ ngác, khiếp sợ nhìn đan dược trong tay, mỗi người đều được một bình nhỏ, bên trong có một loại đan dược.

Chữa thương đan!

Đây là đan dược Mộc Phàm kêu Tiểu Linh luyện chế.

Mỗi người một viên, ở đây có bốn mươi lăm đồng học, tổng cộng là bốn mươi lăm viên Chữa thương đan.

Tuy rằng Chữa thương đan không phải thánh dược nhưng là hiệu quả chữa thương rất tốt.

Ở tiên trên mạng bán một viên trăm vạn, dù ra giá cũng không có người bán loại đan dược này, muốn mua cần phải nhanh tay mua hoặc là đặt trước mới được.

“Chữa thương đan?” Một nam sinh kinh ngạc hô to, khiếp sợ nhìn Mộc Phàm.

Gia hỏa này thật là hào phóng a, vừa ra tay chính là mỗi người một viên Chữa thương đan, thật sự làm người ta mở rộng tầm mắt, thậm chí khiếp sợ không thôi.

"Chút lòng nhỏ, hy vọng mọi người đừng ghét bỏ.”

Mộc Phàm khiêm tốn cười cười, làm tất cả đồng học ở đây đây nhìn nhau, vốn dĩ có không ít đồng học không phục lập tức phục rồi.

Không nói chuyện khác, chỉ với hành động này thôi, Mộc Phàm đã thành công lấy được thiện cảm của các đồng học, được mọi người tán thành.

Nặc Á có chút bất đắc dĩ nhìn Mộc Phàm, mở miệng nói: “Mộc Phàm, ngươi xem ngươi vừa tới liền đoạt hết sự nổi bật của lớp trưởng này nha, hay là ngươi làm lớp trưởng được đó.”

“Đúng!”

Bên cạnh lập tức truyền đến tiếng phụ họa.

Người mở miệng chính là Lý Diệu Diệu, còn có Tiết Tiểu Ly, hai vị nữ sinh cũng có cùng ý kiến.

Những người khác nhìn nhau, có không ít người giơ tay đồng ý.

Nhưng phần lớn nam sinh không tán thành, bởi vì để mỹ nữ như Nặc Á làm lớp trưởng không vui mắt hơn sao, có mỹ nữ làm lớp trưởng rất tốt nha.

“Thôi, ta không thích hợp.” Mộc Phàm lắc đầu nhẹ nhàng từ chối.

Đùa cái gì vậy, làm lớp trưởng có tiền sao?

Mộc Phàm căn bản không để ý lớp trưởng gì hết, không có tiền còn phải làm cái này cái kia, phiền lắm.

“Nặc Á, ngươi vừa thảo luận thế nào?”

Lúc này, Mộc Phàm dời đề tài, ngồi xuống một vị trí.

Bên cạnh vị trí này cũng có một chỗ trống, không biết có phải cố ý hay không, vị trí này là của Nặc Á, hai vị trí sát nhau.

Quả nhiên, Mộc Phàm vừa ngồi xuống, lập tức hấp dẫn sự chú ý của đám nam sinh, một đám hâm mộ, có chút ghen ghét nhìn hắn.

Bên cạnh đúng là chỗ Nặc Á.

Bọn họ vốn đang tò mò nàng giữ lại vị trí kia làm gì, thì ra là dành cho Mộc Phàm.

Nặc Á nhẹ nhàng cười, giải thích nói: “Ngươi vừa trở về nên không hiểu, ta sẽ nói lại một lần cho ngươi, rồi nói tới quyết định cụ thể của ban tinh anh chúng ta.”

“Các vị đồng học, mọi người đều biết chuyện Long Thành hiện tại liên quan đến tồn vong của toàn bộ nhân loại.”

Nặc Á chậm rãi nói lại một lần nữa, giải thích cho Mộc Phàm.

Mộc Phàm ngồi ở phía dưới, nghe Nặc Á giải thích tỉ mỉ, trong lòng yên lặng suy nghĩ vài chuyện.

Chắc chắn hắn phải đi Long Thành rồi, nhưng vấn đề là đi như thế nào.

Theo đội ngũ trường học hay là đi một mình đây?

Nhưng nghĩ tới mình là học sinh Thanh Bắc, không đi theo đội ngũ thì không giống ai, huống hồ hiệu trưởng đã gửi tin tức nhắc nhở hắn, không có khả năng đi một mình.

Nghĩ vậy hắn liền lắng nghe Nặc Á giải thích, giới thiệu tình huống trước mắt.

“Lần này Thanh Bắc tuyển hai ngàn tinh anh ở các phương diện, số lượng hữu hạn, ban tinh anh chúng ta phải tranh thủ lấy được nhiều danh ngạch.”

Nặc Á nghiêm túc, một năm một mười giảng giải.

Thanh Bắc muốn tuyển hai ngàn cá nhân đi Long Thành chi viện, như vậy thì số người liền ít đi, mọi người đều nghĩ cách tranh đoạt danh ngạch.

Vừa nghe tới đây, Mộc Phàm liền hiểu.

Ý của Nặc Á là ban tinh anh ba phải đoạt được mấy danh ngạch, đây là cơ hội làm vẻ vang lớp học, tất nhiên không thể bỏ lỡ.

“Lớp trưởng, ta cảm thấy ban tinh anh ban không có cơ hội đi.”

Đột nhiên Mộc Phàm mở miệng cắt ngang lời Nặc Á, nói ra suy

nghĩ của mình.

Vừa nghe hắn nói, tất cả đồng học đều sửng sốt, quay sang nhìn hắn, trong mắt mang theo chút tức giận.

Gia hỏa này là người trong lớp, sao đột nhiên mở miệng nói một câu làm giảm tinh thần thế này?

Chương 306: Không có tình cảm

Nặc Á sửng sốt, rồi im lặng.

Thật ra, lời Mộc Phàm nói không phải không có lý.

Các trường học lớn tuyển chọn tinh anh, trừ nhân tài trận pháp, luyện đan, luyện khí, còn lại ít nhất phải là cường giả cấp Siêu phàm mới được.

Bởi vì phải chọn cao thủ thực sự.

Ban tinh anh chỉ có Tiên thiên, một ít người có thể đột phá tới tông sư, rất mau sẽ chuyển vào ban tông sư, nhưng không có thực lực cấp Siêu phàm thì không thể đi.

“Hiệu trưởng đã nói với ta rồi, người có tu vi cấp Siêu phàm trở lên mới có thể tham dự chi viện Long Thành.”

Mộc Phàm đứng lên, đối mặt với các đồng học ban tinh anh ba.

Hắn nói: “Các đồng học ở đây có một bộ phận nhỏ đột phá tới tông sư, nhưng vẫn không đủ, căn bản không có cơ hội đi.”

“Thanh Bắc chỉ có hai ngàn danh ngạch, trừ ra nhân tài ba hệ, còn lại khoảng một ngàn năm trăm danh ngạch thôi.”

Nghe xong, mọi người đều im lặng, sự bực bội cũng không còn.

Mộc Phàm nhìn lướt qua mọi người, từ từ nói: “Căn cứ theo những gì ta biết, trong nhóm học sinh cao giáo Thanh Bắc, đã có khoảng hai ngàn người cấp Siêu phàm, hơn nữa, còn có một ít học sinh đã tốt nghiệp đều gấp rút trở về, vì chi viện Long Thành lần này, cho nên mọi người không có hy vọng đi.”

“Ai!”

“Hắn nói rất đúng, chúng ta ở chỗ này thảo luận cũng không có tác dụng gì.”

“Đúng vậy, tu vi không theo kịp.”

Các đồng học có vẻ mất mát, muốn đi cũng không có biện pháp, tu vi không đủ, thực lực không đủ, căn bản không thể đi.

Sắc mặt Nặc Á cũng tối sầm lại, cảm thấy Mộc Phàm nói đúng.

Thật ra nàng muốn nỗ lực, muốn thử một lần, nhưng xem ra là không có biện pháp.

Nàng không có hoài nghi lời Mộc Phàm nói, dù sao lúc trước chính hắn đi chi viện tiết điểm không gian số hai, từng gặp hiệu trưởng, chắc chắn có tin tức mà các nàng không biết.

“Mộc Phàm, ngươi có biện pháp nào sao?”

Nặc Á gẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn.

Có lẽ Mộc Phàm có biện pháp, dù sao hắn là Truyền kỳ trận sư, lời nói sẽ có trọng lượng trước mặt hiệu trưởng.

“Đúng vậy, Mộc Phàm, nếu không ngươi nói cùng hiệu trưởng, chúng ta cũng muốn đi chi viện Long Thành.”

Lý Diệu Diệu lập tức đứng lên.

Những người khác vừa nghe thì hai mắt sáng rực, bọn họ đều muốn đi chi viện Long Thành, đây là ý muốn mà mỗi phần tử trong nhân loại đều có.

Còn có một chuyện quan trọng hơn, chiến trường có thể mài giũa một người, cũng có các loại cơ duyên, đương nhiên mức độ nguy hiểm rất cao.

“Các ngươi thật sự muốn đi sao, không sợ chết?” Mộc Phàm nhẹ giọng hỏi câu.

Hắn nói: “Phải biết rằng chiến trường không phải nơi chơi đùa, có khả năng chết trận bất kỳ lúc nào, đối mặt với liên quân tám tộc, lực lượng nhân loại biểu hiện ra trước mắt không có hy vọng lớn.”

“Sợ!”

Nặc Á là người thứ nhất mở miệng, nàng nói: “Ai không sợ chết,

nhưng là nhân loại, chẳng lẽ trơ mắt nhìn dị tộc xâm phạm quy mô lớn, một khi công phá Long Thành, chín khu phương đông chúng ta, thậm chí toàn bộ nhân loại sẽ gặp tai họa ngập đầu."

"Đúng vậy, không ai muốn nhìn dị tộc xâm nhập địa cầu lần nữa."

"Sự thảm thiết của cuộc chiến Thiên trụy vẫn còn gần trước mắt."

"Chúng ta là nhân loại, không thể quên."

Mọi người đều là thiếu niên thiếu nữ đầy nhiệt huyết, đều muốn cống hiến một phần lực lượng của mình.

Mộc Phàm nhìn bọn họ, trong lòng yên lặng thở dài, không đến mức bất đắc dĩ, cao tầng chín khu cũng không gióng trống khua chiêng trưng binh như vậy.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, chiến sự ở tiền tuyến đã tới lúc nguy cấp, không thể không điều động nội bộ, thu thập binh lực bổ sung.

Mộc Phàm có thể tưởng tượng được sự thảm thiết ở Long Thành, nếu đám đồng học này đi, có khả năng đều sẽ chết trận ở nơi đó.

Nhưng bọn hắn không lùi bước, ngược lại kiên trì muốn đi, nghĩ cách ra tiền tuyến hỗ trợ.

"Cũng không phải không có biện pháp."

Mộc Phàm suy tư một hồi mới từ từ nói.

"Biện pháp gì?"

Nặc Á cùng các đồng học đều nhìn Mộc Phàm, ánh mắt chờ mong, rốt cuộc có biện pháp nào có thể để bọn họ tham gia đại chiến Long Thành lần này?

Chỉ nghe Mộc Phàm từ từ nói: "Biện pháp chỉ có một, hẳn mọi người cũng biết, lần này không chỉ các trường học lớn tuyển chọn tinh anh chứ?"

"Trong chín khu đều có các điểm trưng binh, thu thập binh lính có

tu vi Tiên thiên từ khắp nơi, đây là cơ hội của các ngươi."

Mộc Phàm vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Không tham gia từ trường học, còn có thể tham gia ở các địa phương khác, như chín khu đều đang thu thập tân binh, đây là cơ hội.

"Đúng vậy."

Có nam sinh lập tức nhảy dựng lên, hô to: "Sao ta không nghĩ đến chứ, chúng ta không thể tham gia ở trường học nhưng có thể tham gia đội ngũ bên ngoài a."

"Nhà ta ở Khu thứ năm, ta có thể báo danh tòng quân ở điểm trưng binh Khu thứ năm."

Một nam sinh khác hưng phấn nói, nghĩ tới điểm này.

Mọi người vừa nghe đều bừng tỉnh, đã hiểu.

Phần lớn bọn họ đều có tu vi Tiên thiên, một bộ phận nhỏ là tông, chuẩn bị khảo hạch vào lớp tông sư.

Nhưng không có khả năng lấy được danh ngạch từ cao giáo Thanh Bắc, bởi vì giới hạn thấp nhất là cấp Siêu phàm.

Bọn họ chỉ có thể lui lại tìm đường khác, báo danh tòng quân ở các điểm trưng binh, có nhiều cơ hội đi chi viện Long Thành hơn.

"Ta muốn trở về Khu thứ tư."

"Ta cũng vậy, cùng nhau đi."

Có đồng học lập tức muốn về nhà báo danh tòng quân.

"Các đồng học, ta đến từ Khu thứ tám, có ai đi cùng không?"

"Nhà ta cũng ở Khu thứ tám!"

"Cùng đi thôi!"

Hiện trường lộn xộn, các đồng học tốp năm tốp ba, bắt đầu tạo

thành các tiểu đội, chuẩn bị về nhà báo danh tòng quân.

Một màn này khiến Nặc Á ngây người, trong chớp mắt các đồng học đều phân ra từng nhóm cùng khu.

“Lớp trưởng, chúng ta đi trước.”

“Đúng vậy, thời gian khẩn cấp, chúng ta sợ không kịp.”

“Đúng vậy lớp trưởng, chúng ta đi trước một bước.”

Mọi người tranh thủ thời gian, một đám nối tiếp nhau, sôi nổi tạm biệt Nặc Á, tốp năm tốp ba rời khỏi không gian tư nhân này.

Nặc Á sửng sốt, trong chớp mắt các đồng học liền đi gần hết, chỉ còn lại có vài người.

“Nặc Á tỷ, chúng ta đi cùng nhau sao?”

Ba người Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Ly, Thanh Trĩ còn có thêm hai nam sinh là người cùng khu với Nặc Á.

“Lớp trưởng, chúng ta đều ở cùng khu, cùng nhau báo danh sao?”

Một nam sinh mong đợi nhìn Nặc Á.

Mấy người khác đều nhìn nàng, chờ Nặc Á ra quyết định.

Nặc Á chần chờ một hồi, gật gật đầu nói: “Tốt thôi, các ngươi đi chuẩn bị trước, buổi chiều chúng ta cùng nhau về Khu thứ hai báo danh.”

“Được, chúng ta đi chuẩn bị.”

Hai nam sinh, Lý Diệu Diệu, Tiết Tiểu Ly cùng Thanh Trĩ vẫn luôn im lặng tạm biệt rồi rời đi.

Cứ như vậy, Mộc Phàm vừa tới không bao lâu, các đồng học đều đi sạch, chỉ còn lại hai người ở chỗ này.

Mộc Phàm có chút xấu hổ, mình chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới các đồng học tích cực như vậy, chớp mắt liền trống vắng.

“Ta không nên nói nha.” Mộc Phàm đột nhiên thở dài một tiếng, có chút hối hận.

Nặc Á sửng sốt, hỏi: “Sao vậy, vì sao không nên nói, đây là chuyện tốt mà.”

Mộc Phàm lắc đầu, tràn đầy sầu lo nói: “Trường học không để các ngươi đi là có đạo lý, Long Thành rất nguy hiểm, tử thương thảm trọng.”

“Đi rồi chính là sinh tử vô định, có lẽ đề nghị của ta sẽ khiến bọn họ đi chịu chết, hiện tại trong lòng có chút hối hận.”

Hắn nói xong nhịn không được thở dài, có phải đề nghị sai rồi hay không, để bọn họ đi chịu chết?

Chút thực lực ấy mà đi chiến trường thì không đủ nhìn, rất dễ chết ở nơi đó, chẳng phải là tương đương với mình đã hại bọn họ.

Nặc Á an ủi: “Không có việc gì, mọi người đều tự nguyện, hơn nữa không ai trách ngươi, dù ngươi không nói thì chúng ta sẽ nhanh chóng nghĩ đến biện pháp này.”

“Đừng để trong lòng.” Nặc Á nhẹ giọng an ủi.

Mộc Phàm lắc đầu: “Ngươi không hiểu, tuy rằng ta chưa đi qua Long Thành nhưng có thể tưởng tượng được sự thảm thiết cùng tàn khốc ở đó, lần này sẽ có bao nhiêu người chết đây?”

“Thôi, ai có chí nấy, hy vọng các ngươi đều có thể bình an trở về.”

Hắn lắc đầu cười khổ một tiếng, gạt đi những suy nghĩ này, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, đều tự nguyện đi, không ai ngăn được.

“Đúng rồi Nặc Á, cái này cho ngươi, bên trong có một ít đan dược ta luyện chế, trên chiến trường không thể giúp ngươi nhiều rồi.”

Mộc Phàm nhớ tới chuyện gì đó, lấy ra đan dược đã chuẩn bị đặt trong một nhẫn trữ vật, đưa cho Nặc Á.

Nàng nhìn Mộc Phàm đưa một cái nhẫn, trong lúc nhất thời sửng sốt, ánh mắt nhìn Mộc Phàm có chút quái quái.

“Ngươi thật sự tặng cho ta?” Nặc Á không chắc, nhìn nhẫn trữ vật.

Một nam sinh đưa nhẫn cho nữ sinh, nên xem là chuyện gì đây?

Mộc Phàm lại không nghĩ quá nhiều, thuận miệng nói: “Đây là nhẫn trữ vật ta lấy được từ một sinh vật dị vực, ta đã có rồi, không dùng tới nên tặng cho ngươi.”

“Nhưng nếu ngươi cảm thấy băn khoăn, cho ta trăm tỷ ta cũng không ngại.”

Mộc Phàm cười cười nhìn nàng nói.

Nặc Á vốn đang cảm động, đột nhiên nghe câu này, tức khắc hết chỗ nói rồi, thật muốn mổ đầu hắn ra nhìn xem bên trong có gì.

Có phải trong đầu óc gia hỏa này chỉ biết có tiền và tiền hay không, không một chút lãng mạn nào, thật là mất hứng mà.

Nếu Mộc Phàm biết được chắc chắn sẽ nói, ta không có tình cảm, chỉ thích tiền.

Nặc Á liếc hắn một cái, nhận lấy cái nhẫn rồi nói: “Cảm ơn, chờ ta chuyển cho ngươi mười tỷ, đây là toàn bộ gia sản hiện tại.”

“Cảm ơn ngươi, Mộc Phàm, nhẫn trữ vật quá quý giá, bán đấu giá ở Tiên võng có thể bán được hai mươi tỷ trở lên, về sau sẽ đưa ngươi phần còn thiếu.”

Nàng nói xong trịnh trọng đeo nhẫn vào, gương mặt lặng lẽ ửng đỏ.

Đây là lần đầu tiên có nam sinh tặng đồ cho nàng, còn là một cái nhẫn trữ vật quý giá, tuy rằng đã chuyển tiền cho Mộc Phàm, nhưng trong lòng vẫn là có chút vui vẻ.

“Ta chỉ thuận miệng nói thôi, không cần tiền đâu, nhưng ngươi muốn cho ta cũng không từ chối.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm, tạm biệt Nặc Á rồi trời khỏi không gian tư nhân của nàng.

Chỉ để lại mình Nặc Á nhìn bóng Mộc Phàm biến mất, sờ sờ cái nhẫn, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngác.

Chương 307: Tình huống rất tệ

Thanh Bắc, trong văn phòng hiệu trưởng.

“Mộc Phàm, ngươi đã đến rồi.”

Mộc Phàm mới vừa tiến đến, hiệu trưởng Diêm Thanh Sơn liền đón tiếp.

Hắn kéo tay Mộc Phàm, kích động nói: "Cuối cùng ngươi cũng tới, chậm chút nữa là lão già ta phải tự mình dẫn đội đi Long Thành rồi.”

“Hiệu trưởng muốn đi sao?” Mộc Phàm kinh ngạc hỏi.

Diêm Thanh Sơn lắc đầu: “Ta muốn nhưng không đi được, tiết điểm không gian cần có người tọa trấn, tránh cho dị tộc tấn công bất ngờ từ những địa phương này.”

“Hắc uyên tộc chính là một ví dụ.”

Hắn vừa nói xong, kéo Mộc Phàm ngồi xuống.

Diêm Thanh Sơn rót một ly trà, chậm rãi nói: “Chuyện Long Thành lần này không hề nhỏ, hẳn là ngươi cũng đã nghe nói đi?”

“Đã nghe!” Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Tám tộc liên hợp tiến công Long Thành, phòng tuyến thứ nhất đã bị xé rách, hiện tại chúng ta đối mặt với nguy cơ rất lớn.”

“Ngươi biết liền tốt.” Diêm Thanh Sơn nói xong thở dài một tiếng.

Hắn nói: “Thật ra ta muốn nói cho ngươi biết, sự tình so với trong tưởng tượng còn tệ hơn nhiều.”

Mộc Phàm nhíu này, hắn đã cảm giác sự tình không đơn giản như vậy, quả nhiên như thế.

Chỉ thấy sắc mặt Diêm Thanh Sơn trở nên nghiêm túc, mang theo một chút đau lòng nói: "Quân đoàn thứ ba đóng quân ở tiền tuyến, toàn quân bị diệt.”

“Cái gì?” Đồng tử của Mộc Phàm co rụt lại.

Trong tin tức tuyên bố ra chỉ nói Quân đoàn thứ ba tổn thất thảm trọng, nhưng sự thật là Quân đoàn thứ ba đã bị tiêu diệt, không còn một người sống sót.

Nghe được tin tức này, trong lòng Mộc Phàm chấn động.

Quân đoàn thứ ba có nhân số là mười lăm vạn người, toàn quân bị diệt bao gồm cả thống soái, không còn một người.

Đây là tin tức thật sự mà chín khu che giấu.

Mộc Phàm nghe xong tin tức này, trong lòng khó có thể bình tĩnh, mười lăm vạn quân tinh nhuệ, nói không còn liền không còn, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp thu.

“Vậy Long Thành...” Mộc Phàm căng thẳng.

Quân đoàn thứ ba bị diệt, vậy phòng tuyến Long Thành thế nào.

Sắc mặt Diêm Thanh Sơn nghiêm trọng nói: “Có thể nói cho ngươi biết, Long Thành hiện tại chỉ có ba vạn quân còn đang đau khổ chống cự, liên quân tám tộc vây khốn chặt, nơi đó đã bị cô lập.”

Nghe đến đây, đại não Mộc Phàm nổ vang, sắc mặt biến đổi liên tục.

Long Thành đã bị liên quân tám tộc bao quanh, bên trong chỉ có ba vạn quân tinh nhuệ nhân loại đau khổ chống cự.

Đây là nguyên nhân chín khu khẩn cấp liên hợp tập trung lực lượng, muốn đi chi viện Long Thành, bởi vì nơi đó có thể bị công phá bất kỳ lúc nào.

“Hiện tại ngươi đã hiểu chưa?”

Diêm Thanh Sơn nhìn Mộc Phàm, sắc mặt nghiêm túc nói: “Trong chín khu, các đại quân đoàn đều trấn thủ phòng tuyến cùng không gian tiết điểm của mình.”

“Quân đoàn thứ ba, vốn lệ thuộc quân đoàn chủ lực của Khu thứ

ba, hiện tại toàn quân bị diệt, là sự đã kích to lớn đối với Khu thứ ba cũng như toàn bộ nhân loại phương đông."

Diêm Thanh Sơn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Hiện tại, chín khu điều động phần lớn cường giả, chuẩn bị tiến hành chi viện lần đầu."

Mộc Phàm nghe đến đây đã hiểu sơ lược, chín khu chuẩn bị đưa nhóm đầu tiên tới chi viện, điều động một nhóm cường đại nhất trong chín khu chạy tới chi viện.

Còn có một đám cường giả từ các trường học lớn, nhanh chạy đến chi viện Long Thành, ổn định thế cục trước.

Các nhóm tiếp theo sẽ đi sau, thẳng đến khi tiêu diệt hoặc xua đuổi được liên quân tám tộc.

Mộc Phàm ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vượt xa xa suy đoán của mình, vượt qua nhận thức của mọi người, nguy cơ ở ngay trước mắt.

"Ta đây cần làm gì?" Mộc Phàm nghiêm túc hỏi.

Diêm Thanh Sơn nói: "Thời gian khẩn cấp, còn ba phút nữa liền đến thời gian quy định mở ra cổng không gian, triển khai đợt chi viện đầu tiên."

"Ta chỉ nói ba điểm, nhóm đầu tiên chi viện có lẽ là nhóm thảm thiết nhất, nguy hiểm nhất, ngươi có thể không tham gia, bởi vì có khả năng vừa ra trực tiếp rơi vào trong bẫy rập của liên quân tám tộc..."

Lão chưa nói xong thì Mộc Phàm đã cắt ngang, hắn nói thẳng: "Không cần phải nói chuyện này, là một phần tử trong nhân loại, cho dù nguy hiểm có lớn thế nào cũng không thể đứng ngoài cuộc."

"Hiệu trưởng, nói đi, muốn ta làm cái gì?" Mộc Phàm gọn gàng dứt khoát hỏi một câu.

Diêm Thanh Sơn như được an ủi, hắn nói: "Ta hy vọng ngươi mang theo đội ngũ Thanh Bắc, đi chi viện Long Thành."

“Còn nữa, hy vọng ngươi cố gắng hết sức giảm bớt thương vong, mang theo bọn họ thành công tiến vào Long Thành, kiên trì tới khi nhóm chi viện thứ hai đến.”

Nói đến đây, biểu tình Diêm Thanh Sơn trở nên trịnh trọng nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo một chút chờ đợi.

Có lẽ Truyền kỳ trận sư như Mộc Phàm mới có cơ hội thuận lợi mang đội ngũ vượt qua tầng tầng vây bắt của liên quân tám tộc tiến vào Long Thành.

Mộc Phàm suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: “Được, ta sẽ dẫn đội, chỉ là không biết chúng ta hành động đơn độc hay là hành động cùng các nhóm chi viện đợt đầu khác?”

“Thật ra...” Diêm Thanh Sơn do dự, từ từ nói: “Mười phút trước, cũng đã có nhóm đầu tiên xung phong, nhưng kết quả...”

Hắn không có tiếp tục nói kết quả bởi vì lần nếm thử vừa rồi, không cần nghĩ cũng biết, không có kết quả.

“Năm trăm cường giả cấp Siêu phàm, không một ai vào được Long Thành.”

Diêm Thanh Sơn nói xong, sắc mặt ảm đạm, nước mắt chảy ra.

Năm trăm a, năm trăm tinh anh cấp Siêu phàm, thế mà không một ai có biện pháp đột phá vòng vây tiến vào Long Thành.

Nhưng năm trăm người dò đường đã truyền lại một tin tức, liên quân tám tộc hoàn toàn xem Long Thành trở thành mồi câu, không ngừng hấp dẫn viện quân nhân loại chạy tới, sau đó tiêu diệt.

Có lẽ liên quân tám tộc không muốn hoàn toàn công phá Long Thành, muốn hấp dẫn lực lượng nhân loại tiến đến, lần lượt tiêu diệt.

“Vây đánh viện binh sao?” Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng, tâm tư của dị tộc rõ như ban ngày.

Vây quanh Long Thành mà không công phá chính là muốn cho nhân loại tín hiệu còn có thể chi viện, mục đích là không ngừng

tiêu diệt lực lượng nhân loại tiến đến chi viện.

“Vậy nhóm lần này có bao nhiêu người đi?”

Mộc Phàm hỏi vấn đề mấu chốt.

Diêm Thanh Sơn cười khổ nói: “Cụ thể thì ta không rõ ràng lắm, nhưng lần này Thanh Bắc chỉ thu thập được một trăm năm mươi tinh anh cấp Siêu phàm, gộp cùng lực lượng từ các trường học lớn khác thành nhóm chi viện thứ hai.”

“Còn nhóm đầu tiên của Thanh Bắc chỉ có mình ngươi.” Diêm Thanh Sơn nói xong có chút thấp thỏm nhìn Mộc Phàm.

Nghe thế, Mộc Phàm sợ ngây người, chỉ mình hắn?

Đùa cái gì vậy, một người làm sao chi viện?

“Ngươi cùng những người khác được chọn làm nhóm đầu tiên, nhiệm vụ chỉ có một, xé rách phong toả của tám tộc rồi tiến vào Long Thành, xây dựng phòng ngự cường đại, chống đỡ cho đến khi viện quân tới, nội ứng ngoại hợp tiêu diệt toàn bộ liên quân tám tộc.”

Lời đã nói rõ, lần chi viện này rất nguy hiểm, bởi vì cần phải phá phong toả của tám tộc tiến vào Long Thành mới xem như thành công.

Bởi vì muốn tiến vào Long Thành, không có khả năng trực tiếp mở ra truyền tống, nơi đó đã bị phong toả, giam cầm hoàn toàn, không có cách nào tiến hành truyền tống không gian.

Biện pháp duy nhất chính là xé phong tỏa từ bên ngoài rồi tiến vào Long Thành.

“Lần này ai dẫn đội?” Mộc Phàm hỏi câu.

Diêm Thanh Sơn chần chờ hạ, nói: “Vốn dĩ người dẫn đội lần này là một vị đại tướng Khu thứ nhất, nhưng hắn tạm thời bị điều sang tuyến khác, nơi đó có dị tộc xuất hiện.”

“Căn cứ theo kết quả thương thảo của cao tầng chín khu, ta đưa ra

ý kiến, cho ngươi dẫn đầu nhóm chi viện này, nhiệm vụ gian khổ, ngươi có thể hoàn thành sao?"

Nói xong, Diêm Thanh Sơn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm.

Lúc này, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, cười khổ nói: "Hiệu trưởng, ngươi đề cử ta làm gì a, ta là một vô danh tiểu tốt sao thể khiến người ta phục tùng, lòng người không thống nhất, làm sao chi viện thành công?"

Mộc Phàm đúng là một tên vô danh tiểu tốt, người ta chịu nghe lệnh hắn sao, đến lúc đó một đám hỗn loạn, còn chi viện gì nữa.

"Ai nói ngươi là vô danh tiểu tốt?" Diêm Thanh Sơn hừ nhẹ một tiếng.

Hắn nói: "Hiện tại ngươi chính là Truyền kỳ trận sư duy nhất trong chín khu, tất cả mọi người đều biết, ai không phục, ai cãi lệnh, ngươi có quyền xử trí."

"Chỉ có một điều, cần phải thành công." Diêm Thanh Sơn nghiêm khắc nói.

Hắn nói tiếp: "Tốt, thủ lĩnh Khu thứ nhất muốn gặp ngươi, hắn sẽ nói rõ hơn."

"Thủ lĩnh Khu thứ nhất?"

Mộc Phàm gật gật đầu.

Diêm Thanh Sơn nhanh chóng nhận được kết nối, trong văn phòng xuất hình chiếu một người.

Đó là một vị lão giả, đúng là người quản lý Khu thứ nhất.

"Mộc Phàm..." Lão nhân quan sát Mộc Phàm, trong mắt mang theo một loại cảm xúc kỳ lạ.

Không chờ Mộc Phàm nói chuyện, lão nhân đã nói: "Ta không nói nhiều, lần này các ngươi chỉ có một nhiệm vụ là xé rách phong toả của tám tộc, xây dựng trận pháp phòng ngự cường đại cho Long Thành."

“Từ từ, lần này có tổng cộng bao nhiêu người?” Mộc Phàm cứ cảm thấy quái quái.

Toàn bộ Thanh Bắc chỉ có mình hắn, những nơi khác thì sao?

“Lần chi viện bất ngờ này chỉ có tám người, tính thêm ngươi nữa là chín.”

Người quản lý Khu thứ nhất chậm rãi mở miệng, nói ra một con số làm Mộc Phàm há hốc mồm.

Chương 308: Chỉ tám người?

Tám người, chỉ có tám người làm nhóm chi viện đầu tiên?

Mộc Phàm ngây ngốc, phái vài người đi chi viện, ý tưởng có chút kỳ lạ nha.

“Chỉ tám người sao?” Mộc Phàm trừng to mắt, có chút khó tin.

“Đúng!”

Người quản lý Khu thứ nhất chậm rãi gật đầu, nghiêm túc nói: “Tám người này là tám người cường đại nhất trong thế hệ trẻ ở chín khu, bất kỳ một người nào cũng thể chống được nửa quân đoàn.”

“...”

Mộc Phàm không biết bình luận thế nào, trong lòng lạnh ngắt, còn tưởng rằng suất lĩnh tám vạn người giết qua.

Chưa bao giờ nghĩ đến chỉ có tám người.

Tuy rằng vị quản lý Khu thứ nhất này nói mỗi người đều có thể chống nửa quân đoàn, nhưng Mộc Phàm cũng không tin tưởng lắm.

Trong lòng hắn chỉ biết cười khổ, đây là chuyện gì nha, mang theo tám người phần phật xông lên, đối cứng cùng liên quân tám tộc sao?

Một người chống một đại quân dị tộc, làm sao xé rách phòng tuyến của đối phương?

Mộc Phàm âm thầm trợn trắng mắt, cười khổ nói: “Ta thấy không bằng để một mình ta đi thôi.”

Phải mang tám người, trong lòng Mộc Phàm không tình nguyện chút nào, còn không tốt bằng đi một mình.

“Một mình ngươi sao?” Lão giả sửng sốt, cả Diêm Thanh Sơn cũng

ngây ngốc.

Bọn họ nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này nói muốn đi một mình?

Lão nhân nhíu mày lại, nghiêm túc nói: “Ngươi nắm chắc sao, một mình có thể hoàn thành nhiệm vụ này sao?”

Mộc Phàm thở dài nói: “Mình ta mà không hoàn thành được thì thêm tám người cũng vô dụng, huống hồ ta cảm thấy mang theo tám người ngược lại vướng víu.”

“Nếu nhiệm vụ chỉ là xé rách phong toả của tám tộc, tiến vào Long Thành, xây dựng trận pháp phòng ngự cường đại, ta nghĩ một mình ta đủ rồi.”

Giọng điệu nghiêm túc, kiên định, mang theo tự tin.

Một người ngược lại sẽ tốt hơn, mang theo tám người, còn không biết năng lực của đối phương ra sao nữa, một mình cũng thuận tiện hơn.

Đừng quên thực lực hiện tại của Mộc Phàm xưa đâu bằng nay, đã có thể đối cứng với Bán thần rồi, dù liên quân tám tộc có Bán thần hắn cũng không sợ.

Mộc Phàm tin bản thân có thể giết vào rồi xây dựng phòng ngự cho Long Thành.

Lão giả im lặng nhìn Mộc Phàm, ánh mắt không ngừng lập loè, trong lòng đang suy nghĩ.

Cuối cùng hắn lắc đầu: “Không được, một mình ngươi quá khó khăn, nhiệm vụ của ngươi quan trọng hơn, mục đích thật sự của chúng ta là muốn ngươi thành công tiến vào Long Thành xây dựng trận pháp phòng ngự.”

“Bởi vì toàn bộ chín khu, thậm chí trong nhân loại, chỉ duy nhất một vị Truyền kỳ trận sư là ngươi, ngươi là nhân vật mấu chốt trong lần chi viện này, không thể có bất kỳ sơ xuất nào.”

Lão giả vô cùng nghiêm túc, hắn nói: “Nhiệm vụ của tám người họ chính là bảo đảm ngươi có thể thuận lợi tiến vào Long Thành, dù

hy sinh cũng không tiếc."

"Mộc Phàm, ngươi hiểu rõ sao?" Lão giả nói xong nghiêm túc nhìn Mộc Phàm.

Đây là điểm quan trọng nhất trong lần chi viện này, là một vị Truyền kỳ trận sư, Mộc Phàm cần an toàn tiến vào trong Long Thành, xây dựng trận pháp cường đại.

Bởi vì trận pháp trong Long Thành đã sớm tan biến, ba vạn người còn lại bên trong không có cách nào xây dựng trận pháp phòng ngự cường đại.

Chỉ có Truyền kỳ trận sư mới có thể làm được điều này.

Bởi vì có Mộc Phàm nên cao tầng chín khu mới sắp xếp một kế hoạch nguy hiểm như vậy.

Tất cả chỉ vì muốn Mộc Phàm an toàn tiến vào Long Thành xây dựng phòng ngự.

Mộc Phàm nghe xong đã hiểu rõ, chính là muốn hắn tiến vào Long Thành trước, xây dựng trận pháp phòng ngự chống cự liên quân tám tộc tiến công, chống đỡ tới lúc nhóm viện quân thứ hai đến.

"Ta hiểu rồi." Mộc Phàm gật gật đầu, trong lòng thở dài.

Thật ra hắn vẫn nghiêng về phía đi một mình, mang theo mấy cái râu ria thật sự phiền toái.

Nhưng vị quản lý Khu thứ nhất trước mắt đã quyết tâm, chín khu cùng thương nghị đưa ra quyết định, phái tám người cùng đi với Mộc Phàm.

Nhiệm vụ của tám người kia là bảo đảm an toàn cho Mộc Phàm, dù bọn họ có phải hy sinh.

Điều này khiến Mộc Phàm cảm thấy bất đắc dĩ, cũng rất cảm động, vì nhiệm vụ có thể hy sinh bản thân, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

Ít nhất là Mộc Phàm không làm được.

“Được thôi, khi nào xuất phát?”

Mộc Phàm bình tĩnh lại, tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này.

Trận pháp thì tới Long Thành là có thể bố trí, Ngũ hành trận bàn vừa ra, trận pháp liền hoàn thành, dù có Bán thần của liên quân tám tộc tới cũng không sợ.

“Lập tức sẽ xuất phát, Thanh Sơn sẽ đưa ngươi tới.”

Lão nhân nói xong gật gật đầu, trực tiếp ngắt kết nối, hình chiếu biến mất.

Chỉ để lại Mộc Phàm cùng Diêm Thanh Sơn trong văn phòng, yên lặng không nói gì.

Sau một hồi, Diêm Thanh Sơn mới thở dài nói: “Mộc Phàm, lần này làm khó ngươi, hy vọng các ngươi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cá nhân ta có một thỉnh cầu.” Diêm Thanh Sơn chần chờ rồi nói.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hắn, hiệu trưởng thế mà nói lời thỉnh cầu, chắc chắn là chuyện quan trọng.

Quả nhiên, Diêm Thanh Sơn từ từ nói: “Tám người này đều đứng đầu chín khu, là mấy người có thiên phú, thực lực cường đại nhất, mỗi một người đều là bảo bối của nhân loại.”

“Bao gồm cả ngươi.” Hắn nghiêm túc nói.

Mộc Phàm không nói chuyện, chỉ nghe Diêm Thanh Sơn tiếp tục nói: “Nếu có khả năng, hy vọng ngươi cố gắng bảo đảm an toàn cho bọn họ, dù sao mất một người cũng là tổn thất rất lớn.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Mộc Phàm gật gật đầu, có chút thổn thức.

Một mình mình đi thì tốt hơn, nhưng người ta đã quyết định, tám người kia cũng có nhiệm bảo vệ hắn an toàn tiến vào Long Thành.

Tám người vì nhiệm vụ lần này không tiếc hy sinh tính mạng, nói trắng ra chính là vì bảo hộ Mộc Phàm.

“Được, ngươi còn muốn chuẩn bị gì nữa không, ta sắp mở đường hầm không gian tới cảng trong phạm vi Long Thành, tám người kia đã ở đó chờ ngươi.”

Diêm Thanh Sơn nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, dò hỏi một câu.

“Không có, bắt đầu đi.”

Mộc Phàm nói ngắn gọn, không có trì hoãn thời gian.

Dù sao kéo dài thêm một giây sẽ có khả năng mang đến cho Long Thành nguy cơ lớn hơn.

Ong!

Vừa dứt lời, Diêm Thanh Sơn mở một dụng cụ đặc thù, dựng nên một đường hầm không gian, đường hầm một chiều chỉ có thể chứa một người.

Mộc Phàm liếc mắt liền nhìn ra ảo diệu bên trong, thậm chí bắt giữ được toạ độ tiết điểm không gian cùng cảng không gian.

“Hiệu trưởng, ta đi đây.”

Hắn nhìn Diêm Thanh Sơn, nói xong bước đi vào bên trong.

“Mộc Phàm, nhất định phải sống sót trở về.”

Diêm Thanh Sơn hô môt câu, Mộc Phàm tiến vào đường hầm không gian cũng không quay đầu lại xua xua tay, tấm lưng kia cho người ta thấy được sự tự tin, thong thả.

Mộc Phàm vốn không có khẩn trương, không sợ hãi chút nào.

Có gì đáng sợ, có thực lực đối cứng với Bán thần, còn có các thủ đoạn, át chủ bài, sợ cái gì chứ.

Thậm chí hắn vẫn còn ý muốn một mình giết qua.

Nhưng Mộc Phàm không biết toạ độ không gian Long Thành, không thể đi một mình, chỉ có thể theo sắp xếp của cao tầng chín khu.

Trong lòng Mộc Phàm rất tò mò về tám người kia, vị quản lý Khu thứ nhất nói mỗi một người đều có thể chống nửa quân đoàn?

Vù!

Mộc Phàm biến mất, cả đường hầm không gian cũng biến mất theo.

“Hy vọng các ngươi có thể bình an trở về, hoàn thành sứ mệnh gian khổ này.”

Diêm Thanh Sơn lẩm bẩm, không nhịn được thở dài.

.....

Bên kia, ở một cảng không gian bí mật.

Tám thanh niên nam nữ đang tụ tập ở chỗ này, yên lặng chờ đợi gì đó.

Trong tám người chỉ có một nữ tử, bảy người người còn lại đều là nam thanh niên, có người tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“Làm cái gì mà lâu như vậy?”

Một thanh niên bất mãn mở miệng nói thầm một câu.

“Rốt cuộc tên Truyền kỳ trận sư kia có tới hay không, đã nửa tiếng rồi.”

Một thanh niên cường tráng đang nói, trên thân có từng khối cơ bắp khủng bố, tản ra một hơi thở bức người.

Hắn là một võ giả luyện thể có thực lực cường đại, thân thể như chế tạo từ sắt thép, vô cùng cường đại.

“Bên trên để chúng ta bảo hộ tên Truyền kỳ trận sư kia, rốt cuộc là thật hay giả, không phải giả mạo chứ?”

Có thanh niên khác bất mãn hừ một tiếng, trong giọng nói mang theo chút bực bội.

Mỗi một người trong nhóm đều là thiên tài hiếm có, thực lực đứng

hàng đầu, thiên phú cực cao, đều có ngạo khí.

Nhưng hiện tại đột nhiên bị triệu tập tới bảo hộ một người khác, nghe nói là Truyền kỳ trận sư, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Trong nhân loại có Truyền kỳ trận sư sao?

Tên Truyền kỳ trận sư kia chui ra từ nơi nào, bọn họ rất hoài nghi.

“Hồng Trần, đợi lát nữa hai chúng ta cùng nhau chém đầu thống soái dị tộc, thấy thế nào?”

Một thanh niên anh tuấn đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Hắn hỏi nữ tử duy nhất trong tám người, nàng này mặc váy đỏ, tóc dài bay bay, toàn thân tản ra một hơi thở làm người ta khó mà kháng cự.

Trên người nàng còn có sự hấp dẫn mà nam nhân không thể kháng cự.

“Yên tĩnh chờ đi, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta là bảo đảm vị Truyền kỳ trận sư an toàn tiến vào Long Thành, thậm chí ở thời khắc mấu chốt cũng không tiếc mà hy sinh.”

Nữ tử tên Hồng Trần lạnh nhạt nói, tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều im lặng.

“Tới rồi!”

Ánh mắt nàng chợt lóe, đột nhiên nói một câu.

Mọi người chấn động, đồng thời nhìn lại, quả nhiên thấy cảng không gian loé sáng, điểm trung tâm có một cánh cửa hiện lên.

Có người truyền tống tới đây.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm từ cửa ánh sáng đi ra, đi tới trước mặt

bọn họ.

Khi thấy Mộc Phàm, tám người đều ngây ngẩn, bất ngờ, kinh ngạc, khó tin.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí đọng lại, tám đôi mắt đồng thời nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Chương 309: Quá cuồng

Mới vừa ra tới, Mộc Phàm liền cảm giác được một cổ áp bách.

Tám đôi mắt đồng thời nhìn chằm chằm hắn, có kinh ngạc, có tò mò, có hoài nghi, có khinh thường, có cười lạnh.

“Ngươi chính là tên Mộc Phàm kia?”

“Truyền kỳ trận sư sao?”

Rốt cuộc, có người mở miệng trước, là một thanh niên mặc giáp đen.

Dáng vẻ anh tuấn, có để một lọn tóc mái dài, nhìn qua có chút nữ tính, không biết còn tưởng rằng là cô nương giả nam.

“Các ngươi chính là tám người mà thủ lĩnh nói sao?”

Mộc Phàm không trả lời, ánh mắt bình tĩnh đảo qua tám người trước mắt, một nữ, bảy nam.

Liếc mắt một cái Mộc Phàm liền nắm chắc.

Đúng là tám người này rất cường đại, có thực lực kinh người, nhưng ở trong mắt hắn vẫn không đủ nhìn, cũng không cảm nhận được bất kỳ uy hiếp nào từ trên người bọn họ.

Đại biểu rằng tám thực lực tám người này không thể uy hiếp được hắn, trong lòng tự nhiên có chút thất vọng.

“Tám người các ngươi, mỗi tên có thể chống lại nửa quân đoàn sao?”

Trên mặt Mộc Phàm có chút thất vọng, giống như bị lừa gạt.

Tám người trước mắt, chỉ có nữ tử duy nhất nhìn được một chút, hơi thở trên người như có như không, những người khác vừa nhìn liền rõ.

Nhưng có ẩn tàng hay không thì không thể biết được, tóm lại trong

mắt Mộc Phàm thì bọn họ không có một chút uy hiếp.

“Được rồi, không nói nhảm nữa, các ngươi từ nơi nào thì về nơi đó, nhiệm vụ lần này một mình ta đủ rồi, các ngươi ngược lại sẽ thành trói buộc với ta.”

Mộc Phàm nói thẳng, không chờ mọi người phản ứng liền nói câu này.

Vừa nghe lời này, tám người đều sửng sốt, vẻ mặt ngây ra, cảm thấy choáng váng.

Tám người nhìn nhau, không nghĩ tới Mộc Phàm thế mà còn cuồng hơn bọn hắn, vừa ra tới liền muốn đuổi bọn hắn đi.

“Ngươi nói cái gì?”

Một tiếng gầm vang lên, một tên tính tình nóng nảy nhất trong tám người đứng ra.

Đó là một võ giả luyện thể, thân hình cao lớn, cả người toàn cơ bắp, cho người ta cảm giác áp bách.

Nhưng loại áp bách này đối với Mộc Phàm mà nói quả thực như gió mát thổi vào mặt, không chút uy hiếp.

Nhưng thực lực của đối phương vẫn rất cường đại, ít nhất đã có một tia khí thế của võ giả Siêu thể, hiển nhiên là nửa bước Siêu thể.

Thân thể gia hỏa này trải qua nhiều lần rèn luyện tàn khốc mới đạt tới một bước này, sắp đột phá tới cấp Siêu thể.

Nếu đột phá sẽ trở thành Đạn hạt nhân hình người, cường giả Siêu thể.

“Ta nói này, các ngươi đều là trói buộc đối với ta, nhiệm vụ lần này mình ta đủ rồi.”

Mộc Phàm bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

Mọi người ngây dại, chưa bao giờ gặp qua người cuồng hơn bọn

hắn.

“Ta chưa bao giờ gặp được người còn cuồng hơn cả ta.”

Một thanh niên khác tức giận nhìn về phía Mộc Phàm, rất là bất mãn.

Gia hỏa này quá cuồng đi.

“Ai, hôm nay các ngươi đã nhìn thấy.”

Mộc Phàm gật gật đầu, hồn nhiên không thèm để ý ánh mắt của bọn họ.

Hắn lạnh nhạt nói tiếp: “Mấy người các ngươi rời đi, hoặc là lưu lại nơi này, một mình ta đi được rồi, các ngươi ở chỗ này chờ nhóm chi viện thứ hai đi.”

Lời này chính là khinh thường bọn họ, thậm chí phớt lờ, tất nhiên kích thích tám vị cường giả trẻ tuổi trẻ kiêu ngạo trước mắt.

“Tên khốn nạn!”

Có người nhịn không được, hơi thở bùng nổ, ầm ầm ầm quét tới Mộc Phàm.

Đối mặt với hơi thở bàng bạc này, Mộc Phàm vẫn bình tĩnh, không chút sứt mẻ, thậm chí vẻ mặt chẳng biến hóa chút nào.

Mọi người nhìn Mộc Phàm bình tĩnh như thế, rốt cuộc bắt đầu nhìn thẳng vào vị Truyền kỳ trận sư trong lời đồn, quả nhiên bất phàm.

Bọn họ là một đám thiên kiêu chi tử, có thực lực, thiên phú hơn người, tất nhiên không ai là kẻ ngốc.

“Thời gian gấp rút, nhiệm vụ quan trọng, ta nói lại lần nữa, các ngươi trở về đi, mình ta là đủ rồi.”

Mộc Phàm lại mở miệng nói như vậy.

Nhưng lần này tám người không lộ vẻ tức giận, ngược lại sắc mặt

nghiêm trọng, đều nhìn ra sự cường đại cùng khác biệt của Mộc Phàm.

Gia hỏa này thực sự lừa đảo, không phải cái loại giả vờ giả dối, là cường giả thật sự, đó là trực giác của bọn họ.

Giữa cường giả luôn có cảm ứng, rất tin tưởng trực giác của mình.

Ở đây chỉ có một người từ đầu đến cuối đều mang vẻ mặt hứng thú nhìn Mộc Phàm, ánh mắt chưa từng dời đi.

“Ta tên Diệp Hồng Trần, nhiệm vụ lần này của chúng ta là bảo đảm ngươi có thể an toàn đến Long Thành, cho nên ta sẽ không đi.”

Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo truyền đến, mang theo sự kiên định, làm người ta bất giác nhìn qua đi.

Mộc Phàm nghe được lời này, trong lòng kinh ngạc nhìn qua, đúng lúc thấy được nữ tử duy nhất trong tám người.

Trẻ tuổi, xinh đẹp, thậm chí có một sự hấp dẫn khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Nói như thế nào đây, Mộc Phàm cũng nhịn không được mà nhìn thêm một chút.

“Diệp Hồng Trần?”

Trong lòng hắn kinh ngạc nói thầm một câu, nhớ tới gì đó, không phải một khách hàng lớn trên Tiên võng của mình cũng tên là Diệp Hồng Trần sao?

Chẳng lẽ là cùng một người?

“Ngươi đến từ Khu thứ nhất sao?” Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Chỉ thấy Diệp Hồng Trần mỉm cười, nói: “Không sai, ta đến từ Khu thứ nhất, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Ngươi cũng không cần dùng ngôn ngữ kích thích chúng ta.”

Thấy Mộc Phàm muốn nói chuyện, Diệp Hồng Trần trực tiếp cắt ngang.

Nàng lại cười nói: “Nhiệm vụ của chúng ta chính là bảo đảm ngươi có thể an toàn tiến vào Long Thành, vì nhiệm vụ này, không tiếc hy sinh tính mạng.”

“Cho nên ngươi không cần chọc giận chúng ta, muốn chúng ta rời đi.”

Nàng vừa nói ra, những người khác ngây ngẩn, đều tỉnh ngộ.

Mộc Phàm vừa đến liền ngạo khí tận trời, liên tục kích thích bọn họ, ẩn ý là muốn bọn họ rời đi, tự mình hoàn thành nhiệm vụ tràn ngập nguy hiểm, gần như thập tử vô sinh này.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, liền thấy một thanh niên lạnh lùng nói: “Đừng lãng phí thời gian, ngươi là mấu chốt trong nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ bảo đảm an toàn của ngươi.”

“Không không!”

Mộc Phàm lắc đầu, trực tiếp phủ định: “Tám người các ngươi, mỗi người đều là thiên tài hàng đầu, các ngươi có ngạo khí.”

“Nói thật thì ta muốn đi một mình hơn, bởi vì tám người không thể đồng tâm hiệp lực, các ngươi cũng không phục mệnh lệnh của ta, cho nên còn không bằng hiện tại nói rõ ràng.”

“Tuy rằng thời gian quý giá, nhưng ta không hy vọng trong lúc làm nhiệm vụ xuất hiện sự bất đồng, thậm chí các ngươi không nghe theo hiệu lệnh dẫn tới nhiệm vụ thất bại, đó mới là tổn thất thật sự.”

Mộc Phàm nói thẳng, giọng điệu kiên định, chân thật đáng tin cậy.

Thiên tài có ngạo khí của thiên tài, nhưng là người dẫn đầu nhiệm vụ lần này, Mộc Phàm không thể không nhắc nhở bọn họ, nghe theo hiệu lệnh mới là điểm quan trọng.

Nếu không dù có nhiều thiên tài cũng không có tác dụng.

“Ta cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất là các ngươi rời khỏi, mình ta đi hoàn thành.”

Mộc Phàm nói xong dừng một chút, nhìn thấy tám người không rên một tiếng.

“Thứ hai, tiếp theo các ngươi cần phải nghe mệnh lệnh của ta, cần phải phục tùng vô điều kiện, nếu không thì các ngươi từ nơi nào về nơi đó.”

“Cho các ngươi ba giây để lựa chọn.”

Nói xong hai lựa chọn, Mộc Phàm liền lẳng lặng nhìn tám người trước mắt.

Đây là các thiên tài trẻ tuổi nhất, cường đại nhất từ các khu, mỗi người đều có thể chống được nửa quân đoàn, đại biểu cho bọn họ có thực lực cấp Siêu thể.

Nhưng nguyên nhân chính là vì như vậy, mỗi người đều có ngạo khí, nếu không phục thì rất dễ xuất hiện vấn đề trong quá trình thực hiện nhiệm vụ.

Như vậy thì Mộc Phàm không chắc có thể hoàn thành nhiệm vụ, đội ngũ không nghe mệnh lệnh thì dẫn đội như thế nào, làm sao hoàn thành nhiệm vụ?

“Đã đến giờ rồi, mời các ngươi đưa ra lựa chọn.”

Mộc Phàm đột nhiên mở miệng, đã qua ba giây.

“Diệp Hồng Trần nguyện ý nghe lệnh đội trưởng.”

Người thứ nhất đứng ra là nữ tử duy nhất trong nhóm, Diệp Hồng Trần.

Nàng làm Mộc Phàm kinh ngạc một lúc, lau mắt mà nhìn.

“Ta cũng nguyện ý nghe mệnh lệnh.”

Rất mau, vị võ giả luyện thể dáng người cường tráng cũng đưa ra lựa chọn.

Trong nhiệm vụ lần này, bọn họ phải nghe theo mệnh lệnh Mộc Phàm, ngạo khí vốn có bị Mộc Phàm xoay một trận đều tan hết.

Không phục thì trở về, không thương lượng.

Nhưng bọn họ dám trở về sao, nói giỡn, trở về chắc chắn sẽ bị cười nhạo, thậm chí khinh thường, như vậy để mặt mũi ở đâu?

“Rất tốt, hy vọng các ngươi nói được thì làm được, nếu không nghe hiệu lệnh, ta trực tiếp phế các ngươi rồi mang về.”

Mộc Phàm nghiêm khắc cảnh cáo, không cho một chút mặt mũi.

Thiên tài thì như thế nào, nếu ta là đội trưởng, vậy cần phải làm theo mệnh lệnh của ta, không nghe lệnh chắc chắn phải ra tay tàn nhẫn.

Trong tám người, chỉ có Diệp Hồng Trần cùng một thanh niên lạnh nhạt không chút biến hóa, những người khác ít nhiều đều hơi tức giận.

Nhưng không có biện pháp nào, Mộc Phàm nói rất chính xác, không nghe mệnh lệnh thì không thể dẫn đội, như vậy sao có thể hoàn thành nhiệm vụ?

“Được, nếu các ngươi đều đã quyết định, vậy bắt đầu nhiệm vụ.”

Mộc Phàm nói xong, mặc kệ sắc mặt mọi người như thế nào, trực tiếp kết nối cảng không gian, mở ra một đường hầm không gian đi Long Thành.

Ong!

Ánh sáng lóe lên, từng đường trận văn đan xen, tạo ra một cổng không gian.

“Nhiệm vụ lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.”

“Chúng ta đi!”

Mộc Phàm nói xong, dẫn đầu bước vào, đám người Diệp Hồng Trần liếc nhau, đồng thời đạp bộ đi theo, một đám xuyên qua cổng không gian biến mất khỏi chỗ này.

Chương 310: Bẫy rập, mai phục

Trong hư không u ám, một đám thiên thạch hình thành từng vòng tròn, đang quay chung quanh một tòa cổ thành khổng lồ.

Long Thành!

Tòa cổ thành kia đúng là tuyến đầu của nhân loại chín khu phương đông, lá chắn Long Thành, chống đỡ sinh vật từ các vực khác xâm lấn.

Trước mắt, Long Thành bị vành đai thiên thạch vờn quanh, tầng tầng lớp lớp, từ xa xa nhìn lại giống như một con rồng lớn bị nhốt ở bên trong.

Yên lặng, tịch mịch, không có một chút âm thanh, thậm chí một chút sự sống cũng không.

Trong hư không mênh mông bốn phía có sương mù dày đặc bao phủ, không thấy rõ nơi này có ẩn giấu thứ gì, mang đến cho người ta cảm giác nguy cơ vô tận.

Vù!

Đột nhiên, trong sự u ám xuất hiện quầng sáng chói mắt.

Khi ánh sáng tan đi, có chín người chậm rãi hiện lên, đi tới khu vực mênh mông u ám này.

Người tới đúng là Mộc Phàm cùng tám người khác.

“Tới rồi!”

Mộc Phàm vừa xuất hiện, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng, hắn nhìn lướt qua bốn phía.

Chỉ thấy từng khối đá vụn trôi dạt tới, cả người như rơi vào vũ trụ yên tĩnh, rét lạnh, trống rỗng, rất khủng bố.

“Nơi này chính là Long Thành?”

Hắn lẩm bẩm liếc mắt nhìn quanh, thấy được cảnh tượng rách nát, có vô số hòn đá phiêu đãng trong hư không, giống như rác vũ trụ.

Chung quanh không một bóng người, dù là nhân loại hay dị tộc.

Biểu tình của mọi người trở nên nghiêm trọng, bắt đầu cảnh giác.

“Các ngươi nhìn xem, phía trước chính là Long Thành, mọi người cẩn thận.”

Diệp Hồng Trần mở miệng nhắc nhở một câu, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Mọi người nhìn theo phương hướng nàng chỉ, quả nhiên thấy chín vành đai thiên thạch vờn quanh một tòa cổ thành khổng lồ, nơi đó chính là Long Thành.

Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá bốn phía, cảm giác như là đang ở trong không trung, nhưng vì sao không thấy mặt trời hoặc là các tinh cầu khác?

Chẳng lẽ nơi này không phải trong vũ trụ, ở một không gian dị vực nào đó sao, hay là trong tường kép không gian?

Mộc Phàm căn cứ theo cảm ứng không gian chi lực, cảm nhận được không gian nơi này đọng lại, hoàn toàn bị phong tỏa, sương mù bao phủ lộ ra hơi thở tử vong nồng đậm.

“Các ngươi có biết nơi này là địa phương nào không?” Mộc Phàm trầm ngâm một lát rồi mở miệng hỏi.

Những người khác đều sôi nổi lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng lắm.

Có người đột nhiên mở miệng nói: “Ta nghe nói Long Thành ở một nơi nào đó trong hư không, nhưng cụ thể thì không rõ.”

“Ta nghe được tin tức là Long Thành ở cạnh Thái Dương hệ.”

Một người khác nói.

“Nói lung tung!”

Tên thanh niên cường tráng phản bác: “Ngươi nhìn xem nơi này, thấy được Thái Dương hệ sao, ta khẳng định nơi này là tiết điểm không gian nào đó.”

“Đừng ồn ào!”

Diệp Hồng Trần lạnh nhạt nói một câu, mọi người lập tức im lặng.

Có vẻ nàng có lực uy hiếp không nhỏ, một khi mở miệng thì mấy người khác lập tức thành thành thật thật câm miệng.

Mộc Phàm suy tư gì đó liếc mắt nhìn nàng, có không ít suy đoán về Diệp Hồng Trần đến từ Khu thứ nhất này.

“Đội trưởng, không phải nói nơi này bị liên quân tám tộc vây quanh sao, vậy chúng nó đâu?”

Diệp Hồng Trần nhẹ giọng hỏi, có vẻ rất cảnh giác.

Những người khác cũng cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng không nhìn thấy liên quân tám tộc.

“Có thể đã đánh vào địa cầu hay không?” Có người mở miệng nói một câu.

Tập thể đều bỏ qua lời này, đùa cái gì vậy, đã đánh vào địa cầu còn tới đây làm gì nữa, nhân loại đều mù hết rồi sao?

“Đội trưởng, kế tiếp làm như thế nào?”

Giờ phút này, Diệp Hồng Trần cùng bảy thanh niên cường giả đều nhìn Mộc Phàm, vị này mới là người dẫn đầu.

Mấu chốt của nhiệm vụ lần này là Mộc Phàm, vị Truyền kỳ trận sư duy nhất của nhân loại, cần phải đưa hắn tiến vào Long Thành một cách an toàn.

Bọn họ thấy bốn phía không có một tên dị tộc nào, cảm giác không ổn, quá đơn giản, chẳng lẽ không có phòng ngự, hay là tất cả dị tộc đều bỏ chạy rồi?

“Các ngươi không phát hiện sao, chúng ta sớm đã rơi vào một vùng

không gian bị phong tỏa rồi.”

Mộc Phàm nói một câu, ánh mắt đảo qua bốn phía, lộ ra một tia sáng kỳ lạ, thấy vô số đường cong, trận văn rập rạp xung quanh.

Nơi này đã bị phong tỏa.

Nói cách khác, bọn họ vừa ra đã rơi vào trong bẫy rập, bị nhốt lại.

Nhìn Long Thành như ở trước mắt, thật ra ngươi vĩnh viễn cũng không tới được.

“Có ý gì?” Thanh niên tính tình nóng nảy hỏi.

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn mắt hư không u ám, nói: “Ý là chúng ta đã rơi vào bẫy của người ta rồi, thành ba ba trong hũ.”

“Cái gì?”

Vừa nghe lời này, tám người đều biến sắc, vừa tới liền rơi vào bẫy rập sao?

Tọa độ tiết điểm không gian chính là bí mật cao nhất, thậm chí chưa từng khởi động, đây là lần đầu tiên khởi động truyền tống tới.

Sao có thể rơi vào bẫy rập của địch nhân, chẳng phải là nói dị tộc đã sớm bố trí bẫy rập chờ bọn họ chui đầu vô lưới.

Mộc Phàm bỗng nhiên cười lạnh nói: “Theo ta quan sát, xung quanh chúng ta có ít nhất mấy vạn đường trận văn đan xen ngang dọc, hoàn toàn khóa chặt vùng không gian này.”

“Muốn đi ra, so với lên trời còn khó hơn.”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt mọi người xám xịt.

“Bẫy rập!”

“Chúng ta trúng kế?”

Có mấy người hơi hoảng loạn, những người khác thì còn trấn định chút, chỉ nhìn Mộc Phàm, hắn là Truyền kỳ trận sư, hẳn là có biện

pháp giải quyết.

“Mộc Phàm, chắc là ngươi có biện pháp phải không?” Diệp Hồng Trần nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt mang chút dò hỏi, thậm chí là khẳng định, chỉ một trận pháp không có khả năng ngăn được Truyền kỳ trận sư như hắn.

Quả nhiên những người khác đều tỉnh ngộ, đúng nha, không phải bên cạnh bọn họ có một Truyền kỳ trận sư sao.

Dù sao Truyền kỳ trận sư cường đại đến mức nào bọn họ căn bản không biết, thậm chí không rõ là Truyền kỳ trận sư có thể có tác dụng hay không.

“Như thế nào, các ngươi sợ?” Mộc Phàm nhìn mấy người.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh nói: “Đã nói với các ngươi rồi, các ngươi chính là trói buộc nha, một mình ta mà nói thì đã sớm ra ngoài rồi, còn chờ các ngươi lòng vòng cả buổi.”

“Thời gian chờ các ngươi quyết định thì trận pháp chung quanh đã khởi động, hơn nữa còn có một đám cường giả dị tộc ẩn nấp, đang chê cười các ngươi đây.”

Mộc Phàm vừa nói xong, sắc mặt những người khác tức khắc rất khó coi.

Ngươi nói lời này, chẳng lẽ không bao quát chính mình, không phải ngươi cũng bị vây ở chỗ này sao?

Ong!

Vừa dứt lời liền thấy chung quanh truyền đến một loạt tiếng vù vù, hoa văn rập rạp sáng lên, lập loè đan xen, hình thành một quầng sáng phong tỏa nơi này.

Mấy người đều biến sắc, ý thức được không xong rồi.

Bọn họ vừa ra tới liền rơi vào bẫy của dị tộc, vì sao bọn chúng còn chưa có động thủ, không biết dị tộc nơi này suy nghĩ thế nào.

“Chuẩn bị chiến đấu.”

Diệp Hồng Trần quát lạnh, phản ứng đầu tiên, trong cơ thể bộc phát ra một cổ khí thế kinh thiên.

Oanh!

Những người khác cũng sôi nổi bùng nổ tu vi, lực lượng, ngưng tụ hơi thở cường đại, như theo bản năng bảo hộ Mộc Phàm ở giữa.

Phản ứng đầu tiên chính là bảo hộ vị Truyền kỳ trận sư Mộc Phàm này, xem hắn là một kẻ yếu không có chiến lực.

Thật ra cũng đúng, sức chiến đấu của Trận pháp sư cũng không mạnh, Trận pháp sư mà bọn họ biết căn bản không mạnh về chiến đấu.

Nhìn thấy một loạt hành động của bọn họ, Mộc Phàm vừa bực mình vừa buồn cười, thế mà đối đãi hắn như một kẻ yếu.

Nhưng hắn cũng không nói gì hết, chỉ yên lặng nhìn hư không u ám phía trước, có hơi thở cường đại khiến cho hắn chú ý.

“Chẳng lẽ trong tám tộc có ẩn giấu Bán thần?”

Mộc Phàm nghiêm nghị, vốn dĩ chỉ là suy đoán, hiện tại tới gần lại cảm ứng được từng hơi thở cường đại mờ mịt.

Hơi thở này hắn không quen thuộc nhưng chắc chắn thuộc về Bán thần.

Nói cách khác, trong tám tộc vây khốn Long Thành có Bán thần, còn không phải chỉ một tên.

Mộc Phàm cảm thấy phiền toái, có Bán thần tồn tại, căn bản không thể giữ được Long Thành, có lẽ nó đã sớm luân hãm rồi.

Xem ra dị tộc có tính toán khác, không công phá Long Thành vì mưu đồ nào đó lớn hơn nữa, không chỉ là muốn hấp dẫn viện binh nhân loại.

“Tới.”

Lúc này, Mộc Phàm đột nhiên mở miệng nói, mọi người căng thẳng.

Răng rắc!

Hư không u ám nứt ra, từ bên trong có từng bóng dáng mơ hồ đi ra, một đám có diện mạo quái dị, hung ác.

Những tên này đều là dị tộc, cường giả tám tộc xuất hiện vây quanh bọn họ.

“Nhân loại chỉ phái chín người tới?”

Trong sương đen bỗng có một sinh vật hình thể khổng lồ thò cái đầu cực to ra, hai con mắt lóe ánh sáng xanh biếc.

“Chẳng lẽ nhân loại không còn kẻ khác?”

“Chỉ phải chín nhân loại miệng còn hôi sữa này tới?”

Chung quanh, một tên lại một tên sinh vật dị vực mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc cùng khó hiểu.

Vì sao nhân loại chỉ phái chín người tới, trông cực kỳ trẻ tuổi trẻ.

Điều này thực sự làm đám sinh vật dị tộc khó hiểu, ngạc nhiên, không nghĩ ra, cho nên không lập tức động thủ tiêu diệt nhóm Mộc Phàm.

“Đi, bắt sống.”

“Bắt lấy chín nhân loại này, tra khảo linh hồn.”

Chỉ thấy bóng dáng u ám mở miệng hạ lệnh, tức khắc đám sinh vật bốn phía đồng thời phóng tới.

Bọn chúng muốn bắt sống chín người Mộc Phàm, tra khảo linh hồn thu hoạch tin tức.

“Bảo hộ Mộc Phàm.”

“Động thủ, giết ra ngoài.”

Lúc này, Diệp Hồng Trần đột nhiên lấy ra một dụng cụ, mở ra, nháy mắt bộc phát ra một luồng sáng xông thẳng lên cao, xỏ xuyên qua trận pháp.

“Giết!”

Mấy người khác đồng thời quát lớn, lực lượng tích tụ bùng nổ, công kích về phía trước.

Ầm!

Hai bên động thủ, mở màn một trận huyết chiến.

Chương 311: Kiếm tu

“Rống...”

Trong bóng đêm, một tiếng rít gào truyền đến, liền thấy một thanh niên trong đội ngũ căng phồng cơ bắp, áo hắn đang mặc rách ra.

Hắn tựa như một đầu dã thú phát ra tiếng rống trầm thấp, tóc tung bay, thân hình to ra, lập tức hóa thành một người khổng lồ cao ba trượng.

“Biến thân a.”

Mộc Phàm được bảo hộ ở giữa, kinh ngạc nhìn tên thanh niên trước mắt này, thế mà chơi biến thân.

Gia hỏa này hóa thành một người khổng lồ, thân trên trần trụi, cơ bắp phồng lên, từng mạch máu ánh kim.

“Ta mở đường.”

Hắn hét to một tiếng, hai mắt loé ánh sáng hồng, tựa như một chiếc xe tăng xông ra ngoài.

Ầm, phía trước truyền đến một tiếng nổ mạnh, một luồng sáng mãnh liệt nở rộ, giống như một viên đạn hạt nhân nhỏ nổ tung trong hư không u ám, rất chói mắt.

“Hắn tên là gì?” Mộc Phàm nhẹ giọng hỏi câu.

Diệp Hồng Trần đứng bên cạnh nghe được, mở miệng nói: “Hắn tên Đồ Đại Tráng, biệt danh là - Đồ tể, là một đại tướng đến từ Khu thứ sáu.”

“Đồ Đại Tráng?” Da mặt Mộc Phàm nhăn lại, tên này thật uy vũ.

“Đại tướng Khu thứ sáu, thì ra là hắn.” Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn rất bất ngờ, thế mà phái một vị đại tướng làm tiên phong, mở đường cho bọn họ.

Xem ra nhiệm vụ lần này rất quan trọng đối với thượng tầng, thậm chí có thể nói là đánh bạc vận mệnh.

Nếu nhiệm vụ thất bại, Long Thành tuyệt đối chịu không nổi, nhân loại sẽ gặp phải giết chóc cùng huỷ diệt không ngừng nghỉ.

“Ngươi yên tâm, nhiệm vụ của chúng ta là bảo đảm ngươi an toàn tiến vào Long Thành, hiện tại chúng ta mở một đường máu, đưa ngươi vào Long Thành.”

Diệp Hồng Trần nói dứt khoát lưu loát, giọng điệu kiên định.

Mang đến cho người ta cảm giác nàng không để ý sinh tử, vì đưa Mộc Phàm vào Long Thành mà không tiếc lưu lại tính mạng ở nơi này.

Sau khi Mộc Phàm nghe được thì trong lòng có chút hụt hẫng.

Oanh!

Phía trước không ngừng có tiếng nổ mạnh truyền đến, Đồ Đại Tráng tựa như một chiếc chiến xa không đâu địch nổi, một đôi thiết quyền vung vẩy, đánh nát từng tên dị tộc.

Phàm là dị tộc xông lên đều bị một quyền đánh tan, rất hung hãn, người hắn toàn là máu, trông như ác thần bò ra từ địa ngục.

Không hổ danh Đồ tể, giết dị tộc không chút e ngại, Mộc Phàm xem mà nhịn không được liên tục kinh ngạc cảm thán.

Tuy rằng quyền pháp của đối phương đơn giản, nhưng mỗi một quyền đều trực tiếp dứt khoát, từng chiêu từng thức không chết cũng trọng thương, thuần túy là tồn tại để giết địch.

“Giết!”

Đồ tể rống to, tựa như một đầu mãnh thú, giết đến máu thịt dị tộc bay tán loạn, cố gắng mở ra một đường máu.

“Đi!”

Diệp Hồng Trần vừa thấy thuận thế hét to, mấy người nháy mắt

gia tốc, che chở Mộc Phàm một đường tiến lên, muốn giết ra khỏi vòng vây của dị tộc.

Bên kia là vô số cường giả dị tộc ồ ạt xông lên, muốn ngăn chặn, bắt sống bọn họ.

“Nhân loại, các ngươi không chạy thoát được đâu.”

Một tên cường giả dị tộc cười dữ tợn hô to, miệng đầy răng nhọn, làn da đen xì, nhìn giống như là một thú nhân.

“Là Vô lại thú nhân, chủng tộc dị vực cực kỳ hung tàn, rất hiếu chiến, khát máu.”

Diệp Hồng Trần nhàn nhạt giới thiệu một câu, sợ Mộc Phàm không biết.

Thật ra không cần nàng nói hắn cũng biết, học Vũ trụ vạn tộc ngữ, lời Vô lại thú nhân vừa nói hắn nghe hiểu.

Vô lại thú nhân đánh tới, nó vung một cái rìu đá, giết tới gần.

“Thần Thập Nhất, giết nó.”

Diệp Hồng Trần nhàn nhạt mở miệng.

Vừa dứt lời, liền thấy một bóng người lắc mình nhào tới, Vô lại thú nhân nháy mắt hóa thành mấy khúc rơi xuống.

“Hả?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Hắn nhìn bên trái, đây là thanh niên lạnh nhạt từ lúc bắt đầu liền chỉ mang một vẻ mặt, thậm chí chưa từng nói câu nào.

Người này giống như Thanh Trĩ, lạnh như băng, không thích nói chuyện.

Nhưng một người như vậy, vừa ra tay liền hạ gục một Vô lại thú nhân cấp Siêu phàm, cũng không phải mặt hàng thông thường nha.

“Thần Thập Nhất, ngươi đi giúp Đại Tráng.” Diệp Hồng Trần nhíu mày, đột nhiên nói một câu.

Khanh!

Vừa mới dứt lời liền nghe thấy một tiếng leng keng, thanh niên lạnh nhạt bước ra, cả người tựa như một thanh kiếm sắc rời khỏi vỏ, chung quanh truyền đến tiếng kiếm ngân vang.

Răng rắc!

Không gian vỡ ra, có kiếm mang thật lớn từ trên trời giáng xuống, nháy mắt chém nát một đám dị tộc, quét ra một con đường.

“Kiếm tu?” Mộc Phàm bừng tỉnh.

Thì ra là một kiếm tu, trách không được lạnh như băng, cho người ta cảm giác như dao nhọn cắt vào cơ thể, là một kiếm tu cường đại.

Kiếm tu là những kẻ tu luyện điên cuồng, xem chính mình là một thanh kiếm, trong mắt bọn họ thì bản thân là kiếm, không gì có thể ngăn cản.

Loại võ giả này đáng sợ nhất, lực sát thương rất kinh người, toàn bộ thân thể được rèn luyện thành một thanh kiếm, hoàn toàn chính là kẻ điên.

Keng keng...

Từng tiếng kiếm ngân truyền đến, leng keng không dứt.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, trong hư không đột nhiên toát từng tia kiếm khí sắc nhọn, theo Thần Thập Nhất quét ngang, cắt nát một đám sinh vật dị tộc.

Tất cả dị tộc ngăn trở hắn đều bị kiếm khí vô tận cắt thành thịt nát, thẳng tiến không lùi, thế không thể đỡ.

“Tốt cho một thanh kiếm giết chóc.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi, nhịn không được tán thưởng một câu.

Người này tu luyện giết chóc, biến mình trở thành một thanh kiếm sát phạt, giết chóc thuần túy, quả thực rất khủng bố.

Nhìn hắn như hóa thành một cỗ máy giết chóc không có tình cảm, thao túng vô số kiếm khí quét ngang.

“Không hổ là thiên tài, không tệ.” Mộc Phàm âm thầm gật đầu, chiến lực của người này rất cao.

Hơn nữa căn bản không có một chút cảm xúc dư thừa nào, chính là cái loại chỉ giết chóc, lạnh tới cực điểm, tới gần cũng đủ làm người ta sợ hãi.

Người như vậy mới là đáng sợ nhất, bởi vì hắn quá thuần túy, vì tu luyện mà giết chóc.

Ngâm!

Kiếm khí đan xen đầy không gian, hóa thành một thanh sát kiếm khủng bố, ầm ầm ầm chém xuống, không gian bị bổ ra một cái khe thật lớn.

Dị tộc trong phạm vi ngàn mét phía trước đều bị một kiếm chém thành bột phấn, chết đến không thể chết lại.

“Giết!”

Đồ tể rống to, đánh nổ từng tên dị tộc, hoàn toàn chính là một đầu mãnh thú hung bạo khó mà địch nổi.

Còn Thần Thập Nhất thì cực kỳ lạnh lẽo, kiếm khí tàn sát tất cả, cảnh tượng khiến mọi người chấn động.

Ngay cả Mộc Phàm cũng không thể không thừa nhận người này có chiến lực khá cao, thậm chí vượt cấp khiêu chiến đều không thành vấn đề, nhân vật thiên tài thật sự.

Mộc Phàm thừa nhận đã xem thường bọn họ.

“Phó Bân, tới lượt ngươi.”

Lúc này, Diệp Hồng Trần lại mở miệng.

Vừa nghe nàng nói xong, Mộc Phàm có chút câm nín, đảo mắt nàng liền trở thành người ra lệnh trong đội ngũ.

Quái dị hơn chính là những người khác lại nguyện ý nghe nàng phân phó.

Nhưng Mộc Phàm cũng không nhiều lời, đúng lúc xem bản lĩnh của bọn họ, rốt cuộc có thực lực cùng át chủ bài như thế nào

“Mười tám năm, thương của ta, mài suốt mười tám năm, rốt cuộc cũng có tác dụng.”

Liền thấy thanh niên giáp đen vòng tay lấy ra một trường thương màu đen, bộc lộ phong mang.

Hắn hưng phấn, đạp không mà đi.

“Bọn nhãi nhép dị tộc, rửa sạch cổ, chờ Phó gia gia tới thu hoạch.”

Phó Bân phấn khởi la lên một tiếng rồi xông ra ngoài.

“Ai da!”

Đột nhiên, Phó Bân vừa giậm chân nhảy dựng lên thì thân thể loạng choạng té từ trên cao xuống, dáng té như chó ăn phân.

Giờ phút này, sắc mặt đám người phía sau Mộc Phàm rất xuất sắc, đen mặt nhìn Phó Bân, thế mà té ngã?

Ngươi tới diễn hài sao, đường đường là một vị cường giả lại bị té ngã.

“Ách, ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn, làm lại từ đầu.”

Phó Bân xấu hổ bò dậy, vỗ vỗ mông trước mặt đám sinh vật dị vực đang ngơ ngác, cầm chiến thương trong tay nhảy dựng lên lần nữa.

“Hắn tới diễn hài sao?”

Mộc Phàm ngây ngốc hỏi, gia hỏa này tới góp đủ số đi?

Diệp Hồng Trần che trán, một bộ ta không quen biết hắn, thật mất mặt.

“Gia hỏa này lại muốn khoe khoang.”

Một thanh niên khác khinh thường nói thầm một câu.

Mộc Phàm không hiểu ra sao, liền thấy Phó Bân nhảy dựng lên, ngâm một câu thơ.

“Trong mưa gió chỉ độc hành!”

Oanh!

Phó Bân vừa dứt lời, tay cầm thương quét ngang, thương mang cường đại hóa thành một con rồng dài quét qua, nháy mắt càn quét một đám dị tộc.

Thịt nát rơi rụng đầy, Mộc Phàm xem mà ngây người, gia hỏa này thật biết trang bức.

Chương 312: Cho điểm tối đa

Oanh!

Trong hư không, thịt nát rơi rụng bốn phía, một người cầm chiến thương trong tay quét ngang, không kẻ nào địch nổi.

Đó là Phó Bân, một người một thương đánh đâu thắng đó, không một tên dị tộc có thể ngăn cản.

Mấu chốt là gia hỏa này quá trang bức.

“Thiếu niên giang hồ mình ta cuồng!”

Phó Bân hét lớn một tiếng, chiến thương như rồng, cuốn lên vạn tầng khí lãng hóa thành một con rồng dài, nhân thương hợp nhất, nháy mắt xé nát một lượng lớn dị tộc, chết rất thảm thương.

Thương pháp của hắn cường đại, bá đạo, thương ra như rồng, như một con hắc long cuồng bạo gầm thét, giết vô số dị tộc.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, rốt cuộc chọc giận một ít dị tộc cường đại.

“Nhân loại, đừng quá càn rỡ!”

Có cường giả Thánh cấp của dị tộc bạo nộ gào thét đánh tới, muốn diệt sát tên nhân loại ngông cuồng này.

“Ha ha ha, tới tốt.”

Phó Bân nhìn thấy không hoảng mà còn cười, chiến thương trong tay vừa chuyển, giết một tên dị tộc cấp Siêu phàm, đầu nổ nát tại chỗ.

Khí thế cả người Phó Bân đột nhiên ngưng kết, thương mang phun ra nuốt vào, đằng đằng sát khí.

“Bốn phía thọ địch chẳng hề sợ...”

“Dù có chết trận không quay đầu.”

Hắn hét to một tiếng, thương mang phóng tận trời, nhân thương hợp nhất, nháy mắt xỏ xuyên qua hư không.

Răng rắc, trong vài tên cường giả dị tộc xông tới, có một sinh vật đầu mọc đầy gai ngược cứng đờ ở nơi đó, ngực xuất hiện một cái lỗ thủng, hai mặt thông nhau.

Nó cúi đầu, thấy ngực bị xỏ xuyên qua, toàn bộ thân thể bị một cổ thương ý cường đại xoắn thành thịt nát.

Lại một cường giả cấp Siêu phàm bị hạ gục trong nháy mắt.

Điều này làm cho Mộc Phàm cảm thấy kinh ngạc, bắt đầu thu hồi sự khinh thường trong lòng, thực lực mấy người này thật sự rất cường đại, có thể một chiêu hạ gục cấp Siêu phàm.

Phải biết rằng người thật sự có thể nháy mắt hạ gục cấp Siêu phàm rất ít, chỉ có cường giả Siêu thể mới có thể dễ dàng làm được, Phó Bân cũng chưa bước vào cảnh giới Siêu thể lại có chiến lực cảnh giới Siêu thể.

Không thể không coi là thiên tài.

Chỉ là gia hỏa này quá trang bức a.

“Tìm chết!”

Tên cường giả Nhập thánh dị tộc giận tím mặt, gào thét giết tới trước mặt hắn, một thanh chiến đao sắc bén chém xuống

“Mạng ngươi do ta không hỏi trời!”

Phó Bân quát lạnh, thân thể bộc phát ra một hơi thở cường đại, thương mang phun ra nuốt vào, ngay lập tức đâm ra hơn ngàn bóng thương.

Đinh đinh, đao thương va chạm phát ra từng tiếng vang trong trẻo.

Ngay sau đó là một tiếng răng rắc giòn vang, lưỡi đao tan vỡ, thương mang như rồng xỏ xuyên qua đầu tên Nhập thánh này,

giữa trán hắn xuất hiện lỗ thủng.

Một tên cấp Nhập thánh bị một thương bộc phát của Phó Bân xỏ xuyên qua đầu, đánh chết tại chỗ, thi thể đứng nơi đó, chấn động rất nhiều cao thủ dị tộc.

“Không chịu nổi một kích.” Phó Bân khinh thường hừ lạnh, thật ra trong lòng hắn cũng hết hồn, bởi vì vừa mới thi triển một thương cường đại nhất, lực lượng sắp cạn kiệt.

Cố gắng đứng vững chính là muốn kết thúc màn trang bức này một cách viên mãn, trong lòng tự cho mình điểm số tối đa.

“...”

Mộc Phàm câm nín nhìn bộ dáng kia, đen mặt, quá biết diễn, rõ ràng đã cạn lực rồi, thế mà còn có thể trang bức.

“Gia hỏa này không đàng hoàng gì cả.”

Diệp Hồng Trần có chút bực bội, ngươi trang bức chẳng phân biệt tình huống, hiện tại là thời điểm để ngươi trang bức sao?

“Các vị, ta lui đây, kế tiếp cho các ngươi biểu hiện.”

Phó Bân vung tay, thi thể bay ra ngoài, hóa thành một tia sáng bay về trong đội ngũ.

Cảnh này làm cho những người khác thiếu chút nữa hành hung hắn một trận, hắn thoải mái trang bức, còn bọn họ sẽ phải đối mặt với lửa giận của dị tộc.

“Những nhân loại này đáng chết!”

Có cường giả dị tộc rống giận, thanh âm truyền đến, mấy người khác giật cả mình.

Một cường giả Siêu thể dị tộc bạo nộ, thân hình cao lớn, cao tới tám chín mét, khiêng một thanh đao thật to bước tới.

“Cường giả!”

Đám Diệp Hồng Trần, Phó Bân lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Mấy người đều cảm giác được tên này cường đại hơn rất nhiều, là một cường giả Siêu thể thật sự, đạn hạt nhân di động.

Oanh!

Đột nhiên, Đồ tể, Thần Thập Nhất đang mở đường phía trước song song bay ngược trở về, sắc mặt tái nhợt, hơi thở hỗn loạn.

“Sao lại thế này?” Diệp Hồng Trần cảm thấy không ổn.

Thần Thập Nhất lạnh lùng nói: “Bị trận pháp ngăn chặn, không qua được.”

Dứt khoát, ngắn gọn, hai người bị trận pháp chặn, không thể đánh thủng còn bị bắn ngược trở về.

“Đừng động, trước ngăn trở cường giả Siêu thể này.”

Diệp Hồng Trần nhanh chóng quyết định, không có tiếp tục đi tới, phá trận cần một chút thời gian, cường giả Siêu thể của dị tộc đã giết tới rồi.

Chung quanh còn có không biết bao nhiêu sinh vật dị tộc, một đám như hổ rình mồi, muốn giết đi ra ngoài không phải chuyện dễ dàng, gần như không có khả năng.

Nhưng mấy người đều không từ bỏ, cũng không sợ hãi, bởi vì sợ hãi cũng chẳng thể quay đầu.

Nhiệm vụ của bọn họ là bảo đảm an toàn cho Mộc Phàm, đưa hắn vào Long Thành, đây là sứ mệnh lúc này.

Vì thế mà có thể không tiếc hy sinh.

“Ta tới!”

Lúc này, tên thanh niên nhìn có chút nữ tính đột nhiên mở miệng.

Hắn bước ra, đứng phía trước đội ngũ, toàn thân có từng dòng khí đáng sợ vờn quanh, từng dòng khí từ trong cơ thể hắn phát ra.

Mộc Phàm có chút kinh ngạc nhìn hắn, rõ ràng cảm giác được một loại lực lượng đặc thù đang thức tỉnh trong cơ thể hắn.

“Năng lực huyết mạch hay là năng lực thiên phú đây?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Hắn cảm giác được trong cơ thể thanh niên này có lực lượng kỳ lạ đang sôi trào.

Trước đó hắn vừa dung hợp một loại năng lực thiên phú, tự nhiên rất mẫn cảm, quen thuộc, trong lúc nhất thời liền đoán được kết quả.

“Lôi dực, mở!”

Chỉ nghe một tiếng hét to, sau lưng thanh niên bỗng mọc ra một đôi cánh bao phủ bởi hồ quang, như được tạo ra từ lôi điện.

“Lại biến thân?” Mộc Phàm thầm phun nhổ.

Nhóm người này quả nhiên đều có bản lĩnh nha, cất giấu một ít át chủ bài.

Thanh niên trước mắt thế mà thức tỉnh một loại huyết mạch nào đó, hoặc là nói hắn đạt được năng lực thiên phú nào đó, thao túng lôi điện.

“Lôi đình gió lốc!”

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đôi cánh chấn động, cả người hóa thành một tia lôi quang phóng lên cao, cuốn lôi đình hóa thành một cơn bão sấm chớp lao tới cường giả Siêu thể dị tộc.

Ầm vang!

Cùng với một tiếng nổ vang, trong hư không u ám loé lên vô số lôi quang, vô cùng chói mắt.

Mộc Phàm nheo mắt, thấy thanh niên hoàn toàn bùng nổ trong cơn bão sấm chớp, lôi đình chi lực từ trong thân thể hắn trào ra, hình thành một cơn bão sấm.

Sấm sớp vũ bão cường đại mang đến nhiều phiền toái cho cường giả Siêu thể dị tộc kia, làm tổn thương tới làn da của hắn.

“Phá!”

Chỉ nghe một tiếng hét giận dữ, tên Siêu thể dị tộc đột nhiên bùng nổ, tựa như một mặt trời nở rộ.

Ầm ầm ầm, sấm chớp tán loạn, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, toàn thân chồng chất vết thương, thân thể còn có hồ quang.

“Lôi Anh, ngươi như thế nào?”

Một thanh niên khác nhanh chóng lao ra, đỡ lấy thanh niên bị thương ngã xuống.

Hắn tên là Lôi Anh, đã thức tỉnh thiên phú, có thể thao túng lôi đình, đây là đòn sát thủ của hắn, đáng tiếc vẫn không thể ngăn trở cường giả cấp Siêu thể dị tộc kia.

“Cẩn thận, hắn rất mạnh, lực phòng ngự có thể nói vô địch, bão sấm chớp của ta không phá nổi phòng ngự.”

Lôi Anh có chút sốt ruột nhắc nhở một câu, không ngừng ọc máu, chỗ trái tim thiếu chút nữa bị vũ khí sắc bén xỏ xuyên, hắn đã trọng thương nhưng còn may là không bị hạ gục tại chỗ.

“Nhân loại, vô dụng thôi, các ngươi chỉ đang hấp hối giãy giụa.”

Ở phía trước, tên cường giả dị tộc kia cũng bốc khói, nhưng không thương tổn bao nhiêu.

Vẻ mặt hắn dữ tợn, nói xong thì ánh mắt lộ ra sự hung ác.

“Bắt sống.”

Lúc này, đột nhiên từng tên dị tộc có hơi thở khủng bố xuất hiện xung quanh, tám cường giả Siêu thể đồng thời xuất hiện làm lòng mấy người đều chìm vào đáy cốc.

“Tám cường giả Siêu thể, lần này chúng ta phải hy sinh rồi.”

Phó Bân thở dài nói, có chút chua xót.

Lúc này, thật sự phải hy sinh.

“Phiền toái.”

Biểu tình của Diệp Hồng Trần nghiêm trọng, cảm thấy vô cùng áp lực, trốn không thoát, làm sao bây giờ?

Nàng nhìn Mộc Phàm, trong lòng đang nhanh chóng suy tư rồi đưa ra một quyết định, mặc kệ như thế nào, phải đưa hắn tới Long Thành an toàn.

“Này, các ngươi từ bỏ sao?”

Nhưng vào lúc này, Mộc Phàm vẫn luôn được bảo hộ ở trung tâm bỗng mở miệng.

“Còn không phải là tám sinh vật dị tộc cấp Siêu thể nha, một quyền là có thể đánh chết một tên, cần làm ra bộ dạng này sao?”

“Uổng cho các ngươi vẫn là thiên tài, gặp được mấy tên cường giả Siêu thể liền không còn lòng tin, muốn hy sinh hả?”

Mộc Phàm có chút hận rèn sắt không thành thép răn dạy một câu.

“Ta đã nói không cần các ngươi đến đây đi, nhìn xem bộ dạng này của các ngươi, cộng đồng nhân loại đều mất mặt thay các ngươi.”

Nghe lời này, sắc mặt đám Diệp Hồng Trần, Phó Bân, Thần Thập Nhất, Lôi Anh như bị táo bón, đen thui, tức giận.

Chương 313: Thật biến thái

Lời Mộc Phàm nói cũng làm đám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất rất xấu hổ.

Đúng vậy, không phải trước khi tới đây đã đoán trước sẽ xuất hiện tình huống thế này sao?

Thậm chí đã chuẩn bị tâm lý hy sinh, hiện tại đối mặt mấy với mấy cường giả Siêu thể này lại đột nhiên không có dũng khí?

“Chúng ta không sợ chết, điều lo sợ chính là không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Sắc mặt Phó Bân rất khó coi, không đồng ý với lời Mộc Phàm nói.

Bọn họ không sợ chết, nếu không sẽ không tự nguyện tham gia nhiệm vụ này.

“Mẹ nó, không phải mấy tên cấp Siêu phàm thôi sao, sợ cái gì.”

“Xé chúng.”

“Bóp nát chúng nó!”

Đồ tể hung hăng nhìn chằm chằm tám cường giả cấp Siêu phàm kia.

“Mỗi người một tên, giết!”

Diệp Hồng Trần tỏa ánh sáng hồng, tựa như mặt trời đỏ rực, tản ra ánh sáng mãnh liệt.

Đây là muốn liều mạng, tám gã cường giả Siêu thể đã tới gần, không thể không liều mạng.

“Mộc Phàm, chúng ta mở đường máu, ngươi chỉ có một nhiệm vụ là tiến vào Long Thành.”

Thân thể nàng chậm rãi bay lên, kiên định nói một câu, liếc nhìn Mộc Phàm.

“Thần Thập Nhất, ngươi hộ tống Mộc Phàm vào Long Thành, không được có bất kỳ sơ xuất nào.”

Nói xong, nàng muốn bay lên cao.

Mộc Phàm xem mà câm nín, các ngươi đây là muốn làm gì, đang tốt lành tự dưng một hai phải đi chịu chết, tính đồng quy vu tận sao?

“Từ từ.”

Nếu tiếp tục quan sát nữa, phỏng chừng nhóm người này đều liều mạng hết, bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể đứng ra.

Hắn đen mặt, mắng: “Ta là đội trưởng, ta còn chưa có ra lệnh mà các ngươi đã muốn liều mạng rồi.”

“Chỉ mấy tên cấp Siêu thể, một cái tát thôi, xem các bộ dạng muốn chết muốn sống của các ngươi kìa.”

Mộc Phàm nói xong có chút bất đắc dĩ, mấy người này vốn dĩ tràn đầy ngạo khí, nhưng hiện tại thấy cảnh bọn họ thế này, tính cách cũng không có tệ như mình nghĩ.

Ít nhất bọn họ nguyện ý trả giá sinh mệnh để bảo hộ Mộc Phàm thành công tiến vào Long Thành, vì nhiệm vụ tình nguyện hy sinh bản thân.

Điểm này liền đủ cho Mộc Phàm kính nể, vì bản thân hắn không cho rằng mình làm được điều này.

“Hạ xuống.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, một hơi thở cường đại tràn ra, nháy mắt ép chặt tám người đang bùng nổ, khiến bọ họ không cách nào nhúc nhích.

Đám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Phó Bân, Đồ tể kinh hãi, khiếp sợ nhìn hắn.

Hơi thở này thế mà chèn ép khiến tám người không thể nhúc nhích, không thể thoát khỏi giam cầm.

Sự khiếp sợ, khó tin tràn ngập trong ánh mắt bọn họ.

Chỉ thấy Mộc Phàm bước ra một bước, đối diện tám tên cường giả Siêu thể dị tộc, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt mang theo chút khinh bỉ.

“Mấy tên rác rưởi, một tay là có thể chụp chết.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu mà đám người Diệp Hồng Trần không hiểu gì cả, ngơ ngác nhìn hắn.

“Hắn nói cái gì vậy?” Phó Bân mờ mịt hỏi.

Thần Thập Nhất, Đồ tể liếc nhau, lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, bởi vì Mộc Phàm không nói ngôn ngữ nhân loại.

Diệp Hồng Trần kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, lẩm bẩm nói: “Hình như hắn nói ngôn ngữ dị tộc.”

“Ngôn ngữ dị tộc?”

Đám người nhìn nhau, có vẻ hoảng sợ, hiển nhiên bị hù dọa rồi.

Ngôn ngữ dị tộc rất khó học, không nghĩ tới Mộc Phàm lại nắm giữ ngôn ngữ dị tộc, còn có vẻ rất thuần thục.

“Nhân loại, ngươi đang nói cái gì?”

Một tên dị tộc lộ vẻ hung ác, trừng mắt nhìn Mộc Phàm.

Chỉ thấy Mộc Phàm ngoáy ngoáy lỗ tai, khinh thường nói: “Ta nói các ngươi đều là rác rưởi, nói nhảm quá nhiều, cùng lên đi.”

“Tìm chết!”

“Phế hắn, giam cầm linh hồn.”

Tám cường giả cấp Siêu thể bạo nộ, bị lời Mộc Phàm nói chọc giận, liền bùng nổ.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, có ánh sáng chói mắt phủ xuống, tám cổ lực

lượng hủy diệt khủng bố quét đến.

Đối mặt với một kích của tám cường giả Siêu thể, đám Diệp Hồng Trần biến sắc, kinh hãi muốn bùng nổ chống cự.

Đáng tiếc, bị hơi thở của Mộc Phàm áp chế chặt chẽ, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn, trong lòng đều tuyệt vọng.

“Già thiên thủ!”

Ngay thời điểm mấy người tuyệt vọng muốn khóc, Mộc Phàm rốt cuộc động thủ.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng lật tay tung ra một chưởng.

Ong!

Hư không rung động, một bàn tay to xuất hiện, năm ngón tay che lấp không trung, nơi nó đi qua, bất kỳ năng lượng gì cũng bị đánh tan.

Bàn tay to ù ù đảo qua, che hết nửa không trung, tám gã cường giả Siêu thể dị tộc không kịp phản ứng đã bị bàn tay to đánh nát thành mảnh nhỏ.

“A...”

Có tên kêu rên thê lươnng, ra sức phản kháng, đáng tiếc năng lượng hắn bùng nổ đều bị bàn tay to đánh tan, biến mất.

Ầm ầm ầm...

Bàn tay to một đường quét ngang, phá nát trận văn, nháy mắt tạo ra một lỗ thủng, nơi đó có vô số máu, thịt phiêu đãng, không còn bóng dáng dị tộc.

Dị tộc ở đối diện cùng với trận pháp đều bị Mộc Phàm quét sạch.

Hiện trường yên tĩnh, khi bàn tay to biến mất trong hư không mênh mông, mọi người vẫn chưa tỉnh táo lại.

Đám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Phó Bân, Đồ tể há to

miệng, tròng mắt đều muốn lọt ra ngoài.

Bọn họ đơ ra, nhìn một mảnh hư không trống rỗng trước mắt, chỉ có vô số máu thịt đang phiêu đãng.

Tám cường giả Siêu thể cùng trận pháp và rất nhiều sinh vật dị tộc khác đã bị một cái tát diệt sạch, hoàn toàn biến mất.

“Ực ực!”

Sau một hồi, Phó Bân nuốt nuốt nước miếng.

“Này... Này...”

Bọn họ nói lắp bắp, thậm chí không thể dùng dùng ngôn ngữ diễn tả cảm xúc lúc này, quá mức kinh người.

Tám cường giả Siêu thể a, tát một cái liền diệt hết, truyền ra ai mà tin nha.

Cường giả Siêu thể chính là cấp bậc thống soái một phương trong nhân loại, ngẫm lại xem, một cái tát liền diệt tám cường giả Siêu thể, bọn chúng còn không thể phản kháng một chút nào, ai có thể tin chứ?

Nhưng đây lại là sự thật, người vốn được bọn họ bảo hộ thế mà làm được chuyện bọn họ không thể tưởng tượng được.

“Thấy chưa, cấp Siêu thể chỉ cần một cái tát thôi.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, xoay lại nhìn tám người đang dại ra.

Lời này làm bọn họ bừng tỉnh, sau đó nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

“Thất thần làm gì, đi nha.”

Nhìn mấy người sững sờ, Mộc Phàm vỗ trán, có chút dở khóc dở cười, không phải là bị dọa ngốc rồi chứ?.

“A...”

Một đám nhân tài như mới tỉnh mộng, sôi nổi phản ứng.

Bọn họ nuốt nước miếng, đi theo Mộc Phàm nhanh chóng xông ra ngoài.

Nhìn vô số trận văn bị đánh xuyên qua, thịt nát phiêu đãng trong hư không, mỗi người đều không nhịn không mà sợ hãi.

Đây là thực lực thật sự của Mộc Phàm sao?

Một cái tát, hạ gục tám tên cấp Siêu thể trong nháy mắt.

“Ực ực!”

Phó Bân nuốt nuốt nước miếng, nói: “Các vị, đây là thực lực của Truyền kỳ trận sư sao, quá khoa trương đi?”

“Thật biến thái!” Diệp Hồng Trần lẩm bẩm một câu, hai mắt loé sáng nhìn Mộc Phàm.

Ánh mắt Thần Thập Nhất nhìn Mộc Phàm cũng trở nên khác hẳn.

Lúc này, đám dị tộc còn sót lại cũng sợ ngây người.

Chúng nó hoàn toàn không nghĩ tới thiên la địa võng sớm bày ra lại bị mấy tiểu tử nhân loại đánh vỡ.

Thậm chí còn giết chết tám cường giả Siêu thể, quả thực không thể tin được, trong lúc nhất thời dại ra.

Nhưng thấy Mộc Phàm mang theo tám người lao tới, đám cường giả dị tộc rốt cuộc bừng tỉnh.

“Ngăn bọn chúng!”

Một tiếng rít gào truyền đến, liền thấy trong hư không u ám xuất hiện vô số dị tộc.

Không biết bao nhiêu tên dị tộc chui ra, muốn ngăn cản bọn họ.

“Long Thành liền ở phía trước, giết qua đi.”

Thấy phía trước có vô số dị tộc ngăn trở, hai mắt Mộc Phàm lạnh

băng, đằng đằng sát khí, đột nhiên tăng tốc.

Đôi tay hắn không ngừng khắc hoạ gì đó trong hư không, rất nhanh, đám người Diệp Hồng Trần chứng kiến một màn vô cùng chấn động.

Ong!

Chung quanh Mộc Phàm xuất hiện rất nhiều trận văn, từng đường đan xen, ngưng kết thành một đám trận pháp.

“Hư không khắc trận, quả nhiên là Truyền kỳ trận sư.”

Ánh mắt Diệp Hồng Trần sáng lên, vui sướng nhìn Mộc Phàm, vốn vẫn còn một chút hoài nghi, hiện tại tận mắt chứng kiến thì đã tin.

“Để cho các ngươi thấy được thủ đoạn thật sự của Truyền kỳ trận sư.”

Mộc Phàm bình tĩnh thong dong, mỗi một bước đều dẫm lên một cái trận văn, mấy người cũng được một cái trận văn mang theo nhanh chóng bay tới vô số dị tộc phía trước.

“Vạn trận quy nhất, giam cầm!”

Đột nhiên, Mộc Phàm bóp tay, trận văn đột nhiên sáng lên, đám dị tộc hoảng sợ vì thấy xuất hiện vô số trận pháp bao phủ lấy bọn chúng.

Biến cố bất ngờ khiến cả đám dị tộc hoảng sợ biến sắc.

Chung quanh xuất hiện vô số trận văn, cấu thành vô số trận pháp, lớn lớn bé bé bao phủ tất cả bọn chúng, giam cầm ở bên trong.

“Trận văn? Chạy mau!”

Có cường giả dị tộc hoảng sợ kêu to, sôi nổi xoay người muốn chạy trốn, đáng tiếc đã chậm một bước, mới vừa kêu lên đã bị ánh sáng từ vô số trận văn bộc phát bao phủ.

Chương 314: Sinh vật cấp Truyền kỳ

Ong!

Trong hư không, vô số trận văn đan xen cấu thành một đám trận pháp giam cầm đám dị tộc bên trong.

Rầm rầm...

“Đáng chết!”

Trong trận pháp, có dị tộc cường đại phẫn nộ rít gào, không ngừng oanh kích trận văn, lực lượng cường đại khiến trận pháp rung động kịch liệt.

Đáng tiếc trận pháp không bị phá, căn bản không thể đánh vỡ từ nội bộ, bọn chúng chỉ có thể bị giam cầm trong trận pháp.

Nhìn vô số dị tộc bị giam cầm, đám người Diệp Hồng Trần, Phó Bân, Thần Thập Nhất đều ngây ra, cảm thấy khó tin.

Một màn đáng sợ hơn xuất hiện.

“Diệt!”

Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, năm ngón tay mở ra, nhẹ nhàng bóp lại.

Chỉ thấy vô số trận văn sáng lên, trong trận pháp đột nhiên toát ra phong thuỷ hoả thổ, vô số năng lượng đột nhiên bừng lên, ngọn lửa thiêu đốt, sóng thần ngập trời, gió lốc ù ù.

Còn có vô số kiếm khí vàng kim quét ngang, cắt nát một đám dị tộc, một tên nối tiếp một tên chết thảm trong trận pháp.

“A...”

“Cứu mạng!”

“Đại nhân cứu mạng!”

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, rất nhiều dị tộc hoảng sợ giãy giụa, kêu rên, đau khổ chống cự trận pháp công kích.

Ở bên trong có dị tộc bị ngọn lửa đốt cháy thành tro tàn, có dị tộc bị sóng thần bao phủ, nước biển nặng nề ép chúng nó thành mảnh nhỏ.

Còn có cát vàng cuồn cuộn, gió lốc ù ù, xoắn nát rất nhiều sinh vật dị tộc, không một tên náo có thể chạy thoát.

Mộc Phàm đi lướt qua những trận pháp, cảnh tượng thê thảm bên trong làm Diệp đám người Hồng Trần kinh hãi, khiếp sợ.

Mấy người chấn động nhìn một màn trước mắt, ít nhất là mấy vạn dị tộc bị nhốt bên trong, sau đó bị trận pháp tiêu diệt.

“Bạo!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng nói, bóp chặt bàn tay, đột nhiên vô số trận văn nổ mạnh.

Ầm ầm ầm...

Một ít cường giả dị tộc may mắn còn sống đang đau khổ chống đỡ đều bị trận văn nổ mạnh xé nát, hóa thành mảnh nhỏ.

Từng tiếng nổ mạnh vang lên, cuối cùng nuốt sống mấy vạn sinh vật dị tộc, trong đó bao gồm một ít cường giả dị tộc cấp Siêu phàm, cấp Nhập thánh.

Không có ngoại lệ, tất cả đều bị những vụ nổ xé nát, nuốt trọn.

Khi ánh sáng từ những vụ nổ tan đi, cảnh tượng còn lại vô cùng chấn động, mấy vạn dị tộc rậm rạp, toàn bộ biến mất.

Chỉ để lại hư không rách nát có vô số mảnh vỡ phiêu tán, máu thịt, xương vụn,..

Bọn chúng đã bị tiêu diệt toàn bộ, không một tên chạy thoát, chết sạch.

“Thật đáng sợ, đây là Truyền kỳ trận sư sao?”

Lôi Anh run run, kinh hãi không thôi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo một chút kính sợ.

Đây là Truyền kỳ trận sư, hư không khắc trận, tiện tay dùng trận pháp trực tiếp chôn vùi mấy vạn dị tộc trước mặt bọn họ.

Sự đáng sợ thực sự Truyền kỳ trận sư đã được bày ra tới, khiến cho bọn họ có một nhận thức hoàn toàn mới.

Bọn họ đang ngẫm lại, nếu mình đối mặt với Truyền kỳ trận sư đáng sợ như Mộc Phàm, có bao nhiêu phần thắng đây, tưởng tượng thôi mà lòng đã lạnh ngắt.

Đáp án là một phần cũng không.

“Không hổ là Truyền kỳ trận sư.”

Diệp Hồng Trần kinh ngạc cảm thán nhìn Mộc Phàm, đôi mắt đẹp lấp loé tia sáng kỳ dị.

Đám Thần Thập Nhất, Phó Bân, Đồ tể liếc nhau, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt lẫn nhau, quả thực quá dọa người.

Chớp mắt liền diệt mấy vạn dị tộc, chôn vùi toàn bộ, nếu để bọn họ làm, không biết phải giết bao lâu mới có thể làm được thế này.

Nhưng Mộc Phàm nhẹ nhàng làm được, hơn nữa chỉ là vẫy vẫy tay, bóp tay.

Không nói tới bọn họ bị chấn động, dị tộc bên kia cũng bị biến cố này làm sợ ngây ra.

Mấy vạn dị tộc lại bị diệt như vậy, sạch sẽ lưu loát, không thừa một tên, chấn động đám cường giả dị tộc.

“Trận sư nhân loại?”

“Hư không khắc trận!”

“Là Truyền kỳ trận sư!”

Từng tiếng gầm truyền đến, có cường giả dị tộc đã nhận ra, tức khắc biến sắc.

Ánh mắt chúng nó nhìn Mộc Phàm tràn đầy chấn động, thế mà là một vị Truyền kỳ trận sư.

Nhân loại có một vị Truyền kỳ trận sư.

“Đáng chết, sao nhân loại lại có Truyền kỳ trận sư?”

Một sinh vật ba đầu tám cánh tay rống to, kinh ngạc xen lẫn tức giận.

Hơi thở của nó rất cường đại, ba đôi mắt thẳng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, tràn đầy sát khí.

“Nhân loại này phải chết.”

Một sinh vật cường đại khác chậm rãi mở miệng.

Đó là một sinh vật đầu chim, sau lưng có một đôi cánh đen thật lớn, lông chim lập loè ánh sáng như kim loại.

Đây là một người chim ưng người, hơi thở khủng bố, thế mà đè ép khiến sinh vật Nhập thánh không dám ngẩng đầu.

“Bọn họ muốn đi vào Long Thành, có ngăn cản hay không?”

Lúc này, cách đó không xa có một bóng dáng cường đại, cũng mọc hai cánh, mang hình người, trên trán có một biểu tượng mặt trời, bốc lửa hừng hực.

“Mấy tên này hiển nhiên là cường giả trẻ tuổi của nhân, là thiên kiêu nhân loại.”

“Giết bọn họ.”

“Mang linh hồn về.”

Lúc này, người đầu chim ưng lạnh lùng mở miệng, đưa ra quyết định.

Hắn vốn muốn bắt sống đám Mộc Phàm, hiện tại đột nhiên thay

đổi chủ ý bởi vì có Truyền kỳ trận sư.

Không có biện pháp, chỉ có thể giết chết, đưa linh hồn về là đủ rồi.

“Hai các ngươi đi xuống, mang linh hồn mấy nhân loại kia về.”

Người đầu chim ưng lạnh nhạt hạ lệnh, sinh vật ba đầu tám cánh tay bên cạnh cùng sinh vật có biểu tượng mặt trời trên trán đồng thời đi ra.

Hơi thở hai sinh vật này vượt qua cấp Nhập thánh, mạnh hơn cấp Siêu thể, đã bước vào một cấp độ hoàn toàn cao hơn.

Oanh!

Hư không chấn động, đám người Mộc Phàm đang xông tới đột nhiên dừng lại, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Đặc biệt là mấy người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Phó Bân, Lôi Anh, Đồ tể, sắc mặt biến đổi, kinh hãi nhìn hai sinh vật đột nhiên xuất hiện phía trước.

Hai chúng nó một trái một phải chặn đường đi, chắn trước mấy vành đai thiên thạch bên ngoài Long Thành.

“Nhân loại, không thể không nói, các ngươi làm bọn ta kinh ngạc.”

Sinh vật ba đầu tám cánh tay lạnh nhạt mở miệng nói một câu.

“Truyền kỳ trận sư nhân loại, cho ngươi một con đường, thần phục, làm một con chó của ta, ta có thể tha ngươi một mạng.”

Sinh vật hai cánh trên trán có biểu tượng mặt trời, dáng vẻ xấu xí đột nhiên mở miệng nói ra lời này.

Đám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất nghe xong giận tím mặt, đằng đằng sát khí nhìn đối phương.

Đây là muốn Mộc Phàm trực tiếp quỳ xuống thần phục, hiển nhiên là đang nhục nhã hắn.

“Cấp Truyền kỳ sao?”

Mộc Phàm rất bình tĩnh, nói thầm.

Vừa nghe hắn nói, tám người Diệp Hồng Trần đồng thời biến sắc, kinh hoảng nhìn hai sinh vật dị tộc phía trước.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến hai tên dị tộc này là cường giả khủng bố cấp Truyền kỳ.

Cấp Truyền kỳ a.

“Cấp Truyền kỳ?” Diệp Hồng Trần kinh hãi không thôi.

Nàng kinh hô: “Sao có thể, căn cứ theo quy định của Ngân hà thần quốc, cấp Truyền kỳ không thể tham dự chiến tranh văn minh.”

“Nga?” Mộc Phàm nghe được nhíu mày lại, hỏi: “Nếu như vậy vì sao nơi này lại có sinh vật cấp Truyền kỳ xuất hiện, hơn nữa, ta còn cảm thấy có vài hơi thở cường đại hơn.”

“Không có khả năng.”

Diệp Hồng Trần có vẻ hoảng loạn, cấp Truyền kỳ tuyệt đối là tồn tại đáng sợ, căn bản không phải tồn tại mà bọn họ có thể chống lại.

Hiện tại có hai sinh vật cấp Truyền kỳ tới, bọn họ làm sao chống lại?

Lúc này hoàn toàn xong rồi, đối mặt vố sinh vật cấp Truyền kỳ, dù là Diệp Hồng Trần hay Thần Thập Nhất, Phó Bân, Lôi Anh, Đồ tể đều mất hết niềm tin.

Không có biện pháp, bọn họ biết rõ sự cường đại của cấp Truyền kỳ.

Mộc Phàm mày nhíu lại, hỏi: “Chẳng lẽ, mấy trăm năm nay nhân loại không xuất hiện cường giả Truyền kỳ sao?”

“Không phải nhân loại không có cấp Truyền kỳ, một khi xuất hiện sẽ bị bắt rời khỏi địa cầu, không thể ở lại.”

Sắc mặt Diệp Hồng Trần nghiêm trọng, giải thích một câu.

Nàng đột nhiên quát to: “Hai các ngươi thân là sinh vật Truyền kỳ lại vi phạm luật lệ Thần hà, dám công khai tham dự chiến tranh văn minh chủng tộc, các ngươi không sợ Thần quốc chế tài sao?”

“Chế tài sao?”

“Ha ha ha ha....”

Hai sinh vật Truyền kỳ liếc nhau, đột nhiên cười ha ha, tiếng cười tràn ngập trào phúng, khinh thường.

“Mấy tên nhân loại các ngươi không tồi, linh hồn tinh thuần, cường đại, thật là hiếm có.”

Đôi mắt sinh vật ba đầu loé ánh sáng xanh nhìn đám Mộc Phàm, ánh mắt mang theo một loại sát khí lành lạnh.

“Không cần nhiều lời, giết bọn họ rồi mang linh hồn về.”

Sinh vật Truyền kỳ bên cạnh mở miệng cắt ngang lời nó, nói xong, đôi cánh sau lưng đột nhiên vỗ, có gió lốc nóng cháy ù ù quét tới.

“Thì ra là một con Thái dương điểu.”

Mộc Phàm hừ lạnh, nhìn gió lốc của sinh vật Truyền kỳ mang theo sức mạnh thiêu đốt mọi thứ.

Nhanh tới cực hạn.

“Chúng ta ngăn trở bọn chúng, các ngươi đi mau.”

Đột nhiên, hai người nhanh chóng đứng dậy, một trái một phải, thế nhưng mà muốn ngăn cản hai sinh vật Truyền kỳ này.

Hai người kia từ lúc bắt đầu liền chưa từng ra tay, nhưng hiện tại đột nhiên nhảy ra, mỗi người ôm một thiết bị kỳ quái, bộ dạng thấy chết không sờn.

“Đây là cái gì?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hai người.

Sắc mặt mấy người Diệp Hồng Trần biến đổi, có chút bi thương

quay đầu, lôi kéo Mộc Phàm đang không rõ chuyện gì, muốn bay về phía Long Thành.

Không có ai cho rằng bọn họ có thể đối kháng sinh vật cấp Truyền kỳ, dù là Truyền kỳ trận sư như Mộc Phàm cũng không được xem trọng.

“Từ từ, bọn họ ôm thứ gì, muốn làm thế nào?”

Mộc Phàm lập tức thanh tỉnh, trực tiếp ngăn mấy người Diệp Hồng Trần lại, mở miệng hỏi.

Rốt cuộc hai người ôm thiết bị kỳ quái muốn làm gì, chẳng lẽ là muốn đồng vu quy tận?

Chương 315: Thí thần đạn?

Nhìn hai thanh niên ôm một cái thiết bị đặc thù, trông như là một loại bom nào đó.

Mộc Phàm xem mà ngây ngốc, đang yên lành ôm bom làm gì?

“Đây là sứ mệnh của bọn họ, ngươi đừng động.”

Diệp Hồng Trần cắn răng, trong mắt hiện lên sự bi ai, cố nén nước mắt, chỉ muốn lôi kéo Mộc Phàm đi mau.

“Đi mau, không đi sẽ không kịp.”

Nàng có chút vội vàng, nhưng Mộc Phàm lại không nhúc nhích chút nào.

Nói giỡn, hắn không muốn đi thì ai có thể kéo được hắn?

Mộc Phàm đen mặt, hỏi: “Nói rõ ràng, bọn họ đây là muốn đánh một trận cùng hai sinh vật Truyền kỳ hay là muốn đồng quy vu tận.”

“Bọn họ ôm cái gì?” Hắn lại hỏi lần nữa.

Kẻ ngốc đều có thể nhìn ra, hai thanh niên kia chuẩn bị liều chết a.

Phó Bân thương tiếc nói: “Mộc Phàm, ngươi cũng đừng hỏi, chỉ cần biết rằng nhiệm vụ của chúng ta chính là bảo đảm ngươi có thể an toàn tiến vào Long Thành.”

“Những chuyện khác không quan trọng, bao gồm tính mạng của chúng ta.”

Nói đến đây, gia hoả ưa trang bức này lại lộ ra vẻ mặt quyết tuyệt, cũng đã chuẩn bị tâm lý hy sinh.

“Mộc Phàm, Long Thành nhờ vào ngươi.”

Lúc này, hai thanh niên đồng thời quay đầu nhìn hắn, nở nụ cười xán lạn.

Hai người này, một người có hàm răng vàng vàng nhưng nụ cười lúc này rất tươi sáng.

Người kia thì trên mặt có một ít tàn nhang, trông hơi non nớt, không lớn tuổi, như tiểu ca ca nhà bên.

“Hồng Trần tỷ, nhớ lập bia mộ cho ta.”

“Các ngươi đi mau.”

Hai thanh niên hét to, cùng nhau nhắm về phía hai sinh vật Truyền kỳ.

Cảnh này làm Mộc Phàm ngây người, trong lòng thầm hô mẹ nó, có cần như vậy hay không a.

Hắn muốn nói, các huynh đệ ơi ta còn chưa ra tay đây.

“Ai ai ai, hai người các ngươi, từ từ.”

Mộc Phàm không nói hai lời giơ tay giam cầm hai tên gia hỏa kia, hấp tấp bộp chộp, thật là quá xúc động, thế mà ôm bom gì đó xông lên.

Hắn trợn trắng mắt, tức giận mắng: “Lộn xộn, các ngươi đã quên ai là đội trưởng, ta mới là đội trưởng, cút cho ta trở về.”

Vừa dứt lời, hai người đã bị một lực lượng vô hình quấn lấy, không chịu khống chế bay ngược trở về, dừng ở trước mặt mấy người.

Mộc Phàm đen mặt, mắng to: “Các ngươi muốn làm gì, muốn đồng quy vu tận, muốn hy sinh, vậy cần đội trưởng ta làm gì nữa?”

“Mộc Phàm, chúng ta...” Diệp Hồng Trần muốn nói gì đó.

“Ngươi câm miệng!”

Nàng còn chưa dứt lời đã bị Mộc Phàm cắt ngang, hừ nói: “Vấn đề của ngươi chờ tí rồi nói, hiện tại cho ta biết hai thứ này là cái gì?”

Hắn chỉ vào thiết bị kỳ quái trong tay bọn họ, bên trong có một

loại vật chất màu đỏ, tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi.

Mộc Phàm nhìn thấy cũng hãi hùng khiếp vía, chắc chắn là đồ vật khó lường.

Mấy người liếc nhau, nhìn hai sinh vật cấp Truyền kỳ, tức khắc lộ ra vẻ mặt bi ai, cười khổ không thôi.

“Đây là bom phản vật chất, cũng được gọi là Thí thần đạn, đạn hạt nhân đời thứ năm.”

Lúc này, Thần Thập Nhất mở miệng.

Hắn lạnh lùng nói ra: “Thí thần đạn, chính là vũ khí nhân loại chúng ta chế tạo ra, chuyên dùng để đối phó Truyền kỳ, Bán thần dị tộc, cho nên gọi là Thí thần đạn.”

“Không tồi, Thí thần đạn, uy lực của thứ này đủ để xé nát phóng ngự của Bán thần, trọng thương, thậm chí có thể giết chết Bán thần.”

Diệp Hồng Trần bất đắc dĩ, chỉ có thể giải thích rõ.

Vẻ mặt nàng trở nên nghiệm trọng nói: “Loại Thí thần đạn này có một điểm không tốt chính là cần dùng người làm kíp nổ, nói cách khác, thứ này dùng để đồng quy vu tận.”

“Ngày xưa, trong cuộc chiến Thiên truỵ, bởi vì Thí thần đạn xuất hiện nên tình cảnh nhân loại mới chuyển biến, nếu không thì nhân loại đã bị huỷ diệt rồi.”

Nghe đến đây, Mộc Phàm đã hiểu cơ bản.

“Mẹ nó, phản vật chất, Thí thần đạn?”

Mộc Phàm trừng to mắt, nhìn hai thiết bị đặc thù trước mắt, vật chất màu đỏ bên trong chính là phản vật chất, ẩn chứa năng lượng đáng sợ, một khi bùng nổ có thể xé nát cả Bán thần.

Đây là vũ khí cường đại nhất mà nhân loại phát minh được tính tới hiện tại.

“Trước mắt đang nghiên cứu chế tạo đời thứ sáu, trên lý luận có thể cho chôn vùi cả thần linh.”

Diệp Hồng Trần nói xong, đột nhiên thở dài: “Mộc Phàm, ngươi quá xúc động, không nên ngăn cản bọn họ, đây là sứ mệnh vinh quang của bọn họ, cũng là của tám người chúng ta.”

“Trước khi tới, chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi, vì để ngươi an toàn tiến vào Long Thành, tất cả đều không quan trọng, bao gồm tính mạng của chúng ta.”

Nàng nói xong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, nhịn không được thở dài một tiếng.

“Đổng Phương, Khâu Vân, chấp hành nhiệm vụ.”

Diệp Hồng Trần lạnh nhạt nói một câu.

Hai thanh niên kia chấn động tinh thần, thẳng lưng, mỗi người ôm một quả Thí thần đạn dứt khoát xoay người, lại muốn xông ra.

“...” Mộc Phàm câm nín, giơ một tay giam cầm hai người tại chỗ.

Hắn đứng trước mặt mấy người, đối diện hai sinh vật Truyền kỳ kia.

“An tâm nhìn đi, đừng động một chút liền muốn hy sinh, các ngươi không nghĩ tới cảm nhận của những người khác, không nghĩ tới cảm nhận của đội trưởng này sao?”

Mộc Phàm có chút bực bội, lại có chút cảm động, vì bảo hộ hắn tiến vào Long Thành mà tám người này đã chuẩn bị cho tình huống phải hy sinh.

Thậm chí hắn hoài nghi, có phải trên người mỗi người đều mang theo một viên Thí thần đạn hay không, nghĩ thôi đã khiến hắn cảm thấy kinh khủng.

Có thể dùng sao?

Chỉ hai sinh vật cấp Truyền kỳ mà đã muốn ôm Thí thần đạn đồng quy vu tận?

“Mộc Phàm...”

Sắc mặt tám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Phó Bân, Lôi Anh đồng thời thay đổi, nhìn Mộc Phàm bước ra ngoài, thế mà muốn một mình chống lại hai sinh vật Truyền kỳ.

Thấy cảnh này, nàng nóng lòng: “Mộc Phàm, ngươi không thể mạo hiểm, ngươi là người quan trọng nhất trong nhóm, cần phải bảo đảm an toàn của ngươi.”

“Đừng nói nữa.” Mộc Phàm cắt ngang lời nàng.

Hắn tức giận nói: “Chỉ hai sinh vật cấp Truyền kỳ, cũng không phải ta chưa thấy qua.”

“Ha ha ha, mấy tên nhân loại này thật thú vị.”

Nhìn mấy người Mộc Phàm tranh luận, hai sinh vật Truyền kỳ không ngừng cười to.

Hô!

Một tên vỗ cánh, lại có gió lốc nóng cháy quét đến, giơ vuốt chụp tới Mộc Phàm.

“Lăn!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm vung tay, tung một quyền nện vào vuốt của đối phương, nháy mắt có tiếng nổ mạnh.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh", sinh vật cấp Truyền kỳ thế mà bay ngược ra ngoài, bay xa mấy ngàn mét đâm nát mấy khối thiên thạch mới dừng lại.

Nó khiếp sợ, cúi đầu nhìn thì thấy cánh tay đã vỡ nát, máu thịt be nét.

Toàn bộ cánh tay đã bị Mộc Phàm đánh nổ.

“Chỉ chút năng lực này?” Mộc Phàm vẩy vẩy máu, hừ lạnh một tiếng.

Hắn bước ra một bước, ngay lập tức biến mất tại chỗ, rồi xuất hiện trước mặt sinh vật Truyền kỳ còn lại, không chút do dự tung ra một quyền.

Đông!

Tám cánh tay của sinh vật này đồng thời chắn quyền của hắn, nhưng lực lượng quá cường đại, không gì chặn được, tám cánh tay đồng thời bị đánh gãy.

Răng rắc, răng rắc, tám cánh tay lớn vỡ nát, máu thịt, xương cốt văng tung toé, cảnh tượng khiến mọi người ngây ra.

“A...” Sinh vật ba đầu tám cánh tay kêu thảm, bị đánh bay, dừng lại cách chỗ đồng bạn không xa.

Một quyền, bại trận.

Hiện trường yên tĩnh, đám người Diệp Hồng Trần trừng to hai mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, tim sắp nhảy ra ngoài rồi.

Bọn họ ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, bóng dáng cao ngạo, cho người ta thấy được một sự tự tin cường đại.

Một quyền, hai sinh vật Truyền kỳ đều bị một quyền đả thương.

“Ta, ta đang nằm mơ?”

Phó Bân nhéo mặt mình thật mạnh, cảm giác đau đớn truyền đến, kích thích thần kinh, biết đau, không phải nằm mơ.

“A a... Ngươi nhéo ta làm gì?” Đột nhiên Phó Bân kêu thảm thiết.

Thì ra má trái bị Thần Thập Nhất nhéo mạnh một cái, tím ngắt, đau đến la oai oái.

“Biết đau, xem ra là sự thật.” Thần Thập Nhất lẩm bẩm tự nói, không thèm để ý mặt Phó Bân đã đen thui.

Ngươi tự nhéo mình đi, sao lại nhéo ta chứ?

Phó Bân khóc không ra nước mắt, bụm mặt, chấn động nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này một quyền đả thương sinh vật cấp Truyền kỳ?

“Ực ực!”

Mấy người nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên cảm giác bọn họ chưa từng nhận biết lực lượng cường đại vô địch của Mộc Phàm.

Giờ phút này mới phát hiện, Mộc Phàm mới là người cường đại nhất trong nhóm, bọn họ mới là đối tượng cần bảo hộ.

“Đột nhiên ta phát hiện, có phải chúng ta hơi dư thừa hay không?”

Lôi Anh ngây ngốc nói một câu.

“...”

Những người khác tức khắc im lặng, trong lòng cười khổ, không muốn thừa nhận nhưng một màn trước mắt không thể không khiến cho bọn họ thừa nhận bản thân chính là trói buộc.

Bọn họ bỗng cảm thấy những lời Mộc Phàm nói trước đó không phải cuồng vọng a, mà là sự thật, người ta nói không sai, bọn họ đi theo chính là trói buộc, dư thừa.

“Tới nữa nào, mới một quyền mà các ngươi đã chịu không nổi rồi sao?”

Lúc này, Mộc Phàm giơ tay ngoắc ngoắc hai sinh vật Truyền kỳ, giọng điệu cùng vẻ mặt khinh thường đã kích thích hai sinh vật Truyền kỳ này.

“Ngao!”

“Bổn tọa giết ngươi!”

Hai sinh vật Truyền kỳ hét to một tiếng, hơi thở bùng nổ, dùng hết lực lượng, đồng thời giết tới trước mặt Mộc Phàm.

“Giết!”

Mộc Phàm quát to, hai tay vung vẩy, nháy mắt đánh ra mấy trăm

quyền, mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ.

Ầm!

Đại chiến mở ra, Mộc Phàm lấy một địch hai, chiến hai sinh vật Truyền kỳ, thế mà không rơi vào thế hạ phong.

Chương 316: Cường thế tru sát

Phanh phanh phanh!

Trong hư không u ám, ba bóng dáng loé sáng cấp tốc va chạm, sinh vật ba đầu vung vẩy tám cánh tay cầm các loại binh khí, truyền ra từng tiếng vang.

Sinh vật còn lại thì vỗ đôi cánh nóng cháy, biểu tượng mặt trời giữa trán toả ánh sáng nóng rực, từng chiêu từng thức đều như một mặt trời đang bùng nổ, sáng lạn bắt mắt.

Oanh!

Ba bên va chạm, song song tách ra.

Toàn thân Mộc Phàm có một quầng sáng bao phủ, lực phòng ngự cường đại, cứng rắn chặn công kích mãnh liệt của sinh vật Truyền kỳ.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, song quyền không ngừng loé sáng, phóng thích toàn bộ lực lượng, dùng mười phần lực lượng đánh đến hai sinh vật Truyền kỳ liên tục kêu khổ.

Bởi vì thân thể cùng lực lượng của hắn quá cường đại, quả thực không thể tưởng tượng, mỗi một quyền tạo ra thống khổ mà bọn chúng khó có thể thừa nhận.

Keng!

Mộc Phàm tung một quyền, đánh vào một quầng sáng, phát ra từng ánh lửa, nháy mắt hóa thành một quả cầu lửa nổ tung.

Ầm ầm ầm, khí lãng quay cuồng, thổi bay một đám thiên thạch chung quanh.

“Nhân loại này thật mạnh!”

Sinh vật ba đầu tám tay kinh ngạc đan xen tức giận, càng đánh

càng kinh hãi, đã có chút hoảng sợ.

Sinh vật Truyền kỳ còn lại thì mở rộng cánh phát ra ánh sáng nóng cháy, không ngừng tạo ra gió lốc.

Như gió lốc đến từ mặt trời, thổi ù ù quét tới, hủy thiên diệt địa.

Chỗ đáng sợ của cấp Truyền kỳ là có thể bộc phát ra lực lượng hủy thiên diệt địa, như thiên tai, gần như không có khả năng ngăn cản.

Đám người Diệp Hồng Trần đã lui ra rất xa.

Còn may là Mộc Phàm cũng bảo vệ chặt chẽ phía này mới không lan đến tám người bọn họ, nếu không bọn họ không có biện pháp đứng xem.

“Thật là khủng khiếp!”

“Đây là chỗ đáng sợ thật sự của cường giả Truyền kỳ sao?”

Phó Bân chấn động, tay nắm chiến thương đều trắng bệch, thương hơi hơi rung động, đại biểu cho nội tâm hắn lúc này không bình tĩnh.

Những người khác không tốt hơn là bao, đều bị đại chiến trước mắt trấn trụ.

Dù hai sinh vật Truyền kỳ hay là Mộc Phàm đều khiến bọn họ cảm thấy vô cùng chấn động.

Đặc biệt là Mộc Phàm, dùng sức bản thân chống lại hai sinh vật Truyền kỳ, đại chiến không ngừng nghỉ, thế mà vẫn không bại trận, thậm chí càng đánh càng hăng.

“Thân thể của hắn rất cường đại.”

Sinh vật tạo ra gió lốc nóng cháy nói một câu, kinh hãi vì thân thể Mộc Phàm quá cường đại, đây còn là nhân loại sao?

Phải biết rằng hai chúng nó là sinh vật cấp Truyền kỳ, chỉ dưới cấp Thần thoại, cấp độ vô địch nhân gian, hiếm có địch thủ.

Làm cường giả Truyền kỳ một phương, khai sáng ra một truyền kỳ, có võ học Truyền kỳ hoặc là bí pháp của mình, nên mới gọi là cường giả Truyền kỳ.

“Ra tuyệt chiêu đi, nếu không, không bắt được hắn.”

Sinh vật tám cánh tay đề nghị, ba cái đầu đồng thời nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong lòng đã quyết định phải dùng tuyệt chiêu để đối phó hắn.

“Được!”

Hai sinh vật Truyền kỳ liếc nhau, sôi nổi bộc phát ra tuyệt chiêu của mình.

“Truyền kỳ ý nghĩa, Thái dương thần quang!”

Một tiếng quát lớn, ánh sáng chói chang như phát ra từ mặt trời chiếu rọi, không thể mở mắt.

Sinh vật Truyền kỳ có cánh bộc phát trước, triển lộ tuyệt chiêu cường đại nhất cấp Truyền kỳ.

Vừa mới thi triển liền dẫn phát biến động kinh thiên, ánh sáng nóng cháy cường độ mạnh chiếu rọi, như có một mặt trời đang treo ở nơi đó, làm người ta sợ hãi.

“Tam thần tịch diệt!”

Thân thể sinh vật Truyền kỳ ba đầu đột nhiên run lên, thế mà biến thành ba tên, mỗi một tên đều có một đầu hai tay giống như nhân loại.

Ba tên này đều tản ra hơi thở khủng bố của cấp Truyền kỳ.

Tam thân hội tụ, thi triển một kích tuyệt sát nhắm ngay Mộc Phàm.

Răng rắc!

Không gian nứt toạc, lực lượng đáng sợ xé nát không gian chung quanh, không gian không chịu nổi tuyệt chiêu của hai cường giả

Truyền kỳ.

Đó là lực lượng khủng bố thuộc về lĩnh vực Truyền kỳ, hai cổ thế đáng sợ áp xuống, hình thành một vực tràng khoá chặt Mộc Phàm, không thể tránh né.

“Truyền kỳ ý nghĩa sao?” Mộc Phàm nheo mắt lại, khẽ hừ một tiếng.

Hắn chẳng lạ lẫm gì với Truyền kỳ ý nghĩa, bản thần đã nắm giữ vài loại pháp thuật, võ học cấp Truyền kỳ, thậm chí kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, bí thuật cấp Bán thần.

Đối mặt với tuyệt chiêu của hai sinh vật Truyền kỳ, Mộc Phàm cũng cảm thấy nguy cơ tới gần.

“Mộc Phàm, mau tránh ra.”

Phía dưới truyền đến một tiếng kinh hô, đám người Diệp Hồng Trần kinh hoảng nhìn một màn trước mắt.

Mắt thấy Mộc Phàm sắp bị bao phủ, đó chính là lực lượng mạnh nhất mà cường giả cấp Truyền kỳ thi triển ra.

Dù có Bán thần ở chỗ này cũng không dám đỡ lấy.

“Tiệt thiên chỉ!”

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm giơ một ngón tay điểm tới.

Hành động này làm cả đám Diệp Hồng Trần sợ ngây người, ngơ ngác.

Mà hai sinh vật Truyền kỳ đối diện cũng ngạc nhiên, sau đó cười dữ tợn, thầm nghĩ chẳng lẽ nhân loại này bị dọa ngu rồi.

Thế mà dùng một ngón tay đối kháng tuyệt chiêu Truyền kỳ của chúng nó, quả thực chính là tìm chết a.

Răng rắc!

Đột nhiên một tiếng giòn nứt truyền đến, tâm thần mọi người

nhảy dựng, giương mắt nhìn thì thấy một màn khiến người khác không thể nào tin nổi.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện một ngón tay đáng sợ, ù ù xỏ xuyên qua không gian, tất cả mọi thứ trên đường nó đi qua đều tan biến, tuyệt chiêu của hai sinh vật Truyền kỳ bị một ngón tay đánh tan.

Một ngón tay kia khó mà diễn tả bằng ngôn từ, vô địch, không thể ngăn cản.

Oanh!

Một ngón tay điểm ra, không gian vỡ vụn như mặt kính nát.

Tiếng cười của hai sinh vật Truyền kỳ đột nhiên tắt ngủm, tròng mắt trừng to, hoảng sợ nhìn lực lượng của chính mình bị đánh tan, lực lượng của ngón tay không giảm xỏ xuyên đến.

Phụt, ba bóng dáng bị đánh tan, biến thành vô số thịt nát hội tụ thành một thân thể rách nát

Đúng là sinh vật ba đầu tám tay, ba cái đầu chỉ còn lại hai cái, tám cánh tay chỉ còn lại có một cánh tay cụt lẻ loi.

“A...”

Nó thê thảm kêu rên, bộ dáng khủng bố, da nứt ra, trong cơ thể có một lực lượng đáng sợ đang phá huỷ thân thể nó.

“Không...” Sinh vật Truyền kỳ còn lại hoảng sợ kêu to, cố gắng phản kháng, ánh sáng lại bùng nổ mạnh hơn.

Đáng tiếc vẫn bị một ngón tay xỏ xuyên qua, nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng rồi biến mất.

Khi ánh sáng tan đi, lộ ra một thân thể xơ xác, chỉ còn lại cái đầu cùng nửa thân thể lơ lửng, hai tròng mắt nhô ra, chết không nhắm mắt.

Nó đã chết, ý thức bị lực lượng cường đại của Tiệt thiên chỉ xoá sạch.

Hai sinh vật Truyền kỳ thi triển tuyệt chiêu cường đại nhất thế mà lại bị Mộc Phàm dùng một ngón tay đánh bại, kết cục một chết một bị thương.

Hiện trường yên tĩnh, trong hư không u ám, vô số dị tộc quan chiến đều bị biến cố kinh khủng này làm hoa mắt choáng váng.

Mà đám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Lôi Anh hoàn toàn ngơ ngác, não chết máy.

Nhìn sinh vật Truyền kỳ kêu rên thê lương, tuy rằng không chết, nhưng vô cùng thê thảm, đang bị lực lượng của Tiệt thiên chỉ không ngừng ăn mòn, càng thêm thống khổ cùng thê thảm.

Khắp hư không chỉ còn vang vọng tiếng kêu rên của sinh vật Truyền kỳ này.

“Ực ực!”

Phó Bân nuốt nước miếng, nói: “Chắc chắn là ta đang mơ, hai sinh vật Truyền kỳ a, nháy mắt đã bị hạ gục, một chết một trọng thương.”

“Chắc không phải là giả đâu?”

“Có phải chúng ta đến nhầm chỗ hay không?"

Mấy người Lôi Anh, Đồ tể nhìn nhau, cảm giác trái tim sắp vỡ rồi, quá kích thích, quá khủng bố, quá kinh người.

Thậm chí bọn họ còn cảm giác quá dọa người, tâm linh nhỏ yếu bị kích thích thật mạnh.

Diệp Hồng Trần ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, ánh mắt nóng rực, như phát hiện vùng đất mới.

“Còn có kẻ nào nữa?”

Đột nhiên Mộc Phàm hét to, làm tất cả bừng tỉnh, bao gồm vô số sinh vật dị vực bốn phía.

Lúc này bọn chúng mới hoảng sợ phát hiện Mộc Phàm đang nắm

lấy cổ sinh vật Truyền kỳ chưa chết kia, giơ lên cao.

Hai mắt lạnh lẽo đảo qua bốn phía, đằng đằng sát khí, vô số sinh vật dị tộc sợ hãi lui về phía sau, thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu.

Sinh vật Truyền kỳ bị giết.

“Đại nhân, cứu ta...”

Sinh vật Truyền kỳ bị thương hoảng sợ kêu to, cầu cứu, sợ hãi nhìn về một nơi nào đó trong hư không.

Nơi đó như có tồn tại đang sợ nào đang ẩn nấp, kẻ mà sinh vật Truyền kỳ cầu cứu chắc chắn không phải cường giả tầm thường.

“Đừng gọi, hôm nay dù có thần linh buông xuống cũng không thể nào cứu được ngươi.”

Giọng Mộc Phàm lạnh băng, ẩn chứa sát khí khiếp người.

“Không... Ngươi dám...” Sinh vật này hoảng sợ kêu to, đang muốn nói gì thêm.

Nhưng chỉ nghe “Răng rắc”, cổ nó bị bóp nát, đầu bay lên, bị Mộc Phàm vỗ nát.

Hai sinh vật Truyền kỳ lại bị tiêu diệt như vậy, không một tên sống sót.

“Hừ!”

Mộc Phàm giết xong, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hướng về một phía, giống như nhìn thấy gì đó.

“Chúng ta đi.”

Hắn vừa dứt lời, đám người Diệp Hồng Trần liền cảm giác không chịu khống chế, bay lên, chớp mắt dừng bên cạnh Mộc Phàm.

Đến bây giờ mấy người vẫn chưa tỉnh táo lại, vẫn còn cực kỳ chấn động.

Tám người mơ mơ màng màng bị Mộc Phàm mang ra khỏi vòng

vây, không một sinh vật dị vực nào dám ngăn cản.

Không những không dám ngăn cản, ngược lại bị dọa ào ào lui ra, không dám tới gần.

Cứ như vậy, Mộc Phàm mang theo tám người, nghênh ngang xuyên qua vòng vây dị tộc, đi vào tầng tầng thiên thạch bên ngoài Long Thành.

Còn vô số dị tộc dị tộc chung quanh không dám ngăn trở, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộc Phàm dẫn người tiến vào vành đai thiên thạch.

Chương 317: Cực kỳ bi thảm

“Đại nhân, cứ thả bọn họ đi như vậy?”

Lúc này, trong hư không u ám, có một tên dị tộc quỳ gối nơi đó, cẩn thận hỏi.

Trong sương mù, một bóng dáng mơ hồ lúc ẩn lúc hiện, thân hình khổng lồ, ngồi thôi đã cao tới một trượng, cả người tản ra một hơi thở mịt mờ.

“Đại nhân, đã chết hai vị Truyền kỳ, sao có thể dễ dàng buông tha như thế?”

Một sinh vật dị tộc khác phẫn nộ quỳ gối nơi đó, hận không thể xé nát đám Mộc Phàm.

Chỉ tiếc, hiện tại chúng nó không dám ngăn trở, Mộc Phàm giết hai sinh vật Truyền kỳ, nghênh ngang dẫn người vào vành đai thiên thạch ngoài Long Thành.

Mắt thấy bọn họ sắp tiến vào Long Thành, chẳng lẽ cứ tùy ý cho bọn họ thoát đi như vậy?

“Buông tha sao, tất nhiên là không có khả năng.”

Hồi lâu, trong sương đen truyền đến một âm thanh lạnh nhạt, tràn ngập uy nghiêm, khủng bố.

Chỉ thấy bóng dáng khổng lồ nói: “Nhân loại này đã có chiến lực cấp Truyền kỳ, thậm chí đã là cấp Truyền kỳ rồi, theo lý thì không thể ở lại trong nhân loại.”

“Vì sao hắn vẫn ở?”

Bóng dáng đáng sợ lầm bầm lầu bầu nói.

Cách đó không xa, trong một mảnh sương xám cuồn cuộn truyền ra một âm thanh.

“Mặc kệ như thế nào, hắn giết một thuộc hạ đắc lực của bổn toạ,

cần phải mang linh hồn về trừng phạt."

Trong sương xám có một bóng dàng đáng sợ chậm rãi hiện lên, có một cái đuôi thật lớn, đong đưa nhẹ là có thể xé rách không gian.

"Ba mươi sáu tộc Hắc vực chúng ta, có tám tộc liên hợp tiến công nhân tộc, bổn tọa nghĩ các ngươi đều biết rõ mục đích lần này."

Trong sương đen, bóng dáng cường đại kia mở miệng.

Giọng nói lạnh băng, mang theo sát khí, nói: "Lần này, chúng ta dụ dỗ chủ lực nhân tộc tiến đến rồi tiêu diệt."

"Long Thành, sớm đã trống không, bọn họ đi vào hay không đi vào đều như nhau."

Vừa nghe lời này, mấy bóng dáng đáng sợ khác ẩn trong sương mù đều im lặng.

Chỉ nghe một tiếng cười khủng bố truyền đến: "Hắc hắc, cường giả nhân loại cấp Truyền kỳ không được phép lưu lại, cần phải bước vào vũ trụ mênh mông."

"Chắc chắn bọn họ không biết, nhân loại trong tòa Long Thành này đã bị chúng ta giết hết, có tới thêm nữa cũng chỉ để chúng ta giết thôi."

Nói xong, trong sương đen còn lộ ra bóng dáng khủng bố, trên đầu mọc hai cái sừng cong, tản ra ma uy khủng bố.

"Không thể lơ là!"

Có bóng dáng đáng sợ mở miệng, nhắc nhở: "Đừng quên, căn cứ theo luật Thần hà, chúng ta không thể tham gia vào chiến tranh văn minh."

"Không phải có vị sứ giả đại nhân kia sao, sợ cái gì?"

"Không sai, chờ diệt nhân tộc tìm được đồ vật kia, ai có thể cản chúng ta?"

Nơi này có mấy tồn tại khủng bố ẩn nấp, đang thương nghị một ít

chuyện kinh người.

Mục đích thật sự của chúng là tiêu diệt nhân tộc, sau đó lấy một vật gì đó, cụ thể ra sao thì không có ai biết.

Hơn nữa, Long Thành đã trở thành một tòa thành trống.

.....

Lúc này, Mộc Phàm mang theo mấy người Diệp Hồng Trần xuyên qua vòng thiên thạch thứ nhất.

Vừa tiến đến, mấy người nhận thấy có gì không đúng.

“Các ngươi có phát giác gì đó không đúng không?”

Trên đường, Diệp Hồng Trần cảm giác hơi bất an.

Vẻ mặt nghiêm trọng nhìn về cổ thành khổng lồ phía trước, từ xa nhìn lại, thấy tường thành đã sập một mảng lớn.

Như vừa mới trải qua đại chiến thảm thiết, hư hỏng nghiêm trọng, từ nơi này nhìn tới, không cảm nhận được một chút sự sống, không thấy một bóng người nào.

Theo lý mà nói, Long Thành phải có người phòng thủ chứ, vì sao hiện tại không thấy một ai?

Bên ngoài có vô số dị tộc vây khốn Long Thành, chẳng lẽ bên trong không có người canh gác phòng thủ sao?

Trong lòng mọi người đều có dự cảm không tốt, càng tới gần trong lòng càng thêm bất an, quá yên tĩnh.

Mộc Phàm không rên một tiếng, bởi vì khi dùng ý niệm cường đại cảm ứng, trong Long Thành không có hơi thở của sinh vật sống.

Nơi đó, không có bất kỳ dao động hơi thở sinh mệnh nào.

Điều này làm lòng Mộc Phàm chùng xuống.

“Những vành đai thiên thạch này là một loại phòng ngự cường đại, đã bị phá hư.”

Lúc này, Mộc Phàm nhìn lướt qua từng vành đai do vô số thiên thạch tạo thành, như là từng tầng lá chắn bảo hộ Long Thành.

Tổng cộng có chín vành đai thiên thạch quay chung quanh, hình thành một vòng phòng ngự cường đại, phối hợp với trận pháp tạo thành một phòng tuyến cường đại.

Nhưng hiện tại Mộc Phàm nhìn ra được phòng ngự của vành đai thiên thạch đã tan biến, trận pháp hỏng mất, hơn nữa có một số khu vực bị thủng.

Không ít vành đai thiên thạch bị đứt gãy, vô số thiên thạch biến mất, để lại từng khoảng trống, như bị lực lượng cường đại trực tiếp phá tan.

Xuyên qua mấy vành đai thiên thạch, mấy người Mộc Phàm thấy phía trước trống trải, như bị lực lượng cường đại trực tiếp đánh thủng một đám vòng phòng ngự, xuyên thẳng tới cửa thành.

Từ nơi này nhìn tới, cửa lớn của Long Thành đã tan biến, tường thành sụp đổ, thấy được vết máu loang lổ.

Mới vừa tới gần cửa thành, liền ngửi được mùi tanh nồng đậm, làm người ta buồn nôn.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, trong lòng lộp bộp, suy đoán cùng dự cảm càng lúc càng mãnh liệt, lòng càng bất an.

Sắc mặt mấy người trở nên khó coi, đi vào cửa thành, nhìn cửa thành rách nát trước mắt, tường thành sụp đổ, vô số mảnh vỡ rơi vãi.

Có từng thi thể, còn có máu chưa khô.

Nhưng không có ngoại lệ, những thi thể này đã mất đầu.

“Sao lại thế này?”

Sắc mặt Diệp Hồng Trần khó coi, trong mắt bừng lửa giận, nhìn từng thi thể không đầu trong phế tích phía trước.

Bọn họ đều là thủ vệ Long Thành, mỗi người đều mặc chiến giáp,

bên cạnh là mảnh vụn binh khí, chiến đao nứt vỡ, trường thương bị bẻ gãy.

Có người dù chết nhưng trong tay vẫn nắm chặt thương gãy, đao cụt không buông, như một loại tín niệm bất khuất, làm lòng người run rẩy.

“Đi, vào xem.”

Sắc mặt Mộc Phàm âm u, nói xong dẫn đầu nhảy, bước vào Long Thành đổ nát.

Vừa tiến vào, tất cả mọi người đều ngây dại.

Bọn họ bị cảnh tượng trước mắt trấn trụ, đơ ra.

Trong Long Thành là một mớ hỗn loạn, gồ ghề lồi lõm, không có một chỗ nguyên vẹn.

“Dị tộc đáng chết.”

Một tiếng rít gào vang lên, hai mắt Đồ tể đỏ bừng, cả người run rẩy nhìn trung tâm Long Thành, trước mắt mọi người xuất hiện một ngọn núi.

Đó là núi dùng đầu người chồng chất thành, máu chảy đầm đìa, kích thích tâm linh mọi người một cách mạnh mẽ.

Lửa giận sôi trào, thiêu đốt.

“A...” Đồ tể không nhịn được quỳ xuống, phát ra từng tiếng gầm, hai mắt đỏ bừng nổi tơ máu.

Tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Lôi Anh, Phó Bân đều bị núi đầu người trước mắt kích thích, mắt đỏ bừng, hơi thở hỗn loạn.

Một chữ thôi, thảm!

Quá thảm, cảnh tượng trước mắt cực kỳ bi thảm.

Cả Mộc Phàm cũng không ngăn được lửa giận sôi trào, nắm tay

kêu răng rắc, hơi thở cường đại mất khống chế, khiến toàn bộ Long Thành lung lay.

“Dị tộc trời đánh, lão tử không để yên cho các ngươi.”

Phó Bân nắm chặt chiến thương rít gào, lửa giận bao phủ tâm linh mỗi người, kích thích thần kinh.

Ở trước mặt bọn họ là một ngọn núi chồng chất từ mấy chục vạn đầu người, máu chảy lênh láng, tất cả mọi người bi phẫn muốn chết.

Mấy chục vạn đầu người, mỗi người đều mở to hai mắt, chết không nhắm.

Lòng Mộc Phàm đang nhỏ máu, như nghe được vô số người rống giận, không cam lòng, phẫn nộ rít gào, quanh quẩn trong lòng hắn thật lâu không dứt.

“Hai mươi vạn người a.”

Thần Thập Nhất lẩm bẩm tự nói, chậm rãi quỳ xuống.

Giờ khắc này, tất cả mọi người im lặng, bầu không khí vô cùng nặng nề, lửa giận hừng hực.

Toàn bộ Long Thành, không một bóng người, chỉ có hai mươi vạn đầu người chồng chất thành một ngọn núi.

Từ trên cao nhìn xuống xếp thành một chữ, dùng hai mươi vạn đầu người Long Thành xếp thành một chữ.

Chết!

Máu chảy đầm đìa, chữ “Chết” kích thích nội tâm mấy người.

Ai mà có thể tưởng tượng được Long Thành đã bị công phá, bị tám tộc tiêu diệt, Quân đoàn thứ ba cùng toàn bộ Long Thành, tổng cộng hai mươi vạn quân trông giữ đã chết thảm ở chỗ này, đầu bị chặt bỏ xếp thành ngọn núi.

“Long Thành, luân hãm.”

Diệp Hồng Trần ngơ ngác không nói, nhìn vô số đầu người trước mắt, đôi mắt loé ánh sáng hồng.

Giờ khắc này, mọi người như mất hồn.

Vốn dĩ không màng sinh tử tới chi viện, nhưng đi tới nơi này lại chứng kiến cảnh tượng thảm thiết như vậy, toàn bộ Long Thành không còn ai sống sót.

Điều này đại biểu cho Long Thành đã sớm luân hãm.

Chẳng qua dị tộc lại vây quanh, phong toả toà thành trống này, có lẽ nhân loại cũng không biết rõ chuyện Long Thành đã luân hãm.

Quân đoàn thứ ba trấn thủ ở chỗ này, mười lăm vạn quân chủ lực, thêm năm vạn quân của Long Thành, tổng cộng hai mươi vạn người, tất cả đều bỏ mình.

“Nhân loại sắp xong rồi sao?”

Diệp Hồng Trần mê man, bọn họ tới đây có tác dụng gì, chín người có thể làm cái gì?

Hai mươi vạn đầu người xếp thành núi trước mắt đã kích thích bọn họ, trong lúc nhất thời trong lòng tràn ngập tuyệt vọng cùng lửa giận.

Hiện trường chỉ còn mỗi Mộc Phàm xem như bình tĩnh, nhưng cũng không bình tĩnh bao nhiêu.

Cả người hắn run run, hơi thở cường đại hỗn loạn, liền thiếu chút nữa đánh tan phế tích Long Thành rồi.

“Bên trên biết tình huống nơi này sao?”

Mộc Phàm đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, cao tầng chín khu thật sự không biết tình huống thật sự ở nơi này sao?

Hay là bọn họ đã sớm biết tình huống bi thảm của Long Thành, nhưng vì sao còn muốn bọn họ tới đây, vì điều gì?

“Chẳng lẽ...”

Giờ phút này, Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên tỉnh ngộ.

Chương 318: Mảnh kim loại dính máu

Khu thứ nhất, trong căn cứ bí mật.

Cao tầng chín khu đến đông đủ, mỗi người đều nghiêm túc đứng.

Ở trước mắt bọn họ có một màn hình ảo, bên trên chiếu một cảnh tượng thảm thiết.

Đúng là thảm cảnh Long Thành.

Hình ảnh trước mắt đã truyền về từ trước, bọn họ đã biết tình trạng Long Thành từ lâu.

Cao tầng chín khu đều biết Long Thành luân hãm.

Hiện trường yên tĩnh, không khí nặng nề, không có ai nói lời nào.

Đôi mắt mỗi người đều hồng lên, chất chứa sát khí, lửa giận.

Long Thành luân hãm, hai mươi vạn người chết thảm ở nơi đó.

“Tiêu lão, mấy hài tử này có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này sao sao?”

Im lăng một hồi lâu, một nam tử trung niên chậm rãi mở miệng.

Đó là người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên.

Hắn mở miệng khiến những người khác đều nhìn về lão giả cầm đầu, người quản lý Khu thứ nhất.

“Bọn họ là chín người ưu tú nhất trong nhân loại hiện tại, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này.”

Lão giả chậm rãi mở miệng, giọng điệu kiên định.

Hắn tin tưởng vững chắc rằng đám Mộc Phàm có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Dù bọn họ thành công tiến vào Long Thành nhưng nhìn thấy cảnh

tượng bi thảm như vậy có chịu nổi hay không, có hiểu sứ mệnh cùng nhiệm vụ của mình hay không?"

Một vị lão nhân mở miệng.

Đây là người quản lý Khu thứ năm.

"Đúng vậy, vị tiểu hữu Mộc Phàm kia có tỉnh ngộ, hiểu được ý định thật sự của chúng ta hay không?"

Những người khác cũng sôi nổi mở miệng, đều mang tâm tình sầu lo.

Bi thống, phẫn nộ tràn ngập nội tâm mọi người ở đây.

Bọn họ nhận được tin Long Thành luân hãm, Quân đoàn thứ ba cùng năm vạn quân ở Long Thành đều bỏ mình, bi thống và phẫn nộ biết bao.

Nhưng đã chậm, Long Thành luân hãm là sự thật.

Điều cần làm hiện tại là phải tiêu diệt toàn bộ dị tộc xâm lấn, mới có thể báo thù rửa hận, mới có thể rửa mối nhục năm xưa, bảo vệ an toàn cùng tôn nghiêm của nhân loại.

Long Thành luân hãm là một chuyện lớn, chỉ có bọn họ biết, những người bên ngoài không ai hay biết.

Cả đám người Mộc Phàm tham dự nhiệm vụ lần này cũng không rõ, chẳng hay biết gì, hoàn toàn không biết Long Thành đã luân hãm lâu rồi.

Không đơn giản như tin tức phòng tuyến thứ nhất bị hỏng đã truyền ra, mà là Long Thành đã luân hãm, hai mươi vạn người bỏ mình, sư thật bi thương.

Một khi tiết lộ tin tức, chín khu sẽ rung chuyển, nhân loại sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn, cho nên phải phong tỏa tin tức.

Hiện tại, bọn họ ký thác hết thảy hy vọng vào chín người, mấu chốt là một người trong nhóm, Mộc Phàm.

Không sai, tất cả mọi người ở đây đều hiểu, mấu chốt của nhiệm vụ lần này là Truyền kỳ trận sư Mộc Phàm có thể thuận lợi tiến vào Long Thành hay không.

Có thể hiểu được mục đích thật sự của bọn họ hay không, từ đó hoàn thành mình nhiệm vụ cùng sứ mệnh, cho nhân loại cơ hội báo thù.

“Ta tin tưởng Mộc Phàm.”

Lúc này, một giọng nói vang lên, mọi người đồng thời nhìn lại.

Thì ra là hiệu trưởng cao giáo Thanh Bắc, Diêm Thanh Sơn, hắn cũng tới.

Không chỉ là hắn, cường giả các trường học trong chín khu đều đến đông đủ, một đám mang sắc mặt nặng nề, lòng chờ đợi.

Diêm Thanh Sơn khẳng định: “Chắc chắn Mộc Phàm có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, hắn nhất định sẽ hiểu ý chúng ta.”

“Hy vọng là như thế.”

Rất nhiều người lo lắng sốt ruột, tuy rằng nói thế này nhưng vẫn rất lo lắng.

Dù sao đám người Mộc Phàm có hiểu hay không thì không ai đoán trước được, cũng không có cách nào nhắc nhở.

Bởi vì một khi nhắc nhở, dị tộc sẽ biết được, như vậy thì không thể thực hiện kế hoạch bọn họ đã đề ra, cũng không có cơ hội phản công.

“Ta cũng tin tưởng hắn.”

Người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên, trấn định nói.

Hắn nhìn mọi người, nghiêm túc nói: “Hiện tại, đã thu xếp xong quân đoàn ở các khu, mọi người chỉ chờ xuất phát, liền xem Mộc Phàm có thể thành công hay không.”

“Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.”

Người quản lý Khu thứ nhất, vị lão nhân kia lẩm bẩm, trong ánh mắt bừng bừng lửa giận.

Hai mươi vạn người chết, Long Thành luân hãm, không có chuyện nào không kích thích thần kinh bọn họ, lòng đè nặng khao khát báo thù.

Vì vậy mà không tiếc phái ra chín cao thủ trẻ tuổi có thiên phú tốt nhất, thực lực cường đại nhất của chín khu đi tới Long Thành.

Vì sao không phái người càng cường đại hơn, thật ra không phải không muốn mà là các phòng tuyến khác cũng đang gặp phải uy hiếp rất lớn.

Dị tộc như muốn một lần đánh vỡ phương phòng tuyến của nhân tộc phương đông, muốn đánh tan nhân tộc, thậm chí tiêu diệt chủ lực của nhân tộc.

.....

Thời điểm cao tầng chín khu sốt ruột chờ đợi, trong phế tích Long Thành bên kia.

Đám người Diệp Hồng Trần rối loạn, hoàn toàn không có người tỉnh táo.

Trăm cay ngàn đắng tiến vào nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết trước mắt, bọn họ không cách nào tiếp thu.

Long Thành luân hãm, mọi người chết trận, không ai sống sót.

Sự thật thảm thiết như thế làm cho bọn họ không có biện pháp tiếp thu, cho dù thành công vào được thành thì có tác dụng gì chứ?

“Chẳng lẽ, chúng ta xong rồi sao?”

“Chúng ta liều mạng với dị tộc.”

Cảm xúc của đám Phó Bân, Đồ tể cực kỳ nóng nảy, hơi thở bất ổn, hai mắt đỏ tươi tràn đầy sát khí, đã sắp mất khống chế.

Bọn họ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt kích thích cực mạnh,

mất bình tĩnh, một lòng chỉ muốn liều mạng với dị tộc.

Diệp Hồng Trần thất hồn lạc phách ngồi một chỗ, không rên một tiếng, mất đi sức sống.

Những người khác cũng không tốt hơn bao nhiêu, cảnh tượng thảm thiết thế này, ai có thể chịu đựng?

Dù bọn họ thành công tiến vào rồi, nhưng đối mặt với vô số dị tộc bên ngoài, chín người có thể làm cái gì.

Chỉ có mình Mộc Phàm yên lặng đi quanh Long Thành, nhìn núi đầu người, từng đôi mắt trợn tròn, chất chứa sự bất khuất, không cam lòng.

Cho dù có chết thì bọn họ vẫn không lùi bước, không chạy trốn, toàn bộ chết trận ở chỗ này.

Không lâu sau, đi tới trước một phòng ốc đổ nát, hắn thấy một thi thể không đầu.

Mộc Phàm yên lặng tới gần, nhìn thi thể quỳ rạp trên mặt đất, mặc một bộ áo giáp đã nát, là một tên tướng quân.

Hắn tiến lên ngồi xổm xuống, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một hàng chữ viết xiêu xiêu vẹo bằng máu, máu còn chưa khô hẳn, vẫn đỏ tươi.

“Người còn thành còn...”

Hắn im lặng một hồi, tiếp tục tới, rất nhanh lại thấy một thi thể không đầu nửa quỳ, thẳng lưng, sừng sững không ngã.

Trước thi thể không đầu cũng có một hàng chữ bằng máu.

“Cuộc đời này... Không hối hận nhập Hoa Hạ...”

Hàng chữ thứ nhất, đỏ tươi chói mắt.

Mộc Phàm đỏ mắt, xem tiếp, có một hàng chữ không rõ.

“Kiếp sau còn sẽ... Bồi hoa gia.”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn hàng chữ này, nhớ tới kiếp trước kiếp này, hơi thở tăng dần.

“Đây là..”

Bỗng nhiên, hắn thấy tay phải thi thể ở thi thể nắm chặt vật gì đó, mở ra xem là một mảnh kim loại, bên trên có vài chữ không rõ.

“Trước...” Mộc Phàm đọc lên, đột nhiên sửng sốt.

Oanh!

Giờ khắc này, Mộc Phàm hoàn toàn bạo phát, khí thế cả người sôi trào, lập tức phá tan hư không, gây ra động tĩnh thật lớn.

Hơi thở cường đại tạo thành cột sáng chiếu tận trời cao, chấn động tám phương, khiến vô số cường giả dị tộc chú ý.

“Hơi thở thật mạnh.”

“Là nhân loại cấp Truyền kỳ kia.”

Trong hư không u ám, vài bóng dáng mơ hồ chú ý tới, ánh mắt đầu sát khí lạnh lẽo.

Hơi thở của Mộc Phàm rất khủng bố, bọn chúng cảm thấy có sự uy hiếp, tất nhiên phải coi trọng, thậm chí muốn trực tiếp tới mạt sát hắn.

Trong Long Thành, Mộc Phàm cô đơn đứng đó, cả người như mất đi linh hồn.

Hắn nhìn trước mắt vô số người đầu người xếp thành núi, lại xem nhìn thi thể không đầu trước mắt, rồi nhìn mảnh kim loại dính máu trong tay trong tay, lặng yên cất đi, hắn là trước khi chết dùng máu viết ra hàng chữ này.

Hơn nữa, chữ trên mảnh kim loại mới là mấu chốt.

Hắn chưa viết xong đã bị dị tộc chặt đầu, đặt đầu ở nơi cao nhất trên núi, nơi đó có một đầu lâu vĩnh viễn không nhắm mắt.

“Nào có năm tháng yên bình, chẳng qua là bọn họ dùng máu tươi, dùng sinh mệnh đổi lấy hoà bình.”

Mộc Phàm đột nhiên lẩm bẩm, hồi tưởng kiếp trước kiếp này, thế giới trước kia cùng thế giới hiện tại có gì bất đồng chứ.

Trong lúc nhất thời, hình ảnh hai thế giới trong đầu lồng ghép vào nhau, hợp nhất, tuy hai mà một.

Tới rồi giờ khắc này, Mộc Phàm mới thật sự dung nhập bản thân vào thế giới này, trở thành một phần tử của thế giới này.

“Ta hiểu được, vì sao các ngươi không tiếc mọi giá phái người đưa ta vào Long Thành.”

Mộc Phàm đã hiểu ra, suy nghĩ tới điểm mấu chốt.

Vì sao cao tầng chín khu biết rõ Long Thành đã luân hãm, toàn bộ thủ vệ tướng sĩ bỏ mình, không ai sống sót còn muốn phái bọn họ lại đây.

“Hư không khắc trận, lên!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm đột nhiên bùng nổ, tế trận bàn tản ra ánh sáng chói loá, bừng tỉnh đám người Diệp Hồng Trần đang mờ mịt, phẫn nộ, tuyệt vọng.

Mọi người đều đồng loạt nhìn qua, thấy Mộc Phàm đang bùng nổ lực lượng cường đại.

“Dị tộc, các ngươi chuẩn bị nghênh đón lửa giận của nhân loại.”

Mộc Phàm gầm nhẹ một tiếng, đôi tay đột nhiên ấn trên mặt đất, từng trận văn sáng lên, chui ra từ mặt đất.

Vô số trận văn rách nát đột nhiên kết nối lại với nhau, dưới lực lượng cường đại của Mộc Phàm được chữa trị dần, hình thành một trận pháp khổng lồ hơn.

Ong!

Long Thành chấn động, đột nhiên bộc phát ra từng luồng sáng

mãnh liệt, kinh động vô số sinh vật cùng cường giả dị tộc chung quanh.

Chương 319: Lửa giận

Từ Long Thành, một luồng sáng mãnh liệt bùng nổ, chiếu sáng hư không u ám.

Vô số dị tộc bị kinh động.

“Không tốt!”

“Nhân loại kia muốn chữa trị trận pháp.”

Có cường giả dị tộc cảm thấy không ổn, lập tức ý thức được Mộc Phàm đang chữa trị trận pháp Long Thành.

Không chỉ như vậy, trong khoảnh khắc trận văn ngưng tụ lại, Long Thành vốn đã bị tàn phá cũng bắt đầu được chữa trị.

Tường thành sụp đổ nhanh khép lại, dưới tác dụng từ trận văn của Mộc Phàm dần khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Long Thành có vô số trận pháp, sau khi bị phá hư sau liền vô dụng, nhưng khi được Truyền kỳ trận sư như Mộc Phàm chữa trị dần dần sống lại.

“Ngăn cản hắn.”

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, không gian nứt ra.

Hơi thở đáng sợ tràn ngập, cường giả Truyền kỳ dị tộc đột nhiên ra tay, công kích Long Thành.

Ầm...

Tia sáng chiếu rọi, tựa như một dải ngân hà rủ xuống, chấn động cả Long Thành, làm mấy người bên trong bừng tỉnh.

“Mộc Phàm đang chữa trị trận pháp.”

Diệp Hồng Trần bừng tỉnh, đột nhiên hiểu rõ.

Vì sao cao tầng trăm phương nghìn kế muốn tám người bọn họ hộ

tống Mộc Phàm tới đây, không tiếc mọi giá đưa Mộc Phàm vào Long Thành.

Trước đó còn không rõ nguyên nhân thật sự, hiện tại đột nhiên tỉnh ngộ, họ muốn Mộc Phàm chữa trị trận pháp Long Thành.

Nếu là Trận sư bình thường thì không thể làm được, ít nhất phải có mười vị Trận pháp tông sư cùng hợp lực mới có thể chữa trị trận pháp Long Thành.

Lại còn tốn rất nhiều thời gian, mà nhân loại thiếu nhất chính là thời gian, bởi vì dị tộc sẽ không cho nhân loại thời gian.

Người duy nhất có thể làm được điều này là Mộc Phàm, bởi vì hắn là Truyền kỳ trận sư duy nhất trong chín khu nhân loại.

Chỉ có Truyền kỳ trận sư, năng lực hư không khắc trận mới có thể trong khoảng thời gian ngắn chữa trị trận pháp Long Thành, hình thành phòng ngự cường đại hơn.

Lúc này mới có cơ hội cho đội quân nhân loại chi viện Long Thành.

Còn có một điều quan trọng hơn nữa, vì Long Thành bị tám tộc liên thủ phong toả, chỉ có Truyền kỳ trận sư mới có thể đả thông không gian trùng động giữa thế giới nhân loại và Long Thành.

Thật ra bọn họ không biết, Truyền kỳ trận sư thông thường cũng không có biện pháp đả thông không gian trùng động bị phong toả, nhưng Mộc Phàm lại có thể làm được.

Bởi vì Mộc Phàm có năng lực Hạt không gian, lĩnh ngộ không gian chi lực nên có thể làm được chuyện này.

Cũng coi như là đánh bậy đánh bạ mà trúng, không tiếc mọi giá đưa Mộc Phàm vào chính là vì giờ khắc này.

“Ngũ hành đại trận, lên!”

Mộc Phàm ấn hai tay trên mặt đất, đột nhiên rống một tiếng, luyện khí như biển rộng trào ra mãnh liệt, dọc theo từng đường trận văn không ngừng khuếch tán.

Toàn bộ Long Thành đều sáng lên, vô số trận văn đan xen, lập loè, bề mặt có luyện khí cường đại lưu động, không ngừng chữa trị trận pháp.

Lúc này, bên ngoài chín vành đai thiên thạch đột nhiên chấn động lên, vô số thiên thạch bắt đầu xoay tròn, như bị lực lượng nào đó lôi kéo bắt đầu vận chuyển.

“Nhân loại, ngươi muốn chữa trị trận pháp sao, quá ngây thơ rồi.”

Ngoài Long Thành, từng bóng dáng cường đại hiện lên, dị tộc mạnh mẽ nối tiếp nhau xuất hiện.

Bọn chúng đều tản ra hơi thở cường đại kinh người, tên yếu nhất cũng là cường giả cấp Siêu thể, hơn mười cường giả Siêu thể.

Trong đó còn có tám tên cấp Truyền kỳ, khủng bố tuyệt luân, vừa xuất hiện liền khiến cho người ta tràn ngập tuyệt vọng.

Tám cao thủ Truyền kỳ, thêm mười cường giả Siêu thể, ai có thể chống lại?

Trách không được Long Thành bị đánh hạ, không phải là không có nguyên nhân, dị tộc lần này quá cường đại, căn bản không có biện pháp phòng ngự.

Luật Thần hà quy định, sinh vật cấp Truyền kỳ trở lên không thể tham dự chiến tranh văn minh chủng tộc.

Nhưng hiện tại nơi này lại có tới tám cường giả Truyền kỳ, thêm hai tên bị Mộc Phàm giết, đã có mười cường giả Truyền kỳ tham dự.

Đây là chuyện chưa từng có sau cuộc chiến Thiên truỵ, nguy cơ lại buông xuống lần nữa.

“Giết Trận sư nhân loại kia.”

Trong bóng đêm truyền đến một âm thanh khủng bố.

Trong khoảnh khắc, hơn mười sinh vật cấp Siêu thể đồng thời lao xuống, đột phá phòng ngự thiên thạch bên ngoài Long Thành tiến

vào.

Tám sinh vật cấp Truyền kỳ sôi nổi cấp tốc bay tới, tản ra hơi thở cường đại, tụ tập năng lượng khủng bố, một đường nổ nát vòng thiên thạch tiến vào.

“Không thể để bọn chúng làm Mộc Phàm gián đoạn.”

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Hồng Trần trở nên nghiêm trọng.

Tám người Thần Thập Nhất, Lôi Anh, Phó Bân, Đổng Phương, Khâu Vân liếc nhau, lộ vẻ kiên quyết.

“Vì nhân loại!”

“Giết!”

Đột nhiên, hai tiếng rống giận truyền đến, Đổng Phương, Khâu Vân bay lên không, bộc phát ra lực lượng cường đại nhất, phóng thích tất cả tu vi.

Tu vi hai người này chỉ có thể xem như nửa bước Siêu thể, căn bản không thể chống lại hơn mười tên cường giả cấp Siêu thể, nhưng lại không màng gì cả mà nhào tới.

“Nhân loại yếu ớt, chỉ thích tự tìm đường chết.”

Thấy hai nhân loại nhào lên tới, không ít cường giả dị tộc cười dữ tợn, mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

“Nhân loại ngu dốt, thật là đáng thương a.”

“Đưa các ngươi lên đường.”

Mấy sinh vật cấp Siêu thể nói xong cười dữ tợn nhào tới, muốn xé nát hai tên nhân loại này, mang linh hồn về.

Giờ phút này, Mộc Phàm đang toàn lực chữa trị trận pháp thấy vậy biến sắc, kinh ngạc đan xen tức giận nhìn hai người đột nhiên xông lên.

“Trở về!”

Mộc Phàm nổi giận gầm một tiếng, chấn đến toàn bộ Long Thành rung động.

Biểu tình của đám người Diệp Hồng Trần biến đổi, nhưng không có nói chuyện, trong mắt mỗi người đều ứa nước, im lặng nhìn Đổng Phương cùng Khâu Vân.

“Diệp Hồng Trần, kêu bọn họ trở về, đây là mệnh lệnh.”

Mộc Phàm tức giận hét to một tiếng, mắt đỏ lên.

Đám gia hỏa, rốt cuộc nghĩ như thế nào, đã nói không cần liều mạng, chờ một lát là có thể chữa trị xong trận pháp.

Hơn nữa hắn vừa mới tế ra bảo vật Truyền kỳ Ngũ Hành trận bàn, đã thiết lập đại trận, vẫn có thể phòng ngự trong thời gian ngắn.

Vì sao còn muốn hy sinh?

“Đây là sứ mệnh của chúng ta, là hy vọng của nhân loại.”

Diệp Hồng Trần cố nén nước mắt, giọng điệu cứng ngắc, từ chối yêu cầu của Mộc Phàm.

Tám người đều hiểu, sứ mạng duy nhất là cái gì, hiện tại đã hiểu rõ, tự nhiên sẽ không chút do dự hoàn thành sứ mệnh của mình.

Cho Mộc Phàm thời gian chữa trị trận pháp, chết có ý nghĩa, tự nhiên không sợ gì cả.

Hết thảy đều là vì nhân loại.

Long Thành, không thể mất, dị tộc cần bị tiêu diệt.

“Đến đây đi, dị tộc đáng chết.”

“Vì vinh quang nhân loại!”

Trên không trung, Đổng Phương, Khâu Vân cùng hét to, đột nhiên tăng tốc bay về phía hơn mười tên dị tộc cấp Siêu thể.

Trong khoảnh khắc, trên thân hai người bộc phát ra ánh sáng cực nóng, sau đó bùng nổ, rồi tắt hẳn, vạn vật biến mất.

Đó là một loại năng lượng đáng sợ, phản vật chất bùng nổ, hơn mười sinh vật cấp Siêu thể chung quanh biến mất tại chỗ.

Tan biến trong nháy mắt.

Bốn phía đen nhánh, không có ánh sáng, không có bất kỳ vật chất nào có thể tồn tại trong phạm vi hai mươi dặm.

“Không...”

Có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một sinh vật cấp Truyền kỳ đúng lúc tới gần phát ra từng tiếng kêu rên, thân thể tan biến từng chút một.

Nó ra sức giãy giụa, phản kháng, đáng tiếc vẫn không có thể ngăn cản thân thể của mình bị xoá dần, chính mắt nhìn thấy mình từ từ biến mất.

“Là Thí thần đạn của nhân loại!”

“Mau lui lại.”

Bảy sinh vật Truyền kỳ khác hoảng sợ kêu lên, nhanh chóng bay ngược ra ngoài, sợ muốn mất hồn.

Cuối cùng, chỉ có một sinh vật cấp Truyền kỳ hoàn toàn tiêu tán, không sót lại chút nào.

Bom phản vật chất, một khi nổ mạnh, tất cả mọi thứ trong phạm vi nổ sẽ biến mất.

Mấy chục sinh vật cấp Siêu thể, thêm một sinh vật Truyền kỳ vừa tới gần đều bị diệt sát, chỉ để lại một khu vực trống rỗng.

Hiện trường tĩnh mịch, dị tộc cũng yên tĩnh, không một tên nào dám động.

Trong Long Thành bên trong, Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Lôi Anh, Phó Bân, Đồ Đại Tráng, còn có một người thấp bé, một

thanh niên da ngăm đen.

Bọn họ đều im lặng, trong lòng đang nhỏ máu, nước mắt không kìm được chảy xuống.

“Xé nát bọn họ!”

Bảy sinh vật Truyền kỳ còn lại vẫn chưa hoàn hồn, lửa giận ngập trời, như phát điên tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất, bao phủ đám người Diệp Hồng Trần.

“A... Chữa trị cho ta!”

Lúc này, hai mắt Mộc Phàm loé tia sáng nóng cháy, hắn hét to, năng lượng vô tận bùng nổ, nháy mắt khuếch tán toàn bộ Long Thành.

Ong, Long Thành xuất hiện từng quầng sáng, nháy mắt hợp thành một quầng sáng phòng ngự cường đại.

Oanh!

Bảy đạo năng lượng khủng bố năng lượng cùng lúc oanh vào quầng sáng phòng ngự, có tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Trong lúc nhất thời, hư không run rẩy, ánh sáng lộng lẫy.

Chương 320: Thu Thí thần đạn

Đông!

Một tiếng vang lớn, hư không đều chấn động, một luồng sáng cường đại bùng nổ cùng với khí lãng thổi quét tám phương.

Chín vành đai thiên thạch ngoài Long Thành đột nhiên tán loạn, một tầng nối tiếp một tầng tan rã biến mất, vô số thiên thạch hóa thành bột phấn.

Khi ánh sáng tan đi, lộ ra bộ dáng Long Thành, có tầng tầng quầng sáng bảo hộ, không tổn hại chút nào.

Long Thành, sừng sững trong hư không u ám, cô độc vững chãi.

“Chặn!”

Tâm thần đám người Diệp Hồng Trần rung động, nhìn từng tầng tầng quầng sáng trận pháp chặn lại công kích của bảy sinh vật Truyền kỳ, trong lòng trào ra một tia hy vọng.

Mộc Phàm làm được, hoàn thành chữa trị trận pháp, hơn nữa bảo vật Truyền kỳ Ngũ Hành trận bàn có phòng ngự cường đại, ngăn chặn công kích.

“Đáng chết!”

Nhìn công kích của mình bị ngăn trở, bảy sinh vật cấp Truyền kỳ giận tím mặt.

Chúng nó âm trầm, nhìn Long Thành đã được chữa trị, vốn dĩ bị phá hư đã nguyên vẹn như cũ, trận văn được chữa trị và kích hoạt lại.

Lại còn có thêm một trận tâm cường đại, Ngũ Hành trận bàn, lơ lửng ở giữa không trung, kết nối với trận văn trong toàn bộ Long Thành, trở thành trung tâm.

Đây là chỗ cường đại của Mộc Phàm, chữa trị trận pháp kết hợp

tăng cường phòng ngự.

Nhưng Mộc Phàm không vui mừng bao nhiêu bởi vì vừa có hai người hy sinh, đồng quy vu tận với hơn mười sinh vật cấp Siêu thể cùng một sinh vật cấp Truyền kỳ.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất phẫn nộ.

Giờ phút này, Mộc Phàm mang vẻ mặt âm u đi tới.

“Mộc Phàm...”

Nhìn thấy đi tới, Diệp Hồng Trần mở miệng muốn nói gì, nhưng còn chưa kịp nói đã bị một cổ lực lượng cường đại đánh bay, nện vào tường.

Mộc Phàm lạnh lùng, đứng trước mặt nàng, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Hắn thật sự rất tức giận.

“Ta nói rồi, ta là đội trưởng, ngươi liên tục không nghe theo mệnh lệnh.”

Giọng đệu lạnh băng làm Diệp Hồng Trần nhịn không được mà run sợ, lần này Mộc Phàm thật sự tức giận, hận không thể chụp chết nàng.

Tám người Diệp Hồng Trần không nghe theo mệnh lệnh.

Hơn nữa, vừa rồi nàng cũng không ngăn cản hai đồng bạn kia, để cho bọn họ hy sinh một cách lãng phí.

Không sai, trong mắt Mộc Phàm uổng công hy sinh, ngươi kéo mấy chục cường giả Siêu thể, một sinh vật Truyền kỳ cùng chết không có bao nhiêu ý nghĩa.

Nhìn không lỗ, thật ra lỗ nặng.

Mộc Phàm rất rõ, tám người này đều là rồng phượng trong nhân loại, thiên phú, thực lực hiếm có, tương lai trưởng thành nhất định là một cường giả nhân loại.

Nhưng lại chết ở chỗ này, có thể nói là tổn thất rất lớn.

“Ngươi nhìn xem, từng đôi mắt không nhắm kia, ngươi không làm bọn họ thất vọng sao?”

Mộc Phàm chỉ vào hai mươi vạn cái đầu chết không nhắm mắt kia, chết không khuất phục, không phải để các ngươi tới nơi này hy sinh như vậy.

Vốn dĩ không cần hy sinh, cố tình không nghe mệnh lệnh, một hai phải chịu chết, đây không phải là vả mặt Mộc Phàm sao?

“Dị tộc thì phải giết, nhưng phải còn mạng mới có hy vọng.”

“Các ngươi đều chết rồi, xong hết mọi chuyện, có hy vọng sao?”

Mộc Phàm tức giận mắng to, nói Diệp Hồng Trần không rên một tiếng, cúi đầu, nghe Mộc Phàm răn dạy, bị đánh một quyền nhưng không một câu oán hận.

Nàng biết Mộc Phàm rất phẫn nộ, trước đó đã ngăn bọn họ một lần, hiện tại thế mà vẫn làm ra hành động thảm thiết như vậy.

Bởi vì Mộc Phàm nhận định không cần phải hy sinh như vậy.

“Giao ra đây.”

Mộc Phàm nói xong vươn tay, lạnh lùng nhìn Diệp Hồng Trần.

Nàng ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, hỏi: “Giao ra cái gì?”

“Ngươi giả ngu sao?” Mộc Phàm nổi giận, giận dữ hét: “Giao Thí thần đạn ra đây, ngay lập tức.”

Diệp Hồng Trần nghe xong biến sắc, trong lòng chần chờ, nhưng nhìn ánh mắt lạnh băng của Mộc Phàm, cuối cùng vẫn lấy ra một vật từ nhẫn trữ vật.

Bom phản vật chất đời thứ năm, Thí thần đạn.

Uy lực viên Thí thần đạn này lớn hơn so với hai viên mà Đổng Phương, Khâu Vân kích nổ.

Trên người Diệp Hồng Trần cũng có một viên, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn hết rồi.

Mộc Phàm nổi giận đùng đùng thu viên Thí thần đạn này, xoay người đi tới trước mặt mấy người Thần Thập Nhất làm cho thần kinh bọn họ căng chặt, cảm thấy áp lực đáng sợ.

“Của các ngươi đâu, lấy ra đây!”

Hắn nói xong nhìn chằm chằm đám người Thần Thập Nhất, không nói nhiều.

Mấy người liếc nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng không thể không giao ra Thí thần đạn.

Quả nhiên mỗi gia hỏa đều cất một viên Thí thần đạn.

Đây là sứ mệnh thật sự của bọn họ, nhiệm vụ chính là phải dùng Thí thần đạn mở đường cho Mộc Phàm, nhưng trước đó không cần, hai người vừa rồi đã kích nổ, cùng địch nhân đồng quy vu tận.

Thu sáu viên Thí thần đạn xong, lòng Mộc Phàm vẫn nhỏ máu, đáng ra hai người kia không cần phải chết.

“Diệp Hồng Trần, ngươi nhiều lần không tuân mệnh lệnh, kết thúc nhiệm vụ lần này, ngươi trở về báo cáo bên trên, tự tiếp nhận xử phạt.”

Mộc Phàm nén giận nói một câu, quay đầu rời đi.

Diệp Hồng Trần bò dậy, nhìn bóng dáng hiu quạnh của Mộc Phàm, trong lòng có chút áy náy, áy này đối với hai đồng bạn vừa mới hy sinh.

Có lẽ đúng như Mộc Phàm nói, căn bản không cần bọn họ hy sinh.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, bên ngoài Long Thành truyền tới tiếng nổ mạnh, quầng sáng trận pháp đong đưa, càng ngày càng kịch liệt.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn, thấy bảy tên dị tộc cấp Truyền kỳ đang điên cuồng công kích quầng sáng trận pháp Long Thành.

“Mộc Phàm, trận pháp không chịu được lâu.”

Diệp Hồng Trần khôi phục lại, nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, nhắc nhở một câu.

Nàng nói: “Thí thần đạn, là cơ hội duy nhất chống đỡ đến viện quân đến, ngươi cầm đi rồi chúng ta không có biện pháp hoàn thành sứ mệnh cùng nhiệm vụ của mình.”

“Câm miệng!”

Mộc Phàm hét to một tiếng, căm tức nhìn nàng, mắng to: “Đầu óc ngươi chỉ biết hy sinh thôi sao, không nghĩ tới giữ lại thân xác hữu dụng để giết càng nhiều địch nhân hơn sao?”

“Thực lực không đủ, tu luyện ba năm mười năm, không nói thành thần, bước vào Truyền kỳ không phải có thể có năng lực lớn hơn để bảo hộ nhân loại, bảo vệ hoà bình sao?”

Lời này không phải không có lý.

Nhưng Diệp Hồng Trần cười khổ nói: “Ngươi cho rằng nhân loại không có cường giả cấp Truyền kỳ sao, phàm là nhân loại bước vào lĩnh vực Truyền kỳ đều bị bức bách rời khỏi địa cầu, bước vào vũ trụ mênh mông.”

“Nhân loại chúng ta không có lựa chọn, nếu không có Thí thần đạn, nếu không có vô số tiền bối hy sinh, căn bản là không có nhân loại chúng ta hôm nay.”

Diệp Hồng Trần tràn đầy bi thương nói: “Ngươi cho rằng chúng ta muốn hy sinh, có thể hy sinh mấy người chúng ta mà đổi lấy hoà bình cho cả nhân loại, rất đáng giá.”

“Chúng ta không oán không hối hận.”

“Không sai, chúng ta không hối hận.”

“Từ lúc bắt đầu tham gia nhiệm vụ lần này, đã không hối hận.”

Những người khác cũng sôi nổi tỏ ý kiến, bọn họ tới chính là vì ngày hôm nay, chính là để hy sinh, đã sớm chuẩn bị tốt.

Bằng không bọn họ tới làm gì.

“Ngu xuẩn!”

Mộc Phàm có chút bực bội, ngoại trừ hy sinh, không biện pháp khác sao?

“Tất cả đều câm miệng cho ta, nhìn cho kỹ, chờ viện quân chín khu đến, các ngươi lại giết địch, báo thù rửa hận.”

Mộc Phàm xụ mặt nói xong, không hề để ý tới mấy gia hoả một lòng muốn hy sinh này, sắp tức chết rồi.

Đã nói đội trưởng là hắn, lại không nghe mệnh lệnh, sớm biết như thế này thì đã không mang theo bọn họ, một mình ngược lại tốt hơn.

“Mấy tên cấp Truyền kỳ mà muốn phá trận pháp của ta?”

Mộc Phàm ngẩng đầu, hừ lạnh một tiếng, trong mắt bùng lên sát khí, lửa giận trong lòng thiêu đốt hừng hực.

“Hạt không gian, mở...”

Ngay sau đó, trong cơ thể Mộc Phàm bộc phát ra một đám hạt màu đen, hóa thành một dòng nước lũ hung hăng nện vào trung tâm truyền tống của Long Thành.

Đó là không gian trùng động của Long Thành, kết nối với thế giới nhân loại.

Hiện tại đã bị phong tỏa, biện pháp duy nhất chính là đã thông một cái không gian trùng động mới.

Oanh!

Không gian nứt ra, xuất hiện từng cái khe đen nhánh, tản ra hơi

thở khủng bố, hỗn loạn, cuồng bạo.

“Phá cho ta!”

Hai mắt Mộc Phàm đỏ đậm, hét to, Hạt không gian trong cơ thể bùng nổ hết mức, rốt cuộc đánh xuyên qua hàng rào không gian bị phong toả, nháy mắt mở ra một thông đạo không gian hoàn toàn mới.

Một trùng động đen nhánh chậm rãi xuất lên.

“Không tốt!”

“Phong tỏa không gian bị phá!”

“Nhân loại muốn đả thông không gian trùng động mới.”

Giờ phút này, trong hư không u ám, có dị tộc cường đại đột nhiên cảm giác được gì đó, lập tức bị kinh động.

“Mau ngăn cản hắn!”

Một tiếng quát lạnh truyền đến, trong sương đen có một móng vuốt thật lớn thò ra, bao bọc bởi ngọn lửa màu lam hung hăng chộp tới Long Thành, nháy mắt đánh vào quầng sáng phòng ngự.

Chương 321: Ba bước thành thần

-

Răng rắc, quầng sáng thủng một lỗ.

Trận pháp phòng ngự cường đại lại bị vỡ, sắc mặt đám người Diệp Hồng Trần biến đổi.

“Thế mà thủng rồi?”

Ánh mắt Mộc Phàm nhìn quầng sáng bị một móng vuốt thật lớn đánh thủng.

Khó có thể tưởng tượng là cường giả cấp độ nào ra tay mới có lực phá hoại thế này.

“Bán thần sao?”

Hắn lẩm bẩm tự nói, ánh mắt sáng quắc nhìn móng vuốt khủng bố đang ép xuống kia.

“Hừ!” Chỉ thấy Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, giơ tay vỗ một chưởng.

Ầm vang!

Già thiên thủ, chưởng ấn thật to hung hăng nện vào móng vuốt, hai bên va chạm, móng vuốt màu đen bị đánh hỏng.

Chưởng ấn của Mộc Phàm một đường quét tới, đánh vào một mảnh sương mù trong hư không, bức bách một tên cường giả ẩn nấp nơi đó lộ ra.

“Quả nhiên là Bán thần.” Mộc Phàm biểu tình quả nhiên như thế.

Hắn đã sớm cảm ứng được nơi này có cường giả cấp Bán thần, hiện tại đã xác thực được, trong liên quân tám tộc ẩn giấu Bán thần.

“Thiếu niên nhân loại, ngươi rất không tồi.”

Bóng dáng mông lung đáng sợ kia đứng trong hư không cao cao, nhìn xuống nơi này.

Thân hình nó cao lớn, sau lưng là hắc ám vô tận, giống như dựa lưng vào hắc ám, mang đến cho người ta cảm giác áp bách.

“Là ngươi quá kém.”

Mộc Phàm nhàn nhạt đáp lại, trong mắt toát ra sát khí lạnh thấu xương, không cần nghĩ liền biết, chắc chắn toàn bộ trận pháp phòng ngự của Long Thành bị cường giả Bán thần đánh vỡ.

Ca...

Lúc này, trên quầng sáng truyền đến tiếng giòn nứt, trái tim mọi người nhảy dựng.

Chỉ thấy ngoài chỗ quầng sáng bị đánh thủng có hai sinh vật cấp Truyền kỳ nhân lúc Mộc Phàm giao thủ cùng Bán thần kia đã chui vào.

Chúng nó tiến vào trong Long Thành.

“Ha ha ha, nhân loại, các ngươi chết chắc rồi.”

Hai sinh vật Truyền kỳ không ngừng cười to, vẻ mặt dữ tợn, đôi mắt lộ ra ánh sáng màu lục nhìn đám người Diệp Hồng Trần.

Còn Mộc Phàm thì có vị đại nhân kia đối phó, căn bản không cần hai chúng nó đối mặt, cho nên không hề sợ hãi.

“Hai con hề nhảy nhót, tiến vào chịu chết sao?”

Mộc Phàm khinh thường cười, làm mấy người Diệp Hồng Trần vốn đang khẩn trương thoáng an tâm, có lẽ vị Truyền kỳ trận sư này có át chủ bài của mình?

Trong lúc đám Diệp Hồng Trần đang suy nghĩ, hai sinh vật Truyền kỳ thì làm lơ Mộc Phàm, trực tiếp nhào tới mấy người, hoàn toàn không quan tâm Mộc Phàm.

“Vào trận của ta, còn lơ ta, các ngươi cuồng cỡ nào nha?”

Mộc Phàm lắc đầu, nói xong giơ tay lên, không gian trước mắt xuất hiện một cái khe, từ bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng kêu vang.

“Đề!”

Hơi thở hung ác quét tới, ngọn lửa bùng lên, bao phủ lấy hai sinh vật Truyền kỳ.

Biến cố bất ngờ làm tất cả đều sợ ngây người, bao gồm sinh vật cùng cường giả dị tộc bên ngoài.

Bọn chúng thấy Mộc Phàm đột nhiên mở một khe không gian, lửa từ bên trong trào ra, bao phủ hai sinh vật Truyền kỳ.

“A...”

“Đây là lửa gì?”

Trong lửa cháy có tiếng kêu thảm thiết truyền tới, hai sinh vật Truyền kỳ giận dữ la hét, ra sức vọt ra.

Không đợi chúng nó hít thở liền có một con chim lửa khổng lồ đánh tới, hai móng vuốt sắc bén chộp tới.

Nguy hiểm!

Hai sinh vật Truyền kỳ biến sắc, không kịp suy nghĩ, cùng co hai tay chống đỡ.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai sinh vật Truyền kỳ bị oanh bay ra xa, nện vào quầng sáng tạo nên chấn động thật lớn.

Không biết từ khi nào trên không trung có thêm một con chim to toàn thân bao phủ bởi lửa đỏ, lông chim lóe sáng, bốc lửa hừng hực.

“Phượng hoàng sao?”

Một tiếng hô to truyền đến, đám người Diệp Hồng Trần phía dưới

kinh hãi, chấn động nhìn chim lửa to lớn đột nhiên xuất hiện, hình như là Phượng hoàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy thật sự nghĩ là Phượng hoàng.

Nhưng thật ra không phải Phượng hoàng, mà là một con Bất tử điểu.

“Không, đây không phải Phượng hoàng.”

Trong hư không u ám, sinh vật Bán thần kia hừ lạnh, nhận ra đây là Bất tử điểu, không phải Phượng hoàng.

Vốn sinh vật Bán thần này cũng hoảng sợ, phải biết rằng Phượng hoàng chính là chủng tộc cao đẳng trong vũ trụ, là một thành viên trong Thần tộc.

Nhưng nhìn kỹ thì con này không phải là Phượng hoàng, là một đầu hung thú Truyền kỳ, Bất tử điểu.

Nếu là Phượng hoàng thì nó còn phải sợ ba phần, bởi vì mỗi một con Phượng hoàng đều là thần thú, tồn tại cấp Thần thoại thật sự.

Tồn tại cường đại như thế, Bán thần ở trước mặt không xứng xách giày, một ánh mắt là có thể hạ gục Bán thần, cho nên không thể chiến đấu.

Bất tử điểu này chỉ là một con hung thú cấp Truyền kỳ mà thôi.

“Đáng chết, Bất tử điểu từ đâu ra?”

Hai sinh vật Truyền kỳ chật vật lao khỏi lửa, sắc mặt u ám nhìn Bất tử điểu trước mắt.

Đột nhiên có một con Bất tử điểu lao ra, thật sự trở tay không kịp, còn may mà không phải Phượng hoàng, nếu không vừa rồi bọn chúng đã bị đốt thành tro tàn.

“Giết nó!”

Hai sinh vật Truyền kỳ kia hét giận dữ, một trái một phải, bộc phát ra năng lượng cường đại, cùng nhau vây công Bất tử điểu.

Rầm rầm...

Lấy một địch hai, Bất tử điểu vẫn rất nhẹ nhàng, hai bên đánh túi bụi trong không trung, không rơi vào thế hạ phong.

Điều này làm cho hai sinh vật Truyền kỳ kinh ngạc xen lẫn tức giận, cảm thấy không ổn.

Con Bất tử điểu này mạnh quá mức, hung hãn dị thường, chỉ thuần túy giết chóc làm chúng nó cảm thấy áp bách cùng bất an.

Nếu là Bất tử điểu trước kia thì có khả năng không đủ hai tên này đánh, nhưng hiện tại đã khác rồi.

Sau khi tiến vào Viễn cổ phượng sào một đoạn thời gian, Bất tử điểu được lột xác, biến mạnh, hiện tại lấy một địch hai dư sức.

Nhìn Bất tử điểu phát uy, đánh hai sinh vật Truyền kỳ liên tục tan tác, mọi người xem mà ngây ra.

“Cả sủng vật của ta cũng không đánh lại, các ngươi còn có gan xông tới?”

Mộc Phàm hừ một tiếng, căn bản không để ý hai sinh vật Truyền kỳ kia, hoàn toàn bỏ qua, mình Bất tử điểu là đủ rồi.

Huống chi còn có vô số trận pháp cường đại phối hợp, hai sinh vật Truyền kỳ chắc chắn bại vong, vấn đề chỉ là thời gian.

Mục tiêu của Mộc Phàm là uy hiếp từ bên ngoài, cấp Bán thần.

Mộc Phàm nghiêm túc, ánh mắt đảo qua hư không u ám bốn phía, nơi đó không chỉ có một cổ hơi thở cấp Bán thần.

Thậm chí một ít cường giả, quân đoàn dị vốn đang ẩn giấu bắt đầu xông ra.

Không biết có bao nhiêu dị tộc, đều vây quanh toàn bộ Long Thành, số lượng nhiều đến kinh người, thậm chí hông thể tính toán.

Mộc Phàm ước tính, nơi này có ít nhất mấy trăm vạn, thậm chí

hơn một ngàn vạn dị tộc.

Trong đó có hơn mười cường giả Truyền kỳ, có một ít đã vượt qua cấp độ Truyền kỳ, cường giả Sử thi.

Những cường giả này đã khai sáng một chương sử thi cho riêng mình, thuộc cường giả bước thứ hai dưới cấp Thần thoại.

Có ba bước thành Thần, bước đầu tiên là sáng lập Truyền kỳ, khai sáng một môn võ học hoặc là pháp thuật, bí thuật Truyền kỳ, có thể thành tựu cấp Truyền kỳ.

Cấp Sử thi là bước thứ hai, cần phải khai sáng một bộ sử thi thuộc về chính mình, còn khai sáng như thế nào thì không thể biết rõ.

Bước thứ ba, cũng là bước cuối cùng để thành Thần, gọi là cấp Bán thần.

Một bước này vượt xa hai bước trước, trên con đường thành Thần, khi tới được bước thứ ba, thực lực cùng tất cả các phương diện vượt xa cường giả cấp Truyền kỳ, cấp Sử thi.

Thật ra, nghiêm khắc mà nói, dù Truyền kỳ, Sử thi, Bán thần, đều là cấp bậc mạnh nhất thế gian dưới Thần thoại.

Chẳng qua phân thành ba lĩnh vực Truyền kỳ, Sử thi, Bán thần.

“Tám tên cấp Sử thi, là thống soái tám tộc Hắc vực đi?”

Ánh mắt Mộc Phàm lạnh lùng đảo qua hư không, tám cường giả khủng bố dần xuất hiện, mỗi người chỉ huy một quân đoàn khác nhau.

Điều này đại biểu cho mỗi một tộc dị tộc đều có một thống soái cấp Sử thi dẫn dắt, trách không được nhân loại không ngăn cản được.

“Nhân loại, các ngươi đã được chú định là sẽ bại vong.”

Trong đó, một tên thống soái cấp Sử thi có ba đầu thật lớn, mỗi một cái đầu đều nở nụ cười dữ tợn.

Còn có một sinh vật mình người đầu chim, vô cùng cường đại, dẫn theo một lượng lớn sinh vật nửa người nửa thú xuất hiện ở một hướng khác.

“Hơn mười sinh vật cấp Truyền kỳ, tám cấp Sử thi, còn có một tên Bán thần?”

Giờ phút này, sắc mặt đám người Diệp Hồng Trần, Thần Thập Nhất, Phó Bân, Lôi Anh rất khó coi, trong mắt tràn ngập sự bi ai.

Đối mặt với loại lực lượng này, ai có thể chống lại?

“Mộc Phàm, chúng ta có thể thắng sao?”

Diệp Hồng Trần mờ mịt, mất đi niềm tin.

Không liên quan đến dũng khí, mà là do thực lực cách biệt quá xa, khiến nàng không khỏi hoài nghi nhân loại có thể thắng hay không?

“Bán thần mà thôi, không phải không giết qua, cấp Sử thi, cấp Bán thần, hết thảy giao cho ta.”

Mộc Phàm nói ngắn gọn, căn bản không để Bán thần vào trong mắt, cũng không phải chưa từng giết.

Mọi người nghe xong nhìn nhau, vẻ mặt khiếp sợ, hắn vừa mới nói hắn từng giết Bán thần sao?

Mấy người Diệp Hồng Trần trừng to mắt, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mộc Phàm từng giết Bán thần?

“Thật là một nhân loại cuồng vọng.”

Tên Bán thần kia nghe Mộc Phàm nói tức giận nở nụ cười, một nhân loại nho nhỏ, cho dù có chút thủ đoạn, nhưng nhân loại cuồng vọng thế này vẫn là lần đầu tiên nó nhìn thấy.

“Có phải cuồng vọng hay không, ngươi sẽ biết ngay thôi.”

Mộc Phàm cười lạnh, vừa dứt lời giơ tay ấn trên mặt đất, vô số trận văn đan xen, trong không trung xuất hiện một cổng ánh sáng thật lớn.

Trùng động chậm rãi mở ra.

“Đến đây đi, tới thời điểm báo thù rồi.”

Mở trùng động ra, Mộc Phàm đột nhiên hét to, cả người phát ra ánh sáng chói loá.

Ầm!

Hắn bước lên trời, nháy mắt nắm lấy hai sinh vật Truyền kỳ đang chống lại Bất tử điểu, nện thật mạnh vào quầng sáng.

Chương 322: Giết Truyền kỳ như giết gà

Đông!

Một tiếng vang lớn, quầng sáng đong đưa kịch liệt.

Tất cả dị tộc kinh hoảng nhìn tới, liền thấy Mộc Phàm mỗi tay bắt lấy một sinh vật Truyền kỳ nện vào quầng sáng, cái đầu nháy mắt nổ nát như dưa hấu vỡ.

Toàn bộ cơ thể biến thành một bãi nhầy, máu thịt lẫn lộn, không ngừng rơi rụng xuống.

Hai sinh vật Truyền kỳ không kịp kêu thảm đã bị Mộc Phàm nện chết, chỉ để lại một đống thịt nát.

“Ực ực!”

Phía dưới, đám người Diệp Hồng Trần bị chấn động, nhìn Mộc Phàm bùng nổ, rất cường thế, hung lệ, đằng đằng sát khí khiến người ta sợ hãi.

“Nhân loại, ngươi đang khiêu khích bọn ta?”

Bên ngoài, một đám cường giả dị tộc tức giận nhìn Mộc Phàm khiêu khích, oanh sát hai sinh vật cấp Truyền kỳ trước mắt bọn chúng, cảm thấy thật nhục nhã.

Mộc Phàm khinh thường cười nói: “Khiêu khích? Các ngươi không xứng, từ lúc bắt đầu ta liền không đặt các ngươi vào mắt, hôm nay, một tên cũng đừng hòng trốn.”

“Hỏa điểu!”

Một tiếng quát lạnh, liền thấy Bất tử điểu gáy to, vỗ cánh nhanh chóng vọt tới.

Mộc Phàm lắc mình đứng trên lưng Bất tử điểu, cuốn lửa cháy ngập trời lửa giết ra bên ngoài Long Thành.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, ngọn lửa đáng sợ thổi quét tám phương, bao phủ vô số dị tộc.

“A...”

“Đây là lửa gì?”

Có dị tộc kêu thảm thiết, tiếng kêu rên không ngừng vang lên, bị thiêu đốt thành tro tàn.

Bất tử điểu cuốn lửa cháy đánh tới, nơi nó đi qua, thiêu chết rất nhiều dị tộc.

Càng đáng sợ hơn chính là trong ngọn lửa của Bất tử điểu có thêm một ngọn lửa màu đen, tất cả dị tộc dính phải đều bị đốt thành tro.

Mộc Phàm cưỡi Bất tử điểu một đường quét tới, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không một tên dị tộc nào có thể ngăn cản hắn giết chóc.

“Đề!”

Bất tử điểu lại gáy một tiếng, biển lửa cuồn cuộn cuốn tới mấy tên dị tộc cường đại.

Đó là mấy sinh vật cấp Truyền kỳ vừa nãy oanh kích phòng ngự Long Thành, hai tên tiến vào trong thành, còn năm sinh vật cấp Truyền kỳ bên ngoài oanh kích quầng sáng.

Hiện tại thấy Mộc Phàm đột nhiên giết ra tới, có chút hãi hùng khiếp vía.

“Ngăn hắn lại!”

Có sinh vật Truyền kỳ giận dữ hét to, dẫn đầu xông lên.

Oanh!

Một hơi thở bùng nổ, ánh sáng lộng lẫy, cường giả cấp Truyền kỳ ngưng tụ tu vi cùng lực lượng suốt đời thi triển ra tuyệt chiêu.

Mộc Phàm hừ nhẹ, giơ tay tung ra một quyền.

Tiếng ầm ầm ầm không ngừng vang, ánh sáng tán loạn, một quyền cường đại trực tiếp đánh nổ công kích của đối phương, quyền ý ngưng kết hóa thành một nắm tay nhàn nhạt nện vào người sinh vật Truyền kỳ.

Phanh!

Sinh vật Truyền kỳ này chưa kịp kêu la gì liền nổ thành vô số mảnh nhỏ, bị một quyền đánh nổ trong không trung.

“Giết!”

Mộc Phàm quát một tiếng, hai mắt đỏ hồng, biến mất không thấy, xuất hiện phía sau một sinh vật Truyền kỳ khác.

“Cẩn thận!”

Có sinh vật Truyền kỳ hoảng sợ kêu to, đáng tiếc đã chậm.

Mộc Phàm tung một quyền, lực lượng cường đại nháy mắt bùng nổ, ầm, máu thịt tung bay rơi xuống.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại xuất hiện trước mặt một sinh vật Truyền kỳ khác, giơ tay vỗ một chưởng vào trán nó.

“Không...” Sinh vật Truyền kỳ kia hét to một tiếng, cả người tản ra ánh sáng mãnh liệt, hóa thành vòng sáng chặn công kích của Mộc Phàm.

Đáng tiếc chính là vòng sáng phát ra tiếng “Răng rắc”, trực tiếp hỏng mất, tựa như đậu hũ bị đánh nát.

Cường đại, hung hãn, hai quyền một chưởng đánh chết ba sinh vật Truyền kỳ, chấn trụ vô số dị tộc chung quanh.

Hai sinh vật Truyền kỳ còn lại hoảng sợ kêu to, xoay người hóa thành tia sáng, muốn chạy trở về.

“Trốn sao?” Mộc Phàm cười lạnh, nhàn nhạt nói: “Cho các ngươi trốn một lúc.”

Nói rồi hắn chậm rãi lấy ra một cây cung, đúng là bảo vật Truyền kỳ, Liệt dương cung, kéo cung nhắm ngay hai sinh vật Truyền kỳ đang chạy trốn.

Ong!

Trong khoảnh khắc, hai mũi tên nhọn khủng bố phá không bay đi, ngay lập tức biến mất không thấy.

“A...”

Đột nhiên nghe thấy từ phương xa có tiếng hét thảm truyền đến, tiếp theo có ánh sáng mãnh liệt bùng nổ, hai sinh vật Truyền kỳ đang chạy trốn mũi tên bắn chết, hóa thành tro tàn.

Đánh mặt vô số dị tộc, Mộc Phàm liên tục giết chết năm sinh vật Truyền kỳ, thực lực cường đại cùng thủ đoạn hung tàn chấn trụ tám tộc.

“Không chịu nổi một kích!”

Mộc Phàm giết xong năm sinh vật Truyền kỳ, lạnh nhạt nói một câu.

Lời này kích thích vô số cường giả dị tộc chung quanh, bọn chúng giận dữ trợn mắt nhìn, hận không thể xé nát hắn.

“Quá kiêu ngạo!”

“Nhân loại này quá cuồng vọng.”

“Giết hắn!”

“Xé nát hắn!”

Trong lúc nhất thời, vô số dị tộc căm phẫn rít gào, tiếng rống giận truyền khắp hư không, sương mù u ám đều bị đánh tan.

Mộc Phàm cũng không để ý, dẫm lên Bất tử điểu, đứng trong hư

không, sau lưng là Long Thành, phía trước là vô số dị tộc.

“Còn có ai ra chịu chết?”

Hắn đột nhiên hét to, toàn bộ trong hư không lập tức yên tĩnh, tất cả dị tộc đồng thời dừng lại, thế mà không có một tên nào dám đi lên.

Nói giỡn, nhân loại trước mắt giết Truyền kỳ như giết gà, đi lên tìm chết sao?

Thấy sắc mặt những sinh vật Truyền kỳ khác cực kém, trong mắt có chút hoảng sợ, bị Mộc Phàm dọa rồi, không còn dũng khí.

“Các ngươi là một đám phế vật.”

Mộc Phàm đột nhiên vươn một bàn tay, làm động tác khinh thường.

Oanh!

Hành động này hoàn toàn chọc giận dị tộc, bọn chúng bùng nổ.

“Tìm chết!”

Quả nhiên, có cường giả dị tộc rốt cuộc không ngồi yên được, lấy tay chộp tới Mộc Phàm, ánh sáng vô tận hóa thành một bàn tay to khủng bố hung hăng chụp tới.

Đó là cường giả Bán thần dị tộc giấu sau màn, vốn lạnh nhạt nhìn Mộc Phàm giết chóc vô số dị tộc.

Hiện tại lại bị chọc giận, trực tiếp ra tay.

“Chút tài mọn!”

Mộc Phàm lật tay vỗ tới một chưởng.

Ầm ầm ầm, tiếng nổ mạnh không vang lên, hai bàn tay to hung hăng va chạm, tạo ra từng luồng khí lãng khủng bố quay cuồng rít gào.

Không ít dị tộc chung quanh không kịp tránh né, trực tiếp bị dòng

khí cường đại quét qua, thân thể hóa thành bột phấn biến mất.

Hai bàn tay to cùng nhau tiêu tán, thế mà cân sức ngang tài.

“Hừ!”

Thấy Mộc Phàm chặn được, tên cường giả Bán thần này hừ lạnh nói: “Nhân loại nho nhỏ, dám cuồng vọng tự đại, các ngươi đi giết hắn, mang linh hồn về cho ta.”

Tên Bán thần này không có tự mình động thủ mà ra lệnh cho thống soái tám tộc đi giết Mộc Phàm rồi mang linh hồn về cho nó.

Tám gã thống soái dị tộc liếc nhau, đều nhìn thấy sự e dè trong mắt nhau, trong lòng thực sự không muốn chiến đấu với nhân loại hung hãn này.

Bởi vì đối phương biểu hiện ra chiến lực cường đại, vô cùng hung tàn, một quyền giết một tên Truyền kỳ, ai dám đối cứng chứ?

“Đại nhân, chúng ta còn phải thống lĩnh quân đoàn.”

“Đúng vậy, đại nhân thần uy, dễ dàng trấn áp thiếu niên nhân loại này, không cần tới chúng ta.”

“Mời đại nhân ra tay, bày ra thần uy.”

Tám gã thống soái cấp Sử thi thế mà đồng loạt từ chối, một đám không chịu đi giết Mộc Phàm, như trong lòng đã có sự sợ hãi.

Điều này làm cho tên Bán thần kia tức giận đến bốc khói, hai mắt u ám nhìn bọn chúng, thiếu chút nữa đã vỗ chết đám này.

Nhưng cuối cùng nó vẫn bình tĩnh lại, hừ nhẹ nói: “Một đám phế vật, thế mà bị một nhân loại dọa vỡ mật.”

“Ta thấy là ngươi bị dọa vỡ mật đúng hơn, không dám lên liền phái chúng nó đi chịu chết sao?”

Lúc này, Mộc Phàm lại châm chọc một câu, kích thích tên cường giả Bán thần dị tộc này.

Cả người nó tản ra một quầng sáng u lam, hơi thở rơi vào trạng thái sắp bùng nổ.

“Nhân loại, ngươi làm càn!”

Tên Bán thần kia giận dữ hét to, đột nhiên xé không đi đến, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Mộc Phàm, một tay đấm vào ngực hắn.

Bán thần đột nhiên ra tay, tốc độ quá nhanh, hoàn toàn không thể phản ứng kịp.

“Lăn!”

Ai ngờ Mộc Phàm hét to, nắm tay vung lên, lấy tốc độ nhanh hơn nện thật mạnh vào mặt tên Bán thần này.

Chỉ nghe một tiếng “Ầm”, Bán thần bị một quyền đánh bay đi ra ngoài, bay xa mấy chục dặm, đâm nát một đám thiên thạch mới dừng lại.

“Giết!”

Không chờ đối phương phản ứng, Mộc Phàm đã giết tới, song quyền chuyển động, vô số quyền ảnh nện xuống.

Ầm ầm ầm...

Mộc Phàm đại chiến Bán thần, hai bên chiến đấu kịch liệt, ánh sáng lộng lẫy chiếu rọi hư không tăm tối.

Lúc này, trùng động ở trung tâm Long Thành tản ra từng tia sáng.

Chương 323: Nhân loại tất thắng!

Khu thứ nhất phương đông, ở một điểm truyền tống bí mật, có vô số người đang tụ tập.

Đây là viện quân mà chín khu nhân loại phương đông điều động, đã trang bị đầy đủ, chỉ chờ xuất phát.

Hiện trường yên tĩnh, không ai phát ra âm thanh.

Phía trước có một đám cường giả, đúng là cao tầng chín khu.

Cầm đầu chính là người quản lý Khu thứ nhất, thân khoác chiến giáp, tản ra hơi thở cường đại hơi thở.

“Nhất định phải thành công!”

Tất mọi người đều mong chờ, đều nhìn về trung tâm truyền tống to lớn trước mắt, bề mặt ảm đạm không ánh sáng, biểu hiện toạ độ không gian Long Thành không có động tĩnh.

Tất cả mọi người mặc niệm, trong lòng cầu nguyện, hy vọng đám Mộc Phàm có thể thành công.

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người kiên nhẫn chờ đợi, không một ai nói gì, cũng không có người nóng nảy, trong lòng chỉ có lựa giận đang được đè nén, chờ đợi bùng nổ.

Nhân loại muốn báo thù.

Ong!

Đột nhiên, trung tâm truyền tống run lên, đại biểu cho đã kết nối với toạ độ không gian Long Thành.

Mọi người chấn động, vẻ mặt biến hoá.

Mừng rỡ!

“Thành công!”

Bọn họ kích động nhìn trung tâm truyền tống đang sáng lên, đại biểu cho phong tỏa không gian đã bị phá vỡ, có thể truyền tống qua.

“Tất cả mọi người!”

Người quản lý Khu thứ nhất đứng trên một đài cao, vẻ mặt kích động, ánh mắt sáng quắc.

Hắn lớn tiếng nói: “Không gian trùng động tới Long Thành đã được đả thông, thời cơ báo thù của chúng ta tới rồi.”

“Ta cùng các ngươi đi chi viện Long Thành.”

“Trận chiến này, không chết không thôi.”

“Xuất phát!”

Tiếng nói vừa dứt, vị quản lý Khu thứ nhất này dẫn đầu bước vào không gian truyền tống.

Điều này làm vô số người sợ hãi, không nghĩ tới vị thủ lĩnh chín khu này lại đích thân tới chiến trường.

“Tiêu lão!”

Không ít người kinh hô, vội vàng đuổi theo.

“Mọi người, xuất chinh!”

“Chi viện Long Thành!”

Trong khoảnh khắc, một người thống soái đứng trước mấy chục vạn viện quân hô to, khoác chiến giáp bước vào.

Mấy chục vạn người đằng sau đều bước xuất phát, một đám khiêng đủ loại vũ khí trang bị, đâu vào đấy, bước vào trùng động.

Ở chỗ này, có vô số người đang quan sát, đang chờ đợi.

Nhìn hơn năm mươi vạn viện quân mênh mông cuồn cuộn, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang vượt qua không gian trùng động đi chi viện Long Thành.

Giờ khắc này, trên dưới chín khu sôi trào.

Bởi vì vô số người đang quan sát phát sóng trực tiếp, có nhiều phóng viên đã chuẩn bị kỹ để tới chiến trường quay chụp tình huống đại chiến giữa nhân loại cùng dị tộc.

Tất cả nhân loại đều có thể chính mắt chứng kiến sự kiêu ngạo cùng bất khuất của tộc mình.

“Các bằng hữu, hiện tại phóng viên của đài chúng tôi đang cùng đi tiền tuyến Long Thành.”

Trong chín khu phương đông, trên đường phố, trong nhà ở, khắp nơi đều chiếu phát sóng trực tiếp.

Vô số người tụ tập trên đường lớn, nhìn màn hình ảo đang chiếu cảnh mấy chục vạn viện quân cuồn cuộn bước vào không gian trùng động.

Thấy một màn như vậy, tất cả người xem đều sôi trào nhiệt huyết.

“Nhân loại tất thắng!”

Không biết là ai hô, đột nhiên vô số người hò hét, cổ vũ.

“Nam nhi tốt nên lao tới chiến trường, thủ vệ biên cương.”

“Đáng tiếc, ta già rồi.”

Không ít lão nhân xem cảnh tượng mấy chục vạn viện quân chi viện tiền tuyến Long Thành mà trào lệ nóng, một đám hận mình không thể là một thành viên trong đó.

Giờ này khắc này, không chỉ là nhân loại chín khu phương đông, các khu phương tây các đại khu đều đang phát một màn này.

Toàn bộ nhân loại trên thế giới sôi trào, đây là trận chiến quyết định sinh tử tồn vong của nhân loại, tất nhiên không có khả năng đứng ngoài cuộc.

Hiện tại thấy nhân loại phương đông triển khai chi viện, thổi vang tiếng kèn phản công, tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt.

“Nhân loại, tất thắng!”

“Nhân loại tất thắng!”

Một câu này vang vọng trong lòng mỗi người, một tinh thần bất khuất được lan truyền, mỗi một phần tử trong nhân loại đều sẽ có tinh thần này.

Hình ảnh chuyển đổi, đại quân xuyên qua trùng động, tới Long Thành.

Các phóng viên xuất hiện trước, quay được hình ảnh chiến trường.

Nhưng khoảnh khắc mọi người vừa tới Long Thành, đều bị cảnh tượng trước mắt trấn trụ, vô số người im lặng, ngây ngốc nhìn.

Hiện ra trước mắt bọn họ không phải là hình ảnh nhân loại đang đau khổ chống cự dị tộc, không phải người sống sót đang ra sức chiến đấu.

Mà là hình ảnh một ngọn núi do đầu người chồng chất thành, máu chảy đầm đìa, được trực tiếp truyền tới địa cầu, hiện ra trước mắt vô số nhân loại.

Dù là người ở hiện trường hay là nhân loại trong các khu, tất cả đều yên tĩnh, yên tĩnh như chết.

Dòng xe cộ ngừng lại, đám người tĩnh lặng, dại ra, nhìn hình ảnh trên màn hình.

Máu me, thảm thiết, không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Hai mươi vạn đầu người chồng chất, đó là cảnh tượng như thế nào?

“Không...”

Thấy một màn như vậy, không ít người kêu to rồi hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Còn có rất nhiều người khóc thút thít, quỳ trên mặt đất, một đám đỏ mắt.

Đặc biệt là người nhà, bằng hữu của hai mươi vạn quân đã chết, nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết như vậy, không chịu nổi cũng trực tiếp ngất xỉu đi.

Sự oán than tràn ngập, vô số người không tự giác siết chặt nắm tay, đôi mắt ướt nhòe, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Dị tộc trời đánh!”

“Con của ta a...”

“Đứa con đáng thương của chúng ta.”

Trên đường lớn, vô số người khóc than, nhìn từng cái đầu chết không nhắm mắt máu chảy đầm đìa, đau đớn giằng xé nội tâm.

Sự tàn bạo của dị tộc lại hiện ra trước mắt vô số nhân loại, không có che lấp chút nào, chân chân thật thật bày ra.

Tất cả nhân loại đều ý thức được dị tộc rất tàn nhẫn và thô bạo.

“Tất cả mọi người!”

Giờ phút này, quản lý Khu thứ nhất đã vào Long Thành, đứng trước núi đầu người, khóc không thành tiếng.

Hắn đè nén sự đau thương, rống to: “Dị tộc thô bạo vô đạo, tàn sát vô số nhân loại, thù này không đội trời chung.”

“Giết! Giết! Giết!”

Mấy chục vạn quân chi viện đều rống giận, lửa giận đè nén rốt cuộc bạo phát.

Mọi người đỏ mắt, như là sói đói phát điên, nhìn mấy trăm vạn dị tộc bên ngoài Long Thành bằng ánh mắt thù hận mãnh liệt.

Không đội trời chung!

“Các quân đoàn, chiến đấu!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy chục vạn quân đồng thời tản ra, chia làm bốn đội ngũ khổng lồ, phân biệt chiếm giữ bốn hướng Long Thành.

Giờ khắc này, không có người lùi bước, không có người sợ hãi.

Bởi vì nơi đó có hai mươi vạn đôi mắt chết mà không nhắm đang nhìn bọn họ, không chiến, chết không nhắm mắt.

“Giết dị tộc, báo thù!”

“Báo thù!”

Trong lúc nhất thời, trong Long Thành truyền đến từng tiếng rống giận, mấy chục vạn viện quân tiến đến làm dị tộc cũng có chút rối loạn.

Sát khí nồng đậm làm rất nhiều dị tộc run rẩy, sợ hãi, nhân loại bộc phát ra ý chí đáng sợ.

Nhân loại bị chọc giận mới là khủng bố nhất.

Hiện tại, tất cả nhân loại đều bị chọc giận, dù tới hay không có tới, đều tràn ngập lửa giận, thù hận đối với dị tộc đạt tới đỉnh điểm.

“Hừ!”

Trong hư không, một tiếng hừ lạnh truyền đến, chấn đến sắc mặt mọi người tái nhợt.

Lúc này mới phát hiện, thì ra trong hư không có từng sinh vật dị tộc cường đại.

Không biết bao nhiêu sinh vật có tu vi cấp Siêu phàm, còn có lượng lớn dị tộc cấp Nhập thánh, rất nhiều sinh vật cấp Siêu thể nở nụ cười tà ác, dữ tợn.

Còn có mấy chục sinh vật cấp Truyền kỳ hiện ra, tám tên thống soái cấp Sử thi thống lĩnh tám quân đoàn dị tộc, vây quanh Long Thành.

“Viện quân nhân loại, rốt cuộc cũng tới.”

Trong đó, một tên thống soái cấp Sử thi cười dữ tợn.

Nó cuồng tiếu nói: “Đến đây đi, diệt sát sạch sẽ nhân loại, toàn bộ thế giới nhân loại phải sợ hãi run rẩy dưới chân chúng ta.”

“Các huynh đệ, giết sạch nhân loại trước mắt.”

“Xé nát bọn họ!”

Liên quân tám tộc hành động, chui ra từ trong trong hư không, tựa như từng dòng nước lũ quét tới Long Thành.

Đại quân dị tộc cùng nhau tiến công, không dông dài, gọn gàng dứt khoát tấn công Long Thành.

“Dự bị!”

Lúc này, ở Long Thành tứ phía trên tường thành mặt, có một chi bộ đội pháo binh, vừa mới lắp ráp một số đại pháo đặc thù, chuẩn bị chiến đấu.

“Khai hỏa!”

Một tiếng ra lệnh, trên Long Thành đột nhiên xuất hiện từng luồng sáng, mấy vạn đại pháo được khai hỏa.

Chương 324: Chấn động thế nhân

-

Ầm ầm ầm...

Trong hư không u ám, từng chùm sáng bùng nổ, bao phủ vô số dị tộc.

Rất nhiều dị tộc hoá khí biến mất.

Long Thành, từng đại pháo phát ra tiếng nổ như đang rống giận, từng viên đạn pháo nổ tung trong hư không u ám.

Đó là đạn hạt nhân, một viên nối tiếp một viên, rơi vào quân đoàn dị tộc tạo thành hủy diệt.

“A...”

Vô số dị tộc kêu la thảm thiết, bị từng vụ nổ nóng cháy nuốt sạch, rất nhiều dị tộc chết thảm tại chỗ.

Ong!

Đang lúc đạn hạt nhân nổ mạnh nuốt hết vô số dị tộc, bên ngoài xuất hiện từng quầng sáng, chung quanh Long Thành toát ra vô số trận pháp, hóa thành phòng ngự chặn đạn hạt nhân của nhân loại.

“Hừ!”

Tám tên thống soái dị tộc cười lạnh, nhìn phía dưới không ngừng có đạn hạt nhân nổ mạnh thế nhưng bị vô số quầng sáng ngăn trở.

Tám quân đoàn dị tộc rậm rạp hợp thành đại trận mạnh mẽ chặn sự hủy diệt của đạn hạt nhân.

Trong Long Thành, mấy chục vạn quân chi viện đã vào vị trí của mình.

“Vô dụng.”

Trong hư không, từng bóng dáng cường đại hiện lên, có thể xuyên qua những vụ nổ từ đạn hạt nhân mà không thương tổn chút nào.

Những sinh vật đó đều rất cường đại.

Chúng nó đều là cường giả cấp Truyền kỳ, trừ mấy tên phía trước bị Mộc Phàm giết chết, nơi này còn có hơn ba mươi sinh vật cấp Truyền kỳ.

“Sinh vật cấp Truyền kỳ?”

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người nhịn không được hít hà một hơi, nhìn đạn hạt nhân không có biện pháp thương tổn chúng nó, chỉ có sinh vật cấp Truyền kỳ mới miễn dịch đạn hạt nhân thôi.

“Sao lại có nhiều sinh vật cấp Truyền kỳ như vậy?”

Tất cả mọi người trong Long Thành đều biến sắc.

Vẻ mặt người quản lý Khu thứ nhất trở nên nghiệm trọng, nhìn ba mươi mấy sinh vật cấp Truyền kỳ sinh xuất hiện, trong lòng có dự cảm không tốt.

Lão nhìn một vòng, thấy đám Diệp Hồng Trần cách nơi lão không xa, chỉ không nhìn thấy Mộc Phàm, trong lòng lộp bộp một chút.

“Hồng Trần, sao chỉ có các ngươi, Mộc Phàm đâu?”

Lão nhân trực tiếp đi tới, nghiêm túc hỏi.

Mấy người Diệp Hồng Trần liếc nhìn nhau rồi cười khổ.

Chỉ nghe Diệp Hồng Trần chỉ ra bên ngoài Long Thành nói: “Mộc Phàm đang chiến đấu với một cường giả dị tộc cấp Bán thần, trước mắt chúng ta không thấy được tình huống đại chiến.”

“Cấp Bán thần?”

Mọi người nghe xong, đều hít hà một hơi.

Cả hiệu trưởng Thanh Bắc cũng biến sắc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Hắn nhớ tới sự cường đại của Mộc Phàm, lúc trước gặp được Hỏa ma cấp Bán thần cũng có thể thu phục, đối mặt một tên cấp Bán thần tự nhiên không thành vấn đề.

“Không phải nói Truyền kỳ, Sử thi, Bán thần không thể tham dự chiến tranh văn minh sao?”

Có người mang sắc mặt khó coi nói.

Đây chính là Ngân hà thần quốc quy định, cấp Truyền kỳ trở lên không thể tham dự chiến tranh văn minh, vì sao hiện tại có nhiều sinh vật cấp Truyền kỳ như vậy.

Thậm chí còn có tám tên thống soái cấp Sử thi, thêm cả cấp Bán thần nữa.

Tiêu lão đảo mắt nhìn bốn phía Long Thành, thế mà phát hiện không có một vũ khí hay trang bị nào, cảm thấy kỳ quái.

Long Thành vốn có rất nhiều vũ khí phòng ngự cường đại, vì sao bây giờ không thấy.

“Ai tới nói cho ta biết, vũ khí phòng ngự của Long Thành đâu rồi?”

Trong lòng vị quản lý Khu thứ nhất này có dự cảm không tốt.

Long Thành luân hãm, có lẽ không đơn giản như biểu hiện bên ngoài, vì sao hai mươi vạn đại quân lại bị giết sạch, những vũ khí trang bị đó đâu?

Phải biết rằng, Long Thành có mấy ngàn khẩu pháo đặc thù, có mấy vạn đầu đạn hạt nhân dự trữ, vì sao không thấy?

Hiện trường không có ai trả lời, bởi vì không ai biết cả.

Hai mươi vạn người chết trận, không một người sống sót, toàn bộ bỏ mình.

Không còn người nào giải đáp được vì sao Long Thành luân hãm, dù có Bán thần tới cũng không thể đánh vỡ phòng ngự Long Thành trong thời gian ngắn.

Không nói đến giết sạch toàn bộ, chuyện này tuyệt đối có vấn đề.

Huống chi hiện trường không có phát hiện bất kỳ một khẩu pháo phòng thủ nào, không hề thấy vũ khí trang bị thuộc về quân đoàn thủ vệ.

“Nhân loại, tận thế của các ngươi tới rồi.”

Lúc này, đám cường giả dị tộc lặng yên buông xuống bên ngoài Long Thành.

Một màn này được quay truyền cho nhân loại trong chín khu xem, xuất hiện sinh vật cấp Truyền kỳ, hơn nữa liên quân tám tộc còn vây chặt như nêm.

Có thể nói là Long Thành không có khả năng phòng thủ, chỉ có mỗi trận pháp đã được chữa trị, nhưng căn bản không chịu được bao lâu.

Trong lúc nhất thời, vô số nhân loại tận mắt thấy tình huống nguy hiểm ở Long Thành.

Bên ngoài có vô số dị tộc, bên phía Long Thành chỉ có mấy vạn viện quân, thực lực hai bên cách xa như thế, có thể ngăn cản được sao?

“Báo cáo!”

“Tiểu đội Thí thần xin chiến!”

Nhưng vào lúc này, có một đội ngũ chỉnh tề tiến lên, mỗi người khoác chiến giáp đặc thù, che chắn kín mít.

Mỗi người đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Nhìn hơn hơn trăm người xin chiến trước mắt, tất cả mọi người im lặng.

Tiểu đội Thí thần, là một đội ngũ đặc thù được hình thành sau cuộc chiến Thiên trụy, mục đích dùng để đối phó với dị tộc cấp Truyền kỳ, thậm chí là Bán thần.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là giết chết cường giả cấp Truyền kỳ, Bán thần của dị tộc.

Nhìn đội ngũ xin chiến trước mắt, Tiêu lão im lặng một lúc, tất cả mọi người như ngừng thở.

Người biết đều rõ ràng, đội ngũ này chính là một đội cảm tử, hoàn toàn là một đội ngũ lấy mạng đổi mạng.

Trên người bọn họ đều có từ hai quả Thí thần đạn trở lên, đây là nguồn gốc tên gọi của tiểu đội.

Bên ngoài có hơn mười vị cấp Truyền kỳ như hổ rình mồi, có khả năng liên thủ phá vỡ phòng ngự Long Thành giết vào bất kỳ lúc nào, căn bản không ai thể ngăn cản.

Biện pháp duy nhất chính là kéo tất cả bọn chúng xuống địa ngục.

Oanh!

Đúng lúc này, quầng phòng ngự Long Thành đong đưa, hơn mười sinh vật Truyền kỳ cùng bùng nổ, oanh kích quầng sáng phòng ngự Long Thành.

Trong lúc nhất thời, Long Thành rung động kịch liệt, trận văn đã chữa trị cũng ảm đạm, dù có bảo vật Truyền kỳ Ngũ Hành trận bàn cũng không chống đỡ được bao lâu.

Ba mươi mấy sinh vật cấp Truyền kỳ điên cuồng oanh kích, không gánh được bao lâu.

“Chuẩn!”

Cuối cùng, người quản lý Khu thứ nhất kìm nén bi thương, đồng ý bọn yêu cầu xin chiến của bọn họ.

“Các huynh đệ, vì nhân loại!”

“Lên!”

Mọi người nhìn đội ngũ trăm người trước mắt, trên mặt mỗi người mang theo sự quyết tuyệt, không có ai sợ hãi, không có ai lùi bước,

không màng tính mạng xông lên.

“Thí thần!”

Đội ngũ trăm người hét to một tiếng, dẫn đầu giết ra chính là một phân đội nhỏ, hai mươi người, đồng thời bay khỏi quầng sáng Long Thành.

Từng bóng dáng kiên quyết khiến vô số người bật khóc.

“Tìm chết!”

Nhìn thành viên phân đội Thí thần lao tới, mười mấy sinh vật cấp Truyền kỳ không nói hai lời, công kích bọn họ.

Đối mặt với công kích của cấp Truyền kỳ, bọn họ vẫn không sợ hãi vọt tới.

Ầm ầm ầm...

Hai mươi thành viên tiểu đội thừa nhận công kích của cấp Truyền kỳ, áo giáp trên người đột nhiên sáng lên, miễn cưỡng chặn được một kích, sau đó tan vỡ.

Nhưng thời gian cũng đã cũng đủ cho bọn họ tới gần những sinh vật Truyền kỳ đó.

“Vì nhân loại!”

Oanh!

Hai mươi người rống giận, nháy mắt bộc phát ra năng lượng khủng bố.

Mỗi người đều kích nổ một quả Thí thần đạn, kéo mười mấy sinh vật cấp Truyền kỳ cùng nhau nổ tung.

Không có tiếng gầm rú, cũng không có ánh sáng mãnh liệt, chỉ có cảnh tượng mọi thứ bị xoá dần, gần như xoá sạch trong nháy mắt.

Giờ khắc này, nhân loại chín khu, thậm chí toàn bộ nhân loại đều im lặng, hốc mắt tràn đầy nước mắt.

Đến giờ phút này, rất nhiều nhân tài mới hiểu được nhân loại đã giành lấy hoà bình như thế nào, đúng là những con người dũng mãnh không sợ chết đầu rơi máu chảy, dùng sinh mệnh của mình đổi lấy.

Khoảng mười tám sinh vật Truyền kỳ bị bom phản vật chất xoá sạch, hoàn toàn biến mất.

Không kịp phản kháng chút nào.

“A...”

“Nhân loại đáng chết.”

Mười mấy sinh vật Truyền kỳ còn lại sợ hãi, một đám điên cuồng lui về sau, miễn cưỡng tránh thoát một kiếp.

Bọn chúng hoảng sợ nhìn nơi phản vật chất hủy diệt, xoá sạch tất cả mọi thứ, một mảnh trống không.

“Lên!”

Lúc này, phân đội thứ hai xuất hiện, lại là hai mươi người kiên quyết vọt ra.

Một màn này khiến vô số dị tộc khủng hoảng, thậm chí mười mấy tên Truyền kỳ còn sót lại kia bị doạ vỡ mật, xoay người chạy.

Bọn chúng sợ, bị phương thức công kích tự sát của đám nhân loại hù doạ, căn bản không dám ở gần.

“Khốn nạn, mau giết bọn chúng.”

Thống soái tám tộc nhìn thấy vậy, tức khắc giận tím mặt, lại bị nhân loại huỷ diệt mười mấy thủ hạ cấp Truyền kỳ, vô cùng phẫn nộ.

“Giết!”

“Xé nát bọn họ!”

Trong lúc nhất thời, liên quân tám tộc nhào lên, vô số dị tộc

giương nanh múa xông tới, đều là một ít pháo hôi.

Đây là muốn dùng pháo hôi tiêu diệt đội ngũ nhân loại đáng sợ này.

Phanh!

Đột nhiên, trong hư không truyền đến một tiếng nổ mạnh, không gian vỡ vụn, từ bên trong có một bóng dáng chật vật rơi xuống, dừng cách phân đội Thí thần không xa.

“Mộc Phàm!”

Nhìn thấy người này, trong Long Thành truyền đến một loạt tiếng kinh hô, Diệp Hồng Trần cùng những người nhận biết Mộc Phàm đều nhịn không được biến sắc.

Người nọ đúng là Mộc Phàm, bị đánh rơi xuống.

“Nhân loại, các ngươi làm chúng ta rất kinh ngạc.”

Lúc này, trong hư không truyền đến một giọng nói lạnh nhạt, sắc mặt mọi người thay đổi, giương mắt nhìn, trong khe không gian có một đám bóng dáng khủng bố chậm rãi đi ra.

Một tên nối tiếp một tên, tổng cộng năm tên Bán thần.

Năm Bán thần xuất hiện, khiến mọi người ngây ra.

“Phốc...”

Chỉ thấy Mộc Phàm phun một ngụm máu, chậm rãi đứng dậy, trên ngực có từng vết trảo, còn có một dấu quyền ấn, tổn thương xương cốt.

Hắn bị thương, bị năm Bán thần liên thủ đả thương.

“Không nghĩ tới, thế mà có năm tên Bán thần?”

Sắc mặt Mộc Phàm không thay đổi, trong mắt là sự lạnh lẽo cùng phẫn nộ.

Hắn không nghĩ đến, dị tộc lại có năm tên Bán thần, quả thực

không thể tưởng tượng.

Tất cả mọi người dừng lại, khẩn trương nhìn hư không bên ngoài Long Thành, Mộc Phàm đang giằng co cùng năm Bán thần, hiện trường yên tĩnh.

Một hơi thở đáng sợ bao phủ nội tâm tất cả nhân loại, tử vong đang cận kề.

Chương 325: Năm tên Bán thần

Năm tên Bán thần xuất hiện, làm vô số người cảm thấy nặng nề, tuyệt vọng.

“Bán thần?”

Trong chín khu, vô số người nhìn hình ảnh Long Thành đang chiếu, cũng có chút run rẩy.

Cách màn hình ảo nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở đáng sợ của Bán thần, đè ép khiến bọn họ không thở nổi.

Đối mặt với Bán thần, nhân loại cảm thấy vô lực.

Đặc biệt là mọi người ở Long Thành, cảm giác lại càng mãnh liệt hơn, giống như có từng ngọn núi lớn đè lên người, khó thở.

Đối mặt với Bán thần, năm tên Bán thần, nhân loại có thể đối kháng sao?

Còn không nói tới có một đám cường giả dị tộc cấp Truyền kỳ, cấp Sử thi, thực lực hai bên hoàn toàn là một trên trời một dưới đất.

“Các ngươi ra đây làm gì?”

Lúc này, Mộc Phàm phát hiện tiểu đội hai mươi người phía sau, mỗi người mặc chiến giáp đặc thù lơ lửng trong hư không đằng sau, không rên một tiếng.

Lời này làm mọi người bừng tỉnh.

Đồng loạt nhìn về phía Mộc Phàm, lúc này mới tỉnh ngộ, vừa rồi Mộc Phàm đã chiến đấu kịch liệt với năm Bán thần dị tộc.

Tuy rằng bị đánh rớt xuống, bị thương, nhìn có chút chật vật nhưng mọi người đều rất là kính nể.

Có thể chiến đấu cùng Bán thần, chắc chắn thực lực vô cùng cường đại, hơn nữa giao chiến cùng năm Bán thần mà không bị đánh chết, mạnh một cách thái quá.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Mộc Phàm trở nên nóng cháy, mang theo chút mong đợi.

“Chúng ta phụng mệnh thanh trừ Bán thần dị tộc.”

Trong hai mươi người, có một tên đội trưởng đứng ra, giọng nói cứng rắn mang theo sự quyết tuyệt, không một chút sợ hãi.

Chỉ có một loại tín niệm xả thân vì nhân loại.

“Thanh trừ Bán thần?”

Mộc Phàm nhíu mày, ngửa tay, lòng bàn tay xuất hiện một đồ vật, đúng là Thí thần đạn.

“Các ngươi muốn dựa vào thứ này để đồng quy vu tận với Bán thần sao?”

Hắn nghĩ tới gì đó, sắc mặt tức khắc trở nên khó coi.

Quét mắt nhìn bốn phía, sắc mặt Mộc Phàm trầm xuống, thấy một khu vực trống rỗng, còn sót lại một loại năng lượng khủng bố.

Hiển nhiên vừa rồi đã có người hy sinh, điều này khiến lòng Mộc Phàm rất khó chịu.

Vì chống lại uy hiếp từ dị tộc cấp Truyền kỳ, cấp Sử thi, thậm chí Bán thần, cần một bộ phận nhân loại hy sinh mới có thể đổi lấy thắng lợi.

Đây là một loại bi ai, một loại bất đắc dĩ.

“Trở về!”

Mộc Phàm lạnh giọng nói, nhẹ nhàng phất tay, hai mươi người chưa kịp phản ứng đã bị một lực lượng ném trở về Long Thành.

Bị Mộc Phàm quăng trở về, hai mươi người nhìn nhau, nhìn đội trưởng, không nói gì cả.

“Về đơn vị.”

Đội trưởng nói một câu, hai mươi người lập tức bay về trong đội

ngũ, im lặng không lên tiếng.

Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn bóng dáng lẻ loi bên ngoài Long Thành, một mình đối mặt năm Bán thần.

Còn có mười mấy sinh vật cấp Truyền kỳ, có thống soái tám tộc, tên nào tên nấy tràn đầy sát khí nhìn Mộc Phàm.

“Nhân loại, ngươi không ngăn được chúng ta.”

Một tên Bán thần mở miệng.

Nó có ba đầu tám tay, thực lực vô cùng cường đại, uy áp khủng bố trực tiếp ép tới Mộc Phàm.

Đáng tiếc, Mộc Phàm không chút sứt mẻ, thân ảnh đứng ngạo nghễ trong hư không, chặn hơi thở cuồn cuộn của đối phương.

“Thần quốc quy định, cấp Truyền kỳ trở lên không được tham dự chiến tranh văn minh, vì sao các ngươi làm trái quy định?”

Mộc Phàm không nghĩ ra điểm này.

Vì sao nơi này không chỉ có sinh vật cấp Truyền kỳ, còn có tám tên thống soái dị tộc cấp Sử thi dị, đáng sợ hơn nữa chính là thêm năm tên Bán thần.

Điều này không bình thường, vì sao dị tộc không màng luật lệ Thần hà mà tham dự trận chiến chủng tộc này?

“Quy định của Thần quốc sao?”

Nghe Mộc Phàm nói, năm tên Bán thần đồng thời cười lạnh, mang theo một chút châm chọc, khinh thường.

Lại thấy một sinh vật cả người bốc sương đen đi ra, khinh thường nói: “Đối với ba mươi sáu tộc Hắc vực mà nói, luật lệ Thần quốc chính là một trò cười.”

“Ba mươi sáu tộc không bị luật lệ Thần hà ước thúc, văn minh chủng tộc cấp thấp như nhân loại các ngươi chính là đối tượng săn bắn của chúng ta.”

“Nhân loại, khuất phục đi, các ngươi không có hy vọng.”

“Nhân loại ti tiện, không nên tồn tại.”

Từng tên Bán thần mở miệng, giọng điệu lạnh lẽo, mang theo một loại cao cao tại thượng, miệt thị nhân loại, hoàn toàn không có để nhân loại vào mắt.

Mộc Phàm nghe xong trong lòng nổi lửa lớn, vô số nhân loại cảm thấy nặng nề, phẫn nộ, lại không thể làm gì.

Nhân loại trong mắt bọn chúng là đối tượng săn bắn, giống như động vật mà nhân loại đi săn.

“Nhân loại, từ bỏ chống cự đi.”

Lúc này, một sinh vật cấp Bán thần khác mở miệng, giọng nói trong trẻo, mang theo một chút mị hoặc, làm người ta bị hấp dẫn.

Mộc Phàm giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một sinh vật có cánh đen đi ra, dáng người lồi lõm quyến rũ, nóng bỏng, gợi cảm, khuôn mặt kiều mị mê người.

Trên mặt nàng là một nụ cười, ánh mắt lạnh nhạt nói: “Thiếu niên nhân loại, ta coi trọng ngươi, lại đây, quỳ xuống thần phục, ta có thể tha mạng cho ngươi.”

“Yên tâm, ta nói chuyện giữ lời, nếu ngươi thần phục, có thể sống.” Nàng nói thế này hiển nhiên là vì coi trọng Mộc Phàm.

Cảm thấy thiếu niên nhân loại này không tồi, muốn nhận làm nô lệ, thậm chí có thể làm rất nhiều chuyện cho mình.

“Ngươi lại đây.” Mộc Phàm ngoắc ngoắc ngón tay, cười lạnh nói: “Ta cũng cho ngươi một con đường, lại đây, quỳ gối sám hối trước mặt hai mươi vạn liệt sĩ nhân loại mười vạn năm, ta có thể suy xét giữ mạng chó của ngươi.”

“Làm càn!”

Lời này tức khắc chọc giận sinh vật Bán thần trước mắt, trong cơn giận dữ liền vỗ một chưởng về phía Mộc Phàm.

Oanh!

Mộc Phàm cũng vỗ một chưởng, hai bàn tay va chạm, nháy mắt bộc phát làn sóng kinh thiên, có năng lượng khủng bố bùng nổ.

Ầm ầm ầm, tiếng nổ không ngừng vang, khi ánh sáng tan đi, mọi người khiếp sợ thấy sinh vật Bán thần mỹ lệ kia đã bị đánh lui về phía sau mấy ngàn mét.

Mà Mộc Phàm thì đứng ngạo nghễ ở nơi đó, chỉ lui nửa bước, hai bên so đấu, kết quả là tên Bán thần này thua một bậc, khiến mọi người chấn động.

“Chỉ chút năng lực thế này mà muốn ta thần phục sao?”

Mộc Phàm lạnh mặt, khinh thường nhìn lại, giọng điệu kích thích sinh vật Bán thần kia.

Hai mắt nàng loé ánh sáng đỏ tươi, giận dữ nói: “Nhân loại, ngươi thành công chọc giận ta, hôm nay không ai cứu được ngươi.”

“Trò cười!”

Mộc Phàm khinh thường cười ói: “Dị tộc các ngươi chỉ biết kêu ngao ngao, lải nhải dài dòng nói không để yên, muốn đánh liền đánh, không đánh liền cút.”

Vừa dứt lời, liền thấy Mộc Phàm bước ra, hư không vỡ vụn, ánh sáng từ thân thể nở rộ ra.

“Già thiên thủ!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, Mộc Phàm giơ tay vỗ một chưởng, lực lượng cường đại ầm ầm bùng nổ.

Một bàn tay to ù ù chụp tới, năm Bán thần đều dựng lông, cảm thấy nguy hiểm, toàn bộ bộc phát ra lực lượng Bán thần đối kháng.

Đông!

Cùng với một tiếng nổ khủng bố, bàn tay to bị đánh nát, năm Bán

thần liên thủ đánh tan cấm thuật của Mộc Phàm.

“Vô địch thông thiên pháo!”

Trong ánh sáng đột nhiên truyền đến một tiếng hét giận dữ, liền thấy Mộc Phàm hội tụ một kích cường đại, bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mặt sinh vật Bán thần mỹ lệ kia.

Phanh!

Mộc Phàm hội tụ lực lượng toàn thân, nháy mắt đánh vào hàm dưới của nàng, lực lượng cường đại trực tiếp đánh vỡ cái cằm xinh đẹp, thân thể cũng bị đánh bay.

“Thông thiên triền nguyệt, giết!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm biến mất không thấy, hai tay bắt lấy chân đối phương rồi lao xuống, nện thật mạnh vào vành đai thiên thạch bên dưới.

Ầm ầm ầm, Bán thần kia bị Mộc Phàm nện xuyên mấy trăm viên thiên thạch mới dừng lại, lộ ra bóng dáng chật vật.

“A... Ta muốn xé nát ngươi.”

Nàng điên rồi, bị ba chiêu liên tục của Mộc Phàm đánh đến chật vật, áo giáp rách nát, cằm vỡ vụn, nhìn vô cùng thê thảm.

Điều này làm nàng hoàn toàn điên cuồng, nữ nhân điên lên đáng sợ cỡ nào, hơn nữa còn là một Bán thần, quả thực rất khủng bố.

Một màn này khiến mọi người ngây ngẩn, đặc biệt là phía nhân loại, trái tim đập bang bang, thiếu chút nữa đã hoan hô rồi.

Quá kích thích, quá phấn chấn.

Mộc Phàm lại có thể ngược sinh vật cấp Bán thần như vậy, quả thực không thể tin được.

“Nhân loại, tất thắng!”

Không biết ai hô lên, đột nhiên vô sỏ người trong Long Thành lớn

tiếng rống to, âm thanh vang vọng hư không, rất nhiều dị tộc sợ hãi lui về phía sau.

“Nhân loại, không thể không thừa nhận ngươi rất mạnh.”

Lúc này, mấy Bán thần khác ngồi không yên.

Bốn Bán thần đồng thời sáp tới, cùng với sinh vật Bán thần nữ tính vừa bị đánh kia vây quanh Mộc Phàm, khóa chặt không gian.

“Năm đánh một, các ngươi cho rằng ta sẽ sợ?”

Mộc Phàm đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia hơi đáng sợ.

Chỉ thấy hắn giơ tay quẹt nhẹ, không gian vỡ ra, từ bên trong có một bóng dáng nhỏ xinh khoác áo đen, không nhìn thấy thấy mặt.

“Đại nhân, có gì phân phó.”

Tiểu Ách lơ đi năm tên Bán thần, cung kính hành lễ.

Tất cả đều ngơ ngác bao gồm cả dị tộc.

“Tiểu Ách, những tên cấp Truyền kỳ, cấp Sử thi kia, ngươi có thể đùa chết bọn chúng sao?”

Mộc Phàm cũng lơ năm tên Bán thần, dò hỏi tiểu cô nương áo đen này.

Lời này khiến tất cả mọi người sợ hãi, một đám đơ ra nhìn Mộc Phàm.

“Đại nhân, không thành vấn đề, giết luôn năm tên này sao?”

Tiểu Ách nghiêng đầu hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ như không để cấp Truyền kỳ, cấp Sử thi vào mắt, thậm chí chẳng ngại ngần gì năm tên Bán thần.

“Không cần, năm tên này giao cho ta, dị tộc cấp Truyền kỳ trở lên, ngươi giết hết, không cần chừa một tên nào.”

Giọng điệu Mộc Phàm lành lạnh, tàn nhẫn nói.

“Tuân mệnh, đại nhân.”

Tiểu Ách lĩnh mệnh, vừa dứt lời thì bóng dáng lặng yên biến mất, không gian do năm Bán thần liên thủ phong tỏa cũng không có biện pháp giam cầm nàng.

Nhìn thấy cảnh này, năm Bán thần đồng thời biến sắc, vẻ mặt khó có thể tưởng tin được.

“Sao có thể?”

Năm tên Bán thần kinh ngạc, nhìn Tiểu Ách thoát khỏi vùng phong tỏa, tiểu cô nương thần bí này có lai lịch thế nào?

“Dám ngây ngốc trước mặt ta, chắc là các ngươi chán sống.”

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh băng truyền đến, bừng tỉnh năm tên Bán thần.

Oanh!

Một cổ lực lượng cường đại bùng nổ, Mộc Phàm thi triển bí thuật cường đại, thiên lôi cuồn cuộn hóa thành một biển sấm sét nổ ầm ầm.

Chương 326: Tiểu Ách khủng bố

Lôi đình hội tụ, tựa như biển đổ xuống, lôi xà vô tận đan xen rít gào, nháy mắt bao phủ năm tên Bán thần.

Ầm ầm ầm...

Thiên lôi cuồn cuộn, oanh vào người năm Bán thần, khiến bọn chúng trở tay không kịp, thậm chí khiến hai tên bốc khói.

“Bán thần lại như thế nào, ta cũng không ngại giết!”

Trong biển sấm sét cuồn cuộn, Mộc Phàm dẫm lên hàng tỉ lôi đình đạp không mà đến, tựa như Lôi thần giáng thế, khiến tất cả chấn động.

Nhân loại toàn thế giới đều thấy được cảnh này.

Bọn họ không nghĩ tới trong nhân loại còn có một cường giả như vậy, sức của một người mà chắn năm Bán thần, quả thực không thể tin được.

“Mộc Phàm, cố lên!”

Trong Long Thành, có không ít người tham gia chi viện Long Thành nhận biết Mộc Phàm.

Những người đến từ cao giáo Thanh Bắc, Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu không ai không bị thực lực cường đại của Mộc Phàm làm chấn động.

Lúc này bọn họ mới nhận thức được thực lực thật sự của Mộc Phàm, thì ra hắn cường đại tới mức này, có thể một mình đại chiến năm Bán thần dị tộc mà không bại.

Sự hưng phấn, kiêu ngạo đột nhiên sinh ra.

“Mộc ca, chơi chết bọn chúng!”

Còn có một số người khác cũng nhận biết Mộc Phàm kêu to, kích động.

Ttrên tường thành, trong một phân đội, có một tên béo khoác một bộ trọng giáp, khiêng một thanh chiến chuỳ to, gương mặt thịt mỡ bởi vì hưng phấn mà run run.

Những người chung quanh kinh ngạc nhìn hắn.

“Mập mạp, ngươi quen biết vị cường giả kia?” Có đồng đội kinh ngạc hỏi.

Bộ dạng phấn mập mạp phấn khởi như vậy, hiển nhiên là nhận thức vị cường giả nhân loại độc chiến năm Bán thần kia.

“Biết, đương nhiên biết.”

Mập mạp hưng phấn kêu to: “Hắn chính là huynh đệ của ta, chúng ta là bạn từ nhỏ, trời ạ, ta chưa từng biết Mộc ca của ta lợi hại như vậy.”

“Mộc ca, đánh chết chúng nó.”

Mập mạp quơ chân múa tay, đồng đội chung quanh nhìn nhau, khiếp sợ không thôi.

Mập mạp dung mạo bình thường này thế mà quen biết người đang chiến đấu với năm Bán thần dị tộc, có vẻ quan hệ cũng rất tốt.

Nghĩ vậy, ánh mắt mọi người nhìn mập mạp đều phát sáng.

“Béo ca, nhớ dẫn theo các huynh đệ nha.”

“Đúng đúng, béo ca, ngươi nhất định phải dìu dắt chúng ta.”

Rất nhanh, một đám thành viên tiểu đội tụm lại, hưng phấn nhìn mập mạp, ríu rít không ngừng.

Đây là lôi kéo a.

Trong đội ngũ, một vị thiếu nữ khoác chiến giáp che mặt, không có mặt mũi nào nhìn.

Nàng chính là Tiêu Văn, nhìn Mộc Phàm đang đại phát thần uy, lực chiến năm Bán thần trong hư không, lộ vẻ hưng phấn cùng sùng

bái.

“Mộc Phàm ca ca quả nhiên lợi hại, đây là cảnh đại chiến kiếp trước, rốt cuộc ta đã có thể tham dự.”

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Văn tràn đầy vẻ hưng phấn, cuộc chiến bảo vệ Long Thành kiếp trước có thể nói là khiến thế nhân chấn động, từ đó uy danh của Mộc Phàm vang dội.

Đúng là trận chiến này kéo màn trăm năm giằng co giữa nhân loại cùng ba mươi sáu tộc Hắc vực, cũng tạo nên vô số anh hùng, vô số cường giả nhân loại ra đời.

Mộc Phàm chính là một ngôi sao sáng nhất, chói mắt nhất.

Nhưng bởi vì vậy, khi ngôi sao này rơi xuống, như có phản ứng dây chuyền, vô số cường giả nhân loại cũng lần lượt ngã xuống, chúng tinh ảm đạm.

“Kỳ quái, kia là ai?”

Lúc này, Tiêu Văn chú ý tới một người khác.

Đó là Tiểu Ách, khoác áo đen, nhìn không thấy gương mặt, không ai biết lai lịch của nàng.

Điều làm Tiêu Văn khiếp sợ, khó hiểu chính là cuộc chiến bảo vệ Long Thành kiếp trước không có người này, bên cạnh Mộc Phàm cũng không có.

Sao lại thế này, vì sao hiện tại có thêm một người, một người chưa từng xuất hiện bao giờ?

“Ngươi không phải nhân loại, vì sao giúp đỡ nhân loại?”

Lúc này, trong hư không, Tiểu Ách đứng trước mặt hơn mười cường giả Truyền kỳ, bao gồm tám gã thống soái cấp Sử thi, bọn chúng tức giận nhìn nàng.

Hơi thở Tiểu Ách phát ra căn bản không phải nhân loại, vì sao cố tình trợ giúp nhân loại?

“Đại nhân kêu ta giết các ngươi.”

Tiểu Ách lạnh nhạt nói một câu, làm đám cường giả dị tộc trước mắt tức khắc bạo nộ.

“Giết nàng.”

Oanh!

Mới vừa nói xong, liền có cường giả Truyền kỳ lắc mình đến gần, móng vuốt ngưng tụ lực lượng đáng sợ chộp tới Tiểu Ách, muốn xé nàng thành mảnh nhỏ.

Đối mặt với sự tấn công bất ngờ là sinh vật Truyền kỳ, Tiểu Ách vẫn không nhúc nhích, người ngoài thấy nàng như đã bị dọa ngốc rồi.

Nhưng ngay lúc này, công kích của đối phương đột nhiên quay ngược lại, hung hăng bắn về phía một sinh vật Truyền kỳ khác.

Phịch một tiếng, sinh vật Truyền kỳ kia không kịp trốn tránh, ngơ ngác ăn một chiêu của đồng đội, thiếu chút nữa treo mạng.

“Phốc... khốn nạn, ngươi đang làm gì?” Sinh vật Truyền kỳ này hộc máu lùi lại, giận tím mặt.

Hai mắt nó phẫn nộ trừng đối phương, đang êm đẹp sao lại đánh ta?

Các cường giả dị tộc khác cũng ngây ngốc nhìn hai tên này, người một nhà đánh người một nhà sao?

“Không... Không phải, ta... Ta cũng không biết sao lại thế này.”

Sinh vật Truyền kỳ kia mờ mịt, rõ ràng là nó vừa công kích kẻ áo đen đối diện, vì sao đột nhiên lại trúng người một nhà?

Nó ngơ ngác nhìn về phía đối diện, hai mắt phun lửa giận: “Nhất định là ngươi giở trò quỷ, tìm chết.”

Rầm!

Cường giả Truyền kỳ lợi hại thế nào, hội tụ lực lượng cực đại, trực tiếp đánh về phía Tiểu Ách, nếu trúng phải chiêu này, cả cường giả cùng cấp không chết cũng tàn.

Nhưng một màn quỷ dị lại xuất hiện, năng lượng cường đại sắp đánh trúng Tiểu Ách lại quay ngược, nện thật mạnh vào sinh vật vừa trúng chiêu kia.

Phụt, hai mắt sinh vật Truyền kỳ kia nhô lên, nhìn xuống thân thể của mình, đã bị đánh thủng một lỗ, hai mặt thông nhau.

Nó há miệng thở dốc, cuối cùng không thể nói thêm gì, chậm rãi ngã xuống, cứ như vậy mà đi đời nhà ma.

Hiện trường yên tĩnh, các sinh vật Truyền kỳ khác dại ra, ngây ngốc, há hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Những người khác thấy một màn như vậy đều sửng sốt, vẻ mặt ngây ngốc, rốt cuộc là chuyện gì?

“Thiên phạt.”

Tiểu Ách nhẹ nhàng nói hai chữ, những sinh vật Truyền kỳ, cường giả dị tộc đều ngạc nhiên không thôi, vẫn chưa hiểu chuyện gì, đột nhiên một hơi thở cực kỳ đáng sợ khoá chặt bọn chúng.

“Đây là...”

“Thiên phạt?”

Có sinh vật Truyền kỳ trừng to mắt, thấy trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một màn trời, mênh mông cuồn cuộn ùa tới.

Màn trời này như ngân hà rũ xuống, nuốt sống mười mấy sinh vật Truyền kỳ cùng một đám dị tộc chung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, một đám dị tộc bị xoá sổ.

“A...”

“Thiên phạt, là thiên phạt.”

Từng tiếng la hét vang lên, mười mấy sinh vật Truyền kỳ ra sức chống cự, kêu rên thảm thiết.

Đáng tiếc, dù bọn chúng phản kháng thế nào cũng không tránh khỏi, bị thiên phạt xoá dần, không còn một tên.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mười mấy sinh vật Truyền kỳ đã bị diệt.

Mà thiên phạt như ngân hà kia cũng biến mất một cách khó hiểu, giống như chưa từng xuất hiện.

Những tên cường giả dị tộc còn sót lại sợ hãi lui về phía sau.

Đây là một gia hoả khủng bố có thể triệu hoán thiên phạt.

“Ngươi, ngươi là Tai ách...”

Một tên thống soái cấp Sử thi trợn mắt, hoảng sợ hét to.

Còn chưa dứt lời liền nghe thấy tiếng sấm vang đùng đùng, tên cường giả cấp Sử thi đã bị một tia chớp đen nhánh đốt thành tro tàn.

Tiểu Ách bước từng bước tới gần, vài tên cường giả cấp Sử thi liền xoay người chạy.

“Trốn!”

Bọn chúng đã sợ hãi đến cực điểm, bị Tiểu Ách dọa vỡ mật, xoay người bỏ chạy, không màng tới mấy trăm vạn đại quân dị tộc.

Bọn chúng đã nhận ra thân phận của Tiểu Ách, Tai ách tộc, là chủng tộc mà vô số sinh vật dị tộc sợ hãi nhất, không muốn tới gần.

Nơi nào có Tai ách tộc xuất hiện, chắc chắn không có chuyện tốt.

Oanh!

Quả nhiên, nơi tiểu Tiểu Ách đi qua, vô số dị tộc tự dưng tử vong, có tên bị khe không gian đột nhiên xuất hiện nuốt mất.

Có tên bị không gian loạn lưu cuốn trôi xé nát, có tên bị đồng bạn không cẩn thận đánh nổ đầu, chết thê thảm.

Có vài tên dị tộc chết kỳ quái hơn nữa, tự nổ tung hóa thành thịt nát, vô số dị tộc khủng hoảng chạy trốn.

Cảnh này dừng trong mắt vô số nhân loại Long Thành, một đám xem mà ngây người.

“Là nàng?

“Sao lại là vị tai tinh này?”

Trên tường thành, Tiêu Văn vốn đang tò mò đột nhiên trừng to hai mắt, hoảng hốt nhìn Tiểu Ách đang đuổi giết mấy tên thống soái cấp Sử thi, cả người run run.

Nàng kinh hoảng, lẩm bẩm: "Sao lại là nàng, vị tai tinh kia đi cùng Mộc Phàm ca ca?”

“Trời đất, xong rồi.”

Sắc mặt Tiêu Văn tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nàng nhìn Mộc Phàm đang đại chiến năm Bán thần, trong ánh mắt mang theo một chút thương hại, bi ai, vô lực.

“Mộc Phàm ca ca a, ngươi chết chắc rồi, ta cũng không thể cứu được ngươi.”

Tiêu Văn lẩm nhẩm như bà điên: “Sao ngươi lại đi chung với nàng, xong hết rồi, đi với ai không đi lại đi cùng nàng, địa cầu có thể đột nhiên nổ tung hay không?”

“Xong rồi xong rồi, tai tinh chạy tới địa cầu, không ai cứu nổi.”

Không thể trách Tiêu Văn điên điên khùng khùng, bởi vì nàng biết rõ lai lịch của Tiểu Ách, vì biết nên mới khủng hoảng như thế.

Ở kiếp trước, vị này là tai tinh cấp vũ trụ a, đi đến đâu thì nơi đó liền có tai nạn, đi ngang qua một viên tinh cầu khiến nó tự dưng nổ tung, đi qua một thế giới, thế giới đó trực tiếp bị huỷ diệt một

cách quỷ dị.

Phàm là sinh vật tiếp xúc với nàng đều chết thảm, bất luận địch ta, tóm lại, thấy Mộc Phàm mang theo siêu cấp tai tinh này, Tiêu Văn cảm thấy tuyệt vọng.

“Tiến công!”

“Giết sạch dị tộc!”

Đúng lúc này, tất cả viện quân nhanh chóng phản công theo mệnh lệnh của người quản lý Khu thứ nhất.

“Giết!”

Kèn phản công được thổi vang, mấy chục vạn người đồng thời tỉnh táo lại, không chút do dự, cầm lấy vũ khí trực tiếp giết ra bên ngoài Long Thành.

“Mập mạp, đấu võ.”

Tiêu Văn cũng tỉnh táo lại, vứt đi tạp niệm, một thanh phi kiếm vờn quanh nàng, tiếp lấy mập mạp cùng nhau đi theo đội quân giết ra ngoài.

Chương 327: Tỷ che chở ngươi

-

“Giết!”

Dị tộc luống cuống, thống soái các quân đoàn tám tộc rống giận, hạ lệnh tiến công, như ong vỡ tổ ùa tới.

“Giết sạch tất cả nhân loại.”

Có thống lĩnh quân đoàn cấp Siêu thể dị tộc rống to, dẫn đầu giết về phía đội quân nhân loại Long Thành.

Tám phương kích động, vô số dị tộc như nổi cơn điên xông lên, một đám hung tàn, thô bạo, hoàn toàn không do dự, sợ hãi chút nào.

Dù bên mình có nhiều cường giả Truyền kỳ đã chết, thậm chí thống soái đều bỏ chạy, nhưng vẫn không lui về phía sau, toàn tâm toàn ý giết tới.

Oanh!

Một chùm ánh sáng nổ mạnh, chính là nhân loại đang tiến công mãnh liệt, từng viên đạn đạo gào thét bay đến, nổ trong không trung tạo ra ánh lửa sáng chói.

Trong bóng đêm, từng đám mây nấm bốc lên, ánh sáng nóng rực, giống như những mặt trời nhỏ không ngừng nổ tung, nhiệt lượng cao hoà tan vô số dị tộc.

Khí lãng thổi bay vô số dị tộc, nhưng không ngăn cản được tiến công điên cuồng của dị tộc.

“Ngao!”

Trong dị tộc, có dị thú khổng lồ rít gào, có lượng lớn dị tộc giết tới, phá tan từng tầng phong tỏa.

Trong lúc nhất thời, hai bên chạm nhau, máu thịt bay tứ tung.

Đại chiến ngay từ lúc bắt đầu đã vô cùng thảm thiết, dù là phía nhân loại hay bên dị tộc đều điên cuồng, không bên nào chịu thua.

Nhân loại liều mạng muốn bảo hộ Long Thành, bảo vệ tôn nghiêm cùng hoà bình.

Dị tộc điên cuồng tiến công, muốn giết sạch nhân loại.

“Vì nhân loại!”

“Giết a!”

Mấy chục vạn tướng sĩ quên sinh quên tử, vung vũ khí, bộc phát hết sức, ẩu đả kịch liệt.

Mấy trăm vạn dị tộc vọt tới, Long Thành chỉ có mấy chục vạn viện quân, căn bản không thể so sánh, thực lực cách quá xa.

Dù năm tên Bán thần đã bị Mộc Phàm chặn lại, dù tám tên thống soái đã bị Tiểu Ách doạ chạy tán loạn.

Dù cao thủ cấp Truyền kỳ đã bị giết sạch rồi, nhưng vẫn còn uy hiếp to lớn là dị tộc cấp Siêu thể.

Số lượng cường giả cấp Siêu thể bên nhân loại có hạn, đối mặt với dị tộc hung hãn có vẻ hơi yếu ớt, bị công phá chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng có một điều, nhân loại dũng mãnh không sợ chết.

“Đến đây đi, sinh vật dị tộc xấu xí.”

Trong đám người, một gã đại hán rít gào, kéo thân thể chồng chất vết thương, dẫm lên thi thể dị tộc, ôm một quả bom đặc thù vọt vào trong đại quân dị tộc.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hư không đều yên tĩnh, vật chất trong phạm vi ba mươi dặm biến mất hết, bị xoá sạch.

“Nhân loại đáng chết.”

Có sinh vật Siêu thể dị tộc rống giận, đại khai sát giới, không ai chắn được, mắt thấy nó sắp tiến vào Long Thành rồi.

Nhưng rất nhanh có hai chiến sĩ một trái một phải xông lên, một người bị đánh nổ thân thể, người còn lại bị đánh nát hai chân vẫn nhào lên, trước khi chết kích nổ bom phản vật chất trong lòng ngực kéo đối phương cùng nhau biến mất.

“Giết!”

Giờ phút này, nhân loại Long Thành triển khai phản công kịch liệt nhất, dùng máu tươi, dùng sinh mệnh để bảo vệ nhân loại hoà bình.

Không có ai lui về phía sau, không có ai xoay người, mọi người cầm binh khí thẳng tiến không lùi xung phong liều chết.

Phanh!

Ở một góc chiến trường, một mập mạp đang vung vẩy chiến chùy, đánh nổ từng sinh vật dị tộc.

Hắn vung chiến chùy, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thanh chiến chùy kia vô cùng cường đại, uy lực kinh người, sinh vật trúng một chuỳ đều biến thành thịt vụn.

Mập mạp càng giết càng hưng phấn, thiếu chút nữa đã bị mấy tên dị tộc đánh lén, vẫn là nhờ Tiêu Văn đằng sau thao túng một thanh phi kiếm giải cứu.

“Mập mạp, không cứu nổi Mộc ca của ngươi rồi, sau này tỷ che chở ngươi.”

Tiêu Văn dẫm lên một thanh phi kiếm, chung quanh có kiếm quang rập rạp, trên người bao phủ một tầng luyện khí.

Mập mạp nghe mà ngơ ngác, sao lại không cứu nổi Mộc ca?

“Đi, tỷ mang ngươi đi tìm đại cơ duyên, trọng trách cứu vớt nhân loại trong tương lai liền đặt lên vai ngươi.”

Tiêu Văn nói xong, hưng phấn mang theo mập mạp giết về một

hướng.

Phương hướng kia có khe nứt không gian, nơi đó cất giấu thứ gì, những người khác không rõ lắm, nhưng nàng này biết rõ ràng.

Nàng hưng phấn, hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Mập mạp, chúng ta sắp quật khởi, tương lai nhân loại dựa vào lần này đó.”

“Bảo tàng thượng cổ, ta tới đây.”

Tiêu Văn tựa như một kẻ điên, lôi kéo mập mạp ngây ngốc, một trước một sau, mập mạp xung phong liều chết mở đường.

Nàng ở phía sau không ngừng đánh lén, hai người thế mà cứng rắn mở một đường máu, càng đi càng xa, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Không ai chú ý tới hai người, nhưng có một người lại đi theo.

Đó là một vị thanh niên, nhìn Tiêu Văn cùng mập mạp một đường xung phong liều chết đánh ra ngoài, mặt hắn lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Cô nãi nãi này, thật sự biết gây chuyện.”

Thanh niên cười khổ, tiện tay tát một cái đã vỗ chết mấy chục dị tộc xông lên, tản bộ theo sau.

Không một dị tộc nào có thể tới gần hắn, không ai biết được nơi này lại còn một vị cao thủ trẻ tuổi thực lực cao cường thế này.

Ở bên kia, đang giao chiến kịch liệt, Diệp Hồng Trần đột nhiên có cảm giác, nhìn về phía bên này, đúng lúc thấy thanh niên thần bí kia.

“Là hắn?” Diệp Hồng Trần kinh ngạc một chút.

Nàng nói thầm: “Sao vị này còn ở đây, không phải đã rời khỏi địa cầu sao?”

Không ai biết thân phận của thanh niên kia, chỉ có một bộ phận nhân tài biết, thanh niên kia là một vị cường giả Truyền kỳ.

Nhưng làm Diệp Hồng Trần kinh ngạc chính là hắn hẳn phải rời khỏi địa cầu rồi, vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Khi Diệp Hồng Trần thấy Tiêu Văn cùng mập mạp tiến vào hư không mênh mông, tức khắc bừng tỉnh.

“Thì ra là cô nãi nãi này, sao nàng lại tới đây?”

Diệp Hồng Trần có chút ngạc nhiên, bực bội nói: “Thật là quá lỗ mãng, gia gia cũng thật là, sao cho biểu muội chạy tới nơi này hồ nháo?”

Nhìn Tiêu Văn mang theo mập mạp tiến vào hư không mênh mông, Diệp Hồng Trần đứng ngồi không yên.

Là biểu tỷ của nàng, Diệp Hồng Trần cảm thấy cần phải đưa đối phương trở về, nếu không sẽ không an lòng.

Nghĩ vậy, Diệp Hồng Trần xoay người, bộc phát lực lượng cường đại, cứng rắn đánh xuyên qua một đám dị tộc, giết hướng qua bên đó.

“Hồng Trần, ngươi đi đâu?”

Những người khác vừa thấy, sôi nổi hét to dò hỏi.

Diệp Hồng Trần cũng không quay đầu, đáp lại một câu: “Các ngươi ở lại đây hỗ trợ, ta đi sang bên kia.”

Nói xong, Diệp Hồng Trần hóa thành một tia sáng hồng xỏ xuyên qua hư không, chớp mắt biến mất trước mắt mấy người, để lại đám Thần Thập Nhất nhìn nhau.

Đại tỷ này làm gì đây?

“Thủ lĩnh, các nàng sẽ không có việc gì chứ?”

Một màn này rơi vào trong mắt vài người, Diêm Thanh Sơn thấy vậy hỏi một câu.

Nhưng người quản lý Khu thứ nhất, vị lão nhân lại chỉ nhìn thẳng, nhìn toàn bộ chiến trường, căn bản không chú ý động tác của mấy

người Diệp Hồng Trần cùng Tiêu Văn.

Hoặc là đã thấy, nhưng không để ý đến, trong lòng chỉ quan tâm tình hình trận chiến.

“Lên chiến trường, liền phải chuẩn bị tâm lý chết trận”

Giọng lão nhân đều đều, không chút dao động.

Vẻ mặt nghiêm túc quan sát tất cả, thấy nhân loại rơi vào hoàn cảnh xấu, nếu cứ tiếo tục như vậy, nhân loại nhất định sẽ thảm bại.

“Tướng quân, tiểu đội Thí thần xin chiến lần nữa.”

Lúc này, thống lĩnh tiểu đội Thí thần lại xin chiến, nếu không lên sẽ thật sự bại trận.

Nhưng lão nhân lắc đầu, nghiêm túc nói: “Lúc này không thể cho các ngươi hy sinh, từ cuộc chiến Thiên truy, chúng ta đã hy sinh quá nhiều.”

“Lần này sẽ thử nghiệm thành quả nghiên cứu mới nhất, Thí thần đạn đạo.”

Lão nhân ra lệnh một tiếng.

“Thứ đó không phải còn đang trong giai đoạn nghiên cứu chế tạo sao?”

Sắc mặt Diêm Thanh Sơn thay đổi, kinh ngạc hỏi.

Lão nhân lắc đầu: “Đừng nhiều lời, lập tức hành động, vũ khí phải dùng chiến trường để kiểm nghiệm, mới có thể biết được tốt hay xấu.”

“Để những sinh vật dị tộc này biết, nhân loại không phải quả hồng mềm mà bọn chúng có thể tùy ý bóp nặn.”

“Tuân lệnh!”

Rất mau, một tên tướng lãnh vội vàng đi xuống.

Không bao lâu, trong không gian trùng động Long Thành có từng chiếc xe đạn đạo đặc thù xuất hiện, chế tạo từ kim loại, tản ra một hơi thở huỷ diệt khiếp người.

Thí thần đạn đạo thể hệ mới nhất, xuất hiện.

Đây là vũ khí có thể phóng ra Thí thần đạn, hơn nữa mỗi một lần bắn có thể mang theo mấy chục đầu Thí thần đạn, uy lực trên lý luận có thể trực tiếp mạt sát một Bán thần.

Cụ thể thì chưa thử nghiệm, đây là lần đầu tiên.

Ước chừng mười xe Thí thần đạn đạo khổng lồ chậm rãi xuyên qua cổng không gian tới Long Thành, hấp dẫn ánh mắt vô số người.

“Tướng quân, kiểm tra đo lường phát hiện mẫu hạm của dị tộc.”

Đột nhiễn, Tiểu Ngải mở miệng, nói ra một tin tức kinh người.

Theo vừa dứt lời, mọi người đều chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy xa xa bên ngoài Long Thành đột nhiên toát ra những thành lũy khổng lồ.

Đó là mẫu hạm của tám tộc, một loại thành luỹ hư không đều có thể xuyên qua hư không tiến hành viễn chinh, một loại thành luỹ chiến tranh cường đại.

"Đúng lúc, nhắm chuẩn, bắn hạ.”

Lão nhân nghiêm khắc đưa ra mệnh lệnh.

Ong!

Mười bộ xe vừa mới đến Long Thành được chậm rãi triển khai, kết cấu kim loại dài đến vài trăm thước, nâng một ống như tên lửa to khủng bố.

“Khoá chặt mục tiêu, bắt đầu đếm ngược.. 10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2.. 1...”

“Phóng!”

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, mười viên đạn đạo cùng nhau gào thét bay lên, tựa như mười cột sáng nháy mắt xuyên qua quầng sáng Long Thành, hóa thành mười tia ánh sáng hướng về hư không u ám.

Hai quả đạn đạo rơi vào giữa mấy trăm vạn dị tộc, tám quả Thí thần đạn đạo phân biệt khoá chặt tám tòa thành luỹ hư không của dị tộc.

Tất cả mọi người, bao gồm dị tộc đều dừng lại cùng lúc, ngây ngốc nhìn mười tia sáng khủng bố kia, toàn bộ đều yên tĩnh.

Oanh!

Trong hoảnh khắc, mấy chục luồng năng lượng đáng sợ bùng nổ, tiếp theo nháy mắt hóa thành một mảnh hắc ám, nuốt sống vô số dị tộc, vạn vật đều vì cảnh này mà yên lặng.

Chương 328: Đại hủy diệt

Răng rắc!

Hư không sụp xuống, mấy chục quả bom phân tán, lập tức bao trùm vô số dị tộc, đột nhiên nổ mạnh, tựa như lỗ đen mở rộng.

“A...”

Giờ khắc này, tiếng kêu thảm thiết vang dội, vạn vật thất thanh.

Trong khu vực kia, không gian sụp xuống, không ngừng hút tất cả sinh vật dị tộc vào hố đen, bao gồm cả vật chất chung quanh.

“Thí thần đạn?”

Có dị tộc hoảng sợ kêu to, xoay người muốn chạy.

Đáng tiếc bị hố đen như mực kia cuốn vào, xé nát, nuốt hết, cuối cùng chỉ còn một mảnh hư vô, không sót lại thứ gì.

Một màn đáng sợ xuất hiện.

Tám mẫu hạm của dị tộc vốn dĩ giấu trong hư không bên ngoài Long Thành, không lộ ra.

Nhưng đột nhiên bị tám quả đạn đạo bắn trúng, những thành lũy hư không này vốn có phòng ngự cường đại chặn được đạn đạo.

Nhưng khi đầu đạn phản vật chất nổ tung, nháy mắt hóa thành một vòng xoáy khủng bố, tựa như lỗ đen xé rách thành lũy từng chút.

“Không...”

“Chạy mau!”

Trên thành lũy, một ít sinh linh dị tộc cùng cường giả khủng hoảng, không ngừng đào tẩu, muốn chạy khỏi phạm vi vụ nổ này.

Chỉ tiếc không cơ hội, cả tòa thành lũy hư không trực tiếp sụp

xuống, hư hỏng, tan rã rơi vào hố đen.

Mặc kệ dị tộc giãy giụa kêu rên như thế nào, cuối cùng cũng không trốn khỏi vận mệnh bị xoá sạch.

Uy lực khủng bố của Thí thần đạn khiến vô số dị tộc sợ ngây ra, cả nhân loại thấy cảnh tượng này cũng bị trấn trụ.

Không ai nghĩ đến Thí thần đạn thế cỏ thể có sức phá hoại đáng sợ như thế, một viên đạn đạo mang theo mấy chục đầu đạn phát nổ cùng lúc.

Phản vật chất lan tràn lập tức nuốt sống tám mẫu hạm, tất cả dị tộc bên trong, bao gồm cả thành luỹ đều bị huỷ diệt.

Đại huỷ diệt!

Dị tộc bị trấn trụ.

Tám tộc khủng hoảng, chính mắt chứng kiến mẫu hạm của tộc mình huỷ diệt, biến mất, bị xoá sạch mà không có chút tiếng động.

Phản kích thật sự đến từ nhân loại.

Liên quân tám tộc đều khủng hoảng, bắt đầu rối loạn, giờ phút này không còn dũng khí, thậm chí bắt đầu sợ hãi, hoảng hốt.

Nhân loại có vũ khí kinh khủng thế này, Bán thần đều sẽ bị xoá sạch, có thể thấy được nó đáng sợ cỡ nào.

Bên ngoài Long Thành, tám mẫu hạm đã biến mất, chỉ để lại một khu vực trống rỗng, tĩnh mịch, lạnh lẽo, không có một chút vật chất nào.

Sự đáng sợ của bom phản vật chất được bày ra vô cùng rõ, làm dị tộc phải sợ hãi, một đám bắt đầu lui về phía sau.

“Trốn!”

Không rõ là kẻ nào bắt đầu, đột nhiên có rất nhiều dị tộc đào vong, xoay người chạy, hiển nhiên là bị dọa vỡ mật rồi.

Mà bên phía nhân loại thì đột nhiên phát ra từng tiếng hoan hô.

“Tất thắng!”

“Nhân loại tất thắng!”

Dù là nhân loại trong Long Thành hay là từ chín khu, đều vui mừng hoan hô.

Toàn nhân loại sôi trào, thấy được hy vọng thắng lợi.

Vô số người ôm nhau khóc, đây là ánh sáng hy vọng.

“Tiến công!”

“Giết dị tộc!”

“Báo thù!”

Mấy chục vạn viện quân đồng thời rống giận, vung binh khí lên, chém giết vô số dị tộc, bắt đầu tuyệt địa đại phản công, triển khai tiến công mãnh liệt.

Vừa đối mặt, liên quân dị tộc vốn điên cuồng lập tức liền hỏng mất, hỗn loạn, liên tục bại lui, tử thương thảm trọng.

Bị Thí thần đạn bắn trúng, có ít nhất mấy chục vạn dị tộc bị xoá bỏ, chỉ một phát bắn mà tiêu diệt được mấy vạn dị tộc, bọn chúng có thể không sợ hãi sao?

Sĩ khí nhân loại tăng cao, giết đến dị tộc tan tác.

Mà đám cường giả dị tộc đều luống cuống, cấp Siêu phàm, Nhập thánh, Siêu thể sôi nổi xoay người bỏ lại đối thủ chạy trốn, bây giờ không chạy phỏng chừng sẽ không thể chạy thoát.

Điều này dẫn tới phản ứng dây chuyền, mẫu hạm đã mất, tất nhiên bọn chúng phải sợ hãi rồi, cho nên chỉ trong hai ba nhịp thở, liên quân tám tộc hoàn toàn hỏng mất.

“Lên cùng ta!”

“Giết dị tộc!”

Lúc này, trong Long Thành, người quản lý Khu thứ nhất đột nhiên cầm lấy một cây chiến thương, bay lên không, hóa thành một tia sáng giết ra ngoài.

Cảnh tượng này làm rất nhiều người sợ hãi, Diêm Thanh Sơn cùng các cao thủ chín khu bùng nổ lực lượng, đuổi theo quản lý Khu thứ nhất.

Mọi người, đều tham chiến.

Phàm là nhân loại Trong Thành đều liều chết chém giết dị tộc.

Đại chiến kịch liệt, vô số thi thể, máu, thịt phiêu tán trong hư không, như trôi nổi trong bóng tối vĩnh hằng.

Vô số nhân loại quan sát trận chiến này sôi trào nhiệt huyết, hận bản thân không thể tham dự, không thể cùng giết dị tộc, bảo vệ tôn nghiêm cùng hoà bình cho nhân loại.

“Ta muốn nỗ lực tu luyện, tương lai tòng quân, giết dị tộc.”

Rất nhiều người thuộc thế hệ trẻ tuổi trẻ chôn xuống hạt giống khát khao mạnh mẽ trong lòng, nhiệt huyết đang thiêu đốt, vô số người đã thắp lên ngọn lửa trong lòng.

Sự tàn bạo của dị tộc đã khắc thật sâu vào nội tâm của mỗi nhân loại.

Đối mặt với dị tộc cường đại, nhân loại cần phải chuẩn bị, rèn luyện bản thân trở nên cường đại mới có thể ngăn cản dị tộc tàn nhẫn giết chóc.

Oanh, rầm rầm...

Đột nhiên, chỗ sâu trong hư không trong truyền đến tiếng nổ mạnh, có năng lượng đáng sợ quét ngang tám phương, không ít dị tộc đang chạy trốn bị xé nát tại chỗ.

Mọi người theo bản năng nhìn tới liền thấy không gian tan vỡ, từ trong khe không gian có một bóng người bay ra, máu văng tung toé.

“Mộc Phàm!”

Sắc mặt Diêm Thanh Sơn thay đổi, nhận ra bóng người đúng là Mộc Phàm.

Hắn bị thương rất nặng, vết thương chồng chất, gần như không có chỗ nào hoàn hảo, lộ ra xương cốt, trái tim thủng một cái lỗ, máu không ngừng trào ra.

“Mộc ca!”

Mập mạp đang xung phong liều chết vừa thấy tức khắc nổi giận gầm lên một tiếng, không suy nghĩ liền muốn xông tới.

May mà Tiêu Văn nhanh ngăn cản, nổi giận nói: “Mập mạp ngốc ngếch, đại chiến ở cấp bậc của Mộc Phàm ca ca, ngươi có thể trộn lẫn sao?”

“Nghe tỷ, không bao lâu nữa, ta bảo đảm ngươi có thể đối cứng với cấp Truyền kỳ, đánh cường giả truyền kỳ tơi bời, thậm chí cũng không phải không có khả năng khiêu chiến Bán thần.”

Tiêu Văn dùng vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép, nàng lôi kéo mập mạp tiếp tục đi về phía trước.

“Đừng nhìn, tạm thời Mộc Phàm ca ca không chết được, chúng ta phải nhanh chóng mạnh lên mới có năng lực để giúp hắn.”

Lời này rất chính xác, hiện tại mà đi sẽ bị một hơi thổi bay, còn chưa tới gần đã bị khí lãng xé nát.

Cho nên, hiện tại Tiêu Văn không hề có ý nghĩ đi giúp Mộc Phàm, đó là chuyện không thực tế.

Hiện tại nàng cần phải tìm được bảo tàng thượng cổ, sau đó trở nên mạnh hơn, đây mới là nguyên nhân thật sự mà nàng trăm phương nghìn kế muốn tới Long Thành.

Chỉ có nàng biết rõ, ở một khe nứt không gian bên ngoài Long Thành cất giấu một bảo tàng thượng cổ, năm thứ hai sau đại chiến Long Thành thì bảo tàng này đột nhiên xuất thế, tạo nên một trận gió tanh mưa máu.

Đúng là bảo tàng thượng cổ này giúp cho vô số người quật khởi, hấp dẫn vô số cường giả dị tộc đến tranh đoạt, thậm chí gây nên một trận thần chiến quy mô nhỏ.

Cho nên nàng muốn là người cướp đoạt đầu tiên, đoạt được bảo tàng thượng cổ, nàng sẽ trở nên cường đại, đây mới là ưu thế của người trọng sinh.

“Giết!”

Mập mạp rống giận, vung chiến chùy giết tới, còn may là dị tộc đã tan tác, chạy tán loạn, không có nhiều bao nhiêu dị tộc ngăn cản hai bọn họ, nếu không thì có thể giết qua hay không cũng là một vấn đề.

Lúc này, trong hư không, Mộc Phàm dừng lại, đứng ở nơi đó, mặt đầy vết máu.

“Nhân loại, ngươi đã tận lực, từ bỏ đi.”

Trong hư không rách nát có năm bóng dáng cường đại lần lượt đi ra, mỗi tên đều tản ra hơi thở khủng bố, tuy rằng nhìn có hơi chật vật nhưng không bị thương.

Mộc Phàm lấy một địch năm, chung quy vẫn không có thể đánh nổi bọn chúng.

“Xem ra, ta đã tới cực hạn.”

Nhìn năm tên cường giả cấp Bán thần trước mắt, Mộc Phàm cũng không hề sợ hãi.

“Nhân loại, đề nghị của ta vẫn còn hiệu lực, lại đây, thần phục, ta ban cho ngươi một mạng.”

Sinh vật Bán thần nữ tính kia lại mở miệng, khuôn mặt động lòng người làm người ta khó mà quên được.

Nhưng Mộc Phàm không quan tâm, ngược lại mang vẻ mặt châm chọc.

“Năm đánh một cái đều không bắt được ta, các ngươi là Bán thần

kém cỏi nhất mà ta từng thấy.”

Lời này làm năm tên Bán thần tức xịt khói.

“Nhân loại, sức của mình ngươi không ngăn không được thần uy của chúng ta.”

Sinh vật Bán thần sinh mỹ lệ khẽ lắc đầu, thở dài nói.

Mộc Phàm bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Ai nói với các ngươi là ta chỉ có một mình?”

“Cái gì?”

Năm tên Bán thần vừa nghe xong sửng sốt, sau đó đồng tử co rụt lại.

Răng rắc!

Chỉ thấy không gian sau lưng Mộc Phàm đột nhiên vỡ ra, từ bên trong có một bóng dáng mờ ảo chậm rãi đi ra, thần uy cường đại lan tràn.

Oanh!

Một người có dáng vẻ tương tự như Mộc Phàm đi ra, toàn thân bao phủ bởi ánh sáng, tựa như thần linh giáng thế, thần uy mênh mông cuồn cuộn.

“Thần linh?”

Năm tên Bán thần kinh hoảng la lên, nhìn chằm chằm bóng dáng đột nhiên xuất hiện này, cảm giác khủng bố như đối diện thần linh.

“Chiến!”

Mộc Phàm hét to, thừa dịp đối phương đang kinh hãi, bộc phát lực lượng, nháy mắt công kích mãnh liệt.

Có hai Mộc Phàm, vừa xuất hiện chính là phân thân Thần thai.

Còn Hỏa ma thì đang tọa trấn khu mậu dịch Vạn tộc, nếu không sẽ

là ba đánh năm, càng nhẹ nhàng hơn.

Nhưng hiện tại có phân thân Thần thai, áp lực đã giảm đi, rốt cuộc có thể thoải mái bùng nổ át chủ bài.

“Già thiên thủ!”

“Hoàng thiên ấn!”

Mộc Phàm vừa ra tay chính là hai thức cấm thuật, khiến năm tên Bán thần luống cuống tay chân.

Chương 329: Bán thần, không phải chưa từng giết

Oanh!

Bàn tay che trời ù ù chụp tới, kết quả bị năm Bán thần hợp lực đánh nát trong hư không.

Còn chưa xong, phía trên đỉnh đầu năm tên Bán thần vỡ ra, một đại ấn từ trên trời giáng xuống, thiên uy huy hoàng, trấn áp bốn phương, năm tên Bán thần cả kinh luống cuống.

Ầm vang!

Không kịp đối ứng, năm tên Bán thần đã bị Hoàng thiên ấn nện trúng, đồng thời phun máu, đầu một tên thiếu chút nữa là nở hoa.

“Ngao...” Có Bán thần giận dữ hét, khí thế cả người hừng hực, thần lực cường đại bùng nổ oanh vào Hoàng thiên ấn.

Đáng tiếc không ngăn được Hoàng thiên ấn, thân hình bị ép hạ xuống.

“Đáng chết!”

Năm tên Bán thần kinh ngạc xen lẫn tức giận, hợp lực chống đỡ Hoàng thiên đại ấn khủng bố, tựa như trời sập.

Mộc Phàm vừa ra tay khiến cho bọn chúng kinh hồn táng đảm, luống cuống tay chân, cấm thuật cường đại thiếu chút nữa làm năm tên Bán thần trọng thương.

Tuy rằng chặn được nhưng bọn chúng lại không có biện pháp trốn tránh, càng không có biện pháp đối phó phân thân Thần thai cường đại của Mộc Phàm.

“Không đúng, chắc chắn ngươi không phải nhân loại.”

Một tên Bán thần kinh hoảng kêu to, ánh mắt nhìn Mộc Phàm thay đổi.

Bọn chúng nhìn Mộc Phàm, rồi lại nhìn phân thân của hắn đang cấp tốc đánh tới, tức hoảng sợ, chắc chắn gia hoả này không phải nhân loại.

“Phốc!”

Đột nhiên nghe thấy một tiếng trầm đục, Bán thần ba đầu tám tay trừng to mắt, lưng bị một bàn tay xỏ xuyên qua, trái tim bị bóp chặt, đang nhảy lên trong bàn tay kia.

“Tiên thiên thần linh?” Nó hoảng sợ kêu to, thần quang từ trong cơ thể bộc phát, chấn lui phân thân khủng bố của Mộc Phàm.

Phân thân Tiên thiên nháy mắt trọng thương một Bán thần, thiếu chút nữa giết chết rồi.

“A...”

Năm tên Bán thần đồng thời rống giận, rốt cuộc Hoàng thiên ấn trên đỉnh đầu cũng bị đánh nát, thuận thế bay ra, tránh khỏi công kích của Mộc Phàm.

Bọn chúng kinh ngạc, tức giận nhìn Mộc Phàm, còn có phân thân thạch thai kia, hơi thở cả hai không khác biệt lắm, cường đại, khủng bố.

“Ngươi không phải nhân loại, ngươi rốt cuộc là ai?”

Giờ này khắc này, năm tên Bán thần ý thức được Mộc Phàm tuyệt đối không nhân loại, nếu không không có khả năng có phân thân như vậy, phân thân Tiên thiên thần linh tuyệt đối không phải là thứ mà một nhân loại có thể khống chế.

“Ta chính là nhân loại.” Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu.

Mình không phải nhân loại thì là loài gì, ngu xuẩn, chẳng lẽ đánh không lại liền nói người ta không phải nhân loại?

“Không có khả năng!”

Bán thần ba đầu tám tay đã khôi phục, hét lớn: “Nhân loại không có khả năng có phân thân cường đại như ngươi, nhân loại không

thể khống chế phân thân Thần linh."

"Ngu muội, vô tri."

Mộc Phàm lắc đầu, vừa đạp không mà đi đến, vừa nói: "Đó là do các ngươi quá yếu, vô dụng liền nói ta không phải nhân loại, thật là một trò cười."

"Giết!"

Năm Bán thần liếc nhau, hơi hơi gật đầu, đột nhiên chợt quát một tiếng, giết tới Mộc Phàm.

"Tam thần phân hoá."

Chỉ nghe một tiếng hét giận dữ, thân thể Bán thần ba đầu tám tay tách ra ba phần, hóa thành ba phân thân Bán thần đồng thời đánh về phía Mộc Phàm.

Bốn gã Bán thần khác cũng vậy, đều thi triển ra tuyệt chiêu của bản thân, không giữ lại gì.

Đối mặt với Mộc Phàm cùng phân thân Thần linh, bọn chúng không dám giữ lại, vừa rồi thiếu chút nữa bị đánh chết.

"Phân thân mà thôi, xem ta đánh nổ ngươi."

Mộc Phàm cười lạnh, Bán thần ba đầu tám tay Bán thần cho rằng mình dễ bị khi dễ, phân hoá thành ba tên là có thể đối phó hắn sao?

Quá ngây thơ rồi.

"Tăng phúc gấp trăm lần."

Đột nhiên, thân thể Mộc Phàm sáng lên, một quầng sáng kỳ dị bao phủ lấy hắn, năng lực thiên phú trong cơ thể bùng nổ, hơi thở bành trướng, liên tục tăng lên.

Chỉ trong nháy mắt, lực lượng, tu vi của Mộc đã gia tăng một trăm lần.

Đây là năng lực thiên phú tăng phúc trăm lần, là năng lực cực mạnh có được nhờ tinh luyện, cắn nuốt gien thiên phú của Huyết nghĩ tộc.

“Một quyền, giết ngươi.”

Mộc Phàm gầm nhẹ một tiếng, hai mắt loé sáng, súc thế đạt tới đỉnh điểm, lực lượng toàn thân hội tụ trên cánh tay, nháy mắt tung ra một quyền.

Oanh!

Không gian vỡ nát, quyền thế cường đại quét tới, có quyền ý đáng sợ hóa thành một đạo quyền ấn đánh vào ba cơ thể của tên Bán thần kia.

“Không...” Ba thân thể Bán thần hoảng sợ kêu to, chỉ tới kịp phát ra một tiếng hét thảm, một cái phân thân nổ tung.

Không đợi nó phản ứng, Mộc Phàm lại tung ra quyền thứ hai.

Tăng phúc lực lượng gấp trăm lần, phối hợp với quyền ý cường đại của Mộc Phàm, ầm ầm, hai thân thể còn lại bị đánh nổ thành mảnh vỡ.

Vô số thịt nát, cốt cách vẩy ra, một cái đầu lâu bay ra ngoài, xoay vô số vòng, mắt thấy sắp chui vào hư không biến mất.

Răng rắc!

Chỉ tiếc, không đợi nó chui vào thì đã bị một bàn tay xuyên thủng, lực lượng cường đại phá nát thần hồn của tên Bán thần thần này.

Một sinh vật cấp Bán thần chia thành ba phân thân Bán thần bị Mộc Phàm dùng mấy quyền đánh nổ, ngã xuống ở chỗ này.

“Sao hắn lại cường đại lên nhiều như vậy?”

Bốn tên Bán thần khác thấy vậy, sắc mặt mặt trắng bệch, cả người run run.

Mộc Phàm đột nhiên bộc phát ra lực lượng gấp trăm lần, lập tức

đánh nổ Bán thần ba đầu tám tay, chấn trụ mấy Bán thần còn lại.

“Đây không phải năng lực thiên phú của Nghĩ tộc sao?”

Đột nhiên, sinh vật cấp Bán thần mỹ lệ kinh ngạc hô to một tiếng, đột nhiên nhận ra đây là năng lực thiên phú của Nghĩ tộc.

Thiên phú của Nghĩ tộc chính là lực lượng, không chỉ có lực lượng bản thân cường đại, còn có thể trực tiếp tăng phúc lực lượng của mình trong nháy mắt.

Mộc Phàm vừa mới thi triển đúng là năng lực thiên phú của Nghĩ tộc.

“Ngươi, ngươi là Nghĩ tộc?”

Có tên Bán thần toả ra ánh sáng nóng cháy lớn tiếng hỏi.

Bọn chúng kinh ngạc, khẩn trương nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này đã khó đối phó, hiện tại đột nhiên bùng nổ gấp trăm lần, đánh thế nào nữa?

“Nghĩ tộc?” Mộc Phàm cười, hừ lạnh nói: “Ta nói ta là nhân loại, trước đó ta từng gặp một tên Nghĩ vương, cũng bị ta giết.”

“Cái gì?”

Bốn tên Bán thần kinh ngạc hô to, không chờ bọn chúng phản ứng, đột nhiên có một cổ nguy cơ mãnh liệt bao phủ, toàn thân bốn tên lạnh băng.

Oanh!

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh từ sau lưng truyền đến, bốn tên Bán thần đồng thời bị đánh bay ra ngoài, một tên bay về phía Mộc Phàm.

“Tới tốt!”

Mộc Phàm hét to, ngưng tụ khí thế, cánh tay sáng lên, vận sức chờ phát động, đột nhiên lắc mình tung chiêu.

Đây là sát chiêu mạnh nhất trong Quân thể trạng đấu thuật, Vô địch thông thiên pháo.

Một kích oanh ra, răng rắc, tầng thần quang phòng ngự bên ngoài cơ thể tên Bán thần này hỏng mất, nắm tay nện vào thân thể nó.

“A... Đại nhân cứu ta...” Sinh vật cấp Bán thần này hoảng sợ la hét, phát ra tiếng cầu cứu.

Chỉ tiếc chưa hết lời đã bị một lực lượng cường đại đánh nát, hóa thành thịt vụn.

Lại một tên Bán thần ngã xuống, Mộc Phàm cường thế, dọa ba tên còn lại sợ hãi.

“Ký chủ, phân thân của ngươi có thể cắn nuốt căn nguyên của bọn chúng bổ sung khuyết tật.”

Lúc này, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm sửng sốt, không nói hai lời, phân thân Thần thai ở xa đột nhiên há mồm hút, cắn nuốt máu thịt của hai tên Bán thần đã bị đánh nổ.

Trong chớp mắt đã bị cắn nuốt sạch, không để sót chút nào.

“Nha, hương vị không tồi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, sắc mặt ba tên Bán thần còn lại trắng bệch, hoảng sợ nhìn hắn.

Hai tên Bán thần đã ngã xuống trong chớp mắt.

“Đi, nhanh cầu cứu.”

Ba sinh vật cấp Bán thần liếc nhau, đồng thời tản ra, hướng về ba phía khác nhau chạy trốn, thế mà sợ hãi đào tẩu.

“Muốn chạy?”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, đạp bộ đuổi theo, thuấn di liền xuất hiện phía sau một tên Bán thần, nắm tay ngưng tụ quyền ý cường

đại nện tới.

“Thần quang thuẫn!”

Tên Bán thần này cũng phản ứng rất nhanh, xoay người nắm một cái thuẫn ánh sáng che lấy mình.

Răng rắc!

Đáng tiếc chính là ý tưởng rất tốt nhưng hiện thực tàn khốc, Thần quang thuẫn tựa như đậu hủ, bị đánh xuyên qua, nháy mắt vỡ nát.

Quyền thế không giảm, đánh vào vị trí trái tim nó, quyền ý cường đại khủng bố nháy mắt rót vào trong cơ thể tạo ra một vụ nổ.

“Sứ giả đại nhân, cứu mạng...” Tên Bán thần này hoảng sợ cầu cứu.

Oanh!

Trong hoảnh khắc, toàn bộ thân hình nó nổ tung, lực lượng cường đại không thể địch nổi, khi tăng phúc gấp trăm lần, cả Bán thần đều khó có thể chống lại.

Không thể không nói, thực lực Mộc Phàm rất cường đại, sau khi tăng phúc gấp trăm thì giết Bán thần như giết heo, dùng chút sức là có thể đánh nổ.

Còn lại hai tên Bán thần, cả hai càng kinh hoảng thất thố hơn, thậm chí không tiếc thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể để chạy trốn.

Phốc!

Một tên Bán thần đang chạy trốn, cả người phát sáng, đột nhiên dừng lại, từ không gian phía trước có một bàn tay thò ra xỏ xuyên qua trái tim.

Nó ngây ngốc nhìn trong không gian tan vỡ trước mắt có một người đi ra, đúng là phân thân Thần thai của Mộc Phàm, một tay xuyên thủng trái tim nó.

“Không, đừng giết ta...” Nó hoảng sợ xin tha.

Nhưng phân thân Thần thai lạnh nhạt, không nói một lời, trực tiếp làm thân thể nó nổ tung rồi cắn nuốt sạch sẽ.

Lại một tên Bán thần ngã xuống.

Năm Bán thần, hiện tại chỉ còn lại một tên cuối cùng.

“Ngươi chạy không thoát.”

Tên cuối cùng cũng là sinh vật cấp Bán thần nữ tính duy nhất, một đôi cánh xương màu đen chấn động, cấp tốc phá không bay đi.

Nàng khủng hoảng không thôi, năm Bán thần, đảo mắt đã bị Mộc Phàm chém giết bốn tên, có thể không sợ hãi sao?

“Thần sử cứu ta.”

Mắt thấy Mộc Phàm cùng phân thân Thần thai đuổi theo, nàng mở miệng cầu cứu.

“Đừng kêu, không ai cứu được ngươi.”

Mộc Phàm không biểu tình, bước một bước, ầm ầm, sinh vật cấp Bán thần cuối cùng bị hắn dẫm dưới chân.

“Đừng giết ta, cầu xin ngươi, ta nguyện ý thần phục, làm nô lệ, có thể làm bất kỳ chuyện gì.”

Sinh vật cấp Bán thần này ôm chút may mắn, hoảng sợ xin tha, nàng làm ra bộ dáng nhu nhược đáng thương nhìn Mộc Phàm.

“Tha cho ngươi?” Mộc Phàm cười lạnh, nói: “Khi ta thấy hai mươi vạn liệt sĩ chết trong Long Thành, lúc đó xác định các ngươi chắc chắn phải chết rồi.”

Lời này làm tên Bán thần này tuyệt vọng, Mộc Phàm quyết tâm tiêu diệt nàng, không có khả năng sống sót.

“Lên đường đi.” Mộc Phàm lạnh nhạt nói, nâng chân tàn nhẫn dậm mạnh.

“Không... Thần sử cứu ta.”

Nàng hoảng sợ hét lên.

“Làm càn!”

Nhưng vào lúc này, một giọng nói tràn ngập uy nghiêm từ hư vô truyền đến, hơi thở đáng sợ quét tới.

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, âm thầm kinh ngạc, thế mà còn có cường giả ẩn nấp gần đây?

Chương 330: Thần sử

Rầm!

Một cổ lực lượng cường đại vọt tới, Mộc Phàm không hề nghĩ ngợi tung ra một quyền.

Ầm, hai cổ lực lượng va chạm, thế mà chấn Mộc Phàm bay ra ngoài, lòng hắn hơi hơi trầm xuống.

Cường giả!

“Thần sử, cứu ta.”

Nhìn thấy hy vọng, may mắn duy nhất xuất hiện, sinh vật Bán thần còn lại mừng rỡ hô to một tiếng.

Đáng tiếc, nàng chưa kịp tận hưởng niềm vui đã bị một bàn tay nắm cổ nhấc lên.

Mặt Mộc Phàm không biểu tình nắm cổ nàng, phân thân Thần thai đứng bên cạnh, ánh mắt dừng chỗ không gian vỡ vụn phía trước, bên trong có một bóng dáng cường đại chậm rãi đi ra.

Đó là một sinh vật người hình, bề ngoài trông không khác gì nhân loại, nhưng giữa hai chân mày có một cái ấn ký đặc thù, hơi thở khủng bố.

“Bán thần?” Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, nhìn sinh vật hình người trước mắt, là nam tính, khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, tràn ngập uy nghiêm.

Lại là một Bán thần, nhưng tên Bán thần này khác năm tên trước, cường đại hơn nhiều.

“Thần sử, ta nguyện ý hầu hạ ngài vĩnh viễn, xin cứu ta.”

Thấy người tới, sinh vật Bán thần đang bị nắm cổ lập tức cầu cứu, bộ dáng nhìn thấy mà thương.

Tên Thần sử lạnh lùng nhìn Mộc Phàm, hừ nói: “Ngươi đã đã có

thực lực Truyền kỳ, không thể lưu lại trong nhân loại, ngươi làm trái với luật Thần quốc."

"Còn nữa, lập tức thả nàng, bổn tọa có thể xử phạt nhẹ."

Giọng điệu Thần sử đạm mạc, mang theo sự cao ngạo.

Mộc Phàm híp mắt, khóe miệng cong lên.

Hắn lạnh nhạt nói: "Ta nói rồi, ai tới cũng không cứu được nàng, dù là Sáng thế thần cũng không được, huống chi là ngươi?"

"Không..." Như cảm nhận được hơi thở tử vong, nàng hoảng sợ la lên.

Răng rắc!

Mộc Phàm dùng sức bóp gãy cổ đối phương, hơn nữa có một lực lượng cường đại rót vào, chấn vỡ linh hồn cùng thân thể.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh", tên Bán thần cuối cùng trực tiếp nổ tung, thân thể, thần hồn hóa thành mảnh vỡ tung bay.

Không đợi tan đi đã bị phân thân Thần thai há mồm cắn nuốt sạch sẽ, hấp thu luyện hoá căn nguyên của đối phương.

"Ngươi làm càn."

Nhìn thấy cảnh này, Thần sử tức khắc giận dữ, cảm giác bị vả mặt.

Mình là Thần sử thế mà bị xem thường, không đặt trong mắt, giết tên Bán thần cuối cùng ngay trước mặt hắn.

"Ngươi quá làm càn, bổn tọa muốn trấn áp ngươi, mang về dùng Thần hỏa thiêu đốt mười vạn năm."

Trong cơn giận dữ, tên này tế ra một vật, tản ra thần quang vô tận thần, chiếu sáng hư không u ám.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn vật kia, trông giống một tấm chiếu chỉ, phát ra thần quang lộng lẫy.

Thứ này cho người ta cảm giác rất khủng bố, linh hồn như muốn bị hút vào trong đó, không còn tự do, vĩnh thế trở thành nô lệ.

“Quỳ xuống!”

Thần sử quát lạnh, ánh sáng cường đãi từ Thần chỉ bao phủ Mộc Phàm, giống như muốn trấn áp, muốn hắn quỳ xuống.

Nhưng Mộc Phàm lại không chút sứt mẻ, tuy rằng ánh sáng rất cường đại, rất nặng nề, nhưng căn bản không đủ ép hắn quỳ xuống.

“Làm sao có thể?” Thần sử sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Mộc Phàm nói: “Sao người không bị gì cả, dưới Thần chỉ, ngươi không có khả năng phản kháng.”

Vật này chính là Thần chỉ của Ngân hà thần quốc, bên trong có ấn ký linh hồn của tất cả nhân loại.

Có thể nói, chỉ cần đối mặt với Thần chỉ, bất kỳ nhân loại nào cũng không có biện pháp chống lại, trực tiếp quỳ xuống.

Đó là một loại khống chế trên linh hồn, dù ngươi cường đại cỡ nào, dù đột phá cấp Truyền kỳ, thành tựu Sử thi, thậm chí trở thành Bán thần, thần linh đều không thể thoát khỏi sự khống chế của Thần quốc.

Đây là Thần chỉ cường đại, Thần quốc khủng bố.

“Một tấm giấy nát liền muốn ta quỳ xuống?” Mộc Phàm trào phúng nhìn đối phương.

Thần sử nhìn Mộc Phàm, lại nhìn nhìn Thần chỉ trong tay, mở ra xem nhưng bên rỗng tuếch, không hiện lên gì cả.

Nói cách khác, không có ấn ký linh hồn của nhân loại trước mắt trong Thần chỉ, tất nhiên không có biện pháp uy hiếp hắn, Thần chỉ không có một chút tác dụng.

“Sao có thể?” Thần sử kinh ngạc.

Hắn nói: “Ấn ký linh hồn của tất cả nhân loại đều ở trong Thần

chỉ, không có khả năng ngoại lệ, trừ phi...”

Hình như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt Thần sử biến đổi, kinh ngạc hô: “Trong cơ thể ngươi có Thần huyết, ngươi không phải nhân loại, ngươi là Thần tộc?”

Lời này không phải không có lý, bởi vì chỉ có Thần tộc mới không bị Thần chỉ trói buộc, trong cơ thể có Thần huyết thì không khả năng bị khống chế.

Đây chỉ là một loại thủ đoạn khống chế văn minh cấp thấp, khống chế giống loài cấp thấp.

Thần chỉ không có hiệu quả đối với thần linh, trừ phi trước khi thành thần đã bị khống chế mới được, còn không thì tuyệt đối không khả năng.

Không có ấn ký linh hồn của Mộc Phàm trong Thần chỉ.

Điều này làm cho sắc mặt Thần sử trở nên khó coi, hừ nói: “Mặc dù không có ấn ký linh hồn trong Thần chỉ, hôm nay ngươi cũng không thoát khỏi trừng phạt.”

“Ngươi nói xong chưa?” Mộc Phàm ngoáy ngoáy lỗ tai, không kiên nhẫn hỏi.

Thần sử đen mặt, tức giận nói: “Làm càn, ngươi dám nói chuyện với bổn toạ như vậy, giam ngươi mười vạn năm còn nhẹ, lại trừng phạt thêm mười vạn năm đi.”

“Lải nha lải nhải, nói xong thì mau cút.”

Mộc Phàm không kiên nhẫn hét lớn một tiếng, hừ nói: “Còn không cút, ta liền một chỗ giết ngươi luôn.”

“Cuồng vọng!”

Thần sử cực kỳ tức giận, không nói hai lời vỗ một chưởng về phía Mộc Phàm, thần lực mênh mông cuồn cuộn phóng ra, phối hợp với Thần chỉ trở nên rất mạnh.

Phanh!

Mộc Phàm không chút sứt mẻ, thậm chí không có ra tay, phân thân Thần thai bên cạnh vỗ một chưởng tiếp lấy, lực lượng hai bên va chạm, nháy mắt nổ mạnh.

Lực phản chấn đẩy lui cả hai, Mộc Phàm lui mấy chục mét mới dừng lại, đối phương cũng lui mấy chục mét.

Thực lực hai bên không phân cao thấp, trong lúc nhất thời, bầu không khí đọng lại.

Hai mắt Thần sử loé thần quang, đánh giá phân thân bên cạnh Mộc Phàm, có vẻ kinh ngạc, tiếp theo lại mừng như điên.

“Ta tưởng là cái gì, thì ra là một khối Tiên thiên thần linh thạch thai.” Hai mắt Thần sử toả sáng, hết sức vui mừng.

Hắn cười dữ tợn nhìn Mộc Phàm, nói: "Đúng lúc diệt ngươi cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, bổn tọa coi trọng khối Thần thai này, vốn dĩ chỉ muốn bắt ngươi về, hiện tại xem ra ngươi không thể không chết rồi.”

“Muốn chiến liền chiến, không chiến liền cút.”

Mộc Phàm cứng rắn, cường thế, căn bản không sợ hãi chút nào.

Thần sử mà thôi, lại như thế nào, nếu dám đến hắn liền dám giết, quản ngươi Thần sử hay không Thần sử.

“Ký chủ, phân thân của ngươi dung hợp căn nguyên của năm Bán thần, sắp ngủ say, mời ký chủ nhanh chóng thu hồi để tránh tiến hóa thất bại.”

Đúng lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, trong lòng chùng xuống, cảm giác không ổn.

Quả nhiên, vừa quay sang nhìn, liền thấy trong cơ thể phân thân Thần thai đang có năm cổ căn nguyên khổng lồ, đó là căn nguyên của năm tên Bán thần, đang bùng nổ bên trong.

Một khi có vấn đề, tiến hóa thất bại, sẽ không thể bổ sung khiếm khuyết trước đó, thậm chí khiến cho phân thân không thể tiếp tục

thăng cấp trong tương lai.

“Cái đồ hố người, không nói sớm chút.” Mộc Phàm tức giận, thầm mắng.

Hệ thống quỷ quái, không nói sớm một chút, nếu biết hắn cũng sẽ không cắn nuốt căn nguyên năm tên Bán thần tại chỗ, đối mặt với tên Thần sử này mà thiếu phân thân thì có chút khó khăn.

Nhưng không có biện pháp khác, Mộc Phàm chỉ có thể cắn răng thu hồi phân thân, để phân thân vào tiểu thể giới trong cơ thể, bắt đầu ngủ say lột xác, bổ sung khuyết tật trước kia.

Một khi thành công, sẽ là một Tiên thiên thần linh thật sự.

“Tiểu tử, muốn trách thì trách ngươi có được thứ không nên có.”

Lúc này, Thần sử cười lạnh, tế ra Thần chỉ treo trên đỉnh đầu, buông xuống một cổ thần quang hình thành một lớp phòng ngự tuyệt đối.

Tiếp theo hắn thò một tay, chậm rãi rút ra một sợi xích từ hư không.

Keng keng!

“Khốn thần liên, vây!”

Hắn quát nhẹ, liền thấy hư không chung quanh vỡ vụn, từ bên trong có từng sợi xích, mỗi một sợi đều tản ra thần quang kinh người.

Đây là một loại bảo vật cường đại, có thể giam cầm thần linh.

Rầm!

Xích sắt nhanh chui ra, trói buộc Mộc Phàm, từng sợi xích sắt tản ra ánh sáng lộng lẫy.

“Mở!”

Thân hình Mộc Phàm chấn động, lực lượng cường cùng tu vi bùng

nổ, không hề giữ lại, tăng phúc gấp trăm lần cứng rắn đánh văng mấy sợi xích.

Bóng dáng hắn nhoáng lên biến mất, không còn xiềng xích trói buộc, lập tức quay đầu xuyên qua không gian, phóng tới một hướng khác.

Vù!

Mộc Phàm lặng yên xuất hiện, bị đám xiềng xích này bức ra, trên mặt có chút nghiêm trọng.

“Ha ha ha, đừng trốn nữa, vô dụng thôi, không một tên nào thoát được Khốn thần liên, ngoan ngoãn buông tay chịu trói đi.”

Thần sử nhìn Mộc Phàm trốn rồi lại trốn, tức khắc cười ha ha, nói một câu.

Khốn thần liên có thể trói buộc cả thần linh, huống chi Mộc Phàm?

“Lưỡi dao không gian, cắt!”

Mộc Phàm hét to, quanh thân xuất hiện vô số lưỡi dao sắc bén màu đen, bắn về phía đám xiềng xích.

Chương 331: Không giết thì giữ lại mời ăn tết sao?

Keng keng keng...

Những lưỡi dao màu đen sắc bén cát nát không gian, bổ vào trên xiềng xích, thế mà phát ra từng tiếng leng keng, tia lửa không ngừng bắn ra.

Lưỡi dao không gian sắc bén cũng không cách nào chặt đứt xiềng xích.

“A, vô dụng.”

Nhìn thấy cảnh này, Thần sử cười lạnh lắc đầu, vẻ mặt khinh thường.

Hắn trào phúng nói: “Những xiềng xích này không bị mài mòn, không cách nào phá huỷ, thần linh bị trói lại cũng không thể tránh thoát, ngươi chết tâm đi.”

“Chê cười.” Mộc Phàm hừ một tiếng, nói: “Trên đời này liền không có thứ gì là vĩnh viễn, vạn sự vạn vật đều sẽ tiêu vong.”

“Chỉ một cái xiềng xích liền muốn vây khốn ta, ngươi quá ngây thơ.”

Mộc Phàm nói xong, trong cơ thể bộc phát một cổ lực lượng cường đại, luyện khí sôi trào, ngưng tụ ra một thanh bảo kiếm kinh thế, bổ vào xiềng xích.

Đương!

Xiềng xích rung động, bề mặt có vô số ký hiệu rậm rạp loé lên, nhưng không tổn hại chút nào.

Mộc Phàm nhìn bảo kiếm thiếu chút nữa hỏng mất, trong lòng không phục.

Mắt thấy bốn phía có vô số xiềng xích cuốn tới, nếu bị trói chặt

chắc chắn khó có thể chạy thoát.

Vô số xiềng xích đan xen lẫn nhau tạo thành một quả cầu, khoá chặt Mộc Phàm bên trong, căn bản không có cơ hội chạy thoát.

“Ta không tin.”

Ánh mắt Mộc Phàm hung ác, toàn bộ lực lượng trong cơ thể đột nhiên hội tụ, thế mà thi triển Cửu thiên cấm thuật thức thứ ba.

Cũng là chiêu thức cường đại nhất mà hắn lĩnh ngộ được.

“Tiệt thiên chỉ!”

Chỉ thấy Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, nháy mắt tụ tập lực lượng hóa thành một ngón tay điểm tới.

Tiệt thiên chỉ, thức cấm thuật đáng sợ có thể chọc thủng Thiên đạo, uy lực khủng bố.

Oanh!

Quả nhiên, Tiệt thiên chỉ vừa ra, xiềng xích bốn phía đồng thời run lên, ca ca ca tách ra, hóa thành vô số đoạn ngắn rơi rụng.

Mà ngón tay của Mộc Phàm không giảm uy thế, xỏ xuyên qua hư vô, Thần sử không kịp phản ứng bị trực tiếp xuyên thủng, cơ thể đứng cứng ngắc ở đó.

Hắn kinh ngạc, hoảng sợ, khó tin, cúi đầu nhìn ngực mình, thế mà bị một ngón tay xỏ qua, thọc một lỗ, thần huyết không ngừng trào ra.

“Sao có... khả năng?” Thần sử kinh hoảng há mồm nói một câu.

Hắn không thể tin được, Mộc Phàm dùng một ngón tay phát nát Khốn thần tác, đánh tan một tầng thần quang bên ngoài thân thể hắn, còn xỏ xuyên qua cơ thể.

Nếu không phải có Thần tác cùng Thần chỉ ngăn chặn phần lớn uy lực, có khả năng hắn đã bị một lóng tay giết chết, dù như thế vẫn bị trọng thương.

“Phốc...” Thần sử phun một ngụm máu, cấp tốc lui về phía sau, mặt tái nhợt nhìn Mộc Phàm, có vẻ khẩn trương.

Hắn sợ hãi, vừa rồi thiếu chút nữa chết tươi.

Còn may, thân thể Bán thần cường đại, rất mau đã được hắn chữa trị, lỗ thủng hoàn toàn khép lại, khôi phục bình thường.

“Những đoạn nhỏ của Thần tác không tồi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, vẫy tay một cái, từng đoạn xiềng xích rơi xung quanh nối tiếp nhau bay tới, được hắn thu vào trong túi.

Đây chính là thứ tốt, tài liệu không tệ, thu thập lại còn có thể luyện lại một lần nữa, luyện chế thành binh khí cường đại khác cũng không chừng.

Trên người hắn chỉ có một thanh Liệt dương cung cấp Truyền kỳ, các vũ khí còn lại cũng chẳng ra sao, có thời gian phải luyện chế một binh khí tiện tay mới được.

“Có thể ngăn cản một ngón tay của ta, ngươi không tệ.”

Mộc Phàm đánh giá Thần sử đã khôi phục, giọng điệu lạnh nhạt làm khuôn mặt Thần sử nóng rát, như ăn một cái tát thật mạnh.

Vả mặt.

Vừa mới nói Khốn thần tác kiên cố không thể phá vỡ, vĩnh viễn không bị mài mòn, hiện tại bị Mộc Phàm phá hủy, tất nhiên rất khó chịu.

“Ta là Thần sử của Thần quốc, đại biểu cho vinh quang Thần quốc, ngươi phản kháng chính là xem thường luật pháp Thần quốc.”

Thần sử hung ác nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giọng điệu lành lạnh khủng bố.

Mộc Phàm lại chẳng e dè chút nào, bước ra một bước, hư không vỡ răng rắc, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện đã ở trên đỉnh đầu Thần sử, thi triển chiêu dã man nhất trong Quân thể trạng đấu thuật.

Bá vương thiên cân trụy!

Oanh!

Một chân đạp mạnh xuống, Thần sử chỉ kịp tránh khỏi chỗ yếu hại, bả vai bị Mộc Phàm đạp bẹp, thịt nát bay tứ tung, máu nhuộm hư không.

“A...” Thần sử kêu thảm thiết, toàn bộ bả vai đều vỡ vụn, cốt cách, máu thịt lẫn lộn, nhìn vô cùng thê thảm.

Hắn phẫn nộ nhìn Mộc Phàm, may mà tránh thoát chỗ yếu hại, nếu không đã bị Mộc Phàm dẫm nát đầu.

“Diêm Vương tam điệp thủ!”

Không chờ hắn xả hơi, Mộc Phàm lại tấn công, nháy mắt một quyền một chưởng một ngón tay, phân biệt rơi vào giữa hai chân mày Thần sử, trên gương mặt, chỗ trái tim, để lại ba vết thương.

Đương!

Lại là ba quyền liên tục đánh vào một quầng sáng bảo hộ, tạo ra từng đợt sóng gợn, không thể đánh vỡ.

Nhìn toàn thân Thần sử tản thần quang, Mộc Phàm liên tục công kích thế nhưng đều bị đối phương chặn được.

Thần chỉ trên đỉnh đầu hạ xuống từng luồng sáng, chặn công kích mãnh liệt của Mộc Phàm, khiến Thần sử có thể thở một hơi.

“Tiểu tử, cho ngươi kiến thức thực lực chân chính của bổn tọa.”

Thần sử bị đánh đến bừng lửa giận, gào thét muốn bộc phát, thi triển ra tuyệt chiêu cường đại nhất để diệt sát Mộc Phàm.

Chỉ tiếc động tác của hắn hơi chậm, Mộc Phàm đã tung một chưởng.

“Hoàng thiên ấn, phá cho ta!”

Mộc Phàm hét giận dữ, không gian xung quanh hỏng mất, một phương đại ấn từ trên trời giáng xuống, nháy mắt nện vào đầu Thần sử.

Răng rắc, phòng ngự thần quang bị đại ấn của Mộc Phàm đập nát, đầu hắn bị nện nở hoa, máu tươi vẩy ra.

“Ngao, đau chết ta rồi.” Thần sử gào thảm bay ra, đôi tay nhanh chóng bắt chéo, đánh ra vô số ký hiệu sáng chói, hội tụ thành một dòng nước lũ.

Hắn đứng trên dòng nước lũ, đầu toàn là máu, tựa như một con hung thú thô bạo.

“Ánh sáng chư thần, diệt thế.”

Đại chiêu mà Thần sử nghẹn thật lâu rốt cuộc bạo phát.

Dòng nước lũ quét tới, có vô số bóng dáng, như một đám thần linh buông xuống, bắt đầu diệt thế.

Uy lực của loại sát chiêu này khủng bố tuyệt luân, Mộc Phàm cảm nhận được nguy hiểm.

“Mặc kệ hàng tỉ thần linh của ngươi, ta tự dốc hết sức phá tan."

Hai mắt Mộc Phàm lạnh lẽo, nói xong thì sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng dáng khổng lồ, hóa thành một người khổng lồ đứng ngạo nghễ trong hư không.

Đó là Hỏa thần pháp tướng, vừa xuất hiện lập tức khiến Thần sử kinh ngạc.

“Hỏa thần pháp tướng?” Thần sử hô to một tiếng.

Hắn hoảng sợ nói: “Sao ngươi biết Hỏa thần pháp tướng, đây là bí mật của Hỏa thần, ngươi rốt cuộc là ai?”

“Kẻ chết không cần biết nhiều.”

Mộc Phàm đáp lại một câu, vừa dứt lời, Hỏa thần pháp tương trực tiếp vung bàn tay to bọc lửa, vỗ vào dòng lũ cuồn cuộn.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, dòng nước bị đánh tan, vô số hư ảnh thần linh lập tức nổ tung, tiêu tán.

Hỏa thần pháp tướng cường đại, một chiêu đánh nát sát chiêu của đối phương, lực lượng hai bên liên tiếp va chạm, pháp tướng dần dần ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn chui vào trong cơ thể Mộc Phàm, biến mất không thấy.

Còn Thần sử đối diện, dù thi triển ra tuyệt chiêu nhưng vẫn bị Mộc Phàm phá rớt, Ánh sáng chư thần tán loạn, lộ ra bóng dáng hắn.

“Tiểu tử, đi tìm chết đi!”

Trong quầng sáng, Thần sử cầm Thần chỉ, nhắm ngay đầu Mộc Phàm mà đập xuống, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao phủ linh hồn.

Nguy hiểm!

Mộc Phàm chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động kịch liệt, cảm thấy tức khắc sẽ bị Thần chỉ bao phủ, giam cầm, thậm chí linh hồn đều sẽ bị hút vào.

Đối mặt với nguy cơ này, Mộc Phàm ngược lại không khủng hoảng hay sợ hãi chút nào, chỉ là đang tích tụ một cổ lực lượng cường đại.

Ong!

Chỉ thấy trong tay Mộc Phàm có thêm một thanh chiến cung, hắn kéo căng tròn, mũi tên cường đại khoá chặt Thần sử trước mắt.

“Thí thần nhất tiễn!”

Mộc Phàm tích tụ lực lượng toàn thân để ngưng tụ một mũi tên, là mũi tên mạnh nhất trong kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, thí thần

diệt ma, không gì địch nổi.

Băng!

Mũi tên gào thét bay ra.

“Nguy hiểm!”

Sắc mặt thần sử biến đổi, kinh hãi, theo bản năng bắn ra một tia thần quang va chạm với mũi tên.

Hai bên va chạm nhưng không có vụ nổ nào, không có ánh sáng mãnh liệt, chỉ có một tiếng vang trong trẻo truyền đến.

Răng rắc, thần quang tan nát, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ rồi biến mất, sắc mặt Thần sử trắng nhợt, phun một ngụm máu, thương thế nặng hơn.

Đó là binh khí bản mệnh của hắn, một kiện Bán thần khí, thế mà bị mũi tên đâm nát.

“Không...” Hai mắt Thần sử trừng to, hoảng sợ la lên.

Ngay sau đó mũi tên chợt lóe, xuyên qua giữa hai chân mày Thần sử, mang theo máu tươi văng tung toé trong hư không.

Thần sử cứng đờ, giữa hai chân mày có một lỗ thủng, máu từ bên trong không ngừng chảy ra, trông khủng bố dọa người.

Nhưng điều làm Mộc Phàm ngoài ý muốn chính là gia hỏa này lại chưa chết, nếu là Bán thần thông thường đã sớm chết tươi rồi.

Nhưng hắn vẫn không có chết, hình như có thủ đoạn bảo mệnh nào đó, chung quy bảo vệ được một mạng, dù không chết nhưng đã trọng thương, khó có thể khôi phục.

Thần hồn của tên Thần sử này bị một mũi tên bắn thủng, trở nên ảm đạm, như sắp vỡ thành vô số mảnh.

“Trốn!”

Thần sử hoảng sợ không thôi, xoay người cưỡi một luồng thần

quang chạy trốn, hiển nhiên là bị Mộc Phàm dọa sợ.

Nếu tiếp tục đánh nữa, phỏng chừng hắn sẽ bị Mộc Phàm chém chết.

“Muốn chạy sao?”

Nhìn Thần sử bỏ chạy, Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, chợt loé, trực tiếp ngăn trước mặt Thần sử.

Mộc Phàm thuấn di ngăn cản Thần sử chạy trốn, hai người mặt đối mặt, Thần sử sợ tới mức không ngừng lui về phía sau.

“Hỗn trướng, là Thần sử của Thần quốc, có ấn ký linh hồn ở Thần quốc, một khi ngã xuống thì Thần quốc sẽ biết tất cả mọi chuyện diễn ra ở nơi này, ngươi chắc chắn phải chết.”

Thần sử mở miệng uy hiếp, trong lòng có chút hoảng loạn.

Hắn không nghĩ tới Mộc Phàm cường đại như vậy, quả thực không thể địch nổi, dù trước đó đã chiến đấu kịch liệt cùng năm tên Bán thần, thế mà vẫn có thể đánh bại hắn.

Quả thực không thể tin được, bất đắc dĩ mới lựa chọn đào tẩu.

“Thần quốc?”

Mộc Phàm cười, nụ cười kia làm Thần sử kinh hồn táng đảm, có chút cảm giác không ổn.

Chỉ thấy hắn bước tới trước mặt Thần sử, bốn phía xuất hiện vô số trận văn, đan xen ngang dọc, khóa vùng không gian này lại.

“Ngươi, ngươi thật sự muốn giết bổn tọa sao?” Thần sử tức giận rít gào.

Ánh mắt Mộc Phàm hung ác, sát khí nóng hổi bao trùm đối phương.

“Không giết ngươi chẳng lẽ giữ lại mời ăn tết?”

Nghe đối phương nói, Mộc Phàm nở nụ cười châm chọc.

“A... Giết ta, ngươi sẽ bị toàn bộ Thần quốc đuổi giết, kết cục sẽ thảm hại hơn.”

Thần sử có chỗ dựa, khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt khinh thường nhìn Mộc Phàm, cho rằng Mộc Phàm không dám giết hắn.

Bởi vì một khi hắn chết, toàn bộ Thần quốc sẽ biết có người giết Thần sử, đây là đánh mặt mũi Thần quốc.

“Hệ thống, có biện pháp giải quyết sao?”

Mộc Phàm cũng rất do dự, giết tên Thần sử này sẽ xuất hiện nhiều vấn đề.

Nhưng không giết thì vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn, cho nên bất đắc dĩ chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ.

May mắn là hệ thống không làm hắn thất vọng.

Chương 332: Tái giá nhân quả

“Ký chủ, chỉ cần tốn mười tỷ, có thể tái giá nhân quả.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm sửng sốt.

“Tái giá nhân quả?”

Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi, ánh mắt quái quái nhìn Thần sử trước mắt, nếu giết hắn thì Thần quốc sẽ biết là ai giết.

Bởi vì Thần sử có ấn ký thần hồn ở Thần quốc, một khi đã chết liền sẽ hiện ra tất cả sự tình phát sinh ở nơi này, Mộc Phàm trốn không thoát.

Biện pháp duy nhất chính là tái giá nhân quả mà hệ thống nói.

Nói trắng ra chính là vu oan giá họa.

“Không sai, ký chủ có thể gán phần nhân quả này cho người khác, như thế sẽ giúp bản thân tránh khỏi sự dò xét của Thần quốc.”

Hệ thống trả lời rất dứt khoát, nhưng yêu cầu mười tỷ.

Mộc Phàm cũng cảm thấy mười tỷ không nhiều, ngược lại rất hưng phấn, chuyện buông tha tên Thần sử này là không thể.

Thả ra chắc chắn càng phiền toái hơn, cho nên Mộc Phàm quyết định phải giết chết, còn chuyện Thần quốc đuổi giết thì nhờ hệ thống hỗ trợ thôi.

“Hệ thống, tái giá cho ai?” Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ có thể tái giá phần nhân quả này cho người mà ngươi biết, hoặc là bất kỳ một sinh linh nào ngươi từng tiếp xúc.”

Mộc Phàm nghe mà trợn tròn mắt, nhận thức, từng tiếp xúc, đại đa số đều là bằng hữu, thân nhân, làm vậy không phải hại người quen sao?

Mộc Phàm có chút bực bội nói: “Hệ thống, không có biện pháp khác sao?”

“Có, ký chủ có thể nạp hai trăm tỷ trực tiếp xoá sạch tuyến nhân quả, Thần quốc sẽ không tra tới trên người ký chủ.”

Nghe thế, Mộc Phàm đen mặt, ngươi muốn hố tiền liền nói thẳng đi.

“...”

Mộc Phàm không nói gì, đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới một người, một sinh vật cường đại.

“Tây Ma, trước đó gia hỏa này hố ta, ta hố lại chắc không có việc gì đi?”

Nghĩ vậy, đôi mắt Mộc Phàm sáng lên, không nhịn được mà nở nụ cười.

Nụ cười quỷ dị này làm Thần sử hoảng loạn, lo sợ nhìn Mộc Phàm.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Thần sử thật sự luống cuống, cảnh cáo nói: "Ta là Thần sử, có ấn ký trong Thần quốc, ngươi động ta chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục, thậm chí toàn bộ nhân loại đều sẽ nghênh đón tai họa ngập đầu.”

“Giết Thần sử, tội ác tày trời, vong tộc diệt chủng là nhẹ.”

Thần sử liên tục cảnh cáo nhưng lại không biết là càng nói như vậy, Mộc Phàm càng muốn giết chết hắn.

Một tên Thần sử thế này, đè trên đầu nhân loại, vô số nhân loại bị một tấm Thần chỉ khống chế, vĩnh viễn không có biện pháp thoát ly.

“Ngươi không chết, nhân loại còn có đường sống sao?” Mộc Phàm không biểu cảm, đi tới trước mặt tên Thần sử này.

Cảm nhận được sát khí mãnh liệt của Mộc Phàm, Thần sử hoảng

loạn nói: “Không, ngươi không thể giết ta, Thần quốc sẽ không bỏ qua ngươi...”

“An tâm lên đường đi.”

Mộc Phàm nói xong, đôi mắt loé lên sự hung ác, bàn tay hội tụ một đám Hạt không gian, hóa thành một lưỡi dao sắc bén xẹt qua cổ Thần sử.

Phụt, máu phun tung toé, đầu Thần sử trực tiếp bay lên lên, lộn vài vòng rồi bị Mộc Phàm nắm lấy.

“Không...” Hai mắt Thần sử mở to, hoảng sợ kêu la thảm thiết.

Ấn ký giữa hai chân mày đột nhiên sáng lên tới, có một loại ý chí đáng sợ đang thức tỉnh, giống như bị kích hoạt.

“Hệ thống, bắt đầu tái giá, mục tiêu là Tây Ma.”

Mộc Phàm cảm thấy kinh hoàng, cảm giác được nguy hiểm nhưng vẫn bất chấp, kêu hệ thống nhanh tái giá nhân quả.

Đinh!

“Nạp mười tỷ, bắt đầu tái giá nhân quả...”

“Thành công!”

Chỉ trong một phần ngàn giây, hệ thống đã hoàn thành tái giá nhân quả, chuyển toàn bộ nhân quả, nguyền rủa khi Mộc Phàm chém giết Thần sử cho kẻ khác.

Tốn mười tỷ, hoàn thành vu oan giá họa, ấn ký kia sáng lên, ánh sáng thần bí đáng sợ đột nhiên xé rách hư không biến mất.

Mộc Phàm thi triển nguyên thần chi lực cường đại, xỏ xuyên qua giữa hai chân mày Thần sử, thế nhưng không thể đâm thủng thần hồn của đối phương, thần hồn đang được lực lượng nào đó bảo hộ.

“Hệ thống, trong thần hồn của hắn lực lượng gì bảo hộ?” Mộc Phàm kinh ngạc hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, thần hồn này có lực lượng Thần quốc bảo hộ, trừ phi có ý chí thần hồn của thần linh cường đại mới có thể phá vỡ.”

“Ha ha ha, thì ra ngươi không hủy được thần hồn của ta, ngươi xong rồi.”

Thấy Mộc Phàm không có cách huỷ thần hồn của mình, Thần sử đột nhiên cười ha hả, cười ra nước mắt, đó là nước mắt vui sướng.

Hắn tưởng rằng mình sẽ chết, không nghĩ tới còn có thể sống sót.

Tất nhiên phải vui rồi, nhìn Thần sử mừng rỡ châm chọc, Mộc Phàm nổi lửa.

“Hệ thống, luyện hóa thần hồn này.” Mộc Phàm tức giận nói.

Ngươi cười, ta xem ngươi còn cười được không?

“Luyện hóa thần hồn, cần mười tỷ, có luyện hóa hay không?” Hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở.

“Luyện hóa!”

Mộc Phàm hung ác, chỉ chục tỷ mà thôi, không tốn bao nhiêu.

“Ách... Đây là cái gì?”

Đang đắc ý dào dạt, vẻ mặt Thần sử đột nhiên cứng đờ, hoảng sợ, cảm giác thần hồn bị một lực lượng thần bí khoá chặt, sau đó răng rắc tách thành hai nửa.

Có một loại lực lượng không thể ngăn cản, luyện hoá thần hồn của hắn.

“Không...” Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, Thần sử bị lực lượng của hệ thống luyện hóa thành một đoàn Thần hồn dịch.

Thần sử đáng thương, vui quá hóa buồn, đã bị hệ thống luyện hóa.

Lực lượng Thần quốc bảo hộ không ngăn được lực lượng của hệ

thống, trực tiếp bị luyện thành Thần hồn dịch.

“Hô, cuối cùng cũng chết.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Tên Thần sử này thật sự khó thu phục, trên người có lực lượng Thần quốc, thậm chí giết chết cũng sẽ bị Thần quốc biết rõ.

Còn may mà Mộc Phàm có hệ thống, trực tiếp tái giá nhân quả, Thần quốc không có khả năng tra ra hắn.

Ong!

Đột nhiên, một tiếng vù vù truyền đến, làm Mộc Phàm vừa xả hơi lại thấy căng thẳng, phát hiện sau khi Thần sử chế đi, tấm Thần chỉ kia lại sáng lên, sống lại.

“Giam cầm!”

Mộc Phàm không nói hai lời trực tiếp giơ tay muốn giam cầm Thần chỉ, nhưng lại hắn giật mình vì Thần chỉ bộc phát ra lực lượng cường đại thoát khỏi giam cầm.

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm kinh ngạc hỏi.

Không thể giam cầm tấm Thần chỉ này, bên trong có thần lực thao túng, nó sắp phá không rời đi.

Nếu để nó đào tẩu, tương lai của nhân loại trên địa cầu vẫn sẽ bị Thần quốc khống chế, toàn bộ nhân loại vẫn ở trong lồng giam, không thể thoát ly.

Ấn ký linh hồn ấn bị giam cầm, vĩnh viễn không thể xoá sạch, dù ngươi mạnh hơn nữa, đều sẽ bị quản chế, không có tự do, không thể phản kháng.

“Ký chủ, có tồn tại cường đại muốn thu hồi Thần chỉ.”

Hệ thống trực tiếp đưa ra đáp án, có tồn tại cường đại ở Thần quốc muốn thu hồi Thần chỉ.

Đây là công năng tự chủ của mỗi một tấm Thần chỉ, khi chủ nhân chết sẽ tự động sống lại, bị triệu hồi trở về Thần quốc.

Về sau sẽ có Thần sử mới khống chế Thần chỉ này, cứ như vậy, nhân loại trên địa cầu vĩnh viễn không thể thoát khỏi, không đạt được tự do thật sự.

“Hệ thống, mau nói coi có biện pháp nào giải quyết không?” Mộc Phàm có chút nóng nảy.

Mà hệ thống không nhanh không chậm trả lời: “Tạm thời ký chủ đừng nóng nảy, chỉ cần nạp hai trăm tỷ là có thể luyện hoá Thần chỉ này một cách hoàn mỹ, đạt được năng lực đặc thù trên Thần chỉ, tương lai sẽ không còn Thần chỉ nào có thể khống chế nhân loại địa cầu.”

“Vậy còn chờ cái gì, luyện hóa nó cho ta.”

Mộc Phàm đỏ mắt, sốt ruột phân phó hệ thống.

Đinh!

“Nạp hai trăm tỷ, bắt đầu luyện hóa...”

Tiếng hệ thống vừa vang lên, Mộc Phàm liền thấy Thần chỉ yên tĩnh, bị một lực lượng vô hình giam cầm.

Oanh!

Đột nhiên có một tiếng nổ vang, Thần chỉ nở rộ thần quang, bộc phát thần lực cường đại tiến hành chống cự.

“Là ai?”

Trong Thần chỉ truyền đến một âm thanh khủng bố, Mộc Phàm thiếu chút nữa nổ tung, cảm giác cơ thể muốn tan nát.

Còn may là thanh âm kia mới vừa vang lên, đã bị lực lượng thần bí của hệ thống xoá sạch, Thần chỉ bị luyện hóa, dần dần hóa thành một vật chất đặc thù dung nhập vào giữa hai chân mày Mộc Phàm.

Thần chỉ đã bị luyện hóa.

Bên trong có một loại quy tắc, bao hàm ấn ký linh hồn của vô số nhân loại địa cầu, bị Mộc Phàm hấp thu khống chế.

Giờ khắc này, Mộc Phàm có cảm giác rất kỳ diệu, mình có thể khống chế sinh tử của tất cả nhân loại, khiến bọn họ không thể phản kháng.

“Đây là quy tắc khống chế?”

Mộc Phàm ngây người, chẳng phải có nghĩa là toàn bộ nhân loại trên địa cầu đều bị hắn khống chế?

Nhân loại thế này có khác gì con rối đâu?

Trong lòng hắn nổi sóng to, thì ra nhân loại vẫn luôn bị cao đẳng văn minh, thần linh khống chế, căn bản không có tự do.

Nhân loại thế này, nói gì tới tự do?

“Nhân loại bị nuôi dưỡng, giam cầm linh hồn, vĩnh viễn không có tự do thật sự, chắc chắn sẽ sớm diệt vong.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, biểu tình có chút phức tạp.

Hắn chần chờ thật lâu, cuối cùng lặng lẽ xoá đi ấn ký linh hồn của vô số nhân loại trong quy tắc, không trói buộc với nguyên thần của mình.

Tuy rằng mình có thể khống chế toàn bộ nhân loại trên địa cầu, cả đời sau của nhân loại cũng không chạy thoát được.

Nhưng hắn hiểu, nhân loại như thế này vĩnh viễn không thể trở thành chủng tộc cường đại trong vũ trụ.

Một đám con rối, sao có thể trở thành chủng tộc cường đại?

Cho nên Mộc Phàm từ bỏ loại năng lực mê người này, phóng thích tự do cho linh hồn vô số nhân loại.

Hắn không biết rằng hành động này làm cho nhân loại cả địa cầu đột nhiên cảm giác cả người nhẹ nhõm, tâm linh thông thấu, linh hồn như được cởi bỏ một tầng gông xiềng.

Nhân loại có được một linh hồn tự do, tương lai sẽ biến thành như thế nào, không ai đoán trước được.

Mộc Phàm cũng không biết rằng hành động này của mình đã mang tới cho toàn bộ hệ Ngân hà muôn vàn biến số.

“Quy tắc, thì ra đây là quy tắc.”

Lúc này, Mộc Phàm yên lặng mở hai mắt, hai tia sáng kỳ dị chợt lóe rồi biến mất.

Hắn luyện hóa Thần chỉ, nắm giữ quy tắc, lực lượng thuộc về thần linh.

Thần linh chấp chưởng quy tắc chi lực.

“Khống chế linh hồn, nô dịch vạn linh.”

Mộc Phàm có chút kiêng kị đối với Thần quốc, thủ đoạn của thần linh.

“Gia hỏa này có thực lực rất mạnh, không thể lãng phí căn nguyên.”

Nhìn Thần sử đã chết, Mộc Phàm nói thầm một câu, nói xong trực tiếp thu vào tiểu thế giới, để phân thân Thần thai trực tiếp luyện hóa cắn nuốt.

“Hy vọng tài sản của những Bán thần này phong phú một chút, bằng không thì lần này lỗ lớn.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, thu hồi trang bị trữ vật của mấy tên Bán thần, trở về sẽ kiểm kê thu hoạch.

Vù!

Làm xong, Mộc Phàm xoay người xé rách không gian bước vào, biến mất khỏi chỗ này.

Thần sử vừa chết, ở một nơi khác có kẻ gặp tai ương.

Chương 333: Tây Ma ngơ ngác

Tổ địa Ám dực tộc, ở một khu vực đầy sương đen bao phủ.

Lúc này, Tây Ma vừa mới hoàn thành truyền thừa Đọa thiên sứ, hưng phấn hét to một tiếng.

“Ha ha ha...”

“Rốt cuộc bổn tọa đã hoàn thành lột xác, bước vào cấp Thần thoại, trở thành một Đọa thiên sứ sáu cánh thật sự.”

Tây Ma hưng phấn không thôi, lơ lửng giữa không trung, ba đôi cánh đen sau lưng nhẹ nhàng rung động, tản ra từng điểm sáng màu đen.

Hắn hoàn thành truyền thừa, thành công tiến hóa, đột phá hàng rào bước vào hàng ngũ Đọa thiên sứ sáu cánh.

Trở thành sinh mệnh cao cấp, sinh vật cấp Thần thoại thật sự, tất nhiên là hắn rất vui vẻ.

Ong!

Chỉ tiếc là không chờ hắn tiếp tục ăn mừng thì không gian phía trước đã nứt vỡ, từ bên trong có hai tên Thần linh cường đại đi ra, mặc trang phục màu đen của sứ giả Thần quốc.

“Các ngươi tới dẫn ta tiến vào Thần quốc sao?”

Nhìn thấy hai người, Tây Ma vẻ vui vẻ hỏi.

Đáng tiếc hắn nghĩ sai rồi, hai gã Thần sử tới gần, không nói một câu, trực tiếp tung ra một sợi xích sáng lạn trói hắn lại.

Tây Ma ngơ ngác, ngây ngốc nhìn hai gã Thần sử, hoàn toàn không chuyện gì.

“Tây Ma, ngươi bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện mưu hại một sứ giả Thần quốc, chứng cứ vô cùng xác thực, tội danh đã thành lập.”

“Căn cứ theo luật Thần quốc, hiện tại chúng ta bắt giữ ngươi.”

Hai gã Thần sử lạnh mặt, nói xong trực tiếp lôi xiềng xích, kéo Tây Ma mang đi.

Hành động này làm Tây Ma tỉnh táo lại, phẫn nộ hét to: “Hai vị Thần sử, có phải các ngươi hiểu lầm gì hay không, ta chưa từng mưu hại quá bất kỳ Thần sử nào a.”

“Không cần giảo biện.”

Một tên Thần sử hừ lạnh nói: “Ngươi giết hại một vị Thần sử, tội ác tày trời, cùng chúng ta trở về tiếp nhận phán xét.”

“Từ từ, ta bị oan mà.” Tây Ma cảm thấy oan uổng hô to một tiếng.

Nơi này là tổ địa Ám dực tộc, bốn phía không có ai khác, tự nhiên không có ai chú ý tới Tây Ma mới vừa hoàn thành truyền thừa, vừa đi ra đã bị khóa lại.

Tây Ma nghẹn khuất trong lòng, mình trêu chọc ai chứ, bị phạt mấy trăm năm, thật vất vả mới thoát khỏi, hoàn thành tiến hóa, trở thành một tên Đọa thiên sứ sáu cánh.

Còn chưa kịp ăn mừng đã bị hai tên Thần sử trực tiếp khóa lại, lý do là hắn đã giết hại một vị sứ giả Thần quốc.

Sao có thể, đang êm đẹp tự dưng giết sứ giả Thần quốc làm cái gì?

“Oan uổng sao?”

Một tên Thần sử nở nụ cười, nhưng nụ cười lạnh lẽo đến đáng sợ.

Hắn lấy một quả cầu kim loại ra, nó tỏa ánh sáng hóa thành một hình ảnh xuất hiện trước mắt Tây Ma.

“Tự ngươi nhìn xem, có phải oan uổng hay không.”

Nói xong, hai gã Thần sử cười lạnh nhìn Tây Ma, ngay từ đầu hắn không chú ý, nhưng rất mau liền kinh ngạc choáng váng vì hình ảnh trước mắt.

Đây là hình ảnh toàn bộ quá trình mà tên sứ giả Thần quốc kia bị giết chết, đúng là tên mà Mộc Phàm giết.

Nhưng mấu chốt là kẻ giết Thần sử trong hình ảnh không phải Mộc Phàm, mà là Tây Ma hành hạ Thần sử đến chết, còn trực tiếp luyện hóa cắn nuốt, khiến đối phương thần hồn câu diệt.

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng.

Tây Ma ngơ ngác, từ khi trở về hắn vẫn luôn ở tổ địa tiếp thu truyền thừa Đọa thiên sứ, không có khả năng ra ngoài, thậm chí chỉ vừa mới hoàn thành, sao có thể giết một tên Thần sử?

Nhưng hình ảnh này đúng là cảnh Thần sử bị hắn giết hại, đây là một loại quy tắc đặc thù của Thần quốc, truyền toàn bộ cảnh tượng mà Thần sử bị giết hại về cao tầng Thần quốc.

Lúc này Tây Ma trợn tròn mắt, xem như hết đường chối cãi, bằng chứng rõ ràng, không thể chối cãi.

Hơn nữa người ta cũng không nghe hắn biện minh, bởi vì chứng cứ đã rõ ràng.

Tây Ma đích thân hành hạ một vị Thần sử đến chết, đây là chứng cứ.

“Giả!”

Tây Ma kinh hoảng kêu to, hét lên: “Ta là bị oan, nhất định là có người tính kế vu oan hãm hại ta, đây là giả.”

“Tây Ma, nhận tội đi, ngươi không thể giảo biện, đây là một tia quy tắc mà Thần quốc lưu lại trên người Thần sử, ghi chép tất cả sự tình xảy ra trước lúc ngã xuống.”

Một tên Thần sử lạnh nhạt nói rồi lôi kéo xiềng xích.

Rầm!

Xiềng xích căng ra, trói chặt Tây Ma, mặc dù đã đột phá Đọa thiên sứ sáu cánh nhưng hắn cũng khó có thể tránh thoát.

Giờ phút này, Tây Ma hoàn toàn rơi vào trạng thái ngơ ngác, rốt cuộc là ai hãm hại hắn, bởi vì hắn chưa từng làm chuyện này.

“Không, ta không phục, ta muốn kháng cáo Tòa án Chư thần.”

Tây Ma lớn tiếng kêu to, trong lòng cảm thấy oan khuất, chuyện hắn không có làm lại gán lên đầu hắn, hoàn toàn chính là trời giáng tai họa bất ngờ.

“Không cần ồn ào, ngươi giết hại Thần sử, có đầy đủ chứng cứ, hiện tại trờ về cùng chúng ta.”

Hai gã Thần sử lắc đầu, lạnh giọng nói xong, lôi kéo Tây Ma với vẻ mặt phẫn nộ hướng tới khe nứt không gian phía trước.

Bọn họ muốn mang Tây Ma mang về xét xử, chờ đợi hắn sẽ là một kết cục thê thảm.

Kết cục tốt nhất chính là bị nhốt trong thần ngục mười vạn năm, kết quả xấu nhất chính là bị bóc thần cốt, rút thần hồn, kết cục này tuyệt đối thảm hơn.

Tưởng tượng đến kết cục của chính mình, Tây Ma liền sợ hãi, trong lòng giận dữ.

“Rốt cuộc là ai đang tính kế hãm hại bổn tọa?”

Tây Ma bi phẫn rống to, ra sức giãy giụa, đáng tiếc, xiềng xích có thể phong tỏa giam cầm thần linh, hắn vừa mới đột phá nên cũng không phải là ngoại lệ.

Là một Đọa thiên sứ cấp Thần thoại, Tây Ma nghĩ tới mình còn tương lai tốt đẹp, còn chưa xây dựng hậu cung xa hoa khổng lồ đây.

Giờ này bị chộp tới rồi, còn tung tăng chơi đùa cái trứng.

“Không, ta không thể chịu oan như vậy, ta không thể bị Thần quốc mang đi.”

Tây Ma bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn mình càng lúc càng tới gần khe nứt không gian, sắp bị kéo vào, nếu mà đi, tuyệt đối không có ngày

về.

Nghĩ vậy, Tây Ma lộ vẻ tàn nhẫn: “Khốn nạn a, rốt cuộc là ai hãm hại bổn tọa, tuyệt đối không thể bị mang về, nếu không sẽ chết chắc.”

Nghĩ vậy, hắn trong lòng hung ác, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, ba đôi cánh sau lưng đột nhiên chấn động, vô số ký hiệu lập loè tản ra.

“Sa đọa thần vũ, giết!”

Tây Ma đột nhiên tế ra hai cây Sa đọa thần vũ, hóa thành hai tia sáng âm u, hai gã Thần sử không kịp phản ứng bị xỏ xuyên qua đầu.

Phụt, trong khoảnh khắc hai cây Sa đọa thần vũ đâm vào đầu hai gã Thần sử, một luồng Sa đọa thần quang cường đại bùng nổ, nháy mắt bao phủ hai tên Thần sử.

“A...”

“Tây Ma, ngươi dám?”

Hai gã Thần sử bị hắn đánh lén giận dữ, không kịp phản ứng đã bị Sa đọa thần quang bao phủ, nháy mắt trọng thương.

Này hai gã Thần sử vốn dĩ có thực lực cường đại, thậm chí tự tin sẽ mang Tây Ma về xét xử, kết quả lại bị Tây Ma đánh lén.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới Tây Ma lại có hai cây Sa đọa thần vũ cường đại như vậy.

“Đáng chết, các ngươi nói bổn tọa giết Thần sử, đây là vu oan hãm hại, vốn không có chuyện đó, nhưng bây giờ bổn tọa liền giết hai các ngươi.”

Vẻ mặt Tây Ma dữ tợn, đằng đằng sát khí, mình bị oan, không thể nói rõ, nên cũng chẳng ngại ngần giết luôn hai tên Thần sử trước mắt này.

“Ngươi dám?” Hai gã Thần sử kinh ngạc xen lẫn tức giận.

Bọn họ không nghĩ tới Tây Ma còn có thể phản kháng, bị Thần tác trói buộc còn có thể làm bọn họ trọng thương, vô cùng tức giận cùng hoảng sợ.

“Đi tìm chết đi!”

Tây Ma hừ lạnh, nói xong lắc mình nhoáng lên, đầu hai gã Thần sử đồng thời bay lên, bị hắn dùng một cây Sa đọa thần vũ chặt đứt.

“A...”

Chỉ thấy hai luồng Sa đọa thần quang chiếu tới, bao phủ hai cái đầu vừa bay lên, nháy mắt biến chúng thành tro tàn.

Hai tên Thần sử, mất mạng tại chỗ.

Thần hồn câu diệt!

“Rống... Là ai hãm hại bổn tọa.”

Giết Thần sử xong, trong lòng Tây Ma càng thêm phẫn nộ, nhịn không được ngửa mặt lên trời rít gào, cả người bốc lửa đen, ngọn lửa như đến từ địa ngục bao vây lấy hắn.

Ba đôi cánh cuốn đầy lửa vỗ cỗ, xiềng xích trên người mất đi chủ nhân khống chế tự động rơi xuống.

Tây Ma đen mặt thu hồi xiềng xích, lấy tất cả đồ vật trên người hai tên Thần sử.

“Mặc kệ là ai, dám hãm hại bổn tọa, bổn tọa nhất định phải bắt được ngươi.”

Hắn càng nghĩ càng tức giận, đang yên đang lành lại bị hãm hại, thiếu chút nữa bị chộp tới Thần quốc xét xử.

“Vẫn nên trốn khỏi sự đuổi bắt của Thần quốc trước.”

Nhìn xung quanh, Tây Ma phẫn uất, mang theo tâm tình buồn bực xoay người xé rách hư không, vỗ cánh hóa thành một tia sáng đen biến mất không thấy.

Hắn đào tẩu.

Xẹt xẹt!

Tây Ma vừa mới đào tẩu không lâu, nơi này liền xuất hiện vài sinh linh có hơi thở mạnh mẽ, lạnh thấu xương.

“Ám dực tộc Tây Ma, giết hại Thần sử thứ hai, thứ ba, chạy án, tội ác tày trời.”

“Tuyên bố lệnh truy nã Thần hà, toàn lực đuổi bắt!”

Tám gã Giám sát giả của Thần quốc có hơi thở mạnh mẽ đưa ra thông báo, trong lúc nhất thời, Thần quốc trực tiếp tuyên bố lệnh truy nã.

Tây Ma đáng thương đã trở thành tội phạm mà toàn bộ Thần hà truy nã.

Chương 334: Thời không hỗn loạn

Trong hư không mênh mông, u ám, lạnh băng, trống trải, có một thiên thạch thật lớn đang phiêu đãng.

Trên thiên thạch có một sinh vật đang nằm.

Ngực hắn có một cái lỗ lớn, máu phun trào, có thể thấy được trái tim đang đập bên trong.

Ba đôi cánh màu đen sau lưng đã gãy mất một đôi, lông vũ xơ xác, nhìn vô cùng thê thảm, hơi thở hỗn loạn, suy yếu.

Hắn đúng là Tây Ma, bị Thần quốc truy nã, đuổi giết, một đường chật vật chạy trốn, nhiều lần rơi vào cảnh sinh tử, cũng sắp hỏng mất rồi.

“Ta bị oan...” Tây Ma lầm bầm lầu bầu, ánh mắt dại ra, trong lòng buồn bực, nghẹn khuất tới mức muốn tự sát.

Hắn biết chắc chắn trước đó mình bị oan.

Nhưng hiện tại đã là sự thật, bởi vì hắn đã giết hai gã Thần sử tới bắt hắn, hiện tại hối hận không thôi, giết một tên Thần sử, có lẽ chỉ bị nhốt mười vạn năm.

Nhưng hiện tại giết hai tên, hơn nữa thêm tên bị vu oan chính là ba tên, tội không thể tha, bị bắt được chắc chắn sẽ chết.

“Ngược lại bổn tọa muốn nhìn xem là ai đang hãm hại ta.”

Tây Ma cố gắng đứng dậy, vẻ mặt âm trầm, muốn biết ai đang hãm hại hắn.

Vừa mới đột phá tấn chức Đọa Thiên Sứ sáu cánh, Tây Ma nắm giữ một loại năng lực thiên phú hoàn toàn mới đến từ huyết mạch Đọa Thiên Sứ.

Chỉ thấy bốn cái cánh rách nát sau lưng nhẹ nhàng chấn động, toát ra từng vòng màu đen, đột nhiên đan xen quanh người hắn tạo ra

một quầng sáng kỳ lạ.

Ngay sau đó, Tây Ma nhìn thấy một ít thứ trên người mà hắn vốn không thể nhìn thấy, một thứ như sợi tơ quấn quanh thân hắn.

Đây là quy tắc, là nhân quả.

“Tuyến nhân quả, thật sự là ta giết sao?” Tây Ma ngây ngốc.

Trên người hắn thật sự có ba tuyến nhân quả, đại biểu cho hắn đã giết ba tên Thần sử.

“Không đúng!”

Rất nhanh, Tây Ma tỉnh táo lại, âm trầm nói: “Ta chỉ giết hai tên, tên thứ nhất tuyệt đối không phải ta giết.”

“Có người tái giá nhân quả hãm hại ta.”

Tây Ma tỉnh ngộ lại đây, lập tức hiểu ra là có người vô thanh vô tức tái giá nhân quả cho hắn, hãm hại hắn.

Nghĩ đến đây, Tây Ma nhịn không được run lập cập, kinh hoảng nói: “Là ai đang hãm hại ta, vì sao chứ, ta đã lọt vào một âm mưu lớn sao?”

Tây Ma càng nghĩ càng sợ, đang xem xét đột nhiên từ phương xa truyền đến từng đợt dao động đáng sợ.

Ngay sau đó từng tia sáng thánh khiết lóe lên, một đám thiên sứ cường đại đuổi tới.

“Không tốt, bọn họ tới rồi.”

Hắn kinh hoảng nhảy dựng lên, không nói hai lời xé rách hư không bỏ chạy.

Tây Ma hoảng hốt, căn bản không biết mình nên trốn hướng nơi nào, chỉ có thể không ngừng chạy trong hư không mênh mông.

Tây Ma đáng thương bị đuổi giết, nhiều lần thiếu chút nữa đã bị giết.

.....

Mà đầu sỏ tạo ra kết quả này là Mộc Phàm, đang thong thả trở về Long Thành.

Nhưng trong lúc trở về lại xuất hiện một vấn đề nhỏ.

“Ta lạc đường sao?”

Ở chỗ sâu trong hư không, một nơi đầy sương mù bao phủ, Mộc Phàm nhìn bốn phía mờ mịt, không ngừng dùng Hạt không gian cảm ứng, tìm kiếm phương hướng.

Nhưng rất nhanh thì hắn phát hiện ra mình đã lạc đường.

Mộc Phàm câm nín đứng ở nơi đó, nhận ra mình bị lạc trong hư không mênh mông, không tìm thấy đường về nhà.

Vài lần xuyên qua không gian nhưng cũng không thể trở lại khu vực không gian Long Thành, hoàn toàn bị lạc rồi, không rõ mình đã tới địa phương nào.

“Thật là phiền toái.” Mộc Phàm nhíu mày, nhìn bốn phía, cảm giác có chút kỳ quái.

Theo đạo lý mà nói, mình có năng lực Hạt không gian, cực kỳ mẫn cảm, không thể xuất hiện tình huống bị lạc.

Vì sao hiện tại không thấy phương hướng trở về Long Thành, hơn nữa sau vài lần nếm thử phát hiện ra mình bị lạc trong hư vô mênh mông, không tìm thấy đường.

Lần này chơi vui rồi.

“Hệ thống, chuyện gì đây, sao ta lại lạc đường?” Mộc Phàm có chút kỳ quái dò hỏi hệ thống.

Bởi vì chuyện này không hợp lý, mình nắm giữ năng lực không gian mà lại bị lạc, quá khó hiểu.

“Ký chủ, ngươi rơi vào một vùng hư không vô định, thời điểm trước đó không cẩn thận rơi vào một khe nứt không gian ngẫu

nhiên.”

“Tỷ lệ một phần vạn đã bị ký chủ đụng phải, chỉ có thể nói là ký chủ có vận khí tốt, có lẽ ngươi nên mang theo cái kho tiền di động kia.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm ngây ngốc.

Hắn đụng trúng khe nứt không gian ngẫu nhiên.

“Làm sao để trở về?” Mộc Phàm nhíu mày hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ chỉ cần nạp một trăm chín mươi tỷ chín trăm chín mươi chín triệu, giây tiếp theo ngươi có thể trở lại Long Thành, an toàn, mau lẹ, tiết kiệm sức lực và thời gian.”

“... Cút!” Mộc Phàm đen mặt hét to một tiếng.

Cái đồ hệ thống hố người, trở về mà muốn nạp một trăm chín mươi chín tỷ chín trăm chín mươi triệu, sao không chết đi.

Hố tiền!

Mộc Phàm thầm mắng, không để ý đến cái hệ thống hố người này, lại muốn hố tiền hắn, tuyệt đối không được.

Không phải chỉ là lạc đường thôi sao, tìm kiếm cẩn thận chắc chắn có thể phân rõ phương hướng, tìm được tọa độ không gian Long Thành.

Hắn cũng không tin với năng lực không gian của mình mà không thể trở về, nếu vậy nhất định là lĩnh ngộ không đủ, nghĩ cách tăng lên một chút chẳng phải là càng tốt hơn sao?

Còn đề nghị của hệ thống bị hắn trực tiếp bỏ qua, giống như là mua một vé xe đi thẳng tới chỗ, tốn gần hai trăm tỷ, ai tình nguyện ngồi xe mắc như vậy chứ.

“Phiền toái, thế mà không có biện pháp cảm ứng tọa độ không gian.”

Sau một hồi thử nghiệm, Mộc Phàm suy sụp phát hiện không có biện pháp cảm ứng được tọa độ không gian Long Thành, không thể định vị chính xác.

Roẹt!

Hắn đột nhiên xé rách không gian trước mắt, trực tiếp bước vào trong đó.

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại xuất hiện trong hư không mênh mông vô tận, bốn phía có không gian phong bạo chảy xiết.

Lại thất bại, không có biện pháp trở về Long Thành.

“Ta không tin.”

Mộc Phàm cắn răng, tiếp tục nếm thử, lại xé mở một cái khe không gian, trong chớp mắt lại là không gian loạn lưu mênh mông, gió lốc vô tận thổi đến.

Tiện tay tách một luồng gió lốc không gian, Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ vấn đề này.

Vì sao không thể thoát khỏi nơi này đây?

“Rốt cuộc là sai chỗ nào?”

Mộc Phàm đứng trong hư không mênh mông, mặc cho gió lốc cùng không gian loạn lưu thổi qua vẫn không nhúc nhích.

Hắn đang suy nghĩ, cứ cảm thấy sai lầm chỗ nào rồi, hình như hắn vẫn luôn vòng quanh ở vùng không gian này, không thoát ra được.

“Không gian chồng chất, hay là thời không đan xen?”

Thực mau, Mộc Phàm liền nghĩ tới rất nhiều khả năng, khả năng lớn nhất chính là thời không chồng chất, hoặc là thời không đan xen, khiến hắn không có biện pháp ra khỏi nơi này.

Bởi vì chỉ cần xé mở không gian nơi này thì vẫn sẽ xuất hiện ở nơi này, căn bản không thật sự rời khỏi vùng hư không quỷ dị này.

“Trách không được hệ thống muốn hố nhiều tiền như vậy, thì ra là một nơi kỳ quái có thời không đan xen chồng chất.”

Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra, lờ mờ bắt được điều gì đó.

Hắn cảm ứng được một lực lượng độc đáo, không nhìn thấy, không chạm được, nhưng lại tồn tại.

“Thử một lần nữa.”

Nói xong, Mộc Phàm nghiêm túc, lại xé ra một khe nứt không gian.

Nhưng lần này Mộc Phàm vừa mới bước vào liền cảm giác lạnh sống lưng, có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao phủ.

Biến cố bất ngờ làm Mộc Phàm hết hồn, không kịp suy nghĩ tạo ra một cái thuẫn màu đen, thậm chí dung nhập cả tường khí vào trong đó.

Nhưng phòng ngự cường đại như vậy căn bản không có một chút tác dụng.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy một tia lực lượng thần bí chảy xuôi qua thân thể, toàn thân tức khắc lạnh lẽo.

“Đây là cái gì?”

Hắn kinh hoảng thấy thân thể của mình đang lão hóa nhanh chóng, sức sống bàng bạc trong cơ thể trôi đi như nước chảy.

Điều này đã dọa hắn sợ hãi, trong lòng run lên, nghĩ tới một khả năng.

“Hệ thống, đây là cái gì?”

Mộc Phàm kinh hoảng, không ngừng lui về phía sau nhưng vô dụng, bởi vì khu vực này có vô số năng lượng màu bạc đang lưu động.

Đúng là những năng lượng thần bí này khiến thân thể Mộc Phàm nhanh chóng lão hoá, sinh mệnh không ngừng trôi, cả người nhanh chóng già đi.

“Ký chủ, đây là thời gian chi lực hỗn loạn, có khiến ngươi chết già trong một giây, cũng có thể khiến ngươi phản lão hoàn đồng trong một giây.”

Hệ thống mới vừa nói xong, Mộc Phàm liền phát hiện cơ thể già nua nhanh chóng trẻ lại, nhưng đây vẫn không phải điều đáng sợ nhất.

Khủng bố nhất chính là hắn đang không ngừng thu nhỏ, cuối cùng biến thành một đứa trẻ, hắn sợ tới mức tim muốn ngừng đập.

“Hệ thống, mau nghĩ cách a.” Mộc Phàm hoảng hốt kêu to.

Mộc Phàm biến thành trẻ con đột nhiên bộc phát một lực lượng kỳ dị nào đó.

Ong!

Chỉ thấy một quầng sáng vàng kim bao phủ lấy hắn, trong lúc nhất thời ngăn cách thời không hỗn loạn bên ngoài.

“Hả?” Mộc Phàm kinh ngạc, lúc này mới phát hiện thì ra là lực lượng từ Thần huyết hoàn mỹ trong cơ thể mình.

Lực lượng thần huyết bị kích hoạt, tự chủ ngăn cản thời gian chi lực hỗn loạn xung quanh, nhưng hắn cảm giác không thể duy trì bao lâu.

“Ký chủ, ngươi cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm tức giận mắng to: “Còn cần ngươi nhắc sao? Mau nói coi, có biện pháp nào vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, làm sao để ta khôi phục lại?”

Hiện tại hắn biến thành trẻ con, bộ dáng đáng yêu, khuôn mặt nhỏ tràn đầy sự phẫn nộ.

“Ký chủ, chỉ cần nạp tiền, không có vấn đề không thể giải quyết.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống trả lời, không sai, không có

vấn đề mà nạp tiền không giải quyết được, nếu có thì đó chính là nạp chưa đủ nhiều.

Chương 335: Thời gian chi lực

“Ngươi là cái hệ thống hố người!”

Mộc Phàm không ngừng mắng chửi, hiện tại rơi vào thời gian hỗn loạn, thân thể biến thành bộ dáng trẻ con, còn may là Thần huyết hoàn mỹ trong cơ thể đã được kích hoạt rồi.

Hiện tại, Mộc Phàm phải nhân lúc lực lượng này chưa biến mất nghĩ cách thoát khỏi khu vực nguy hiểm này.

Hắn không nghĩ tới mình lại rơi vào thời không hỗn loạn, thời gian nơi này hỗn loạn, không gian vặn vẹo, đan xen chồng chất, hình thành một khu vực quỷ dị.

Thời không chi lực.

Nơi này có lực lượng thời không vặn vẹo, đan xen rất đáng sợ, thời gian chi lực làm Mộc Phàm nhanh chóng già nua rồi lại nhanh chóng biến thành trẻ con.

Giống như tiến vào một trạng thái tuần hoàn khép kín, một hồi già, một hồi trẻ, vĩnh viễn không có biện pháp thoát khỏi.

“Hệ thống, ở đây có lực lượng thời không vặn vẹo chồng chất, có thể tách ra hay không?”

Mộc Phàm toát ra một ý nghĩ, lập tức dò hỏi.

“Có thể bắt giữ, tinh luyện thời gian chi lực hỗn loạn ở nơi này.”

Hệ thống trả lời rất dứt khoát, có thể nhưng cần phải nạp tiền.

Nơi này có thời gian chi lực hỗn loạn, thêm không gian chồng chất, hình thành một khu vực thời không thác loạn không ngừng tuần hoàn.

Mộc Phàm như ngộ ra gì đó, hỏi: “Hệ thống, ta có thể hấp thu thời gian hỗn loạn nơi này, từ đó nắm giữ thời gian chi lực sao?”

Ý tưởng kinh người này mới là mong muốn thật sự trong lòng hắn,

Mộc Phàm rất chờ mong, không gian chi lực cũng thể hấp thu hóa thành của mình, vậy thời gian chi lực đây?

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, tinh luyện bắt giữ thời gian chi lực cần hai trăm tỷ, nhưng ký chủ muốn an toàn hấp thu cắn nuốt thời gian chi lực thì cần thêm một ngàn tỷ mới được, nếu không, ký chủ chưa kịp hấp thu liền trực tiếp hóa thành tro bụi, hoặc là sẽ biến thành một con nòng nọc trở về căn nguyên.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm đen mặt.

Trong lòng đau đớn, tách lấy thời gian chi lực cần hai trăm tỷ, giá này thì có thể chấp nhận được.

Nhưng mà muốn hấp thu cắn nuốt thời gian chi lực phải nạp một ngàn tỷ, Mộc Phàm nghe mà thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hiện tại trên người hắn chỉ còn hơn bốn trăm tỷ, căn bản không đủ để hấp thu thời gian chi lực.

Nhưng nghĩ tới thời gian chi lực, đây chính là năng lực đáng sợ nhất thế gian, nếu nắm giữ năng lực thao túng thời gian, tuyệt đối là một chuyện rất khủng bố.

Một ngàn tỷ so với chuyện có thể nắm giữ thời gian chi lực quả thực không đáng nhắc tới.

“Có lẽ tài sản của mấy tên Bán thần cùng Thần sử đáp ứng được nhu cầu của mình?”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nhớ tới tài sản của năm tên Bán thần, còn có tên Thần sử kia, hẳn là không ít đi.

Dù sao tốt xấu gì cũng là Bán thần a, lại còn có một tên Thần sử của Thần quốc, chắc chắn có nhiều thứ quý giá.

“Trước nhìn xem năm tên Bán thần kia có thứ gì tốt.”

Mộc Phàm bình tĩnh lại, bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Tạm thời không ra được, vậy thì kiểm kê thu hoạch thôi, nói không chừng còn có niềm vui bất ngờ.

Cứ như vậy, Mộc Phàm lấy trang bị trữ vật của năm tên Bán thần, còn có trang bị trữ vật của một ít sinh vật cấp Truyền kỳ ra.

Mộc Phàm tràn đầy chờ mong mở từng cái.

“Oa, phát tài.”

Mở cái nhẫn trữ vật đầu tiên ra, Mộc Phàm tức khắc nhịn không được cảm thán.

Lần này thật sự phát tài.

"Có nên tiến vào tiểu thế giới để Tiểu Linh hỗ trợ kiểm kê một chút hay không?”

Mộc Phàm vừa mới nghĩ tới chuyện này liền bị hệ thống dội một chậu nước lạnh.

“Ký chủ, nếu ngươi tiến vào tiểu thế giới, thời gian hỗn loạn sẽ lập tức dũng mãnh tiến vào nơi đó, toàn bộ tiểu thế giới đều sẽ tan rã trong khoảnh khắc.”

Hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm sợ tới mức run rẩy, thân thể vừa khôi phục lại đang chậm rãi già đi từng chút một.

Tuy rằng có Thần huyết hoàn mỹ trong cơ thể ngăn cản, thời gian hỗn loạn thật là đáng sợ, dù tu vi, lực lượng toàn thân cộng với lực lượng Thần huyết cũng không có cách nào chống lại.

Không phải Mộc Phàm không muốn kêu hệ thống hỗ trợ ngăn cản, nhưng thay vì chống cự, không bằng trực tiếp hấp thu nắm giữ loại lực lượng này.

Nắm giữ thời gian chi lực, tự nhiên sẽ không e ngại thời gian ăn mòn.

“Hệ thống, mau giúp ta kiểm kê một chút, có bao nhiêu tinh thể năng lượng, trị giá bao nhiêu.”

Mộc Phàm đã không có thời gian tự kiểm kê, chỉ có thể kêu hệ thống hỗ trợ.

Đinh!

“Phát hiện tinh thể năng lượng siêu cấp: 8150 viên, trị giá tám trăm mười lăm tỷ, tinh thể năng lượng cao cấp, trung cấp, sơ cấp trị giá là một ngàn hai trăm mười hai tỷ.”

Hệ thống kiểm kê trong một giây, gia sản của năm tên Bán thần, một vị Thần sử, mười mấy sinh vật cấp Truyền kỳ đều ở chỗ này.

Mộc Phàm nhìn tổng giá trị mà hệ thống tính ra, đã vượt một ngàn tỷ, có thể nói là thu hoạch kinh người.

Tiêu hao một ngàn tỷ đã đủ rồi, đang khi muốn bắt đầu, hệ thống lại truyền đến một tiếng nhắc nhở.

“Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, một trăm ba mươi viên Thần thạch, trị giá một ngàn ba trăm tỷ.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm sửng sốt, sau đó mừng rỡ.

Không nghĩ tới còn có niềm vui ngoài ý muốn, thế mà phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, Thần thạch.

Hắn lập tức xem xét, quả nhiên có không ít Thần thạch trong trang bị trữ vật của năm tên Bán thần, năm tên này có tổng cộng ba mươi viên.

Tên Thần sử kia chiếm nhiều nhất, có tới một trăm viên Thần thạch.

Tổng cộng một trăm ba mươi viên thần thạch, trị giá một ngàn ba trăm tỷ, quả thực chính là một đống tiền lớn.

“Phát tài!”

Mộc Phàm hưng phấn không thôi, thu hoạch lần này vượt ba ngàn tỷ, vượt qua tất cả thu hoạch từ trước đến giờ, khiến hắn hưng phấn tới nỗi xém quên mất chính sự.

“Hệ thống, mau nạp tiền, tinh luyện thời gian chi lực.”

Hắn không chờ được nữa, muốn bắt đầu nhanh lên, đã có tiền rồi

thì không cần kéo dài nữa.

Đinh!

“Nạp hai trăm tỷ, bắt đầu tinh luyện thời gian chi lực...”

Mộc Phàm cảm nhận được cảm xúc sung sướng đến từ hệ thống, nạp tiền làm nó vui sướng như vậy.

Có lực lượng vô hình khuếch tán.

Sức mạnh to lớn từ hệ thống khuếch tán ra ngoài, nháy mắt tinh luyện năng lượng xung quanh, bắt giữ lấy.

Từng sợi lực lượng thần bí bị hút tới, hội tụ lại, dần dần hóa thành một luồng sáng màu bạc lơ lửng trước mắt.

Đó là thời gian chi lực.

Hệ thống đã tinh luyện và hội tụ, nó tản ra một loại hơi thở đáng sợ làm Mộc Phàm kinh hoảng.

Chỉ cần tới gần đã cảm giác bản thân nhanh chóng già đi, thậm chí có khả năng chớp mắt liền hóa thành một đống xương trắng.

“Bắt đầu dung hợp...”

Hệ thống lại nhắc nhở, ngay sau đó Mộc Phàm liền thấy thời gian chi lực lập tức ùa vào trong cơ thể hắn.

Chỉ trong nháy mắt, Mộc Phàm cảm giác thân thể đang nhanh chóng già đi, khô kiệt, tử vong.

Đây không phải là cảm giác như vừa rồi mà là cảm giác sắp biến mất, rất đáng sợ, nguyên thần đang không ngừng suy kiệt, từng bước tới gần tử vong.

Giống như Mộc Phàm sẽ chết đi trong một giây đồng hồ, lòng hắn tràn đầy khủng hoảng, sợ hãi, tuyệt vọng.

“Ký chủ, cường độ thân thể của ngươi không đủ, mời tiến hành thăng cấp công pháp.”

Đột nhiên hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở, làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

“Nạp tiền, thăng cấp.”

Mộc Phàm dùng hết sức lực rống lên.

“Đinh, nạp một ngàn tỷ, bắt đầu thăng cấp công pháp.”

Hệ thống trực tiếp dùng Thần thạch mà Mộc Phàm mới có được, ngay lập tức bốc hơi một trăm viên.

Trong khoảnh khắc, Mộc Phàm cảm giác có một lực lượng bàng bạc đột nhiên dũng mãnh tiến vào cơ thể, nhanh chóng rèn luyện, tăng cường thân thể, tu vi cùng lực lượng.

Đây là thăng cấp công pháp, từ tầng sáu trăm một đường lên tới tầng bảy trăm.

Keng keng keng....

Trong cơ thể truyền đến từng tiếng leng keng, cơ thể vốn dĩ suy kiệt lại toả sức sống, trở nên cường đại hơn, thế mà chống đỡ được thời gian ăn mòn.

Thời gian chi lực khuếch tán trong cơ thể, dần dung nhập vào từng tế bào của Mộc Phàm, bắt đầu hấp thu luyện hóa.

Ong!

Đại não Mộc Phàm ong ong, rơi vào sự huyền ảo mênh mông của thời gian, đắm chìm trong trạng thái lĩnh ngộ.

Hắn cảm giác mình đã trải qua mấy chục ngàn tỷ năm, trải qua thời gian dài đằng đẵng, ngộ đạo.

Rầm!

Chỉ thấy từng luồng sáng màu bạc không ngừng vờn quanh thân thể Mộc Phàm, tựa như một dòng sông ánh sáng, lộ ra hơi thở năm tháng.

Sau một hồi, hết thảy yên tĩnh.

Mộc Phàm khôi phục tuổi trẻ, hơi thở mang đến cho người ta cảm giác tang thương, cổ xưa, như một người đã trải qua năm tháng vô tận, rất mâu thuẫn.

“Vội vàng thoáng qua, tuế nguyệt tang thương...”

Không lâu sau thì Mộc Phàm tỉnh lại, trong ánh mắt lóe lên hai tia sáng màu bạc, chung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Chương 336: Thiên phạt

“Thời gian ngưng đọng!”

Mộc Phàm lẩm bẩm, nhìn chung quanh tĩnh lặng, cảm thụ được loại lực lượng thần kỳ này.

Tuế nguyệt chi lực có thể làm thời gian ngưng đọng, gia tốc, thậm chí nghịch chuyển thời gian.

Đương nhiên, hiện tại Mộc Phàm chỉ nắm giữ một chút da lông mà thôi.

Chỉ có thể ngưng đọng thời gian trong một phạm vi nhỏ, không thể gia tốc hay quay ngược lại.

Nhưng thế này cũng quá khủng bố rồi, phải biết rằng dù chỉ làm cho thời gian ngưng đọng, vạn vật đứng lại trong thời gian rất ngắn cũng đã đủ nghịch chuyển rất nhiều chuyện.

“Không hổ là năng lực mà tốn hết một ngàn hai trăm tỷ mới đạt được, thật là lợi hại.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng vung tay, tất cả khôi phục lại bình thường, chung quanh chẳng còn điều gì đáng sợ.

Không còn cảnh tượng không ngừng già cả rồi trẻ lại, thời gian hỗn loạn trước đó bây giờ không thể ảnh hưởng tới hắn.

Đã tinh luyện thời gian chi lực, hấp thu nắm giữ thời gian chi lực, Mộc Phàm hoàn toàn miễn dịch với thời gian hỗn loạn ở nơi này.

Giống như Hạt không gian, lần này Mộc Phàm cũng dựa vào lực lượng hệ thống tách lấy thời gian chi lực, hấp thu hóa thành năng lực của mình.

“Thời gian, không gian, hợp nhau tới có phải có thể khống chế thời không hay không?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

“Ký chủ tỉnh táo một chút, hiện tại không thích hợp nằm mơ.”

Còn chưa vui vẻ được bao lâu thì trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, nó lại dội cho hắn một chậu nước lạnh.

Mộc Phàm đen mặt, mắng: “Ngươi không nói không ai kêu ngươi câm.”

“Ký chủ, thực sự mơ mộng viễn vông, dù kết hợp không gian, thời gian cũng không thể nắm giữ thời không.”

Hệ thống nói vậy làm Mộc Phàm có chút buồn bực, chẳng lẽ lẽ thời không không phải là thời gian kết hợp với không gian sao?

“Thời gian hay không gian đều là tương đối, còn thời không chính là trật tự của toàn bộ vũ trụ, là một khái niệm vĩnh hằng, với đầu óc của ký chủ thì không cần suy nghĩ nhiều, chờ chừng nào thì ngươi nạp một cái vũ trụ thì sẽ hiểu được ý nghĩa của thời không.”

Hệ thống lại giải thích, lại làm Mộc Phàm mất mặt, cái gì mà đầu óc của ta không cần suy nghĩ, đả kích người khác đúng không?

Mộc Phàm hít sâu một hơi, bình tĩnh sau nói: “Lười cãi cọ cùng thứ hố người như ngươi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta lôi ngươi ra quất một vạn roi.”

“....” Hệ thống rơi vào im lặng.

Giống như nó đang suy nghĩ có nên hố chết tên ký chủ này, đổi một tên ký chủ khác hay không, có ổn hơn không?

“Công pháp tăng tới tầng bảy trăm, có phải hiện tại ta đã siêu phàm nhập thánh, tới cấp Siêu thể rồi hay không?”

Mộc Phàm bỗng nhiên tinh tế cảm ứng sự biến hóa của thân thể, công pháp tăng lên tới tầng thứ bảy trăm, dù thân thể hay tu vi luyện khí đều tăng trưởng kinh người.

Chỉ cảm nhận thân thể thôi mà Mộc Phàm đã có cảm giác dù vũ khí của Bán thần công kích cũng không chắc có thể tổn thương thân thể hắn.

Đây có được tính là cấp Bán thần trên một phương diện?

“Hệ thống, thân thể của ta có thể ngạnh kháng binh khí của Bán thần, có phải đã có thể coi là Bán thần thể hay không?” Mộc Phàm tò mò dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đưa ra đáp án: “Ký chủ nghĩ sai rồi, thân thể của ngươi có thể thừa nhận công kích từ binh khí Bán thần binh cũng không đại biểu ngươi là Bán thần thể.”

“Cảnh giới hiện tại của ký chủ chỉ là cấp Siêu thể, chỉ kém một bước là có thể đặt chân vào lĩnh vực Truyền kỳ.”

“Còn thân thể muốn thành tựu Bán thần thể, cần phải có quy tắc chi lực, mà thân thể ký chủ không hề ngưng tụ bất kỳ quy tắc chi lực nào.”

Nghe hệ thống giải thích thế này hắn liền hiểu.

Bán thần, liên quan đến quy tắc, mà thân thể Bán thần, thậm chí Thần thể, đều phải dùng quy tắc để rèn luyện làm thân thể trở nên cường đại hơn, có được thần lực.

Vậy mới là Thần thể.

Cấp Bán thần ở nấc thang cuối cùng bước vào lĩnh vực Thần thoại, đã chạm đến huyền bí của lực lượng quy tắc, chỉ khi nào cô đọng quy tắc trên thân thể mới có thể trở thành Bán thần thể.

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm bắt đầu suy tư, dù thân thể hiện tại rất cường đại nhưng vẫn không phải Bán thần thể.

Chỉ cần cô đọng quy tắc vào thân thể, làm thân thể trở nên cường đại hơn nữa, mới thật sự thành tựu Bán thần thể, thậm chí là Thần thể.

“Hệ thống, làm sao để cô đọng quy tắc chi lực?” Mộc Phàm hỏi vấn đề mấu chốt này.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Nạp tiền, ký chủ chỉ cần nạp mười ngàn tỷ, có thể cô đọng ra quy tắc chi lực phù hợp với thân thể nhất, dùng quy tắc luyện thể, thành tựu vô thượng Thần thể.”

“Mười ngàn tỷ? Ngươi cút cho ta.”

Mộc Phàm tức giận chửi ầm lên, lại là nạp tiền, mở miệng là mười ngàn tỷ, sao không nạp phân đi.

Hắn nhìn trên người chỉ còn hơn một ngàn bảy trăm tỷ, thật vất vả trở thành phú ông ngàn tỷ, vốn đang rất đắc ý, bây giờ xem ra vẫn một quỷ nghèo.

Muốn dùng quy tắc luyện thể, cần mười ngàn tỷ.

Tuy rằng rất bực bội, nhưng Mộc Phàm vẫn có chút chờ mong, vô thượng Thần thể sẽ cường đại đến mức nào nha.

“Nên đi ra ngoài.”

Lúc này, Mộc Phàm duỗi người, lầm bầm lầu bầu chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nắm giữ thời gian chi lực, chiến lực của Mộc Phàm đã cao hơn, nếu lại đối mặt với năm tên Bán thần như trước, căn bản không cần phân thân trợ giúp, tự mình có thể lần lượt đánh chết bọn chúng.

Đây là biến hoá hiện tại của Mộc Phàm, thực lực đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, so với phía trước chính là một trên trời một dưới đất.

“Ký chủ, nhắc nhở ngươi một chút, thiên phạt của ngươi tới rồi.”

Đang lúc Mộc Phàm chuẩn bị rời đi, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, hắn nghe mà sững sờ tại chỗ.

“Cái gì?” Mộc Phàm kinh ngạc hỏi: “Hệ thống, ngươi vừa mới nói cái gì, thiên phạt, từ đâu ra thiên phạt, không phải đã bị tiêu trừ sao?”

“Ký chủ, kho tiền siêu cấp không ở bên cạnh ngươi, tự nhiên thiên phạt lại tìm tới.”

Hệ thống chậm rãi nói, Mộc Phàm cảm thấy căng thẳng.

Lúc này mới nhớ tới không có Tiểu Ách bên cạnh, thiên phạt vốn bị Tiểu Ách quát lui, hiện tại Tiểu Ách không ở đây, thiên phạt lại lại tìm tới cửa.

Mộc Phàm bỗng nhiên bừng tỉnh, mắng to: "Hệ thống, ngươi hố ta, không phải nói đã tiêu trừ toàn bộ nguyền rủa gì đó sao?"

"Ký chủ, thiên phạt không thuộc hàng ngũ nguyền rủa, mời ký chủ mau chóng chuẩn bị chống đỡ thiên phạt."

Hệ thống nói xong thì im lặng, Mộc Phàm muốn tiếp tục mắng chửi cũng đã không kịp.

Ong!

Ngay sau đó, trong khu vực thời không chồng chất đột nhiên truyền đến những rung động kỳ dị, không gian, thời gian hỗn loạn xung quanh đột nhiên tan tác.

Ầm ầm ầm, giống như khai thiên tích địa, có hơi thở diệt thế khủng bố phủ xuống.

Thiên phạt đáng sợ, nói đến là đến, hơn nữa không hề có dấu hiệu, thậm chí không có một chút thời gian chuẩn bị, Mộc Phàm nhanh chóng vọt vào một khu vực thời không hỗn loạn.

"A..." Từ bên trong truyền đến một tiếng hét thảm.

Mộc Phàm bị thiên phạt oanh kích, thân thể cường đại vừa mới đột phá thế mà nứt vỡ dưới công kích của thiên phạt, máu loãng phun trào.

"Thời gian ngưng đọng!"

Mộc Phàm hét to một tiếng, liền thấy thiên phạt lập tức dừng lại.

Nhưng không đến một giây đồng hồ, thiên phạt lại công kích lần nữa.

"Ngao... Hệ thống, đây là thiên phạt sao, cả ngưng đọng thời gian cũng vô dụng?" Mộc Phàm đau đớn kêu to.

Quá khủng bố, ngưng đọng thời gian vô dụng, thân thể vừa mới đột phá, dù binh khí Bán thần cũng chưa chắc có thể tổn thương được, nhưng lại nứt ra dưới sức mạnh của thiên phạt.

Một màn đáng sở thế này làm Mộc Phàm hốt hoảng.

Chỗ đáng sợ thật sự của chỉ mới vừa bắt đầu.

Răng rắc!

Chỉ nghe từ trong thức hải truyền đến một tiếng giòn nứt, ngay sau đó một cảm giác thống khổ mãnh liệt lan truyền khắp thân thể, nguyên thần cũng nứt ra rồi.

Tình trạng này làm Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, cảm thấy nguy cơ tử vong nồng đậm.

“Hệ thống, thiên phạt không phải là thiên lôi sao?”

Mộc Phàm kinh hãi hét to một, cảm thấy không ổn.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, ai nói ngươi thiên phạt là thiên lôi?”

“Thiên phạt trong thiên kiếp khác hoàn toàn với thiên phạt này, trời cao muốn tiêu diệt ngươi, thì thiên phạt có thể là bất kỳ lực lượng gì.”

“Thiên phạt chỉ có một mục tiêu, chính là hủy diệt.”

Nghệ thống giải thích, lòng Mộc Phàm chùng xuống.

Hắn nhìn lực lượng thiên phạt mênh mông giống như nước lũ trên đỉnh đầu, hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản, không ngừng bị va chạm với thân thể hắn.

Tu vi trong cơ thể bùng nổ nhưng lại trực tiếp tan rã dưới thiên phạt, không hề có tác dụng.

Thậm chí thân thể mạnh mẽ khi đối mặt với thiên phạt cũng có vẻ rất yếu ớt, một mảnh nước lũ cuốn trôi Mộc Phàm, không ngừng va đập, đánh vào hư không vô tận.

Bốn phía là vô số không gian vụn vỡ, thời gian hỗn loạn đan xen lẫn nhau, hình thành tuyệt địa.

Mộc Phàm ngã vào bên trong, hoàn toàn không rõ mình đã bị đánh tới địa phương nào, ý nghĩ duy nhất trong lòng chính là phải nhanh thoát khỏi thiên phạt.

“Hệ thống, làm sao tránh được thiên phạt huỷ diệt?”

Mắt thấy không có biện pháp chống cự thiên phạt, Mộc Phàm không thể không xin hệ thống giúp đỡ.

“Rất đơn giản, ký chủ nạp một trăm tỷ nuốt lấy thiên phạt là được.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm á khẩu không trả lời được, thậm chí trợn mắt há hốc mồm.

Nạp một trăm tỷ, có thể nuốt thiên phạt sao?

“Vậy còn chờ gì nữa nhanh nạp một trăm tỷ, nuốt nó...” Mộc Phàm hung ác, gào thét to một tiếng, đưa ra quyết định.

Đinh!

“Nạp một trăm tỷ, bắt đầu cắn nuốt thiên phạt chi lực...”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, trên người Mộc Phàm lại bốc hơi một trăm tỷ, sau đó có một lực lượng vô hình khuếch tán, thiên phạt chi lực hơi hơi dừng lại.

Ong!

Toàn bộ khu vực thời không hỗn loạn khẽ run lên, thiên phạt chi lực đột nhiên bị một lực lượng vô hình khóa lại.

Lần này, Mộc Phàm muốn cắn nuốt thiên phạt, trong lòng đang nghĩ không biết thiên phạt có hương vị như thế nào?

Chương 337: Thanh thiên chi nhãn

Hệ thống rất ra sức, vừa nạp một trăm tỷ liền có tác dụng.

Chỉ thấy thiên phạt bị giam cầm ngay tức khắc, bị lực lượng vô hình lôi kéo, cuối cùng chui vào cơ thể Mộc Phàm.

Ầm ầm ầm...

Thiên phạt mênh mông cuồn cuộn, vĩnh viễn không ngừng.

Nhưng đối mặt với lực lượng của hệ thống lại bị luyện hóa, sau đó bị Mộc Phàm nuốt vào trong bụng, ăn luôn.

“Chờ chờ chờ đã...” Mộc Phàm vừa nuốt vào liền xuất hiện vấn đề.

Thân thể hắn nhanh chóng phồng lên tựa như khí cầu, nước lũ diệt thế bị cắn nuốt toàn bộ, thậm chí nuốt không hết thì hệ thống cũng cứng rắn nhét vào.

Lúc này, thân thể Mộc Phàm nhanh chóng phồng to, như muốn nổ tung.

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía hô lớn: “Hệ thống, ngươi muốn hại chết ta để kế thừa tài sản sao?”

Ong!

Vừa dứt lời, thân thể vốn dĩ đang căng phồng run nhẹ, thiên phạt chi lực cuồng bạo trong cơ thể đột nhiên bị một lực lượng áp súc.

Thân hình dần dần thu nhỏ lại, Mộc Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn thầm mắng, vừa rồi thật sự hoài nghi hệ thống cố ý muốn hắn bị căng nổ.

Còn may là cuối cùng không phát sinh chuyện như thế, thân thể đã nhanh chóng thu nhỏ lại, diệt thế chi lực đang bị cơ thể Mộc Phàm hấp thu luyện hóa.

Theo thời gian trôi qua, thiên phạt chi lực dần dần biến mất, chỉ

còn hư không trống rỗng.

Nhưng Mộc Phàm cũng không có vui mừng, ngược lại có cảm giác hãi hùng khiếp vía, giống như trong hư không trống rỗng kia có thứ gì đó càng khủng bố hơn.

Ca ca ca...

Đột nhiên, hư không truyền đến từng tiếng giòn nứt, không gian tự dưng vỡ vụn, có hơi thở khủng bố tràn tới.

Một thứ gì đó đang khoá chặt Mộc Phàm, thân thể hắn cứng ngắc.

“Đây là cái gì?” Hai mắt Mộc Phàm nhô lên, trừng to, cảnh tượng trước mắt làm hắn sợ ngây ra.

Chỉ thấy sau khi thiên phạt biến mất, chỗ trống rỗng kia lại có một thứ đáng sợ hiện lên, xuất hiện trên đỉnh đầu Mộc Phàm.

Thế mà là một con mắt.

Một con mắt treo ở nơi đó, đồng tử tái nhợt, bên trong ấp ủ năng lượng diệt thế khủng bố, khiến toàn thân Mộc Phàm lạnh ngắt, nguyên thần lại nứt ra.

Khủng bố!

“Hệ thống, lăn ra đây, đây là cái quỷ gì?” Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn tức giận, có cảm giác bị hệ thống hố.

Thiên phạt đã bị nuốt, nhưng thứ trước mắt là thứ quỷ gì đây, từ đâu xuất hiện con mắt, làm hắn cảm giác không có sức phản kháng.

Chỉ nhìn một cái, nguyên thần của Mộc Phàm đã nứt ra, rất đáng sợ, thực sự có ảo giác sẽ trực tiếp tan biến.

“Chúc mừng ký chủ, vận khí tăng mạnh, thế mà gặp phải thiên phạt biến dị thăng cấp, xuất hiện Thiên đạo chi nhãn.”

Hệ thống chậm rãi lên tiếng, Mộc Phàm không nói nên lời, quá tức giận.

Thiên đạo chi nhãn, ngươi không nói giỡn chứ?

Mộc Phàm nhìn con mắt khủng bố kia, lạnh băng, vô tình, cảm giác như đang phán xét vạn vật, huỷ diệt hết thảy.

Thiên đạo chi nhãn, em gái ngươi, sao lại gặp phải thứ đồ chơi này?

Trong lòng hắn hoài nghi, chắc chắn là hệ thống giở trò quỷ.

“Hệ thống, ngươi không giải thích sao, rốt cuộc là chuyện gì, thiên phạt đã bị nuốt lấy, vì sao lại toát ra Thiên đạo chi nhãn?”

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía hỏi, trong lòng nóng nảy.

Thân thể hắn đã bị giam cầm, không thể nhúc nhích, không thể thoát khỏi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên đạo chi nhãn đáng sợ kia đang ấp ủ ánh sáng huỷ diệt khủng bố, một khi bị đánh trúng chắc chắn phải chết.

“Ký chủ, nguyên nhân là do ngươi cắn nuốt thiên phạt, chọc giận Thiên Đạo, mới có Thiên đạo chi nhãn buông xuống diệt sát ngươi.”

Nghe lời hệ thống giải thích, Mộc Phàm muốn chết cho xong.

Không phải ngươi kêu ta cắn nuốt sao, hố tiền rồi còn hại ta nữa.

Mộc Phàm tức giận, hét lớn: “Cái hệ thống hố người, mau nghĩ cách giải quyết nó, nếu không hai chúng ta đều xong.”

“Ký chủ, chỉ cần nạp một ngàn tỷ, có thể luyện hoá Thiên đạo chi nhãn để sử dụng.”

Hệ thống chậm rãi đưa ra đáp án, làm Mộc Phàm nghe xong thiếu chút nữa hộc máu.

Lại là nạp tiền, ngươi tính kế thật tốt a, vừa nạp một trăm tỷ nuốt lấy thiên phạt, kết quả kéo Thiên đạo chi nhãn tới.

Hiện tại lại muốn hắn nạp một ngàn tỷ, giống như đã sớm sắp xếp tốt, từng bước một, hố tất cả tiền của hắn.

“Hệ thống, ngươi hố ta.” Mộc Phàm rống giận.

Hắn nói: “Có phải ta nuốt Thiên đạo chi nhãn rồi sẽ có ý chí Thiên Đạo buông xuống trực tiếp mạt sát ta, sau đó ngươi sẽ tự do?”

“....”

Hệ thống im lặng, giống như không còn lời gì để nói.

Xào xạc!

Đúng lúc này, Thiên đạo chi nhãn đã ấp ủ xong, một luồng sáng diệt thế khủng bố bắn xuống, nhìn thong thả nhưng thật lại nhanh tới cực hạn.

Nơi nó chiếu qua, vạn vật bị xoá sạch, bất kỳ thứ gì, vật chất gì, thậm chí cả thời không đều biến mất.

Hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, lòng lạnh băng, một khi bị đánh trúng sẽ chết chắc.

“Hệ thống, mẹ ngươi, ta nguyền rủa tám đời ngươi mốc meo.”

“Nạp một ngàn tỷ, nuốt nó cho ta.”

Hắn rống to, tài sản trị giá một ngàn tỷ trên người Mộc Phàm lập tức bốc hơi.

Khi Mộc Phàm nạp một ngàn tỷ, hệ thống bộc phát uy lực kinh người, một loại lực lượng đáng sợ chưa từng thấy trực tiếp nghênh đón ánh sáng diệt thế.

Phốc!

Chỉ nghe một tiếng trầm vang, ánh sáng diệt thế hỏng mất.

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, ánh sáng đáng sợ như thế nhưng khi đối mặt với lực lượng của hệ thống lại trực tiếp tan rã.

Vẫn chưa xong, Thiên đạo chi nhãn bị lực lượng của hệ thống bao phủ, nháy mắt giam cầm, cắt đứt căn nguyên, trực tiếp móc con mắt này ra luôn.

Đúng vậy, Mộc Phàm thấy Thiên đạo chi nhãn bị móc ra, nhanh chóng bay tới chỗ hắn.

Mộc Phàm xem mà hãi hùng khiếp vía, nổi cả da gà.

Không chờ hắn suy nghĩ thêm, Thiên đạo chi nhãn đã tới trước mặt Mộc Phàm, thu nhỏ thành một con mắt có kích cỡ như bình thường.

Tròng mắt tái nhợt, khủng bố, lộ ra sự vô tình, lạnh lẽo, còn ánh lên một loại ánh sáng hủy diệt hết thảy.

Đối mặt với con mắt này, chân tay Mộc Phàm lạnh ngắt, nguyên thần lại thêm vết nứt, cảm giác thống khổ như muốn hỏng mất.

Ong!

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Mộc Phàm, Thiên đạo chi nhãn bị hệ thống luyện hóa, sau đó dung nhập vào vị trí giữa hai chân mày của Mộc Phàm.

“A...”

Chỉ nghe một tiếng kêu thê lương thảm thiết, giữa hai chân mày Mộc Phàm vỡ ra, không ngừng trào máu, khuôn mặt toàn là máu.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy chính mình bị một ý chí cường đại công kích, ý thức rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng.

Hắn cảm nhận được một ý chí cao cả, cao cao tại thượng, hình như là Thiên Đạo, khiến người sợ hãi, tuyệt vọng.

Nhưng cảm giác này nhanh chóng biến mất, vị trí giữa hai chân mày có cảm giác đau đớn, tiếp theo có cảm giác lạnh lẽo, như bên trong ẩn chứa một thứ rất đáng sợ.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, lĩnh ngộ Cửu thiên cấm thuật tầng thứ tư, Thanh thiên chi nhãn.”

Không biết đã qua bao lâu, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm từ trạng thái mê man thức tỉnh.

Khi tỉnh lại, ý muốn đầu tiên chính là đánh chết hệ thống.

Nhưng rất mau, Mộc Phàm đã bị sự biến hóa của mình hấp dẫn, hắn ở trong trạng thái kỳ diệu lĩnh ngộ tầng thứ tư của Cửu thiên cấm thuật, hơn nữa luyện thành.

“Ta luyện thành tầng thứ tư Cửu thiên cấm thuật sao?”

Mộc Phàm mờ mịt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Sau khi cảm nhận tỉ mỉ mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là nhờ Thiên đạo chi nhãn, khi cắn nuốt Thiên đạo chi nhãn, Mộc Phàm rơi vào trạng thái lĩnh ngộ Thiên đạo vô thượng tối cao.

Từ đó Mộc Phàm mới ngộ đạo Cửu thiên cấm thuật tầng thứ tư.

Hắn dung hợp Thiên đạo chi nhãn, do đó lĩnh ngộ tu luyện thành công thức thứ tư trong Cửu thiên, Thanh thiên chi nhãn.

“Thanh thiên chi nhãn?” Mộc Phàm sờ sờ chỗ giữa hai chân mày.

Nơi đó có một con mắt khủng bố, một khi mở ra sẽ có tai kiếp diệt thế, uy lực như thế nào thì có thể tham khảo công kích của Thiên đạo chi nhãn lúc nãy.

Nhưng dù có khủng bố cỡ nào, đối mặt với lực lượng của hệ thống vẫn phải ngoan ngoãn bị luyện hóa cắn nuốt.

Mộc Phàm toát mồ hôi, cả Thiên đạo chi nhãn cũng có thể móc ra, rốt cuộc hệ thống này có lai lịch gì, khủng bố đến mức nào?

“Hệ thống chó má, ngươi tính kế rất tốt, tiền trên người ta đều bị hố cạn rồi.”

Dù trong lòng hơi hoảng hốt, nhưng Mộc Phàm vẫn không nén được lửa giận trong nội tâm, chắc chắn hệ thống quỷ quái này cố

ý hố hắn.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Mộc Phàm lền bình tĩnh, hắn có thể dùng tiền mua được những năng lực cường đại thế này, quả thực chính là kiếm lời lớn.

“Lại nghèo rồi.”

Mộc Phàm nhìn gia sản còn lại, vẻ mặt trở nên buồn khổ.

Hơn ba vạn chớp mắt đã biến mất rồi.

“A, nơi này là chỗ nào?”

Rất nhanh, Mộc Phàm nhận ra một vấn đề, mình bị thiên phạt đánh vào thời không hỗn loạn, hoàn toàn không rõ đã tới nơi nào.

Vừa cảm ứng, Mộc Phàm tức khắc trợn tròn mắt, thế mà không thể xác định toạ độ không gian Long Thành.

Hắn liếc nhìn bốn phía, phát hiện mình rơi vào vùng tinh không xa lạ.

Oanh!

Không đợi hắn nghĩ nhiều, phía trước truyền đến một từng đợt dao động năng lượng mạnh mẽ, Mộc Phàm lập tức nhìn qua.

“Nơi đó có dao động năng lượng cường đại, có người đang đại chiến, còn có một hơi thở rất quen thuộc nha.”

Mộc Phàm cảm ứng được mười mấy hơi thở dao động, suy đoán có cường giả đang đại chiến.

Quan trọng nhất chính là một hơi thở trong đó làm hắn có cảm giác quen thuộc.

Chương 338: Thảm hại

Ở một nơi trong hư không, có một tảng thiên thạch lớn đang phiêu đãng.

Lúc này, trên một khối thiên thạch có đường kính một cây số có một đám sinh vật vây quanh một sinh vật hình người.

Bốn phía có mấy thi thể lơ lửng, thịt nát, máu tươi phiêu đãng trong hư không.

Mười một sinh vật, có đủ kiểu dáng, có tên thì đầu mọc đầy xúc tu, có tên thì khuôn mặt dữ tợn, mọc một cái đuôi như thép.

Còn có tên ba cánh tay, móc vuốt sắc bén lập loè hàn mang.

Một sinh vật cầm đầu trên đầu có một cây sừng màu đen, ăn mặc một bộ chiến giáp màu xám, mang theo mặt nạ bảo hộ, hơi thở vô cùng mạnh mẽ.

“Tây Ma, ngươi trốn không thoát.”

Sinh vật một sừng cười dữ tợn nhìn kẻ bị vây quanh, trên cổ tay nổi lên một quầng sáng, bên trên hiện lên một hàng tin tức.

Tây Ma: Ám dực tộc, tội phạm truy nã Thần hà cấp A, thực lực: cấp Thần thoại cấp - Đọa thiên sứ sáu cánh, tiền thưởng: 1000 thần thạch.”

Sinh vật bị vây quanh đúng là Đọa thiên sứ Tây Ma.

Cả người chồng chất vết thương, sau lưng vốn có ba đôi cánh giờ chỉ còn lại một cái cánh, lông vũ đã rơi rụng một mảng lớn.

Những cái cánh khác đã bị gãy, máu từ lưng không ngừng trào ra, chảy xuống, bay lả tả trong hư không.

Ở vị trí trái tim của Tây Ma có một lỗ máu, trên người đầy vết thương lớn lớn bé bé, có vết thương sâu thấy cả xương cốt, cánh tay cũng lòi xương.

Hiện tại trông Tây Ma thật thê thảm, một đường đào vong, bị đuổi giết, hiện tại bị một đám thợ săn tinh hà vây chỗ này.

“1000 Thần thạch a, cũng đủ chúng ta mua sắm một chiến hạm Thần hà.”

Một đám thợ săn tinh hà hưng phấn nhìn chằm chằm Tây Ma, hai mắt bọn chúng đều tỏa ánh sáng, như đang nhìn Thần thạch sáng lấp lánh.

Sắc mặt Tây Ma rất khó coi, nhìn một vòng bốn phía, vừa đại chiến một trận đụng tới vết thương, không thể áp chế được nữa.

Bởi vì một đường đào vong, bị Chấp pháp giả của Thần quốc làm trọng thương, thương thế rất khó lành lại, nếu không chữa trị kịp thời, có khả năng gặp kết cục rất thê thảm.

Hiện tại đã đủ thảm, Tây Ma bi phẫn trong lòng, mình chọc ai mà lại rơi vào đường cùng thế này, bị một đám thợ săn cấp Truyền kỳ đuổi giết.

“Tây Ma, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi.”

Lúc này, sinh vật một sừng cười dữ tợn mở miệng khuyên bảo một câu.

Nó có vẻ rất cảnh giác, nhìn nhìn mấy thi thể trôi nổi xung quanh, đều thủ hạ của nó, vừa rồi có mấy tên đã bị giết.

Phải biết rằng, thủ hạ của nó đều là một đám sinh vật cấp Siêu thể.

Đều là cường giả một phương hoành hành trong tinh không, sau khi trở thành thợ săn tinh hà, săn giết các mục tiêu trong khắp Thần hà để đổi lấy phần thưởng.

Mà bản thân nó chính là đội trưởng của đội thợ săn tinh hà này, thực lực mạnh nhất, cấp độ Truyền kỳ.

Nhưng đối mặt một Đọa thiên sứ sáu cánh cấp Thần thoại, dù bị trọng thương nhưng nó cũng không dám lơ là, thậm chí cực kỳ cẩn thận.

Nó đã chứng kiến sự cường đại của Tây Ma, vừa rồi đánh một trận đã mất vài thủ hạ cấp Siêu thể.

Thật ra nó không biết hiện tại Tây Ma chỉ cố gắng chèo chống, căn bản không còn bao nhiêu lực lượng, trong lòng đang sốt ruột suy nghĩ nên thoát thân như thế nào đây.

“Chỉ mấy thứ rác rưởi cấp Siêu thể liền muốn bắt bổn tọa?” Tây Ma hừ lạnh, biểu tình vô cùng bình tĩnh.

Hai mắt hắn sắc bén đảo qua đám thợ săn, đằng đằng sát khí, chấn trụ bọn chúng, trong lúc nhất thời không tên nào dám không động thủ.

Nhìn thấy cảnh này, sinh vật một sừng bỗng nhiên nở nụ cười: “Tây Ma, đừng giả vờ, hiện tại ngươi đã không còn sức phản kháng, muốn hù dọa chúng ta sao?”

“Lên, bắt lấy hắn.”

Nói xong, sinh vật một sừng trực tiếp ra lệnh.

Các đội viên xung quanh nghe xong ngo ngoe rục rịch, một đám ngưng tụ lực lượng, đi từng bước tới gần Tây Ma.

Điều này làm Tây Ma nóng ruột, đám gia hỏa lại không bị hù dọa, không thể làm bọn chúng kinh sợ.

Làm sao bây giờ?

Tây Ma sốt ruột suy nghĩ phương pháp thoát thân, chẳng lẽ phải thiêu đốt thần hồn, tuy rằng làm như thế có thể chạy thoát nhưng hắn chắc chắn sẽ ngã xuống khỏi thần đàn, thậm chí mất mạng.

“Nha... Đây không phải Tây Ma huynh đệ sao, lại lăn lộn thành bộ dạng thê thảm thế này?”

Lúc đám thợ săn muốn động thủ, từ vành đai thiên thạch chung quanh truyền đến một giọng nói tràn đầy cợt nhả, khiến tất cả sinh vật giật mình đồng thời dừng lại.

Bọn chúng đều quay đầu nhìn, liền thấy một khối thiên thạch

không lớn không nhỏ đang bay tới nơi này, bên trên có một người đang đứng

Nhìn thấy người tới, tất cả sinh vật ở đây đều có vẻ bất ngờ.

“Nhân loại?”

Sinh vật một sừng kinh ngạc nhìn người tới, thế mà là một thiếu niên nhân loại.

Khi thấy rõ ràng bộ dạng người tới, Tây Ma sửng sốt sau đó là vui mừng.

“Mộc Phàm? Huynh đệ tốt của ta, rốt cuộc ngươi cũng tới.”

Tây Ma kích động hô to một tiếng, thế mà bật khóc.

Đúng vậy, hắn khóc ròng, nói: “Huynh đệ của ta, cuối cùng ngươi cũng tới, mau cứu ta.”

Giờ phút này Tây Ma rất kích động, không nghĩ tới đụng phải Mộc Phàm ở chỗ này, cảm thấy vô cùng bất ngờ cùng vui sướng.

Được cứu rồi.

Nhưng hắn vui mừng quá sớm, Mộc Phàm đứng trên thiên thạch dừng ở đằng xa, vẻ mặt quái dị đánh giá tình cảnh trước mắt.

Bốn phía có mười một tên thợ săn tinh hà đồng thời cảnh giác nhìn hắn.

“Nhân loại, ngươi tới cướp đoạt công lao sao?”

Sinh vật một sừng cảnh giác nhìn hắn hỏi.

“Đúng vậy, tên tội phạm truy nã này là chúng ta phát hiện, hơn nữa đã bắt được, căn cứ theo quy định của Thần hà, những người khác không thể đủ cướp đoạt.”

Một sinh vật cũng mở miệng cảnh cáo.

Mộc Phàm nghe xong cũng bất ngờ, quan sát Tây Ma với bộ dạng thê thảm, ánh mắt quái quái, thầm nghĩ gia hỏa này thế mà trở

thành tội phạm bị truy nã.

Hắn suy nghĩ chút lập tức hiểu ra, có lẽ bởi vì hắn tái giá nhân quả, làm Tây Ma đeo tội danh giết hại Thần sử trên lưng nên mới bị Thần quốc truy nã.

“Chậc chậc, mới mấy ngày không thấy mà Tây Ma ngươi đã trở thành tội phạm truy nã rồi sao?”

Mộc Phàm làm bộ kinh ngạc, biết rõ mà còn cố hỏi, vờ như không biết.

Tây Ma khóc, lớn tiếng nói: “Huynh đệ, một lời khó nói hết, ngươi cứu ta trước, chờ thoát ly hiểm cảnh ta sẽ chậm rãi nói với ngươi.”

Hắn rất sốt ruột, hy vọng Mộc Phàm nhanh động thủ giết mấy thợ săn tinh hà này.

Nhưng đáng tiếc là Mộc Phàm không nóng nảy chút nào, thậm chí mang biểu tình xem kịch, vui tươi hớn hở nhìn Tây Ma cùng đám thợ săn mặt đầy cảnh giác kia.

“Không vội, trước tiên hỏi bọn họ chút chuyện.”

Mộc Phàm xua xua tay, chuyển ánh mắt tới sinh vật một sừng cầm đầu.

Hắn nhìn sinh vật một sừng cấp Truyền kỳ, hắn hỏi: “Các ngươi nói Tây Ma là tội phạm truy nã, bắt lấy thì có tiền thưởng hay không?”

Một đám sinh vật nhìn nhau, vẻ mặt Tây Ma cứng đờ, trong lòng cảm giác không ổn.

Chỉ thấy sinh vật một sừng suy nghĩ gì đó rồi nói: “Đương nhiên là có tiền thưởng, ngươi không biết sao?”

“Ta không biết nha.” Mộc Phàm buông tay hỏi.

Sinh vật một sừng kia chần chờ một lúc rồi mới nói: “Tây Ma, tội phạm truy nã cấp A, chỉ cần bắt lấy, có thể lĩnh khen thưởng 1000 Thần thạch từ Thần quốc.”

“1000 Thần thạch sao?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tây Ma, trong mắt lóe lên từng tia sáng nóng bỏng.

Ánh mắt này làm Tây Ma cảm thấy kinh hoàng, thầm than không ổn.

Hiển nhiên là Mộc Phàm động tâm, 1000 Thần thạch, một bút tài phú lớn nha.

Trước đó từ trên người năm tên Bán thần cùng Thần sử lục soát ra 130 viên Thần thạch, trị giá một ngàn ba trăm tỷ, một viên trị giá mười tỷ.

1000 viên Thần thạch chính là mười ngàn tỷ, thật kếch xù.

Mười ngàn tỷ, Tây Ma trong mắt Mộc Phàm biến thành vô số tiền trinh, gia hỏa này lại đáng giá như vậy sao?

“Hắc hắc...” Mộc Phàm cười, nụ tươi này làm Tây Ma nổi da gà.

“Huynh đệ, ngươi đừng nghe chúng nó nói bậy.”

Tây Ma đứng ngồi không yên, lập tức hô lớn: “Khen thưởng của Thần quốc không phải dễ lấy như vậy, thậm chí có khả năng ngươi không lấy được, còn bị bí mật xử lý.”

“Có ý gì?” Mộc Phàm nhíu mày lại hỏi.

Chỉ nghe Tây Ma thở hắt ra, lập tức giải thích: “Mộc Phàm, bằng hữu tốt của ta, ngươi không biết nội tình nên dù có chộp ta đưa tới, số Thần thạch cuối cùng đến tay cũng sẽ không vượt qua 100 viên, thậm chí không chiếm được một viên còn vứt bỏ tánh mạng.”

Lời Tây Ma nói làm Mộc Phàm kinh ngạc, âm thầm suy nghĩ thật giả bên trong.

Nhưng nghĩ đến 1000 viên Thần thạch, mười ngàn tỷ, trong lòng liền lập tức nóng bỏng, gia hỏa này quá đáng giá, đáng giá bị hắn hố, chộp tới bán rồi tính sau.

Thấy ánh mắt của Mộc Phàm, lòng Tây Ma lộp bộp, thầm than xong đời rồi, hiển nhiên Mộc Phàm không nghe lọt tai, muốn chộp lấy hắn.

“Nhân loại, thức thời thì cút đi, nếu không bọn ta sẽ để ngươi trở thành bụi bặm tinh không.”

Lúc này, đám thợ săn tinh hà bị Mộc Phàm bỏ qua nổi giận, có sinh vật hét to cảnh cáo.

“Đội trưởng, giết hắn đi.”

“Một nhân loại mà thôi.”

Các thợ săn sôi nổi đề nghị giết Mộc Phàm, tránh nhiều chuyện.

Sinh vật một sừng nheo mắt, lạnh lùng nói: “Vậy giết đi, mấy tên các ngươi lên, băm nhân loại này cho tọa kỵ ăn.”

“Tuân lệnh!”

Lập tức có năm sinh vật cấp Siêu thể đồng thời giết về phía Mộc Phàm.

Tốc độ rất nhanh, quả quyết, tàn nhẫn, trực tiếp thi triển tuyệt chiêu cường đại.

Chỉ thấy năm cổ năng lượng mãnh liệt bùng nổ, giống như năm viên đạn hạt nhân đồng thời nổ mạnh, sáng lạn bắt mắt trong hư không u ám.

“A...”

Nhìn năm sinh vật cấp Siêu thể giết tới, khóe miệng Mộc Phàm cong lên, khẽ cười.

Ong!

Trong khoảnh khắc, bốn phía đột nhiên yên lặng, năm sinh vật cấp Siêu thể đứng hình ở nơi đó.

Chương 339: Tiền thưởng: Mười ngàn tỷ?

Năm sinh vật cấp Siêu thể vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, bộ mặt dữ tợn, vẫn duy trì động tác tấn công.

Tất cả năng lượng bộc phát sáng loá trong khoảnh khắc này tựa như một bức họa tĩnh lặng.

Các sinh vật khác ngây ngẩn, không rõ nguyên nhân.

“Các ngươi đang làm gì đó, mau giết hắn.”

Sinh vật một sừng giận dữ rít gào, đáng tiếc, năm tên thủ hạ kia vẫn không phản ứng, không nhúc nhích, yên lặng ở nơi đó.

Từ nơi này nhìn lại, tất cả mọi thứ trong phạm vi ba mươi mét chung quanh Mộc Phàm đều tĩnh lặng, giống như biến thành một bức họa.

Mộc Phàm bước từng bước đi tới, mỗi một bước đều tạo nên gợn sóng, giống như một người đi ra từ bức họa, khiến khác sinh vật khác sợ ngây ra.

Bao gồm cả Tây Ma, kinh hoảng nhìn Mộc Phàm.

“Đừng hô, chúng nó đã chết rồi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, thân thể năm tên sinh vật kia liền hỏng mất, hóa thành một đống bột phấn, phiêu tán trong hư không.

Năng lượng cuồng bạo tắt ngủm, giống như chưa từng xuất hiện.

Năm sinh vật cấp Siêu thể liên thủ tiến công lại đứng yên một cách quỷ dị, sau đó hóa thành bột phấn phiêu tán, quá khủng bố.

"Ực ực!”

Những sinh vật khác vừa thấy tức khắc sợ hãi, hoảng hốt nhìn Mộc Phàm đang đạp không đi tới.

Sinh vật một sừng cấp Truyền kỳ hung ác, hét lớn: “Thất thần làm gì, cùng nhau lên, xé nát nhân loại này.”

Trong lòng nó có chút sợ, Mộc Phàm quá quỷ dị, một màn vừa rồi quá khủng bố, nó không rõ năm tên thủ hạ đã chết như thế nào.

Nghe đội trưởng ra lệnh, các sinh vật khác bừng tỉnh, một đám ngao ngao kêu to vận chuyển năng lượng cường đại trong cơ thể oanh về phía Mộc Phàm.

Ầm!

Năng lượng cường đại sôi trào, ù ù quét đến.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một màn làm chúng nó hoảng sợ.

Năng lượng mới vừa tới gần Mộc Phàm liền dừng lại, giống như bị lực lượng nào đó đóng băng, khi Mộc Phàm lướt qua thì tan rã, biến mất.

Tất cả năng lượng đều như vậy, đứng yên, sau đó tan rã rồi biến mất.

“Trốn!”

Nhìn thấy cảnh này, tên sinh vật một sừng cấp Truyền kỳ rốt cuộc ý thức được Mộc Phàm rất cường đại.

Nó xoay người, hoá thành tia sáng chạy hướng về chỗ sâu trong hư không.

“Chạy mau!”

Nhìn thấy đội trưởng chạy trốn, các sinh vật khác lập tức giải tán, một đám tản ra chạy trốn.

“Mau ngăn bọn chúng lại.”

Tây Ma kinh ngạc, hét to một tiếng: “Huynh đệ, mau giết bọn chúng, bằng không sẽ đưa tới càng nhiều phiền toái hơn.”

Mộc Phàm vẫn bình tĩnh, khinh thường nói: “Ở trước mặt ta mà

muốn chạy trốn, quá ngây thơ rồi.”

Phốc!

Mới vừa nói xong, Mộc Phàm liền giơ một ngón tay điểm tới, hư không chung quanh đột nhiên run lên, từ trong không gian toát ra từng gai nhọn đen nhánh, nháy mắt xỏ xuyên qua một đám sinh vật đang chạy trốn.

Những sinh vật này bị vô số lưỡi dao không gian xuất hiện bất thình lình xỏ xuyên qua thân thể, biến thành từng con nhím.

Lưỡi dao không gian sắc bén đâm thủng từng sinh vật, đánh gục tại chỗ.

Snh vật một sừng cấp Truyền kỳ chạy trốn đầu tiên cho rằng mình tránh được một kiếp, không nghĩ tới chạy chưa được bao xa đã bị từng lưỡi dao không gian sắc bén xẹt qua thân thể.

Răng rắc!

“Không...” Nó chỉ kịp kêu thảm thiết một tiếng, thân thể đã bị cắt thành vô số khối, đầu bị một đám hạt màu đen biến thành tro bụi.

Chỉ trong một nhịp hô hấp, tất cả thợ săn đã bị giết.

Sau khi Mộc Phàm giết những thợ săn này, lần lượt gom trang bị trữ vật của bọn chúng, không bỏ sót một món.

Cả quá trình đều diễn ra trước mắt Tây Ma, trong lòng hắn hoảng hốt khó tả, nhân lúc Mộc Phàm thu thập đồ vật muốn lén lút rời đi.

“Tây Ma, ngươi muốn đi đâu nha.”

Nhưng vào lúc này, giọng nói lười biếng của Mộc Phàm lại truyền đến, làm Tây Ma cứng đờ, có vẻ xấu hổ.

Mộc Phàm bước một bước, đã nhanh chóng tới trước mặt Tây Ma, khiến hắn không có cách nào đào tẩu.

“Mộc Phàm, bằng hữu của ta, thật sự rất cảm tạ ngươi.”

Tây Ma cố gắng tươi cười, một trận nước mắt nước mũi, cảm kích nói: “Cảm ơn ngươi đã cứu ta, thật sự không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào mới tốt.”

Nhìn hắn làm trò, Mộc Phàm đột nhiên hối hận nói: “Ai nha, ta đã quên hỏi bọn chúng đi nơi nào để lĩnh thưởng.”

“Ách...” Nụ cười của Tây Ma cứng đờ, run rẩy.

Hắn nhìn Mộc Phàm, vẫn cố cười nói: “Mộc Phàm, không phải chúng ta là bằng hữu sao, không phải thật sự muốn giao ta cho Thần quốc lĩnh thưởng chứ?”

“Sao lại không nha?”

Mộc Phàm hỏi lại một câu, cười nói: “Huynh đệ, ủy khuất ngươi, một ngàn viên thần thạch a, đây là một bút tài phú rất lớn, ta không thể bỏ qua đâu.”

Lời này làm Tây Ma hoang mang rối loạn, nói: “Huynh đệ, ngươi bình tĩnh một chút, chúng ta là bằng hữu a, lúc trước còn tặng khu mậu dịch cho ngươi đó.”

“Đừng nói tới chuyện này.” Mộc Phàm tỏ vẻ tức giận nói: “Ngươi nhắc tới ta liền tức giận, ngươi hố ta còn không biết xấu hổ mà nhắc tới sao?”

“Ngươi cuốn theo tất cả tài sản thì cũng thôi đi, thế mà không lưu lại cho ta một người, để mình ta đối mặt với Huyết nghĩ tộc cùng Hắc uyên tộc, ngươi thật sự tàn nhẫn a.”

Mộc Phàm nói xong nhìn Tây Ma, cười lạnh.

Tây Ma xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn Mộc Phàm, đúng là bản thân vì thoát khỏi trọng trách ở nơi đó đã hố Mộc Phàm.

Nhưng hắn vẫn ủy khuất nói: “Mộc Phàm, ngươi nghe ta giải thích, không phải như ngươi nghĩ, bản thân ta cũng không có thu bao nhiêu, để những người đó lại cho ngươi, ngươi cũng không dùng được a.”

“Câm miệng.” Mộc Phàm quát to, hừ một tiếng rồi nói: “Ngươi

không cần giả vờ đáng thương, ta bị ngươi hố là sự thật, hiện tại ta muốn mang ngươi đi lĩnh thưởng."

"Một ngàn viên thần thạch, lần này có tiền."

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nắm lấy Tây Ma bay lên một khối thiên thạch cấp tốc bay vào hư không.

"Huynh đệ, ngươi mang ta đi như vậy không lĩnh được phần thưởng, thậm chí có khả năng vứt bỏ cả mạng sống."

Trên đường, Tây Ma tận tình khuyên bảo, đáng tiếc Mộc Phàm đã quyết tâm, không để ý tới.

Gia hỏa này lúc trước đã hố mình, Mộc Phàm vẫn còn nhớ đây, trùng hợp là hôm nay gặp phải, còn trở thành tội phạm bị truy nã.

Gia hỏa Tây Ma gia này trị giá 1000 viên Thần thạch, mười ngàn tỷ a, sao Mộc Phàm sao có thể không động tâm chứ?

"Hắc hắc, Tây Ma, đừng sợ, ngươi chịu khổ một chút, ta lãnh tiền thưởng rồi lại cứu ngươi ra."

Mộc Phàm vừa bay nhanh, vừa nhẹ giọng an ủi một câu.

Tây Ma nghe xong trợn trắng mắt, nước mắt ào ào chảy xuôi xuống.

Hắn trông rất đáng thương nói: "Mộc Phàm, bằng hữu tốt của ta, ngươi đừng xúc động, ngươi hãy nghe ta nói."

"Không cần phải nói, ta thiếu tiền." Mộc Phàm trực tiếp cắt ngang lời hắn.

Nói giỡn, mười ngàn tỷ đó, chờ cầm tiền thưởng rồi lại xem xem có thể cứu Tây Ma ra hay không, không thể thì thôi.

"Thiếu tiền sao?"

Tây Ma nghe xong, ánh mắt sáng lên, lập tức nói: "Mộc Phàm, nếu ngươi cần tiền ta có thể cho ngươi, ta vốn đã chuẩn bị phần lễ vật thứ hai cho ngươi."

“Ngươi xem, đây là phần lễ vật thứ hai, ta không có thứ gì có thể tặng cho ngươi, chỉ có một viên tinh cầu sinh mệnh.”

Tây Ma nói rồi lấy ra một đồ vật, nhìn như là một tấm khế ước, bên trên có vô số thần văn lập lòe, hơi thở thần bí.

“Đây là Tinh khế, ta đã sớm chuẩn bị để tặng cho ngươi, chỉ cần ký tên ngươi lên đây, nhỏ một giọt tinh huyết, ngươi có thể có được quyền khống chế một tinh cầu sinh mệnh hợp pháp.”

Lời Tây Ma giải thích khiến Mộc Phàm kinh ngạc.

Gia hỏa này thật sự đưa một viên tinh cầu cho hắn sao?

Mộc Phàm ngạc nhiên tiếp nhận Tinh khế, quả nhiên là một phần khế ước được Thần quốc bảo đảm, chỉ cần ký tên là có được một viên tinh cầu sinh mệnh.

Nói thật thì Mộc Phàm đã động tâm, gia hỏa này thế mà thật sự tặng hắn một viên tinh cầu.

“Có nên cướp đoạt hắn một trận hay không?” Trong lòng Mộc Phàm toát ra một suy nghĩ.

Nhưng nhìn vẻ mặt chân thành của Tây Ma, hắn mềm lòng, thôi thôi, người ta chân thành tặng đồ, ngươi lại muốn cướp đoạt người ta, thật sự không phúc hậu.

“Còn nữa, trên người ta có một trăm viên thần thạch, nếu ngươi thiếu tiền thì ta có thể tặng luôn cho ngươi.”

Thấy Mộc Phàm rơi vào trầm tư, Tây Ma cắn răng lấy ra một trăm viên thần thạch.

Từng viên tinh thạch to nhỏ cỡ ngón tay cái, lấp lánh ánh sáng, đúng là Thần thạch, một viên trị giá mười tỷ.

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, nhìn một trăm viên Thần thạch trước mắt mà cảm thấy bất ngờ, gia hỏa này lại có nhiều Thần thạch như vậy?

Thấy Mộc Phàm động tâm, Tây Ma rèn sắt khi còn nóng nói:

“Huynh đệ, ngươi chính là bằng hữu duy nhất của Tây Ma ta, nếu không đủ thì ta biết một chỗ có lượng lớn Thần thạch.”

“Nga?” Mộc Phàm nheo mắt, không rên một tiếng nhìn hắn.

Tây Ma bị nhìn mà nổi cả da gà, cắn răng nói: “Ngươi hẳn đã biết ba mươi sáu tộc Hắc vực, ta biết căn cứ bí mật của một tộc trong đó, cất giấu một lượng lớn Thần thạch.”

“Ta phỏng đoán có ít nhất mười vạn viên Thần thạch.”

Vừa nghe lời này, hai mắt Mộc Phàm lóe sáng mãnh liệt, ánh sáng vô cùng nóng cháy.

Hai mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tây Ma, hỏi: “Ngươi nói thật sao, mười vạn viên Thần thạch?”

Mười vạn viên Thần thạch, đó là bao nhiêu tiền, hình như là một ngàn ngàn tỷ?

Mộc Phàm tính toán, nhịn không được nuốt nước miếng, đây là một bút tài phú lớn tới mức nào a.

Nếu lấy toàn bộ nạp vào hệ thống, tăng cường bản thân, có lẽ có thể tung hoành vũ trụ.

“Tây Ma a, ngươi thật sự quá khách khí.”

Mộc Phàm nói xong cười tủm tỉm thu hồi một trăm viên Thần thạch trị giá một ngàn tỷ, làm Tây Ma đau lòng.

Một trăm viên Thần thạch đủ cho hắn tu luyện mười năm, hiện tại cho Mộc Phàm hết, nói không đau lòng là nói dối.

Lại còn thêm một viên tinh cầu sinh mệnh, tự nhiên vô cùng đau đớn, nhưng vì mạng nhỏ vẫn cố chịu đau mà đưa ra.

“Cái này nhỏ máu ký tên liền xong sao?”

Mộc Phàm cầm Tinh khế, tò mò hỏi.

Tây Ma gật gật đầu: “Không sai, ký tên, nhỏ máu, sau đó ngươi

chính là chủ nhân hợp pháp của tinh cầu."

Nghe thế, Mộc Phàm không nói hai lời, trực tiếp ghi tên của mình vào, sau đó nhỏ một giọt máu lên Tinh khế.

Phốc!

Tinh khế sáng lên, tỏa ra từng tia thần quang lộng lẫy, thần văn lập loè, cuối cùng hóa thành một đạo phù văn bay vào giữa hai chân mày Mộc Phàm, biến mất không thấy.

"Xong rồi?"

Mộc Phàm như ngộ ra điều gì đó, cảm giác được sự tồn tại của một viên tinh cầu, rất kỳ diệu.

Mình đã có được một viên tinh cầu, một viên tinh cầu sinh mệnh.

Cảm giác này làm Mộc Phàm cảm khái, chớp mắt liền trở thành chủ nhân một viên tinh cầu.

"Đi, hiện tại mang ta đi xem viên tinh cầu này."

Mộc Phàm nói rồi mang theo Tây Ma đang bị thương để hắn dẫn đường, trực tiếp xé rách không gian, hướng tới tinh hệ có tinh cầu sinh mệnh mà Tây Ma đưa cho hắn.

Chương 340: Được một viên tinh cầu

Trong tinh không u ám, một ánh sao băng xẹt qua.

Đó là hai người đang xuyên qua hư không u ám.

“Mộc Phàm, mình ngươi đi thôi, ngươi đặt ta trong một vành đai thiên thạch là được.”

Trên đường, Tây Ma tận tình khuyên bảo Mộc Phàm tìm một chỗ rồi phóng hắn xuống, không cần phải mang theo.

Sao Mộc Phàm có thể làm vậy nha, hắn an ủi: “Đừng lo lắng, ngươi là bằng hữu của ta, ta không thể ném ngươi trong hư không mênh mông thế này.”

Tây Ma trưng vẻ mặt cảm động muốn rơi lệ nhưng trong lòng lại buồn bực muốn khóc.

Nhìn biểu tình của hắn, Mộc Phàm cười nói: “Yên tâm, ta sẽ mang ngươi tới một nơi an toàn, hơn nữa có thể chữa trị thương thế trên người ngươi một cách nhanh chóng.”

“Mộc Phàm huynh đệ, thôi bỏ đi, ta sợ liên lụy ngươi.” Tây Ma lại mở miệng nói.

Nước mắt nước mũi giàn giụa giải thích: “Hiện tại ta là tội phạm mà toàn bộ Thần hà truy nã, ngươi mang theo ta sẽ bị liên lụy.”

“Như thế này đi, ngươi đặt ta ở hai tảng thiên thạch phía trước, mình ngươi đi xem tinh cầu là được rồi.”

“Dù sao thì ngươi đã ký tên vào Tinh khế, biết toạ độ viên tinh cầu kia rồi, dễ dàng tìm được thôi, cho nên không cần mang theo ta, ta sẽ hại ngươi.”

Tây Ma tận tình khuyên bảo, muốn Mộc Phàm ném hắn đi.

“Cái gì liên lụy hay không liên lụy.” Mộc Phàm cắt ngang lời hắn, nói: “Là bằng hữu với nhau, sao ta có thể vứt bỏ ngươi trong thời

khắc mấu chốt được, làm vậy thì không bằng heo chó."

"Đối với bằng hữu, ta luôn luôn giúp đỡ không tiếc cả mạng sống, điểm này ngươi yên tâm." Mộc Phàm vỗ vỗ bộ ngực bảo đảm.

Hành động này ngược lại làm Tây Ma càng khẩn trương hơn, muốn oà khóc.

Thấy vẻ mặt hắn khẩn trương như vậy, Mộc Phàm hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì, sao lại muốn ta vứt bỏ ngươi, như thế còn tính là bằng hữu sao?"

"Hay là ngươi có chuyện gạt ta?" Mộc Phàm nói xong nheo lại, Tây Ma sợ tới mức run rẩy.

Cái cánh còn lại cũng run theo, mấy cây lông vũ còn lại cũng rụng xuống một cây, hắn xấu hổ nhìn Mộc Phàm.

Có phải Mộc Phàm đã nhìn ra tâm tư của hắn hay không?

Tây Ma suy nghĩ gì đó rồi khóc lóc nói: "Huynh đệ, ngươi vẫn nên giao ta cho Thần quốc đi, ta không sống nổi nữa, không còn mặt mũi để sống."

"....." Mộc Phàm ngây ngốc, đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn hắn.

Tên này đang làm trò gì thế, vậy mà kêu Mộc Phàm giao hắn cho Thần quốc, chẳng lẽ không sợ chết?

"Nói, có phải có chuyện gì gạt ta hay không?"

Mộc Phàm nheo mắt, cười cười nhìn Tây Ma.

Gia hỏa này từng hố hắn, trong lòng Mộc Phàm cũng không tin tưởng, chắc chắn đã gạt hắn chuyện gì đó.

"Không, sao ta có thể gạt ngươi, ta xem ngươi là bằng hữu tốt nhất, ngươi xem ta còn đưa lãnh địa của mình cho ngươi."

Tây Ma lập tức phủ nhận, vẻ mặt rất chân thành.

Mộc Phàm nghe xong lập tức dừng lại, đứng trong hư không mênh

mông nhìn không thấy giới hạn.

Nhắc tới việc này, Mộc Phàm liền nhớ tới gì đó, hỏi: “Ta nhớ ra rồi, nếu viên tinh cầu kia là lãnh địa của ngươi, vì sao ngươi giữ Tinh khế mà không ký tên?”

Vừa nghe câu hỏi này, vẻ mặt Tây Ma cứng đờ, ánh mắt có chút tránh né.

Mộc Phàm lập tức ý thức được có vấn đề, tức giận nói: “Ngươi tốt a, có phải lại hố ta hay không, mau nói, bằng không ta phong ấn ngươi vào Thần thạch.”

“Oan uổng a.” Tây Ma luống cuống, vội vàng giải thích: “Phần Tinh khế này đúng là của ta, còn vì sao không ký tên, bởi vì ta vừa mới đạt được truyền thừa.”

“Trong Ám dực tộc chúng ta, chỉ cần có thể đạt được truyền thừa rồi đột phá, trở thành một Đọa thiên sứ thật sự, sẽ được khen thưởng một viên tinh cầu.”

Tây Ma nói với vẻ mặt vô cùng đáng thương: “Ta mới vừa hoàn thành truyền thừa Đọa thiên sứ, còn chưa kịp ăn mừng đã bị hai tên Thần sử tiến đến bắt giữ, nói ta giết một tên Thần sử khác.”

“Ngươi nói ta vừa mới đạt được tự do, trở lại tổ địa tiếp thu truyền thừa, có thể giết chết tên Thần sử nào đây, chắc chắn có người tính kế hại ta.”

Tây Ma nói ra việc này, đầy oan ức, biểu tình tức giận bất mãn làm sắc mặt Mộc Phàm hơi mất tự nhiên.

Bởi vì cái tên hại hắn đang ở ngay trước mắt, đúng là Mộc Phàm tái giá nhân quả, chuyển nhân quả giết hại Thần sử cho Tây Ma.

Ai kêu gia hỏa này hố hắn làm chi, kết quả không nghĩ tới đối phương bị mình hố thảm.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Tây Ma, Mộc Phàm cũng có chút không đành lòng, chung quy là bị chính mình hố, hắn xấu hổ che giấu sự chột dạ của mình.

“Không biết kẻ đáng chém ngàn đao nào đã giá họa cho ta, hại ta chưa kịp hưởng thụ đãi ngộ tốt đẹp trong tộc đã bị toàn bộ Thần quốc truy nã.”

“Nếu để ta biết là ai, chắc chắn chơi chết kẻ đó.”

Tây Ma hung tợn nói.

Khóe miệng Mộc Phàm co rút, suy nghĩ có nên giao nộp hắn cho gọn không, dù sao cũng trị giá mười ngàn tỷ nha, bỏ qua cũng rất là tiếc.

“Huynh đệ, hiện tại ta là tội phạm bị Thần quốc truy nã, ngươi không mang theo ta sẽ tốt hơn, nếu bị kẻ khác phát hiện, ngươi cũng sẽ gặp tai ương.”

Tây Ma tận tình khuyên bảo, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn đầy chân thành.

Hắn nói: “Tự ngươi đi tiếp thu tinh cầu của mình đi, ngươi chính là chủ nhân của viên tinh cầu kia, là quý tộc một phương thuộc Thần quốc.”

“Tuy rằng chỉ là hạng thấp kém nhất, nhưng ngươi đã là bước vào hàng ngũ quý tộc Thần quốc, tương lai sẽ có tiền đồ rất tốt, không đáng vì ta mà vứt bỏ hết thảy.”

Nói rất hay, Mộc Phàm nghe xong cũng cảm thấy rất có đạo lý.

Hắn vui vẻ nói: “Ngươi nói không sai.”

Tây Ma vừa nghe trong lòng mừng thầm, nhưng câu tiếp theo của Mộc Phàm làm lòng hắn chìm vào vực sâu.

“Ta quyết định giao ngươi cho Thần quốc.”

Lòng Tây Ma lạnh ngắt, nước mắt không nén được mà chảy xuôi.

“Huynh đệ, chúng ta là bằng hữu a, ngươi không thể làm như vậy.” Tây Ma luống cuống.

Mộc Phàm cười nói: “Không phải ngươi vừa kêu ta nộp ngươi sao,

ta nghe ngươi, quyết định giao nộp ngươi cho Thần quốc, đổi lấy tiền thưởng kếch xù."

"Một ngàn viên Thần thạch, không lấy cũng uổng, tạm thời để ngươi chịu oan ức chút."

Nói xong, Mộc Phàm không đợi Tây Ma phản kháng, mang theo hắn nháy mắt tăng tốc, trong cơ thể trào ra một đám Hạt không gian hạt cắt xé không gian.

Vù!

Ngay sau đó cả hai đều biến mất.

Dọc đường đi, mặt mũi Tây Ma ủ dột, ốm đau bệnh tật, như mất đi sức sống, mất đi linh hồn.

Hắn khóc không ra nước mắt, sao mình lại gặp gỡ người như thế này đây?

"Mộc Phàm, ngươi vẫn nên giết ta đi."

Lúc này, Tây Ma đột nhiên mở miệng.

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt.

Một lòng muốn chết a.

Mộc Phàm dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, cười nói: "Ngươi muốn chết lắm a, sống không tốt hơn sao?"

Tây Ma trợn mắt liếc hắn, chua xót nói: "Ngươi biết cái gì, rơi vào trong tay Thần quốc thì sống không bằng chết, còn không bằng trực chết cho xong chuyện."

"Dù chết đi ta còn có thể lưu lại một tia Chân linh tiếp tục chuyển thế, còn có thể sống lại một đời."

Nghe hắn nói câu này, Mộc Phàm liền hiểu ra, gia hỏa này đã là Đọa thiên sứ sáu cánh, là một sinh linh cấp Thần thoại.

Đã là thần linh, tự nhiên có năng lực chuyển thế, cho nên cái chết

đối với hắn mà nói ngược lại là một loại giải thoát, nhưng tiền đề là Chân linh không bị tiêu diệt.

Sinh linh nhỏ yếu thì không có gì đặc biệt, nhưng sinh bước vào cấp Thần thoại, trở thành thần linh thì Chân linh rất khó bị hủy diệt.

“Đừng a, nếu ngươi một lòng muốn chết, còn không bằng ở trước khi chết thành toàn ta, để ta lãnh tiền thưởng rồi ngươi chết cũng không muộn mà.”

Mộc Phàm nói rồi lập tức phong bế toàn thân Tây Ma, khiến hắn muốn chết cũng không được.

Lúc này, Tây Ma ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, trong lòng chỉ có hai chữ.

Mẹ nó!

“Huynh đệ, ngươi không nói đạo nghĩa giang hồ a.”

Tây Ma lớn tiếng kêu rên: “Nói là bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống mà? Kết quả ngươi chỉ vì một ngàn viên Thần thạch liền bán đứng bằng hữu của ngươi?”

“Được rồi được rồi, chờ ta lãnh tiền thưởng xong lại nói tiếp.”

Mộc Phàm xua xua tay, mặc kệ hắn lải nhải, bước ra một bước, hai người lập tức đi tới một tinh hệ xa lạ.

Vừa vào tới nơi này, Tây Ma vốn đang lải nhải đột nhiên im lặng, hai mắt trừng to, mặt xám như tro tàn nhìn tinh hệ trước mắt.

Đây là một tinh hệ nhỏ, có tám viên hằng tinh, một viên trong đó hằng tinh nóng rực, tương tự như mặt trời ở hệ Thái Dương.

Các hằng tinh khác quay quanh mặt trời này, hợp thành một tinh hệ nhỏ.

Trong tinh hệ này có một viên tinh cầu sinh mệnh, từ xa nhìn tới như thấy được một địa cầu thứ hai.

Mộc Phàm liếc mắt một cái liền thấy viên tinh cầu kia, trông giống như một quả cầu ngọc bích lộng lẫy giữa hư không.

“Đây là tinh cầu của ta, lãnh địa của ta sao?”

Nhìn viên tinh cầu xinh đẹp trước mắt, Mộc Phàm nhịn không được lẩm bẩm.

Tây Ma mặt như cá chết, khóc lóc nói: “Xong rồi, chạy không thoát, ta đã nói đừng tới rồi, thật ra đã sớm đoán được nơi này có mai phục.”

“Cái gì?”

Mộc Phàm sửng sốt, còn chưa kịp hiểu gì đã thấy không gian chung quanh rung động, có vô số thần văn đan xen ngang dọc, lập tức bao phủ lấy cả hai.

Hắn câm nín nhìn cảnh này, biết là bản thân đã bước vào trong một thần trận, rơi vào bẫy rập.

Có mai phục!

“Ngươi là cái thứ khốn nạn, không sớm nói cho ta biết là có mai phục?”

Mộc Phàm buồn bực mắng chửi, không cần suy nghĩ xoay người tung một quyền, lực lượng cường đại bùng nổ, muốn đánh tan thần trận giết ra ngoài.

Oanh!

Kết quả có lực lượng phản chấn cường đại, Mộc Phàm bị đẩy lui, vẫn ở trong trận.

“Tây Ma, rốt cuộc ngươi cũng tới.”

Lúc này, trong hư không mênh mông truyền đến một câu như vậy làm Mộc Phàm chấn động, hắn nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Chương 341: Thiên sứ, tình nhân cũ sao?

Trong hư không u ám có thánh quang lóe lên.

Mơ hồ thấy được một bóng dáng mông lung từ trong thánh quang chậm rãi đi tới, như thần linh từ thiên đường buông xuống phàm trần.

Đây là một thiên sứ, có một đôi cánh trắng muốt thánh khiết, dáng người hoàn mỹ, tựa như kiệt tác của thượng đế.

Nàng là một thiên sứ nữ tính, có một gương mặt hoàn mỹ làm vô số nam nhân điên cuồng, một mái tóc dài màu vàng kim không gió tự bay, ba đôi cánh thánh khiết sau lưng vỗ nhẹ, thánh quang ngập tràn.

“Thiên sứ?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn kẻ tới, thế mà là một thiên sứ xinh đẹp, giống như sứ giả thiên đường.

Tây Ma vừa thấy nàng, sắc mặc tức khắc thay đổi, có xấu hổ, khẩn trương,.. đủ loại cảm xúc.

Mộc Phàm nhìn Tây Ma, lại nhìn nhìn thiên sứ kia, một bên là Thánh thiên sứ, một bên là Đọa thiên sứ, hai thái cực.

Nhưng hắn cảm giác giữa hai bên có gian díu gì đó, trong lòng tức khắc hứng thú.

Một Đọa thiên sứ yêu một Thánh thiên sứ sao?

“Mễ Á, sao ngươi lại ở đây?”

Tây Ma xấu hổ hỏi một câu.

Mễ Á chính là Thánh thiên sứ sáu cánh trước mắt này, trên mặt nàng có vẻ tức giận.

“Vì sao ở đây, còn không phải là vì ngươi?”

Nàng phẫn nộ, giống như nàng với Tây Ma có thâm cừu đại hận gì đó.

Điều này làm cho máu tò mò của Mộc Phàm hừng hực thiêu đốt, chẳng lẽ thiên sứ thánh khiết này là tình nhân cũ của Tây Ma?

Đang nghĩ ngợi liền thấy nàng giơ tay ngưng tụ một đoàn thánh quang, oanh vào người Tây Ma.

Còn Mộc Phàm thì không bị hao tổn gì bởi vì nàng không có nhằm vào hắn, chỉ công kích Tây Ma, khiến Tây Ma đau đớn kêu la.

“A...” Tây Ma kêu thảm thiết, cả người bốc khói.

Hắn bị thánh quang thiêu đốt rất thống khổ, ánh sáng thần thánh sự khắc chế rất mạnh đối với Đọa thiên sứ, Tây Ma vốn đã trọng thương nên chịu không nổi.

Vốn dĩ đã rất thảm, hiện tại càng thê thảm hơn, cả người bốc khói, cảm giác bị thánh quang thiêu đốt thật sự không dễ chịu.

Mộc Phàm xem mà run run, trong lòng có chút xấu hổ, tính tình Thánh thiên sứ này thật nóng nảy nha, vừa thấy mặt liền đánh Tây Ma kêu thảm thiết, thật đáng thương.

“Mễ Á, mau dừng tay.” Tây Ma đau đớn kêu lên.

Mà Mộc Phàm thối lui sang một bên, vui sướng hài lòng nhìn hai người, có trò hay để xem.

Quả nhiên, Mễ Á nghe xong, sắc mặt tức khắc trở nên lạnh lẽo, vỗ cánh, chớp mắt đã tới trước mặt Tây Ma, một tay nắm lấy cổ áo hắn.

“Dừng tay sao?” Mễ Á cười lạnh nói: “Tây Ma, chẳng lẽ ngươi đã quên, năm trăm năm trước, ngươi xâm nhập Thánh điện, phá hủy buổi tấn chức thần thánh của ta, còn đoạt đi Tinh khế lãnh địa thuộc về ta.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm đang xem kịch bỗng ngây ngẩn.

Hắn dùng ánh mắt quái dị nhìn Tây Ma, không phải Tinh khế mà

gia hỏa này vừa mới cho hắn chính là cái mà nàng nói chứ, Tây Ma đoạt từ nàng sao?

Quả nhiên, sắc mặt Tây Ma mất tự nhiên, miễn cưỡng cười nói: "Đó là chuyện ngoài ý muốn, thật đó, ngươi phải tin tưởng ta, ta chỉ vô tình xâm nhập, lúc ấy chưa thấy gì cả."

"Ta thề." Tây Ma nghiêm trang giải thích.

Mễ Á lạnh lùng, hừ nói: "Đọa thiên sứ dơ bẩn, các ngươi đều thích nói dối, không thể tin một câu nào, làm bẩn thánh dự của ta, còn đoạt khế ước lãnh địa, ta đã đợi năm trăm năm, hôm nay phải tính toán rõ ràng với ngươi."

"Đừng đừng đừng, từ từ nói." Tây Ma trong lòng run sợ nói.

Hắn nhìn về phía Mộc Phàm, kinh hô: "Huynh đệ, cứu mạng a, nàng điên rồi, sẽ giết hai chúng ta."

Mễ Á nheo mắt, bỗng nhiên quay đầu liếc Mộc Phàm một cái, ra vẻ cảnh cáo, giống như đang nói ngươi dám nhúng tay sao?

Mộc Phàm buông tay, nhún nhún vai tỏ vẻ: "Các ngươi tiếp tục, ta không thấy gì hết, đây là chuyện riêng của các ngươi, ta thương mà không giúp được gì a."

Lời này làm Tây Ma tuyệt vọng, vẻ mặt khẩn trương nói: "Mộc Phàm, huynh đệ tốt, ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu a."

"Ngươi chính là người cầm Tinh khế, chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua cho ngươi." Tây Ma vừa nói câu này, Mễ Á vốn dĩ không để ý tức khắc nổi giận.

Hai mắt nàng sắc bén nhìn chằm chằm Mộc Phàm, lạnh giọng hỏi: "Hắn nói thật sao, ngươi cầm Tinh khế?"

Mộc Phàm đen mặt, hung tợn trừng mắt nhìn mắt Tây Ma, thầm mắng tên này không hiểu chuyện, nói ra chuyện này không phải muốn bị đánh hả?

"Không sai, ta đã ký tên vào Tinh khế, thế nào, ngươi có ý kiến gì

không?" Mộc Phàm lạnh nhạt nhìn nàng, trên mặt không có một chút sợ hãi.

Trong mắt Mễ Á loé hàn quang, tay dùng thêm một chút lực, cổ Tây Ma kêu răng rắc, Tây Ma sợ tới mức tái cả mặt.

"Mộc Phàm, cứu mạng a." Tây Ma kêu rên cầu cứu.

Mộc Phàm lại không để ý đến hắn, nhìn Mễ Á nói: "Ta nói này, ngươi tìm hắn tính sổ thì tìm, nhưng có một chuyện ngươi phải rõ ràng."

"Từ giờ trở đi, viên tinh cầu này đã là lãnh địa của ta, Tây Ma là ta bắt được, đang chuẩn bị mang đi đổi tiền thưởng, ngươi không thể giết hắn."

"Còn nữa, thu lại thần trận của ngươi, nếu không ta coi là ngươi đang khiêu khích, ngươi đã uy hiếp đến lãnh địa của ta, ta sẽ không lưu tình chút nào tiêu diệt tất cả uy hiếp."

Mộc Phàm bình tĩnh nói, mang theo sự cảnh cáo.

Vừa nghe lời này, Tây Ma đơ ra, ngơ ngác không nói gì.

Mà Mễ Á kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, cười lạnh nói: "Nhân loại, một chủng tộc văn minh cấp thấp, có tư cách gì để ra điều kiện với ta?"

"Hiện tại, cho ngươi hai con đường, rời đi hoặc là chết."

Mễ Á kiêu ngạo nói, không để Mộc Phàm vào mắt, nhân loại đều yếu ớt, một chủng tộc văn minh cấp thấp mà thôi.

Thiên sứ là một thành viên trong Thần tộc, tự nhiên có vốn để kiêu ngạo.

Nhưng vốn này không dùng trước mặt Mộc Phàm được, quản ngươi có phải là thần hay không, chỉ cần đối nghịch với hắn thì chính là địch nhân, mà địch nhân cần phải bị chém tận giết tuyệt.

"Vậy là không thể vui vẻ rồi?" Mộc Phàm cười khẽ, vừa dứt lời, chung quanh đột nhiên toát ra vô số trận văn, thế mà có một trận

pháp cường đại bên trong thần trận.

Trận pháp này bao phủ Mễ Á khiến nàng sửng sốt.

“Hư không khắc trận, ngươi là Truyền kỳ trận sư?” Mễ Á kinh ngạc đánh giá Mộc Phàm, rất bất ngờ.

Lúc này mới phát giác mình không nhìn thấu Mộc Phàm, trong lòng cảnh giác, rốt cuộc chịu nhìn thẳng vào nhân loại này.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Mễ Á, Mộc Phàm bình thản nói: “Ta cũng cho ngươi hai lựa chọn, một là cho ta một ngàn viên Thần thạch, ngươi có thể tuỳ ý mang Tây Ma đi.”

“Thứ hai là buông Tây Ma ra, lập tức lăn, nếu không giết không tha.”

Mộc Phàm nói xong lẳng lặng nhìn nàng.

Lửa giận trong lòng Mễ Á bừng lên, chưa bao giờ gặp nhân loại nào cuồng vọng như vậy, dù là nhân loại Truyền kỳ gặp được nàng cũng phải cung kính.

Hiện tại, nhân loại này không những bất kính, ngược lại còn cuồng vọng muốn khiêu chiến thần linh?

“Ngươi biết khinh nhờn Thần tộc sẽ có kết cục gì sao?” Mễ Á nén giận lạnh lùng hỏi.

Mộc Phàm nhún nhún vai: “Ta không biết, nhưng ta biết một điều, người muốn giết ta hoặc là thần linh, cuối cùng đều chết rất thảm.”

“Nếu ta không lựa chọn đây?”

Mễ Á lạnh nhạt hỏi.

Nghe lời này, Mộc Phàm cười, hơi thở cả người tăng lên, cuốn một cổ gió lốc không gian tới, chấn động thần văn chung quanh.

Giờ khắc này, Mễ Á kinh ngạc, gương mặt mỹ lệ lộ vẻ kinh hãi, lần đầu tiên cảm nhận được uy hiếp đến từ một nhân loại.

“Thần sao, không phải là ta chưa từng giết, nhưng đây lần đầu tiên nhìn thấy thiên sứ, hôm nay giết một thiên sứ cũng không tệ.”

Mộc Phàm chậm rãi nói thầm một câu, hồn nhiên không đặt Thánh thiên sứ sáu cánh này vào trong mắt.

Bầu không khí căng thẳng, không gian xuất hiện từng đợt sóng gợn, khí thế hai người va chạm, đại chiến sắp nổ ra.

Tây Ma khẩn trương quan sát, trong lòng lại điên cuồng hò hét, “Đánh đi, các ngươi nhanh đánh nhau đi.”

Hắn nghĩ là khi Mộc Phàm cùng Mễ Á đại chiến, bản thân sẽ có cơ hội trốn đi, như vậy là vạn sự may mắn.

Đáng tiếc, nghĩ rất đẹp nhưng hiện thực lại tàn khốc.

Hô!

Hai bên không có đại chiến, Mễ Á lại thu liễm hơi thở trước, thu hồi thần uy cường đại.

Mộc Phàm kinh ngạc, tuy rằng khó hiểu nhưng cũng thu hồi khí thế.

“Tây Ma, ta chỉ hỏi ngươi một câu.”

“Ngươi, có yêu ta hay không?”

Mễ Á quay đầu, nghiêm túc nhìn Tây Ma đang bị nàng nắm cổ, một câu hỏi làm hắn ngơ ngác.

“Phốc!”

Mộc Phàm thiếu chút nữa lăn ra cười, bị sặc nước miếng của mình, vẻ mặt cổ quái nhìn hai thiên sứ này, một đen một trắng, một quang minh một hắc ám.

Một Thánh thiên sứ lại hỏi một Đọa thiên sứ, ngươi có yêu ta hay không?

Tây Ma ngây ngốc nhìn Mễ Á, bị câu hỏi này làm choáng váng,

thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Ngươi.... Ách.. Ngươi có ý gì?” Tây Ma mờ mịt hỏi lại.

Trái tim nhỏ sợ tới mức đập bụp bụp.

“Ngươi có yêu ta hay không?” Mễ Á lại hỏi lần nữa.

Lần này, Tây Ma càng ngây ngốc hơn, ngơ ngác nói: “Ngươi biết mình đang nói gì sao, ta là Đọa thiên sứ, ngươi là gì còn không rõ ràng sao?”

“Ta biết rõ.” Mễ Á nghiêm túc nhìn hắn.

Chỉ thấy vẻ mặt của nàng đột nhiên trở nên dịu dàng, lại hỏi: “Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có yêu ta hay không?”

Oanh!

Đại não Tây Ma nổ vang, cái cánh rách nát sau lưng run rẩy, bị dọa đến vài cây lông vũ còn sót lại cũng rơi rụng.

Hiện trường im ắng, chỉ có Mễ Á cùng Tây Ma, một quang minh một hắc ám, đang yên lặng nhìn đối phương một cách chăm chú, hương vị ái muội dần dần tràn ngập giữa hai người.

Mộc Phàm xấu hổ, thế mà tận mắt nhìn thấy một vị Thánh thiên sứ ép hỏi một vị Đọa thiên sứ, hai bên quả nhiên có chuyện cũ mà không ai hay biết, tuyệt đối là tình nhân cũ.

Nhưng hai người không rên một tiếng, Tây Ma ngơ ngác, chẳng nói nên lời.

Tên này vậy mà đơ ra, Mộc Phàm đều nhìn không được.

Chương 342: Tinh cầu hoang dã

“Này, ngươi là đại nam nhân, sao lại chần chần chờ chờ như bà mụ thế.”

Một câu mắng chửi truyền đến, bầu không khí buông lỏng.

Tây Ma, Mễ Á đồng thời nhìn qua, ở đây chỉ có ba người, người nói chuyện đương nhiên là Mộc Phàm.

Chỉ thấy hắn bất mãn mắng: “Ngươi gia hỏa này, người ta là nữ nhân, từ nơi thật xa chạy tới tìm ngươi, hơn nữa chờ đợi mấy trăm năm, phần chân tình này cả trời đều cảm động.”

“Ngươi nhìn ngươi đi, giống một nam nhân sao?

Nghe Mộc Phàm nói, Mễ Á lặng lẽ cúi đầu, ngại ngùng liếc nhìn Tây Ma.

Tây Ma bị chỉnh mông, ấp úng nói: “Huynh đệ, không phải như ngươi nghĩ, thật sự giữa ta với nàng không có gì.”

“Ngươi nói cái gì?” Mễ Á tức khắc giận dữ, hung tợn trừng mắt nhìn Tây Ma.

Tây Ma bị trừng đến nổ da gà, lập tức câm miệng, không dám hé răng, sợ kích thích nàng, nàng liền bóp nát cổ là xong đời.

Mộc Phàm lắc đầu, hận rèn sắt không thành thép, nói: “Ngươi thật sự là một đống bùn lầy, nhìn xem người ta đã chờ ngươi năm trăm năm rồi, ngươi còn có chỗ nào không hài lòng?”

“Mễ Á phải không?” Mộc Phàm nói nhìn về phía Mễ Á.

Nàng gật đầu nhẹ nhàng, kỳ quái nhìn nhân loại này, Tây Ma lại đi chung với một nhân loại, không phải hắn luôn cao ngạo sao?

Tuy rằng không rõ lắm nhưng nàng vẫn nhìn Mộc Phàm, xem hắn muốn nói cái gì.

Chỉ nghe Mộc Phàm từ từ nói: “Ta cũng không nói nhiều, ngươi có

thể mang Tây Ma đi nhưng phải cho ta một chút thù lao."

"Không nhiều lắm, cho ta ngàn viên Thần thạch là đủ rồi." Hắn nói ra mục đích thật sự.

Vừa nghe lời này, Tây Ma có lòng muốn chết, vẻ mặt oán trách nhìn Mộc Phàm.

Mà Mễ Á sửng sốt, mới nhớ tới chuyện Tây Ma bị truy nã, hơi chau mày, nhìn nhìn Tây Ma, lại nhìn nhìn Mộc Phàm.

Trong lòng đang cân nhắc gì đó, hình như đang cân nhắc thực lực của Mộc Phàm, nhưng nàng không nhìn thấu, trong lòng không chắc chắn.

"Cho ngươi, ta chỉ có nột trăm năm mươi viên Thần thạch."

Suy tư một lúc, Mễ Á đưa ra quyết định, ném một trăm năm mươi viên Thần thạch chói lọi, bay đến trước mặt Mộc Phàm.

Nàng thật sự đưa, thật sự đưa.

Tây Ma ngơ ngác, kinh hãi, khó tin nhìn Mễ Á, hành động này của nàng đại biểu cho điều gì thì chỉ có hắn mới hiểu được.

"Cảm tạ." Hai mắt Mộc Phàm phát sáng, hưng phấn mà thu hồi Thần thạch.

Hắn vui vẻ, một trăm năm mươi viên Thần thạch, đại biểu cho một ngàn năm trăm tỷ kếch xù đã tới tay.

Mộc Phàm cũng là thuận miệng nói, không nghĩ tới đối phương thật sự đưa, thật ra trong lòng hắn cũng rối rắm, không biết có nên đưa Tây Ma đi lĩnh thưởng hay không.

Nhưng hiện tại gặp được thiên sứ Mễ Á này, lập tức có quyết định, tình hình này là giữa hai bên còn có một ít chuyện cũ.

Vậy liền dễ làm, có thể đổi lấy một trăm năm mươi viên Thần thạch, Mộc Phàm cũng cảm thấy không tệ, ít nhất không đeo ác danh bán bằng hữu trên lưng.

Hơn nữa trước đó Tây Ma đưa hắn một trăm viên Thần thạch, cộng lại trị giá hai ngàn năm trăm tỷ, thật sự là chỉ trong chớp mắt liền kiếm được một đống kếch xù.

Tuy rằng Tây Ma chẳng ra làm sao, nhưng cuối cùng cũng cho hắn không ít thứ tốt, Mộc Phàm cũng ngại giao hắn cho Thần quốc.

Bán cho Mễ Á này thì khác một chút.

“Mộc Phàm, ngươi đừng tin tưởng nàng a...” Tây Ma hoàn toàn luống cuống, ngao ngao kêu to.

Đáng tiếc, Mộc Phàm đang vui vẻ trong lòng đây, không hơi sức đâu mà phản ứng hắn.

Chỉ thấy hắn nhìn Mễ Á nói: “Được rồi, ngươi mang theo hắn đi nhanh đi, tránh cho Thần quốc đuổi tới thì các ngươi khó chạy thoát.”

“Không không không, huynh đệ, cứu ta, ngươi nhất định phải cứu ta...” Tây Ma hoảng sợ kêu to cầu cứu.

Nhưng Mộc Phàm làm lơ, có một thiên sứ yêu thương mà ngươi còn không thỏa mãn nữa, nhanh đi thôi, ta đang lo làm sao để quăng củ khoai phỏng tay như ngươi đây.

Thật vất vả mới có kẻ tiếp nhận, Mộc Phàm vui vẻ vì bán được một trăm năm mươi viên Thần thạch, tuy rằng không nhiều, nhưng ít ra quăng được cục nợ.

Còn Tây Ma sẽ như thế nào, hắn không quản được, tóm lại hắn là sẽ không mất mạng, nhiều nhất chính là trở về sinh một đống thiên sứ nhỏ.

“Đừng kêu nữa.” Mễ Á hừ lạnh một tiếng.

Nàng dẫn theo Tây Ma, đột nhiên dịu dàng nói: “Năm trăm năm, ta đợi ngươi năm trăm năm, lần này ngươi phải trở về cùng ta.”

“Đi, trở về thôi, sinh mấy thiên sứ nhỏ.”

Mễ Á nói xong trực tiếp kéo Tây Ma vác lên vai, vỗ cánh bay lên.

Tây Ma nghe xong thiếu chút nữa hộc máu, hoảng sợ kêu rên: "Mộc Phàm, ngươi không có nghĩa khí a, thấy chết mà không cứu, ta xem như nhìn lầm ngươi."

Mộc Phàm nghe tiếng kêu rên thảm thiết của Tây Ma mà có chút không đành lòng, làm như vậy có phải hố hắn thảm hơn nữa hay không?

Nói như thế nào thì người ta cũng là bằng hữu của ngươi đúng không, còn tặng quà, còn được không ít chỗ tốt, hố người như vậy cũng có chút băn khoăn a.

"Xin lỗi, chuyện hai vợ chồng các ngươi thì người ngoài như ta không xen vào được, ngươi vẫn tự cầu nhiều phúc đi."

Suy nghĩ rồi Mộc Phàm triệt tiêu trận pháp, thả Mễ Á rời đi, không ngăn nàng lại, cũng không có giết nàng.

Người ta cũng không có xung đột với hắn, chỉ là hướng về phía Tây Ma, đợi mấy trăm năm, cuối cùng cũng được như ý nguyện, mình cũng không thể phá hư hạnh phúc của người ta nha.

"Tây Ma a Tây Ma, có một thiên sứ xinh đẹp chịu chờ ngươi năm trăm như vậy, ngươi không thỏa mãn điều gì chứ, an tâm sinh hài tử, về sau đừng tung tăng khắp nơi."

Mộc Phàm nói xong còn vẫy vẫy tay tạm biệt, mấy lời này làm Tây Ma hộc máu, tức đến hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Mà Mễ Á khiêng Tây Ma như chó chết rời khỏi nơi này, một luồng thần quang buông xuống, trực tiếp mang theo Tây Ma biến mất trong hư không mênh mông.

Nhìn hai người biến mất, Mộc Phàm thổn thức không thôi.

"Chậc chậc, đôi vợ chồng son này thật sự làm người ta thổn thức."

Mộc Phàm lắc đầu thở dài, tiếp theo vứt hết sau đầu, tương lai Tây Ma như thế nào hắn không quản được, chuyện nhà người ta mình không can thiệp.

Hắn hưng phấn, cười hắc hắc nói: "Không tồi không tồi, chớp mắt

kiếm được hai ngàn năm trăm tỷ, thật là vừa ra ngoài liền có thu hoạch a."

Tất nhiên Mộc Phàm phải vui rồi, đảo mắt liền quên mất Tây Ma.

Tây Ma đáng thương, bị Thánh thiên sứ Mễ Á mang về, không rõ sẽ trải qua chuyện kinh tâm động phách gì.

Mộc Phàm thu thập tâm tình, nhìn viên tinh cầu xinh đẹp trước mắt.

Đây là lãnh địa của hắn, một tinh cầu có sinh mệnh.

Khi Mộc Phàm tới gần, lấy nguyên thần cường đại cảm ứng, có thể biết được tình cảnh trên tinh cầu.

Trên tinh cầu có hơi thở của vô số sinh mệnh, thậm chí sau khi Mộc Phàm mở ra bản đồ hệ thống, nhìn thấy vô số điểm sáng.

Quan sát những điểm sáng này thì thấy không có một sinh linh nào trên tinh cầu này có thể uy hiếp được hắn.

"Trên tinh cầu không có uy hiếp, rất tốt."

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, bước ra một bước, hóa thành một viên sao băng phóng tới tầng khí quyển của tinh cầu.

Viên tinh cầu này to gấp đôi so với địa cầu, từ bên ngoài trông giống như một hạt châu phỉ thuý xanh biếc, óng ánh.

Oanh!

Một đường lao xuống, Mộc Phàm xuyên qua tầng khí quyển, rốt cuộc thấy được những cánh rừng tươi tốt, trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ cảnh tượng trên bề mặt tinh cầu.

Mộc Phàm chọn khu vực cảm ứng được nhiều sinh linh nhất lao xuống, hắn tựa như sao băng làm kinh động rất nhiều sinh linh.

Trên tinh cầu này có một ít sinh linh bản xứ.

Hơn nữa dáng vẻ của những sinh linh này không khác gì nhân loại,

mặc đồ da thú, như một đám người thời nguyên thủy.

Đơn giản mà nói, bọn họ chính là người nguyên thủy trên tinh cầu này.

“Thần!”

Trên mặt đất, có một đám thổ dân trong bộ lạc nguyên thủy, có vô số người nguyên thuỷ tay cầm vũ khí bằng đá đột nhiên ngẩng đầu, thấy sao băng từ trên trời giáng xuống tức khắc sợ hãi.

Vô số người nguyên thủy, dù nam hay nữ, già hay trẻ đều quỳ gối trên mặt đất, một đám lẩm nhẩm một loại chú ngữ khó hiểu, không ngừng lễ bái, cầu nguyên đối với sao băng đang rơi xuống trên bầu trời.

Bọn họ cuồng nhiệt, sùng bái, như được thấy thần linh.

Oanh!

Ngay sau đó, sao băng từ trên trời giáng xuống, nện vào mặt đất, tạo ra một vụ nổ mạnh, khí lãng cường đại thổi bay không ít người nguyên thuỷ.

Điều này làm cho đám dân bản xứ càng thêm cuồng nhiệt, hưng phấn, một đám không ngừng hướng về nơi sao băng rơi xuống bái lạy, vẻ mặt cuồng nhiệt.

Lúc này, trong hố to có một bóng người chậm rãi dâng lên, toàn thân có hỏa khí vây quanh, tựa như thần linh hạ phàm.

Người tới đúng là Mộc Phàm.

Hắn giương mắt nhìn, chung quanh là một đám người nguyên thủy đông nghẹt, không một kẻ nào tu luyện, đều là người bình thường, nguyên thủy nhất.

Tất cả người nguyên thủy đều coi hắn là thần linh, trong ánh mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt, còn có sự kính cẩn cùng sợ hãi.

“Sao ta cảm giác chính mình lại bị hố?”

Nhìn vô số người nguyên thủy trước mắt, lòng Mộc Phàm lạnh ngắt, không hề giống như trong tưởng tượng của mình, thế mà không có một người tu luyện nào.

Hắn cảm giác mình lại bị hố nữa rồi...

Chương 343: Chân thần duy nhất

Trê tinh cầu hoang dã, trong một bộ lạc nguyên thủy, từng tốp người nguyên thủy quỳ trên mặt đất.

Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ cuồng nhiệt, kính sợ, bái lạy Mộc Phàm đang lơ lửng giữa không trung như bái lạy thần minh.

“Bị hố.”

Mộc Phàm một vỗ trán.

Nhìn bốn phía có vô số người nguyên thủy nhưng không có một tên nào từng tu luyện, đều là một đám phàm nhân bình thường nhất, nhỏ yếu nhất.

Hắn tưởng rằng viên tinh cầu này có khoa học kỹ thuật phát triển, hệ thống tu luyện, nhưng không nghĩ tới nền văn minh nơi này đang ở thời kỳ hoang dã.

Giống như là thời kỳ đồ đá trên địa cầu, nguyên thủy tới mức không thể nguyên thủy hơn, cảm giác không có giá trị gì a.

“Đều đứng lên đi.”

Mộc Phàm thở dài, nói xong nhẹ nhàng phất tay, vô số người nguyên thủy được một lực lượng nâng lên, điều này làm cho bọn họ càng thêm kính sợ.

Thần linh, buông xuống lần nữa.

“Thần linh vĩ đại, ngài từ trên trời giáng xuống, có phải tai nạn sắp đến hay không?”

Lúc này, một lão giả người nguyên thủy có đầu tóc tóc trắng xoá nơm nớp lo sợ đi lên, quỳ gối dưới chân Mộc Phàm, sợ hãi hỏi.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, nhạy bén nhận ra lời này ẩn chứa rất nhiều tin tức.

Cái gì mà buông xuống, chẳng lẽ những sinh linh bản xứ này có

thờ phụng thần linh, trước kia từng buông xuống nơi này sao?

Có thần linh hoặc là sinh vật cường đại khác đã tới nơi này, trong lòng hắn nghĩ tới Thánh thiên sứ Mễ Á đã đợi ở đây năm trăm năm.

Chẳng lẽ là nàng?

Quả nhiên, hắn thấy trong bộ lạc có một tượng thần, đúng là bộ dáng Thánh thiên sứ Mễ Á.

Phanh!

Không cần suy nghĩ, Mộc Phàm trực tiếp điểm ngón tay, tượng thần đột nhiên sáng lên, thánh quang mông lung lập loè, nhưng rất mau liền ảm đạm, cuối cùng hóa thành tro bụi biến mất.

Một ngón tay làm tượng thần sụp đổ, Mộc Phàm không chút biểu cảm nhìn lướt qua vô số người nguyên thủy trước mắt, bọn họ sợ hãi run rẩy.

Mộc Phàm suy nghĩ, nếu là tinh cầu của mình thì những sinh linh có trí tuệ này cần phải nghe theo lệnh mình mới được.

Dù thờ phụng thần linh, cũng phải thờ phụng chủ nhân thật sự của tinh cầu là hắn.

“Bổn tọa mới là chân thần duy nhất ở thế giới này, là chân thần duy nhất mà các ngươi thờ phụng, bất kỳ thần linh nào khác đều là ngụy thần.”

Giọng Mộc Phàm cao vút, vang dội, mang theo uy nghiêm cường đại, trên người toát ra một hơi thở cường đại quét qua tám phương, đè ép khiến vô số người nguyên thủy run bần bật.

Giờ khắc này, Mộc Phàm muốn thu phục toàn bộ bọn họ, muốn bọn họ chỉ tôn thờ chính mình.

Biện pháp sao thì rất nhiều nhưng biện pháp tốt nhất chính là khiến bọn họ phụng mình làm vị thần duy nhất.

“Từ nay về sau, ta chính là chân thần duy nhất của các ngươi.”

Tiếng Mộc Phàm truyền khắp toàn bộ tinh cầu, tất cả người nguyên thuỷ trên tinh cầu đều nghe được rõ ràng, rành mạch, thậm chí trong đầu hiện lên một bóng dáng uy nghiêm.

Đúng là Mộc Phàm, là chủ nhân tinh cầu.

Hắn thi triển nguyên thần pháp tướng cường đại, đứng trên hư không, cao cao tại thượng nhìn xuống toàn bộ tinh cầu, như chỉ cần tát một cái là có thể đánh nổ tinh cầu.

Thật ra hắn chỉ phóng đại pháp tướng mà thôi, thực lực thật sự chưa đủ để đánh nổ một viên tinh cầu, chỉ là bày ra sự cường đại của mình.

Quả nhiên, trong đầu tất cả người nguyên đều ghi nhớ hình ảnh Hoả thần pháp tướng của Mộc Phàm, xem như thần tích.

Giờ khắc này, người nguyên thủy trên tinh cầu đều khủng hoảng, bất an, sợ hãi nhìn này vị thần đột nhiên xuất hiện này, bắt đầu thờ phụng chân thần duy nhất.

“Ta ban cho các ngươi một vị Thánh nữ không gì không làm được, giáo hóa các ngươi, chỉ đạo các ngươi phát triển văn minh, kẻ tin ta sẽ vĩnh sinh.”

Lời nói uy nghiêm của Mộc Phàm làm vô số người nguyên thủy trên tinh cầu hoang dã kích động, khủng hoảng, sợ hãi,...

Căn cứ theo những gì mà hắn tra xét được, trên tinh cầu có trên trăm vạn người nguyên thủy, số lượng ít đến đáng thương.

Nơi này xem như là một bộ lạc nguyên thủy lớn nhất.

Không biết là Mễ Á nghĩ như thế nào mà không dạy dỗ những người nguyên thủy này phát triển văn minh, cũng không dạy bọn họ tu luyện, vì điều gì nha?

Thật ra Mộc Phàm không biết Mễ Á chỉ cần thu hoạch tín ngưỡng.

Nói cách khác, phần lớn thần linh đều có thủ đoạn thu thập tín ngưỡng.

Vù!

Vừa mới dứt lời, Mộc Phàm phất tay, liền thấy một cánh cổng ánh sáng xuất hiện, từ bên trong có một bóng dáng thướt tha chậm rãi đi ra.

Người đi ra đúng là Tiểu Linh, có lẽ chỉ nàng mới đủ tư cách làm Thánh nữ.

“Chủ nhân, nơi này là đâu?”

Tiểu Linh vừa ra liền ngây ngẩn, bởi vì nàng không thể kết nối Tiên võng địa cầu, cũng không lấy được bất kỳ thông tin gì.

Nàng phát hiện mình đang ở một thế giới xa lạ, một viên tinh cầu xa lạ.

“Nơi này là tinh cầu của ta, tạm thời gọi là tinh cầu hoang dã.”

Mộc Phàm suy nghĩ rồi giới thiệu đơn giản cho nàng.

Tiểu Linh nghe xong mới hiểu, kinh ngạc nói: “Chủ nhân, ngươi lấy được một viên tinh cầu hoang dã có sinh mệnh nguyên thuỷ sao?”

“Đúng vậy, ta tính để ngươi dạy dỗ những người nguyên thuỷ này tu luyện, phát triển, chuyển hóa thành nhân loại.”

Mộc Phàm nói ngắn gọn, nghiêm túc: “Ta cần bọn họ biến thành một phần của nhân loại, hóa thành một lực lượng của ta.”

“Ta chỉ có một yêu cầu, trung thành, tín ngưỡng.”

Đây là tính toán của Mộc Phàm, sau khi tới đây đã bắt đầu suy nghĩ, cuối cùng quyết định giao cho Tiểu Linh quản lý đám người nguyên thủy này.

Để nàng dạy dỗ bọn họ, dù tu luyện hay phát triển văn minh thì Tiểu Linh đều có năng lực.

Là một sinh mệnh nhân tạo cao cấp, bản thân nàng đã có toàn bộ tri thức của nhân loại, tương đương với một bản sao tri thức

khổng lồ.

Hơn nữa nàng có thực lực cường đại, trí tuệ cao, dạy dỗ một phát triển một văn minh là chuyện rất dễ dàng.

“Ta hiểu rồi chủ nhân.”

Tiểu Linh khẽ gật đầu, đã hiểu ý Mộc Phàm.

Hắn muốn biến người nguyên thuỷ nơi này thành nhân loại thật sự, trở thành một phần của nhân loại, tương đương với đồng hóa đám người nguyên thủy này thành nhân loại.

Người nguyên thủy ở đây không khác gì nhân loại, thậm chí y hệt nhân loại nguyên thuỷ trên địa cầu.

“Bái kiến Thần, Thánh nữ!”

Chỉ thấy lão nhân bộ lạc đột nhiên hô to một tiếng, cung kính, cuồng nhiệt lễ bái Mộc Phàm cùng Tiểu Linh, lập tức nổi lên tác dụng dẫn dắt.

Đây là một lão nhân râu bạc trắng, nhìn rất già nua.

Mộc Phàm liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn chỉ có năm mươi tuổi, mới năm mươi tuổi liền già như nhân loại trăm tuổi, thật sự làm cho người ta không biết nên nói gì.

Mộc Phàm biết ngôn ngữ hiện tại của bọn họ, một đám người nguyên thủy làm sao lại có ngôn ngữ chứ.

Loại ngôn ngữ này chính là ngôn ngữ thông dụng của Thần quốc, một văn minh cấp thấp đang ở thời kì đồ đá không có khả năng có ngôn ngữ chữ viết của mình.

Hắn hoài nghi là Mễ Á dạy bọn họ, bởi vì trước đó trong bộ lạc có một tượng thần to, đã bị hắn hủy diệt rồi.

Còn Mễ Á nghĩ như thế nào thì hắn chẳng quan tâm, viên tinh cầu này đã thuộc về Mộc Phàm.

“Ta đi xây dựng một cái trùng động thông địa cầu, nhiệm vụ phát

triển, thống nhất tinh cầu giao hết cho ngươi."

"Tiểu Linh, chỉ có thể ủy khuất ngươi ở chỗ này một thời gian, chờ ngươi bồi dưỡng ra một hai người nguyên thủy kế nhiệm ta sẽ tiếp ngươi trở về."

Mộc Phàm nói với Tiểu Linh, thân mật sờ sờ mái tóc đen nhánh của nàng.

Tiểu Linh vui vẻ bảo đảm nói: "Chủ nhân yên tâm, ta nhất định dạy dỗ toàn bộ người nguyên thuỷ ở đây tu luyện, phát triển thành văn minh cao cấp."

"Cao hay không cao cấp không quan trọng, chỉ cần có thể trở thành một lực lượng trung thành nhất của ta là đủ rồi."

Hắn cười cười, không để ý, phân phó xong liền lắc mình rời đi, đi tìm một chỗ thích hợp để bày trận pháp.

Mộc Phàm muốn xây dựng một không gian trùng động nối kết giữa hai tinh cầu, hình thành một đường lui tới.

Đây không phải là việc nhỏ, muốn làm được cũng không đơn giản.

Nếu trước đây thì có khả năng Mộc Phàm không có cách nào thực hiện, nhưng hiện tại đã khác, Mộc Phàm bay vào hư không, mở bản đồ hệ thống.

Quả nhiên trên bản đồ hiện lên toàn bộ Ngân hà, phần lớn đều khu vực hắc ám, chưa thăm dò.

Có hai khu vực đã được thăm dò, một cái chính là nơi này, một nơi khác chính là hệ Thái dương.

Xem trên bản đồ thì tinh hệ này cũng thuộc Ngân hà, cách hệ Thái Dương hệ một ngàn năm ánh sáng.

Vèo!

Xác định được vị trí, Mộc Phàm xoay người lao xuống, về lại tinh cầu hoang dã, bắt đầu tìm chỗ bố trí trận pháp liên kết không gian trùng động thông địa cầu.

Tìm kiếm một lúc lâu, Mộc Phàm tìm được một ngọn núi lớn nhất trên tinh cầu, núi chính cao tới mười vạn trượng, đâm thẳng vào tầng mây.

Thậm chí có cảm giác như đâm vào vũ trụ, không gian tiết điểm nơi này yếu nhất, dễ dàng xây dựng một không gian trùng động ổn định.

Đứng trên đỉnh núi, Mộc Phàm nhìn xuống toàn bộ tinh cầu, bỗng nhiên phất tay, khắc hoạ vô số trận văn, bắt đầu xây dựng một trận pháp khổng lồ.

Ong!

Trận văn rập rạp toát ra, từng đường khắc vào núi non, dung nhập bên trong, trọn vẹn một khối.

Ngay sau đó, Mộc Phàm bắt đầu thử đả thông không gian, nối tiếp với không gian trùng động tới địa cầu.

Chỉ nghe một tiếng “Phanh” không gian vỡ nát, kết nối thất bại.

Chương 344: Cựu thần di tích

“Thất bại?”

Mộc Phàm ngẩn ngơ, đứng ở đỉnh núi nhìn không gian rách nát sững sờ.

Thế mà thất bại, xây dựng không gian trùng động thất bại, không cách nào kết nối với địa cầu.

Hắn yên lặng suy tư, rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu, vì sao xây dựng thất bại, không cách nào liên kết với không gian trùng động ở địa cầu?

“Ký chủ, hệ Thái dương bị phong tỏa, ngươi có thể liên kết mới là lạ.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt.

Hệ Thái dương bị phong tỏa?

“Hệ thống, sao lại thế này?” Hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Hệ Thái dương là một khu bảo hộ văn minh của Thần hà, đã sớm bị phong tỏa, nói là khu bảo hộ nhưng thực chất chính là một lồng giam.”

“Mục đích là cầm tù tất cả nhân loại trong hệ Thái dương.”

Lời giải thích này khiến Mộc Phàm có chút ngạc nhiên.

Trách không được không có biện pháp kết nối, thành lập không gian trùng động với địa cầu, thì ra là toàn bộ hệ Thái dương đã bị phong tỏa.

Nhìn thì như bảo hộ nhân loại, nhưng thật ra là giam cầm nhân loại trong hệ Thái dương, không có cách nào rời khỏi.

Nhưng giữa địa cầu cùng thế giới dị vực có vô số tiết điểm không gian, chuyện này kỳ quái nha.

“Có lẽ, ta trực tiếp đả thông thông đạo tới khu mậu dịch, sau đó lại kết nối với địa cầu?”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nghĩ tới điểm này, lập tức hành động.

Lần này không trực tiếp xây dựng không gian trùng động tới địa cầu mà là không gian trùng động kết nối với khu mậu dịch Vạn tộc.

Để khu mậu dịch trở thành một trạm trung chuyển, chuyển tiếp giữa địa cầu và viên tinh cầu hoang dã này, có lẽ sẽ thực hiện được.

Ong!

Ngay sau đó, Mộc Phàm tiếp tục xây dựng rậm rạp trận văn, bắt đầu lần thứ hai nếm thử câu thông khu mậu dịch Vạn tộc không gian trùng động.

Lần này không có một chút trở ngại, rất mau liền thành công.

Mộc Phàm cảm ứng được khu mậu dịch Vạn tộc, kết nối với trung tâm truyền tống ở khu mậu dịch, lặng yên xây dựng một không gian thông đạo bí ẩn.

Cứ như vậy, hắn hoàn thành kết nối thứ nhất, khu mậu dịch và tinh cầu hoang dã, giữa hai bên hình thành một cầu nối không gian.

Chỉ cần mở trung tâm truyền tống, có thể truyền tống tới tinh cầu này.

Kế tiếp Mộc Phàm cần phải xây dựng một trung tâm truyền tống, tiến hành truyền tống qua lại, chỉ có thông đạo truyền tống cố định mới có thể truyền tống ổn định, an toàn.

Oanh!

Nghĩ là làm, Mộc Phàm lấy ra vô số tài liệu, ném ra một cái lò, ở trên đỉnh núi luyện khí, luyện chế trận cơ.

Không bao lâu, có từng cây cột kim loại thật lớn bay ra.

Hắn luyện chế được chín cây cột kim loại, bề mặt khắc vô số trận văn.

“Ký chủ, nhắc nhở ngươi một chút, bố trí trung tâm truyền tống ở chỗ này rất dễ bị kẻ xâm lấn ngoại lai hủy diệt.”

Trong đầu lại truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm dừng lại.

Hắn suy nghĩ chút, ngọn núi này gần không gian bên ngoài, nếu có cường địch ngoại lai xâm lấn, nơi đầu tiên đánh vào chính là nơi này.

Ở chỗ này thành lập truyền tống trận, không thể nghi ngờ là tạo cho người ta mục tiêu hủy diệt.

Mộc Phàm nghĩ xong, cảm thấy có đạo lý cho nên thu tài liệu quay người biến mất khỏi đỉnh núi, chớp mắt về tới bộ lạc nguyên thủy kia.

Vừa tới, Mộc Phàm liền thấy vô số người nguyên thủy đang bận rộn.

Hắn nhìn chỗ tượng thần vỡ nát, suy nghĩ gì đó rồi lấy tài liệu luyện chế ra hai pho tượng, một pho tượng có bộ dáng như Mộc Phàm, một pho thì bộ dáng như Tiểu Linh.

Oanh!

Sau khi luyện chế xong, hai tượng thần đột nhiên từ trên trời giáng xuống, tản ra thần quang lộng lẫy, thần uy mênh mông cuồn cuộn, thần ân như biển, đè ép vô số người nguyên thủy không thở nổi.

Hành động này làm vô số người nguyên thủy như phát điên, không ngừng chạy hướng tới tượng thần, qùy lạy.

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, làm xong chuyện này rồi mới rải chín cây cột kim loại ở trung tâm bộ lạc, xây dựng một trung tâm truyền tống.

Dưới ánh mắt kính sợ, khó hiểu của đám người nguyên thủy, Mộc Phàm xây dựng một trung tâm truyền tống khổng lồ, xé rách hư không, nối tiếp với trung tâm truyền tống ở khu mậu dịch Vạn tộc.

Hai bên liên kết thành công, lập tức xuất hiện từng gợn sóng không gian, thành lập không gian trùng động giữa hai bên.

“Thành.”

Mộc Phàm vui mừng gật gật đầu, cuối cùng cũng thành công, như vậy thì khu mậu dịch đã trở thành trạm trung chuyển giữa hai viên tinh cầu.

Đương nhiên, trước mắt hắn không muốn tiết lộ sự tồn tại của tinh cầu này, cần chờ Tiểu Linh thống nhất toàn bộ đám người nguyên thủy này, phát triển, gia tăng thực lực mới được.

Nếu không, để vô số người dũng mãnh tiến vào nơi này, dễ dàng tạo thành tổn thất không thể bù được.

“Viên tinh cầu này có tài nguyên khoáng sản gì đây?”

Mộc Phàm bắt đầu nghĩ tới chuyện viên tinh cầu hoang dã này chưa từng được khai phá, có tài nguyên khoáng sản gì hay không?

“Hệ thống, ngươi có thể rà quét tài nguyên trên toàn bộ tinh cầu sao?”

Hắn dò hỏi hệ thông hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Rà quét tài nguyên tinh cầu, một lần cần mười tỷ, có rà quét hay không?”

“Lại hố tiền...” Mặt Mộc Phàm tối sầm, có thể để ta vui vẻ trò chuyện hay không.

Hệ thống quỷ quái này mở miệng chính là tiền, không có tiền, không làm được gì cả.

Rõ ràng có công năng rà quét cường đại, vì sao trên bản đồ không thể hiện phân bố các loại tài nguyên cùng thông tin đây?

“Hệ thống, sao công năng bản đồ không cách nào tra xét tài nguyên?”

Mộc Phàm chưa từ bỏ ý định, hỏi một câu.

Mà hệ thống lạnh nhạt đáp lại: “Ký chủ, thăng cấp công năng mới có thể tra xét phân bố các loại tài nguyên, thăng cấp cần một ngàn tỷ.”

“Cái gì, một ngàn tỷ?”

Mộc Phàm nhảy dựng lên, có chút tức giận mắng to: “Sao ngươi không nạp phân đi, một ngàn tỷ, ngươi cướp tiền hả?”

“Ký chủ, sau khi thăng cấp công năng, ngươi có thể đạt được công năng dò xét vĩnh cửu, dù đến bất cứ thế giới nào cũng có thể tra xét tài nguyên khoáng sản, thậm chí bao gồm một ít bảo vật quý giá.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm ngừng chửi rủa, bắt đầu suy nghĩ.

Một ngàn tỷ, thăng cấp công năng bản đồ, có thể phát hiện các loại tài nguyên khoáng sản, có thể sử dụng ở bất kỳ thế giới nào, còn có thể dò xét được bảo vật.

Đây là một công năng không tệ nha, dò xét tài nguyên, nếu phát hiện tài nguyên quý giá thì phát tài rồi.

“Hệ thống, có thể dùng vàng để nạp phí sao?” Mộc Phàm đột nhiên hỏi một câu, bởi vì chưa bao giờ sử dụng vàng để nạp phí, cũng không nghe nhắc nhở.

“Có thể!”

Hệ thống đưa ra đáp án, giải thích: “Ký chủ dùng viên tinh cầu này nạp phí cũng được, tiền đề là ký chủ có thể cầm trên tay.”

“Thôi, tinh cầu thì miễn rồi, không có năng lực hái trăng hái sao, hẳn là trên tinh cầu cũng có mỏ vàng đi?”

Mộc Phàm hưng phấn nghĩ tới, tinh cầu hoang dã này lớn gấp đôi địa cầu, chắc chắn có nhiều tài nguyên, mỏ vàng chính là một loại

tài nguyên mà hắn chờ mong.

Nghĩ tới đây, hắn thấy bản thân lấy được viên tinh cầu này cũng không lỗ a.

“Hệ thống, nạp tiền, mở ra công năng dò xét tài nguyên của bản đồ.”

Rất nhanh, Mộc Phàm cắn răng đưa ra quyết định.

Đinh!

“Nạp một ngàn tỷ, mở công năng dò xét tài nguyên của bản đồ.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, sau khi bản đồ thăng cấp, thông tin về các tài nguyên tài nguyên lần lượt hiện ra.

Mộc Phàm nhìn thấy điểm phân bố của các loại tài nguyên trên tinh cầu, phân bố rập rạp.

1: Phân bố tài nguyên năng lượng: than đá, dầu mỏ, thiên nhiên,..., mười một loại.

2: Phân bố kim loại: thiếc, đồng, vàng, bạc,..., sáu mươi loại.

3: Phân bố phi kim: đá kim cương, lân, thủy tinh, thạch cao, đá quý, đá cẩm thạch, đá hoa cương, cát đá, đất sét,..., một trăm chín mươi loại.

Nhìn vô số tài nguyên khoáng sản, Mộc Phàm cũng hoa mắt, quá nhiều, chủng loại không khác trên địa cầu bao nhiêu.

Hắn thấy được mỏ vàng, trữ lượng rất kinh người.

“Gần đây có một mỏ vàng lớn, hả, có đám người nguyên thủy đang khai thác.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm vị trí trên bản đồ, cách bộ lạc không xa.

Bản đồ có hiện thông tin của mỏ này, trữ lượng rất lớn, tới năm mươi vạn tấn, còn các mỏ vàng lớn lớn bé bé khác cộng lại được

tới bảy mươi lăm ngàn tỷ tấn.

Đáng tiếc, phần lớn vàng đều ở trung tâm tinh cầu, muốn đào ra cũng khó, cách đơn giản nhất, thô bạo nhất chính là nạp toàn bộ tinh cầu.

Một tấn vàng là ba triệu chín, toàn bộ sẽ tương đương với bao nhiêu tiền?

Mới tưởng tượng thôi mà Mộc Phàm đã khó bình tĩnh, đầu óc toàn là ý nghĩ làm sao đào toàn bộ số vàng này ra đây?

“Hả, cái này là...”

Rất mau, Mộc Phàm phát hiện một thông tin đặc thù trên bản đồ.

Có một di tích, đúng vậy, Mộc Phàm phát hiện trên tinh cầu có một di tích.

Trên bản đồ ghi là một di tích.

“Cựu thần di tích?”

Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn thông tin này, có một di tích khổng lồ thuộc về thời đại Cựu thần làm hắn ngạc nhiên không thôi.

Sao trên tinh cầu này lại có Cựu thần di tích?

Chẳng lẽ tinh cầu này từng xuất hiện nền văn minh thuộc thời đại Cựu thần?

“Trong Cựu thần di tích có bảo vật, đáng chết a, hệ thống, vì sao không hiện ra thông tin bảo vật?”

Mộc Phàm nhìn nhìn bản đồ, phát hiện không cách nào xem thông tin bảo vật trong Cựu thần di tích, chỉ biết được là có bảo vật, nhưng không có thông tin.

“Mời ký chủ tự xem xét.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại một câu, Mộc Phàm nghe xong nén giận, cảm giác bị hố, một ngàn tỷ chỉ như vậy, không dò xét thông

tin cụ thể của bảo vật sao?

“Thôi, tự mình đi xem.”

Mộc Phàm bình tĩnh lại, có thể tra xét đến vị trí bảo vật đã không tệ.

Vèo!

Hắn bay lên không, hướng tới nơi đó, nơi có di tích thời đại Cựu thần.

Chương 345: Siêu hằng tinh

Ở tinh cầu hoang dã, có một vùng sa mạc lớn.

Vùng sa mạc này rộng gấp đôi gấp gấp ba sa mạc lớn nhất trên địa cầu, cát vàng bay đầy trời, thường xuyên có bão cát quét qua.

Vèo!

Ngay sau đó, trên không trung sa mạc xuất hiện một bóng người, đúng là Mộc Phàm.

Sau khi tới nơi này, hắn liền nhận thấy nơi này có không giống bình thường, nếu không có bản đồ cho hắn biết dưới sa mạc có giấu di tích thì không ai biết nơi này cất giấu một di tích thuộc về thời đại Cựu thần.

“Từ trường thật quái dị, cảm giác giống như vực tràng thời không, có vẻ yếu ớt.”

Mộc Phàm ở trên không trung trên sa mạc, bão cát cuồn cuộn quét qua hắn cũng thờ ơ.

Hắn đang yên lặng cảm ứng vực tràng kỳ quái của nơi này, giống như thời không đan xen, không gian, thời gian hỗn loạn, hơn nữa cực kỳ yếu ớt.

Phát hiện này làm Mộc Phàm kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì đây.

Có lẽ liên quan đến di tích bị chôn dưới sa mạc, nơi đó phát ra từ trường kỳ dị bao phủ toàn bộ sa mạc.

Loại này từ trường này khiến chung quanh không có chút sự sống, thực vật cũng không, càng không nói tới động vật, bọn chúng cũng không có cách nào tồn tại.

Mộc Phàm phán đoán, người thường mà tới nơi này, liền hóa thành một đống cát bụi, trực tiếp bị phong hoá.

Còn may là Mộc Phàm có thực lực cường đại, hơn nữa có Hạt

không gian, thời gian chi lực trong người, căn bản không bị vực tràng kỳ quái ở đây ảnh hưởng.

Cứ như vậy, Mộc Phàm khóa chặt di tích bên dưới sa mạc, căn cứ theo tin tức từ bản đồ, cửa vào di tích ở ngay chỗ này.

“Mở!”

Mộc Phàm không suy nghĩ nhiều, trực tiếp vỗ một chưởng xuống, tiếng nổ ầm ầm ầm truyền đến, cát bụi bị cuốn lên, hóa thành bão cát khủng bố quét ngang.

Có một cửa vào thật lớn xuất hiện ở sa mạc trước mắt Mộc Phàm.

Hắn trực tiếp lao xuống, vọt vào cửa di tích.

Ầm!

Mới vừa tiến vào thì cửa di tích đã bị bão cát bao phủ, chớp mắt liền khôi phục cảnh tượng ban đầu, cát vàng khắp nơi, không thấy cửa vào vừa rồi nữa.

Mộc Phàm chưa kịp quan sát bốn phía liền cảm giác có vô số năng lượng đảo qua thân thể mình.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ kịch liệt truyền đến, làm đầu óc Mộc Phàm choáng váng, lại không có tác dụng gì khác, không tổn thương đến thân thể hắn.

Nhưng bị năng lượng dày đặc như vậy công kích, Mộc Phàm cũng giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện là thủ đoạn phòng ngự tự động của di tích.

Hắn lộ vẻ kinh ngạc nhìn di tích trước mắt, là một thế giới khác ẩn giấu bên dưới sa mạc vô số năm.

Hình như di tích trước mắt do một văn minh cao đẳng lưu lại, có kiến trúc cao lớn, các kiến trúc kim loại đã sụp xuống hơn phân nửa.

Toàn bộ di tích giống như một không gian độc lập, bên trong có vô

số mảnh kim loại trôi nổi, kiến trúc tháp cao đã đổ nát, một nửa lơ lửng giữa không trung.

Có khiến trúc kim loại hình lập phương lơ lửng phía trước, còn có từng con đường trải kim loại kỳ quái kết nối từng kiến trúc.

“Di tích này thật kỳ quái.”

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, lộ vẻ ngạc nhiên, Tràn đầy tò mò đối với di tích trước mắt.

Rốt cuộc là do nền văn minh như thế nào lưu lại, cảm giác như đang tiến vào trung tâm của một nền văn minh, khắp nơi đều là kiến trúc kỳ quái.

Kim loại ở đây có độ cứng cực cao, không rõ là loại tài liệu nào.

Mộc Phàm kiểm tra một chút, phát hiện đều là một ít tài liệu luyện khí quý hiếm, dùng luyện khí nhất định có thể chế tạo ra binh khí cường đại.

Hắn mang theo một chút kinh ngạc cảm thán, không ngừng đi hướng vào bên trong, căn cứ theo bản đồ thể hiện, bảo vật nằm ở trung tâm di tích.

Trên đường đi, Mộc Phàm không ngừng suy nghĩ một vấn đề, có loại vực tràng kỳ quái có thể làm cho các kiến trúc lơ lửng.

Đây là một kỹ thuật nào đó, nếu nắm giữ được, có lẽ sẽ có tác dụng lớn đối với việc phát triển tinh cầu hoang dã.

Lần sau để Tiểu Linh tới nơi này một chuyến, có lẽ sinh mệnh nhân tạo cao cấp như nàng có thể đạt được một ít tri thức hữu ích.

Đi một lúc thì Mộc Phàm đã tới trung tâm di tích, thấy một kết cấu kim loại thật lớn đang lơ lửng, tựa như một quả cầu kim loại.

“Đây là cái gì?”

Mộc Phàm ngạc nhiên đánh giá quả cầu kim loại trước mắt, như được cấu tạo từ vô số phần tử tinh vi, bao bọc đồ vật thần bí nào đó.

Từ bên ngoài trông giống như là một viên tinh cầu, Mộc Phàm xem mà tấm tắc bảo lạ.

“Hệ thống, đây là tinh cầu kim loại hay là cái gì?”

Nhìn hồi lâu cũng không hiểu đây là cái gì, chung quanh cũng không có một chút chữ viết hay thông tin nào, rơi vào đường cùng chỉ có thể nhờ hệ thống giúp đỡ.

Quả nhiên hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là một dụng cụ thu thập năng lượng phản ứng nhiệt hạch từ hằng tinh, gọi là Tinh hoàn, theo kiến thức của nhân loại các ngươi mà nói thì nó chính là quả cầu Dyson*.”

* Quả cầu Dyson là một siêu cấu trúc giả thiết bao quanh hoàn toàn một ngôi sao và hấp thu lấy một lượng lớn năng lượng thoát ra. Khái niệm này là một thí nghiệm giả định cố gắng giải thích làm thế nào một nền văn minh vũ trụ sẽ đáp ứng những yêu cầu về năng lượng một khi chúng vượt quá khả năng của nguồn tài nguyên trên hành tinh chủ của mình. Chỉ một tỉ lệ nhỏ năng lượng của ngôi sao chạm đến được bề mặt của bất kì hành tinh quay quanh nó. Việc xây dựng những cấu trúc quay xung quanh một ngôi sao sẽ cho phép một nền văn minh thu được nhiều năng lượng hơn rất nhiều.

“Tinh hoàn, quả cầu Dyson?”

Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Quả cầu Dyson là một lý luận của Freeman Dyson, để một hành tinh quay quanh một thiên thể có thể khai thác thu thập năng lượng tối ưu.

“Ý ngươi là trong Tinh hoàn này có một viên hằng tinh?” Hai mắt Mộc Phàm trừng to, nhìn quả cầu kim loại to lớn trước mắt.

Nó có đường kính khoảng chín mét, bề mặt có vô số phù văn lập lòe, Mộc Phàm liếc mắt liền nhận ra là thần văn thời đại Cựu thần.

Vũ trụ vạn tộc ngữ cũng bao gồm ngôn ngữ của các văn minh thời đại Cựu thần.

Mộc Phàm đọc hiểu được một ít, biết bên trong có một viên hằng tinh cường đại, có năng lượng kinh người.

“Đúng vậy ký chủ, bên trong có một viên siêu hằng tinh chứa đựng năng lượng nhiều hơn mặt trời một trăm vạn lần.”

Lời hệ thống đáp lại làm Mộc Phàm chấn động.

Siêu hằng tinh có năng lượng gấp trăm vạn lần mặt trời, quả thực không thể tin được.

“Một trăm vạn lần, chẳng phải ta đây phát tài sao?”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, hưng phấn nói: “Hệ thống, thứ này đáng giá bao nhiêu tiền, ta có thể nạp nó hay không?”

Không thể không hưng phấn a, một viên hằng tinh siêu cấp đang ở trước mắt, hơn nữa còn bị phong ấn trong Tinh hoàn.

Bực này vì thế một hồi thật lớn tài phú, nạp phí một viên siêu cấp hằng tinh có thể đạt được bao nhiêu tiền?

“Ký chủ đừng có mơ mộng, ngươi cầm không nổi, thứ không thuộc về ngươi thì ngươi không thể nạp phí.”

Ai ngờ hệ thống lại dội một chậu nước lạnh, làm Mộc Phàm lạnh từ đầu đến chân.

Nhưng hắn không phục, nói: “Sao lại cầm không nổi, không phải nó đã bị áp súc nhỏ lại, còn bị phong ấn trong cái Tinh hoàn này sao?”

“Ký chủ có thể thử xem.” Hệ thống đáp lại một câu.

Mộc Phàm không phục, lập tức tiến lên, đứng trước quả cầu kim loại, giơ hai tay ôm lấy, thân hình đột nhiên biến to, nháy mắt ôm trọn quả cầu đường kính chín mét.

“Lên!”

Mộc Phàm quát to một tiếng, cơ bắp toàn thân phồng lên, bùng nổ tất cả lực lượng phối hợp luyện khí bàng bạc trong cơ thể.

Chỉ tiếc rằng dù có lực lượng cường đại đáng sợ như thế nhưng vẫn không thể lay động quả cầu kim loại trước mắt, nó không nhúc nhích chút nào.

Đúng vậy, Mộc Phàm không cách nào lay động nó, bởi vì bên trong có một viên hằng tinh siêu cấp, gấp trăm vạn lần mặt trời.

Ngẫm lại cũng đúng, hiện tại Mộc Phàm có năng lực nâng mặt trời lên sao?

Đáp án là không, cho nên không cần nói tới viên siêu hằng tinh trước mắt này rồi, căn bản không thể lay động.

Không cầm được thì không thuộc về hắn, đây là quy tắc của hệ thống, chỉ có thứ mà hắn cầm trong tay mới được xem là đồ vật của hắn, ngươi không lấy được còn có thể nói gì chứ?

“Già thiên thủ...” Mộc Phàm rít gào, thậm chí dùng cả nặng lực tăng phúc lực lượng gấp trăm lần, còn thi triển nguyên thần pháp tướng, Già thiên thủ.

Ầm!

Bàn tay to chụp tới, chấn động truyền khắp bốn phương nhưng vẫn không thể lay động quả cầu kim loại to lớn này chút nào.

Thấy như vậy, Mộc Phàm suy sụp từ bỏ, nhìn quả cầu kim loại không chút sứt mẻ trước mắt, suy nghĩ xem có thể thu vào tiểu thế giới hay không, hoặc là không gian trữ vật của hệ thống, kết quả sau khi thử là vẻ mặt ngây ngốc, thế mà thật sự không có biện pháp lay động.

Hắn xấu hổ, hỏi: “Hệ thống, làm như thế nào mới có thể lấy nó đi, hiện tại không phải thứ này thuộc về ta sao, ta đặt tay lên nó rồi trực tiếp nạp phí không được sao?”

“Ký chủ, mời tới buổi tối rồi hãy nằm mơ.”

Hệ thống lại dội nước lạnh, nói: “Chỉ khi nào ký chủ cầm ở trong tay mới xem như của ngươi, quy tắc chính là quy tắc, ngay cả cầm cũng không cầm được sao có thể xem là của ngươi chứ?”

“Đồ vật không thuộc về ký chủ, không cách nào nạp phí.”

Hệ thống trả lời dứt khoát lưu loát làm Mộc Phàm không biết nói thế nào.

Ý hệ thống chính là ngươi có bản lĩnh thì chộp vào trong tay là có thể nạp phí, thậm chí chộp cả tinh hệ tới nạp phí cũng được.

Nếu muốn dữ dội hơn nữa thì làm cho toàn bộ vũ trụ nằm trong tay ngươi, ngươi cũng có thể nạp hết vũ trị, cho nên nếu muốn nạp, trước hết phải cầm lấy.

Ngươi không lấy được thì không thuộc về ngươi.

Mộc Phàm chỉ có thể nhìn quả cầu kim loại trước mắt, rõ ràng thấy bảo bối siêu cấp nhưng không có biện pháp để cầm, cảm giác này thật sự khó chịu đến muốn phát điên.

“Hệ thống, nói đi, phải làm sao bây giờ?”

Không có cách nào khác, chỉ có thể nhờ hệ thống giúp đỡ, ta không làm được thì ta nạp tiền lấy nó đi được không?

Chương 346: Thăng cấp, quyết đoán

“Ký chủ, đây là một viên hằng tinh siêu cấp, có ba cách sử dụng.”

Rất nhanh, hệ thống liền đưa ra mấy phương án hết sức phản cảm.

“Thứ nhất: Ký chủ có thể hấp thu, dùng để tăng cường bản thân, xét cấp bậc tu vi của ký chủ trước mắt, muốn luyện hóa hấp thu ít nhất cần tốn một ngàn vạn năm, đương nhiên ký chủ có thể nạp một triệu tỷ để luyện hóa hấp thu thăng cấp.”

Nghe xong phương án thứ nhất của hệ thống, Mộc Phàm muốn nện nổ cái hệ thống này, ngươi nói thế có tác dụng gì?

“Thứ hai: Ký chủ chỉ cần nạp tiền một ngàn tỷ, dung nhập vào trong cơ thể sinh mệnh nhân tạo cao cấp, trở thành nguồn năng lượng trung tâm, có thể nó giúp tiến hóa.”

Nghe xong phương án này, mắt Mộc Phàm sáng lên, nhưng rất nhanh liền dập tắt.

Một ngàn tỷ, quá nhiều, cảm giác lỗ.

“Thứ ba đâu?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Thứ ba, ký chủ có thể cải tạo thành một nguồn năng lượng, dùng để phát triển văn minh khoa học kỹ thuật, cũng có thể dùng làm nguồn năng lượng cho thành lũy hư không.”

Mộc Phàm đen mặt, mắng: “Chỉ có ba tác dụng này sao, không có tác dụng khác?”

“Có, nhưng ký chủ không có tiền.” Hệ thống đáp lại.

Lời này sát thương cực lớn, Mộc Phàm thiếu chút nữa phun máu, tức giận đến tái mặt rồi.

Ngươi đây là khinh bỉ một cách trắng trợn sao.

Trước đó đốt một ngàn tỷ thăng cấp công năng bàn đồ, còn dư cũng không nhiều lắm.

Mộc Phàm vò tóc, vẻ mặt buồn bực, nhìn quả cầu kim loại trước mắt, biết rõ bên trong có một viên hằng tinh siêu cấp.

Nhưng không có biện pháp lay động, lấy không được, không thể nạp phí, cảm giác thật sự rất buồn bực, siêu cấp buồn bực, sắp điên rồi.

Hằng tinh siêu cấp trước mắt bị sinh vật cường đại nào đó ở thời đại Cựu thần biến thành như vậy, người ta không động, Mộc Phàm cũng không cầm được.

Chính mình hấp thu luyện hóa sao, hệ thống tính toán cần một vạn năm mới hấp thu hết, muốn hệ thống hỗ trợ ít nhất phải có một triệu tỷ, kiếm nơi nào a.

Phương pháp thứ hai đáng tin cậy hơn một chút, dung nhập nó vào cơ thể sinh mệnh nhân tạo cao cấp Tiểu Linh, trở thành nguồn năng lượng, giúp nàng tiến hóa.

Nhưng cần tới một ngàn tỷ, cảm giác hơi thua lỗ.

Còn phương án thứ ba, không cần nghĩ ngợi liền gạt bỏ, Mộc Phàm đi đâu tìm thành lũy hư không, còn dùng để phát triển khoa học kỹ thuật gì đó thì xa lắm.

Mộc Phàm nhìn chằm chằm quả cầu kim loại trước mắt rồi suy nghĩ thật lâu, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

“Hệ thống, ta có thể chỉ hấp thu một bộ phận hay không, dùng để thăng cấp, như ta trực tiếp hấp thu cũng đủ thăng cấp công pháp đến tầng một ngàn được chứ?” Hắn hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Có thể, tinh luyện năng lượng từ hằng tinh siêu cấp thăng cấp công pháp đến tầng một ngàn cần nạp mười ngàn tỷ.”

“Mười ngàn tỷ?” Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu.

Hắn đen mặt hỏi: “Ít tiền hơn thì sao, ngàn tỷ có thể hấp thu năng

lượng thăng cấp đến tầng bao nhiêu?"

"Một ngàn tỷ chỉ có thể luyện hóa hấp thu thăng cấp đến tầng tám trăm."

Hệ thống đưa ra một đáp án, một ngàn tỷ chỉ có thể tăng đến tầng tám trăm mà thôi.

Hai mắt Mộc Phàm lập loè, suy nghĩ được mất.

Trước mắt, công pháp đang ở tầng bày trăm, tăng một tầng cần hai trăm triệu, một trăm tầng chính là hai ngàn tỷ.

Vậy liền tiết kiệm một nửa tài chính, kiếm lời rồi, đáng giá.

Xem xét tài chính trên người, Mộc Phàm động tâm, tăng lên tới tầng tám trăm, mình chính cấp Truyền kỳ, hơn nữa còn nghiền ép cấp Truyền kỳ, thậm chí khiêu chiến Sử thi, đánh diệt Bán thần, đối cứng cấp Thần thoại cũng không phải nói chơi.

"Tốt, hệ thống, nạp một ngàn tỷ, tăng cấp bậc công pháp."

Rất mau, Mộc Phàm đưa ra quyết định, trực tiếp nạp tiền một ngàn tỷ, thăng cấp công pháp của mình, đề cao thực lực.

Đinh!

"Nạp một ngàn tỷ, bắt đầu tinh luyện năng lượng hằng tinh siêu cấp, bắt đầu thăng cấp."

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm liền thấy quả cầu kim loại trước mắt đột nhiên rung động một chút, từ bên trong trào ra một cổ năng lượng kinh khủng.

Năng lượng đến từ hằng tinh siêu cấp gấp một trăm vạn lần mặt trời khủng bố cùng khổng lồ thế nào khó mà tưởng tượng.

Sau khi lực lượng được hệ thống tinh luyện ra, trực tiếp hóa thành một luồng năng lượng đáng sợ dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, nháy mắt khiến thân thể, tu vi, các phương diện tăng cao.

Như ngồi tên lửa, cấp bậc công pháp không ngừng thăng cấp,

thẳng tới tầng tám trăm, mỗi một bộ phận trên thân thể đều đang không ngừng lột xác.

Mộc Phàm cảm giác thân thể của mình đang tiến hóa, không ngừng tiến hóa hướng tới sinh mệnh cao đẳng.

Oanh!

Không biết bao lâu, từ trong thân thể Mộc Phàm bộc phát ra một khí thế kinh thiên, chấn cả Cựu thần di tích đong đưa, vô số kiến trúc đều rung động.

Rất nhanh tất cả đều bình ổn, Mộc Phàm cũng từ trạng thái thăng cấp huyền diệu thức tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng, rất mãnh liệt.

Hai mắt hắn sáng quắc, nhìn chằm chằm quả cầu kim loại trước mắt, không nói hai lời liền đi tới, lại lần nữa thử nâng lần nữa.

“Lên!”

Theo một tiếng quát lớn, Mộc Phàm thấy mình cường đại hơn trước vô số lần nên muốn nâng quả cầu kim loại.

Chỉ tiếc dù cố gắng như thế nào vẫn thất bại, quả cầu kim loại vẫn không chút sứt mẻ.

Sau vài lần nếm thử, Mộc Phàm từ bỏ, suy sụp nói: “Làm cái lông, vẫn không được, rốt cuộc tới cấp bậc nào mới có thể khiêng được viên hằng tinh siêu cấp này?”

“Ký chủ, ngươi thăng cấp đến tầng ba ngàn là có thể dễ dàng cầm nó trong tay, tựa như hạt châu, nhẹ nhàng thoải mái.”

Hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở, làm Mộc Phàm đen mặt.

Hắn có chút bực bội nói: “Ngươi hố ta, trước đó ngươi nói thăng cấp Luyện thể thuật cùng Luyện khí thuật đến tầng một ngàn tầng là có thể ăn mặt trời như ăn cơm, hiện tại thế nào?”

“Ký chủ, ngươi phải biết rõ, viên hằng tinh siêu cấp trước mắt này có năng lượng cùng trọng lượng gấp một trăm vạn lần mặt trời.”

Lời hệ thống giải thích làm Mộc Phàm á khẩu không trả lời được.

Không sai, đây là một hằng tinh siêu cấp gấp trăm vạn lần mặt trời, muốn nâng được nó, chắc chắn phải có thực lực cùng tu vi cường đại hơn rất nhiều.

Mộc Phàm có chút rầu rĩ, nhìn bảo bối mà không thể cầm, trong lòng rất không thoải mái.

Nhìn thấy tiền của mình lại bốc hơi một mớ, trong lòng có chút mất mát, còn chưa ấm tay đã biến mất rồi.

Hắn đang suy nghĩ xem làm như thế nào để nhanh chóng kiếm ra thật nhiều tiền, sau đó hấp thu sạch hằng tinh siêu cấp trước mắt, rồi mình có thể một bước lên trời.

Đến lúc đó nâng cả vũ trụ cũng chỉ như một trò chơi.

“Ký chủ, xin đừng mơ mộng ban ngày, có hại cho thân thể.”

Trong đầu truyền đến hệ thống nhắc nhở, cắt ngang ảo tưởng của Mộc Phàm, thiếu chút nữa phát điên rồi, hệ thống này không hắt nước lạnh cho mình thì sẽ chết sao?

Mộc Phàm hít sâu một hơi, không để ý đến cái hệ thống hố người này nữa.

“Ta phải bình tĩnh, bình tĩnh, xúc động là ma quỷ.”

Hắn nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh, tiếp tục xúc động nữa sẽ biến thành kẻ nghèo hèn.

Cần phải bình tĩnh nạp tiền a, tuy rằng nạp tiền rất sảng khoái nhưng dễ dàng lọt hố, không bò lên được.

“Trước đặt ở nơi này, chờ ta kiếm một mớ tiền lại trở về ăn một bữa.”

Mộc Phàm liếm liếm môi, vẻ mặt hưng phấn, đầy chờ mong.

Hắn tính để lại viên hằng tinh siêu cấp ở nơi này, chờ kiếm đủ tiền sẽ quay lại gặm rớt nó, nhất định không thể lãng phí.

Chỉ tiếc, ý tưởng rất tốt nhưng hiện thực rất tàn khốc.

“Ký chủ, không thể không nhắc nhở ngươi một chút, sau khi ngươi tiến vào thì di tích này đã khởi động quá trình tự hủy, còn mười phút nữa thì khu vực này sẽ nổ tung.”

Ai ngờ trong đầu truyền đến tiếng cảnh báo của hệ thống, Mộc Phàm nghe xong, lòng lạnh ngắt.

“Ngươi nói cái gì?” Mộc Phàm trừng hai mắt, gần như muốn phun lửa.

Hắn giận dữ hét to: “Sao ngươi không nói sớm, hiện tại mới nói, hệ thống đáng chết, có phải ngươi lại hố ta hay không?”

“Tự hủy sẽ như thế nào?”

Bình tĩnh lại, Mộc Phàm hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Tự hủy chính là hằng tinh siêu cấp trực tiếp nổ mạnh, sụp xuống, hình thành một vụ nổ siêu tân tinh, ký chủ có thể tự tưởng tượng.”

“Hít...” Nghe xong lời này, Mộc Phàm hít hà một hơi.

Hắn nhìn quả cầu kim loại trước mắt, bên trong đang dần dần lóe sáng, không cần nghĩ cũng biết hằng tinh siêu cấp bên trong sắp nổ rồi.

Chính là một vụ nổ siêu tân tinh, nghĩ thôi liền cảm giác trái tim băng giá.

Vụ nổ siêu tân tinh đáng sợ cỡ nào, Mộc Phàm chưa cảm nhận bao giờ nhưng có thể tưởng tượng được cảnh tượng hủy diệt, chắc chắn vùng tinh hệ nhỏ nhoi này sẽ không sót lại một chút nào.

“Hệ thống, ta muốn đập chết ngươi.” Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiện tại mới nhắc nhở, thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn rồi.

“Mau nói, làm thế nào để nó ngừng tự hủy?”

Mộc Phàm nóng nảy, đây chính là bảo bối a, cứ bị huỷ hoại như vậy, đau lòng biết bao nhiêu, phỏng chừng sẽ tiếc nuối một vạn năm.

Huống chi còn có một viên tinh cầu sinh mệnh, thật vất vả mới trở thành chủ nhân tinh cầu, hiện tại thấy nó sắp phải hóa thành bụi bặm, sao có thể chịu đựng được?

“Ký chủ, nạp mười ngàn tỷ phong ấn nó, hoặc là nạp một ngàn tỷ dung nhập vào cơ thể tiểu trợ thủ vạn năng của ngươi, làm nguồn năng lượng của nàng, giúp nàng trực tiếp tiến hóa.”

Hệ thống đưa ra phương án này làm Mộc Phàm có chút trợn mắt há hốc mồm, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, hệ thống này tính kế rất tốt.

Tính toán kín kẽ, không lệch chút nào, giống như đã sớm sắp xếp tất cả.

Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, thậm chí không còn luyến tiếc cuộc sống, lại mất thêm một mớ tiền, không còn biện pháp nào khác.

“Nhân sinh khắp chốn đều là hố a, hệ thống, ngươi thắng, kêu Tiểu Linh tới.”

Hắn chua xót nói, cắn răng đưa ra quyết định, không có cách khác, đã không còn thời gian suy nghĩ nữa.

Không quyết định nhanh thì viên hằng tinh siêu cấp cùng tinh cầu của mình đều sẽ biến mất.

Chương 347: Sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại

Trong di tích, Mộc Phàm nhìn Tiểu Linh trước mắt, nàng đang lơ lửng trong không trung.

Mà trước mặt nàng là quả cầu kim loại có đường kính chín mét đang thu nhỏ từng chút.

Dưới lực lượng của hệ thống, viên hằng tinh siêu cấp không ngừng thu nhỏ lại, chuẩn bị dung nhập vào cơ thể Tiểu Linh, làm nguồn năng lượng mới.

Một khi dung hợp, Tiểu Linh có thể được tiến hóa, trở nên cao cấp hơn, cụ thể như thế nào thì phải nhìn xem kết quả cuối cùng mới biết.

Nhìn hằng tinh siêu cấp đang thu nhỏ lại, trong mắt Mộc Phàm có oán niệm mãnh liệt.

“Hệ thống, bị ngươi hố thảm.”

Mộc Phàm lải nhải, quả cầu kim loại trước mắt đã hóa thành một hình cầu cỡ nắm tay, tản ra ánh sáng nóng rực.

Ánh sáng nóng cháy tựa như ánh mặt trời, thậm chí còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Chỉ thấy vị trí trái tim của Tiểu Linh nứt ra một lỗ, trái tim bên trong là một khối Năng lượng nguyên.

Khối Năng lượng nguyên này chỉ có thể để Tiểu Linh có thực lực cấp Siêu thể.

Nhưng một khi dùng hằng tinh siêu cấp làm nguồn năng lượng, Mộc Phàm khó tưởng tượng tới Tiểu Linh sẽ trở nên cường đại tới mức độ nào.

Ong!

Quả cầu kim loại chậm rãi bay vào vị trí trái tim Tiểu Linh, trong khoảnh khắc này, một quầng sáng cực nóng cùng năng lượng bạo phát.

Mộc Phàm cũng nhịn không được mà nheo lại hai mắt, giống như thấy một hằng tinh siêu cấp sắp nổ mạnh.

Chẳng qua có sự can thiệp của hệ thống, năng lượng này dần dần bình ổn, hóa thành một nguồn phát.

Tiếp theo, quả cầu năng lượng hoàn toàn dung nhập vào chỗ trái tim của Tiểu Linh, thay thế khối Năng lượng vốn có, cuối cùng hoàn mỹ dung hợp thành một thể.

Rầm!

Lúc này, thân thể Tiểu Linh nở rộ ánh sáng nóng bỏng, giống như mặt trời tản ra ánh sáng cùng năng lượng vô tận.

Nàng giống như một mặt trời, đang tiến hành phản ứng nhiệt hạch, tạo ra từng cơn bão mặt trời bao quanh cơ thể.

Năng lượng không ngừng rít gào, quay cuồng, hóa thành từng tầng đáng sợ, bao phủ thân thể Tiểu Linh.

Mộc Phàm lui ra xa, hâm mộ nhìn Tiểu Linh, chớp mắt đã thay đổi một nguồn năng lượng, tiến hành tiến hoá siêu cấp.

Hắn nhạy bén cảm giác được hơi thở Tiểu Linh liên tục tăng lên, tăng đến mức khiến Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Có thể làm Mộc Phàm cảm giác được nguy hiểm, có thể thấy được sự cường đại khủng bố của Tiểu Linh, sau khi đạt được năng lượng từ hằng tinh siêu cấp, quả thực rất khủng khiếp.

Đinh!

“Dung hợp xong!”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, ánh sáng dần dần biến mất,

lộ ra cơ thể hoàn mỹ của Tiểu Linh, độc nhất vô nhị, tựa như thiên nhiên tạo tác.

Tiểu Linh mở hai mắt, Mộc Phàm chỉ cảm thấy hai tia sáng cực nóng chợt lóe rồi biến mất, trong lòng kinh hoàng.

Cảm giác nguy hiểm này làm hắn nổi da gà, Tiểu Linh đã tiến hóa, cụ thể cường đại đến mức nào thì hắn không thể phán đoán được.

Có một viên hằng tinh siêu cấp làm nguồn năng lượng, Tiểu Linh sẽ khủng bố thế nào?

“Chủ nhân...” m thanh trong trẻo của Tiểu Linh vang lên, nàng ngại ngùng cúi đầu.

Rất nhanh, thân thể nàng biến ảo, có một dung dịch bao vây lấy cơ thể, hóa thành một bộ quần áo mới tinh khoác trên người, hoàn mỹ không tì vết.

Nàng liếc mắt một cái khiến cho người ta không rời mắt được.

Mộc Phàm cũng có cảm giác choáng ngợp, nhanh lắc lắc não vứt bỏ ý nghĩ không thực tế kia.

“Hệ thống, cấp bậc hiện tại của Tiểu Linh thế nào?”

Hắn đã gấp không chờ nổi, nhanh dò hỏi hệ thống, rất tò mò.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Nàng hoàn thành lột xác, đã tiến hóa thành sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại, là một sinh mệnh theo đúng nghĩa.”

Sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại.

Mộc Phàm ngẩn ngơ, trong lòng chấn động không thôi, không nghĩ tới thế mà vượt qua hai cấp bậc.

Từ sinh mệnh nhân tạo cao cấp vượt qua sinh mệnh nhân tạo siêu cấp bước vào sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại, trở thành sinh vật cao đẳng.

“Hệ thống, thực lực của nàng cũng là cấp Thần thoại sao?” Mộc

Phàm lại hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống lại giải thích: “Nàng là sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại nhưng thực lực không thể dùng cấp bậc để đánh giá, nếu bộc phát cực hạn sẽ có lực phá hoại tương đương với một viên siêu tân tinh nổ mạnh.”

Lời giải thích làm Mộc Phàm ngây dại, vẻ mặt ngơ ngác.

Trời đất, chớp mắt liền có thực lực đáng sợ như vậy, ở trạng thái cực hạn, Tiểu Linh phóng thích lực lượng trăm phần trăm có sức phá hoại như siêu tân tinh nổ tung.

Quả thực không thể tin được, không thể tưởng tượng.

Trong lòng Mộc Phàm có một tí xíu ghen tị, vì sao mình không thể dung hợp viên hằng tinh siêu cấp này đây?

“Cảm ơn chủ nhân.”

Tiểu Linh vui sướng bay tới, ôm chặt Mộc Phàm, hưng phấn đến quên hết tất cả.

Nàng giống như một nữ sinh, có được đồ vật mình yêu thích nên rất vui vẻ, khiến Mộc Phàm có chút xấu hổ, mình vậy mà còn ghen tị với người ta.

“Khụ khụ...” Mộc Phàm ho khan hai tiếng, xụ mặt nói: “Mới thế này đã khiến cho ngươi vui sướng quên trời quêm đất rồi nha, bình tĩnh, bình tĩnh nào.”

Trong miệng nói bình tĩnh, thật ra chính hắn cũng không bình tĩnh.

Nhưng không có biện pháp, ai kêu hắn là chủ nhân đây.

Quả nhiên, Tiểu Linh bình tĩnh lại, ngoan ngoãn nói: “Chủ nhân nói đúng, chỉ chút thành tựu này thì không nên như thế này.”

“Đúng, trẻ nhỏ dễ dạy.” Mộc Phàm gật đầu gật đầu nhưng trong lòng không ngừng phun nhổ.

Tiểu Linh đã cường đại hơn so với chủ nhân này rồi, thật mất mặt.

Hắn thu thập tâm tình phức tạp, phân phó: “Hiện tại ngươi đã hoàn thành tiến hóa, thực lực cường đại hơn, ta liền tạm giao viên tinh cầu này cho ngươi xử lý.”

“Mong rằng ngươi không phụ sự kỳ vọng của ta.” Mộc Phàm nói lời sâu sắc, vỗ vỗ vai Tiểu Linh.

Tiểu Linh gật đầu thật mạnh: “Vâng chủ nhân, Tiểu Linh nhất định không cô phụ kỳ vọng, nhất định phát triển một văn minh cường đại.”

Nàng tràn đầy tự tin, không chỉ nắm giữ toàn bộ tri thức kỹ thuật của nhân loại, hiện tại lại tiến hóa nên càng có lòng tin hơn.

Mộc Phàm vui mừng, cười nói: “Vậy tốt rồi, ta yên tâm rời đi, hy vọng lần sau tới đây có thể thấy được thành tựu huy hoàng của ngươi.”

“Nơi này còn có một ít tri thức thời đại Cựu thần, ngươi tự mình đi xem một chuyến, còn lại giao hết cho ngươi.”

Hắn dặn dò Tiểu Linh một lúc, xem như giao cả tinh cầu cho nàng.

“Đúng rồi, này quả trứng Bạo long này ngươi giúp ta ấp nở, ta cảm giác được tinh cầu này có sinh vật giống khủng long tiền sử ở địa cầu.”

Nói xong, Mộc Phàm đưa một quả trứng Bạo long cho Tiểu Linh.

Là sinh mệnh nhân tạo cấp Thần thoại, Tiểu Linh không có một chút áp lực khi quản lý, phát triển một nền văn minh, thậm chí đối với nàng mà nói ngược lại là cơ hội bày ra năng lực.

Trí tuệ nhân tạo cường đại là chuyện rõ như ban ngày, huống chi là một sinh mệnh nhân tạo đã vượt qua nhận thức, cấp Thần thoại, nếu lại tiến hóa lên tầng thứ cao hơn nữa, căn cứ theo lời hệ thống thì chính là sinh mệnh nhân tạo cấp Thiên đạo.

Loại cấp độ này đã là tồn tại đáng sợ như Thiên đạo, quả thực không cách nào tưởng tượng.

Nhưng Tiểu Linh muốn tiến hóa tới cấp Thiên đạo còn xa xôi lắm,

tiêu hao tiền tài có thể khiến Mộc Phàm không ngừng hộc máu a.

“Chủ nhân, ngươi phải đi sao?”

Lúc này, Tiểu Linh bỗng nhiên mở miệng, nhút nhát sợ sệt nhìn chủ nhân Mộc Phàm này.

Trong mắt nàng tràn đầy sự lưu luyến, còn có gì đó mà nhất thời khó nói rõ

Mộc Phàm sửng sốt, nhìn nàng, rồi cười nói: “Như thế nào, ngươi sợ cô đơn, hay không nỡ rời xa chủ nhân?”

“Tiểu Linh luyến tiếc chủ nhân.” Nàng thành thành thật thật trả lời, không biết nói dối.

Nghe xong lời này, Mộc Phàm im lặng.

“Chủ nhân, ngươi nhất định phải trở về nga.”

Cuối cùng, Tiểu Linh nhoẻn miệng cười, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

Mộc Phàm cười cười gật đầu đáp ứng: “Yên tâm, xong mọi chuyện ta sẽ trở lại.”

“Chủ nhân, hẹn gặp lại!”

Tiểu Linh đứng ở nơi đó, lưu luyến quơ quơ tay.

Còn Mộc Phàm đã rời khỏi di tích, chỉ để lại mình Tiểu Linh đứng đó, có vẻ rất cô đơn.

Nhưng nàng nhanh chóng bình thường trở lại, bắt đầu kiểm tra, rà quét, lục soát một ít tin tức, tri thức thuộc thời đại Cựu thần từ trong di tích.

Có lẽ khi Mộc Phàm trở lại nơi đây, tinh cầu hoang dã này đã biến thành một bộ dáng khác.

Vù!

Bóng dáng Mộc Phàm lặng yên xuất hiện trên bầu trời, nhìn tinh

cầu phía dưới yên lặng xuất thần.

Nhìn một hồi lâu, hắn mới xoay người, nhấc tay, hư không u ám phía trước xuất hiện từng đường trận văn, liên kết với một tiết điểm không gian.

Chỉ nghe một tiếng "Ong", hư không nhộn nhạo, lộ ra một trùng động đen như mực.

Mộc Phàm dựa vào trùng động đã kết nối thành công với khu mậu dịch trước đó, trực tiếp mở ra trùng động, cuối cùng liếc nhìn tinh cầu hoang dã một lần rồi xoay người bước vào trùng động, biến mất khỏi nơi này.

Hắn vừa rời đi không lâu, một bóng dáng thướt tha lặng yên hiện lên, đúng là Tiểu Linh.

Nàng đứng trong vũ trụ, nhìn nơi Mộc Phàm biến mất, yên lặng một lúc.

"Chủ nhân..."

Tiểu Linh lẩm bẩm một câu, đột nhiên vươn một bàn tay, hút một đống thiên thạch từ trong không gian.

Ầm ầm ầm, vô số thiên thạch đột nhiên thoát ly quỹ đạo, bay hướng tới Tiểu Linh.

Cứ như vậy, Tiểu Linh trực tiếp tạo ra vành đai thiên thạch quanh tinh cầu hoang dã, bắt đầu con đường phát triển văn minh trên tinh cầu này.

Chương 348: Thiếu chút nữa đã hố chính mình

Trong hư không u ám lạnh lẽo, đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, từ bên trong có một bóng người ngã ra.

Theo sát sau đó chính là một tia sấm sét bổ tới.

Oanh!

“Ngao... Con mẹ nó, ta chọc ngươi a.”

Bóng người hét thảm một tiếng, cả người bốc khói, tuy rằng không có vết thương quá to nhưng lại kêu rên thảm thiết.

Nhìn kỹ thế mà là Mộc Phàm.

Thì ra thời điểm hắn vừa xuyên qua không gian đột nhiên gặp một cổ thiên kiếp, trực tiếp đánh hắn rơi ra.

“Hệ thống, thiên kiếp ở đâu ra mà có uy lực lớn như vậy?”

Mộc Phàm đứng trong tinh không, có chút kinh ngạc hỏi.

Hắn nhìn lôi vân đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, lôi điện rậm rạp vờn quanh, phát ra ánh sáng khủng bố.

Đây là thiên kiếp, uy lực cường đại khủng bố, so với Mộc Phàm độ kiếp lúc trước còn khủng bố hơn ngàn lần, nói đến là đến, lập tức bị đánh ngốc.

“Ký chủ ngu xuẩn, ngươi đắc ý vênh váo, vừa mới đột phá cấp Truyền kỳ còn không nhớ rõ là cần độ kiếp sao?”

Nghe hệ thống nhắc, Mộc Phàm liền sửng sốt, lúc này mới nhớ tới vừa thiêu một ngàn tỷ tinh luyện năng lượng từ hằng tinh siêu cấp thăng cấp.

Công pháp tầng tám trăm tương đương với bước vào cấp Truyền kỳ, tự nhiên phải trải qua thiên kiếp khảo nghiệm.

Do quá vui vẻ nên đã quên mất, không nghĩ tới khi xuyên qua không gian đột nhiên bị đánh rơi xuống, giờ mới bừng tỉnh.

Mộc Phàm xấu hổ cười, nhìn vô số thiên lôi rập rạp, không ngừng hội tụ.

Ầm!

Đột nhiên, một tia sét rơi xuống, xẹt qua không gian tăm tối.

Thiên kiếp trong tinh không càng khủng bố hơn, nháy mắt liền có lôi điện bổ vào thân thể Mộc Phàm.

Không cách nào tránh né, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

“A, đau chết ta rồi.”

Mộc Phàm bị bổ trúng, cả người đầy lôi quang, tuy rằng trong cơ thể có thiên phạt chi lực giúp miễn dịch lôi đình, nhưng cũng không có nghĩa là lực lượng thiên kiếp vô dụng.

Tựa như hiện tại, tuy rằng không gây thương tổn Mộc Phàm, nhưng vẫn khiến toàn thân hắn đau đớn, tựa như có hàng tỉ con kiến đang gặm nhấm thân thể.

Ầm ầm ầm...

Ngay sau đó, không biết bao nhiêu tia sét bổ xuống, tia này nối tiếp tia kia, cuối cùng còn hội tụ thành từng đầu lôi long bao phủ Mộc Phàm.

Trong chớp mắt, cả khu vực hoá thành biển sấm sét, có tia sét màu lam, màu trắng, đỏ đậm, màu tím tia không ngừng đánh xuống tới.

Cuối cùng càng hóa thành một lôi trì đen nhánh, bên trong từng đầu lôi long đan xen, giương nanh múa vuốt nhào tới Mộc Phàm.

Thiên kiếp là một loại hủy diệt, cũng là một loại khảo nghiệm.

Đối mặt với thiên kiếp tập sát, Mộc Phàm không hề trốn tránh, dùng thân thể đón lấy.

Lúc đầu cảm thấy đau nhức, dần dần trở nên tê tê dại dại, cuối cùng như bị cào ngứa, lông tóc không tổn hao gì, thân thể đã miễn dịch thiên kiếp lần này.

“Nuốt!”

Trong lôi kiếp đột nhiên truyền đến một tiếng hét to, liền thấy xuất hiện một lực hút cường đại, thiên kiếp bị hút vào.

Nhìn thì thấy Mộc Phàm trong biển sấm sét đang há mồm cắn nuốt lôi đình, thế mà ăn luôn thiên kiếp.

Thiên kiếp bạo động, hình như bị hành động này của Mộc Phàm chọc giận, nhanh chóng biến dị.

Ầm ầm ầm...

Hư không chấn động, vô số thiên thạch ở không xa cũng bị thiên kiếp đánh thành bột mịn.

Mộc Phàm nhìn thấy thiên kiếp biến dị, không kinh sợ mà còn mừng rỡ.

“Biến dị, tốt lắm, tiếp tục biến nào.”

Hắn hưng phấn nhìn thiên kiếp biến dị, diệt thế lôi âm ù ù, làm vỡ nát vô số thiên thạch.

Mà không chờ thiên kiếp rơi xuống, Mộc Phàm liền há miệng hút.

Thiên kiếp ầm ầm vọt tới, bị lực hút cường đại kéo vào trong bụng, từ trong cơ thể truyền đến từng tiếng sấm rền.

Rất nhanh, Mộc Phàm vỗ vỗ bụng, phun ra vô số lôi quang, giống như ăn no.

Trong cơ thể hắn, Thiên lôi bí pháp đang cắn nuốt luyện hóa lực lượng thiên kiếp, tăng cường thiên phạt chi lực.

“Thử Thanh thiên chi nhãn xem sao?”

Đang cắn nuốt thiên kiếp biến dị, Mộc Phàm bỗng nhiên thi triển

cấm thuật, Thanh thiên chi nhãn.

Chỉ thấy giữa hai chân mày hắn đột nhiên có tia sáng lóe lên, một con mắt khủng bố mở ra, trong ánh mắt tái nhợt là sự lạnh băng, vô tình.

Ong!

Thanh thiên chi nhãn mở ra, hư không đột nhiên rung động kịch liệt, như đang sợ hãi.

Đột nhiên, một lực lượng vô hình tràn ra, thiên kiếp ầm ầm ầm quét tới, hóa thành một dòng nước lũ đâm thẳng vào Thanh thiên cho nhãn.

Chỉ trong một nhịp hô hấp, cả thiên kiếp bị cắn nuốt, bị con mắt khủng bố nuốt lấy, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Giữa hai chân mày Mộc Phàm lập loè từng tia sáng khủng bố, chậm rãi khép lại, cơ thể lảo đảo suýt té ngã.

Sắc mặt hắn tái nhợt, lắc lắc đầu, lòng còn sợ hãi.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cảm giác được nguyên thần của mình có chút uể oải, thi triển Thanh thiên chi nhãn sắp rút cạn nguyên thần chi lực.

“Mẹ nó, hệ thống, nguyên thần tiêu hao khủng bố như vậy?” Tim Mộc Phàm vẫn còn đập nhanh.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Trước mắt, ký chủ thi triển tầng thứ tư của cấm thuật còn rất miễn cưỡng, sau này đề cao ý chí nguyên thần là tốt rồi.”

Mộc Phàm thở dài, xem ra chính mình vẫn không đủ cường đại, thi triển một thức cấm thuật liền bị đào rỗng.

Vừa rồi tiêu hao quá đột ngột vì hắn không biết thi triển Thanh thiên chi nhãn lại tiêu hao nhiều nguyên thần chi lực như vậy.

Không thi triển còn không biết, thi triển rồi mới hiểu được không chỉ tiêu hao tu vi, tiêu hao lớn nhất là ở phương diện nguyên thần.

Chỉ một trận thiên kiếp mà thôi, không đáng thi triển cấm thuật cườmg đại như Thanh thiên chi nhãn, thiếu chút nữa ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Mộc Phàm vẫn còn cảm giác thiếu hụt, ngồi yên lặng trong hư không khôi phục, sau một hồi mới bình ổn trở lại.

“Hô!”

Mộc Phàm mở hai mắt, tinh thần sảng khoái, cảm giác nguyên thần ý chí đã cường đại hơn vài phần so với lúc trước.

“Xem ra về sau không thể tuỳ ý thi triển cấm thuật, bằng không sẽ tự đào hố cho bản thân.”

Hắn lầm bầm lầu bầu, âm thầm nhắc nhở chính mình, không đến lúc mấu chốt không thể dùng cấm thuật lung tung, bằng không sẽ xong đời.

Sau khi ghi nhớ, Mộc Phàm duỗi người, trong cơ thể truyền đến vài tiếng bùm bùm, đã luyện hoá hấp thu toàn bộ thiên kiếp chi lực.

Hắn ngửa bàn tay, thấy vô số tia sét lập loè, ngưng tụ ra một quả cầu sấm sét đen nhánh, nhẹ nhàng vung tay đánh vào đám thiên thạch phía trước.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, quả cầu sấm sét nổ tung, thiên thạch trong phạm vi mấy cây số đều hóa thành bột mịn, lôi quang cường đại khuếch tán một hồi lâu mới biến mất.

Uy lực không tệ, cường đại hơn không ít so với trước đây khiến Mộc Phàm rất hài lòng.

“Nếu thiên kiếp lại nhiều hơn một chút, thêm thiên phạt hay gì đó liền sảng khoái.”

Hắn đắc ý nghĩ tới, nếu người khác biết ý tưởng này của hắn chắc chắn sẽ bị hù chết.

Người ta sợ hãi thiên kiếp, ngươi thì ngược lại, thế mà kỳ vọng tới nhiều hơn một chút, thật là một kẻ đặc biệt.

“Cần phải trở về.”

Mộc Phàm nói thầm một câu, nhìn quét bốn phía, tiện tay xé rách không gian bước vào.

Lần này, không có chuyện ngoài ý muốn.

Hắn một đường thuận lợi về tới khu mậu dịch Vạn tộc.

Đả thông không gian trùng động giữa khu mậu dịch cùng tinh cầu hoang dã, tiếp theo chính là phát triển tinh cầu hoang dã thật tốt.

Mậu dịch khu có Già lam nữ hoàng quản lý, có Hỏa ma tọa trấn, tinh cầu hoang dã có Tiểu Linh vừa mới tiến hóa tọa trấn, quản lý cùng phát triển.

Mộc Phàm tràn đầy chờ mong đối với tương lai, chính mình một đường đi tới, rốt cuộc có chút căn cơ, chỉ cần thời gian cho phép, không xảy ra chuyện bất ngờ gì đó, có thể phát triển thành một thế lực cường đại.

Vù!

Khu mậu dịch khu, Mộc Phàm bước ra từ không gian, đi tới nơi này.

Mới vừa tới liền cảm ứng được hơi thở của Hỏa ma, nó đang ở khu mậu dịch, hắn nhìn thấy Hỏa ma đang ngủ ngon lành trong phủ thành chủ.

Mộc Phàm xem mà câm nín, nhưng không để ý Hỏa ma, tìm kiếm hơi thở của Già Lam.

Hắn phát hiện vị nữ hoàng này đang bận rộn xử lý chuyện ở khu mậu dịch, trên người có một loại khí chất cùng uy nghiêm khiến kẻ khác kính sợ.

Không hổ là nữ hoàng, đã khôi phục uy nghiêm ngày xưa.

Mộc Phàm cũng đã nhận ra khu mậu dịch đã náo nhiệt hơn, nơi này có thêm nhân loại, có rất nhiều thế lực nhân loại bắt đầu tiến vào chiếm giữ nơi này.

Lại còn có thế lực thuộc các chủng tộc khác, vô số sinh linh dị tộc tụ tập làm khu mậu dịch khôi phục tới mức độ như trước, thậm chí có vẻ đã vượt quy mô lúc trước.

“Chậc chậc, phát triển không tồi nha, hẳn là nên thu hoạch một đợt.”

Mộc Phàm nhìn khu mậu dịch phía dưới, vuốt cằm suy nghĩ một hồi, trong lòng lập tức đưa ra quyết định, tới thời điểm nên thu hoạch một lần.

Suy nghĩ xong, bóng dáng hắn nhoáng lên, biến mất khỏi không trung, khi xuất hiện đã tới đại điện phủ thành chủ.

“Ai!”

Mộc Phàm vừa xuất hiện, Già Lam đang xử lý công vụ chấn động, theo bản năng muốn động thủ.

“Ông chủ?”

Khi Già Lam vừa thấy dáng vẻ người tới, biểu hiện sửng sốt, sau đó mừng rỡ không thôi, hơi thở tan đi, hai ba bước chạy tới trước mặt Mộc Phàm, trên mặt tràn đầy niềm vui.

Mộc Phàm tới, tự nhiên trong lòng nàng rất vui.

Chương 349: Tâm tư nhỏ của nữ hoàng

-

Trong đại điện phủ thành chủ, Già Lam nữ hoàng đang bóp vai cho Mộc Phàm, khuôn mặt đỏ bừng rất hấp dẫn.

“Ông chủ, lần này ngươi ở lại vài ngày sao?”

Già Lam nũng nịu nói nhỏ nhẹ bên tai hắn, mùi hương xộc vào mũi làm Mộc Phàm cảm giác ngứa ngáy.

Chắc chắn nàng này cố ý, muốn câu dẫn ông chủ của ngươi a.

Nghĩ đến cái ôm bất ngờ vừa rồi, Mộc Phàm có chút lưu luyến quên phản ứng, lòng ngứa ngáy khó nhịn, cũng muốn ở lại đây vài ngày.

Nhưng nghĩ đến Long Thành đang trong tình huống nóng bỏng, vẫn phải nhanh chóng trở về xem xét tình hình, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa Tiểu Ách vẫn còn ở nơi đó.

“Không được, ta sẽ nhanh rời đi.”

Mộc Phàm tỉnh táo nói.

Già Lam nghe xong trên mặt có chút thất vọng, nói nhỏ: “Ông chủ, cái gì ngươi cũng quăng cho ta, không sợ làm ta mệt chết sao?”

Nói xong nàng còn u oán dùng sức nhéo bả vai Mộc Phàm, đáng tiếc thân thể hắn mạnh đến thái quá, chút lực này căn bản chính là cào ngứa.

Mộc Phàm thoải mái nằm trên ghế, cười nói: “Người tài giỏi thường nhiều việc nha, yên tâm, không để ngươi thiệt thòi, chiêu nạp thêm ít người, cần thì cứ đưa ra một ít quyền lợi.”

“Đúng rồi, nói ta nghe tình trạng phát triển gần đây đi.”

Hắn muốn biết tình trạng gần đây của khu mậu dịch.

Vừa nghe tới chính sự, Già Lam liền thay đổi thành một người khác, nghiêm túc giới thiệu tình hình phát triển khu mậu dịch.

“Ông chủ, dựa theo ngươi phân phó, ta đã hấp dẫn một số thế lực nhân loại từ trong thế giới nhân loại tiến vào.”

“Trước mắt, có hơn nửa thế lực trong khu mậu dịch thuộc về nhân loại, sau khi thế lực nhân loại tiến vào chiếm giữ sau, toàn bộ khu mậu dịch trở nên càng phồn hoa hơn.”

Trên mặt nàng có chút hưng phấn, nói: “Các thế lực dị vực trước đó không nghe lời đột nhiên thay đổi, giống như đã bị kích thích.”

“Gần đây thu nhập từ thuế tăng cao, bởi vì trận chiến lúc trước đã hấp dẫn càng nhiều sinh linh dị tộc cùng thế lực dị tộc tiến vào chiếm giữ nơi này, quy mô đã vượt ban đầu.”

“Ông chủ, ta đề nghị mở rộng khu thành chủ...”

Già Lam một năm một mười nói ra tình hình khu mậu dịch gần đây, thậm chí đưa ra một ít kiến nghị, như mở rộng khu mậu dịch.

Mộc Phàm lẳng lặng nằm nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

“Mở rộng là chuyện cần thiết, ngươi cứ nhìn mà làm đi, nơi này giao cho ngươi xử lý hết.”

Hắn tùy ý quét toàn bộ khu mậu dịch một lần rồi đưa ra quyết định mở rộng, nhưng hắn lười quản lý, ném tất cả cho vị thuộc hạ ưu tú Già Lam này.

“Chuyện xây dựng Thành vệ đội sao rồi?” Mộc Phàm nhẹ giọng hỏi.

Già Lam lập tức nghiêm túc nói: “Ông chủ, chúng ta tuyển nhận sinh linh các tộc tạo thành một chi đội hộ vệ, còn có một chi đội hộ vệ do nhân loại tạo thành, mỗi một chi đều khoảng một vạn.”

“Tiêu chuẩn tuyển nhận Thành vệ đội thấp nhất là cấp tông sư, thống lĩnh tối cao có thực lực cấp Siêu phàm, trong đó một vị nhân loại, một vị Hắc thiết tộc.”

“Ông chủ, cần gọi bọn hắn tiến vào sao?” Già Lam hỏi một câu.

Mộc Phàm nghe xong suy tư một lúc, cuối cùng lắc đầu: “Tạm thời không cần, ngươi xử lý đi, nắm chặt lấy hai chi Thành vệ đội của khu mậu dịch, kẻ nào không nghe theo mệnh lệnh trực tiếp xử lý.”

“Vâng, ông chủ.” Già Lam ngoan ngoãn nghe theo.

Nhìn vị nữ hoàng ngoan ngoãn nghe lời lại có năng lực này, Mộc Phàm rất hài lòng, hài lòng vạn lần.

Thủ hạ ưu tú như vậy, đi đâu tìm a.

Hắn còn nghĩ tới chuyện chờ tìm được tên nào khác thay thế nàng quản lý khu mậu dịch, để nàng đi tới tinh cầu hoang dã dẫn dắt văn minh hoang dã kia.

Dù sao từng là nữ hoàng một tộc, phát triển một nền văn minh càng thích hợp hơn, làm người phát ngôn của mình, khống chế lực lượng của một nền văn minh.

Mộc Phàm càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, Tiểu Linh là tiểu trợ thủ vạn năng của hắn, không mang theo bên người cảm giác thiếu thiếu.

Nhưng là để ai tới tiếp nhận khu mậu dịch đây, chuyện này có chút khó khăn, bởi vì trong tay Mộc Phàm không có ai.

“Đúng rồi, đây là thu chi trong khoảng thời gian này của khu mậu dịch, mời ông chủ xem qua.”

Già Lam bỗng nhiên lấy ra một quyển sách, bên trên có một quầng sáng, liệt kê các thông tin thu vào cùng phí tổn gần đây của khu mậu dịch.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, liền thấy bên trên có một đám số liệu.

“Ông chủ, dựa theo ngài phân phó hấp dẫn các thế lực nhân loại tiến vào, tổng cộng thu được một ngàn bốn trăm tám mươi lăm tỷ tiền nhân loại.”

“Còn tinh thể năng lượng thu vào ta đều đổi thành tinh thể năng

lượng siêu cấp, tổng cộng là mười hai ngàn tám trăm viên."

"Còn nữa, ta đã giúp ông chủ thu một gốc Thánh dược, vài loại kim loại trân quý, còn có một đồ vật không biết tên."

Già Lam giới thiệu từng thứ cho Mộc Phàm nghe, thu hoạch đều ở chỗ này.

Mộc Phàm nghe xong, hai mắt tỏa sáng, trong lòng rất vui mừng, không nghĩ tới thế mà có thu hoạch lớn như vậy, từ phía nhân loại thu vào một ngàn bốn trăm tám mươi lăm tỷ tiền nhân nhân loại.

Thêm tinh thể năng lượng thu vào đã được Già Lam đổi thành tinh thể năng lượng siêu cấp, tổng cộng mười hai ngàn tám trăm viên, một viên một trăm triệu, chính là một ngàn hai trăm mười tám tỷ.

Như vậy, tổng cộng tất cả là hai ngàn bảy trăm sáu mươi lăm tỷ, túi tiến vừa xẹp lép lại căng phồng, trong lòng tự nhiên vui vẻ.

"Đây là hai tấm thẻ vàng của bên nhân loại, tiền đều ở bên trong." Già Lam lấy ra hai thẻ vàng, giao một tấm cho Mộc Phàm.

Sau đó nàng lấy ra một cái nhẫn trữ vật rồi nói: "Tinh thể năng lượng siêu cấp đều ở bên trong, mời ông chủ xem qua."

Mộc Phàm thu lại, vui vẻ nói: "Rất tốt, Già Lam, ngươi làm không tệ, ta phải khen thưởng hậu hĩnh cho ngươi."

Vừa nghe khen thưởng, hai mắt Già Lam sáng ngời, vui sướng hỏi: "Chủ nhân, khen thưởng gì đó?"

"Ngươi muốn được khen thưởng thứ gì?" Hắn suy nghĩ rồi hỏi ý nàng.

Già Lam suy tư một lúc, bỗng nhiên nói nhỏ bên tai hắn, sau khi nói xong, gương mặt đỏ ửng.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng, hỏi: "Già Lam, ngươi chắc chắn đây là điều ngươi muốn?"

Già Lam đỏ mặt, cúi đầu nhẹ nhàng ừ một tiếng, làm Mộc Phàm im lặng một lúc, nhìn nàng mà lòng khe khẽ thở dài.

“Thôi, đã nói ra rồi thì ta đáp ứng ngươi.”

Mộc Phàm nói xong nhẹ nhàng thở dài, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

“Cảm ơn ông chủ.” Già Lam vui sướng tới mức thiếu chút múa máy rồi.

Nàng bỗng nhiên thơm Mộc Phàm một cái hết sức nhanh gọn.

“Được rồi, ngươi mau đi chuẩn bị.”

Mộc Phàm bất đắc dĩ xua xua tay, đuổi nàng đi.

“Ta đây liền đi, ông chủ chờ ta...”

Già Lam vui vẻ đáp lời, ngân nga một giai điệu, tràn đầy chờ mong bắt đầu chuẩn bị.

Sau khi Mộc Phàm thấy nàng rời đi, lặng lẽ đứng dậy.

“Xin lỗi, ta phải đi rồi, khen thưởng để lần tới rồi nói.”

Hắn nhìn Già Lam đang tỉ mỉ trang điểm trong phòng ngủ, thầm nói trong lòng, bóng dáng lặng yên biến mất khỏi phủ thành chủ.

Đầu tiên Mộc Phàm đi tới trước mặt Hỏa ma, giao lưu ý niệm với nó, phân phó nó bảo vệ vị Già Lam nữ hoàng này thật kỹ.

Đây chính là một thủ hạ siêu cấp, rất ưu tú, nếu bị kẻ khác giết chết sẽ là tổn thất rất lớn.

Làm xong chuyện này, Mộc Phàm trực tiếp xé rách không gian, lặng yên không một tiếng động rời khỏi khu mậu dịch.

Hắn mới vừa rời đi, Già Lam đang thay quần áo, tắm gội trong phòng ngủ chợt dừng động tác, trên mặt xuất hiện vẻ u oán.

“Ông chủ, ngươi là kẻ lừa đảo.” Già Lam u oán lẩm bẩm một câu.

Nàng thở dài một tiếng, ngồi ngây ngốc trong thùng gỗ.

Ông chủ chạy rồi, thế mà không thực hiện chuyện đã đáp ứng

nàng, lừa đảo a.

Đáng tiếc là Mộc Phàm đã rời đi, còn đáp ứng hay khen thưởng gì đó mà Già Lam vừa mới nói, có lẽ chỉ có Mộc Phàm cùng Già Lam biết rõ.

Vì sao Mộc Phàm vội vàng rời đi, lại không thực hiện hứa hẹn?

Lúc này, trong không gian loạn lưu, Mộc Phàm lặng lẽ lau mồ hôi.

“Yêu tinh này, thiếu chút nữa bị câu hồn rồi.”

Mộc Phàm lau lau trán, nhìn nhìn không gian gió lốc mênh mông phía sau, khẽ lắc đầu.

“Đi Long Thành trước.”

Sắp xếp tại tâm tình, Mộc Phàm khôi phục bình tĩnh, trong mắt lập loè ánh sáng.

Nói xong, hắn lại xé rách không gian, xác định một tọa độ rồi bước vào, chớp mắt liền xuyên qua không gian.

Ngay sau đó, hắn liền về tới Khu thứ tám.

Bởi vì không gian Long Thành đã được phong tỏa, Mộc Phàm không định mạnh mẽ phá vỡ phong tỏa, mà là về Khu thứ tám trước, rồi từ nơi này đi tới Long Thành.

Chương 350: Nam nhân truyền kỳ

Khu thứ tám, ở trạm trung chuyển, Mộc Phàm từ bên trong chậm rãi đi ra.

Mới vừa đi ra liền thấy phố lớn ngõ nhỏ có vô số người đang hoan hô.

“Thắng, chúng ta thắng!”

“Nhân loại tất thắng!”

Trên đường cái, vô số nhân loại hoan hô, ôm nhau mà khóc.

Trận chiến bảo vệ Long Thành, nhân loại thắng cuộc.

Mộc Phàm đã sớm đoán được kết quả của trận chiến này, mình đã giết năm tên Bán thần, càn quét gần như tất cả cấp Truyền kỳ, còn không thể thắng nữa thì có quỷ.

Nhìn vô số người đi đường hoan hô, trên mặt mọi người tràn ngập sự hưng phấn, đánh thắng liên quân tám tộc, tất nhiên đáng giá ăn mừng.

Nhưng cũng có rất nhiều người mang vẻ bi thương, lặng yên rơi lệ.

Bởi vì trận chiến Long Thành đã lấy đi hai mươi mấy vạn người, đối với chín khu phương đông mà nói là tổn thất thảm trọng.

Đi bộ trên đường lớn, Mộc Phàm yên lặng mà nhìn đám người chung quanh hoan hô, khóc thút thít, có một cảm giác khác lạ, giống như trên người bọn họ có thêm một hơi thở tự do.

Đó là sự tự do khi cởi bỏ gông xiềng linh hồn, làm lòng Mộc Phàm an yên.

Nhân loại không còn là một đám rối bị xiềng xích, ít nhất đã cởi bỏ gông xiềng linh hồn, tương lai không còn bị Thần tộc khống chế.

Đối với điểm này, Mộc Phàm cảm thấy quyết định lúc trước không

sai, nhân loại bị đeo vào gông cùm xiềng xích là con rối, vĩnh viễn thành không thể trở thành một chủng tộc cường đại.

“Mộc Phàm, ta muốn gả cho ngươi.”

Đang đi tới, đột nhiên bên đường truyền đến một câu hò hét kinh người, Mộc Phàm sợ tới mức bước hụt, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Hắn giật mình nhìn lại thì thấy bên đường có một màn hình ảo, một đám nữ hài với hai con mắt sáng rực đang nhìn hình một thiếu niên anh tuấn.

Đó là hình Mộc Phàm.

Nghe một đám thiếu nữ lớn tiếng hò hét muốn gả cho hắn, Mộc Phàm nhanh chóng trốn vào trong đám người.

“Mộc Phàm, nam nhân truyền kỳ.”

“Lấy một địch năm, đại chiến Bán thần dị tộc.”

“Hắn sáng tạo một kỳ tích.”

“Hắn là nam thần trong mộng của ta.”

“Thần tượng của chúng ta.”

Các thiếu nữ nối tiếp nhau hoan hô, hưng phấn đàm luận về Mộc Phàm, thậm chí một ít lão thái thái, lão gia gia đều chăm chú đàm luận sự tích truyền kỳ của hắn.

Giờ khắc này, vô số nhân loại trong chín khu đều đàm luận về anh hùng truyền kỳ trẻ tuổi của nhân loại, Mộc Phàm.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm ngây ngốc, lặng lẽ ẩn đi, không dám lộ ra, sợ bị một đám phụ nữ vây quanh.

“Khoa trương như vậy sao?”

Mộc Phàm đổ mồ hôi, nhìn đám người như phát điên, mỗi người đều rất cuồng nhiệt.

Hắn không nghĩ tới trận chiến của mình ở Long Thành bị vô số

người nhìn thấy, có phát sóng trực tiếp cảnh hắn đại chiến năm Bán thần dị tộc.

Cảnh tượng một người đơn độc đối mặt với năm Bán thần, cường thế, vô địch, không biết đã bắt lấy trái tim của bao nhiêu thiếu nữ nhân loại, thật sự trở thành thần tượng quốc dân, truyền kỳ trong nhân loại.

Như thế nào là truyền kỳ, chính là Mộc Phàm nhất chiến thành danh ở Long Thành, sáng lập truyền kỳ của mình, sáng tạo kỳ tích cho nhân loại, đây chính là truyền kỳ.

Ai có thể tưởng tượng, sức của một người mà có thể độc chiến năm Bán thần, cường đại, uy phong đến mức nào, vô số nhân loại tự hào vì điều này.

Sau trận chiến, Mộc Phàm có được vô số người hâm mộ, nam nữ già trẻ đều không ngoại lệ, đều tràn ngập sùng bái đối với vị anh hùng truyền kỳ trẻ tuổi này.

“Mụ mụ, ta phải cố gắng học tập, nỗ lực tu luyện, ta cũng muốn lớn lên trở thành một anh hùng truyền kỳ, bảo vệ gia viên nhân loại.”

Bên cạnh có một người phụ nữ đang đứng cùng hài tử của mình, nhìn vào màn ảnh.

Tiểu gia hỏa kia kích động vung nắm tay nhỏ, giống như đang tuyên thệ, trong lòng đã được gieo một hạt giống cường giả.

Mụ mụ của hắn thân mật sờ sờ đầu nhỏ của hắn, cổ vũ: “Ừ, mụ mụ tin tưởng tương lai ngươi nhất định có thể trở thành anh hùng đội trời đạp đất, truyền kỳ của nhân loại như Mộc Phàm.”

Mộc Phàm không nói gì, cũng có rất nhiều cảnh tượng thế này trong cộng đồng nhân loại.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, trận chiến Long Thành của mình lại tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy, trong lòng rất bất ngờ.

Thậm chí hắn cũng không biết trận chiến ấy được phát trực tiếp cho toàn nhân loại xem, tất cả nhân loại đều thấy hắn đại phát

thần uy, lực chiến năm vị Bán thần.

“Mụ mụ, ngươi nói vị đại anh hùng kia có thể trở về sao?”

Tiểu nam hài đột nhiên hỏi một câu.

Mụ mụ của hắn sửng sốt, trong mắt có chút lo lắng.

Sức của một người, độc chiến năm vị Bán thần, không ai biết rõ kết quả.

“Có thể!” Nàng khẳng định một câu, chỉ là trong lòng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Đối với Bán thần, nhân loại đều nhận thức rõ, một người đối kháng năm Bán thần có thể nói là lành ít dữ nhiều.

Nhưng ít nhất Mộc Phàm đã dẫn năm vị Bán thần dị tộc đi nơi khác, mặc kệ thắng bại như thế nào, mặc kệ hắn có chiến thắng năm Bán thần kia hay không, hình tượng của hắn đều đã khắc sâu vào lòng người.

Vô số người chờ đợi, yên lặng cầu nguyện hắn có thể bình an trở về.

Nhưng đại chiến Long Thành đã kết thúc, dị tộc còn sót lại đang bị đuổi giết, tiêu diệt, chỉ không có thấy vị anh hùng truyền kỳ của nhân loại trở về.

Rất nhiều người âm thầm lo lắng, sốt ruột, nhưng tất cả đều vô dụng.

Càng lo lắng hơn chính là cao tầng chín khu, mọi người đều gấp như kiến bò trên chảo nóng, lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Ngay cả nữ hài thần bí mà Mộc Phàm dẫn theo cũng không thấy, không rõ nàng đã đi đâu, tám vị thống soái dị tộc cấp Sử thi bị nàng dẫn đi, chưa từng xuất hiện.

Chỉ có một con Băng long còn ở trên không trung Long Thành, yên lặng chờ đợi, có không ít người biết Băng long là toạ kỵ của Mộc Phàm.

Mộc Phàm đi rồi, lén lút rời khỏi đám người, không ai phát hiện ra bọn vị anh hùng truyền kỳ mà họ sùng bái vừa đứng bên cạnh.

“Chiến sự ở Long Thành đã kết thúc, tạm thời không cần tới ta.”

Mộc Phàm vừa đi vừa suy nghĩ.

Vốn dĩ muốn đi Long Thành nhìn xem, hiện tại thấy được hình ảnh phát sóng trực tiếp tình huống ở Long Thành, chiến sự đã kết thúc, còn lại chính là công tác dọn dẹp.

Những chuyện này không cần hắn động vào, cho nên có đi hay không cũng không sao cả.

Hắn nhìn một màn hình ảo bên đường, thấy Băng long thật to đang lơ lửng trên Long Thành, hơi thở sâu xa, cường đại hơn lúc trước rất nhiều.

Trận chiến này cũng giúp Băng long tăng trưởng nhiều, Mộc Phàm cảm thấy rất vui.

Hắn câu thông Băng long, truyền lại tin tức.

Lúc này, Băng long vốn dĩ đang chiếm cứ không trung Long Thành đột nhiên chấn động, hơi thở tản ra, đầu rồng thật lớn bỗng nhiên ngẩng lên.

Trong đôi mắt rồng có vẻ mừng rỡ: “Chủ nhân, là chủ nhân truyền tin cho ta.”

Mộc Phàm truyền đến một tin tức thông qua ấn ký linh hồn, ý là kêu nó lưu tại Long Thành một đoạn thời gian, đuổi giết dị tộc để rèn luyện.

“Ngao!”

Lúc này, một tiếng rồng ngâm truyền khắp toàn bộ Long Thành, vô số người ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Băng long đột nhiên rít gào bay ra ngoài, rời khỏi Long Thành, cuốn hàn khí đầy trời biến mất không thấy.

“Như thế nào đi rồi?”

“Sao Băng long lại đi?”

Phần lớn người kinh ngạc, nghi ngờ, không hiểu sao Băng long tự dưng bay đi mất.

Hiện tại, tất cả mọi người ở Long Thành đều biết Băng long là toạ kỵ của Truyền kỳ trận sư Mộc Phàm, hiện tại thấy Băng long đột nhiên bay khỏi Long Thành, trong lúc nhất thời chỉ biết nhìn nhau.

“Thủ lĩnh, Băng long bay đi rồi, có phải Mộc Phàm đã xảy ra chuyện hay không?”

Trong Long Thành, một đám cao tầng chín khu sầu lo nhìn Băng long bay đi, không ai ngăn trở.

Người quản lý Khu thứ nhất im lặng một hồi, lắc đầu nói: “Hẳn là không phải, Mộc Phàm có thực lực cường đại khó mà tưởng tượng, chắc sẽ không có việc gì đâu”

“Băng long kia...” Diêm Thanh Sơn lo lắng sốt ruột nói.

Mặc Uyên mở miệng nói: “Đừng lo lắng, là Truyền kỳ trận sư, thực lực của hắn mạnh một cách thái quá, không cần chúng ta lo lắng.”

“Các ngươi xem, Băng long đang đuổi giết chạy dị tộc chạy trốn.”

Quản lý Khu thứ nhất chỉ tay, quả nhiên mọi người nhìn thấy Băng long đang đuổi giết đám dị tộc còn sót lại.

Thấy thế này, mọi người đã yên tâm.

“Đi thôi, chúng ta đi thương nghị kế hoạch khôi phục Long Thành.”

Tiêu lão nói xong, xoay người trực tiếp đi vào đại sảnh Long Thành, thương nghị khôi phục cùng trấn giữ Long Thành như thế nào.

.....

Bên kia, Mộc Phàm đứng trong hư không, nhìn trang viên Mộc Gia phía dưới, chỉ nhìn lướt qua, cũng không có đi xuống, cũng không lộ ra.

Hắn nhìn thoáng qua liền phi thân rời đi, chớp mắt liền xuyên qua quầng sáng của Khu thứ tám, đi ra bên ngoài.

Mộc Phàm ra ngoài này làm cái gì?

“Không biết Lăng Sa còn ở đây không?”

Hắn đứng trên không trung ngoài Khu thứ tám, trong lòng xuất hiện bóng dáng một người.

Lăng Sa, biến thành Kẻ thất lạc, bị vật chất ngoại lai ô nhiễm, trước kia không có biện pháp, cũng không có thời gian trở về xử lý.

Hiện tại Mộc Phàm muốn tìm Lăng Sa, nhìn xem có thể cứu nàng hay không.

Không thấy thì không sao, nhưng biết mà không cứu giúp nàng thì trong lòng luôn có một cây gai, thực sự không thoải mái.

Vèo!

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm tăng tốc, chớp mắt liền biến mất.

Chương 351: Bất tử bất diệt?

Cách Khu thứ tám hơn năm trăm cây số, có một hố trời thật lớn, tựa như mộtsơn cốc.

Hố trời này hình thành do thiên thạch va chạm, bên trong có các loại thực vật quỷ dị sinh trưởng, có loại như dây leo, có loại lại như là một tế bào sinh vật mấp máy.

Vù!

Lúc này, một bóng người lặng yên xuất hiện, đứng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống sơn cốc bên dưới.

Đây là dấu vết sót lại từ cuộc chiến Thiên truỵ.

“Hẳn là nơi này.” Mộc Phàm yên lặng quan sát.

Chung quanh hố trời có vô số tế bào quỷ dị màu đen che kín, là một loại vi rút nào đó, một khi có sinh vật tới gần sẽ bị ăn mòn, hóa thành một thể.

“Ngao!”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên ở một nơi không xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Mộc Phàm đưa mắt nhìn, thấy được một màn.

Có một con yêu thú biến dị, cơ thể to như bò Tây Tạng, cả người mọc đầy lông như kim châm, hai cái sừng trên đỉnh đầu lóe hàn mang.

Nhưng một đầu yêu thú khổng lồ như vậy lại nằm giãy giụa trên mặt đất, phát ra từng tiếng kêu rên.

Chung quanh nó có vô số tế bào vi rút bò lổm ngổm, bao phủ ăn mòn thân thể nó từng chút.

Rất mau, con yêu thú này đã ngừng giãy giụa, dần dần hóa thành một đám vật chất màu đen mấp máy dung nhập vào đám vật chất

khác.

Xem đến đây, Mộc Phàm đã thấy được chỗ đáng sợ của những vật chất vi rút này.

Chúng nó có thể cắn nuốt tất cả cơ thể sinh mệnh.

Ong ong ong...

Đột nhiên, như đã phát hiện sự tồn tại Mộc Phàm, vật chất vi rút đột nhiên phân tách ra từng giọt màu đen, vẩy lên không trung.

Những giọt vi rút màu đen phân liệt bay tới, một đám nhanh chóng mấp máy, thế mà mọc ra cánh, mở cái miệng dữ tợn cắn tới Mộc Phàm.

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

Mộc Phàm lạnh nhạt giơ một ngón tay, trong khoảnh khắc, ngọn lửa bùng lên lan ra tám phương.

Ngọn lửa vĩnh hằng đáng sợ quét qua, nuốt sống vô số vật chất quỷ dị, thiêu tất cả thành tro tàn.

Cứ như vậy, Mộc Phàm được Ngọn lửa vĩnh hằng bao bọc, đi từng bước một vào hố trời thật lớn trước mắt, giống như tiến vào một thế giới khác.

Vừa tiến đến liền thấy vô số vi rút đan xen tạo thành cây cối, hoa cỏ, không có chỗ nào mà không phải là vô số miệng rộng, đầy răng nanh dữ tợn đang mở ra, muốn xé nát hắn.

Đáng tiếc Những vi rút không có biện pháp tới gần Mộc Phàm, toàn bộ đều bị Ngọn lửa vĩnh hằng thiêu thành tro tàn.

“Rống!”

Đúng lúc này, trong hố trời truyền đến một tiếng rít gào khủng bố, như thú rống, chấn động toàn bộ hố trời.

Mộc Phàm giương mắt nhìn lên, không biết khi nào mà đã có vô số sinh vật xuất hiện phía trước, một đám có diện mạo quái dị, biểu

tình dữ tợn.

Có thể thấy lờ mờ rằng trước kia bọn chúng là từng nhân loại, nhưng đều bị vi rút ô nhiễm hóa thành một đám Kẻ thất lạc.

Bọn chúng đã không còn là nhân loại, mà là một loại cơ thể vi rút sống nhờ, mất đi bản thân, là con rối bị vi rút khống chế.

Đáng sợ hơn nữa là những Kẻ thất lạc này đang cưỡi từng con quái thú bộ dáng hung hãn dữ tợn, Mộc Phàm nhận ra đó là những yêu thú bị vi rút ăn mòn.

Cánh tay những Kẻ thất lạc mọc ra từng sợi vật chất, hóa thành các loại vũ khí sắc bén, hàn quang lấp lánh, đằng đằng sát khí.

“Quả nhiên, nơi này chính là hang ổ của vi rút ngoại lai.”

Mộc Phàm chăm chú nhìn vô số Kẻ thất lạc trước mắt, trong lòng khẽ thở dài.

Nói như thế nào đều đã từng là nhân loại, giờ lại biến thành dáng vẻ này, thật sự là làm người ta thổn thức.

Hắn không có suy nghĩ nhiều, ý chí cường đại hóa thành vô số thanh kiếm gào thét bắn ra, hung hăng đâm vào đầu những Kẻ thất lạc.

“A...”

Theo từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một đám Kẻ thất lạc phát ra tiếng kêu thống khổ, cả đám hoảng sợ xoay người trốn vào chỗ sâu trong hố trời, chớp mắt liền chạy hết.

Mộc Phàm hơi bất ngờ, không nghĩ tới nguyên thần lợi kiếm của mình không thể một kích mạt sát ý thức của vi rút, thật là ngoan cường.

Nhìn những Kẻ thất lạc chạy tán loạn, Mộc Phàm không có truy đuổi mà là tìm kiếm dọc theo cảm ứng về hơi thở đặc thù của Lăng Sa.

Còn dựa vào thông tin trên bản đồ, sau khi bị ô nhiễm, biến dị,

Lăng Sa đang ở chỗ này.

Càng đi sâu vào, Mộc Phàm thấy càng nhiều thực vật vi rút quỷ dị, có đóa hoa quái dị đầy răng nanh phát ra từng tiếng gào rống rất khó nghe.

Có cây đại thụ bề mặt phủ đầy dây leo, giống như từng con mãng xà to, trên dây leo xuất hiện từng cái miệng dữ tợn, đầy răng nanh.

Cảnh tượng đáng sợ thế này, nếu người bình thường gặp phải đều sẽ bị dọa ngốc, người nhát gan sẽ bị hù chết.

Mộc Phàm bình tĩnh đi xuyên qua vô số thực vật quỷ dị, tiến vào chỗ sâu nhất trong hố trời.

Vừa tới nơi này liền thấy một gốc cây khủng bố đan từ dây leo, cao tới trăm trượng, chung quanh có vô số dây leo như giao long uốn lượn.

Mỗi một dây leo đều mọc một đầu rồng, mở hai mắt màu đỏ tươi, lộ ra sự khát máu, tàn nhẫn, giết chóc, hủy diệt, vô cùng đáng sợ.

Trung tâm những quái vật này có một vương toạ thật to đan bằng dây leo, bên trên có một bóng dáng đáng sợ, cao cao tại thượng.

Quanh vương tọa có không biết bao nhiêu Kẻ thất lạc, mỗi tên đều mở to hai mắt trống rỗng lạnh nhạt, nhìn chằm chằm hắn.

Nơi này có ít nhất mấy vạn Kẻ thất lạc, thậm chí Mộc Phàm thấy hơn mười tên Kẻ thất lạc biến dị khủng bố cấp Siêu phàm, còn có hai tên cấp Nhập thánh.

Hình thể hoàn toàn không phải nhân loại, sau lưng mọc một đôi cánh xương to, phiêu phù giữa không trung, một trái một phải đứng trước vương tọa.

Khi Mộc Phàm thấy bóng dáng ngồi trên vương tọa, ánh mắt chợt ngưng.

“Lăng Sa!”

Không sai, ngồi trên vương tọa đúng là Lăng Sa.

Có thể nói rằng nàng đã không phải là Lăng Sa, mà là mẫu thể vi rút, càng đáng sợ hơn so với trước kia, một mẫu thể rất khủng bố.

Lăng Sa còn giữ lại diện mạo vốn có, thậm chí trở nên càng yêu dị, càng tà mị, tóc dài đen nhánh trên đầu đã sớm biến thành một đám vật chất, giống như vật sống loe ngoe, ngọ nguậy.

Sau lưng nàng có hai cánh thịt đen nhánh, trên mặt tràn đầy các loại hoa văn quỷ dị, có từng đường như mạch máu, bên trong có vô số vi rút đang lưu động.

Một hơi thở đáng sợ ập vào mặt làm Mộc Phàm cũng trở nên thận trọng hơn vài phần.

Lăng Sa khủng bố hơn lúc trước rất nhiều, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

Thậm chí Mộc Phàm cảm nhận được nguy hiểm tới từ nàng, cảm thấy khó có thể tưởng tượng.

Mới không gặp một đoạn thời gian ngắn, thế mà đã tiến hóa tới nông nỗi uy hiếp được hắn, nếu thêm một thời gian nữa chẳng phải sẽ càng đáng sợ hơn.

“Hệ thống, còn có thể cứu nàng sao?”

Mộc Phàm không xác định được, dò hỏi hệ thống.

Hệ thống im lặng một hồi mới đáp lại: “Ký chủ, nó đã hoàn thành tám lần tiến hóa biến dị, hơn nữa cắn nuốt toàn bộ vi rút trên địa cầu, bao gồm cả siêu vi rút thời viễn cổ trên địa cầu.”

“Nó đã có thể uy hiếp được ngươi, ngàn vạn lần không để bị lây nhiễm, cả thần linh cũng không thể ngăn cản sự ăn mòn đáng sợ của loại vi rút nguyên thể này.”

“Kiến nghị ký chủ trực tiếp hủy diệt nó.”

Lời hệ thống nhắc nhở làm lòng Mộc Phàm chùng xuống, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp giải cứu nàng?

Mộc Phàm không cam lòng hỏi: “Hệ thống, không phải lúc đó

ngươi nói chỉ cần tìm được vi rút nguyên thể là có thể phân tích ra sao?"

"Đó là trước kia, hiện tại ký chủ đã không còn cơ hội, bởi vì nó đã cắt nuốt toàn bộ vi rút nguyên thể trên địa cầu, bao gồm cả siêu cấp vi rút từ viễn cổ tới bây giờ."

"Hiện tại nó đã là một mẫu thể vi rút bất tử bất diệt, dù ký chủ ném nó vào mặt trời cũng không thể tiêu diệt."

Hệ thống giải thích kỹ càng tỉ mỉ làm lòng Mộc Phàm lạnh ngắt, hắn nhìn Lăng Sa với hai mắt tái nhợt, không chút tình cảm trước mắt, nàng cũng đang lạnh nhạt nhìn hắn.

"Nhắc nhở ký chủ một chút, nếu nó vẫn còn đang tranh đấu cắn nuốt với các loại vi rút viễn cổ thì ngươi còn cơ hội, nhưng hiện tại đã hợp nhất một cách hoàn mỹ, bất tử bất diệt."

Trong đầu lại vang tiếng hệ thống nhắc nhở, sắc mặt Mộc Phàm lại thay đổi.

Bất tử bất diệt?

Vẻ mặt Mộc Phàm có chút khó coi, không tin, nói: "Hệ thống, ngươi quá khoa trương đi, bất tử bất diệt sao, ngươi đang nói giỡn hả?"

"Nếu tới mức như vậy, vì sao nó không tấn công nhân loại, dù sao đã bất tử bất diệt rồi mà?."

Trong lòng hắn có chút khó hiểu, nếu đã bất tử bất diệt, mặt trời cũng không thể thiêu chết, vì sao lại không tấn công nhân loại?

"Có lẽ, nó coi trọng ký chủ, muốn cùng ngươi sinh một tiểu vi rút."

Hệ thống đột nhiên đáp lại một câu thế này làm Mộc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, trán nổi gân xanh, hệ thống trở nên hư hỏng a.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Lăng Sa đang ngồi ngay ngắn trên vương toạ, cao cao tại thượng, hai mắt lạnh nhạt không một chút tình cảm, thậm chí còn có sát khí.

“Lăng Sa!”

Mộc Phàm hô một câu, trên vương tọa, biểu tình Lăng Sa có một chút biến hóa, ánh mắt trở nên lạnh hơn.

“Giết!”

Ngay sau đó, Lăng Sa nhẹ nhàng vung tay lên, trong khoảnh khắc, vô số Kẻ thất lạc như nổi cơn điên nhào tới Mộc Phàm.

Chương 352: Trận chiến kinh thế

Oanh!

Bên ngoài Khu thứ tám đột nhiên bộc phát ra một nguồn sáng cực nóng, tựa như một quả bom siêu cấp nổ tung, đường kính quang cầu tới năm ngàn mét.

Ánh sáng cường đại bùng nổ, từ Khu thứ tám cách nơi đó năm trăm cây số cũng có thể thấy rõ ràng, tựa như mặt trời rơi xuống, chấn động nhân tâm.

Vô số người khiếp sợ, rất nhiều cường giả đã bị kinh động.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Kiểm tra đo lường phát hiện ở hố trời cách đây năm trăm cây số có một vụ nổ mạnh.”

“Năng lượng dao động kịch liệt, tương đương với năm ngàn vạn tấn bom thông thường bùng nổ.”

Cao tầng Khu thứ tám cũng kinh động, vô số cường giả bắt đầu tính toán cấp bậc của vụ nổ này, đều giật mình.

“A...”

Trong Khu thứ tám, vô số người cảm thấy hai mắt đau đớn, có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, mắt không ngừng chảy nước.

Ngoại trừ Khu thứ tám, các khu khác cũng thấy được vụ nổ đáng sợ này, chấn động thế nhân.

Ánh sáng nóng rực nở rộ, sau đó hình thành một đảm mây hình nấm khổng lồ tới vài chục cây số, sau đó là một luồng sóng xung kích quét qua phạm vi mấy trăm cây số.

Ầm ầm ầm!

Gió lốc dữ dội thổi qua, hoa cỏ, cây cối, nham thạch, núi non đều bị quét thành đất bằng, cuốn thẳng lên trời cao.

Trong một ít khu chờ quy hoạch, các phế tích đổ nát bị lực xung kích cường đại đánh vào, hóa thành bột phấn phiêu tán.

Lực lượng đáng sợ biến rất nhiều yêu thú không kịp chạy thành thịt nát, lực phá hoại khủng bố khiến mọi người chấn động.

Các khu sôi nổi khởi động vòng phòng ngự, ngăn chặn luồng sóng xung kích đáng sợ này.

Ở khu chờ quy hoạch, có không ít người đã bị thương, nhưng may là lực xung kích này đã được khống chế, mới không có gây tử vong.

Có cường giả Siêu thể bay ra ngoài, từ xa quan sát địa phương xảy ra vụ nổ.

“Là hố trời!”

“Một trong ba hố trời lưu lại sau cuộc chiến Thiên trụy.”

Khu thứ tám, có hai gã cường giả Siêu thể vừa mới trở về, một người là Long Xuyên, cả hai đều nghiêm túc nhìn về nơi xảy ra vụ nổ.

“Có cường giả Siêu thể đang đại chiến sao?”

Tên cường giả Siêu thể còn lại lẩm bẩm tự hỏi.

Long Xuyên bên cạnh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ta cảm giác được hơi thở càng đáng sợ hơn, vượt xa lực lượng mà cấp Siêu thể có thể bộc phát.”

“Ý ngươi là...”

Có không ít cường giả cũng tới, vừa nghe được tức khắc biến sắc.

“Truyền kỳ sao?”

Có người kinh hãi hô một tiếng.

Mọi người lập tức im lặng, sắc mặt không tốt lắm, nhìn về phương hướng hố trời mà lòng đầy sầu lo.

Có cường giả Truyền kỳ đang chiến đấu kịch liệt, khủng bố như vậy.

Trước mắt, cường giả Truyền kỳ trên địa cầu đều bị bắt rời khỏi địa cầu, lưu lạc trong vũ trụ mênh mông, căn bản không thể lưu lại.

Hiện tại đột nhiên toát ra hai sinh vật thật thật giả giả cấp Truyền kỳ đại chiến trên địa cầu đại, tạo thành huỷ diệt, ai có thể ngăn cản đây?

Oanh!

Lại một tiếng nổ mạnh truyền đến, năng lượng đáng sợ không ngừng tán loạn, chấn đến tâm thần mọi người run rẩy.

Ánh mắt mọi người đều khoá chặt nơi đại chiến.

Lúc này, hố trời sớm đã trụi lủi, vô số thực vật quái dị đều biến mất, bị năng lượng cường đại hủy diệt.

Ở trung tâm hố trời còn một gốc cây rách nát, dưới thân cây vẫn còn giữ lại một cái vương tọa rách nát.

Trong hố trời vốn có vô số Kẻ thất lạc nhưng bây giờ chỉ còn lại Lăng Sa lơ lửng giữa không trung, trong mắt lộ ra sát ý lạnh băng.

Ở trước mặt nàng là Mộc Phàm đang lơ lửng giữa không trung, hơi thở hai bên va chạm, năng lượng cường đại thậm chí đánh tan không khí, hình thành một vùng chân không.

Vốn có một hố trời khổng lồ, trải qua lần va chạm kịch liệt vừa rồi đã trở nên khổng lồ hơn, phía dưới còn có năng lượng hỗn loạn không ngừng khuếch tán ra ngoài.

“Lăng Sa, ngươi còn nhớ rõ ta sao?”

Mộc Phàm nghiêm túc mở miệng hỏi một câu.

Đáng tiếc, đáp lại hắn chính là thế công sắc bén của Lăng Sa.

Phanh phanh phanh...

Bóng dáng hai bên đan xen, hóa thành từng luồng sáng va chạm trong không trung, lập tức giao thủ, đánh nhau túi bụi.

Vừa giao thủ Mộc Phàm liền cảm giác được áp lực tăng gấp bội.

Uy hiếp đáng sợ đến từ Lăng Sa, tốc độ nhanh tới cực hạn, mắt thường đã không thể thấy rồi.

Chỉ có thể thấy trong không trung có hai luồng sáng không ngừng va chạm, mỗi một lần giao nhau đều bộc phát năng lượng hủy thiên diệt địa.

Rầm rầm...

Hai tay Mộc Phàm vung vẩy, lực lượng cường đại nện vào thân thể Lăng Sa, nháy mắt đánh nát, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Nhưng ngay sau đó, các mảnh vỡ lại hội tụ, nháy mắt hợp nhất, khôi phục như cũ.

Vừa thấy cảnh này thì Mộc Phàm đã tin lời hệ thống nói khi nãy, mẫu thể vi rút Lăng Sa đã có năng lực bất tử bất diệt.

Thân thể bị Mộc Phàm đánh nát vẫn có thể khép lại trong nháy mắt, quả thực là giết không chết.

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

Mộc Phàm quát lạnh một tiếng, nắm tay được bao bọc ngọn lửa hừng hực, lại tung một quyền đánh nát thân thể Lăng Sa.

Ngay sau đó, Ngọn lửa vĩnh hằng quét tới, muốn đốt cháy tất cả các mảnh nhỏ, đáng tiếc là không có một chút tác dụng.

Chớp mắt, thân thể Lăng Sa bị đánh nát lại hội tụ lần nữa, thậm chí hơi thở so với phía trước càng cường đại hơn.

“Hệ thống, sao sau khi khôi phục nó lại trở nên cường đại hơn rồi?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Trước đó đã nói rồi, nó dung hợp tất cả vi rút từ thời viễn cổ đến bây giờ, đã tiến hóa đến mức bất tử

bất diệt, nên sau mỗi một lần bị thương mà khôi phục sau sẽ trở nên càng cường đại hơn.”

“Kiến nghị ký chủ trực tiếp thi triển Thanh thiên chi nhãn hủy diệt nó.”

Hệ thống lại nhắc nhở, muốn Mộc Phàm mạt sát nàng.

Chỉ có thi triển Thanh thiên chi nhãn, mới có thể huỷ diệt ý chí của vi rút biến dị đáng sợ này, trực tiếp hủy diệt căn nguyên của nó.

Nếu không thì Mộc Phàm không cách nào giết được nàng, ném vào mặt trời cũng vô dụng.

“Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

Mộc Phàm có chút không cam lòng, mình có thể xuống tay được sao, nói như thế nào thì cũng đã từng quen biết một thời gian.

“Ký chủ, ngươi có thể tạm thời đánh nát rồi giam cầm, sau đó tinh luyện năng lực bất tử của nó, đây là thứ có giá trị duy nhất, còn diệt sát hay không thì tự ký chủ quyết định.”

Trong đầu truyền đến đề nghị của hệ thống, sau đó im lặng.

Mộc Phàm nghe xong cũng lặng thinh, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Sa trước mắt, đã hoàn toàn thay đổi.

Nàng đã không phải là Lăng Sa.

Vèo!

Ngay sau đó, Lăng Sa triển khai thế công càng sắc bén hơn, hai cánh sau lưng chấn động, tạo ra từng khe nứt không gian, trong khoảnh khắc vọt tới trước mặt Mộc Phàm.

“Giết!”

Mộc Phàm trợn mắt, hét to rồi tung ra một quyền, tiếng nổ mạnh truyền đến, lực lượng đã khủng bố hơn, nháy mắt đánh Lăng Sa bay vào tầng mây.

Vèo!

Hắn bay lên không, hóa thành một tia sáng, đuổi theo Lăng Sa, một quyền nối tiếp một quyền, hai người lập tức đánh vỡ tầng mây tiến vào trời cao.

Giờ phút này, Mộc Phàm lạnh nhạt, liên tục tích tụ lực lượng rồi bùng nổ, đánh đến Lăng Sa không thể chịu nổi, không ngừng nổ tan xác.

Nhưng mỗi lần nổ tung rồi khôi phục lại trở nên càng cường đại, bất tử bất diệt.

Loại năng lực đáng sợ này làm Mộc Phàm cảm thấy kinh hãi, giết không chết, bị thương rồi khôi phục sẽ cường đại hơn trước đó.

Quả thực là liên tục mạnh lên.

Ầm ầm ầm...

Tầng mây tan tác, năng lượng cường đại không ngừng nổ mạnh, tiếng ù ù truyền khắp nơi, kinh động vô số người trong chín khu.

Giờ khắc này, ở phía trên tầng mây, Mộc Phàm cùng Lăng Sa va chạm liên tục, ngươi qua ta lại, đánh nhau túi bụi.

Hai người từ mặt đất tiến vào trời cao, lại từ tầng mây này tiến lên tầng mây khác, càng lúc càng lên cao, sắp thoát khỏi tầng khí quyển, tiến vào trong vũ trụ.

Ầm vang!

Từ vũ trụ truyền đến từng tiếng nổ mạnh làm vô số nhân loại chú ý trận chiến này đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Hai bên đã tiến vào trong vũ trụ.

Phải biết rằng có cường giả cấp Siêu thể chỉ có thể vào vũ trụ trong một thời gian, cũng không thể đại chiến trong vũ trụ.

Chỉ có cường giả cấp Truyền kỳ mới có thể chiến đấu trong vũ trụ.

Phanh!

Hai bóng dáng nhanh chóng va chạm, một bóng dáng đột nhiên nổ tung, hóa thành nhiều mảnh vỡ màu đen.

Mộc Phàm lại đánh nát thân thể Lăng Sa, mảnh nhỏ rơi rụng trong vũ trụ.

“Thời gian ngưng đọng!”

Không chờ nàng khôi phục lại, Mộc Phàm liền thi triển thời gian chi lực, khiến tất cả đều ngưng lại.

“Hệ thống, tinh luyện năng lực bất tử.”

Cuối cùng, Mộc Phàm cắn răng đưa ra quyết định, tinh luyện năng lực bất tử bất diệt của Lăng Sa, nên phải khiến đối phương không thể khôi phục.

Như vậy chỉ có thể trọng thương nàng, sau đó giam cầm để hệ thống nghĩ cách khôi phục ý thức của Lăng Sa.

Đinh!

“Nạp một ngàn tỷ, bắt đầu tinh luyện bất tử chi lực.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm cảm giác có một lực lượng vô hình khuếch tán, nháy mắt bao phủ vô số mảnh vỡ cơ thể Lăng Sa.

Ong!

Nhưng lúc này vô số mảnh nhỏ đột nhiên run lên, thế mà thoát khỏi thời gian trói buộc, nháy mắt tụ lại, biến thành Lăng Sa.

“Không tốt!”

Mộc Phàm thầm than một tiếng không ổn, thế mà có thể thoát khỏi thời gian trói buộc.

Chương 353: Khiếp sợ

Oanh!

Trong vũ trụ đột nhiên bộc phát ánh sáng mãnh liệt, những người trên mặt đất đều có thể thấy rõ ràng.

Trên bầu trời như có hai mặt trời đang chiếu rọi, vô cùng chói mắt.

Sau một hồi, ánh sáng tan đi.

Rất nhiều cường giả Siêu thể từ địa cầu sôi nổi bay lên trời, hướng gần tới vũ trụ.

Bọn họ nhanh phá tan tầng khí quyển, đi vào vũ trụ, tất cả đều là cường giả Siêu thể.

Có cường giả Siêu thể chín khu phương đông, các khu phương tây, tất cả đều bị trận chiến này hấp dẫn, tiến đến quan chiến.

Bọn họ rất tò mò, rốt cuộc là ai với ai đang đại chiến.

“Mộc Phàm?”

Vừa thấy hai bóng dáng đang giằng co trong vũ trụ, đám cường giả Siêu thể chín khu đều không nhịn được mà kinh hô.

Mọi người chấn động, kinh hãi nhìn Mộc Phàm, khó mà tưởng tượng được.

Không phải Mộc Phàm đang ở Long Thành, đang đại chiến kịch liệt với năm Bán thần dị tộc, chưa biết kết quả sao, tất cả mọi người đều đang lo lắng đây.

Không nghĩ tới hắn đột nhiên trở về địa cầu, lại còn chiến đấu cùng một sinh vật cường đại.

“Hắn chính là Mộc Phàm sao?”

Phương tây, có hơn mười vị cường giả Siêu thể, đều tò mò, giật

mình nhìn hai bóng dáng đang đại chiến, một người trong đó chính là Mộc Phàm.

Đây là nhân vật truyền kỳ trong cuộc chiến bảo vệ Long Thành.

Hiện tại thấy người thật, lại còn gặp được cảnh hắn chiến đấu, tự nhiên bọn họ rất kích động.

Nhưng ánh mắt bọn họ nhanh chóng nhìn về phía sinh vật đang giao thủ cùng Mộc Phàm, không xem thì không biết, vừa xem thì hoảng sợ.

“Kẻ thất lạc?”

“Kẻ bị ô nhiễm!”

Hai nhóm cường giả phương đông và phương tây đều chấn động, thế mà là người bị vi rút ô nhiễm.

Thực lực vô cùng cường đại, lại có thể chiến đấu với Mộc Phàm lâu như vậy.

Phải biết rằng Mộc Phàm chính là tồn tại có thể đánh với cấp Bán thần, hắn sống sót trở về có nghĩa là năm Bán thần dị tộc đã chiến bại, không chết thì cũng chạy trốn.

“Nàng là ai?”

Các cường giả chín khu phương đông kinh ngạc, nghi ngờ không thôi, sôi nổi nhìn Lăng Sa, người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên cùng một cường giả Siêu thể khác đều nhíu mày.

Bọn họ cảm thấy người này thuộc Khu thứ tám.

“Nàng là người Khu thứ tám, bị vi rút ô nhiễm biến thành Kẻ thất lạc sao?”

Long Xuyên lầm bầm lầu bầu, thắc mắc vì sao chưa bao giờ nghe nói ngoài Khu thứ tám có một Kẻ thất lạc cường đại như vậy?

“Rà quét toàn bộ tài liệu về nàng.”

Long Xuyên nhanh phân phó cho trí tuệ nhân tạo của mình tra thông tin về Lăng Sa, tiến hành đối chiếu, tìm kiếm.

Không bao lâu thì đã tìm được.

“Lăng Sa?”

Nhìn thông tin hiện ra, Long Xuyên im lặng.

Khi thấy trên tài liệu có ghi chép thông tin Lăng Sa đã bỏ mình, nàng còn quen biết với Mộc Phàm, hắn suy tư gì đó.

“Xem ra, Mộc Phàm muốn bắt nàng về.” Long Xuyên đã nhìn ra, trong lòng thở dài.

Phàm là người bị vi rút ngoại lai ăn mòn đều không thể cứu nữa.

Không phải nhân loại chưa từng thử nghiệm, bọn họ đã nỗ lực thử nghiệm nhiều rồi, bắt giữ một ít Kẻ thất lạc tiến hành nghiên cứu.

Đáng tiếc, dù nỗ lực thế nào cũng không có biện pháp khôi phục ý thức cho những người này, họ đã hoàn toàn không còn là nhân loại.

Cũng bởi vì nghiên cứu mà gây ra không ít sự cố, cuối cùng mới dừng những nghiên cứu vô dụng này, chỉ là lưu lại một ít mẫu vi rút để nghiên cứu mà thôi, hy vọng sẽ có điểm đột phá.

Trước mắt mà nói, Kẻ thất lạc không thể khôi phục lại như cũ bởi vì ý thức của bọn họ đã sớm chết, bị ý thức của vi rút thay thế.

Giờ phút này, bên ngoài địa cầu có từng vệ tinh nhân tạo bay tới, sôi nổi quay chụp cảnh đại chiến giữa Mộc Phàm và Lăng Sa.

Ở trên địa cầu, trong các khu lại xuất hiện hình ảnh này.

Có người trong chín khu người cố ý truyền phát cảnh Mộc Phàm đại chiến với Lăng Sa, muốn Mộc Phàm lộ mặt lần nữa.

Lúc này, những người khác không biết Mộc Phàm đang khẩn trương chờ đợi.

Hắn phóng thích toàn bộ lực lượng, thời gian chi lực không ngừng trào ra, áp chế giam cầm Lăng Sa ở phía đối diện một cách chặt chẽ.

Hai người giằng co một lúc.

“Đinh, tinh luyện xong.”

Cuối cùng trong đầu cũng vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe thấy liền buông lỏng.

Oanh!

Trong phút chốc, Lăng Sa thoát khỏi trói buộc, hướng về phía Mộc Phàm phẫn nộ rít gào.

“Rống...” Lăng Sa hét to, cánh thịt màu đen sau lưng chấn động, tạo ra một cơn lốc đáng sợ ù ù đánh tới.

Rầm rầm!

Ngay sau đó, Mộc Phàm liền tấn công mãnh liệt, quyền chưởng nối nhau đánh Lăng Sa liên tục lui lại.

Chẳng qua là Lăng Sa như bị chọc điên, bộc phát ra lực lượng kinh thiên động địa, thế mà chặn hết tất cả công kích của Mộc Phàm.

Hai bên đại chiến, không ngừng tiến sâu vào vũ trụ.

Có ánh sáng nổ mạnh, có lực xung kích cường đại quét tới địa cầu, đông đảo cường giả Siêu thể cũng cảm thấy không khoẻ.

Không ít vệ tinh nhân tạo đã bị chấn thành mảnh nhỏ.

Mộc Phàm càng đánh càng kinh hãi, cảm giác Lăng Sa như đang bật hack, lực lượng, tu vi liên tục tăng lên, giống như vĩnh viễn không ngừng.

Điều này làm cho hắn cảm thấy kinh hãi.

“Hệ thống, chuyện gì đây, sao nàng vẫn càng lúc càng cường đại?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm đành phải hỏi hệ thống.

Tình huống của Lăng Sa quá quỷ dị, bất tử chi lực đã bị tinh luyện lại không biến mất, ngược lại trở nên càng quỷ dị.

Hệ thống im lặng một hồi mới trả lời: “Vừa kiểm tra đo lường, phát hiện bất tử chi lực đã bị tinh luyện lại được diễn sinh, hơn nữa càng cường đại hơn.”

Lời giải thích này khiến Mộc Phàm sợ ngây người, muốn câm nín.

Hắn vừa ngăn cản thế công mãnh liệt của Lăng Sa, vừa cười khổ, nên nói thế nào đây, trực tiếp bật hack sao, còn trâu bò hơn cả hắn.

“Hệ thống, dung hợp bất tử chi lực.”

Lúc này, Mộc Phàm cắn răng đưa ra quyết định dung hợp bất tử chi lực, nếu ngươi trâu bò, ta cũng không thể kém hơn.

Ong!

Chỉ thấy thân thể Mộc Phàm run lên, xuất hiện sơ hở, kết quả bị móng vuốt của Lăng Sa cào trúng ngực, một tiếng roẹt, máu tươi vẩy ra.

Thân thể cường đại lại bị cắt ra ba cái rãnh, tuy rằng không sâu nhưng đã tuôn máu.

Mộc Phàm bị lực lượng cường đại đánh bay, bay ngược mấy ngàn dặm mới dừng lại.

“A...”

Lúc này, Mộc Phàm đột nhiên phát ra từng tiếng gầm, có vẻ rất thống khổ, dung hợp cái loại tế bào vi rút bất tử này thật thống khổ.

Nhưng sự thống khổ này tới cũng đi cũng nhanh, chớp mắt liền biến mất, Mộc Phàm chỉ cảm thấy thân thể xuất hiện một loại lực lượng kỳ lạ.

Đó là một loại năng lực đến từ sâu trong tế bào gien, có thể nói là năng lực thiên phú.

Sau khi dung hợp thiên phú lực lượng của Huyết nghĩ tộc, Mộc Phàm lại dung hợp một loại năng lực đáng sợ, bất tử chi lực.

Loại năng lực này tương tự như năng lực niết bàn của phượng hoàng nhưng lại có chỗ khác biệt, phượng hoàng chỉ có thể niết bàn trọng sinh.

Còn loại năng lực này hoàn là bất tử bất diệt, bị giết sẽ khôi phục lại như cũ, quả thực đáng sợ tới cực điểm.

Sau khi dung hợp loại lực lượng này, Mộc Phàm cảm giác cơ thể trở nên khác lạ, lực lượng, tu vi hay là các phương diện đều có sự tăng trưởng.

Biến hóa lớn nhất chính là hắn đã có được năng lực bất tử như Lăng Sa.

“Giết!”

Mộc Phàm chợt quát một tiếng, hóa thành một tia sáng giết tới trước mặt Lăng Sa, tung ra một quyền.

Oanh, trong vũ trụ có ánh sáng mãnh liệt nở rộ.

Lăng Sa bị đánh bay ra ngoài, thân thể không ngừng tan vỡ, nửa thân thể đều đã tan nát.

Lần này lại không bị đánh nổ, chỉ là nát nửa người, trong chớp mắt, thân thể rách nát nhanh chóng khép lại, khôi phục bình thường.

Sau khi nàng khôi phục, hơi thở lại trở nên cường đại hơn.

“Rống!”

Đột nhiên, Lăng Sa đối hướng về địa cầu phát ra một tiếng rít gào, sóng âm cuồn cuộn xuyên qua tầng khí quyển, trực tiếp truyền khắp toàn bộ địa cầu.

Giờ khắc này, vô số người kinh hãi vì thấy trên địa cầu đột tràn lên vô số vật chất đen nhánh, từng giọt, từng mảnh bay lên, tựa như châu chấu tiến vào vũ trụ.

Người nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi biến sắc.

“Đây là...” Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, trái tim đập bùm bùm.

Mẹ nó, đây là nghẹn đại chiêu sao?

Mộc Phàm chưa kịp suy nghĩ gì thêm thì đã thấy có vô số vật chất màu đen, còn có vật chất màu sắc sặc sỡ, các loại siêu cấp vi rút đều cùng nhau trào ra khỏi địa cầu.

Ngay sau đó, Lăng Sa há mồm hút, tất cả vi rút đều bị cắn nuốt, sau đó hơi thở của nàng lại tăng lên tiếp, Mộc Phàm xem mà trợn mắt.

“Trời đất, ngươi bật hack sao?”

Mộc Phàm nhịn không được thốt ra một câu, quả thực chính là bật hack, mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Cực kỳ nguy hiểm!

Lăng Sa quá đáng sợ, làm trong lòng hắn xuất hiện dự cảm không tốt.

Chương 354: Mạt sát

-

Ầm ầm ầm...

Địa cầu sôi trào, vô số đốm đen, điểm sáng lần lượt bay lên, hội tụ thành một dòng lũ phá không mà đi.

Đây là vi rút, vô số vi rút hội tụ lại, bay hướng tới vũ trụ.

Cảnh tượng đáng sợ này làm vô số người chấn động, sợ hãi, cả đời khó quên.

Ở ngoài không gian địa cầu, các cường giả Siêu thể quan chiến đều bị cảnh tượng đáng sợ trước mắt làm chấn động.

“Trời ơi!”

“Thượng đế ơi, đây là thật sao?”

“Cường giả truyền kỳ của phương đông.”

“Thật đáng sợ!”

Không ít cường giả Siêu thể phương tây run rẩy, nhìn một màn đáng sợ này, cảm giác mình còn chưa tỉnh ngủ.

Đây là thứ quỷ gì, toàn bộ vi rút trên địa cầu đều bị hút hết lên.

Lăng Sa đứng trong không gian, quanh thân thể là vô số tế bào vi rút, chúng hóa thành gió lốc không ngừng quay cuồng.

Chân không chấn động kịch liệt, dòng vi rút như nước lũ bị Lăng Sa hút vào trong cơ thể, hơi thở không ngừng tăng lên làm mọi người cảm nhận được một loại nguy cơ xưa nay chưa từng có.

Mọi người khủng hoảng.

Vi rút nguyên thể đáng sơ như vậy, ai có thể chống lại?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộc Phàm.

Chỉ thấy sắc mặt Mộc Phàm rất khó coi, trong lòng cũng cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt, đã cảm nhận được hơi thở tử vong từ trên người Lăng Sa.

Trong trạng thái vừa mới dung hợp bất tử chi lực, vẫn cảm thấy uy hiếp, có thể thấy được Lăng Sa biến dị đáng sợ đến mức nào.

“Lăng Sa, xin lỗi.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn Lăng Sa ở phía đối diện, ánh mắt phức tạp.

Vốn muốn cứu đối phương, nhưng hiện tại xem ra không thể rồi, hệ thống cũng không có biện pháp khôi phục ý thức của nàng.

“Hệ thống, thật sự không có biện pháp sao?”

Hắn không cam lòng hỏi, không phải hệ thống vạn năng sao?

“Ký chủ, trừ phi ngươi nạp mười mặt trời, có lẽ có thể khôi phục ý thức đã biến mất.”

Câu trả lời của hệ thống làm lòng Mộc Phàm chìm vào đáy cốc.

Hố a!

Mộc Phàm mắng to trong lòng, mười mặt trời, ngươi nạp phân đi.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần lạnh lùng, nhìn Lăng Sa không ngừng lột xác, trong lòng đưa ra một quyết định.

Nếu không quyết định nhanh, rất có thể nhân loại địa cầu sẽ bị nàng tiêu diệt hết.

Hắn có thể cảm giác được, một khi Lăng Sa tiến hóa xong rồi bùng nổ thì nhân loại trên địa cầu không chống nổi sự ăn mòn của vi rút biến dị đáng sợ này.

Trong khoảnh khắc, có thể trực tiếp ô nhiễm tất cả sinh vật cùng nhân loại trên toàn cầu, biến tất cả thành một đám Kẻ thất lạc như

nàng, còn chơi cái gì a.

“Lăng Sa, xin lỗi.”

Mộc Phàm hét to, hơi thở bùng nổ, giữa hai chân mày có một tia sáng dần nở rộ.

Giờ khắc này, rốt cuộc Mộc Phàm đã quyết định, thi triển thức mạnh nhất trong Cửu thiên cấm thuật, cũng là chiêu duy nhất có thể lau sạch ý thức vi rút điều khiển Lăng Sa.

Thanh thiên chi nhãn!

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm mắt nhắm lại, giữa hai chân mày mày có một con mắt mở ra, tái nhợt, lạnh nhạt, vô tình, mang theo một loại ý chí huỷ diệt chúng sinh.

“Mai một!”

Mộc Phàm lạnh nhạt phun ra hai chữ, Thanh thiên chi nhãn đột nhiên bắn ra một luồng sáng.

Toàn bộ vũ trụ đột nhiên yên lặng, chỉ có luồng sáng kia cắt qua hư không u ám, một luồng sáng đáng sợ không cách nào hình dung được.

Trái tim mọi người ngừng đập, ý thức như đọng lại, ngây ngốc nhìn, trong mắt chỉ có một luồng sáng huỷ diệt cắt ngang hư không.

Xích!

Nơi ánh sáng đi qua, vạn vật mai một, tất cả vật chất đều bị xoá đi.

Lăng Sa cũng không ngoại lệ, dưới luồng sáng mà Thanh thiên chi nhãn bắn ra, thân thể nàng nhanh chóng hỏng mất, dần dần bị xoá đi.

Biểu tình cũng đọng lại, trong ánh mắt xuất hiện một chút tình

cảm nhân loại, đau thương, thống khổ, giãy giụa, còn có vẻ được giải thoát.

“Mộc... Phàm...” Nàng nhìn Mộc Phàm, trong miệng lẩm bẩm.

Cuối cùng, theo ánh sáng hủy diệt đảo qua, thân thể Lăng Sa tan rã hết, cuối cùng hóa thành bụi bặm biến mất.

Chỉ liếc mắt một cái, Lăng Sa cường đại đến làm người tuyệt vọng đã bị huỷ diệt.

Hô!

Mộc Phàm thở ra một hơi, con mắt giữa hai chân mày chậm rãi khép lại, ánh sáng diệt thế cũng biến mất, hơi thở khôi phục bình thường.

Mộc Phàm vừa rồi thật đáng sợ, lạnh nhạt, vô tình, không có một chút tình cảm, chỉ có ý chí xoá sạch vạn vật.

Khi hắn mở hai mắt, Lăng Sa đã biến mất.

Cảm xúc của Mộc Phàm có chút hạ xuống, vốn muốn cứu Lăng Sa, nhưng cuối cùng không được như mong muốn, vẫn phải ra tay giết nàng.

Đứng trong vũ trụ, Mộc Phàm ngơ ngác không nói gì, đột nhiên xoay người giơ tay chộp tới địa cầu.

Ong, không gian dao động, một cái hộp rơi vào trong tay, bị Mộc Phàm phong ấn.

Đây là một hủ tro cốt, ảnh chụp bên trên đúng là Lăng Sa.

Hắn trực tiếp lấy từ Khu thứ tám, hắn phong ấn để không cho hoàn cảnh trong vũ trụ hủy diệt cái hộp này.

Cầm cái hộp, Mộc Phàm yên lặng nhìn ảnh chụp.

Một màn này rơi vào trong mắt Long Xuyên cùng cao thủ Khu thứ tám, một đám đều im lặng.

Mộc Phàm tự tay giết Lăng Sa, tuy rằng sau khi bị vi rút ô nhiễm thì không còn là nàng nữa, nhưng trong lòng vẫn rất khổ sở, cứu không được, cuối cùng chỉ có thể giết.

“Lăng Sa, xin lỗi, ta không cứu được ngươi.”

Nhìn ảnh chụp trên hộp, Mộc Phàm thở dài, lấy tay bắt một ít tro tàn phiêu đãng trong không gian bỏ vào trong hộp.

Đây là một chút tro bụi còn sót lại, Mộc Phàm để vào trong hộp, khắc hoạ từng đạo trận văn phong ấn.

“Mai táng ngươi trong tinh không mênh mông, để vô số sao trời làm bạn cùng ngươi.”

Nói xong, Mộc Phàm giơ tay ném hộp, hộp tro cốt của Lăng Sa lập tức bay sâu vào vũ trụ, hướng ra khỏi hệ Thái dương.

Nhìn hủ tro cốt biến mất, Mộc Phàm yên lặng một hồi lâu, mới xoay người chợt lóe, biến mất khỏi tầm mắt vô số người.

Tới giờ phút này, mọi người mới như trong mộng tỉnh lại, một đám vẫn chưa hết chấn động vì cảnh tượng vừa rồi.

Trong đầu mọi người vẫn còn hình ảnh Lăng Sa hội tụ vô số vi rút để tiến hoá, cuối cùng bị một luồng sáng từ giữ hai chân mày của Mộc Phàm mạt sát.

Đó là thật sự hạ gục trong nháy mắt hạ, khiến người ta phải sợ hãi, vô số người sôi trào, cuồng nhiệt, có thêm nhận thức về sự cường đại của Mộc Phàm.

“Truyền kỳ!”

“Truyền kỳ của nhân loại!”

Giờ phút này, vô số người hoan hô, sôi trào, càng sùng bái Mộc Phàm hơn.

Có lẽ đây chính là một loại hiệu ứng mà Mộc Phàm mang đến, trong lúc vô tình gom được vô số người hâm mộ, thanh danh vang dội.

“Đi thôi, đi về trước.”

Đám người Long Xuyên liếc nhau, sôi nổi gật đầu.

Cường giả chín khu phương đông, phương tây đều lặng yên xoay người trở về.

Lúc này, ở trong vũ trụ còn có không ít cường giả không phải nhân loại quan sát toàn bộ trận chiến này, tràn đầy kiêng kị cùng sợ hãi đối với Mộc Phàm.

“Nhân loại này thật đáng sợ.”

Trong bọn chúng có một bộ phận thuộc về sinh vật bản thổ địa cầu biến dị tiến hóa thành yêu thú cường đại, vô cùng kính sợ Mộc Phàm.

Còn có một ít thì thuộc về giống loài xâm lấn, bị vũ lực cường đại của Mộc Phàm trong trận chiến vừa rồi khuất phục.

Đến tận đây, dù là yêu thú bản thổ hay là sinh vật ngoại lai đều thành thật, toàn bộ yêu thú, dị thú trên địa cầu đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Đây là uy hiếp mạnh mẽ đến từ Mộc Phàm.

Sau khi mọi người rời đi, ở chỗ sâu trong vũ trụ, một cái hộp lẳng lặng bay khỏi hệ Thái dương.

Lúc này, từ tro tàn trong hộp đột nhiên toát ra một chút vật chất màu đen quỷ dị, bắt đầu đen xen.

Sau đó một giọt vật chất đáng sợ ra đời, từ tro tàn sống lại, bắt đầu khôi phục.

Không có ai biết, Lăng Sa đã bị tiêu diệt thế mà còn có thể khôi phục từ tro tàn, thậm chí càng đáng sợ hơn.

Hộp tro cốt nhanh chóng bay đi, đột nhiên phía trước xuất hiện một vết nứt không gian, hộp tro cốt lập tức chui vào trong đó, biến mất.

.....

Bên kia, địa cầu, Khu thứ tám.

Mộc Phàm về tới biệt thự, ngồi xuất thần trên sô pha.

Hắn hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu gặp Lăng Sa, nữ hài lỗ mãng hấp tấp xâm nhập biệt thự, đá hỏng cửa nhà hắn.

Từng cảnh tượng hiện lên trong đầu, cuối cùng Mộc Phàm thở ra một hơi, hoàn toàn gạt đi những suy nghĩ này, người đã chết, nghĩ nhiều thêm cũng không có tác dụng gì.

“Gần đây quá mệt mỏi, đã lâu không ngủ rồi, đi ngủ một giấc thôi.”

Mộc Phàm ngáp một cái, đi vào phòng ngủ.

Một giấc ngủ này kéo dài một ngày một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Phàm từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người sảng khoái, ý chí nguyên thần lại tăng lên, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

“Lại là một ngày tốt đẹp.”

Mộc Phàm duỗi người, năng lượng tràn đầy trong cơ thể.

Đinh!

“Cửa hàng thời gian đã đổi mới, mời ký chủ nhanh chóng xem xét.”

Đúng lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở khiến Mộc Phàm sửng sốt.

“Cửa hàng đổi mới sao?”

Mộc Phàm lập tức hứng thú, lần này có thể gặp bảo bối gì đây?

Mang theo sự chờ mong, hắn lập tức chìm vào giao diện hệ thống trong đầu, mở cửa hàng thời gian.

Chương 355: Hố cha a

“Ngươi là cái hệ thống hố cha.”

Trong bệt thự truyền đến tiếng gầm thét giận dữ.

Trên sô pha, Mộc Phàm nhìn đồ vật xuất hiện trên cửa hàng thời gian, thế mà chỉ có hai món hàng.

Mấu chốt nhất là hai đồ vật này khiến Mộc Phàm muốn hộc máu.

“Kẹo que thần kỳ: Sau khi ăn sẽ có chuyện kỳ diệu diễn ra, giá cả: Một trăm tỷ tiền ảo.”

Món hàng đầu tiên lại là một cây kẹo que, làm Mộc Phàm trợn tròn mắt.

“Hệ thống, ngươi là thứ hố người, bây giờ bán kẹo que sao?”

Mộc Phàm nén lửa giận trong lòng, muốn phát điên, đường đường là hệ thống mà lại bán kẹo que, hơn nữa kẹo que này bán với cái giá trên trời.

Hắn nhìn giới thiệu mấy lần, vẫn không hiểu ăn thứ này có tác dụng gì, thần kỳ ở chỗ nào?

“Đây là vận khí của ký chủ, không liên quan đến bổn hệ thống.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, lạnh như băng.

Mộc Phàm đen mặt, mắng to: “Ngươi là cái hệ thống hố cha, ngươi nói coi ăn xong có thể có tác dụng thần kỳ gì?”

“Ký chủ, ngươi có thể gặp được thứ này thật sự là vận may cứt chó.”

Ai ngờ trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại.

Lời này khiến Mộc Phàm muốn nổ tung, cái gì mà vận cứt chó, một cây kẹo que ngươi bán một trăm tỷ thì thôi, đây cũng có thể coi là vận khí sao?

“Ký chủ, bất kỳ sinh vật gì, dù mạnh hay yếu, chỉ cần ăn kẹo que này đều sẽ trung thanh trăm phần trăm đối với ký chủ, ngoan ngoãn phục tùng, lại còn có có thể đột phá một đại cảnh giới ngay lập tức, ngươi nói nó có thần kỳ hay không?”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm kinh ngạc, ngay sau đó câm nín, thứ này thần kỳ như vậy?

“Vậy nếu là ta ăn thì sao?” Mộc Phàm đột nhiên hỏi.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ tự ăn, đương nhiên sẽ không có hiểu quả như thế nữa, hiệu quả duy nhất chính là có thể biến thành nữ nhân.”

“Phốc!”

Mộc Phàm thiếu chút nữa phun máu, mặt đen thui, nắm tay vang răng rắc, muốn đập đầu lôi cái hệ thống này ra quất mười vạn roi.

“Cút!”

Hắn rít gào, chấn đến biệt thự run rẩy, thiếu chút nữa sụp đổ.

Ngồi trên sô pha, Mộc Phàm tái cả mặt, biến thành nữ nhân hả, sao ngươi sao không ăn phân đi.

Mộc Phàm hít sâu mấy hơi mới nén được sự buồn bực trong lòng, nhìn nhìn Kẹo que thần kỳ có giá trăm tỷ này, khóc không ra nước mắt.

Thứ này, dùng chỗ nào chứ?

Ai mà ăn, chẳng lẽ ngươi cầm đưa cho một nữ thần, nói là ta tặng ngươi một cây kẹo que, không phải là muốn ăn đánh sao?

Khoé miệng hắn nhăn nhúm, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía món hàng thứ hai, không xem còn tốt, vừa xem tức giận đến bốc khói.

“Nước thuốc thần kỳ: Sau khi dùng có thể biến hóa thành bất kỳ giống loài nào, còn có thể thay đổi giới tính nha, giá bán: Một trăm tỷ tiền ảo!”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn hai thứ này, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Hệ thống quỷ quái này, đổi mới ra hai món thì thôi, còn bán giá cao như vậy.

Hơn nữa món thứ nhất vô dụng với mình, chỉ có thể biến thành nữ nhân.

“Hệ thống, ngươi không hố ta như bình thường a.”

Hắn lần phải cố gắng đè nén lửa giận sắp bùng nổ, nguyên thần trong thức hải đang không ngừng rít gào, muốn nện chết hệ thống.

“Ký chủ, vận khí của ngươi quá tốt, tỉ lệ hai xuất hiện hai món đồ này là một phần tỷ, ngươi thỏa mãn đi.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Mộc Phàm ngồi tại chỗ, vẻ mặt buồn bực nhìn hai món hàng, mua cũng không được, không mua cũng không được, cứ cảm thấy thua lỗ.

“Thôi, hố thì hố, mua trước rồi tính sau.”

Cuối cùng, Mộc Phàm vẫn mua, một cây kẹo que một trăm tỷ, một lọ nước thuốc quỷ dị một trăm tỷ, tổng cộng hai trăm tỷ tiền ảo.

Hắn không có nhiều tiền ảo như vậy, chỉ có thể nạp phí vào mới có thể mua sắm.

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm nạp hai trăm tỷ, trực tiếp mua sắm hai món hàng quỷ dị này.

Nhìn tới hai dạng món đồ trong tay, Mộc Phàm lại đen mặt.

Trong tay hắn đang có một cây kẹo que, được bao bọc bởi lớp vỏ kỳ quái, có vô số ký hiệu lập loè.

Một món khác là lọ nước thuốc, nước thuốc màu đen, không biết còn tưởng rằng là mực nước đây.

“Nước thuốc thần kỳ, có thể biến hóa thành bất kỳ giống loài nào?”

Mộc Phàm nhìn chằm chằm bình nước thuốc kia thật lâu, lầm bầm lầu bầu nói thầm.

Thứ này có chút tác dụng, có thể biến thành kỳ giống loài nào, chẳng phải là tương đương với năng lực biến thành bất kỳ sinh vật hay chủng tộc nào?

Xem như có chút tác dụng, còn năng lực biến thành nữ nhân, Mộc Phàm trực tiếp bỏ qua.

“Thử một lần?” Mộc Phàm nóng lòng muốn thử.

Có nên uống hay không, thử xem xem năng lực này như thế nào?

Sản phẩm xuất ra từ hệ thống, chắc hẳn là uống không chết đâu, nhưng có khả năng sẽ hố chết người.

Ực ực!

Do dự hồi lâu, sau đó Mộc Phàm mở ra lọ ngửa đầu uống.

Nước thuốc màu đen tựa như mực nước, từ cổ họng tiến vào trong cơ thể, nháy mắt hóa thành một loại vật chất kỳ quái dung nhập vào từng tế bào trong thân thể.

Mộc Phàm đột nhiên cảm giác cả người đau đớn, vô cùng ngứa, thân thể như bị một cổ lực lượng xé rách, khép lại, xé rách rồi lại khép lại.

Cứ như vậy mà tiến hành mấy vạn lần mới ngừng.

Hô!

Nửa giờ sau, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng cũng vượt qua loại thống khổ này.

“Cũng không có cảm giác gì a.”

Mộc Phàm kiểm tra thân thể, phát hiện không có chút biến hóa

nào, thậm chí một chút khác thường cũng không luôn, thực lực, cấp bậc, tu vi vẫn trước sau như một.

Nước thuốc này không có một chút tác dụng gia tăng các phương diện.

“Không biết năng lực biến hóa như thế nào?”

Vừa động suy nghĩ liền thấy thân thể có một quầng u quang bao phủ.

Rất nhanh, u quang tan đi, ba đôi cánh đen nhánh xuất hiện sau lưng, vỗ nhẹ nhàng, cả người chậm rãi lơ lửng.

Mộc Phàm thay đổi, biến thành một Đọa thiên sứ, cả người bốc lửa đen, ba đôi cánh vỗ nhẹ nhàng.

Giờ khắc này, Mộc Phàm hoàn toàn ngây ngốc, cảm giác mình thật sự biến thành một Đọa thiên sứ, từ trong tới ngoài đều thay đổi, thậm chí cả hơi thở, linh hồn đều biến thành Đọa thiên sứ.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp từ nhân loại biến thành Đọa thiên sứ.

Không phải hư ảo, mà là biến thành một Đọa thiên sứ thật sự, từ huyết mạch cũng không thể tìm ra một chút giả dối.

“Trâu bò như vậy?” Mộc Phàm cũng sợ ngây người.

Còn tưởng rằng chỉ là một loại biến hóa, không nghĩ tới là biến thành Đọa thiên sứ thật sự.

Trên mặt hắn tràn đầy sự hưng phấn, rất nhanh, trên người lại tỏa ra ánh sáng thánh khiết, ba đôi cánh màu đen nhanh chóng biến thành cánh trắng.

Cả người tản ra thánh quang mông lung, như thiên sứ từ thiên đường buông xuống phàm trần, không cách nào phân biệt thật giả.

Bởi vì đây là thật, Mộc Phàm biến thành Thánh thiên sứ thật.

“Năng lực này quá dữ dội a.”

Nhìn mình đã biến hóa thành thiên sứ, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, năng lực quá biến thái, tùy ý có thể biến thành bất kỳ chủng tộc gì mà hắn từng thấy.

Hơn nữa là chuyển hóa thật sự, không một chút giả dối, dù cùng tộc cũng không thể biết là do một nhân loại biến thành.

Rầm!

Ngay sau đó, thánh quang biến mất, Mộc Phàm bắt đầu biến hóa thành các loại sinh vật khác như tinh linh, thụ yêu, bất tử điểu, băng long, Hắc uyên tộc,...

Không có ngoại lệ, thật sự biến thành chủng tộc khác.

Điều này khiến lòng Mộc Phàm xuất hiện vô số ý niệm, chẳng phải có nghĩa là mình có thể dễ dàng lẫn vào trong các chủng tộc, từ đó moi được chỗ tốt?

“Hắc hắc, năng lực này không tồi, thật ngon.”

Mộc Phàm nghĩ đến đây, nhịn không được mà cười hắc hắc.

Một trăm tỷ, đáng giá.

Phải biết rằng một trăm tỷ có thể đạt được năng lực biến hóa thành các loại sinh vật khác nhau, quả thực là kiếm lời lớn.

Sau một hồi biến hóa thành vô số sinh vật, thực vật, Mộc Phàm chơi đủ rồi, đã quen thuộc loại năng lực thần kỳ này, trong lòng xuất hiện vô số ý tưởng.

“Không đủ tiền, trước hết nghĩ biện pháp kiếm một bút rồi tính tiếp.”

Ngồi trên sô pha, Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ nên kiếm tiền như thế nào.

Đầu tiên, mở cửa hàng trên Tiên võng ra xem, đồ trên cửa hàng đã bị tranh mua hết, vô số đơn đặt hàng hiện lên, thuận tiện tra xét tài khoản tạm thời trên tiên võng.

“Trời đất, nhiều như vậy, phát tài sao?”

Hai mắt Mộc Phàm trừng to, xem tổng thu vào mà cửa hàng ghi chép.

Chương 356: Hệ thống lại đổi mới

Ghi chép thu vào của cửa hàng là một số tiền khổng lồ.

Ba ngàn bốn trăm hai mươi mốt tỷ!

Nhìn con số khổng lồ này, Mộc Phàm ngây ngẩn, không nghĩ tới lại nhiều như vậy.

Đồ vật bày trên cửa hàng đã bán hết, khách hàng mua sắm, đã đưa tiền nhưng chưa chuyển đồ cho người ta, tích lũy một thời gian liền có số tiền khổng lồ này.

Mộc Phàm trực tiếp kiểm tra thẻ vàng tu chân của mình.

Bởi vì thời gian gần đây không ở Khu thứ tám, có tiền chuyển vào tài khoản cũng sẽ không có thông báo nhắc nhở, cho nên hắn không biết trong thẻ đã có nhiều tiền như vậy.

“Tích, thẻ vàng tu chân của ngài có: Ba ngàn bốn trăm hai mươi mốt tỷ.”

Nhìn thấy thông báo này, trái tim Mộc Phàm đập nhanh hơn một chút.

Cộng với gần hai ngàn tỷ còn lại trước đó, trên người hắn có hơn năm ngàn tỷ a, lại đột phá con số cao nhất từng có.

“Năm ngàn tỷ, đủ đốt một thời gian.”

Mộc Phàm có chút hưng phấn, có tiền thì đương nhiên phải đốt tiền để gia tăng thực lực rồi.

Mộc Phàm không có vội vã dùng hết đống tiền kếch xù này, hắn chuẩn bị treo hàng mới lên bán.

Đầu tiên chính là ngọc giản truyền thừa luyện khí, luyện đan, trận pháp, lại thêm các loại bí thuật, võ học.

Số lượng thì mỗi một loại, mỗi một cấp bậc đều mười vạn cái.

“Tốn hết một trăm ba mươi tỷ, không được, giá cả phải cao lên chút, không thể để lỗ vốn a.”

Để hệ thống tạo ra mấy trăm vạn ngọc giản truyền thừa xong, Mộc Phàm lập tức điều chỉnh giá cả, sau đó bày hết lên.

Cuối cùng, Mộc Phàm gửi từng một số ra ngoài, đương nhiên là để hệ thống trực tiếp truyền tống cho những người mua, không có ngoại lệ.

Hệ thống truyền tống rất thuận tiện, không cần giữ lại làm gì.

“Hệ thống, truyền tống tất cả, miễn cho người ta nói chúng ta lừa gạt người mua.”

Mộc Phàm phân phó một câu, sau đó liền nạp khoảng một tỷ, hệ thống liền đưa tất cả đồ vật đến tận tay mỗi một khách hàng, truyền tống trong nháy mắt.

Cũng mặc kệ có gây chấn động hay không, dù sao mục đích của Mộc Phàm là kiếm tiền, hiện tại đã không sợ bất kỳ uy hiếp gì, lo lắng làm chi.

Cho nên Mộc Phàm dứt khoát bày ra nhiều đan dược hơn, Tôi thể đan, Luyện khí đan, Phá cảnh đan,..., đầy đủ chủng loại đan dược.

Thậm chí đưa ra cả ngọc giản truyền thừa luyện khí, luyện đan, trận pháp cấp Truyền kỳ, một phần năm trăm tỷ, trông hơi cao nhưng xem xét giá trị chân thực thì cũng không cao.

Còn có một ít phương pháp tu luyện, võ học, pháp thuật, bí thuật,..., mà Mộc Phàm cướp đoạt từ trong tay dị tộc nữa.

Hắn đều phục chế tất cả công pháp, võ học, pháp thuật này rồi bày lên bán.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tiên võng sôi trào, vô số người chú ý cửa hàng đều bị những món hàng mới này làm chấn động, vẻ mặt ngây ngốc.

“Nên suy nghĩ biện pháp giao hàng khác, khách hàng trả tiền là có thể trực tiếp đưa qua.”

Mộc Phàm ngồi trên sô pha, yên lặng suy nghĩ vấn đề này, tổng không thể lúc nào cũng trực trên Tiên võng, quá tốn thời gian.

“Hệ thống, ngươi có biện pháp sao?”

Hắn không thể không dò hỏi hệ thống.

Hệ thống nhanh chóng trả lời: “Ký chủ, không phải ngươi nắm giữ không gian chi lực sao, chỉ cần nạp một ngàn tỷ, thăng cấp không gian chi lực, lại luyện chế thêm một thiết bị truyền tống, có thể giải quyết một cách hoàn mỹ.”

“Nga, còn có thể như vậy?” Mộc Phàm ngẩn ngơ.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ thăng cấp lĩnh ngộ của mình đối với không gian là biện pháp tốt nhất, có biện pháp nào tốt hơn so với bản thân nắm giữ sao?

Cho nên, không nghĩ nữa, nạp tiền thôi.

“Hệ thống, nạp tiền, thăng cấp!”

Mộc Phàm lập tức quyết định, không cần phải nhờ hệ thống truyền tống, sau khi thăng cấp, bản thân hắn cũng có thể làm được chuyện này.

Kể từ đó chẳng phải là càng tốt đẹp, càng tiết kiệm nhiều tiền hơn.

“Đinh, bắt đầu thăng cấp.”

Có tiền, hệ thống liền ra sức, có một lực lượng huyền ảo dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, Hạt không gian trong thân thể Mộc Phàm đột nhiên trào ra, bao vây toàn thân hắn.

Quá trình thăng cấp diễn ra rất nhanh, thậm chí nhanh đến mức Mộc Phàm chưa kịp phản ứng thì đã hoàn thành thăng cấp năng lực không gian.

Khi thăng cấp xong, Mộc Phàm cảm giác lĩnh ngộ về không gian càng thêm sâu sắc, càng thấu triệt, khả năng thao túng không gian đã mạnh hơn, toàn diện hơn.

Trước kia không cảm nhận được, hiện tại đột nhiên cảm nhận được không gian chung quanh cực kỳ yếu ớt, mỏng manh, thậm chí nhẹ nhàng quơ tay là có thể xé mở mấy tầng hàng rào không gian.

“Không tồi, năng lực rất cường đại.”

Mộc Phàm vui mừng, bắt đầu luyện chế một trung tâm truyền tống, chỉ lớn bằng bàn tay, khắc lên vô số trận văn không gian.

Như vậy có thể thu thông tin của khách hàng, sau đó ghi lại toạ độ không gian, cuối cùng xác định tọa độ, lập tức truyền tống qua.

Nói trắng ra là chính là một thiết bị không gian, truyền tống trận chuyên dùng để giao hàng, có thể xác định đúng vị trí của mỗi khách hàng.

Còn làm sao để để xác định thì để hệ thống giải quyết.

Làm xong chuyện này, Mộc Phàm liền cảm thấy nhẹ nhàng, suy nghĩ xem có nên mở rộng phạm vi buôn bán hay không, buôn bán trong toàn bộ hệ Ngân hà?

“Có biện pháp nào có thể mở rộng buôn bán ra toàn bộ hệ Ngân hà hay không?”

Hắn không ngừng suy nghĩ, toàn bộ Ngân hà có vô số chủng tộc, thế lực, còn có vô số nền văn minh.

Nếu có thể mở rộng buôn bán, chắc chắn số tiền thu vào sẽ tăng vèo vèo.

Đinh!

“Hệ thống hoàn thành lần đổi mới thứ ba, mở ra một vài công năng mới, mời ký chủ tự xem xét.”

“Chúc mừng ký chủ, đạt được một phần lễ bao đổi mới hệ thống.”

Hệ thống đột ngột nhắc nhở làm Mộc Phàm ngây ngốc.

Hệ thống đổi mới?

Đây là lần thứ ba đổi mới, hắn còn nhớ rõ, lần thứ hai đổi mới là lúc đi Thanh Bắc cao giáo.

Hiện tại rốt cuộc nghênh đón hệ thống đổi mới lần thứ ba.

Mộc Phàm không nén được sự kích động, hệ thống đổi mới có nghĩa là sẽ mở khoá càng nhiều công năng, sẽ có một vài biến hóa lớn.

Lúc trước cũng đã trải nghiệm chỗ tốt khi hệ thống đổi mới rồi, không nghĩ tới hiện tại lại hoàn thành một lần đổi mới nữa.

Mộc Phàm nghĩ tới một điều, có phải khi mình nạp tiền tới một mức độ nào đó thì hệ thống sẽ hoàn thành thăng cấp hay không?

Mặc kệ như thế nào, hệ thống đổi mới là chuyện lớn, cần phải xem kỹ xem sau khi đổi mới có thêm công năng gì.

“Hệ thống, nói coi, sau lần đổi mới này thì có thêm công năng gì.”

Mộc Phàm chờ mong dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đưa ra trả lời: “Ký chủ, lần đổi mới này, hệ thống có thêm ba công năng mới.”

“Thứ nhất: Ký chủ có thể thông qua hệ thống, miễn phí sử dụng công năng truyền tống không gian.”

Nghe thế, Mộc Phàm sửng sốt, tiếp theo mặt đen như đáy nồi, đỉnh đầu bốc khói.

“Hệ thống chó, ngươi hố ta?” Mộc Phàm mắng chửi.

Hắn cầm thiết bị truyền tống trong tay, bộ dạng tức muốn hộc máu.

“Ta mới vừa nạp tiền thăng cấp, ngươi liền miễn phí?” Trán Mộc Phàm nổi gân xanh, sắp bùng nổ.

Tốn một ngàn tỷ thăng cấp năng lực không gian, sau đó làm ra thiết bị truyền tống này, kết quả hệ thống nói sau khi đổi mới sẽ được sử dụng miễn phí công năng truyền tống không gian.

Đây không phải khi dễ người ta sao?

“Ký chủ, rất xin lỗi, bởi vì hệ thống chỉ vừa đổi mới, đối với tất cả tổn thất trước khi đổi mới, xin ký chủ tự gánh vác.”

Nghe hệ thống nói thế này, Mộc Phàm tức giận nhưng cố đè nén cảm xúc.

Nhìn thiết bị truyền tống trong tay, vẻ mặt buồn bực, lỗ lớn rồi.

“Ta nhịn.” Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi nói: “Còn các công năng khác thì sao, nói nhanh lên.”

“Thứ hai: Mở ra không gian ngộ đạo, một giờ: Một trăm tỷ, một ngày: Một ngàn tỷ, một tháng: Mười ngàn tỷ, một năm: Một trăm ngàn tỷ, mười năm: Một triệu tỷ, trăm năm: Mười triệu tỷ.”

Nhìn tới công năng thứ hai, hai mắt Mộc Phàm sáng lên, không gian ngộ đạo nha.

Nói cách khác, chỉ cần tiêu tiền là ngươi có thể vào đó ngộ đạo, nhưng giá cả lại khiến Mộc Phàm tối mặt tối mũi.

Ngẫm lại thì giá cả cũng rất bình thường, tiêu tiền mà có cơ hội ngộ đạo thì vô số sinh linh và cường giả đều sẽ không tiếc.

“Hệ thống, không gian ngộ đạo này có thể cho người ngoài tiến vào sao?” Mộc Phàm đột nhiên hỏi một câu.

“....” Hệ thống im lặng.

Hiển nhiên nó cũng không đoán trước được Mộc Phàm sẽ hỏi vấn đề này.

Để người ngoài tiến vào, Mộc Phàm muốn kiếm tiền sao?

“Có thể!”

Sau một hồi lâu, hệ thống mới đưa ra câu trả lời, Mộc Phàm nghe xong cực kỳ hưng phấn.

Trong lòng hắn nhanh chóng suy tính, mình là có thể lấy giá chênh

lệch, hệ thống cũng có thể thu vào càng nhiều a.

Tính toán rất tốt nhưng vấn đề là làm sao mới có thể hấp dẫn người khác tiến vào không gian ngộ đạo, ai mà tin chuyện tiêu tiền có thể mua được cơ hội ngộ đạo chứ?

Ngộ đạo chính là ở bên trong lĩnh ngộ thì tốc độ sẽ nhanh hơn.

Dù tu luyện hay lĩnh ngộ võ kỹ, pháp thuật, công pháp,..., ở trong không gian ngộ đạo sẽ được gia tăng rất nhiều.

“Trước tiên phải lập kế hoạch, sự nghiệp kiếm tiền liền dựa vào hệ thống ngươi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong lòng đã có ý tưởng, nhưng cụ thể cần quy hoạch kỹ mới được.

“Hệ thống, còn công năng thứ ba đâu?”

Hắn nhanh chóng chuyển sự chú ý đến công năng thứ ba, trong lòng rất chờ mong, rốt cuộc là công năng gì nha?

Chương 357: Thần ảnh thuật

“Công năng thứ ba: Xuyên qua thời không!”

Khi thấy công năng thứ ba, hai mắt Mộc Phàm trợn tròn.

Hắn ngây ngốc nhìn công năng thứ ba, trái tim đập thình thịch, bắt đầu hít thở dồn dập.

Xuyên qua thời không!

“Ực ực!”

Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng, giọng khô khốc nói: “Hệ thống, có phải công năng này có thể xuyên qua thời không hay không, ta có thể đi trở về sao?”

“Đúng vậy ký chủ!”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm vui mừng quá đỗi.

Nhưng câu tiếp theo lại dội cho hắn một chậu nước lạnh.

“Chỉ cần ký chủ nạp một đại vũ trụ, có thể trở về thời không trước kia.”

Vừa nghe lời này, não Mộc Phàm lập tức chết máy, vẻ mặt ngơ ngác, lửa giận nhen nhóm..

“Hệ thống chó má, ngươi lại vẽ cho ta một một cái bánh lớn.”

Mộc Phàm rít gào, đèn nén lửa giận không có chỗ phát tiết.

Nạp một đại vũ trụ sao, nếu ta có năng lực này còn cần ngươi giúp ta xuyên qua thời không, trực tiếp xé rách thời không trở về là được.

“Công năng vô dụng, hệ thống hố cha.”

Trong lòng mắng chửi, lửa giận khó tiêu.

Hệ thống quỷ quái này vẽ ra một cái bánh to nhưng căn bản không dùng được, có thể nạp được một đại vũ trụ, có nghĩa là hắn đã chưởng khống được vũ trụ rồi.

Thực lực tới cấp độ đó còn cần ngươi sao?

“Ký chủ đừng nhụt chí, nạp tiền nhiều lên, ngươi có thể sớm ngày thực hiện.” Hệ thống đột nhiên an ủi một câu.

Nhưng khi nghe lời này hắn lại càng nổi lửa.

“Câm miệng.” Mộc Phàm hừ nói: "Còn không phải là muốn hố ta sao, không cần phải vẽ một cái bánh to không thể nhìn thấy như vậy.”

“Công năng này chính là râu ria, vô dụng, ta cảm giác ngươi càng ngày càng vô dụng.” Mộc Phàm có chút khinh thường nói.

Nhưng hệ thống đáp lại: “Ký chủ, không có vấn đề mà nạp tiền không giải quyết được, nếu có thì chắc chắn là do ký chủ nạp không đủ nhiều.”

“Không đúng rồi!”

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, lạnh lùng chất vấn: “Nếu cần nạp một đại vũ trụ mới có thể thực hiện xuyên qua thời không, vậy trước kia ngươi làm sao mà mang theo ta tới đây?”

Hệ thống im lặng.

Sau một hồi, hệ thống truyền đến câu trả lời: “Ký chủ, vũ trụ trước kia ngươi ở đã bị hủy diệt, nhờ vào lực lượng diệt vong của vũ trụ mới thành công xuyên qua.”

“....”

Mộc Phàm ngây ngốc, vẻ mặt mờ mịt, chân tay luống cuống.

Hệ thống quỷ quái này nói vũ trụ mà mình tồn tại trước kia đã diệt vong, tương đương với không còn nữa, không tồn tại nữa, thật sự

đã không còn tồn tại sao?

“Hủy diệt?”

Hắn lẩm bẩm, cả người ngây dại.

Nếu đã hủy diệt, vậy còn trở về làm gì?

“Ký chủ, xin tỉnh táo, công năng xuyên qua thời không có thể cho ký chủ trở về thời điểm trước khi vũ trụ bị hủy diệt.”

Hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm chấn động, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng vậy, xuyên qua thời không có thể xuyên đến thời điểm trước khi hủy diệt, tiền đề là ngươi có năng lực xuyên trở về.

Mộc Phàm không làm được nhưng hệ thống có thể, lại thêm tiền đề là phải nạp một đại vũ trụ.

Nghĩ vậy, lòng Mộc Phàm vừa mới nóng lên lại nhanh chóng lạnh ngắt.

Nạp một đại vũ trụ, đi đâu lấy, chẳng lẽ tương lai có cơ hội nạp luôn vũ trụ hiện tại này sao?

Như vậy quá điên cuồng đi!

“Thôi, không thể quay về thì không thể quay về, dù sao ở chỗ này cũng rất thoải mái.”

Mộc Phàm vứt bỏ tạp niệm trong lòng, yên lặng thở dài một tiếng.

Không có khả năng trở về rồi, cho nên đơn giản là không nghĩ nữa, thậm chí hắn có chút tức giận vì hệ thống đưa công năng này ra làm lòng hắn rối loạn.

“Hệ thống, cảnh cáo ngươi về sau đừng vẽ bánh to cho ta, cẩn thận ta nện chết ngươi.”

Mộc Phàm hung hăng cảnh cáo, biểu đạt sự bất mãn của mình.

Mắng hệ thống một hồi, Mộc Phàm cũng phát tiết hết sự buồn bực,

cảm giác cả người nhẹ nhàng.

“Đúng rồi, ta nghe có một phần lễ bao nữa mà?”

Hắn đột nhiên nhớ tới còn một cái lễ bao.

“Đúng vậy, xin hỏi ký chủ có mở lễ bao hay không?” Hệ thống trực tiếp đáp lại.

Mộc Phàm không trả lời, mà là tò mò nói: “Hệ thống, vì sao lần đổi mới thứ hai ngươi không cho ta lễ bao?”

“Chỉ có từ lần đổi mới thứ ba mới bắt đầu tặng lễ bao.”

Hệ thống trả lời rất dứt khoát.

Lần thứ ba mới có, nhưng điều Mộc Phàm nghĩ đến chính là có phải ý hệ thống muốn truyền đạt là sẽ có lần đổi mới thứ tư, thậm chí nhiều lần hơn nữa?

Suy đoán là suy đoán, Mộc Phàm cũng không nghĩ nhiều làm gì, kêu hệ thống mở lễ bao này ra.

Hắn rất chờ mong, không biết trong lễ bao sẽ có thứ gì.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, đạt được 《 Thần ảnh thuật 》 cấp Thần thoại.”

Trong lễ bao chỉ có một món đồ, Mộc Phàm cũng hơi thất vọng.

Nhưng khi thấy là đồ vật cấp Thần thoại, hình như là một loại bí thuật, hắn lập tức tò mò cầm lấy, quan sát cẩn thận.

Thần ảnh thuật: Còn gọi là bí thuật hình chiếu, có thể vượt qua vị diện phân hoá ra một hình chiếu phân thân có được một phần thực lực của bản thể.

Nhìn phần giới thiệu, Mộc Phàm cực kỳ kinh ngạc.

“Hình chiếu phân thân?” Mộc Phàm như ngộ ra gì đó, lầm bầm lầu bầu, hiển nhiên nhìn ra một chút môn đạo.

Đây không phải là hình chiếu mà thần linh thi triển sao, đưa một bộ phận ý niệm xuyên thấu qua tín đồ hoặc là vật dẫn để hình chiếu phủ xuống.

Nhưng Thần ảnh thuật này có chút khác biệt, có thể đưa một bộ phận lực lượng trực tiếp thả xuống trên người một tín đồ.

Chẳng phải là chỉ cần có người thờ phụng Mộc Phàm thì có thể mượn lực lượng của hắn sao?

“Cảm giác cũng không có nhiều tác dụng nha.” Mộc Phàm suy nghĩ, cảm thấy hết chỗ nói rồi.

Bí thuật này không có tác dụng đối với hắn.

Phải biết rằng, hiện tại hắn không có một tín đồ, cho dù có, dùng hình chiếu làm cái gì, lại thêm một phiền toái.

“Thôi, có vẫn hơn không.”

Mộc Phàm lắc đầu, cuối cùng vẫn học tập bí thuật này, dù sao cũng là cấp Thần thoại, biết so với không biết tốt hơn.

Ong!

Mới vừa tìm hiểu, sách bí thuật lập tức bốc cháy, hóa thành thần văn bay vào thức hải.

Mộc Phàm liền rơi vào một trạng thái kỳ diệu, hiểu thấu đáo ảo diệu của Thần ảnh thuật, chậm rãi lĩnh ngộ tinh tuý.

Không biết qua bao lâu, Mộc Phàm dần tỉnh lại, đã nắm giữ một môn bí thuật mới.

“Hố a, còn cần có người kêu gọi ta, triệu hoán ta mới được?”

Sau khi Mộc Phàm tu luyện mới phát hiện, nếu muốn hình chiếu phủ xuống, không chỉ cần tín đồ, còn cần có người triệu hoán mới được.

Mẹ nó, đây chính là một cái hố, triệu hoán mới có thể phủ hình chiếu xuống, dùng cái rắm.

Hơn nữa, Thần ảnh thuật phân chia thành mười tầng, hình chiếu tầng một có một phần thực lực, mỗi khi gia tăng một tầng thì có thể gia tăng một phần thực lực.

Khi tu luyện đến tầng thứ mười, có thể phủ xuống một hình chiếu phân thân cường đại mang mười phần lực lượng của mình.

Trước mắt hắn đang ở tầng thứ nhất, muốn tăng cấp thì có thể tự mình lĩnh ngộ hoặc là nạp tiền trực tiếp thăng cấp.

Nhưng giá cả khi thăng cấp tới tầng thứ hai là mười tỷ, tầng thứ ba là trăm tỷ, tầng thứ tư càng khủng bố hơn, thế mà cần một ngàn tỷ, tầng thứ năm cần mười ngàn tỷ, cứ thế mà tính lên.

Giá cả này làm Mộc Phàm ngây người mắt, thầm mắng hệ thống.

“Hay là thử hiệu quả của không gian ngộ đạo?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong lòng đã có ý tưởng.

Nhưng nhanh chóng phát hiện một vấn đề, vào không gian ngộ đạo một giờ một trăm tỷ, một ngày một ngàn tỷ, một tháng mười ngàn tỷ.

Hắn âm thầm tính toán, nhận thấy được vấn đề, rất là hố người.

Một giờ một trăm tỷ, mười giờ chính là một ngàn tỷ, ngộ đạo một ngày chỉ một ngàn tỷ, sao cảm giác mua ngộ đạo càng lâu thì càng lời.

Nhưng so với mua một tháng, lại thấy mua một tháng càng có lời hơn.

Lại so với mua một năm, cảm giác càng lời hơn nữa, nhìn nhìn một hồi, Mộc Phàm đơ ra, hệ thống quỷ quái này đào thật nhiều hố a.

Mua một giờ liền tốn trăm tỷ, ngươi mua mười giờ, liền tốn một ngàn tỷ.

Này quả thực chính là khiến người ta nhịn không được, muốn mua sắm cấp bậc thời gian ngộ đạo cao hơn.

“Hệ thống, ngươi là cái thứ hố người.”

Mộc Phàm thầm mắng một tiếng, một tháng thì chắc chắn là hắn không mua nổi rồi, không có tiền.

Chỉ có thể mua một ngày ngộ đạo, đây là cấp độ duy nhất có lời đối với hắn lúc này.

“Hệ thống, ta muốn mua một ngày ngộ đạo.”

Mộc Phàm cắn răng, trực tiếp nạp một ngàn tỷ, ngộ đạo một ngày thử xem hiệu quả như thế nào rồi tính tiếp.

Đinh!

“Nạp một ngàn tỷ, mua một ngày ngộ đạo, bắt đầu truyền tống tới không gian ngộ đạo gấp mười lần.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, Mộc Phàm chưa kịp phản ứng đã bị một lực lượng vô hình hút đi, chớp mắt biến mất khỏi biệt thự.

Khi xuất hiện trở lại thì Mộc Phàm đã đi tới một không gian xám xịt, trước mắt có một tấm bia đá cổ, bên trên khắc hai chữ to.

Đạo bia!

Mộc Phàm nhìn không gian xám xịt, rồi lại nhìn nhìn Đạo bia thần bí trước mắt.

Hắn không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp ngồi xếp bằng trước Đạo bia, hai mắt yên lặng nhìn chằm chằm tấm bia, dần dần rơi vào một loại trạng thái huyền diệu.

Mộc Phàm trực tiếp tiến vào trạng thái ngộ đạo kỳ diệu, trong khoảnh khắc, vô số tri thức lần lượt xuất hiện, công pháp, võ học, pháp thuật, cấm thuật,... đều hiện lên.

Đây là ngộ đạo gấp mười lần!

Chương 358: Bí cảnh thượng cổ

Trong biệt thự, Mộc Phàm vừa mới biến mất nhưng giây tiếp theo đã xuất hiện.

Hắn bình tĩnh ngồi xếp bằng giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, cả người tràn ngập một hơi thở thần bí, cảm giác như có như không.

Vù!

Đột nhiên, Mộc Phàm mở hai mắt, hai đạo thần quang chợt lóe rồi biến mất.

“Thần ảnh thuật tầng thứ năm, đáng giá.”

Hắn lẩm bẩm, nở nụ tươi cười.

Tốn một ngàn tỷ mua một ngày ngộ đạo, kết quả là Mộc Phàm có thu hoạch rất lớn.

Trong một ngày ngộ đạo, suốt một ngày ở trong trạng thái ngộ đạo gấp mười lần, hắn đã lĩnh ngộ lại tất cả những gì đã tu luyện một lần.

Dù công pháp hay võ học, pháp thuật, bí pháp, cấm thuật, tất cả đều đến cực hạn.

Không đột phá về phương diện cấp bậc công pháp nhưng cơ sở vững chắc hơn trước mấy chục lần, thực lực tổng thể không chỉ gia tăng gấp đôi.

Lĩnh ngộ đối với võ học, pháp thuật hay vận dụng đều được đẩy đến một cực hạn, võ học cấp Truyền kỳ trước mắt nắm giữ đã tới điểm tới hạn, thiếu một chút nữa là có thể bước vào cấp Sử thi.

Kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi cũng tới đỉnh phong, như sắp muốn dựng dục ra một kỹ thuật bắn cung cường đại cấp Thần thoại.

Còn các pháp thuật đã học như Ngũ hành pháp thuật, Thiên lôi bí

pháp, Cửu thiên cấm thuật đều có lĩnh ngộ cùng tiến bộ kinh người.

Tóm lại, lần ngộ đạo này, Mộc Phàm thu hoạch to lớn vượt quá tưởng tượng, Thần ảnh thuật vừa mới tu luyện đã lĩnh ngộ tới tầng thứ năm.

Nói cách khác, Mộc Phàm có thể tạo ra hình chiếu phân thân có năm phần thực lực của mình.

“Xem ra, quý giá cũng có đạo lý a.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhìn các cấp bậc ngộ đạo rồi suy tư gì đó.

Cấp bậc cao nhất là một trăm năm, không biết ngộ đạo hết một trăm năm, có phải sau khi ra tới sẽ có thể nâng toàn bộ vũ trụ hay không?

Đáng tiếc, dù động tâm cũng không có tiền.

“Đúng rồi, còn chưa có đưa đan dược cho Tiêu Văn cùng mập mạp.”

Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ tới mình còn chưa đưa dan dược cho Tiêu Văn cùng mập mạp, hai gia hỏa này hẳn là đang đuổi giết lâu la dị tộc ở Long Thành.

Nghĩ như vậy, hắn trực tiếp sử dụng công năng truyền tống miễn phí của hệ thống, trực tiếp cầm lấy mười vạn viên Luyện khí đan mà Tiểu Linh luyện đã chế xong, còn có mười vạn viên Tôi thể đan, phong ấn kỹ sau đó truyền tống ra ngoài.

Vù!

Chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, hai loại đan dược cùng nhau biến mất.

Đưa hàng cho Tiêu Văn cùng mập mạp xong, Mộc Phàm liền bắt đầu suy nghĩ, kế tiếp nên làm như thế nào đây.

“Đáng tiếc, một ngày ngộ đạo không thể giúp luyện khí, luyện đan, trận pháp đạt tới cấp Sử thi.”

Mộc Phàm mang vẻ mặt tiếc hận.

Đồng tu ba hệ quá khó để lĩnh ngộ cùng tăng lên.

Có lẽ người khác cùng cực cả đời cũng không có biện pháp đến được độ cao này, nhưng Mộc Phàm lại làm được, Truyền kỳ ba hệ.

Nhưng hắn cũng không thỏa mãn ở đây, hiện tại muốn tiến thêm một bước, bước vào cấp Sử thi, thậm chí cấp Thần thoại mới xem như cường đại thật sự.

“Nếu không thì dùng tiền tăng lên?”

Mộc Phàm nghĩ tới chuyện có nên nạp tiền tăng ba hệ tới cấp Sử thi hay không?

Muốn đột phá cấp Sử thi, một môn cần năm trăm tỷ, còn tới cấp Thần thoại thì một môn cần năm ngàn tỷ, tạm thời không được.

Cho nên Mộc Phàm muốn ba môn cùng đột phá tới cấp Sử thi, có lẽ trận pháp, luyện khí, luyện đan cùng thăng cấp đến cấp Sử thi sẽ tốt hơn.

Thừa dịp hiện tại có tiền, không thăng cấp cũng không biết sẽ chờ bao lâu, vì có khả năng chỉ trong chớp mắt sẽ thiêu hết tiền.

“Hệ thống, nạp một ngàn năm trăm tỷ, tăng luyện khí, luyện đan, trận pháp đến cấp Sử thi.”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm đưa ra quyết định, lập tức kêu hệ thống bắt đầu thăng cấp.

Đinh!

“Nạp một ngàn năm trăm tỷ, bắt đầu thăng cấp.”

Có tiền nên hệ thống rất nhanh lẹ, vừa nhắc nhở thì Mộc Phàm đã cảm giác đại não nổ vang, hỗn độn tựa như khai thiên tích địa.

Tiếp theo có tri thức cuồn cuộn dũng mãnh tiến vào thức hải, huyền diệu của luyện khí, luyện đan, trận pháp đều ùa tới.

Nguyên thần của Mộc Phàm không ngừng lập loè thần quang, còn may là ý chí đủ cường đại, nếu không chắc chắn sẽ biến thành kẻ ngốc.

Không biết qua bao lâu, Mộc Phàm hoàn toàn hấp thu tri thức cấp Sử thi, ba hệ thành công bước vào cấp Sử thi.

Lĩnh vực này là kéo dài của cấp Truyền kỳ, là một nấc thang tới Thần thoại, chỉ kém một bước là có thể đặt chân vào lĩnh vực Thần thoại.

Một khi đặt chân vào lĩnh vực Thần thoại, sẽ tương đương ba hệ thẳng tới trình độ thần linh.

“Cấp Sử thi, không tệ.”

Mộc Phàm như hiểu ra gì đó, có lĩnh ngộ cùng lý giải hoàn toàn mới đối với ba hệ.

Thật ra, dù là cấp Truyền kỳ hay cấp Sử thi, đều là dưới Thần thoại, cấp độ mạnh nhất thế gian, không bước vào lĩnh vực Thần thoại thì vĩnh viễn không có biện pháp trở thành thần thoại.

“Đi tới chỗ đội chấp pháp một chuyến.”

Hoàn thành tu luyện thăng cấp, tạm thời không có chuyện gì làm, trong lòng Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ tới một người, là Võ Cương.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm biến mất khỏi biệt thự.

.....

Lúc này, trong một bí cảnh thượng cổ có ba người với cơ thể đầy vết thương đang nằm trên mặt đất.

Ba người này đúng là Tiêu Văn, mập mạp, bên cạnh còn có một nữ tử xinh đẹp, Diệp Hồng Trần.

“Biểu tỷ, ta đã nói ngươi đừng đi theo rồi, một hai phải tới, lần này xong rồi.”

Cả người Tiêu Văn loang lổ vết máu, trên gương mặt tái nhợt không có một chút hoảng loạn, ngược lại còn trêu chọc Diệp Hồng Trần bên cạnh.

Diệp Hồng Trần chính là đại biểu tỷ của nàng.

Nghe nàng trêu chọc, Diệp Hồng Trần bất đắc dĩ, cố gắng ngồi dậy, cười khổ nhìn Tiêu Văn, còn cười được sao.

“Ta nói này cô nãi nãi, không có việc gì chạy tới nơi này làm cái gì chứ?” Diệp Hồng Trần có chút tức giận, cô nãi nãi này thật sự không làm người ta bớt lo.

Tiêu Văn vẫn bình tĩnh cười nói: “Đương nhiên là tới tầm bảo, nơi này chính là bí cảnh thượng cổ, nghe đồn là do "Cổ tiên" thời đại thượng cổ lưu lại.”

“Tiên?” Diệp Hồng Trần chau mày, hỏi: “Thật sự có tiên sao, không phải nói trên đời chỉ có thần, không có tiên?”

“Nói như thế cũng không sai.” Tiêu Văn gật gật đầu đồng ý, rồi lại lắc đầu nói: “Tiên, đã bị diệt sạch ở thời thượng cổ, tiên đã từng là chúa tể vô số kỷ nguyên, lúc đó không biết thần đang ở thâm sơn cùng cốc nào đâu.”

“Chỉ là không biết vì sao tiên lại biến mất ở thời đại thượng cổ, bị diệt sạch, mới có thần ở hiện tại.”

Nàng vừa nói ra, Diệp Hồng Trần đều kinh ngạc, ánh mắt nhìn nàng trở nên quái quái, sao cô nãi nãi này lại biết nhiều như vậy?

“Mập mạp, chết rồi hả?” Tiêu Văn đột nhiên đá đá một tên béo nằm trên đất.

Chỉ thấy mập mạp hừ hừ hai tiếng, lẩm bẩm nói: “Cô nãi nãi, đừng đá nữa, ta sắp tan thành từng mảnh rồi, sinh vật đáng sợ vừa rồi là tiên thú sao?”

“Là dị thú thượng cổ, Đào Ngột.”

Vẻ mặt Tiêu Văn nghiêm trọng.

Nàng kiểm tra nhẫn trữ vật của mình, đột nhiên đau khổ nói: "Phiền toái, chúng ta đã dùng hết đan dược rồi, trong bí cảnh thượng cổ này không có cách nào khôi phục."

"Làm sao bây giờ?"

Ba người mặt ủ mày ê, đang suy nghĩ làm sao bây giờ.

Ong!

Đột nhiên không gian trước mắt ba người gợn sóng, cả ba đều giật mình lập tức bày ra tư thế phòng ngự.

"Sao lại thế này?" Tiêu Văn kinh ngạc nhìn không gian đang dao động.

Diệp Hồng Trần cũng cảnh giác nhìn, đột nhiên sửng sốt, cảm giác loại dao động không gian này rất quen thuộc, hình như từng gặp ở đâu rồi.

Vù!

Ngay sau đó, không gian vỡ ra, từ bên trong có hai hộp trữ vật rơi xuống, là loại hộp trữ vật dùng một lần.

Bề mặt hộp có đầy phong ấn.

"Truyền tống không gian?" Diệp Hồng Trần trừng to hai mắt, đột nhiên nghĩ tới.

Đây không phải là cảnh tượng giống như đúc cảnh sau khi mình đặt mua hàng trong một tiệm tạp hóa trên Tiên võng sao?

Nàng ngây ngốc nhìn nhìn mập mạp, lại nhìn nhìn Tiêu Văn, hai cái hộp rơi trước mặt hai người, lơ lửng nơi đó.

"Các ngươi mua đồ ở cửa hàng tạp hóa Tiên phàm sao?" Diệp Hồng Trần ngạc nhiên hỏi.

Bởi vì trên hộp có biểu tượng của cửa hàng tạp hóa Tiên phàm, vừa nhìn liền thấy.

“Tiệm tạp hóa Tiên phàm gì?” Mập mạp ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu gì.

Còn Tiêu Văn thì hai mắt sáng lấp lánh, vui vẻ nói: “Tốt quá, Mộc Phàm ca ca đưa đan dược tới rồi.”

Nói xong nàng lập tức cầm lấy hộp, vỗ nhẹ, phong ấn rậm rạp tách ra, hộp mở ra.

Rầm!

Trong phút chốc, mười vạn viên Luyện khí đan trực tiếp phun trào, chôn ba người bên trong.

“Khụ khụ... Đây là... Luyện khí đan?”

Diệp Hồng Trần bò ra khỏi núi đan dược, hoảng sợ nhìn vô số đan dược trước mắt.

Mười vạn viên Luyện Khí đan.

“Thật tốt quá, mười vạn viên Luyện khí đan, tới quá đúng lúc.”

Tiêu Văn hưng phấn vung tay lên, thu tất cả đan dược lại.

Mập mạp cũng bò dậy, cũng mở hộp, nhưng hắn có chuẩn bị, trong nháy mắt trực tiếp thu hết đồ trong hộp vào nhẫn trữ vật.

Quả nhiên, cũng là mười vạn viên đan dược, là Tôi thể đan.

“Là đan dược Mộc ca gửi tới.”

Mập mạp nhếch miệng cười, đầy hưng phấn.

Diệp Hồng Trần nheo mắt, đánh giá hai người này, hình như nhận biết chủ nhân cửa hàng tạp hóa Tiên phàm a.

“Tiêu Văn, nói cho ta biết, là ai đưa đan dược cho các ngươi?”

Nàng nghiêm túc nhìn Tiêu Văn, giống như đang nói, ngươi dám nói dối thử xem.

“Người kia hả, thật ra biểu tỷ ngươi cũng biết nha.”

Tiêu Văn cười hì hì nói ra một câu, Diệp Hồng Trần liền hiểu là ai rồi.

“Ngao!”

Đột nhiên, một tiếng rống to truyền đến, hung thần chi khí cuồn cuộn thổi tới, làm sắc mặt ba người thay đổi trong nháy mắt.

“Không tốt, đầu hung thú kia đuổi tới.”

“Chạy mau!”

Tiêu Văn nói xong trực tiếp đổ vào miệng khoảng trăm viên Luyện khí đan, xoay người độn quang chạy trốn.

Diệp Hồng Trần cùng mập mạp hoảng sợ, cũng sôi nổi dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, ba người lại điên cuồng chạy.

Đằng sau có một con hung thú hình thể khổng lồ, sát khí cuồn cuộn đuổi giết bọn họ.

Đó là hung thú thượng cổ, Đào Ngột.

Chương 359: Long Xuyên mời

-

Khu thứ tám, đội chấp pháp.

“Báo cáo!”

Trong văn phòng, Võ Cương đang xử lý công vụ bỗng ngừng lại, ngoài cửa có một bộ hạ đang đứng.

“Chuyện gì?” Hắn ngẩng đầu hỏi.

Trong tay bộ hạ kia ôm một hộp gỗ, bề mặt có trận văn phong ấn, người ngoài không thể mở ra, không rõ lắm bên trong có cái gì.

“Bên ngoài có người đưa tới một cái hộp, nói là gửi cho Võ đội.”

Bộ hạ đặt hộp trên bàn.

“Là ai đưa tới?” Võ Cương kinh ngạc nhìn hộp gỗ trước mắt, tò mò hỏi.

Đáng tiếc, bộ hạ kia lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

“Võ đội, nếu thấy không an toàn, có thể mời người kiểm tra một lần?” Bộ hạ đưa ra kiến nghị.

Võ Cương nhìn hộp gỗ không nói gì, nhíu mày lại, cuối cùng lắc đầu.

“Không cần, nếu muốn hại ta cũng không cần tốn công như vậy.”

Hắn cười lắc đầu, phất tay để tên đội viên này lui ra.

Trong văn phòng chỉ còn lại mình Võ Cương, hắn cầm lấy hộp gỗ rồi xem kỹ.

Trận văn bên trên hắn xem cũng không hiểu, nhưng khi hắn vừa đụng vào, những trận văn này lập tức biến mất.

Điều này làm cho Võ Cương sửng sốt một lúc, sau đó mới chậm rãi mở hộp gỗ ra.

Trong hộp có một chiếc nhẫn.

Đồng tử Võ Cương co rụt lại, bỗng nhiên đứng dậy, người có một chút tu vi liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đây không phải nhẫn bình thường.

Mà là một nhẫn trữ vật.

“Nhẫn trữ vật?” Võ Cương kinh ngạc thốt lên.

Hắn ngạc nhiên cầm lấy, nói: “Là ai cho ta đưa tới cho ta một cái nhẫn trữ vật trân quý thế này?”

Võ Cương rất tò mò, nhẫn trữ vật qúy giá này là ai đưa tới cho hắn, hắn nghĩ tới trong những người mà mình quen biết hình như không có ai sẽ làm thế này.

Mang theo sự tò mò, Võ Cương đeo nhẫn vào, trực tiếp dùng ý niệm dò xét, nháy mắt thấy được không gian bên trong nhẫn, có không ít đồ vật.

Đầu tiên là một lượng lớn đan dược, Tôi thể đan, Luyện khí đan, còn có đan dược chữa thương, kinh người hơn chính là bên trong có mấy viên Phá cảnh đan.

Nhìn thấy những đan dược này, Võ Cương hít thở dồn dập, đan dược ở bất kỳ địa phương nào đều là hàng khó cầu, tài nguyên khan hiếm.

Hiện tại lại có Tôi thể đan, Luyện khí đan, mỗi loại có ít nhất hơn một ngàn viên, còn có mấy ngàn viên Chữa thương đan.

Mười viên Phá cảnh đan là quý nhất, khiến Võ Cương có chút run rẩy.

“Đây là...” Rất nhanh, Võ Cương phát hiện trong nhẫn có mấy cái ngọc giản.

Vừa thấy thì đồng tử co rụt lại.

Đây là ngọc giản truyền thừa, hắn kích động tới mức hai tay run rẩy, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Là ai, là ai đưa cho hắn nhiều thứ quý giá thế này?

“Quân thể trạng đấu thuật?”

Hắn cầm lấy một ngọc giản, trực tiếp đặt lên trán, ý niệm vừa nhập vào trong lập tức bị một loạt tin tức vọt tới làm sợ ngây người.

Thế mà là Quân thể trạng đấu thuật, nhưng không giống Quân thể trạng đấu thuật mà hắn biết, hình như đây là một phiên bản thăng cấp.

Lòng hắn nổi sóng to gió lớn, đây là Quân thể trạng đấu thuật bản cường hóa, có thể tu luyện đến cấp Truyền kỳ.

Cấp Truyền kỳ, quả thực chính là một cấp độ hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới.

“Võ học cấp Truyền kỳ sao?”

Võ Cương nuốt nước miếng, ngơ ngác.

Hắn liền xem thêm mấy ngọc giản khác, đồng dạng cũng là Quân thể trạng đấu thuật bản cường hóa này, có tiểu thành, đại thành, viên mãn, Cứu cực.

Trong ngọc giản cuối cùng có dấu ghi chép tinh túy của Quân thể trạng đấu thuật cấp Truyền kỳ, một khi hiểu thấu sẽ tu luyện thành công.

Giờ phút này, trong đầu Võ Cương như có tia chớp xẹt qua, bỗng nhiên biết mấy thứ này là ai đưa.

“Mộc Phàm!”

Hắn kinh ngạc hô lên, sau đỏ mặt ửng hồng, kích động, vui mừng, lại có một chút kiêu ngạo.

Không sai, mấy thứ này đúng là Mộc Phàm đưa, mục đích chính là trả ân tình của Võ Cương, ân tình lúc đưa Quân thể trạng đấu.

Mặc kệ như thế nào, nợ ân tình thì phải trả lại, làm người phải có nguyên tắc, tri ân báo đáp.

“Không nghĩ tới a, quả nhiên ta không nhìn lầm, thậm chí còn xem nhẹ thành tựu của hắn.”

Võ Cương thoải mái cười to, trong lòng vô cùng tự hào vì lúc trước mình đã nhìn trúng Mộc Phàm.

Hắn không nhìn lầm, thành tựu của Mộc Phàm vượt xa dự đoán, thậm chí có thể nói là nhân vật truyền kỳ một thế hệ.

Hắn trưởng thành quá nhanh, quá mức truyền kỳ, hoàn toàn khó có thể tin được.

Võ Cương cũng thấy biểu hiện cường thế của Mộc Phàm ở Long Thành, một người độc chiến năm Bán thần, khiến nhân loại tự hào.

“Tiểu tử tốt, còn nhớ rõ chúng ta.”

Hai mắt Võ Cương đã ươn ướt, trong lòng vui mừng, đồng thời cũng có chút hổ thẹn, cảm giác mình cũng không có trợ giúp Mộc Phàm bao nhiêu.

Nhưng hiện tại người ta hồi đáp cho hắn lại khiến hắn cảm thấy quá nặng, quá quý.

“Thôi, hổ thẹn liền hổ thẹn.”

Cuối cùng, Võ Cương vui vẻ tiếp nhận quà của Mộc Phàm, không gặp nhưng lại lặng lẽ đưa tới mấy thứ này, là một loại tâm ý.

.....

Bên kia, Mộc Phàm một mình đi trên đường, trong lòng thông suốt, cả người nhẹ nhàng tự tại.

Đối với chuyện Võ Cương sẽ xử lý đồ hắn gửi tới như thế nào, hắn

không quan tâm, đã cho người ta thì xử lý thế nào là chuyện của người ta.

“Chúng ta đều là tiểu quái thú...”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên tiếng chuông di động vang lên.

Mộc Phàm cầm lấy xem, là một dãy số xa lạ, thuận tay chấp nhận cuộc gọi.

“Mộc Phàm, ta là Long Xuyên.”

Trong điện thoại có một giọng nam trung niên truyền đến, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt.

Long Xuyên, còn không phải là người quản lý Khu thứ tám sao?

Hắn nhanh chóng cười hỏi: “Sao ngài rãnh rỗi mà gọi điện thoại cho ta vậy?”

“Ha ha, tiểu tử ngươi thật khó tìm, ta đang ở tầng cao nhất của Tụ tiên lâu, rảnh thì tới đây tán gẫu một chút?”

Long Xuyên ngỏ lời mời.

Mộc Phàm suy nghĩ, rồi nói: "Đúng lúc không có việc gì, ta đây liền đi qua.”

Tắt điện thoại, Mộc Phàm nhìn về hướng Tụ tiên lâu, bước một bước, biến mất khỏi đường cái.

“Oa, người kia vừa biến mất?”

Trên đường, có mấy người vốn đang lặng lẽ nhìn lén Mộc Phàm, bởi vì khí chất của hắn quá thu hút.

Thấy hắn đột nhiên biến mất, lập tức kinh ngạc hô to.

“Cao thủ!”

“Ta thấy dáng vẻ hắn rất giống Mộc Phàm.”

“Đúng vậy, chắc chắn người vừa rồi chính là Mộc Phàm.”

“Không sai, Mộc Phàm đến từ Khu thứ tám.”

“Ta thấy thần tượng.”

Vô số người đi đường cảm thấy kích động, đặc biệt là một ít thiếu nam thiếu nữ đều tràn ngập lòng sùng bái.

Mộc Phàm không biết mình vừa rời đi thì mấy người trên đường như nổ tung chảo.

Lúc này, hắn đã tới tầng đỉnh của Tụ tiên lâu, một sân thượng thật lớn.

Nơi này có một hoa viên nhỏ, trồng vô số kỳ dị hoa thảo, hương thơm ngào ngạt, vừa tới gần liền hấp dẫn người ta.

Mộc Phàm vừa tới lập tức kinh động một đoàn thủ vệ.

Nhưng bọn họ đều không có động, chỉ là nhìn xong liền thả lỏng, hơn nữa ánh mắt nhìn hắn đều mang theo kính ý, hiển nhiên là biết Mộc Phàm.

“Mộc Phàm, ở bên này.”

Trong lầu các, Long Xuyên đứng lên vẫy tay gọi Mộc Phàm.

Hắn trực tiếp đi qua, ngồi xuống vị trí đối diện.

“Nào, uống một chén?” Long Xuyên cười cười, rót một chén rượu.

Mộc Phàm cũng không khách khí, cầm lấy uống một ngụm, nếm thử hương vị, cũng không tệ lắm, thế mà là rượu Mao đài.

“Chậc chậc, phong chừng rượu này của ngài đã ủ mấy trăm năm đi nha?” Mộc Phàm lại uống thêm một ly, gần đây hắn rất thích uống rượu.

Long Xuyên cười lắc đầu: “Gọi ta Long bá bá được rồi, ta và lão quái vật Mộc gia các ngươi xem như là bạn tâm giao.”

“Vậy ta đây liền gọi ngươi một tiếng Long bá.” Mộc Phàm gật gật đầu.

Long Xuyên nghe xong, có vẻ vui hơn, quan hệ giữa hai bên đã gần gũi hơn.

“Cuộc chiến Long Thành lần này ít nhiều gì cũng nhờ ngươi, bằng không tình cảnh nhân loại sẽ là một cục diện khác.”

Long Xuyên nghiêm túc nói một câu.

Hắn cười nói: “Không lâu sau, vị quản lý Khu thứ nhất muốn ngươi đi thủ phủ một chuyến, ngươi có yêu cầu gì, đến lúc đó cứ việc đưa ra là được.”

“Đã hiểu.” Nghe câu này, hai mắt Mộc Phàm sáng lên, giống như thấy được vô số tiền trinh.

Hắn ngay sau đó hắn tỉnh ngộ lại, hỏi: “Long bá, lần này kêu ta tới có chuyện gì?”

Long Xuyên uống một ly rượu, mới từ từ nói: “Lần này mời ngươi tới là có một việc, ngươi đã biết chuyện chúng ta chuẩn bị xây dựng Khu thứ mười đi?”

“Đã nghe nói qua, ý của ngươi là...” Mộc Phàm nghĩ tới điều gì đó, đôi mắt càng sáng hơn.

Thành lập Khu thứ mười cần xây dựng trận pháp, đây chính là một cuộc làm ăn lớn nha.

“Không sai.” Long Xuyên gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta muốn mời ngươi hỗ trợ xây dựng trận pháp, trước đó Liễu Sơn cũng đã nói qua với ngươi, ngươi có yêu cầu gì cứ việc nói.”

“Chuyện trận pháp cũng dễ làm thôi, ta chỉ có một yêu cầu....”

Mộc Phàm giơ vài ngón tay, nở nụ cười.

Yêu cầu duy nhất của hắn, đó chính là tiền.

Chương 360: Hai mươi ngàn tỷ

“Tiền sao?”

Long Xuyên sửng sốt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, có chút khó tin.

Đường đường là cường giả cấp Truyền kỳ, thế mà muốn tiền.

Tiền, ở trong mắt bọn họ căn bản không có tác dụng, tới cấp bậc như Mộc Phàm thì tiền có nhiều hẳn cũng chỉ là một đống giấy thôi.

“Đúng vậy, ta chỉ cần tiền.”

Mộc Phàm khẳng định.

Thấy thế này, vẻ mặt Long Xuyên quái quái, hỏi: “Tiền đối với chúng ta tới nói không có bao nhiêu tác dụng, với gia cảnh của ngươi hẳn là không cần tiền mới đúng chứ?”

“Sao lại không cần?”

Mộc Phàm nghiêm trang nói: “Long bá không biết ta nghèo tới mức nào đâu, sắp không có gì ăn, chuyện trận pháp một giây là có thể xong xuôi, ta chỉ cần tiền, không cần gì khác cả.”

Trong mắt những người khác, tới cấp độ như Mộc Phàm thì tiền đã vô dụng, hẳn là phải muốn tài nguyên tu luyện hay là địa vị mới đúng.

Nhưng Mộc Phàm hoàn toàn ngược lại, chỉ cần tiền, không cần gì khác.

Còn địa vị, đừng làm trò cười, thực lực cường đại còn sợ không có địa vị sao, làm một vị cường giả Truyền kỳ, ai dám bất kính?

Còn tài nguyên thì Mộc Phàm cũng không thiếu, hoặc là nói cũng không phải rất quan trọng, thứ quan trọng duy nhất chính là tiền.

Không có tiền, thì không thể nạp tiền nha, một đường thiêu tiền mới có thành tựu bây giờ, không có tiền làm sao tiếp túc đốt.

Nhìn bộ dáng kiên định của hắn, Long Xuyên nghĩ không ra.

Hắn thấy quái lạ nên nói: “Mộc gia không cho ngươi tiền sao?”

Mộc Phàm cười khổ nói, thở dài nói: “Đừng nói nữa, chút tiền của Mộc gia không đủ ta dùng, bán toàn bộ Mộc gia cũng không đủ.”

“.....” Long Xuyên hết chỗ nói rồi.

Hắn uốn câm nín, chưa bao giờ gặp người trẻ tuổi nào thế này, chưa từng thấy cường giả Truyền kỳ nào chỉ cần tiền thôi.

Long Xuyên khẽ cười nói: “Nếu thứ khác thì khó mà nói, còn tiền thì quá đơn giản rồi.”

“Nói đi, ngươi muốn bao nhiêu?” Hắn cầm lấy chén rượu uống một ngụm.

Mộc Phàm vừa nghe có tiền, đôi mắt sáng rực, cười hắc hắc nói: “Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, mấy trăm ngàn tỷ cũng không tệ.”

“Phốc!”

Long Xuyên phun một ngụm rượu, ho khan kịch liệt, sặc đến đỏ mặt mặt.

Hắn hít thở vài hơi, mới cười khổ nói: “Tiểu tử ngươi thật đúng là dám mở miệng a, toàn bộ Khu thứ tám cũng không lấy ra nổi mấy trăm ngàn tỷ cho ngươi.”

“Ngươi muốn nhiều tiền như vậy làm gì, dùng hết sao?” Long Xuyên có chút khó hiểu.

Mộc Phàm thở dài, nói: “Ta nghèo nha, tiền không đủ dùng, còn dùng như thế nào thì các ngươi cũng cũng đừng hỏi.”

“Việc này ta phải thương lượng cùng các lão bằng hữu khu khác, nhìn xem có thể đưa cho ngươi vài ngàn tỷ hay không.”

Long Xuyên gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Mỗi người đều có bí mật, huống chi vị này chính là người đến từ bên ngoài địa cầu.

Nghĩ tới nữ nhân thần bí lúc trước, trong lòng Long Xuyên vẫn còn sợ hãi, ký ức còn mới mẻ a.

“Ngươi chờ chút, ta hỏi những người khác.”

Nghĩ vậy, Long Xuyên trực tiếp liên lạc với người quản lý các khu khác, đề nghị thảo luận chuyện này.

“Không phải nói sẽ khen thưởng cho ta sao, ta thấy gộp chung cũng được, ta chỉ cần tiền, càng nhiều càng tốt, nếu có thể có mấy trăm ngàn tỷ thì càng tốt hơn.”

Mộc Phàm đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, mở miệng đề nghị.

Vẻ mặt Long Xuyên cứng đờ, dở khóc dở cười nhìn hắn, chưa từng nghĩ tới một cường giả Truyền kỳ lại mê tiền đến nông nỗi này.

Chẳng lẽ, người bên ngoài địa cầu đều mê tiền?

Tuy rằng rất tò mò, nhưng hắn không có tìm hiểu căn nguyên vấn đề, người có thể ngồi ở vị trí này cũng không ngốc, ngược lại rất tinh.

Muốn tiền, không thành vấn đề, ngược lại đơn giản hơn.

“Ngươi chờ, ta lập tức liên hệ bọn họ.”

Long Xuyên nói xong đứng dậy rời đi, đi sang một bên liên hệ những người khác.

Mộc Phàm một mình ngồi bàn, tự rót tự uống, đang suy nghĩ lần này đây có thể lấy tới bao nhiêu tiền đây.

Hẳn là không ít đi, dù sao mình cũng đã hoá giải nguy cơ cho Long Thành, chắc chắn phải khen thưởng, mình không cần gì hết, chỉ cần tiền, hẳn là bọn họ sẽ không keo kiệt.

“Các vị, Mộc Phàm đã nói như vậy, chỉ cần tiền.”

Bên kia, người quản lý chín khu kết nối với nhau, thương nghị việc này.

Long Xuyên vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngốc.

“Đòi tiền?”

Trong phòng hội nghị ảo, một đám mờ mịt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một cường giả Truyền kỳ thế mà cần tiền, không cần gì khác?

“Ngươi chắc chắn, hắn chỉ cần tiền sao?”

Quản lý Khu thứ năm, một vị lão nhân lên tiếng hỏi.

Long Xuyên gật gật đầu: “Không sai, hắn nói như thế này, chỉ cần tiền, mở miệng chính là mấy trăm ngàn tỷ, mọi người thấy thế nào?”

“Mấy trăm ngàn tỷ?”

Mấy vị quản lý một lần nữa hết biết nói gì, chỉ nhìn nhau, thật sự có người yêu tiền như vậy?

“Muốn tiền, rất đơn giản nha.”

Quản lý Khu thứ nhất, Tiêu lão, nở nụ cười.

Hắn cười ha hả nói: “Vị tiểu hữu này rất thú vị, nếu hắn muốn tiền, vậy thỏa mãn hắn, trùng kiến Long Thành cùng xây dựng Khu thứ mười cần tiêu tốn tiền bạc, mấy khu chúng ta có thể lấy ra hai mươi ngàn tỷ cho hắn, nhiều hơn nữa thì không có.”

“Tốt, quyết định vậy đi.”

“Có thể!”

“Đúng rồi, tốt nhất mời hắn giúp chúng ta gia cố trận pháp phòng ngự các khu luôn.”

“Không sai, còn có phòng ngự của các phòng tuyến cũng cần gia cố một chút.”

Các đại lão sôi nổi đề nghị, đưa ra ý kiến, nhất trí đồng ý với yêu cầu của Mộc Phàm, muốn tiền, thật sự quá đơn giản.

Cho nên bọn họ không do dự gì cả, lập tức đồng ý.

“Được, các ngươi chuyển tiền qua cho ta.”

Long Xuyên gật gật đầu, hoàn thành mục đích của hội nghị.

Hắn rời khỏi phòng họp ảo trước, trở lại ngồi đối diện với Mộc Phàm, mặt mang vẻ tươi cười.

Trong phòng hội nghị, đại lão các khu nhìn nhau.

“Tiêu lão, ngài thấy thế nào?”

Trong phòng hội nghị, có người hỏi.

Chỉ thấy Tiêu lão im lặng một lúc, mới từ từ nói: “Sớm muộn gì Mộc Phàm cũng sẽ rời đi, tới cấp độ như hắn không thể không rời khỏi địa cầu, không thể tiếp tục lưu lại.”

“Có lẽ không bao lâu nữa sẽ có sứ giả Thần quốc buông xuống.”

Hắn vừa nói ra, mọi người đều im lặng, sắc mặt khó coi.

Trên địa cầu, không phải không có cường giả nhân loại cấp Truyền kỳ, cũng có nhưng đều bị bắt phải rời khỏi địa cầu, đi vào vũ trụ mênh mông.

Không rời đi, sẽ tiếp nhận trừng phạt của Thần quốc, bởi vì bước vào cấp Truyền kỳ cấp phải rời khỏi văn minh của mình.

Đây là quy định của Thần quốc, không ai có thể làm trái.

“Gần đây, vị kia càng ngày càng quỷ dị, chúng ta không thể không cẩn thận.”

Tiêu lão đột nhiên nói một câu, trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói ra.

“Có cần mời Mộc Phàm thăm dò vị kia một chút hay không?”

Có người đột nhiên đề nghị, mọi người lập tức im lặng.

Tất cả mọi người không nói lời nào, không khí trong lúc nhất thời trở nên căng thẳng.

Sau một hồi, Tiêu lão mới chậm rãi nói: “Việc này đặt sang một bên, mau chóng khôi phục phòng ngự Long Thành, trùng kiến phòng tuyến.”

“Những chuyện khác liền dựa theo kế hoạch đã định mà chấp hành.”

“Tình huống Thiên Không thành phương tây như thế nào?”

Hắn lại hỏi thêm một câu, tình huống nhân loại phương tây không lạc quan lắm.

“Tình huống không ổn, đã vài lần cầu viện.”

“Vậy, phái ai đi chi viện đây?”

Trong lòng mọi người đồng thời nghĩ đến một người, rồi nhìn nhau không nói gì.

“Có thể mời hắn sao?”

Có người cười khổ nói, người bọn họ nghĩ tới tất nhiên chính là Mộc Phàm, truyền kỳ nhân loại, thanh danh vang dội gần đây.

Nhưng có thể mời hắn đi sao?

“Không phải phương tây có tiền sao?” Người quản lý khu thứ sáu đột nhiên nói một câu.

Mọi người vừa nghe, ánh mắt đều sáng lên, đúng vậy, Mộc Phàm chỉ cần tiền, có lẽ hắn sẽ đi.

“Quyết định vậy đi.”

“Để Long Xuyên nói."

.....

Bên kia, Long Xuyên rót một ly rượu, uống một ngụm.

“Những người khác đã đồng ý, số tiền là hai mươi ngàn tỷ, ngươi xem có đủ hay không?”

Hắn buông chén rượu, nghiêm túc hỏi.

Chín khu đưa ra hai mươi ngàn tỷ, đã là cực hạn, còn phải xây dựng Khu thứ mười, trùng kiến phòng tuyến Long Thành, tài chính khan hiếm, rất khó trích ra nhiều hơn.

Mộc Phàm vừa nghe được, đôi mắt tỏa ánh sáng, hai mươi ngàn tỷ, không nghĩ tới có nhiều như vậy.

Thật hắn chỉ nói vậy thôi, nghĩ thầm là có mấy ngàn tỷ cũng đã tốt lắm rồi, ai ngờ ngoài dự đoán.

“Đúng rồi, các vị ở khu khác muốn mời ngươi tăng cường một phòng ngự trận pháp các khu, ngươi xem...” Long Xuyên nhắc tới chuyện này.

Mộc Phàm không cần suy nghĩ liền cười nói: “Chuyện này đơn giản, ta sẽ lần lượt tăng cường trận pháp phòng ngự của các khu.”

“Đương nhiên, trước tiên phải gia cố trận pháp Khu thứ tám một chút.” Hắn bổ sung thêm một câu.

Long Xuyên vừa nghe vui mừng gật gật đầu, cười nói: “Đa tạ, ngươi cho ta số thẻ, ta chuyển hết số tiền này cho ngươi.”

“Được!”

Mộc Phàm không nói nhiều, trong lòng rất kích động, lập tức có hai mươi ngàn tỷ vào túi, là số tiền thu vào lớn nhất từ trước tới giờ.

Hai mươi ngàn tỷ a, chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy.

“Tích... Thẻ vàng ngân hàng tu chân nhận hai mươi ngàn tỷ, tổng cộng....”

Rất nhanh, di động nhận được tin nhắn, làm tâm thần Mộc Phàm

run lên, trong lòng nở hoa, lại phát tài rồi.

Chương 361: Mở rộng chín khu

Khu thứ tám, phía trên quầng sáng trận pháp, có hai bóng người lăng không mà đứng.

“Mộc Phàm, cần tài liệu gì cứ việc nói, có thể tùy ý sử dụng tài liệu trong kho hàng.”

Long Xuyên vẻ mặt thận trọng nói.

Mộc Phàm nhìn tổng thể trận pháp Khu thứ tám, trận văn rậm rạp, là kiệt tác chứa đựng tâm huyết của vô số trận sư nhân loại.

Nhưng trong mắt hắn lại có trăm ngàn chỗ hở, lực phòng ngự cũng không đủ, là một vị trận pháp sư cấp Sử thi, hắn có thể tiện tay phá huỷ.

“Tài liệu dùng được không bao nhiêu, trên cơ sở vốn có vốn có, có thể mở rộng phạm vị trận pháp gấp ba lần, tăng cường phòng ngự cùng lực sát thương khoảng một trăm lần.”

Mộc Phàm tự tin nói.

Lời này làm Long Xuyên sợ ngây người, mở rộng gấp ba? Tăng cường uy lực gấp trăm lần, không quá khoa trương chứ?

Thật ra không khoa trương chút nào, ở trình độ trận pháp cấp Truyền kỳ đã có thể nhẹ nhàng làm được chuyện này, huống chi là hiện tại đã đột phá cấp Sử thi.

Ba hệ cấp Sử thi, ai mà tưởng tượng nổi?

“Long bá cứ nhìn đi, ta đây liền bắt đầu.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, biểu tình trở nên nghiêm túc.

Long Xuyên rùng mình, lập tức lui sang một bên, yên tĩnh nhìn, không có quấy rầy Mộc Phàm.

Hai mắt hắn sáng quắc nhìn chăm chú, trong lòng chờ mong, mang theo một chút kích động, nếu thật sự có thể mở rộng phạm vi trận

pháp gấp ba lần, chẳng khác nào Khu thứ tám mở rộng gấp ba.

Như vậy có thể bảo vệ thêm càng nhiều người, sẽ có nơi an cư lạc nghiệp cho những người đang đau khổ giãy giụa ở khu chờ quy hoạch, trong các phế tích.

“Hư không khắc trận, đại ngũ hành, lên!”

Ngay sau đó, liền thấy hai tay Mộc Phàm tạo ra vô số tàn ảnh, đánh ra từng điểm sáng, khắc hoạ ra từng đường trận văn trên không trung.

Trận văn rập rạp đan xen ngang dọc, rơi vào trận pháp Khu thứ tám, lập tức kích hoạt toàn bộ trận pháp.

Sắc mặt tất cả trận sư đang thủ vệ trận pháp trung tâm của Khu thứ tám đều biến đổi, hoảng hốt nhìn trận pháp đột nhiên bị kích hoạt.

“Sao lại thế này?”

“Ai động trận pháp?”

“Mau cảnh báo.”

Giờ này khắc này, rất nhiều người ở Khu thứ tám kinh ngạc, thiếu chút nữa rối loạn, trận pháp đột nhiên khởi động khiến rất nhiều người sợ hãi.

“Mọi người, thủ vững vị trí, không được tự tiện hành động.”

Thấy vô số người bên dưới bị kinh động, Long Xuyên nhíu mày, lập tức lớn tiếng nói một câu.

Vừa nghe lời này, toàn bộ đám người phòng giữ Khu thứ tám đồng thời dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện trên không trung có hai người.

Một người trong đó là Long Xuyên, ngăn chặn mọi người lộn xộn, tránh ảnh hưởng tới Mộc Phàm.

“Người quản lý!”

“Còn người kia là ai?”

“Mộc Phàm?”

Giờ phút này, không ít người thấy quản lý Khu thứ tám, còn có một người khác.

Có một ít người nhận ra Mộc Phàm, một đám khiếp sợ không thôi.

Ong!

Khu thứ tám chấn động, vô số người không rõ nguyên do, nhưng một đám cảm giác được trận pháp rung động kịch liệt, tản ra vô số tia sáng.

Lúc này, tất cả mọi người trong Khu thứ tám đều bị hấp dẫn, đều dừng lại nhìn lên không trung.

“Là đại thiếu gia!”

Ở Mộc gia, rất nhiều người kích động la to, nhìn Mộc Phàm đang khắc trận văn trên bầu trời, một đám lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Đại thiếu gia!”

“Đại thiếu gia chúng ta chính là truyền kỳ của thế hệ.”

“Lấy một địch năm, đánh năm Bán thần tơi bời.”

Trên dưới Mộc gia kích động sôi trào, một đám nhìn Mộc Phàm với ánh mắt sùng bái.

Gia chủ Mộc gia, Mộc Hùng, chăm chú nhìn Mộc Phàm đang khắc trận, trong lòng có một loại cảm xúc quái dị, khó nói rõ, rất phức tạp.

Hắn kinh ngạc cảm thán nói: “Chưa từng có ai có thành tựu như vậy, còn may là Mộc gia còn có chút ân tình với hắn.”

Nhớ tới những động tác nhỏ trước kia của mình, trong lòng Mộc Hùng xấu hổ muốn chết, nếu không có lão tổ Mộc gia vẫn luôn đè nặng, hắn đã đắc tội Mộc Phàm nặng nề.

May mắn, Mộc Phàm không có so đo những chuyện này, cũng chiếu cố Mộc gia nhiều, xem ra, Mộc gia sẽ vì Mộc Phàm mà một bước lên trời.

Giờ khắc này, Mộc Hùng cảm thấy tự hào.

Keng keng keng...

Lúc này, trên trời cao, Mộc Phàm lấy tay chộp một đống tài liệu kim loại, trực tiếp ở trong không trung cô đọng thành từng cây cột kim loại lớn.

Có chín cây cột, mỗi một cây đều khắc vô số trận văn, hình thành trận cơ.

Hắn đánh chín cây trận cơ này vào trong trận pháp Khu thứ tám, hóa thành cửu cung vận hành, dung nhập vào trận pháp vốn có.

“Trận khởi!”

Mộc Phàm đột nhiên hét to, đôi tay nhấc lên, toàn bộ Khu thứ tám chấn động, tựa như động đất.

Vô số trận văn lập loè, tường kim loại của Khu thứ tám đột nhiên được nâng lên, bay lên không trung dưới ánh mắt chấn động của vô số người.

Ngay sau đó, tường kim loại bắt đầu phân tách thành vô số khối kim loại hình vuông không ngừng bay múa trên không trung, tản ra ánh sáng mãnh liệt.

Long Xuyên xem mà trợn mắt há hốc mồm, tận mắt thấy Mộc Phàm tan rã trận pháp Khu thứ tám, sau đó thao túng rất tự nhiên, trực tiếp mở rộng ra ngoài.

Cả tường kim loại đã bị tách ra, sau đó được thao túng bay ra bên ngoài, quầng sáng trận pháp Khu thứ tám đang mở rộng dần.

Sau ba nhịp thở, trận pháp Khu thứ tám đã mở rộng gấp ba, hình thành một trận pháp bảo hộ càng thêm khổng lồ.

Ầm vang!

Tường kim loại đã giải thể bắt đầu kết nối lại, ầm ầm ầm rơi xuống, trực tiếp đâm sâu vào đất, kết hợp vô số trận văn đan xen, hợp nhất một cách hoàn mỹ.

Cuối cùng đã hoàn thành củng cố trận pháp Khu thứ tám, tăng cường phòng ngự, dung nhập trận cơ cùng trận văn mà Mộc Phàm khắc hoạ, lấy cửu cung vận chuyển, bát quái ở giữa, bao quát âm dương, ngũ hành, lực phòng ngự trực tiếp tăng khoảng trăm lần.

Còn có lực sát thương cường đại, dù có cường giả Truyền kỳ tới cũng không có biện pháp xâm nhập vào Khu thứ tám.

“Xong!”

Không lâu sau đó, Mộc Phàm ngừng lại, toàn bộ Khu thứ tám khôi phục bình thường, một quầng sáng cường đại bao phủ toàn bộ Khu thứ tám.

Quầng sáng mông lung, mang đến cho người ta cảm giác an toàn.

Giờ khắc này, trên dưới Khu thứ tám đều im lặng, một đám nhìn trận pháp hoàn toàn mới trên bầu trời rồi lại nhìn về phía Mộc Phàm, ánh mắt đều lộ vẻ cuồng nhiệt, sùng bái.

“Im lặng thì thôi, một tiếng hót kinh người.”

“Thiên tài, yêu nghiệt, đều không đủ để hình dung hắn.”

Mọi người trong đội chấp pháp yên lặng nhìn thiếu niên trên trời cao, trong mắt mang theo một loại kính ý.

Võ Cương cảm khái nhìn Mộc Phàm, trong lòng tràn ngập tự hào, đây là người mà mình liếc mắt liền nhìn trúng, đáng giá kiêu ngạo.

“Không thể tưởng tượng!”

Long Xuyên kích động nhìn trận pháp hoàn toàn mới này, có thể cảm nhận được sự cường đại một cách rõ ràng, trong lòng chấn động không thôi.

Đây là chỗ lợi hại của Truyền kỳ trận sư.

Thật ra hắn không biết Mộc Phàm đã đột phá Truyền kỳ, bước vào cấp Sử thi, chỉ kém một bước là có thể thành tựu Thần thoại trận sư.

“Mộc Phàm, ta đại biểu toàn bộ Khu thứ tám với tất cả lòng thành kính, cảm tạ ngươi!”

Long Xuyên nói xong, cúi người với Mộc Phàm.

“Long bá nói quá lời.”

Mộc Phàm phất tay nâng Long Xuyên.

Long Xuyên cảm thấy một cổ lực lượng nhu hòa vọt tới, không cách nào kháng cự bị nâng dậy, trong lòng cảm khái vạn phần, đã từng là phế vật không thể tu luyện trong mắt vô số người, chỉ trong chớp mắt đã trở thành tồn tại mà vô số người phải ngước nhìn.

“Đúng rồi, Long bá, ta muốn hỏi một chút về chuyện trước kia.”

Mộc Phàm trầm ngâm một lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Long Xuyên vừa nghe biến sắc, cuối cùng thở dài nói: “Cũng nên nói cho ngươi biết rồi, đi theo ta, có một đồ vật cho ngươi.”

Nói xong hắn xoay người trở về Tụ tiên lâu, Mộc Phàm đi theo, về tới chỗ cũ ngồi xuống.

“Các ngươi lui xuống.”

Long Xuyên vẫy vẫy tay bảo tất cả mọi người lui xuống.

Chỉ còn lại Mộc Phàm cùng Long Xuyên, không ai mở miệng nói chuyện.

Mộc Phàm chỉ lẳng lặng nhìn hắn, chờ đợi vị quản lý Khu thứ tám này mở miệng, nói ra chuyện năm đó.

“Chuyện năm đó ta đều ghi chép lại, ngươi tự mình xem đi, cũng không cần ta giải thích lại.”

Sau khi im lặng một lúc, Long Xuyên lấy ra một thiết bị nhỏ đưa cho Mộc Phàm.

Hắn tiếp nhận, trong mắt mang theo chút khó hiểu cùng dò hỏi.

Long Xuyên cười cười nói: “Năm đó, nữ nhân thần bí kia vừa xuất hiện, ta liền lén lút ghi hình lại, tất cả đều ở bên trong, ngươi xem đi.”

Mộc Phàm nheo mắt, chậm rãi mở khởi động thiết bị này, quầng sáng hiện lên, rất nhanh đã có hình ảnh xuất hiện.

Đó là một nữ nhân trẻ tuổi, xinh đẹp, nhìn một lần đã khiến người khác không thể nào quên.

Mộc Phàm vừa thấy hình ảnh nữ nhân này, trái tim nhảy dựng, Thần huyết trong cơ thể tự dưng sôi trào, giống như cộng minh.

Hắn chắc chắn đây là người có quan hệ huyết thống với mình, có cùng huyết mạch.

Nữ nhân này đang ôm một đứa trẻ, không cần phải nói, đứa trẻ này chính là Mộc Phàm đời trước.

Mộc Phàm yên lặng quan sát, tất cả chuyện xảy ra năm đó đều được bày ra, được quản lý Khu thứ tám ghi lại rõ ràng.

Bao gồm chuyện nữ tử thần bí cưỡng ép Mộc gia, một chưởng trọng thương Long Xuyên, cuối cùng đại chiến các cao thủ trên không trung.

Hơn mười cường giả nhân loại trong chín khu vây công đối phương, nhưng đều bại trong một chiêu, tất cả mọi người bị đánh bại, không một ai may mắn thoát khỏi.

Nhìn nữ nhân thần bí kia, sắc mặt Mộc Phàm vô cùng nghiêm trọng, bởi vì hắn không nhìn ra đối phương sâu cạn.

“Hệ thống, nàng mạnh đến mức nào?”

Mộc Phàm xem xong im lặng một hồi lâu, đột nhiên dò hỏi hệ thống.

Câu trả lời của hệ thống làm lòng hắn nổi sóng to.

Chương 362: Tỷ tỷ thần bí

Khu thứ tám, trên không trung, Mộc Phàm rời khỏi tầng cao nhất của Tụ tiên lâu.

Hắn mang tâm sự nặng nề đi ra, đứng trong không trung, yên lặng nhìn vũ trụ mênh mông.

“Hệ thống, nàng thực sự cường đại như vậy?”

Mộc Phàm vẫn chưa thể bình tĩnh, nhìn hình ảnh năm đó, thấy được nữ tử thần bí mang mình tới địa cầu.

Hắn hỏi hệ thống, không nghĩ tới hệ thống cho hắn một đáp án làm hắn chấn động.

Đúng là nữ tử kia có quan hệ huyết thống với hắn.

Nhưng không nghĩ tới thực lực của đối phương khủng bố như vậy, theo lời hệ thống nói thì một vạn tên như Mộc Phàm hiện tại cũng không đỡ nổi một ngón tay của đối phương.

“Ký chủ đừng nhụt chí, chỉ cần nỗ lực nạp tiền nhiều hơn, sẽ nhanh chóng vượt qua nàng thôi.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống an ủi.

“Nàng là tỷ tỷ của ta sao?”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, nữ tử thần bí kia có quan hệ huyết thống với thân thể này, là tỷ tỷ của hắn sao?

Hít sâu một hơi, Mộc Phàm loại bỏ tạp niệm trong đầu, để chính mình bình tĩnh lại, có hệ thống ở đây, chỉ cần không ngừng nạp tiền là có thể một đường thăng cấp trưởng thành.

Huống chi hắn vừa mới đạt được một số tiền khổng lồ là hai mươi ngàn tỷ, cũng đủ tiêu xài một thời gian, xài xong thì thực lực của mình có thể tăng bạo.

“Là thời điểm chuẩn bị luyện chế một kiện vũ khí chứng đạo.”

Mộc Phàm đứng trong không trung, yên lặng suy tư, trong lòng ra quyết định luyện chế vũ khí chứng đạo cho bản thân.

Tới cấp Truyền kỳ rồi, muốn tăng lên nữa cần phải có vũ khí chứng đạo của mình, một đường đánh vỡ trói buộc, chứng đạo thành thần.

“Đi giúp mấy khu khác tăng cường trận pháp trước.”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm quyết định làm xong mấy chuyện khác rồi sau đó rời địa cầu, tìm một thế giới dị vực để luyện khí.

Vèo!

Bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên, biến mất khỏi Khu thứ tám.

Lúc này, Long Xuyên yên lặng nhìn Mộc Phàm rời đi, trong mắt lập loè một tia sáng.

“Địa cầu, chung quy vẫn không giữ được hắn a.”

Long Xuyên khe khẽ thở dài, biết không thể giữ Mộc Phàm lại, không bao lâu nữa Mộc Phàm sẽ phải rời khỏi địa cầu.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng Long Xuyên hy vọng Mộc Phàm ở lại lâu một chút, như vậy sẽ có tác dụng xúc tiến địa cầu, nhân loại tiến bộ nhanh hơn.

Truyền kỳ trận sư duy nhất, đồng tu ba hệ, thực lực cường đại, thật sự tạo nên một truyền kỳ trong nhân loại.

Một đoạn thời gian kế tiếp, Mộc Phàm lần lượt ghé qua mấy khu khác, Khu thứ chín, Khu thứ bảy, Khu thứ sáu, Khu thứ năm.

Hơn nữa mỗi khi đến một khu, đều thấy quản lý nơi đó đã sớm chuẩn bị tiệc rượu chờ hắn.

Bọn họ cực kỳ hoan nghênh Mộc Phàm, dù sao người ta tới đây là để giúp bọn hắn gia cố trận pháp, mở rộng phạm vi trận pháp vốn có.

Tương đương với việc khu bọn họ có thể bảo hộ càng nhiều nhân loại sinh hoạt cư trú, ai mà không chào đón chứ?

Bận rộn khoảng nửa ngày, rốt cuộc Mộc Phàm cũng đi tới Khu thứ nhất, khu cuối cùng, cũng là khu lớn nhất trong chín khu phương đông.

Ở thủ phủ Khu thứ nhất, Tiêu lão mang theo một nhóm người sớm chờ ở nơi đó.

“Mộc Phàm, cuối cùng ngươi cũng tới.”

Thấy Mộc Phàm đến, mặt lão có chút vui vẻ, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Phàm từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mắt mọi người, đây là lần đầu hắn đi vào Khu thứ nhất.

“Tiêu lão, xin lỗi vì đã khiến chư vị đợi lâu.”

Hắn nói một câu khách sáo.

Tiêu lão lắc đầu, cười mắng: “Đừng làm cái dạng này, mọi người đều không phải người ngoài, đi, đi vào cùng ta uống vài ly rồi nói.”

Mộc Phàm bất đắc dĩ, trong lòng có chút dở khóc dở cười, quá nhiệt tình.

Từ khi rời Khu thứ tám, đến chỗ nào chỗ nấy cũng quá nhiệt tình, khiến hắn cũng có chút ngại ngùng.

Một đường đi tới, uống ít nhất cũng mấy chục cân rượu, còn may là thân thể tốt, tu vi cường đại mới không bị chuốc say, nếu không thì có tới được hay không sẽ một vấn đề nha.

Không có biện pháp nào, người ta thịnh tình mời, không thể thất lễ.

Cứ như vậy, Mộc Phàm đi theo đám người Tiêu lão tới một kiến trúc lơ lửng trên không trung, tửu lầu xa hoa hàng đầu ở Khu thứ, Tụ tiên lâu.

Sau khi đi vào nơi này, Mộc Phàm mới biết được chủ nhân sau màn của Tụ tiên lâu là ai, đúng là tôn nữ của vị quản lý Khu thứ nhất này, Diệp Hồng Trần.

Hắn rất kinh ngạc khi biết được tin này.

“Diệp Hồng Trần, là bà chủ của Tụ tiên lâu sao?”

Mộc Phàm ngạc nhiên không thôi, trong lòng nói thầm, trách không được nàng tiêu tiền như nước mà không nháy mắt một cái, thì ra là một đại phú bà thật sự nha.

Lần sau nhìn thấy nàng, nhất định phải nghĩ cách đẩy mạnh tiêu thụ một ít đồ vật, dù gì mở một Tụ tiên lâu thế này, chắc chắn rất có tiền.

“Tiểu Phàm, ta gọi ngươi như vậy không sao chứ?” Tiêu lão cầm lấy bầu rượu cười hỏi.

Mộc Phàm nhẹ nhàng cười nói: “Không có việc gì, Tiêu lão kêu ta Tiểu Phàm thì tốt rồi.”

“Lần này may mắn có ngươi, nếu không thì nhân loại nguy rồi.”

Trên bàn tiệc, Tiêu lão kính Mộc Phàm một ly, cảm tạ.

Mộc Phàm xua xua tay nói: “Tiêu lão nói quá lời, thân là một phần tử trong nhân loại, vì an nguy của nhân loại mà cống hiến một phần sức lực là chuyện thường tình.”

“Ta cảm thấy chuyện mình làm không đáng giá nhắc tới, những liệt sĩ tình nguyện hy sinh vì nhân loại kia mới đáng để chúng ta kính nể cùng ngợi khen.”

Mộc Phàm nghiêm nghị nói ra lời này.

“Nói rất đúng!”

Tiêu lão tán thưởng, càng thêm ưa thích Mộc Phàm.

Tuy rằng hắn không phải là nhân loại địa cầu, nhưng có thể có một phần chân thành này đã đủ quý giá rồi.

Dù sao thì sớm muộn gì Mộc Phàm cũng sẽ rời khỏi địa cầu, bọn họ cho rằng Mộc Phàm không thuộc về nhân loại địa cầu, có thể vì nhân loại làm như thế cũng đã rất tốt rồi.

Bọn họ không biết linh hồn của Mộc Phàm đến từ địa cầu ở một thời không khác, là nhân loại, cùng nguồn cùng gốc.

Hắn thật lòng khâm phục những liệt sĩ nhân loại đầu rơi máu chảy, dũng mãnh không sợ chết, cam nguyện hy sinh bản thân.

Bọn họ mới là anh hùng thật sự.

Ngẫm lại, bản thân mình chỉ vì lợi ích, hắn có chút xấu hổ, so sánh với người ta liền cảm thấy mặt mũi nóng ran.

Mộc Phàm nhớ tới tám người cùng đi Long Thành với mình lúc ấy, có hai người ôm Thí thần đạn đồng quy vu tận cùng dị tộc, cảnh tượng lừng lẫy kia vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Chưa nói tới có vô số người như vậy, vì nhân loại, vì gia viên mà hy sinh bản thân, những người đó mới đáng giá sùng bái cùng kính trọng, đáng giá ghi nhớ nhất.

“Tiểu Phàm, có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ.”

Uống rượu được một lúc, vẻ mặt Tiêu lão đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhẹ giọng nói một câu.

Mộc Phàm buông chén rượu nói: “Ngài có chuyện gì nói thẳng, chỉ cần có thể làm ta tuyệt đối không chối từ.”

“Các ngươi lui xuống trước đi.”

Tiêu lão không có vội nói mà nhẹ nhàng phất tay, kêu mọi người lui xuống.

“Tiểu Phàm, ngăn cách nơi này.” Sau khi mọi người rời đi, hắn mới nhìn Mộc Phàm, truyền ra một ý niệm.

Mộc Phàm ngầm hiểu vung tay lên, tế Ngũ Hành trận bàn, trực tiếp phong toả không gian nơi này.

Ong!

Hắn còn chưa yên tâm nên thi triển ra không gian, thời gian chi lực, ngăn cách bất kỳ sự liên kết nào của khu vực này với bên ngoài.

Thậm chí vẫn không yên tâm, kêu hệ thống âm thầm giam cầm nơi này, tạo ra một vùng không gian độc lập, lúc này mới yên tâm.

“Tốt.” Mộc Phàm nghiêm túc nói.

Hắn ý thức được, lời kết tiếp mà vị quản lý Khu thứ nhất muốn nói nói chắc chắn là bí mật lớn, bằng không sẽ không trịnh trọng như thế.

Quả nhiên, Tiêu lão hít sâu một hơi, mới từ từ nói ra nguyên nhân.

“Hẳn là ngươi cũng biết cuộc chiến Thiên truỵ đi?” Lão hỏi một câu.

Mộc Phàm gật gật đầu, tất nhiên là biết, nhân loại nào mà không biết cuộc chiến Thiên truỵ.

Sắc mặt lão có chút trầm trọng nói: “Cuộc chiến Thiên truỵ là một trận chiến thảm thiết khiến nhân loại chúng ta ngã vào đáy cốc, thiếu chút nữa diệt vong.”

“Cho tới nay, ta có rất nhiều nghi vấn về cuộc chiến Thiên truỵ.”

Hắn nói đến đây thì dừng một chút, nhíu chặt mày.

Như rơi vào hồi ức năm đó, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

Chỉ nghe Tiêu lão nghiêm túc nói: “Ta hoài nghi có một độc thủ phía sau thao túng cuộc chiến Thiên truỵ, nhưng vẫn không có chứng cứ.”

“Ngài chỉ chính là...” Ánh mắt Mộc Phàm lóe lên.

Tiêu lão gằn từng chữ: “Ta hoài nghi, cuộc chiến Thiên truỵ, thậm chí đại tai biến mà nhân loại trải qua đều liên quan đến vị kia.”

“Ngài nói tới... ?” Trong mắt Mộc Phàm hiện lên tia sáng.

Nghe xong hắn nói, Tiêu lão gật đầu: “Không sai, ta đã trải qua trận chiến năm ấy.”

“Ở thời điểm nhân loại sắp diệt vong, vị kia đột nhiên từ trên trời buông xuống, hóa giải nguy cơ của nhân loại, vốn không nên bị hoài nghi, nhưng bắt đầu từ một trăm năm trước, lòng ta liền xuất hiện rất nhiều nghi vấn.”

Nói đến đây, Tiêu lão lại ngừng, trầm tư một chút rồi tiếp tục nói: “Cuộc chiến Thiên truỵ năm có rất nhiều điểm đáng ngờ, còn nữa, lai lịch cùng sự xuất hiện của vị kia quá trùng hợp.”

“Gần đây trong lòng ta luôn có dự cảm không tốt, tâm thần không yên, cứ cảm giác được có nguy cơ đang tới gần.”

“Sự kiện Long Thành đã hạ màn nhưng cảm giác nguy cơ ngược lại càng mãnh liệt hơn, chắc chắn phía sau màn có một bàn tay đang thao túng tất cả.”

“Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta điều tra vị kia, nhìn xem rốt cuộc hắn có vấn đề hay không.”

Tiêu lão trịnh trọng nhìn Mộc Phàm, nói ra thỉnh cầu.

Nghe Tiêu lão nói xong, Mộc Phàm rơi vào yên tĩnh, trong ánh mắt lập loè một tia sáng.

Chương 363: Độc thủ

-

Hắn mở bản đồ hệ thống, xem xét tình huống Khu thứ nhất.

Nhưng vừa xem thì không nhịn được mà nhíu mày, cũng không có phát hiện điều gì nguy hiểm hoặc là người hay đồ vật kỳ quái.

Ngay sau đó hắn mở rộng bản đồ, thấy trên bản đồ toàn cầu có một ít khu vực kỳ quái, bản đồ không có biện pháp hiện rõ.

“Hệ thống, sao không xem được những khu vực này?” Mộc Phàm kinh ngạc hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, khu vực không xem được có lực lượng chưa xác định hoặc là một ít di tích chưa xác định.”

“Không phải vậy chứ, cả hệ thống ngươi cũng bị che chắn sao?” Mộc Phàm không tin.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Không có bất kỳ lực lượng nào có thể che chắn sự dò xét của bổn hệ thống, chỉ cần ký chủ nạp tiền, có thể thấy hết, hoặc là thăng cấp công năng bản đồ.”

Mộc Phàm đen mặt, thầm nghĩ có phải hệ thống cố ý hay không, mục đích là muốn hắn nạp tiền?

Mặc kệ như thế nào, không xem được những khu vực đó làm Mộc Phàm rất bực bội, mới vừa thăng cấp bản đồ không bao lâu đâu, vậy mà không có biện pháp hiện ra.

“Rốt cuộc độc thủ phía sau màn kia muốn làm gì?”

Mộc Phàm lặng yên suy tư vấn đề này, căn cứ theo tin tức mà Tiêu lão nói tới, có một bàn tay đã thao túng cuộc chiến Thiên trụy.

Hơn nữa nhân loại trải qua các đại tai nạn đều liên quan đến độc thủ kia.

Nhưng Mộc Phàm không có tra được tồn tại hoặc tung tích của đối

phương, trong lòng chỉ là có một suy đoán mơ hồ mà thôi, cũng không thể đại biểu điều gì.

Muốn bắt được độc thủ sau màn còn cần phải bàn bạc kỹ hơn, biện pháp tốt nhất chính là vạch trần gương mặt thật của đối phương, hiểu mục đích thật sự của độc thủ kia.

“Là nó sao?” Mộc Phàm yên lặng nghĩ, trong tay có thêm một mảnh kim loại nhiễm máu.

Đây là thứ lấy từ trong tay một vị tướng lãnh Long Thành, bên trên có một chữ bằng máu.

Trong lòng hắn cũng hoài nghi sự kiện Long Thành có liên quan đến độc thủ sau màn.

Mộc Phàm cất mảnh kim loại rồi nhìn Tiêu lão nói: “Việc này ta đã nhớ kỹ, nếu có khả năng ta sẽ bắt lấy độc thủ kia.”

“Vậy làm phiền ngươi, ta sẽ an bài ngươi gặp vị kia một lần.” Tiêu lão nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Phàm gật gật đầu: “Có thể, khi nào an bài trực tiếp báo cho ta.”

Bí mật nói chuyện với nhau xong, Mộc Phàm triệt bỏ trận pháp, chuyện mà hai người nói thì không ai hay biết cả.

“Tiểu Phàm, trận pháp Khu thứ nhất nhờ ngươi.”

Mộc Phàm không có nhiều lời, chỉ là nhìn lướt qua toàn bộ Khu thứ nhất, trận pháp to lớn hơn so với mấy khu khác, cũng mạnh hơn một chút.

“Chuyện này đơn giản, chờ khuếch trương trận pháp nơi này xong, ta sẽ luyện chế một bộ trận cơ, xây dựng trận pháp Khu thứ mười liền giao cho ngài.”

“Đến lúc đó, khởi công xây dựng Khu thứ mười trực tiếp đánh vào là có thể hình thành trận pháp phòng ngự.”

Mộc Phàm phân phó như vậy, bởi vì sợ lúc ấy mình không thể trở

về, chỉ có thể chuẩn bị sẵn trước.

“Tốt.” Tiêu lão gật gật đầu.

Hắn mang theo Mộc Phàm đi tới nhà kho Khu thứ nhất, bên trong chất đầy các loại tài liệu, vô số tài liệu lớn lớn bé bé, rực rỡ muôn màu.

Mộc Phàm chỉ nhìn lướt qua, vốn dĩ không để ý nhưng cảm ứng được một hơi thở kỳ quái sâu trong nhà kho.

“Nơi đó cất giấu thứ gì?”

Hắn có chút kinh ngạc hỏi Tiêu lão bên cạnh.

Tiêu lão nhìn chỗ sâu trong nhà kho, ngay sau đó cười nói: “Nơi đó chứa vật từ thiên ngoại còn sót lại sau cuộc chiến Thiên trụy.”

“Nga?” Trên mặt Mộc Phàm lộ vẻ kinh ngạc, hỏi: “Ta có thể đi xem sao?”

“Đương nhiên, ngươi đi cùng ta.”

Tiêu lão nói xong liền mang theo Mộc Phàm tiến vào chỗ sâu nhất trong nhà kho, nơi đó có trận pháp bảo hộ, giam cầm, phong ấn đồ vật trong nhà kho.

Đi vào nơi này, Tiêu lão mở phong ấn ra, dẫn Mộc Phàm đi vào.

Tiến vào trong, Mộc Phàm liếc mắt một cái liền thấy vật bị phong ấn, một khối thiên thạch màu đen đang lẳng lặng lơ lửng nơi đó.

“Đây là...” Ánh mắt Mộc Phàm dừng lại, có chút kinh ngạc, đánh giá thiên thạch màu đen trước mắt.

Chỉ nghe Tiêu lão giới thiệu: “Ngày xưa, từ bên ngoài địa cầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều thiên thạch quỷ dị, chính là loại thiên thạch màu đen này.”

“Có viên đường kính trên trăm cây số, thậm chí có một viên thiên thạch đường kính cỡ năm trăm cây số, tất cả đều xông thẳng vào địa cầu.”

“Cũng không biết sao lại thế này, những thiên thạch này vừa tới gần tầng khí quyển liền tan thành vô số khối rơi xuống khắp nơi.”

Tiêu lão nói đến đây, tim cũng đập nhanh hơn chút.

Hắn nói: “Trên những thiên thạch này có vô số sinh vật ngoại lai, còn có các loại vi rút, các giống loài ngoại lai trực tiếp xâm nhập địa cầu.”

“Đó chính là nguyên nhân dẫn tới cuộc chiến Thiên trụy, vô số giống loài dị vực xâm lấn.”

Nói đến đây, hắn im lặng một hồi lâu mới thở dài nói: “Nhắc tới chiến ấy, nhân loại địa cầu thiếu chút nữa đã bị diệt sạch.”

“Số lượng thiên thạch kỳ quái này còn lại rất ít, chúng ta chỉ thu thập được một viên trước mắt này, những viên khác đều biến mất một cách quỷ dị.”

Tiêu lão vừa nói điều này, Mộc Phàm liền cảm thấy hứng thú.

Cuộc chiến Thiên trụy chính là do thiên thạch quỷ dị trước mắt trước mắt xâm nhập địa cầu, đánh vỡ tất cả.

Nhưng quỷ dị hơn chính là những thiên thạch này rơi xuống địa cầu liền biến mất một cách kỳ lạ, còn lưu lại rất rất ít.

Viên thiên thạch đường kính khoảng một mét trước mắt chính là một viên còn lại, bị nhân loại thu thập rồi phong ấn ở chỗ này.

Đáng tiếc cho tới nay cũng không nghiên cứu ra được gì, rốt cuộc trong thiên thạch có bí mật như thế nào, chỉ biết loại thiên thạch này đột nhiên rơi xuống địa cầu.

Nó mang đến chính là hủy diệt, là vô số giống loài ngoại lai đáng sợ, không có ai biết những thiên thạch màu đen này đến từ nơi nào.

Thời điểm vệ tinh kiểm tra của nhân loại phát hiện được thì chúng nó đã tới gần địa cầu.

Chúng nó giống như đột nhiên xuất hiện, không hề có dấu hiệu.

“Hệ thống, khối thiên thạch này có gì đặc biệt?”

Mộc Phàm nhìn một hồi không có thấy chỗ nào đặc biệt, chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ.

“Ký chủ, đây là phân của sinh vật nào đó.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm sốc nhẹ.

Phân sinh vật?

Mộc Phàm trừng to mắt nhìn thiên thạch, thoạt nhìn chính là thiên thạch cứng rắn nha, vì sao là phân sinh vật?

Hơn nữa, phân sinh vật có thể có lớn tới mấy trăm cây số, đùa cái gì vậy.

Tưởng tượng đến phân sinh vật mấy trăm cây số từ trên trời giáng xuống.

Trong lòng hắn lạnh ngắt, muốn câm nín, nói: “Hệ thống, thật sự là phân sinh vật? Sao ta cảm giác bên trong có một chút dao động kỳ quái.”

“Chỉ là dao động của năng lượng còn sót lại, có thể vùi vào bùn đất, làm bùn đất phát sinh biến dị, càng phì nhiêu hơn, vi rút ngoại lai bên trong cũng có thể được dựng dục ra.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm đã hiểu ra.

Ngay sau đó hắn hỏi: “Hệ thống, thứ này là phân sinh vật nào?”

“Không biết.” Ai ngờ hệ thống nhanh chóng đáp câu không biết.

Mộc Phàm bực bội: “Ngươi không phải tự xưng là không gì làm không được sao, như thế nào, chút chuyện thế này cũng không biết mà còn dám nói chính mình không gì không làm được?”

“Không có vấn đề mà nạp tiền không giải quyết được, ký chủ chỉ cần nạp một trăm tỷ là có thể đạt được tin tức.”

Hệ thống đáp lại một câu khiến Mộc Phàm khôngcòn lời gì để nói.

Một trăm tỷ, sao ngươi không ăn cục phân này luôn đi.

“Lăn.” Mộc Phàm mắng to trong lòng, không thèm để ý tới cái hệ thống hố người này, hỏi một chút chuyện liền mở miệng đòi tiền.

Một đống phân đáng để mình tốn một trăm tỷ sao?

Mộc Phàm lắc đầu, nhìn cục phân đen trước mắt mà có chút buồn nôn, còn may là vừa chưa sờ vào, nếu không thì thật sự phải nôn rồi.

“Ký chủ, ngươi có thể để thứ này vào tiểu thế giới của mình, có thể cải thiện tính chất bùn đất, thậm chí có thể dựng dục ra giống loài ngoại lai bên trong phân.”

Trong đầu truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, rơi vào trầm tư.

Đem một đại đống phân này vào tiểu thế giới, sau đó dựng dục vi rút, giống loài ngoại lai bên trong, còn có khả năng có hạt giống thực vật ngoài địa cầu.

“Ta có thể mang thứ này đi sao?” Mộc Phàm suy nghĩ, cuối cùng quay đầu dò hỏi Tiêu lão.

Tiêu lão vừa nghe liền cười nói: “Ngươi muốn thì cứ đem đi đi, dù sao cũng không nghiên cứu được gì cả.”

“Thật ra ta có thể nói cho ngài biết đây là thứ gì.”

Sắc mặt quái dị của Mộc Phàm khơi dậy lòng hiếu kỳ của Tiêu lão.

“Ngươi biết nó là thứ gì sao?” Tiêu lão kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy Mộc Phàm nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đây là phân sinh vật nào đó, mang theo vô số giống loài ngoại lai.”

“Phân?” Tiêu lão trợn mắt há hốc mồm.

Đây thật sự là một kết quả ngoài dự đoán, thiên thạch kỳ quái thế mà là phân sinh vật nào đó, sinh vật như thế nào mà có thả ra

phân có kích cỡ mấy trăm cây số?

Tưởng tượng đến điểm này liền nhịn không được run run.

“Thứ này ta mang đi, ta cũng chọn một ít tài liệu bày trận.”

Mộc Phàm nói xong, dưới ánh mắt ngây ngốc của Tiêu lão thu hồi phân sinh vật, thu vào tiểu thế giới.

Quả nhiên, sau khi chôn vào đất, thứ này trực tiếp tan ra, đất đai trong phạm vi mười cây số đều bắt đầu được cải tạo, trở nên phì nhiêu hơn.

Thậm chí một ít vi rút ngoại lai, các loại hạt giống thực vật quái dị cũng bắt đầu nảy mầm.

Rất nhanh, Mộc Phàm chọn được một ít tài liệu, bắt đầu tiến hành luyện hóa bố trí, gia cố cùng mở rộng trận pháp phòng ngự của Khu thứ nhất.

Trong quá trình Mộc Phàm mở rộng trận pháp Khu thứ nhất, chỗ sâu trong không gian u ám, có một bóng đen lặng yên chú ý nhất cử nhất động của Mộc Phàm

Chương 364: Phát hiện chuyện quỷ dị

Trong không gian u ám, một bóng đen như ẩn như hiện, khoác lên sương mù quỷ dị, không nhìn thấy gương mặt.

“Kỷ nguyên chi tử, kẻ thúc đẩy vận mệnh a...”

Bóng đen này lẩm bẩm tự nói, giọng nói không phải nam cũng không phải nữ, thậm chí không cách nào xác định được giọng nói này là thật hay giả.

Bóng đen dõi mắt xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn Mộc Phàm đang ở trên không trung Khu thứ nhất luyện chế trận cơ, bắt đầu mở rộng trận pháp.

Ong!

Quầng sáng trận pháp Khu thứ nhất đột nhiên sáng lên, vô số trận văn đan xen nhau, không ngừng tổ hợp thành một trận pháp khổng lồ hơn, có lực phòng ngự cường đại hơn.

Mười đường trận văn cấu thành một trận nhỏ, mười trận nhỏ lại cấu thành một trận trận lớn, cuối cùng chín chín tám mươi mốt trận lớn lại liên hợp nhau tạo thành một trận pháp khổng lồ.

Trên cơ sở trận pháp vốn có, Mộc Phàm xây dựng thêm trận pháp cho Khu thứ nhất, tăng mạnh lực phòng ngự cùng lực công kích.

Đây là khu cuối cùng, đã hoàn hành mở rộng và củng cố trận pháp cho chín khu phương đông, sau này không còn chuyện của hắn nữa.

Răng rắc!

Trong khoảnh khắc hoàn thành, chỗ sâu trong không gian truyền đến một tiếng giòn vang rất nhỏ nhưng đã đủ để Mộc Phàm chú ý.

“Hả?” Mộc Phàm nghiêm mặt, đột nhiên có cảm giác kỳ quái, hình như bị kẻ nào đó nhìn trộm.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, một tay cắt mở không gian, nhìn khe không gian đen như mực trước mắt, ánh mắt lạnh băng.

Vừa rồi Mộc Phàm nhận ra mình bị nhìn trộm, cái nhìn đến từ chỗ sâu trong không gian tường kép, nhưng khi mở ra lại không phát hiện được gì.

“Kỳ quái.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt không ngừng đảo qua không gian tường kép.

Đáng tiếc, trừ gió lốc cùng không gian loạn lưu đang sôi trào thì không có gì hết, như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Mộc Phàm tin chắc rằng không phải ảo giác, vừa rồi có người nhìn trộm hắn.

Đưa mắt nhìn xuyên thấu qua không gian, Mộc Phàm nhìn về khu vực mà bóng đen đã đứng, đáng tiếc bóng đen kia đã sớm biến mất.

“Hệ thống, vừa rồi Thanh thiên chi nhãn nhận thấy có kẻ nhìn trộm, là ai vậy?” Mộc Phàm âm thầm dò hỏi hệ thống.

Hệ thống đáp lại: “Ký chủ, ngươi không thấy, bổn hệ thống một thể với ngươi, tự nhiên cũng không có thấy rồi.”

“Cái đồ hệ thống hố người, ngươi nói đi, bao nhiêu tiền mới có thể biết vừa rồi là ai nhìn trộm?”

Mộc Phàm tức giận mắng.

“Một ngàn tỷ!”

Hệ thống lập tức đáp lại.

Nghe thế, Mộc Phàm đen, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi trâu bò, nạp tiền, ta phải biết là ai nhìn trộm ta.”

“Đinh, nạp một ngàn tỷ, bắt đầu tái hiện thời không.”

Tiếng hệ thống vừa vang lên thì Mộc Phàm thấy một hình ảnh, trong tầng tầng lớp lớp không gian có một bóng đen quỷ dị.

Đúng là bóng đen này đã âm thầm nhìn trộm hắn.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bóng đen, Mộc Phàm cảm giác lòng mình chợt lạnh buốt, sắc mặt đều hơi hơi đổi.

“Bóng đen này sap, đây là ai?” Mộc Phàm kinh ngạc, thật sự có người nhìn trộm.

Lại còn không bị mình phát hiện, chắc chắn là rất cường đại nên mình không có biện pháp phát hiện đối phương, nếu không có Thanh thiên chi nhãn cũng không có khả năng phát hiện ra.

Điều này làm cho Mộc Phàm trở nên cảnh giác.

“Hệ thống, không có biện pháp nhìn thấy gương mặt bóng đen này sao?” Mộc Phàm không hài lòng lắm.

Một ngàn tỷ mà ngươi chỉ cho ta xem bóng đen này thôi sao?

“Ký chủ, muốn nhìn rõ đối phương, cần nạp mười ngàn tỷ mới có thể làm được, có nạp hay không?”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm suýt bùng nổ, tức giận.

Mười ngàn tỷ, hệ thống này thật sự hố người không thương lượng a.

“Lăn!” Mộc Phàm hét to một tiếng, tức giận bốc khói.

Mới kiếm được hai mươi ngàn tỷ, mở miệng liền muốn một nửa, hố người một cách trắng trợn táo bạo.

Mộc Phàm tức, mặt muốn tái rồi, dù muốn hố tiền cũng không phải hố thế này.

“Tiểu Phàm, làm sao vậy, có phải xuất hiện vấn đề gì hay không?”

Thấy sắc mặt Mộc Phàm không tốt, Tiêu lão lập tức tới gần dò hỏi, mang theo sự quan tâm.

Nghe được lời này, Mộc Phàm nhanh tỉnh táo lại.

“Tiêu lão, không có việc gì đâu.”

Mộc Phàm cười cười, không có đề cập chuyện này.

Tuy rằng Tiêu lão có chút nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, người ta không muốn nói chắc chắn có lý do, hỏi cũng như không.

“Đã hoàn thành mở rộng trận pháp, kế tiếp ta sẽ luyện chế trận cơ cho Khu thứ mười.”

Mộc Phàm nói rồi bắt đầu tinh luyện tài liệu, tạo ra một bộ trận cơ, khắc hoạ một bộ trận tâm.

Thời điểm thành lập trận pháp, chỉ cần chôn trận cơ xuống, sau đó bày ra trận pháp trung tâm mà mình đã khắc hoạ là có thể khởi động đại trận, hình thành một trận pháp không kém gì các khu khác.

Tạo trận cơ xong, Mộc Phàm giao cho Tiêu lão.

“Tiểu Phàm, thật sự cảm tạ ngươi.”

Bắt được trận cơ, Tiêu lão kích động nói tiếng cảm ơn.

Lão thật lòng cảm kích, lão biết rõ thân phận lai lịch thật sự của Mộc Phàm, hắn đã được chú định sẽ không thuộc về địa cầu.

Có thể khiến hắn lưu lại một ít bảo đảm trước khi đi, có thể giúp nhân loại tiến bộ cũng đã đủ rồi.

Mộc Phàm cũng rất rõ điểm này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói ra.

“Đúng rồi Tiêu lão, hiện tại ngươi có thể mang ta đi gặp vị kia sao?”

Suy tư một lúc, Mộc Phàm đột nhiên đưa ra yêu cầu này, muốn gặp vị tiên tri thần bí kia.

“Ngươi muốn gặp vị kia?” Đồng tử Tiêu lão co rụt, giống như dự cảm được điều gì đó.

Hắn nhíu mày, suy nghĩ rồi nói: “Rất khó gặp được vị kia, dù là ta cũng chỉ gặp được mười lần, hơn nữa mỗi một lần đều là hắn kêu

người gọi ta tới.”

“Ngươi thật sự muốn đi bây giờ?” Tiêu lão có chút chần chờ.

Dù sao vị kia quá thần bí, thậm chí khiến người ta cảm giác không có một chút bí mật khi ở trước mặt hắn, như toàn thân đều bị nhìn thấu, rất khó chịu.

Mộc Phàm kiên định, nói: “Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là hiện tại liền dẫn ta đi, ta muốn gặp vị tiên tri đã trợ giúp nhân loại này một lần.”

“Tốt!”

Suy tư một lúc, hai mắt Tiêu lão lấp lóe, lập tức đáp ứng.

“Ngươi đi với ta.”

Nói rồi Tiêu lão trực tiếp xoay người, bay hướng tới một kiến trúc to lớn lơ lửng trong Khu thứ nhất.

Đó là một kiến trúc lơ lửng trên không, hình thể quái dị, không phù hợp với những kiến trúc xung quanh, giống như không phải vật địa cầu.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra không phải kiến trúc theo quy cách nhân loại, chắc chắn thuộc về một chủng tộc thiên ngoại.

Nơi đó chính là chỗ của vị kia tiên tri kia.

Tiêu lão mang theo Mộc Phàm đi tới trước kiến trúc, hai người hạ xuống, cảm giác có gì đó không ổn.

Mộc Phàm đã xem bản đồ, cảm ứng một lần, phát giác bên trong không có một bóng người, hoàn toàn không có hơi thở nào.

Bên trong không có người.

Quả nhiên, khi Tiêu lão mang theo Mộc Phàm tiến vào kiến trúc quái dị này, hắn thấy mấy căn phòng trống rỗng, không có một sinh vật nào.

“Người đâu?”

Sắc mặt Tiêu lão trở nên khó coi, trong ngoài không hề thấy một ai.

Không thấy bóng dáng vị tiên tri kia.

Sau đó hắn mang Mộc Phàm tiến vào chỗ sâu nhất trong kiến trúc, trước một gian mật thất, cửa mật thất mở toang, bên trong cũng không có ai.

“Trước kia ta gặp tiên tri ở chỗ này, không nghĩ tới giờ lại không thấy.”

Sắc mặt Tiêu lão rất khó coi, tới tìm tiên tri nhưng lại không thấy bóng dáng, trong lòng có dự cảm không tốt.

Vị tiên tri này rất thần bí, chưa ai từng thấy rõ mặt hắn, cũng không có ai hiểu biết về vị tiên tri này.

Hắn quá thần bí, xuất hiện quá đột ngột.

“Đây là cái gì?”

Mộc Phàm đi vào mật thất, ở trung tâm mật thất có một loạt đốm sáng, tới gần nhìn kỹ lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Thế mà một tinh hệ.

Mộc Phàm thấy từng quả cầu sáng nhỏ vờn quanh một quả cầu sáng ngời như mặt trời, một bản thu nhỏ của hệ Thái dương.

“Hệ Thái dương?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, thấy rõ tinh hệ trước mắt, đúng là bản thu nhỏ của hệ Thái dương.

Có thể thấy được toàn bộ hệ Thái dương đang bị một đám vật chất kỳ lạ cùng từ trường vờn quanh, giống như một cái lồng giam.

“Là hệ Thái dương của chúng ta.”

Tiêu lão nghiêm túc, nhìn hệ Thái dương trước mắt, trung tâm có

nguồn sáng nóng rực, chung quanh có từng hành tinh vờn quanh.

Hệ Thái dương có chín hành tinh, địa cầu thình lình ngay trước mắt.

Hai người có chút khó hiểu, vì sao nơi này có một mô hình hệ Thái dương?

Mộc Phàm cùng Tiêu lão liếc nhau, thấy được sự kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ trong mắt nhau.

Rốt cuộc vị tiên tri kia đang mưu tính điều gì?

“Đây là cái gì?”

Tiêu lão ngạc nhiên chỉ vào một vùng đen bên ngoài hệ Thái dương.

“Nếu là ta đoán không sai thì đây chính là lồng giam giam cầm hệ Thái dương của chúng ta.”

Lúc này, Mộc Phàm chỉ vào rìa Thái dương, có một tầng vật chất màu đen vây kín cả hệ.

“Lồng giam sao?” Sắc mặt Tiêu lão liên tục thay đổi.

Lần đầu tiên hắn nghe được chuyện hệ Thái dương bị giam cầm, nhưng cẩn thận ngẫm lại lại cảm thấy rất có đạo lý.

“Sao nơi này lại có một lỗ hổng?”

Đột nhiên, Tiêu lão chỉ vào một chỗ trên lồng giam.

Mộc Phàm tiến tới nhìn, quả nhiên thấy một vùng trống, như một lỗ hổng trên lồng giam.

Nhìn đến đây, hắn rùng mình, bỗng nhiên cảm thấy nhất định là vị tiên tri kia muốn truyền đạt điều gì, muốn nói tới điều gì đó?

Chẳng lẽ, vị tiên tri kia biết hắn sẽ đến sao?

“Bóng đen kia có phải là tiên tri hay không, hoặc là có liên quan đến hắn?”

Mộc Phàm yên lặng suy tư mấy vấn đề này, cứ cảm thấy tiên tri này có vấn đề.

Nhưng hiện tại không gặp được, cũng không có biện pháp tìm tòi nghiên cứu.

“Ta muốn đi tới rìa hệ Thái dương một chuyến.”

Lúc này, trong lòng Mộc Phàm có một ý tưởng lớn mật, muốn đi tới ranh giới của hệ Thái dương để xem xét.

Đông!

Đột nhiên cả hai nghe thấy một tiếng vang lớn, như xảy ra động đất mạnh.

“Sao lại thế này?”

Mộc Phàm, Tiêu lão liếc nhìn nhau.

Trận chấn động này xuất hiện một cách đột ngột.

“Đi, đi ra ngoài nhìn xem.”

Hai người khẽ gật đầu, lập tức lắc mình xông ra ngoài.

Mới vừa ra tới, Mộc Phàm cùng Tiêu lão bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chương 365: Thiên Không thành rơi xuống

-

Trên bầu trời, mây đen giăng đầy, sấm chớp lập loè.

“Là phương tây, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiêu lão kinh ngạc, hoang mang nhìn phương xa, không trung bị bao trùm bởi lôi vân cuồn cuộn, ánh chớp cùng tiếng sấm, không gian đều rung động kịch liệt.

Nơi phát ra động tĩnh lại là phương tây.

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng nhìn phương tây xa xôi, từ nơi này đều có thể thấy được cảnh tượng lôi vân cuồn cuộn đáng sợ.

Giống như có người đang độ kiếp, nhưng Mộc Phàm liếc mắt liền phủ định, đó không phải thiên kiếp.

“Tích tích tích...”

Lúc này, báo động khẩn cấp của Tiêu lão vang lên.

Sắc mặt hắn khẽ đổi, lập tức nhận thông tin, một quầng sáng hiện lên.

“Báo cáo, Thiên Không thành truyền đến báo động khẩn cấp, phòng tuyến phương tây đã sụp đổ toàn diện.”

Một tin tức kinh người, phòng tuyến nhân loại phương tây đã sụp đổ toàn diện, lập tức làm hai người ngây ra.

Phòng tuyến phương tây lại sụp đổ, thật sự quá bất ngờ.

Long Thành phương đông vừa mới kết thúc chiến tranh, phương tây liền truyền đến tin tức không tốt, Thiên Không thành đã xảy ra chuyện.

“Đi, đi xem.”

Mộc Phàm gọn gàng dứt khoát, nói xong bước ra, xé rách hư không đi hướng tới phương tây.

Tiêu lão cũng đi cùng, hai người nhoáng lên, liền tới phương tây, đứng trên trời cao từ xa nhìn tới.

Chỉ thấy không trung phương tây có lôi vân vô tận đan xen, tiếng ù ù chấn động đại địa, như tận thế buông xuống.

Tất cả nhân loại đều luống cuống, cảnh tượng đáng sợ đột nhiên xuất hiện, mọi người đều không rõ nguyên do.

Răng rắc!

Không trung nứt ra, từng cái khe đen nhánh xuất hiện, càng ngày càng nhiều.

Đó là khe không gian, Mộc Phàm liếc mắt liền thấy trên không xuất hiện vô số vết rách, trời như nứt ra.

Không trung vỡ ra chắc chắn có chuyện lớn.

Ầm!

Quả nhiên, ngay sau đó, trong hư không truyền đến một tiếng vang lớn, những cái khe nổ tung, xuất hiện một lỗ hổng to khủng bố.

Nhìn thấy lỗ hổng này, đồng tử Mộc Phàm co rụt lại.

“Đó là cái gì?” Tiêu lão run lên, kinh hãi nhìn hư không.

Không ít cường giả nhân loại phương tây bị kinh động, từng người bay lên trời, nhìn lỗ hổng to lớn kia, trong lúc nhất thời hoảng sợ không thôi.

Ầm ầm ầm...

Chấn động đáng sợ vẫn còn tiếp tục, càng ngày càng mạnh, từ động to hư không có một quái vật khổng lồ từ từ hiện ra, đang phá vỡ từng tấc không gian mà hạ xuống.

Nhìn kỹ, thế mà là một tòa thành.

“Thiên Không thành?”

Tiêu lão kinh ngạc hô to, hoàn toàn thất thần.

Hắn ngây ngốc nhìn thứ xuất hiện trong lỗ trống, thế mà là một tòa thành trì khổng lồ, đúng là phòng tuyến của nhân loại phương tây, Thiên Không thành.

Thiên Không thành đang rơi xuống, từ trong hư không rơi xuống, phà vỡ không gian địa cầu.

Thành trì khổng lồ đã bị tàn phá, vô số mảnh nhỏ không ngừng rơi ra, các kiến trúc lần lượt rơi xuống.

Giống như từ dị vực rơi xuống, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ, chấn động lòng người.

“Đó chính là Thiên Không thành?”

Mộc Phàm nghiêm túc, yên lặng nhìn thành trì đang không ngừng hạ xuống, đúng là phòng tuyến quan trọng của nhân loại phương tây, Thiên Không thành.

Giống như Long Thành phương đông, Thiên Không thành phương tây là phòng tuyến quan trọng nhất, thế mà giờ đây đang rơi xuống.

Điều này đại biểu cho chuyện gì, ai cũng có thể tưởng tượng được.

Thiên Không thành rơi xuống, dẫn phát chấn động thật lớn, toàn bộ nhân loại các khu phương tây đều khủng hoảng, nhìn toà thành khổng lồ không ngừng rơi xuống, tất cả hỗn loạn.

“Trời ơi!”

“Thượng đế của ta!”

“Thiên Không thành rơi xuống.”

Giờ khắc này, vô số nhân loại đều nhịn không được mà run rẩy,

khủng hoảng.

Mộc Phàm yên lặng nhìn Thiên Không thành đang từ từ rơi xuống, có vô số mảnh nhỏ rơi rớt, còn có thi thể rơi đầy trời, tựa như mưa rơi, trông rợn cả người.

Trên bầu trời có mưa máu mưa xác, từng thi thể tàn phá rơi theo Thiên Không thành, có nhân loại, có quái vật, nhiều không kể xiết.

Mộc Phàm còn thấy thi thể người khổng lồ, cao hơn mười mét, thậm chí có thi thể cao tới mấy chục mét, rơi xuống từ thành trì rách nát.

“Phòng tuyến phương tây đã sụp đổ.”

Tiêu lão lẩm bẩm, trong mắt có vẻ nặng nề cùng bi thương.

Thiên Không thành, chính là biểu tượng của phương tây bên cạnh Long Thành phương đông, Thiên Không thành đã rơi xuống rồi.

Phòng tuyến phương tây đã bị hỏng toàn diện, đã không còn khả năng ngăn cản dị vực xâm lấn.

“Phiền toái rồi.” Tiêu lão lo lắng, sốt ruột.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra nhân loại địa cầu nhân loại sắp sửa gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ cuộc chiến Thiên trụy thảm thiết sắp tái diễn sao?

Oanh!

Một toà Thiên Không thành bị tàn phá rơi xuống trên mặt đất, tạo ra một vụ nổ mạnh, bụi mù tận trời lan rộng mấy chục dặm.

Trong bụi mù cuồn cuộn có thể thấy được thành trì rách nát kia cùng vô số thi thể nhân loại, dị loại, quái thú, người khổng lồ, người xem thấy trong lòng lạnh buốt.

“Ngao!”

Lúc này, từ trong lỗ hổng đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào, liền thấy có sinh vật lớn từ trên trời giáng xuống, đạp nát mặt đất.

Đó là một tên người khổng lồ, người khổng lồ còn sống, cao tới ba mươi mét, chỉ có một con mắt, cái miệng rộng mở to, phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Người khổng lồ tiện tay nắm một đống thi thể, trực tiếp nhét vào trong miệng, nhai nuốt răng rắc răng rắc.

“Người khổng lồ.”

“Là người khổng lồ một mắt.”

“Trời đất!”

Trong lúc nhất thời, nhân loại các khu phương đông nhìn thấy người khổng lồ đều hoảng sợ thét chói tai, đây là sinh vật chưa bao giờ gặp.

Thiên Không thành rơi xuống, còn có người khổng lồ đáng sợ từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm ầm...

Đáng sợ hơn chính là trong lỗ trống bắt đầu xuất hiện rất nhiều sinh vật kỳ lạ, có quái thú diện mạo dữ tợn, các loại sinh vật hình thù kỳ quái đổ bộ xuống.

Sinh vật dị vực lại xâm lấn địa cầu lần nữa.

“Xong rồi!”

Tiêu lão vừa thấy, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Căn bản không có biện pháp ngăn trở, một lượng lớn sinh dị vực dũng mãnh tràn vào.

Cảnh tượng thế này giống như trở về cuộc chiến Thiên trụy ngày xưa, lại một lần nữa nhìn thấy vô số sinh vật dị vực phủ xuống địa cầu.

“Tiêu lão, ngươi về trước chuẩn bị phòng ngự.”

Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, ý thức được sự tình rất nghiêm

trọng.

Nhìn sinh vật dị vực không ngừng tiến vào, hắn biết đã mất đi phòng tuyến phương tây, nhân loại lại gặp phải dị vực xâm lấn.

Tới một bước này rồi, hiển nhiên là không có biện pháp ngăn cản dị vực xâm lấn, biện pháp duy nhất chính là khai chiến toàn diện, lại mở ra cuộc chiến bảo vệ địa cầu lần nữa.

“Nhân loại, vẫn không đủ đoàn kết a.”

Tiêu lão bất đắc dĩ thở dài một tiếng, dặn dò một câu: “Ngươi cẩn thận, nếu không thể thì trực tiếp lui về phương đông.”

“Ta hiểu.” Mộc Phàm gật gật đầu.

Tiêu lão xoay người rời đi, vội vã trở về Khu thứ nhất, bắt đầu triệu tập đại lão các khu, mở hội nghị khẩn cấp.

Lần này địa cầu gặp phải nguy cơ như cuộc chiến Thiên truỵ năm đó, thậm chí có khả năng còn đáng sợ hơn.

Vèo!

Bên này, Mộc Phàm một mình phá không bay hướng tới chỗ Thiên Không thành rơi xuống.

Nơi đó là một bình nguyên, bốn phía có vô số thi thể, nhân loại, quái vật, người khổng lồ, thậm chí còn có người khổng lồ đang ở đây nhặt thi thể để ăn.

Mộc Phàm đi tới vị trí Thiên Không thành rơi xuống, nhìn thành trì rách nát kia, gần như bị máu nhuộm hồng, thi thể, mảnh vỡ chồng chất ở nơi đó.

“Rống!”

Hắn đến, kinh động một người khổng lồ đang ăn thi thể, tên này quay sang gào thét, trong con mắt duy nhất lộ ra sát khí.

Thịch thịch thịch...

Người khổng lồ này thân cao khoảng mười tám mét, nhanh chóng chạy về phía Mộc Phàm, không biết từ lúc nào mà tay đã rút một gốc cây thật lớn, vung tới Mộc Phàm đang bay trong không trung.

“Hừ!”

Mộc Phàm hừ lạnh, lật tay ép xuống.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, bụi mù bốc tận trời.

Khi bụi mù tan đi, có thể thấy được một chưởng ấn thật lớn xuất hiện trước mắt, bên trong có một thi thể người khổng lồ đã tan nát, máu thịt lẫn lộn.

Người khổng lồ một mắt vừa rồi bị bị Mộc Phàm nhẹ nhàng chụp chết.

“Sao Thiên Không thành lại bị đánh vỡ?”

Lúc này, Mộc Phàm dừng trước Thiên Không rách nát, trong lòng có điều nghi vấn.

Là thứ gì đánh Thiên Không thành rơi xuống?

“Hả, còn có người sống?”

Đột nhiên, ý niệm của Mộc Phàm đảo qua Thiên Không thành cảm ứng được vài hơi thở mỏng manh, là hơi thở của nhân loại.

Trong thành vẫn còn người sống sót, bóng dáng Mộc Phàm chợt lóe trực tiếp đánh xuyên qua phế tích nhảy vào trung tâm Thiên Không thành.

Vừa tiến đến liền thấy vô số thi thể chồng chất.

Trong đống thi thể có mấy người trọng thương, thoi thóp nằm đó.

Chương 366: Người khổng lồ Titan

Trong Thiên Không thành, có một pho tượng lớn đứng sừng sững ở trung tâm, đã bị nứt vỡ nhiều chỗ.

Đó là tượng Nữ thần tự do.

Thi thể chồng chất dưới chân tượng, có nhân loại, có quái thú, có người khổng lồ, cắm đầy vô số binh khí.

Dưới đống thi thể có bốn nhân loại đang thở thoi thóp, ba nam một nữ, mặc áo giáp thời Trung cổ, đều bị trọng thương.

Rầm!

Mộc Phàm vung tay lên, các thi thể bay ra, để lộ bốn người sống sót.

Đột nhiên bị bại lộ, bọn họ hoảng sợ không thôi, sau đó thấy Mộc Phàm lơ lửng giữa không trung, trong lúc nhất thời rất kinh ngạc.

“Ngươi... Là người phương đông?”

Thấy Mộc Phàm, ba nam tử trừng to mắt nhìn hắn, nữ nhân duy nhất trong đó đã sớm hôn mê.

Trong ba nam tử này, có hai tên thở thoi thóp, tên còn lại chỉ có thể mở miệng nói chuyện một cách yếu ớt.

Mộc Phàm nhíu mày, không nói nhiều lời, tiến lên kiểm tra thương thế của mấy người, vừa giơ tay liền có một luồng sáng xanh lục tràn ra.

Đó là một luồng sinh mệnh lực, tinh luyện từ hoa cỏ cây cối, hắn truyền vào thân thể giúp bốn người khôi phục.

Nhìn Mộc Phàm chữa thương cho mình, ba gã nam tử phương tây vốn căng thẳng đã lơi lỏng.

“Cảm ơn...”

“Cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta.”

Ba gã nam tử lần lượt mở miệng nói lời cảm tạ, nói ngôn ngữ Hoa Hạ phương đông, tuy rằng nghe là lạ, nhưng vẫn có thể hiểu được.

“Chúng ta đã chết rồi sao?”

Lúc này, nữ tử duy nhất kia đã tỉnh lại, mờ mịt nhìn bốn phía.

Ngay sau đó nàng nhìn thấy Mộc Phàm, có chút kinh ngạc, mới vừa tỉnh lại liền thấy một người phương đông.

“Là ngươi cứu ta?” Rất mau, nữ tử thấy vô số thi thể xung quanh, lập tức biết rằng mình đã sống sót.

Mộc Phàm gật gật đầu, nhìn bốn người, hỏi: “Thiên Không thành có chuyện gì, vì sao đột nhiên từ hư không rơi xuống?”

“Rơi xuống sao?”

Bốn người ngây ngẩn, nhìn nhìn bốn phía, lại nhìn lỗ hổng thật lớn trên bầu trời, có vô số sinh vật, quái thú, người khổng lồ từ bên trong trào ra, trong lúc nhất thời, sắc mặt bốn người đều trắng bệch, hoảng sợ không thôi.

Lúc này mới nhớ tới Thiên Không thành đã luân hãm, hơn nữa bị đánh rơi xuống nơi này.

“Thiên Không thành đã hỏng mất.”

Có nam tử dại ra, tràn đầy hoảng sợ, không thể khống chế cảm xúc bản thân.

Mộc Phàm xem mà lắc đầu, hỏi chút tin tức cũng không được.

Hai nam tử khác thì tốt hơn một chút, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, cả người run rẩy, mặt trắng bệch, như đã trải qua chuyện gì đó khủng bố lắm, trong lòng có bóng ma, nói không rõ ràng.

Chỉ có nữ tử tóc vàng vừa tỉnh còn bình tĩnh hơn một chút.

Tuy rằng nàng rất sợ hãi nhưng vẫn nói: “Trong nhân loại có người phản bội, đầu phục sinh linh dị vực, bọn họ tôn dị tộc là thần.”

“Thiên sứ, vô số thiên sứ từ trên trời giáng xuống, đánh vỡ Thiên Không thành, có thần linh một kích đánh Thiên Không thành rơi xuống.”

Nói đến đây, nữ tử cũng bắt đầu nói năng lộn xộn, như phát điên.

Người bình thường chắc chắn sẽ không tin tưởng, cho rằng nàng điên rồi.

Nhưng Mộc Phàm bất đồng, hắn nhíu mày, hỏi: “Ngươi vừa mới nói, trong nhân loại có người phản bội, sao lại như thế?”

“Phản bội, tất cả đều phản bội.”

“Quân đoàn Thánh kỵ sĩ, quân đoàn Olympus, toàn bộ đầu phục chư thần.”

Nữ tử tóc vàng sợ hãi tuyệt vọng hô to, như đang thấy được cảnh tượng đáng sợ, vô số quân đoàn phòng thủ của nhân loại phản bội.

“Đầu nhập vào chư thần?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn nữ tử tóc vàng trước mắt.

Mấy quân đoàn nhân loại phương tây đều phản bội, toàn bộ đầu phục chư thần, đây là thật hay giả, vì sao đột nhiên lại đầu phục dị tộc?

Chẳng lẽ thật sự coi dị tộc là chư thần mà mình tín ngưỡng?

Điều này làm cho Mộc Phàm nhớ tới tộc Thiên sứ, xem ra có thiên sứ tham dự, có khả năng còn có một ít sinh vật cường đại khác, thậm chí thần linh.

“Phòng tuyến phương đông đã được củng cố, phòng tuyến phương tây lại luân hãm toàn diện, đầu phục chư thần?”

Trong lúc nhất thời, Mộc Phàm cũng không biết phải nói thế nào,

nên bình luận thế nào.

Thật vất vả mới chặn đứng được dị vực tiến công, ba mươi sáu tộc Hắc vực tiến công phòng tuyến nhân loại phương đông, liên quân tám tộc bị đánh tan.

Nhưng không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt, phòng tuyến phương tây đã luân hãm, thậm chí nghe được tin nhân loại phản bội, đầu hàng chư thần.

“Trốn, mau lên.”

“Bọn chúng tới rồi.”

“Thiên sứ, ác ma, người khổng lồ, chư thần, đều tới.”

Nữ tử này điên rồi, ôm đầu không ngừng la hét, rơi vào trạng thái khủng hoảng cực độ.

Mộc Phàm lắc đầu, điểm ngón tay vào giữa hai chân mày của nàng, một ý chí cường đại dũng mãnh tiến vào, nháy mắt trấn an tâm linh đang khủng hoảng.

Dần dần, nàng khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn đầy sự cảm kích.

“Cảm ơn.” Nàng nói tiếng cảm ơn, rồi nói: “Ta tên Helen Chris, cảm ơn ngươi đã giúp đỡ.”

“Không cần khách khí.” Mộc Phàm gật gật đầu, hỏi: “Ngươi có thể cho ta biết cụ thể có bao nhiêu dị tộc tham dự, có chư thần buông xuống sao?”

“Đúng vậy, chư thần buông xuống.”

Helen khủng hoảng, nắm chặt tay Mộc Phàm, có vẻ rất sợ hãi.

Mộc Phàm nhíu mày lại, lại trấn an nàng lần nữa, nàng mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Chỉ nghe nàng nói: “Ta nhớ rõ, đó là ngày thứ ba ta tuần tra ngoài Thiên Không thành, phòng tuyến Olympus đột nhiên tuyên cáo đã

thất thủ, quân đoàn Olympus trấn thủ nơi đó, tuyên bố thần phục chư thần."

"Sau đó có vô số người khổng lồ, quái thú, ác ma từ các phòng tuyến dũng mãnh hướng về Thiên Không thành, vô số người chết thảm, mấy quân đoàn chủ lực đều phản bội."

Nói đến đây, Helen thống khổ: "Vì sao chứ, vì sao bọn họ lại phản bội nhân loại, đầu nhập vào cái gọi là chư thần?"

"Ta thấy thiên sứ một kích đánh nát tượng Nữ thần tự do, thánh quang bao phủ khiến mấy vạn người chết thảm tại chỗ."

"Còn có ác ma thật lớn giết chóc, cắn nuốt, bại rồi, chúng ta thất bại thảm hại."

Nghe thế, Mộc Phàm đã hiểu sơ rồi.

Dị tộc vốn bị chắn bên ngoài phòng tuyến, nhưng vấn đề liền xuất hiện ở phía nhân loại, có rất nhiều nhân loại trực tiếp thần phục chư thần.

Đại biểu cho thần linh mà bọn họ thờ phụng đã buông xuống, trực tiếp tan rã phòng tuyến nhân loại phương tây, Thiên Không thành rơi xuống chính là bằng chứng rõ nhất.

Nhìn vô số thi thể xung quanh, Thiên Không thành rách nát, Mộc Phàm nhịn không được thở dài, chung quy nhân loại vẫn không thể chặn uy hiếp cùng chiến tranh ở bên ngoài địa cầu.

Hắn có chút tự giễu nói: "Nhân loại thật là một chủng tộc kỳ quái, biết rõ sẽ trở thành con rối của chư thần nhưng vẫn cuồng nhiệt tín ngưỡng chư thần."

Oanh!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có chấn động truyền đến, mấy người bừng tỉnh giương mắt nhìn, gương mặt lập tức không còn chút máu.

Chỉ thấy bên ngoài phế tích Thiên Không thành, có một người khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đạp vỡ mặt đất, thân hình cao

tới mấy chục mét, tựa như một ngọn núi.

“Titan?”

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, nhìn người khổng lồ kia, không giống với người khổng lồ một mắt, ngược lại là kẻ ra lệnh cho người khổng lồ một mắt xung quanh.

Đây là người khổng lồ Titan, là chủng tộc cấp cao trong người khổng lồ.

“Rống!”

Tên Titan kia ngửa đầu lên trời rít gào, vô số người khổng lồ một mắt như nghe được mệnh lệnh, nhanh chóng chạy như điên.

Đây là mệnh lệnh tập trung người khổng lồ một mắt, tên người khổng lồ Titan này đang triệu tập vô số người khổng lồ một mắt.

“Nhân loại...” Lúc này, người khổng lồ Titan thấy được mấy người sống sót trong Thiên Không thành, nở nụ cười dữ tợn.

Nó nhấc chân đi tới.

Đông, thịch thịch thịch...

Người khổng lồ Titan cao mấy chục mét bước từng bước đi vào Thiên Không thành, giơ một bàn tay vỗ xuống chỗ mấy người.

“Không...”

Ba gã nam tử may mắn còn sống hoảng sợ kêu to, tràn đầy tuyệt vọng.

Helen cũng xụi lơ, nhìn Titan cao chục mét, ai có dũng khí đối kháng với sinh vật đáng sợ như vậy chứ?

Mộc Phàm nhìn bọn họ bị dọa ngốc, âm thầm lắc đầu, cảm giác thực lực chỉnh thể của nhân loại phương tây kém phương đông rất nhiều.

Có lẽ, phương thức bọn họ trưởng thành, tu luyện khác với

phương đông, tóm lại là cảm giác bọn họ yếu hơn.

Người khổng lồ Titan trước mắt là một tên cường giả cấp Siêu thể cường đại, căn bản không phải đối tượng mà bốn người này có thể chống lại.

“Lăn!”

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, một tiếng hét to vang lên, âm thanh mênh mông cuồn cuộn, ầm, người khổng lồ Titan bị đánh bay ra ngoài, bay mấy ngàn mét mới rơi xuống.

Bụi mù tan đi, lộ ra người khổng lồ Titan đang giãy giụa bò dậy, mặt đầy phẫn nộ nhìn về phía bóng người đứng ngạo nghễ trong phế tích.

Mộc Phàm rống to một tiếng đã đánh bay người khổng lồ Titan, làm bốn người phương tây sợ ngây ra.

“Ngao... Nhân loại, ngươi tìm chết!”

Titan bò dậy, gầm thét giận dữ, hơi thở cuồng bạo bùng nổ, chân to ầm ầm ầm chạy tới.

Nhìn hung thần Titan đang tới gần, bốn người kia sợ hãi xụi lơ.

Chỉ mình Mộc Phàm bình tĩnh nhìn người khổng lồ Titan đang chạy tới, nâng cánh tay, nhẹ nhàng tung ra một quyền.

Chương 367: Kinh biến

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm vang, trong lòng mấy người cảm thấy kinh hoàng, cánh tay người khổng lồ Titan cùng phần ngực trực tiếp nổ tung, máu thịt văng tung toé.

Người khổng lồ Titan cao mấy chục mét cứ bị một quyền đánh nổ nửa bên cơ thể như vậy.

Biểu tình của tên Titan này cứng đờ, trong mắt xuất hiện sự hoảng sợ cùng khó tin, chậm rãi quỳ xuống, ầm ầm ầm, bụi mù bốc lên tận trời.

Người khổng lồ Titan đã chết, bị một quyền hạ gục trong nháy mắt.

Bốn người ngây ngốc nhìn người khổng lồ Titan quỳ trước mắt, đã không còn nhúc nhích, đầu cúi xuống.

Trước khi chết nó cảm thấy rất khó tin, kinh ngạc, không tin bản thân lại bị một nhân loại hạ gục.

Mộc Phàm đứng trước mặt người khổng lồ Titan như một con kiến nhỏ bé, nhưng lại cho người ta cảm giác cường đại như núi cao.

Bốn người phía sau hoàn toàn bị dọa ngốc.

“Ực ực!”

Một người nuốt nước miếng, run rẩy nói: “Trời ơi, người khổng lồ Titan bị một quyền đánh nổ thân thể, chết rồi?”

“Đã chết...”

Mấy người khác cũng nuốt nước miếng, xác định người khổng lồ Titan thật sự chết rồi.

Đây mới là điều chấn động nhất, ánh mắt mấy người nhìn Mộc Phàm đều trở nên khác lạ, có nóng rực, có sùng bái, có khó tin, có

khiếp sợ...

Đó chính là Titan a, chủng tộc cấp cao, có thực lực cấp Siêu thể, khi bộc phát có thể so với đạn hạt nhân bùng nổ.

Nhưng mà bị một quyền đánh nổ, quả thực rất khó tin.

“Ngao...”

Lúc này, người khổng lồ một mắt bốn phương tám hướng đột nhiên hét to, đồng thời quay đầu chạy, giống như sợ hãi điều gì đó.

Một màn này rơi vào trong mắt mấy người Helen, tất cả đều chấn động, Titan bị đánh nổ chết thảm, một đám người khổng lồ một mắt bị dọa chạy mất.

Bọn họ chưa từng thấy cảnh tượng chấn động như thế.

“Ngươi, ngươi...” Helen há miệng thở dốc, nhưng nhận ra mình cũng không biết nên nói gì.

Mộc Phàm không để ý đến mấy người, ngẩng đầu nhìn lỗ hổng trên bầu trời, từ bên trong có quái vật trào ra, càng lúc càng nhiều.

“Các ngươi đi trước, ta đưa các ngươi đến khu tập trung gần đây.”

Hắn không có nói nhiều, không đợi đám Helen phản ứng lại liền phất tay.

Bốn người Helen bị một lực lượng vô hình bao vây, trực tiếp bay ra khỏi phế tích Thiên Không thành, trong khoảnh khắc liền xẹt qua mấy trăm cây số, dừng ở một khu tập trung.

Tới khu tập trung, bốn người vẫn còn ngơ ngác, khi thấy vô số đồng loại xung quanh mới tỉnh táo lại.

“Người phương đông kia tên là gì?”

“Thật là lợi hại!”

“Hắn chính là võ giả phương đông sao?”

Ba gã nam tử kích động thảo luận, không chú ý tới ánh mắt đám người xung quanh như gặp quỷ.

Bốn người này từ trên trời giáng xuống, thậm chí xuyên qua lớp phòng ngự tiến vào khu tập trung, tự nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý.

“Không, ta nghĩ rằng hắn là Luyện khí sĩ phương đông.”

Có một nam tử nói ra suy đoán của mình, khẳng định chắc nịch.

Chỉ có Helen ngây ngốc nhìn ra phía bên ngoài, trong đầu hồi tưởng lại bóng dáng vô địch của Mộc Phàm, một quyền đánh bạo Titan, tư thế oai hùng kia khiến cho tất cả nữ nhân đều si mê.

“Quá lợi hại.”

Helen lầm bầm lầu bầu, hai mắt bỗng nhiên sáng rực.

“Ta phải đi phương đông.”

Không ai nghĩ tới Helen muốn đi phương đông, muốn tiếp xúc với võ giả cùng người tu chân.

Nàng biết rõ một điều, phòng tuyến phương tây đã hỏng mất, lưu lại nơi này chính là chờ chết.

Còn không bằng đi phương đông, người nơi đó không thờ phụng quỷ thần, chỉ sùng bái ưa thích tu luyện để mạnh hơn, cho rằng bản thân tu luyện có thể nghịch thiên cải mệnh, trở nên cường đại như thần linh.

Có lẽ, đây là sự chênh lệnh giữa hai bên.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, toàn bộ phương tây đã hỗn loạn, nhân loại trong các khu tập trung đều khủng hoảng.

Bởi vì từ trong lỗ hổng lớn trên bầu trời có vô số quái thú, người khổng lồ nối tiếp nhau rơi vào địa cầu.

“Giết sạch nhân loại, chiếm lĩnh thế giới này.”

“Thú nhân vĩnh hằng!”

Rất nhiều thú nhân từ lỗ trống trào ra, thú nhân cầm đầu kêu to, phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ.

Rất nhiều thú nhân dũng mãnh tiến vào, xua đuổi vô số quái thú, làm nhân loại phương tây rơi vào khủng hoảng cực độ.

Ong!

Đột nhiên, trên bầu trời có ánh sáng thánh khiết buông xuống, rơi vào một khu tập trung, thánh quang bao phủ xua tan hắc ám cùng tà ác.

Chỉ thấy trên bầu trời có một bóng dáng chậm rãi hạ xuống, đôi cánh trắng vỗ nhẹ, toả ra ánh sáng thần thánh, khiến đám người đang khủng hoảng đột nhiên yên lặng.

“Thiên sứ?”

“Là thiên sứ!”

Đột nhiên, đám người hô to, vô số người hưng phấn hét lên, thậm chí kích động quỳ xuống.

“Thượng đế a!”

“Thiên sứ buông xuống.”

“Chúng ta được cứu rồi.”

Trong lúc nhất thời, vô số người phương tây kích động, vẻ mặt thành kính quỳ xuống, một đám nhiệt thành cầu nguyện.

Thiên sứ buông xuống.

Một đám thiên sứ từ trên trời giáng xuống, dẫm lên thánh quang, lập tức gây chấn động.

Đây là tín ngưỡng, sứ giả đến từ thiên đường, bọn họ vừa xuất hiện lập tức thu hoạch tín ngưỡng từ vô số người phương tây.

“Thiên sứ sao?”

Trên phế tích Thiên Không thành, Mộc Phàm bỗng nhíu mày nhìn về nơi ánh sáng thánh khiết, có một đám thiên sứ buông xuống.

Hắn thở dài một tiếng, hắn ở trên cao, tự nhiên thấy rõ cảnh tượng phần lớn người trong khu tập trung đã quỳ xuống cầu nguyện.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm khẽ lắc đầu, trong lòng có một chút bất đắc dĩ, nhân loại tín ngưỡng thần linh không có gì đáng trách, nhưng hắn thấy rằng trong mắt thần linh thì nhân loại chỉ là công cụ, là con rối để bọn họ thu thập tín ngưỡng lực mà thôi.

“Nhân loại phương tây xong rồi.”

Mộc Phàm lẩm bẩm một câu.

Đầu phục chư thần, tương lai chỉ có thể trở thành con rối, trở thành nô lệ của tín ngưỡng, không còn chút tự do nào.

Đáng tiếc, vốn dĩ là một phần của nhân loại, hiện tại lại đầu phục chư thần, mấy tên thiên sứ vừa xuất hiện lập tức quỳ bái rồi.

Điều này đại biểu cho nhân loại không có biện pháp phản kháng trước mặt chư thần, muốn cho đám người phương tây cuồng nhiệt này chống lại thiên sứ, phản kháng thượng đế sao, bị choáng váng mới nghĩ tới chuyện như thế.

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm trực tiếp xoay người, không chút do dự rời khỏi lãnh thổ phương tây, đã không cần ở lại nữa.

Phương tây trở thành bãi săn của chư thần, nhân loại nơi này sẽ trở con rối của thành chư thần, ở lại có tác dụng gì đâu.

Nhân loại đang lúc nguy nan, suy nghĩ đầu tiên chính là cầu khẩn thần linh, nhưng không nghĩ tới cầu thần không bằng cầu mình, dựa vào sự thương hại của chư thần mà sống sót thì không còn là chính mình nữa.

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ thật to vang lên truyền khắp thế giới, mặt đất chấn động ầm ầm ầm, giống như động đất.

Mộc Phàm dừng lại, đứng trên đám mây, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy mặt đất đột nhiên sụp xuống, lửa từ dưới nền đất bốc lên, dung nham phun trào.

Ngay sau đó, từ dưới nền đất có từng sinh vật khủng bố bò ra, thân thể cao lớn tản ra hơi thở đáng sợ.

“Rống!”

Từng tiếng rít gào truyền đến, có sinh vật khủng bố bò ra, há mồm phun lửa.

Nó có thân hình khổng lồ, hai cánh tay lơ lửng bên hông, thân hình bốc lửa, nơi nó đi qua, tất cả đều bị thiêu đốt.

“Sinh vật địa ngục sao?”

Mộc Phàm nhíu mày, trên mặt đất có một cái hố to, như cửa địa ngục, từ bên trong có từng sinh vật khổng lồ chui lên.

Đây là sinh vật tới từ địa ngục, từng con bắt đầu hủy diệt.

Trên không trung, dưới nền đất, sinh vật không ngừng xuất hiện, giống loài dị vực đáng sợ lại xâm nhập địa cầu lần nữa.

Lần này còn có thêm thiên sứ, Titan, thú nhân, giống loài địa ngục, một ít quái thú đáng sợ.

Oanh!

Lúc này, Thái Bình Dương đột nhiên nổi sóng thần, gió bão mãnh liệt, dưới đáy biển có một con quái thú thật lớn, tám đầu đồng thời ngửa thẳng lên trời rít gào, mây đen cuồn cuộn, sấm chớp không ngừng tiến vào trong miệng tám đầu quái thú kia.

Lúc này, ở các khu không người trên địa cầu có từng con quái thú đột ngột xuất hiện, thân hình tựa như núi lớn, đi tới đâu đất nứt

tới đó.

“Sao lại thế này?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn đám quái thú đột ngột xuất hiện này, trong lúc nhất thời ngây dại.

Từng con quái thú hình thể khổng lồ, hơi thở khủng bố đột nhiên chui ra, sao trước kia không hề phát hiện ra bọn chúng?

Hắn xem bản đồ, quả nhiên, giờ khắc này trên bản đồ khu vực phương tây xuất hiện nhiều điểm đỏ, đại biểu cho từng con quái thú.

“Rống!”

Một con quái thú rít gào, vỗ cánh nhảy lên, nháy mắt hạ gục một người khổng lồ một mắt, mở miệng rộng cắn vào cổ họng.

Chỉ là trong nháy mắt, người khổng lồ một mắt đã bị cắn chết, đám quái thú lại giết người khổng lồ một mắt cùng sinh vật ngoại lai khác.

Mộc Phàm nheo mắt, nhìn những con quái thú này, con nào cũng cường đại, con yếu nhất là cấp Siêu phàm.

Chúng nó thế tấn công sinh vật ngoại lai một cách mãnh liệt, bắt giết từng tên một.

“Hệ thống, những sinh vật này từ đâu chui ra?”

Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, vì sao trước giờ không cảm ứng được sự tồn tại của đám quái thú này, cảm giác rất kỳ quái.

“Đây là cự thú viễn cổ còn tồn tại trên địa cầu, vì cảm nhận đươc uy hiếp từ giống loài ngoại lai nên đã thức tỉnh từ trạng thái ngủ đông.”

Hệ thống đã đưa ra đáp án, trên địa cầu còn có một ít cự thú viễn cổ, vì giống loài xâm lấn nên đã thức tỉnh.

Oanh!

Phương xa, một tiếng nổ mạnh truyền đến, núi cao vỡ nát.

Mộc Phàm giương mắt nhìn thì thấy một con vượn to khiêng một ngọn núi nhỏ giơ thẳng lên trời gào rống, sự hung bạo khiến người ta khiếp sợ.

Cự thú viễn cổ của địa cầu đã thức tỉnh.

Chương 368: Kéo một đám cự thú

Đông!

Trong sơn cốc, một sinh vật địa ngục đáng sợ bò ra, thân thể cao tới hai mươi mét, cả người bốc lửa.ngùn ngụt

Như dung nham cự ma đến từ địa ngục, đang ngửa mặt lên trời gào rống.

Kết quả, có một con vượn màu đen từ trên trời giáng xuống, khiêng một ngọn núi nện thật mạnh vào đầu nó, ngọn lửa nhanh chóng tán loạn.

Ầm vang...

“Ngao...” Sinh vật địa ngục kêu thảm thiết, đầu bị đánh nở hoa.

Vượn to màu đen hung hăng rít gào, hai tay vung lên, đánh dung nham cự ma liên tục kêu thảm thiết.

Mộc Phàm xem mà kinh ngạc cảm thán không thôi, không nghĩ tới địa cầu còn có cự thú viễn cổ ngủ say, bị sinh vật ngoại lai làm bừng tỉnh.

Đông! Thịch thịch thịch...

Ăn những cú nện nối tiếp nhau, dung nham cự ma bị đánh nổ đầu, thân thể cao lớn ngã vào dung nham, lửa trên thân dần dần tắt.

“Rống...” Vượn to màu đen dẫm lên hi thể dung nham cự ma, ngửa mặt lên trời rít gào, bày ra hung uy của bá chủ địa cầu viễn cổ.

“Hừ!”

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, liền thấy có một bàn tay nham thạch khổng lồ từ trong dung nham thò ra, vỗ mạnh về phía vượn to màu đen.

Uy lực một chưởng kia rất lớn, đánh vượn to bay ra ngoài, hơn nữa còn bị thương nặng, vượn to nhe răng rống giận, giãy giụa

muốn bò dậy.

Đáng tiếc nó bị thương nặng rồi, cự thú viễn cổ cấp bị một bàn tay đánh bại.

“Ác ma dung nham sao?”

Mộc Phàm mày nhíu lại, nhìn sinh vật khủng bố bò ra từ dung nham, đúng là một con ác ma dung nham càng cường đại hơn.

Thân hình nó cao tới năm mươi mét, trên thân thể khổng lồ có lửa cháy kịch liệt, sau lưng nó có một đôi cánh dung nham.

Hai con mắt loé ánh sáng mờ ảo, một đôi sừng ác ma bỏng cháy, tiếng rống to lớn vang dội.

Ác ma dung nham đáng sợ bò ra tới, giơ chân dẫm tới vượn to đã trọng thương, một khi bị dẫm trúng chắc chắn sẽ tan nát.

Vượn to rống giận, cũng không sợ hãi cùng khuất phục, ngược lại nhe răng rít gào.

Vù!

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, một bóng người lặng yên xuất hiện, chắn phía trước vượn to, một tay chặn đứng cái chân khủng bố của ác ma dung nham.

Cái chân khổng lồ bốc lửa hừng hực lại bị một người dùng một tay chặn được.

Vượn to sửng sốt, con mắt màu đỏ tươi thấy Mộc Phàm chặn được ác ma dung nham, có vẻ hơi ngạc nhiên.

Ầm vang!

Chỉ thấy Mộc Phàm dùng sức đẩy, thân thể cao lớn của ác ma dung nham bay ra ngoài, nện vào một ngọn núi lớn ở đằng xa, bụi mù tận trời.

“Nhân loại!”

Trong bụi mù truyền đến tiếng gầm giận dữ, ác ma dung nham gào thét bò dậy, một đôi mắt toé lửa, tiếng rống giận truyền khắp mấy chục dặm.

Mộc Phàm cũng không thèm nhìn xem nó, ngược lại xoay người đánh giá vượn to phía dưới, trong mắt mang theo một chút tán thưởng.

Cự thú viễn cổ trên địa cầu không chút do dự đuổi giết giống loài ngoại lai, tự nhiên hắn không thể trơ mắt nhìn chúng bị giết.

“Rống..” Vượn to đột nhiên hét lên, trong mắt có vẻ sốt ruột.

Mộc Phàm không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được áp lực khủng bố sau lưng, không cần suy nghĩ xoay người tung một quyền.

Ầm!

Đá vụn rơi rụng đầy trời, vô số đốm lửa tán loạn, ác ma dung nham khổng lồ trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Ác ma dung nham bị Mộc Phàm đánh nổ, chết thảm tại chỗ.

“Chỉ mới cấp Siêu thể mà dám làm càn.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, hắn căn bản liền không để ý ác ma dung nham này.

Một con ma thú địa ngục cấp Siêu thể mà thôi, chỉ cần một quyền, trực tiếp đánh nổ, hoàn toàn không có một chút tính khiêu chiến.

“Ngươi không sao chứ?”

Mộc Phàm nhìn vượn to phía dưới, mở miệng hỏi một câu.

Vượn to sửng sốt, khẽ lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, giãy giụa bò dậy.

Thân thể nó cao lớn, cao chừng hai mươi lăm mét, thực lực cường đại, là cự thú viễn cổ cấp Siêu phàm, có thể sống tới bây giờ thật sự kỳ tích.

Nhìn đầu vượn to này, Mộc Phàm nói: “Cùng ta về lãnh thổ phương đông đi, nhân loại nơi này đã sa đọa, đầu phục chư thần, không đáng để ngươi bảo hộ.”

Lời Mộc Phàm nói làm vượn to sửng sốt, nó không trả lời, mà là yên lặng nhìn qua bốn phía, nhìn rất nhiều khu tập trung của người loại xuất hiện thánh quang.

Vô số nhân loại đã đầu phục chư thần, sùng bái, tín ngưỡng thần linh, hoàn toàn vứt bỏ tôn nghiêm cùng vinh quang thuộc về nhân loại.

Nhân loại không nên trở thành con rối của thần linh, hẳn là phải chiến đấu vì tự do, đáng tiếc bọn họ đã lựa chọn đầu nhập vào thần linh.

Bọn họ cho rằng thần linh nên bảo hộ nhân loại, đáng tiếc bọn quên một mất một điều, thần linh cao cao tại thượng sao có thể để ý tới nhân loại?

“Rống!”

Vượn to hét lên, gật đầu với Mộc Phàm.

Nhìn thấy thế này, Mộc Phàm cười, đứng trên vai vượn to, sau đó nó xoay người chạy thẳng về phương đông.

“Ngao...”

“Rống!”

Giờ phút này, địa cầu hỗn loạn, từng con cự thú viễn cổ thức tỉnh, bắt đầu săn giết.

Sinh vật ngoại lai xâm lấn, dẫn tới cự thú viễn cổ thức tỉnh, chống cự giống loài ngoại lai.

Những sinh vật ngoại lai này bị cự thú săn giết, chịu thương vong cùng tổn thất lớn.

Nhưng số lượng cự thú cũng không phải là rất nhiều, đối mặt với vô số sinh vật ngoại lai xâm lấn như muối bỏ biển, không ngăn

được.

Rất nhanh, người khổng lồ một mắt, Titan, thú nhân, thiên sứ, ác ma, vô số quái vật dũng mãnh tiến vào địa cầu, bắt đầu xâm chiếm lãnh thổ phương tây.

Một lượng lớn cự thú viễn cổ bị thương nặng, bị đánh đến liên tục bại lui, chung quy không thể ngăn trở, có cự thú viễn cổ sắp bị giết chết.

Nhưng Mộc Phàm xuất hiện đúng lúc, hắn không chút do dự ra tay cứu những cự thú bản thổ này.

Trong mười phút ngắn ngủi, Mộc Phàm đã cứu mấy chục con cự thú viễn cổ, tập trung bọn chúng lại, một đàn cự thú làm người ta vô cùng chấn động.

Có cự thú như khủng long, có cự thú bay lượn, tựa như dực long giang đôi cánh rộng mấy chục mét.

Có cự thú toàn thân loé tia sét, từng con cự thú viễn cổ diện mạo dữ tợn, thực lực cường đại tập trung.

Điều này hấp dẫn sự chú ý của sinh vật ngoại lai, một ít thiên sứ cường đại đã chú ý tới sự tồn tại của Mộc Phàm.

“Nhân loại, ngươi cứu cự thú tà ác, chắc chắn sẽ chịu thần phạt.”

Một tên thiên sứ bốn cánh lạnh giọng cảnh cáo, toàn thân tràn ngập thánh quang làm người ta nhịn không được phải quỳ xuống thần phục.

“Hừ!”

Mộc Phàm nghe xong hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chó má thần phạt, các ngươi cũng chỉ là chủng tộc có thực lực cường đại mà thôi, chỉ muốn nô dịch nhân loại, cần gì ra vẻ cao quý chứ?”

“Khinh nhờn Thần tộc, đáng diệt!”

Thiên sứ bốn cánh giận tím mặt, điều khiển một luồng thánh

quang chiếu tới Mộc Phàm.

Phía sau, trong một khu tập trung, vô số nhân loại thấy được cảnh tượng trước mắt.

Thậm chí có thiết bị giám sát quay được rồi phát sóng trực tiếp, truyền khắp toàn cầu, tất cả mọi người đều xem.

Mộc Phàm cứu mấy chục cự thú viễn cổ, giằng co cùng một đám thiên sứ, Titan, ác ma, tình huống tràn ngập nguy cơ.

Nhân loại phương đông đều biết rằng thiên sứ này thảm rồi.

Phanh!

Quả nhiên, thánh quang vừa chiếu tới lại bị Mộc Phàm dùng một ngón tay đâm nát, hóa thành vô số điểm sáng, không có một chút tác dụng.

Nhìn thiên sứ bốn cánh ở phía đối diện, Mộc Phàm khinh thường nói: “Chỉ có chút thực lực thế này mà dám tự xưng là Thần tộc, xem ra Thần tộc cũng chả ra làm sao.”

“Có đi mà không có lại quá thất lễ, đưa ngươi về thiên đường.”

Mộc Phàm nói xong, lại giơ một ngón tay chọc về phía trước, một lực lượng vô hình khuếch tán, trong nháy mắt, vạn vật đều đứng yên.

“Ngươi...” Tên thiên sứ bốn cánh kia cứng đờ, hoảng sợ mở miệng, chỉ nói được một chữ, thân thể liền hóa thành tro tàn tiêu tán.

Đến chết hắn cũng không biết vì sao mình không có một chút sức lực phản kháng, bị nhân loại này hạ gục một cách dễ dàng.

“Thật đáng buồn a, cam nguyện làm con rối, chó săn cho thần linh.”

Mộc Phàm nhìn lướt qua khu tập trung, trong mắt có chút thương hại, nhân loại, không có lòng tự trọng, không tự mình cố gắng, lại cam nguyện làm chó săn cho Thần tộc, làm con rối cho sinh vật ngoại lai.

Chẳng phải là rất đáng buồn sao?

“Chúng ta đi, về phương đông.”

Nói xong, Mộc Phàm lắc mình dừng trên người một cự thú biết bay, vừa nói xong, mấy chục đầu cự thú viễn cổ đều phát ra tiếng gầm gừ kinh thiên.

m thanh đinh tai nhức óc tới từ cự thú thời đại viễn cổ, từng con nối tiếp nhau xoay người đi theo Mộc Phàm.

Dọc đường đi, không có một tên dị tộc nào dám ngăn trở, thậm chí cả ác ma, Titan đều tránh đi, trốn xa, không thể ngăn trở đội ngũ cự thú khủng bố này.

“Hắn là Mộc Phàm!”

“Là truyền kỳ của nhân loại phương đông.”

“Ta thấy hắn trên truyền hình.”

“Anh hùng truyền kỳ bảo vệ Long Thành.”

“Nhân vật truyền kỳ lấy một địch năm, đại chiến năm Bán thần.”

Giờ phút này, vô số người trong các khu tập trung phương tây sôi trào, náo nhiệt, rất nhiều người sùng bái Mộc Phàm.

Nhưng đầu phục chư thần nhiều hơn nữa, hoàn toàn vứt bỏ kiêu ngạo của nhân loại.

Thấy Mộc Phàm xuất hiện, một đám nhân loại đầu nhập vào chư thần đều lộ vẻ ghen ghét, thậm chí biến thành chán ghét.

Có lẽ là vì lấy lòng chư thần, vì lấy lòng thần linh, bọn họ đều vứt bỏ sự kiêu ngạo của nhân loại.

Không thể không nói, nhân loại thật là một chủng tộc dễ thay đổi, trước đó còn đang chống ngoại lai xâm lấn, nhưng đảo mắt liền đầu phục chư thần.

Phương đông, trong chín khu nhân loại, vô số người thấy được

cảnh phát sóng trực tiếp này, tất cả đều phấn khởi kích động.

“Mộc Phàm!”

“Truyền kỳ của nhân loại.”

“Niềm kiêu ngạo của phương đông chúng ta.”

Phần lớn người đều hưng phấn, kích động hò hét, nhìn hình ảnh vệ tinh chụp được, Mộc Phàm đang mang theo mấy chục cự thú viễn cổ trở về.

Đây là kiếm được một đám cự thú viễn cổ có thực lực cường đại, tăng thực lực cho chín khu phương đông.

Sau khi nhân loại phương tây thất thủ, chín khu phương đông trở thành gia viên cuối cùng của nhân loại địa cầu.

Nhân loại chỉ còn chín khu phương đông cùng một ít khu tập trung còn đang chống cự, còn lại đều đã đầu phục chư thần.

“Thời khác sinh tử tồn vong mấu chốt của nhân loại tới rồi, một trận tai ương diệt tộc.”

Trên đường trở về, Mộc Phàm nghiêm túc, tâm tình có chút nặng nề, biến cố phương tây tới quá đột ngột, làm người ta trở tay không kịp.

Trực tiếp khiến nhân loại lại rơi vào nguy cơ diệt tộc, một trận tai nạn lớn sắp đến.

Chương 369: Dị tộc xâm lấn

Phương đông, đại lão, cường giả các khu đều tập trung lại.

Bọn họ nhìn một màn hình ảo trong phòng hội nghị, bên trên là tình huống các khu nhân loại trên địa cầu.

Có thiên sứ buông xuống, vô số người cuồng nhiệt triều bái.

Có sinh vật cường đại tự xưng là Thần tộc, hô vang khẩu hiệu bảo hộ nhân loại, thu nạp rất nhiều nhân loại làm tín đồ.

“Chư thần trên cao, thánh quang vĩnh chiếu!”

Trên màn hình, rất nhiều nhân loại quỳ lạy, cầu nguyện, vẻ mặt thành kính, dâng lên tín ngưỡng, vứt bỏ tín niệm của nhân loại.

“Người tin Thần chủ, có thể vĩnh sinh.”

“Nhân loại không cần tu luyện, chỉ cần thờ phụng Thần chủ toàn năng.”

Một thiên sứ bốn cánh đứng trong không trung, giơ đôi tay lên cao, một cột sáng từ trên trời giáng xuống, nháy mắt bao phủ đám tín đồ cuồng nhiệt.

Cơ thể từng tín đồ lần lượt sáng lên, đột nhiên mọc ra đôi cánh, cánh chim trơn bóng tản ra thánh quang sáng chói.

Bọn họ trực tiếp đạt được lực lượng đến từ Thần tộc thiên sứ, mỗi người cuồng nhiệt tới cực điểm, thực lực nhanh chóng tăng vọt, lập tức bước siêu phàm nhập thánh.

Thậm chí có trực tiếp thành tựu siêu thể cường giả, cường đại vô cùng.

Nhìn thấy một màn như vậy, vô số người cuồng nhiệt sùng bái, thần, thiên sứ nói gì nghe nấy, dâng lên tín ngưỡng.

Nhân loại vốn chưa quyết định cũng luân hãm, phần lớn người trực tiếp biến thành tín đồ, vứt bỏ tín niệm thuộc về nhân loại.

“Ngô, thờ phụng chư thần, vinh quang vĩnh hằng.”

Vô số tín đồ cuồng nhiệt, khiến da đầu người xem tê dại, lạnh cả sống lưng.

Đây là sức mạnh to lớn của chư thần, trực tiếp độ hóa nhân loại, tương đương với nô lệ hoá nhân loại, chỉ thờ phụng chư thần.

Bọn họ không cần tu luyện, chỉ cần tín ngưỡng là đủ rồi, là có thể đạt được lực lượng đến từ thần, loại lực lượng này được đưa tới bằng một cách quá đơn giản.

Càng có người thờ phụng ác ma địa ngục, một đám đạt được lực lượng từ địa ngục, thực lực, tu vi một đường tăng lên, quả thực như bật hack.

Trong lúc nhất thời, các đại chủng tộc thiên ngoại Titan, thú nhân, ác ma, sôi nổi triển khai đại chiến tranh giành tín đồ.

Toàn bộ phương tây rơi vào cảnh hỗn loạn, trật tự mà nhân loại vất vả thành lập đã tan rã.

Trong phòng hội nghị, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên màn hình trước mắt, quần ma loạn vũ, chư thần loạn tượng, mọi người đều im lặng không nói.

“Liên minh nhân loại chung quy vẫn bị tan rã.”

Sau một hồi, có người thở dài một tiếng.

Địa cầu vốn có liên minh nhân loại nhưng giờ đã tan vỡ, có người cam nguyện sa đọa, từ bỏ tôn nghiêm cùng tự do.

Trực tiếp đầu phục chư thần, tương đương với từ bỏ thân phận nhân loại, làm quân cờ, công cụ, nô lệ, tín đồ của chư thần, không còn bất kỳ sự tự do nào.

“Chư vị, nhân loại đang gặp phải nguy cơ xưa nay chưa từng có.”

“Nguy cơ lần này vượt xa cuộc chiến Thiên trụy mấy trăm năm trước.”

Trong phòng hội nghị, quản lý Khu thứ nhất, Tiêu lão, mở miệng nói.

Hắn nghiêm túc, giọng điệu nghiêm trọng chưa từng thấy: “Mấy trăm năm trước, chúng ta hao phí vô số tâm huyết, vô số nhân loại chết trận mới lấy được thắng lợi.”

“Không ngờ bây giờ nhân loại không còn một lòng.”

Hắn có chút cảm khái, buồn bực, cảm thấy bi ai.

“Thiên Không thành rơi xuống, đại biểu cho chút chống cự cuối cùng của nhân loại phương tây đã tan rã, phòng tuyến của địa cầu đã hỏng mất.”

Nói đến đây, tâm tình của mọi người đều rất nặng nề.

Phòng tuyến phương tây luân hãm, rất nhiều nhân loại phản bội, đầu phục chư thần, đại biểu cho địa toàn bộ phòng tuyến đã tan rã.

Phòng tuyến phương tây đã không còn thì phương đông bên này cũng không còn ý nghĩa gì.

“Truyền lệnh cho các đại quân đoàn rút về đi.”

Cân nhắc một lúc, Tiêu lão hạ đạt mệnh lệnh.

Các quân đoàn chín khu phương đông trấn thủ từng phòng tuyến, ngăn cản xâm lược đến từ dị vực.

Nhưng hiện tại trấn giữ mấy nơi cũng vô dụng, còn không bằng rút về đâyi.

Dù sao phương tây đã luân hãm hơn phân nửa, đang có một đám nhân loại trong khu tập trung phản bội, trực tiếp đầu phục chư thần cùng dị tộc.

Còn gì để nói nữa, phòng tuyến đã không còn, dị tộc lại bước vào địa cầu lần nữa, căn bản không có biện pháp phòng thủ.

Chiến hỏa lan tới địa cầu, nhân loại lại đối mặt với nguy cơ diệt

tộc.

“Rút đi, trở về bảo hộ tịnh thổ cho nhân loại.”

Ngay sau đó, đại lão các khu sôi nổi phát ra mệnh lệnh, cưỡng chế các quân đoàn trấn giữ phòng tuyến rút về tới, ở lại cũng không còn ý nghĩa.

“Vậy bên Long Thành làm sao bây giờ?”

Rất nhanh xuất hiện một vấn đề, từ bỏ Long Thành sao?

Tiêu lão cùng rất nhiều đại lão đều im lặng, khó có thể lấy hay bỏ.

“Từ bỏ đi.”

Cuối cùng, mọi người nhất trí quyết định, từ bỏ Long Thành, có lẽ tương lai có thể xua đuổi dị tộc, sau đó lại xây dựng phòng tuyến mới.

Nhưng ai cũng hiểu, hiện giờ, phòng tuyến của nhân loại đã không còn ý nghĩa, có lẽ tương lai cũng không dùng được nữa.

Bởi vì đã không ngăn được dị tộc xâm lấn, địa cầu lại rơi vào chiến hỏa, điều duy nhất có thể làm chính là bảo vệ lãnh thổ nhân loại trên địa cầu.

“Chư vị, Mộc Phàm mang theo một đám cự thú viễn cổ trở về, chúng ta đi nghênh đón.”

Rất nhanh, ánh mắt mọi người chuyển hướng về phía bên kia.

Trên màn hình là cảnh Mộc Phàm đang dẫn theo một đám cự thú vượt qua biển rộng, trở về đại lục phương đông bên này.

Mang về cho nhân loại một đám cự thú viễn cổ.

Chúng nó là cự thú, cự thú đáng sợ từ thời viễn cổ, ngủ say vô số năm, hiện tại bị sinh vật ngoại lai làm bừng tỉnh.

Có lẽ chúng nó rất nguy hiểm, rất táo bạo, nhưng lại là tử địch của sinh vật ngoại lai xâm lấn, là minh hữu cường đại của nhân loại.

Mộc Phàm nhìn trúng điểm này mới cứu chúng nó từ trong tay cường giả dị tộc, hơn nữa còn dẫn về đại lục phương đông.

Thịch thịch thịch...

“Ngao!”

“Rống...”

Quả nhiên, không bao lâu, từng con cự thú viễn cổ khổng lồ xuất hiện, cầm đầu là một cự thú biết bay giang cánh rộng vài trăm thước, tựa như một con dực long khổng lồ.

Một đường vỗ cánh bay tới, cuốn phong lôi chấn động lòng người.

Phía sau có từng con cự thú đáng sợ, có vượn đen khổng lồ, có cự thú tám đầu.

Còn có một ít cự thú trông như khủng long, đều là cự thú bản thổ địa cầu.

Trong những cự thú này, con yếu nhất cũng có thực lực siêu phàm nhập thánh, thể trạng khổng lồ, lực lượng hung mãnh, là một đám giúp đỡ rất tốt.

“Đã trở lại!”

“Mộc Phàm đã trở lại!”

Trên đường phố các khu, vô số nhân loại phương đông hưng phấn hoan hô, nhìn hình ảnh đang chiếu, Mộc Phàm mang theo mấy chục con cự thú viễn cổ về tới phương đông.

Giờ khắc này, tất cả mọi người phấn chấn không thôi.

Người phương tây luân hãm không làm bọn họ sợ hãi, khủng hoảng, ngược lại kích thích lòng bất khuất kiêu ngạo.

Oanh!

Mấy chục con cự thú về tới, nhưng Mộc Phàm có chút chần chờ, không biết nên an bài bọn chúng như thế nào?

“Rống...”

Lúc này, mấy chục con cự thú viễn cổ đột nhiên đồng thời gầm nhẹ, có vẻ bất an cùng xao động, từ khi tới gần lãnh thổ phương đông thì bọn chúng liền bất an.

Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái, nhìn mấy cự thú bất an mà kinh ngạc không thôi.

"Yên tĩnh!”

Hắn hét to một tiếng, tất cả cự thú yên tĩnh lại.

Chỉ nghe Mộc Phàm lớn tiếng nói: “Đây là lãnh thổ phương đông, mọi người đều sẽ không có địch ý với các ngươi, ngược lại sẽ xem các ngươi là bằng hữu, đồng bọn.”

“Chúng ta phải chiến đấu với sinh vật ngoại lai, cùng nhau bảo vệ địa cầu.”

Lời hắn nói làm mấy chục cự thú yên lặng, một đám mở to hai mắt nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt lộ vẻ trí tuệ.

“Chúng ta tin tưởng ngươi.”

Đột nhiên, vượn to màu đen mở miệng nói một câu.

Mộc Phàm sửng sốt, bỗng nhiên cười, dùng thú ngữ nói: “Các ngươi yên tâm, địa cầu là nhà của chúng ta, bất kỳ kẻ ngoại lai xâm lấn nào cũng là địch nhân của chúng ta.”

“Các ngươi có thể lựa chọn một khu nhân loại, bảo hộ nơi đó, các ngươi chính là minh hữu chính thức của nhân loại chúng ta, cùng nhau thủ vệ địa cầu.”

“Rống!”

Vừa dứt lời, mấy chục cự thú đồng thời rít gào, âm thanh vang vọng mấy trăm dặm, giống như tuyên cáo chúng nó đã đến rồi.

Nhưng Mộc Phàm lại nhạy bén nhận ra, khi những con cự thú này bước vào phương đông liền bắt đầu cẩn thận dị thường, thu liễm

hung thần chi khí.

Chúng nó trở nên rất ngoan ngoãn, khiến Mộc Phàm cảm thấy khó hiểu.

“Chẳng lẽ chúng nó đang sợ hãi thứ gì, kính sợ thứ gì?”

Mộc Phàm lập tức suy đoán.

Hình như những cự thú viễn cổ này có sự kính sợ thấm vào xương cốt đối với vùng đất phương đông này.

Chẳng lẽ chúng nó đang sợ hãi một thứ gì đó trên lãnh thổ phương đông?

“Kỳ quái, vì sao bên phương đông không có cự thú viễn cổ thức tỉnh, hay là bên này căn bản không có cự thú viễn cổ?”

Mộc Phàm mang theo rất nhiều nghi vấn, đứng trên không trung nhìn từng con cự thú đi hướng tới các khu của nhân loại, từng con lựa chọn ở gần một khu mà an giấc.

Tất cả mọi người đều biết cự thú được Mộc Phàm mang về để làm minh hữu của nhân loại, gia nhập phương đông, cùng chống cự giống loài ngoại lai.

Đây là sự trợ giúp rất lớn.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy đám cự thú này đều đang sợ hãi, vừa bước vào phương đông liền trở nên bất an, hiện tại như một bé ngoan.

Thậm chí có cự thú sợ đạp vỡ mặt đất, bước đi thật cẩn thận, trông rất buồn cười.

Một màn này đúng lúc bị các đại lão chín khu nhìn thấy, một đám nhìn nhau, khó hiểu vì hành động của mấy cự thú này.

Chẳng lẽ chúng nó sợ Mộc Phàm, hay là bị Mộc Phàm hăm doạ.

“Tiêu lão, các ngươi tới rồi.”

Nhìn hơn mười cường giả bay đến, Mộc Phàm khẽ gật đầu chào hỏi.

“Tình huống rất loạn, chúng ta trở về rồi nói.”

Sắc mặt Tiêu lão nghiêm trọng.

“Được!”

Mộc Phàm gật gật đầu, không nhiều lời, đi theo các đại lão cùng nhau về Khu thứ nhất.

Hiện tại phương tây đã loạn lạc, vô số chủng tộc, sinh vật ngoại lai, còn có thiên sứ, thế lực chư thần buông xuống, tình huống không xong.

Nhân loại có thể vượt qua nguy cơ trước mắt hay không?

Chương 370: Bất an, suy đoán

Khu thứ tám, một đầu vượn to màu đen chậm rãi đi tới, không có đất rung núi chuyển như trong tưởng tượng.

Đi theo nó còn có một con cự thú biết bay, sải cánh mở rất rộng nhưng lại hết sức cẩn thận, thậm chí có vẻ khẩn trương.

Nhân loại ở Khu thứ tám nhìn hai đầu cự thú đi tới, nói thật thì bọn họ cũng có chút khẩn trương.

Nhưng hai đầu cự thú này còn khẩn trương hơn bọn họ.

“Ực ực!”

Ở trên tường thiết, có rất nhiều người đứng trên đài quan sát.

Nhìn hai con cự thú đến gần, nhịn không được nuốt nước miếng.

“Các ngươi có phát hiện hay không?”

Có người bỗng nhiên mở miệng nói: “Ta phát hiện, hình như hai đầu cự thú này đang sợ hãi, dáng vẻ rất khẩn trương.”

“Đúng nha.”

Vừa nghe lời này, mọi người đều nhận ra chuyện kỳ quái này, dù là vượn to màu đen hay là cự thú khổng lồ như dực long đang bay trên không trung.

Chúng nó đều có vẻ rất khẩn trương, giống như đang sợ hãi thứ gì đó.

Kỳ quái, chẳng lẽ nơi này có thứ gì đó khiến bọn chúng sợ hãi?

Yêu thú sao?

Không có khả năng, bởi vì những yêu thú trong núi rừng bên ngoài đều bị hung thần chi khí từ hai con cự thú viễn cổ này dọa chạy mất rồi.

Vậy chúng nó sợ hãi thứ gì đây?

Giống như hai đầu cự thú ở Khu thứ tám, cự thú xuất hiện ở các khu khác đều lựa chọn núi rừng, ao hồ, đầm lầy bên ngoài các khu làm tổ.

Nhưng một đám đều có vẻ rất khẩn trương, sợ hãi, không dám gây ra động tĩnh lớn, giống như sợ làm thứ gì bừng tỉnh.

Rất nhiều người đã nhận ra chuyện này.

Cao tầng chín khu, đại lão cùng cường giả khắp nơi đều chú ý.

Lúc này, trong phòng hội nghị Khu thứ nhất, tất cả mọi người đang nhìn lên màn hình ảo.

Mấy chục con cự thú viễn cổ vô cùng ngoan ngoãn, dáng vẻ khẩn trương của cả đám khiến bọn họ tò mò.

“Hình như những cự thú đang sợ hãi thứ gì đó.”

Có người nói ra vấn đề này.

“Không sai.”

“Vì sao chúng nó sợ hãi?”

“Rốt cuộc là sợ thứ gì?”

Trong lúc nhất thời, đại lão các khu sôi nổi dời mắt về phía thiếu niên duy nhất ở đây.

Đúng là Mộc Phàm.

Mọi người đều nhất trí cho rằng Mộc Phàm đã khuất phục đám cự thú viễn cổ này.

Nhưng Mộc Phàm lại không nghĩ như vậy, chính hắn cũng không có dùng vũ lực làm những cự thú này khuất phục, càng không có làm chúng nó kinh sợ.

“Đừng nhìn ta.” Mộc Phàm buông tay nói: “Thứ chúng nó sợ không phải ta nha, ngay từ đầu chúng nó vẫn không phục, phần lớn đều

không tình nguyện cùng ta tới đây.”

“Hơn nữa ta phát hiện khi chúng nó tới gần lãnh thổ phương đông liền bắt đầu trở nên có chút táo bạo bất an, nếu không phải ta đã trấn an vài lần, có khả năng đều chạy hết rồi.”

Nghe Mộc Phàm giải thích, mọi người ở đây đều cảm thấy ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ, chúng nó sợ hãi thứ gì đó ở phương đông?”

Long Xuyên trực tiếp mở miệng đưa ra suy đoán.

Mọi người liếc nhìn nhau.

“Chẳng lẽ phương đông chúng ta còn ẩn giấu đồ vật có thể làm đàn cự thú viễn cổ này phải sợ hãi sao?”

Quản lý Khu thứ hai đột nhiên nói.

Mọi người nghe xong vẫn im lặng, trong lòng cảm thấy rất có đạo lý.

“Ta tán thành với suy đoán này.”

“Rất có khả năng.”

Những người khác sôi nổi đồng ý, nếu không thì sao những cự thú viễn cổ này lại sợ hãi như vậy chứ?

Mộc Phàm cũng rơi vào trầm tư, yên lặng mở bản đồ ra xem, nhưng cũng không có phát hiện tung tích bất kỳ sinh vật cường đại nào, không có phát hiện bất kỳ sinh vật nào mang đến uy hiếp.

Chỉ có mấy khu vực hắc ám không cách nào dò xét, biểu hiện rất mơ hồ, bản đồ không thể biểu hiện tình huống cụ, giống như bị lực lượng nào đó cản trở.

“Côn Luân sơn, khu không người.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đôi mắt lóe sáng, hiển nhiên rất tò mò về nơi này.

Rốt cuộc là lực lượng gì mới có thể ngăn cản sự dò xét của hệ thống, chắc chắn có bí mật không muốn người ta biết.

Kết hợp với sự khác thường của mấy chục cự thú kia, chắc chắn phương đông còn ẩn giấu bí mật hay là đồ vật không muốn người khác biết, cự thú thời đại viễn cổ sợ hãi vùng đất phương đông này.

“Có lẽ, có thể tìm được đáp án từ trong trí nhớ của chúng.”

Mộc Phàm đã có ý tưởng, nếu những cự thú này tồn tại từ thời viễn cổ, vậy trong trí nhớ sẽ có một ít bí mật.

Cho nên Mộc Phàm định tìm cơ hội điều tra ký ức của một vài con cự thú, nhìn xem có thể tìm được một ít bí mật hay không.

“Phương tây đã hỗn loạn, nhân loại chúng ta đang chìm trong nguy cơ.”

Trong phòng hội nghị, Tiêu lão chậm rãi mở miệng, bắt đầu thương thảo phương án kế tiếp.

Phòng tuyến nhân loại sụp đổ theo phòng tuyến phương tây, phương đông bên này không có biện pháp trấn thủ nữa, cần phải rút về mới được.

“Các đại quân đoàn đang chuẩn bị rút về, nhưng có tin tức truyền đến, dị tộc ngoài phòng tuyến ngo ngoe rục rịch, giống như đã chuẩn bị tốt để tiến công.”

“Để tránh bị đánh bất ngờ, cần phải làm tốt công tác phòng bị.”

Mọi người thoả thích nói, bắt đầu thương thảo các nhiệm vụ kế tiếp, cần phải ngăn trở làn sóng xâm lấn thứ nhất.

Nếu không mới vừa lui về liền gặp phải dị tộc tiến công sẽ tổn thất một cách uổng phí.

“Lui lại là chuyện cần thiết, phòng tuyến phương tây đã tan rã, là chủ lực phòng tuyến phương đông nên chúng ta cần phải rút về.”

Tiêu lão gật gật đầu, phân tích.

Hắn nói: “Còn các khu nhân loại khác thì chúng ta đã không còn sức mà lo nữa.”

“Phiền toái là kế tiếp chúng ta sẽ phải đối mặt với lực lượng dị tộc cường đại xâm lấn địa cầu, nếu không ngăn được, nhân loại thật sự xong đời.”

Nói đến đây, vẻ mặt mọi người trở nên nặng nề, nguy cơ đã áp sát.

“Đáng giận, mỗi lần nhân loại xuất hiện cường giả cấp Truyền kỳ liền bị ép buộc rời khỏi địa cầu, nếu có cường giả cấp Truyền kỳ tọa trấn cũng không đến mức thế này.”

Có người tức giận bất bình nói.

“Ai, Thần quốc không cho phép, chúng ta không có biện pháp, đấu không lại toàn bộ Thần quốc.”

Mộc Phàm lẳng lặng lắng nghe, không nói lời nào, trong lòng đang suy nghĩ nên giải quyết khốn cảnh hiện tại như thế nào.

Phương tây thì không thể cứu nữa rồi, lực bất tòng tâm, hơn nữa chưa chắc người ta hoan nghênh ngươi cứu giúp, thậm chí còn oán trách ngươi.

Dù sao bọn họ thờ phụng thần linh, còn đầu phục chư thần, đạt được lực lượng cùng tu vi cường đại.

Lực lượng của Thần có thể trực tiếp tan rã toàn bộ phòng tuyến nhân loại phương tây như vậy, cho nên lòng người đã sớm thay đổi.

“Mộc Phàm, ngươi có đề nghị gì không?”

Lúc này, Tiêu lão đột nhiên dò hỏi Mộc Phàm.

Mọi người đồng loạt nhìn hắn, không ai dám xem thường vị thiếu niên này, ngược lại mang theo chút kính ý.

Đây chính là Truyền kỳ trận sư duy nhất của nhân loại phương đông, hơn nữa có thực lực chiến đấu với năm Bán thần, tuyệt đối là truyền kỳ của nhân loại.

“Còn có thể làm sao bây giờ?” Mộc Phàm mở ra tay.

Hắn tự tin cười nói: “Đương nhiên là đánh nha, tới một tên giết một tên, quản là thần hay là ma, dù sao chỉ cần tới xâm lấn đều là địch nhân.”

“Không đánh, chẳng lẽ đầu hàng chư thần, làm con rối sao?”

“Tuyệt đối không khả năng!”

Trong phòng hội nghị lập tức vang lên vài tiếng rống to, một đám phẫn nộ, kiên quyết không đầu hàng, quyết không thể làm con rối.

“Đánh là chắc rồi, bọn chúng sẽ giết tới nhanh thôi.”

Tiêu lão bình tĩnh nói: “Nhưng, đánh như thế nào là một vấn đề, hơn nữa cần phải có một phòng tuyến kiên cố, có thể chặn toàn bộ uy hiếp bên ngoài lãnh thổ phương đông.”

“Chiến hỏa đốt tới địa cầu nhưng chúng ta cần phải chắn bên ngoài phương đông, đây là điểm mấu chốt.”

Lão kiên định, nói ra suy nghĩ của mình.

Chiến là chuyện chắc chắn rồi, nhưng cần phải chặn bên ngoài phương đông, chuyện này có chút khó khăn.

“Các ngươi xem, lấy đường ven biển làm phòng tuyến thứ nhất.”

Tiêu lão đứng lên, chỉ vào một cái bản đồ trên màn hình.

“Ở phía bắc cần có một phòng tuyến, ngăn cản đến uy hiếp đến từ phía bắc, là thời điểm khởi động phòng tuyến Trường thành.”

Vừa nghe câu này, tất cả mọi người ở đây đều rơi vào hồi ức.

Cuộc chiến Thiên truỵ năm đó, phòng tuyến kiên cố nhất của phương đông chính là Trường thành, một tường thành sắt thép kéo qua toàn bộ mặt bắc của phương đông, tốn hơn trăm năm tu sửa, nơi đó mai táng vô số xương máu của tiền bối.

“Vậy khởi động phòng tuyến Trường thành đi.”

Mọi người đều đồng ý kích hoạt Trường thành, bắt đầu xây dựng phòng tuyến phương đông, chống đỡ hết thảy xâm lấn.

“Mộc Phàm, phòng ngự Trường thành còn cần ngươi gia cố một chút, tuy rằng đã trải qua trăm năm xây dựng, nhưng tốt nhất vẫn cần một Truyền kỳ trận sư góp thêm.”

Tiêu lão nói xong nhìn về phía Mộc Phàm, đưa ra một thỉnh cầu.

Phòng tuyến Trường thành vốn đã yên lặng mấy trăm năm, nó đã tồn tại từ cuộc chiến Thiên truỵ, từ sau khi đánh lùi dị tộc liền dùng không đến nữa.

Hiện tại không có biện pháp khác, chỉ có thể khởi động phòng tuyến Trường thành lần nữa, ngăn cản ngoại lai xâm lấn.

“Việc này đơn giản, giao cho ta đi.”

Mộc Phàm không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, trong lúc nguy cấp, không ai có thể đứng ngoài cuộc, mình có năng lực tự nhiên phải làm rồi.

Hiện tại, chín khu phương đông còn an tĩnh tường hòa, nhưng bên ngoài đã loạn cào cào rồi, vô số nhân loại, dị tộc, quái thú, ma vật, từ phòng tuyến phương tây dũng mãnh tràn vào địa cầu.

Thiên sứ, ác ma, Titan, thú nhân,..., ai cũng biết biết kế tiếp sẽ kéo đến tịnh thổ phương đông này.

Nếu không giữ được, nhân loại thật sự có thể đào hố chôn mình.

“Đúng rồi, ta muốn hỏi một chút.”

Lúc này đã chuẩn bị tan họp, các đại lão đồng thời dừng lại, nhìn về phía Mộc Phàm.

“Có chuyện gì thì ngươi cứ nói.” Tiêu lão tò mò hỏi.

Những người khác cũng tò mò nhìn Mộc Phàm, còn có chuyện gì nha.

Chỉ nghe Mộc Phàm từ từ hỏi: “Ta muốn hỏi về khu không người

của phương đông chúng ta, rốt cuộc tình huống bên trong như thế nào?”

“Ngươi nói tới Côn Luân sao?” Tiêu lão sửng sốt.

Những người khác vừa nghe cũng sửng sốt, biểu tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, thậm chí có chút nghiêm trọng.

Mộc Phàm nhìn sắc mặt mọi người, ý thức được nơi này không đơn giản, chắc chắn có bí mật gì đó, thậm chí có thể nói là bí mật rất lớn.

“Nơi đó, không thể đi.”

Một lúc sau, Tiêu lão đột nhiên nghiêm túc cảnh cáo một câu.

“Vì sao?” Mộc Phàm khó hiểu, mặc dù có nguy hiểm, thậm chí bên trong có quái thú biến dị, yêu thú tụ tập cũng không sao.

Hắn có thực lực, sợ gì chứ?

“Bởi vì đã có hơn ba mươi cường giả cấp Truyền kỳ chết ở nơi đó.”

Câu kế tiếp của Tiêu lão làm lòng hắn hơi căng thẳng.

Chương 371: Trường thành bất hủ

Mộc Phàm nhìn Tiêu lão có vẻ nghiêm túc, không phải nói đùa.

"Đã có hơn ba mươi cường giả cấp Truyền kỳ chết trong vùng cấm Côn Luân?"

Biểu tình của hắn có chút nghiêm trọng, cường giả cấp Truyền kỳ cũng đã lợi hại rồi, là một trong hai cấp bậc mạnh nhất dưới Thần thoại.

Không nghĩ tới Tiêu lão lại nói có hơn ba mươi cường giả cấp Truyền kỳ chết ở đó, rốt cuộc là nơi khủng bố thế nào?

“Ngươi muốn đi Côn Luân?”

Long Xuyên nhíu này, cảnh cáo: “Mộc Phàm, không nên đi, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, thời điểm cuộc chiến Thiên truỵ diễn ra, có rất nhiều cường giả dị tộc cấp Truyền kỳ xâm nhập Côn Luân, một đường hao binh tổn tướng, kết quả toàn bộ chết sạch.”

“Đáng sợ nhất chính là trong đó còn có mấy sinh vật cấp Bán thần, cuối cùng chỉ có một tên chạy ra ngoài, bởi vì trọng thương nên bị chúng ta giết.”

“Lúc sinh vật cấp Bán thần kia ra tới thì hơi thở đã yếu ớt, chỉ còn một hơi, từ vẻ mặt hoảng sợ của nó, có thể thấy được bên trong có thứ gì đó rất khủng bố.”

Giọng điệu Long Xuyên cực kỳ nghiêm trọng, hiển nhiên đang kể lại chuyện năm đó.

Côn Luân chính là vùng cấm trong cuộc chiến Thiên truỵ, có lượng lớn cường giả dị tộc đánh vào bên trong, kết quả đều chết thảm.

Trong đó có hơn ba mươi cường giả cấp Truyền kỳ, mấy tên Bán thần, chuyện này gây chấn động cả nhân loại cùng dị tộc vào năm đó.

Đúng là bởi vì sự kiện này dẫn tới lực lượng hàng đầu của dị tộc giảm mạnh, nhân loại mới có cơ hội phản công, từ đó xua đuổi được dị tộc.

“Đúng vậy, Mộc Phàm, không thể đi nơi đó.”

“Quá nguy hiểm!”

“Vùng cấm Côn Luân, nuốt sống mấy chục vạn tinh nhuệ dị tộc, cường giả Truyền kỳ, thậm chí Bán thần đều ngã xuống.”

“Bên trong quá tà môn.”

Những người khác sôi nổi khuyên bảo, không muốn Mộc Phàm đi mạo hiểm, bởi vì nơi đó thật sự quá khủng bố.

Từ sau đại tai biến, Côn Luân liền trở nên vô cùng quỷ dị đáng sợ, người hay sinh vật tiến vào bên trong đều không thể sống sót trở ra.

Đáng sợ nhất chính là năm đó dị tộc xâm lấn, tổ chức mấy chục vạn tinh nhuệ đánh vào vùng cấm Côn Luân, trong đó có trên trăm cường giả cấp Truyền kỳ, vài Bán thần, nhưng cuối cùng không còn một tên.

Các khu không người khác thì không có gì, chỉ là khu vực tập trung nhiều yêu thú, hung thú, biến dị,..., còn có một ít sinh vật ngoại lai, dần dần biến thành vùng nguy hiểm.

Nhưng chỉ có duy nhất một chỗ, không thể đi.

Đó chính là Côn Luân, một vùng cấm, vùng cấm sinh mệnh thật sự, bất kỳ sinh vật nào tiến vào cũng sẽ chết.

“Đã có mấy chục vạn dị tộc chết sao?”

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, trong lòng không bình tĩnh.

Chắc chắn trong Côn Luân có cất giấu bí mật kinh thiên, nếu không thì không có khả năng chôn vùi mấy chục vạn dị tộc, chắc chắn nguy hiểm đáng sợ.

Nhưng càng nguy hiểm Mộc Phàm lại càng muốn đi xem, bởi vì bản đồ không hiện ra, làm hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hắn đã dò hỏi hệ thống, đáng tiếc đáp án là tự hắn đi xem xét, trong lòng cảm thấy bực bội, lại không thể làm gì, trừ khi nạp tiền.

Nhưng cái hệ thống khốn nạn này lại muốn mười ngàn tỷ mới có thể hiện ra thông tin khu vực kia, quả thực chính là hố người mà.

“Yên tâm, tạm thời ta sẽ không đi.”

Mộc Phàm cười cười an ủi một câu, tạm không đặt chân vào nơi đó.

Bởi vì hiện tại đang gặp phải uy hiếp từ dị tộc, không thể rời đi lúc này, hiển nhiên hiện tại không thể đi thám hiểm rồi.

Phải giải quyết nguy cơ trước mắt, chờ qua đợt này rồi đi thăm dò bí mật Côn Luân.

“Đúng rồi, vì sao dị tộc lại phái mấy chục vạn tinh nhuệ tấn công Côn Luân?”

Mộc Phàm đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, có chút kinh ngạc hỏi.

Mọi người sửng sốt, ngay sau đó im lặng.

Lúc này mọi người mới nhớ tới vấn đề này, vì sao dị tộc tiến công Côn Luân, chẳng lẽ chúng nó biết bên trong có bí mật gì?

“Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

Long Xuyên bỗng nhiên mở miệng.

Hắn mày nhíu chặt, nói: “Trong cuộc chiến Thiên truỵ năm đó, ta luôn cảm thấy dị tộc có mục đích khác.”

“Chẳng lẽ là hướng về phía vùng cấm Côn Luân?”

Suy đoán này lập tức làm mọi người trở nên nghiêm nghị, có điều giác ngộ, hình như thật đúng là thế này.

“Lại nói tiếp, thật sự có một chút kỳ quái.”

Tiêu lão gật gật đầu, nói: “Năm đó dị tộc tập hợp một lượng lớn tinh nhuệ cùng cường giả tiến công Côn Luân.”

“Vốn tưởng rằng bọn chúng muốn đánh hạ Côn Luân làm căn cứ, nhưng hiện tại xem ra, bên trong cất giấu bí mật mà chúng ta không biết.”

“Có lẽ, mục đích dị tộc tiến công địa cầu cũng không chỉ đơn thuần là tiêu diệt cùng nô dịch chúng ta như vậy.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, nói suy đoán của mình.

Dị tộc có mục đích, nếu không thì chỉ một đám nhân loại địa cầu mà thôi, đáng giá để bọn chúng gióng trống khua chiêng liên hợp lại tấn công sao?

Nếu như thế này thì không còn lời nào để nói, có lẽ đáp án liền ở trong vùng cấm Côn Luân.

“Mặc kệ là vì cái gì, Côn Luân là thuộc lãnh thổ phương đông chúng ta, dù là ai cũng không có biện pháp lấy nó đi.”

“Dù chúng ta không vào được, không biết bên trong có cái gì, nhưng chỉ cần là đất của chúng ta, tuyệt đối không cho bọn ngoại lai nhúng chàm.”

Mặc kệ nơi đó có gì, đã thuộc lãnh thổ phương đông, kẻ nào dám tới nhúng chàm đều là địch nhân.

“Chư vị, bắt đầu khởi động phòng tuyến Trường thành đi.”

Lúc này, Tiêu lão nghiêm túc đứng lên.

Mọi người đồng thời đứng lên, Mộc Phàm cũng đứng dậy, đối diện có một màn hình ảo.

“Mệnh lệnh, khởi động Trường thành, thề sống thề chết bảo vệ gia viên!”

Sau khi ra lệnh, trên màn hình xuất hiện hình ảnh núi sông đột nhiên rung động.

Ầm ầm ầm...

Mặt đất nổ vang, vô số người bừng tỉnh, có yêu thú, dị thú chạy tứ tán, giống như bị giật mình.

Chỉ thấy một con rồng sắt thép chậm rãi trồi lên mặt đất, tản ra ánh sáng rực rỡ.

Đó là một con rồng to, kéo dài mấy vạn dặm, kéo ngang qua toàn bộ lãnh thổ phương đông, giống như một đang thức tỉnh.

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn, thấy được Vạn lý trường thành, một trường thành kéo dài qua mấy vạn dặm lãnh thổ.

Đúng vậy, hắn không nhìn lầm, là một trường thành sắt thép kéo dài qua mấy vạn dặm lãnh thổ, xây dựng trên cơ sở Vạn lý trường thành vốn có, tạo thành vòng phòng ngự mạnh nhất của phương đông.

Nhân loại phương đông hợp lực tu sửa phòng tuyến này, tốn vô số công sức, hao phí thời gian hơn trăm năm mới hoàn thành.

Trường thành cấu tạo từ sắt thép, trong lúc chế tạo sử dụng vận dụng nhiều loại kim loại khác nữa, có mấy vạn trận sư, luyện khí sư tham gia xây dựng.

Hai đời nhân tài đã hoàn thành công trình vĩ đại này, mở rộng, tu sửa trường thành vốn có, chế tạo phòng tuyến cường đại nhất phương đông, nhờ vậy nhân loại mới ngăn chặn được sự tấn công điên cuồng của dị tộc.

Nhìn trường thành kim loại cao khoảng hai mươi lăm mét, dài gần ba vạn cây số, quả thực chính là một kỳ tích, kỳ tích của người phương đông.

“Vì xây dựng phòng tuyến này, chúng ta đã trả giá quá nhiều quá nhiều.”

Nhìn trường thành nổi lên, vẻ mặt tất cả mọi người ở đây đều phức tạp, có vui mừng, có kiêu ngạo, có tự hào, có bi thương, giống như nhớ tới sự thảm thiết năm đó.

Tốn hơn trăm năm, vận dụng vô số nhân lực tài lực mới tạo ra phòng tuyến kiên cố này, không thể không nói là kỳ tích của phương đông, kỳ tích của nhân loại.

Cũng bởi vì trường thành phương đông, nhân loại mới thắng cuộc chiến Thiên truỵ, cuối cùng đánh đuổi dị tộc ra khỏi địa cầu.

Hiện tại, theo phòng tuyến phương tây sụp đổ, không thể không khởi động trường thành sắt thép đã lặng yên mấy trăm năm này, nó lại lần nữa toả ra hào quang của mình.

Nó sừng sững không ngã, đại biểu cho nhân loại phương đông bất khuất, ẩn chứa tinh thần, ý chí không bào giờ buông bỏ của nhân loại phương đông.

“Không thể tưởng tượng.”

Mộc Phàm cảm thấy chấn động, nhìn trường thành sắt thép to lớn kia, thật sự khó mà tưởng tượng sự thảm thiết năm đó.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra cả tòa trường thành đã dung nhập với lãnh thổ, hòa hợp một thể với núi sông.

Như một bảo vật cường đại tự nhiên hình thành, chắn ngang ở nơi đó, tản ra một hơi thở cổ tuyên cổ bất hủ.

Chí bảo!

Trong lòng Mộc Phàm toát ra một ý niệm, đây là chí bảo thật sự, dung nhập toàn bộ tinh thần bất hủ bất diệt của nhân loại phương đông, chịu tải hy vọng cùng niềm tin của vô số con người.

Nó chính là một kiện chí bảo khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi, cường đại, kiên cố, bất hủ, Mộc Phàm chấn động thật lâu.

Chí bảo thế này, làm gì cần tới hắn gia cố, nó đã dần dần lột xác thành một bảo vật bất hủ.

“Nó đã dung nhập vào lãnh thổ phương đông, tạo thành một khối, không cần tăng cường gì nữa.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán nói ra câu này, căn bản không cần

hắn gia cố thêm, hoàn toàn không cần thiết, mình nó cũng đã đủ ngăn trở bất kỳ uy hiếp nào từ bên ngoài.

Thậm chí, Mộc Phàm cảm giác chính mình cũng không có biện pháp đánh vỡ tòa trường thành chịu tải tín niệm bất khuất của hàng tỉ nhân loại phương đông này.

“Truyền lệnh đi xuống, mở ra các khu, dời toàn bộ nhân loại ở các khu chờ quy hoạch vào.”

“Mọi người, chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào!”

“Đại chiến cách chúng ta không xa nữa.”

“Bảo vệ gia viên, thề sống chết bảo vệ tịnh thổ của nhân loại!”

Trong lúc nhất thời, chín khu phương đông truyền đạt từng mệnh lệnh, vô số người sôi trào.

Đây là động viên trước khi chiến, theo các khu phương tây dần dần luân hãm, hơi thở chiến tranh đã lan tới mảnh tịnh thổ cuối cùng của nhân loại, phương đông.

Tất cả mọi người chuẩn bị kỹ lưỡng cho chiến tranh.

“Các ngươi mau xem, đó là cái gì?”

Vào lúc này, trong phòng hội nghị truyền đến một tiếng kinh hô.

Mọi người đồng thời nhìn, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một hình ảnh, đó là phương tây.

Từ lỗ hổng thật lớn trên bầu trời bỗng nhiên có thánh quang buông xuống, từng thiên sứ bay múa xung quanh, không ngừng ngâm xướng.

Oanh!

Đột nhiên, hư không chấn động, từ trong thánh quang có một thứ khổng lồ chậm rãi hạ xuống.

“Đây là...”

“Một tòa thành?”

Trong phòng hội nghị, mọi người trừng to mắt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trên màn hình, một tòa Thánh thành từ trên trời giáng xuống.

“Thiên sứ tộc.”

Hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, nhìn hình ảnh thánh quang đầy trời, vô số thiên sứ theo tòa Thánh thành khổng lồ hạ xuống lãnh thổ phương tây.

Một tòa Thánh thành của Thiên sứ tộc buông xuống.

Chương 372: Đưa đi gặp thượng đế

Một tòa Thánh thành của Thiên sứ tộc buông xuống, chấn động thế nhân.

Vô số nhân loại phương tây rơi vào trạng thái cuồng nhiệt, không có biện pháp nha, thiên sứ đại biểu cho thần, đại biểu cho thiên đường.

Điều này làm cho những người vốn dĩ tín ngưỡng thiên sứ, thượng đế lập tức tìm được bến bờ, thần linh mà bọn họ tín ngưỡng đã buông xuống.

Lại còn có thêm một tòa Thánh thành, lơ lửng trong không trung, tản ra thánh quang vô tận, chiếu rọi thế nhân ngu muội.

Thậm chí trong Thánh thành bên còn có rất nhiều chiến sĩ thiên sứ, mỗi một tên đều có hơi thở cường đại, tản ra ánh sáng thần thánh.

Lúc này, trong Thánh thành có một thiên sứ hai cánh cung kính quỳ một gối.

“Bẩm báo Mễ Á đại nhân, phần lớn nhân loại trên tinh cầu này đã sa vào vòng tay Thần chủ.”

“Chỉ là...” Nói đến này, thiên sứ hai cánh chần chờ một lúc.

Sau đó thật cẩn thận nói: “Chỉ là trong nhân loại bên phương đông không có một tín đồ, thậm chí không có một chút tín ngưỡng nào.”

“Phương đông?” Bóng dáng được thần quang bao phủ chậm rãi xoay người lại, ba đôi cánh vỗ nhẹ, là một vị nữ thiên sứ mỹ lệ, thần thánh.

Nếu Mộc Phàm ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, nàng đúng là Mễ Á.

“Thú vị, nhân loại phương đông sao, bổn tọa muốn nhìn xem nhân loại nơi đó có phải thật sự không sợ chết hay không, vinh quang Thần chủ chiếu rọi vạn linh, thánh quang chiếu rọi mọi góc, tất cả

đều là thánh thổ."

"Mệnh lệnh, Tá La, Tu Tư dẫn dắt quân đoàn một vạn thiên sứ đi thăm dò nhân loại phương đông."

Vẻ mặt Mễ Á lạnh băng hạ lệnh.

"Tuân mệnh, đại nhân!"

Hai gã thiên sứ bốn cánh cường đại đồng thời đứng ra, mặc khôi giáp thánh khiết, có thực lực cấp Bán thần.

Bọn họ là hai thiên sứ cấp Bán thần, mỗi người dẫn theo một quân đoàn một vạn thiên sứ, lập tức vỗ cánh, bay hướng về phương đông.

Thánh quang toả sáng khắp trời, nơi bọn họ bay qua, vô số người phương tây điên cuồng triều bái.

Động tĩnh ở nơi này tất nhiên bị thiết bị giám sát của nhân loại chụp được, hơn nữa còn truyền lại cho chín khu phương đông, vô số người thấy thiên sứ hành động.

"Thiên sứ tới."

"Bọn họ muốn chinh phục phương đông chúng ta?"

Trong lúc nhất thời, trên dưới chín khu sôi trào, có chút kinh hãi, không nghĩ tới Thiên sứ tộc vừa mới buông xuống liền trực tiếp giết sang bên này.

Một trận ác chiến sắp đã đến.

Hai gã thiên sứ cấp Bán thần, dẫn theo hai vạn chiến sĩ thiên sứ mênh mông cuồn cuộn tiến về phương đông, tốc độ cực nhanh, không bao lâu liền băng qua đại dương, đi tới lãnh thổ phương đông.

"Tu Tư, ngươi qua bên kia."

"Ta sang bên này, nhanh chóng bắt lấy nhân loại nơi này, bất luận kẻ nào không tin chủ của chúng ta đều giết không tha."

Hai gã thiên sứ cấp Bán thần, thiên sứ Tá La khoác thánh giáp màu bạc, trên gương mặt anh tuấn toát lên vẻ kiêu ngạo.

Hắn nói xong liền mang theo một vạn thiên sứ chiến sĩ thiên sứ đồng thời vỗ cánh, bay hướng tới một khu nhân loại tụ tập.

Rất trùng hợp, nơi đó là Khu thứ tám.

“Địch tập!”

Giờ phút này, trên dưới Khu thứ tám chấn động, một tiếng cảnh báo chói tai dồn dập vang lên, bừng tỉnh vô số người.

Tất cả mọi người thấy một quân đoàn thiên sứ mênh mông cuồn cuộn hướng về phía Khu thứ tám.

Làm người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên trực tiếp thông qua truyền tống trận quay trở về tọa trấn Khu thứ tám.

“Những người khác đều trở về đi, chuẩn bị chiến đấu.”

Tiêu lão mở miệng, để đại lão các khu đại trở về, chuẩn bị thật tốt, đại chiến đã đến.

Mà quân đoàn thiên sứ thứ hai dưới sự dẫn dắt của Tu Tư hướng tới Khu thứ nhất, bởi vì hắn cảm ứng được nơi này có nhiều nhân loại nhất, hiển nhiên là khu tập trung khổng lồ nhất.

Nhìn thấy quân đoàn thiên sứ thứ hai hướng về phía Khu thứ nhất, toàn bộ thủ phủ Khu thứ nhất đều bắt đầu bận rộn.

Trận pháp được mở ra, vô số trận văn đan xen, quầng sáng chậm rãi hiện lên, bao phủ Khu thứ nhất, mọi người vốn đang khẩn trương mọi người lập tức yên tĩnh.

“Mẹ bà, đám người chim này muốn tấn công phương đông chúng ta.”

Có người tức giận hét lớn, lập tức khiến cho vô số người hưởng ứng.

Tất cả mọi người tức giận, những người chim này cao cao tại

thượng, thế mà vừa đến liền xuất binh hướng về phương đông, chẳng lẽ cho rằng bọn họ dễ khi dễ.

“Hừ!”

Trong phòng hội nghị, chỉ còn lại cường giả Khu thứ nhất cường giả, Tiêu lão hừ lạnh một tiếng.

Hắn nhanh chóng quyết định, hạ lệnh: “Mệnh lệnh, triển khai Thí thần đạn đạo Đông phong II khoá chặt, đưa đám người chim đi gặp thượng đế của bọn chúng.”

Trong căn cứ bí mật thử nghiệm tên lửa đạn đạo của Khu thứ nhất, từng quả đạn đạo thật to đột nhiên lộ ra tới.

“Phóng!”

Chỉ trong nháy mắt, mười quả Thí thần đạn đạo Đông phong II đồng thời phóng ra, kéo theo ánh lửa màu lam thật dài, tựa như một mũi tên nhọn đâm thủng tầng mây.

Sau đó lao xuống dưới, phân biệt khoá chặt hai quân đoàn thiên sứ vừa đi vào lãnh địa Hoa Hạ.

“Đó là cái gì?”

Hai quân đoàn thiên sứ đột nhiên phát hiện đạn đạo đang lao nhanh trên bầu trời, trong lúc nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, vì bọn họ chưa bao giờ thấy loại đồ vật này.

Bọn họ chưa từng chiến đấu cùng nhân loại cho nên cũng không biết nhân loại đã sáng tạo ra Thí thần đạn đạo.

Nhưng cảm giác nguy hiểm nồng đậm phủ xuống làm hai gã thiên sứ cấp Bán thần đồng thời biến sắc.

“Kết giới thánh quang, phòng ngự!”

Một tiếng hét to vang lên, liền thấy thánh quang bùng nổ, hóa thành một kết giới bao phủ hai vạn thiên sứ bên trong, hình thành một cái vòng phòng ngự như mai rùa.

Lúc này, mười quá Thí thần đạn đạo cùng thời gian, phân biệt rơi vào chỗ hai quân đoàn thiên sứ, nháy mắt va chạm với Kết giới thánh quang.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một đốm sáng nhỏ đột nhiên bùng nổ, theo sát sau đó là ánh sáng nóng cháy, sinh ra lực lượng xoá sạch tất cả.

Đó là phản vật chất, chỉ trong nháy mắt, phạm vi mười cây số trực tiếp trở thành hư không, hoàn toàn biến mất.

Kết giới thánh quang cũng hỏng mất, tan rã trong khoảnh khắc này, hai vạn thiên sứ hoảng sợ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết mới vừa vang lên liền biến mất, từng thiên sứ hoá thành bột mịn, bị xoá sạch bởi lực lượng của Thí thần đạn.

Khi hết thảy tan đi, hai quân đoàn thiên sứ biến mất vô tung vô ảnh, chỉ để lại một cái hố sâu không thấy đáy, đen như mực, bốc khói.

Bạch bạch...

Từ trong hố to có hai bóng dáng chật vật vỗ cánh rách nát lung lay bay lên, đúng là hai tên thiên sứ cấp Bán thần may mắn sống sót.

Áo giáp đã rách nát, toàn thân đầy vết thương, còn có máu loãng màu vàng kim, trên mặt tràn ngập sự hoảng sợ.

Sau lưng hai gã thiên sứ cấp Bán thần vốn có bốn cái cánh nhưng giờ đã bị nổ nát, chỉ còn lại có hai cái cánh đang nỗ lực duy trì cân bằng.

Thê thảm, khủng bố!

Một màn này làm nhân loại toàn thế giới đang xem phát sóng trực tiếp đều bị chấn trụ.

Nhân loại phương đông thế mà không hề ra tín hiệu, trực tiếp đánh đòn cảnh cáo, tiêu diệt hai vạn chiến sĩ thiên sứ tại chỗ.

Trong đó không thiếu thiên sứ cường đại siêu phàm nhập thánh, đáng tiếc, trận oanh tạc vừa rồi đã đưa tập thể đi tới chỗ thượng đế lãnh cơm hộp.

Còn hai gã thiên sứ cấp Bán thần, vốn hẳn phải chết trong vụ nổ, nhưng bọn hắn đã bạo hết tài sản bản thân mới khó khăn tránh thoát một kiếp.

Sợ hãi, sợ hãi tràn ngập nội tâm hai gã thiên sứ cấp Bán thần, còn có lửa giận đang thiêu đốt hừng hực.

Mới vừa tới gần liền gặp phải tình cảnh thảm thiết thế này, sao thiên sứ cao ngạo như họ có thể chịu đựng?

“A...”

“Nhân loại ti tiện.”

Hai gã thiên sứ cấp Bán thần kinh ngạc đan xen tức giận, rít gào, hội tụ thánh quang, muốn ngưng tụ thánh quang chữa trị thương thế.

Nhưng vào giờ phút này, trên đỉnh đầu lại có hai tia sáng gào thét hạ xuống.

Hai gã thiên sứ cấp Bán thần đồng thời ngẩng đầu lên, vừa thấy thì đồng tử tức khắc co rụt, hai quả đạn đạo lao xuống chỗ cả hai.

Đạn đạo nhanh tới cực hạn, đã trọng thương nên bọn họ không có biện pháp né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạn đạo trực tiếp đâm vào.

Ầm!

Lại là một tiếng nổ vang, ánh sáng mãnh liệt bùng nổ, sau đó mọi thứ lại bị xoá sạch.

Không lâu sau, khi hết thảy tan đi, hai gã thiên sứ cấp Bán thần đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, vô tung vô ảnh, không lưu lại

một chút cặn bã.

Một đám thiên sứ chia thành hai quân đoàn, hai vạn tên, bao gồm hai gã thiên sứ cấp Bán thần cứ bị nổ chết như vậy, không còn xương cốt luôn.

Một màn này làm nhân loại toàn thế giới, còn có rất nhiều sinh vật dị vực vừa mới xâm lấn địa cầu sợ ngây người.

Bao gồm vô số thiên sứ trong Thánh thành, bọn họ thông qua kính Tánh quang thấy được một màn thê thảm này, hai vạn thiên sứ bị chôn vùi ở phương đông.

“Người phương đông thật đáng sợ.”

“Một lời không hợp liền diệt hai vạn thiên sứ cùng hai gã Bán thần.”

Trong lúc nhất thời, trên lãnh thổ phương tây, các sinh vật dị vực, quái thú, thú nhân, Titan đều hít hà một hơi.

Chúng nó hoàn toàn bị sự cường hãn của nhân loại phương đông hù dọa, đây là nhân loại sao, quá hung tàn đi?

“Khốn nạn!”

Lúc này, trong Thánh thành nội, vô số thiên sứ giận tím mặt, vốn dĩ cho rằng nhân loại phương đông nhân sẽ nhanh chóng bị bọn họ chinh phục.

Nhưng ai ngờ kết quả hoàn toàn trái ngược, bọn họ mới vừa bước vào khu vực phương đông đã bị mười mấy quả đạn kỳ quái trực tiếp đưa đi gặp thượng đế.

“Nhân loại phương đông, các ngươi tìm chết.”

Mễ Á nổi giận, thánh quang tràn ngập, một cổ thần uy cường đại phóng lên cao, vô số nhân loại, sinh vật đồng thời quỳ quỳ rạp trên mặt đất.

Thần uy mênh mông cuồn cuộn, thần ân như hải!

Mễ Á vỗ cánh chợt lóe, xé rách không gian biến mất khỏi Thánh thành, giết về phía phương đông.

Lúc này, nàng thật sự nổi giận.

Chương 373: Cường thế!

“Tốt!”

“Nổ rất tốt!”

“Đông phong chuyển phát nhanh, chắc chắn hoàn thành sứ mệnh!”

Trong chín khu phương đông, vô số người hoan hô, kích động ôm nhau.

Đây là một loại vinh quang thuộc về phương đông.

Thần thì như thế nào, chỉ cần tới xâm phạm phương đông, đều sẽ được tiễn đi gặp thượng đế.

Tiêu diệt được hai vạn thiên sứ làm lòng người phấn chấn.

Đã nghiên cứu chế tạo ra Thí thần đạn đạo hình thái mới nhất, hơn nữa bắt đầu trang bị cho quân đội các khu, đối mặt với dị tộc xâm lấn, không có ai sợ hãi cùng lùi bước.

Mặc dù không có đạn đạo, các chiến sĩ cũng sẽ ôm Thí thần đạn, dùng phương thức lấy mạng đổi mạng đồng quy vu tận với địch nhân.

Oanh!

Giờ khắc này, mặt đất nổ vang, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời.

Sắc mặt mọi người khẽ đổi, cảm nhận được một uy áp khủng bố quét đến, khiến người ta khó thở, giống như một ngọn núi đè nặng.

“Nhân loại phương đông, các ngươi dám giết hại chiến sĩ của chủ ta?”

Một giọng nói lạnh băng truyền khắp toàn bộ phương đông, vô số người đều nghe thấy được, chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, cả người lạnh băng.

“Ngao!”

Ở phương đông, từng con cự thú viễn cổ phát ra tiếng rít gào kinh thiên, có vẻ khẩn trương, cảm nhận được thần uy khủng bố đến từ cấp Thần thoại.

Trên bầu trời, thánh quang lộng lẫy buông xuống, một bóng dáng thướt tha chậm rãi bước ra từ trong thánh quang, tản ra thần uy cường đại.

Đúng là Mễ Á.

Thiên sứ sáu cánh Mễ Á buông xuống, cả người tản ra hơi thở cường đại, thần uy mênh mông cuồn cuộn, thánh quang chiếu rọi như muốn nhuộm mảnh đại lục cổ xưa này thành màu trắng thánh khiết.

“Nhân loại phương đông ngu muội, vinh quang của chủ ta sẽ chiếu rọi vùng đất này, các ngươi sẽ phải sám hối, chuộc tội dưới vinh quang này.”

“Quỳ xuống đi, đám tội đồ phương đông!”

Giọng điệu Mễ Á cao ngạo lạnh lẽo, tư thái cao thượng nhìn xuống phàm trần.

“Rống!”

Trong chín khu phương đông đồng thời truyền đến tiếng rít gào kinh thiên, mấy chục đầu cự thú viễn cổ ngửa cổ lên trời rống giận.

Nhưng trong tiếng rít gào lại mang theo một chút sợ hãi, sợ hãi đối với vị thiên sứ có thực lực cường đại này.

Dưới thần uy mênh mông bao phủ, mấy chục đầu cự thú viễn cổ không có biện pháp chống lại, chỉ có thể phát ra từng tiếng rống phẫn nộ.

Trên dưới chín khu trên dưới đều kinh hãi, phẫn nộ nhìn thiên sứ khủng bố đột ngột xuất này, ba đôi cánh thánh khiết tản ra thánh quang vô tận.

Thần uy cuồn cuộn khiến vô số người kinh sợ.

“Thiên sứ sáu cánh?”

“Thiên sứ sáu cánh đã vượt cấp Bán thần, là người chim cấp Thần thoại.”

“Nàng muốn chúng ta quỳ xuống thần phục sao?”

“Tuyệt đối không khả năng!”

“Thà chết không quỳ!”

Vô số nhân loại trong chín khu phẫn nộ rít gào, nhìn thiên sứ cao ngạo kia, thế mà muốn bọn họ quỳ xuống sám hối.

Đùa cái gì vậy, dù là ai đi chăng nữa, muốn bọn họ quỳ xuống làm nô lệ sao, quả thực chính là vọng tưởng.

Nhân tộc phương đông trải qua mấy ngàn năm tranh đấu, tắm rửa vô số máu cùng lửa mà trưởng thành, chưa bao giờ khuất phục.

Mặc dù hôm nay có một sinh vật cấp Thần thoại, nhưng lại như thế nào, muốn bọn họ quỳ xuống khuất phục, làm nô lệ, chó săn, con rối cho thần linh sao, tuyệt đối không khả năng.

“Hơi thở thật cường đại.”

“Nàng mạnh đến mức nào?”

“Là thần linh sao?”

Lúc này, cường giả trong chín khu, thậm chí là các đại lão cao tầng đều có chút kinh ngạc.

Vị thiên sứ này quá cường đại, chỉ tản ra thần uy đã khiến vô số người không thở nổi, như muốn nghiền nát sự kiêu ngạo của bọn họ.

“Nàng không phải Bán thần!”

Tiêu lão nói: “Thiên sứ này có sáu cánh, hiển nhiên là một thiên sứ sáu cánh, là sinh vật cấp Thần thoại thật sự.”

“Cấp Thần thoại.”

“Nàng là thần linh sao?”

Sắc mặt đám cao tầng Khu thứ nhất đều biến đổi, kinh hãi nhìn vị thiên sứ không ai bì nổi này, chính là Thiên sứ sáu cánh cấp Thần thoại.

Đây là thần linh thật sự, không phải là Bán thần.

Đối mặt với một sinh vật cấp Thần thoại, tất cả mọi người cảm thấy nặng nề cùng nguy hiểm xưa nay chưa từng có.

Bán thần còn có thể dùng Thí thần đạn liều mạng, nhưng đối mặt với cấp Thần thoại, thật sự không thể nào xuống tay, không có biện pháp chống lại.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng, bất an sâu sắc.

Thiên sứ cấp Thần thoại này đi vào phương đông, mục đích rất rõ ràng, kết hợp nàng với những lời cao ngạo vừa rồi, hiển nhiên muốn nhân loại phương đông khuất phục.

“Là nàng sao?”

Trong phòng hội nghị, Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hình ảnh thiên sứ, rất kinh ngạc, rất bất ngờ.

Mộc Phàm liếc mắt một liền nhận ra thiên sứ này chính là Mễ Á mà hắn đã gặp rồi, Thánh thiên sứ đã mang Tây Ma đi.

Chỉ là không ngờ đối phương lại đi tới địa cầu.

Xem tình huống là mang theo thiên sứ chinh phục nhân loại địa cầu, phần lớn người phương tây đã đầu phục Thiên sứ tộc, còn lại chính là nhân loại trên mảnh đất phương đông này.

“Lãnh tụ nhân loại phương đông đâu, vì sao không ra quỳ bái?”

Nhìn đại lục phương đông im ắng, vô số người trong chín khu đang khẩn trương phòng bị, các khu mở ra trận pháp phòng ngư

cường đại nhất.

Hơn nữa còn có từng khẩu pháo khủng bố nhắm ngay thiên sứ này, thậm chí có đạn đạo đã lặng yên khóa chặt nàng, chỉ chờ ra lệnhg.

Trên mặt mọi người tức khắc lộ vẻ phẫn nộ, thế mà muốn lãnh tụ của bọn họ quỳ bái?

Người phương đông vĩnh viễn không khuất phục, thần tới cũng không được.

“Quỳ bái?”

“Người chim khốn nạn, khinh người quá đáng.”

“Thật sự cho rằng chúng ta là đám nhu nhược kia, thấy người chim liền quỳ liếm?”

Trên dưới chín khu đều phẫn nộ, nhìn thiên sứ cao cao tại thượng kia, lời nói làm bọn họ bạo nộ.

Tất cả mọi người đã bị chọc giận.

Mễ Á nhíu mày, lạnh lùng nói: “Xem ra, nhân loại phương đông các ngươi không tôn thờ thần linh, thuộc về dị đoan ngoan cố, chỉ có thể tiêu diệt.”

“Bổn tọa cho các ngươi cơ hội, thần phục dưới vinh quang của chủ ta, thành tâm sám hối, có thể chuộc tội.”

Nàng lại mở miệng, đưa ra thông điệp cuối cùng.

Khu thứ nhất, trong phòng hội nghị, đám cường giả giận dữ, tức giận muốn bốc khói.

“Thần, tự cho mình cao cao tại thượng.”

“Khai hoả, nổ thấy mẹ nó.”

Tiêu lão phẫn nộ, trực tiếp hạ lệnh khai hỏa, phóng đạn đạo.

Hô hô hô...

Chỉ thấy, chỗ căn cứ thử nghiệm lại có vài tia sáng phóng lên tận trời, nháy mắt bay hình vòng cung, cấp tốc bắn về phía Mễ Á.

Thấy đạn đạo nhanh chóng đánh tới, ánh mắt Mễ Á chăm chú, vẻ mặt lạnh băng, vung tay lên liền thấy thần quang bao vây từng quả đạn đạo, nháy mắt bọn chúng xuất hiện trong vũ trụ.

Oanh!

Trên bầu trời truyền đến một loạt tiếng Thí thần đạn nổ tung, đáng tiếc, không có một chút tác dụng với vị thiên sứ cấp Thần thoại này.

Người ta vung tay liền ném đạn đạo của ngươi lên vũ trụ, tuy rằng uy lực rất lớn nhưng căn bản không có biện pháp tổn thương nàng.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mọi người thay đổi, lòng chùng xuống.

“Phiền toái.”

Sắc mặt Tiêu lão cùng các cường giả đều nặng nề, đạn đạo không thể tới gần đối phương, căn bản không có một chút hiệu quả.

Lần này chỉ lãng phí Thí thần đạn quý giá, bầu không không khí trở nên nặng nề.

Đối mặt với một thiên sứ cấp Thần thoại không chạm vào được, bọn họ phải làm sao?

“Mộc Phàm, ngươi có biện pháp gì không?”

Tiêu lão bỗng nhiên nhìn Mộc Phàm, nhẹ giọng dò hỏi, trong lòng chờ mong, có lẽ Mộc Phàm sẽ có biện pháp ứng phó nguy cơ trước mắt.

Chỉ thấy Mộc Phàm cười một tiếng nói: “Biện pháp sao, đương nhiên là đánh, nhưng mà ta phải gặp thiên sứ này đã, trùng hợp là trước đó ta đã từng gặp nàng.”

Vù!

Mộc Phàm nói xong liền biến mất khỏi trong phòng hội, để lại Tiêu lão, Long Xuyên cùng đại lão các khu nhìn nhau, có chút mờ mịt.

Vừa rồi Mộc Phàm nói, hắn nhận biết thiên sứ này?

“Nhân loại ngu muội, nếu các ngươi vẫn hồ đồ, vậy hủy diệt đi.”

Bên kia, Mễ Á thấy nhân loại chín khu phương đông không có động tĩnh, thậm chí một chút ý nghĩ thần phục cũng không có, sát ý bùng nổ.

“Mễ Á, ngươi nuốn hủy diệt ai nha?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, Mễ Á giật mình, cả người căng chặt, thánh quang bùng nổ, hóa thành một quầng sáng bao phủ quanh thân nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, đúng lúc thấy không gian gợn sóng, từ bên trong có một vị thiếu niên chậm rãi đi ra.

Người tới đúng là Mộc Phàm.

“Là ngươi?” Đồng tử Mễ Á co rụt lại, vừa thấy Mộc Phàm liền nhịn không được thốt lên.

Mộc Phàm đánh giá nàng, hừ nói: “Ngươi rảnh rỗi lắm sao, không ở nhà cùng Tây Ma sinh em bé, chạy tới chỗ nhân loại chúng ta làm cái gì?”

“Vừa mới ngươi nói, muốn tiêu diệt nhân loại phương đông sao?” Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Mễ Á.

Nàng thế mà chạy tới uy hiếp nhân loại phương đông, sát ý trong lòng Mộc Phàm dần trào ra, ánh mắt lạnh băng.

Hôm nay chém giết nàng ở chỗ này, còn về Tây Ma thì phải xin lỗi rồi, nữ nhân còn rất nhiều, huống hồ Thiên sứ tộc có cả đám thiên sứ dáng vẻ mỹ lệ cho hắn chọn.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Mễ Á kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ Mộc Phàm.

Nhưng Mộc Phàm lại không trả lời, hỏi ngược lại: “Lời này hẳn là ta hỏi ngươi, nơi này là quê quán của ta, ngươi lại mang theo rất nhiều thiên sứ xâm lấn quê quán của ta, còn tuyên bố muốn tiêu diệt tộc nhân của ta nha.”

“Hôm nay nếu ngươi không cho ta một lời giải thích khiến ta hài lòng, ngươi cũng không cần trở về, vĩnh viễn mai táng ở chỗ này đi.”

Mộc Phàm vừa nói xong, khí thế bùng nổ, phóng tận trời, tầng khí quyển đều bị xỏ xuyên qua.

“Thật mạnh!”

Sắc mặt Mễ Á thay đổi, cảm thấy nguy hiểm.

Nhân loại này lại cường đại cùng khủng bố như thế?

Một màn này rơi vào trong mắt tất cả nhân loại chín khu phương đông, thậm chí là nhân loại các khu phương tây đều thấy thông qua phát sóng trực tiếp.

“Mễ Á, nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?”

Mộc Phàm lạnh lùng nói, lực lượng toàn thân đã tích tụ tới cực điểm, trong ánh mắt tràn ngập sát khí, vận sức chờ phát động, chuẩn bị một kích lấy mạng.

Giờ khắc này, nhân loại toàn thế giới đều sợ ngây người, bao gồm thiên sứ, Titan, thú nhân, các loại sinh vật ngoại lai bị sự cường thế của Mộc Phàm làm chấn động sâu.

Hắn thế mà uy hiếp một thiên sứ cấp Thần thoại, đó là thần linh a, một nhân loại uy hiếp một thần linh.

Thật không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi!

Chương 374: Thiên sứ bại trận

“Hảo gia hỏa!”

“Uy hiếp một vị thiên sứ cấp Thần thoại.”

Trên biển rộng, có vài bóng dáng cường đại đang lặng yên chú ý phương đông bên này, bị sự cường thế của Mộc Phàm chấn trụ.

Trong đó có một tên Titan nhìn về phương đông, có vẻ kiêng kị.

Nó nói: “Trên vùng đất kia có một loại hơi thở làm ta sợ hãi.”

“Trên tinh cầu này đã từng xuất hiện những tồn tại bị Thần tộc liệt vào cấm kỵ, “Tiên”.”

Có cường giả thú nhân mang vẻ mặt nghiêm túc.

“Chúng ta chỉ là tới mở đường, không đáng đi nơi đó mạo hiểm.”

Có sinh vật cường đại mở miệng nói, biểu tình tràn ngập sự kiêng kỵ.

Bọn chúng dám tung hoàng ngang dọc bên phương tây này là bởi vì bên này không có uy hiếp, nhưng tới phương đông bên kia thì khác.

Dị tộc ngoại lai biết được một ít bí mật về những năm tháng cổ xưa trên vùng đất phương đông nên mới tới.

Nhưng bọn chúng nó vẫn không dám đặt chân tới nơi đó.

Hiện tại thấy tên nhân loại phương đông kia dám gọi nhịp với một tên thiên sứ cấp Thần thoại, không thể không chấn động.

“Là Mộc Phàm, truyền kỳ của phương đông.”

“Tên người Hoa Hạ độc chiến năm Bán thần kia.”

Ở phương tây, rất nhiều người trong các khu đều thấy cảnh tượng cường thế của Mộc Phàm, đều cảm thấy giật mình.

Đối mặt với thần linh mà còn dám hỏi đối phương muốn chết như thế nào, quá cường thế..

Không hổ là nhân vật truyền kỳ của nhân loại phương đông, có lực chiến Bán thần.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, gió mây trên địa cầu cuốn ngược, tầng khí quyển trực tiếp bị hai hơi thở cường đại xỏ xuyên qua, xuất hiện một lỗ thủng.

“Mộc Phàm, ta không nghĩ tới ngươi lại ở chỗ này.”

Hơi thở Mễ Á tăng mạnh, là một thiên sứ cấp Thần thoại, nàng có sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của mình, bị một nhân loại nói như vậy chắc chắn phải giận dữ rồi.

Nhưng nhân loại trước mắt không dễ chọc, nàng biết không ít chuyện về hắn thông qua Tây Ma, tự nhiên rất thận trọng.

Hiện tại cảm nhận được áp bách cường đại mà Mộc Phàm mang đến, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến Mễ Á có chút chần chờ.

Lần này nàng dẫn đội tới địa cầu còn có mục đích khác, chưa từng nghĩ tới sẽ gặp phải Mộc Phàm.

“Đúng lúc để ta nhìn xem thực lực thật sự của ngươi.”

Mễ Á bỗng nhiên nghiêm túc, thánh quang bao phủ toàn thân, thần uy mênh mông cuồn cuộn, cánh trắng sau lưng vỗ nhẹ, nàng lập tức hóa thành một quầng sáng bắn về phía Mộc Phàm.

“Như ngươi mong muốn.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp giơ tay đánh ra một quyền.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, thánh quang nổ tung, quyền ý cường đại ngưng tụ thành một quyền ảnh nện vào mặt Mễ Á.

Keng!

Phanh phanh phanh...

Hai người giao phong kịch liệt, nháy mắt giết lên trời cao, đánh tầng mây tan tác, đảo mắt đã đánh ra khỏi tầng khí quyển, tiến vào trong vũ trụ.

“Thiên quốc thẩm phán!”

Trên bầu trời, thánh quang vô tận bao phủ, có ảo ảnh thiên đường xuất hiện, có vô số thiên sứ đang ngâm xướng.

Từ trong Thiên quốc có nhiều lưỡi đao ánh sáng khủng bố chém về phía Mộc Phàm.

Đó là thần quang thẩm phán từ Thiên quốc, mang theo thẩm phán chi lực, vạn vật sẽ bị thẩm phán chi lực diệt sát sạch sẽ.

“Già thiên thủ!”

Mộc Phàm không nói hai lời trực tiếp vỗ một chưởng, bàn tay to che trời xuất hiện, nơi nó đi qua, lưỡi đao ánh sáng đều tan nát, ảo ảnh Thiên quốc cũng bị bàn tay to vỗ nát.

Một chiêu tuyệt thế đánh tan tuyệt chiêu của Mễ Á, nhưng vẫn chưa dừng lại, uy thế của bàn tay không giảm mà đánh nàng bay xa mấy vạn dặm.

“Sát chiêu thật mạnh.”

Mễ Á đứng trong vũ trụ, cách mấy vạn dặm nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, thật sự giao thủ mới cảm nhận được sự cường đại và đáng sợ của Mộc Phàm.

Nhân loại này quả thực không giống như nhân loại, giống như một Thần tộc cường đại hơn.

“Ngươi rất mạnh, ta không phải đối thủ của ngươi.”

Rất mau, Mễ Á bay trở về, Mộc Phàm đang muốn ra tay lần nữa đột nhiên dừng lại.

Hắn kinh ngạc nhìn đối phương, thế mà không đánh nữa, nàng tính làm gì, hắn đang nghĩ sẽ trực tiếp đánh giết nàng trong vũ trụ đây.

“Nơi này là quê nhà của ngươi, ngươi là nhân tộc phương đông?”

Mễ Á nhìn nhìn Mộc Phàm, lại nhìn vùng đất phương đông, có thể thấy rõ nhân loại chín khu đang quan sát hai người.

Nhìn đại lục phương đông cổ xưa trên địa cầu, trong lòng Mễ Á căng thẳng, đại lục này ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Nàng tới vì những bí mật này, nhưng hiện tại gặp phải Mộc Phàm, cảm giác thật khó giải quyết.

“Ta mặc kệ ngươi tới địa cầu để làm chuyện gì, vì tín đồ vẫn hay vì tín ngưỡng hay là điều gì khác, tóm lại không cho phép các ngươi đặt chân vào phương đông, kẻ nào dám vượt qua ranh giới, giết không tha.”

Mộc Phàm bình tĩnh, lạnh lùng cảnh cáo một câu.

Hô!

Mễ Á thu liễm hơi thở, thánh quang lui trở về.

Nàng thu liễm hơi thở làm tất cả nhân loại, dị tộc, cường giả khắp nơi đang chú ý trận chiến này đều cảm thấy bất ngờ và khiếp sợ.

Thiên sứ cấp Thần thoại mới vừa giao thủ một chút thế mà đã thỏa hiệp?

“Thôi, ta không nên tới tranh vũng nước đục này.”

Mễ Á nhíu lại mày, nhìn Mộc Phàm nói: “Trước khi đi, Tây Ma luôn cảnh cáo ta đừng tới nơi này, xem ra hắn biết vài chuyện gì đó.”

“Tây Ma?” Mộc Phàm suy tư gì đó rồi hỏi: “Hắn sao rồi, không bị ngươi chơi chết đi?”

Mễ Á nghe xong trừng mắt liếc Mộc Phàm, giọng điệu trở nên bình

thản hơn một chút.

Nàng nói: “Tây Ma là trượng phu của ta, ta có thể làm hại hắn sao? Hắn rất tốt, rất nhớ thương ngươi đó, lần này là ta lỗ mãng, nếu biết ngươi ở chỗ này thì ta đã không tới.”

“Những viên thần thạch này đưa ngươi làm bồi thường.”

Nói xong, Mễ Á đột nhiên ném tới một túi trữ vật, bên trong mấy trăm viên thần thạch sáng lấp lánh, rất là mê người.

Sau khi đếm được hai trăm viên, Mộc Phàm cũng có chút ngạc nhiên.

Cô nàng thiên sứ tình nhân của Tây Ma này ném cho hắn hai trăm viên thần thạch, nói là bồi thường hiểu lầm lần này.

Mộc Phàm cảm thấy không có đơn giản như vậy, nhưng người ta đã đưa tiền, sao có thể không thu chứ.

Coi như là cho nể mặt Tây Ma, thật ra trong lòng hắn rất rõ, mặt mũi của Tây Ma không có lớn như vậy, tất cả đều vì tiền nha.

Mặt mũi của túi thần thạch này lớn hơn.

“Nếu ngươi thành tâm xin lỗi, ta đây liền tiếp nhận.” Mộc Phàm gật gật đầu, không chút ngại ngùng thu hồi hai trăm thần thạch.

Đây chính là hai ngàn tỷ, cho không mà không lấy là đồ ngốc, có lẽ giết nàng còn có thể đạt được càng nhiều hơn.

Nhưng Mộc Phàm suy nghĩ, nếu người ta đã chịu thua, vậy không cần phải đuổi tận giết tuyệt, nếu làm vậy gần thì về sau mình sẽ lăn lộn ở Thần quốc như thế nào?

Mễ Á gật gật đầu, nói: “Ta sẽ rời đi, không đến nữa, nhưng rất mau sẽ có Thiên sứ trưởng khác tới tiếp quản nơi này.”

“Ngươi phải cẩn thận.” Mễ Á nói xong, trong mắt loé lên một tia sáng.

Hình như nàng có tính toán của chính mình, nhưng Mộc Phàm

cũng không để ý, tới một tên giết một tên, dị tộc chỉ cần dám đặt chân xâm lấn phương đông, đều giết hết.

“Đúng rồi, nơi này của các ngươi bị rất nhiều văn minh cường đại giám sát, hy vọng các ngươi cảnh giác, không chỉ Thiên sứ tộc phái ta tới, còn có các chủng tộc khác như địa ngục, Titan, thú nhân, còn có ba mươi sáu tộc Hắc vực, đều phái một ít cường giả tới đây.”

Mễ Á đột nhiên nhắc nhở một câu, lời này là bí mật truyền âm.

Không biết có phải bởi vì Tây Ma hay không, nàng nói cho Mộc Phàm một ít tin tức, khiến sắc mặt Mộc Phàm biến đổi.

“Ba mươi sáu tộc Hắc vực cùng các văn minh khác đang theo dõi địa cầu sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc, đây chính là tin tức lớn, xem ra chuyện dị tộc xâm lấn địa cầu có nguyên nhân bí mật.

“Vì sao các ngươi đến đây?” Rốt cuộc hắn cũng hỏi.

Mễ Á nhíu mày lại, nhìn nhìn hư không, giống như đang e ngại điều gì, chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn không dám nói ra.

“Ta không thể nói, vừa nói ra sẽ có đại họa, ngươi hay ta đều không sống được, ta chỉ có thể nói, trên vùng đất của nhân tộc phương đông các ngươi có bí mật mà các tộc muốn.”

Nàng nghiêm túc cảnh cáo một câu, nhìn Mộc Phàm rồi xoay người vỗ cánh lao xuống, tiến vào tầng khí quyển.

Nàng nhanh chóng về tới Thánh thành thiên sứ phương tây, vô số thiên sứ đã tập kết chuẩn bị chiến tranh.

“Phương đông có cường địch, ta hướng Thiên quốc cầu viện, các ngươi canh gác cẩn thận, trước khi cường viện tới thì không được tự tiện hành động.”

Mễ Á về tới, nghiêm khắc hạ một mệnh lệnh.

Sau đó, dưới ánh mắt ngơ ngác của một đám thiên sứ, trực tiếp

hóa thành một luồng thánh quang bay vào lỗ trống trên bầu trời, biến mất không thấy.

Chỉ để lại một đám thiên sứ há hốc mồm, hoàn toàn không biết sao lại thế này, chẳng lẽ Thiên sứ trưởng chiến bại rồi?

Cường giả các chủng tộc khác, bao gồm vô số nhân loại phương tây cũng ngây ngốc.

Bọn họ nhanh thấy Mộc Phàm bay về từ vũ trụ, tất cả rùng mình, có chút hoảng sợ vì đã đoán được kết quả.

Vị thiên sứ cấp Thần thoại kia thua trong tay Mộc Phàm.

“Thiên sứ cấp Thần thoại cũng bại trận, quả nhiên đại lục phương đông rất nguy hiểm.”

“Báo cho tộc nhân, thành thành thật thật ngốc ở phương tây, không thể đặt chân tới phương đông.”

Rất nhiều sinh vật ngoại lai, Titan, thú nhân, ác ma, quái thú đều truyền ra tin tức, không thể đặt chân tới phương đông.

Đám nhân loại đầu phục thần linh khủng hoảng, sợ hãi, bỗng nhiên cảm giácựa chọn của mình có phải là sai lầm hay không?

Ở chín khu phương đông, vô số nhân loại đều hoan hô, hò hét, kích động.

Mộc Phàm cường thế đánh lui thần linh Thiên sứ tộc, được vô số người sùng bái, kính ngưỡng, thanh danh vang dội.

“Bí mật mà các văn minh đều nhớ thương sao?”

Mộc Phàm nhìn Mễ Á rời đi cũng không ngăn cản, ngược lại đang suy nghĩ về tin tức mà đối phương nói cho hắn.

Quả nhiên, dị tộc xâm lấn địa cầu là có mục đích khác.

Mục đích thật sự liền ở trên đại lục phương đông, nơi này cất giấu một bí mật kinh người.

“Là Côn Luân sao?”

Mộc Phàm nhìn về phía địa cầu, nhớ tới lời Tiêu lão nói, dị tộc kéo quân tiến công Côn Luân, kết quả hao binh tổn tướng, tất cả chết thảm.

Có lẽ dị tộc hướng về phía Côn Luân.

Côn Luân lồng lộng, nơi bắt nguồn của vô số thần thoại truyền thuyết phương đông, rốt cuộc cất giấu bí mật thế nào đây?

Chương 375: Tiên!

Khu thứ nhất, trên không trung.

Một bóng người lặng yên xuất hiện, đúng là Mộc Phàm mới trở về từ vũ trụ.

Hắn nhìn vô số nhân loại đang hoan hô phía dưới, bọn họ hưng đàm luận về bộ dáng cường thế của hắn mà cười thầm trong lòng, trang bức thật sảng khoái.

“Hệ thống, giúp ta đọc ký ức của hai con cự thú viễn cổ kia.”

Mộc Phàm nhanh chóng kêu hệ thống giúp hắn lặng yên đọc ký ức của hai con cự thú viễn cổ ở Khu thứ nhất.

Hắn muốn nhìn một chút, trong trí nhớ của những cự thú viễn cổ này có tin tức hay bí mật mà mình muốn không.

“Ký chủ, lấy ký ức cự thú viễn cổ cần một trăm tỷ, có lấy ra hay không?”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở.

Mộc Phàm không chút nghĩ ngợi trực tiếp đồng ý, một trăm tỷ mà thôi, hiện tại trên người có hơn hai mươi ngàn tỷ, tài sản hùng hậu, không lo lắng chút nào.

“Nạp một trăm tỷ, bắt đầu lấy ký ức của cự thú viễn cổ.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, hai cự thú trong một đầm lầy ở bên ngoài Khu thứ nhất đột nhiên run lên, nhìn nhìn xung quanh, trong ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Chúng nó vừa cảm giác được đại não choáng một chút, giống như có lực lượng gì đó dạo một vòng qua ý thức.

“Rống!”

Hai cự thú trong đầm lầy gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút sợ hãi, cái đầu khổng lồ cắm vào đầm lầy rồi biến mất.

Chúng nó không hề hay biết vừa rồi đã bị đọc ký ức.

Chỉ cần nạp tiền đúng chỗ, hệ thống sẽ rất ra sức, chớp mắt liền làm xong.

“Đã lấy xong.”

Ong!

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm giác hai cổ ký ức khổng lồ trực tiếp vọt tới, đại não nổ vang, ký ức khổng lồ đến từ hai cự thú dũng mãnh tràn vào.

Mộc Phàm cắn răng kiên trì, sắp xếp lại một mớ tin tức khổng lồ, loại bỏ những ký ức cũ kỹ không có giá trị.

Giữ lại một ít tin tức hữu dụng, chậm rãi hấp thu, tức bắt đầu tìm kiếm đáp án mà mình muốn.

Ký ức của hai đầu cự thú thực sự quá khổng lồ, tích luỹ suốt mấy trăm triệu năm dài dòng.

Những cự thú viễn cổ này đều sinh ra từ Kỷ tam điệp của địa cầu, cách hiện tại hơn hai triệu năm, có thể nói là vô cùng xa xăm.

Ký ức khổng lồ của cự thú viễn cổ sống hơn hai triệu năm bị Mộc Phàm không ngừng hấp thu, sắp xếp, cuối cùng thấy được một vài đoạn ký ức.

Thậm chí cả ký ức về thời kỳ khủng long bị tuyệt chủng cũng hiện lên rõ ràng.

Lúc này hắn mới biết, thì ra khủng long bị tuyệt chủng không phải bởi tự nhiên mà là do văn minh cao đẳng triển khai săn giết.

Trong ký ức của hai cự thú viễn cổ có rất nhiều bí mật thời viễn cổ ở địa cầu mà không có ai biết.

Như là ở Kỷ tam điệp đã xuất hiện một văn minh cường đại.

“Tiên?”

Mộc Phàm bỗng nhiên trợn mắt, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, thấy được một bí mật kinh người từ trong ký của cự thú.

Trên địa cầu đã từng xuất hiện một văn minh cường đại, tiên.

Tiên, một văn minh đáng sợ bị chư thần xếp vào cấm kỵ.

Nhưng ký ức cự thú cũng mơ hồ không rõ, chỉ biết về sự tồn tại của tiên, không có tin tức cụ thể, khiến Mộc Phàm rất thất vọng.

Rõ ràng đã thấy được bí mật, nhưng không thể thấy rõ hơn, trong lòng cảm giác rất khó chịu.

Sau đó Mộc Phàm biết được nguyên nhân vì sao đám cự thú sợ hãi vùng đất phương đông, sự sợ hãi như đã thấm sâu vào xương cốt.

Thì ra chúng nó sinh lòng sợ hãi đối với tiên, một văn minh cấm kỵ thời viễn cổ.

“Tiên, Côn Luân cổ đại?”

Hai mắt Mộc Phàm đột nhiên mở ra, đã hoàn toàn hấp thu ký ức của cự thú, vẻ mặt kinh hãi, rốt cuộc tìm được một ít nguyên nhân.

Nhưng đáng tiếc không thể đạt được nhiều tin tức hơn, ký ức của cự thú viễn cổ hơi hỗn loạn, mơ hồ, thậm chí ký ức liên quan đến tiên đều bị xóa nhòa.

Chỉ có sự sợ hãi đối với tiên đã thâm nhập cốt tủy, trở thành bản năng, qua trăm triệu năm cũng không quên được loại sợ hãi này.

“Thì ra, trước nhân loại từng có một văn minh cường đại, xưng là tiên.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, đột nhiên hiểu ra một ít chuyện.

Vào thời viễn cổ, trước nhân loại có tiên, đó là một cấm kỵ.

Tồn tại mà cả chư thần đều sợ hãi.

“Hoa Hạ xưa nay vẫn có truyền thuyết về tiên nhân, tu tiên và tu

chân vốn chính là một mạch, một loại truyền thừa.”

Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Tu chân hiện tại có phải là truyền thừa từ tiên nhân đã tiêu vong thời viễn cổ hay không?

Tu chân, thật ra chính là tu tiên.

Nhưng vì sao hiện tại không có tiên, tu chân luyện khí cuối cùng lại thành thần, không phải nên độ kiếp thành tiên sao?

Trong lòng Mộc Phàm xuất hiện vô số nghi vấn, trong lúc nhất thời dào dạt cảm xúc, cảm thấy bản thân đã chạm tới một vài bí mật kinh người.

Thời thượng cổ, thậm chí viễn cổ đã có tiên, nhưng vì sao bây giờ không còn thấy, đã diệt vong rồi sao?

Hay đã có chuyện gì xảy ra, chư thần gọi tiên là cấm kỵ, chắc chắn bọn họ cường đại vượt xa tưởng tượng, vì sao đột nhiên tiêu vong đây?

Từng nghi vấn xuất hiện làm lòng Mộc Phàm rối lên, khó mà bình tĩnh được.

“Chẳng lẽ các chủng tộc khác, thậm chí Thần tộc xâm lấn địa cầu chính là vì tìm kiếm bí mật về “Tiên” ?”

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, có lẽ đã đoán được đáp án.

Các tộc dị vực, thậm chí nhiều Thần tộc đến từ Thần quốc, các văn minh cùng thế lực đều là hướng về phía "Tiên", cấm kỵ trong truyền thuyết.

Như vậy chẳng phải là nói ở vùng cấm Côn Luân cất giấu bí mật về “Tiên”, trách không được dị tộc gióng trống khua chiêng tiến công Côn Luân.

Nhưng nơi đó quá nguy hiểm, vô số cường giả, Bán thần dị tộc đã ngã xuống, không có cách nào đánh vào.

Có lẽ Côn Luân cất giấu bí mật cấm kỵ thời viễn cổ về "Tiên", dù sao vô số truyền thuyết thần tiên lưu truyền từ xa xưa đều nhắc tới Côn Luân.

"Xem ra phải đi thăm dò Côn Luân một chuyến."

Mộc Phàm hít sâu một hơi, đèn nén sự xao động trong nội tâm, ý niệm muốn tìm tòi nghiên cứu rất mãnh liệt, không thể gạt đi, chỉ có thể tạm thời áp xuống.

Côn Luân, cất giấu bí mật lớn.

Mộc Phàm chắc chắn về điều này, hơn nữa nhất định là bí mật về "Tiên".

"Hệ thống, thế giới này có tiên sao?"

Hắn bỗng nhiên hỏi hệ thống.

"Có." Hệ thống nhanh chóng trả lời, rất dứt khoát, rất chắc chắn.

Lời này làm lòng Mộc Phàm phấn chấn, quả nhiên suy đoán không sai, trên thế giới này tồn tại một hệ thống giống như tu luyện thành thần.

Tu luyện thành tiên!

"Vậy thần có gì khác với tiên? Vì sao hiện tại tu chân luyện khí không phải độ kiếp thành tiên, mà là thành thần?" Mộc Phàm lại nói ra điều mình nghi vấn.

Hệ thống cũng nhanh chóng trả lời: "Ký chủ, thành thần chính là Thần tộc hiện tại, ngươi chỉ cần biết một điều, thuận thiên thành thần, nghịch thiên thành tiên."

"Thuận thiên thành thần, nghịch thiên thành tiên?"

Nghe xong lời này, đại não Mộc Phàm nổ vang, nguyên thần chấn động kịch liệt, giống như hiểu ra điều gì, rồi lại không có gì cả.

Nhưng trong khoảnh khắc này, nguyên thần của Mộc Phàm đang lặng yên thay đổi, có một chút biến hoá huyền diệu, giống như có

thêm một thứ gì đó không diễn tả được.

Hệ thống giải thích rất rõ ràng, thành thần thì rất đơn giản, thuận Thiên đạo là có thể thành thần, nói cách khác là ký thác chân linh vào thiên địa, đạt được thần vị, thành tựu bất hủ, chính là thần.

Mà tiên thì khác biệt, theo lời hệ thống, nghịch thiên mới có thể thành tiên, muốn thành tiên cần phải nghịch thiên mà đi, đánh vỡ quy tắc trói buộc, thành tựu vô thượng chân tiên.

“Tiên...” Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, trong lòng nóng bỏng, đột nhiên có một ý niệm mãnh liệt, mình có nên vứt bỏ thần đạo, bước vào tiên lộ hay không?

“Hệ thống, làm như thế nào mới có thể thành tiên?”

Mộc Phàm tràn đầy chờ mong dò hỏi.

Ai ngờ hệ thống đáp lại: “Không biết, ký chủ muốn thành tiên thì phải đi truy tìm bí mật về tiên ở thời viễn cổ, hiểu được như thế nào là tiên mới có thể đặt chân vào con đường này.”

“Mẹ nó, không phải ngươi vạn năng sao?” Mộc Phàm ngơ ra.

Hắn bực bội nói: “Ngươi không phải nói, chỉ cần nạp tiền đúng chỗ, không có vấn đề nạp tiền không giải quyết được, hiện tại làm sao thành tiên ngươi cũng không biết, còn thổi phồng bản thân?”

“Ký chủ, ngươi chỉ cần nạp một trăm ngàn tỷ, có thể biết được cách bước vào tiên lộ.”

Hệ thống trực tiếp đáp lại một câu, làm Mộc Phàm tức anh ách.

Em gái ngươi, chắc chắn là cố ý, khiến mình không có biện pháp yêu cầu, hệ thống chó này quá hố.

“Hoặc là ký chủ tìm được một ít bảo vật của tiên nhân, bổn hệ thống có thể suy đoán bí mật liên quan đến “Tiên”.”

Có lẽ cảm thấy mình khoác lác quá mức, hệ thống bổ sung thêm một câu.

Mộc Phàm nghe xong, đôi mắt lại sáng lên, vậy mình càng cần phải đi thăm dò vùng cấm Côn Luân.

Không vì điều gì khác, chỉ vì "Tiên" trong truyền thuyết bị chư thần liệt vào cấm kỵ.

“Tốt, sắp tới sẽ đi thăm dò vùng cấm Côn Luân.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, đưa ra quyết định.

Nghĩ xong hắn xoay người chợt lóe, về tới Khu thứ nhất.

“Mộc Phàm, cuối cùng ngươi đã trở lại.”

Mới vừa về tới, liền thấy Tiêu lão cùng một đám cường giả đã sớm chờ đợi ở chỗ này.

“Tiêu lão, có phải có chuyện gì hay không?”

Mộc Phàm nhìn bộ dạng nghiêm trọmg của đám người Tiêu lão, hiển nhiên là có chuyện rồi.

“Không sai, đã xảy ra chuyện lớn.”

Quả nhiên, Tiêu lão nghiêm túc nói rồi lấy một máy chiếu nhỏ ra, đưa cho Mộc Phàm.

Chương 376: Tinh không cự thú

“Đây là cái gì?”

Mộc Phàm nhìn máy chiếu nho nhỏ, trên màn hình chiếu một hình ảnh tối tăm.

Trong hình là một phi thuyền vũ trụ, chậm rãi bay trong tinh không.

Chỉ thấy sắc mặt Tiêu lão nghiêm trọng, nói: “Đây là hình ảnh mà một phi thuyền thăm dò không người do chúng ta phóng đi từ hai trăm năm trước truyền lại.”

“Phi thuyền?” Ánh mắt Mộc Phàm chăm chú.

Nhìn kỹ hình ảnh mà phi thuyền quay chụp lại, nó đã xa khỏi hệ Thái dương, tiến sâu vào trong vũ trụ.

Vốn dĩ đang cảm thấy khó hiểu thì hình ảnh lại thay đổi, đột nhiên có một con quái vật khổng lồ xuất hiện.

“Đó là thứ gì?”

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, nhìn thấy một quái vật khổng lồ đang nhanh chóng lướt qua vũ trụ.

Trong vũ trụ u ám, một quái vật khổng lồ màu đen chậm rãi đi qua, nhìn thong thả nhưng thật ra cực nhanh.

Có thể thấy chung quanh quái vật khổng lồ này có rất nhiều thiên thạch, mới vừa tới gần đã bị nó hút vào, biến mất.

Căn cứ theo kết quả tính toán, quái vật khổng lồ này dài đến mười vạn cây số, cả người ngăm đen, có từng đường vằn màu lam.

Phía trước nó có một đám hành tinh lớn nhỏ, đột nhiên quái vật khổng lồ há miệng rộng nuốt lấy.

Ực ực!

Chỉ một ngụm, mấy hành tinh lớn nhỏ đã bị nuốt.

Mộc Phàm trừng mắt, ngây ngốc xem hình ảnh trước mắt, đến đây đã bị gián đoạn, hiển nhiên là đã bị hủy diệt rồi.

Sắc mặt mọi người vô cùng nghiêm trọng, run rẩy.

Hình ảnh truyền lại cuối cùng thế mà là cảnh một vật còn sống, một ngụm nuốt mất một đám hành tinh lớn nhỏ.

Cảnh tượng đáng sợ làm các đại lão đều ngây ngốc.

“Nó là vật sống?” Mộc Phàm hỏi.

Tiêu lão cùng một đám cao tầng nhân loại gật đầu, biểu tình của mỗi người đều nghiêm túc.

Chuyện lớn.

Một vật sống dài tới mười vạn cây số, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Vấn đề liền ở chỗ này.”

Tiêu lão giới thiệu đơn giản: “Ngươi xem, kết quả tính toán cuối cùng mà phi thuyền dò xét truyền về, sinh vật đáng sợ kia đang hướng tới hệ Thái dương chúng ta.”

“A!”

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người ở đây đều hít hà một hơi.

Mộc Phàm giật nảy mình, nhìn thứ trong hình, có thể thấy loáng thoáng hình dáng khổng lồ của nó.

Cự thú viễn cổ trên địa cầu so sánh với nó, quả thực là không bằng con kiến.

Nhìn xem sinh vật đáng sợ kia, thân hình dài mười vạn cây số, phủ kín vô số gai nhọn đen như thiên thạch, đầu nó cực to, đôi mắt âm u.

Toàn thân đen nhánh, di chuyển trong vũ trụ trông rất khủng bố,

khó có thể phát hiện, nếu không phải bị phi thuyền vô tình quay chụp được, có khả năng cũng không phát hiện ra.

Đây là sinh vật gì, dài mười vạn cây số, ai mà có thể tưởng tượng nó lớn tới mức như vậy.

Hơn nữa này đầu quái thú đáng sợ này đang bay hướng tới hệ Thái dương, nếu nó thật sự xâm nhập vào hệ Thái dương, sẽ là một cảnh tượng đáng sợ như thế nào?

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh nó một ngụm nuốt mất mấy tinh cầu, mọi người liền nhịn không được mà rùng mình, một khi tiến vào hệ Thái dương thì hậu quả khó lường.

“Rốt cuộc nó là sinh vật gì?”

“Sao trong vũ trụ lại có sinh vật đáng sợ như thế này?”

Sắc mặt mọi người rất khó coi, đều cảm thấy rất bất an.

Không ai nguyện ý đối kháng cự thú đáng sợ như vậy, một ngụm nuốt rớt mấy hành tinh, nếu vào hệ Thái dương, tới gần địa cầu, kết quả sẽ như thế nào?

Là hủy diệt hay kết quả nào khác thì chẳng ai tưởng tượng được.

Tiêu lão nghiêm túc nói: “Căn cứ theo kết quả tính toán, lúc ấy phi thuyền đã cách hệ Thái dương ba năm ánh sáng.”

“Nói cách khác, cự thú kia chỉ cách chúng ta ba năm ánh sáng thôi, nhưng chúng ta không có biện pháp tính được tốc độ của nó, chỉ có đoạn hình ảnh này thôi.”

“Kết quả tốt nhất chính là tốc độ của nó không quá nhanh, cần mấy trăm năm mới đến hệ Thái dương, nhưng ta cảm thấy chuyện này không thực tế.”

Tiêu lão cũng không tin lời mình nói.

Tốc độ của quái thú khổng lồ kia sẽ chậm sao, tuyệt đối không có khả năng, sinh vật có thực lực cường đại không có khả năng đi chậm.

Dù chậm cũng không đến mức quá chậm, nhìn thân hình dài đến mười vạn cây số liền có thể thấy được sự hung hãn cùng khủng bố của nó.

Giống như nó chính là quái thú đáng sợ nhất trong vũ trụ, chuyên môn cắn nuốt tinh cầu.

“Hệ thống, đó là sinh vật gì?”

Lúc này, Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống.

Mà hệ thống nhanh chóng đáp lại: “Ký chủ, đây là Tinh không cự thú, chuyên môn ăn tinh cầu, khối phân to mà ngươi lấy được chính là của nó.”

“....” Mộc Phàm cứng đờ, rốt cuộc cũng biết.

Tinh không cự thú, lấy tinh cầu làm thức ăn, hình ảnh vừa rồi chính là cảnh cự thú đáng sợ nuốt mất một đám hành tinh lớn nhỏ.

Cảnh tượng chấn động, tựa như nuốt đường, ăn đậu, làm người sợ hãi.

Sắc mặt Mộc Phàm có vẻ nghiêm trọng, nhìn hình ảnh Tinh không cự thú, từ hình ảnh đều có thể cảm nhận được nguy cơ cực lớn.

Đủ để nhìn ra sự đáng sợ của đầu Tinh không cự thú này, thực lực siêu mạnh, thậm chí có thể mang đến cho Mộc Phàm cảm giác nguy hiểm.

“Hệ thống, thực lực của nó thế nào?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm lại dò hỏi hệ thống lần nữa, muốn hỏi đầu Tinh không cự thú kia cường đại tới mức nào.

Bởi vì hắn căn bản không cảm nhận được thực lực cụ thể của Tinh không cự thú vì khoảng cách quá xa, thông qua hình ảnh không cách nào phán đoán.

“Cụ thể thì không thể dò xét được vì khoảng cách quá xa, chỉ có thể nói một vạn ký chủ cũng không đủ cho nó cắn nuốt, mời ký chủ chuẩn bị trốn đi.”

Hệ thống truyền đến câu trả lời như vậy làm Mộc Phàm tức giận.

“Trốn cái đầu ngươi đó.”

Mộc Phàm mắng to: “Hệ thống, không thể nạp tiền chơi chết nó sao?”

“Chỉ cần nạp một triệu tỷ, ký chủ có thể hành hung tiểu quái thú kia.”

Đáp áp hệ thống đưa ra làm Mộc Phàm muốn tự đập đầu mình.

Một triệu tỷ, đi đâu kiếm a, cộng tiền của cả chín khu lại cũng không đủ.

Ngay sau đó, Mộc Phàm nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt sáng lên hỏi: “Hệ thống, nếu ta kêu bọn họ in tiền giúp ta, có phải in bao nhiêu liền có bấy nhiêu không?”

“Ký chủ tỉnh lại đi, ngươi không biết là làm như vậy thì tiền sẽ giảm giá trị sao?”

Hệ thống dội một chậu nước lạnh, giọng điệu có chút khinh thường.

Lúc này Mộc Phàm mới tỉnh ngộ, có chút xấu hổ, không phải in bao nhiêu tiền sẽ có bấy nhiêu, càng nhiều thì giá trị càng giảm.

“Mộc Phàm, ngươi có thể đánh bại đầu cự thú này sao?”

Lúc này, Tiêu lão hỏi câu này, những người khác cũng sôi nổi nhìn Mộc Phàm.

Bởi vì Mộc Phàm cường đại nhất trong nhóm, cường đại nhất trong nhân loại, truyền kỳ vô địch có thể đánh bại cấp Thần thoại.

Mộc Phàm cười khổ nói: “Ngài đừng nói giỡn, một vạn ta hiện tại cũng không phải đối thủ của đầu Tinh không cự thú kia.”

“Tinh không cự thú?”

Mọi người vừa nghe liền kinh ngạc, tên này thật sự hợp với hình

dạng khổng lồ của nó, cự thú trong tinh không.

Mộc Phàm gật gật đầu, giải thích: “Đây là Tinh không cự thú, chuyên ăn tinh cầu, vừa rồi mọi người cũng đã thấy cảnh nó nuốt một đám hành tinh.”

“Hiện tại nó đang hướng tới hệ Thái dương, trở thành uy hiếp cực lớn đối với chúng ta, ta không chống nổi đầu Tinh không cự thú này.”

Hắn thành thật nói ra lời này, mình không đánh lại chính là không đánh lại, hệ thống đã nói một vạn mình hiện tại cũng không đủ cho nó ăn.

Vừa nghe thì mọi người lại hoảng sợ, Mộc Phàm cũng không có biện pháp đối kháng, ai có thể ngăn trở Tinh không cự thú đáng sợ kia?

“Nếu đưa Thí thần đạn vào miệng Tinh không cự thú, có thể nổ chết nó hay không?”

Đột nhiên có người đưa ra ý kiến này.

Ánh mắt mọi người sáng lên, lập tức nghĩ đến, cũng rất có khả năng, dù sao miệng Tinh không cự thú to như vậy mà.

Đưa Thí thần đạn vào trong bụng nó chẳng phải là trực tiếp nổ chết nó từ bên trong?

“Đừng choáng váng.”

Tiêu lão đả kích: "Uy lực Thí thần đạn hiện tại không đủ để giết nó, trừ phi uy lực lại tăng cường thêm một trăm lần, thậm chí càng cao hơn nữa.”

Tất cả mọi người nghe rồi đều im lặng, sắc mặt khó coi, đều cảm thấy lòng lạnh ngắt.

Nhìn Tinh không cự thú dài mười vạn cây số kia, cự thú có thể nuốt cả hành tinh, ai mà không sợ, ai có thể chống lại đây?

“Vấn đề lớn nhất bây giờ là chúng ta không biết khi nào con Tinh

không cự thú kia đến hệ Thái dương."

Một vị lão nhân sốt ruột nói.

Một người khác mở miệng nói: "Ta thấy không cần thiết phải lo lắng, có lẽ trên đường đi thì Tinh không cự thú đã đổi phương hướng, cũng không tới hệ Thái dương của chúng ta đâu?"

"Chuyện mọi người nói đều có khả năng xảy ra, nhưng chúng ta không thể không chuẩn bị sẵn sàng."

"Lưu ý hình ảnh mà thiết bị giám sát bên ngoài hệ Thái dương truyền về."

Tiêu lão truyền đạt ý kiến của mình, khẩn trương cũng vô dụng, trước phải dò xét, giám thị thật kỹ.

Còn đối kháng được hay không thì là một chuyện khác.

Kế tiếp, trên dưới chín khu đều bận rộn, chỉ có bộ phận cao tầng mới biết được bên ngoài hệ Thái dương có một uy hiếp khủng bố.

"Tinh không cự thú, những thiên thạch màu đen trong cuộc chiến Thiên trụy chính là phân của nó, chẳng lẽ cuộc chiến Thiên trụy liên quan đến Tinh không cự thú?"

Tất cả mọi người đều bận rộn, chỉ còn lại Mộc Phàm yên lặng ngắm nhìn vũ trụ, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Thiên thạch màu đen trong cuộc chiến Thiên trụy là phân Tinh không cự thú, hai chuyện này có liên quan đến nhau hay không đây?

"Là vị tiên tri kia đứng sau màn thao túng tất cả sao?"

Hắn yên lặng suy nghĩ, đáng tiếc không có đáp án.

Điều duy nhất cần làm bây giờ là nghĩ cách giải quyết Tinh không cự thú, nhưng giải quyết như thế nào lại trở thành vấn đề lớn nhất.

"Thôi, về Khu thứ tám trước."

Mộc Phàm nghĩ không ra chỉ có thể lắc đầu, xoay người chợt lóe biến mất khỏi Khu thứ nhất, khi xuất hiện đã về tới không trung Khu thứ tám.

Chương 377: Gặp lại Huyết la sát

Khu thứ tám, trên đường đi, Mộc Phàm lặng lẽ thay đổi dung mạo của mình.

Không có biện pháp nào khác, hiện tại thanh danh của hắn quá vang dội, đi đến đâu cũng có thể thấy một đám nam nữ trẻ tuổi sùng bái hắn.

Thậm chí cụ ông, cụ bà trên đường đều trở thành người hâm mộ của hắn.

“Cầu bông nhỏ, rốt cuộc chủ nhân của ngươi đang ở đâu?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong ngực ôm một tiểu gia hỏa lông xù xù, đúng là cầu bông nhỏ bị hắn lôi ra từ tiểu thế giới.

Đã lâu không thấy gia hỏa này, nó vẫn luôn sinh hoạt trong tiểu thế giới của hắn.

Hiện tại về tới Khu thứ tám, Mộc Phàm liền nhớ tới chuyện Ác ma nữ nên mang nó ra.

Nhưng dù hắn gọi cho Ác ma nữ Mộng Li bao nhiêu lần thì cũng không kết nối được, số máy không tồn tại.

Lúc này, trong lòng Mộc Phàm hoài nghi.

“Ngươi nói coi, có phải chủ nhân nhà ngươi vứt bỏ ngươi hay không, không cần ngươi nữa?”

Mộc Phàm vừa nói vừa vuốt ve cầu bông nhỏ, trên mặt có vẻ kỳ quái.

Cầu bông nhỏ nghe Mộc Phàm nói, ánh mắt lập loè, trộm liếc nhìn hắn rồi nhanh chóng cúi đầu.

Mộc Phàm còn không biết Ác ma nữ mà hắn muốn tìm đang ở trong lồng ngực hắn đây.

“Ngu ngốc, ngươi có thể tìm được ta mới là lạ.”

Cầu bông nhỏ âm thầm trợn trắng mắt, gia hỏa này thật ngốc, thế mà còn không biết nó chính là Ác ma nữ.

Nhưng không thể không nói, nàng rất khiếp sợ bởi vì những biểu hiện của Mộc Phàm, quá dọa người, quả thực chính là tên biến thái a.

Nhớ lại lúc mới vừa gặp được Mộc Phàm, khi đó hắn vẫn là một tiểu tử non nớt, nhưng chớp mắt thực lực đã tăng mạnh, tăng nhanh như ngồi tên lửa.

Tới hiện tại, nàng đã không thể nhìn thấu thực lực của Mộc Phàm.

Trong tiểu thế giới có một con hỏa mãng đã hóa giao, không bao lâu nữa là có thể hóa thành một con giao long thật sự.

Còn có một con Băng long không thấy bóng dáng, đáng sợ hơn chính là không biết Mộc Phàm kiếm đâu ra một cái Phượng sào, bên trong còn có một con hung thú Bất tử điểu cường đại.

Đủ thứ chuyện làm nàng hoang mang, kinh hãi nên luôn cẩn thận che giấu bản thân, hoàn toàn không dám bại lộ.

Sợ Mộc Phàm phát hiện chân tướng sẽ đem nàng đi hầm canh.

Tưởng tượng đến thi thể ma long khổng lồ trong tiểu thế giới, nàng liền nhịn không được mà run rẩy, tên này thật sự rất khủng bố.

“Không tìm thấy chủ nhân của ngươi, ngươi nói ta nên xử lý ngươi như thế đây?”

Mộc Phàm dừng bước, một tay nâng cầu bông nhỏ lên.

Hai bên mặt đối mặt, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cầu bông nhỏ làm vẻ mặt vô tội, hai mắt ngập nước nhìn hắn, bộ dáng đáng thương, làm người ta không đành lòng.

Nhưng Mộc Phàm lại ghét bỏ nói: “Ngươi coi, mỗi ngày ngươi chỉ biết ăn, không làm được gì cả, cũng không biết làm gì, ta nuôi ngươi có tác lợi ích gì đâu?”

Lời này làm cầu bông nhỏ nổi giận, trong mắt bốc lửa giận, nhe răng trừng mắt Mộc Phàm, kêu ô ô như đang phản đối.

“Đừng có mà nhe răng trừng mắt, lại kêu la nữa ta sẽ đem ngươi đi hầm ăn canh.” Mộc Phàm hung tợn uy hiếp.

Câu này làm cầu bông nhỏ héo queo, vô cùng đáng thương nhìn hắn, hai con mắt ứa nước.

Mộc Phàm có chút không kiên nhẫn nói: “Nếu vẫn không thấy chủ nhân của ngươi nữa, ta chỉ có thể đem ngươi đi bán, có lẽ còn có thể đổi chút tiền.”

“Không được.” Cầu bông nhỏ hoảng hốt thét lên một tiếng.

Rốt cuộc nó cũng mở miệng nói chuyện, hơn nữa còn nói ngôn ngữ nhân loại.

Vừa mở miệng nàng liền biết không xong rồi, quả nhiên khi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, thì thấy Mộc Phàm đang nhìn mình mà cười tủm tỉm, trong lòng lộp bộp.

“Hắc hắc...” Mộc Phàm cười cười nhìn nó, đưa nó tới trước mắt lắc lắc rồi nói: “Ngươi biết nói chuyện lại giả bộ không biết, thành thật khai ra, chủ nhân của ngươi đi đâu?”

Mộng Li vốn đang lo lắng nhưng vừa nghe được lời này liền nhẹ nhàng thở ra.

Hai mắt ngấn nước nhìn Mộc Phàm, cẩn thận nói: “Ta không biết, chỉ nghe nàng nói muốn đi vào vùng cấm tìm đồ vật.”

“Vùng cấm?” Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, ngay sau đó im lặng.

Cô nàng Ác ma nữ kia lại đi vào vùng cấm.

“Nàng đi vùng cấm nào?” Mộc Phàm suy tư gì đó rồi hỏi.

Cầu bông nhỏ chuyển tròng mắt, nói: “Nàng từng nói hình như muốn đi cái địa phương tên Côn gì đó.”

“Côn Luân sao?” Mộc Phàm nheo mắt, nhìn chằm chằm nó.

Bị Mộc Phàm nhìn chằm chằm, Mộng Li hoảng hốt, nhưng vẫn cố ra vẻ trấn định: “Đúng vậy, chính là Côn Luân, nàng tới nơi đó để tìm thứ gì.”

Mộc Phàm hết biết nói gì, ngây ngốc nhìn lên không trung, không nghĩ tới Ác ma nữ lại chạy vào vùng cấm Côn Luân, xem ra lành ít dữ nhiều.

“Nữ nhân ngu ngốc này đi vào đó làm gì, chẳng lẽ sống đủ rồi nên muốn tự sát, hay là thất tình nên muốn đi vùng cấm sống quãng đời còn lại?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, không thấy cầu bông nhỏ đang trợn trắng mắt, trong lòng thầm mắng chửi hắn.

“Ngươi mới thất tình, cả nhà ngươi đều thất tình.”

Mộng Li không ngừng mắng chửi trong lòng, bên ngoài thì làm bộ dáng ngoan ngoãn đáng thương.

Mộc Phàm không chú ý tới biểu tình của cầu bông nhỏ, đang nghĩ ngợi tới Mộng Li nhưng chính chủ thì đang trong lòng ngực hắn giả bộ đáng thương.

“Xem ra phải đi Công hội liệp yêu một chuyến.”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm trực tiếp quay đầu, đi hướng tới chỗ Công hội liệp yêu.

Là một tên Liệp yêu giả nhưng Mộc Phàm chưa bao giờ tiếp nhận nhiệm vụ nào, có thể nói là kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Sau khi trở thành Liệp yêu giả, hắn không tới đây nữa.

Thấy Mộc Phàm đi hướng tới Công hội liệp yêu, cầu bông nhỏ trong ngực, cũng chính là Mộng Li có chút luống cuống, rốt cuộc hắn muốn đi làm gì?

Rất nhanh, Mộc Phàm liền tới Công hội liệp yêu, ở đây có rất nhiều người, số lượng Liệp yêu giả nhiều hơn so với trước kia.

“Huynh đệ, ngươi từng thấy Huyết Huyết la sát sao?”

Mộc Phàm một bước vào đại sảnh công hội, tóm lấy một thanh niên rồi hỏi thăm.

Vừa nghe hắn hỏi, đại sảnh Công hội liệp yêu vốn dĩ ồn ào lập tức yên tĩnh lại, mọi người như đóng băng, đồng thời nhìn Mộc Phàm.

Đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, biểu tình có chút cổ quái.

“Sao lại thế này?” Mộc Phàm có chút mờ mịt.

Còn không phải chỉ hỏi thăm tung tích một người thôi sao, sao cả đám đột nhiên yên tĩnh thế này, thậm chí có người nhanh chóng tránh xa hắn.

“Này này, đừng đi chứ.”

Thanh niên bị hỏi nhân cơ hội chạy nhanh như chớp.

Mộc Phàm muốn đuổi theo, nhưng nghĩ lại vẫn thôi, quay đầu nhìn về phía những người trong đại sảnh, nhưng tất cả đều tránh né hắn như tránh ôn thần.

“Mẹ nó, tình huống gì đây.” Hắn không biết phải nói thế nào.

Hình như nhóm người này rất sợ Huyết la sát a.

“Ai có thể cho ta biết tin tức về Huyết la sát, ta cho hắn một trăm vạn.”

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của mọi người, Mộc Phàm cắn răng tung đòn sát thủ, một trăm vạn mua một tin tức, giá khá cao.

Nhưng quỷ dị hơn chính là mọi người sửng sốt, ngay sau đó quay đầu, thậm chí một đám coi như không nhìn thấy hắn.

Mộc Phàm ngây người, tiền cũng không cần sao?

Nhìn đám người trong Công hội liệp yêu, mỗi một tên đều tránh né trả lời vấn đề, trong lúc nhất thời Mộc Phàm cũng không biết làm sao.

Còn cầu bông nhỏ trong ngực thì tức giận, thầm mắng: “Quả nhiên

nam nhân không một tên nào tốt lành, thế mà chạy tới tìm yêu tinh kia."

Nàng mắng chửi người ta là yêu tinh, lại không nghĩ tới mình cũng là một yêu.

"Không ai dám nói sao?" Mộc Phàm cảm thấy khó hiểu.

Dù Huyết Huyết la sát có hung ác đi chăng nữa thì cũng không có khả năng khiến mọi người sợ hãi như thế chứ?

Mộc Phàm lắc đầu xoay người rời đi, không đạt được tin tức mà mình muốn, tuy rằng có thể trực tiếp đọc ký ức của bọn họ.

Nhưng hắn không làm như vậy, một là lười, hai là tiếc tiền, muốn hệ thống đọc ký ức thì phải nạp tiền.

Còn tự hắn đọc ký ức thì phương pháp lại quá thô bạo, sẽ gây thương tổn, thậm chí biến thành người ta thành kẻ ngốc.

Cho nên Mộc Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ rời Công hội liệp yêu.

"Ngươi tìm Huyết Huyết la sát làm gì?"

Ra khỏi công hội, cầu bông nhỏ trong lòng ngực đột nhiên mở miệng hỏi.

Mộc Phàm sửng sốt, vuốt vuốt lông xù, nói: "Đương nhiên là vì hỏi thăm tin tức về chủ nhân ngươi rồi, có lẽ Huyết Huyết la sát biết một ít."

Nghe lời này, cầu bông nhỏ im lặng.

Trong mắt hiện lên một chút dịu dàng, Mộc Phàm muốn tìm nàng làm lòng nàng có một cảm giác kỳ dị.

"Tiểu ca ca, nghe nói ngươi đang tìm ta?"

Đang nghĩ ngợi đột nhiên bên cạnh truyền đến một giọng nói trong trẻo, mang theo một chút mê hoặc, khiến người nghe tê dại.

Mộc Phàm giật mình, bỗng nhiên xoay đầu nhìn, có một người

đang đứng trên ngọn cây không xa.

Áo hồng tóc đen, gợi cảm nóng bỏng, không phải Huyết Huyết la sát thì là ai?

“Huyết la sát?” Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại.

Bởi vì vừa rồi hắn không nhận ra sự xuất hiện của Huyết la sát, tuy rằng không tập trung nhưng năng lực cảm ứng sẽ không yếu đi bao nhiêu.

Vì sao khi Huyết Huyết la sát lên tiếng hắn mới phát hiện ra nàng.

Ánh mắt Mộc Phàm lập lòe quan sát đối phương, vừa nhìn thì trong lòng tức khắc nổi sóng.

Nhìn không thấu!

“Trời đất, thực lực của Huyết Huyết la sát này...”

Mộc Phàm bị dọa rồi, đánh giá đối phương một cách cẩn thận, đột nhiên cảm ứng được một tia dao động, nháy mắt liền bắt giữ được.

Truyền kỳ!

Hắn trừng to mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi, vẻ mặt như gặp quỷ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Ô..”

Lúc này, cầu bông nhỏ trong ngực hắn xù lông, hướng về phía Huyết Huyết la sát nhe răng gầm gừ.

Nữ nhân nóng bỏng trên ngọn cây chính là Huyết Huyết la sát, nàng nhìn Mộc Phàm, cười tủm tỉm, trong mắt cũng có vẻ kinh ngạc, bất ngờ.

Hai bên đều đang quan sát, đánh giá lẫn nhau, trong lòng đều cảm thấy chấn động.

Mộc Phàm khiếp sợ vì thực lực của Huyết Huyết la sát, nàng cũng

chấn động vì thực lực của Mộc Phàm.

“Khanh khách...”

“Đệ đệ, ngươi tìm ta sao, có phải nhớ tỷ tỷ hay không?”

Huyết la sát đột nhiên nở nụ cười quyến rũ, thoắt cái đã tới gần, một làn gió thơm xộc vào mũi làm Mộc Phàm giật mình tỉnh táo lại.

Hai người mặt đối mặt, không khí lập tức đọng lại.

Chương 378: Hung thú thượng cổ: Cửu anh

Trong rừng cây nhỏ, một nam một nữ mặt đối mặt nhau.

Làn gió thơm thổi quanh quẩn làm mũi Mộc Phàm ngứa ngáy, toàn thân nổi da gà, trán toát mồ hôi, cố nén xúc động muốn tung một quyền xử lý đối phương.

Bởi vì hắn nhớ Ác ma nữ Mộng Li từng nói, La Sát trước mắt này bất nam bất nữ*.

* Không phải nam, cũng không phải nữ.

“Đệ đệ, sao lại không nói lời nào nha?”

La sát mỉm cười hỏi, phong thái quyến rũ làm Mộc Phàm thiếu chút nữa phun nhổ.

Hắn lui về phía sau một bước, cười nói: “Thật trùng hợp nha, gặp được ngươi ở đây.”

“Đừng đánh trống lảng, mau nói, ngươi tìm tỷ tỷ có chuyện gì?” La sát liếc hắn.

Nàng nhìn Mộc Phàm từ trên xuống dưới, trêu ghẹo nói: “Đệ đệ, ngươi vừa mới hỏi thăm tin tức về ta mà, sao khi nhìn thấy tỷ tỷ lại không dám nói, chẳng lẽ thẹn thùng?”

Thẹn thùng cái đầu ngươi.

Mộc Phàm thầm mắng, lại lui về phía sau một bước nhỏ, ho khan một tiếng mới bình tĩnh.

Không có biện pháp, La sát trước mắt làm hắn chấn động, mới không gặp một thời gian ngắn mà đã trở thành một vị cường giả cấp Truyền kỳ?

Nàng bật hack hay là ăn thần dược gì?

“Khụ.. Ta tìm ngươi là muốn hỏi ngươi một chuyện.” Mộc Phàm đèn nén nhiều nghi vấn trong lòng, mở miệng nói.

La sát nghe xong khôi phục bình tĩnh, cười nói: “Đệ đệ, nói đi, tìm tỷ tỷ có chuyện gì, có thể giúp thì chắc chắn tỷ tỷ sẽ giúp ngươi.”

Mộc Phàm trầm ngâm một chút rồi mới từ từ hỏi: “Ta muốn hỏi xem ngươi có biết Ác ma nữ đi đâu không, ngươi từng gặp nàng sao?”

“Ác ma nữ?” La sát sửng sốt, váy màu đỏ lửa hơi lay động, tóc dài bay bay, môi đỏ hơi cong lên.

Nàng liếc mắt nhìn cầu bông nhỏ trong ngực Mộc Phàm, đôi mắt loé sáng.

“A, đệ đệ, sủng vật này của ngươi rất đáng yêu nha, có thể cho ta sờ không?”

Nói xong, nàng trực tiếp lả lướt đi tới ôm lấy cầu bông nhỏ nhét vào ngực mình, Mộc Phàm xem mà ngây ngốc.

“Ngao...” Lông của cầu bông nhỏ xù lên, nghiến răng kêu to, giương nanh múa vuốt rất đáng yêu.

Nhưng La sát chỉ mỉm cười nhìn chằm nó.

“Chậc chậc, Ác ma nữ Mộng Li, không nghĩ tới ngươi vì muốn theo bên cạnh hắn mà cam nguyện biến thành dáng vẻ này.”

Tiếng của La sát vang lên trong đầu cầu bông nhỏ, mang theo một chút châm chọc.

Hiển nhiên La sát biết cầu bông nhỏ bí chính là Ác ma nữ Mộng Li.

“La sát, ngươi còn chưa chết sao?”

Tiếng Mộng Li truyền vào trong đầu nàng, hai bên đang âm thầm dùng ý niệm giao lưu.

“Ngươi đi Côn Luân thế mà còn có thể sống sót trở ra?” Mộng Li có vẻ rất giật mình, khó tin vào kết quả này.

La sát đi Côn Luân mà vẫn còn sống sót trở lại khiến Mộng Li có chút kinh hãi, đáng sợ hơn chính là thực lực hiện tại đã tăng cao.

“Ha ha ha, nhờ phúc của ngươi, đáng tiếc, hiện giờ ngươi lại biến thành dáng vẻ này, xem ra ngươi đã không thể khôi phục.”

La sát vui vẻ trào phúng một câu.

“Hừ, ai cần ngươi lo, mau thả ta ra.”

Mộng Li tức giận nói.

Đáng tiếc, La sát lại ôm chặt hơn nữa, cười nói: “Ta rất thích sủng vật, đệ đệ, không bằng ngươi đưa cho tỷ tỷ được không?”

“Đưa ngươi?” Mộc Phàm nhíu lại.

Thật ra hắn đã nhận ra hai bên đang âm thầm giao lưu, trong lòng có chút hoài nghi rằng này cả hai đã nhận biết nhau từ trước.

Mộc Phàm nhìn cầu bông nhỏ suy tư gì đó rồi lại nhìn nhìn La sát, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ kinh người.

“Được thôi, dù sao cũng không phải sủng vật của ta, ngươi thích liền mang đi đi.”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm cười một tiếng, nói ra một câu làm La sát cùng Mộng Li đều ngây ngẩn.

Mộng Li ngơ ngác, trừng to đôi mắt đáng thương nhìn hắn, giống như không tin, không tin hắn cứ giao mình ra như vậy.

La sát cũng bất ngờ, nhưng lại cười khanh khách nói: “Vậy tỷ tỷ liền cảm ơn ngươi, đệ đệ, tỷ tỷ mời ngươi ăn cơm, ca hát khiêu vũ được chứ?”

Mộc Phàm âm thầm nuốt nước miếng, thầm mắng, ngươi muốn hù chết người sao, bất nam bất nữ sẽ hù chết người ta đó.

“Ăn cơm thì thôi đi, ta còn có việc bận.”

Hắn không chút suy nghĩ liền từ chối, nói: “Đúng rồi, nếu ngươi

thấy Ác ma nữ, phiền toái giúp ta đưa vật nhỏ này cho nàng, nói giúp ta là ta nuôi không nổi."

"Cạc cạc cạc cạc... Tức cười chết mất."

Nghe Mộc Phàm nói, đột nhiên La sát cười khanh khách, cười đến chảy nước mắt.

Nàng bóp bóp cầu bông nhỏ rồi truyền âm nói: "Ta nói này Mộng Li, ngươi nhìn xem ngươi ăn tới mức đệ đệ ta nghèo luôn rồi, người ta không nuôi nổi ngươi nữa."

"Khốn nạn." Mộng Li nổi giận gầm lên một tiếng, uy hiếp: "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi dám nói với hắn bí mật của ta, ta sẽ không để yên cho ngươi."

Ác ma nữ đang bí mật giao lưu với La sát.

Mộc Phàm đã nhận ra, lặng yên dò hỏi hệ thống.

"Hệ thống, rà quét xem La sát này có chuyện gì, vì sao mới không gặp thời gian ngắn đã bước vào cấp Truyền kỳ rồi?"

Trong lòng hắn rất chấn động, không tin La sát yêu nghiệt đến mức này, chắc chắn có mờ ám.

Nhưng Mộc Phàm vừa mới cảm ứng lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì, nếu trực tiếp nhìn trộm sẽ bị đối phương phát hiện, biện pháp duy nhất chính là để hệ thống dò xét.

"Ký chủ, rà quét cần một trăm tỷ, có bắt đầu hay không?"

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm cảm thấy giật mình, tốn một trăm tỷ để rà quét, chắc chắn có bí mật, nếu không sẽ không tốn nhiều tiền như vậy.

Rà quét đối tượng thông thường, dù tính là cường giả Truyền kỳ cũng không cần hao phí nhiều như vậy, quả nhiên trên người nàng có bí mật.

"Rà quét." Mộc Phàm trực tiếp nạp một trăm tỷ.

Trong khoảnh khắc, tài khoản bốc hơi trăm tỷ, hệ thống bắt đầu rà quét.

“Hả?” Hình như La sát phát giác được, liếc mắt nhìn Mộc Phàm, trong lòng nghiêm nghị, nghi hoặc không thôi, vừa rồi bỗng nhiên cảm nhận được chút khác thường.

Nàng liếc mắt nhìn Mộc Phàm, cảm giác ánh mắt đối phương có chút khác lạ.

“Cẩn thận.”

Đột nhiên, từ đáy lòng La sát có một giọng nói thần bí vang lên làm nàng một cái giật mình.

“Rà quét xong.”

Lúc này, trong đầu Mộc Phàm truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, tinh thần của hắn rung lên.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, trong cơ thể nàng có một con thượng cổ hung thú.”

“Thượng cổ hung thú?”

Mộc Phàm kinh ngạc, cảm thấy bất ngờ, hỏi: “Thượng cổ hung thú này có gì khác với những con cự thú viễn cổ mà ta mang về?”

“Ký chủ, có chỗ khác nhau rất lớn.”

Hệ thống từ từ giải thích: “Thượng cổ hung thú là hung vật đáng sợ, không cùng cấp bậc với cự thú.”

“Đó là yêu thật sự, là hung yêu thượng cổ, có thể sánh vai với tiên, tồn tại cùng thời đại với tiên.”

Lời giải thích này làm Mộc Phàm chấn động.

Cùng thời đại với tiên, là hung thú cường đại có thể sánh vai cùng tiên, không phải đối tượng mà những con cự thú viễn cổ kia có thể sánh bằng.

Hai bên không cùng một cấp bậc.

Trong cơ thể La sát ẩn giấu một con hung thú thượng cổ, thật sự là một bí mật, trách không được thực lực của nàng tăng nhanh như vậy.

“Hệ thống, đó là hung thú gì?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đó là hung thú thượng cổ - Cửu anh, từng bị tiên phong ấn, thực lực rất mạnh, nếu trực tiếp bộc phát thì hắn là ký chủ ngươi đánh không lại.”

“Cửu anh? Mẹ nó, thật sự bật hack.” Mộc Phàm câm nín.

Ánh mắt hắn nhìn về phía La sát trở nên khác lạ, trong cơ thể này cất giấu một hung hồn thượng cổ, hoàn toàn là bật hack a.

“Đúng rồi hệ thống, nàng là nam hay nữ?”

Mộc Phàm đột nhiên hỏi vấn đề này.

Hệ thống im lặng một lúc, hờn dỗi đáp lại: “Ký chủ muốn biết thì thử trảu nghiệm một chút sẽ biết thôi?”

“....” Lời này khiến mặt Mộc Phàm đen thui.

“Đệ đệ, sắc mặt ngươi rất kém, làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao, tỷ tỷ giúp ngươi kiểm tra?”

Lúc này, La sát mỉm cười xích tới sát người hắn, giọng nói làm người nghe tê tê dại dại, như bị điện giật.

Vèo!

Đúng lúc này, cầu bông nhỏ thừa dịp La sát đang chú ý tới Mộc Phàm đột nhiên bay vọt, nhảy trở về trong ngực Mộc Phàm, nắm chặt không buông.

Nhìn bộ dáng nhu nhược đáng thương của nó, Mộc Phàm cứng họng, suy nghĩ một lúc mới từ bỏ ý định giao nó cho La sát.

“Đệ đệ, xem ra nó rất lưu luyến ngươi ngươi nha.” La sát cười hì

hì trêu ghẹo một câu.

Mộc Phàm không nghe ra được ẩn ý trong lời nàng nói: “Ta còn có việc nên đi trước, hôm nào rảnh lại trò chuyện.”

Vù!

Nói xong, không đợi La sát phản ứng, bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên liền biến mất không thấy.

Chỉ để lại mình La sát yên lặng đứng tại chỗ, nhìn nơi hắn biến mất mà ngây ngốc.

“Vừa rồi có chuyện gì?” Nụ cười trên mặt La sát biến mất, trở nên vô cùng bình tĩnh.

Sau đó một giọng nói thần bí từ đáy lòng nàng vang lên.

“Rời xa người vừa rồi, không nên tới gần hắn, hắn rất nguy hiểm.”

Giọng nói thần bí này tới từ hung yêu thượng cổ Cửa anh trong cơ thể La sát.

“Vì sao?” La sát nhíu mày.

Nàng bất mãn nói: “Dù sao ngươi cũng phải nói cho ta biết nguyên nhân, bằng không, không đầu không đuôi không cho ta tới gần hắn, ngươi cho rằng có khả năng sao?”

Im lặng một hồi lâu, giọng nói kia lại vang lên: “Trên người hắn có một tia hơi thở của tiên, vô cùng nguy hiểm, nếu tới gần, hắn sẽ có thể phát hiện bí mật của ngươi bất kỳ lúc nào.”

“Nếu bản tôn bị bại lộ, ngươi cũng không có kết cục tốt.”

Giọng nói này lại cảnh cáo lần nữa, nhưng La sát lại không có để ý, thậm chí không muốn nghe nó cảnh cáo.

“Tiên?” La sát có chút kinh ngạc, tò mò, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ hắn từng tiến vào Côn Luân, hoặc là trong thân thể hắn có một tiên hồn?”

Nếu Mộc Phàm biết nàng suy đoán thế này chắc chắn sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tuy rằng trong thân thể hắn không có tiên hồn, nhưng lại có một thứ lợi hại hơn so với tiên hồn, đó là hệ thống.

Bên kia, Mộc Phàm cũng đang suy nghĩ về La sát, chắc chắn nàng kiếm được thượng cổ hung thú Cửu anh từ nơi nào đó.

“Hệ thống, ngươi nói coi, có phải Cửu anh chui ra từ trong vùng cấm Côn Luân hay không?”

Đang đi, đột nhiên Mộc Phàm ngừng lại, trong đầu có một ý nghĩ xẹt qua.

“Ký chủ, nếu muốn biết đáp án, trực tiếp bắt đối phương rồi luyện hóa thì sẽ biết hết.”

Hệ thống trực tiếp đáp lại.

“Làm sao bắt?” Nói thật thì Mộc Phàm động tâm.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Chỉ cần nạp hai mươi ngàn tỷ, ký chủ có thể trực tiếp luyện hóa hung hồn Cửu anh kia.”

“Lăn!”

Mộc Phàm đen mặt, nổi giận gầm lên một tiếng, cắt đứt liên hệ, trực tiếp làm lơ.

Hai mươi ngàn tỷ hả, sao không nạp phân đi?

Chương 379: Bí mật lớn

Trong biệt thự, Mộc Phàm thả tiểu hoả mãng ra, hai tiểu gia hỏa đều được thả ra ngoài, cầu bông nhỏ tò mò nhìn hắn.

“Ngươi đã sắp hóa thành giao long rồi, ta không giúp được ngươi, chỉ có thể dựa vào chính ngươi.”

Mộc Phàm nhìn tiểu hoả mãng có hai cái cục u trên đỉnh đầu, hiển nhiên là muốn hóa giao, nhưng hắn không giúp được.

Cho nên hắn quyết định thả tiểu hoả mãng trên địa cầu, để nó tự đi tranh đấu, tiến hóa.

“Còn có ngươi nữa, thực lực quá yếu, tự mình đi rèn luyện rèn, chém giết với các yêu thú khác nhiều hơn mới giúp ngươi nhanh chóng.”

Lời hắn nói khiến hai tiểu gia hỏa trợn mắt há hốc mồm.

“Chủ nhân không cần ta nữa sao, ta không muốn rời khỏi chủ nhân.”

Tiểu hoả mãng lập tức khóc oà, nước mắt ào ào chảy xuống.

Đáng tiếc là Mộc Phàm căn bản không nghe nó cầu xin, trực tiếp bốc thân thể nó lên, xé rách không gian ném vào.

Vù, tiểu hoả mãng đã biến mất, chỉ để lại từng tiếng kêu rên vang vọng, cầu bông nhỏ sợ tới mức run rẩy.

Nó hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này thế mà để chúng nó tự rèn luyện trưởng thành.

“Kế tiếp chính là ngươi.” Mộc Phàm chớp mắt, theo dõi cầu bông nhỏ.

Hắn có chút thoải mái, cười như không cười nhìn cầu bông nhỏ trước mắt, giống như đã nhìn thấu điều gì đó.

Ánh mắt này làm cầu bông nhỏ Mộng Li kinh hồn táng đảm, dựng

hết lông.

“Ngươi không có điều gì muốn nói với ta sao?”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn nó, trong ánh mắt mang theo chút châm chọc, giống như đang xem trò hay.

Cầu bông nhỏ kinh hoảng muốn xoay thân chạy, đáng tiếc bị Mộc Phàm nắm hai lỗ tai kéo tới trước mặt, bốn mắt nhìn nhau.

“Đi sao, muốn cùng ta tắm rửa hay không, Ác ma nữ đáng yêu.”

Mộc Phàm nói ra từng chữ làm cầu bông nhỏ sợ hãi xù lông lên, nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

“Ngươi, ngươi làm sao biết được?” Mộng Li trừng to hai mắt, không dám tin tưởng.

Nhìn thấy cầu bông nhỏ có biểu cảm thế này, Mộc Phàm khẽ lắc đầu thở dài: “Không nghĩ tới a, ta thế mà bị ngươi đày lâu như vậy, còn cùng chung chăn gối, không nghĩ tới ngươi lại là Ác ma nữ.”

“Hèn gì ta cứ cảm thấy ngươi quái quái, thì ra ngươi chính là Ác ma nữ, đây mới là bản thể thật sự của ngươi đi?”

Mộc Phàm nhìn cầu bông nhỏ rồi nói ra.

Lời này làm Mộng Li im lặng.

Biểu tình của nàng có chút phức tạp nhìn Mộc Phàm, hỏi: “Hiện tại ngươi đã biết rồi, tính toán xử lý ta như thế nào?”

“Vì sao lại xử lý ngươi?” Mộc Phàm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Mộng Li khẽ cắn môi nói: “Ta chạy ra từ Hắc ngục, chính là yêu vương mà nhân loại các ngươi đuổi bắt.”

“Thật ra ngươi cũng không phải là yêu vương đúng hay không?” Trong mắt Mộc Phàm loé tia sáng.

Hắn đã sớm nhìn ra cầu bông nhỏ không giống bình thường, nhưng cũng không để ý, chỉ coi như sủng vật mà thôi.

Nhưng sau đó lại nhận ra rất nhiều chỗ không ổn, gặp phải La sát, cầu bông nhỏ có biểu hiện quá mức kỳ quái.

Cuối cùng Mộc Phàm hoài nghi nó chính là Ác ma nữ Mộng Li, quả nhiên đúng là như thế.

Hơn nữa đây mới là thân thể thật sự cùa nàng, trước kia chỉ là một phân thân.

“Ta thật sự không phải yêu vương, bản thể của ta đã bị thương từ rất lâu, cho tới hôm nay vẫn chưa khôi phục lại.”

Mộng Li cô đơn nói: “Nếu không phải bị thương thì làm sao nhân loại các ngươi có thể bắt được ta.”

Mộc Phàm nhìn cầu bông nhỏ, trong lòng vẫn còn nghi ngờ, lặng lẽ dò hỏi hệ thống, nhìn xem đây rốt cuộc là thứ quỷ gì.

“Hệ thống, nàng có phải Mộng Li lúc trước hay không?” Hắn không thể không dò hỏi.

Bởi vì Mộc Phàm không nhìn thấu được bản thể của Mộng Li, không biết đối phương là sinh vật gì, vì an toàn vẫn nên để hệ thống rà quét.

“Đinh, rà quét yêu cầu hai trăm tỷ, có rà quét hay không?”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm vừa nghe thì đồng tử co rụt lại.

Hai trăm tỷ, thật mắc nha, chắc chắn trên người Mộng Li có bí mật, nếu không thì không có khả năng cấn tới hai trăm triệu để rà quét.

Trên người La sát có hung thú thượng cổ nhưng chỉ cần một trăm tỷ để rà quét, vì sao ralà quét Mộng Li lại cần hai trăm tỷ, nhiều hơn gấp đôi?

“Rà quét.” Mộc Phàm cắn răng để hệ thống rà quét.

Vừa dứt lời, trong thẻ lại bốc hơi hai trăm tỷ.

“Đinh, rà quét xong!”

Rất nhanh, hệ thống đã rà quét xong, bày ra tất cả tin tức.

“Thỏ ngọc: Yêu tiên thượng cổ, đến từ Côn Luân cổ đại, có liên quan đến cổ tiên đình, căn nguyên bị hao tổn, trong cơ thể có một tiên hồn tàn khuyết...”

Nhìn tin tức mà hệ thống bày ra trước mắt, hai mắt Mộc Phàm trừng lớn, như gặp quỷ, thấy điều gì đó khó có thể tin được.

“Trời đất, ngươi là thỏ ngọc?” Mộc Phàm sợ hãi thốt lên, hiển nhiên là không nghĩ tới.

Mộng Li cũng hoảng sợ, nói: “Làm sao ngươi biết thân phận thật sự của ta?”

Nàng kinh ngạc vì Mộc Phàm vừa mới nói nàng là thỏ ngọc, sợ tới mức run rẩy, vô cùng hoảng sợ.

Thân phận thật sự của Mộng Li vẫn luôn được nàng giấu kín, không dám lộ ra chút nào, không nghĩ tới lại bị Mộc Phàm nói toạc ra.

Vẻ mặt của Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng, hỏi: “Ngươi đến từ Côn Luân cổ, chẳng lẽ ngươi là thỏ ngọc của Hằng nga tiên nữ trên Thiên đình thời kỳ thượng cổ?”

“Ách... Xem như vậy đi.” Biểu tình của Mộng Li có chút biến hóa, ánh mắt lập loè.

Nàng nhìn Mộc Phàm, kinh hãi hắn vì hắn nhìn thấu thận phận thật của mình, trong lòng khẩn trương không thôi, bí mật này hẳn là không nên bị nhìn thấy chứ?

“Thỏ ngọc, yêu tiên thượng cổ, Côn Luân...” Mộc Phàm trở nên rất nghiêm túc.

Hắn không nghĩ tới cầu bông nhỏ này có lai lịch kinh người như vậy, thế mà chạy ra từ Côn Luân.

“Nói cho ta biết, trong Côn Luân có gì, có phải tiên còn tồn tại hay không, có phải đại tiên thời thượng cổ đều ẩn bên trong hay không?”

Mộc Phàm trực tiếp mở miệng hỏi mấy vấn đề.

Mộng Li có chút ảm đạm nói: “Xin lỗi, căn nguyên của ta bị hao tổn, hồn thể thiếu hụt, đã mất đi phần lớn ký ức, chỉ nhớ rõ bản thân chạy ra từ Côn Luân, một đường trằn trọc, cuối cùng bị nhân loại các ngươi bắt lấy, hơn nữa còn nhốt lại nghiên cứu.”

“Ta vẫn luôn muốn trở về Côn Luân tìm kiếm ký ức đã mất, không nghĩ tới La sát đã bước vào Côn Luân trước một bước bước, còn được một cơ duyên thượng cổ.”

Mộng Li nói tới đây, biểu tình có chút nghiêm trọng.

Nàng nhắc nhở: “Tốt nhất là ngươi nên cẩn thận với La sát kia, nàng đi ra từ Côn Luân, ta có thể cảm ứng được trên người nàng cất giấu một hung yêu cường đại.”

“Ở trong Côn Luân phong ấn vô số hung thú, ma vật thượng cổ, một khi chúng nó thoát khỏi phong ấn, thiên hạ chắc chắn đại loạn.”

Mộng Li lần lượt cảnh cáo, nhưng Mộc Phàm lại không đặt trong lòng.

Yêu hồn thượng cổ ẩn trong cơ thể La sát là Cửu anh, nếu hắn muốn thì cũng có biện pháp trực tiếp luyện hóa cắn nuốt nó nên hắn chẳng thèm để ý.

Chỉ là giá để hệ thống hỗ trợ quá cao, hai mươi ngàn tỷ mình giữ để thăng cấp tốt hơn nhiều.

“Ngươi muốn trở về Côn Luân sao?” Mộc Phàm suy tư gì đó rồi mở miệng hỏi.

Mộng Li nghe xong sửng sốt, tiếp theo kinh ngạc nói: “Ngươi muốn tiến vào Côn Luân? Ta khuyên ngươi không nên đi, sự nguy hiểm và đáng sợ của nơi đó vượt xa tưởng tượng của ngươi.”

“Chỉ là nguy hiểm mà thôi, sao có thể nào ngăn cản bước chân ta đi tới?” Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý xua xua tay.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh thong dong này, Mộng Li cũng không nói nhiều.

Nàng gật gật đầu nói: “Được, ngươi chuẩn bị khi nào tiến vào Côn Luân, ta biết cửa vào thật sự ở đâu.”

“Rất tốt, muốn đi vùng cấm Côn Luân thì phải giải quyết mấy vấn đề trước mắt đã, bằng không ta vừa mới đi thì sau lưng đã có các tộc thiên ngoại giết tới.”

Mộc Phàm suy nghĩ, đưa ra quyết định, tạm thời không đi được.

Dù sao phương tây đã luân hãm, thiên sứ, ác ma, Titan, thú nhân, còn có các loại quái vật từ lỗ hổng trên trời không ngừng buông xuống địa cầu.

Trước hết cần phải giải quyết những uy hiếp này mới có thể đi thám hiểm Côn Luân.

“Vì sao ngươi không trực tiếp diệt sạch đám sinh vật ngoại lai bên phương tây?”

Mộng Li thấy khó hiểu nên hỏi.

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, thở dài nói: “Ta có thể diệt một lần, nhưng không thể diệt một trăm lần một nghìn lần, ta cũng phải rời khỏi địa cầu.”

Mộng Li nghe câu này thì im lặng, lúc này mới biết Mộc Phàm suy nghĩ điều gì, hắn biết sớm muộn gì bản thân cũng sẽ rời khỏi địa cầu.

Dù không có Thần quốc cưỡng chế thì cũng sẽ rời đi, bởi vì hắn muốn hiểu rõ mọi chuyện về thân thể này.

Hơn nữa muốn trở nên cường đại hơn thì cần phải rời khỏi địa cầu, bởi vì tài nguyên của địa cầu đã không chịu nổi tốc độ đốt tiền của hắn.

“Chỉ có bản thân nhân loại đứng lên, lần lượt đánh thắng kẻ xâm lấn mới xem như có chút khả năng bảo vệ mình.”

“Trong vũ trụ mênh mông có hàng tỉ văn minh cùng chủng tộc, nhân loại muốn sinh tồn thì phải dựa vào chính mình.”

Mộc Phàm thấy rất rõ, bất kỳ văn minh hay chủng tộc nào cũng vậy, chỉ dựa vào một cá thể hoặc vài cá thể đều vô dụng, sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt vong.

Chỉ có toàn bộ tộc đàn, văn minh tiến hóa mới thật sự cường đại, mới có thể tồn tại dài lâu.

“Kỳ quái, sao lại không thấy Tiểu Ách?”

Mộc Phàm bỗng nhiên nhăn mày, không có cách nào cảm ứng được hơi thở của Tiểu Ách, giống như đã biến mất không thấy.

“Xem ra phải đi Long Thành tìm nàng về mới được.”

Nghĩ rồi, Mộc Phàm đứng dậy, quyết định Long Thành một chuyến, đưa kho tiền siêu cấp Tiểu Ách trở về.

Dù sao cũng là một kho tiền siêu cấp, lạc mất sẽ tổn thất rất lớn nha.

“Đi thôi, cùng ta đi Long Thành.”

Mộc Phàm nói xong đặt Mộng Li trên vai, xé rách không gian, trực tiếp bước vào bên trong, chớp mắt biến mất khỏi biệt thự.

Ong!

Hắn mới vừa rời không lâu, phương tây liền xuất hiện biến cố, từ lỗ hổng trên trời trào ra thánh quang vô tận, hai gã thiên sứ có hơi thở cường đại phủ đầy thánh quang từ trên trời giáng xuống.

Sau lưng hai gã thiên sứ này đều có ba đôi cánh thánh khiết, vỗ nhẹ nhàng, thế mà có hai gã thiên sứ sáu cánh buông xuống.

Đằng sau còn có một đoàn thiên sứ mang hơi thở mạnh mẽ, đều có tu vi cấp Bán thần, số lượng không ít.

“Chư thần buông xuống!”

Đột nhiên, không trung phương tây tan vỡ, từng luồng thần quang từ trên trời giáng xuống, từng tên cấp Thần thoại buông xuống địa cầu, mang theo không ít sinh vật cấp Bán thần, Sử thi, Truyền kỳ, lần lượt buông xuống.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ địa cầu bị bao phủ bởi thần uy cuồn cuộn, rất nhiều thần linh buông xuống, gây ra ảnh hưởng cùng chấn động lớn.

Chương 380: Bí cảnh, hung thú

Long Thành tọa lạc trong hư không mênh mông, bốn phía có nhiều vành đai thiên thạch lượn quanh.

Hiện tại Long Thành đã trống vắng hơn, viện quân đã rút lui khỏi nơi này, hoàn toàn không cần phải thủ nữa.

Bởi vì phòng tuyến phương tây đã hỏng mất, thủ nơi này cũng không còn ý nghĩa, chỉ lãng phí lực lượng cùng tài nguyên.

Mộc Phàm đi vào Long Thành, nhìn các binh đoàn đang bận rộn, còn có trận pháp đang vận hành, truyền tống trận vẫn đang hoạt động, không ngừng đưa các loại chiến lợi phẩm trở về.

Nhìn truyền tống trận tự tay mình xây dựng, còn có đại trận Long Thành, trải qua trận chiến trước đó đã bị ho tổn không ít, hiện tại lại muốn từ bỏ nơi này.

Nói thật thì trong lòng Mộc Phàm cũng không tránh khỏi có chút thổn thức, chung quy thì phòng tuyến nhân loại vẫn tan rã trong tay nhân loại.

“Hả?”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong ánh mắt Mộc Phàm lộ vẻ kinh ngạc.

Mộng Li trên vai cảm thấy khó hiểu nên hỏi: “Làm sao vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Mộc Phàm gật gật đầu, vung tay lên, trước mắt có xuất hiện quầng sáng.

Chỉ thấy trong quầng sáng có hình ảnh địa cầu, bầu trời phương tây đã hoàn toàn tan vỡ, mây đen giăng đầy, thánh quang bao phủ.

Từ trong lỗ thủng trên bầu trời có các loại quái vật liên tục trào ra, còn có sinh linh cường đại từ các tộc.

Có rất nhiều thiên sứ buông xuống, khiến người ta chú ý nhất chính là lần này có không ít tồn tại cấp Thần thoại.

“Thần linh buông xuống?”

Mộc Phàm suy tư gì đó nhìn phương tây biến hóa, hiển nhiên nhìn thấy những thần linh đã buông xuống xuống kia.

Thiên sứ tộc có hai thiên sứ sáu cánh, còn có một Titan cấp Thần thoại, một Thần Thú, một ít cấp quái vật cấp Thần thoại.

Ma thần đến từ địa ngục cũng xuất hiện làm cho cả phương tây rơi vào cảnh tượng đáng sợ, chư thần cùng quần ma loạn vũ.

“Ngươi không quay về giải quyết bọn chúng sao?” Mộng Li khó hiểu nhìn Mộc Phàm.

Đột nhiên có một đám thần linh thiên ngoại buông xuống, còn có một lượng lớn sinh vật cấp Truyền kỳ, Sử thi, cả cấp Bán thần nữa.

Những thần linh ngoại lai này là uy hiếp trí mạng đối với đối nhân loại phương đông, hiện tại không quay về giải quyết bọn chúng thì đợi khi nào chứ?

“Không cần phải gấp gáp, những tên thần linh đó không đánh qua nhanh như vậy đâu, chắc chắn bọn chúng sẽ để những con rối tín đồ phương tây thử trước.”

Mộc Phàm tự tin nói, căn bản không khẩn trương hay sợ hãi chút nào.

Thần linh thì làm sao, không phải không đánh lại nha, thật sự mà đánh nhau thì hiện tại Mộc Phàm không sợ hề sợ cấp Thần thoại.

Thậm chí còn nóng lòng muốn thử, rất chờ mong trận đại chiến kế tiếp.

“Thực lực phương đông có chút yếu ớt, xem ra phải tìm mấy minh hữu mới được.”

Mộc Phàm quan sát đám sinh vật cùng thần linh dị vực, suy xét vài

chuyện.

Có lẽ có thể lôi kéo thêm mấy minh hữu.

Nhưng mà đi đâu tìm minh hữu đây, có mấy văn minh, chủng tộc nguyện ý liên minh cùng nhân loại, thậm chí nguyện ý mạo hiểm trợ giúp nhân loại sao?

“Thôi, trước tìm Tiểu Ách về rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm xua tan quầng sáng, bắt đầu chuẩn bị tìm kiếm Tiểu Ách, mang nàng về tới.

Dù sao Tiểu Ách cũng là một cái kho tiền di động siêu cấp, nếu lạc mất thì khóc cũng ra nước mắt.

Cho nên Mộc Phàm tới đây để mang kho tiền này về, hơn nữa Tiểu Ách là một thiếu nữ dị tộc thần bí, rất có giá trị.

Chuyện khác không nói, nàng có thể phát hiện bảo vật sáng lấp lánh chính là một chuyện rất tốt.

Vèo!

Mộc Phàm bước ra một bước, biến mất khỏi Long Thành.

Chỉ thấy hắn xuyên qua hư không mênh mông mênh mông, càng ngày càng rời xa, dần dần không còn thấy Long Thành nữa.

Mộc Phàm mở bản đồ ra, bắt đầu tìm kiếm.

Không nhìn còn ổn, vừa nhìn tức khắc trợn mắt.

“Má ơi, thứ gì đây?”

Mộc Phàm vừa mở ra bản đồ liền kinh ngạc, ngơ ngác nhìn một chỗ trên bản đồ, ở vị trí không xa bên ngoài Long Thành.

Chỉ thấy trên bản đồ hiện lên mấy chữ.

“Bí cảnh thượng cổ!”

Nhìn thấy mấy chữ này, Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, sao nơi

này lại có một bí cảnh thượng cổ? Li ê n hệ zl: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Hắn ngạc nhiên không thôi, bên ngoài Long Thành thế mà có một bí cảnh thượng cổ, ai có thể nghĩ tới nơi này cất giấu một bí cảnh thời thượng cổ chứ.

Quả thực không thể tin được, nếu không có bản đồ hắn cũng sẽ không có phát hiện sự tồn tại của bí cảnh này.

“Bí cảnh, bí cảnh gì?” Trên vai, Mộng Li ngây ngốc hỏi.

Đương nhiên nàng sẽ không biết vì không thể thấy bản đồ hệ thống.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, không có trả lời mà bước ra một bước, người nhanh chóng xuyên qua không gian đi tới một chỗ trong hư không u ám.

Ở chỗ này có từng cái khe không gian quỷ dị đan xen ngang dọc, có hơi thở hủy diệt đáng sợ đang sôi trào.

“Nơi này là...” Mới vừa tới gần, Mộng Li liền nhịn không được hô lên.

Đôi mắt tròn quay đánh giá cảnh tượng trước mắt, tựa như quen thuộc.

Mộc Phàm ngạc nhiên nói: “Đây là bí cảnh, bí cảnh thượng cổ.”

“Bí cảnh thượng cổ sao?” Mộng Li bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Trách không được ta cảm giác có chút quen thuộc, thì ra là bí cảnh thượng cổ, chắc chắn bên trong có cất giấu tiên duyên.”

“Có tiên duyên hay không cũng không sao cả, ta để ý chính là bên trong có bao nhiêu đồ vật đáng giá.”

Mộc Phàm lại có suy nghĩ khác, có bí cảnh đương nhiên là sẽ có bảo bối, không biết có bao nhiêu thứ đáng giá đây.

Hiện tại thứ mà hắn thiếu thốn nhất chính là tiền, có tiền là có thể thăng cấp, không có tiền vậy thì chỉ có thể cực khổ tu luyện mà thôi.

“Đi, đi vào thăm dò.”

Quan sát một hồi, Mộc Phàm tự tin bước bước vào một cái khe, chớp mắt đã bị nuốt mất.

.....

Vù!

Trước mắt nhoáng lên, Mộc Phàm cùng Mộng Li hai cái liền xuất hiện trong một thế giới xa lạ.

Đầu tiên là quan sát bốn phía một chút, còn chưa kịp thấy rõ bí cảnh này như thế nào đã cảm giác trên đỉnh đầu một cổ kình phong mãnh liệt ập xuống.

Nguy hiểm!

Mộc Phàm không hề nghĩ ngợi, lắc mình né tránh.

Chỉ nghe tiếng nổ lớn, vị trí hắn vừa đứng trực tiếp nổ tung, vô số đá vụn, bùn đất cùng bụi mù bị cuốn lên cao ngàn trượng.

Né tránh một lần tập kích bất ngờ, Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn thì phát hiện thứ vừa mới tập kích hắn là một đầu sinh vật có thể trạng cường tráng, hơi thở hung ác.

“Đây là con gì?” Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá sinh vật trước mắt.

Thân hình nó cao một trượng, giống như hổ, có hai cánh, đầu mọc sừng, miệng đầy răng nanh đáng sợ, hai mắt lóe ánh sáng đỏ tươi.

“Cùng Kỳ?”

Mộng Li kinh ngạc hô to một tiếng, lập tức nhận ra sinh vật trước mắt.

Đây là hung thú thượng cổ, Cùng Kỳ.

“Không đúng.” Rất nhanh, nàng phát hiện điểm không thích hợp: “Hung thú Cùng Kỳ đã sớm bị giết chết, hồn phi phách tán, không có khả năng còn sống.”

“Quả nhiên, chỉ là một sợi tàn hồn.” Nhìn kỹ mới phát hiện chỗ dị thường.

Đầu hung thú trước mắt này chỉ là một sợi tàn hồn, bị giam cầm ở chỗ này, phong ấn gì đó.

“Rống!”

Gầm thét giận dữ, Cùng Kỳ nhanh chóng nhảy bổ tới, lệ khí cuồn cuộn đập vào mặt, hung thần chi khí làm ý thức người ta khó có thể thanh tỉnh.

Mộc Phàm nheo mắt, giơ tay tung ra một quyền.

Đông!

Nắm tay nện vào trán Cùng Kỳ, lực lượng cường đại đánh nó bay xa mấy chục dặm, đâm nát vài ngọn núi mới dừng lại.

“Rống...” Trong bụi mù, một đầu hung thú phóng lên cao, lại lần nữa nhào tới.

Nhìn Cùng Kỳ không tổn hao lông tóc gì, Mộc Phàm kinh ngạc, một quyền vừa rồi đã dùng toàn lực, thế mà không thể làm nó bị thương?

“Vô dụng, Cùng Kỳ này không thể bị đánh chết.” Mộng Li đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Mộc Phàm nghe xong cẩn thận quan sát, sau đó đã nhận ra nguyên nhân.

“Nơi này có cự trận thượng cổ.”

Hắn liếc mắt liền nhìn ra vô số trận văn, phù văn thượng cổ cường đại, tản ra một loại lực lượng thần bí.

Phanh!

Lại là một quyền đánh bay con Cùng Kỳ này, tuy rằng không thể đánh chết nó nhưng con Cùng Kỳ này cũng không thể tới gần hắn.

Nó lại bị đánh bay ra xa, đâm sụp không ít ngọn núi.

Sau khi quan sát một hồi, rốt cuộc Mộc Phàm cũng nhìn ra.

“Nơi này có một cái phong ấn thượng cổ.”

Mộc Phàm bừng tỉnh, Mộng Li vừa nghe cũng bừng tỉnh, như hiểu rõ điều gì đó.

“Ta hiểu được.” Nàng hoảng sợ nói: “Ta nhớ ra rồi, bí cảnh này là do một vị tiên nhân thượng cổ sáng lập ra để phong ấn một đại ma thượng cổ.”

“Đại ma thượng cổ sao?” Mộc Phàm nhíu mày.

Hắn quan sát bốn phía, Cùng Kỳ lại bay tới, rồi lại bị hắn nhẹ nhàng đánh bay ra ngoài, vẫn không thể đánh chết nó.

Bởi vì con Cùng Kỳ chính là một sợi tàn hồn được trận pháp ngưng tụ ra, dùng bảo hộ phong ấn, tự nhiên đánh không chết, trừ phi đánh vỡ trận pháp phong ấn thì nó mới biến mất.

“Ngươi cẩn thận, bí cảnh này phong ấn một đại ma thượng cổ, đại ma mà cần dùng tới Tứ hung để phong ấn chắc chắn rất khủng bố.”

Mộng Li có chút khẩn trương giải thích.

Mộc Phàm nghe xong như ngộ ra gì đó, nhìn kỹ tiếp thì phát hiện phong ấn không chỉ dùng Cùng kỳ làm hung thú thủ hộ.

Còn có ba loại hung thú khác cùng bảo hộ nơi này.

“Ba đại hung thú khác là những con gì?” Mộc Phàm tò mò lẩm bẩm.

Mộng Li khẩn trương nói: “Ta nói cho ngươi đi, Tứ hung thượng cổ, là bốn hung thú Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết.”

“Hơn nữa, còn là bốn hung thú cường đại nhất, thứ bị phong ấn cần chúng nó trấn thủ khủng bố tới mức nào a?”

Mộng Li vừa nói đến đây, bản thân cũng run rẩy.

Mộc Phàm lại rất bình tĩnh, nhìn Cùng Kỳ đang đánh tới, hỏi tiếp: "Nếu tứ đại hung thú vì sao chỉ có Cùng Kỳ xuất hiện, ba con khác đâu?"

"Có lẽ ở một phía khác."

Mộng Li cũng không xác định được.

Thật ra Mộc Phàm đã nhìn ra toàn bộ bí cảnh giống như là phong ấn rất lớn, nơi này dùng bốn hung thú thượng cổ làm hung vật trấn thủ phong ấn, có thể nói là cực kỳ đáng sợ.

"Ngao!"

Đột nhiên, bên kia truyền đến một tiếng rống kinh thiên khiến cho Mộc Phàm chú ý.

Hắn lập tức mở bản đồ ra, vừa nhìn thì hai mắt lại trừng to.

"Mẹ nó, mập mạp, Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, sao các nàng lại ở chỗ này?"

Mộc Phàm ngây ngẩn, trong bí cảnh có người quen, hiển nhiên là bọn họ tiến vào trước hắn.

Chương 381: Phong ấn, tế đàn

Trung tâm bí cảnh có một tế đàn thật lớn đứng sừng sững ở đó, không biết làm từ kim loại gì, khắc hoạ vô số ký tự thượng cổ.

Bên rìa tế đàn có vài nam nữ đang khẩn trương nhìn ba đầu hung thú đáng sợ, hai nam tử cùng hai nữ tử xinh đẹp.

Năm người này đúng là Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Hồng Trần, còn có một thanh niên khác, mỗi người đều chật vật, đã bị thương rồi.

“Xong rồi!”

Mập mạp có chút kinh hoảng nhìn ba con hung thú vây đang quanh mình, mặt mũi trắng bệch.

“Rống!”

Quanh tế đàn có ba con hung thú vây kín bọn họ, nhe răng gầm gừ, âm thanh đinh tai nhức óc.

Bên trái là một thú nhân cao khoảng năm trượng, mặt người thân thú, lông dài màu đen không gió tự bay, miệng mọc răng nanh tựa như đao nhọn sắc bén lập loè hàn mang.

Nó là một trong tứ đại hung thú thượng cổ, Đào Ngột.

“Đào Ngột, Hỗn Độn, Thao Thiết, ba con trong tứ đại hung thú thượng cổ đều xuất hiện... Chúng ta xong đời rồi.”

Sắc mặt Tiêu Văn hơi tái nhợt, nói rồi không ngừng đổ đan dược vào trong miệng.

Ba đầu hung thú đều là hung thú thượng cổ, trừ Đào Ngột còn có một con toàn thân bao phủ trong sương xám, không thấy được hình dáng, nó là Hỗn Độn.

Như như đám khí xám, chỉ lộ ra hai con mắt màu đỏ tươi ẩn chứa sát khí vô tận, rất khiếp người.

Một con khác là Thao Thiết, nghe đồn có khả năng nuốt trời.

Hiện tại, ba conhung thú đang từng bước ép sát, nhưng chúng nó có vẻ táo bạo, cảm giác như chúng đang sợ hãi, kiêng kị thứ gì đó.

Tiêu Văn quan sát ba đầu hung thú này, hơi thở rất dọa người, nhưng hình như chúng nó e ngại tế đàn, cố kỵ gì đó.

Điều này làm mấy người ở đây đều nhẹ nhàng thở ra.

“Ta nói này biểu ca, biểu tỷ, sao hai người các ngươi lại đi theo ta, nhìn xem hiện tại xong rồi đó.” Tiêu Văn có chút cạn lời nhìn Diệp Hồng Trần cùng một thanh niên anh tuấn khác.

Thanh niên này thế mà là biểu ca của Tiêu Văn, ca ca của Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên, là một vị thiên tài có thiên phú cực cao.

“Ca, ngươi tới bảo hộ Tiêu Văn sao?” Diệp Hồng Trần nhìn Diệp Thiên rồi hỏi.

Diệp Thiên hơi hơi gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Hai cô nãi nãi các ngươi thật sự biết gây chuyện, thế mà xâm nhập vào loại tuyệt địa thế này.”

“Nhìn cảnh tượng chung quanh, hiển nhiên nơi này là một phong ấn thượng cổ, không cẩn thận thì chúng ta đều phải ngủm ở chỗ này.”

Hắn có vẻ rất nghiêm trọng.

Ngoài mặt thì Tiêu Văn không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại thầm đắc ý, nàng biết rõ nơi này là địa phương nào, là bí cảnh thượng cổ, cất giấu vô số bảo vật.

Chính là nơi mà thần linh đánh vỡ đầu đều muốn tranh đoạt, thân là người trọng sinh, nàng biết nơi này cất giấu thứ gì.

Bởi vì ở đời trước, bí cảnh này bị đánh nát, sau đó một đại ma khủng bố đã thoát ra.

Đại ma này vừa xuất thế, lập tức cuốn lên một trận gió tanh mưa máu, hủy diệt vô số văn minh, giết chết vô số thần linh, cuối cùng khiến Thần quốc tức giận.

Đáng tiếc, khi Thần quốc muốn bao vây tiêu trừ đại ma thượng cổ này, nó đột nhiên biến mất.

“Rống...”

Ba đầu hung thú gầm nhẹ, rốt cuộc không chịu nổi, chậm rãi lại gần, tuy rằng sợ hãi thứ gì đó nhưng bản năng hung thú vẫn khiến chúng nó đi tới.

“Hình như chúng nó e sợ tế đàn.”

Diệp Hồng Trần đã nhận ra điều này, có chút ngạc nhiên.

Mọi người sôi nổi xoay người nhìn về phía tế đàn, chỉ thấy ở chín hướng của tế đàn, mỗi hướng đều có một sợi xiềng xích quấn quanh trung tâm tế đàn.

“Rống...”

“Ngao!”

Lúc này, ba con hung thú đồng thời rít gào, lập tức nhào về phía bốn người.

“Không tốt, mau lên tế đàn!”

Tiêu Văn hô to, xoay người chạy lên tế đàn.

Cả tòa tế đàn cao chín trượng, tản ra một hơi thở thần bí.

Bốn người nhanh chóng chạy lên tế đàn, vừa lên tới thì thấy ba con hung thú kia dừng lại, cũng không đuổi theo, ngược lại hướng về phía tế đàn gầm rống.

Chúng nó không cam lòng, không ngừng rít gào đi quanh, âm thanh vang vọng.

“Rống!”

Đột nhiên, có một tiếng rống to khác truyền đến, liền thấy từ phương xa một đầu hung thú to lớn cấp tốc bay tới, chớp mắt liền tới gần tế đàn rồi cũng ngừng lại.

“Cùng Kỳ sao?”

Mấy người trên tế đàn hoảng sợ, kinh hãi nhìn đầu hung thú đột nhiên toát ra, đúng là một trong tứ đại hung thú, Cùng Kỳ.

Tứ đại hung thú đã tập hợp đủ, đứng ở bốn hướng của tế đàn, không ngừng gầm nhẹ, làm mấy người trên tế đàn kinh hoàng, sắc mặt đều thay đổi.

“Sao tứ đại hung thú đều bị kích hoạt rồi?”

Sắc mặt Tiêu Văn tái nhợt, trong lòng hoảng hốt.

Bởi vì chỉ có nàng mới hiểu tứ đại hung thú tập hợp đại biểu cho điều gì, phong ấn thượng cổ tứ hung đã bị kích hoạt hết rồi.

Các nàng ở đang trên tế đàn, chắc chắn trốn không thoát.

“Sao lại có thêm một con?” Mập mạp sợ tới mức thịt mỡ run run.

Mấy người nhìn tứ đại hung thú, Hỗn Độn, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Thao Thiết vây quanh tế đàn, trên thân chúng tản ra một loại ánh sáng kì dị, bao phủ toàn bộ tế đàn.

Cảnh tượng này quá dọa người, làm sắc mặt mấy người đều trắng bệch.

“Ai kích hoạt phong ấn Cùng Kỳ?” Tiêu Văn không ngừng suy nghĩ.

Điều này làm cho nàng ảo não vạn phần, sớm biết vậy thì đã không mang theo bất kỳ một người nào tiến vào, một mình tốt hơn, hiện tại hoàn toàn không có một đường sống.

“Các ngươi nhìn xem, đây là thứ gì?”

Đột nhiên, Diệp Hồng Trần kinh ngạc hô to, giơ tay chỉ về phía sau mọi người, trung tâm tế đàn có một đồ vật đang lơ lửng ở nơi đó.

Một cái đỉnh to đang lơ lửng, bị quấn quanh bởi chín sợi xích, tiên quang lượn lờ, lộ ra một hơi thở tang thương cổ xưa.

“Đây là bảo bối sao?” Hai mắt mập mạp tỏa ánh sáng hỏi.

Hắn hưng phấn nói: “Thứ này trông có vẻ rất cường đại.”

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Tiêu Văn lập tức gõ đầu mập mạp, cảnh cáo: “Không thể chạm vào thứ này, nhưng chúng ta có thể tạm thời trốn trên tế đàn.”

“Nhưng như thế này không phải là biện pháp nha, sớm muộn gì cũng bị vây chết ở chỗ này.”

Diệp Hồng Trần u sầu nói.

Nàng nhìn ca ca Diệp Thiên bên cạnh, hỏi: “Ca, ngươi có biện pháp gì sao?”

“Không có biện pháp, thần linh tới cũng phải quỳ.”

Diệp Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không có biện pháp nào.

“Đúng rồi, đại biểu ca Diệp Thiên, không phải ngươi đã rời khỏi địa cầu sao, sao lại trở về rồi?”

Lúc này, Tiêu Văn nhớ tới chuyện này, kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy Diệp Thiên lắc đầu: “Trước đó thật sự đã rời khỏi địa cầu, nhưng lúc sau lặng lẽ trở về, hình như hạn chế đã biến mất rồi.”

Nói đến điểm này hắn cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao hạn chế lúc trước đã biến mất, hạn chế cường giả cấp Truyền kỳ trở lên không còn tồn tại.

“Cũng có không ít cường giả Truyền kỳ trở về như ta, bọn họ đều ẩn giấu ở địa cầu, không dám xuất hiện.”

Diệp Thiên nói ra nguyên nhân, mọi người nghe xong đều đã hiểu.

Thì ra có một đám cường giả Truyền kỳ lén chạy về địa cầu, chẳng lẽ không sợ Thần quốc phát hiện, sau đó treo cổ hết sao?

“Trước tính chuyện trước mắt đi, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Hắn nhắc nhở một câu, chỉ chỉ bốn con hung thú đáng sợ vây

quanh tế đàn, đều là hung thú thượng cổ, đánh không chết.

Trừ phi phát nát toàn bộ phong ấn, nếu không bốn con hung thú này sẽ không bao giờ biến mất.

“Ngàn vạn lần đừng đụng vào tiên đỉnh kia, bên trong phong ấn một đại ma thượng cổ, hồn phách tứ đại hung thú này dùng để trấn áp nó.”

Tiêu Văn nghiêm túc cảnh cáo một câu.

Sau đó mấy người bắt đầu thương lượng làm sao thoát khỏi nguy cơ trước mắt.

“Lần này chúng ta cũng lấy được không ít cơ duyên, trước hết nghĩ cái biện pháp thoát khỏi nơi này đi.”

Giọng nói của nàng có chút vội vàng, giống như biết được tương lai sẽ phát sinh chuyện gì.

Không bao lâu nữa, bí cảnh thượng cổ này sẽ xuất thế, sau đó dẫn tới vô số thần ma tranh đoạt, chắc chắn sẽ là cảnh máu chảy thành sông.

Đáng sợ nhất vẫn là đại ma bị phong ấn ở nơi này, một khi thoát vây, thật sự không ai địch nổi.

Đám người Tiêu Văn không hề phát hiện có một bóng người lặng yên ẩn giấu phía trên đỉnh đầu các nàng.

Người này đúng là Mộc Phàm, lặng yên đi tới nơi này, không ai phát hiện, không kinh động bất kỳ kẻ nào.

Nhìn đám người Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Hồng Trần đang thương nghị bên dưới, Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười.

“Nhất định là Tiêu Văn dẫn bọn hắn tiến vào.” Mộc Phàm nghĩ tới điểm này.

Cô gái nhỏ Tiêu Văn này là người tương lai trọng sinh, chắc chắn biết nơi này có bí cảnh thượng cổ nên mới dẫn người tới tầm bảo tìm cơ duyên.

Hiện tại rơi vào tình cảnh này, gặp phải tứ đại hung thú.

Mộc Phàm cũng không để ý tới bốn con hung thú này, ánh mắt hắn dừng ở trung tâm tế đàn, nhìn cái đỉnh to đang lơ lửng kia.

“Hệ thống, đây là bảo vật gì, vì sao ta không nhìn thấu?” Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, lấy trình độ luyện khí hiện tại của hắn thế mà không nhìn thấu cái đỉnh to này.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là một tiên đỉnh, phối hợp với phong ấn tứ hung, trấn áp tà ma nào đó.”

“Tiên đỉnh?”

Mộc Phàm nghe xong hai mắt tỏa ánh sáng, không nghĩ tới lại là một tiên đỉnh.

Gọi là tiên đỉnh thì chắc chắn là Tiên khí thượng cổ, đây chính là bảo vật cường đại khác với Thần khí nha.

Không nghĩ tới lại gặp được một cái tiên đỉnh ở chỗ này.

“Tốt nhất là ngươi đừng chạm vào tiên đỉnh.”

Lúc này, trên vai truyền đến một giọng nói trong trẻo, cảnh cáo một câu.

Giọng nói này nhiên là của thỏ ngọc Mộng Li rồi, nàng có vẻ kiêng kị nói: “Trong tiên đỉnh phong ấn một đại ma thượng cổ, giết chóc vô số tiên nhân, không có cách nào diệt sát mới phải phong ấn trong hư không.”

“Một khi nó thoát vây, không ai có biện pháp trấn áp lần nữa.”

Mộng Li từng câu từng chữ nghiêm khắc cảnh cáo, không muốn Mộc Phàm mạo hiểm, thả đại ma thượng cổ bị phong ấn bên trong ra ngoài liền phiền toái.

Đáng tiếc Mộc Phàm không để trong lòng, ngược lại đang nói chuyện với hệ thống.

“Hệ thống, đại ma trong trong phong ấn ở cấp độ nào, có biện

pháp giải quyết nó sao?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống, muốn hỏi coi có biện pháp chơi chết đại ma bị phong ấn trong tiên đỉnh.

“Rà quét cần tốn hai ngàn tỷ, có nạp tiền hay không?”

Hệ thống trả lời làm mặt Mộc Phàm cứng đờ, trong lòng chửi ầm lên.

“Lăn, rà quét chút thôi mà tốn hai ngàn tỷ, ngươi hố tiền quen rồi sao?”

Mộc Phàm cực kỳ tức giận, mình cực cực khổ khổ kiếm tiền mà vẫn không đủ đốt cho hệ thống.

“Nói thẳng đi, tốn bao nhiêu mới có thể luyện hóa đại ma trong tiên đỉnh?”

Hắn nói ra điều mà mình quan tâm nhất, có thể luyện chết đại ma bên trong đỉnh hay không?

Diệt đại ma sẽ lấy được tiên đỉnh, đây mới là ý muốn thật của Mộc Phàm.

Chương 382: Đại ma phá phong

-

“Ký chủ, chỉ cần nạp hai mươi ngàn tỷ là có thể trực tiếp luyện hóa đại ma trong tiên đỉnh.”

Hệ thống nhanh chóng đưa ra một đáp án, nhưng Mộc Phàm rất không hài lòng với đáp án này, thậm chí có chút phẫn nộ.

Hắn bỗng nhiên mắng to: “Cái thứ hố người, trước đó ngươi nói luyện hóa hung thú thượng cổ Cửu anh cần hai mươi ngàn tỷ, hiện tại luyện hóa đại ma thượng cổ cường đại này cũng cần hai mươi ngàn tỷ, ngươi cho rằng ta ngốc sao?”

“Cửu anh không có khả năng cường đại hơn đại ma thượng cổ này đúng không?”

Mộc Phàm tức giận, trong lòng chất vấn, cảm giác bị hệ thống đùa giỡn.

“Ký chủ, luyện hóa tồn tại từ thượng cổ cần ít nhất hai mươi ngàn tỷ, ngươi có thể lựa chọn luyện hóa tứ đại hung thú hoặc là luyện hóa đại ma bị phong ấm trong tiên đỉnh.”

Hệ thống không nhanh không chậm đưa ra một lời giải thích, nhưng Mộc Phàm vẫn khó nén tức giận, cứ cảm thấy hệ thống cố ý hố hắn.

Ong!

Đúng lúc này, tế đàn đột nhiên chấn động, vô số phù văn thượng cổ hiện lên, cả tòa tế đàn như sống lại.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ.

“Sao lại thế này?”

Đám người Tiêu Văn nhìn tế đàn đang run rẩy, cả đám kinh hoảng thất thố, không rõ đã xảy ra biến cố gì.

Ở bốn phía tế đàn, bốn con hung thú thượng cổ đột nhiên đồng thời rít gào, cả người toát ra từng luồng sáng mạnh, đan xen lẫn nhau sau đó dũng mãnh tiến vào trong tế đàn.

Ầm!

Trong phút chốc, toàn bộ tế đàn sống lại, vô số phù văn lập loè, không ngừng hiện lên, hình thành một phong ấn cổ xưa.

“Là phong ấn!”

Diệp Thiên hiểu biết rộng, lập tức hiểu ra.

Sắc mặt Tiêu Văn trắng bệch, đã nghĩ tới điều gì rồi, kinh ngạc hô to: “Không tốt, đây là đại ma đang tấn công phong ấn, muốn phá phong mà ra.”

“Bốn hung thú hợp lực phong ấn, đúng lúc chúng ta ở trên tế đàn, phiền toái rồi.”

Tiêu Văn nhớ tới chuyện này, mặt lại trắng hơn, cảm thấy vô cùng hối hận.

“Xong rồi, chúng ta đã trở thành tế phẩm, huyết tế tiên đỉnh để luyện hóa đại ma.”

Nàng bắt đầu hoảng loạn, không còn bình tĩnh tự tin như trước.

Gặp rắc rối lớn rồi.

Tế đàn vốn dĩ dùng để phong ấn cùng hiến tế tiên đỉnh, mà tế phẩm đương nhiên là các sinh linh còn sống.

Mặc kệ là loại vật sống nào, chỉ cần lên tế đàn thì chính là tế phẩm, sẽ bị hiến tế cho tiên đỉnh, sau đó tiên đỉnh sẽ được tăng phúc để luyện hóa đại ma bên trong.

Có tiên nhân thượng cổ muốn dùng biện pháp này để luyện hóa đại ma, cũng không biết là ai bố trí phong ấn tứ hung này.

Ong ong ong...

Tế đàn chấn động, tiên đỉnh không ngừng rung động, xích sắt rung động theo, truyền đến từng tiếng leng keng, tiên quang lượn lờ.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều hoảng sợ.

“Đại ma muốn thoát ra sao?”

Diệp Hồng Trần kinh hãi nhìn tiên đỉnh, hiện tại mấy người đang rơi vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm, muốn rời khỏi tế đàn cũng không được.

Toàn bộ tế đàn đã bị kích hoạt, hình thành một cái vòng sáng, giam cầm bọn họ trên tế đàn, chỉ có thể chờ đợi bắt đầu hiến tế.

Oanh!

Một tiếng nổ vang truyền đến, trái tim mọi người trật nhịp, máu như muốn trào ra khỏi cơ thể, sắc mặt cả đám biến thành màu đất.

“Tiên đỉnh!”

Tiêu Văn hô to, mọi người nhìn về phía tiên đỉnh, thanh âm kia từ bên trong truyền ra, đại ma đang công kích phong ấn.

Toàn bộ tiên đỉnh tản ra tiên quang mờ ảo, không ngừng lập loè, thân đỉnh chấn động, phình to rồi chấn động, như sắp chịu không nổi.

Mắt thấy tiên đỉnh sắp thoát khỏi phong ấn của tế đàn, bốn phía đột nhiên truyền đến từng tiếng gào rống.

“Rống!”

Tứ đại hung thú thượng cổ đồng thời rít gào, thân hình đột nhiên tan ra, hóa thành bốn luồng căn nguyên cường đại rót vào tế đàn.

Phong ấn không ngừng lập loè, từng sợi xích sắt vờn quanh tiên đỉnh, tầng tầng lớp lớp trói chặt không cho nó tránh thoát.

Lúc này, tế đàn bắt đầu hấp thu lực lượng cùng căn nguyên của mấy người.

“Quá trình hiến tế đã bắt đầu, chúng ta trốn không thoát rồi.”

Tiêu Văn tuyệt vọng nhìn bốn phía, mấy người đều bị tế đàn khoá chặt, ngay cả Diệp Thiên đã bước vào cấp Truyền kỳ cũng không có biện pháp tránh thoát.

Mắt thấy bọn họ sắp bị tế đàn cắn nuốt.

“Trấn!”

Trong lúc nguy cấp, một tiếng quát lạnh từ phía trên đỉnh đầu truyền đến, không chờ mọi người phản ứng, liền cảm thấy lực lượng trói buộc bọn họ đột nhiên tan đi, thân thể lơi lỏng.

Mọi người không suy nghĩ nhiều, nhân cơ hội này lắc mình nhảy xuống, từ trên tế đàn bay xuống dưới.

Thoát hiểm rồi mọi người mới có cơ hội ngẩng đầu nhìn về phía tế đàn, không biết từ khi nào đã có thêm một bóng người trẻ tuổi.

“Mộc Phàm?”

“Mộc ca?”

Vài tiếng hô to truyền đến, Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn, mập mạp trừng to mắt, người đột nhiên xuất hiện là Mộc Phàm.

Giờ khắc này, mấy người bọn họ cảm thấy chấn động, không nghĩ tới người vừa cứu các nàng lại là Mộc Phàm.

“Sao hắn lại tới đây?” Tiêu Văn ngây ngốc ngốc nhìn Mộc Phàm trên tế đàn.

Hắn đang giơ một tay đè xuống trên không tế đàn, lực lượng cùng tu vi cường đại bùng nổ, cứng rắn áp chế lực lượng từ tế đàn.

“Hắn chính là Mộc Phàm sao?”

Hai mắt Diệp Thiên loé sáng, âm thầm quan sát Mộc Phàm, càng xem càng kinh hãi.

Trước kia chưa nhìn thấy Mộc Phàm, hiện tại gặp được mới cảm

nhận sâu sắc, người này quả thực là một cái động không đáy, căn bản không nhìn thấu.

“Các ngươi định làm như thế nào?”

Mộc Phàm vừa trấn áp tế đàn, vừa liếc nhìn mấy người bên này, trên mặt có chút bất đắc dĩ.

Tiêu Văn xấu hổ cúi đầu, có chút chột dạ, cảm giác như trộm mà bị phát hiện.

“Mộc ca, ngươi tới thật đúng lúc, chậm một chút nữa thì chúng ta xong rồi.”

Mập mạp vẻ mặt hưng phấn hô to gọi nhỏ, có vẻ rất kích động.

Diệp Hồng Trần bình tĩnh nhìn Mộc Phàm, ánh mắt có ý dò hỏi, vì sao gia hỏa này đột nhiên xuất hiện ở đây?

Nàng nhớ tới lúc nãy Cùng Kỳ cũng đột nhiên xuất hiện, mạch não thông suốt, đã hiểu lý do.

Có lẽ Cùng Kỳ bị Mộc Phàm kích hoạt.

“Mộc Phàm ca ca, cẩn thận, đây là phong ấn thượng cổ, bên trong phong ấn một đại ma, không thể để nó thoát ra, nếu không không có bất kỳ kẻ nào có thể ngăn cản.”

“Thần quốc cũng vô dụng.”

Tiêu Văn trịnh trọng nói.

Mộc Phàm nghe xong như suy tư gì đó, có lẽ Tiêu Văn biết chút chuyện, chắc chắn kiếp trước đã trải qua chuyện gì mới chắc chắn như thế.

Nhưng vẫn không làm khó được hắn, nếu nguy hiểm như vậy, không bằng trực tiếp tiêu diệt, tuy rằng tốn hơi nhiều tiền nhưng có thể lấy được một cái tiên đỉnh.

Còn có đại ma thượng cổ không biết cấp độ bên trong, luyện hóa xong có thể đạt được lợi ích như thế nào, trong lòng Mộc Phàm

cũng rất chờ mong.

Hai mươi ngàn tỷ, luyện hóa một đại ma thượng cổ, hiển nhiên là có lời, trước tiên mặc kệ có lời hay không có lời, yêu cầu hàng đầu là phải tiêu diệt đại ma mới có thể rời đi.

Phỏng chừng khi đại ma thoát ra mình cũng khiêng không nổi.

“Hệ thống, sau khi luyện hoá đại ma thì ta có thể đạt được cái gì?”

Tuy rằng đã quyết định nhưng Mộc Phàm vẫn không yên tâm, dò hỏi hệ thống lần nữa.

Dù sao hai mươi ngàn tỷ cũng không dễ kiếm a.

“Ký chủ, chỉ cần luyện hóa thành công, sẽ đạt được tất cả căn nguyên của đại ma thượng cổ, bao gồm tất cả ký ức thượng cổ của nó.”

Hệ thống dứt khoát đưa ra một câu trả lời làm Mộc Phàm không có cách nào chối từ.

Đại ma thượng cổ mạnh tới mức nào, ở cấp độ nào thì hắn không rõ, muốn biết thì phải tốn tiền để hệ thống rà quét.

Nhưng Mộc Phàm cảm thấy như thế là lãng phí, nếu quyết định xử lý nó rồi thì không cần thiết phải rà quét làm gì, quả thực dư thừa.

Ong!

Giống như cảm ứng được nguy cơ nào đó, tiên đỉnh đột nhiên chấn động kịch liệt, xiềng xích kêu vang cạc cạc, như muốn đứt ra bất kỳ lúc nào.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm biết không thể đợi nữa.

“Hệ thống, nạp tiền, luyện hóa đại ma thượng cổ.”

Mộc Phàm cắn răng hạ lệnh.

Đinh!

“Nạp hai mươi ngàn tỷ, bắt đầu luyện hóa.”

Theo tiếng hệ thống nhẹ nhàng nhắc nhở, Mộc Phàm cảm giác được sự sung sướng của hệ thống, cảm thấy thật quái dị, nói không nên lời.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang truyền đến, mọi người kinh hoảng, chỉ thấy trên một sợi xích quấn quanh tiên đỉnh xuất hiện vết nứt.

Nhưng chỉ một vết nứt này thôi đã dẫn tới sợi xích không chịu nổi nữa, răng rắc tách ra.

“Đại ma muốn thoát khỏi phong ấn.”

Mộc Phàm trừng to mắt, nhìn từng sợi xiềng xích nối tiếp nhau đứt đoạn, trái tim cũng đập loạn xạ.

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bao phủ, toàn thân lạnh băng, lông tơ đều dựng đứng hết.

Nguy hiểm!

Cực kỳ nguy hiểm!

Mộc Phàm cảm nhận được có một ý chí đáng sợ khóa chặt lấy mình, từ trong tiên đỉnh trước mắt truyền ra.

“Nhân tộc đúng là một loại đồ ăn tuyệt vời a.”

Trong tiên đỉnh truyền ra một âm thanh khủng bố, truyền vào trong tai làm đầu óc người ta nổ vang, sinh ra cảm giác mơ hồ, như mất hồn.

Mộc Phàm giật mình tỉnh táo lại, trên mặt lộ vẻ hoảng hốt, ý thức được chỗ khủng bố của đại ma thượng cổ này.

Một khi phá phong thì mình không kéo nổi một giây.

“Hệ thống, còn không nhanh chóng luyện hóa?”

Cảm nhận được nguy hiểm nồng đậm đến từ tiên đỉnh, Mộc Phàm tức giận gào thét trong lòng.

Loảng xoảng!

Đột nhiên, tiên đỉnh chấn động, nắp đỉnh nhảy lên, từ bên trong có ma khí trào ra, nháy mắt đục thủng phong tỏa của bí cảnh.

Ầm!

Phong ấn bị đục nát một góc, nắp đỉnh đã hé ra, ma khí cuồn cuộn quét tới.

“Hệ thống, ngươi là cái thứ hố cha....”

Mộc Phàm chỉ kịp mắng một câu, đã bị ma khí vô tận bao phủ.

Chương 383: Đại ma đáng thương

Oanh!

Ma khí cuồn cuộn, phá tan phong tỏa.

Trong phút chốc, tất cả xiềng xích đã đứt đoạn, ma khí vô tận quét ngang qua, mấy người bị xốc bay ra ngoài, nện thật mạnh xuống nền.

“Phốc...”

Mấy người rơi xuống đất, hộc máu, hoảng sợ nhìn về phía tế đàn, ma khí cuồn cuộn phủ kín, hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng bên trên.

Mộc Phàm bị ma khí che mất, chỉ có ma khí mênh mông quay cuồng cùng một cổ uy áp đáng sợ tràn ra.

“Mộc ca...” Mập mạp hoảng sợ kêu to, miệng phun máu tươi, giãy giụa muốn bò dậy, đáng tiếc bị ma uy ép chặt vào mặt đất, xương cốt kêu răng rắc.

“Không nên giãy giụa.”

Diệp Thiên cách không xa thấy thế này nên quát to một tiếng, vội vàng nói: “Càng phản kháng, áp bách càng mạnh, đại ma thượng cổ quá mạnh.”

“Phốc!”

Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn lại hộc máu, sắc mặt trắng bệch.

“Thảm rồi, đại ma xuất thế.”

Tiêu Văn ngơ ngác, lẩm bẩm nói: “Kịch bản không đúng a, kiếp trước không phải như thế này, không phải cần ba tên thần linh huyết tế mới có thể xuất thế sao?”

“Mộc Phàm, tại sao lại như vậy.”

Diệp Hồng Trần không cam lòng, bi phẫn nhìn nơi Mộc Phàm bị ma khí bao phủ trên tế đàn, không thấy bóng dáng, chỉ có ma khí sôi trào.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, toàn bộ bí cảnh đều run rẩy, tế đàn nứt toạc, bề mặt hiện đầy ký tự thượng cổ.

Từng sợi xiềng xích căng chặt rồi vỡ vụn.

Ngay sau đó, ma khí đã hoàn toàn phá tan phong ấn, chấn động tám phương, cả tòa tế đàn chia năm xẻ bảy, dẫn động vô số trận văn thượng cổ.

“Ngao!”

“Rống...”

Lúc này, bốn hư ảnh khổng lồ chậm rãi hiện lên, ngửa mặt rít gào, tản ra hung thần chi khí đáng sợ.

Đó là tứ đại hung thú thượng cổ, chúng nó đang giãy giụa, trong mắt mang tràn ngập sự sợ hãi, ra sức tránh thoát trói buộc của trận pháp phong ấn.

Tứ đại hung thú thượng cổ sợ hãi đại ma, trong khoảnh khắc phong ấn bị phá đã thoát khỏi trói buộc.

Vèo vèo vèo, tàn hồn tứ đại hung thú thượng cổ hóa thành từng tia sáng phá không bay đi, chớp mắt biến mất.

Tàn hồn thôi không chống chọi với đại ma, ngược lại thừa dịp đại ma phá tan phong ấn bỏ chạy mất dạng.

Mấy người ở đây đều thấy được cảnh này.

Tiêu Văn khiếp sợ nhất, cả kinh kêu lên: “Này này, các ngươi đừng chạy nha, không phải nên đồng quy vu tận cùng đại ma sao?”

Nàng kinh hãi nhìn tứ đại hung thú thượng cổ thượng cổ đào tẩu, hoàn toàn ngoài dự kiến, không giống trong ký ức kiếp trước của

mình.

Đời trước thì không lâu sau khi bí cảnh này mới xuất thế, đưa tới rất nhiều sinh cường đại, cấp Truyền kỳ, sử thi, Bán thần, thậm chí thần linh đều tranh đoạt bí cảnh này.

Cuối cùng vung tay đánh nhau, rất nhiều cường giả mất mạng, cuối cùng mới kích hoạt tế đàn, hoàn thành huyết tế khiến phong ấn tan vỡ, đại ma xuất thế.

Nhưng hiện tại hoàn toàn không giống như thế, Tiêu Văn có cảm giác mờ mịt, khủng hoảng, tay chân luống cuống, hoàn toàn mất phương hướng rồi.

“Ha ha ha...”

“Rốt cuộc bổn tọa cũng lấy lại tự do.”

Đột nhiên, trong ma khí cuồn cuộn ma khí truyền đến một loạt tiếng cười khủng bố, cùng với một tiếng nổ vang, liền thấy một cái tiên đỉnh bay lên.

Ma khí không ngừng trào ra từ tiên đỉnh, nắp đỉnh kêu loảng xoảng, đại ma không ngừng công kích tiên đỉnh.

Bản thân tiên đỉnh chính là một kiện bảo vật thượng cổ cường đại, có năng lực phong ấn đại ma, hiện tại lại bị nó dần phá hỏng.

Ong ong ong...

Tiên đỉnh chấn động, nắp đỉnh đột nhiên bị đánh bay lên, ma khí trào ra càng nhiều hơn, ầm ầm ầm khuếch tán toàn bộ bí cảnh.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều bị ma khí bao phủ, trong lòng trào dâng cảm xúc tuyệt vọng, không cách nào phản kháng, không thể chống lại.

Đối mặt với đại ma thượng cổ đáng sợ thế này, những người ở đây thật sự như con kiến yếu ớt, chỉ có thể chậm rãi chờ chết.

“Nha, mới ra mà đã có mấy nhân tộc làm điểm tâm rồi, không tệ.”

Từ trong ma khí có một giọng nói khủng bố truyền đến, mọi người ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy trong ma khí có bóng đen ẩn hiện.

Nó được ma khí vô tận bao vây, hai cái sừng rung động khiến không gian nứt ra, bí cảnh đều chấn động, sắp hỏng mất rồi.

“Đến đây đi, trở thành điểm tâm của bổn toạ.”

Đại ma điên cuồng cười to, mở miệng rộng hút một hơi, hấp lực đáng sợ xuất hiện.

Lúc này, thân thể bốn người Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Thiên không chịu khống chế bay lên, vô số thứ trong bí cảnh đều bị hút tới đây.

Đại ma nuốt trời, muốn nuốt hết toàn bộ, hung uy cực thịnh, trông rợn cả người.

“Hệ thống, ngươi đang làm cái quỷ gì?”

Lúc này, Mộc Phàm đứng trên không trung, hắn ở gần đại ma nhất, cảm nhận uy thế của đại ma thượng cổ rõ ràng nhất, lòng lạnh ngắt.

Sao hệ thống còn chưa ra tay, rốt cuộc là chuyện gì?

“Tạm thời ký chủ đừng nóng nảy, thực lực đại ma thượng cổ này ngập trời, căn nguyên cường đại, cần chút thời gian để luyện hóa.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm suýt bùng nổ.

“Hỗn đản a, ngươi muốn hố chết ta sao?”

Mộc Phàm giận dữ rít gào: “Không phải ngươi nên giam nó lại rồi mới luyện hóa sao?”

“Đinh, hoàn thành luyện hoá!”

Đúng lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống.

Trong khoảnh khắc, ma khí cuồn cuộn dừng lại, đột nhiên cuốn trôi, bị một lực lượng vô hình luyện hóa, hoàn toàn tan mất.

Không còn ma khí, mọi người lần lượt rơi xuống, ngã chổng vó.

Nhưng mấy người cũng không để ý, ngược lại giãy giụa bò dậy, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn về tế đàn, có hai bóng dáng đang lơ lửng giữa không trung.

Một bên đúng là Mộc Phàm, cũng không bị thương gì cả.

Bóng đen đối diện đúng là đại ma thượng cổ, ma uy vô địch đột nhiên biến mất.

Thậm chí tu vi cường đại cũng không thấy đâu.

Giờ phút này, đại ma có vẻ kinh ngạc, tu vi mất hết, căn nguyên đang nhanh chóng trôi đi, bị một lực lượng vô hình cướp lấy.

“Sao lại thế này?”

Đại ma ngơ ngác, trong lòng có chút khủng hoảng.

Tu vi cường đại vô địch tự dưng không còn, chẳng lẽ là do bị phong ấn vô số năm tháng nên tu vi đã sớm mất đi.

Nhưng nó lập tức phủ nhận chuyện này, thân là một đại ma khủng bố từ thượng cổ, bất tử bất diệt, tiên cũng không diệt được nó, sao có thể chứ?

“Tu vi của bổn tọa đâu rồi?” Đại ma kinh ngạc xen lẫn tức giận rít gào.

Nó hoảng sợ hét to: “Căn nguyên, căn nguyên của bổn toạ đang trôi đi, vì sao lại trôi đi, là ai?”

“Là ai đang đánh cắp căn nguyên của bổn toạ?”

Đại ma luống cuống, phát ra từng tiếng gầm gừ, mang theo chút hoảng hốt, bởi vì nó nhận ra mình không thể nhúc nhích.

Ma khu cường đại thế mà cứng đơ trong không trung, bị một quy tắc vô hình khóa chặt, hoàn toàn không có biện pháp tránh thoát, thậm chí còn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nó hoảng sợ, cảm nhận được uy hiếp nồng đậm, bị phong ấn vô số năm tháng, đây là lần đầu tiên nó ngửi được hơi thở tử vong.

Đại ma được xưng là bất tử bất diệt nhưng ở trước mặt hệ thống lại không chịu nổi một kích, hoàn toàn bị giam cầm, luyện hóa một thân tu vi.

Hơn nữa căn nguyên bàng bạc của đại ma đang nhanh chóng trôi đi, hơi thở càng ngày càng yếu, khiến đám Tiêu Văn xem mà hoa mắt choáng váng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy người Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn liếc nhau.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Mộc Phàm, đại ma đột nhiên gặp phải biến cố, có phải liên quan tới hắn hay không?

Quả nhiên, đại ma cũng đã nhận ra sự dị thường của Mộc Phàm, hai con mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

“Là ngươi?” Đại ma kinh hoảng hét to một tiếng.

Rốt cuộc nó cũng xác định được đầu nguồn chính là thiếu niên nhân loại trước mắt, bởi vì nó cảm nhận được lực lượng thần bí kia tới từ người này.

“Hô, rốt cuộc cũng thu phục được.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, âm thầm đổ mồ hôi.

Còn may là hệ thống không lật xe, nếu không thì mình cũng xong luôn rồi.

Tuy rằng hệ thống hay đào hố nhưng chung quy vẫn ra sức, đại ma thượng cổ khủng bố như thế lại không hề có sức phản kháng.

Đại ma đáng sợ, vô địch bị hệ thống giam cầm, luyện hóa hết tất cả tu vi.

Còn tinh luyện luôn căn nguyên của đại ma, hoàn toàn không có một chút năng lực phản kháng.

“A...” Đại ma kêu thảm thiết, giãy giụa muốn thoát khỏi.

Nhưng nó lại phát hiện căn nguyên của mình đã trôi mất chín phần, một phần còn lại cũng sắp bị rút cạn.

“Không, ngươi là ai?” Đại ma sợ hãi tột cùng, điên cuồng gào thét.

Nó tức giận mở to mắt, hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Phàm, rít gào: “Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao có thể cướp mất tu vi của bản tôn?

“Không có khả năng, tuyệt đối không khả năng.”

Đại ma điên rồi, nó điên cuồng rít gào: “Dù là Thiên đế trên Thiên Đình thượng cổ cũng không có biện pháp làm gì bổn tọa, ngươi rốt cuộc là ai?”

Đại ma thượng cổ đáng thương, đã từng tung hoành thượng cổ, vô địch thiên hạ, ngay cả Thiên Đình chi chủ là Thiên đế cũng không cách tiêu diệt nó.

Nhưng hiện tại mới vừa thoát khốn liền gặp phải thiếu niên nhân loại này, hoàn toàn không nói đạo lý, không có bất kỳ dấu hiệu nào liền luyện hoá tu vi của nó.

Đại ma nghẹn khuất, liên tục gào rống, không cam lòng cùng oán hận, thân thể không ngừng tiêu tán từng chút.

“A... Bổn tọa tung hoành vô địch hàng tỉ năm, thật không cam lòng a...”

Cùng với một tiếng rít gào bi phẫn, thân thể đại ma tan rã, bị hệ thống luyện hoá sạch.

Đây là luyện hóa thật sự, luyện hoá tất cả tu vi, căn nguyên, linh hồn, không chừa lại thứ gì.

Giờ phút này, Mộc Phàm mới hiểu được, hai mươi ngàn tỷ đối với đại ma vô địch, tung hoành thượng cổ mà nói thật sự không đáng nhắc tới.

Tiêu tiền mà có thể luyện hoá đối phương, quả thực chính là một

kỳ tích.

Đinh!

“Luyện hóa thành công, mời ký chủ chuẩn bị hấp thu tu vi cùng căn nguyên của đại ma thượng cổ.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, làm Mộc Phàm cảm thấy hoảng hốt, đây là tiết tấu một bước lên trời sao?

“Hệ thống, căn nguyên cùng tu vi của đại ma khổng lồ như thế, ta có thể hấp thu hoàn toàn sao?”

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn, có chút nghi ngờ hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Có thể, trong quá trình luyện hóa, bởi vì tu vi đại ma quá mức bề bộn nên đã bị bổn hệ thống tinh luyện đến mức vô cùng tinh thuần.”

“Chỉ còn lại một thành tu vi cùng căn nguyên thuần khiết nhất của đại ma, hoàn toàn vô hại, ký chủ có thể yên tâm hấp thu.”

Nghe hệ thống trả lời xong, Mộc Phàm lại ngây ngẩn, phản ứng đầu đầu tiên không phải vui mừng mà là hoài nghi hệ thống đã tham ô.

Chương 384: Hệ thống tham ô

“Chỉ một phần?”

Trong lòng Mộc Phàm lộp bộp một chút.

Đại ma thượng cổ có thực lực thông thiên, vô địch thiên hạ, tu vi cùng căn nguyên chi lực hùng hậu như thế mà giờ chỉ còn lại có một phần.

Phần còn lại đều bị lãng phí trong quá trình hệ thống luyện hóa, nhưng nói như thế nào thì Mộc Phàm cũng không tin?

“Hệ thống, nói thật đi, có phải ngươi tham ô hay không?”

Mộc Phàm nhịn không được chất vấn một câu.

“....”

Im lặng một hồi lâu, hệ thống mới đáp lại: “Ký chủ suy nghĩ nhiều, công lực của đại ma không thích hợp với ngươi, ngươi tuỳ tiện hấp thu sẽ dễ dàng biến thành một đại ma khác.”

“Trong quá trình luyện hoá, tất nhiên phải có tổn thất rồi, vì đảm bảo ký chủ không chịu ảnh hưởng và thương tổn, phải loại bỏ năng lượng có hại trong tu vi và căn nguyên của đại ma nên chỉ còn lại một phần.”

Lời giải thích này làm Mộc Phàm càng hoài nghi hơn.

Dù có hại thì cũng không có khả năng tới chín phần có hại chứ, chắc chắn là hệ thống tham ô một phần lớn, thậm chí trực tiếp nuốt mất chín phần.

Chín phần kia căn bản không phải có hại, mà là bị hệ thống tham ô rồi.

“Ta không tin.” Mộc Phàm kiên quyết lắc đầu, hắn nói: “Chắc chắn là ngươi tham ô chín phần tu vi cùng căn nguyên kia.”

“Hệ thống, ngươi càng ngày càng tệ, không nói chút đạo nghĩa nào,

thế mà biết tham ô đồ của ta.”

“Bồi thường, cần phải bồi thường.”

Mộc Phàm vẫn kiên định, muốn hệ thống bồi thường tổn thất cho mình.

Một lần tham ô chín phần, đại ma thượng cổ kia cường đại biết bao, chín phần tu vi cùng căn nguyên khổng lồ đến mức nào a.

Cứ bị hệ thống tham ô như vậy, mình chịu tổn thất rất lớn.

“....” Hệ thống im lặng, giống như bị nói trúng tim đen.

Sau một hồi hệ thống mới lên tiếng: “Ký chủ, ngươi suy nghĩ nhiều, bổn hệ thống không có bất kỳ hành vi nào trái với quy tắc.”

“Ký chủ, tuy rằng chỉ còn một phần tu vi cùng căn nguyên của đại ma, nhưng sau khi hấp thu một cách hoàn mỹ, trên lý luận thì ký chủ có thể dễ dàng đánh nổ hành tinh nhỏ cỡ mặt trăng, hơn nữa bảo trì cảnh giới hiện tại không đổi, thực gia tăng với biên độ lớn.”

Hệ thống đột nhiên giải thích như vậy, còn có vẻ vô lực.

“Bồi thường!”

Mộc Phàm chỉ nói hai chữ bồi thường.

Hắn hừ lạnh, nói: “Hệ thống, mặc kệ ngươi nói nhăng nói cuội, nói ba hoa chích choè gì đi nữa ta cũng nhận định là ngươi tham ô.”

“....”

Hệ thống lại im lặng, giống như không còn lời gì để nói.

“Xét thấy ký chủ đang hoài nghi bổn hệ thống, khởi động quy tắc khẩn cấp, trả lại hai mươi ngàn tỷ, bắt đầu hồi sinh đại ma, hết thảy hậu quả do ký chủ gánh vác.”

Sau khi im lăng một lúc, hệ thống đột nhiên vang tiếng nhắc nhở lạnh như băng.

Nghe lời này, Mộc Phàm sửng sốt, ngây ngốc.

Hệ thống vừa nói, trả lại hai mươi ngàn tỷ, sau đó hồi sinh đại ma đã bị luyện hóa sao?

“Mẹ nó, ngươi còn có thể hồi sinh đại ma?” Mộc Phàm kinh ngạc, trong lòng có chút run rẩy, bồn chồn.

Hệ thống đột nhiên ra chiêu này làm hắn bất ngờ, trả tiền là chuyện nhỏ nhưng hồi sinh đại ma là chuyện lớn, hồi sinh thì mình biết đánh như thế nào?

Ong!

“Bắt đầu khởi động lại quy tắc, hồi sinh đại ma thượng cổ...”

Nghe tiếng hệ thống nhắc, tay chân Mộc Phàm lạnh ngắt, toát mồ hôi.

Chỉ thấy một cổ tu vi, căn nguyên cường đại dần trào ra, ngưng tụ, dung hợp với nhau, giống như muốn hồi sinh đại ma kia.

“Từ từ.” Mộc Phàm lập tức hô to, cảm thấy chua xót nói: “Ngươi thắng, cái đồ hệ thống hố người, thế mà còn có một chiêu này, thất sách a.”

Rầm!

Vừa dứt lời, tu vi, căn nguyên của đại ma đều quay ngược lại, rơi vào lòng bàn tay Mộc Phàm, bắt đầu chui vào cơ thể hắn.

“Vì xoá bỏ nghi ngờ của ký chủ đối với hệ thống, hệ thống sẽ miễn phí trợ giúp ký chủ hấp thu tu vi cùng căn nguyên của đại ma, hoàn toàn miễn phí luyện hóa tiên đỉnh thượng cổ.”

Tiếng hệ thống vừa vang lên, không chờ Mộc Phàm phản ứng, liền thấy một phần căn nguyên và tu vi của đại ma hoà vào thân thể.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống, Mộc Phàm nhanh chóng hấp thu hai loại năng lượng tinh thuần này, thân thể, tu vi, linh hồn ý chí, còn có căn nguyên sinh mệnh đều đang tăng lên.

Hơn nữa trong quá trình gia tăng này, cảnh giới của Mộc Phàm vẫn luôn ở cấp Truyền kỳ, không biến động chút nào, còn thực lực thì một đường tăng cao.

Ở trong thức hải, nguyên thần của Mộc Phàm bắt đầu lột xác, từng sợi tiên quang không ngừng đan xen, giống như tiên nhân hạ phàm.

Trong thân thể, đặc tính bất tử bất diệt thuộc về đại ma cũng dung nhập khiến cơ thể hắn trở nên cường đại hơn.

Vốn đã tinh luyện hấp thu năng lực bất tử của vi rút, hiện tại thêm đặc tính bất tử bất diệt cường đại của đại ma thượng cổ, thân thể Mộc Phàm hiện tại đã cường đại tới một cực hạn.

Phương diện tu vi, luyện khí bắt đầu dung hợp, dưới sự thúc đẩy của tu vi cường đại từ đại ma thế mà bắt đầu biến chất.

Một thân luyện khí bàng bạc dung hợp sinh ra một sợi tiên khí, một đặc trưng củantiên nhân.

Không biết vì sao Mộc Phàm lại cảm giác thân thể, linh hồn, tu vi, các phương diện đều đang phát triển hướng tới một phương hướng nào đó.

Oanh!

Đột nhiên thân thể Mộc Phàm chấn động, trong cơ thể truyền đến từng tiếng sấm tiếng gầm, chấn không gian chung quanh không ngừng nứt vỡ.

“Rốt cuộc xong rồi.”

Mộc Phàm mở hai mắt, cảm giác toàn thân trở nên khác biệt, một quyền có thể đánh bạo một hành tinh nhỏ.

Hiện tại hắn có thể thật sự ngang dọc trong vũ trụ, thực lực nâng cao một bước, dù đối mặt với Truyền kỳ, Sử thi, Bán thần, thậm chí Chân thần, hắn đều tự tin đánh thắng.

Nói cách khác, hiện tại Mộc Phàm đã vô địch dưới cấp Thần thoại.

“Hệ thống, một quyền của ta có thể đánh nổ một hành tinh nhỏ, vậy có phải cũng có thể hái trăng hái sao hay không?”

Lúc này, Mộc Phàm không nén được sự hưng phấn, nghĩ tới mình có thể đánh nổ một hành tinh như mặt trăng.

Không phải có nghĩa là chính mình có thể hái trăng hái trăng hái sao?

“Ký chủ tỉnh táo một chút, hiện tại không phải lúc thích hợp để nằm mơ.”

Ai ngờ trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà đen mặt.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ có thể đánh nát một hành tinh nhỏ cũng không có nghĩa là ký chủ có thể di chuyển nó hay là chộp vào trong tay.”

“Trong vũ trụ này, hành tinh có quy tắc dẫn lực trói buộc, đánh vỡ quy tắc này mới có thể hái trăng hái sao.”

“Hiện tại ký chủ không có biện pháp đánh vỡ quy tắc đó, cho nên ký chủ còn cách cấp độ hái trăng hái sao xa lắm.”

Nghe giải thích xong, Mộc Phàm liền hiểu.

Ngươi có thể đánh nát, không có nghĩa ngươi có thể chộp vào trong lòng bàn tay, đó là hai cấp độ khác biệt.

Tinh cầu đều có quy tắc dẫn lực của vũ trụ trói buộc, muốn hái trăng hái sao cần phải đánh vỡ trói buộc này mới được.

“Hệ thống đáng giận, chớp mắt lại bị ngươi cho nhảy hố.”

Mộc Phàm đen mặt, trong lòng tràn đầy oán niệm: “Đường đường là một đại ma vô địch thượng cổ, sau khi luyện hóa chỉ có thể để ta đánh nát một hành tinh nhỏ.”

“Hệ thống, ngươi ăn uống quá khó coi.”

Hắn hung tợn mắng chửi hệ thống, cái hệ thống này không chỉ đào

hố, hơn nữa còn tham ăn.

Thậm chí Mộc Phàm còn hoài nghi một phần mà hệ thống nói cũng không đủ một phần, có khả năng hệ thống đã tham ô chín mươi chín phần trăm, thậm chí càng nhiều hơn.

“Hệ thống, đột nhiên ta lại hoài nghi một phần tu vi cùng căn nguyên của đại ma mà ngươi cũng không tới một phần, ngươi gạt ta.”

Mộc Phàm đột nhiên tỉnh ngộ, cấp độ như đại ma thượng cổ, không biết một phần tu vi khổng lồ đến mức nào, nhưng chắc chắn có thể dễ dàng hái trăng hái sao.

“Căn bản không đủ một phần, ta hoài nghi chỉ có một phần trăm, thậm chí một phần ngàn.”

“Lỗ lớn rồi.”

“Hệ thống chó má, chỉ biết hố ký chủ.”

Nghĩ đến đây, Mộc Phàm lại chửi ầm lên, trong lòng không dễ chịu chút nào, buồn bực muốn phát điên.

Không chỉ bị hố, còn bị tham ô, trong lòng tự nhiên khó chịu, nhưng không có chứng cứ, hơn nữa hệ thống chết không nhận nợ, không có biện pháp.

“Mộc Phàm, ngươi không sao chứ?”

Lúc này, Diệp Hồng Trần thấy hắn đã không động đậy một lúc lâu rồi, cả đám người lập tức tới gần, lo lắng nhìn Mộc Phàm đang lơ lửng giữa không trung.

Vừa rồi Mộc Phàm bộc phát ra hơi thở quá khủng bố, giống như đại ma thứ hai.

Nhưng điều làm mấy người vẫn còn ngây ngốc chính là đại ma chết như thế nào?

Mới vừa vừa xuất thế liền ngủm một cách khó hiểu, thật sự là được mở rộng tầm mắt, đám Diệp Hồng Trần, mập mạp, Tiêu Văn

mờ mịt không thôi.

“Không có việc gì, vừa rồi ta luyện hóa tiên đỉnh.”

Mộc Phàm tỉnh táo lại, tươi cười trả lời.

Sau đó liền thấy hắn giơ tay, tiên đỉnh tức khắc bay tới, rơi vào lòng bàn tay, chuyển động quay tròn, giữa hai bên có một liên kết huyền diệu.

Hệ thống đã hỗ trợ luyện hóa tiên đỉnh, Mộc Phàm hoàn toàn có thể thao túng tiên đỉnh như cánh tay, không có chút trở ngại.

Tuy rằng phát hiện bị hố trong chuyện luyện hóa đại ma thượng cổ nhưng Mộc Phàm cũng không thể làm gì, lấy được một cái tiên đỉnh xem như một chút an ủi đi.

Hắn chỉ hận hệ thống làm ăn quá khó coi, khiến người ta không thể chấp nhận.

“Mộc Phàm ca ca, đại ma kia đâu, nó chết như thế nào?”

Mộc Phàm mới từ trên không trung rơi xuống, Tiêu Văn lập tức tò mò hỏi.

Có thể nói là nàng liên tục bị làm kinh hãi, hoàn toàn ngây ngốc, tìm không ra đông tây nam bắc.

Chính là đại ma thượng cổ a, đời trước vô địch thiên hạ, huỷ diệt vô số văn minh cùng chủng tộc, thậm chí quấy Thần quốc long trời lở đất.

Không nghĩ tới một đời này mới vừa ló đầu liền treo mạng rồi, nàng cảm thấy không chân thực.

“Hắn là bị phong ấn lâu quá rồi, nên vừa ra lập tức hóa thành tro bụi.”

Mộc Phàm nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Ngay cả mập mạp cũng không tin thì nói chi là người trọng sinh như Tiêu Văn, nàng nhịn không được trợn mắt nhìn hắn.

Không muốn nói thì đừng nói, không cần phải tạo ra lý do thế này, nàng chính là người trọng sinh đó, nhận biết sự khủng bố của đại ma, cho nên căn bản không tin lời Mộc Phàm nói.

“Đúng rồi, sao các ngươi lại xâm nhập nơi này?”

Mộc Phàm đột nhiên nhớ tới điều gì đó, vẻ mặt thắc mắc nhìn mấy người, khi nhìn tới Diệp Thiên thì có chút kinh ngạc.

Thế mà là một vị cao thủ cấp Truyền kỳ.

“Đương nhiên là tới tầm bảo rồi.”

Tiêu Văn hưng phấn nói: “Đại ma vừa chết, toàn bộ uy hiếp trong bí cảnh thượng cổ bí đã được giải trừ, thật sự quá tốt, tất cả bảo tàng nơi này đều là của chúng ta.”

“Mộc Phàm ca ca, đi thôi, chúng ta nhanh đi tìm bảo tàng thượng cổ.”

Nói xong, nàng muốn lôi kéo Mộc Phàm đi tầm bảo.

“Các ngươi đi thôi, ta có việc khác, không đi được.”

Mộc Phàm từ chối đi tầm bảo cùng các nàng, bởi vì khi hắn hấp thu căn nguyên của đại ma, thời điểm linh hồn đột phá đã cảm ứng được vị trí của Tiểu Ách.

Tiểu Ách đang gặp nguy hiểm!

Chương 385: Tiểu Ách gặp nạn

Trong hư không, sương mù màu xám đang quay cuồng sôi trào.

Ở chỗ sâu trong không gian loạn lưu, có tiểu thế giới đang di động.

Tiểu thế giới này rất nhỏ, tựa như một quả trứng, không ngừng phiêu đãng trong không gian loạn lưu xám xịt.

Bề mặt có vô số ký hiệu quỷ dị phủ kín giống như tự nhiên hình thành, hợp thành một thể với tiểu thế giới, hình thành cấm chế cường đại.

Dĩ nhiên đây là một thế giới lồng giam.

Lúc này, trong lồng giam đang có năm sinh linh quỷ dị vây quanh một thiếu nữ khoác áo đen.

Nàng đúng là Tiểu Ách.

Trước đó đuổi giết vài tên cường giả dị tộc cấp Sử thi, không nghĩ tới khi tiến vào chỗ sâu trong hư không lại gặp phải mai phục, rơi vào thế giới lồng giam này.

Mà sắp đặt vây khốn nàng chính là năm sinh vật hình người quỷ dị không rõ lai lịch, mỗi tên khoác một tầng sương mù màu xám, không nhìn thấy thân thể.

Mỗi một tên đều cầm một đồ vật quái dị, phát ra một loại ánh sáng thần bí bao phủ Tiểu Ách, giam cầm, ngăn cách lực lượng quỷ dị trong cơ thể nàng.

Tai ách chi lực bị giam cầm, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Cho nên Tiểu Ách mới rơi vào nơi này mà không cách nào thoát khỏi, tuy rằng nàng bị giam cầm ở chỗ này nhưng đối phương cũng không thoát được, hai bên giằng co qua lại.

“Nàng còn cường đại hơn so với trong tưởng tượng.”

Tên cầm đầu trong năm sinh vật quỷ dị đột nhiên mở miệng nói.

Giọng nó khàn khàn nói: “Nàng là tai ách chi nguyên, liên quan đến đại kế trộm thiên của chủ thượng, không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào.”

“Hai các ngươi thiêu đốt bản thân, cống hiến hết mình cho sự nghiệp vĩ đại của chủ thượng.”

Đột nhiên, sinh vật cầm đầu mở miệng đưa ra mệnh lệnh.

Liền thấy hai trong năm sinh vật lập tức thiêu đốt cơ thể, toàn thân có ngọn lửa màu xám bùng lên.

Rất nhanh, hai sinh vật đã hóa thành một cổ lực lượng cường đại quỷ dị dũng mãnh hướng về phía Tiểu Ách.

Ong!

Quanh thân thể Tiểu Ách có từng sợi xiềng xích quấn quanh, cộng thêm lực lượng từ hai sinh vật quỷ dị thiêu đốt, nàng không thể ngăn được.

Trong áo đen, Tiểu Ách chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt trông rất khủng bố khiến người ta ám ảnh.

Hai mắt lạnh nhạt, vô tình, cho người ta cảm giác chí cao vô thượng, giống như trong cơ thể của nàng ẩn tàng một ý chí đáng sợ, chuẩn bị thức tỉnh.

“Tiếp tục thiêu đốt!”

Ngay sau đó, sinh vật quỷ dị cầm đầu lại hạ lệnh lần nữa, hai tên đồng bọn còn lại liền thiêu đốt bản thân, không chút do dự.

Bọn chúng thiêu đốt bản thân hóa thành một cổ năng lượng bàng bạc, tầng tầng lớp lớp vây khốn Tiểu Ách, muốn phong ấn nàng.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên có một cổ ý chí khủng bố trào ra từ cơ thể Tiểu Ách, như muốn thức tỉnh.

Nhưng ngay lúc này Tiểu Ách lại cảm giác được gì đó, đột nhiên khôi phục bộ dáng vốn có, cổ ý chí đáng sợ kia lặng yên biến mất.

“Ha ha ha...”

Nhìn Tiểu Ách bị trói buộc, sinh vật duy nhất còn lại đột nhiên cười ha hả, có vẻ rất hưng phấn, vô cùng kích động.

Nó phấn khởi hét lớn: “Rốt cuộc cũng thành công bắt giữ ngọn nguồn của tai ách, điềm xấu, nguyền rủa, vận mệnh,...”

“Ngươi sắp chết rồi.”

Tiểu Ách dùng ánh mắt thương hại nhìn nó nói một câu.

Sinh vật quỷ dị nghe xong lại hồn nhiên không thèm để ý, cười nói: “Ngươi không cần uổng phí sức lực, bị thế giới lồng giam giam cầm, căn bản không có khả năng thoát khỏi.”

“Ngoan ngoãn để ta mang về hiến cho chủ thượng đi.” Nó nói xong liền muốn giơ bắt lấy Tiểu Ách mang về, hiến cho tên chủ thượng sau lưng nó.

Nhưng trong khoảnh khắc tay nó sắp đụng tới Tiểu Ách, chung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Thời gian ngừng lại, vạn vật ngưng đọng.

Thân thể sinh vật quỷ dị cứng đờ, biểu tình đọng lại, cả sương mù màu xám cũng bất động, chỉ có đôi mắt quỷ dị của nó ánh lên vẻ ngạc nhiên.

“Sao lại thế này?”

Nó hoảng sợ, suy nghĩ càng lúc càng chậm lại, ý thức đều trở nên hỗn loạn, giống như bị lực lượng nào đó trực tiếp đóng băng.

“Ai?” Nó đột nhiên tỉnh ngộ, có cường giả tới đây, hơn nữa đã giam cầm không gian chung quanh, thậm chí làm thời gian ngừng lại.

Có thể làm thời gian ngừng lại tất nhiên là một cường giả khủng bố.

“Nàng nói không sai, ngươi sẽ chết, có phải rất vui mừng hay

không?"

Chỉ nghe sau lưng có một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, ngay sau đó nó cảm giác lồng ngực mình đau nhức, một bàn tay từ sau lưng xỏ xuyên qua, lòng bàn tay bắt lấy một trái tim màu xám.

Trái tim này đúng là của nó, vẫn còn đang đập, chính mắt thấy trái tim của mình bị moi ra, có thể tưởng tượng được nó sợ hãi đến thế nào.

“Không... Chủ thượng, cứu ta...” Nó hoảng sợ hét to.

Đây là đang cầu cứu, hướng về vị chủ sử sau màn cầu cứu, đáng tiếc nơi này đã bị phong tỏa, ngay cả ý niệm cũng không thể truyền đi.

Phanh!

Ngay sau đó, sinh vật hình người này nổ tung, bị một lực lượng cường đại đánh tan, hóa thành bụi bặm nhanh chóng hội tụ ở vị trí không xa.

Thân thể của nó nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Hơn nữa đã thoát khỏi thời gian giam cầm, vẻ mặt tràn ngập sự giận dữ nhìn về phía thiếu niên nhân loại không biết đã xuất hiện từ khi nào.

Người tới đúng là Mộc Phàm.

Hắn một đường truy tìm hơi thở của Tiểu Ách, rốt cuộc tìm tới tiểu thế giới quỷ dị này trong không gian loạn lưu mênh mông.

Vừa tiến đến liền thấy năm sinh vật quỷ dị vây quanh Tiểu Ách.

Sau đó bốn sinh vật thiêu đốt hy sinh bản thân để hoàn toàn giam cầm Tiểu Ách, thời điểm tên cuối cùng muốn mang Tiểu Ách đi, Mộc Phàm trực tiếp giết ra.

“Nhân loại?” Vừa thấy Mộc Phàm, sinh vật quỷ dị giận tím mặt.

Nó giận quá hoá cười, nói: “Nhân loại ti tiện, dám phá hư đại kế

của chủ thượng, ngươi tìm chết.”

Oanh!

Đáng tiếc, đáp lại nó chính là một quyền hung mãnh của Mộc Phàm, không gian chung quanh nứt vỡ, quyền ý cường đại quét tới, lại đánh nát sinh vật này.

Một quyền cường đại ẩn chứa lực lượng siêu khủng bố.

Mộc Phàm cũng không biết tu vi cụ thể của đối phương, chỉ cảm thấy quỷ dị khó lường, không cách nào nhìn thấu.

Nhưng dưới một quyền này, dù có quỷ dị thì cũng bị nổ nát, hoá thành vô số mảnh nhỏ.

Nhưng có một lực lượng vô hình thu hút những mảnh vỡ đang khuếch tán, muốn khôi phục lần nữa.

“Ở trước mặt ta mà còn muốn sống lại?” Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, giơ tay ép xuống.

Ầm ầm ầm, ngọn lửa màu đen bùng lên, quét tới, cắn nuốt vô số mảnh vỡ cơ thể sinh vật quỷ dị.

Vĩnh diễm vừa ra, lập tức đốt một đám thịt nát hóa thành làn khói nhẹ, sinh vật quỷ dị bị trọng thương, không cách nào khôi phục lại.

“A... Chủ thượng, chủ thượng... Ta tìm được ngọn nguồn rồi, cứu ta...”

Từ trong lửa đen truyền đến từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, sinh vật quỷ dị bị Mộc Phàm đốt chết.

Nó cầu cứu cũng không có kẻ nào nghe được vì không gian đã bị Mộc Phàm ngăn cách, hắn còn dùng thời gian chi lực trực tiếp lau sạch dấu vết.

Cuối cùng, sinh vật hình người quỷ dị không rõ lai lịch đã bị Mộc Phàm xử lý như vậy.

“Tiểu Ách, ngươi không sao chứ?”

Giải quyết sinh vật quỷ dị xong, Mộc Phàm mới bước tới gần Tiểu Ách đang bị giam cầm, trong mắt ẩn chứa sự quan tâm.

“Đại nhân, ta không có việc gì.” Tiểu Ách nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm, trong áo đen là một đôi mắt sáng lấp lánh, thuần khiết.

“Không có việc gì thì tốt.” Mộc Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra.

Thật lo sợ cái kho tiền di động này xảy ra vấn đề, nếu vậy sẽ tổn thất lớn, còn may là Tiểu Ách không có chút tổn thương, chỉ là bị giam cầm.

Mộc Phàm nhìn qua nhìn lại, thấy rõ đồ vật đang giam cầm Tiểu Ách, đây là một loại đồ vật quỷ dị.

Nói thứ này quỷ dị là bởi vì nó có thể giam cầm Tiểu Ách, ngăn cách tai ách chi lực, thậm chí là cả nguyền rủa, điềm xấu.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, nói: “Tiểu Ách, ngươi chờ chút, ta đây liền giải trừ giam cầm cho ngươi.”

Ong!

Nói xong, Mộc Phàm đè tay trên quầng sáng, vô số ký hiệu quỷ dị lập tức bị kích hoạt, bắt đầu lấp loé kịch kiệt.

Rất đáng tiếc, lực lượng giam cầm này không có chút tác dụng đối với Mộc Phàm, có thể nói là nó chỉ chuyên khắc chế Tiểu Ách.

Sau một lúc, lực lượng giam cầm Tiểu Ách đã bị phá tan.

Mộc Phàm cũng phát hiện năm đồ vật kỳ quái chung quanh tản ra ánh sáng cùng năng lượng thần bí bao quanh Tiểu Ách.

Răng rắc!

Theo âm thanh đứt gãy truyền đến, mấy xiềng xích quỷ dị cuốn lấy Tiểu Ách không ngừng đứt đoạn, cuối cùng rơi rụng hết.

“Xong.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Ách cũng khôi phục tự do.

Nàng cung kính hành lễ với Mộc Phàm: “Làm phiền đại nhân tự mình đến cứu ta, khiến đại nhân thất vọng rồi, Tiểu Ách rất băn khoăn.”

“Đại nhân, đây là bảo vật sáng lấp lánh mà ta thu được khi xâm nhập nơi này, tất cả đều hiến cho đại nhân.”

Mới vừa nói xong, Tiểu Ách liền đưa một đám tinh thạch lấp lánh cho Mộc Phàm.

Hắn thấy mà ngây người.

Những viên tinh thạch trước mắt đúng là Ngũ sắc tinh thạch, một loại đá cực kỳ quý hiếm, một viên trị giá trăm tỷ.

Mộc Phàm cẩn thận đếm, thế mà có một trăm tám mươi viên tinh thạch, tổng trị giá lên tới mười tám ngàn tỷ.

Thì ra vì thu thập những viên Ngũ sắc tinh thạch này nàng mới rơi vào lồng giam, bị giam cầm, thiếu chút nữa bị bắt đi.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất cảm động, thật là một tiểu cô nương hiểu chuyện.

Chương 386: Cắn nuốt tiểu thế giới

“Cảm ơn, ngươi có lòng rồi.”

Mộc Phàm cảm động duỗi tay sờ sờ đầu nàng, nhưng mới vừa chạm vào thì thân thể tức khắc cứng còng.

Oanh!

Một tia sét quỷ dị đánh vào trán hắn, khiến tóc Mộc Phàm dựng đứng, toàn thân cả cháy đen, mũi miệng bốc khói.

Hắn ngẩn ngơ nhìn Tiểu Ách.

“Xin lỗi đại nhân, ta... Ta không cố ý.” Tiểu Ách lập tức khẩn trương liên tục xin lỗi, có vẻ rất hoảng loạn.

Lúc này Mộc Phàm mới tỉnh táo lại, nhìn nhìn bộ dáng cháy đen của mình, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Tuy rằng thân thể hắn không bị thương nhưng tia sét vừa rồi tới quá đột ngột, quá quỷ dị.

Thật sự không thể chạm vào Tiểu Ách, một khi chạm vào sẽ bị sét đánh, không hề nói đạo lý a.

“Không có việc gì... Là ta đường đột.” Mộc Phàm âm thầm cười khổ, đánh tan than bụi cháy trên cơ thể, khôi phục lại bình thường.

Hắn âm thầm dò hỏi hệ thống: “Ra đây, mau nói coi vừa rồi có chuyện gì, ta cảm giác mình không thể động đậy trong nháy mắt, bị thứ gì đó giam cầm?”

“Ký chủ, ngươi thật ngốc, nàng chính là tai ách chi nguyên, ngươi chạm vào sẽ dẫn lôi điện, mặc kệ là ai, một khi chạm vào nàng sẽ lập tức bị đánh chết.”

“Nếu vừa rồi không có bổn hệ thống tự chủ phòng ngự, ký chủ ngươi không chết cũng lột da, đó là lực lượng vượt xa tưởng

tượng của ngươi, cẩn thận một chút đi.”

Đáp án hệ thống đưa ra làm Mộc Phàm khó có thể bình ổn.

Tiểu Ách này quá thần bí, quá quỷ dị, cứ cảm thấy nàng không chỉ đơn giản là tai ách chi nguyên.

“Cảm ơn ngươi đã cho ta Ngũ sắc tinh thạch, lần sau không cần mạo hiểm biết không?”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, có chút trách cứ răn dạy một câu.

“Được!” Tiểu Ách ngoan ngoãn gật gật đầu: “Cảm ơn đại nhân nhắc nhở, ta nhớ kỹ, lần tới sẽ không mạo hiểm như vậy.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn hiểu chuyện của Tiểu Ách, Mộc Phàm cảm thấy ưa thích tiểu cô nương dị tộc quỷ dị này.

Không có biện pháp a, ai kêu nàng là một kho tiền di động siêu cấp, có có thể mang đến cho hắn nhiều lợi ích, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, ai mà không thích?

“Ký chủ, ngươi cứ rời đi như vậy sao?”

Đang muốn dẫn Tiểu Ách rời đi, trong đầu đột nhiên vang tiếng hệ thống.

Mộc Phàm sửng sốt, hỏi: “Không đi thì lưu lại nơi này làm gì?”

"Ngu ngốc!”

Hệ thống đáp lại một câu, không chờ Mộc Phàm tức giận liền tiếp tục nói: “Rất khó gặp được tiểu thế giới thế này, ngươi đụng phải mà lại bỏ qua như vậy, chẳng lẽ không đau lòng sao?”

“Hả?” Mộc Phàm sửng sốt, suy tư gì đó, quan sát đánh giá tiểu thế giới này.

Lúc nãy không chú ý, hiện tại xem kỹ mới phát hiện tiểu thế giới này nhỏ hơn tiểu thế giới trong cơ thể hắn rất nhiều.

Bản chất cũng không giống, tiểu thế giới này bị cải tạo thành một cái lồng giam, hoàn toàn ngăn cách tất cả.

Nếu người rơi vào nơi này mà không có năng lực đặc thù, chắc chắn sẽ bị giam cầm, trong tiểu thế giới cũng có lực lượng giam cầm đặc thù.

Đây mới là nguyên nhân hệ thống nhắc nhở Mộc Phàm, bỏ qua một tiểu thế giới thần kỳ thế này quả thực chính là phí phạm của trời.

“Hệ thống, ý của ngươi là kêu ta luyện hoá tiểu thế giới này sao?” Mộc Phàm ngạc nhiên hỏi.

Ai ngờ hệ thống trực tiếp phủ định, nó nói: “Nói ký chủ ngu ngốc không sai chút nào, ký chủ có thể động não nhiều hơn hay không, không phải trong cơ thể ngươi có một tiểu thế giới sao, trực tiếp cắn nuốt tiến hóa.”

“Ách, sao ta lại không nghĩ tới?” Mộc Phàm vỗ trán.

Không sai, trong thân thể hắn có một tiểu thế giới, đang ở giai đoạn trưởng thành, gặp được tiểu thế giới thần kỳ đặc thù như vậy, có thể trực tiếp cắn nuốt để tiến hóa.

Hắn cũng không nghĩ tới, nhờ hệ thống nhắc nhở mới tỉnh ngộ.

Mộc Phàm xấu hổ cười nói: “Vậy ngươi nói xem cắn nuốt như thế nào, chẳng lẽ ta trực tiếp nuốt trọn tiểu thế giới này?”

“... Ký chủ, ngươi hết thuốc chữa rồi, chỉ cần mở tiểu thế giới ra, trực tiếp nuốt lấy tiểu thế giới đặc thù này rồi đồng hóa hấp thu.”

Hệ thống tỏ vẻ ngươi thật ngu ngốc.

Mộc Phàm lại không thèm để ý tới thái độ của nó, da mặt hắn dày như vô số hàng rào không gian.

“Đại nhân, làm sao vậy?” Tiểu Ách đã nhận ra sự khác thường của Mộc Phàm, mở miệng hỏi.

Nghe được lời nàng, Mộc Phàm tỉnh táo lại, cười nói: “Không có

việc gì, chỉ là nhìn thấy tiểu thế giới thì đột nhiên hơi đói bụng, muốn ăn nó."

"...."

Tiểu Ách và hệ thống cùng im lặng.

Da mặt thật dày, không cứu nổi rồi.

"Đại nhân có thể ăn sao?" Tiểu Ách có vẻ ngây ngốc.

Tiểu thế giới cũng ăn được sao?

Mộc Phàm không có trả lời mà trực tiếp dùng hành động biểu lộ tất cả.

Oanh!

Chỉ thấy thân thể hắn chấn động, xé rách hàng rào thế giới, mang theo Tiểu Ách rời khỏi tiểu thế giới, ra bên ngoài hàng rào thế giới.

Nhìn tiểu thế giới hình trứng trước mắt, Mộc Phàm liếm liếm môi, đột nhiên há to miệng hút mạnh.

Rầm rầm...

Không gian loạn lưu bạo động, sôi trào, một lực hút mạnh mẽ bao lấy tiểu thế giới hình trứng.

Rất nhanh, Mộc Phàm kết nối với tiểu thế trong cơ thể, tiểu thế giới quái dị này đột nhiên chấn động kịch liệt, bị thế giới chi lực cường đại lôi kéo bay tới.

Trong khi bay tới thì nó không ngừng thu nhỏ lại, hóa thành một hạt châu hình trứng nho nhỏ, được bao phủ bởi sương mù xám xịt.

Vèo, tiểu thế giới hình trứng trực tiếp bay vào trong miệng Mộc Phàm, bị nuốt mất.

Hắn thật sự nuốt mất một tiểu thế giới, dưới tác dụng của thế giới chi lực từ tiểu thế giới trong cơ thể mới có thể làm được điều này.

Cảm giác nuốt trọn một tiểu thế giới thật sự rất sảng khoái, thân

thể như sắp không chịu nổi sự chèn ép của thế giới.

Nhưng thân thể Mộc Phàm cường đại, hơn nữa trong cơ thể còn có tiểu thế giới trấn áp, tiểu thế giới hình trứng nhanh chóng lọt vào tiểu thế giới trong cơ thể.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang từ trong thân thể truyền ra, hàng rào của tiểu thế giới hình trứng vỡ nát, bị tiểu thế giới trong cơ thể Mộc Phàm cắn nuốt hấp thu, bắt đầu tiến hóa.

Mộc Phàm cảm giác tiểu thế giới trong cơ thể đang nhanh chóng tiến hóa, trưởng thành, từng bước thăng cấp.

Trong quá trình này, Mộc Phàm cảm giác nhận rõ tiểu thế giới trong cơ thể đang nhanh chóng lột xác, không ngừng mở rộng.

Thế giới tiến hóa mang đến chỗ tốt khó mà tưởng tượng, Mộc Phàm cảm giác được các phương diện đều có sự gia tăng cùng tẩy lễ.

Sương xám không ngừng trào ra từ trong cơ thể, vô số ký hiệu quỷ dị đột nhiên bay múa xung quanh thân thể.

Đó là một loại lực lương giam cầm thần kỳ, lực lượng đặc thù thuộc về tiểu thế giới hình trứng đã bị cắn nuốt, cũng bị Mộc Phàm cắn nuốt hấp thu.

Điều này có nghĩa là tiểu thế giới của Mộc Phàm cũng có năng lực giam cầm như vậy.

"Lực lượng thật kỳ diệu.” Mộc Phàm mở bàn tay, một luồng sáng quỷ dị lập loè, nhìn kỹ thì đó là vô số ký hiệu thật nhỏ.

Những ký hiệu này hợp thành một loại lực lượng giam cầm cường đại.

Cắn nuốt tiểu thế giới hình trứng giúp tiểu thế giới trong cơ thể Mộc Phàm tiến hóa, mở rộng khoảng hai lần, lại còn có nắm giữ lực lượng giam cầm thần bí này.

Nếu phối hợp với thân thể cùng tu vi cường đại của Mộc Phàm, có thể nói là gặp người giết người, gặp thần giết thần.

Vừa gặp liền trực tiếp giam cầm, một quyền nện tới, cả thần linh cũng khó có thể chống đỡ.

“Không tồi không tồi.”

Mộc Phàm rất hài lòng với loại lực lượng này, hắn không phát hiện ra ánh mắt Tiểu Ách bên cạnh Tiểu Ách có vẻ phức tạp.

“Ký chủ, vui vẻ sao?” Trong đầu vang tiếng hệ thống.

Nghe âm thanh âm này, Mộc Phàm cười nói: “Đương nhiên vui vẻ, lại có thêm mấy tiểu thế giới như vậy cho ta cắn nuốt thì tốt rồi, rất nhanh có thể tung hoành vũ trụ.”

“Ký chủ, nếu vui vẻ thì nhanh chóng bước vào sâu trong vũ trụ, hàng tỉ sao trời, vô số vị diện cùng tiểu thế giới đang chờ ngươi cắn nuốt, để ngươi ăn no nê.”

“Muốn tung hoành vũ trụ thì nhanh hành động thôi.”

Tiếng hệ thống vang vọng trong đầu, nhiệt tình đưa đường dẫn lối, muốn Mộc Phàm nhanh chóng đi vũ trụ thâm không.

Nơi đó mới có cơ hội phát tài, nếu cứ ở trong một cái ao nhỏ thì khó có thể trở thành chân long.

“Giải quyết xong mấy chuyện rắc rối rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm không sốt ruột, làm chuyện gì cũng phải chuẩn bị tốt mới được.

“Đúng rồi, những sinh vật vừa mới giam cầm Tiểu Ách là sinh vật gì?”

Lúc này, Mộc Phàm nhớ tới phía trước những sinh vật quỷ dị kia, rốt cuộc chúng là loài gì, vì sao lại muốn bắt Tiểu Ách?

“Ký chủ đừng có chuyện gì cũng hỏi bổn hệ thống, muốn biết đáp án thì tự mình tìm đi, đụng chuyện gì không hiểu cũng hỏi, ngươi

sắp thành kẻ vô dụng rồi."

Hệ thống không chút khách khí răn dạy, Mộc Phàm nghe mà á khẩu không trả lời được, không cách nào phản bác.

"Chuyện này là lỗi của ta sao?" Mộc Phàm có chút bực bội, nổi giận nói: "Mỗi ngày ta kiếm tiền nạp cho cái hệ thống hố người như ngươi, kiếm bao nhiêu cũng không đủ cho ngươi nuốt, ngược lại còn trách ta?"

"Quả nhiên, hệ thống cũng không có lương tâm."

Mộc Phàm mắng chửi, còn hệ thống thì yên lặng, không hé răng.

Mắng xong, Mộc Phàm thoải mái hơn nhiều, cả người sảng khoái, bực tức khó chịu vì bị hố, bị tham ô chín phần tu vi của đại ma thượng cổ đã tiêu tan không ít.

Không có biện pháp nào, mình không thể làm gì hệ thống, nó có tham ô hay không hắn cũng không thể nào biết, thậm chí không có một chút biện pháp.

"Hệ thống, ta không bao giờ tin tưởng ngươi."

Mộc Phàm tàn nhẫn nói một câu, không thèm nói chuyện với hệ thống nữa.

"Tiểu Ách, chúng ta trở về thôi."

Nói xong, Mộc Phàm giơ tay xé rách không gian trước mắt, cùng Tiểu Ách bước vào bên trong, chớp mắt biến mất khỏi chỗ này.

Lúc này ở trên địa cầu đã xảy ra một chuyện lớn, rất nhiều cường giả dị vực, có cả thần linh bắt đầu tụ tập lại, cuồn cuộn hướng tới phương đông.

Chương 387: Dám đến thì dám giết

Phương đông địa cầu, trong phòng hội nghị của Khu thứ nhất.

Cao tầng chín khu tề tụ lại đây, trong phòng có một màn hình ảo chiếu hình ảnh hoạt động của dị tộc bên phương tây.

Lúc này, phương tây hoàn toàn rơi vào nước sôi lửa bỏng, phần lớn nhân loại đã đầu phục chư thần, lựa chọn thần linh dị tộc.

Chỉ có một bộ phận vẫn kiên trì chống cự, không khuất phục chư thần, đáng tiếc là căn bản không có một chút đường sống, chỉ có thể trốn đông trốn tây kéo dài hơi tàn.

Có một nhóm người thấy được sự cường đại của phương đông, sau khi Thiên sứ tộc bị đánh lùi đã lập tức chạy tới phương đông, nơi đó mới là tịnh thổ cuối cùng của nhân loại.

“Chư vị, rất nhiều sinh vật dị vực phương tây đã tập kết, bọn chúng không có ý tốt a.”

Bầu không khí trong phòng hội hơi nặng nề, Tiêu lão mang vẻ mặt nghiêm trọng mở miệng nói.

Lão nói: “Các ngươi nhìn xem, các tộc dị vực tập kết rất nhiều tinh nhuệ, có sinh vật Truyền kỳ, Sử thi, Bán thần, thậm chí thần linh cũng tới.”

“Bên ngoài trường thành phương bắc, rất nhiều sinh vật dị vực đã ngo ngoe rục rịch, chắc chắn không tránh khỏi một trận chiến.”

Vừa nghe lời này, mọi người trong phòng hội nghị đều trở nên nghiêm túc, đã hiểu tình trạng hiện giờ, nhân loại phương đông đã đến thời khắc sinh tử tồn vong.

Nếu chuẩn bị không tốt, vong tộc diệt chủng chỉ là chuyện chớp mắt.

“Mộc Phàm đâu?”

Có người mở miệng hỏi.

Đó là Long Xuyên, hắn nhíu mày nhìn lướt qua mọi người, không thấy bóng dáng Mộc Phàm.

Mọi người đều biết rõ, bên phương đông trước mắt chỉ có mình Mộc Phàm có thể chống lại tồn tại từ cấp Bán thần trở lên.

Sinh vật cấp Thần thoại cực kỳ đáng sợ, thần linh không phải tồn tại mà phàm nhân có thể chống lại.

Chỉ mình Mộc Phàm có thể chống lại thần linh, đông đảo thần linh tụ tập bên phương tây, suất lĩnh rất nhiều sinh vật dị vực hướng tới phương đông.

“Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, chính là vùng cấm Côn Luân.”

Trong phòng hội nghị, có người đưa ra quan điểm của mình.

Đó là hiệu trưởng học viện Thanh Bắc, Diêm Thanh Sơn.

Hắn khẳng định: “Mục đích thật sự của dị tộc không phải là chúng ta, mà là vùng cấm Côn Luân.”

“Các ngươi thấy phương hướng của bọn chúng chứ, lựa chọn tiến vào từ phương bắc là muốn đi thẳng đến Côn Luân luôn.”

Diêm Thanh Sơn chỉ vào bản đồ trên màn hình ảo, ở phía bắc, gần vùng cấm Côn Luân có một cửa vào, bọn chúng sẽ sát nhập từ nơi đó.

Nhưng cửa vào này bị trường thành bất hủ che chắn, dị tộc muốn tiến vào Hoa Hạ cần phải vượt qua trường thành mới được.

“Các đại quân đoàn đã rút về hết chưa?”

Lúc này, Tiêu lão lại mở miệng.

Vừa nghe lão hỏi, tinh thần mọi người lập tức phấn chấn, các tướng lãnh, thống soái lần lượt đứng lên.

“Quân đoàn thứ tám đã rút về, trước mắt đang đóng quân ở trường thành phía bắc, gần cửa vào vùng cấm Côn Luân kia.”

Liễu Sơn là người thứ nhất báo cáo, quân đoàn thuộc Khu thứ tám đã rút về hết.

"Rất tốt, bảo vệ nơi đó cẩn thận, không tiếc mọi giá ngăn trở những sinh linh dị vực, không cho phép chúng nó bước vào Hoa Hạ của chúng ta.”

“Còn vùng cấm Côn Luân, nếu bọn chúng muốn đi vào thì để cho bọn chúng vào, trước kia chúng đã hao binh tổn tướng một lần, lần này cũng sẽ không có kết quả tốt.”

Tiêu lão nghiêm túc ra lệnh.

Cần phải trấn giữ nơi đó, một bước cũng không nhường, nếu không thì đại quân sinh vật dị vực tiến quân thần tốc, sẽ không có cơ hội phòng thủ cùng xoay chuyển tình thế.

Phương tây thất bại một cách đột ngột, hầu như là tập thể quy phục thần linh dị tộc, dẫn tới nhân loại phương đông rơi vào cục diện bị động.

Biện pháp duy nhất chính là trấn giữ phòng tuyến Trường thành, không thể lùi bước.

“Quân đoàn thứ tư nguyện ý chi viện phía bắc.”

Chỉ thấy một nam tử trung niên khác đứng lên, hắn tên Lăng Duệ, thống soái Quân đoàn thứ tư, có hơi thở mạnh mẽ một nhân vật xếp hàng đầu trong nhóm thống soái các khu.

“Quân đoàn thứ hai cũng nguyện ý trấn thủ phía bắc.”

Lại một người nữa đứng dậy.

Thống soái Quân đoàn thứ hai thế mà là một vị nữ tử, thân khoác giáp đỏ, phong hoa tuyệt đại, là nữ thống soái duy nhất của chín khu phương đông.

Nàng tên Xích Cửu Phượng, mọi người hay gọi là Phượng Cửu,

thực lực đăng phong tạo cực, đã có một tia hơi thở cấp Truyền kỳ.

Có thể nói rằng nàng đã bước một chân vào lĩnh vực Truyền kỳ, chỉ thiếu một bước là có thể lên cấp Truyền kỳ.

“Thứ tám, thứ hai, thứ tư, ba đại quân đoàn tọa trấn khu vực cửa vào phía bắc Côn Luân.”

Tiêu lão hơi hơi gật đầu, đồng ý với ba người.

“Trừ Quân đoàn thứ ba đã bị huỷ diệt, các đại quân đoàn còn lại đều trấn thủ một phương, cần phải chặn dị tộc ở bên ngoài lãnh thổ phương đông.”

Các đại quân đoàn đều đã sắp xếp tốt, các loại trang bị, vũ khí đều được kéo lên chiến hào.

Chín khu phương đông đã chuẩn bị tốt để liều chết một trận, không thể lùi bước, bởi vì đã không còn đường lui.

“Thế tới của chư thần ồ ạt, cần phải thông báo cho Mộc Phàm, nếu thật sự sự tới thời khắc cuối cùng, liền khởi động kế hoạch Diệt tinh, hủy diệt cả tinh cầu này, mai táng tất cả bọn chúng chung với chúng ta.”

Nói xong lời này, ánh mắt Tiêu lão lộ ra sự quyết tuyệt, đã tính toán tới tình huống tệ nhất.

Nước cờ kém cỏi nhất, cũng là sự vùng vẫy cuối cùng đó chính là kế hoạch Diệt tinh, trực tiếp hủy diệt địa cầu, đồng quy vu tận cùng đám sinh linh dị vực kia.

Lòng mọi người đều cảm thấy trĩu nặng, không hy vọng sẽ đến bước này.

Mấy ngàn viên Thí thần đạn trong lòng đất cùng nhau nổ tung, chắc chắn cảnh tượng sẽ rất đồ sộ, địa cầu sẽ hoàn toàn hóa thành bụi vũ trụ.

“Chư vị, hy vọng chúng ta không đi đến một bước kia.”

Vẻ mặt Tiêu lão có chút đau thương, mọi người đồng thời đứng

lên, hành lễ.

“Người sống một đời, tranh giành một ngụm cốt khí, tuyệt đối không khuất phục.”

“Đánh là được.”

“Sợ cái gì, tới một tên giết một tên.”

Sắc mặt các thống soái quân đoàn trở nên thô bạo, đằng đằng sát khí, hoàn toàn không có một chút sợ hãi, dù thực lực cách xa thì như thế nào, giết liền xong.

Mọi người rời khỏi phòng hội nghị, các thống soái bắt đầu điều binh khiển tướng tọa trấn một phương, vây quanh bảo vệ chặt chẽ nhân loại phương đông phía sau.

Lúc này, tuyên truyền chiến tranh được phát khắp nơi, trên dưới chín khu sôi trào, vô số người chấn động.

Vừa mới trải qua cuộc chiến bảo vệ Long Thành, hiện tại có một lượng lớn sinh vật dị vực giết về phía phương đông, tất cả mọi người không thể tránh khỏi.

“Dị tộc đáng chết, giết đến cửa nhà rồi.”

“Tham chiến!”

“Cùng nhau giết dị tộc.”

“Bảo hộ Hoa Hạ.”

Trong lúc nhất thời, tình cảm quần chúng trào dâng, mỗi người đều muốn tham chiến để bảo vệ quê hương.

Tới giờ khắc này, tất cả mọi người đã có giác ngộ, tổ chim bị lật thì không có trứng lành, một khi phòng thủ thất bại thì chẳng khác nào bọn họ không còn hy vọng sống sót.

Vì giữ được nơi sinh tồn khó khăn lắm mới xây dựng được, chỉ có phấn khởi phản kháng, giết chết dị tộc, ngăn chặn bọn bọn chúng bên ngoài phương đông mới có thể giữ vững hoà bình.

Cùng lúc đó, phía bắc phương đông, bên ngoài trường thành, có rất nhiều sinh vật dị tộc đang tụ tập.

“Nơi này chính là phương đông, quả nhiên nhân loại phương đông có chút khác biệt.”

Trên không trung, mây đen giăng kín, có từng bóng dáng tản ra hơi thở mạnh mẽ, một đám sinh vật với hình thù kỳ quái, hơi thở hung hãn đáng sợ.

Những sinh vật này đều là sinh linh cường đại đến từ dị vực, có rất nhiều sinh vật cấp Truyền kỳ tập trung ở chỗ này, đang ngắm nhìn trường thành to lớn phía trước.

Ở trên trường thành có một lượng lớn chiến sĩ tinh nhuệ, canh gác những khẩu pháo to đặc thù, bề mặt lập loè ánh sáng đáng sợ.

Những khẩu pháo to này là vũ khí phòng thủ sắc bén.

Lại còn trang bị một lượng lớn đầu đạn hạt nhân, một khi khai chiến chính là chiến tranh hạt nhân.

Còn có Thí thần đạn đang chờ xuất phát, chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể cho dị tộc ăn no.

“Nghe nói trước đó có một vị thiên sứ cấp Thần thoại bị đánh bại?”

Có sinh vật cường đại mở miệng nói.

Sinh vật Bán thần bên cạnh hừ lạnh nói: “Thiên sứ tộc thật phế, chỉ một tên nhân loại bản xứ cũng không trị được.”

“Chúng ta có trực giết vào, diệt sạch nhân loại trên mảnh đất này hay không?”

Chỉ thấy một sinh vật đầu chim trông dữ tợn mở miệng hỏi một câu.

Đáng tiếc, các sinh vật khác đều im lặng, không một tên nào trả lời, giống như căn bản không có ý xung phong.

Chúng nó cũng không ngốc, thần linh Thiên sứ tộc cũng không chiếm được chỗ tốt, đầu óc ngu xuẩn mới đi xung phong.

“Các ngươi muốn đi thì đi, chúng ta đều biết rõ mục đích khi tới đây.”

Một sinh vật Bán thần nói xong liền biến mất không thấy.

Nó hoàn toàn không có hứng thú tiêu nhân loại nơi này, mục đích chính là hướng về phía vùng cấm Côn Luân.

“Ta cũng không có hứng thú.”

Sau đó từng sinh vật cường đại nối tiếp nhau biến mất.

Cấp Truyền kỳ, Sử thi cấp, Bán thần, thậm chí cấp Thần thoại đều án binh bất động, thậm chí không quan tâm tới nhân loại phương đông.

Chúng nó không muốn đi xung phong, hiển nhiên có cùng mục đích hướng về phía Côn Luân.

Thật ra có một bộ phận sinh vật cường đại nhìn về phía phương đông, lộ vẻ khát máu.

“Hắc hắc, thật nhiều nhân loại, đồ ăn ngon thế này sao có thể bỏ lỡ?”

Một đám mây máu sôi trào, bên trong truyền đến một giọng nói lành lạnh.

“Đi, chúng ta cùng huyết tẩy nhân loại trên đại lục phương đông này.”

“Không chừa một tên!”

“Giết sạch, ăn sạch.”

Không ít sinh vật hung hãn, tà ác từ dị vực không nhịn nổi, cuốn tà khí hướng tới trường thành phương đông.

Một màn này tự nhiên kinh động trấn thủ ở trường thành mặt trên

nhân loại quân đoàn, sôi nổi kéo tiếng cảnh báo.

“Địch tập!”

“Chuẩn bị chiến đấu!”

Trên trường thành, từng hàng chiến sĩ cầm súng năng lượng trong tay, nhìn tà khí cuồn cuộn quét tới, che trời lấp đất.

Mọi người lộ vẻ kiên quyết, không chút sợ hãi, tràn ngập nhiệt huyết cùng sát ý.

“Chung quy vẫn tới.”

Sắc mặt Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, Lăng Duệ thay đổi, nhìn cường giả dị tộc đột nhiên đánh tới, trên người tản ra phong thái thiết huyết.

“Dám đến, liền dám giết.”

“Chu tước quân đoàn nghe lệnh, khai hoả toàn bộ vũ khí, đánh!”

Xích Cửu Phượng hừ lạnh một tiếng, mở thiết bị truyền tin trên cổ tay, lập tức hạ lệnh.

“Quân đoàn thứ tư, nã pháo!”

Lăng Duệ cũng truyền lệnh khai hoả.

“Quân đoàn thứ tám, Hỏa tiễn quân, khai hỏa!”

Liễu Sơn dứt khoát hạ lệnh khai hỏa, ba đại thống soái hạ lệnh khai chiến.

Ngay sau đó, từng khẩu pháo to đặc thù đột nhiên sáng lên, đạn đạo, hỏa tiễn chấn động rít gào vang trời.

Chương 388: Nổ chết dị tộc!

Oanh!

Viên đạn hạt nhân đầu tiên nổ mạnh, sau đó xuất hiện từng nguồn sáng nóng cháy, lấn át cả ánh sáng mặt trời.

Nguồn sáng nóng cháy lại nổ tung, toàn bộ đất trời sáng đến mức chói mắt, vô số người không thể mở mắt nhìn.

“A...”

Rất nhiều sinh vật dị vực sinh vật trực tiếp hoá khí dưới làn đạn hạt nhân đầu tiên, tiếng kêu thảm thiết vang vọng, thân thể đám không sinh vật dị vực không ngừng biến mất.

Khi tất cả bình ổn, có từng đám mây hình nấm xuất hiện, nhìn trắng tinh thuần khiết nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm.

Đó là bom khinh khí, một loại vũ khí thông thường được cải tạo, không có phóng xạ, tăng cường sức nổ, trong nháy mắt phát ra năng lượng nóng cháy.

Ở trung tâm vụ nổ có một đám mây máu đang quay cuồng, khí đen tràn ra, có sinh vật đáng sợ ẩn giấu bên trong, thế mà không có bị nổ chết.

Làn sóng oanh tạc thứ nhất lại không thể nổ chết mấy sinh vật dị vực cường đại kia.

“Nhân loại đáng chết.”

Trong mây đen truyền đến một tiếng hét giận dữ, có sinh vật khủng bố bị chọc giận.

“Ngao...” Chỉ nghe một tiếng rít gào, đột nhiên xuất hiện gió lốc đáng sợ, sau đó gió lốc ù ù quét tới, cát vàng bay đầy trời.

Nơi đó có một sinh vật đáng sợ, tạo ra bão cát cuốn tới, bão cát cao tới mấy ngàn mét ẩn chứa uy thế hủy thiên diệt địa.

“Khai hỏa!”

Hiệu lệnh vang lên, ba đại quân đoàn trấn thủ nơi này lại khai hỏa lần nữa.

Ầm ầm ầm...

Pháo to gầm vang, từng viên đạn đạo bay ngang trời, nháy mắt rơi vào trong bão cát cuồn cuộn, bộc phát ánh sáng nóng cháy.

Từng nguồn sáng khủng bố bùng nổ, phá tan bão cát, năng lượng khủng bố tàn sát bừa bãi.

Sóng xung kích cường đại đánh tan tất cả sự vật trong phạm vi mười dặm xung quanh, vạn vật đều hóa thành bột mịn.

“A... Nhân loại đáng giận...” Trung tâm vụ nổ truyền đến từng tiếng kêu rên thê lương, vô cùng thống khổ.

Chỉ thấy trong ánh sáng của vụ nổ có một sinh vật hình thể khổng lồ đang giãy giụa, vòng sáng phòng ngự của nó bị xé rách.

Nó hoảng sợ hét to, cuối cùng bị đạn hạt nhân xé rách phòng ngự, thân thể bắt đầu mờ dần, thế mà bị năng lượng nhiệt hạch đốt thành bột mịn.

“Tê...”

“Cấp Truyền kỳ ngã xuống?”

Phương xa, vô số sinh vật dị vực quan sát một màn này đều nhịn không được hít hà một hơi, kinh hãi không thôi.

Còn chưa tới gần trường thành đã bị một loạt đạn của nhân loại bao trùm, từng viên đạn hạt nhân nổ tung, xem mà vô cùng sảng khoái.

Rất nhiều sinh vật dị tộc muốn đi theo nhặt tiện nghi đều bị tiêu diệt tại chỗ.

Hô hô hô...

Đột nhiên, trên bầu trời lại có từng tia sáng xẹt qua, đó là từng viên đạn hạt nhân đang rơi xuống như mưa dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số dị tộc.

“Không tốt!”

“Chạy mau!”

Có dị tộc hoảng sợ la to, muốn xoay người bỏ chạy nhưng đáng tiếc đã chậm.

Oanh!

Chỉ thấy lại có từng nguồn sáng bùng nổ, hơn một ngàn viên đạn hạt nhân đồng thời nổ mạnh, trực tiếp bao trùm cả khu vực mà đám sinh vật dị tộc tụ tập.

Hơn một ngàn quả bom khinh khí đồng thời nổ mạnh sinh ra quả cầu năng lượng trực tiếp phá hủy hết mọi thứ trong phạm vi trăm dặm.

Ánh sáng cực nóng làm mọi thứ hoá khí, bao gồm các sinh vật dị tộc trong khu vực kia, không có ngoại lệ.

Thực lực của chúng rất cường đại, thậm chí có thực lực siêu phàm nhập thánh, đáng tiếc, chung quy vẫn không thể ngăn cản.

Sinh vật dưới cấp Siêu thể hoàn toàn biến mất.

Còn lại chính là sinh vật cường đại từ cấp Siêu thể trở lên, mỗi một tên đều được xưng đạn hạt nhân di động.

Nhưng uy lực của đạn hạt nhân vượt qua khả năng phòng ngự của bọn chúng, cuối cùng cũng phải hóa thành tro tàn.

“Không...”

“Cứu ta!”

“A... Ta không muốn chết.”

Trong quầng sáng nóng cháy truyền đến từng tiếng kêu rên thê

lương, sinh vật may mắn chưa chết trong vụ nổ lại càng thê thảm hơn.

Bởi vì ánh sáng nóng cháy cường độ mạnh liên tục thiêu đốt, thân thể chúng nó không ngừng hóa thành tro tàn, trơ mắt nhìn mình bị xóa dần.

Ngay cả một ít sinh vật cấp Truyền kỳ cũng phải tự hủy vô số bảo vật mới ngăn trở được, dù còn sống nhưng cả người bị thiêu đốt loang lổ, bốc khói.

Giờ này khắc này, tất cả sinh linh dị tộc đều bị đợt công kích bằng đạn hạt nhân này của nhân loại phương đông làm ngây ngốc.

“Lui!”

Trong lúc nhất thời, các sinh linh dị tộc khác nhanh chóng di tản, trực tiếp lui ra xa, không dám tới gần trường thành nữa.

Chúng nó bị nổ đến mất hết dũng khí, trừ phần lớn cấp Truyền kỳ trở lên còn có thể sống sót, còn lại đều đã bị xóa sạch bởi vụ nổ.

Hai đợt oanh tạc vừa rồi trực tiếp diệt sát rất nhiều sinh vật, quái thú.

Trong phạm vi vụ nổ không còn một ngọn cỏ, chỉ có một loạt hố to khủng bố, bùn đất bên trong đều kết tinh.

Chỉ có bên trường thành chặn được vụ nổ hạt nhân cùng sóng xung kích đáng sợ, có trường thành bất hủ chắn ở nơi này, dị tộc đừng hòng qua được.

Bởi vì bọn họ không thể bay qua trường thành, có năng lượng cường đại hình thành một bức tường, muốn vượt qua cần phải đánh vỡ phòng ngự của trường thành.

Nhưng chúng nó còn chưa tới gần đã bị hàng loạt đạn hạt nhân nổ tới ngơ ngác, mỗi tên đều sợ hãi lui về phía sau, chỉ có những sinh vật cấp Truyền kỳ may mắn sống sót còn ở gần, lửa giận bốc lên tận trời.

“Nhân loại, các ngươi chọc giận bổn tọa.”

Trên bầu trời, một tiếng rít gào khủng bố truyền ra từ trong mây đen cuồn cuộn, có thể thấy được hai con mắt màu đỏ tươi xuyên thấu qua mây đen, tràn ngập sát khí.

Tiếng gầm của sinh vật trong mây đen truyền khắp khắp nơi, mây đen quay cuồng, cọ xát, vô số tia điện đan xen lập loè trong tầng mây.

Ầm vang!

Ngay sau đó có vô số lôi đình hội tụ, hóa thành lôi vân ầm ầm ầm nhắm ngay trường thành, muốn hủy diệt trường thành cùng vô số nhân loại.

“Nghe lệnh, phóng ra Hấp lôi võng!”

Lúc này, trên trường thành, thống soái Quân đoàn thứ tám Liễu Sơn ra lệnh.

Mệnh lệnh truyền ra, trên tường thành có từng tia sáng kỳ dị lóe lên, một loại trường năng lượng kỳ lạ đột nhiên hội tụ, được vài khẩu pháo đặc tù bắn ra ngoài.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một tấm lưới lớn, thế mà lập tức bọc lấy lôi vân.

Đó là một loại vũ khí từ trường có thể bắt giữ lôi điện, hóa thành một tấm lưới lớn trực tiếp bao bọc lôi vân khổng lồ.

“Khai hỏa!”

Chỉ nghe một hiệu lệnh vang lên, lôi vân bị bao bọc đột nhiên bị một loạt viên đạn hạt nhân công kích.

Ước chừng hơn một ngàn viên đạn hạt nhân đồng thời gào thét bắn tới, phủ lấy lôi vân trên bầu trời, từng viên đạn hạt nhân trực tiếp xuyên thấu lôi vân cuồn cuộn.

Xẹt!

Ngay sau đó trong lôi vân lóe lên từng tia sáng cực nóng, tựa như hơn ngàn mặt trời đồng thời bùng nổ, sinh ra ánh sáng cùng nhiệt độ cao hơn cả mặt trời

Chỉ trong nháy mắt, lôi vân đã bị thiêu đốt tan tác, sinh vật tà ác ẩn nấp bên trong lộ ra, thân thể nó cao lớn phủ kín vảy đen.

Chỉ thấy mặt nó tràn ngập sợ hãi, nhanh chóng bị xé nát, sinh vật cường đại cấp Truyền kỳ lại bị hơn một ngàn viên đạn hạt nhân nổ tung xóa sạch như vậy.

Toàn bộ không gian đều chấn động, đất rung núi chuyển.

Giờ khắc này, tất cả sinh vật dị tộc đều yên tĩnh, ngây dại ra nhìn về phía những tia sáng chưa biến mất.

Khi ánh sáng tan hết, mây nấm màu trắng đáng sợ phá tan tầng khí quyển, mắt thường cũng có thể thấy được cảnh tượng trên vũ trụ.

“Liễu Sơn, bên ngươi còn có bao nhiêu đạn hạt nhân?”

Trên trường thành, ba đại thống soái đứng chung một chỗ, Lăng Duệ đột nhiên mở miệng hỏi.

Liễu Sơn tính nhẩm chút liền trả lời: “Còn hơn một ngàn viên, của cải tích cóp mười năm sắp cạn rồi.”

“Ta cũng không khác lắm, chỉ có thể đánh thêm một lúc, sau đó không còn biện pháp nào, nếu có thể nổ liên tục thì tốt rồi.” Lăng Duệ buồn bực nói.

Xích Cửu Phượng nói: “Hẳn là cũng không chênh lệch lắm, hẳn là lần oanh tạc này hẳn có thể khiến một ít sinh vật kinh sợ.”

“Không đơn giản như vậy.”

Liễu Sơn lại lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phương xa, nơi đó còn có mấy sinh vật cường đại chưa chết.

Đã nổ chết mấy tên, mấy tên còn lại đã bị khơi lửa giận.

“Nhân loại đáng chết.”

“Giết sạch bọn họ!”

Trên không trung, một sinh vật loại chim, mở cánh rộng đôi cánh ngàn mét tăng tốc lao xuống, hướng tới trường thành.

“Ngao!”

Một tiếng rít gào vang lên, có cự thú khủng bố xuất hiện, bốn cái sừng sắc bén lập loè ánh sáng màu lam, tản ra hơi thở bạo liệt.

Còn có một sinh vật cấp Truyền kỳ khác, nó há mồm to ngưng tụ một tia sáng màu đỏ đáng sợ, thi triển tuyệt chiêu cấp Truyền kỳ của mình.

Chúng nó không dám giữ lại chút nào.

“Hừ, bổn tọa không tin những nhân loại này còn có thể thí thần?”

Lúc này, trong đám cường giả dị vực đang quan sát ở phương xa, có một tên Bán thần nhịn không được, nói rồi lắc mình biến mất, muốn thuấn di qua.

Ong!

Bất hủ trường thành đột nhiên chấn động, tản ra ánh sáng chiếu tận trời cao, thế mà ngăn chặn Bán thần thuấn di vượt qua.

“Địch tập!”

Chỉ trong nháy mắt, quân đội đang canh giữ trên trường thành đồng thời run lên, lập tức biết rằng có địch nhân muốn vượt qua trường thành, mọi người lập tức cảnh giác.

“Tích tích tích... Kiểm tra đo lường phát hiện sinh vật cấp Bán thần.”

Rất nhanh, thiết bị rà quét đã phát hiện sinh vật cấp Bán thần.

Sinh vật Bán thần đang cách trường thành khoảng mười cây số đang kinh ngạc xem xét trường thành, ánh mắt kinh ngạc dần dần trở nên nóng cháy.

“Thì ra trưởng thành này là một kiện bảo vật?”

Hai mắt sinh vật Bán thần tỏa ánh sáng, cảm thấy vui mừng,

Đáng tiếc, nó vui mừng quá sớm, một quả đạn đạo gào thét bay đến.

“Vị đại nhân Bán thần này cẩn thận.”

Mấy sinh vật cấp Truyền kỳ tới sau đồng thời mở miệng nhắc nhở một tiếng, cảnh giác nhìn đạn đạo đang bay đến, tạo ra vòng phòng ngự.

“Chỉ một thứ đồ phát nổ mà muốn ngăn cản bản tôn?” Sinh vật Bán thần khinh thường, căn bản không để đạn hạt nhân vào trong mắt.

Bởi vì cấp độ nổ như vậy căn bản lên không đụng được một sợi lông của Bán thần.

Nhưng nó gặp bi kịch, quả đạn đạo này không mang theo đạn hạt nhân thông thường mà là mang theo Thí thần đạn.

Oanh!

Trong khoảnh khắc đầu đạn nổ mạnh, sắc mặt sinh vật Bán thần tái đi, không còn đắc ý, chỉ còn lại hoảng sợ vô tận, nháy mắt đã bị phản vật chất xóa sạch.

Chương 389: Chiến tranh hạt nhân!

Roẹt!

Vụ nổ nháy mắt khiến không gian nứt toác, sụp đổ, mấy sinh vật cấp Truyền kỳ không kịp kêu thảm thiết liền trực tiếp bốc hơi.

Còn sinh vật cấp Bán thần kia, dưới ánh mắt chăm chú của vô số sinh linh dị vực, nó phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, mang theo sự hối hận cùng sợ hãi sâu sắc, thân thể dần dần bị xoá sạch.

Lực lượng đáng sợ lại trấn trụ cường giả dị tộc lần nữa, bọn chúng lạnh cả người, tràn đầy sợ hãi nhìn không gian sụp đổ.

Khi tất cả yên tĩnh, nơi vụ nổ xảy ra không còn một sinh vật nào sống sót, toàn bộ đều bị xoá sạch.

Thí thần đạn, lại một lần nữa tiêu diệt một Bán thần.

Lần này, sinh vật dị vực bị dọa vỡ mật, lại một lần nữa lui về chỗ xa hơn, không dám tới gần vùng đất phương đông này.

“Quả nhiên, lại một Bán thần đi chịu chết.”

Một ít sinh vật cường đại từng chứng kiến cảnh thế này sợ hãi, cảm thấy may mắn vì chúng nó không có tùy tiện đi qua.

Bởi vì chúng nó từng thấy hai vạn quân Thiên sứ tộc bị xoá sạch như thế nào, bao gồm hai gã thiên sứ cấp Bán thần.

Hiện tại lại chứng kiến một lần nữa, tự nhiên không dám hành động.

Một ít sinh vật dị vực vừa buông xuống, lần đầu nhìn thấy loại vũ khí đáng sợ này, loại vũ khí có thể giết thần.

“Nhân loại, đã nắm giữ vũ khí thí thần sao?”

Một con ác ma tới từ địa ngục run rẩy, ngọn lửa địa ngục bao phủ trên cơ thể cũng trở nên ảm đạm, cẩn thận ẩn nấp, không dám tới gần.

Vô số dị tộc đều luống cuống, cảnh giác, sợ hãi, không dám tới gần trường thành phương đông.

“Nhân loại, một chủng tộc nhỏ yếu lại nắm giữ vũ khí thí thần.”

Trong hư không, có một sinh vật cường đại đang đứng ở nơi đó, ba thần hoàn vờn quanh thân thể nó.

Nó là một sinh vật cấp Thần thoại, chỉ đứng từ xa nhìn lại, chưa từng tới gần, tận mắt thấy cảnh Bán thần bị xoá sạch, cũng lộ vẻ kiêng kị.

Thực lực của nhân loại rất yếu nhưng lại nắm giữ vũ khí có thể giết thần, không phải không chịu nổi một kích như tưởng tượng.

Bên kia, một lượng lớn thiên sứ tề tụ, thánh quang tràn ngập, trực tiếp tạo ra Thánh quang thuẫn thật lớn, hiển nhiên là đã biết nhân loại có vũ khí thí thần.

“Thiên sứ trưởng đại nhân, có tiến công hay không?”

Lúc này, một tên thiên sứ nhẹ giọng dò hỏi.

Chỉ thấy trong quân đoàn thiên sứ có hai gã thiên sứ sáu cánh cường đại trông anh tuấn, hoàn mỹ, là hai gã Thiên sứ trưởng cấp Thần thoại đến thiên đường, cả hai đều im lặng không nói.

“Không cần sốt ruột, nhân loại chỉ có thể để nhân loại tiêu diệt.”

Một tên Thiên sứ trưởng mở miệng nói.

Trên mặt hắn lộ vẻ tàn nhẫn, hừ lạnh: “Triệu tập tất cả quân đoàn nhân loại thần phục chúng ta, triển khai tiến công phương đông từ trên biển.”

“Ra lệnh cho bọn họ sử dụng loại vũ khí thí thần vừa rồi tiêu diệt nhân loại phương đông.”

Mệnh lệnh vừa ra, những quân đoàn phương tây thần phục Thiên sứ tộc bắt đầu tập kết.

Ba đại quân đoàn, từng chiến hạm tụ tập, che kín không trung, đã

chuẩn bị tiến công.

“Mọi người chú ý, tiến công!”

“Chiếm lấy phương đông.”

"Vinh quang chủ thần chiếu rọi phương đông vĩnh thế.”

Trên đầu chiến hạm có một tên tướng quân nhân loại phương tây cuồng nhiệt hạ lệnh, hạm đội trực tiếp từ trên biển giết vào đại lục.

“Phóng đạn đạo.”

Lúc này, từng chiếc chiến thuyền quanh mẫu hạm đột nhiên khai hỏa.

Từng quả đạn đạo bay lên trời, hướng tới chín khu phương đông, triển khai oanh tạc.

Thiên sứ tộc thật ngoan độc, thế mà chỉ huy quân đoàn phương tây đã thần phục bọn họ triển khai tiến công, đây là muốn dùng nhân loại để đối phó nhân loại.

Lúc này, trên dưới chín khu phương đông chấn động, đã rà quét được trận tập kích bất ngờ do Thiên sứ tộc thao túng.

Rất nhiều đạn đạo khoá chặt chín khu, lấy một tốc độ kinh người lao thẳng tới.

Vèo vèo vèo...

Gần như cùng lúc, từ phương đông có từng ánh lửa kéo lên tận trời, có đạn đạo bay thẳng đến đạn đạo của đối phương.

Oanh!

Quả đạn đạo đầu tiên bị bắn trúng, nổ tung tại chỗ, hóa thành một nguồn sáng nở rộ trong không trung.

Có đạn đạo bị đánh nổ trên bầu trời hóa thành pháo hoa.

“Xoá sạch tất cả vệ tinh không thuộc sở hữu của chúng ta.”

Lúc này, Tiêu lão đang ở trong phòng hội nghị nghiêm túc hạ lệnh.

Xoá sạch tất cả vệ tinh không thuộc sở hữu của nhân loại phương đông, không chừa một cái.

Nếu bọn họ đầu phục chư thần, vậy thì đã từ bỏ thân phận cùng tôn nghiêm của nhân loại, đã không còn là một phần của nhân loại.

Xích...

Từ chín khu có từng tia laser phóng lên cao, nháy mắt bắn vào một số vệ tinh trên vũ trụ, tất cả nổ tung, hóa thành mảnh nhỏ phiêu tán.

“Hiệu chỉnh mục tiêu, đánh rơi trạm không gian của bọn họ.”

Lại một có một mệnh lệnh truyền ra, hệ thống laser đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, dưới sự điều khiển của trí thông minh nhân tạo nháy mắt bắn ra.

Một luồng sáng siêu khủng bố xỏ xuyên qua tầng khí quyển, nháy mắt bắn trúng một trạm không gian vũ trụ trên quỹ đạo.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, trạm không gian liền tách thành hai đoạn để tránh né, nhưng tức thì có hai luồng sáng thật lớn hung hăng chạm vào bề mặt hai đoạn vừa tách ra này.

Ầm ầm ầm, trong vũ trụ loé lên ánh lửa, trạm không gian đã bị phá hủy.

Kế hoạch phản kích trong không gian của phương tây phá sản, bị phương đông đánh tan.

Ầm ầm ầm...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ không trung trên địa cầu không bộc phát từng đợt sáng mạnh, đạn hạt nhân nổ mạnh sinh ra ánh sáng nóng cháy, đạn đạo trên bầu trời sau khi bị chặn lại không ngừng nổ mạnh.

Nhìn cảnh tượng vô số vụ nổi nối tiếp nhau đáng sợ thế này, đám sinh vật dị tộc đều sinh lòng sợ hãi, không nghĩ tới khi nhân loại bị bức ép đến nóng nảy có thể bộc phát ra lực phá hoại đáng sợ như thế.

Giờ khắc này, dị tộc sợ hãi.

Nhân loại hai bên triển khai chiến đấu kịch liệt, đạn đạo gào thét, không trung không ngừng có vụ nổ.

Có đạn đạo rơi vào chín khu phương đông, trực tiếp nổ tung, nhưng bị quầng sáng trận pháp cường đại ngăn trở, cũng không chịu hư hao hay tổn thất gì.

“Văn minh nhân loại đê tiện, tàn sát lẫn nhau mới là điều bọn chúng nên làm.”

Nhìn nhân loại đông tây khai chiến, đám cường giả Thiên sứ tộc đều lộ vẻ châm chọc cùng khinh thường.

“Truyền lệnh, để toàn bộ con rối nhân loại tiến công phương đông, giữ chân bọn chúng.”

Một tên Thiên sứ trưởng ra lệnh, để đám con rối nhân loại phương tây liều chết tiến công phương đông.

Các quân đoàn phương tây, hạm đội bắt đầu thẳng đến phương đông đánh tới, mỗi người đều ở trong trạng thái cuồng nhiệt, giống như đánh mất bạn thân.

Bọn họ đã bán đi linh hồn, không còn là nhân loại, trở thành con rối của chư thần, hoàn toàn chỉ nghe lệnh chư thần.

“Đi thôi, để nhân loại tự diệt lẫn nhau, chúng ta tiến thẳng đến vùng cấm thượng cổ kia thôi.”

Sau khi ra lệnh, hai tên Thiên sứ trưởng không để ý nữa.

Mục tiêu của bọn họ cũng không phải là tiêu diệt nhân loại phương đông.

“Thiên sứ tộc hành động.”

Lúc này, trong bóng tối vô tận, có vô số ác ma địa ngục đang ẩn nấp, chú ý mọi động tĩnh của Thiên sứ tộc.

Thấy sau khi thiên sứ tộc thao túng nhân loại phương tây tấn công phương đông thì cưỡi Thánh thành trực tiếp hướng về phía vùng cấm Côn Luân.

Hai thần linh Thiên sứ tộc mang theo mười mấy vạn thiên sứ, mênh mông cuồn cuộn cưỡi Thánh thành một đường bay về phía Côn Luân.

“Đi, tiến vào Côn Luân, tìm kiếm tiên ma thượng cổ đã biến mất.”

Rất nhanh, đám ác ma địa ngục cũng sôi nổi hành động, rất nhiều ác ma rít gào chạy ra khỏi bóng tối, nhanh chóng hướng tới vùng cấm Côn Luân.

Ầm ầm ầm...

Khí thế của nhân loại hai bên hừng hực, còn dị tộc lại lặng yên tụ tập, sôi nổi hướng tới vùng cấm Côn Luân.

Một màn này tự nhiên không thể gạt được sự rà quét của chín khu phương đông, hơn nữa đối phương cũng không giấu giếm cho nên nhanh chóng phát hiện hành động của bọn chúng.

“Dị tộc tiến thẳng đến vùng cấm Côn Luân.”

Trong phòng hội nghị Khu thứ nhất, có một người mở miệng nói.

Mọi người đều nhìn thấy, im lặng không nói gì.

“Để bọn chúng vào đi, Côn Luân cũng không an lành.”

Tiêu lão hừ lạnh, không để ý đến động tác của dị tộc, chỉ cần không tiến công phương đông là đủ rồi, còn vùng cấm Côn Luân, kẻ nào muốn thì cứ đi, dù sao nơi đó rất nguy hiểm.

Trước kia đã có vô số dị tộc bỏ mạng nơi đó, lần này cũng vậy thôi.

“Những tên đầu phục trở thành con rối của chư thần này thật đáng

giận.”

Rất nhanh, ánh mắt mọi người đều dời tới hạm đội phương tây đang tiến công phương đông.

Trên bầu trời, từng quả đạn đạo gào thét, ngăn chặn lẫn nhau, ánh sáng chiếu rọi một nửa địa cầu.

Ầm

Thường hay có đạn đạo không bị chặn lại trực tiếp nổ tung trên không trung chín khu, bị trận pháp cường đại ngăn chặn.

“Còn may là Mộc Phàm đã gia cố trận pháp, nếu không lần này phải tổn thất thảm trọng.”

Nhìn quầng sáng trận pháp vẫn lành lặn, mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Cao tầng chín khu cao tầng đều rất tức giận, nhìn đám nhân loại phương tây liều chết tiến công mà tức nổ phổi.

Các ngươi đầu nhập vào chư thần thì thôi, thế mà còn không biết sống chết.

“Đánh, loại bỏ phản đồ nhân loại.”

Rốt cuộc phương đông cũng hạ quyết tâm, nếu đã đánh, vậy thì quét luôn một lần, làm cho cả nhân loại thật sự trở thành một khối.

“Nghe lệnh, hạm đội thứ nhất, thứ hai, thứ ba xuất động, tiêu diệt toàn bộ quân địch xâm lấn.”

Theo mệnh lệnh truyền ra, trong khoảnh khắc thì có ba hạm đội từ cảng bí mật bên phương đông bay lên trời, lao thẳng về phía địch nhân.

“Phát hiện máy bay địch!”

Đột nhiên, một tiếng cảnh báo vang lên, thiết bị dò xét phát hiện một lượng lớn máy bay địch.

Mấy vạn máy bay chiến đấu không người lái tiến đến xung phong.

“Máy bay không người lái, nghênh chiến.”

Hiệu lệnh vang lên, từng máy bay không người lái được trí thông minh nhân tạo thao túng gào thét bay ra, tạo thành đội hình lao thẳng tới máy bay địch nhân.

Đây là một trận đại chiến giữa nhân loại, nhưng lại không thể không đánh, bởi vì muốn tiêu diệt uy hiếp thật sự bên ngoài chỉ có thể rửa sạch uy hiếp bên trong trước.

Trên không trung Khu thứ tám xuất hiện một cái khe không gian, từ bên trong có một người đi ra.

Đúng là Mộc Phàm.

Hắn mới vừa đi ra, trên mặt còn đang treo một nụ cười, chưa kịp quan sát gì hết đã ăn một quả đạn đạo.

“Mẹ nó, ai dùng đạn hạt nhân bắn ta?”

Trong ánh sáng của vụ nổ truyền đến tiếng gầm giận dữ, hơi thở cường đại bùng lên, vụ nổ bị một bàn tay bóp nát.

Sắc mặt Mộc Phàm đen thui, đứng trong không trung, tức khắc bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người.

Trên bầu trời có ánh sáng mạnh chớp tắt liên tục, từng quả đạn đạo gào thét bay đi, cuối cùng nổ mạnh trên không trung.

“Chiến tranh hạt nhân?”

Mộc Phàm ngây ngốc, mới vừa trở về liền thấy một trận chiến tranh hạt nhân.

Chương 390: Nhân loại nên thống nhất

-

Trên bầu trời, đạn đạo bay loạn, từng quả đạn đạo gào thét ngang dọc.

Trùng hợp là mấy quả đạn đạo không bị chặn lại lao thẳng tới Khu thứ tám, Mộc Phàm đứng trên không trung hứng hết, sắc mặt lại đen hơn.

“Đám khốn nạn này, bắn đạn hạt nhân cũng không kiềm chế một chút, địa cầu sắp bị các ngươi nổ banh rồi.”

Mộc Phàm nhịn không được mắng to, tâm tình rất tệ.

Chỉ thấy hắn giơ một ngón tay thọc tới, trong khoảnh khắc này, mấy quả đạn đạo đồng thời ngừng lại trên không trung, bị một lực lượng vô hình giam cầm.

“Bạo!”

Một tiếng hét to vang lên, mấy quả đạn đạo bị giam cầm đồng thời nổ tung, ầm ầm ầm hóa thành mấy quả cầu ánh sáng, còn không kịp bung ra đã bị năm ngón tay của Mộc Phàm bóp chặt.

Phanh, năng lượng nhiệt hạch bị nghiền nát.

Mộc Phàm phóng mắt nhìn lên trên bầu trời, vô số đạn đạo đang gào thét, ngươi qua ta lại rất náo nhiệt, làm da đầu người ta tê dại.

Đạn hạt nhân a, nếu là người thường thì đã sớm xong rồi.

Vô số người trong chín khu phương đông hoảng sợ vô cùng, nhìn đạn bay mà trong lòng như có vạn con "thảo nê mã"* chạy ngang.

* Ngựa cỏ bùn hay Cǎonímǎ (chữ Hán: 草泥 马 , phiên âm Hán-Việt: thảo nê mã) là một Internet meme tại Trung Quốc được sử dụng rộng rãi như một dạng biểu tượng nhằm phản đối kiểm duyệt Internet tại Trung Quốc đang ngày càng tăng. Đây là lối chơi

chữ với cum từ trong tiếng Trung phổ thông cào nǐ mā (chữ Hán: 肏你妈 , phiên âm Hán-Việt: tháo nễ ma), nghĩa đen tức là "dmm".

“Đại nhân, sao nhân loại lại đánh nhau rồi?”

Lúc này, Tiểu Ách cũng kinh ngạc hỏi một câu.

Nhân loại đánh nhau rồi, khí thế hai bên hừng hực, điên cuồng ném đầu đạn hạt nhân, cảm giác như muốn nổ nát địa cầu.

Hưu!

Lúc này, trên đỉnh đầu lại có mấy chục quả đạn đạo gào thét bay đến.

“Trở về.”

Tiểu Ách vừa thấy, trực tiếp giơ một ngón tay chỉ tới, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy đạn đạo đang bay thẳng đột nhiên bay vòng phóng tới một chiến hạm trên không, lấy tốc độ gấp ba lúc trước chui vào trong chiến hạm.

“Không!”

Trên chiến hạm, vô số người hoảng sợ kêu to, cùng với một tiếng nổ vang là ánh lửa nóng cháy bùng lên, nháy mắt nuốt sống cả đám chiến hạm.

Mẫu hạm ở gần cũng bị chấn nát quầng sáng phòng ngự, lực xung kích cường đại xốc nó bay ra xa, quay cuồng trong không trung, thiếu chút nữa rơi xuống rồi.

Rất nhanh, hai bên đã hết đạn đạo, còn lại một lượng lớn mấy bay chiến đấu không người tựa như mây đen quét ngang không trung.

Trên bầu trời, đám máy bay chiến đấu không người lái triển khai không chiến kịch liệt.

Mộc Phàm đưa mắt nhìn về hướng vùng cấm Côn Luân, nơi đó có rất nhiều sinh vật dị tộc tập kết.

Đối với chuyện nhân loại nội chiến, Mộc Phàm không có hứng thú, hơn nữa không lo lắng cho phía mình có thể thắng hay không.

“Đại nhân, muốn tiêu diệt những hạm đội nhân loại phản bội kia sao?”

Lúc này, Tiểu Ách chớp chớp đôi mắt, hồn nhiên hỏi.

Nàng mở miệng liền muốn tiêu diệt hạm đội mười mấy vạn người, khiến người nghe khó có thể tin được đây là lời của tiểu cô nương nói ra, nói giết liền giết, không dài dòng.

Mộc Phàm nghĩ nghĩ lắc đầu nói: “Không cần, chỉ cần dị tộc không tham dự thì không cần quan tâm, những quân đoàn, hạm đội phương tây này để lại cho bọn họ luyện tập đi.”

“Nhân loại địa cầu cũng nên thống nhất thành một thể, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị người ta tiêu diệt.”

Hắn nhìn nhân loại hai bên đang giao chiến mà cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhân loại lại nội đấu, thật sự khiến người ta không biết phải nói sao.

Tới một bước này rồi, phần lớn nhân loại phương tây đều đầu phục chư thần, hiến dâng linh hồn của mình, hoàn toàn trở thành con rối.

Hiện tại đánh nhau túi bụi, cần phải phân ra thắng bại, tiêu diệt đối phương mới có thể thống nhất nhân loại, ngưng tụ thành một lực lượng nhất trí đối ngoại.

“Xem ra, dị tộc muốn chuẩn bị tấn công vùng cấm Côn Luân.”

Mộc Phàm nhìn về vùng cấm Côn Luân, bên ngoài có vô số sinh linh dị vực tập trung, hắn có thể cảm ứng được mười mấy hơi thở cấp Thần thoại.

Thậm chí vẫn còn nhiều tên đang ẩn nấp, hiển nhiên là muốn đánh vào vùng cấm Côn Luân, nơi đó có thứ mà các cường giả, thần linh dị tộc đều mơ ước.

“Đại nhân, nếu không thì ta đi trực tiếp diệt những dị tộc xâm lấn

quê nhà của đại nhân được không?"

Tiểu Ách nhìn nhìn, lại đưa ra một kiến nghị.

Mộc Phàm suy tư một hồi, cuối cùng vẫn từ chối.

"Không cần." Trong mắt hắn loé lên tia sáng, cười nói: "Đúng lúc để đám dị tộc này xung phong đi vào vùng cấm, có lẽ sẽ càng tốt hơn."

Thật ra Mộc Phàm cũng muốn thăm dò vùng cấm, hiện tại thấy có pháo hôi chủ động đi trước dò đường, sao có thể ngăn cản chứ.

Không những không ngăn cản, ngược lại rất hoan nghênh bọn chúng nhảy vào vùng cấm, để những pháo hôi dị vực này trực tiếp san bằng những nguy hiểm trong vùng cấm.

Cứ như vậy, chính mình có thể ở phía sau làm ngư ông rồi.

"Xem ra, thế lực nhân loại phương tây đầu nhập vào chư thần đã dốc toàn bộ lực lượng."

Ánh mắt Mộc Phàm đảo qua, ngoài phía bắc của trường thành lại có lượng lớn quân đoàn tụ tập, cùng ba hạm đội trên biển hình thành hai mặt giáp công.

Bên ngoài phía bắc có mười quân đoàn phương tây, mênh mông cuồn cuộn đánh tới, có cảm giác sẽ đánh vỡ phòng tuyến phương đông, đánh tan đám nhân loại vẫn luôn phản kháng chư thần này.

"Phương đông thật sự là một vùng đất vừa thần bí vừa mỹ lệ."

Lúc này, thủ lĩnh các đại quân đoàn phương tây đang tề tụ nhìn về trường thành cuồn cuộn hung uy phía trước.

Trong đó có một lão nhân phương tây lão cười dữ tợn, nói: "Mấy trăm năm trước, tổ tiên chúng ta đã từng tạo thành liên quân cùng nhau đánh vào vùng đất phương đông này, đốt giết đánh cướp."

"Hôm nay lại đến chúng ta tụ tập cùng nhau chinh phục vùng đất phương đông thần bí này lần nữa."

“Dùng vũ lực cường đại nhất của chúng ta, đánh vỡ tín niệm của người phương đông.”

“Tiến công!”

“Tàn sát bọn họ!”

“Giết sạch, cướp sạch, thiêu sạch!”

Thống soái từng quân đoàn hạ lệnh tiến công, dưới sự hiệu lệnh của chư thần, bọn họ không chút e ngại bắt đầu lữ trình chinh phục phương đông.

Oanh!

Mười quân đoàn con rối của chư thần phương tây, mênh mông cuồn cuộn triển khai tiến công, trong lúc nhất thời, không ngừng có tiếng nổ mạnh.

Nhìn đại chiến tiến vào giai đoạn gay cấn, chiến đấu mãnh liệt, mười quân đoàn khởi xướng tiến công từ bên ngoài trường thành.

Trong lúc nhất thời, áp lực lên tám đại quân đoàn trấn thủ trên trường thành gia tăng nhiều, những vẫn ngoan cường bảo vệ phòng tuyến, không lùi một bước.

“Các huynh đệ!”

Trên trường thành, một tên quan tướng đứng lên, hét to: “Phía sau chúng ta chính là vô số đồng bào, thân nhân, phải tử thủ trường thành.”

“Tử chiến không lùi!”

“Khai hỏa!”

Từng tiếng rống giận chấn động thiên địa, máu nhuộm khắp nơi, qua mấy ngàn năm máu lửa tẩy lễ đã đúc nên tín niệm không bao giờ khuất phục.

Mặc kệ địch nhân là ai, muốn bọn họ khuất phục sao, tuyệt đối không khả năng.

“Vinh quang chủ thần chiếu khắp đại địa.”

Chỉ thấy các quân đoàn phương tây đột nhiên tản ra thánh quang, mỗi người bọn họ lại mượn lực lượng từ thiên sứ, chiến lực bản thân tăng cao.

“Hừ, một đám con rối của chư thần.”

Mộc Phàm đã đi tới trường thành, nhìn nhân loại phương tây bên ngoài đang điên cuồng tiến công.

Bọn họ hoàn toàn mất đi bản thân, hoàn toàn trở thành con rối theo đúng nghĩa, căn bản không có ý thức của bản thân, trở thành một đám pháo hôi.

Mộc Phàm xem mà âm thầm lắc đầu, người đáng thương thì có chỗ đáng trách.

Lúc này, ba vị thống soái trấn thủ trên trường thành là Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, Lăng Duệ phát hiện Mộc Phàm xuất hiện, đồng thời nhìn qua.

“Mộc Phàm, cuối cùng ngươi cũng trở lại.”

Thấy Mộc Phàm, Liễu Sơn nở nụ cười, áp lực trong lòng giảm đi không ít.

Hắn bay đến, dừng trên một toà tháp chỉ huy của trường thành.

“Vị này chính là Mộc Phàm, truyền kỳ của nhân loại phương đông chúng ta.”

Liễu Sơn giới thiệu Mộc Phàm, lão rất vui vẻ.

“Ngươi tốt, ta tên Lăng Duệ.”

Lăng Duệ vươn một bàn tay, lễ phép chào hỏi.

Mộc Phàm cũng gật gật đầu, hai bên bắt tay.

“Ta tên Xích Cửu Phượng, thật vui vì nhận biết ngươi.”

Nữ thống soái duy nhất, Xích Cửu Phượng, điềm đạm nở nụ cười

tới gần, bắt tay với Mộc Phàm.

Nàng có chút tò mò về Mộc Phàm, cảm giác quá mờ ảo, thậm chí có chút không chân thật, đây là người lúc trước không cách nào tu luyện sao?

Đùa cái gì vậy, nhìn xem thành tựu hiện tại của người ta đi, đã vượt qua bọn họ.

“Mộc Phàm, ngươi trở lại thì tốt rồi, thần linh dị tộc tập kết rất nhiều sinh vật muốn tấn công vùng cấm Côn Luân.”

Liễu Sơn nói rồi chỉ về hướng Côn Luân, nơi đó giăng đầy mây đen, tà khí tận trời, còn có một tòa Thánh thành to lớn của Thiên sứ tộc.

Mấy chục vạn thiên sứ đang chờ xuất phát, mấy trăm vạn sinh vật dị vực đang chuẩn bị đánh vào vùng cấm Côn Luân.

“Tuy rằng chúng ta không thèm để ý vùng cấm, nhưng dù sao cũng thuộc về phương đông chúng ta, thuộc về nhân loại, cho nên muốn hỏi ngươi xem có biện pháp nào khiến toàn bộ bọn chúng lưu lại trong vùng cấm hay không?”

Liễu Sơn mở miệng hỏi vấn đề mà mình muốn biết nhất.

Hai vị thống soái còn lại đều nhìn Mộc Phàm, hy vọng hắn có biện pháp giải quyết.

“Chuyện vùng cấm các ngươi không cần xen vào, những dị tộc này không thể sống sót trở ra đâu.”

Mộc Phàm có vẻ tự tin nói: “Trước mắt, chuyện quan trọng nhất đối với các ngươi chính là tiêu diệt lực lượng phản loạn trong nhân loại, những con rối đầu phục chư thần thì không cần phải giữ lại.”

“Hiểu rồi."

Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, còn có Lăng Duệ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chính là không cần quan tâm đến đám dị tộc tiến vào vùng cấm Côn Luân, bọn họ chỉ cần tiêu diệt những phản đồ đầu nhập vào chư thần là đủ rồi.

Mộc Phàm trong mắt hiện lên vẻ hung ác, lạnh lùng nói: “Đúng lúc nhân cơ hội này nhất thống nhân loại địa cầu, để nhân loại trở thành một khối.”

“Trong tương lai, vũ trụ mênh mông mới là hành trình của chúng ta, nếu nhân loại lại nội chiến, hao tổn thiết bị, tài nguyên thì không cần dị tộc động thủ cũng có thể tự hủy diệt chính mình.”

“Nhìn xem, dị tộc muốn tiến công.”

Đột nhiên, ánh mắt Mộc Phàm nhìn về một hướng, thấy dị tộc cuồn cuộn tiến vào vùng cấm Côn Luân.

Xung phong chính là mấy trăm vạn sinh linh đến từ dị vực, hàng ngàn sinh vật Truyền kỳ, Sử thi mang theo đại quân dị tộc lao thẳng tới cửa vào vùng cấm Côn Luân.

“Nơi này giao cho chư vị, ta đi giải quyết những dị tộc này.”

Mộc Phàm nói xong, không đợi mấy người phản ứng đã trực tiếp bước lên trời, mang theo Tiểu Ách biến mất.

Chỉ để lại Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, Lăng Duệ yên lặng đứng đó, nhìn nhau không nói gì.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, núi rừng đều rung động kịch liệt, từ trong vùng cấm Côn Luân đột nhiên bộc phát một làn sóng xung kích kinh khủng, năng lượng đáng sợ khiến cho vô số người chú ý.

Chương 391: Côn Luân thượng cổ

Đông, thùng thùng!

Mấy tiếng vang lớn truyền khắp toàn bộ thế giới, mặt đất rung động, núi rừng ngả nghiêng.

Ở phương đông, bên ngoài vùng cấm Côn Luân, một lượng lớn dị tộc đang thi triển chiêu thức cường đại trực tiếp oanh kích cửa vào vùng cấm.

Chỉ một lượt oanh kích liền đánh tan một mảng từ trường kỳ dị của vùng cấm Côn Luân.

“Giết vào!”

“Tiến công!”

Đám cường giả dị tộc hưng phấn rít gào, ra lệnh cho vô số pháo hôi la hét tiến vào vùng cấm Côn Luân.

Ở trên không trung có từng luồng sáng đan xen, hội tụ, một tòa Thánh thành trực tiếp xuyên phá tầng mây lao xuống dưới, bắn ra thánh quanh oanh kích vùng cấm Côn Luân.

Ầm, thánh quang tràn ngập, có tiếng nổ mạnh kịch kiệt, thế mà xé rách một mảng từ trường của vùng cấm.

Chính là lúc này, Thánh thành tản ra thánh quang hung hăng va chạm vào vùng cấm, một đường ù ù lao xuống, đâm nát vài toà núi.

Hành động này khiến cho từ trường của vùng cấm bị hỗn loạn, không còn gây thương tổn nữa, một lượng lớn dị tộc đỏ mắt, như phát điên nhanh chóng vọt vào.

Trên trời cao, Mộc Phàm ẩn trong tầng mây, nhìn cảnh mấy trăm vạn sinh vật dị vực tiến công nhưng lại không hề có ý ngăn trở.

Hắn yên lặng quan sát vùng cấm Côn Luân, nơi này có một loại từ

trường kỳ lạ, vừa tiến đến liền cảm giác được có một sự trói buộc cường đại.

Còn sinh vật mà bước vào nơi này thì sẽ bị từ trường bao vây, trói buộc, sau đó giam cầm lực lượng cùng tu vi, hoàn toàn mất đi năng lực.

Trách không được dị tộc muốn cậy mạnh trực tiếp đánh vào, hiển nhiên là muốn phá hư loại từ trường kỳ lạ này.

“Từ trường thật kỳ quái.”

Mộc Phàm mang theo Tiểu Ách đứng ngoài vùng cấm, yên lặng cảm ứng dao động của từ trường, trong lòng cảm thấy kinh dị vì phát hiện từ trường lại có thể trói buộc giam cầm tu vi của hắn.

Hắn vận chuyển tu vi trong cơ thể, phát giác đã trở nên vô cùng thong thả, thậm chí tốc độ như rùa bò, căn bản không có biện pháp phát huy ra thực lực vốn có.

Nhưng Mộc Phàm lại không có lo lắng chút nào, bởi vì tu vi bị từ trường trói buộc nhưng lực lượng thân thể lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Điều này làm cho hắn có chỗ dựa vào, lớn mật đi theo dị tộc tiến vào trong vùng cấm.

Oanh!

Trước vùng cấm có một tòa Thánh thành tản ra thánh quang vô tận, vô số ảo ảnh thiên sứ hiện lên, ngâm xướng gì đó.

Chỉ thấy một luồng sáng thánh khiết bắn về phía trước, núi rừng nổ nứt, rất nhiều yêu thú bản thổ biến dị ẩn nấp xung quanh đều chạy tứ tán.

“Rống!”

“Giết giết giết!”

Sinh vật dị vực điên rồi, bọn chúng rống to, vô cùng điên cuồng nhảy vào trong, không ngừng đi trước mở đường.

Chúng nó không có chút nhận thức rằng mình đang làm pháo hôi, giống như trong vùng cấm có bảo vật làm chúng nó phát cuồng.

Nhưng Mộc Phàm đã nhìn ra một chút dị thường, hiển nhiên là những tên pháo hôi này đã bị khống chế tâm thần, mất đi ý thức bản thân, bị thao túng.

Bang bang!

Đột nhiên, trong một đám sinh vật dị vực đi trước nhất, từng đầu quái thú khổng lồ tự dưng nổ tan xác, thịt nát bay đầy.

Biến cố bất ngờ khiến không ít cường giả dị vực giật mình, sôi nổi nhìn qua đi.

“Ngao!”

Chỉ thấy lại có một đám quái thú dị vực rít gào tiến lên, hấp dẫn ánh mắt vô số cường giả.

Có cường giả khống chế chúng nó nhảy về hướng kia, cảnh tượng tiếp theo lại làm trái tim tất cả cường giả dị tộc băng giá.

Phanh phanh phanh...

Từng con quái thú nối tiếp nhau nổ tung, đột nhiên nổ thành mảnh nhỏ, chết thảm tại chỗ, căn bản nhìn không thấy bất cứ thứ gì gây nên.

“Sao lại thế này?”

Có sinh vật Truyền kỳ tức giận, hét lớn: “Không thể dừng lại, trực tiếp đánh vào.”

“Ra tay!”

Một tiếng rít gào vang lên, liền thấy từng sinh vật Truyền kỳ rống to, mỗi tên đều tung ra chiêu thức cường đại nhất của mình.

Trong phút chốc, từ trường của vùng cấm lại bị dao động, bị lực lượng cường đại phá nát, tạm thời mất đi tác dụng.

“Tiến lên!"

Ngay sau đó, một lượng lớn pháo hôi bị cường giả thao túng ùa tới, sau khi tổn thất hết mấy ngàn pháo hôi cũng thành công vượt qua.

Giờ phút này, Mộc Phàm cảm giác được có chỗ không ổn, bốn phía bỗng nhiên trào ra một loại sương mù kỳ quái, không ngừng che lấp tám phương.

Có một loại từ trường khác bao phủ nơi này, kẻ tiến vào đều bị mất phương hướng.

Hình như Thánh thành Thiên sứ tộc đã nhận ra điều gì, đột nhiên quay lại, nhanh chóng bay ra ngoài, các sinh linh cùng cường giả dị tộc khác vừa thấy sôi nổi theo sau.

Thịch thịch thịch...

Bên kia, một tên Titan cấp Thần thoại ra sức oanh kích một ngọn núi tuyết rồi rút nó lên.

Ầm ầm ầm, Titan khiêng một ngọn núi, nhắm về một ngọn núi chặn ở phía trước hung hăng ném mạnh.

Chỉ nghe một tiếng “Đông", ngọn núi tuyết chặn đường chia năm xẻ bảy tại chỗ.

Bụi mù tan đi lộ ra một sơn cốc đen như mực, bên trong chất đầy các loại thi thể, hài cốt.

“Chính là nơi này.”

Cường giả cấp Thần thoại của Titan tộc mừng rỡ, thân hình cao trăm trượng mang đến cho kẻ khác cảm giác áp bách vô tận.

Dù bị từ trường trói buộc tu vi, nhưng toàn bô lực lượng của Titan tộc đều ở trên thân thể cho nên không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại là các sinh linh cùng cường giả chủng tộc khác ít nhiều đều bị trói buộc cùng giam cầm ở một mức độ nào đó, tu vi giảm xuống.

“Phát hiện cửa vào Côn Luân thượng cổ.”

Lúc này, trong Thánh thành, hai gã thiên sứ sáu cánh cấp Thần thoại yên lặng quán sát nơi này.

Thấy trong sơn cốc u ám kia chất đầy thi hài, mang đến một loại cảm giác âm trầm khủng bố.

“Cạc cạc, nơi này quả thực chính là vùng đất của Cốt tộc chúng ta.”

Lúc này, một bộ xương khô bọc kín sương đen cười to đi ra, xương cốt vàng kim, tựa như đúc từ vàng nguyên chất.

Đây là một bộ xương khô cấp Thần thoại.

Nó bước ra một bước, vung tay lên, tự dưng trong sơn cốc có vô số bộ xương khô đứng lên, có xương dị thú khổng lồ, các loại sinh vật hình thù kỳ quái.

Còn có một ít bộ xương trông nuư xương khủng long đứng lên, trong từng bộ xương khô loé lên ánh lửa, biến thành sinh vật tử linh.

“Đi thôi các hài nhi.”

Bộ xương khô vàng kim cười lớn vung tay, vô số bộ xương bị triệu hồi đồng thời quay đầu, đi sâu vào trong sơn cốc.

Đại quân xương khô dò đường, rất nhanh liền tới cửa vào bí cảnh thượng cổ thật sự.

“Cạc cạc, Côn Luân thượng cổ, bảo tàng của tiên đều thuộc về bổn tọa.”

Bộ xương khô vàng kim không ngừng cười to, lắc mình muốn vọt vào.

“Vong linh tà ác cũng dám nhúng chàm bảo tàng của chủ ta.”

Đột nhiên, một luồng thánh quang buông xuống, hung hăng chiếu vào bộ xương khô vàng kim, đánh tan sương đen trên thân nó,

thậm chí hòa tan một mảng lớn.

“A... Lũ người chim đáng ghét.”

Bộ xương khô vàng kim phẫn nộ rít gào một tiếng, nó đang định nổi bão nhưng vừa thấy bên đối phương có hai tên cấp Thần thoại lập tức kìm lại.

Nó không có tùy tiện động thủ, nơi này còn một đám thần linh khác, không chỉ có mình nó, cho nên vẫn đè nén lửa giận trong lòng.

Phanh phanh phanh...

Đúng lúc này, đội quân xương khô dò đường phía trước đột nhiên tan thành từng mảnh, hóa thành bột phấn bay theo gió.

Tất cả cường giả dị tộc đồng thời nghiêm nghị, nhìn về chỗ sâu nhất trong sơn cốc, nơi đó có rất nhiều vết nứt đan xen ngang dọc.

“Cẩn thận, đó là lưỡi dao không gian.”

Có cường giả mở miệng nói, tất cả nghe được mới biết được trong chỗ sâu nhất có vô số lưỡi dao không gian sắc bén, vừa bước vào sẽ bị cắt thành cặn bã.

Mọi người nhìn đám hài cốt, còn có một ít thi thể cường đại, như vài thi thể cấp Truyền kỳ đang nằm trên vũng máu.

Còn có thi thể sinh vật cấp Bán thần chỉ còn lại một cái đầu, phần dưới cơ thể đã biến mất.

“Hẳn là đám gia hoả đánh vào vùng cấm Côn Luân lần trước.”

Có sinh linh mở miệng, nói ra thân phận của những thi thể cường đại này.

Mọi người nghe đến đây, biểu tình trở nên vô cùng nghiêm trọng, thậm chí bắt đầu khẩn trương.

Lần trước có mấy chục vạn sinh linh cùng cường giả dị vực chết thảm ở chỗ này, không một tên nào sống sót trở ra, tự nhiên khiến

bọn chúng coi trọng cùng cảnh giác.

“Mọi người cẩn thận, nơi này ẩn giấu nguy hiểm quỷ dị.”

Một sinh vật cường đại có lòng tốt nhắc nhở, nhưng mới vừa nói xong, thân thể nó cứng đờ, lộ ra biểu tình hoảng sợ.

“Cứu...” Nó vừa muốn cầu cứu, kết quả bị một đoàn tiên quang đảo qua, nháy mắt hóa thành tro tàn, hình thần đều diệt.

Biến cố này làm cả đám sinh linh sợ hãi.

“Không được lui về phía sau, lên!”

Nhìn rất nhiều pháo hôi muốn lui về phía sau, nhưng những sinh linh cường đại thao túng một đám pháo hôi quát to khiến đám pháo hôi lại nổi điên vọt vào.

Ong!

Một đám sinh vật điên cuồng xâm nhập, đột nhiên từ trong các vết nứt không gian ở chỗ sâu trào ra tiên quang, hóa thành một quầng sáng quét đến.

Nơi tiên quang quét qua, một mảng pháo hôi dị vực tan rã, hóa thành tro tàn rơi xuống.

“Thiên quốc thẩm phán, giết!”

Thời khắc nguy cấp, hai gã thiên sứ cấp Thần thoại trong Thánh thành ra tay, trực tiếp tung ra tuyệt chiêu cường đại nhất, Thiên quốc thẩm phán.

Chỉ thấy thánh quang đầy trời buông xuống, hóa thành từng ánh kiếm sắc bén bao trùm nơi đó, đánh tan tiên quang quỷ dị.

Oanh, chỗ sâu trong sơn cốc phát ra tiếng nổ mạnh, khe nứt không gian không ngừng mở rộng, không gian trực tiếp sụp đổ.

Ầm ầm ầm, tinh thần tất cả cường giả phấn chấn, nhìn vùng không gian sụp xuống, lỗ đen như mực cắn nuốt vạn vật.

“Côn Luân tiên cảnh mở ra.”

Một tên thiên sứ cấp Thần thoại kích động hét lớn.

“Đi, đi vào.”

Rất nhanh, hai gã thiên sứ cấp Thần thoại thao túng Thánh thành khổng lồ lao tới, đâm vào vùng không gian đang sụp xuống kia.

Đó là cửa vào vùng cấm Côn Luân thật sự.

Chỉ cần bước qua cửa vào là có thể tiến vào Côn Luân tiên cảnh.

“Ngao!”

“Mau vào đi!”

Trong lúc nhất thời, mấy trăm vạn pháo hôi dị tộc, các tộc cường giả sôi nổi tăng tốc, một đám nối tiếp nhau vọt vào.

Mộc Phàm đang ẩn nấp phía sau cũng mang theo Tiểu Ách cùng nhau lặng yên tiến vào vùng cấm Côn Luân tràn ngập nguy hiểm và bí ẩn này.

Trước mắt loé lên, Mộc Phàm đã tiến vào một không gian thần bí khác.

Mới vừa tiến vào liền thấy một thiên hà kéo ngang trước mắt tất cả sinh vật, cuồn cuộn, vô ngần, tản ra hơi thở tang thương vĩnh hằng.

Nơi này chính là tiên cảnh Côn Luân thượng cổ.

Chương 392: Thiên hà

Một dòng sông lớn băng ngang trước mắt, nước sông lao nhanh nước sông mênh mông cuồn cuộn, bàng bạc tựa như một dải ngân hà.

“Thiên hà sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn con sông đồ sộ, cuồn cuộn, lấp lánh trước mắt, lộ ra hơi thở tuyên cổ bất hủ, vĩnh hằng bất biến.

Nhìn không thấy bờ kia, chắn trước mặt tất cả sinh linh dị tộc, muốn đi tiếp nhất định phải vượt qua Thiên hà này.

“Nơi đây chính là Côn Luân tiên cảnh thượng cổ.”

“Nghe đồn là nơi Thiên Đình thượng cổ tồn tại.”

Đi tới nơi này, thần linh các tộc không thể che giấu cảm xúc được nữa, một đám kích động nhìn về Thiên hà cuồn cuộn phía trước.

Không ai biết rõ Thiên hà trước mắt dài bao nhiêu, rộng bao nhiêu, tóm lại là nhìn không thấy giới hạn, thậm chí không rõ phía đối diện có phải Thiên Đình thưởng cổ trong truyền thuyết hay không.

Chỉ cần tưởng tượng đến Thiên Đình thượng cổ ở ngay trước mắt, vô số bảo tàng, tiên trân, cả bí mật về tiên nhân thượng cổ sắp được được cởi bỏ.

“Còn chờ gì nữa?”

“Lên!”

Trong lúc nhất thời, không ít sinh linh dị tộc cường đại bắt đầu hành động, sôi nổi ra lệnh thao túng đám pháo hôi, hướng tới Thiên hà.

Đây là muốn trực tiếp bay ngang qua Thiên hà, tới bờ đối diện.

Rầm!

Rất nhiều pháo hôi dị tộc xông lên, bộ dạng ngây ngốc, Mộc Phàm xem mà âm thầm lắc đầu, có chút thương hại.

Hắn biết những tên dị tộc này thảm rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó đám pháo hôi này đều bị cuốn vào trong Thiên hà.

“A...”

“Đây là cái gì?”

“Cứu mạng!”

Chỉ trong nháy mắt, khoảng mười vạn pháo hôi dị tộc bị cuốn vào Thiên hà, thân thể bọn chúng một không ngừng tan rã, chớp mắt liền hóa thành một đống xương trắng chìm vào Thiên hà cuồn cuộn.

Không ít dị tộc tới gần, kết quả cũng bị cuốn vào trong Thiên hà, nhanh chóng hoá thành xương trắng, cuối cùng chìm vào Thiên hà, biến mất không thấy.

“Là Nhược thủy...”

“Cứu ta...”

Có sinh linh cường đại hoảng sợ kêu to, giãy giụa muốn bò ra, tu vi toàn thân bùng nổ, thực lực cường đại cấp Truyền kỳ hiện ra.

Đáng tiếc, dù nó giãy dụa như thế nào cũng không có tác dụng gì, bị cuốn vào Thiên hà trực tiếp biến mất, không thừa chút cặn bã nào.

Tất cả sinh linh dị tộc thấy một màn thế này đều sợ hãi, sợ tới mức không ngừng lui về phía sau.

Kinh khủng!

“Căn cứ theo ghi chép của Thần quốc, Thiên Đình thượng cổ, có một dòng Thiên hà bao quanh, nước bên trong chính là Tam thiên nhược thủy, ẩn chứa quy tắc chi lực khủng bố.”

Một tên thần linh dị tộc cường đại chậm rãi mở miệng, nói ra lai lịch của Thiên hà.

Chỉ nghe nó tiếp tục nói: “Nước trong Thiên hà, lông vũ không thể nổi, chim bay khó lọt, một khi bị cuốn vào chắc chắn thân chết hồn diệt, là một lá chắn của Thiên Đình thượng cổ.”

Nghe giải thích xong, rất nhiều cường giả dị tộc mới hiểu được.

“Chẳng lẽ không có biện pháp sao?”

Có sinh linh cường đại không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng.

Đã vào tới đây rồi, chẳng lẽ phải chịu Thiên hà trước mắt chặn lại.

“Biện pháp thì có, trừ biện pháp này cũng không còn cách nào khác, dù ta là thần linh mà băng qua cũng sẽ bị cuốn vào trong, thần hồn hỏng mất.”

Tên thần linh này nghiêm túc giải thích.

“Là biện pháp gì?”

Thần linh Titan tộc lớn tiếng hỏi, tràn đầy chờ mong nhìn nó.

Các sinh vật cấp Truyền kỳ, Bán thần khác cùng một ít thần linh sôi nổi đưa mắt nhìn, khiến sinh vật cấp Thần thoại này âm thầm đắc ý.

Một cái sừng bạc trên đỉnh đầu nó loé sáng, đắc ý nói: "Biện pháp chính là dùng tiên thuyền của Thiên Đình thượng cổ băng qua Thiên hà.”

“Tiên thuyền của Thiên Đình thượng cổ?”

Mọi người nghe xong sửng sốt, tiếp theo bực bội nhìn nó, ngươi nói thế này không phải vô ích sao?

Đi nơi nào tìm tiên thuyền Thiên Đình thượng cổ, hoàn toàn là một biện pháp không thực tế.

“Biện pháp tốt thì tốt nhưng đi đâu tìm tiên thuyền Thiên Đình

thượng cổ?”

Một tên thần linh bất mãn nói.

“Đúng vậy, nếu ngươi đã nói ra, vậy ngươi liền đưa tiên thuyền ra đây?” Có thần linh châm chọc nói một câu.

Mà tên thần linh kia lại nhìn một vòng, vẻ mặt đắc ý nói: “Thật trùng hợp, ba ngàn năm trước, ta vô tình tìm được con thuyền quái dị trong một phế tích thời đại Cựu thần.”

“Ban đầu ta cũng không biết nó thứ gì, nhưng sau đó tìm đọc vô số quyển sách, rốt cuộc tìm được rồi đáp án.”

Nó nói xong vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý, khiến rất nhiều cường giả bất mãn.

“Chẳng lẽ đó là tiên thuyền thượng cổ?”

Thần linh Titan tộc đột nhiên thốt ra một câu, lập tức khiến các cường giả khác bừng tỉnh.

“Ngươi thật sự có tiên thuyền?”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả đều nóng cháy nhìn chằm chằm tên thần linh này.

Chỉ thấy nó khẽ gật đầu, kiêu ngạo nói: “Không tồi, bổn tọa may mắn có được một chiếc tiên thuyền, mời mọi người xem.”

Ong!

Nói xong, nó ngửa bàn tay, liền thấy một con thuyền nhỏ xuất hiện trước mắt, tản ra một quầng sáng mông lung.

Đây là tiên thuyền.

“Quả thật là tiên thuyền, dùng như thế nào?”

Rất nhiều cường giả hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm con thuyền nhỏ, hận không thể trực tiếp đoạt lấy.

Nếu không phải cố kỵ thần uy cường đại của đối phương thì có

khả năng đã động thủ tranh đoạt rồi.

Các thần linh khác cũng ngo ngoe rục rịch, cường giả cùng cấp Thần thoại đều lộ vẻ tham lam, muốn chiếm làm của riêng.

Một khi có được tiên thuyền, có thể tự nhiên tiến vào Thiên hà, tìm kiếm Thiên Đình thượng cổ, đạt được tất cả bảo vật thượng cổ.

“Xin lỗi chư vị, con thuyền này chỉ có thể chịu tải ba mươi sinh linh, không thể nhiều thêm.”

Tên thần linh này nghiêm túc báo ra một vấn đề, tiên thuyền chỉ có thể chịu tải ba mươi sinh linh.

“Như thế nào, ai có hứng thú cùng bổn tọa băng qua Thiên hà, tìm kiếm bí mật Thiên Đình thượng cổ?”

Hắn vừa nói xong, lập tức có rất nhiều sinh vật hưởng ứng, có nhiều Bán thần, Thần thoại ngo ngoe rục rịch, hiển nhiên là động tâm.

“Mang theo ta.”

“Tính ta một chỗ.”

“Lão tử cũng muốn đi tìm tiên bảo.”

Rất nhanh, một đám cường giả đứng ra, phía sau nối tiếp phía trước, sôi nổi tỏ vẻ nguyện ý cùng đi qua sông, đi vào bên trong tìm kiếm Thiên Đình thượng cổ.

Các thần linh khác thấy thế thì nóng nảy, chỉ chở được ba mươi tên, dư một tên cũng không được, sẽ bị lật thuyền rồi chìm vào trong Thiên hà.

Rất nhanh thì đội ngũ ba mươi thần linh cường đại đã xuất hiện, toàn bộ là sinh vật cấp Thần thoại, ngay cả đám thần linh đang ẩn giấu liền che giấu đều xông ra.

Không có biện pháp, chúng nó không cách nào băng qua Thiên hà, chỉ có thể theo con thuyền này qua sông mới có cơ hội tranh đoạt

được cơ duyên thượng cổ.

“Chư vị, những pháo hôi này làm sao bây giờ?”

Ba mươi cường giả cấp Thần thoại tề tụ, chuẩn bị băng qua Thiên hà, nhưng nhanh chóng ý thức được một vấn đề, xử lý đám pháo hôi còn lại như thế nào?

Cả đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng đều lựa chọn im lặng, ai lại quan tâm đám pháo hôi này nữa, trực tiếp cho bọn chúng đi chịu chết là xong.

“Đừng động, chúng ta đi vào.”

Tên thần linh kia vung tay tế tiên thuyền ra, nó nhanh chóng hoá thành một con thuyền vừa phải, có thể chứa đúng ba mươi sinh linh.

Tiên thuyền vừa rơi xuống, quả nhiên vững vàng nổi trên Thiên hà, khiến đám thần linh sôi nổi thở một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này, trong Thánh thành Thiên sứ tộc, hai gã thiên sứ sáu cánh lạnh lùng quan sát tất cả.

“Không nghĩ tới nó lại có một tiên thuyền thượng cổ.” Một tên với sắc mặt khó coi lên tiếng.

Tên thiên sứ cấp Thần thoại còn lại hừ nhẹ nói: “Không cần để ý, chỉ một chiếc tiên thuyền mà thôi, còn muốn lật trời sao.”

“Khởi động Thánh ngân, toàn lực đánh sâu vào, vượt qua Thiên hà.”

Tên Thiên sứ trưởng này vừa hạ lệnh, Thánh thành đột nhiên tản ra từng luồng sáng khủng bố, bề mặt phủ kín từng đường vân thần bí.

Đó là khắc ấn do Thiên đường chi chủ đích thân tạo ra, có thể ngăn cản tất cả mọi thứ đối nghịch, dù là Thiên hà cũng không có thể ngăn cản được.

Ầm vang!

Ngay sau đó, Thánh thành nháy mắt vọt vào trong Thiên hà, tạo ra từng tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Một màn này làm vô số sinh linh khiếp sợ, cả thần linh các tộc cũng nhịn không được mà lộ vẻ kiêng kị.

“Thiên sứ tộc thật cuồng.”

Có sinh vật cấp Thần thoại chua chát nói.

Tên thần linh thao túng tiên thuyền khinh thường cười nói: “Một đám thiên sứ dối trá, không cần để ý bọn chúng, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, sắp vượt Thiên hà.”

Vừa dứt lời, tiên thuyền phát ra một tiếng “Ong”, một đường lướt thẳng đến bờ bên kia.

Chỉ để lại mấy trăm vạn sinh linh dị tộc, còn có rất nhiều sinh vật Truyền kỳ, Sử thi, thậm chí Bán thần phẫn nộ, sốt ruột.

Còn có một ít tà thần không có thể bước vào tiên thuyền, đang âm thầm phát ra từng tiếng rống giận, không cách nào vượt qua Thiên hà, cực kỳ không cam lòng.

“Chư vị, chẳng lẽ cứ từ bỏ như vậy sao?”

Có tà thần, ác ma địa ngục ác ma cường đại mở miệng, cả người bừng lửa, các thần linh khác cũng không muốn chúng nó đi chung.

Hiện tại, chỉ còn lại một đám ác ma cấp Thần thoại, mỗi tên mang bộ mặt dữ tợn, tà khí tận trời.

“Không sao, chỉ là tiên thuyền, cũng không phải chưa từng thấy.”

Rất nhanh, có một ác ma địa ngục đáng sợ bước ra, hai cái sừng lập loè u quang, đôi cánh sau lưng vỗ nhẹ nhàng.

Chỉ thấy nó vung tay lên, đột nhiên tế ra một vật.

Mọi người nhìn kỹ, thế mà giống như chiếc tiên thuyền vừa nãy.

“Tiên thuyền?”

Đám ác ma địa ngục nhìn con thuyền nhỏ trước mắt mừng rỡ kêu to.

Chỉ là nó có chút tàn tạ.

“Không sai, là một tiên thuyền thượng cổ bị rơi vào vực sâu, ta tình cờ có được, đã chữa trị hơn phân nửa, hẳn là có thể băng qua Thiên hà.”

Nói xong, tên ác ma địa ngục này nhẹ nhàng ném đi, tiên thuyền dừng trên mặt Thiên hà, vững vàng trôi nổi.

“Thành công.”

“Đi, đuổi theo thôi.”

Một đám ác ma địa ngục nối nhau bước lên tiên thuyền, mười tám tên ma thần địa ngục, thêm một đám thuộc hạ cấp Bán thần, cũng có thể chứa ba mươi sinh linh.

Tiên thuyền này giống như cái kia, đều loại nhỏ nhất.

Vèo!

Tiên thuyền lướt nhanh như mũi tên vọt hướng sang bờ bên kia của Thiên hà.

Chỉ để lại một đám sinh linh dị tộc không thể qua sông đứng giương mắt nhìn, gấp như kiến bò chảo nóng.

“Tiên thuyền, tiên thuyền, thực sự thú vị.”

Mộc Phàm lặng yên hiện lên, bên cạnh là Tiểu Ách, cả hai yên lặng nhìn tiên thuyền lướt đi, còn có Thánh thành của Thiên sứ tộc.

“Đi thôi, đúng lúc để các ngươi giúp ta dò đường.”

Hắn nhìn Thiên hà mênh mông, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Tiểu Ách, chúng ta đi...” Mộc Phàm nói xong nhấc chân bước vào Thiên hà cuồn cuộn, đạp từng bước một đi tới, thiếu nữ áo đen bên cạnh cũng bước từng bước theo sát.

Không thể tưởng tượng được hai người này lại không bị chìm vào trong Thiên hà, rất quỷ dị.

Chương 393: Tiên thú thượng cổ

Trong Thiên hà cuồn cuộn, hai chiếc tiên thuyền theo gió vượt sóng, nhanh như mũi tên.

Ở bên kia, một tòa Thánh thành áp sát mặt nước Thiên hà bay nhanh, tạo ra từng cơn sóng, thanh thế to lớn, làm thần linh trên hai chiếc tiên thuyền thần linh đều có chút khó chịu.

“Thiên sứ tộc, quá **.”

Có thần linh bất mãn nói thầm một câu.

“Hừ, mốt hồi chúng ta liên hợp lại tiêu diệt đám Thiên sứ tộc trước rồi tính tiếp.”

“Không tồi.”

“Có thể giết bọn chúng trước!”

Không ít thần linh tỏ vẻ tán đồng, trước diệt đám Thiên sứ tộc rồi lại tầm bảo, dù sao Thiên sứ tộc chỉ phái hai thiên sứ cấp Thần thoại tới.

Bọn còn lại không đáng sợ, lộng chết bọn chúng càng dễ làm hơn nữa.

Nhưng những tên thần linh này không biết là phía sau bọn chúng đang có hai người đạp sóng mà đến, không nhanh không chậm đi theo đằng sau.

Nếu đám thần linh này nhìn thấy mà nói, chắc chắn sẽ được mở rộng tầm mắt, thậm chí ngây ngốc.

Bởi vì hai người đang dùng thân thể máu thịt đạp sóng đi trên Thiên hà, từng bước một dẫm lên Nhược thủy, không bị chìm xuống.

Hai người kia đúng là Mộc Phàm cùng Tiểu Ách, chân dẫm Nhược thủy nhưng không hề có dấu hiệu chìm xuống, ngay cả dấu vết bị

ăn mòn cũng không có.

Trước đó, một đám pháo hôi cùng một ít cường giả dị vực bị cuốn vào Thiên hà, chớp mắt liền biến thành xương trắng chìm vào lòng sông.

Hiện tại Mộc Phàm lại không tổn hao gì, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Hệ thống, ngươi coi lại mình đi, không phải chỉ đi qua Thiên hà sao, thế mà phải tốn trăm tỷ, cảm giác bị ngươi hố thảm.”

Chỉ thấy trên mặt Mộc Phàm có vẻ bất mãn, lải nhải trong lòng.

Vì sao hắn không chìm vào trong Thiên hà, là do hắn kêu hệ thống hỗ trợ, vượt qua Thiên hà với giá là một trăm tỷ.

Bao gồm cả Tiểu Ách, do vậy hai người mới có thể an an ổn ổn đạp sóng mà đi thong thả trên mặt Thiên hà.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, tiền nào của nấy, Thiên hà cuồn cuộn, nếu ngươi không hài lòng có thể tự mình vượt qua, rất mau ngươi sẽ biến thành một đống xương trắng dưới đáy sông.”

“Được rồi được rồi, đừng tự khen mình nữa.” Mộc Phàm không kiên nhẫn cắt ngang lời nó.

Sau đó hắn còn nói thêm: “Hệ thống, sao ở chỗ này không thể mở bản đồ hệ thống?”

Trên bản đồ là một vùng đen nhánh, không nhìn thấy gì cả, không hiện ra gì hết, làm lòng Mộc Phàm rất hoang mang cùng khó hiểu.

Chẳng lẽ, bản đồ hệ thống cũng không có biện pháp biểu hiện ra tình huống trong tiên cảnh thượng cổ?

“Ký chủ, Thiên Đình thượng cổ có quy tắc tiên đạo che chắn hết thảy, muốn biểu hiện ra cần phải tiến hành thăng cấp lần nữa, yêu cầu năm mươi ngàn tỷ...”

“Đình đình đình...” Mộc Phàm lập tức cắt ngang lời hệ thống.

Em gái ngươi, lại muốn hố tiền, quả thực chính là cái động không đáy, mở miệng liền đòi năm mươi ngàn tỷ.

Mộc Phàm đen mặt, mắng: “Hệ thống, ngươi thật vô dụng, có thể lăn đi ngủ rồi, ta vẫn phải dựa vào bản thân thôi.”

Nói rồi hắn lại nhìn Tiểu Ách bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ách, ngươi cảm ứng được nơi này có bảo vật sao?”

“Có.” Tiểu Ách trả lời nhanh gọn, nàng chỉ vào phía trước rồi nói: “Đại nhân, ở ngay bên kia, có vô số bảo vật lấp lánh, long lanh, rất chói mắt.”

Tiểu Ách nói có bản vật lấp lánh long lanh, hẳn là tiên bảo, có một tầng tiên quang lượn lờ nên tất nhiên sẽ chói mắt rồi.

“Tựa hồ ta cũng có thể lờ mờ cảm ứng được một loại hơi thở đặc thù, chẳng lẽ đó chính là Tiên khí?”

Đột nhiên, Mộc Phàm cảm ứng được gì đó, trong lúc nhất thời ngạc nhiên sửng sốt.

Hắn có chút không rõ, vì sao mình có cảm ứng mơ hồ, chẳng lẽ có năng lực cảm ứng phát hiện những tiên khí đó?

“Ký chủ, ngươi tu luyện Thượng cổ luyện khí thuật, đó là pháp môn luyện khí cơ sở của tiên nhân thượng cổ, cho nên mới có thể cảm ứng được sự tồn tại của tiên khí.”

Lời giải thích này làm Mộc Phàm ngây ngẩn.

Thượng cổ luyện khí thuật thế mà là pháp môn luyện khí cơ sở của tiên nhân thượng cổ, nói cách khác thì ngay từ đầu hắn đã tiếp xúc với bí mật về tiên nhân thượng cổ.

Thật ra luyện khí chính là cơ sở tu tiên, chỉ là sau khi truyền thừa của tiên nhân thượng cổ biến mất thì không còn cơ hội thành tiên.

“Thì ra là thế...” Mộc Phàm hiểu rõ gật gật đầu, vui vẻ nói: “Vậy chẳng phải là ta có thể bước lên con đường thành tiên?”

“Ký chủ suy nghĩ nhiều, có cơ sở luyện khí cũng không thể thành

tiên, muốn thành tiên, nhất định phải tìm được tiên pháp thượng cổ thật sự trong Côn Luân tiên cảnh."

Hệ thống dội nước lạnh, muốn thành tiên thì phải đạt được tiên pháp thượng cổ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sinh vật dị vực cấp Thần thoại không tiếc mọi giá muốn đi vào Thiên Đình thượng cổ trong Côn Luân tiên cảnh, vì tiên pháp cùng tiên bảo.

Hai mắt Mộc Phàm lập loè ánh sáng, nhìn hai chiếc tiên thuyền cùng một tòa Thánh thành mở đường, trong lòng trào dâng sát khí lạnh lẽo.

"Đám dị tộc này còn muốn nhúng chàm bảo tàng của Thiên Đình thượng cổ, quả thực chính là si tâm vọng tưởng."

Trong lòng hắn quyết định diệt sát tất cả dị tộc nơi này, mai táng toàn bộ ở Côn Luân tiên cảnh, vĩnh viễn ngủ say cùng tiên nhân thượng cổ.

Lúc này, không có kẻ nào phát hiện từ dưới Thiên hà có một bóng đen thật lớn chậm rãi hiện lên, không biết lớn đến mức nào.

Thánh thành Thiên sứ tộc lướt trên mặt nước so với bóng đen thì như một hạt bụi, gần như không thể thấy.

Thiên hà cuồn cuộn, dưới nước ẩn giấu thứ gì, không có kẻ nào biết.

Hai con thuyền nhỏ, một trái một phải nhanh chóng lướt đi, xa xa là Thánh thành của Thiên sứ tộc, có tốc độ nhanh nhất, thế mạnh nhất, một đường bay tới.

Đám thần linh dị tộc này đều chờ mong bảo tàng của Thiên Đình, không nghĩ tới có nguy hiểm đang từ bên dưới Thiên hà lặng yên tới gần.

Bóng đen lặng yên hiện lên lại không khiến cho bất kỳ kẻ nào chú ý, bao gồm cả Mộc Phàm.

Bởi vì nước Thiên hà đặc thù, không cách nào dò xét, cũng ngăn

cách cảm ứng, cho nên cơ bản không có người biết trong Thiên hà có thứ gì.

“Kỳ quái, vì sao ta cảm giác có nguy hiểm đang ở tới gần?”

Mộc Phàm đang đi tới, đột nhiên mày nhíu lại, theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, lập tức cảnh giác.

Có nguy hiểm!

Đây là phản ứng đầu tiên của hắn, bản năng đã nhận ra nguy hiểm.

“Quả nhiên, Côn Luân tiên cảnh không dễ đi như vậy.”

Hắn đề cao cảnh giác, tu vi toàn thân tích tụ, có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Tiểu Ách ở bên cạnh cũng đã nhận ra chỗ không ổn, như suy tư gì đó, bỗng nhiên cúi đầu nhìn nước Thiên hà dưới chân.

Vừa nhìn xuống, Tiểu Ách ngây ngẩn cả người.

“Đại nhân, ngươi xem dưới mặt nước.”

Nàng đột nhiên chỉ vào mặt nước nhắc nhở Mộc Phàm.

Nghe nàng nhắc nhở, Mộc Phàm thuận thế cúi đầu nhìn, không biết khi nào mà mặt nước dưới chân đã bị một bóng đen che phủ.

Khi nhìn thấy bóng đen khổng lồ bên dưới Thiên hà, không biết vì sao trong lòng hắn đột nhiên phát lạnh, gần như không hề nghĩ nhiều, bắt lấy Tiểu Ách bay lên trời.

Vèo, Mộc Phàm bay lên trời cao, nhờ hệ thống triệt tiêu lực lượng quỷ dị của nước Thiên hà nên không có bị cuốn vào, ngược lại càng bay càng cao.

Hắn bay lên trời cao, từ trên cao nhìn xuống mới giật mình phát hiện, không biết khi nào, dưới mặt nước Thiên hà lại xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Bóng đen này ẩn giấu trong Thiên hà, hình như là một con cá, nhưng cá thế này là quá lớn, thậm chí đưa mắt nhìn cũng không thấy giới hạn.

“Kỳ quái, đây là thứ quỷ gì?”

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng.

Quả thực không thể tưởng tượng được trong Thiên hà cất giấu thứ gì?

Sự đối lập giữa Thánh thành Thiên sứ tộc cùng với bóng đen dưới nước làm người ta cảm thấy lạnh run, so với bóng đen thì kích thước của Thánh thành không đáng để nhắc tới.

“Hệ thống, đó là thứ gì?” Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể nhờ hệ thống giúp đỡ.

Căn bản không thể cảm ứng nước Thiên hà, chỉ có thể nhìn thấy bóng đen khủng bố đó thôi, hoàn toàn không có cách nào dò xét xem nó là thứ gì.

“Bổn hệ thống đang ngủ theo lệnh của ký chủ, xin đừng quấy rầy.”

Ai ngờ hệ thống trong đầu đáp lại trong một câu như vậy, làm Mộc Phàm tức muốn hộc máu.

Hắn hận đến ngứa răng, thấp giọng mắng: "Thứ hố người, mau cút ra đây, nhanh nói ta biết đó là thứ gì, cứ cảm thấy rất nguy hiểm.”

“Đinh, rà quét bóng đen dưới Thiên hà cần một ngàn tỷ, có rà quét hay không, ?”

Hệ thống dứt khoát nhắc nhở, khiến da mặt Mộc Phàm co rút.

Hắn đè nén tức giận nói: “Tốt, rà quét cho ta, nếu không thể làm ta vừa lòng thì ngươi biết tay.”

“Nạp một ngàn tỷ, kết thúc rà quét.”

Rất nhanh, trong thẻ bốc hơi một ngàn tỷ, hệ thống rà quét chưa tới một giây đồng hồ liền kết thúc, Mộc Phàm suýt chửi ầm lên rồi.

Nhưng Mộc Phàm gạt đi sự đau lòng, bị tin tức hệ thống đưa ra sau khi rà quét hấp dẫn, đôi mắt trừng to, miệng dần dần há ra.

Giống như nhìn thấy tin tức gì đó khó có thể tin.

“Hệ thống, ngươi chắc chắn không lầm?”

Mộc Phàm trừng to mắt hỏi lại.

“Đinh, phát hiện tiên thú thượng cổ - Côn.”

Kết quả rà quét làm Mộc Phàm chấn động, thế mà là một đầu tiên thú thượng cổ, Côn!

Chương 394: Côn to lớn

Côn!

Sinh vật trong truyền thuyết thế mà xuất hiện ở chỗ này.

Dưới Thiên hà, bóng đen khổng lồ dần dần hiện lên, nước Thiên hà đột nhiên sôi trào.

“Sao lại thế này?”

Lúc này, trên hai chiếc tiên trên thuyền, một đám sinh vật cấp Thần thoại kinh hoảng nhìn nước Thiên hà đột nhiên trào lên.

“Dưới Thiên hà có thứ gì đó.”

Đột nhiên, một tên thần linh hoảng sợ kêu to, chỉ vào Thiên hà.

Những tên khác vừa nhìn tức khắc hết hồn, phía dưới Thiên hà có một bóng đen khủng bố, không nhìn thấy giới hạn.

Có thứ đáng sợ đang nổi lên khiếnnước sông sôi trào, không ngừng phun lên khiến đám thần linh đều muốn khóc.

Đang ở trong Thiên hà a, một khi rơi vào chắc chắn xong đời.

Tiên thuyền lắc qua lắc lại, dọa hỏng một đám sinh vật trên thuyền, vốn là cấp Thần thoại, vốn không sợ gì cả nhưng tình cảnh trước mắt làm bọn chúng sợ muốn chết.

“Mau xem, đó là cái gì?”

Lúc này, trăm vạn sinh linh không qua được Thiên hà sôi nổi kinh hô, một đám hoảng sợ nhìn bóng đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong Thiên hà.

Chúng nó hoảng sợ phát hiện, bóng đen này đang nhanh chóng lao tới.

“Nó muốn làm gì?”

Có sinh vật Bán thần trong lòng sinh báo động, cảm giác uy hiếp mãnh liệt xuất hiện, kinh hãi nhìn bóng đen càng ngày càng sát mặt nước Thiên hà.

“Không tốt, chạy mau.”

Đột nhiên, có sinh vật Bán thần hoảng sợ kêu to, xoay người trực tiếp bùng nổ tốc độ nhanh nhất chạy như điên.

Các sinh vật khác thấy thế cũng sôi nổi quay đầu chạy, trong mấy trăm vạn sinh linh dị tộc, đa số đều là pháo hôi, một đám nối tiếp một đám chạy trốn.

Tuy rằng không rõ thứ trong Thiên hà là thứ gì, nhưng trông rất khủng bố, không chạy nhanh sẽ xong đời.

Oanh!

Ngay sau đó, nước Thiên hà bắn tung tóe, ầm ầm ầm, xuất hiện sóng cao mấy vạn trượng, cảnh tượng khủng bố làm vô số dị tộc choáng váng.

Hai chiếc tiên thuyền lập tức đã bị sóng lớn xốc bay lên cao mấy vạn trượng, đám thần linh sợ hãi thét chói tai.

“A...”

Trên bờ, mấy trăm vạn sinh linh dị tộc hoảng sợ chạy trốn, một đám nổi cơn điên liều mạng chạy trốn.

Chỉ thấy trong Thiên hà có một quái vật khổng lồ lao ra, không biết to lớn mấy ngàn dặm, thân hình khủng bố nhảy ra khỏi mặt nước.

“Côn!”

Có thần linh trợn mắt, cả người run như mặt trống, thiếu chút nữa vỡ mật.

Khi thấy con quái vật khổng lồ này, tất cả thần linh, sinh vật dị tộc đều choáng váng, ngây ngốc nhìn.

Đó là cá Côn, thân thể to lớn vô biên màu đen, phủ kín từng vằn màu lam, tản ra ánh sáng kinh người.

Đầu nó tựa như một ngôi sao trước mắt, mở miệng rộng ra, hướng về phía mấy trăm vạn sinh linh dị tộc mà nuốt.

“Thật lớn!”

Trên bầu trời, Mộc Phàm vẫn bay thẳng lên, gương mặt tràn đầy sự khiếp sợ.

Hắn nhìn đầu tiên thú khủng bố phía dưới một ngụm nuốt lấy mấy trăm vạn sinh linh dị tộc.

Nó trực tiếp nhảy ra từ trong Thiên hà, nháy mắt ăn luôn mấy trăm vạn dị tộc trên bờ Thiên hà, không sót một tên.

Ngay cả tên Bán thần đào tẩu trước nhất cũng không thể tránh được cái miệng khổng lồ của Côn, một đám thần linh xem mà cả lạnh run.

Mộc Phàm nuốt nước miếng, trái tim đập bùm bùm.

Hắn đổ mồ hôi lạnh, bị tiên thú khổng lồ này làm chấn động.

“Tiên thú thượng cổ ẩn chứa tiên lực thuần khiết cường đại, kiến nghị ký chủ bắt lấy hầm canh, nướng ăn, có thể bồi bổ thân thể, rèn đúc vô thượng tiên thể.”

Đột nhiên, trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà ngơ ngác.

“Nướng ăn, hầm canh?” Mộc Phàm đen mặt.

Hắn nhìn nhìn con cá không biết dài mấy ngàn cây số kia, trong lúc nhất thời có chút cạn lời, liên tục trợn mắt.

“Ngươi thôi đi, nhìn xem có thể dùng thứ gì để hầm đầu Côn này?”

Mộc Phàm thầm mắng hệ thống một tiếng.

Côn quá to, một nồi hầm không hết, thậm chí chuẩn bị hai cái vỉ

nướng to cũng không thể nướng nổi.

“Thứ này nâng không nổi.”

Hắn cười khổ, nhanh chóng mang theo Tiểu Ách bay cao hơn nữa, hận không thể nhanh chóng thoát khỏi phạm vi công kích của cự Côn khủng bố này.

Nhưng không có biện pháp nào, nó quá lớn, mình ở trước mặt nó còn không bằng một hạt bụi nữa.

Huống chi ở trong Côn Luân tiên cảnh có tiên lực bao phủ, từ trường giam cầm, trói buộc tu vi.

Lúc này, đám thần linh trên tiên trên thuyền bị dọa ngốc.

“Tiên thú của Thiên Đình thượng cổ, Côn, nghe đồn trấn thủ bắc Thiên hà, không nghĩ tới lời đồn là thật sự.”

Một tên thần linh hoảng sợ nói.

Bọn chúng ngồi trên tiên thuyền, bị sóng lớn cuốn lên cao mấy vạn trượng, nhìn cự Côn khủng bố nhảy khỏi Thiên hà nuốt trọn mấy trăm vạn sinh linh dị tộc rồi lại chui vào Thiên hà.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, sóng lớn ngập trời, toàn bộ Thiên hà đều sôi trào kịch liệt, đong đưa, nước sông quay cuồng, hai chiếc tiên thuyền vốn phải rơi xuống lại bị nâng lên càng cao.

Còn Thánh thành Thiên sứ tộc thì bị sóng gió ngập trời bao phủ, tản ra thánh quang vô tận, từng đường Thánh ngân đan xen lập loè, bắt đầu bùng nổ muốn lao tới.

Nhưng ngay lúc này, Côn vừa mới nhảy vào Thiên hà lại mở miệng lần nữa.

Cái miệng khổng lồ mang theo khí thế nuốt trời, cả nước Thiên hà cùng sóng lớn đều bị cuốn ngược trở lại, chảy vào bụng Côn.

Mắt thấy cự Côn mở miệng rộng, Thiên hà sôi trào, một xoáy nước

khủng bố giống như lỗ đen xuất hiện, cắn nuốt tất cả mọi thứ chung quanh.

“Chạy mau”

Thần linh trên hai chiếc tiên thuyền hoảng sợ kêu to, một đám bộc phát thần lực trực tiếp tạo ra vòng phòng ngự.

Thậm chí mấy chục tên thần linh cùng hợp lực, rót thần lực vào tiên thuyền làm tiên thuyền lập tức phá không bay đi, hướng ra khỏi cái miệng khổng lồ, liều mạng chạy trốn.

“Mẹ nó!”

Mộc Phàm sợ tới mức chửi tục, nhìn cái miệng khổng lồ mà kinh hoảng.

Hắn không thèm nghĩ nhiều, cuốn lấy Tiểu Ách nhanh chóng phá không bay đi, thật sự quá dọa người.

Ầm!

Cự Côn nhảy ra, mồm to nuốt lấy vô số nước Thiên hà, bao gồm một tòa Thánh thành đang đau khổ chống đỡ cùng hai chiếc tiên thuyền.

Tất cả thần linh cùng tiên thuyền đều bị nuốt rớt, Thánh thành của Thiên sứ tộc cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trong nháy mắt, toàn bộ đám sinh vật dị tộc đều rơi vào bụng tiên thú thượng cổ Côn.

Miệng Côn quá khổng lồ, khó tránh khỏi thế nuốt của nó khi nó nhảy dựng lên.

Nó quá lớn.

Dù tốc độ của Mộc Phàm rất nhanh nhưng so sánh với Côn mà nói thì quá nhỏ bé.

Mắt thấy mình sắp bị nuốt lấy, Mộc Phàm lộ vẻ hung ác, tích tụ lực lượng toàn thân xoay người tung ra một quyền.

Đông long!

Nước Thiên hà tan tác, quyền ý cường đại bùng nổ, nhưng không thể lay động cự Côn khủng bố này chút nào, giống như gãi ngứa cho nó.

“Già thiên thủ!”

“Hoàng thiên ấn.”

Mộc Phàm liên tục đánh ra hai thức cấm thuật, bàn tay to ù ù đánh ra, bàn tay dù khổng lồ nhưng ở trước mặt Côn lại nhỏ bé vô tri.

Huy hoàng thiên ấn đè xuống, uy thế vô song, nhưng đánh vào miệng Côn chẳng nhấc nổi chút bọt sóng.

Hai thức cấm thuật đều biến mất, như rơi vào động không đáy, trực tiếp bị hấp thu.

Mộc Phàm xem mà tâm thần run rẩy, cấm thuật cũng không có hiệu quả, hoàn toàn đánh không lại.

“Xong con bê!”

Mộc Phàm liền thấy không gian tối sầm, cả hắn cùng Tiểu Ách đều bị nuốt vào, không thể chạy thoát.

Ầm ầm ầm...

Thiên hà bạo động, sau khi cự Côn nuốt lấy tất cả lại lần nữa chui vào trong Thiên hà, khiến toàn bộ nước Thiên hà quay cuồng rít gào.

Tiếng động vnag vọng tám phương, vang vọng Côn Luân tiên cảnh.

“Ngẫng...” Cự Côn đắc ý phát ra tiếng gầm rú kỳ quái, nghiêng người vung đuôi, chìm vào Thiên hà mênh mông, càng lúc càng sâu, cuối cùng biến mất không thấy.

Tất cả sinh linh tiến vào Côn Luân tiên cảnh đều bị một đầu tiên thú trấn thủ bắc Thiên hà nuốt sạch.

Mấy trăm vạn sinh linh dị tộc, bao gồm cả thần linh, tràn đầy tự tin xâm nhập vùng cấm Côn Luân tìm kiếm tiên bảo thượng cổ.

Hiện tại lại bị một đầu tiên thú cự Côn sống trong Thiên hà nuốt lấy, không kẻ nào nghĩ đến kết quả này, toàn quân bị diệt sạch.

Bao gồm cả Mộc Phàm, không kẻ nào thoát khỏi miệng Côn.

Trong bóng đêm, Mộc Phàm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ý chí nguyên thần cường đại cũng không có biện pháp thăm dò bên ngoài cơ thể, có một lực lượng vô hình trói buộc hết thảy, giam cầm tu vi cùng nguyên thần.

“Hệ thống, bị Côn nuốt sẽ có kết cục thế nào?”

Mộc Phàm cảm giác mình đang không ngừng rơi xuống, không gian tăm tối, còn có thể thấy được Tiểu Ách bên cạnh, nàng không khẩn hay sợ hãi chút nào.

“Ký chủ, thứ ngươi ăn sẽ biến thành cái gì, ngươi không biết sao?” Hệ thống hỏi lại một câu.

Câu hỏi này khiến Mộc Phàm xấu hổ, ăn vào bụng rồi thì đương nhiên sẽ bị tiêu hóa, sau đó biến thành một đống ba chấm, xuất ra bên ngoài cơ thể.

“Vậy làm sao ra ngoài đây?” Mộc Phàm trong lòng lo lắng lên.

Ai ngờ hệ thống lại truyền đến một câu: “Vì sao ký chủ phải đi ra ngoài, trong cơ thể Côn có rất nhiều bảo tàng, thật vất vả mới tiến vào một lần, không nên vội vã ra ngoài.”

“Bảo tàng sao?” Mộc Phàm sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp.

Quả nhiên, Tiểu Ách bên cạnh đột nhiên nói: “Đại nhân, ta thấy rất nhiều đồ vật sáng long lanh.”

Vừa nghe lời nàng nói, Mộc Phàm liền có tinh thần, thích nhất là khi Tiểu Ách nói thấy đồ vật sáng lấp lánh hoặc là sáng long lanh, chắc chắn là bảo vật.

“Hả, đám thần linh dị tộc kia không chết a.”

Lúc này, Mộc Phàm thấy trong bóng đêm phía trước lóe ánh sáng, ánh sáng thánh khiết bao phủ một tòa thành, đúng là Thánh thành Thiên sứ tộc.

Bên kia là hai chiếc tiên thuyền theo nước Thiên hà bị nuốt vào, đang không ngừng trôi.

Những tên thần linh kia vẫn chưa bình tĩnh, phát giác chính mình còn sống, một đám lộ ra biểu tình may mắn sống sót sau tai nạn.

Bọn chúng còn sống.

Nhưng đám thần linh này không biết, tiếp theo bọn chúng sẽ gặp phải nguy cơ khủng bố hơn, bọn chúng cho rằng ở trong bụng Côn có thể bình yên vô sự sao?

Chương 395: Tiên trùng ký sinh

“Đây là bên trong bụng Côn đi?”

Lúc này, Mộc Phàm theo nước Thiên hà đi xuống, giương mắt quan sát bốn phía, thấy được từng vách thịt lớn, đúng là trong bụng Côn.

Trong cơ thể Côn rộng lớn, giống như tiến vào một thế giới khác, khiến xem ta trợn mắt há hốc mồm.

“Đại nhân, phía trước có nguy hiểm.”

Đột nhiên, Tiểu Ách mở miệng nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm sửng sốt, đột nhiên cảm giác được gì đó.

“Kỉ kỉ...”

Đột nhiên, một âm thanh kỳ quái truyền đến, hình như là tiếng kêu của sinh vật nào đó, làm người nghe nổi da gà.

“m thanh gì đó?”

Lúc này, một đám thần linh vừa sống sót sau tại nạn trên hai chiếc tiên thuyền cảm giác có gì đó không ổn.

Ánh mắt bọn chúng đảo qua bốn phía, tức khắc bị cảnh tượng xung quanh hù dọa.

Chỉ thấy trên vách bụng Côn có từng con sâu xấu xí, lúc nhúc, mấp máy, khiến đông đảo thần linh tê cả da đầu.

Vừa rồi bọn chúng không phát giác được những con sâu này, số lượng quá nhiều, bò đầy toàn bộ vách thịt, còn may là cách cũng xa.

“Đây là sinh vật gì?”

Có thần linh kinh ngạc, bởi vì vừa tiến đến đã bị một lực lượng vô hình giam cầm tu vi, tất nhiên không có cách nào dò xét.

Thậm chí không có biện pháp cảm ứng chúng nó mạnh yếu thế nào, chỉ có thể căn cứ theo hình dáng mà tiến hành phán đoán.

“Hẳn là sâu ký sinh trong bụng Côn.”

Một sinh vật cấp Thần thoại mở miệng nói ra suy đoán của mình.

Các sinh vật khác nghe được cũng gật đầu, đều đồng ý với suy đoán này.

“Thì ra là sinh vật ký sinh trong bụng Côn, không có gì ghê gớm.”

Không ít thần linh nghe xong tự cho là đúng, hoàn toàn không có để đám sâu này vào trong mắt.

Tuy rằng nhìn chúng có vẻ xấu xí, dữ tợn, hình thể khổng lồ, có thậm chí có con dài hơn một ngàn trượng, trên thân hình dài loằng ngoằng phủ kín gai nhọn.

Miệng mọc đầy răng nanh, mồm to tròn mở ra, có thể thấy bên trong phủ kín răng nhọn, lập loè hàn mang kinh người.

“Tê...”

Lúc này, một con sâu trăm trượng đột nhiên bay lại đây, há mồm muốn nuốt một chiếc tiên thuyền.

“Tìm chết!”

Nhìn thấy ký sinh trùng trăm trượng xông tới, ba mươi tên thần linh trên tiên trên thuyền tức khắc giận tím mặt.

Trong mắt bọn chúng, chỉ một con sâu mà cũng dám làm càn trước mặt thần linh.

Keng!

Có thần linh khinh thường, trực tiếp ra tay, tế ra một kiện Thần khí là một thanh đao, trực tiếp hóa thành thần quang chém về phía con sâu kia.

Một kích tràn đầy tự tin, nhưng tên thần linh này lại chỉ nghe một

tiếng “Đinh” truyền đến, thần đao bổ vào sâu vào thân thể to lớn kia lại không thể gây tổn hao gì, còn phát ra tia lửa.

Một màn này làm tất cả thần linh sợ ngây người, có chút ngơ ngác.

Thần khí, đó chính là Thần khí, dù tu vi bị giam cầm nhưng uy lực của Thần khí cũng không nhỏ, thế mà không thể tổn thương con sâu kia.

Răng rắc!

Ngay sau đó, chuyện càng khủng bố hơn đã xuất hiện, thần đao bị con sâu cắn mất, nhai răng rắc nuốt vào bụng.

Đám thần linh hoảng sợ nhìn nó, lại có thể ăn luôn cả Thần khí.

“Phốc... Đáng chết.” Tên thần linh vừa tế ra Thần khí đột nhiên hộc máu, kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn con sâu kia, giờ mới nhận thức được sự khủng bố của nó.

Không nói tới đám thần linh này, ngay cả Mộc Phàm ở phía sau vốn dĩ chẳng để ý cũng kinh ngạc.

“Phòng ngự thật cường đại.” Mộc Phàm có chút kinh hãi.

Những ký sinh trùng này có lực phòng ngự quá cường đại, Thần khí cũng không có tác dụng với chúng, quả thực chính là ngoài dự đoán của đám thần linh.

“Nó tới.”

“Mau ra tay.”

Chỉ thấy cả đám trên tiên thuyền hoảng sợ kêu to, ra sức tế ra Thần khí của bản thân, thậm chí có thần linh thi triển bí thuật, bộc phát lực lượng cường đại hung hăng nện về phía con sâu trăm trượng kia.

Ầm, nước xung quanh sôi trào quay cuồng, năng lượng cường đại vừa mới bùng nổ đã bị một lực lượng vô hình cắn nuốt hấp thu, không dư thừa chút nào.

Còn ký sinh trùng thì chỉ trầy một lớp da, hoàn toàn không có một chút thương tổn thực sự.

Oanh!

Chỉ thấy tiên thuyền xóc nảy, rơi xuống mặt nền rồi chia năm xẻ bảy, tất cả thần linh nối đuôi nhau chạy tán loạn.

Bọn họ mới vừa chạy khỏi, con sâu trăm trượng kia lập tức đánh vào mặt nền cứng rắn, phát ra tiếng leng keng, đầu nó toé tia lửa.

“Lên, giết nó.”

Cả đám ổn định tinh thần lại, rống giận, tung ra tuyệt chiêu, oanh vào trên thân con sâu kia.

Trong phút chốc, từng sợi quy tắc chi lực nổ tung, rốt cuộc con sâu cũng bị chúng thần hợp lực xé nát.

Thi thể khổng lồ nổ thành từng khối bắn ra, dịch nhầy vẩy tung toé, rơi xuống nền bốc khói xèo xèo.

Cả đám vừa thấy tức khắc kinh hồn, đây là máu trong cơ thể con sâu, mang theo đặc tính ăn mòn mãnh liệt nhưng lại không có thể ăn mòn mặt nền nơi này.

Mặt nền này là một kết cấu trong cơ thể Côn, có khả năng hồi phục cường đại, mấy cái hố vừa mới bị ăn mòn ngay lập tức được chữa trị.

“Thật là lợi hại.”

Mộc Phàm âm thầm quan sát mà kinh hãi không thôi, giật mình vì đám sâu quỷ dị này này không chỉ có phòng ngự cường hãn, còn rất khó giết chết.

Ba mươi tên thần linh hợp lực mới đánh chết một con sâu trăm trượng, nhưng còn có không biết bao nhiêu con thế này đang phủ kín bốn phía.

“Hệ thống, rốt cuộc đây là ký sinh trùng gì, sao lại cường hãn như thế?”

Mộc Phàm thầm giật mình hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là một loại tiên trùng ký sinh đặc biệt trong cơ thể Côn, chuyên môn giúp Côn quét sạch rác rưởi trong cơ thể.”

“Bởi vì Côn có hình thể quá lớn nên không thể chăm sóc mọi ngóc ngách trong cơ thể, những tiên trùng ký sinh này giúp nó dọn dẹp.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm đã hiểu cơ bản.

“Tê!”

Đang nghĩ ngợi thì trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng hí vang, một con sâu dài mấy chục trượng đột nhiên phóng xuống, cái miệng tròn tròn mở rộng cạp tới chỗ Mộc Phàm.

Biến cố bất thình lình làm sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, không nói hai lời vung tay tung ra một quyền.

Đương!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, lực phản chấn cường đại truyền đến làm cánh tay Mộc Phàm tê dại, có cảm giác đau nhức.

Lực phản chấn đánh Mộc Phàm bay ra ngoài mấy ngàn mét mới rơi xuống.

Nhìn lại ký sinh trùng, đầu nó bị lún một lỗ, nhưng lại không tổn thương bao nhiêu, phòng ngự cường đại làm Mộc Phàm kinh hãi.

“Mẹ nó, da thật cứng.” Mộc Phàm thầm mắng một tiếng, lắc lắc cánh tay tê mỏi.

Hắn kinh ngạc hỏi hệ thống: “Hệ thống, phòng ngự của đám ký sinh trùng này quá mạnh đi, hiện tại ta có thể dùng một quyền đánh nát một hành tinh như mặt trăng, vì sao lại không đánh nát đầu trùng này được ?”

“Ký chủ, ngươi nhìn cho rõ, đám tiên trùng này ký sinh trong cơ thể Côn, hàng năm hấp thu tiên lực của Côn để tẩm bổ, thân thể sớm đã có thể so với tiên thiết.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm cả kinh, sau đó hai mắt sáng rực lên, thân thể có thể so với tiên thiết?

“Ý của ngươi là trong thân thể chúng nó ẩn chứa tiên lực?” Mộc Phàm vui mừng thầm hỏi.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại: “Ký chủ thông minh, đã nghĩ tới điểm này rồi nha, không sai, trong cơ thể những tiên trùng ký sinh này ẩn chứa rất nhiều tiên lực.”

“Có thể tinh luyện tiên lực sao?” Mộc Phàm lại hỏi một câu.

Đây mới là mục đích của hắn, nếu trong cơ thể đám tiên trùng ẩn chứa tiên lực, vậy có thể tinh luyện ra rồi hấp thu hay không?

“Có thể, ký chủ đánh chết chúng nó, sau đó dùng thủ pháp luyện đan tinh luyện thân thể chúng nó, sẽ có thể tinh luyện ra tiên lực thuần khiết.”

Lần này hệ thống rất hào phóng giải thích, thậm chí nói ra biện pháp.

Điều này làm cho Mộc Phàm kinh ngạc, bất ngờ, hệ thống này đổi tính rồi sao, thế mà không đòi tiền.

“Tê...”

“Kỉ kỉ!”

Nhưng vào lúc này, bốn phía truyền đến từng tiếng hí vang khủng bố, làm tinh thần đám thần linh vừa mới khôi phục trở nên căng thẳng.

Bọn chúng giương mắt nhìn lại, tức khắc sợ tới mức sắc mặt biến thành màu đất.

Không biết khi nào mà chung quanh đã có vô số sâu bò lổm ngổm, từng con từng con bò tới đây, mở miệng rộng, lộ ra răng nanh hí vang.

“Không tốt, chúng ta đi mau.”

Hai nhóm thần linh sợ vỡ mật, nhanh chóng chạy như bay, vô số tiên trùng ký sinh ngửi thấy hơi thở con mồi ào ào nảy lên.

Không biết có bao nhiêu con, một con nối tiếp một con, lớn lớn bé bé nhiều không đếm xuể.

Nhỏ thì như trâu rừng, có con dài mấy trượng, mấy chục trượng, trên trăm trượng, thậm chí còn có không ít con to khủng bố, dài đến ngàn trượng.

Chúng nó tựa như thủ lĩnh, hiệu lệnh vô số tiên trùng lớn nhỏ nhào tới, muốn xé nát cắn nuốt tất cả thần linh.

“Chạy!”

Mấy chục tên thần linh kinh hoảng thất thố chạy trốn, dọc theo đường đi, có thần linh bị cự trùng cắn, bị nhai nát nuốt ăn sống, cảnh tượng máu me kinh khủng.

Đây là một trận săn giết đáng sợ, thần linh lại trở thành con mồi của ký sinh trùng, không ngừng bị đuổi giết.

“Thối lui.”

Tiểu Ách quát to một tiếng, làm rất nhiều tiên trùng đang xông lên đồng thời dừng lại, run rẩy, sau đó lui đi.

Giống như chúng nó rất sợ Tiểu Ách, không dám tới gần.

Điều này làm Mộc Phàm vốn định ra tay kinh ngạc dừng lại, ánh mắt nhìn Tiểu Ách trở nên cổ quái.

“Sao những con sâu này đều sợ hãi ngươi thế?” Mộc Phàm cảm thấy quái dị nên hỏi.

Tiểu Ách ngại ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, ta cũng không biết, chỉ là theo bản năng quát to, chúng nó liền lui lại.”

“...” Mộc Phàm đen mặt, trong lòng thầm mắng, quỷ mới tin ngươi.

Chắc chắn Tiểu Ách này còn che giấu bí mật to lớn nào đó mà

mình không biết.

“Đám ký sinh trùng này quá đông, làm sao giết nổi?”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên khó coi, nhìn vô số tiên trùng ký sinh vây quanh, tuy rằng chúng nó kiêng kị không dám tiến lên nhưng cũng chông có tan đi.

Bị vô số tiên trùng vây quanh, Mộc Phàm cũng nổi da gà.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi thì bên kia truyền đến tiếng nổ kịch liệt, thánh quang chiếu rọi bóng tối, kinh động đám tiên trùng, bọn chúng đều đồng loạt quay về hướng đó.

“Tê!”

Đám ký sinh trùng như bị chọc giận, điên cuồng hí to quay đầu hướng tới nơi phát ra thánh quang, đó là Thánh thành của Thiên sứ tộc.

Thánh thành dừng ở nơi đó, bị vô số tiên trùng bao vây, điên cuồng tấn công.

Thiên sứ tộc gặp bi kịch, bộc phát cấm thuật cường đại chống trả, kết quả như thọc trúng tổ ong vò vẽ, đưa tới vô tận ký sinh trùng điên cuồng vây công.

“Đại nhân, bên kia có thật nhiều đồ vật sáng lấp lánh.”

Đột nhiên, Tiểu Ách vừa nói vừa chỉ về một hướng.

Mộc Phàm nghe được, hai mắt tỏa ánh sáng.

Chương 396: Tiên tinh

“Ở nơi đó sao?”

Mộc Phàm theo hướng Tiểu Ách chỉ dẫn, đi tới một chỗ.

Nơi này tối tăm, nhưng lấy thị lực của hắn thì hoàn toàn có thể nhìn thấy bình thường.

Phía trước có một vách thịt, bề mặt có dịch nhầy ghê tởm chảy xuôi xuống, bên dưới hình thành từng ao hồ gồ ghề lồi lõm.

Nơi này chính là dạ dày của Côn, thật sự vô cùng lớn, có từng cái hồ đáng sợ, ngã vào trong đó sẽ bị tiêu hóa sạch.

Ngay cả tiên trùng ký sinh cũng không ngoại lệ, một khi ngã vào trong đó sẽ bị hòa tan tiêu hóa, khủng bố đến cực điểm.

Mộc Phàm thật cẩn thận bay qua, nhưng chung quanh có quá nhiều tiên trùng ký sinh.

Ở một cục thịt to lại có vô số lổ thủng, bên trong có tiên trùng ký sinh ra ra vào vào, hiển nhiên đây là một cái trùng sào.

Những tiên trùng ký sinh này đào ra một đám lỗ thủng tạo thành sào huyệt, thế mà không có được chữa trị, rất kỳ quái.

“Tê...”

Mộc Phàm vừa tới gần, lập tức kinh động đám tiên trùng ký sinh, thậm chí trong lỗ thủng có vô số tiên trùng điên cuồng chui ra.

Thấy một màn như vậy, trong lòng hắn cũng không nhịn không được mà nổi da gà, số lượng nhiều đến dọa người.

“Thế mà bị phát hiện?” Sắc mặt Mộc Phàm trở nên khó coi.

Hắn cố gắng ẩn tàng nhưng vẫn bị tiên trùng ký sinh phát hiện, rốt cuộc là tại sao, hay là chúng nó quá nhạy bén đây?

“Hệ thống, có biện pháp nào giúp ta tránh không bị đám trùng ghê

tởm này phát hiện sao?"

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm lại xin hệ thống giúp đỡ.

"Nạp một trăm tỷ là có thể giải quyết một cách hoàn mỹ."

Hệ thống rất dứt khoát, một trăm tỷ.

Mộc Phàm nghe xong không nói nhiều, dù một trăm tỷ cũng không ít.

"Nạp tiền!"

Nhìn càng lúc càng có nhiều tiên trùng ký sinh chui ra, Mộc Phàm nhanh quyết định Nạp tiền, một trăm tỷ để hệ thống hỗ trợ che giấu mình cùng Tiểu Ách.

Ong, liền thấy Mộc Phàm cùng Tiểu Ách song song biến mất.

Rất nhiều tiên trùng ký sinh nhanh chóng xông tới, kết quả đụng đầu nhau choáng váng, có mấy con hôn mê luôn.

Không thấy Mộc Phàm cùng Tiểu Ách, rất nhiều tiên trùng ký sinh gầm rú, giống như cảm thấy kỳ quái vì sao con mồi đột nhiên biến mất.

Nhưng đám tiên trùng nhanh chóng quay đầu, hình như ngửi được hơi thở con mồi, điên cuồng bò hướng về một nơi khác.

Đó là những sinh linh bị nuốt vào, phần lớn đã bị tiêu hóa sạch sẽ.

Chỉ có một số sinh vật từ cấp Truyền kỳ trở lên may mắn còn sống.

Nhưng nghênh đón bọn chúng là vô số tiên trùng đáng sợ, rậm rạp nhào tới cắn xé từng sinh vật một, nuốt ăn.

Trong trùng sào có nhiều tiên trùng nối nhau bò ra.

"Hẳn là ra hết rồi đi?"

Trong bóng đêm, Mộc Phàm cùng Tiểu Ách lặng yên nhìn trùng sào.

Một lúc lâu không thấy tiên trùng bò ra nữa cho nên Mộc Phàm suy đoán là không còn con nào, lúc này mới lặng yên hướng tới trùng sào.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền tới trước một cái lỗ lớn, đây là một cái lỗ thủng nhỏ nhất trong đám lỗ to to nhỏ nhỏ.

Mộc Phàm từ lỗ thủng này tiến vào trùng sào, mới vừa tiến vào liền thấy bốn phía có vô số đường hầm lớn lớn bé bé.

Hắn hoa cả mắt, không có cách nào dùng nguyên thần ý niệm cảm ứng, nơi này tựa như một cái mê cung làm người xem choáng váng.

“Đại nhân, ở bên này.”

Còn may là Tiểu Ách ở bên cạnh chỉ đường cho Mộc Phàm, cả hai thường hay gặp vài tiên trùng ký sinh đang tiếp tục đào đường hầm.

Nhưng dù cho chúng nó đào như thế nào cũng không thể đánh xuyên qua vách dạ dày của Côn.

Trải qua mười mấy lần chỗ cong quẹo, rốt cuộc Mộc Phàm cũng đi tới một không gian rộng lớn, giống như là trung tâm của trùng sào.

Vừa tiến vào, Mộc Phàm đã bị những đồ vật trước mắt làm ngây ngẩn, tựa như tiến vào một bảo khố thật lớn.

Ở chỗ này có vô số kim loại quý hiếm chồng chất, hơn nữa đều là những thứ khó có thể bị Côn hấp thu hòa tan.

“Phát tài.”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn vô số tài liệu trước mắt, không nén được sự hưng phấn.

Hắn không nói hai lời lập tức tiến lên, bắt đầu xem xét, tiện tay cầm lấy một khối kim loại gồ ghề lồi lõm.

“Tiên thiết?” Mộc Phàm kinh hỉ vì phát hiện đây là Tiên thiết.

Đây là vật chất đặc thù do tiên nhân thượng cổ luyện chế ra, một loại tài liệu chỉ có tiên nhân mới có thể luyện thành, dùng để chế tạo Tiên khí.

Hắn thấy được Tiên thiết chồng chất như núi, ít nhất là mười vạn tấn trở lên, số lượng kinh người.

“Thu!”

Mộc Phàm vung tay lên, trực tiếp thu hồi tất cả Tiên thiết cùng các loại tài liệu hiếm lạ cổ quái.

Sau đó hắn nhanh chóng bay hướng tới nơi tận cùng, tới một không gian nhỏ khác, thấy được bảo vật lấp lánh mà Tiểu Ách nói.

Nơi này có một đống đồ vật trong suốt, hấp dẫn ánh mắt của Mộc Phàm.

“Chính là những thứ này sao?” Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn một ngọn núi trong suốt.

Từng viên tinh thạch kỳ quái xuất hiện trước mắt hắn, trông rất khác thần thạch, nhưng cũng ẩn chứa một cổ năng lượng tinh thuần cường đại.

Mang theo tò mò, Mộc Phàm cầm lấy một viên cẩn thận quan sát một hồi.

“Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, tiên tinh, một viên trị giá mười tỷ.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở làm Mộc Phàm sửng sốt, bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là tiên tinh, một loại tiên thạch ẩn chứa tiên khí tinh thuần.

Một viên mười tỷ, cũng coi như không tệ.

Mộc Phàm đếm đếm, đống tiên tinh như núi nhỏ trước mắt ít nhất là năm ngàn viên, thật sự phải phát tài nha.

Hai mắt hắn lấp lánh.

Không nói hai lời, Mộc Phàm xông lên quét sạch, không lưu lại một viên.

Khi kiểm kê thì được năm ngàn ba trăm viên tiên tinh, tổng giá trị giá trị là hơn năm mươi ngàn tỷ, quả thực chính là một bút tiền của từ trên trời rớt xuống.

“Tiểu Ách, nhìn xem còn nữa hay không?”

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn, kêu Tiểu Ách tiếp tục xem xét coi còn có tiên tinh này hay không.

Quả nhiên, Tiểu Ách không làm hắn thất vọng, chỉ vào một khác phương hướng khác tỏ vẻ nơi đó vẫn còn.

Rất mau, Mộc Phàm theo sự chỉ dẫn của Tiểu Ách, lại đi vào một cái trùng sào khác, quả nhiên phát hiện một đống tiên tinh khác.

Nhưng số lượng hơi ít, chỉ có hơn một ngàn viên, nhưng cũng không tồi.

Kế tiếp, Mộc Phàm lần lượt cướp đoạt một đám trùng sào lớn lớn bé bé, cướp sạch toàn bộ, lấy được vô số tài liệu quý hiếm, chỉ Tiên thiết dùng để luyện chế Tiên khí đã có trên trăm triệu tấn.

Điều mà Mộc Phàm để ý nhất chính là tiên tinh, sau cướp đoạt tất cả trùng sào, tổng cộng được mười hai ngàn ba trăm viên tiên tinh.

Đây là một mớ tài sản khổng lồ, một viên tiên tinh trị giá mười tỷ, vậy mười hai ngàn ba trăm viên liền tương đương với một trăm hai mươi ba ngàn tỷ.

Mộc Phàm đang ngồi trong một lỗ thủng trên vách dạ dày, vẻ mặt hưng phấn đỏ bừng, kiểm kê tài sản vừa mới cướp sạch, thiếu chút nữa cười ra tiếng rồi.

“Phát tài phát tài.” Mộc Phàm tựa như một tên tham tiền.

Điều này làm cho Tiểu Ách bên cạnh cảm thấy rất khó hiểu, nghĩ thầm: “Đại nhân làm sao vậy, chỉ là một ít năng lượng thạch nho nhỏ thôi, vì sao vui vẻ như vậy?”

Đối với nàng mà nói chỉ là năng lượng thạch, nhưng đối với Mộc Phàm quả thực chính là tài sản kếch xù, thứ để hắn nhanh chóng thăng cấp.

“Không nghĩ tới trong cơ thể Côn thế mà giấu một lượng lớn tiên tinh, thật kỳ quái, vì sao không bị hấp thụ hết đây?”

Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái, theo đạo lý mà nói, tiên tinh rơi vào trong dạ dày Côn không bị tiêu hóa hấp thu là chuyện lạ.

“Ký chủ, của cải mà những tiên trùng ký sinh tích góp lại là dùng để ấp ký sinh trùng mới.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống giải thích.

Những tiên tinh này do đám tiên trùng tích góp lại, dùng để ấp nở ký sinh trùng mới nhưng lại bị Mộc Phàm cướp sạch.

Có thể tưởng tượng, những tiên trùng ký sinh phát hiện không còn tiên tinh sẽ điên cuồng cỡ nào nha.

Đây chính là hành động ngăn cản chúng nó gây giống, tuy rằng có thể hấp thu năng lượng từ Côn để gây giống hậu đại nhưng làm như vậy rất chậm.

Dùng tiên tinh để đào tạo nhanh hơn, cho nên khi tiên trùng ký sinh phát hiện bảo bối trong trùng sào bị cướp sạch lập tức phát cuồng.

“Tê!”

“Ngao!”

Bốn phương tám hướng truyền đến từng đợt tiếng trùng hí, vô số tiên trùng ký sinh nổi cơn điên, đuổi giết những sinh vật bị Côn nuốt vào.

Bao gồm đám thần linh, tất cả đều khổ sở vì vô số tiên trùng ký sinh điên cuồng săn giết, bọn trùng như hoàn toàn không muốn sống nữa.

Đám thần linh sợ hãi, vừa đánh vừa lui.

Thánh thành của Thiên sứ tộc như rơi vào vũng bùn, bị vô số tiên trùng ký sinh bao vây, không cách nào lao ra.

“Chậc chậc, Thiên sứ tộc xong đời.”

Mộc Phàm đứng xa xa xem kịch, vui sướng hài lòng nhìn Thánh thành Thiên sứ tộc bị hàng tỉ tiên trùng vây quanh.

Oanh!

Quả nhiên, không bao lâu, phòng ngự của Thánh thành bị vỡ một góc, Thánh ngân thế mà sắp bị đứt một đường, thủng một lỗ lớn.

Vô số tiên trùng vừa thấy lập tức hành động, điên cuồng từ lỗ thủng vọt vào, trong lúc nhất thời, Thánh thành tràn ngập nguy cơ.

“Vinh quang thần chủ, vĩnh thế chiếu rọi!”

“Thẩm phán!”

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh truyền đến, liền thấy một cổ thánh quang cường đại bùng nổ, ầm ầm ầm càn quét vô số tiên trùng ký sinh.

Lực lượng khủng bố nháy mắt xỏ xuyên qua vô số tiên trùng, dọn ra một con đường, Thánh thành trực tiếp xông ra ngoài.

Một màn này khiến Mộc Phàm kinh hãi.

“Hơi thở thật cường đại, thì ra trong Thánh thành của Thiên sứ tộc còn giấu một tên thần linh cao cấp.”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng, cổ lực lượng vừa rồi hiển nhiên vượt qua tất cả các thần linh, là một tên có thực lực cực kỳ khủng bố.

Chỉ là không rõ tên thần linh này ở cấp bậc nào.

Chương 397: Trộm một đỉnh tiên huyết

“Thiên sứ tộc, thật âm hiểm.”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, nhìn Thánh thành phá tan trùng vây giết ra ngoài, âm thầm kinh hãi vì sự âm hiểm của Thiên sứ tộc, thế mà cất giấu một tên thần linh cấp cao.

Hắn dò hỏi: “Hệ thống, có thể dò xét được cấp bậc của tên thần linh ẩn giấu trong Thánh thành Thiên sứ tộc hay không?”

“Dò xét cần hai mươi ngàn tỷ, có nạp tiền hay không?”

Hệ thống trực tiếp đưa ra một đáp án làm sắc mặt Mộc Phàm cứng đờ.

Hắn bực bội, mắng: “Thứ hố người, ngươi mở miệng liền muốn hố hai mươi ngàn tỷ, ngươi hố quen rồi đi?”

Một lần tra xét liền muốn hai mươi ngàn tỷ, quá biết hố mà.

“Không nạp, kiên quyết không nạp.”

Mộc Phàm tức giận, muốn biết cấp bậc cụ thể của tên thần linh đang ẩn giấu kia phải tốn ngàn tỷ, mà biết rồi cũng không có tác dụng gì.

Quả thực chính là lãng phí tiền, biết rồi thì như thế nào, dù sao hiện tại cũng không đi liều mạng với người taa.

“Nghĩ biện pháp rời khỏi bụng Côn mới được.”

Mộc Phàm nhìn một vòng, thấy nhiều thần linh dị tộc đang bị đuổi giết, trong lòng có ý muốn rời khỏi cơ thể Côn.

Nhưng vừa mới nghĩ tới thì trong đầu lại vang tiếng hệ thống.

“Ký chủ, thật vất vả mới tiến vào đây mà ngươi lại vội vã muốn đi ra ngoài, không cầm bảo vật mà đã rời đi sao?”

Hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm có chút ngạc nhiên.

“Ta đã cướp sạch tất cả bảo vật, tiên tinh cũng không còn, còn ở lại nơi này làm cái gì, chẳng lẽ chờ bị Côn tiêu hóa, trở thành một đống phân?”

Mộc Phàm có chút khó hiểu hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, ngươi có thể động não hay không, thứ quý giá nhất trong thân thể Côn tất nhiên là tiên huyết của Côn rồi.”

“Tiên huyết gần như vô tận, là bảo vật tốt nhất dùng để rèn luyện tiên thể, ngươi không lấy chẳng phải là lãng phí cơ hội sao?”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm liền tỉnh ngộ.

Không sai, Côn là tiên thú thượng cổ, tiên huyết trong cơ thể nó gần như vô tận, đây chính là bảo vật tốt nhất để rèn luyện tiên thể nha.

Ở bên ngoài, ngươi không có biện pháp lấy được tiên huyết từ thân thể Côn, nhưng ở trong cơ thể thì khác rồi, có nhều cơ hội lấy được tiên huyết.

Nghĩ đến đây, Mộc Phàm liền hưng phấn.

“Có phải cần đánh xuyên qua vách dạ dày của Côn, tiến vào trong mạch máu của nó không?” Mộc Phàm hưng phấn hỏi.

Ai ngờ hệ thống lại nói: “Ký chủ, với năng lực hiện tại của ngươi, tiến vào trong mạch máu Côn thì chỉ có một kết cục, đó chính là bị hấp thu tại chỗ.”

Sắc mặt Mộc Phàm tối sầm lại, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ, ta không thể tiến vào trong mạch máu thì lấy tiên huyết thế nào?”

Phải biết rằng năng lực khôi phục của Côn cực kỳ khủng bố, chưa kịp đào xuyên mạch máu liền đã khôi phục rồi, đừng hòng nhìn thấy tiên huyết.

“Ký chủ, không có vấn đề mà nạp tiền không giải quyết được, nạp mười ngàn tỷ, có thể trực tiếp xuyên vách thịt trong cơ thể Côn, tiến vào chỗ trái tim.”

Vừa nghe hệ thống nhắc nhở, hai mắt Mộc Phàm sáng lên.

Nói cách khác, chỉ cần nạp mười ngàn tỷ, hệ thống có thể đưa vào chỗ trái của Côn, chẳng phải là có thể lấy được máu tinh túy nhất từ trái tim của Côn sao?

Đó chính là phần máu tinh hoa nhất, là tinh huyết quý giá nhất, hiệu quả cường đại nhất.

“Tốt, nạp tiền.”

Mộc Phàm không nói hai lời, trực tiếp nạp mười ngàn tỷ, vừa mới thu hoạch cộng thêm trước kia dư lại, hiện tại hắn có hơn một trăm bốn mươi ba ngàn tỷ, có thể nói là quá giàu.

“Đinh, nạp mười ngàn tỷ, bắt đầu truyền tống.”

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa vang lên, Mộc Phàm chỉ cảm thấy một lực lượng thần bí bao vây lấy thân thể hắn, sau đó trực tiếp xuyên qua vách thịt trong bụng Côn, một đường bay vút.

Trước mắt nhoáng lên, Mộc Phàm đã tới một khu vực trống trải, bốn phía tràn ngập tiên khí mờ mịt.

“Trái tim ở đâu?” Mộc Phàm vừa tiến đến liền kiểm tra ngay.

Đông!

Đông, đông!

Chỉ nghe trong tiên khí mông lung truyền đến từng tiếng nổ vang, làm màng nhĩ Mộc Phàm đau đớn, muốn hôn mê.

Thậm chí cảm giác nguyên thần sắp tan vỡ, rất khủng bố.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, kinh hãi nhìn vào trong sương mù, mơ hồ thấy một trái tim không lồ đang co bóp kịch liệt.

Một trái tim vô cùng lớn, tựa như một hành tinh, bốn phía có nhiều mạch máu kết nối, không ngừng nhảy lên, phát ra từng tiếng vang như sấm rền.

“Trái tim thật khủng khiếp, chỉ là tiếng tim đập cũng khiến ta không chịu nổi.”

Sắc mặt Mộc Phàm tái nhợt, còn may là có lực lượng của hệ thống ngăn cách, bằng không thì hắn cũng hoài nghi mình có thể bị tiếng tim đập chấn nát hay không.

Có thể thấy được đầu tiên thú này khủng bố đến mức nào.

Nhưng tới nơi này rồi, Mộc Phàm lại không biết làm gì nữa.

Bởi vì hắn phát hiện mình không phá nổi mạch máu của Côn, dù dùng hết sức hay dùng bất kỳ binh khí gì cũng không biện pháp lưu lại chút dấu vết nào.

Làm thế nào đây?

Mộc Phàm mờ mịt nhìn trái tim thật lớn trước mắt, có thể cảm giác được bên trong ẩn chứa vô số tiên huyết, bảo tàng ở ngay trước mắt.

Nhưng làm sao lấy ra là một vấn đề lớn.

Tiểu Ách bên cạnh không nói một lời, yên lặng đi theo Mộc Phàm, không rời một tấc, cũng không có quấy rầy Mộc Phàm.

“Hệ thống, không phá được vách mạch máu, làm thế nào đây?”

Sau vài lần nếm thử, Mộc Phàm có chút buồn bực từ bỏ, mình không có biện pháp, chỉ có thể nhờ hệ thống giúp đỡ.

Hệ thống không làm hắn thất vọng: “Ký chủ, nạp năm mươi ngàn tỷ, có thể trực tiếp tinh luyện tiên huyết của Côn mà không bị phát hiện.”

Nghe xong hệ thống nói xong, da mặt Mộc Phàm co rút.

Hắn nén giận, nói: “Hệ thống, ngươi cũng quá biết hố, mở miệng muốn hố hết nửa số tiền của ta, ngươi mở miệng thật rộng nha.”

“Ký chủ, tiền chính là dùng để tiêu xài, giữ lại cho mốc meo sao?”

Hệ thống hỏi lại một câu, sau đó lạnh lùng nói: “Bổn hệ thống cũng không ăn lời, ngươi giữ tiền lại không dùng thì để làm gì chứ?”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm tức khắc á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, mình kiếm tiền để làm gì, còn không phải dùng để nạp tiền, đốt tiền thăng cấp, giữ lại làm gì.

“Thiếu niên, đừng do dự, ngươi nạp càng nhiều, thu hoạch càng nhiều.”

“Nạp tiền giúp ngươi trưởng thành, nạp tiền khiến ngươi không sợ gì cả, đá bay hết mọi khó khăn, ngươi còn do dự điều gì nữa?”

Hệ thống liên tục nhắc nhở.

Mộc Phàm suy nghĩ kỹ, dù mình kiếm tiền nhiều hơn nữa thì giữ lại cũng chẳng có chỗ nào dùng, tuy tiên tinh ẩn chứa tiên khí, nhưng hấp thu sạch sẽ cũng không gia tăng bao nhiêu.

Nhưng nạp tiền thì khác, nạp năm mươi ngàn tỷ là có thể tinh luyện tiên huyết của tiên thú thượng cổ Côn, hơn nữa còn là tinh huyết từ trái tim.

Thứ này có thể giúp hắn thành công rèn luyện vô thượng tiên thể, dù ăn sạch tiên tinh cũng không có khả năng rèn luyện ra tiên thể.

So ánh hai bên, có thể thấy được nặng nhẹ ngay tức khắc.

“Nạp!” Mộc Phàm cắn răng đưa ra quyết định.

Chỗ dựa duy nhất của mình chính là hệ thống, chỉ cần nạp tiền là có thể lấy được thứ mình muốn, hoặc là chỗ tốt khó có thể tưởng tượng được.

Như vậy thì mình còn do dự gì nữa.

“Đinh...”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở: “Nạp năm mươi ngàn tỷ, bắt đầu tinh luyện tiên huyết của tiên thú thượng cổ Côn, mời ký chủ

chuẩn bị dùng tiên đỉnh phong ấn."

Mộc Phàm lập tức làm theo, tế ra tiên đỉnh, nó lập tức bay đến cạnh trái tim của Côn, nhanh chóng biến to.

Muốn giữ tiên huyết thì phải dùng tiên đỉnh mới được, nếu dùng những món đồ vật khác thì chúng sẽ bị năng lượng cường đại từ tiên huyết hủy diệt.

Ong!

Ngay sau đó, liền thấy một cổ lực lượng thần bí lặng yên đục một lỗ trên trái tim của Côn, tiên huyết từ bên trong trào ra, rơi vào trong tiên đỉnh.

Đây là lấy máu trắng trợn nha, Mộc Phàm xem mà trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ không sợ bị Côn phát giác?

Nhưng điều hắn lo lắng là dư thừa, hành động của hệ thống cũng không bị Côn phát giác, cứ lấy máu như vậy.

Một lỗ hổng thế kia đối với trái tim to lớn của Côn mà nói quả thực không đáng nhắc tới, thậm chí không có một chút cảm giác.

Tiên huyết trào ra tựa như một cột nước, miệng vết thương chịu tác dụng của lực lượng từ hệ thống nên không có khép lại, tiên huyết bên trong không ngừng tiến vào tiên đỉnh.

Mộc Phàm xem mà hãi hùng khiếp vía, gương mặt đỏ bừng, rất hưng phấn.

Nhìn tiên huyết ồ ạt chảy vào tiên đỉnh, tiên huyết tinh thuần, trong suốt, ẩn chứa tiên lực cường đại.

Một giọt tiên huyết thông thường đủ đập vụn một ngọn Chomolungma (Everest).

Một giọt tiên huyết tinh thuần từ trái tim có thể hủy diệt một tiểu thế giới, có thể nghĩ xem nó ẩn chứa năng lượng khủng bố đến mức nào.

Mộc Phàm mừng như điên, nhìn tiên huyết không ngừng phun trào

ra, bản thân cũng cảm giác được thân thể không cách nào thừa nhận cổ tiên lực đáng sợ kia.

Rầm!

Không bao lâu, tiên huyết ngừng chảy, miệng vết thương dần dần khép lại.

Nhìn đến đây, Mộc Phàm nhịn không được sửng sốt, hỏi: “Có chuyện gì, vì sao không tiếp tục tinh luyện?”

“Ký chủ, tiên đỉnh đã đầy, hơn nữa một lần chỉ có thể lấy bấy nhiêu thôi, muốn thêm thì phải tiếp tục nạp tiền, nhưng bổn hệ thống không khuyến khích ký chủ tiếp tục tinh luyện.”

Lời hệ thống giải thích làm hắn càng cảm thấy khó hiểu.

“Vì sao không tiếp tục lấy máu, không phải lấy càng nhiều càng tốt hả?” Mộc Phàm có chút bất mãn nói.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, một đỉnh tiên huyết đã là cực hạn, nếu lại tiếp tục sẽ khiến ý thức tự chủ của Côn bừng tỉnh, đến lúc đó ký chủ sẽ bị xóa sạch.”

Ngẫm lại cũng đúng, tinh huyết bị trộm gần một phần vạn rồi, lại trộm nữa thì chắc chắn sẽ bị Côn phát hiện, khi đó Mộc Phàm sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

“Được thôi, vậy quên đi.” Hiển nhiên Mộc Phàm có chút không cam lòng.

Muốn lấy nhiều tiên huyết hơn nữa, dù sao đây là bảo bối, đáng tiếc đã tới cực hạn.

“Hệ thống, có tiên huyết rồi, kế tiếp rèn luyện vô thượng tiên thể mà ngươi nói như thế nào?”

Mộc Phàm đã không chờ nổi nữa nên hỏi, đây mới là điều hắn quan tâm nhất.

Vô thượng tiên thể sẽ cường đại tới mức nào, trong lòng hắn rất chờ mong.

“Còn thiếu một thứ, có lẽ trong Thiên Đình thượng cổ có, mời ký chủ đi tìm một thứ cuối cùng.”

Câu trả lời của hệ thống nằm ngoài dự kiến của Mộc Phàm, khiến hắn có chút kinh ngạc.

“Thiếu thứ gì?”

Hắn ngạc nhiên hỏi, muốn biết còn thiếu thứ gì mới có thể rèn luyện vô thượng tiên thể.

Câu trả lời kế tiếp của hệ thống lại làm hắn chấn động.

Chương 398: Tiên thú: Kỳ lân

“Thiên Đế huyết?”

Mộc Phàm trừng to mắt, bị câu trả lời của hệ thống làm sợ ngây người.

Đùa gì vậy, thế mà phải dùng Thiên Đế huyết mới có thể hoàn thành rèn luyện vô thượng tiên thể, có phải đùa quá trớn hay không?

“Không sai, cần Thiên Đế huyết làm vật dẫn, lấy tiên huyết đúc vô thượng tiên thể.”

Hệ thống đưa ra đáp án.

Mộc Phàm nghe mà hô hấp dồn dập, nói không tâm động là giả, nhưng có rất nhiều nghi vấn.

“Vì sao phải dùng Thiên Đế huyết, ngươi chắc chắn nơi này có Thiên Đế huyết?” Hắn có chút khó hiểu.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Trong vạn tiên thì ai đứng đầu, tất nhiên là Thiên Đế rồi, chỉ dùng Thiên Đế huyết mới có thể đúc thành vô thượng tiên thể.”

“Còn nữa, sao ngươi có thể chắc chắn rằng nơi này có Thiên Đế huyết?” Mộc Phàm cảm thấy khó hiểu hơn, thậm chí có chút nghi ngờ.

Chắc chắn hệ thống này muốn đào hố cho hắn nhảy.

“Căn cứ theo tư liệu, cứ mười vạn năm thì Thiên Đế sẽ đổi máu một lần nên chắc chắn trong Thiên Đình thượng cổ có cất giấu Thiên Đế huyết”

“Là Thiên Đế bất hủ bất chí cao vô thượng trong chúng tiên, dù vẫn diệt cũng sẽ lưu lại một ít máu.”

“Đó là cơ duyên của ký chủ, lấy được Thiên Đế huyết, rèn đúc vô

thượng tiên thể, tương lai ngang dọc vũ trụ."

Hệ thống thao thao bất tuyệt, nói nghe rất có lý nhưng Mộc Phàm lại âm thầm cảnh giác.

Với tính tình quỷ quái của hệ thống này, chắc chắn có hố to cho hắn nhảy vào.

"Đừng nói hoa hòe loè loẹt, dù Thiên Đế thay máu, cũng không có khả năng lưu lại đến bây giờ."

Mộc Phàm liếc mắt một cái, căn bản không ôm hy vọng gì.

Đông!

Đang nghĩ ngợi tới, đột nhiên xuất hiện tiếng nổ, chấn đến sắc mặt Mộc Phàm trắng bệch, thân thể nứt nẻ, không gian bốn phía bắt đầu chấn động.

"Sao lại thế này?" Hắn kinh ngạc xem xét xung quanh.

Hắn nhanh chóng phát hiện trái tim Côn đang đập kịch liệt, truyền đến từng đợt chấn động đáng sợ, thiếu chút nữa chấn chết Mộc Phàm rồi.

Ầm ầm ầm...

Ngay sau đó, chấn động càng mãnh liệt hơn, một trận trời đất quay cuồng, như thiên địa điên đảo.

Mộc Phàm có chút kinh ngạc, đứng chung một chỗ với Tiểu Ách, gắt gao bảo vệ nàng, sau một hồi thì chấn động mới dần dần yếu đi.

"Hệ thống, có biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Hắn không yên lòng dò hỏi hệ thống.

Không bao lâu, hệ thống vang tiếng trả lời: "Ký chủ, Côn đang chiến đấu cùng sinh vật khác, là một đầu tiên thú thượng cổ không kém nó."

“Còn có tiên thú khác?” Mộc Phàm chấn động.

Tin tức này thực sự kinh người, thế mà còn có tiên thú không kém gì Côn, đang đại chiến cùng nó, trách không được nước sông cuồn cuộn gầm gú, trời đất như lật úp.

Thì ra là Côn đang chiến đấu với một con tiên thú thượng cổ cùng cấp bậc.

“Là tiên thú gì?”

Mộc Phàm không nén được tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Nạp một trăm tỷ là có thể quan sát Côn chiến đấu.”

Nghe lời này, Mộc Phàm mắng to nói: “Em gái ngươi, cái hệ thống hố người, mở miệng ngậm miệng chính là tiền, không tiền ngươi sẽ chết a?”

“Nạp!” Hắn mắng thì mắng nhưng vẫn nạp một trăm tỷ, hiện tại có nhiều tiền, không lo lắng.

Ong!

Nện một trăm tỷ, rất nhanh đã thấy hiệu quả.

Trước mặt Mộc Phàm cùng Tiểu Ách đột nhiên hiện lên một màn hình ảo, giống như phát sóng trực tiếp, ở trong bụng Côn xem cảnh nó chiến đấu.

Cảm giác này thật quỷ dị.

“Đây là...” Khi thấy hình ảnh một đầu tiên thú khác đang đại chiến với Côn, hai mắt Mộc Phàm trừng to.

Đầu rồng, thân ngựa, một thân phủ vảy đen lập loè tiên quang, đôi sừng rồng trên đỉnh đầu loé ra ánh sáng năm màu, lại là một đầu Kỳ lân, có thể đại chiến một lúc mà vẫn không bị Côn đánh bại.

“Kỳ lân?”

Mộc Phàm kinh ngạc hô to một tiếng, tương đối bất ngờ, không nghĩ tới lại là một đầu Kỳ lân.

“Rống!”

Kỳ lân rống giận, toàn thân bốc tiên hỏa, ở trên Thiên hà đại chiến với Côn, gây sóng gió ngập trời.

Côn vô cùng khổng lồ, tản ra ánh sáng, tựa như toàn bộ Thiên hà đều đổ xuống, đánh đến trời sụp đất nứt.

Nhìn hai tiên thú thượng cổ cường đại đại chiến, Mộc Phàm sợ ngây người, trong lòng vô cùng chấn động.

Đây là lần đầu tiên thấy tiên thú đại chiến, hai bên đều vận dụng quy tắc chi lực, quy tắc tiên đạo, lực sát thương cực kỳ khủng bố, có uy năng hủy thiên diệt địa.

Kỳ lân rống giận, Côn bay lượn, hai bên đánh nhau kịch liệt, thậm chí khiến Côn Luân tiên cảnh chấn động.

“Kỳ quái, nhìn có vẻ như Kỳ lân cùng Côn không có linh trí, tiên thú không có linh trí sao?” Mộc Phàm đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Dù là Kỳ lân hay Côn đều trông giống như có trí lực thấp, thậm chí không bằng một đứa trẻ nhân loại, hoàn toàn chỉ có một loại bản năng.

“Ký chủ, đây là hai đầu tiên thú còn nhỏ, trải qua nhiều thế hệ tiên thú thượng cổ trấn thủ Côn Luân tiên cảnh, ý thức tiên thú đã sớm mất dần qua năm tháng dài dòng, tới thế hệ này thì tiên thú chỉ còn lại trí lực bản năng thuần túy.”

Hệ thống đưa ra lời giải thích.

Hai đầu tiên thú còn nhỏ, trí lực rất thấp, ý thức của mấy thế hệ tiên thú gần đây đã sớm mai một trong năm tháng dài dòng, trước khi chết thì căn nguyên toàn thân sẽ hóa thành một quả tiên đản, dựng dục đời sau, tiếp tục trấn thủ Côn Luân.

Đây là lai lịch của đầu Kỳ lân cùng Côn trước mắt, chúng nó đều là

tiên thú còn nhỏ, chưa thành niên.

“Hai con tiên thú còn nhỏ?” Đôi mắt Mộc Phàm trừng to, có chút khó tin.

Côn to lớn khổng lồ như thế mà vẫn chưa thành niên, con Kỳ lân kia cũng vậy, đều là tiên thú còn nhỏ.

Quả thực không thể tưởng tượng được.

Có lẽ, thực lực chúng nó cường đại là bởi vì kế thừa tiên lực bàng bạc do nhiều thế hệ tiên thú tích lũy.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn hai con tiên thú không ngừng đấu đá, là tiên thú bảo hộ Côn Luân tiên cảnh, thực lực hai bên ngang nhau.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến còn đang tiếp tục, Kỳ lân cuốn tiên hỏa quét ngang bốn phương, Côn giương cánh tạo ra gió lốc thổi quét tám phương, hai bên ngươi tới ta đi, đánh nhau kịch liệt.

Không ai làm gì được ai, kẻ tám lạng người nửa cân.

Tuy rằng hình thể Kỳ lân kém xa Côn, nhưng thực lực thuộc một cấp bậc thì hình thể lớn hay nhỏ đã không ảnh hưởng.

Nhìn hai tiên thú đại chiến, trong lòng Mộc Phàm tràn đầy chờ mong, hy vọng chúng nó đánh đến lưỡng bại câu thương, để mình làm ngư ông đắc lợi.

Đáng tiếc, suy nghĩ rất đẹp nhưng hiện thực tàn khốc.

“Rống!”

Đánh nhau một hồi, Kỳ lân đột nhiên rít gào, nhe răng rống giận.

Côn cũng không cam lòng yếu thế, há mồm hét lớn.

Hai gia hoả hò hét qua lại, ngươi hét một tiếng, ta rống một tiếng, đấu võ biến thành đấu miệng.

“Ngoẳng... Ngươi xuống đây nha!”

Côn gào một tiếng, Mộc Phàm nghe hiểu lời nó.

Chỉ thấy Kỳ lân rít gào một tiếng: “Rống... Ngươi leo lên đây nha!”

Kỳ lân ở ngoài Thiên hà còn Côn ở trong Thiên hà, hai bên không ngừng gào thét, cảnh tượng có chút quái dị cùng buồn cười.

Một con không muốn xuống Thiên hà, một con không muốn rời đi Thiên hà, cứ gầm rú như vậy một hồi lâu.

Mộc Phàm xem mà đơ ra, sao không đánh nữa, lại bắt đầu chửi nhau, thật sự là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

“Các ngươi mau đánh nha.” Hắn xem mà nôn nóng.

Hai con tiên thú không đánh nữa khiến hắn buồn bực, thế mà cứ gầm rú, giống như đang chửi mắng nhau, rất quái dị.

Nhìn hai con tiên thú không đánh, Mộc Phàm thực sự muốn câm nín, dở khóc dở cười, còn tưởng rằng sẽ lưỡng bại câu thương, có thể nhặt tiện nghi đây.

Ai ngờ phải thất vọng rồi, Côn, Kỳ lân, hai con tiên thú gầm rống một hồi, cuối cùng đầu quay đầu, một con chậm rãi chìm vào Thiên hà.

Một con thì kiêu ngạo dẫm trên tường vân, đi vào vùng sương mù đối diện, chớp mắt biến mất không thấy.

“Mẹ nó, vậy là xong rồi?” Mộc Phàm ngây ngốc.

Hắn có vẻ tiếc hận, đánh đánh một hồi rồi lại không đánh.

Không phải hai con tiên thú nhỏ này nên đánh ra chân hỏa, phân ra sinh tử sao.

“Nếu có thể chộp lấy hai con tiên thú làm sủng vật thì tốt biết mấy nha.”

Mộc Phàm có vẻ khát khao, giống như đang nằm mơ.

Trong lòng tưởng tượng cảnh Kỳ lân, Côn làm tọa kỵ, dáng vẻ sẽ oai phong, mê người biết chừng nào.

Đáng tiếc, muốn bắt tiên thú làm tọa kỵ quả thực chính là vọng tưởng, trước không nói có thể đánh thắng hay không, dù đánh thắng được cũng rất khó thuyết tiên thú.

Chúng nó vốn là tiên thú trấn thủ Côn Luân, không có cách nào rời đi, nếu không thì bên ngoài đã sớm đại loạn, thậm chí bị chúng nó hủy diệt rồi.

Nhưng Mộc Phàm không cam lòng, thật vất vả mới thấy được hai đầu tiên thú, mà lại là tiên thú còn nhỏ, Kỳ lân, Côn, hai con đều thích hợp làm tọa kỵ.

Tưởng tượng tới cảnh cưỡi một đầu Kỳ lân hay Côn bay lượn vũ trụ, quá tuyệt vời.

“Hệ thống, ta nhớ rõ phía trước có mua một cây kẹo qua trong cửa hàng thời gian.”

Mộc Phàm đột nhiên nhớ tới một món đồ.

Kẹo que thần kỳ!

Không sai, chính là thứ này.

Hắn lập tức nhớ tới Kẹo que thần kỳ đã tốn một trăm tỷ tiền ảo để mua.

Nó có một tác dụng thần kỳ đó chính là bất kỳ sinh vật gì, bất kỳ thực lực gì, chỉ cần ăn nó liền trăm phần trăm nghe theo mệnh lệnh của hắn, ngoan ngoãn phục tùng.

“Hệ thống, thứ này thật sự thần kỳ như ngươi nói sao?”

Mộc Phàm không chắc lắm, một cây kẹo que thực sự thần kỳ như vậy sao?

“Ký chủ thử một lần chẳng phải sẽ biết?”

Hệ thống đáp lại một câu, thử liền biết.

Hắn ngẫm lại cũng đúng, nhân lúc đang ở trong bụng Côn, trực tiếp ném kẹo que này vào dạ dày của Côn để nó hòa tan hấp thu là được rồi.

Đè nén sự hưng phấn cùng kích động trong lòng, Mộc Phàm nương theo lực lượng của hệ thống quay trở về dạ dày của Côn, đang chuẩn bị thử.

“Đúng rồi, nếu ta chia kẹo que này thành hai nửa, còn có hiệu quả hay không?”

Trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Có hiệu quả, nhưng hiệu quả sẽ yếu bớt, tuy rằng có thể làm sinh vật ngoan ngoãn phục tùng nghe theo hiệu lệnh của ký chủ nhưng lại mất đi công hiệu giúp đột phá một đại cảnh giới.”

“Có hiệu quả, thật sự là quá tốt.”

Hai mắt Mộc Phàm sáng rực, chia làm hai nửa mà vẫn còn có hiệu quả như vậy thì quá tốt rồi, chuyện đột phá cảnh giới có hay không cũng không sao.

Bởi vì Côn hay Kỳ lân đều đủ cường đại rồi.

Vậy thì không phải là Mộc Phàm sẽ có cơ hội thu hai tiên thú thượng cổ này vào trong túi, biến chúng trở thành tọa kỵ của mình sao?

“Làm thôi!”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm lập tức chai Kẹo que thần kỳ thành hai nửa.

Rắc!

Chỉ thấy nửa cây kẹo que bị ném vào một cái hố, trong khoảnh khắc đã bị hòa tan hấp thu.

Kế tiếp, Mộc Phàm có chút thấp thỏm chờ đợi, rốt cuộc có hiệu quả hay không đây?

Chương 399: Hiệu quả chuẩn không cần chỉnh

Chờ chừng nửa canh giờ vẫn không có một chút động tĩnh.

“Chuyện gì xảy ra?”

Mộc Phàm ngây người, không có hiệu quả sao?

Sắc mặt hắn tối sầm lại, trong lòng rít gào nói: “Hệ thống, lăn ra đây, ngươi dám bán hàng giả, sao không có một chút động tĩnh nào?”

“Ký chủ, ngươi muốn động tĩnh gì, mặt đất nở hoa, ánh sáng vàng chiếu vạn trượng hay là ba hoa chích choè?”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống hỏi lại, Mộc Phàm nghe mà câm nín.

Đúng vậy, muốn động tĩnh gì.

“A... Không thấy có hiệu quả gì nha, ngoan ngoãn phục tùng đâu?”

Vẻ mặt Mộc Phàm cứng đờ, có chút tức giận hỏi.

Không phải ăn vào liền có hiệu quả sao, sao lại không thấy hiệu quả.

“Ký chủ, não của ngươi bị đông cứng rồi, kiến nghị nên hoạt động tư tưởng nhiều hơn, giúp đầu óc khỏe mạnh.”

Hệ thống nói câu này rồi mới nói tiếp: “Ngươi không ra lệnh cho nó, tự nhiên nó không có biểu hiện gì rồi, không hạ mệnh lệnh sao biết có hiệu quả hay không?”

“....” Trong lúc nhất thời, Mộc Phàm không còn lời gì để nói.

Hắn có chút xấu hổ, nhưng da mặt dày, hoàn toàn không để trong lòng.

“Dừng lại!”

Vì kiểm chứng, đột nhiên Mộc Phàm ra lệnh.

Trong khoảnh khắc, Côn vốn đang du đãng tự do tự tại trong Thiên hà đột nhiên dừng lại.

Màn này xuất hiện trên màn hình trước mắt.

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, mừng rỡ nói: “Thực sự có hiệu quả, con tiên thú thượng cổ này đã trở thành sủng vật của ta sao?”

“Thần kỳ, thật là thần kỳ.”

Hắn chậc chậc bảo lạ nhìn Côn trong hình dừng lại, cảm thán không thôi, không hổ là Kẹo que thần kỳ, quả nhiên đủ thần kỳ.

Nửa cây kẹo trực tiếp khiến cho tiên thú thượng cổ hung hãn nghe lời, trở thành sủng vật của Mộc Phàm, nghe lời trăm phần trăm.

Rốt cuộc trong cây kẹo que này ẩn chứa lực lượng quy tắc huyền diệu thế nào mà có thể khiến một đầu tiên thú nghe lời như vậy đây?

“Đưa chúng ta ra ngoài.”

Mộc Phàm lại ra lệnh.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm cùng Tiểu Ách vốn đang ở trong bụng Côn đồng thời nhoáng lên, sau đó ra tới bên ngoài.

Xuất hiện ở trước mặt Côn.

Vừa ra tới, Mộc Phàm liền thấy Côn ở trước mắt, to như sao trời, trong lòng hắn hơi hoảng sợ, nhưng nhanh chóng trấn định lại.

Vừa nhìn liền cảm giác được có chút khác lạ, như vận mệnh sắp đặt, giữa mình và Côn trước mắt có một sợi liên kết nào đó.

“Ngoẳng...” Côn đột nhiên há mồm hét to một tiếng, thổi Mộc Phàm cùng Tiểu Ách đang ngây ngốc bay ra xa mấy vạn dặm mới

dừng lại.

Mộc Phàm đen mặt, nhìn vẻ mặt mờ mịt, giống như đứa trẻ làm sai của nó, hai con mắt thật lớn hiện lên vẻ kinh hoàng.

“Phụ... Thân...”

Không chờ Mộc Phàm tức giận, đột nhiên có một âm thanh non nớt truyền vào trong tai làm biểu tình của hắn đọng lại trong nháy mắt.

Mộc Phàm trừng to hai mắt, ngây ngốc nhìn Côn, nó giống như một đứa trẻ phạm lỗi.

Nhưng nó vừa mới nói gì?

“Vừa rồi nó gọi ta là gì?” Mộc Phàm không chắc lắm, hỏi lại.

Tiểu Ách bên cạnh nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói: “Đại nhân, nó vừa mới gọi ngươi là phụ thân.”

“Phốc!” Mộc Phàm suýt phun máu rồi.

Hắn có chút xấu hổ, lại có chút buồn cười nhìn đầu tiên thú trước mắt, trông hung hãn, khủng bố, nhưng thật ra vẫn còn nhỏ.

Nó giống như một đứa trẻ nhân loại hai tuổi, căn bản không có nhiều trí tuệ.

“Phụ... Thân...” Chỉ nghe âm thanh non nớt kia lại truyền đến lần nữa.

Lần này Mộc Phàm nghe rất rõ ràng, tiên thú thượng cổ nhỏ tuổi trước mắt thế mà thật sự gọi hắn là phụ thân, đây là chuyện gì nha?

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, có chút dở khóc dở cười nói: “Ngươi kêu sai rồi, ta không phải phụ thân của ngươi, ngươi phải gọi ta là đại ca.”

“Phụ thân?” Côn nghiêng đầu, cái đầu to như nổi lên vô số dấu chấm hỏi.

Sinh vật trước mắt này rõ ràng chính là phụ thân của mình, vì sao không cho mình gọi là phụ thân, ngược lại gọi là đại ca?

Trong lúc nhất thời, Côn cảm giác rất uất ức.

“Oa...” Nó đột nhiên há mồm lớn tiếng khóc oà.

Não Mộc Phàm chết máy, đây thật sự là tiên thú thượng cổ Côn, đại danh đỉnh đỉnh, hung danh hiển hách sao?

“Được rồi được rồi, đừng khóc.”

Hắn có chút dở khóc dở cười, cảm giác đầu Côn này có chút đáng yêu, lại làm người ta bất đắc dĩ, vì sao lại gọi hắn là phụ thân?

“Hệ thống, chuyện gì đây?” Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống.

Ai ngờ hệ thống đáp lại: “Không biết, có lẽ nó coi ngươi là phụ thân của nó, chuyện này không phải rất tốt sao?”

“Tốt cái đầu ngươi, ta có thể sinh ra như vậy một tên khổng lồ như vậy?” Sắc mặt Mộc Phàm xám xịt, hệ thống này hố người không cho thương lượng.

Ngươi nha, đồ vật là ngươi bán, hiệu quả như thế nào ngươi lại không biết?

“Thân hình ngươi quá lớn, thu nhỏ lại một chút.”

Mộc Phàm nhìn Côn khổng lồ như thế, hơi mỏi mắt, lập tức mở miệng nói một câu.

Quả nhiên, sau khi Côn nghe được thì không khóc nữa, giống như đang suy nghĩ gì đó, thân hình tản ra tiên quang.

Chỉ thấy Côn nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn to cỡ vạn trượng.

“Vẫn còn quá lớn, lại thu nhỏ thêm một chút.”

Mộc Phàm không hài lòng, to quá nên nhìn không quen.

Côn có chút ủy khuất, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, thân hình lại thu nhỏ, rất nhanh liền còn khoảng ngàn trượng.

Với kích cỡ này, Mộc Phàm đã thấy vừa lòng.

Vèo!

Hắn lắc mình, mang theo Tiểu Ách cùng nhau đứng trên đầu Côn.

Hắn đắc ý cười to: “Ha ha ha, có đầu tiên thú thượng cổ này, có phải sau này có thể đi nghênh ngang hay không?”

“Ký chủ đừng nằm mơ, không nói tới chuyện khác, chỉ mỗi đầu Kỳ lân vừa rồi ngươi đã không đánh lại.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đả kích, tâm tình Mộc Phàm đang rất tốt, căn bản không so đo với hệ thống.

Hắn vui sướng hài lòng nói: “Ta đánh không lại, nhưng ta có thể nghĩ cách thu phục nó, Kỳ lân cũng sẽ nhanh chóng trở thành tiểu đệ của ta.”

“Đi, tiểu Côn Côn, đi tìm con Kỳ lân kia.”

Mộc Phàm hăng hái, đứng trên đầu Côn ra mệnh lệnh.

Ầm!

Chỉ thấy Côn nhảy dựng lên, rẽ sóng Thiên hà, ầm ầm ầm chấn động toàn bộ Thiên hà, lập tức bay khỏi Thiên hà.

Nó hướng tới khu vực bên ngoài Thiên hà, một khu vực tiên quang lượn l bay với tốc độ rất nhanh.

Mộc Phàm chỉ cảm thấy nhoáng lên liền rời khỏi Thiên hà, tiến vào tiên cảnh phía đối diện.

Hô!

Mới vừa tiến đến, hắn chưa kịp thưởng thức phong cảnh nơi này liền cảm giác được một cổ nguy cơ ập tới.

Lửa cháy bừng bừng chính diện đánh úp tới.

Oanh!

Ngay sau đó có tiếng nổ mạnh truyền đến, tiên quang lóe lên rồi hóa thành điểm sáng.

Khi hết thảy tan đi, Mộc Phàm mới phát hiện mình vừa bị tập kích, hơn nữa bên tập kích hắn đúng là con Kỳ lân kia.

“Rống!”

Kỳ lân rít gào, hung hăng trừng mắt nhìn Côn, hình như nó rất bất ngờ.

Hai con tiên thú vừa chạm mặt lập tức đối chọi gay gắt, tiên khí lượn lờ, hơi thở va chạm kịch liệt.

“Tiểu Côn Côn, động thủ, ép nó há mồm.”

Nhìn thấy Kỳ lân dẫm lên tường vân đứng trong mây, hai mắt Mộc Phàm sáng rỡ, lập tức hạ lệnh.

Oanh!

Chỉ thấy Côn rung cánh bay tới, nháy mắt đụng vào Kỳ lân trước mặt, Kỳ lân sợ hãi rống to, phun ra một ngụm tiên hỏa.

Hai tiên thú lại đánh nhau lần nữa, Mộc Phàm ở trên đầu Côn hưng phấn xem đại chiến.

Côn đã bị thu vào trong túi, chỉ còn đầu Kỳ lân trước mắt này, thu thêm nó nữa liền hoàn mỹ.

“Rống!”

Côn một vung đuôi nện vào thân Kỳ lân khiến nó kêu thảm thiết, miệng mở rộng, rít gào.

“Chính là hiện tại.”

Vì ở gần nên Mộc Phàm bắt lấy cơ hội này, ném nửa cây kẹo que còn lại vào trong miệng Kỳ lân.

Nửa cây kẹo que quá nhỏ nên có lẽ Kỳ lân cũng không chú ý tới, dù

cho có thấy thì nó cũng chẳng quan tâm.

Chỉ thấy nửa kẹo que rơi vào miệng Kỳ lân, nháy mắt hòa tan, bị Kỳ lân nhanh chóng hấp thu.

Đầu Mặc kỳ lân trước mắt chạy không thoát rồi.

“Rống!”

Kỳ lân nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp một phun một ngụm tiên hỏa, tiên hoả cuồn cuộn nóng cháy khiến không gian vặn vẹo nứt toạc.

Nhưng Côn không sợ chút nào, há mồm phun Nhược thuỷ, nước lửa chạm nhau, song song triệt tiêu.

“Dừng lại đi.”

Mộc Phàm đánh giá hẳn là đã có hiệu quả, thử hạ mệnh lệnh.

Quả nhiên, hai con tiên thú đang đánh nhau kịch liệt đồng thời dừng lại.

Kỳ lân ngơ ngác, mờ mịt lắc lắc đầu, đang thắc mắc vì sao mình dừng lại, há mồm rít gào muốn tiếp tục tấn công.

“Dừng lại!”

Mộc Phàm lại hét to một tiếng, Kỳ lân lập tức dừng lại, hai con mắt có vẻ mờ mịt.

Nó nhanh chóng chú ý tới trên đầu Côn có một sinh vật nhỏ bé đang đứng, đúng vậy, trong mắt nó thì Mộc Phàm rất nhỏ bé.

Sau khi nhìn thấy Mộc Phàm, Kỳ lân tức khắc trừng to mắt, lộ vẻ mừng rỡ.

“Mẫu thân!”

Kỳ lân nhanh chóng vọt tới, mở miệng hô to một tiếng, rất hưng phấn.

Mộc Phàm cứng đờ, biểu tình đọng lại, như bị ngũ lôi oanh đỉnh,

sốc nặng.

Côn gọi phụ thân thì thôi, còn ngươi nha, mắt không tốt sao, thế mà gọi ta là mẫu thân, có ý gì?

Phanh!

Dưới sự hưng phấn, Kỳ lân nhào về phía Mộc Phàm, kết quả đâm Mộc Phàm bay ra xa mấy chục vạn dặm mới dừng lại.

Kỳ lân ngây ngốc, Côn cũng ngây ngốc, tiếp theo giận tím mặt.

Oanh!

Côn bạo nộ đánh Kỳ lân nằm bẹp trên mặt đất, Kỳ lân kêu ngao ngao, lửa giận tận trời.

Nhưng hai gia hỏa nhanh chóng dừng đánh, đồng thời bay đến trước mặt Mộc Phàm.

Lúc này, trông Mộc Phàm rất chật vật, thiếu chút nữa tan thành từng mảnh rồi, trên người đầy vết rách, máu thịt lẫn lộn, vừa rồi Kỳ lân đụng không nhẹ a, thiếu chút nữa xong đời.

Mộc Phàm sợ hãi nhìn Kỳ lân, thầm mắng một tiếng, thiếu chút nữa đâm chết mẫu thân ngươi rồi, có biết hay không?

“Mẫu thân?” Kỳ lân tựa như bé ngoan phạm lỗi, sợ hãi đứng trước mắt Mộc Phàm, có chút lo lắng, bất an.

Côn ở một bên như hổ rình mồi, căm tức nhìn Kỳ lân, hét to một tiếng.

“Ngươi đả thương phụ thân của ta.” Côn rống to một tiếng.

Kỳ lân nghe xong tức khắc phẫn nộ rống to: “Đó là mẫu thân của ta, không phải phụ thân của ngươi, ngươi là thứ bát quái.”

“....”

Mặt Mộc Phàm tái mét, nhìn hai con tiên thú trước mắt gào rống cãi nhau, trong lúc nhất thời dở khóc dở cười.

Hắn câm nín nhìn lên trời, sao mình lại trở thành phụ thân cùng mẫu thân của hai con tiên thú thượng cổ rồi?

Mộc Phàm không thể không cảm thán, không hổ là Kẹo que thần kỳ, hiệu quả chuẩn không cần chỉnh.

Chương 400: Thần vương tám cánh

Hai con tiên thú ồn ào náo loạn.

Mộc Phàm đã khôi phục lại, lòng còn sợ hãi nhìn Kỳ lân trước mắt, vừa rồi va chạm không nhẹ, thiếu chút nữa bị đâm chết.

“Được rồi, đều câm miệng cho ta.”

Nhìn chúng nó quá ồn ào, Mộc Phàm hét to một tiếng.

Quả nhiên, hai con tiên thú đồng thời dừng lại, ủy khuất nhìn hắn.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, mắng thầm: “Hệ thống, không phải ngươi nói chúng nó có trí lực rất thấp sao, vì sao ta cảm giác không hề thấp chút nào.”

“Ký chủ, chúng nó vốn có trí lực như đứa trẻ một hai tuổi, cần "Phụ mẫu" là ngươi đây dạy dỗ bồi dưỡng thật tốt mới có thể trưởng thành, phát dục toàn diện.”

Lời hệ thống nhàn nhạt đáp lại khiến Mộc Phàm muốn sặc.

Còn phụ mẫu, lão tử là người, hai con này một là Côn, một là Kỳ lân.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, nhìn hai con tiên thú có vẻ vô cùng đáng thương, trong lòng thế mà có chút hối hận.

Có phải thu hai con tiên thú này là một quyết định sai lầm hay không?

Nhưng thời buổi này không cẩn thận sẽ bị nghiền nát, có được hai con tiên thú thế này mà còn không hài lòng thì thật sự nên bị kéo ra ngoài quất một trăm roi.

“Đúng rồi, tiểu Côn Côn, trong bụng ngươi còn có một đám sinh linh dị tộc, chơi chết toàn bộ đi.”

Mộc Phàm nhớ tới chuyện này, phân phó Côn một tiếng.

Côn vừa nghe, mắt to chớp chớp, bụng hơi hơi rung động, chỉ nghe bên trong truyền đến tiếng bang bang.

Rất nhanh, một đám thần linh dị tộc trong bụng Côn đã bị nghiền nát, không có một chút năng lực phản kháng, đều ngủm hết.

“Còn nữa, đưa tất cả đồ vật của bọn chúng ra cho ta.”

Mộc Phàm nhớ tới điều gì đó, nhắc nhở một câu.

Côn lắc lắc đầu, hé miệng phun, rầm, một đống đồ vật xuất hiện.

Nó chớp chớp mắt lấy lòng Mộc Phàm, giống như đang nói ta làm có tốt không, nhanh khen ta đi.

“Rất tốt, tiểu Côn Côn làm rất tốt.” Mộc Phàm không keo kiệt khen ngợi một câu.

Quả nhiên, Côn hưng phấn lật người, ngửa bụng lên, đụng trúng Kỳ lân kiêu ngạo bên cạnh.

Kỳ lân đánh hắt xì phun ra ngọn lửa, nó rất là bất mãn, cảm giác mình bị thất sủng.

“Ai... Thật khó ăn...” Đột nhiên, Côn phun ra thánh quang.

Mộc Phàm sửng sốt, nhìn thân thể Côn hơi chấn động, có chút thống khổ, hình như trong cơ thể có chút vấn đề.

“Ngoẳng...” Nó đột nhiên hét lớn, trong miệng có một điểm sáng mãnh liệt xông ra.

Nhìn kỹ thế mà là một người, không, hẳn là một tên thiên sứ, tám cánh vỗ nhẹ, cả người tản ra ánh sáng chói loá.

“Đây là... Thiên sứ tám cánh?” Đồng tử Mộc Phàm co lại, cảm thấy kinh ngạc.

Tên thiên sứ trước mắt lại là một thiên sứ tám cánh, cao cấp hơn so với thiên sứ sáu cánh cấp Thần thoại.

Nhìn thấy tên thiên sứ tám cánh này, trong lòng Mộc Phàm lộp bộp

một chút, quả nhiên có một đại gia hỏa ẩn trong đám thiên sứ.

Không nghĩ tới là một thiên sứ tám cánh, xem ra địa vị rất cao, hơn nữa tu vi vượt xa thần linh thông thường thần.

Còn Thánh thành thì đã sớm bị Côn nghiền nát, mấy chục vạn thiên sứ bên trong bị cắn nuốt tiêu hóa sạch sẽ.

Chỉ có tên thiên sứ tám cánh trước mắt không bị tiêu hóa, ngược lại là bị Côn nhổ ra, cảm giác khó tiêu.

“Nghiệt súc, làm càn!”

Thiên sứ tám cánh vừa ra tới liền thấy trước mắt có một cái đầu to, đúng là Côn, nhớ tới mấy chục vạn thiên sứ vừa mới bị giết rớt tức khắc giận tím mặt.

Nhưng sau lưng tên thiên sứ có một đầu Kỳ lân khủng bố đang đứng, hai con mắt lành lạnh nhìn chằm chằm hắn, phun ra hơi thở làm thân thể thiên sứ tám cánh cứng đờ.

Hắn quay đầu nhìn, đôi mắt nhô ra, sợ mất cả hồn.

Phanh!

Kết quả không chờ hắn phản ứng tiếp, Kỳ lân liền đạp hắn dưới chân, hung hăng ấn xuống, tiếng xương nứt răng rắc răng rắc truyền đến.

“A... Khốn nạn, ta là Thần vương Thiên quốc, ngươi dám...” Thiên sứ tám cánh tức giận rít gào, cả người tản ra thần quang mãnh liệt.

Răng rắc!

Nhưng còn chưa nói xong, Kỳ lân lại dẫm lần nữa, xương cốt toàn thân hắn vỡ vụn, tám cánh bị đạp gãy mất hai.

“Mẫu thân, có thể ăn nó sao?”

Mặc kỳ lân nghiêng đầu, nhìn về phía Mộc Phàm, ngây thơ hỏi một câu.

Lời vừa nói ra, Thần vương căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng còng.

Hắn bị Kỳ lân đè dưới chân, hoàn toàn không thể động đậy, thần lực cường đại cũng không có một chút tác dụng.

Chuyện này làm nó sợ hãi.

Đường đường là Thần vương Thiên sứ tộc lại bị đạp dưới chân, có thể nói là bi ai đến cực điểm.

“Từ từ đã.” Mộc Phàm ngăn Mặc kỳ lân.

Hắn quan sát thiên sứ tám cánh trước mắt, không nghĩ tới thế mà là một tên Thần vương, chính là tồn tại vượt xa thần linh bình thường.

Chính là vương bên trong thần linh.

Lúc này, tên thiên sứ tám cánh kia mới phát hiện Mộc Phàm, tức khắc trừng mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Nhân loại?” Thần vương tám cánh kinh hoảng thốt lên.

Hắn cảm thấy khó tin, một nhân loại thế mà có thể đứng trên đầu tiên thú thượng cổ Côn, xem tình huống này, Côn cùng Kỳ lân đều có quan hệ với tên nhân loại này.

Từ từ, vừa rồi Kỳ lân gọi nhân loại này là gì, mẫu thân sao?

Mặt hắn dại ra, hoàn toàn ngơ ngác.

Đây là chuyện quái gì, sao một đầu Kỳ lân lại gọi một thiếu niên nhân loại là mẫu thân?

“Chậc chậc, thì ra là một tên Thần vương, hèn gì ta không phát hiện ra, còn tốt, còn tốt nha.” Mộc Phàm cảm thấy may mắn.

Thiên sứ tộc thật âm hiểm, ẩn giấu một tên Thần vương, hiển nhiên là mơ ước bảo tàng của Thiên Đình thượng cổ.

Đáng tiếc hiện tại đã trở thành tù nhân, bị Kỳ lân dẫm dưới chân,

không cách nào nhúc nhích.

“Nhân loại, lập tức thả ta, nếu không...” Thần vương tám cánh thấy Mộc Phàm, theo bản năng liền mở miệng uy hiếp một câu.

Nhưng hắn còn chưa dứt lời liền thấy Mộc Phàm nhẹ nhàng nói một câu: “Tiểu Kỳ lân, làm thịt hắn, cũng không cần lưu lại thần hồn.”

“Rống!”

Mặc kỳ lân vừa nghe, há mồm phun một ngủm tiên hỏa bao phủ tên thiên sứ tám cánh này, nháy mắt thiêu sạch lông vũ.

“A... Ngươi dám...” Thiên sứ tám cánh kêu rên thê lương, phẫn nộ rít gào.

Nhưng nhanh chóng yên tĩnh, thần thể bị tiên hoả đốt sạch, cả thần hồn cũng không thể chạy thoát, trực tiếp hóa thành tro bụi.

“Ký chủ lãng phí.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống.

Mộc Phàm sửng sốt, hỏi: “Lãng phí cái gì?”

“Vừa rồi chỉ cần nạp một ngàn tỷ là có thể luyện hoá Thần vương, tinh luyện căn nguyên thần lực, chẳng phải càng ngon hơn sao?”

Lời hệ thống giải thích làm Mộc Phàm ngây ngốc.

“Mẹ nó, sao ngươi không nói sớm?” Mộc Phàm ảo não mắng to nói.

Hắn thấy địch nhân, phản ứng đầu tiên chính là trước tiêu diệt, không nghĩ tới hệ thống còn có thể làm như vậy.

Mộc Phàm ảo não, nhưng không có biện pháp nào, tiên hỏa đốt sạch hết rồi.

“Hệ thống, về sau có thể đừng đợi ta làm xong rồi mới nói hay không, nhắc nhở ta sớm chút cũng không thiếu mấy đồng tiền rồi

nha.”

Hắn có chút bất mãn đối với hệ thống, không nhắc nhở sớm, mình cũng không nghĩ tới điểm này, thật sự lãng phí tài nguyên.

Hệ thống không trả lời, giống như cam chịu.

Sắp xếp lại tâm tình, Mộc Phàm nhìn một đống đồ trước mắt, đều là thứ tốt mà Côn nhổ ra, rất phong phú.

Nhiều thần linh, mấy trăm vạn sinh linh dị tộc, có không ít cường giả Truyền kỳ, đều mang theo không ít thứ tốt.

Còn có một ít bảo vật của Bán thần, cộng thêm một lượng lớn bảo vật của Thiên sứ tộc, lần này Mộc Phàm phát tài nữa rồi.

“Xem ra, thu hai con tiên thú mới là chỗ tốt lớn nhất, mang theo bọn chúng đi đánh cướp chủng tộc cùng văn minh ngoại vực chẳng phải tuyệt biết bao?”

Mộc Phàm nghĩ đến đây, hai mắt tức khắc tỏa ánh sáng, ý tưởng này không tồi.

Hắn kiểm kê sơ qua thu hoạch, không tính đồ vật lấy được khi ở trong bụng Côn, số lượng đồ vật trước mắt cũng đã quá nhiều.

Hắn lười kiểm kê, ném hết vào không gian chứa đựng của hệ thống để hệ thống hỗ trợ phân loại xử lý.

“Hệ thống, phân loại mấy thứ này, đồ có giá trị để sang một bên.”

Hắn ném hết cho hệ thống xử lý.

“Phân loại xử lý cần một trăm tỷ, có nạp tiền để hệ thống hỗ trợ xử lý hay không?”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm liền đồng ý.

Chỉ một trăm tỷ, không cần đắn đo, lần thu hoạch quá sức lớn, vượt xa tưởng tượng.

“Đúng rồi, nếu Côn là tiên thú, có tiên huyết, vậy Kỳ lân cũng có

nha, ta có thể lấy máu Kỳ lân rồi dùng để tôi thể chung luôn hay không?"

Mộc Phàm đột nhiên nghĩ tới điều này, dò hỏi hệ thống.

"Đúng vậy ký chủ, nếu thêm máu Kỳ lân thì hiệu quả cao hơn nữa, chỉ cần tìm được Thiên Đế huyết là có thể tiến hành rèn luyện tiên thể."

Hệ thống đáp lại, rất chắc chắn.

"Tiểu Kỳ lân à, tới đây, thả ra chút máu cho ta nào."

Mộc Phàm cười tủm tỉm đi hướng về Mặc Kỳ lân, nó thấy vậy giật mình, vảy dựng hết lên, có vẻ rất sợ hãi.

Nhưng dưới hung uy của Mộc Phàm, nó vẫn ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bức ra chút máu cho ba ba ma ma Mộc Phàm hung ác này.

Nó tỏ vẻ đáng thương nhìn Mộc Phàm, nhỏ giọng nức nở.

Mộc Phàm đắc ý thu hồi tinh huyết Kỳ lân, trong lòng vui sướng không thôi.

"Không đúng nha." Rất nhanh, Mộc Phàm liền cảm thấy có chỗ không đúng.

Hắn lo trái nghĩ phải, rốt cuộc nhớ tới một chuyện, sắc mặt lập tức xám xịt.

"Hệ thống, ta bị ngươi hố mất năm mươi ngàn tỷ."

Mộc Phàm đột nhiên kêu rên, tỏ vẻ hối hận.

Hắn vừa tỉnh ngộ, mình đã lãng phí năm mươi ngàn tỷ.

Trước đó ở trong bụng Côn, tốn năm mươi ngàn tỷ để hệ thống tinh luyện tinh huyết của Côn, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy không cần thiết.

Bởi vì chỉ cần thu phục hai đầu tiên thú, chuyện bao nhiêu tiên

huyết còn không phải chỉ là một câu nói của hắn.

Nhìn Kỳ lân vừa rồi là hiểu, hắn mở miệng nói muốn tinh huyết của nó, tuy rằng nó làm bộ dạng vô cùng đáng thương nhưng lại không dám qua loa chút nào.

“Lỗ lớn.”

Mộc Phàm vỗ trán, ảo não, lãng phí năm mươi ngàn tỷ, mình quên mất Kẹo que thần kỳ, không nhớ sớm chút nên bị hệ thống cho nhảy hố.

Chương 401: Tiên khí: Thí thần cung

“Đinh, kiểm kê xong, tổng cộng năm ngàn hai trăm viên thần thạch, tổng trị giá năm mươi hai ngàn tỷ.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, đã kiểm kê xong.

Nhưng Mộc Phàm lại có chút buồn bực, không vui vẻ nổi, bởi vì trước đó đã lãng phí năm mươi ngàn tỷ.

Hẳn là phải thu phục Côn trước rồi mới kêu nó cho mình máu, như vậy sẽ không tốn năm mươi ngàn tỷ, có thể tiết kiệm được một mớ rồi.

“Xem ra, về sau nên tính toán cẩn thận, không thể ăn xài phung phí.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, thu thần thạch lại.

Còn có một đống tài liệu, dược liệu, cùng các loại binh khí, đáng tiếc những tên thần linh kia vì bảo mệnh bạo rớt Thần khí của mình rồi.

Chỉ còn lại tám kiện Thần khí, hơn nữa cũng đã bị hư tổn, binh khí Truyền kỳ thì cũng có vài món, xem như chút an ủi.

Đối với những binh khí Truyền kỳ này, Mộc Phàm cũng thấy chướng mắt, có tiên đỉnh rồi nên cả Thần khí cũng bị hắn coi thường.

“Mấy thứ này là đồ của đám thần linh, đám Thiên sứ tộc, không thể giữ lại, tránh rước lấy phiền toái.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, không thể giữ lại đồ vật của tên Thần vương kia, bị mất một tên Thần vương, chắc chắn Thiên sứ tộc sẽ nổi điên.

Nếu mình trắng trợn cầm vũ khí của Thần vương ra ngoài, sẽ hấp dẫn hỏa lực của Thiên sứ tộc.

“Nếu ký chủ không cần, có luyện hóa, chế tạo thành một món Tiên khí.”

Đang suy nghĩ nên xử lý như thế nào thì trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm nghe xong, hai mắt sáng lên, hỏi: “Làm sao luyện thành Tiên khí, ta không có năng lực luyện chế Tiên khí nha, Thần khí còn có chút manh mối.”

“Chỉ cần nạp hai mươi ngàn tỷ, hệ thống có thể giúp ký chủ luyện chế một kiện Tiên khí vừa tay.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm câm nín, quả nhiên không ngoài dự liệu, lại là tiền, chỉ cần nạp tiền là có thể luyện chế một kiện Tiên khí.

Không có biện pháp nào nha, với trình độ luyện khí trước mắt của hắn, không có khả năng luyện ra Tiên khí mà chỉ tiên nhân thượng cổ mới có thể luyện chế.

Bởi vì hắn không phải là tiên nhân, không có thủ đoạn của tiên nhân, cho nên chỉ có thể dựa vào hệ thống, cần phải nạp tiền.

“Được thôi, dùng tài liệu tốt, dung luyện toàn bộ những kiện Thần khí đó đi."

Mộc Phàm đưa ra quyết định, luyện tám kiện Thần khí, phối hợp với tài liệu mà hắn lấy được, còn có một lượng lớn Tiên thiết, Tiên kim để luyện chế một kiện Tiên khí siêu mạnh.

“Xin hỏi ký chủ, muốn luyện chế Tiên khí loại hình nào?”

Hệ thống lại dò hỏi, muốn luyện chế Tiên khí dạng nào, đao kiếm thương côn bổng, hay là thứ gì khác.

Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc nên luyện chế loại Tiên khí nào đây, đao thì chính mình chỉ có một môn đao pháp, hơn nữa rất ít dùng.

Kiếm, ngay cả kiếm pháp hắn cũng không có, thương thì càng không cần phải nói rồi, căn bản không biết dùng.

Một đường đi tới thời điểm này, khi chiến đấu đều dùng nắm tay giải quyết, chỉ là đôi khi có dùng cung tiễn, chỗ cường đại nhất của bản thân vẫn là công phu quyền cước.

Phối hợp với Cửu thiên cấm thuật, quả thực không cần binh khí, cũng không có nguyên bộ võ học cường đại.

“Nếu không thì luyện một cây Tiên cung?”

Mộc Phàm nghĩ tới mình có kỹ thuật bắn cung cấp Sử thi, thăng cấp một chút, sau đó phối hợp với Tiên cung, uy lựcsẽ gia tăng rất nhiều, chiến lực tầm xa càng cường đại hơn.

Cận chiến thì đã có thân thể cường đại, sắp rèn luyện tiên thể, hai nắm tay chính là binh khí cận chiến tốt nhất.

“Cứ làm vậy đi, luyện Tiên cung, một mũi tên bắn nát một ngôi sao, tuyệt với biết bao nha.”

Mộc Phàm cười hắc hắc, đưa quyết định, kêu hệ thống bắt đầu luyện chế Tiên khí.

Hắn lấy bảo vật Truyền kỳ Liệt dương cung ra, tuy rằng có uy lực không tệ, nhưng hiện tại cảm giác đã không đủ dùng.

Không bằng lấy ra luyện chung luôn, giữ lại cũng vô dụng.

“Đinh, nạp hai mươi ngàn tỷ, bắt đầu luyện chế chiến cung cấp bậc Tiên khí.”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên, Mộc Phàm thấy giao diện hệ thống có thêm một cái lò luyện, bên trong có ngọn lửa quy tắc thiêu đốt.

Một loại hơi thở đại đạo chí giản cổ xưa ập tới khiến Mộc Phàm đắm chìm trong đó.

Lò luyện đại đạo sao?

Mộc Phàm sửng sốt, theo bản năng cảm nhận, trong đầu xuất hiện mấy từ này.

Thế mà là lò luyện đại đạo.

Thật ra hắn không hiểu lò luyện đại đạo là thứ gì, chỉ theo bản năng nghĩ tới, cảm giác cái lò luyện cao lớn này rất lợi hại.

Rầm!

Chỉ thấy vô số tài liệu Mộc Phàm thu thập được như kim loại hiếm, thần quặng, còn có tám kiện Thần khí trực tiếp bay vào trong lò luyện.

Còn có ít binh khí, áp giáp của Thần vương, toàn bộ bị ném vào trong đó, thêm vào mười vạn tấn Tiên thiết, bắt đầu luyện.

Ở trong lò luyện đại đạo, không có bất kỳ tài liệu nào tránh khỏi tôi luyện, chỉ trong một nhịp hô hấp đã bị luyện thành vật chất tinh thuần.

Sau khi luyện xong, dưới tác dụng của lực lượng từ hệ thống, vật chất tinh thuần bắt đầu ngưng kết, hóa thành hình dáng một cây cung.

“Ong!”

Lò luyện chấn động, không ngừng tản ra tiên quang, một hơi thở cường đại xông thẳng lên nguyên thần, giống như muốn xé rách nguyên thần của Mộc Phàm.

Kế tiếp, Mộc Phàm thấy một ít Côn huyết, Kỳ lân huyết bay ra từ trong tiên đỉnh, hai loại tinh huyết của tiên thú lập tức dung nhập vào Tiên cung, dùng máu tiên thú tế luyện thì uy lực sẽ cường đại hơn.

“Đinh, luyện hóa xong, ký chủ có thể thu phục Tiên khí.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Oanh!

Mới vừa nói xong, có một điểm sáng vàng bay ra lò luyện đại đạo, xuất hiện nhiều mũi tên ánh sáng đan xen ngang dọc, bay múa trên không trung bay, lộ ra hơi thở hủy diệt vạn vật.

Đã luyện thành Tiên cung.

Chỉ thấy một đoàn tiên quang mông lung bay đến trước mặt, bên trong là một cây cung có ánh sáng lượn lờ, sát khí hừng hực khủng bố.

Mộc Phàm trực tiếp giơ tay bắt lấy, cảm giác nó giống như là một bộ phận của cơ thể, vô cùng kỳ diệu.

Ong ong!

Tiên cung vừa vào tay hơi hơi run, phát ra âm thanh của sự hưng phấn, chấn không gian chung quanh không ngừng sóng gợn nhộn nhạo, thậm chí muốn nứt ra.

“Rống!”

Kỳ lân, Côn đều hoảng sợ lui về phía sau, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Tiên cung trong tay Mộc Phàm, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kị.

Cây cung này mang đến cho bọn chúng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, bởi vì dung nhập tinh huyết của cả hai để tế luyện cho nên có năng lực bắn chết tiên thú.

“Không tồi, không tồi, tuy rằng không cao cấp bằng tiên đỉnh nhưng đã khiến hắn rất hài lòng, lại còn có thể không ngừng tế luyện hấp thu tiên lực để trưởng thành.”

Mộc Phàm hài lòng về kiện Tiên khí này, một binh khí chiến đấu tầm xa, cận chiến thì có tiên đỉnh, công thủ đều được, không có nhược điểm.

Hắn muốn thử uy lực của Tiên cung, nhưng nơi này là Côn Luân tiên cảnh, không cẩn thận mà kích phát phản ứng dây chuyền thì xong luôn.

Sau khi thu phục Côn cùng Kỳ lân hắn mới biết Thiên Đình thượng cổ ẩn giấu trong Côn Luân tiên cảnh, có vô số tiên trận thượng cổ.

Trận pháp thì Mộc Phàm không sợ, hắn lo lắng những uy hiếp khác.

“Gọi là Thí thần cung đi.”

Mộc Phàm yêu thích không buông Tiên cung, liền đặt cho nó một cái tên, Thí thần cung, chuyên dùng để giết thần linh.

Thưởng thức một chút, hắn liền thu Thí thần cung vào khí hải để uẩn dưỡng chung với tiên đỉnh, chắc chắn tương lai nó sẽ toả sáng rực rỡ trong vũ trụ.

“Tiểu Côn Côn, tiểu Kỳ lân, lập tức mang ta đi Thiên Đình thượng cổ.”

Lúc này, Mộc Phàm có vẻ không chờ nổi nữa, gọi hai con tiên thú tới, muốn chúng nó dẫn mình tiến vào Thiên Đình thượng cổ.

“Rống!”

Toàn thân Kỳ lân bốc lên tiên hỏa, quay đầu dẫn đường, Mộc Phàm cùng Tiểu Ách đứng trên đầu Côn theo sau.

Có hai con tiên thú dẫn đường, như nước chảy thành sông, căn bản không có một chút trở ngại, không bao lâu liền tới một lối vào Thiên Đình.

Ánh vào đôi mắt chính là một cánh cổng thật lớn, tiên quang lượn lờ, bên trên có khắc tiên văn.

“Bắc thiên môn?”

Mộc Phàm sửng sốt, tiên văn bên trên đọc là Bắc thiên môn.

Nơi này là Bắc thiên môn của Thiên Đình, bên ngoài có Bắc thiên hà, là địa phương mà Côn trấn thủ, còn Kỳ lân thì trấn thủ Côn Luân tiên cảnh.

“Có phải Thiên Đình còn ba cửa khác hay không, như Nam thiên Môn, Đông thiên môn, Tây thiên môn?”

Mộc Phàm tò mò dò hỏi hai con tiên thú.

Chỉ thấy Côn gật đầu rồi lại lắc đầu, truyền đến ý niệm: “Có Nam thiên môn, Bắc thiên môn, phía tây là Dao Trì Bàn đào viên, không

có ai cư trú."

"Phía đông là Quảng hàn cung, không có cửa vào."

Nghe hai tiên thú giới thiệu, Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra, biết một ít thông tin cơ bản về Thiên Đình thượng cổ, may mà có hai con tiên thú này.

"Mẫu..." Kỳ lân một mở miệng, vốn muốn kêu mẫu thân, nhưng thấy Mộc Phàm hung tợn trừng mắt liền nghẹn lại.

"Lão đại..." Không có biện pháp nào, nó chỉ có thể ủy khuất hô tiếng lão đại.

Đây là do Mộc Phàm yêu cầu, hai con tiên thú phải kêu hắn là lão đại hoặc đại ca, không thể kêu phụ thân hay mẫu thân, quá quái dị.

"Ngươi có chuyện gì?" Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ thấy Kỳ lân nói: "Lão đại, ở trong thiên lao của Thiên Đình vẫn còn giam giữ một ít ma đầu, yêu vật viễn cổ, tên nào cũng khủng bố, chúng ta không có biện pháp chống lại, không nên tới gần thiên lao."

Mộc Phàm nghe xong suy tư gì đó, trong lòng kinh ngạc không thôi, sao trong Thiên Đình vẫn còn giam giữ nhiều ma đầu, yêu vật như thế?

Nếu tiên nhân thượng cổ đều đã biến mất rồi thì sao bọn chúng vẫn có thể tồn tại?

Rốt cuộc ẩn giấu một bí mật thế nào đây, tiên nhân, Thiên Đình đã biến mất như thế nào, giống như đột nhiên biến mất không chút dấu vết.

Mộc Phàm cảm thấy có bí mật mà không kẻ nào biết, chắc chắn Thiên Đình thượng cổ gặp phải chuyện gì đó rồi mới đột nhiên biến mất.

"Đi, mang ta đi vào."

Mộc Phàm tràn ngập chờ mong nói một câu.

Ai ngờ hai con tiên thú đồng thời lắc đầu, không chịu đi vào.

“Chúng ta không vào được.”

Côn với Kỳ lân đồng thời lắc đầu, tỏ vẻ chúng nó không có biện pháp tiến vào bên trong, không cách nào vượt qua, bởi vì không được phép.

Thiên Đình có quy tắc hạn chế, chúng nó chỉ có thể trấn thủ ở bên ngoài, không có tư cách bước vào, một khi bước vào sẽ dẫn tới quy tắc của Thiên Đình mạt sát.

Mộc Phàm nghe xong nhíu mày, thầm mắng một tiếng, thật vất vả mới có hai tên dẫn đường, vốn tưởng rằng vạn sự yên ổn, không nghĩ ngờ tới thời khắc mấu chốt lại tuột dây xích.

“Thôi, may mà ta vẫn còn một tên dẫn đường cuối cùng.”

Hắn đột nhiên ngửa bàn tay, liền thấy có một cục bông xuất hiện trước mắt.

“Bắc thiên môn?”

Thỏ ngọc Mộng Li vốn đang ngủ bỗng mở hai mắt mông lung, vừa thấy thiên môn to lớn trước mắt tức khắc giật mình, bị doạ tỉnh.

Nàng kinh hãi nhìn bốn phía, đại não chết máy.

Nơi này là Côn Luân tiên cảnh, hơn nữa đang ở Bắc thiên môn, điều không thể tưởng tượng nhất chính là nàng nhìn thấy tiên thú trấn thủ Bắc thiên hà, Côn.

Còn thấy được Kỳ lân trấn thủ Côn Luân tiên cảnh, quả thực không thể tin được.

“Hai đứa các ngươi ở bên ngoài chờ ta.”

Mộc Phàm nói xong, trực tiếp mang theo thỏ ngọc đang ngơ ngác bước từng bước đi vào Bắc Thiên môn, để lại hai con tiên thú ngoan ngoãn đứng chờ.

“Ngươi, ngươi ngươi, ngươi đã thu phục Côn cùng Kỳ lân?”

Thấy cảnh này, thỏ ngọc trợn mắt nhìn Mộc Phàm, giống như đang nhìn một quái vật.

Chương 402: Thiên Đình thượng cổ

Trước Bắc Thiên môn, một người một thỏ chậm rãi tiến vào.

Mới vừa vào tới, Mộc Phàm liền cảm nhận được một hơi thở độc đáo, chung quanh tràn ngập sự linh động.

Tiên linh khí, còn gọi là tiên khí!

“Hút... !”

Mộc Phàm nhịn không được hít một hơi, chỉ cảm thấy cả người thư thái, lỗ chân lông đều mở ra.

Nuốt một ngụm tiên linh khí, cả người cảm giác như thành tiên.

“Tiên khí thật nồng đậm, không hổ là Thiên Đình thượng cổ.”

Không thể không cảm thán, Thiên Đình chính là Thiên Đình, có tiên khí nồng đậm, một đầu heo sinh hoạt ở nơi này cũng có thể thành tiên.

Điều này làm cho Mộc Phàm có xúc động muốn dọn đi toàn bộ Thiên Đình thượng cổ.

Nhưng cũng chỉ nghĩ tới mà thôi, hắn không năng lực này.

“Đại nhân, nơi này có thật nhiều bảo vật sáng lấp lánh.”

Tiểu Ách bên cạnh đột nhiên nói một câu khiến Mộng Li ghé mắt nhìn, nhịn không được nhìn nhiều một chút.

Đáng tiếc là nàng không có biện pháp nhìn thấu Tiểu Ách, cả Mộc Phàm cũng không nhìn thấu, nàng có thể nhìn thấu mới là lạ.

“Mộc... Chủ nhân.”

Trong lòng ngực, thỏ ngọc muốn kêu tên Mộc Phàm, kết quả giống như ý thức được gì đó lập tức sửa miệng.

Nó nói: “Chủ nhân, vừa rồi là tiên thú Côn trấn thủ Bắc thiên hà,

còn có Kỳ lân tọa trấn Côn Luân tiên cảnh, đều bị ngươi thu phục rồi sao?"

Mộc Phàm nghe được lời này, cười cười nói: "Không cần gọi ta là chủ nhân, ngươi ta không phải chủ tớ, chủ nhân nhà ngươi là Thường Nga."

"...." Mộng Li không còn lời gì để nói.

Lời này cũng không sai nha, chủ nhân của thỏ ngọc là Thường Nga.

"Được thôi, vậy ta gọi ngươi là Mộc Phàm đại ca?" Thỏ ngọc cẩn thận hỏi một câu.

Mộc Phàm nghĩ nghĩ, cười khổ nói: "Cũng không biết ngươi sống bao nhiêu năm rồi, năm nay ta vừa mới thành niên, ngươi gọi ta là đại ca thì có chút quái quái."

"...." Thỏ ngọc lại đơ ra, câm nín luôn.

Mộc Phàm nói cũng đúng, nàng đã sống qua năm tháng dài dòng, nhưng sao có thể tồn tại lâu như vậy thì nàng cũng không rõ.

Bởi vì nàng nàng không có đủ ký ức, chỉ nhớ mình đến từ Côn Luân, là một con thỏ ngọc, còn có phải là con thỏ ngọc trong ngực Thường Nga hay không cũng không chắc chắn.

Tóm lại, Mộng Li đến từ Côn Luân tiên cảnh, có lẽ nàng chỉ là một con thỏ yêu bình thường trong Côn Luân tiên cảnh mà thôi.

"Ta rất tò mò, trước đó La sát tiến vào Côn Luân như thế nào, làm sao tránh khỏi hai con tiên thú thượng cổ?"

Lúc này, Mộc Phàm tò mò về chuyện La sát tiến vào Côn Luân tiên cảnh, hơn nữa còn sống sót trở ra, mang theo một đầu hung yêu thượng cổ Cửu anh.

"Cửu anh vốn bị nhốt ở tầng một thiên lao, hẳn là chỉ mới thoát ra gần đây, đúng lúc gặp được La sát tiến vào Côn Luân."

Mộng Li suy đoán như vậy.

Nhưng Mộc Phàm vẫn còn khúc mắc một vấn đề, La sát chỉ là một người bình thường sao?

“Mộng Li, ngươi biết gì về La sát?” Hắn cảm giác thân phận của La sát không đơn giản, không phải là người bình thường.

Mộng Li nghe xong suy nghĩ một lúc mới nói: “Ta cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết nàng không phải nam cũng không phải nữ, cũng có thể nói là một thể lưỡng tính.”

“Có ý gì?” Mộc Phàm kinh ngạc, còn có một thể lưỡng tính?

Chỉ nghe Mộng Li giải thích: “Ý là ở thời điểm chưa tu luyện đến viên mãn, nàng có thể là nữ, cũng có thể là nam, hoặc là bất nam bất nữ, chỉ khi nào tu luyện đến mức viên mãn mới có thể xác định một loại giới tính cuối cùng, loại tình huống này chỉ có ở Tu La tộc thượng cổ.”

“Tu La?” Mộc Phàm chấn động.

Đây là lần đầu tiên nghe nói tới Tu La tộc, thế mà còn có một thể lưỡng tính, thật là quái lạ.

Thế giới to lớn, chuyện lạ gì cũng có.

“Cũng không phải là mỗi một Tu La đều như vậy, loại tình huống này chỉ có thể xuất hiện trên người Tu La vương.”

Mộng Li nhẹ giọng giải thích một câu.

Mộc Phàm nghe xong, suy tư gì đó rồi nói: “Vậy có nghĩa là La sát thuộc Tu La tộc, hoặc là có được huyết mạch vương tộc của Tu La tộc thượng cổ?”

“Không sai, bằng không thì Cửu anh cũng sẽ không ký túc trong cơ thể nàng, có lẽ một nửa tính cách kia của nàng đã bị Cửu anh ăn mất.”

“Ngươi có thể nhìn ra trong cơ thể La sát có Cửu anh?” Mộc Phàm kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thẳng vào thỏ ngọc như quả cầu bông này.

Mộng Li liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cửu anh chính là hung yêu thượng cổ, sao ta lại không cảm ứng được chứ, chỉ là lúc ấy không nói ra mà thôi.”

“Ngươi nói coi, La sát có thể cũng là một tên Tu La chạy ra từ thiên lao hay không, thật ra nàng chính là một tên Tu La vương thượng cổ từng bị nhốt ở thiên lao.”

Trong đầu Mộc Phàm đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, một phỏng đoán rất lớn mật.

“Đều có khả năng, nhưng ngươi phải cẩn thận nàng, Tu La tộc am hiểu mị hoặc khống chế tâm trí nhất, một khi bị khống chế sẽ không cách nào thoát khỏi.”

Mộng Li cảnh cáo, Tu La tộc có một loại năng lực thiên phú, có thể khống chế tâm trí kẻ khác.

“Không sao, không kẻ nào có thể khống chế tâm trí của ta.”

Mộc Phàm rất trấn định, hoàn toàn không đặt chuyện này trong lòng, nói giỡn sao, có hệ thống ở đây, kẻ nào có thể khống chế tâm trí hắn?

Hai người vừa nói chuyện vừa tiến vào Bắc thiên môn, dẫm lên từng đám mây đỏ lơ lửng trong không trung, phía trước có một con đường bằng mây mù.

Cảm giác bước trên đám mây rất êm ái, nhưng nơi này có ẩn giấu sát cơ, một khi vô ý có khả năng trực tiếp thân tử đạo tiêu.

“Nơi này chính là Thiên Đình thượng cổ sao?”

Xuyên qua một mảng mây mù, cảnh tượng ánh vào đôi mắt làm Mộc Phàm ngây ngốc tại chỗ.

Từng tòa tiên đảo lơ lửng giữa không trung, mây mù lượn lờ, tràn ngập tiên quang, màu sắc kỳ ảo, chính là tiên cảnh thật sự.

Hơn nữa trên mây mù còn có từng cung điện to lớn, tản ra tiên quang vạn trượng.

“Nơi đó chính là Thiên cung sao?”

Mộc Phàm chỉ vào tòa tiên cung to lớn nhất phía trước, không biết cao bao nhiêu trượng, tản ra ánh sáng chói lóa.

Chỉ là tiên cung đã sụp đổ hơn phân nửa, đổ nát thê lương, phế tích tiên cung đổ nát nhưng mỹ lệ tiên ẩn giấu sát khí.

“Không, đó không phải là Thiên cung nơi Thiên Đế ở, ta nhớ là sau khi tiến vào Bắc thiên môn sẽ tới Thiên cung mà Chân Võ Đế Quân trấn thủ.”

“Hẳn là Chân Võ Đế cung.”

Mộng Li có vẻ chắc chắn.

Nghe xong lời này, Mộc Phàm suy tư gì đó, nghe nói Bắc thiên môn do Chân Võ Đế Quân trấn thủ, chính là một vị Đế Quân ở Thiên Đình thượng cổ, không kém gì Thiên Đế.

Quả nhiên, Mộc Phàm vẫn còn có thể thấy tiên văn cổ xưa lập lòe trên tiên cung đổ nát.

“Chân Võ điện!”

Tiên văn dù đã trải qua vô số năm tháng vẫn lộ ra một hơi thở khiến người xem giật mình.

Mộc Phàm nghiêm túc, ánh mắt sáng quắc nhìn Chân Võ Đế cung đã sụp đổ, có cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt.

“Đại nhân, bên trong có một kiện bảo vật, ẩn chứa khí tức sát phạt cường đại.”

Đột nhiên Tiểu Ách lại mở miệng, lời nói khiến người nghe kinh ngạc.

Nàng chỉ vào Chân Võ điện nói bên trong có bảo bối, hiển nhiên là thấy bảo vật kia, chỉ là bảo vật kia quá chói mắt, không nhìn thấy hình dáng cụ thể.

Chỉ cảm nhận được hung thần chi khí vô cùng vô tận, sát phạt

mãnh liệt, lạnh đến tận xương tủy.

“Quả nhiên bên trong có bảo vật.” Mộc Phàm cảm thấy hứng thú.

Nhưng còn chưa nghĩ tới chuyện đi vào thì Mộng Li đã lên tiếng cảnh cáo: “Đừng bước vào, trong Chân Võ Đế cung có sát trận đáng sợ, một khi bước vào chắc chắn vạn kiếp bất phục.”

“Ta cảm thấy hứng thú đối với tiên trận thượng cổ.”

Mộc Phàm không sợ chút nào, ngược lại lộ ra biểu tình tràn đầy hứng thú, muốn nghiên cứu tiên trận thượng cổ.

Nếu thật sự nghiên cứu thấu triệt, có lẽ lĩnh ngộ về trận pháp của hắn sẽ tăng lên, thậm chí bước vào một con đường khác.

Tiên trận thượng cổ khác với thần trận cùng trận pháp hiện tại, cho nên Mộc Phàm muốn tìm kiếm huyền ảo của trận đạo thượng cổ.

“Nếu ngươi muốn tìm hiểu tiên trận thượng cổ, có lẽ có một chỗ mà ngươi nên tới.”

Mộng Li bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, lập tức mở miệng nhắc nhở.

“Nha, là chỗ nào?” Mộc Phàm lập tức hỏi.

Chỉ nghe Mộng Li nói: “Ta vừa mới nhớ lại một chút chuyện, trong bảo khố của Thiên Đình có tất cả tiên pháp, tiên thuật, tiên trận,..., có lẽ mở ra bảo khố sẽ lấy được.”

Vì sao lại nói có lẽ, bởi vì trải qua năm tháng dài dòng, chúng tiên ở Thiên Đình thượng cổ đã biến mất, không ai biết rõ trong bảo khố Thiên Đình còn có những thứ này hay không.

Nhưng Mộc Phàm lại động tâm, bảo khố của Thiên Đình chắc chắn là một chỗ cần tới rồi.

Nhìn Chân Võ Đế cung trước mắt, Mộc Phàm cũng động tâm, chắc chắn bên trong có bảo vật, không lấy không cam lòng nha.

“Đi thử một lần.”

Mộc Phàm bước ra một bước, đang muốn đi thử tiên trận trong Chân Võ Đế cung, nhìn xem có cơ hội tiến vào bên trong, lấy được bảo vật hay không.

“Ký chủ, hệ thống kiến nghị ngươi tìm kiếm Thiên Đế huyết, đúc thành vô thượng tiên thể rồi hãy chậm rãi thăm dò bảo vật trong Thiên Đình thượng cổ.”

Lúc này, trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm sửng sốt, ngừng bước.

Hắn đang nghĩ về lời nhắc nhở này của hệ thống.

Hệ thống nói nên tìm Thiên Đế huyết trước, sau khi hoàn thành rèn luyện tiên thể thì mới có thể ổn thỏa tầm bảo trong Thiên Đình thượng cổ.

“Tốt thôi, nghe ngươi một lần.”

Mộc Phàm suy tư một lúc, cuối cùng cắn răng từ bỏ ý định thăm dò Chân Võ Đế cung lúc này.

Dù sao có thể thăm nơi này dò bất kỳ lúc nào, điểm mấu chốt nhất trước mắt vẫn là thực lực, trước tiên rèn luyện thân thể của mình thành vô thượng tiên thể, thực lực cường đại hơn thì sẽ an toàn hơn.

“Mộng Li, ngươi cũng biết vị trí của Thiên Đế cung?”

Mộc Phàm nói thẳng xong xuôi, trực tiếp hỏi thỏ ngọc Mộng Li, có lẽ nó có thể biết được.

“Thiên Đế cung?”

Mộng Li sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Thì ra Mộc Phàm muốn đi Thiên Đế cung, nhưng nơi đó là nơi nguy hiểm nhất.

“Ta biết một chút, có thể đi từ Quảng hàn cung thẳng tới Thiên Đế cung.”

Mộng Li suy nghĩ một chút rồi nói.

“Quảng hàn cung sao?”

Mộc Phàm suy tư, thầm nghĩ, chẳng lẽ vị Thường Nga trong truyền thuyết kia có gì đó với Thiên Đế.

Chương 403: Lăng Tiêu điện

“Quảng hàn cung ở phía đông Thiên Đình, nơi này là Chân Võ Đế cung cửa bắc.”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, phân biệt phương hướng, mở bản đồ hệ thống ra, rất bất ngờ vì bản đồ thể hiện toàn cảnh Thiên Đình thượng cổ.

“A, hệ thống, có thể dùng bản đồ rồi?”

Hắn kinh ngạc hỏi.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại: “Đúng vậy ký chủ, thời khắc tiến vào Thiên Đình thượng cổ thì bản đồ đã không còn bị hạn chế.”

Chuyện này làm cho Mộc Phàm vui mừng quá đỗi, trực tiếp xem bản đồ, quả nhiên toàn bộ tin tức về các nơi trong Thiên Đình đều hiện ra.

Tuy rằng không có biện pháp nhìn thấy tình huống cụ thể bên trong các cung điện.

Nhưng hắn đã tìm được vị trí của Thiên Đế cung trên bản đồ, nằm ở trung tâm Thiên Đình.

Thật ra có thể đi từ Nam thiên môn thẳng tới Lăng Tiêu bảo điện, ở sau Lăng Tiêu điện chính là Thiên Đế cung, phía tây Thiên Đình là Dao Trì, có một mảnh vườn bàn đào.

“Bàn đào nha.”

Mộc Phàm vừa thấy là vườn bàn đào, tức khắc chảy nước miếng.

Bàn đào Dao Trì trong truyền thuyết, ăn một quả có thể khiến người ta trường sinh bất tử, thanh xuân vĩnh viễn, thậm chí thọ ngang trời đất, không biết có phải thật hay không.

Tuy rằng có khả năng nói hơi quá, nhưng tuyệt đối là bảo bối,

nhất định không thể bỏ lỡ.

m thầm nuốt nước miếng, thèm thuồng bàn đào, nhưng hiện tại không phải thời điểm đi hái đào, phải nhanh chóng tìm được Thiên Đế huyết.

“Đi từ nơi này, có thể vào trung tâm Thiên Đình Lăng Tiêu điện, khoảng cách thế mà tới mấy ngàn vạn cây số?”

Mộc Phàm trừng mắt, thầm than một tiếng mẹ nó.

Thiên Đình rộng lớn kinh người, hoàn toàn chính là một thế giới độc lập khổng lồ, thậm chí có cảm giác rộng lớn như hệ Thái dương.

Căn cứ theo tin tức trên bản đồ, Thiên Đình thượng cổ bao gồm cả Côn Luân tiên cảnh, hợp thành một Tiên giới khổng lồ.

Thậm chí lớn hơn hệ Thái dương rất nhiều, thực sự làm người ta chấn động, cũng không hiểu được Tiên giới Thiên Đình này được sáng lập như thế nào.

“Mộc Phàm, ta muốn đi Quảng hàn cung nhìn xem.”

Lúc này, thỏ ngọc Mộng Li trong ngực mở miệng đưa ra một thỉnh cầu, muốn đi Quảng hàn cung.

Nàng muốn tìm lại ký ức đã mất, có lẽ tới Quảng hàn cung sẽ có thể tìm được một ít ký ức vụn vặt đây?

Mộc Phàm nghe xong liền đáp ứng, nhưng cũng không đi theo nàng tới Quảng hàn cung, mà là trực tiếp từ nơi đây đi tới trung tâm Thiên Đình, Lăng Tiêu điện, Thiên Đế cung.

Nơi đó mới là mục tiêu của Mộc Phàm.

“Ngươi đi đi, nhớ cẩn thận.” Mộc Phàm phân phó một câu, buông Mộng Li ra.

Nàng nhìn nhìn Mộc Phàm, trong mắt có vẻ cảm kích: “Cảm ơn ngươi đã dẫn ta tới nơi này, nếu ta khôi phục ký ức, nhất định sẽ giúp ngươi sưu tầm bảo vật Thiên Đình.”

“Đi thôi.” Mộc Phàm xua xua tay ra hiệu nàng chạy nhanh đi đi.

Nhìn Mộng Li hóa thành một tia luồng bay hướng về phía Quảng hàn cung, rất mau liền biến mất trong mây mù mênh mông.

Mộc Phàm thu hồi tầm mắt, nhìn về phía khác, chính là hướng Lăng Tiêu điện, khoảng cách mấy ngàn vạn cây số.

Nếu là trước đây, mấy ngàn vạn cây tương đương với từ địa cầu đến sao hoả, không biết phải bay bao lâu mới có thể đến.

Còn may là thực lực hiện tại của Mộc Phàm đã khác xưa, hơn nữa còn nắm giữ năng lực không gian năng lực, tuy rằng ở Thiên Đình không thể tiến hành thuấn di.

Nhưng lấy tốc độ của hắn, rất nhanh có thể tiến đến trung tâm Thiên Đình, Lăng Tiêu điện.

Vèo!

Nghĩ xong, Mộc Phàm trực tiếp đạp bộ chợt lóe, dùng tốc độ cao nhất, dựa theo con đường tốt nhất mà bản đồ hệ thống chỉ ra nhanh chóng bay về hướng Lăng Tiêu điện.

Căn cứ theo lời hệ thống, cứ mười vạn năm thì Thiên Đế thay máu một lần, chỉ cần tìm được Thiên Đế huyết là có thể đúc thành vô thượng tiên thể.

Một khi đúc thành vô thượng tiên thể, thực lực của Mộc Phàm sẽ tăng nhiều lần, khi tìm bảo tàng khác của Thiên Đình cũng an toàn, dễ dàng hơn.

Ong!

Mộc Phàm một đường chạy nhanh, bỗng nhiên không gian phía trước gợn sóng, từng luồng tiên quang đan xen, ánh sáng vô tận bùng nổ, có sát chiêu đáng sợ đánh úp tới.

Mộc Phàm không nghĩ nhiều, xoay người tránh đi, ngay sau đó tích tụ lực lượng toàn thân tung ra một quyền cường đại nhất.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, phía trước có tiên trận lập loè, cấm

chế thượng cổ cường đại hiện lên, phù văn thượng cổ lập loè, lóe lên tiên quang.

Đây là tiên trận thượng cổ bị kích hoạt.

“Đen đủi!”

Mộc Phàm mắng to một tiếng, mặt xám mày tro lui về, tiên trận sáng lạn trước mắt đã chặn đường hắn.

Muốn đi vòng qua liền phải vòng mấy trăm vạn cây số mới được, biện pháp duy nhất chính là trực tiếp đi ngang qua.

“Hệ thống, có biện pháp nào sao?” Mộc Phàm trong lòng chỉ muốn nhanh chóng đến Thiên Đế cung, tìm được Thiên Đế huyết mà mình muốn.

Bất đắc dĩ chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ, không có thời gian trì hoãn ở nơi này.

“Nạp mười ngàn tỷ, có thể trực tiếp đi ngang qua tất cả tiên trận mà không kích hoạt chúng.”

Hệ thống đưa ra biện pháp là nạp tiền, chỉ cần nạp tiền là có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Quả nhiên, hệ thống vẫn là cái hệ thống kia, không thay đổi chút nào, theo lời hệ thống thì không có chuyện mà nạp tiền làm không giải quyết được, nếu có, vậy nạp chưa đủ nhiều.

“Nạp!”

Mộc Phàm cắn răng, vì Thiên Đế huyết, vì vô thượng tiên thể, chỉ mười ngàn tỷ mà thôi, mình vừa mới kiếm được không ít.

Quả nhiên, nện mười ngàn tỷ vào, hệ thống rất ra sức.

Chỉ nghe một tiếng “Ong”, cơ thể Mộc Phàm đột nhiên tản ra một quầng sáng thần bí, bao bọc toàn thân.

Mộc Phàm nhìn xong, trực tiếp vọt vào tiên trận thượng cổ phía trước, không bị thứ gì ngăn trở, thế mà cứ xuyên thẳng qua như

vậy.

Một đường thẳng tới, không có tiên trận thượng cổ nào ngăn cản được hắn, giống như chúng không có một chút tác dụng.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc Mộc Phàm cũng tiến vào khu vực trung tâm Thiên Đình thượng cổ.

Mới vừa vừa tiến đến liền thấy trước mắt có một cung điện vô cùng to lớn, cao cao tại thượng, tản ra tiên quang vạn trượng, cho người ta một cảm giác chí cao vô thượng, bất hủ bất diệt.

Lăng Tiêu điện trải qua vô số năm tháng ánh vào đôi mắt.

Tâm thần Mộc Phàm chấn động, như cảm nhận được uy nghiêm, khí phách vô thượng của Thiên Đình ngày xưa.

“Tốt cho một toà Lăng Tiêu điện.”

Hắn hít sâu một hơi, một lúc sau mới tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn thấy được uy nghiêm của Thiên Đình thượng cổ, cảm thấy vô cùng chấn động và nhỏ bé.

Trước Lăng Tiêu điện có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang, mỗi một tòa bậc thang đều do Tiên ngọc cấu tạo thành, tản ra ánh sáng mãnh liệt.

Bước lên từng bậc khiến người ta cảm giác được một loại uy nghiêm khó mà diễn tả, rất nặng nề từ Lăng Tiêu điện chính diện đánh tới, đè ép khiến người ta không cách nào thở dốc.

Muốn tiến vào Lăng Tiêu điện cần phải đi lên từng bậc thang này, không thể bay cũng không thể nhảy lên.

Bởi vì có uy áp bàng bạc ập tới khiến người ta không thở nổi, thậm chí không thể ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lăng Tiêu điện.

“Lực áp bách thật đáng sợ.” Mộc Phàm kinh hãi, bước từng bước một.

Còn may là cơ thể hắn đủ cường đại, còn có thêm lực lượng của

hệ thống gia trì mới không có bị ép sụp, nếu không rất có thể sẽ trực tiếp bị cổ uy áp này nghiền nát.

Một bước một bậc thang, đi hết chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang, cuối cùng bước tới trước Lăng Tiêu điện, một cổ uy áp càng đáng sợ hơn phủ xuống.

Thiên uy mênh mông cuồn cuộn đè ép khiến Mộc Phàm thở dốc.

Còn Tiểu Ách bên cạnh thì sắc mặt trước sau như một, nhưng vừa tới trước Lăng Tiêu điện biểu tình rõ ràng có chút biến hóa.

Ánh mắt giấu trong áo đen có vẻ phức tạp, giống như đã từng nhìn thấy Lăng Tiêu điện trước mắt rồi.

Nhưng vẻ phức tạp này nhanh chóng biến mất, trở về sự yên lặng như cũ, từng bước theo sát Mộc Phàm đi vào Lăng Tiêu điện.

Đương!

Mới vừa bước vào Lăng Tiêu điện, liền nghe nghe thấy tiếng chuông vang vọng toàn bộ Thiên Đình, thiên chung ngân vang, đại biểu cho có người bước vào Lăng Tiêu điện.

Trong Lăng Tiêu điện trống rỗng, từng đợt tiếng chuông văng vẳng mang đến cảm giác cô tịch cùng thê lương.

Đã từng là Thiên Đình cường đại nhất thời thượng cổ, vì sao đột nhiên biến mất, không thấy bóng dáng tiên nhân thượng cổ đâu nữa.

Tiên nhân đã đi đâu, vì sao tất cả đều biến mất?

“Ký chủ, đã kiểm tra đo lường được sự tồn tại của Thiên Đế huyết, ở phía sau Lăng Tiêu điện, sâu trong Thiên Đế cung.”

Lúc này, trong đầu Mộc Phàm vang tiếng hệ thống.

Điều này khiến hắn lập tức bừng tỉnh từ trong trạng thái cô tịch vô tận, toát mồ hôi lạnh.

“Nguy hiểm thật, vừa rồi thiếu chút nữa trầm luân bên trong.”

Mộc Phàm sợ hãi nói.

Tiếng chuông vừa rồi ẩn chứa một loại quy tắc tiên đạo, khiến ý thức của hắn trầm luân, thiếu chút nữa không thể thoát ra rồi.

Còn phải nhờ hệ thống đột nhiên nhắc nhở làm hắn bừng tỉnh, về lại hiện thực.

“Hệ thống, tìm được Thiên Đế huyết sao?” Mộc Phàm mừng rỡ.

Hắn hỏi: “Không đúng, ngươi mà hảo tâm như vậy sao, miễn phí dò xét tung tích của Thiên Đế huyết, có phải có chỗ nào gian dối hay không, ngươi lại đào hố cho ta nhảy hả?”

“....” Hệ thống không còn lời gì để nói, đáp lại một câu: “Ký chủ suy nghĩ nhiều, kiến nghị ký chủ thừa dịp lực lượng hệ thống lực vẫn còn gia trì, nhanh tiến vào Thiên Đế cung lấy Thiên Đế huyết.”

“Được thôi.”

Mộc Phàm không phân vân vấn đề nhỏ này, sau khi khôi phục bình tĩnh, biểu tình trở nên nghiêm túc, nhìn Tiểu Ách cạnh, có chút khó xử.

“Đại nhân, ta ở chỗ này chờ ngươi.”

Tiểu Ách hiểu lòng người, lập tức chủ động mở miệng chờ bên ngoài Lăng Tiêu điện.

“Được, vậy ngươi ở đây chờ một chút.”

Mộc Phàm xin lỗi, bay thẳng đến chỗ sâu nhất trong Lăng Tiêu điện, nơi đó chính là Thiên Đế cung.

Ở nơi đó có Thiên Đế huyết lưu đến hôm nay, đúng là mục tiêu chuyến này của Mộc Phàm.

Có nó là có thể thành tựu vô thượng tiên thể.

Nhìn Mộc Phàm đi sâu vào Thiên Đế cung, vẻ mặt của Tiểu Ách lại trở nên phức tạp, hai mắt sâu thẳm nhìn về Lăng Tiêu điện trống rỗng.

“Thiên Đế...”

Hai mắt Tiểu Ách đột nhiên trở nên đạm mạc, vô tình, lạnh nhạt, trong miệng lẩm bẩm hai chữ “Thiên Đế”.

Lúc này, Mộc Phàm đã xuyên qua Lăng Tiêu điện, rốt cuộc đi tới Thiên Đế cung.

Vừa tiến đến, hắn đã bị một hàng chữ bằng máu lập loè trong Thiên Đế cung trấn trụ.

Chương 404: Vô thượng tiên thể

Trong Thiên Đế cung, Mộc Phàm ngơ ngác nhìn một hồ chứa máu do Tiên ngọc tạo thành trước mắt, bên trong tràn đầy máu, mờ mịt bốc hơi, tràn ngập màu sắc.

Trong hồ này chính là Thiên Đế huyết, là máu mà mười vạn năm Thiên Đế đổi một lần, ẩn chứa một cổ năng lượng cường đại.

Một giọt máu cũng đủ để cho tất cả thần linh điên cuồng.

Một hồ tràn đầy Thiên Đế huyết làm cho người ta khó có thể tin được, trải qua vô số tuế nguyệt mà máu này vẫn còn tồn tại.

Mộc Phàm cũng không chú ý nhiều tới hồ máu này mà chú ý tới một hàng chữ lơ lửng trên mặt hồ.

Từng giọt Thiên Đế huyết ngưng kết thành một hàng chữ, lập loè tiên quang, mang đến cho người ta một cảm giác áp bách vô tận, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, tựa như đối diện Thiên Đế.

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn hàng chữ trước mắt.

“Mộc Phàm, rốt cuộc ngươi cũng bị hố tới đây, lòng trẫm được an ủi!”

Một hàng chữ sáng lạn, mỗi một chữ đều ẩn chứa ý nghĩa, giống như vị Thiên Đế thượng cổ kia đã đoán chắc rằng hắn sẽ tới.

Lại còn biết hắn là ai, khiến Mộc Phàm lập tức bị chấn trụ.

Nhưng ý mà mà hàng chữ này biểu đạt làm trái tim Mộc Phàm băng giá, bị hố sao, có ý gì chứ?

Thiên Đế biết hắn sẽ đến, nhưng vì sao lại nói rốt cuộc hắn cũng bị hố, Mộc Phàm càng nghĩ càng thấy ớn.

“Hệ thống, ngươi không giải thích một chút hả, Thiên Đế này sao lại trâu bò như thế, có thể đoán trước chuyện ta sẽ tới?”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên khó coi, trong lòng có chút hoảng sợ

chất vấn hệ thống.

Chỉ nghe trong đầu vang tiếng hệ thống: “Ký chủ, ngươi suy nghĩ nhiều, không ai có thể tính đến sự tồn tại của ngươi, hắn chỉ hù dọa ngươi thôi.”

“Lăn liền.” Mộc Phàm vừa nghe tức khắc phát hỏa, mắng to: “Ngươi nhìn hàng chữ này đi, người ta biết ta tên Mộc Phàm, tới lấy máu của hắn, ngươi còn nói ta suy nghĩ nhiều?”

“Còn nữa, Thiên Đế nói ta bị hố, trừ ngươi còn có ai kêu ta tới đây, là ngươi nhắc nhở ta lấy Thiên Đế huyết.”

“Chuyện này ngươi giải thích thế nào?”

Mộc Phàm một bộ xem ngươi giải thích như thế nào, trong lòng nổi lửa lớn.

Thiên Đế huyết là hệ thống nói ra, hiện tại tìm được rồi nhưng lại thấy hàng chữ trước mắt, không biết hàng chữ này đã tồn tại qua bao nhiêu nhiều thời đại

Quả thực quá khủng bố, hơn nữa từ vô số năm trước, vị Thiên Đế kia đã tính tới chuyện hắn sẽ đến, thậm chí biết hắn là ai, điều này có thể khiến người ta không sợ hãi sao?

“Ký chủ, ngươi mắc bệnh đa nghi quá nặng, Thiên Đế huyết phù hợp với ngươi nhất, trăm phần trăm luyện thành vô thượng tiên thể, ký chủ cũng có thể từ bỏ.”

Hệ thống nói xong thì im lặng, chỉ còn lại mình Mộc Phàm đứng trước hồ máu mà ngây ngốc, trong lòng suy nghĩ nhiều chuyện.

Sắc mặt hắn không ngừng biến ảo, nhìn hàng chữ lơ lửng trên hồ máu, lòng càng thêm không chắc.

Vị Thiên Đế thật sự biết hắn sẽ tới, hơn nữa còn do hệ thống chỉ dẫn, chẳng lẽ hắn biết sự tồn tại của hệ thống?

“Ký chủ, nhắc nhở một chút, trên đời này ngoại trừ ngươi, không có kẻ nào biết tới sự tồn tại của bổn hệ thống.”

Giống như biết ý nghĩ của Mộc Phàm, hệ thống trực tiếp nhắc nhở.

Nếu là trước đây Mộc Phàm còn tin, nhưng hiện tại không dám chắc, vị Thiên Đế kia có thủ đoạn thông thiên, biết hắn muốn tới lấy Thiên Đế huyết, tự nhiên có khả năng biết bí mật trên người hắn.

Mộc Phàm có ý rút lui, bị một vị Thiên Đế thần bí tính đến bước này, có phải mình đã rơi vào kế hoạch của người ta hay không?

Nếu dùng Thiên Đế huyết, có phải vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế, dù gì đây cũng là máu của hắn nha.

“Thiên Đế không có lòng tốt, thế mà lưu một hàng chữ cho ta, muốn cảnh báo rằng hệ thống có vấn đề sao, hay là muốn biểu đạt chuyện quỷ quái gì khác?”

Trái tim Mộc Phàm có chút băng giá, buồn bực vì người ta đã biết nhất cử nhất động của mình.

“Lại nhắc nhở ký chủ lần nữa, chỉ có mình ký chủ biết sự tồn tại của bổn hệ thống, càng không tồn tại hành vi làm hại ký chủ, hại ký chủ chẳng khác nào hại bản thân.”

Lần này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nghiêm túc nhắc nhở, lôi Mộc Phàm trở lại hiện thực.

“Nếu ký chủ nhát gan không dám dùng vậy thì từ bỏ Thiên Đế huyết, bổn hệ thống có thể nói ký chủ biết, bỏ qua rèn luyện tiên thể là bỏ qua vốn luyến đi tới đỉnh cao vô thượng.”

Lời giải thích và nhắc nhở này làm lòng Mộc Phàm rối rắm.

Thiên Đế thật ác, lưu lại một hàng chữ để hắn rối loạn, rốt cuộc muốn làm gì?

Mộc Phàm yên lặng nhìn hồ máu trước mắt, đây là bảo vật khiến cho người ta động tậm, không cách nào kháng cự.

Mặc kệ là ai, chỉ cần dùng Thiên Đế huyết tôi thể, tiến hành lột xác, thân thể lập tức hóa thành tiên thể.

Hơn nữa dưới sự trợ giúp của hệ thống, trăm phần trăm trở thành vô thượng tiên thể, có cơ hội đạt tới cảnh giới vô thượng trong tương lai.

“Mẹ nó, chết thì chết, dù sao đều là bị hố, không quan tâm hố nhiều hay ít.”

Mộc Phàm cắn răng, mặc kệ, quản ngươi có tính toán gì, cầm rồi nói tiếp.

“Nói đi, làm sao rèn luyện vô thượng tiên thể, trực tiếp cắn nuốt Thiên Đế huyết hay là nhảy vào bên trong tắm rửa?”

Hắn dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, chỉ cần thu hồ Thiên Đế huyết này vào tiên đỉnh, dung hợp với Côn huyết, Kỳ lân huyết, vào đỉnh rèn luyện, yêu cầu nạp năm mươi ngàn tỷ.”

“....”

Mộc Phàm nghe xong tái mặt, năm mươi ngàn tỷ, hệ thống này thật sự đào hố to a, rèn luyện tiên thể tốn năm mươi ngàn tỷ.

Nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, không có hệ thống, chưa chắc mình có thể hoàn thành rèn luyện vô thượng tiên thể, quá trình lột xác này cũng không phải chuyện đùa.

Tiền là để tiêu, giữ lại cũng không có tác dụng khác.

“Nạp tiền.”

Cuối cùng Mộc Phàm đưa ra quyết định, nạp năm mươi ngàn tỷ, chuẩn bị luyện vô thượng tiên thể.

Đầu tiên, hắn tế tiên đỉnh ra, thu hết Thiên Đế huyết vào trong đỉnh, sau đó đặt tiên đỉnh trên nền.

“Ký chủ, mời vào đỉnh.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm hít sâu một hơi, trực tiếp cởi quần áo, nhảy vào trong tiên đỉnh.

Trong khoảnh khắc rơi vào đỉnh, Mộc Phàm chỉ cảm thấy cả người đau nhức, bị tiên huyết cường đại bao vây, xé rách cơ thể.

Đáng sợ nhất chính là Thiên Đế huyết ẩn chứa một loại ý chí bá đạo, tối cao, mênh mông cuồn cuộn tiến vào trong cơ thể.

“Đinh, bắt đầu rèn luyện...”

Trong đầu truyền đến hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm hoảng hốt, đột nhiên rơi vào một loại ý cảnh kỳ diệu, giống như hóa thân thành Thiên Đế.

Loảng xoảng!

Tiên đỉnh hơi chấn động, nắp đỉnh đóng lại, có từng luồng tiên quang bao phủ.

Dưới tác dụng của lực lượng từ hệ thống, tiên đỉnh lơ lửng giữa không trung, bắt đầu có từng ngọn lửa quy tắc bốc lên, không ngừng thiêu đốt tiên đỉnh.

Mộc Phàm cứ bị tôi luyện trong tiên đỉnh như vậy, cả người đau nhức, ý thức hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh huyền diệu.

Cùng lúc đó, Thiên Đế cung loé lên từng đường tiên văn, tiên trận bị kích hoạt, đột nhiên hấp dẫn vô số tiên khí vọt tới tiên đỉnh.

Cả Thiên Đình đều đong đưa, vô số tiên khí trào ra từ các phế tích Thiên cung, dũng mãnh hướng tới Thiên Đế cung.

Tiên khí như biển dũng mãnh tiến vào Thiên Đế cung, hình thành một vòng xoáy tiên khí khổng lồ.

Động tĩnh này làm Côn cùng Kỳ lân đang ở Bắc thiên môn kinh sợ, cảm nhận được một hơi thở vô thượng.

“Thiên Đế?”

Côn và Kỳ Lân đều run rẩy, lập tức quỳ xuống.

Cổ hơi thở thâm nhập cốt tủy, ẩn chứa thiên uy chí cao vô thượng, giống như Thiên Đế buông xuống, kinh động toàn bộ Thiên Đình.

“Thiên Đế?”

“Hắn còn chưa chết?”

Lúc này, ở một nơi tối tăm trong thiên lao bên trong, một đám yêu ma đáng sợ thức tỉnh.

Đám này đều là đại ma thượng cổ, bị giam giữ trong thiên lao nhiều năm, lúc này đột nhiên cảm nhận được một hơi thở đáng sợ, một đám lộ vẻ kinh hoảng.

Còn có một ít hung yêu, vốn dĩ vô cùng hung ác, sát khí cuồn cuộn, dưới cổ uy thế này lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn, thành thật, yên tĩnh.

“Thiên Đế... Hắn trở về rồi?”

Có đại ma viễn hoảng sợ gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy sợ hãi, giống như sự sợ hãi đối với Thiên Đế đã thâm nhập vào cốt tủy.

“Thiên Đình không phải diệt vong rồi sao, không phải Thiên Đế đã quy thiên sao?”

“Giả, nhất định là giả.”

“Bổn tọa không tin!”

“Thiên Đế đáng chết.”

Từng tiếng rống giận từ sâu trong thiên lao truyền đến, yêu ma bị giam giữ ở chỗ này đều tồn tại từ thời thượng cổ, một đám vô cùng hung hãn.

Nhưng lại bị chộp tới, nhốt vào thiên lao, không biết đã bị giam cầm bao nhiêu năm tháng, tóm lại chúng nó sợ hãi, thù hận Thiên Đế.

Oanh!

Ngay sau đó, Thiên Đế cung lại bộc phát một cổ uy áp cường đại.

Tiên khí hội tụ, từ Thiên Đế cung có một ảo ảnh chậm rãi hiện lên,

một nguyên thần, thân khoác Đế bào, đầu đội Đế miện, sau lưng có từng tầng quang hoàn Thiên Đạo.

Thiên ân mênh mông cuồn cuộn, đế uy vô thượng.

Toàn bộ Tiên giới đong đưa, vô số yêu ma ở trong thiên lao bên run bần bật, không môt tên dám ngoi đầu.

“Ngươi đã đến rồi.”

Đột nhiên, ảo ảnh Thiên Đế nhìn lướt qua Lăng Tiêu điện.

Chỉ thấy từ phía Lăng Tiêu điện có một bóng dáng bay ra, áo đen quấn thân, có một loại hơi thở cực kỳ đáng sợ dần dần thức tỉnh.

Đó là Tiểu Ách.

Phanh!

Thiên Đế giằng co với Tiểu Ách, hơi thở va chạm khiến cho quy tắc Tiên giới không ngừng tan rã, xuất hiện vô số khe nứt không gian.

Tất cả sinh vật trong phạm vi Thiên Đình đều bị dọa ngốc.

Chương 405: Bí mật của Tiểu Ách

--

Trong Lăng Tiêu điện, một bóng dáng mông lung đứng ở nơi đó, vô địch vạn cổ, chí cao vô thượng.

Hắn chính là Thiên Đế!

Một bóng dáng khác chính là Tiểu Ách, hơi thở không yếu hơn chút nào, đối diện Thiên Đế không rơi vào thế hạ phong.

Phanh phanh phanh!

Xung quanh cả hai nổ mạnh, quy tắc đứt gãy, không gian tan vỡ, xuất hiện vết nứt chằng chịt, cảnh tượng đáng sợ này lại không bị tiết lộ ra ngoài.

Không kẻ nào biết ở Lăng Tiêu đang có hai tồn tại khủng bố âm thầm quan sát nhau.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Giằng co một lúc lâu, Tiểu Ách lạnh nhạt mở miệng, giọng điệu không có một chút tình cảm, mang cho người ta cảm giác lạnh băng vô tình, cao không thể với.

Mà bóng dáng Thiên Đế đối diện cũng lạnh nhạt, không có một chút tình cảm, mắt trái diễn hoá vũ trụ, mắt phải xoá bỏ vạn vật.

“Trẫm, tức là thiên!”

Thiên Đế nhàn nhạt mở miệng, một câu khiến thiên địa chấn động, thiên lôi cuồn cuộn hội tụ, một con mắt khủng bố chậm rãi hiện ra trên đỉnh đầu Tiểu Ách.

Thiên Đạo chi nhãn!

Tiểu Ách càng thêm lạnh nhạt, toàn thân có từng đạo quy tắc vờn quanh, hình thành một luân bàn, lộ ra một hơi thở tịch diệt khủng bố.

“Thiên, chỉ có một.”

Tiểu Ách mở miệng, trong giọng nói lạnh nhạt ẩn chứa sự chân thật đáng tin, một câu khiến trời sụp đất nứt.

Hai bên đã ở một loại cấp độ cực kỳ cao xa.

Răng rắc!

Không gian nứt toạc, từng mảng thời không mộng ảo đan xen trôi qua, hai tồn tại khủng bố triển khai một trận dò xét nhau kinh tâm động phách.

Không thấy hai bên có hành động gì nhưng sự thật thì đã giao phong kịch liệt, không kẻ nào có thể thấy hai bên chuyển động hay giao chiến như thế nào.

Sau một hồi, thời không phía trước hai người sụp đổ, dập nát, cuối cùng trở nên yên tĩnh.

“Nói đi, ngươi muốn làm gì?”

Im lặng một lúc, cuối cùng vẫn là Tiểu Ách mở miệng trước.

Chỉ thấy Thiên Đế yên lặng nhìn về nơi sâu thẳm trong thời không, giống như thấy được hàng tỉ thời không khác.

“Hàng tỉ vũ trụ bước vào chung kết, thời không trở về nguyên điểm, vạn vật không tồn tại, chỉ siêu thoát mới có thể vĩnh hằng.”

Giọng nói lạnh nhạt của Thiên Đế truyền đến, lộ ra một loại ý chí khiến người ta khó dò.

Tiểu Ách giữ im lặng, sau đó nói: “Siêu thoát là không tồn tại, e là ngươi phải thất vọng rồi, hơn nữa ngươi đã chứng minh con đường của mình là sai lầm, ngươi đã thất bại.”

“Thất bại?” Thiên Đế đột nhiên tự giễu một câu, nhìn Tiểu Ách rồi nói: “Không phải ngươi cũng muốn thoát khỏi siêu thời không trói buộc sao, đáng tiếc ngươi cũng thất bại.”

“Thời không nguyên bản đã bị hủy diệt, ngươi với ta biến thành bộ

dáng bây giờ, hủy diệt tức là tân sinh, hy vọng ở ngay trước mắt, không phải ngươi cũng nghĩ như vậy sao?”

Thiên Đế lạnh nhạt nhìn Tiểu Ách.

Lúc này, Tiểu Ách lại im lặng, ánh mắt nhìn về tiên đỉnh ở chỗ sâu trong Thiên Đế cung, trong tiên đỉnh có người đang trải qua sự lột xác nào đó.

“Ngươi là hắn sao?” Tiểu Ách đột nhiên hỏi một câu.

Thiên Đế im lặng một lúc, gật gật đầu rồi lại lắc đầu: "Phải hay không cũng không quan trọng, tồn tại như ngươi tự nhiên hiểu rõ điểm này.”

“Bọn họ đã tới, hết thảy nhân tố không ổn định trong siêu duy thời không đều sẽ bị thanh trừ, ngươi cũng không ngoại lệ, cẩn thận.”

Thiên Đế đột nhiên nói ra tin tức này, bóng dáng dần dần phai mờ, cuối cùng biến mất trong thời không mênh mông rách nát, giống như chưa từng xuất hiện.

Tiểu Ách nghe xong sắc mặt thay đổi, giương mắt nhìn vào thời không, cảm ứng được điều gì đó, nhanh chóng thu liễm hơi thở, ý chí vô tình vô thượng đột nhiên biến mất.

Nàng lại biến trở về Tiểu Ách ban đầu, ngây thơ, thuần túy, giống như chuyện vừa mới xảy ra chẳng qua là ảo giác mà thôi.

Rầm!

Đột nhiên, có một loại lực lượng không thể miêu tả đảo qua, giống như đang tìm kiếm, thanh trừ thứ gì đó.

“Phốc...” Tiểu Ách phun một ngụm máu, hôn mê ngã quỵ trên nền.

Trong Thiên Đế cung, tiên đỉnh trôi nổi trong tiên khí vô tận, phun ra nuốt vào hàng tỉ tiên quang.

Bên trong tiên đỉnh, Mộc Phàm đang trải qua quá trình lột xác, máu trong cơ thể đã trở thành tiên huyết.

Hơn nữa là tiên huyết cấp bậc cao nhất, thân thể đang sáng lên, xương cốt trong suốt, tản ra tiên quang, cơ bắp ngưng kết, lột xác, hóa thành một thân thể cường đại.

Keng keng keng...

Từng tiếng leng keng truyền ra từ trong tiên đỉnh, giống như tiến hành giai đoạn cuối cùng, Côn huyết, Kỳ lân huyết, còn có Thiên Đế huyết đều bị hấp thu sạch sẽ.

Khi một giọt Thiên Đế huyết cuối cùng bị hấp thu luyện hóa, Mộc Phàm hoàn thành lột xác, đại công cáo thành.

Đinh!

“Đã rèn luyện xong vô thượng tiên thể!”

Lúc này, một tiếng nhắc nhở như có như không truyền đến làm Mộc Phàm vốn đang đắm chìm trong trạng thái huyền diệu bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Hắn bỗng nhiên trợn mắt, hai luồng tiên mang chợt loé qua, đánh ở trên vách tiên đỉnh phát ra tiếng leng keng.

Một hơi thở cường đại tràn ra, uy áp khủng bố.

Oanh!

Tiên đỉnh phát ra tiếng gầm rú kịch liệt, giống như sắp không chịu nổi lực lượng cường đại của hắn.

Mộc Phàm yên lặng cảm nhận sự biến hoá của thân thể, trong lòng chỉ có một cảm giác, đó chính là cường đại, cường đại quá sức tưởng tượng.

“Đây là vô thượng tiên thể sao?”

Hắn giơ nắm tay, cẩn thận quan sát, cảm nhận, không nén được sự vui sướng, rốt cuộc cũng hoàn thành.

Vô thượng tiên thể, ẩn chứa vô thượng chi lực, cảm giác từng cử chỉ, hành động đều có thể lay động quy tắc, hủy thiên diệt địa.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cảm nhận được sự cường đại và khủng bố của thân thể, thần huyết đã biến mất, bị tiên thể cắn nuốt hấp thu, chuyển hóa thành tiên huyết.

“Bằng lực lượng thân thể hiện tại, ta có thể hái trăng hái sao hay không?”

Trong đầu Mộc Phàm xuất hiện ý nghĩ này, hiện tại mình có thể hái trăng hái sao hay không?

Nhưng trong đầu lại vang tiếng hệ thống nhắc nhở, dội cho hắn một chậu nước lạnh.

“Ký chủ, tỉnh táo một chút, hiện tại nhiều nhất chính là một quyền đánh nổ hành tinh lớn gấp mười lần mặt trăng thôi, muốn hái sao trời thì vẫn còn kém một chút.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chẳng thèm để ý, cũng không có tức giận hay thất vọng.

Mình đã tiến bộ rất nhiều, căn bản không có gì để thất vọng, chỉ cần không ngừng nỗ lực đi tới, sớm muộn gì cũng có thể lay động quy tắc dẫn lực, hái trăng hái sao.

Hiện tại tuy rằng không thể hái trăng hái sao, nhưng lại có thể dễ dàng đánh nổ một hành tinh gấp mười lần mặt trăng, có thể nói là chiến lực tăng bạo.

Ở trong thân thể hắn, luyện khí cuồn cuộn đã biến mất, thay thế chính là một lực lượng thuần túy cường đại, là tiên lực.

Chẳng qua tiên lực còn hơi ít, nhưng lại rất cường đại, uy lực vượt xa luyện khí trước đó, tu vi đã bước vào một cấp độ cao hơn.

Không phải Truyền kỳ, cũng không phải Sử thi, càng không phải Bán thần hay Thần thoại, mà là một hệ thống cổ xưa.

Tiên!

“Hệ thống, cảnh giới hiện tại của ta xem như là Bán tiên sao?”

Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ nghĩ sai rồi, hiện tại ngươi đang ở kỳ quá độ bước vào tiên lộ, chính là Độ kiếp kỳ.”

“Tương ứng với cấp Truyền kỳ, Sử thi của hệ thống hiện tại, vừa mới chuyển hóa được một chút tiên lực chính là minh chứng bước vào Độ kiếp kỳ.”

Nghe hệ thống giải thích xong hắn lập tức hiểu được, bước vào tiên lộ chính là nghịch thiên tu hành, cần phải trải qua từng tầng kiếp nạn mới có thể thành tiên.

Chính là thuận thiên thành thần, nghịch thiên thành tiên, hai bên chính là thái cực.

Thành thần rất đơn giản, chỉ cần ký thác chân linh vào Thiên Đạo là có thể trực tiếp thành thần.

Còn thành tiên thì khó khăn hơn, đó là trực tiếp đánh vỡ sự trói buộc của Thiên Đạo, nghịch thiên mà đi, rất gian nan, nguy hiểm.

“Độ kiếp mà thôi, hoàn toàn không có áp lực.”

Mộc Phàm tỏ vẻ nhẹ nhàng, khóe miệng cong lên, rất tự tin.

Còn không phải là độ kiếp sao, đơn giản, trực tiếp nuốt là được.

“Nếu đã thành vô thượng tiên thể, cũng nên đi dạo các nơi khác trong Thiên Đình, bắt đầu tầm bảo thôi.”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm nhảy dựng lên, bay ra khỏi tiên đỉnh rồi thu tiên đỉnh lại.

Hắn mặc quần áo vào, nhìn quanh Thiên Đế cung, tính toán đi một vòng tìm bảo tàng Thiên Đình thượng cổ, không thể bỏ qua vô số tiên trận bảo vật.

Nhưng vừa mới ra tới, liền thấy Tiểu Ách té xỉu ở Lăng Tiêu điện.

“Tiểu Ách?”

Mộc Phàm biến sắc, hô to một tiếng, lắc mình tới cạnh Tiểu Ách, phát hiện Tiểu Ách đã ngất đi rồi.

“Hệ thống, sao lại thế này?” Hắn có chút kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ hỏi.

Không lâu sau hệ thống đã đáp lại: “Ký chủ, ý thức của nàng bị lực lượng nào đó tổn thương rồi, rơi vào trạng thái hôn mê.”

“Sao có thể, nơi này là Thiên Đình nha, lực lượng gì có thể tổn thương nàng, hơn nữa ta biết rõ năng lực của nàng.”

Mộc Phàm có chút tức giận, cảm thấy khó tin, lực lượng như thế nào mà có thể tổn thương Tiểu Ách?

Hơn nữa còn tại Lăng Tiêu điện của Thiên Đình thượng cổ, nơi này có vô số tiên trận thượng cổ bao bọc, ai có thể xuyên thấu qua tất cả mà làm tổn thương Tiểu Ách?

“Không biết.” Hệ thống trả lời rất dứt khoát.

Mặt Mộc Phàm tối sầm, mắng to: “Ngươi mà không biết, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chỉ cần nạp một triệu tỷ, ký chủ có thể ngược dòng quan sát tất cả.”

Câu trả lời của hệ thống lại làm Mộc Phàm bốc lửa, một triệu tỷ, hiện tại mình có số tiền lớn thế này sao.

Nhưng có chuyện gì với Tiểu Ách, là ai đã tổn thương nàng?

“Nàng không có việc gì chứ?” Mộc Phàm lo lắng hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nhắc nhở: “Ký chủ có thể nạp hai mươi ngàn tỷ, giúp nàng thanh trừ lực lượng kỳ lạ trong cơ thể, sau đó nàng sẽ khôi phục lại.”

“Mẹ ngươi, tới chết cũng đòi tiền.” Mộc Phàm không ngừng mắng chửi.

Hệ thống đột nhiên đề nghị: “Ký chủ, nếu nàng đã sắp chết rồi, không bằng trực tiếp nạp phí, ngươi có thể đạt được hai triệu tỷ.”

Nghe câu này, vẻ mặt Mộc Phàm trở nên cứng đờ, nhìn Tiểu Ách

đang hôn mê, khuôn mặt vốn xấu xí đột nhiên dần dần biến hóa.

Giống như bởi vì hôn mê mà không thể giữ được bộ dạng xấu xí, khuôn mặt dần dần thay đổi, khiến Mộc Phàm xem mà ngây người.

“Trời đất, vịt con xấu xí biến thành thiên nga rồi?”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn Tiểu Ách biến hoá, thế mà từ một tiểu cô nương dị tộc xấu xí biến thành một tiểu cô nương cực kỳ xinh đẹp.

Trong đầu toát ra một ý nghĩ, có lẽ đây mới là gương mặt của nàng.

“Ký chủ, hai triệu tỷ nha, dùng nàng để nạp thì ngươi có thể một bước lên trời, bỏ lỡ liền mất, dù sao nàng cũng sắp chết rồi.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Lăn!” Mộc Phàm giận dữ rít gào: “Ngươi còn dám nhắc thêm một lần nữa thì lão tử liền thu thập một trăm triệu tấn gạch cho ngươi ăn.”

“....”

Hệ thống hoàn toàn câm nín.

Nhìn Tiểu Ách đang hôn mê, vẻ mặt Mộc Phàm ó chút phức tạp, hai triệu tỷ sao, hệ thống quỷ quái này vẫn luôn nhớ thương nàng, rốt cuộc nàng có thân phận thế nào?

“Nạp hai mươi ngàn tỷ, cứu nàng.”

Cuối cùng, Mộc Phàm quyết định nện hai mươi ngàn tỷ để hệ thống hỗ trợ cứu nàng.

Còn chuyện dùng nàng để nạp, Mộc Phàm không làm được, dủ sao đã ở chung một khoảng thời gian, đã xem nàng là bằng hữu.

Ong!

Vừa nạp hai mươi ngàn tỷ xong, có một luồng sáng thần bí bao

phủ lấy Tiểu Ách.

Chương 406: Mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ

Ánh sáng tan đi, Tiểu Ách tỉnh lại.

Phản ứng đầu tiên sau khi tỉnh lại là sửng sốt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm đang lo lắng ôm nàng.

“Tiểu Ách, ngươi không sao chứ?” Mộc Phàm khẩn trương hỏi.

Tiểu Ách cũng không có trả lời liền, chỉ ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, giống như còn chưa tỉnh hẳn.

Thấy thế này, lòng Mộc Phàm lộp bộp một chút, hỏi: “Hệ thống, sao nàng lại thế này, chẳng lẽ bị thương quá nặng giờ đầu óc không còn bình thường?”

“Ký chủ mới không bình thường, ngươi hoàn toàn không biết gì về sức mạnh to lớn của bổn hệ thống, nàng vừa mới bị tổn thương căn nguyên, không chữa tốt sẽ trực tiếp treo mạng, được cứu về nên đang ngơ ngác đây.”

Hệ thống trả lời như vậy mang theo một chút kiêu ngạo.

Nhưng hệ thống nói đúng, Mộc Phàm hoàn toàn không biết gì về sức mạnh của nó, hệ thống làm việc sao có thể có chuyện được.

Tiểu Ách đang rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Nàng chắc chắn vừa rồi mình đã bị lau sạch, có lực lượng đặc thù trực tiếp thanh trừ nàng, nhưng trong chớp mắt lại được một lực lượng thần bí cứu vớt.

Khi mở mắt ra nhìn thấy Mộc Phàm, phản ứng đầu tiên chính là không tin, ngây ngốc, Mộc Phàm đã cứu nàng sao, sao có thể?

Dưới lực lượng thanh trừ này, không có kẻ nào may mắn thoát khỏi, Mộc Phàm làm thế nào mà cứu được nàng, đây mới là điểm mấu chốt?

“Tiểu Ách, vừa rồi đã có chuyện gì, là ai tập kích ngươi?”

Sắc mặt Mộc Phàm rất khó coi, lạnh lùng hỏi.

Tiểu Ách bị tập kích, là ai đả thương nàng, hơn nữa thiếu chút nữa giết chết nàng, Mộc Phàm rất phẫn nộ.

Lúc này, Tiểu Ách đã tỉnh hẳn.

Nàng chớp chớp mắt to, ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, bỗng nhiên nhớ tới lời mà Thiên Đế nói, hiểu ra điều gì đó.

“Đại nhân, ta cũng không biết, vừa rồi đột nhiên ngất đi, hình như có lực lượng nào đó muốn loại bỏ ta.”

Tiểu Ách suy tư một hồi rồi nói ra lời này.

Mộc Phàm nghe xong nhíu mày, thầm hỏi: “Hệ thống, lực lượng mà nàng nói là thứ gì, vừa rồi có người tới sđây ao?”

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, ở Lăng Tiêu Điện có vô số tiên trận thượng cổ, là ai có thể xuyên thấu qua tất cả mà ra tay với Tiểu Ách?

“Ký chủ, hiện tại ngươi không thể biết cấp độ của lực lượng kia, trừ khi ngươi có thể nạp một trăm viên hằng tinh có năng lượng vượt xa mặt trời mới được.”

Hệ thống không có trả lời, ngược lại đưa ra một đáp án như không.

Sắc mặt Mộc Phàm biến đổi liên tục, hệ thống đã nói như vậy hiển nhiên chuyện này không hề đơn giản.

Chắc chắn hệ thống biết gì đó, chỉ là không muốn nói, hoặc là hiện tại hắn không có tư cách được biết bí mật cấp độ này mới không nói ra.

Còn chuyện nạp một trăm viên hằng tinh có năng lượng vượt xa mặt trời, có lẽ chỉ là một cách từ chối, để hắn biết khó mà lui thôi.

Cũng có thể là hệ thống không biết lực lượng gì, mặc kệ là trường hợp nào, hiện tại Mộc Phàm cũng không có biện pháp đạt được tin tức.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Ách, ngưng trọng nói: “Tiểu Ách, ngươi nói xem lực lượng làm ngươi trọng thương là thứ gì, đến từ nơi nào, vì sao phải diệt trừ ngươi?”

Tiểu Ách há miệng thở dốc, cuối cùng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Mộc Phàm nhíu mày, nhìn mắt Tiểu Ách, hiển nhiên nàng muốn che giấu, còn vì sao làm thế này, có lẽ cũng giống như hệ thống, không muốn hắn suy nghĩ quá nhiều.

Hay là hiện tại Mộc Phàm không tư cách biết, chỉ có thể âm thầm đặt trong lòng, có chút cảnh giác.

“Không có việc gì liền tốt.” Mộc Phàm nói xong, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Còn may là mình đi ra kịp thời, nếu không thì Tiểu Ách sẽ thật sự tiêu tán, sẽ tổn thất rất lớn.

Thấy Mộc Phàm quan tâm mình như thế này, trong lòng Tiểu Ách trào ra một loại cảm xúc chưa từng có, ánh mắt hơi phức tạp.

Nàng thế mà có loại cảm xúc này.

“Đa tạ đại nhân đã cứu ta.” Tiểu Ách nhẹ nhàng nói lời cảm tạ.

Tuy rằng không rõ Mộc Phàm làm như thế nào nhưng Tiểu Ách cảm giác được có một cổ lực lượng không kém gì lực lượng thanh trừ đã cứu nàng.

Thậm chí cổ lực lượng này vượt qua bọn họ, khiến Tiểu Ách lại thay đổi nhận thức về Mộc Phàm.

Nàng suy tư một lúc, rồi nói: “Đại nhân, ân cứu mạng không có gì báo đáp, trước kia, trong lúc vô tình ta đã thu được một đồ vật, có lẽ hữu dụng đối với đại nhân.”

Nói xong, Tiểu Ách lấy ra một đồ vật từ trong một cái vòng cổ.

Vốn dĩ Mộc Phàm không để ý, chỉ cười cười coi như quà cảm ơn của Tiểu Ách mà nhận lấy.

Đinh!

“Phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, bảo vật cấp Thiên Đạo: Mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ.”

Mới vừa cầm lấy liền nghe thấy hệ thống nhắc nhở, vẻ mặt tức khắc cứng đờ, ngơ ngác nhìn mãnh nhỏ kỳ dị trong tay.

Hắn nhìn mảnh nhỏ rồi lại nhìn nhìn Tiểu Ách, trong lòng hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Vừa rồi hệ thống nói phát hiện vật phẩm đặc thù, mảnh nhỏ này thế mà là bảo vật cấp Thiên Đạo, mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ?

“Hệ thống, ngươi vừa mới nói đây là thứ gì?” Mộc Phàm hỏi lại.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là một mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ, một mảnh vỡ trung tâm của một vũ trụ, cực kỳ quý giá, ẩn chứa quy tắc Thiên Đạo của vũ trụ.”

“Phốc...” Mộc Phàm suýt sặc nước miếng.

Cảm thấy kinh hãi, sóng to gió lớn cũng không phải nói quá, thế mà là mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ.

“Hệ thống, thứ cái này có tác dụng gì?” Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng, cảm giác đây là bảo vật siêu cấp.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống giải thích: “Mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ nay trị giá một triệu tỷ, ký chủ có nạp phí hay không, còn có thể đạt được một sợi căn nguyên Thiên Đạo dùng để bồi dưỡng tiểu thế giới, tương lai có chín phần cơ hội tấn chức thành đại vũ trụ, dựng dục ra ý chí của vũ trụ, cũng chính là Thiên Đạo.”

Nghe giải thích xong, Mộc Phàm nuốt nước miếng, đồ cực tốt, lại có thể làm tiểu thế giới trong cơ thể dựng dục ra Thiên Đạo.

Lần này phát đạt, trị giá tới một triệu tỷ, nói thật thì Mộc Phàm rất muốn rất muốn nạp phí.

“Sao ngươi lại có thứ này?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn Tiểu Ách.

Lúc này, nói nàng đơn giản Mộc Phàm cũng không tin, mảnh vỡ Thiên Đạo mà cũng có, ngươi nói nàng không có bí mật hay năng lực, quỷ cũng không tin nổi.

Tiểu Ách thản nhiên nói: “Ta cũng không biết đây là cái gì, nhìn kỳ quái liền thu lại, cảm giác có tác dụng đối với đại nhân, hy vọng có thể giúp ích cho đại nhân.”

Lời nói trôi chảy, nàng không biết đây là cái gì, ngăn chặn chuyện Mộc Phàm muốn hỏi tiếp, hắn chỉ có thể hậm hực từ bỏ.

Người ta không muốn nói, tất nhiên có lý do riêng rồi, kẻ có thể khiến một lực lượng thần bí thanh trừ mà đơn giản mới là lạ.

Mộc Phàm nhịn không được bắt đầu hoài nghi, nàng có liên quan đến Thiên Đạo hay không đây?

“Hệ thống, ngươi nói nạp phí không chỉ được đến một triệu tỷ, còn có thể đạt được một sợi căn nguyên Thiên Đạo?”

Lúc này, Mộc Phàm đang suy nghĩ lời hệ thống nói, nạp phí hay là giữ lại?

“Đúng vậy ký chủ, nạp phí có thể lấy được một triệu tỷ tiền ảo, còn có thể đạt được một sợi căn nguyên Thiên Đạo, dung nhập vào thế giới trong cơ thể, tăng cường tốc độ trưởng thành cùng tiềm lực của tiểu thế giới.”

Hệ thống không chê phiền tiếp tục giải thích, làm Mộc Phàm càng động tâm.

Nhưng hắn cũng không sốt ruột, mà là nhìn Tiểu Ách hỏi: “Thứ này ngươi lấy ở đâu, còn nữa hay không?”

“Đã không còn.” Tiểu Ách lắc đầu, vẻ mặt ngây thơ.

Nàng cố gắng suy nghĩ, sau đó nói: “Lấy được trong một tiểu thế giới rách nát, không còn thứ khác.”

Lời giải thích này rất gượng ép, nhưng Mộc Phàm cũng không thể hỏi thêm gì nhiều, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ, càng lưu ý Tiểu Ách hơn.

Nàng không chỉ là kho tiền di động mà còn có thể thường xuyên mang cho hắn niềm vui thế này, không coi trọng cũng không được nha, chớp mắt liền giúp mình thu vào một triệu tỷ.

“Tiểu Ách, cảm ơn ngươi, ta rất thích thứ này, hơn nữa rất quan trọng với ta.”

Mộc Phàm trịnh trọng nói lời cảm tạ, dù sao cũng là nàng cho, tất nhiên phải cảm tạ rồi.

“Không có gì, chỉ cần có thể giúp ích cho đại nhân thì tốt rồi.” Tiểu Ách lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

Nàng chỉ mỉm cười nhìn Mộc Phàm, hình như rất hài lòng với biểu hiện này của Mộc Phàm.

Mộc Phàm quan sát mảnh nhỏ, không có cách nào nhìn ra sự đặc biệt, thậm chí không cảm ứng được cái gọi là căn nguyên Thiên Đạo.

Có lẽ là cấp độ của hắn quá thấp, không có biện pháp dò xét đồ vật cấp độ này, không nhìn ra chỗ đặc biệt.

“Vẫn nên giữ lại.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, cuối cùng quyết định giữ lại, nạp phí hết thì được một tỷ giả thuyết tệ, cửa hàng hệ thống lại hay hố, một lần đổi mới không xuất hiện nhiều đồ lắm.

Có lẽ giữ lại sẽ còn tác dụng khác, dù vô dụng thì cũng chờ lúc cần nạp rồi mới quyết định.

Hắn thu mảnh nhỏ vào không gian chứa đựng của hệ thống, nơi đó mới là nơi an toàn nhất, được hệ thống bảo hộ.

“Đi thôi, đón Mộng Li về rồi lại đi tầm bảo.”

Mộc Phàm nói xoay người rời khỏi Lăng Tiêu điện, bay hướng tới phía đông Thiên Đình, nơi đó là Quảng hàn cung.

Trước đó một mình Mộng Li đi tới Quảng hàn cung, nói là tìm kiếm ký ức.

Tính toán thời gian chắc cũng đã tìm được gì đó rồi, vô thượng tiên thể đã thành, là thời điểm đi tầm bảo, phải cướp sạch tất cả bảo tàng trong Thiên Đình.

Đặc biệt là bảo khố của Thiên Đế, nơi quan trọng nhất.

Một đường bay thẳng, Mộc Phàm nhanh chóng tới được Quảng hàn cung, cung điện lạnh lẽo lơ lửng trên mặt nước lạnh, bốn phía tràn ngập một loại hàn khí kỳ quái.

“Đây là Quảng hàn cung sao?”

Đứng trước một đám kiến trúc yên tĩnh, Mộc Phàm nhìn một tòa cung điện phía trước, bên trên có khắc tiên văn, đọc là “Quảng hàn cung”.

Lúc này, Mộc Phàm đột nhiên cảm giác ba chữ này hơi quen thuộc, thật kỳ quái.

Hắn lắc đầu không để ý, trực tiếp đi vào Quảng Hàn Cung, đằng trước là một gốc Nguyệt quế thật lớn, tản ra từng điểm sáng, chạm vào làn da liền cảm giác có một sự mát lạnh làm người ta thoải mái.

Tiên trận trong cung điện đã biến mất, toàn bộ Quảng hàn cung được mở ra, Mộc Phàm không gặp chút trở ngại khi đi vào tòa tiên cung tồn tại qua vô số tuế nguyệt này.

Nhưng tiến vào lại không thấy bóng dáng Mộng Li, chỉ có một chút hơi thở còn sót lại, làm Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái.

“Thỏ ngọc Mộng Li này đi đâu mất rồi?”

Quảng hàn cung khá lạnh lẽo, dạo xong một vòng, Mộc Phàm ngạc nhiên vì vẫn không thấy bóng dáng Mộng Li.

Chương 407: Kinh hỉ không?

Quảng hàn cung lạnh lẽo, không một bóng ma.

Thật ra trong toàn bộ khu vực Thiên Đình, trừ Côn Luân tiên cảnh còn có một ít sinh vật, thiên lao giam giữ một đám yêu ma.

Các khu vực còn lại hoàn toàn trống không.

Quảng hàn cung cũng không ngoại lệ, còn vị Thường Nga tiên tử trong truyền thuyết kia thì quỷ mới biết nàng còn sống hay không.

Chúng tiên Thiên Đình đều biến mất, sao mà thấy được Thường Nga tiên tử chứ.

Nhưng Mộc Phàm đã dạo qua một vòng, chỉ có một gốc Nguyệt quế, không hề thấy bóng dáng thỏ ngọc Mộng Li đâu.

Mộng Li mất tích.

“Mẹ nó, nàng đi đâu đây?”

Mộc Phàm đứng trước Quảng hàn cung, nhìn Tiên giới mênh mông, trong lòng có chút bất mãn, nói là tới Quảng hàn cung nhìn chút, thế mà giờ mất tăm.

Hắn xác định Mộng Li đã tới nơi này vì vẫn còn sót lại một chút hơi thở của nàng, nhưng không thấy bóng dáng, chẳng lẽ đã rời khỏi nơi này?

Mộc Phàm mở bản đồ hệ thống ra, bắt đầu tìm kiếm, đáng tiếc vẫn là không thể tìm được Mộng Li, trên bản đồ cũng không có tung tích.

Mộc Phàm cảm thấy không ổn, Mộng Li vô duyên vô cớ mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao không thấy nàng, nàng đi đâu, chẳng lẽ đã gặp chuyện.

Hay là Mộng Li đã rời khỏi Tiên giới này trước rồi?

“Ký chủ, nơi này còn sót lại một chút dấu vết dao động thời không, trước đó có lực lượng mở ra khe hở thời không.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, làm Mộc Phàm trở nên nghiêm nghị.

“Dao động thời không sao?” Mộc Phàm kinh ngạc, lập tức cẩn thận cảm ứng.

Vừa cảm ứng, quả nhiên hắn cũng nhận ra một chút dao động khác lạ còn sót lại, hiển nhiên là trước đó có lực lượng mở ra khe hở thời không ở nơi này.

Là ai mở khe hở thời không, có phải có phải Mộng Li đã bị kẻ nào mang đi rồi không?

Hay chính bản thân nàng đã mở ra khe hở thời không, sau đó chui vào rồi biến mất, xuyên qua thời không?

“Thật nhiều chuyện, thật đúng là không khiến người khác bớt lo lắng a.” Mộc Phàm vỗ trán, có chút buồn bực.

Đến nơi thì đã không thấy bóng dáng, thật là một con thỏ khiến người ta lo lắng, cũng không chào hỏi một tiếng rồi đi.

“Sớm biết đã không để mình nàng tới đây, quả nhiên không có chuyện tốt.”

Mộc Phàm có chút ảo não, hối hận cũng vô dụng.

Hiện tại làm sao đây, tìm không thấy, sống không thấy thỏ, chết không thấy xác.

Hắn lại cẩn thận kiểm tra Quảng hàn cung lần nữa, trống rỗng, không có gì cả, nhưng phát hiện một ít dấu vết sót lại.

Ở dưới gốc cây Nguyệt quế có một ít tro bụi kỳ quái.

“Đây là tài liệu cho trận pháp nào đó?”

Mộc Phàm kinh ngạc kiểm tra đống tro bụi, hiển nhiên là tài liệu làm trận tâm, lấy cây Nguyệt quế vận chuyển trận tâm, chỉ có thể khởi động một lần.

“Nghịch loạn âm dương, trận pháp thời không sao?”

Xem xét một hồi, Mộc Phàm kinh ngạc phát hiện phía trước Quảng hàn cung từng bố trí một trận pháp siêu cấp, là loại trận pháp đặc thù.

Đó là trận pháp nghịch loạn âm dương, sáng lập thời không.

“Chẳng lẽ, Mộng Li khởi động trận pháp, từ đó xuyên qua thời không?”

Mộc Phàm có chút kinh ngạc, cảm giác mình đã đoán được chân tướng, có lẽ đúng là như vậy.

Nếu không thì phải giải thích mấy thứ này thế nào, có khả năng là Mộng Li đi vào Quảng hàn cung đã khôi phục ký ức nào đó rồi trực tiếp khởi động trận pháp xuyên qua thời không.

“Hệ thống, nàng thật sự xuyên qua thời không sao?” Mộc Phàm có chút khó tin.

Nhưng hệ thống lại trả lời: “Dấu vết lưu lại đã lâu, không thể dò xét được tình huống cụ thể.”

“Nàng muốn làm gì, chẳng lẽ xuyên qua thời không để trở lại thời thượng cổ, gặp vị chủ nhân kia của nàng, Thường Nga tiên tử?”

Đầu Mộc Phàm đầy dấu chấm hỏi, con thỏ này thật sự khiến người ta không dám tin tưởng, thế mà có năng lực này.

Nhìn một hồi, Mộc Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đi thì đi, chỉ cần không bị người ta chộp tới giết hầm canh hay nướng là tốt rồi.

“Thôi, chung quy chỉ là người đường người.”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm cũng bình thường trở lại, quyết định không tìm kiếm nữa.

Nếu nàng không rên một tiếng mà đi thì cũng không cần phải lo lắng tìm kiếm, chỉ cần xác định nàng không trở thành bữa tối của kẻ khác là đủ rồi.

“Tiểu Ách, chúng ta đi tầm bảo thôi.”

Vứt bỏ tạp niệm, Mộc Phàm bắt đầu một lòng muốn tầm bảo trong Thiên Đình.

Tiên giới to như vậy, nơi nhiều bảo vật nhất tất nhiên là bảo khố của Thiên Đế, chắc chắn rực rỡ muôn màu, vô số đồ quý.

Mộc Phàm mang theo một chút hưng phấn, trực tiếp đi Quảng hàn cung trở về Lăng Tiêu điện, một đường hướng vào chỗ sâu nhất, bảo khố của Thiên Đế ở nơi đó.

Trên bản đồ biểu hiện vị trí bảo khố rồi, còn chuyện lấy được bảo vật hay không thì liền xem vận khí.

“Nơi này chính là bảo khố của Thiên Đế?”

Mộc Phàm nhanh chóng tới trước một kiến trúc to lớn, nhìn cửa lớn đang đóng chặt, đúng là bảo khố của Thiên Đế.

“Chậc chậc, bảo khố của Thiên Đế nha, không biết bên trong sẽ có cái gì?”

Mộc Phàm dạt dào cảm xúc, vẻ mặt hưng phấn tiến lên, chuẩn bị mở ra bảo khố trước mắt.

Oanh!

Cửa lớn bảo khố ù ù chấn động, bị lực lượng cường đại của Mộc Phàm đẩy ra.

Còn tiên trận, cấm chế của của bảo khố thì hoàn toàn không có một chút hiệu quả, không bị kích hoạt.

Mộc Phàm không chú ý chuyện này, trực tiếp mở cửa bảo khố.

Tiểu Ách phía sau nghiêng đầu, nhìn cửa bảo khố Thiên Đế đang mở ra, cũng rất tò mò bên trong có thứ gì?

Nhưng nàng cảm thấy kỳ quái bởi vì không cảm ứng được bất kỳ bảo vật nào trong bảo khố.

Phát hiện điều kỳ quái này nhưng nàng cũng không nói cho Mộc Phàm, cũng không biết vì sao, tóm lại không có nói.

Ầm ầm ầm...

Cửa bảo khố mở ra, Mộc Phàm hưng phấn bước vào trong, lòng tràn đầy vui mừng nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt doạ ngây người.

Không phải chất đầy bảo vật lộng lẫy tiên quang mà là một không gian trống rỗng, không hề có một món nào.

Bảo khố to như thế này lại không có đồ vật nào, Mộc Phàm ngơ ngác, ngây ngốc, sững sờ.

“Bảo vật đâu? ??”

Mộc Phàm nhìn bảo khố trống rỗng không có gì cả, không có Tiên khí, không có tài liệu.

Không giống trong tưởng tượng, không phải nên có vô số tiên trân, tiên vật, thậm chí tiên đan, tiên dược sao?

Vì sao trước mắt trống rỗng, toàn bộ bảo khố thế mà một không có một kiện bảo bối, thật sự là tương phản quá lớn.

Hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn.

Giờ khắc này Mộc Phàm thật sự thất vọng, thậm chí còn có cảm giác mất mát.

Lòng vốn tràn đầy niềm vui tiến vào, kết quả bị đả kích sâu sắc, như thức ăn đổ nước lạnh, cả người run rẩy.

“Đậu má nó, ai cướp sạch bảo khố, không lưu lại gì hết?”

Mộc Phàm đen mặt, đi lại trong bảo khố trống rỗng, nghẹn khuất biết chừng nào, vốn tưởng hung hăng kiếm được một bút lớn.

Tệ nhất cũng có thể có một lượng lớn tiên tinh, dù sao đây là bảo khố của người đứng đầu Thiên Đình.

Có tiên tinh cũng không tệ, được mấy chục vạn tiên tinh thì mình cũng phát tài, nhưng hiện thực quá tàn khốc.

Tiểu Ách mang vẻ mặt quả nhiên như thế, sớm đã đoán trước.

Chỉ mình Mộc Phàm thất hồn lạc phách, đi sâu vào trong bảo khố trống rỗng, tới trước một bức tường.

Hắn nhìn vách tường do Tiên ngọc tạo thành, trong mắt loé ánh lửa.

“Ta cũng không thể tay không mà về, ít nhất phải gỡ một vách tường mang đi mới hả dạ.”

Mộc Phàm nóng nảy, hai mắt đỏ lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Ách thế mà bắt đầu phá hủy vách tường Tiên ngọc.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, bảo khố hơi hơi run, Mộc Phàm thật sự huỷ một vách tường.

Hắn vừa hủy vừa hùng hùng hổ hổ nói: “Lão tử phá huỷ, lấy về làm thành một bộ ghế dựa, lại làm thêm một cái giường ngọc.”

Đang phá, Mộc Phàm đột nhiên ngừng lại, nhìn mặt sau vách tường Tiên ngọc, thế mà có một hàng chữ.

Đó là một hàng tiên văn được khắc lên, phát ra ánh sáng, sau khi tường Tiên ngọc bị hủy mới lộ ra.

“A, phá tường sao, có phải đầu ong ong hay không, kinh hỉ không, bất ngờ không?”

Trên tường khắc một hàng chữ như vậy, Mộc Phàm xem mà ngây người, đại não ong ong, hoàn toàn đơ ra.

Sao trên này lại có chữ viết, chẳng lẽ là Thiên Đế lưu lại, thậm chí tính tới chuyện hắn sẽ tiến vào bảo khố rồi hủy cả vách tường?

“Hệ thống, tên Thiên Đế kia chết hay chưa?” Mộc Phàm run rẩy.

Hai lần rồi, lần trước là trên mặt hồ máu trong Thiên Đế trong cung thì thôi, hiện tại trong bảo khố của Thiên Đế cũng có một hàng chữ, làm hắn nổi da gà.

Thiên Đế chết hay chưa?

Có phải đang ở một góc nào đó thưởng thức từng hành động của hắn hay không?

“Ký chủ không cần để ý, Thiên Đế mà thôi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ vượt qua hắn.”

Hệ thống bình tĩnh an ủi một câu.

Nhưng lòng Mộc Phàm không vui, bị trêu đùa như vậy, thật sự rất không thoải mái, mặt nóng hừng hực, quá mất mặt.

Bị Thiên Đế trêu chọc, cảm giác giống như con khỉ, có thể dễ chịu mới là lạ.

Tiểu Ách dùng ánh mắt quái dị hàng chữ kia, lại nhìn nhìn Mộc Phàm đang ngơ ngác.

“Thiên Đế, sớm muộn gì có một ngày ta vượt qua ngươi, nhất định khiến ngươi đẹp mặt.”

Mộc Phàm hung tợn nghĩ tới, dám trêu đùa ta, khi dễ ta hiện tại nhỏ yếu, chờ mười vạn năm nữa đi, lão tử chắc chắn vượt xa ngươi.

“Ngươi trâu bò lắm sao, lão tử liền dọn luôn toàn bộ Thiên Đình.”

Càng nghĩ càng giận, cuối cùng Mộc Phàm cắn răng một cái, ánh mắt loé lên sự hung ác.

Ngươi cười nhạo ta đúng không, lão tử dọn sạch Thiên Đình của ngươi.

“Hệ thống, có biện pháp nào thu toàn bộ Thiên Đình thu vào trong túi hay không?”

Một là không làm, hai là làm phải làm đến cùng, không phải ngươi cười nhạo ta sao, vậy ta dọn cả Thiên Đình đi mất, xem ngươi còn cười được nữa không?

“Ký chủ, nạp một triệu tỷ, có thể dọn toàn bộ Thiên Đình vào tiểu thế giới của ký chủ.”

Hệ thống cũng rất ra sức, một câu nạp tiền, hơn nữa không phải một con số nhỏ, là một triệu tỷ.

Trùng hợp là bằng giá trị của mảnh vỡ hạch tâm vũ vừa mới thu được?

“Hệ thống, ngươi đã sớm tính toán tốt rồi ha?”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, phải nạp hết mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ mới làm được, hơn nữa, tiểu thế giới trong cơ thể muốn chứa Thiên Đình thượng cổ thì cần phải có căn nguyên Thiên Đạo.

Cứ như vậy, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, không thể thiếu sót.

Vốn dĩ đang chần chờ, nhưng nhìn thấy hàng chữ kia giống như nhìn thấy Thiên Đế đang đắc ý, âm thầm cười nhạo hắn.

Mộc Phàm hung ác, tức giận nói: “Hệ thống, nạp mảnh vỡ hạch tâm vũ trụ, ta muốn đóng gói cả Thiên Đình thượng cổ mang đi.”

Đinh!

“Nạp tiền xong, bắt đầu đóng gói Thiên Đình!”

Theo tiếng hệ thống vang lên, thân thể Mộc Phàm chấn động, một cổ lực lượng thần bí nhanh chóng khuếch tán ra, chớp mắt bao phủ toàn bộ Thiên Đình thượng cổ.

Giờ khắc này, hai mắt Tiểu Ách bỗng nhiên mở to, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mộc Phàm, chính là hơi thở cùng lực lượng này.

Chương 408: Thất bại, bồi thường!

Ong!

Côn Luân chấn động, Thiên giới hơi hơi đong đưa, bị một lực lượng thần bí luyện hóa, lôi kéo, như muốn thu vào trong túi.

Mộc Phàm hưng phấn, chờ mong nhìn Thiên Đình sắp bị mình thu vào trong cơ thể, dung hợp với tiểu thế giới.

Đinh!

"Đóng gói Thiên Đình thất bại."

Đột nhiên, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, làm não Mộc Phàm chết máy, nháy mắt trở nên ngây ngốc.

Hệ thống nhắc nhở, đóng gói thất bại?

Toàn bộ Thiên Đình khôi phục bình thường, vô số tiên trận vốn lóe sáng đều bình ổn trở lại, một ít yêu ma vốn thấp thỏm lo âu sôi nổi ngạc nhiên khó hiểu.

"Vừa rồi có chuyện gì?"

Ngoài Bắc thiên môn, Côn và Kỳ Lân nhìn nhau, vừa rồi cảm giác rất khủng bố, giống như sắp bị một lực lượng vô hình mang đi.

Nhưng đột nhiên liền biến mất, rất kỳ quái.

Bên này, Tiểu Ách kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, cổ lực lượng thần bí vừa rồi đã biến mất, chẳng lẽ là Mộc Phàm không có biện pháp khống chế nên thất thủ?

Vừa rồi nàng cảm giác hình như Mộc Phàm muốn thu toàn bộ Thiên Đình thượng cổ vào túi, nhưng cuối cùng lại là thất bại, rất kỳ quái.

"Hệ thống, ngươi nói cái gì?" Mộc Phàm kinh ngạc hỏi, cho rằng là

ảo giác.

Chỉ nghe hệ thống lại nói lần nữa: “Ký chủ, đóng gói Thiên Đình thất bại.”

Mộc Phàm ngây người, không thể tin nổi, hệ thống thất bại, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, giận dữ nói: “Hệ thống, ngươi là cái thứ hố người, ta nạp tiền cho ngươi rồi thế mà lại thất bại?”

“Trả tiền nhanh lên.” Mộc Phàm không ngừng mắng to.

Trong lòng hắn cực kỳ ngạc nhiên, sao hệ thống lại thất bại, hệ thống chưa bao giờ thất bại thế mà bây giờ thất bại, điều này đại biểu cho cái gì?

Có phải có nghĩa là hệ thống không phải vô địch, cũng không phải không gì không làm được, thật ra vẫn có chuyện mà hệ thống không làm được.

“Ký chủ nghĩ không sai, có chuyện mà bổn hệ thống không làm được.” Hệ thống biết ý nghĩa của Mộc Phàm nên đáp lại một câu.

Mộc Phàm nheo đôi mắt, hừ nói: “Xem ra, trước đây ngươi khoác lác.

“Bổn hệ thống trừ chuyện không thể tổn thương ký chủ, còn những chuyện khác thì không gì làm không được, xin ký chủ không nên hiểu lầm.”

Hệ thống lạnh nhạt giải thích một câu.

Nhưng Mộc Phàm không tin, khinh thường nói: “Nếu không gì không làm được, vậy sao đóng gói thất bại đây, không đóng gói được Thiên Đình còn nói cái gì?”

“Đây là chuyện ngoài ý muốn, về sau ký chủ sẽ biết nguyên nhân.” Hệ thống bất lực giải thích.

Hiện tại Mộc Phàm cảm thấy hệ thống đang khoác lác, vì thế nói: “Đừng thổi nữa, ngươi càng thổi ta càng không tin, Thiên Đình nho

nhỏ cũng không thu được, còn dám nói không gì không làm được."

"....." Hệ thống im lặng.

"Đinh, bởi vì quy tắc của hệ thống nên không có cách nào hoàn tiền lại, xét thấy sai lầm lần này tạo thành tổn thất, trải qua tính toán theo quy tắc, hệ thống sẽ bồi thường tương ứng cho ký chủ."

Sau khi im lặng một lúc, hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Mộc Phàm khinh thường nói: "Bồi thường, ngươi bồi thường như thế nào, nuốt trắng một triệu tỷ của ta, ngươi nói một câu sai lầm liền xong việc?"

"Tính toán theo quy tắc hệ thống, bởi vì Thiên Đình thượng cổ hợp thành một thể với tổ mạch Côn Luân, thậm chí toàn bộ địa cầu, không thể đóng gói, để bồi thường thì hệ thống cung cấp cho ký chủ một lần miễn phí thăng cấp tiểu thế giới trong cơ thể, sáng lập Thiên giới."

"Tặng ký chủ một lần miễn phí xuyên qua thời không, thời hạn: Một tháng, trong vòng một tháng mà không sử dụng coi như từ bỏ."

Hệ thống liên tục nhắc nhở, làm Mộc Phàm không kịp suy nghĩ.

Nhưng hắn lại nghe rõ ràng, hệ thống nói bồi thường hắn, miễn phí thăng cấp thế giới trong cơ thể, lại còn có hỗ trợ sáng lập Thiên giới, đây là chuyện tốt nha.

Không thể đóng gói Thiên Đình thượng cổ nhưng hệ thống lại hỗ trợ miễn phí sáng lập Thiên giới, làm lòng Mộc Phàm cũng thấy chút an ủi.

Nhưng hắn không cam lòng, tức giận nói: "Ngươi sáng lập Thiên giới có tác dụng gì, ta muốn chính là bảo tàmg Thiên Đình thượng cổ, toàn bộ Côn Luân tiên cảnh."

"Nơi này có vô số bảo tàng, không có biện pháp đóng gói mang đi chính là tổn thất lớn nhất, điểm này ngươi không bồi thường sao?"

Mộc Phàm tức giận bất bình, tiếp tục nói: "Còn ngươi nói xuyên

qua thời không, dùng cái rắm, ngươi lừa dối ta hả?"

"Nhanh bồi thường cho ta, trả lại một triệu tỷ."

Hắn khăng khăng một mực, không chỉ bồi thường, còn phải trả lại một triệu tỷ cho hắn.

Im lặng một lúc, hệ thống đáp lại: "Ký chủ, quy tắc của bổn hệ thống là một khi nạp rồi thì không thể trả về, để bồi thường thêm, sẽ đưa tặng ký chủ một lần cơ hội mở lò luyện đại đạo thăng cấp công pháp."

Lời này của hệ thống làm ánh mắt Mộc Phàm không ngừng lập loè, trong lòng kinh ngạc, lò luyện đại đạo sao?

"Thăng cấp như thế nào?" Mộc Phàm có chút tò mò.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: "Lò luyện đại đạo có thể hấp thu tất cả tiên pháp, tiên thuật từng xuất hiện ở Thiên Đình thượng cổ cùng dung luyện với công pháp của ký chủ."

Nghe thế này, Mộc Phàm đã hiểu cơ bản, chính là thăng cấp công pháp lần nữa, hơn nữa là lấy ra tất cả tiên pháp, tiên thuật của Thiên Đình thượng cổ để dung hợp.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất hưng phấn, động tâm, nhưng vẻ mặt vẫn không tình nguyện.

"Thấy ngươi thành tâm bồi thường, lần này cứ như vậy đi."

Mộc Phàm nghiêm trang nói, giống như đang nói, tha thứ cho hành vi sai lầm của ngươi, nhưng chỉ một lần này thôi, không có lần sau.

"Đinh, bắt đầu miễn phí thăng cấp tiểu thế giới trong cơ thể ký chủ, dung nhập một căn nguyên Thiên Đạo."

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, cảm giác như hệ thống thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mộc Phàm chấp nhận bồi thường làm hệ thống âm thầm nhẹ nhàng thở ra, gấp không chờ nổi lập tức giúp hắn thăng cấp tiểu

thế giới trong cơ thể, sáng lập Thiên giới.

Oanh!

Trong thân thể truyền đến một cổ tiếng gầm rú, không gian chung quanh chấn động, giống như khai thiên tích địa làm sắc mặt Tiểu Ách đang đứng sau thay đổi.

“Hơi thở này, cảm giác này, chẳng lẽ là khai thiên tích địa trong cơ thể?”

Hai mắt Tiểu Ách trừng to, lộ vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi Mộc Phàm muốn thu Thiên Đình nhưng không biết vì sao dừng lại, hiện tại đột nhiên khai thiên tích địa trong cơ thể, thật kỳ quái.

Dưới tác động của lực lượng từ hệ thống, tiểu thế giới trong cơ thể Mộc Phàm bắt đầu trưởng thành, mở rộng, một đường tăng lên tới cực hạn.

Tiến thêm một bước nữa chính là trở thành một phương Thiên giới.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, ở thế giới trong cơ thể có khí hỗn độn sôi trào quay cuồng, một sợi căn nguyên Thiên Đạo dung nhập vào, không chỉ gia tốc tiểu thế giới trưởng thành, tiến hóa.

Thần kỳ hơn chính là phía trên tiểu thế giới dần dần xuất hiện một phương thế giới hoàn toàn mới.

Khi tiểu thế giới trưởng thành đến cực hạn sẽ đột phá hàng rào, thời điểm trở thành trung thiên thế giới, sẽ có một thế giới mới dần dần thành hình.

Gió lốc vô tận quét qua, cửu thiên thanh khí không ngừng hội tụ, sương mù hỗn độn phủ kín, mông lung, mờ mịt, tiên quang lượn lờ.

Một phương Thiên giới dần hình thành dưới ánh mắt Mộc Phàm.

Thiên giới thật sự đang thành hình trong cơ thể, kết hợp hoàn mỹ cùng tiểu thế giới một trên một dưới.

Thiên giới, cao cao tại thượng, nhìn xuống tiểu thế giới.

“Thăng cấp xong, hoàn thành sáng lập Thiên giới.”

“Đinh, mở ra lò luyện đại đạo, lấy ra tiên pháp, tiên thuật trong Thiên Đình.”

Hệ thống lại vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy thân thể chấn động, bốn phía có vô số ký hiệu vờn quanh.

Những ký hiệu này bay múa trong thức hải của Mộc Phàm, bắt đầu tạo thành một lò luyện, ánh sáng lập loè, truyền ra từng đợt đại đạo thiên âm.

Lò luyện đại đạo!

Trong đầu Mộc Phàm hiện lên mấy chữ, nháy mắt đã bị hút vào trong lò luyện.

Còn không kịp kinh hãi, liền cảm giác bốn phía có vô số thông tin vọt tới, các loại tiên pháp, tiên thuật không ngừng ùa vào.

Hắn biết đây là vô số tiên pháp tiên thuật mà hệ thống hấp thu từ Thiên Đình thượng cổ, dung luyện một lò, thăng cấp công pháp của hắn.

Ong ong ong...

Lúc này, trong Lăng Tiêu Điện đột nhiên hiện lên vô số tiên văn, tất cả đều bay tới.

Tiểu Ách thấy một màn này, ánh mắt sáng quắc.

Nàng kinh ngạc phát hiện Mộc Phàm đang hấp thu tiên pháp, tiên thuật còn sót lại ở Thiên Đình thượng cổ, dung nhập vào cơ thể.

“Vạn pháp về một, đại đạo chí giản, hắn đang luyện đại đạo của mình sao?”

Tiểu Ách khiếp sợ không thôi, kinh hãi nhìn Mộc Phàm, nhìn ra một ít bí mật.

Mộc Phàm đang hấp thu hàng tỉ dấu vết tiên pháp, tiên thuật, luyện vào thân, thành tựu đại đạo của mình, quả thực làm kẻ khác khó mà tin được.

Chỉ thấy vô số tiên văn dũng mãnh tràn tới, các ký hiệu lấp loé tiến vào thân thể Mộc Phàm.

Thân thể hắn giống như một cái lò luyện, đang luyện muôn vàn tiên pháp, tiên thuật thành đại đạo.

Quả thực chưa từng nghe thấy cách làm thế này, ý chí thần bí ẩn giấu trong cơ thể Tiểu Ách bỗng nhiên thức tỉnh.

Hai mắt nàng trở nên lạnh nhạt, yên lặng quan sát sự biến hoá của Mộc Phàm, trong ánh mắt hiện lên vô số quy tắc.

Trong quá trình quan sát, nàng ngộ ra nhiều điều từ trên người Mộc Phàm, thậm chí ngộ đạo, lĩnh ngộ được đại đạo nào đó.

“Phốc!”

Khi nàng muốn tiến thêm một bước nhìn trộm bí mật trong cơ thể Mộc Phàm, kết quả trực tiếp bị phản phệ, phun ra một ngụm máu, hơi thở uể oải nhưng rất nhanh đã khôi phục lại.

Nàng mang biểu tình phức tạp nhìn về Mộc Phàm, sự lạnh băng, vô tình trong mắt nhanh chóng tan đi, biến trở về bộ dáng ban đầu.

“Đại đạo, thì ra là thế.”

Tiểu Ách lầm bầm lầu bầu.

Không kẻ nào biết nàng ngộ ra điều gì khi quan sát Mộc Phàm biến hoá, hơi thở của Tiểu Ách cũng dần dần biến hóa, trở nên càng thêm khó lường.

Ong!

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể Mộc Phàm truyền đến một tiếng vù vù, đại đạo thiên âm vang vọng, từng sợi tiên quang vờn quanh Mộc Phàm.

Dần dần, thân thể Mộc Phàm bị một tầng tiên quang mông lung bao vây, hóa thành một cái kén.

Thời gian trôi qua từng chút một, tất cả tiên quang dần tan đi.

Răng rắc!

Đột nhiên một tiếng giòn vang truyền đến, cái kén tan vỡ, từ bên trong có ánh sáng tràn ra, tường vân năm màu hội tụ.

Có một bóng dáng cường đại chậm rãi đi ra, đúng là Mộc Phàm

Chương 409: Không có Bàn đào

Mộc Phàm từ trong kén chậm rãi đi ra, đạp trên tiên quang, sau lưng có từng đạo quang hoàn lập loè, hơi thở mờ mịt, thần bí, lộ ra một loại thần vận đại đạo chí cao vô thượng.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, luyện ra công pháp Chuẩn đại đại, chờ đặt tên.”

Hệ thống khoan thai nhắc nhở.

Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm mới tỉnh táo lại, cảm giác thế giới trở nên khác lạ, kỳ diệu không thể miêu tả.

“Đại đạo?” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, ngộ ra điều gì đó.

Vừa rồi ở trong lò luyện đại đạo đã trải qua ngộ đạo, ngộ ra những điều hoàn toàn mới, vạn pháp quy nhất, hiểu rõ một chút đại đạo chí giản, lĩnh ngộ công pháp cấp Chuẩn đại đạo.

Cấp Chuẩn đại đạo chính là vô hạn tiếp cận đại đạo.

Đã hoàn toàn thoát ly trình tự ban đầu, cấp Siêu duy có thể xem như siêu thoát một phương đại vũ trụ.

Còn cấp Chuẩn đại đạo đã chỉ thẳng đại đạo, hai bên không cùng một cấp bậc.

“Vậy gọi là 《 Thiên Đế kinh 》 .”

Mộc Phàm buột miệng thốt ra, vừa nói xong thì ngây ngẩn.

Oanh!

Lời mới vừa ra khỏi miệng, toàn bộ Thiên Đình đều rung động kịch liệt, từng quầng sáng hội tụ, tiên quang lượn lờ.

Giống như đang chúc mừng sự ra đời của một kinh điển vô thượng chỉ thẳng đại đạoi.

“Thì ra ngươi chính là Thiên Đế.”

Giờ phút này, rốt cuộc Tiểu Ách đã hiểu rõ, ánh mắt sáng quắc nhìn Mộc Phàm, mang theo một chút ngạc nhiên, khó hiểu, bừng tỉnh, phức tạp.

Mộc Phàm ngây ngốc tại chỗ, giống như có biến hóa gì đó, cả người thay đổi, tựa như tiếp xúc tới một cấp độ cao hơn.

Sau một hồi, hắn tỉnh táo lại, trên mặt lộ vẻ cổ quái.

“Sao ta lại nói ra 《 Thiên Đế kinh 》 ?”

Hắn rất kinh ngạc, mình đột nhiên thốt lên, gần như không suy nghĩ gì cả, cảm giác là theo bản năng nói ra.

“Chẳng lẽ, vị Thiên Đế kia động tay động chân, hay ta chính là Thiên Đế chuyển thế?” Mộc Phàm cảm thấy thật khó hiểu, có rất nhiều mối nghi ngờ.

Nhưng nhanh chóng vứt hết sau đầu, quản nhiều như vậy làm gì, mình lấy được chỗ tốt là đủ rồi, chuyện khác đều không quan trọng.

“Đáng tiếc, không thể thu toàn bộ Thiên Đình thượng cổ.”

Mộc Phàm vẫn có chút tiếc hận vì chuyện này.

Hắn nhanh chóng nhìn về một hướng, cười hắc hắc nói: “Không quan trọng, ta đi thu vườn Bàn đào rồi tính tiếp, chưa từng ăn Bàn đào trong truyền thuyết đây.”

Nói xong Mộc Phàm bay thẳng ra khỏi Lăng Tiêu điện, chuẩn bị đi tới vườn Bàn đào phía tây Thiên Đình.

Nhưng mới vừa đi đến cửa lớn liền dừng lại, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Ách, xoay người nhìn, quả nhiên thấy Tiểu Ách đang trông mong nhìn hắn.

Mộc Phàm vỗ trán, cười khổ nói: “Chuyện gì đây, ta luôn vô thức bỏ qua Tiểu Ách, luôn bất giác mà quên đi nàng?”

Nghĩ tới liền cảm thấy có vấn đề.

“Hệ thống, vì sao ta cứ hay quên mất Tiểu Ách, có phải có vấn đề gì hay không?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, đó là bởi vì năng lực đặc thù của nàng, làm vạn sự vạn vật đều sẽ bỏ qua nàng, thậm chí không nhớ rõ nàng.”

“Nàng cố ý hạ thấp sự tồn tại, làm vạn vật quên đi nàng mới có thể ẩn giấu tốt hơn.”

Lời giải thích này làm Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra vì sao mình luôn vô tình quên mất Tiểu Ách, thì ra là nàng cố ý.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn Tiểu Ách, nàng tỏ vẻ vô tội nhìn hắn.

“Đại nhân, có vấn đề gì sao?” Tiểu Ách nhẹ giọng hỏi.

Nghe thế, Mộc Phàm khẽ lắc đầu, cười nói: “Không có việc gì, đi thôi, về sau không cần dùng năng lực để ảnh hưởng ta, nếu không thì không chừng ngày nào đó ta sẽ quên lãng, đánh mất ngươi.”

Nói xong hắn đi ra khỏi Lăng Tiêu điện, để lại Tiểu Ách với đại não nổ vang, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó có chút phức tạp.

“Quên ta sao?” Tiểu Ách lẩm bẩm, khoé miệng bỗng cong lên.

Nàng cất bước đi theo, hơi thở dần dần biến hóa, không còn là cái loại khiến người ta nhìn không thấy, không nhớ rõ.

Cảm nhận được sự biến hoá của Tiểu Ách, Mộc Phàm âm thầm vui mừng, thiếu nữ không rõ lai lịch vẫn nghe lọt tai lời mình nói nha.

Lòng Mộc Phàm được trấn an, còn tốt, mặc kệ nàng tiếp cận mình với mục đích gì, ít nhất là cho tới bây giờ chưa từng tổn thương hắn.

Có điểm này là đủ rồi, mặc kệ Tiểu Ách là thứ gì, chỉ cần không tổn thương hắn thì những chuyện khác không quan trọng.

Hai người một trước một sau, tốc độ rất nhanh, không bao lâu liền tới phía tây Thiên Đình, có một đám tiên đảo lơ lửng.

Một tầng tiên quang như sương mù bao phủ, không nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Nhưng trước mặt hai người có một cánh cổng, bên trên có khắc tiên văn.

“Bàn đào viên!”

Hai mắt Mộc Phàm sáng ngời.

Bên trong chính là vườn Bàn đào, được sương mù bao phủ, căn bản nhìn không thấy Bàn đào thụ bên trong.

Trong lòng hắn hưng phấn, đã gấp không chờ nổi nhanh chóng xuyên qua cổng vườn Bàn đào, bước vào vườn Bàn đào của Tây Vương mẫu trong truyền thuyết.

“Bàn đào, ta tới...”

Mộc Phàm vừa bước vào vườn Bàn đào thì nụ cười trên mặt lập tức đọng lại, bị cảnh tượng trước mắt làm ngây ra.

Đập vào mắt là một vùng trống rỗng, làm gì có có Bàn đào, đừng nói tới Bàn đào, ngay cả một gốc cây cũng không luôn.

Toàn bộ vườn Bàn đào đều trống không.

“Sao lại thế này?”

Hắn ngây nhìn một mảnh trống rỗng trước mắt, khu vườn to thế này mà không có một gốc Bàn đào hay cây cỏ gì luôn.

Trụi lủi, không có gì hết, chỉ có từng sợi tiên khí không ngừng bốc lên làm lòng hắn lạnh ngắt.

Không có Bàn đào.

Mộc Phàm thất hồn lạc phách đi trong vườn Bàn đào.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao vườn Bàn đào không còn, Bàn đào thụ đâu?

“Chẳng lẽ Bàn đào thụ đều chết hết rồi?”

Mộc Phàm không cam lòng, tìm kiếm một vòng, cũng không có thấy cành Bàn đào thụ khô héo, cũng không thấy bộ rễ Bàn đào thụ lưu lại.

Giống như toàn bộ vườn Bàn đào vốn dĩ là trống trải, căn bản không có gốc Bàn đào nào, nhưng Mộc Phàm không tin.

Nếu có truyền thuyết, Thiên Đình thượng cổ cũng tồn tại, vì sao không có Bàn đào, chuyện này hoàn toàn không thể nào nói nổi.

Cách giải thích duy nhất chính là Bàn đào đã bị mang đi, hoặc là nói Tây Vương mẫu Dao Trì kia đã dọn hết đi rồi.

“Bàn đào của ta...” Mộc Phàm bi phẫn.

Hắn đứng trong vườn Bàn đào trống rỗng, có cảm giác đau buồn mất mát, hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn.

Tiến vào Thiên Đình mà không nghĩ tới chuyện ăn Bàn đào thì không bình thường.

Ai cũng muốn ăn Bàn đào, Mộc Phàm không ngoại lệ, không quan tâm có hiệu quả kinh người như trong truyền thuyết hay không, ăn Bàn đào trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất.

Hắn muốn nếm thử nhưng không nghĩ tới không được như ý nguyện.

“Hệ thống, rốt cuộc có chuyện gì, vì sao vườn Bàn đào trống không.” Mộc Phàm không cam lòng hỏi hệ thống.

Ai ngờ hệ thống đáp lại: “Ký chủ, chắc là bị mang đi, có thể trước kia có cường giả nhanh chân đến trước, cuốn đi tất cả Bàn đào.”

“Hoặc là bị chính Dao Trì chưởng quản vườn Bàn đào mang đi, cùng nhau biến mất.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm càng đau lòng.

“Dao Trì a Dao Trì, ngươi là Vương mẫu Thiên Đình mà sao lại nhỏ mọn như vậy đây, để lại một cây Bàn đào sẽ chết sao?”

Mộc Phàm nhịn không được hùng hùng hổ hổ, trong lòng tức tối.

Mình không có thể ăn được Bàn đào, trong lòng không thoải mái, bất mãn với vị Vương mẫu Thiên Đình kia.

“Nếu để ta gặp được, nhất định cướp sạch vườn Bàn đào của ngươi.”

Hắn hung tợn suy nghĩ, sắc mặt xám xịt xoay người rời khỏi vườn Bàn đào.

Một chuyến này thu hoạch quá ít, Thiên Đình thượng cổ to thế này, bảo khố Thiên Đế trống rỗng cũng thôi đi, giờ ngay cả vườn Bàn đào cũng vậy.

Mang theo tâm tình mất mát, Mộc Phàm bắt đầu lắc lư khắp nơi trong Thiên Đình, tìm kiếm các nơi có khả năng tồn tại bảo vật.

Nhưng bất kỳ một chỗ nào cũng đều một dạng trống rỗng, không có gì hết.

“Hả, Đâu Suất cung?”

Mộc Phàm dừng lại trước một tiên cung, nhìn cửa điện thật lớn, bên mặt có khắc tiên văn.

Đâu Suất cung!

Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, đây không phải chỗ của Thái Thượng Lão Quân trong truyền thuyết sao?

Nghĩ vậy, hai mắt Mộc Phàm sáng lên: “Chỗ luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, có thể vẫn còn Tiên đan lưu lại hay không?”

Oanh!

Không nói hai lời, Mộc Phàm trực tiếp đẩy cửa, lấy lực lượng cường đại mở cửa Đâu suất cung, bước vào nơi luyện đan của Thiên Đình.

Vừa tiến vào liền thấy một cái lò bát quái cao chót vót ở trung tâm đại điện, bên trong vẫn còn lửa cháy hừng hực.

“Lò bát quái, Tam Muội Chân Hỏa?” Mộc Phàm mừng rỡ nhìn lò bát quái.

Bên trong còn Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt, hiển nhiên có khả năng trong lò bát quái có Tiên đan, còn tồn tại tới hôm nay.

Ý nghĩ này làm Mộc Phàm hưng phấn không thôi, cảm giác có khả năng rất cao.

Một viên Tiên đan, có thể tương đương với mình tu luyện rất nhiều năm.

“Chậc chậc, cái lò luyện không tệ nha, Tiên khí lò luyện, phải lấy thôi.”

Mộc Phàm hưng phấn đi đến trước lò bát quái, cẩn thận quan sát, hai mắt tỏa ánh sáng, lò bát quái chính là lò luyện Tiên đan đứng đầu.

Thấy rồi thì không thể bỏ qua, nhưng phải nếm thử một ngụm Tam Muội Chân Hỏa.

“Ăn một ngụm Tam Muội Chân Hỏa trước, tăng cường Ngọn lửa vĩnh hằng của ta.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nói xong trực tiếp há mồm hút, rầm rầm, ngọn lửa xoắn tới, chút Tam Muội Chân Hỏa bị hắn nuốt lấy.

“Ách...” Mộc Phàm vỗ bụng, cả người bốc hỏa.

Tam Muội Chân Hỏa rất cường đại, Ngọn lửa vĩnh hằng hấp thu sẽ có được đặc tính của nó, trực tiếp bước vào cấp độ cao hơn.

“Kế tiếp, nên mở lò bát quái ra nhìn xem bên trong có phải còn Tiên đan hay không?”

Ăn Tam Muội Chân Hỏa xong, Mộc Phàm hưng phấn xoa xoa tay, nhìn lò bát quái, mở đan lô đã phủ đầy bụi qua vô số năm tháng ra.

Loảng xoảng!

Lò bát quái chấn động, nắp lò nhảy lên, chậm rãi hé ra một khe hở, từ bên trong trào ra ánh sáng, một cổ đan hương xông vào mũi, làm lỗ chân lông cả người Mộc Phàm mở ra.

“Có Tiên đan!”

Mộc Phàm mừng rỡ không thôi, trong lò bát quái thực sự còn Tiên đan.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng vỗ một chưởng, lò bát quái kêu “Loảng xoảng”, nắp lò bay lên, ngay sau đó từ trong lò bát quái phun ra một cổ đan khí cuồn cuộn.

Hưu!

Một đạo tiên quang bay ra, cấp tốc hướng ra bên ngoài Đâu Suất cung, giống như muốn chạy trốn.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm không nói hai lời giơ tay, bàn tay to che trời chụp lấy đạo tiên quang kia.

Chương 410: Cửu chuyển Tiên đan

-

Ong!

Năm ngón tay che trời, lòng bàn tay bao bọc, đạo tiên quang va chạm kịch liệt, đáng tiếc không thể bay khỏi bàn tay.

Cuối cùng, đạo tiên quang bị giam cầm chặt chẽ, hóa thành một viên Tiên đan xoay tròn, tản ra ánh sáng mông lung.

“Tiên đan!”

Mộc Phàm hưng phấn nhìn viên Tiên đan trước mắt, toàn thân mượt mà, hồn nhiên thiên thành, mang đến cho người ta một loại thần vận đại đạo chí giản.

Bề mặt Tiên đan có chín đường tiên văn xoắn ốc, đại biểu cho cửu cửu cực hạn, chính là cực phẩm trong Tiên đan, được gọi là Cửu chuyển Tiên đan.

“Ha ha ha, không nghĩ tới thế mà Cửu chuyển Tiên đan.”

Viên Tiên đan có chín đường tiên văn tựa như hoa văn đại đạo, ẩn chứa một sợi đại đạo chân ý.

Nghe đồn, Tiên đan phân thành cửu chuyển, Nhất chuyển Tiên đan, sau ba năm phục dụng sẽ thành tiên, Nhị chuyển Tiên đan, sau hai năm phục dụng sẽ thành tiên.

Tam chuyển Tiên đan, sau khi phục dụng một năm sẽ thành tiên, Tứ chuyển Tiên đan, sau khi phục dụng nửa năm sẽ thành tiên, Ngũ chuyển Tiên đan, sau khi phục dụng trăm ngày sẽ thành tiên.

Còn Lục chuyển Tiên đan, sau khi phục dụng bốn mươi ngày sẽ thành tiên, Thất chuyển Tiên đan lợi hại hơn, phục dụng ba mươi ngày sẽ thành tiên, bát chuyển Tiên đan, phục dụng mười ngày sẽ thành tiên.

Cuối cùng là Cửu chuyển Tiên đan, cũng được gọi là Cửu chuyển Kim đan, lợi hại nhất, phục dụng ba ngày sẽ thành tiên.

“Chậc chậc, Cửu chuyển Tiên đan, không nghĩ tới nơi này còn một viên Cửu chuyển Tiên đan, ước chừng đã tế luyện vô số năm.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, hưng phấn không thôi.

Tiên đan trong tay không ngừng chấn động, sáng lên, như có linh tính, muốn hóa thành một sinh linh thật sự.

Một khi hóa thành sinh linh, chính là Đan tiên.

Đáng tiếc, nó chỉ có một tia linh tính, chưa thể trở thành Đan tiên.

Cho nên Mộc Phàm ăn mà không hề có áp lực, dù sao Tiên đan còn chưa thành tinh, không có ý thức của bản thân nên không xem như Đan tiên.

Nếu đã thành Đan tiên, ăn cũng có hiệu quả, chỉ là có thêm một loại tạp chất, đó chính là linh tính, không dễ xử lý.

Hiện tại còn tốt, không có thành tựu Đan tiên, chỉ là một viên Cửu chuyển Tiên đan được tế luyện vô số năm, ẩn chứa tiên lực khổng lồ, hiệu quả tốt hơn.

“Hệ thống, ta ăn nó vào có phải sẽ phi thăng thành tiên hay không?”

Mộc Phàm hưng phấn hỏi, trong lòng tràn đầy kích động, ăn xong một viên Cửu chuyển Tiên đan mà không thể thành tiên thì có lỗi với danh xưng Tiên đan rồi.

“Đúng vậy ký chủ, ăn viên Cửu chuyển Tiên đan đã được ấp ủ vô số năm này thì tu vi, cảnh giới của ký chủ lập tức tiến vào cảnh giới tiên nhân.”

Hệ thống nói chắc nịch.

Mộc Phàm nghe xong hết sức vui mừng, không nói hai lời một ngụm nuốt mất.

“Kim đan vào bụng, từ đây mệnh ta do ta không do trời!”

Mộc Phàm khó nén được sự hưng phấn, hét to một tiếng, chấn đến Đâu Suất cung rung động.

Tiểu Ách thấy cảnh này, nghe được lời Mộc Phàm nói, hơi nhíu mày, vẻ mặt cạn lời.

Hệ thống cũng không nhìn được, nhắc nhở: “Ký chủ, ngươi đã qua tuổi trung nhị*, đừng làm trò.”

* Chūnibyō (中二病 (Trung nhị bệnh) ?) là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì ở khoảng năm 2 của trung học Nhật Bản [1] (tương đương lớp 8 ở Việt Nam). Cách nói "bệnh" trong "trung nhị bệnh" thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này.

Tại Việt Nam, chūnibyō đôi khi còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

“....” Sắc mặt Mộc Phàm tối sầm, mắng: “Ngươi mới làm trò đó, chính ngươi nói nghịch thiên thành tiên, ta hiện tại ta bước vào tiên lộ, không nghịch thiên thành tiên như thế nào?”

Hệ thống nghe hắn nói không biết nên đáp gì, đúng là nó đã nói, thuận thiên thành thần, nghịch thiên thành tiên.

Tiểu Ách bên cạnh câm nín, nhìn vẻ mặt điên cuồng thái quá của Mộc Phàm, giống như không để trời cao để vào mắt, cảm thấy rất không thoải mái.

Nàng rất muốn nói, đại nhân à, thành tiên cũng không cần nghịch thiên.

Đáng tiếc, Tiểu Ách không rên một tiếng, yên lặng nhìn Mộc Phàm biến hóa, chỉ cảm thấy hơi thở của hắn càng lúc càng cường đại, tiên lực trong cơ thể sôi trào như như biển.

“Tiên...” Tiểu Ách lẩm bẩm, rơi vào trầm tư.

Tiên cùng thần, có gì khác nhau.

Đương nhiên khác nhau rất lớn.

Tiên, vô ưu vô tư, tự do tự tại, nghịch thiên tu hành, đoạt tạo hóa thiên địa, gọi là Nghịch thiên giả cũng không quá.

Mà thần thì khác bọn họ ký thác chân linh vào Thiên Đạo, thuận theo ý trời, thiên bất diệt, thần linh bất tử.

Đây là điểm khác biệt giữa tiên và thần, tiên có thể bị giết chết hoàn toàn, còn thần thì có chân linh ký thác Thiên Đạo nên còn có thể dùng chân linh sống lại.

Đây là nguyên nhân mà thần linh tôn quý, thần thoại vì sao vĩnh viễn không biến mất, thiên bất diệt, thần bất tử, có thể sống lại vô hạn lần, thẳng đến khi chân linh bị xóa sạch.

Còn bên nào mạnh bên nào yếu thì khó nói, tiên không có chân linh ký thác, chết chính là chết, nhưng có tiên cường đại tới mức thái quá, có thể nói là bất hủ bất diệt, thọ cùng trời đất.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, trong cơ thể Mộc Phàm bộc phát từng luồng tiên quang, tiên lực của Cửu chuyển Tiên đan bàng bạc, không ngừng rít gào vận chuyển trong cơ thể.

Mộc Phàm nỗ lực luyện hóa, hấp thu, bắt đầu lớn mạnh tiên lực trong cơ thể mình, tiên lực đang điên cuồng tăng trưởng.

Một tia tiên lực ban đầu một đường tăng mạnh, giống như ngồi hỏa tiễn, cuối cùng hội tụ thành một đại dương mênh mông.

Tiên lực cuồn cuộn, pháp lực vô tận.

“Tốt, ta của hiện tại có treo một trăm ta trước đó lên đánh, không thành vấn đề.”

Mộc Phàm tràn đầy tự tin, thật sự nuốt một viên Kim đan vào bụng, trực tiếp nghịch thiên cải mệnh, trở thành tiên nhân thật sự.

Có vô thượng tiên thể, pháp lực vô biên, chiến lực vô biên, ai có thể chống lại?

Dù tên Thần vương Thiên sứ tộc trước đó bị Kỳ lân dẫm chết hoàn hảo không tổn hao mà đứng trước mặt Mộc Phàm bây giờ, hắn cũng có tự tin đánh đối phương răng rơi đầy đất.

Đây là một lần lột xác thật sự, nghênh đón sự đột phá.

“Đây là tiên sao?”

Sau một hồi, Mộc Phàm từ trong sự huyền diệu của đột phá tỉnh lại, toàn thân tràn ngập tiên khí, thân thể tự nhiên trôi nổi.

Không hề sử dụng chút lực lượng nào, hoàn toàn chính là một loại bản năng của thân thể tiên nhân.

Tiên, cao cao tại thượng trên cửu thiên, chính là điểm này, phàm trần đã không có biện pháp trói buộc được tiên rồi.

Hiện tại Mộc Phàm đã hoàn toàn thoát khỏi lực hấp dẫn, có thể tự do bay lượn trong vũ trụ, không bị bất kỳ quy tắc dẫn lực nào trói buộc.

“Trách không được, từ xưa đến nay có vô số người truy tìm tiên lộ, thì ra tiên thật kỳ diệu như thế này.”

Mộc Phàm nhịn không được cảm khái một câu, ai cũng nuốn thành tiên, thành tiên có thể hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của lực hấp dẫn trong vũ trụ.

Có lẽ, thần linh cũng thế này, chẳng qua là tiên có thêm sự tự do tự tại mà thần linh không có.

“Không biết còn có viên Tiên đan nào không?”

Ăn một viên Cửu chuyển Tiên đan làm Mộc Phàm nghiện rồi, hai mắt tỏa ánh sáng đảo qua toàn bộ đại điện, đáng tiếc xung quanh trống rỗng.

Đừng nói là Tiên đan, một món đồ cũng không.

Trừ Cửu chuyển Tiên đan trong lò nát quái vừa bị ăn thì không còn viên đan dược nào khác, Mộc Phàm có chút thất vọng.

Nhưng có thể ăn một viên Cửu chuyển Tiên đan cũng đã rất tốt rồi, không giống như lúc ở vườn Bàn đào, một quả đào cũng không, thậm chí chẳng ngửi được mùi hương.

“Dao Trì kia quá keo kiệt, không để lại một quả đào nào, vẫn là Thái Thượng Lão Quân làm chuyện tốt, để lại một viên Cửu chuyển Tiên đan.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, bất mãn vì sự keo kiệt của Dao Trì.

Ít nhất cũng để lại một quả đào cho người ta nếm thử chứ, làm như vậy là quá keo kiệt, quá hạ giá bản thân.

Là đại tiên một phương, Vương mẫu Thiên Đình, thế mà không rộng rãi chút nào.

“Đi nơi khác lại tìm tiếp.”

Ăn được một viên Tiên đan, lòng Mộc Phàm nóng bỏng, muốn đi nơi khác trong Thiên Đình tìm xem xem còn có thứ tốt hay không.

Tiểu Ách thấy vậy nhắc nhở: “Đại nhân, nơi này vốn có rất nhiều đồ vật sáng lấp lánh, không biết vì sao đột nhiên biến mất.”

“Đùa gì vậy?”

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, kinh ngạc nhìn Tiểu Ách, hỏi: “Lời ngươi nói có ý gì, chẳng lẽ là vài thứ kia tự chạy trốn sao?”

“Không biết.” Tiểu Ách mờ mịt lắc đầu.

Điều này làm Mộc Phàm nóng nảy, trong Thiên Đình rộng lớn thế này có nhiều bảo vật tồn tại, nhưng nghe Tiểu Ách nói vài thứ kia đột nhiên biến mất.

Nghe thế này có thể không nóng nảy sao?

“Đi mau, đào ba thước đất, cướp đoạt toàn bộ Thiên Đình.”

Mộc Phàm nói xong nhanh chóng tăng tốc, tìm đông tìm tây khắp Thiên Đình thượng cổ.

Nhìn thấy kỳ hoa dị thảo, hắn liền trực tiếp đào luôn cả gốc, trồng vào Thần điện của mình.

Cuối cùng, Mộc Phàm thấy tòa Thần điện lơ lửng trong thế giới của mình không phù hợp lắm, bởi vì đã chứng kiến được sự to lớn của Thiên Đình thượng cổ, sự vĩ ngạn của Thiên Đế cung.

Mộc Phàm trực tiếp nhổ cả tòa Thiên Đế cung, hao phí tu vi cùng lực lượng cứng rắn dọn Thiên Đế cung cùng Lăng Tiêu điện vào thế giới trong cơ thể.

Tiểu Ách xem mà ngây người, thật là nhạn nhổ lông nha.

Oanh!

Lăng Tiêu điện đột nhiên biến mất, Thiên Đế cung bị Mộc Phàm dọn đi mất, hắn dỡ tiên cung quan trọng nhất của Thiên Đình.

Mất đi Lăng Tiêu điện cùng Thiên Đế cung, vô số tiên trận giống như mất đi người khống chế, đồng loạt sụp đổ trong nháy mắt.

“Mẹ nó, chơi lớn rồi.”

Mộc Phàm nhìn Thiên Đình không ngừng chấn động sụp đổ, bởi vì cứng rắn đào đi Thiên Đế cung cùng Lăng Tiêu điện, trực tiếp dẫn tới tiên trận của Thiên Đình hỏng mất.

Điều này làm cho hắn có chút luống cuống, khóc không ra nước mắt, mình huỷ hoại Thiên Đình rồi?

“Hệ thống, ta dọn một tòa Thiên Đế cung có gì sai sao?” Mộc Phàm nhỏ giọng hỏi.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, ngươi không sai, dù dọn sạch Thiên Đình cũng không có một chút sai lầm nào.”

“Vậy thì tốt rồi.” Mộc Phàm tự an ủi mình.

Thật ra trong lòng hắn có chút áy náy, Thiên Đình thượng cổ đang

yên đang lành bị hắn trực tiếp đào mất Thiên Đế cung cùng Lăng Tiêu điện, dẫn tới toàn bộ hỏng mất.

Toàn bộ Côn Luân tiên cảnh bắt đầu dao động, vô số yêu thú kinh hoảng thất thố, như phát điên muốn chạy trốn.

Bởi vì Thiên Đình tan rã, dẫn tới Côn Luân tiên cảnh vốn bị phong tỏa lập tức mở ra, trong vùng cấm Côn Luân trào ra tiên khí vô tận.

Phương động lập tức tràn ngập tiên khí, núi rừng tươi tốt, linh khí trực tiếp tăng mấy trăm lần.

Biến cố làm tất cả mọi người đều bất ngờ, bao gồm cả Mộc Phàm.

Hắn nhìn Thiên Đình đang sụp đổ, một là không làm, hai thì phải làm cho đến cùng, nếu đã đào đi một tòa Thiên Đế cung, không ngại dọn thêm nhiều một chút.

Trước đó bởi vì tu vi chưa đủ, không có biện pháp lay động quy tắc tiên đạo nơi này mới cần hệ thống giúp đỡ.

Hiện tại đã thành tiên, hơn nữa còn có vô thượng tiên thể, tự nhiên có thể di chuyển một ít đồ trong Thiên Đình.

Một đám tiên đảo lơ lửng bị Mộc Phàm thu vào thế giới trong cơ thể.

Từng tòa thiên cung, tiên điện, không ngừng bị Mộc Phàm dọn sạch, đào đào, khiêng khiêng, cướp sạch hết.

Oanh!

Cuối cùng, Thiên Đình thượng cổ hoàn toàn hỏng mất, một đám yêu ma trong thiên lao vọt ra, trong lúc nhất thời ma khí bốc tận trời, yêu khí ù ù quét qua.

“Ha ha ha ha....”

“Rốt cuộc bổn tọa cũng tự do.”

Thiên Đình quần ma loạn vũ, vạn yêu rít gào, cảnh tượng cực kỳ khủng bố làm người ta sợ hãi.

Chương 411: Yêu ma hoảng sợ

-

Ầm ầm ầm...

Thiên Đình chấn động, từng luồng yêu khí bốc tận trời, ma khí cuồn cuộn, như kích nổ vô số viên đạn hạt nhân, chấn động toàn bộ tiên cảnh.

Mộc Phàm đang thu một toà tiên cung cuối cùng là Quảng hàn cung liền thấy trung ương Thiên Đình bộc phát yêu khí khủng bố.

“Là thiên lao hỏng mất, yêu ma xuất thế?”

Nhìn cảnh tượng quần ma loạn vũ, vạn yêu rít gào, sắc mặt Mộc Phàm rất bình tĩnh, không có một chút sợ hãi, bởi vì hắn không cảm nhận được sự uy hiếp đến từ những yêu ma đó.

Thành tựu vô thượng tiên thể, hơn nữa ăn thêm một viên Cửu chuyển Tiên đan, thực lực bản thân đã trưởng thành tới một mức độ khủng bố rồi.

Hơn nữa, những yêu ma bị nhốt trong thiên lao vô số năm, một thân tu vi khủng bố không còn thừa bao nhiêu, có thể sống sót đã là một cái kỳ tích rồi.

Thực lực bọn chúng không còn cao, cho nên Mộc Phàm không sợ, ngược lại lộ vẻ hưng phấn, giống như nhìn thấy vô số thức ăn.

“Rống!”

Một tiếng rít gào vang lên.

Chỉ thấy một yêu thú giống sư tử ngửa mặt lên trời rít gào, yêu khí tận trời, là một đầu hung yêu thượng cổ, cực kỳ đáng sợ.

Càng có một đại ma viễn cổ đứng lên, tản ra ma khí vô tận, phát tiết sự buồn bực vì bị giam giữ vô số năm tháng.

“Rốt cuộc bổn tọa cũng tự do.”

Một tôn đại ma rít gào, hai căn ma giác nhọn hoắc, một đôi ma nhãn đỏ tươi lạnh lẽo không ngừng đảo qua toàn bộ Thiên Đình.

Nhưng tất cả yêu ma cùng nó nhanh chóng nhìn về phía Thiên Đình trống rỗng, vẻ mặt ngây ngốc.

Thiên Đình không còn, Lăng Tiêu điện, Thiên Đế cung, từng tòa tiên đảo đều biến mất, không thấy đâu cả.

Thiên Đình uy nghiêm thần thánh ngày xưa thế mà trở nên trống rỗng, chỉ còn một thế giới mênh mông vô tận.

Cả tiên linh khí cũng đang nhanh chóng trôi đi, hướng ra bên ngoài Côn Luân tiên cảnh.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiên Đình đâu?”

“Sao lại không thấy?”

Trong lúc nhất thời, đám yêu ma trợn tròn mắt.

Nhưng rất mau, những yêu ma này bắt đầu trở nên hưng phấn, bị giam giữ vô số năm, vừa thoát ra liền thấy Thiên Đình hỏng mất, tất nhiên phải hưng phấn rồi.

“Ha ha ha ha, Thiên Đình không còn nữa.”

“Chúng tiên đều đã chết, chúng ta còn sống.”

“Thật tốt quá, Thiên Đế, ngươi cũng có hôm nay.”

Rất nhiều yêu ma hưng phấn cuồng khiếu, rống giận, phát tiết, hận vị Thiên Đế kia thấu xương.

Mộc Phàm yên lặng nhìn một đám yêu ma điên cuồng trước mắt, trong lòng cảm thấy quái quái.

“Hệ thống, ngươi nói xem, rốt cuộc cái tên Thiên Đế kia đã làm gì mà khiến chúng nó oán hận như thế?”

Hắn âm thầm dò hỏi hệ thống, cảm giác đám yêu ma này cực kỳ

hận vị Thiên Đế kia nha.

“Ký chủ tự mình đi hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao?” Hệ thống trực tiếp đáp lại một câu.

Mộc Phàm câm nín, nhưng nghĩ lại cũng đúng, bắt một con tới hỏi một chút, có lẽ còn có thể biết thêm ít bí mật của Thiên Đình năm đó.

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm lấy tay chộp, tiên quang đầy trời hóa thành một bàn tay to trực tiếp nắm một con yêu có đầu sư tử đang hưng phấn điên cuồng la hét.

“Ách... A...” Con yêu đầu sư tử đang gào thét, bị một bàn tay to nắm lấy, đột nhiên im bặt, vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ.

Hai mắt nó trừng to, nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giống như gặp quỷ.

"Này, nói ta nghe, có phải các ngươi rất hận Thiên Đế hay không?”

Mộc Phàm kéo nó trước mặt, mở miệng hỏi một câu.

Yêu đầu sư tử nghe xong hai mắt trợn ngược, toàn thân run rẩy, trên mặt phủ kín sự sợ hãi cùng không thể tưởng tượng được.

“Thiên.... Thiên...” Yêu đầu sư tử run run, nói không nên lời.

Mộc Phàm bất mãn nói: “Thiên em gái ngươi, mau nói, Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì, Thiên Đế là một gia hoả như thế nào, nếu không nói thì ta sẽ biến ngươi thành sư tử kho tàu.”

“Phốc!”

Yêu đầu sư tử vừa nghe, ruột gan nứt ra, phun một ngụm máu, tự bạo yêu linh trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Mộc Phàm cầm thi thể nó ngơ ngác nhìn, cẩn thận kiểm tra, thật đúng là chết thẳng cẳng.

Điều này làm cho hắn hết chỗ nói rồi, sao mà mới hỏi một câu đã bị hù chết rồi?

Hơn nữa còn là tự huỷ linh hồn, hoàn toàn không một chút chần chờ, trực tiếp kết thúc tính mạng của mình, làm Mộc Phàm có chút ngây ngốc.

Một đám yêu ma vừa mới thoát khỏi thiên lao bên kia chợt ngừng lại, trong nháy mắt liền trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một đoàn yêu ma ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, tròng mắt nhô lên, đồng tử phóng to, giống như nhìn thấy thứ đáng sợ nhất.

Hiện trường tĩnh mịch, yêu khí đọng lại, ma khí yên lặng, dù yêu hay ma đều như bị khoá chặt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

“Trốn a!”

Không biết là tên nào hô to, quần ma hoảng sợ, vạn yêu thét chói tai, một đám bộc phát lực lượng cực hạn, lập tức giải tán.

Chúng nó chạy trốn, hóa thành từng đạo lưu quang chạy tán loạn khỏi phế tích Thiên Đình.

Sau đó chạy thẳng ra khỏi Côn Luân tiên cảnh, không dám dừng lại chút nào, chỉ hận mình không thể nhanh thêm.

Mộc Phàm bị hành động của đám yêu mà làm đơ ra, một đám vừa rồi còn vô cùng hung hãn nhưng khi thấy hắn liền điên cuồng chạy trốn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn có chút mờ mịt.

Chỉ trong chớp mắt, đám yêu ma trốn sạch, không còn một tên.

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ yêu ma vừa thoát khỏi thiên lao đều biến mất, Mộc Phàm muốn bắt cũng không kịp.

Giờ khắc này, Mộc Phàm câm nín nhìn trời, không rõ là chuyện gì.

“Hình như chúng nó rất sợ đại nhân.”

Bên cạnh có một giọng nói trong trẻo truyền đến làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn xoay người nhìn Tiểu Ách, nàng mở miệng nhắc nhở, những yêu ma này sợ Mộc Phàm nên mới chạy trốn.

Nàng chỉ vào thi thể yêu đầu sư tử trong tay Mộc Phàm, nói: "Vừa rồi, đầu yêu này bị đại nhân ngươi hù chết, cho nên chúng nó sợ hãi ngươi."

"Sợ hãi ta?" Mộc Phàm sửng sốt, cẩn thận ngẫm lại, hình như thật là như vậy.

Nhưng vì sao đám yêu ma này lại sợ hắn?

Tuy rằng Mộc Phàm tự tin không sợ này đó yêu ma, thậm chí có thể trấn áp chúng nó, nhưng vì sao vừa thấy hắn liền sợ tới mức chạy tán loạn.

"Mà dù có sợ thì cũng không đến mức bị ta hù chết chứ?" Mộc Phàm quơ quơ thi thể yêu đầu sư tử.

Nếu nó còn sống, chắc chắn sẽ chửi ầm lên, ngươi mở miệng muốn biến ta thành sư tử kho tàu, có thể không sợ sao?

Yêu ma bị ngươi ăn còn thiếu sao?

"Rống..."

Lúc này, một tiếng rít gào truyền đến, liền thấy từ Bắc thiên môn có một con Côn khổng lồ vọt vào, còn có một đầu Kỳ lân dẫm lên tường vân.

Hai tiên thú vừa vọt vào liền sửng sốt, Thiên Đình trống rỗng rồi.

"Thiên Đình, không còn?"

"Tiên trận biến mất, không bị hạn chế nữa."

Hai tiên thú đầu tiên là cảm thấy mờ mịt, tiếp theo là cực kỳ vui mừng, tiên trận biến mất, không còn bị hạn chế, tương đương chúng nó đạt được tự do.

"Lão đại..."

Côn, Kỳ lân đồng thời bay qua tới, dừng ở trước mặt Mộc Phàm, cả hai tràn đầy hưng phấn, đây là cảm giác được tự do, rất mỹ diệu.

Chỉ thấy Kỳ lân mở miệng nói: “Lão đại, vừa rồi chúng ta thấy vô số yêu ma chạy khỏi Côn Luân tiên cảnh, hai huynh đệ chúng ta không ngăn được.”

“Đúng vậy, chúng nó đều đào tẩu.”

Côn cũng phụ họa một câu.

Mộc Phàm xua xua tay, thở dài nói: “Không sao, ta chỉ lo lắng chúng nó chạy ra khỏi vùng cấm Côn Luân, gây sóng gió nên ngoài.”

Chuyện hắn lo lắng rất là dư thừa, giờ phút này, bên ngoài vùng cấm Côn Luân có yêu khí tận trời, ma khí cuồn cuộn, trực tiếp phá tan tầng khí quyển.

“Rống...”

Vô số sinh linh đến từ dị vực sợ hãi, bị đám yêu ma viễn cổ đột nhiên chạy ra từ vùng cấm Côn Luân hù dọa.

Hơi thở kia thật sự quá đáng sợ, vượt xa thần linh, một đám chạy ào ào, giống như trong vùng cấm có thứ gì đó làm chúng nó cực kỳ sợ hãi.

Những yêu ma vừa ra cũng không chạy tán loạn, ngược lại là nối tiếp nhau lao ra khỏi tầng khí quyển, chạy hướng tới bên ngoài hệ Thái Dương.

Chỉ chớp mắt, quần ma biến mất, vạn yêu trốn vào vũ trụ, toàn bộ đều thoát khỏi địa cầu, không một tên dám lưu lại nơi này.

Cho nên nhân loại trên địa cầu cùng các dị thú, yêu thú, sinh linh ngoại lai phương tây đều bị chấn trụ.

“Vùng cấm Côn Luân.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Yêu ma có hơi thở thật đáng sợ.”

Trên trường thành, vô số nhân loại phương đông kinh hãi, chính mắt thấy một màn chấn động nhân tâm, rất nhiều yêu ma đáng sợ chạy ra.

Cảnh tượng khiến vô số người suốt đời khó quên a.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy những yêu ma đó chạy ra từ vùng cấm Côn Luân, một đám phá vỡ tầng khí quyển, trực tiếp trốn vào tinh không.

Vốn còn lo lắng đám yêu ma này hoành hành náo loạn, hiện tại xem ra bọn chúng căn bản không dám dừng lại trên địa cầu.

Lúc này, trong Côn Luân tiên cảnh, một lượng lớn yêu thú cũng sôi nổi trào ra ngoài, khiến quần thể yêu thú trên địa cầu xuất hiện biến hóa.

Vô số yêu thú cường đại xuất hiện lập tức khơi dậy địch ý của giống loài ngoại lai xâm lấn, trước tiên bạo phát một trận tranh đấu quy mô lớn.

Yêu thú đi ra từ Côn Luân tiên cảnh theo bản năng chán ghét những sinh vật, quái thú dị tộc xâm lấn, một đám như phát điên triển khai chém giết.

Toàn bộ địa cầu lập tức náo loạn, nhân loại nội chiến, yêu thú đại chiến cùng sinh vật xâm lấn ngoại lai, trong lúc nhất thời, có thể nói là nhân yêu loạn vũ.

Lúc này, đầu sỏ dẫn tới tất cả mọi chuyện là Mộc Phàm, đang đi ra khỏi Thiên Đình trống, rời Côn Luân tiên cảnh.

“Cuối cùng cũng trở lại.”

Mộc Phàm bước ra một bước, cả người đứng trong không trung, linh khí nồng đậm gấp mấy chục lần không khí địa cầu.

Tiểu Ách vừa ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn không trung mênh mông, giống như nhận ra điều gì đó, trong ánh mắt lộ vẻ kiêng kị.

“Đại nhân, ta muốn rời đi một thời gian.”

Đột nhiên, Tiểu Ách thận trọng mở miệng nói một câu.

Mộc Phàm nghe xong liền sửng sốt, Tiểu Ách đột nhiên muốn rời đi, vì sao chứ?

“Cần ta hỗ trợ không?”

Hắn cảm thấy sự tình không đơn giản, quan tâm hỏi một câu.

Tiểu Ách lắc đầu, nhoẻn miệng cười: “Đa tạ đại nhân quan tâm, ta không có việc gì, chỉ muốn rời đi một thời gian, chờ xong việc sẽ trở về, xin đại nhân thứ lỗi.”

“Không sao, nếu ngươi có việc, liền đi xử lý, nếu cần hỗ trợ, nhất định phải liên hệ ta.”

Mộc Phàm nghiêm túc dặn dò,, trong lòng suy đoán chắc chắn nàng có chuyện quan trọng cần rời đi làm.

“Đa tạ đại nhân.”

Tiểu Ách nói lời cảm tạ, nói xong quay người lại, trực tiếp xé rách không gian bước vào, chớp mắt liền biến mất.

Mộc Phàm không có giữ lại, chỉ là dặn dò một câu liền yên lặng nhìn Tiểu Ách rời đi.

Chương 412: Thế cục biến hóa

-

Tiểu Ách đi rồi, lẻ loi một mình, không rõ nàng muốn đi đâu, hình như cố kỵ đều gì đó.

Mộc Phàm đứng trên không trung một lúc lâu.

“Hệ thống, rốt cuộc Tiểu Ách có thân phận gì?”

Cuối cùng, Mộc Phàm vẫn không nhịn được mà dò hỏi hệ thống.

Đáng tiếc hệ thống chỉ trả lời: “Ký chủ, nàng chính là một cái kho tiền di động, đã sớm kêu ký chủ khắc kim rồi, hiện tại nàng đi mất, ngươi vĩnh viễn không có cơ hội.”

Nghe hệ thống trả lời, giọng nói mang theo chút tiếc nuối, giống như không thể lừa dối Mộc Phàm dùng Tiểu Ách nạp tiền thật sự là một chuyện đáng tiếc.

“Hệ thống hố người, không nói thì thôi, sớm muộn gì ta cũng sẽ biết rõ ràng.” Mộc Phàm hừ lạnh, biểu đạt sự bất mãn.

Nhưng hệ thống không nói thì hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể chậm rãi khai quật bí mật của Tiểu Ách.

Có lẽ, nàng cố kỵ thứ gì, hoặc là cảm ứng được gì đó mới đột nhiên rời đi.

Lần sau gặp lại không biết là khi nào, thật ra trong lòng Mộc Phàm có chút luyến tiếc tiểu cô nương thần bí này.

“Vùng cấm Côn Luân có vô số yêu thú, đều là yêu thú có thực lực cường đại, có thể chiến đấu với sinh vật ngoại lai.”

Lúc này, Mộc Phàm nhìn lướt qua toàn bộ vùng cấm Côn Luân, có rất nhiều yêu thú từ bên trong chạy ra, đã thoát khỏi sự trói buộc của Côn Luân tiên cảnh, tiến vào địa cầu.

Lúc này, lực lượng của yêu thú bản thổ trên địa cầu tăng nhiều,

trực tiếp đánh nhau túi bụi với đám giống loài ngoại lai.

Mộc Phàm vui vẻ khi nhìn thấy điều này, có thể chia sẻ một chút áp lực cho nhân loại cũng tốt.

Còn những yêu thú này có thể tạo thành nguy hại đối với nhân loại hay không, điểm này là chắc chắn, người và yêu muốn cùng nhau tồn tại thì cần phải có một thời gian ma xát lâu dài.

Trong lúc ma xát, chém giết là điều không thể tránh khỏi, trừ phi diệt sạch tất cả yêu thú.

Nhưng nếu như vậy thì nhân loại cũng coi như xong rồi.

Nếu yêu thú cực kỳ bài xích sinh vật ngoại lai, đánh nhau như thiên địch thì sao hắn lại ngăn cản chứ.

Chuyện này có lợi cho nhân loại, có lẽ còn có thể dần dần trở thành đồng minh với yêu thú, cùng đồng đối phó sinh vật ngoại lai.

Dù sao vũ trụ mênh mông, có vô số văn minh chủng tộc, mỗi một văn minh hay chủng tộc cường đại đều là nguy cơ tiềm ẩn.

Nhân loại thế đơn lực mỏng, có một cổ trợ lực là yêu thú bản thổ, sao lại không lợi dụng.

“Xem ra, giữa người cùng yêu có xung đột, chém giết nhưng cũng có lợi ích sinh tồn chung.”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, nhân loại cùng yêu thú, dù bên nào diệt bên nào cũng không có chỗ tốt, còn không bằng cùng nhau tồn tại.

Tuy rằng sẽ có xung đột chém giết, nhưng ít ra có thể thúc đẩy hai bên trưởng thành không phải sao?

Tới cấp độ hiện tại của Mộc Phàm đã không còn tâm tư muốn lưu địa cầu, lưu lại thì địa cầu cũng không nuôi nổi hắn.

“Đi về sắp xếp một chút.”

Mộc Phàm suy nghĩ, bóng dáng nhoáng lên biến mất khỏi khu vực

Côn Luân, ngay sau đó liền tới trường thành, thấy quân đoàn đông tây đang giao chiến.

“Mộc Phàm?”

Hắn xuất hiện, không có che giấu, Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, Lăng Duệ nhìn thấy đầu tiên, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Mộc Phàm bay xuống, tới trước mặt ba người.

“Tình hình chiến đấu như thế nào?” Hắn nhìn phía ngoài trường thành, bên quân đoàn phương tây có bóng dáng thiên sứ.

Liễu Sơn mở miệng trước, nói: “Chiến sự căng thẳng, trong quân đoàn phương tây có một ít thiên sứ, bọn họ còn mượn lực lượng từ thiên sứ nên chiến lực tăng nhiều, làm chúng ta tổn thất không nhỏ.”

“Mộc Phàm, ngươi có thể trực tiếp diệt thiên sứ của bọn hắn hay không?”

Lăng Duệ hỏi một câu, dù sao vị này chính là một truyền kỳ, có thể chống lại thần linh, vì sao lại chậm chạp không ra tay.

Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng cũng nhìn về phía Mộc Phàm, trong mắt mang theo một chút nghi vấn, cảm thấy khó hiểu.

Mộc Phàm bình tĩnh nhìn các quân đoàn phương tây bên ngoài, trong mắt không có một chút dao động.

“Ta tiêu diệt bọn hắn là chuyện rất đơn giản, một bàn tay là đủ rồi, thậm chí có thể diệt sạch tất cả sinh vật ngoại lai ngoài kia.”

Vừa nghe lời này, vô số chiến sĩ xung quanh sôi nổi nhìn hắn, không hề hoài nghi, cả ba vị thống soái cũng không có hoài nghi lời hắn nói.

Người ta có tư cách cùng thực lực để nói thế này.

Chỉ nghe Mộc Phàm nhẹ giọng nói: “Mấy trăm vạn dị tộc tiến vào vùng cấm Côn Luân, toàn quân bị diệt, bao gồm Thánh thành Thiên sứ tộc.”

“Hơn mười tên thần linh dị tộc, một tên Thần vương Thiên sứ tộc, toàn bộ đều đã chết.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng nói nhưng lại tựa như sấm sét nổ tung trong tai mọi người.

Mấy chục tên thần linh nha, hơn nữa nghe hắn nói còn có một tên Thần vương, hiển nhiên là một cường giả siêu cấp vượt qua thần linh.

Hơn nữa còn mấy trăm vạn dị tộc, thế mà toàn quân bị diệt, một tên cũng không thoát khỏi, ngược lại chỉ còn Mộc Phàm sống sót.

Sau đó bọn họ liền nghĩ một màn khủng bố trước đó, có vô số yêu ma chạy ra từ vùng cấm Côn Luân.

“Một đám yêu ma chạy ra từ vùng cấm Côn Luân là chuyện như thế nào?” Xích Cửu Phượng chợt hỏi một câu.

Mộc Phàm vô tội nhún nhún vai: “Ta cũng không biết, sau khi Côn Luân tiên cảnh hỏng mất, chúng nó chạy ra từ trong thiên lao, ta bắt một con yêu thú thượng cổ hỏi một chút tình huống, kết quả nó bị hù chết.”

“Còn những yêu ma khác vừa nhìn thấy ta liền sợ tới mức chạy hết, không nghĩ tới chúng nó lại trốn vào vũ trụ, thật là ngoài ý muốn.”

Nghe lời này, tất cả mọi người trợn tròn mắt, một nhìn nhau, không biết nên nói gì nữa.

Đám yêu ma kia bị dọa chạy, bị Mộc Phàm dọa sợ tới mức trốn vào vũ trụ, quá chấn động, quá mức ngoài ý muốn, hoàn toàn không thể tin được.

Nhưng không thể không tin, bởi vì bọn họ thật sự thấy vô số yêu ma chạy ra, một đám vô cùng sợ hãi, không dám lưu lại chút nào, chạy thẳng vào vũ trụ.

“Nói thật thì ta có thể tiêu diệt tất cả dị tộc, nhưng tương lai vẫn sẽ có đám dị tộc khác xâm lấn.”

Ý Mộc Phàm rất rõ ràng.

Ta có thể tiêu diệt chúng nó một lần nhưng không thể diệt nhiều lần, hắn sẽ phải rời khỏi đại cầu, khi đó nhân loại chỉ có thể dựa vào bản thân.

Cho nên trong lòng Mộc Phàm có chút tính toán, không muốn diệt sạch mà là lưu lại cho nhân loại mài giũa trưởng thành mới có thể ứng đối với uy hiếp từ dị vực trong tương lai.

Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, Lăng Duệ đều là cường giả hàng đầu, tự nhiên vừa nghe liền hiểu, biết được ý nghĩ cùng sự băn khoăn của Mộc Phàm.

Không phải không diệt được mà là sớm muộn gì hắn cũng rời khỏi, không có khả năng lưu lại vĩnh viễn.

“Chúng ta hiểu, đúng vậy, mấy trăm năm chém giết cũng không thể đánh bại chúng ta, ngại gì đánh thêm một lần đây?”

Liễu Sơn có vẻ cường thế, khôi phục phong thái thiết huyết ngày xưa.

“Người phương đông, các ngươi vẫn nên đầu hàng đi.”

Lúc này, bên ngoài trường thành có một tiểu đội thiên sứ, cầm đầu là một tên Bán thần cao cao tại thượng, nhìn xuống trường thành.

Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, Lăng Duệ vừa thấy, ánh mắt lập tức liền lạnh xuống.

“Hừ!”

Chỉ thấy Liễu Sơn đi ra, cả người bốc lên thiết huyết chi khí.

Thân hình thẳng tắp, ngạo nghễ nói: “Chỉ là điểu nhân mà cũng dám kêu nhân loại phương đông chúng ta thần phục đầu hàng?”

“Ngươi suy nghĩ nhiều, dù thượng đế của các ngươi tự mình ra trận thì cũng không có khả năng chinh phục người phương đông.”

Lời này khiến vô số chiến sĩ sôi trào nhiệt huyết, sát khí càng đậm.

“Không tồi, chỉ có chiến sĩ phương đông, không có nô lệ phương đông."

Lăng Duệ dứt khoát cầm trong tay một cây thương, mũi nhọn chỉ thẳng tên Bán thần Thiên sứ tộc kia.

Xích Cửu Phượng càng dứt khoát hơn, đằng đằng sát khí nói: “Ít nói nhảm đi người chim, muốn chiến liền chiến, không chiến liền lăn trở về thiên đường của các ngươi.”

“Nơi này là phương đông, là tịnh thổ của nhân loại, quyết không cho phép các ngươi đặt chân nửa bước.”

Sự cường thế của ba thống soái khiến vô số chiến sĩ phấn chấn, sĩ khí đại chấn.

Tất cả mọi người tràn ngập chiến ý, nhiệt huyết mênh mông, không hề e sợ đám con rối thần linh phương tây.

Đừng nói chỉ có mấy tên thiên sứ, dù thượng đế ra trận cũng không có khả năng chinh phục phương đông, không có khả năng làm nhân loại phương đông khuất phục đầu hàng.

“Người phương đông không chịu quản giáo chính là kẻ dị đoan, phải tiêu diệt tất cả.”

“Tiến công, giết sạch tất cả nhân loại phương đông không thần phục.”

Tên Bán thần kia bị chọc giận, phất tay hạ lệnh, tuyên bố muốn giết sạch.

Bởi vì biểu hiện bất khuất của nhân loại phương đông nhân hoàn toàn chọc giận hắn, hắn chưa bao giờ gặp qua đám nào kiên định, cường thế như thế này, không hề thờ phụng thần linh.

“Chó má thần linh, muốn chiến liền chiến.”

“Giết! Giết! Giết!”

Trên trường thành, tiếng giết rung trời, sát khí cường đại phá tan tầng mây, chấn động bát phương, mấy tộc dị vực khác cũng nhịn

không được mà biến sắc.

Titan, thú nhân, sinh vật ngoại lai đều biến sắc, lần đầu tiên bị sĩ khí nhân loại làm chấn động sâu sắc.

“Tìm chết!”

Bán thần Thiên sứ tộc giận dữ, rít gào một tiếng, cả người tản ra thánh quang, trực tiếp mang theo một đội thiên sứ giết tới.

Hắn muốn đích thân chém giết ba tên thống soái nhân loại này, từ đó tan rã quân tâm của nhân loại phương đông, công phá trường thành.

“Tên người chim này quá ồn ào, tiểu Côn Côn, nuốt hắn đi.”

Đứng trên trường thành, Mộc Phàm có chút khó chịu, nhẹ nhàng mở miệng nói một câu.

Mọi người chưa kịp phản ứng liền thấy có một tia sáng lóe lên từ trên vai Mộc Phàm, nhìn kỹ trông như là một con cá.

Hình dáng giống cá voi, nhưng lại không phải cá voi, mà là một tiên thú thượng cổ thu nhỏ, đúng là Côn.

“Ngao...” Chỉ nghe Côn rít gào một tiếng, há mồm nuốt.

Đám thiên sứ kia không kịp phản ứng, thậm chí không hiểu chuyện gì liền thấy trước mắt tối sầm.

Cả tên Bán thần kia cũng bị Côn nuốt chung.

Thần vương đều bị nuốt, huống chi chỉ là một thiên sứ cấp Bán thần nho nhỏ, căn bản là không đủ nhét kẽ răng.

Một tiểu đội thiên sứ, bao gồm đội trưởng cấp Bán thần, mấy chục tên thiên sứ cứ biến mất như vậy.

Tất cả mọi người đều ngây dại, ngơ ngác nhìn Côn bay tới bay lui trong không trung mà sợ hãi không thôi.

“Nơi này giao cho các ngươi, tùy tiện đánh đi, không cần lo lắng

đám dị tộc này, rất nhanh sẽ có yêu thú bản thổ triển khai càn quét bọn chúng."

Mộc Phàm nói xong xoay người nhoáng lên, biến mất trước mắt mọi người.

Chỉ để lại Liễu Sơn, Xích Cửu Phượng, còn có Lăng Duệ cùng vô số chiến sĩ nhìn nhau, cảm thấy chấn động không nói gì.

Nói diệt liền diệt, thậm chí không cần tự thân động thủ, sủng vật dạng cá kia trực tiếp nuốt lấy những thiên sứ đó, quá chấn động.

"Con cá kia hình như là tiên thú thượng cổ trong truyền thuyết, Côn."

Xích Cửu Phượng suy tư gì đó rồi nói, làm mọi người thêm chấn động.

Côn, một sinh vật trong truyền thuyết, thế mà xuất hiện, hơn nữa đã bị Mộc Phàm thu phục.

Trong lòng mọi người tràn đầy khâm phục, tiếp theo vui mừng, có chỗ sựa thế này còn sợ cái gì.

"Truyền lệnh, phản công!"

"Hoàn toàn đánh tan bọn họ!"

Trong lúc nhất thời, ba thống soái đồng thời hạ lệnh, mấy đại quân đoàn phương đông liên hợp triển khai phản công mãnh liệt.

Chương 413: Bán yêu?

Đại chiến bên kia tường thành hừng hực, quân đoàn nhân loại phương đông triển khai phản công.

Còn Mộc Phàm thì rời khỏi nơi này, quay trở về Khu thứ tám, tính trở về Mộc gia một chuyến để xử lý, an bài một ít việc.

Dù sao thì nơi này cũng là nơi mình lớn lên.

Nhưng vừa tới, Mộc Phàm liền phát hiện có gì đó không bình thường, toàn bộ Mộc gia như lâm đại địch, thậm chí trong viện còn có không ít thi thể, vết máu.

Trong đại sảnh, toàn bộ thành viên Mộc gia đều đến đông đủ.

Cả người gia chủ Mộc Hùng đầy máu, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là bị thương, cả lão tổ Mộc Anh cũng trực tiếp đi ra tọa trấn.

Trong đại sảnh im ắng, không một ai nói chuyện, bầu không khí có vẻ nặng nề.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Đột nhiên, một giọng nói đánh vỡ yên tĩnh, mọi người khiếp sợ, thế mà không ai biết có người tới.

Mọi người đều nhìn lại, thấy Mộc Phàm vừa mới trở về đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp theo, giống như thấy được người mà mình tin tưởng nhất, trên mặt mọi người đều hiện lên sự kỳ vọng.

“Mộc Phàm!”

“Đại thiếu gia!”

Mọi người đồng thời đứng lên, bao gồm Mộc Hùng cùng Mộc Anh đều không ngoại lệ.

Hai người biết rõ thân phận thật sự của Mộc Phàm cho nên không

chút chậm trễ, đặc biệt là sau một loạt động tác gần đây thì Mộc Phàm đã trở thành thần tượng của nhân loại, truyền kỳ trong nhân loại.

Đây chính là một ngôi sao loá mắt.

“Cuối cùng ngươi cũng trở lại, Mộc gia được cứu rồi.”

Mộc Anh vừa thấy Mộc Phàm, tảng đá lớn trong lòng nhanh chóng rơi xuống.

Mộc Hùng cũng nhẹ nhàng thở ra, xụi lơ trên ghế, sắc mặt càng thêm tái nhợt, bị thương không nhẹ.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, còn có một ít thi thể xung quanh, Mộc Phàm lập tức ý thức được Mộc gia gặp nguy hiểm.

“Lão gia tử, đã xảy ra chuyện gì, chậm rãi nói, không cần lo lắng.”

Giọng điệu Mộc Phàm bình thản, mở miệng liền trấn an mọi người đang hoảng loạn, phảng phất có một loại ma lực vô hình, làm lòng người bình an.

Mộc Hùng thở dài nói: “Nói ra thật xấu hổ, vốn tưởng rằng hiện tại không ai dám động Mộc gia, mới dẫn đến Mộc gia lơ là phòng bị.”

“Nhưng ngay đêm qua, Mộc gia bị tập kích, hơn nữa không ít người đã chết, nếu lão tổ không xuất quan, có khả năng liền xong rồi.”

Nói đến đây Mộc Hùng xấu hổ cúi đầu, mình làm gia chủ nhưng thật vô dụng.

Mộc Phàm nghe xong nhíu mày, nhìn nhìn mọi người, phần lớn đều bị thương, hơn nữa trên người Mộc Hùng còn sót lại một hơi thở kỳ quái.

“Hả, yêu khí?” Hắn lại gần kiểm tra tức khắc kinh ngạc.

Miệng vết thương của Mộc Hùng có yêu khí, chẳng lẽ là yêu thú đột kích?

“Sao lại thế này, trên người của ngươi có chút yêu khí?” Mộc Phàm ý thức được chuyện này không đơn giản.

Quả nhiên, Mộc Hùng cười khổ lắc đầu: “Ta cũng không biết, đêm qua đột nhiên có một đám gia hỏa kỳ quái, giống người nhưng không phải người, tản ra yêu khí nồng đậm, vừa tiến liền đại khai sát giới.”

“Chiến đấu một trận kịch liệt, ta không cẩn thận nên bị thương nặng, tuy rằng lão tổ kịp thời xuất hiện đuổi bọn chúng đi nhưng gia tộc chịu tổn thất không nhỏ.”

“Là ta sơ sẩy.” Mộc Hùng xấu hổ nói.

Nghe xong lời này, Mộc Phàm suy tư gì đó rồi nói: “Giống người nhưng không phải người, chẳng lẽ các ngươi không biết là ai tập kích gia tộc?”

Vừa nghe lời này, mọi người nhìn nhau, một đám cúi đầu không nói lời nào, hiển nhiên là không biết.

Hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là ai tập kích, một đám rất quỷ dị trực tiếp giết vào.

Những kẻ này đều hung tàn đáng sợ, thực lực cường đại, khiến bọn họ không kịp trở tay.

“Lão gia tử, cao tầng Khu thứ tám cũng không biết sao?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Mộc Anh lắc đầu, nói: “Vừa rồi ta đã liên lạc với Long Xuyên, hắn cũng kinh ngạc vì chuyện Mộc gia bị tập kích.”

“Hắn đang điều tra việc này, có lẽ không bao lâu nữa sẽ điều tra xong.”

Nghe thế này, Mộc Phàm nhận thấy chuyện này không ổn lắm.

Có thể giấu diếm được phòng ngự của Khu thứ tám, thậm chí qua mặt cả Long Xuyên rồi tập kích Mộc gia, chắc chắn là đã sớm bày mưu tính kế nhằm vào Mộc gia.

Nhưng rốt cuộc là ai?

“Là yêu thú hay là...” Trong lòng Mộc Phàm có một vài suy đoán.

Tuyệt đối không phải yêu thú, dù sao yêu thú không có khả năng vượt qua phòng ngự Khu thứ tám, có hắn gia cố trận pháp phòng ngự, yêu thú cấp Truyền kỳ cũng đừng hòng tiến vào.

Còn đám yêu thú vừa chạy ra vùng cấm Côn Luân lại càng không thể, chúng nó đang vội vàng cướp đoạt địa bàn, chiến đấu kịch liệt với sinh vật dị vực.

Khả năng duy nhất chính là trong nhân loại xuất hiện vấn đề.

Nhưng là ai đang chủ đạo, vì sao nhằm vào Mộc gia, hay thật ra là nhằm vào Mộc Phàm mà đến đây?

“Đúng rồi, đêm qua lão tổ thành công giết chết một tên, có lẽ có thể nhìn ra gì đó.”

Mộc Hùng bỗng nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nói: “Mau, đem thi thể tới cho ta nhìn xem.”

“Còn thất thần làm gì, nhanh nâng thi thể kia lại.”

Mộc Hùng lập tức hét to một tiếng, làm những người khác bừng tỉnh.

Rất nhanh, hai gã đại hán nâng một thi thể đi vào đại sảnh, một cổ yêu khí lao thẳng tới mọi người làm lòng mọi người lạnh lẽo.

Yêu khí, đây là yêu khí.

Mộc Phàm đi lên trước, ánh mắt lạnh lẽo đánh giá thi thể này, đúng là một con người nhưng lại tản ra yêu khí nồng đậm.

Thậm chí gương mặt đều trở nên hơi xanh, đôi mắt cũng màu xanh luôn, hiển nhiên là bị yêu khí ăn mòn, như là nửa người nửa yêu được cải tạo.

“Bán yêu?” Mộc Phàm lẩm bẩm tự nói, ánh mắt càng lạnh.

Thế mà là một tên Bán yêu, một nhân loại bị cải tạo thành yêu thú, gọi là Bán yêu, có được sức mạnh của yêu thú nhưng lại mất đi bản tính.

Đây là Bán yêu.

“Hệ thống, thi thể bị yêu khí ăn mòn rồi biến hóa, hay là bị cải tạo?”

Tuy rằng hắn đã đoán được nhưng vẫn hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, thi thể này hiển nhiên là bị cải tạo thành Bán yêu, máu trong cơ thể bị đổi thành máu yêu thú, mất đi nhân tính, chỉ có thú tính.”

“Thì ra là có kẻ cải tạo nhân loại, biến thành đồ vật người không ra người, yêu không ra yêu.”

Mộc Phàm gật gật đầu đưa ra kết luận.

Mọi người vừa nghe, sắc mặt tức khắc thay đổi, hiển nhiên không thể tin được, thế mà có người dám làm ra sự tình kinh hãi thế này.

Cải tạo nhân loại thành Bán yêu, hoàn toàn mất đi nhân tính, quá tàn nhẫn.

“Bán yêu do con người cải tạo, xem ra có người nhằm vào Mộc gia ta.”

Sắc mặt lão tổ Mộc Anh âm u nói, tự nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, có thế lực muốn nhằm vào Mộc gia.

“Không, thật ra ta cảm thấy có người muốn nhằm vào ta.” Mộc Phàm lắc đầu phủ định.

Rất có thể lần tập kích này nhằm vào hắn, muốn tiêu diệt Mộc gia, muốn cho Mộc Phàm một lần giáo huấn sâu sắc.

Rốt cuộc là ai, trong lòng Mộc Phàm nhanh chóng xuất hiện bóng dáng từng cá nhân, hắn từng xích mích với ai?

Thật sự là không có thâm cừu đại hận gì với ai, hắn một đường đi tới đều giết dị tộc, cũng chỉ kết thù với dị tộc.

Còn bên trong nhân loại, ai dám lấn hắn, lấy thành tựu hiện tại, hoàn toàn không có người dám chọc mới đúng.

“Báo... Gia chủ, việc lớn không tốt.”

Lúc này, ngoài đại sảnh có một người vội vàng chạy vào, vẻ mặt kinh hoảng thất thố.

Người này là thám tử của Mộc gia bên ngoài, giờ đột nhiên vội vã trở về, hiển nhiên là xảy ra chuyện lớn.

“Đừng hoảng hốt, có chuyện gì chậm rãi nói?” Mộc Anh bình tĩnh, hét to chấn trụ tên thám tử đang hoảng loạn.

Chỉ thấy tên thám tử nuốt nuốt nước miếng, run run nói: “Khu thứ tám sắp đổi trời, người quản lý Long Xuyên đột nhiên bị tập kích, có cường giả bí ẩn trọng thương hắn rồi nhốt hắn lại.”

“Còn nữa... Các gia tộc lớn trong Khu thứ tám đều bị tập kích, một ít gia chủ chết, trọng thương, không ít người đều bị thế lực thần bí kia bắt giam.”

Tin tức này vừa ra, tất cả nổ tung chảo.

“Ngươi nói cái gì?” Mộc Anh rộng đứng dậy, vẻ mặt kinh hãi.

Mọi người chấn động, bị tin tức này chấn trụ sâu.

Mộc Phàm cũng giật mình, trong lòng kinh ngạc không thôi, nếu tin tức là thật thì đúng là chuyện lớn nha.

Người quản lý Khu thứ tám Long Xuyên lại bị tập kích trọng thương, còn bị bắt giam.

Hiển nhiên là có người mưu tính hết thảy, mục đích không đơn giản chỉ có Mộc gia, mà là nhằm vào toàn bộ Khu thứ tám.

Tập kích và bắt giam Long Xuyên, chắc chắn muốn đoạt quyền khống chế Khu thứ tám.

“Phiền toái.”

Sắc mặt Mộc Anh, Mộc Hùng trở nên mặt khó coi, cảm thấy kinh hãi.

Đây là tiết tấu muốn biến thiên, người quản lý Khu thứ tám bị bắt, tương đương với kẻ đó muốn toàn bộ Khu thứ tám, hiển nhiên đã mưu tính từ lâu.

“Đừng hoảng hốt!”

Lúc này, Mộc Phàm mở miệng trấn an mọi người.

Bọn họ sôi nổi nhìn Mộc Phàm, trong mắt tràn ngập hy vọng, không sai, Mộc gia còn có Mộc Phàm, không cần phải hoảng loạn.

“Xem ra bọn chúng sẽ nhanh chóng ra ray với Mộc gia lần nữa.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhẹ giọng nói: “Lão gia tử, truyền lệnh trên dưới Mộc gia tức khắc làm công tác phòng bị.”

“Còn nữa, ngươi lưu lại tọa trấn Mộc gia, ta đi xem xem rốt cuộc là ai bắt Long Xuyên, quả thực to gan lớn mật.”

“Đúng rồi, con Kỳ lân này ta lưu lại toạ trấn Mộc gia, nếu có cường địch thì các ngươi không cần phải lo, tới một tên giết một tên là được.”

Nói xong, Mộc Phàm trực tiếp đem một con Kỳ lân nhỏ đen như mực ở trên vai đặt xuống bàn.

Mọi người, bao gồm Mộc Hùng, Mộc Anh đều trừng to mắt nhìn con Kỳ lân lười biếng này, mỗi người đều nuốt nước miếng.

“Kỳ lân?”

“Ực ực!”

“Đây.. Đây chẳng lẽ là thuỵ thú Kỳ lân trong truyền thuyết?”

Mộc Anh kinh hãi nhìn Kỳ lân đang nằm trên bàn ngủ gật.

Mọi người nhìn nhau, sau đó lộ vẻ hưng phấn, có một đầu thụy

thú Kỳ lân tọa trấn, Mộc gia không cần âu lo nữa.

“Thất thần làm gì, mau chuẩn bị thức ăn chiêu đãi thụy thú.”

Lão gia tử lập tức quát to, mọi người mới bừng tỉnh, sôi nổi đi chuẩn bị.

Thụy thú a, Kỳ lân trong truyền thuyết đã được Mộc Phàm mang về tới, sao bọn họ có thể không vui mừng, thậm chí có chút kích động.

Lúc này, Mộc Phàm đã rời khỏi Mộc gia, trực tiếp đi tới nơi ở của người quản lý Khu thứ tám nhưng lại không phát hiện một bóng người.

Cuối cùng Mộc Phàm buông nguyên thần, nhanh chóng tìm được hơi thở của Long Xuyên, lập tức đi hướng tới nơi đó.

Rất ngoài ý muốn, hơi thở của Long Xuyên lại xuất hiện trong một căn cứ bí mật ở Khu thứ tám.

Nơi đó, đúng là Hắc ngục của Khu thứ tám.

Chương 414: Dã tâm của Lạc gia

Hắc ngục Khu thứ tám.

Nơi đây vốn giam giữ một ít phạm nhân, yêu thú nhưng hiện tại lại trở thành một căn cứ bí mật.

Không thấy phạm nhân đâu cả, thay thế chính là từng bầy Bán yêu mắt loé ánh sáng xanh lục, cả người tản ra yêu khí khủng bố.

Những Bán yêu này đều do cải tạo mà thành, ban đầu là phạm nhân, giờ lại bị bí mật cải tạo thành Bán yêu, thành cỗ máy giết chóc.

Toàn bộ Hắc ngục có khoảng hơn một ngàn Bán yêu với hơi thở cường đại, trong căn cứ còn có nhiều thi thể yêu thú và nhân loại.

Những thi thể này đều bị mổ xẻ rồi, còn có các loại dụng cụ tinh vi để tiêm huyết thanh yêu thú cho một ít người.

“A...”

“Rống!”

Từ chỗ sâu trong Hắc ngục truyền đến từng tiếng kêu thê lương, vô cùng thống khổ, thường hay có tiếng dã thú rít gào.

Đó là đang tiến hành thí nghiệm, có người bị tiêm huyết thanh yêu thú, biến dị thành nửa người nửa yêu, rồi bị khống chế.

“Lạc Nguyên, ngươi dám dùng nhân loại làm thí nghiệm?”

Đám gia chủ bị từng sợi xích năng lượng trói lại, tu vi bị giam cầm.

Trong nhóm này có người quản lý Khu thứ tám Long Xuyên, thân bị trọng thương, là một vị cường giả Siêu thể, đạn hạt nhân hình người, thế mà giờ đây đã trọng thương.

Điều này quả thực làm người ta khó thể tin, là ai tập kích hắn, khiến hắn trọng thương rồi bắt nhốt ở đây.

“Hắc hắc hắc...”

Chỉ nghe một tiếng cười truyền đến, có một lão nhân đi ra.

Hắn đứng trước mặt Long Xuyên, kiêu ngạo nói: “Long Xuyên a Long Xuyên, ngươi cũng có ngày hôm nay, mấy trăm năm làm người quản lý rồi, bây giờ ngươi cũng nên thoái vị.”

“Lạc Nguyên.” Long Xuyên nhìn lão nhân trước mắt, gầy như que củi nhưng lại khủng bố dị thường.

Chính là Lạc Nguyên đánh lén hắn, càng không nghĩ tới là Lạc Nguyên lại làm ra chuyện kinh hãi thế tục như thế này.

Toàn bộ Hắc ngục đều rơi vào trong tay Lạc gia, thật ra từ hai trăm năm trước, Lạc gia đã bắt đầu bí mật thẩm thấu nơi này, từ đó khống chế Hắc ngục.

Hắc ngục vốn chỉ giam giữ một ít tội phạm nguy hiểm, không biết Lạc gia đã thẩm thấu, khống chế như thế nào, hơn nữa còn bí mật cải tạo thành một căn cứ.

Đáng sợ nhất chính là Lạc gia đã làm thí nghiệm ở chỗ này, đối tượng dùng để thực hiện thí nghiệm chính là những tên tù phạm, còn có các loại yêu thú.

Nhìn xem bốn phía có từng thi thể yêu thú bị mổ xẻ, còn có một ít thi thể nhân loại, đã trở nên người không ra người, yêu không ra yêu.

Những thi thể này là sản phẩm thất bại, toàn bộ đều chết, còn những sản phẩm thành công đều trở thành những tên Bán yêu đáng sợ, chỉ biết giết chóc.

“Lạc Nguyên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Có một ít người đứng đầu các thế lực Khu thứ tám cũng bị trói ở đây.

Bọn họ căm tức nhìn gia chủ Lạc gia, Lạc Nguyên, lão nhân gầy như củi này cực kỳ âm hiểm độc ác, không ai nghĩ đến hắn lại làm thế này.

“Muốn làm gì?” Lạc Nguyên cười dữ tợn.

Hắn khinh thường nói: “Bắt các ngươi tới còn có thể làm gì, đương nhiên là biến các ngươi thành một đám Bán yêu do ta khống chế.”

“Đúng rồi, thuận tiện thống trị toàn bộ Khu thứ tám, rồi biến tất cả mọi người thành Bán yêu, Lạc gia ta sẽ thật sự quật khởi trở thành bá chủ một phương.”

Nói đến đây, vẻ mặt Lạc Nguyên trở nên điên cuồng, không che giấu chút nào.

Mưu tính hai trăm năm, có thể nói là đa mưu túc trí, lần này tập kích đột ngột là bởi vì cảm thấy thực lực đã đủ rồi.

Hơn nữa đang lúc đông tây đại chiến căng thẳng, phải nhanh chóng đoạt quyền khống chế Khu thứ tám.

“Yên tâm, quá trình biến thành Bán yêu không đau khổ chút nào, ngược lại sẽ khiến các ngươi trầm mê trong đó, thực lực nhân loại quá yếu, chỉ có mượn dùng yêu lực, một đầu yêu thú hợp thể mới đạt được lực lượng cường đại vô địch.”

Nói đến đây, giọng Lạc Nguyên trầm xuống: “Các ngươi còn không biết đi, Lạc gia ta phát hiện một bảo vật giúp dung hợp với lực lượng yêu thú một cách hoàn mỹ ở dị vực.”

“Sau khi dung hợp vẫn có thể giữ được ý thức của mình, từ đó khống chế đám người bị cải tạo thành Bán yêu.”

“Thật ra các ngươi cũng không phải nhóm duy nhất bị bắt, hiện tại hẳn là đồng bọn của chúng ta ở mấy khu khác cũng đã hành động, rất nhanh, toàn bộ thế giới sẽ trở thành thiên hạ của chúng ta.”

“Ha ha ha....”

Càng nói, Lạc Nguyên càng hưng phấn.

Ý tưởng thật điên cuồng, thế mà muốn khống chế toàn bộ thế giới, không biết là đầu óc hư rồi hay là hoàn phát điên.

“Khống chế thế giới?” Long Xuyên khinh thường, trào phúng nói:

“E là ngươi suy nghĩ nhiều rồi Lạc Nguyên, không thể không nói ngươi rất ngây thơ.”

“Không sai, Lạc gia các ngươi thực sự có năng lực lớn như vậy sao, còn muốn khống chế thế giới?”

Những người khác trợn mắt tức giận nhìn lão, hiển nhiên là không tin.

Lạc Nguyên cười hắc hắc: “Chỉ mình Lạc gia chúng ta chắc chắn không được, nhưng một ít thế lực ở mấy khu khác liên hợp với chúng ta tạo thành Liên minh Bán yêu, thành lập từ hơn hai trăm năm trước.”

“Hai trăm năm, rốt cuộc đến lượt chúng ta chúa tể thế giới này, thời đại của các ngươi đã qua đi, thời đại tiếp theo thuộc về Bán yêu, thuộc về chúng ta.”

“Nhân loại được định trước sẽ trở thành quá khứ, Lạc gia ta sẽ trở thành bá chủ thời đại mới, dẫn dắt thời đại.”

Nhìn bộ dạng điên cuồng của Lạc Nguyên, sắc mặt mọi người trở nên khó coi, kinh hãi không thôi.

Không chỉ Khu thứ tám gặp biến cố, nghe hắn nói thì mấy khu khác cũng rơi vào cảnh thế này, cho nên mọi người mới kinh hãi.

Không nghĩ tới ngoài Lạc gia còn có các thế lực khác, thế mà từ hai trăm năm trước đã hợp thành Liên minh Bán yêu.

Bọn họ bí mật nghiên cứu yêu thú, sau đó làm thí nghiệm, cải tạo một đám phạm nhân thành một đám Bán yêu.

Một màn này tất nhiên rơi vào mắt Mộc Phàm, hắn đã lẻn vào Hắc ngục.

Đối với lão Lạc Nguyên này, Mộc Phàm thật sự cũng có chút kinh ngạc, bởi vì cảm nhận được trong cơ thể đối phương có một cổ yêu khí cường đại.

Cổ yêu khí này khá mạnh mẽ, đã tới cấp Truyền kỳ, không thể không làm người ta kinh ngạc, rốt cuộc hắn làm thế nào mà đến

được một bước này.

Trách không được có thể đánh bại Long Xuyên, hơn nữa còn trói các gia chủ gia tộc, thế lực mang tới đây, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị.

Nơi này có hơn ngàn Bán yêu, thực lực tên nào cũng cường đại, yếu nhất là cấp tông sư.

Trong đó còn có không ít Bán yêu cấp Siêu phàm, còn có vài tên sánh được với cường giả Siêu thể, sao có thể làm được tới mức này?

“Phụ thân, đừng nhiều lời với bọn họ, trực tiếp cải tạo đi.”

Lúc này, một nam tử trung niên lạnh nhạt mở miệng, hắn là nhi tử của Lạc Nguyên.

“Bên Thiếu Minh chuẩn bị thế nào rồi?”

Giọng Lạc Nguyên khàn khàn hỏi một câu.

Chỉ thấy nam tử trung niên kia nói: “Xuất hiện chút vấn đề, không thể bắt lấy Mộc Hùng do lão tổ Mộc gia đã xuất quan.”

“Hiện tại Thiên nhi đã mang theo một đám Bán yêu đi qua, chuẩn bị giết sạch Mộc gia.”

Nam tử trung niên trả lời theo đúng sự thật, hắn nói tiếp: “Còn Thiếu Minh thì đang ở trong gia tộc tiếp đãi vài vị khách quý.

“Rất tốt, các khu khác có truyền tin tức gì không?” Lạc Nguyên gật đầu nhẹ rồi hỏi.

Nam tử trung niên lắc đầu, tỏ vẻ mặt khác khu còn chưa truyền đến tin tức, nhưng hiển nhiên sẽ không quá muộn.

“Vậy bắt đầu đi, biến bọn họ thành Bán yêu, sau đó khống chế các gia tộc, bắt đầu thâu tóm các gia tộc, khống chế Khu thứ tám.”

“Mặt khác, thả một ít yêu thú đang bị giam giữ ra, cho bọn chúng phá hoại, hấp dẫn sự chú ý của Chấp pháp giả.”

“Vâng!”

Từng mệnh lệnh được truyền ra, toàn bộ Lạc gia bắt đầu bận rộn.

Trong Hắc ngục, tộc trưởng các gia tộc, các gia chủ, một đám bị đưa lên đài thí nghiệm, chuẩn bị tiến hành cải tạo tàn ác.

Vù!

Đúng lúc này, đột nhiên có một bóng dáng xuất hiện, làm tất cả mọi người ở đây kinh hãi, đặc biệt là Long Xuyên, vừa thấy kẻ tới thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Kẻ tới là một tên dị tộc, không phải nhân loại, da màu xanh lục, đỉnh đầu có hai cọng râu, hai con mắt như chuồn chuồn, lóe ánh sáng xanh lục.

“Sự tình tiến triển như thế nào?” Tên dị tộc vừa xuất hiện liền chất vấn Lạc Nguyên.

Lạc Nguyên lập tức cung kính nói: “Khởi bẩm đại nhân, đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể khống chế Khu thứ tám bất kỳ lúc nào.”

“Rất tốt, bắt đầu đi.” Sinh vật da xanh gật gật đầu, giọng điệu lạnh nhạt làm mọi người bừng tỉnh.

“Dị tộc?”

Đám người bị bắt tới kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn cường giả dị tộc xuất hiện trước mắt, thế mà dám thông đồng với dị tộc.

Trong lúc nhất thời, tất cả người bị chộp tới đều phẫn nộ.

“Lạc Nguyên, ngươi không được chết tử tế.”

“Lạc gia đáng chết, các ngươi dám phản bội nhân loại.”

“Các ngươi thông đồng với dị tộc, là đám bại hoại.”

“Sự sỉ nhục của nhân loại.”

Mọi người cực kỳ phẫn nộ, Lạc gia thế mà phản bội nhân loại, nếu là chuyện trước thì còn không quá lớn, thuộc về tranh đấu nội bộ

trong nhân loại.

Nhưng hiện tại thì khác, Lạc gia đã cấu kết với dị tộc, làm như vậy hiển nhiên chính là phản bội nhân loại, trở thành phản đồ.

“Hắc hắc, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, dị tộc thì sao chứ, vị đại nhân này thật tình muốn hợp tác, sao lại không thể hợp tác?”

Lạc Nguyên tỏ vẻ khinh thường nhìn bọn họ, phẫn nộ thì như thế nào, còn không phải bị mình một lưới bắt hết.

Long Xuyên nổi giận nói: “Lạc Nguyên, nếu ngươi chỉ muốn tranh quyền đoạt lợi, ta thua thì thua, nhưng ngươi không nên liên hợp với dị tộc.”

“Lão phu không nghe ngươi nói lời vô nghĩa, dẫn đi, tiêm huyết thanh Huyễn yêu cho hắn, để hắn ngoan ngoãn nghe lời.”

Lạc Nguyên lãnh khốc vẫy vẫy tay, liền thấy hai gã Bán yêu đi lại kéo Long Xuyên lên đài giải phẫu.

Muốn tiêm huyết thanh yêu thú vào cơ thể Long Xuyên, là một loại huyết thanh Huyễn yêu từ dị vực, có thể khống tâm thần con người, biến người bị tiêm trở thành con rối.

“Lạc Nguyên, ngươi sẽ không thành công.”

Long Xuyên rất bình tĩnh, không sợ hãi hay hoảng loạn chút nào.

“Chuyện cười.” Lạc Nguyên khinh thường nói: “Ngươi nói ta sẽ không thành công sao, hiện tại còn ai có thể tới cứu các ngươi, có phải các ngươi nghĩ rằng tên Mộc Phàm kia sẽ tới cứu các ngươi hay không?”

Nói đến đây, Lạc Nguyên cười to, nói: “Chẳng lẽ các ngươi không biết, tiểu tử Mộc Phàm kia đã tiến vào vùng cấm Côn Luân, không kẻ nào tiến vào bên trong mà có thể sống sót trở ra?”

“Hắn nói không sai, các ngươi đã được định trước là sẽ thất bại.”

Lúc này, trong bóng tối truyền đến một giọng nói lạnh nhạt, ẩn

chứa sát khí, làm tất cả mọi người ở đây chấn động.

“Mộc Phàm?” Long Xuyên nghe được giọng nói này tức khắc vui mừng, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy một thiếu niên từ trong bóng tối chậm rãi đi ra.

Người tới đúng là Mộc Phàm.

Chương 415: Huyễn ma tộc

“Mộc Phàm?”

Sắc mặt Lạc Nguyên thay đổi, nhìn người tới, quả thật là Mộc Phàm.

Chỉ thấy Mộc Phàm từng bước đi tới, ánh mắt đảo qua một đám người đang bị trói.

Những người này đều kích động nhìn Mộc Phàm, tất cả mọi người đều biết hắn.

Uy danh Mộc Phàm vang dội sau trận chiến Long Thành nên mọi người đều biết, hiện tại nhìn thấy người thật tự nhiên phải kích động rồi.

Mộc Phàm xuất hiện, đại biểu cho hắn sống sót đi ra từ vùng cấm Côn Luân, tương đương với bọn họ được cứu rồi.

“Sao có thể?”

Lạc Nguyên kinh hãi nhìn hắn, tức giận nói: “Không phải ngươi đi vùng cấm Côn Luân sao, vì sao còn sống sót trở lại?”

Hắn có chút khó tin, bởi vì từ xưa đến nay, người tiến vào vùng cấm Côn Luân, vô luận là ai đều không ra được, sẽ chết ở bên trong.

Mấy trăm vạn dị tộc đi vào nhưng không một tên trở ra, hắn cho rằng Mộc Phàm cũng không ngoại lệ.

Ai ngờ hắn thất vọng rồi, Mộc Phàm thật sự trở ra từ vùng cấm Côn Luân.

“Trở về liền tốt, trở về liền tốt.”

Long Xuyên vui mừng, cười to, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Có Mộc Phàm, tất cả liền dễ làm rồi.

“Ta không nghĩ tới Lạc gia các ngươi lại cấu kết với dị tộc, còn có biến chính mình biến thành thứ người không ra người, yêu không ra yêu.”

Mộc Phàm âm thầm lắc đầu, nhìn Lạc Nguyên trước mắt, ánh mắt dừng trên người tên cường giả dị tộc kia.

Tên dị tộc kia vừa nhìn thấy Mộc Phàm, trong ánh mắt tức khắc nở rộ ra từng tia sáng xanh lục, hơi thở dần dần tràn ngập.

“Ngươi chính là Mộc Phàm?” Dị tộc da xanh hừ lạnh một tiếng, quan sát Mộc Phàm.

Nó khinh thường nói: “Chỉ là một nhân loại cấp Truyền kỳ, thế mà khiến các ngươi sợ hãi như thế?”

Tên dị tộc này chưa từng xem chiến tích kinh người của Mộc Phàm, lấy một địch năm, đánh bại năm sinh vật cấp Bán thần, còn chiến với thần linh, xua đuổi một tên thần linh Thiên sứ tộc.

Nó không biết những chuyện này nên khinh thường nhìn nhiều, hơn nữa nó không cảm nhận được bất kỳ uy hiếp nào từ trên người Mộc Phàm.

“Đại nhân cẩn thận, hắn...” Lạc Nguyên muốn mở miệng nhắc nhở.

Nhưng dị tộc da xanh lại cuồng vọng nói: “Không cần phải nói, chỉ là một nhân loại cấp Truyền kỳ, xem bổn tọa bóp chết hắn.”

Vù!

Vừa dứt lời, dị tộc da xanh liền biến mất một cách quỷ dị, mọi người cảm thấy căng thẳng.

“Hừ!”

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, Mộc Phàm đột nhiên thò một tay ra, chộp về bên trái, năm ngón tay nắm được thứ gì đó.

Trong tay hắn thế mà nắm một bóng dáng đang không ngừng giãy giụa, làm thế nào cũng không có biện pháp thoát khỏi tay Mộc Phàm.

Bóng dáng này đúng là dị tộc da xanh vừa mới biến mất, hắn muốn đánh lén lại bị Mộc Phàm nắm cổ rồi.

“Thì ra là Huyễn ma tộc, trách không được có thể đánh lén Long bá.” Mộc Phàm nhìn bóng dáng trong tay.

Là một tên Huyễn ma tộc, một chủng tộc đến từ dị vực, quỷ dị đa đoan, có thể biến thành một cái bóng để đánh lén.

“Không... Không có khả năng...” Tên Huyễn ma tộc này hoảng sợ ra sức giãy giụa.

Đáng tiếc, tay Mộc Phàm xiết chặt, nâng hắn nhắc tới trước mặt, ánh mắt lạnh băng, sát ý trào ra.

“Huyễn ma tộc, rất tốt, xem ra các ngươi không cần tồn tại nữa.”

Vừa dứt lời, từ bàn tay Mộc Phàm có một ngọn lửa bốc lên, trực tiếp nuốt sống tên Huyễn ma tộc này, đốt thành một đống tro tàn.

“A....” Tiếng kêu thảm thiết mới vừa vang lên liền tắt, một cường giả Huyễn ma tộc cấp Truyền kỳ bị Mộc Phàm đốt thành tro như vậy.

Mọi người nhịn không được nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo sự cuồng nhiệt, hưng phấn, kích động, đây là nhân vật truyền kỳ, Mộc Phàm.

“Ngươi...” Lạc Nguyên vừa thấy cảnh này biến sắc, phẫn nộ quát: “Còn thất thần làm gì, nhanh giết hắn.”

“Rống!”

Ngay sau đó, một đám Bán yêu cùng nhau nhảy tới, muốn xé nát Mộc Phàm.

Đáng tiếc chính là ý tưởng thì tốt nhưng hiện thực thì tàn khốc.

Oanh!

Chỉ thấy Mộc Phàm vẫn không nhúc nhích, trong cơ thể bộc phát ra một ngọn lửa, Ngọn lửa vĩnh hằng lan ra bốn phía, nuốt sống

một đám Bán yêu, tất cả đều bị thiêu thành tro.

Trong chớp mắt, mấy ngàn Bán yêu đã chết sạch.

Mộc Phàm đi từng bước hướng về phía Lạc Nguyên làm hai phụ tử bọn họ hoảng sợ không thôi, từng bước lui về sau.

“Đáng chết, ta không tin ngươi cường đại như vậy.”

Nam tử trung niên nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bành trướng, quần áo rách ra, thế mà hóa thành một quái vật nửa người nửa yêu, thân hình cao năm mét tràn ngập áp bách.

“Người không ra người, yêu không ra yêu, quá xấu.”

Mộc Phàm khinh thường nói một câu, giơ tay nhẹ nhàng vỗ một chưởng.

Phanh!

Nam tử trung niên hóa thành Bán yêu bị Mộc Phàm đánh nổ nát, không có một chút sức phản kháng.

Lạc Nguyên bị máu thịt bắn vào, hai mắt dần dần chuyển thành màu đỏ tươi, yêu khí trong cơ thể bùng nổ, quần áo nháy mắt bị xé tan.

“Mộc Phàm, ta muốn ngươi chết.” Lạc Nguyên gầm nhẹ một tiếng, cả người hóa thành hình thái Bán yêu, cả người mọc đầy gai nhọn, lập loè ánh sáng xanh.

Hắn lắc mình giết về phía Mộc Phàm, móng vuốt phát ra tiếng xé gió ô ô, nhanh tới cực hạn, thậm chí cả Long Xuyên cũng không thấy rõ.

Nhưng Mộc Phàm trước sau như một, lại nâng cánh tay, vỗ nhẹ tới.

Phanh!

Lại là một tiếng trầm vang, máu thịt tung toé, Lạc Nguyên biến thành Bán yêu có thực lực cấp Truyền kỳ vẫn không đỡ nổi nửa

chiêu của Mộc Phàm.

Chỉ vừa đối mặt đã bị Mộc Phàm hạ gục một cách nhẹ nhàng.

Hiện trường tĩnh mịch, đám Bán yêu Lạc gia còn lại hoảng sợ chạy tán loạn, nhưng chung quy vẫn là hy vọng xa vời thôi.

Mộc Phàm tự nhiên không có khả năng để bọn họ đào tẩu, trực tiếp giết chết, hoàn toàn xoá sạch Bán yêu trong Hắc ngục.

“Giết rất tốt!”

Có người tỉnh táo lại, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Đám gia chủ các gia tộc kích động vì được cứu.

Lúc này bọn họ mới ý thức được thực lực của Mộc Phàm vượt xa bọn họ tưởng tượng, Bán yêu Lạc Nguyên cấp Truyền kỳ cũng không có sức phản kháng.

Gia hỏa này phỏng chừng chết đều không nghĩ ra vì sao cấp Truyền kỳ cũng không có biện pháp đối kháng với Mộc Phàm, vừa đụng đã treo mạng rồi.

“Long bá, ngươi không sao chứ?”

Giết xong đám Lạc gia, Mộc Phàm nhanh chóng tiến lên, giải cứu Long Xuyên.

Kiểm tra một chút, Mộc Phàm trực tiếp trợ giúp Long Xuyên khôi phục thương thế, đảo mắt liền khôi phục tới trạng thái đỉnh, thậm chí trực tiếp đột phá một cấp độ.

Oanh!

Thân thể Long Xuyên chấn động, một hơi thở cường đại bùng nổ, rốt cuộc từ cấp Siêu thể tăng lên cấp Truyền kỳ.

“Cảm ơn ngươi, Tiểu Phàm.” Long Xuyên kích động nói lời cảm tạ.

Trong lòng hắn cảm khái vạn phần, Mộc Phàm đã vượt khỏi nhận thức của bọn họ, sâu không lường được, hoàn toàn không thể

phỏng đoán.

“Không sao, giải cứu mọi người trước.”

Mộc Phàm lắc đầu không để trong lòng, chuyện nhỏ không tốn sức gì thôi.

Mọi người nhanh chóng được cởi trói.

“Mộc Phàm, đa tạ đã cứu giúp!”

Tộc trưởng các đại gia tộc, một ít cao thủ sôi nổi tiến lên nói lời cảm tạ, trên mặt mỗi người mang vẻ kính sợ.

“Long bá, ngươi cùng mọi người đi ổn định Khu thứ tám, quét sạch các phần tử còn sót lại, nhổ tận gốc Lạc gia.”

Mộc Phàm đưa ra đề nghị.

“Được.” Long Xuyên rất dứt khoát, nói xong liền mang theo mọi người rời đi.

Hiện tại Khu thứ tám đang náo loạn, cần hắn tọa trấn, bắt đầu thanh tẩy lực lượng của Lạc gia, không lưu một tên nào.

Còn có một ít dị tộc đã được Lạc gia nội ứng ngoại hợp mang vào Khu thứ tám, đây là uy hiếp tiềm tàng.

Trong Hắc ngục chỉ còn lại mình Mộc Phàm yên lặng nhìn bốn phía.

Hắn xem bản đồ, thấy bên dưới Hắc ngục còn có một căn cứ bí mật thật lớn, bên trong còn có một số người.

Quả nhiên, khi Mộc Phàm mở cửa vào căn cứ này ra, thấy được căn cứ mà Lạc gia đã xây dựng trong Hắc ngục.

Bên trong có các nhân viên nghiên cứu, giam giữ rất nhiều yêu thú, đủ loại hết, thậm chí còn có thi thể dị tộc, nhân loại.

Còn có rất nhiều nhân loại bị nhốt ở nơi này, người lớn trẻ nhỏ đủ cả.

Vốn tưởng rằng chỉ giam giữ tù phạm, hiện tại xem ra Lạc gia không chỉ dùng tù phạm để tiến hành thí nghiệm mà là trực tiếp dùng người thường.

“Lạc gia phát điên rồi.”

Mộc Phàm xem mà sắc mặt u ám, vừa tiến đến liền kinh động một ít thủ vệ.

“Ngươi là ai?”

“Chúng ta chưa bao giờ gặp ngươi.”

Hắn vừa xuất hiện thì đám thủ vệ lập tức vây quanh.

“Lạc gia, chết cũng không hết tội.”

Nhìn đám thủ vệ Lạc gia đều tản ra yêu khí, hiển nhiên đều đã bị cải tạo thành Bán yêu, căn bản không có một chút nhân tính.

Phốc!

Mộc Phàm giơ một ngón chọc tới, mấy chục tên Bán yêu đồng thời nổ tung, hóa thành tro bụi tiêu tán, hắn không hề nương tay.

Hắn bước từng bước đi tới, nơi đi qua, tất cả kẻ có yêu khí trên người đều bị tru sát sạch sẽ, bao gồm những nhân viên nghiên cứu.

Những người này đều là người Lạc gia, đều đánh mất nhân tính, đã dùng vô số người làm thí nghiêm, không thể giữ lại.

Cho nên Mộc Phàm vừa thấy giết, gần ngàn người bị giết, một mồi lửa đốt tất cả thành tro tàn.

“Rống...”

Trong căn cứ, một lượng lớn yêu thú thống khổ giãy giụa, gầm nhẹ, rít gào, bị nhân loại mổ xẻ làm thí nghiệm.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nhớ tới trước kia có một ít yêu thú chạy khỏi Hắc ngục, bao gồm cả Mộng Li.

“Xem ra, Mộng Li cũng bị bọn họ bắt vào Hắc ngục tiến hành những nghiên cứu cực kỳ tàn ác.”

Nghĩ vậy, sắc mặt Mộc Phàm lạnh hơn, Lạc gia lại âm thầm làm chuyện tàn ác như thế này.

Dùng yêu thú thì thôi, còn dùng người để làm thí nghiệm, không thể tha thứ.

Ở chỗ sâu nhất trong căn cứ này còn giam giữ hai con yêu vương, không sai, chính là yêu vương.

Một con hồ ly trắng như tuyết, mọc ra ba cái đuôi, một con yêu vương khác làm Mộc Phàm bất ngờ.

“Gấu trúc?”

Mộc Phàm trừng mắt, nhìn sinh vật bị giam giữ trong một cái lồng sắt đặc thù, lông nó có hai màu đen trắng, có quầng thâm mắt độc đáo.

Đây chẳng phải là gấu trúc quốc bảo sao?

Đã từng là quốc bảo, thế mà bây giờ trở thành đối tượng nghiên cứu của Lạc gia, trong lòng Mộc Phàm cảm thấy phẫn nộ.

Tất cả mọi người đều yêu thích gấu trúc.

"Lạc gia đáng chết, thế mà ngược đãi gấu trúc thành dáng vẻ này.”

Nhìn gấu trúc đang hoảng sợ trước mắt, Mộc Phàm cảm thấy hụt hẫng, thu liễm sát khí lại.

Lạc gia cần phải bị diệt sạch.

Chương 416: Gấu trúc

“Ô ô...”

Trong lồng giam có một con gấu trúc.

Hình thể của nó rất lớn, cao ít nhất là ba mét, lông xen kẽ hai màu đen trắng, béo béo tròn tròn.

Nhưng tình trạng thật không tốt, hơi thở suy yếu, xem xét chút liền biết là bị lấy quá nhiều máu.

Đường đường là một con gấu trúc, sau đại tai biến sau vốn nên có năng lực tiến hóa cường đại nhưng lại bị nhốt ở nơi này để nghiên cứu.

Nó cũng không rõ mình bị lấy máu bao nhiêu lần, tóm lại, trạng thái tinh thần cực kỳ uể oải, thậm chí trong mắt toàn là sự sợ hãi, nhìn thấy có người tới bắt đầu khủng hoảng.

“Đừng sợ.” Mộc Phàm tiến lên nhẹ giọng an ủi một câu.

Gấu trúc vốn khủng hoảng dần dần yên tĩnh, chớp mắt ngủ thiếp đi.

Mộc Phàm đã thôi miên nó, làm con gấu trúc chịu hành hạ này rơi vào giấc ngủ say.

Ong!

Ngay sau đó, Mộc Phàm đặt tay lên người gấu trúc, một luồng tiên lực dũng mãnh tiến vào trong cơ thể nó, nhanh chóng chữa trị các tổn thương.

Trong nháy mắt, gấu trúc hoàn toàn khôi phục, nhưng tinh thần vẫn không bình ổn.

Chuyện này không dễ làm, người bình thường thật đúng là khó mà cứu nó, thậm chí sẽ khiến nó nhanh chóng phát điên rồi chết.

Nhưng Mộc Phàm có nguyên thần chi lực cường đại, dùng một

giọt thần hồn dịch trực tiếp chữa trị linh hồn gấu trúc đã bị thương, xóa sạch những ký ức bị người ta tra tấn.

Đồng thời giúp nó lột xác, tiến hóa, thân hình đã xảy ra biến hóa kỳ diệu, huyết mạch viễn cổ ẩn tàng trong cơ thể dần dần thức tỉnh.

“Gấu trúc, là hung thú viễn cổ, tọa kỵ của Xi Vưu, sao có thể uất ức chết ở nơi này, nên rong ruổi tinh không, dương danh vũ trụ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, khắc ghi lời này vào sâu trong linh hồn gấu trúc.

Cứu gấu trúc xong, Mộc Phàm xoay người nhìn sang lồng bên kia, có một con hồ ly ba đuôi.

Toàn thân nó trắng như tuyết, bộ lông trong suốt, đôi mắt nhu nhược đáng thương, nhỏ giọng kêu, đã rất yếu ớt.

Đây là một con tuyết hồ ba đuôi, nếu có năng lực luyện ra chín đuôi sẽ trở thành yêu thú thượng cổ thật sự, Cửu Vĩ Hồ.

Đáng tiếc, nó bị nhốt ở nơi này, không ngừng bị rút máu, nào có cơ hội tiến hóa, căn bản chính là một con chuột thí nghiệm.

“Tiểu gia hỏa, muốn đi ra sao?” Mộc Phàm nhìn bộ dáng nhu nhược đáng thương của nó, đột nhiên hỏi câu.

Tuyết hồ tự nhiên có thể nghe hiểu, ánh mắt sáng lên, nhưng nhanh chóng ảm đạm, có chút sợ hãi nhìn Mộc Phàm.

Bởi vì nó đã biết được sự đáng sợ của nhân loại, tự nhiên không thể tin tưởng nhân loại nữa.

Nguyên nhân chủ yếu mà nó bị bắt là bởi vì tin nhân loại, bị chộp tới nơi này, không thấy ánh mặt trời, còn bị lấy máu nghiên cứu.

Nó và gấu trúc là yêu vương, có huyết mạch đặc thù nên mới không bị mổ xẻ, các yêu thú khác đều bị mổ xẻ rồi chết thảm.

Nó rơi vào cảnh sống không bằng chết, tuy vừa thấy Mộc Phàm cứu gấu trúc bên cạnh nhưng nó vẫn không dám tin tưởng.

“Ta giúp ngươi trị thương, thả ngươi ra ngoài, nếu ngươi muốn quay về thiên nhiên, ta có thể thả ngươi vào rừng tuyết.”

Mộc Phàm suy nghĩ, nói ra tính toán của mình, thả tuyết hồ này đi cũng không sao.

Tuy rằng là một đầu yêu vương nhưng hắn vẫn có thể xóa đi một ít ký ức, khiến nó về sau không tới gần nhân loại nữa.

Còn chuyện nó có thể bị nhân loại thương tổn lần nữa, hay là nó có thể trả thù nhân loại hay không thì hắn không được quản được, đã xóa đi ký ức mà còn có thể trả thù nhân loại, vậy chỉ có thể bị nhân loại săn giết.

“Như thế nào, không tin ta?” Nhìn thấy tuyết hồ không trả lời, Mộc Phàm cười cười.

Hắn lại nói thêm: “Nếu ngươi không muốn trở về rừng tuyết thì có thể đi theo ta, yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi, cũng không tổn thương ngươi.”

“Tiền đề là ngươi phải nghe lời.”

Mộc Phàm nói xong lẳng lặng nhìn tuyết hồ trước mắt, mở cửa lồng mỉm cười chờ đợi nó đưa ra quyết định.

Nuôi một con tiểu hồ ly cũng không có vấn đề gì, nếu nó có thể tiến hóa thành Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng không tệ, ít nhất có thêm một tay sai.

“Cọ tới cọ lui, có thể đi theo lão đại là phúc khí tu luyện tám đời của ngươi.”

Nhìn tuyết hồ do do dự dự, Mộc Phàm không nói chuyện nhưng Tiểu Côn Côn trên vai lại nói.

Nó vừa mở miệng tức khắc khiến tuyết hồ giật mình, hai mắt hoảng sợ nhìn Tiểu Côn Côn, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Côn!

Không chỉ là tiên thú, còn có hung danh hiển hánh trong vô số yêu

thú, là yêu vương, trong huyết mạch tuyết hồ có một loại bản năng nói với nó Côn rất đáng sợ, một sự áp chế đến từ huyết mạch khiến nó sợ hãi.

“Ô ô...” Rốt cuộc, tuyết hồ cũng chịu ra hỏi lồng giam, đi tới trước mặt Mộc Phàm, cọ cọ chân hắn để lấy lòng, thấp giọng kêu, tỏ vẻ nguyện ý đi theo Mộc Phàm.

Nó cũng không ngu ngốc.

Một đầu tiên thú cường đại như Côn đều nguyện ý đi theo Mộc Phàm, một con tuyết hồ như nó có cơ hội sao lại bỏ lỡ?

“Tốt, về sau gọi ngươi là Tiểu Tuyết.” Mộc Phàm mỉm cười gật đầu rồi bế nó lên, truyền một luồng tiên lực vào trong cơ thể nó, lập tức giúp nó khôi phục.

Chỉ trong nháy mắt, tuyết hồ không chỉ khôi phục lại như ban đầu mà còn mọc ra cái đuôi thứ tư, vui vẻ không ngừng kêu to.

“Rống!”

Lúc này, gấu trúc tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên thấy Mộc Phàm, há mồm rít gào một tiếng, giống như đang nói ta rất hung dữ.

Nhưng thật ra là nó đang nói, ta cũng muốn đi theo ngươi.

“Ngươi trở về núi rừng hay là đi theo ta?” Mộc Phàm nhìn gấu trúc, vẫn muốn dò hỏi ý kiến của nó.

Quả nhiên, gấu trúc không nói hai lời chạy tới ôm chặt đùi Mộc Phàm, hai mắt nhìn hắn, bộ dạng chết cũng không buông.

“Nhìn ngươi có vẻ ngây ngốc, vậy gọi ngươi là Mập tròn được không?” Mộc Phàm có chút buồn cười nói.

Nhưng gấu trúc lập tức lắc đầu, ngao ngao kêu lên: “Lão đại, ta không mập, chỉ là lông dày một chút, ta rất lợi hại, rất biết ăn.”

“Được rồi, đã biết ăn như vậy, gọi ngươi là Mập tròn đi.”

Mộc Phàm vung tay, không bận tâm gấu trúc đang phản đối, trực

tiếp đặt tên cho nó.

Nghe được lời này, gấu trúc tròn tròn cảm thấy buồn bực, nhưng không có biện pháp nào khác, ai kêu nó đánh không lại Mộc Phàm, chỉ có thể cam chịu.

Mang theo một con gấu trúc, một con tuyết hồ, Mộc Phàm quét sạch toàn bộ Hắc ngục, thấy Bán yêu lọt lưới liền giết.

Còn đám yêu thú ở đây, phần lớn đều chết rồi, một bộ phận nhỏ còn sống đã hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết phá hoại.

Thả ra chính là một tai hoạ ngầm, giết sạch là được.

Làm xong hết rồi Mộc Phàm mới mang theo gấu trúc béo tròn cùng tuyết hồ bốn đuôi rời khỏi Hắc ngục.

Đi trên đường lớn, Mộc Phàm thấy khắp nơi có một ít chiến sĩ đang đuổi bắt Bán yêu.

Trên đường phố có rất nhiều người sôi nổi chủ động mà trợ giúp bắt Bán yêu hoặc chém giết tại chỗ.

Đối với đám Bán yêu tràn đầy tính nguy hiểm cùng tà ác, tự nhiên phải giết sạch mới có thể yên tâm, nếu không sẽ tạo ra phiền toái rất lớn.

Mộc Phàm dùng ý niệm đảo qua, toàn bộ Khu thứ tám rơi vào trong tầm mắt hắn.

Tình huống ở Mộc gia nhanh chóng khiến Mộc Phàm chú ý.

“Lạc Thiên?”

Mộc Phàm phát hiện Mộc gia đang bị một đám Bán yêu vây quanh, hắn nhận biết tên cầm đầu trong đám.

Đúng là đồng học ban ba lúc trước, Lạc Thiên.

Gia hỏa này giống như biến thành người khác, toàn thân có yêu khí bao phủ, trở nên vô cùng yêu dị, đôi mắt lóe ánh sáng hồng, mang đến cho người ta cảm giác quỷ dị.

Mộc Phàm thở dài: “Làm người có gì không tốt, một hai phải làm một quái vật người không ra người yêu không ra yêu.”

Hắn không lo lắng cho Mộc gia chút nào, có Kỳ lân ở đó, trên dưới Mộc gia gà bay chó sủa chuẩn bị vô số thức ăn ngon cung phụng cho nó.

Đây chính là thụy thú Kỳ lân nha, toàn bộ Mộc gia đều vô cùng hưng phấn.

Hiện tại Lạc Thiên mang theo rất nhiều Bán yêu tiến vào, thật sự không biết sống chết, thậm chí hắn còn không biết lão cha cùng gia gia của mình đều đã bị Mộc Phàm tiêu diệt.

“Ta chắc chắn phải diệt Mộc gia.”

Đứng trước Mộc gia, Lạc Thiên tràn đầy tà khí, nở nụ cười dữ tợn nhìn về phía đám người Mộc gia.

Hắn nói: “Hôm nay, ta muốn giết sạch trên dưới Mộc gia các ngươi, Mộc Phàm, lão tử muốn ngươi thống khổ cả đời, chờ ngươi xuất hiện lại rút gân lột da, uống máu ngươi, ăn thịt ngươi.”

“Ha ha ha....” Nói xong thì Lạc Thiên điên cuồng cười ha hả, yêu khí tận trời.

Gia hỏa này hoàn toàn yêu hóa, bị yêu huyết ăn mòn, toàn thân đã không còn chỗ nào giống nhân loại.

Trên mặt hắn mọc đầy vảy đỏ, nhìn như vảy rồng, lập loè ánh sáng hồng, đôi mắt lóe ánh lửa.

Không biết hắn dung hợp máu yêu thú nào, đạt được một loại năng lực của yêu thú cường đại nào đó, có thể khống chế ngọn lửa.

“Lên, giết sạch người Mộc gia.”

Ngay sau đó, Lạc Thiên nhẹ nhàng phất tay, vẻ mặt dữ tợn hạ lệnh.

Vèo vèo vèo...

Vừa ra lệnh, mấy trăm Bán yêu đồng thời vọt tới đám người Mộc gia, muốn tàn sát tất cả, chó gà không tha.

Nghĩ thì rất tốt nhưng hiện thực thường rất tàn khốc.

“Rống!”

Quả nhiên, chỉ nghe được một tiếng rít gào từ trong Mộc gia truyền ra, ngay sau đó, mấy trăm tên Bán yêu tự dưng bốc cháy, kêu rên thê lương rồi hóa thành tro tàn.

Lạc Thiên ngây dại, không rõ nguyên do, không hiểu vì sao mà mấy trăm Bán yêu lại chết, chớp mắt đã bị đốt thành tro.

“Sao lại thế này?” Vẻ mặt hắn âm trầm, lớn tiếng rống giận.

Mới rống xong liền thấy từ trong Mộc gia có một ánh lửa loa ra, toàn bộ người Mộc gia lập tức hưng phấn.

“Kỳ lân?”

Lạc Thiên nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, tức khắc bị dọa chết khiếp, kinh hãi nhìn Kỳ lân toàn thân đen nhánh.

Không sai, đúng là tiên thú Kỳ lân.

“Sao có thể, sao Mộc gia lại có Kỳ lân?”

Lạc Thiên luống cuống, hoảng sợ lui về phía sau, toàn thân bao phủ bởi sự sợ hãi do huyết mạch Kỳ lân áp chế.

Hắn không nói hai lời liền quay đầu chạy, muốn thoát khỏi nơi này, mang tin tức về cho đại ca hắn.

Hô!

Vừa muốn chạy đi thì một ngọn lửa đã quét tới, bao phủ lấy Lạc Thiên.

“Hừ, muốn dùng lửa giết ta, chẳng lẽ không biết ta cũng...” Lạc Thiên khinh thường, nhưng còn chưa dứt lời.

Hắn vốn dĩ muốn nói mình cũng có năng lực khống chế ngọn lửa,

muốn dùng ngọn lửa giết hắn rất khó.

Đáng tiếc còn chưa dứt lời thì Lạc Thiên đã cảm giác thân thể truyền đến từng đợt đau nhức, ngọn lửa thiêu đốt thân thể, biến từng chút một thành tro tàn.

“A... Không có khả năng, đây là lửa gì...”

Lạc Thiên hóa thành hỏa nhân, cả người bốc lửa, đáng tiếc không ngăn được một ngụm lửa của Kỳ lân, trực tiếp bị đốt thành tro tàn.

Đến chết Lạc Thiên cũng không thể tìm Mộc Phàm báo thù, càng không hiểu vì sao mình bị thiêu chết.

Mộc Phàm xem mà âm thầm lắc đầu, lên không được mặt bàn chính là lên không được mặt bàn, nhảy nhót một hồi liền xong.

Vèo!

Hắn vẫy tay, Kỳ lân bay khỏi Mộc gia tới rơi vào lòng bàn tay Mộc Phàm, khiến gấu trúc cùng tuyết hồ sợ hãi.

Một đầu tiên thú Kỳ lân, một đầu tiên thú Côn, lúc này gấu trúc cùng tuyết hồ mới thật có sự kính sợ, trung thành xuất phát từ nội tâm đối với Mộc Phàm.

Chương 417: Quét sạch Lạc gia

-

Khu thứ tám, Lạc gia.

Vốn là một gia tộc lớn thuộc Khu thứ tám, thực lực vượt qua cả Mộc gia.

Nhưng từ hai trăm năm trước liền âm thầm mưu tính, cấu kết một ít dị tộc, thế mà bí mật nghiên cứu kết hợp yêu thú cùng nhân loại.

Thậm chí dã tâm của Lạc gia không chỉ ngừng ở điểm này, muốn nội ứng ngoại hợp với dị tộc, thừa dịp đông tây phương đại chiến căng thẳng, muốn trực tiếp đoạt quyền.

Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, chung quy Lạc gia vẫn đi tới ngõ cụt.

Lúc này, Lạc gia bị rất nhiều quân đoàn vây quanh, các phần tử bên ngoài đã bị quét sạch.

“Đáng chết, làm sao mà xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thế này?”

Trong Lạc gia, cao tầng cùng tinh anh tề tụ một chỗ, mỗi người đều khẩn trương lại sợ hãi.

Cầm đầu là một người trẻ tuổi, tuấn lãng, dáng vẻ vô cùng yêu dị.

Người này đúng là người có thiên phú, thực lực cường đại nhất Lạc gia, Lạc Thiếu Minh.

“Thiếu chủ, hiện tại làm sao bây giờ?”

Một tên quản gia khẩn trương dò hỏi.

Vẻ mặt Lạc Thiếu Minh vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Hoảng cái gì, có mười mấy cao thủ Huyễn ma tộc tọa trấn, còn sợ không nên chuyện sao?”

“Huống hồ, Mộc Phàm đã đi vùng cấm Côn Luân, chắc chắn không

về được, đây là một cơ hội tuyệt hảo."

Giọng điệu Lạc Thiếu Minh tràn đầy tự tin.

Hắn đã sớm tính toán, Mộc Phàm rất mạnh, điểm này hắn thừa nhận.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn phải chờ đến hai bên đông tây đại chiến, cấu kết dị tộc, sau khi nghe tin Mộc Phàm tiến vào vùng cấm Côn Luân liền lập tức bắt đầu kế hoạch.

Đáng tiếc chính là hắn tính lệch một chút, Mộc Phàm không có chết trong vùng cấm.

"Quân chủ lực của Khu thứ tám đang chém giết cùng đám người phương tây, căn bản không thể phân tâm, Lạc gia ta chấp chưởng Khu thứ tám là chuyện chắc chắn."

Nói đến đây, hắn đứng lên hô lớn: "Triệu tập tất cả chiến sĩ Bán yêu của Lạc gia, giết ra ngoài, ta ngược lại muốn xem là ai giải cứu lão già Long Xuyên, thậm chí còn giết phụ thân cùng gia gia ta."

Vừa nói xong, hắn dẫn rất nhiều chiến sĩ Bán yêu, cuồn cuộn ra khỏi Lạc gia, thấy quân đội đang vây quanh.

Đi đầu đúng là người quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên.

Còn các thế lực, gia tộc khác thì đang quét sạch một ít sản nghiệp, thế lực còn lại của Lạc gia, nhổ cỏ tận gốc.

"Long Xuyên, không nghĩ tới ngươi có thể chạy thoát."

Vừa ra tới, ánh mắt Lạc Thiếu Minh nhìn thẳng Long Xuyên, trong mắt tràn ngập sát khí.

Long Xuyên không rên một tiếng, nhìn Lạc Thiếu Minh, trong lòng nhịn không được thở dài một tiếng.

"Ngươi vốn có tiền đồ rất tốt, tiềm lực vô hạn, vì sao lại đi con đường này, nếu bằng năng lực của mình mà thượng vị, không ai có thể nói gì."

Long Xuyên bình tĩnh, giọng nói mang theo chút tiếc hận: “Đáng tiếc, ngươi không nên cấu kết dị tộc, chẳng lẽ không rõ chuyện chủng tộc dị vực mang đến cho nhân loại chúng ta biết bao nhiêu tai nạn rồi sao?”

“Ngươi đã quên cuộc chiến Thiên trụy, nhân loại thiếu chút nữa bị diệt chủng sao?”

Hắn phẫn uất răn dạy, giận vì không thể cứu vãn.

Vì sao cố tình cấu kết dị tộc, tranh đấu nội bộ thì không có gì to tát, dựa vào thực lực của mình thượng vị thì không ai làm gì được ngươi.

Nhưng cố ý ở thời điểm mấu chốt cấu kết dị tộc, tàn hại đồng tộc, quả thực là tội lỗi không thể tha thứ.

“Thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần ta thành công, lịch sử do ta viết, ai mà biết ta đã làm chuyện gì?”

Lạc Thiếu Minh tỏ vẻ khinh bỉ.

Hắn tràn đầy tự tin nói: “Lịch sử do người thắng cuộc viết, giết ngươi, tiêu diệt toàn bộ lực lượng phản kháng trong Khu thứ tám, lại tiêu diệt đám dị tộc kia, ta liền trở thành người thắng cuộc.”

“Khi đó, các ngươi sẽ trở thành tội nhân, bị bêu danh thiên cổ, còn không phải chuyện do ta định đoạt sao?”

Nói tới đây, Lạc Thiếu Minh bỗng nhiên khuyên: “Long Xuyên, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta khuyên ngươi không cần giãy giụa vô ích, đầu hàng, quy thuận ta, có lẽ ngươi còn có thể giữ mạng, còn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.”

“Bằng không...” Lạc Thiếu Minh cười lạnh.

Lời này làm người nghe câm nín.

Hiện tại ngươi đã bị quân đội vây quanh rồi, thế mà còn dám dõng dạc, là ai cho ngươi dũng khí, tự tin, hay là dị tộc cho ngươi dũng khí?

“Quên gốc quên nguồn, phản bội nhân loại, giết!”

Long Xuyên hừ lạnh một tiếng, phất tay hạ lệnh.

Oanh!

Hô hô hô...

Bốn phía, quân đội đồng loạt khai hỏa, hoả lực dày đặc gào thét bay đến, nháy mắt biến Lạc gia thành một biển lửa, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

Súng năng lượng cường đại liên tục nổ vang, khiến toàn bộ Lạc gia tan tành.

Khi tất cả bình ổn, trong biển lửa có một quầng sáng bao phủ tất cả người Lạc gia, bao gồm những tên thủ hạ Bán yêu đó, không chết tên nào.

“Ngây thơ.”

Trong biển lửa, Lạc Thiếu Minh bước ra một bước, nhẹ nhàng nâng tay xé rách biển lửa, vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái đi ra.

Hắn nhìn quân đội bốn phía, khinh thường nói: “Ngươi cho rằng dùng mấy thứ đồ chơi cùn này này có thể diệt Lạc gia ta sao?”

“Long Xuyên, hôm nay ta sẽ cho ngươi nhìn xem, thế nào mới là cường giả thật sự.”

Oanh!

Vừa dứt lời liền thấy trong biển lửa có từng bóng dáng lao ra, tất cả đều tản ra hơi thở cường đại.

“Cường giả Truyền kỳ?”

Đồng tử Long Xuyên co rụt lại, nhìn mười mấy tên dị tộc cường đại đột nhiên lao ra, thế mà đều là cường giả cấp Truyền kỳ.

Mười mấy cường giả cấp Truyền kỳ, trách không được Lạc gia tràn đầy tự tin, cấu kết dị tộc, mời mười mấy cường giả cấp Truyền kỳ

dị tộc tới, lặng yên mang vào Khu thứ tám.

Đây là nguyên nhân mà bọn họ tự tin.

“Chỗ dựa của ngươi chính là mười mấy cường giả cấp Truyền kỳ trước mắt sao?”

Long Xuyên kinh ngạc không loạn, không có một chút sợ hãi, huống chi hắn vừa mới đột phá, đã bước vào cấp Truyền kỳ.

Tuy rằng sức của một người không đủ đánh, nhưng đừng quên bọn họ có vũ khí giết chết thần linh, nói gì tới chuyện giết cấp Truyền kỳ.

“Ha ha ha, ngươi dám dùng Thí thần đạn, hay là đạn hạt nhân sao?”

Lạc Thiếu Minh châm chọc nói, giống như chắc chắn Long Xuyên không dám sử dụng đạn hạt nhân hay Thí thần đạn trong Khu thứ tám.

Nếu dùng thì toàn bộ Khu thứ tám đều chôn cùng, ai dám dùng?

“Long Xuyên, quên nói cho ngươi biết, không chỉ có Khu thứ tám, các khu khác cũng rơi vào cảnh hỗn loạn, có lẽ hiện tại đã luân hãm.”

Lạc Thiếu Minh cuồng ngạo cười to, như đã ăn chắc Long Xuyên.

Không nghĩ tới, một màn này rơi vào trong mắt Mộc Phàm, hắn khinh thường không thôi, gia hỏa này có lòng tự tin cao tới trời nha, cho rằng bản thân vô địch rồi sao?

“Cường giả cấp Truyền kỳ mà thôi, chẳng lẽ ngươi không biết bên chúng ta có một vị Truyền kỳ giết Bán thần như giết gà sao?”

Long Xuyên cười cười, không hề sợ hãi.

Vừa nghe lời này, Lạc Thiếu Minh liền cười to: “Ngươi nói chính là Mộc Phàm sao, ta thừa nhận hắn rất cường đại, một mình đánh bại năm tên Bán thần, có thể chống lại cả thần linh.”

“Đáng tiếc, hiện tại hắn đã chết trong vùng cấm Côn Luân, e là ngươi phải thất vọng.” Nói đến đây, hắn có vẻ đắc ý.

Mình tính toán không sai sót, tự nhiên không có khả năng không tính đến gia hoả yêu nghiệt Mộc Phàm kia, cho nên khi nghe tin hắn tiến vào Côn Luân mới dám bắt đầu kế hoạch.

Vốn đã sớm khởi động kế hoạch, nhưng lại toát ra một tên như Mộc Phàm, thanh danh quá vang dội, sau trận chiến Long Thành có uy danh lớn, khiến Lạc gia không dám tuỳ tiện hành động.

Lần này không cần băn khoăn, nên trực tiếp động thủ rồi.

“Mộc gia hiện tại hắn là bị đệ đệ Lạc Thiên của ta diệt sạch rồi.”

Lạc Thiếu Minh tự tin nói.

“Không, ngươi sai rồi.”

Đúng lúc này, có một giọng nói truyền đến, mọi người đồng loạt nhìn lại.

Kẻ tới chính là nhóm tinh anh Mộc gia, cầm đầu đúng là lão tổ Mộc Anh, tự mình dẫn người tới hỗ trợ Long Xuyên.

“Long lão, không cần nói nhiều, trực tiếp tiêu diệt đám phản bội này đi, cấu kết dị tộc, chết không hết tội.”

Mộc Anh nói thẳng, muốn đấu võ.

Long Xuyên vội vàng ngăn lại, nhỏ giọng hỏi: “Mộc Phàm đâu, Lạc gia có rất nhiều cường giả dị tộc chi viện, có hơi khó giải quyết.”

“Yên tâm, Mộc Phàm đã ở nơi này.” Mộc Anh tự tin đáp lại.

Lời này khiến Long Xuyên yên tâm, còn Lạc Thiếu Minh thì kinh ngạc.

“Sao có thể, sao lão thất phu Mộc Anh ngươi có thể còn sống, đệ đệ ta đâu?” Lạc Thiếu Minh cảm thấy bất an.

Mộc Anh cười lạnh nói: “Đệ đệ của ngươi đã sớm đi gặp Diêm

Vương rồi, nếu ngươi nhớ hắn thì ta có thể tiễn ngươi một đoạn đường."

"Lão thất phu, ngươi tìm chết."

Lạc Thiếu Minh giận tím mặt, nhưng vì cẩn thận nên hắn cũng không có tự mình động thủ.

"Các vị, giết bọn họ."

Hắn trực tiếp chỉ huy mười mấy cường giả Truyền kỳ dị tộc kia động thủ giết Mộc Anh cùng đám Long Xuyên trước mắt.

Mọi người lập tức đề cao cảnh giác, chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng điều khiến tất cả ngạc nhiên chính là mười mấy tên Truyền kỳ dị tộc kia vẫn không nhúc nhích, đứng cứng ngắc tại chỗ, giống như không nghe thấy.

Lạc Thiếu Minh sửng sốt, tức giận nói: "Các ngươi còn thất thần làm gì, mau ra tay."

"Đừng hô, bọn chúng không thể động đậy nữa."

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng từ trên đỉnh đầu truyền đến, mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện không biết Mộc Phàm đã ở trên không trung khi nào.

Hắn đang cưỡi một đầu gấu trúc, trong ngực ôm một con hồ ly bốn đuôi trắng như tuyết, hai bên trái phải có hai vật nhỏ đang lơ lửng.

Kỳ lân, Côn lơ lửng hai bên Mộc Phàm, lười biếng ngủ gật, cảm thấy không thú vị.

"Mộc Phàm?"

Lạc Thiếu Minh thấy người tới, vẻ mặt như gặp quỷ.

Người tới không phải là Mộc Phàm thì là ai?

"Nghe nói ngươi đang tìm ta, cho nên ta nhanh chóng từ vùng cấm

Côn Luân trở về, như thế nào, có phải rất kinh hỉ, rất cảm động hay không?”

Mộc Phàm lạnh nhạt nhìn Lạc Thiếu Minh, giọng điệu làm ngọn lửa không tên trong lòng Lạc Thiếu Minh bốc lên.

“Mộc Phàm, có thể sống sót trở ra thì như thế nào, nếu xuất hiện, vậy cùng lúc giải quyết luôn.”

Vẻ mặt Lạc Thiếu Minh trở nên hung ác, hừ một tiếng rồi nói: “Hai vị đại nhân, xuất hiện đi, giết tên Mộc Phàm này.”

Vèo vèo!

Vừa dứt lời, liền thấy hai bóng đen một trái một phải xuất hiện bên cạnh Lạc Thiếu Minh, hơi thở khủng bố, cả người tản ra thần uy nhàn nhạt.

Hai tên Bán thần xuất hiện như hai cái bóng, mang đến cho người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

“Huyễn ma tộc, hai tên Bán thần, mười mấy tên Truyền kỳ, xem ra các ngươi thật sự bỏ vốn gốc, đáng tiếc các ngươi chắc chắn sẽ diệt vong.”

Nhìn hai tên Bán thần Huyễn ma tộc, Mộc Phàm không hoảng hốt chút nào, ngược lại cười lạnh.

“Tiểu Côn Côn, ăn bọn chúng.”

Mộc Phàm vừa dứt lời, mọi người liền thấy con cá nhỏ kỳ quái đang lười biếng đột nhiên há mồm hướng về hai tên Bán thần dị tộc cùng mười mấy cường giả cấp Truyền kỳ hét to, táp tới.

“Tìm chết!”

Hai tên Bán thần Huyễn ma tộc Bán nổi giận hét lên, thân thể đồng thời biến mất.

Chương 418: Tà thần

“Ngao...”

Tiểu Côn Côn há mồm hét to

Nhưng giọng nó quá non nớt, mang đến cho người ta cảm giác đáng yêu.

Nhưng nó không đáng yêu chút nào, ngược lại rất hung tàn.

Ực ực!

Chỉ thấy Tiểu Côn Côn một ngụm nuốt trọn hai tên Bán thần và mười mấy sinh vật cấp Truyền kỳ.

Bọn chúng không có năng lực phản kháng, Bán thần, Truyền kỳ đều trực tiếp biến mất.

“Lão đại, còn có thể ăn sao?”

Tiểu Côn Côn chép chép miệng, nói tiếng người, nói ra một câu làm người nghe kinh hoảng.

Nó nói xong, nhìn chằm chằm Lạc Thiếu Minh, còn có một đám Bán yêu kia, ánh mắt tràn đầy khát vọng muốn ăn hết.

Lòng Lạc Thiếu Minh lạnh lẽo, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

“Sao có thể, đây là thứ gì?”

Hắn nhìn con cá nhỏ này, trông như một con cá voi biết bay, nhưng chắc chắn không phải cá voi.

Con này rất giống một sinh vật trong truyền thuyết, Côn.

“Truyền thuyết Bắc Minh có cá tên Côn, không biết dài mấy ngàn dặm, chẳng lẽ đây là Côn?”

Long Xuyên ngây ngốc nhìn Côn, trong lòng đã có đáp án, cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Mộc Phàm quả nhiên lại làm người ta mở rộng tầm mắt, thế mà tìm được một giống loài thượng cổ, tiên thú đáng sợ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Lại nhìn con Kỳ lân nhỏ bên cạnh hắn, toàn thân nó ngăm đen, chân dẫm tường vân, liếc mắt liền biết là thụy thú Kỳ lân.

“Một con Kỳ lân, một con Côn.” Long Xuyên vô cùng kích động.

Lạc Thiếu Minh tức giận, ánh mắt nhìn Mộc Phàm trở nên quỷ dị.

“Mộc Phàm, không thể không nói ngươi thật sự làm người ta kinh ngạc nha.”

Hắn khôi phục bình tĩnh, tà mị cười: “Ngươi vốn chỉ là một tên phế vật không thể tu luyện, vì sao chỉ trong chớp mắt liền có thực lực cường đại như thế?”

“Xem ra trên người của ngươi có bí mật, là đạt được bảo tàng thượng cổ hay là truyền thừa của tiên nhân, truyền thừa Cựu thần?”

Lạc Thiếu Minh càng nói, nụ cười càng quỷ dị, mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ tà ác.

Trên người hắn xuất hiện từng sợi tà khí, những người chung quanh lập tức cảnh giác.

Chỉ mình Mộc Phàm trước sau như một, vẫn bình tĩnh, giống như căn bản không để Lạc Thiếu Minh vào trong mắt.

“Lạc gia phản bội nhân loại, phản bội tổ tông, đối mặt ngoại tộc như hổ rình mồi thế mà còn câu kết với kẻ địch dị vực.”

“Không thể không nói, trong nhân loại vẫn có một ít sâu mọt, bại hoại, mà ngươi chính là cái loại bại hoại trong bại hoại.”

Lời Mộc Phàm nói lại khiến nụ cười của Lạc Thiếu Minh quỷ dị hơn nữa.

“Hắc hắc hắc...” Hắn cười nói: “Trên đời này, cường giả vi tôn, kẻ yếu là nô, ngươi nói nhiều cũng vô dụng.”

“Chờ ta giết ngươi, trên đời này liền không có còn người nào dám nói ta phản bội nhân loại, ngược lại sẽ nói ta cứu vớt nhân loại.”

“Lịch sử đều do người thắng viết.” Lạc Thiếu Minh không ngừng cười to, tà khí càng thêm nồng đậm.

Chỉ thấy hắn đột nhiên lấy ra một pho tượng, tà khí tận trời, cho người ta cảm giác cực kỳ tà ác, ập thẳng tới linh hồn.

“Mộc Phàm, dù như thế nào đi nữa, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.”

Lạc Thiếu Minh điên cuồng cười to, như nhập ma, tà ác đến cực điểm, thân thể dần dần biến hóa.

Chỉ thấy thân thể vốn đang là hình người dần dần bành trướng, da thịt trở nên đỏ sậm, trên mặt phủ kín hoa văn quỷ dị, biến thành một quái vật.

Thân hình trở nên cao lớn, cao khoảng mười mét, khiến vô số người trong Khu thứ tám có thể thấy rõ ràng.

Lạc Thiếu Minh biến thành một tà vật.

“Tà ma?” Mộc Phàm kinh ngạc quan sát hắn.

Gia hỏa này biến thành tà ma, một lời không hợp liền biến thân.

“Tà thần viễn cổ, ta lấy máu tươi gọi tên, lấy sinh mệnh hiến tế, triệu hoán ngài, vị thần huỷ diệt viễn cổ, san bằng tất cả phàm trần.”

Lạc Thiếu Minh giơ cao tượng thần tà ác, niệm chú ngữ, thế mà triệu hoán thần linh tà ác.

Ong!

Tượng thần tà ác đột nhiên sáng lên, từng tia sáng u ám nở rộ, đâm thủng không gian, tạo thành một đường hầm không gian.

Giống như đả thông vách tường thế giới, muốn triệu hoán một tên thần linh tà ác phủ xuống.

“Triệu hoán tà thần sao?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhìn Lạc Thiếu Minh hành động, không hề ngăn cản.

Tà thần mà thôi, không nói tới Côn cùng Kỳ lân đang ở đây, với thực lực hiện tại của Mộc Phàm, có Thần vương tới hắn cũng không sợ, huống chi chỉ là một tên tà thần?

“Hiến tế!”

Lạc Thiếu Minh hét to một tiếng, đám Bán yêu chung quanh đột nhiên nổ tung, đám Bán yêu hóa thành máu thịt để hiến tế.

Gia hỏa này thật tàn nhẫn, ngay cả người nhà cũng không buông tha, nhiều tinh anh Lạc gia vốn đang hưng phấn, kết quả lại trở thành tế phẩm.

“A...”

“Thiếu chủ tha mạng!”

Không ít người Lạc gia hoảng sợ kêu to, bắt đầu xin tha.

Đáng tiếc Lạc Thiếu Minh không thèm để ý tới, cũng không có một chút thương hại, hoàn toàn xem bọn họ là tế phẩm hiến tế tà thần.

Long Xuyên khẩn trương nói: “Mộc Phàm, không ngăn cản hắn sao, một khi tà thần buông xuống, làm không tốt sẽ có thương vong rất lớn.”

“Không có việc gì, ta cảm ứng được tên tà thần này không mạnh lắm, yên tâm, ngươi dẫn người lui về phía sau, không nên tới gần nơi này.”

Mộc Phàm cũng không quay đầu lại nói, căn bản không có coi trọng tên tà thần mà Lạc Thiếu Minh đang triệu hoán.

Thậm chí trong lòng có một ý tưởng khác, hắn ngửa bàn tay, trong tay có thêm một tượng thần tà ác, đúng là một pho tượng tà thần mà hắn lấy được lúc trước.

“Nếu ngươi đã triệu hoán tà thần, không bằng triệu hoán nhiều thêm một tên.”

Mộc Phàm bỗng nhiên mở miệng nói một câu, không chờ Lạc Thiếu Minh phản ứng, trực tiếp tế tượng thần.

Tượng thần tà ác trong tay bay ra, lơ lửng trong không trung, thế mà bắt đầu cướp đoạt, hấp thu tế phẩm Lạc gia, kết nối với đường hầm không gian.

Ầm vang!

Trong lúc nhất thời, hai tượng thần bay lơ lửng, tản ra hơi thở tà ác kinh thiên, hơi thở của tà thần dần dần xuất hiện.

“Ngươi cũng có tượng tà thần?” Lạc Thiếu Minh kinh ngạc, phẫn nộ nhìn Mộc Phàm.

Gia hỏa này cũng có một pho tượng tà thần, hơn nữa còn cướp đoạt tế phẩm của hắn cùng lúc triệu hoán, chuyện này làm Lạc Thiếu Minh luống cuống.

Bởi vì một khi không đủ tế phẩm, Lạc Thiếu Minh là người triệu hoán nên sẽ có khả năng trở thành tế phẩm rất cao.

Triệu hoán một tên tà thần thì vừa đủ nhưng Mộc Phàm lại ném ra thêm một pho tượng, hơi thở không yếu hơn chút nào, lòng hắn tức khắc lạnh ngắt.

“Không không không...” Rất nhanh, Lạc Thiếu Minh cảm giác không ổn.

Quả nhiên giống như hắn suy đoán, tinh anh Lạc gia cùng một đám Bán yêu không đủ để hiến tế triệu hoán hai tên tà thần cùng lúc.

Lúc này thiếu tế phẩm, là người triệu hoán nên Lạc Thiếu Minh bị hai tà thần xem là tế phẩm luôn, bắt đầu hấp thu máu thịt của hắn.

“Địa ngục hỏa mãng, xuất hiện đi.”

Trong lúc nguy cấp, Lạc Thiếu Minh hét to một tiếng, giữa hai chân mày có một ánh lửa lao ra, hóa thành một con hoả mãng khủng bố, tản ra ma khí.

Đây là một con Địa ngục hỏa mãng, một loại hung xà tà ác, có một đôi sừng, đôi mắt loé ma quang, đúng là át chủ bài lớn nhất của Lạc Thiếu Minh.

“Nhân loại hèn mọn ngu xuẩn, các ngươi quấy nhiễu ta ngủ say.”

Địa ngục hỏa mãng vừa ra tới, thân thể to lớn lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống mọi người, mở miệng phun ra một câu bằng ngôn ngữ nhân loại.

Nó hung hãn mở miệng rộng táp về phía Mộc Phàm.

“Chỉ một con mãng xà cũng dám lỗ mãng trước mặt lão đại?”

Chỉ nghe một giọng nói non nớt truyền đến, liền thấy Kỳ lân dẫm lên tường vân bay ra, thân hình ầm ầm ầm biến to, lập tức mở ra miệng rộng cắn đầu Địa ngục hỏa mãng đầu.

Răng rắc, Địa ngục hỏa mãng cường đại, đáng sợ thế mà bị Kỳ lân cắn đứt đầu, trực tiếp treo mạng.

“Ực...”

Vô số người kinh hãi, nhìn ma thú địa ngục đáng sợ bị Kỳ lân cắn đứt đầu chết thảm tại chỗ, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

“Không có khả năng!”

Lạc Thiếu Minh hoảng sợ kêu to, đó chính là ma thú địa ngục, có thể so với thần thú, thậm chí có thực lực vượt qua thần thú lại bị giết như vậy?

Hắn ngơ ngác, dại ra, hoàn toàn không thể tin được.

“A... Không, tà thần vĩ đại, ta không phải tế phẩm...” Lạc Thiếu Minh kêu rên thảm thiết, thân thể dần dần thu nhỏ, khô quắt lại.

Hắn đã trở thành tế phẩm, hiến tế không thể bị gián đoạn, tế phẩm không đủ đương nhiên là do người triệu hoán là hắn thêm vào hoặc là hắn tiếp tục biến người khác trở thành tế phẩm.

Đáng tiếc, người chung quanh sớm đã được Long Xuyên mang theo

lui ra rất xa, hơn nữa, Mộc Phàm cũng đã phong toả khu vực này.

Cuối cùng, Lạc Thiếu Minh bị hút thành thây khô, sau đó hoá thành tro tàn biến mất, hồn phi phách tán.

Ong!

Một hơi thở cường đại bùng nổ, trong không trung xuất hiện hai vòng xoáy khủng bố, từ bên trong trào ra hai hơi thở thần linh cường đại, tà ác.

Tà thần, sắp buông xuống.

Hơn nữa còn là hai tên tà thần cùng nhau buông xuống, cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Vốn không đủ tế phẩm, mặc dù Lạc Thiếu Minh đã trở thành tế phẩm nhưng vẫn không đủ để triệu hoán hai tên tà thần đồng thời buông xuống.

Địa ngục hỏa mãng chết đi, thi thể cũng trở thành tế phẩm, cuối cùng hoàn thành hiến tế, triệu hoán thành công.

Oanh!

“Run rẩy đi, phàm nhân, Huyết ngục ma vương buông xuống...”

“Ta là Hắc ngục tà thần, La Tam, hàng lâm nhân gian....”

Hai âm thanh đáng sợ từ trong vòng xoáy truyền đến, không trung u ám, toàn bộ Khu thứ tám bị bao phủ trong bóng tối.

Vô số người hoảng sợ, nhìn hai vòng xoáy khủng bố trong không trung, từ bên trong có hai sinh vật đáng sợ chậm rãi đi ra.

Hai tên tà thần đã buông xuống.

Mọi người đều hoảng sợ, bị hai cổ hơi thở tà ác đáng sợ áp chế, không thể nhúc nhích, chỉ có mình Mộc Phàm không bị ảnh hưởng chút nào.

“Còn tưởng rằng cấp Thần vương, thì ra chỉ là hai tên tà thần bình

thường.”

Hắn yên lặng quan sát hai tên tà thần trước mắt, trong mắt lộ vẻ thất vọng, nhịn không được mở miệng nói.

Hai tên tà thần nghe được lời này.

Vù!

Hai tên tà thần đồng loạt nhìn qua, khi thấy Mộc Phàm cũng không có biểu cảm gì, nhưng thời điểm thấy Côn và Kỳ lân bên cạnh Mộc Phàm thì hoảng sợ.

“Tiên thú Thiên Đình thượng cổ?”

Hai tên tà thần kinh hoảng kêu to, vừa thấy liền nhận ra Côn cùng Kỳ lân.

“Chạy!”

Hai tên tà thần liếc nhau, phản ứng cùng lúc.

Oanh!

Ngay sau đó, hai tên tà thần bỏ chạy, nhanh đến mức làm người ta không kịp phản ứng, mới vừa buông xuống mà quay đầu chạy rồi?

Tất cả mọi người ngơ ngác, bị hành động của hai tà thần trước mắt làm ngây ngẩn.

Không ai nghĩ tới hai tên tà thần vừa bị triệu hoán xuống lại trực tiếp quay đầu bỏ chạy, khiến người ta bất ngờ.

“Tới rồi mà còn muốn chạy sao?”

Mộc Phàm cười lạnh, lắc mình đuổi theo

Chương 419: Nguy cơ tới gần

-

“Già thiên thủ!”

Một tiếng quát lạnh vang lên, liền thấy tiên quang hội tụ hóa thành một bàn tay to ù ù ép xuống.

“Không tốt!”

Hai tên tà thần thấy không ổn, đều bộc phát ra tà khí kinh thiên, tà thần chi lực bùng nổ, song song hợp lực đánh về phía bàn tay to.

Chỉ nghe một tiếng “Ầm", bàn tay to khẽ run lên, thế mà không tổn hao gì cả, năm ngón tay bóp chặt, hai tên tà thần hoảng sợ kêu to.

“A... Tha mạng...”

Một tên tà thần kêu rên xin tha, đáng tiếc bị bàn tay to bóp nát trong không trung, hóa thành pháo hoa.

Tên tà thần còn lại thấy thế sợ hãi không thôi, giận dữ hét: “Nhân loại, ỷ vào tiên thú chống lưng, bổn tọa cùng ngươi thế bất lưỡng lập.”

Phanh!

Nói xong nó trực tiếp tự bạo phân thân hình chiếu này, bộc phát ra lực lượng vô cùng tà ác, đáng tiếc vẫn bị bàn tay to bóp nát.

Mộc Phàm vừa ra tay, trực tiếp bóp chết hai tên tà thần, mọi người xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Đám người Long Xuyên há to miệng, ngơ ngác không biết nói gì, biết Mộc Phàm rất lợi hại nhưng không nghĩ tới lợi hại đến trình độ này.

Đó chính là hai tên tà thần, nói diệt liền diệt.

Hơn nữa là dùng một tay bóp chết, giống như bóp chết hai con

kiến, gọn gàng dứt khoát, khiến người ta khó có thể tin được.

Thật ra bọn họ không biết Mộc Phàm đã thi triển cấm thuật, lấy tu vi hiện giờ cộng với uy lực của cấm thuật quả thực chính là thần cản giết thần.

Chỉ hai hình chiếu tà thần mà thôi, còn không phải tiện tay bóp chết sao, cho nên Mộc Phàm cũng không cảm thấy có gì to tát cả.

“Đáng tiếc, hai hình chiếu này không có giá trị gì, nếu bản thể tới thì tốt rồi, còn có thể trực tiếp nướng, hầm canh, chắc chắc hương vị cực kỳ thơm ngon.”

Mộc Phàm tiếc hận lắc đầu, mọi người mà biết chắc bị hù chết.

“Phàm nhân, ngươi chọc giận ta, ngươi chờ...”

Đột nhiên, từ trong vòn xoáy nước truyền đến một giọng nói đầy phẫn nộ.

Mộc Phàm vốn đang định trở về, vừa nghe xong hai mắt tức khắc sáng lên.

“Thế mà còn dám truyền lời tới đây, đúng lúc thử xem xem có thể cách không đánh thần hay không.”

Nói xong, toàn thân Mộc Phàm tản ra tiên quang, hội tụ trên một ngón tay, thi triển Cửu thiên cấm thuật.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm thọc một ngón tay tới vòng xoáy trong không trung.

Tiếng răng rắc giòn vang truyền đến, vòng xoáy trực tiếp tan rã, một ngón tay cường đại xỏ xuyên qua thời không, nháy mắt đánh vào một thế giới khác.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, vòng xoáy hoàn toàn biến mất.

Tên tà thần vừa rồi rất kiêu ngạo nhưng không ngờ Mộc Phàm lại có thể cách thời không trọng thương mình, bị doạ chết khiếp.

Thấy một ngón tay không thể mạt sát đối phương, trong lòng Mộc Phàm có chút thất vọng.

“Đáng tiếc, thực lực còn chưa đủ, nếu không thì tên tà thần kia đã bị giết chết rồi.”

Mộc Phàm tiếc hận lắc đầu.

Vòng xoáy còn lại cũng nhanh chóng tan rã, tên tà thần bên này vốn cũng muốn buông lời hung ác nhưng thấy không ổn trực tiếp cắt đứt liên hệ.

Hiển nhiên đã bị thủ đoạn cường đại của Mộc Phàm hù doạ, tên tà thần kia cách thời không vẫn bị trọng thương, tất nhiên tên này phải sợ hãi rồi.

“Trốn rất nhanh nha.” Mộc Phàm cười cười không để ý.

Không thể giết chết bản thể của hai tên tà thần nên cũng hơi tiếc nuối, nhưng đã dùng hai tên tà thần kiểm chứng được giới hạn của bản thân.

Hắn vẫn có chút không hài lòng, cảm thấy còn chưa đủ cường đại, xem ra cần phải tiếp tục nỗ lực nạp tiền thăng cấp mới được.

Phía dưới, đám người Long Xuyên, Mộc Anh, Mộc Hùng nhìn nhau, lần đầu tiên được kiến thức sức mạnh to lớn của Mộc Phàm.

Có thể cách thời không đả thương bản thể của tà thần, cường đại thái quá.

“Tà thần đã bị tiêu diệt, mọi người có thể quét sạch lực lượng Lạc gia còn sót lại.”

Mộc Phàm hạ xuống, mở miệng nói một câu khiến mọi người bừng tỉnh.

Lúc này Long Xuyên mới tỉnh ngộ lại, ra lệnh: “Mọi người toàn lực quét sạch phản đồ Lạc gia.”

“Tuân lệnh!”

Đội quân triển khai tìm tòi, quét sạch lực lượng của Lạc gia.

Khu thứ tám dần dần khôi phục bình yên, mọi người đều biết trận hỗn loạn này đã kết thúc, địch nhân đã bị tiêu diệt.

Không ít người được thấy tư thế oai hùng vô địch của Mộc Phàm, một tay bóp chết hai tên tà thần, thanh danh truyền xa, vô số người hâm mộ cuồng nhiệt hô vang tên hắn.

Có thiếu nữ tuyên bố phải gả cho hắn, có người còn nói muốn sinh cho hắn một đống em bé.

Mộc Phàm sợ tới mức trực tiếp trốn mất, không dám đi ra ngoài, những người hâm mộ này quá nhiệt tình, quá cuồng nhiệt rồi.

“Long bá, tình huống ở các khu khác thế nào?”

Lúc này, trong phòng hội nghị Khu thứ tám, Mộc Phàm nghiêm túc dò hỏi Long Xuyên.

Long Xuyên nghe xong, nói: “Các khu đều có phản loạn, nhưng cơ bản đã bị quét sạch, lực lượng dị tộc giống như bắt đầu ngủ đông.”

“Có một số đã thoát ra ngoài.”

Nói đến đây, Long Xuyên nhíu mày, cảm thấy khó hiểu nói tiếp: “Rốt cuộc Lạc gia cấu kết bao nhiêu dị tộc, lần này bọn chúng đột nhiên xuất hiện, chắc chắn không đơn giản như vậy.”

“Đúng rồi, Tiêu lão muốn nói chuyện với ngươi.”

Nhớ tới việc này, Long Xuyên nói ra.

“Được, ta đây liền liên hệ Tiêu lão.”

Mộc Phàm trực tiếp liên hệ Tiêu lão.

“Mộc Phàm, chuyện lần này có chút mờ ám, có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả.”

Mới vừa kết nối, Tiêu lão nghiêm túc nói ra suy đoán của mình.

Sau khi nghe xong, Mộc Phàm trầm tư một hồi, hỏi: “Ý của ngài là kẻ sau màn đã muốn động thủ rồi?”

“Đúng vậy, ngươi cẩn thận.” Tiêu lão nghiêm túc gật gật đầu.

Kẻ sau màn mà hai người đều biết chính là vị tiên tri thần bí đã biến mất kia.

“Tiên tri...” Mộc Phàm lẩm bẩm, trong mắt lóe tia sáng lạnh.

Xem ra Lạc gia cùng một ít người khu khác đều rơi vào bẫy rập, trở thành quân cờ.

Nhưng làm như vậy, có lợi ích gì cho hắn?

Rốt cuộc vị tiên tri kia muốn làm gì, vô số nghi vấn quanh quẩn trong đầu, không giải quyết hết sao có thể yên tâm rời đi?

“Vừa mới thu được tin tức, các trường học lớn bị dị tộc tập kích, tổn thất thảm trọng.”

Đột nhiên, sắc mặt Long Xuyên thay đổi, nói ra tin tức này.

Các trường học lớn đột nhiên bị dị tộc tấn công, đều tổn thất không nhỏ, khiến người ta cảm thấy áp lực, như dấu hiệu mưa gió sắp tới.

“Các trường học lớn bị tập kích?”

Mộc Phàm chau mày, sau khi cắt đứt liên hệ với Tiêu lão thì lập tức liên hệ hiệu trưởng Thanh Bắc, Diêm Thanh Sơn.

“Mộc Phàm sao, có chuyện gì không, ta đang vội vàng thu thập tàn cục.”

Mới vừa kết nối, Mộc Phàm liền thấy cả người Diêm Thanh Sơn đầy máu, đang chỉ huy rất nhiều cao thủ Thanh Bắc ngăn chặn dị tộc, hai bên vừa chém giết một trận.

Nhìn thấy cảnh này, hắn lập tức ý thức được dị tộc đã có chuẩn bị, cố ý tập kích bất ngờ vào thời điểm này.

Rốt cuộc là vì sao, là vị tiên tri kia hay là kẻ nào khác đang thao túng?

“Hiệu trưởng, đừng đuổi theo, trước ổn định phòng ngự tiết điểm.”

Mộc Phàm suy nghĩ rồi nhắc nhở một câu, không thể đuổi theo, tránh trúng kế.

“Yên tâm, bọn chúng không tiến vào được.” Diêm Thanh Sơn cười nói.

Hai người giao lưu một lúc liền ngắt liên hệ.

Mộc Phàm đứng trên không trung Khu thứ tám xem xét bản đồ, trên bản đồ xuất hiện điểm đỏ, đều là dị tộc.

Hơn nữa số lượng còn không ít, có một đám dị tộc cấp Truyền kỳ đang ẩn nấp, bên phương tây có cường giả dị tộc tập kết.

Đây là điềm báo mưa gió sắp tới, chắc chắn dị tộc sẽ tiến hành tập kích bất ngờ lần nữa.

“Hả, có hơi thở thần linh buông xuống.”

Rất nhanh, Mộc Phàm đã nhận ra bên phương tây xuất hiện hơi thở thần linh, số lượng không ít, trong lòng lập tức suy đoán có thần linh buông xuống.

Xem ra dị tộc đã chuẩn bị tổng tiến công, muốn một lần gom sạch nhân loại phương đông.

“Không ổn rồi.”

Lúc này, Long Xuyên có vẻ vội vã, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Mộc Phàm nhìn hắn hỏi: “Chuyện gì mà vội như vậy, có phải dị tộc phát động tổng tiến công hay là đánh lén không?”

“Không có.” Long Xuyên lắc đầu, nói: “Vừa rồi nhóm người cuối cùng rút khỏi Long Thành truyền đến một tin tức.”

“Bên ngoài hư không Long Thành có bí cảnh thượng cổ xuất thế.”

Vừa nghe tin tức này, Mộc Phàm liền sửng sốt, bí cảnh sao, chẳng lẽ là bí cảnh mà đám Tiêu Văn đang ở, chỗ mà mình lấy được tiên đỉnh?

“Vừa rồi rà quét, có rất nhiều cường giả dị tộc trực tiếp chạy tới nơi đó, sinh vật Truyền kỳ, Sử thi, thậm chí là Bán thần, thần linh đều xuất hiện.”

Long Xuyên có chút nóng nảy.

Bởi vì hắn vừa mới nhận được tin tức, Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, còn có không ít người đang ở trong bí cảnh kia, tình huống rất nguy cấp.

“Bí cảnh xuất thế, cường giả các tộc đều chạy tới, thần linh cũng bị hấp dẫn, mấy tiểu tử kia rơi vào tình cảnh nguy hiểm.”

Long Xuyên nói xong nhìn Mộc Phàm, không cần nói thì hắn cũng biết.

Cho nên Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Chuyện bí cảnh để ta xử lý, yên tâm đi, các nàng sẽ không gặp chuyện gì.”

“Có ngươi đi ta liền an tâm.” Long Xuyên nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Phàm ra tay chắc chắn không có việc gì, có thể bảo đảm đám Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần an toàn trở về.

“Ta chạy tới bí cảnh thượng cổ bên ngoài Long Thành đây, chuyện ở đây giao lại cho các ngươi.”

Mộc Phàm nói xong không đợi đáp lời, trực tiếp xé rách không gian bước vào, chớp mắt liền biến mất khỏi Khu thứ tám.

Rất nhiều dị tộc cường giả dị tộc hành động, giống như cũng đã biết tin tức bí cảnh thượng cổ xuất thế.

“Bí cảnh thượng cổ.”

“Cần phải đoạt lấy.”

Một ít Bán thần, thần linh sôi nổi xuất động, một đám như phát điên.

Bí cảnh thượng cổ có sức hấp dẫn quá lớn, thần linh cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi đó.

Lúc này, bên ngoài hệ Thái Dương có một quái vật khổng lồ đang dùng tốc độ kinh người tới gần hệ Thái Dương, một nguy cơ lớn đang tới gần địa cầu.

Nếu Mộc Phàm ở chỗ này, chắc chắn liếc mắt một cái là có thể nhận ra quái vật khổng lồ này chính là Tinh không cự thú.

Rốt cuộc con Tinh không cự thú này cũng tới hệ Thái Dương.

Oanh!

Hệ Thái Dương hơi rung động, từ trường phòng ngự bị xé rách, Tinh không cự thú cắm đầu vọt vào hệ Thái Dương.

Chương 420: Cấm đạo bia

Bên ngoài Long Thành, trong hư không có từng tia sáng loé lên, năm màu chiếu rọi, sáng lạn mỹ lệ.

Nơi đó có một bí cảnh thượng cổ đang xuất thế, bên trong toát ra bảo quang, hấp dẫn vô số sinh linh tiến đến.

“Bí cảnh ra, chí bảo hiện.”

“Mau đi đoạt bảo!”

Vèo vèo vèo!

Một lượng lớn sinh linh, cường giả sôi nổi chạy tới, có sinh vật cấp Truyền kỳ, cấp Sử thi, còn có Bán thần băng ngang hư không, đâm nát từng mảng không gian.

Càng đáng sợ chính là chuyện bí cảnh xuất thế hấp dẫn rất nhiều thần linh, toàn bộ đều hướng về bảo vật thượng cổ trong bí cảnh.

Trước đó Mộc Phàm đã tiến vào bí cảnh này, còn lấy được đến một cái tiên đỉnh.

Bởi vậy mà không còn ma đầu nữa, bốn hung linh trong phong ấn cũng chạy ra ngoài, không rõ tình huống hiện tại.

Bốn người Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, mập mạp, Diệp Thiên hiện tại như thế nào.

"Phong ấn bí cảnh đã biến mất, vì sao bốn gia hoả này không gom sạch bảo vật?”

Mộc Phàm đứng trong hư không, nhìn từng tia bảo quang loé lên, trong lòng có chút khó hiểu.

Nguy hiểm đều đã bị mình bài trừ rồi, vì sao còn để đám bảo vật này xuất thế, trực tiếp hốt sạch là được mà.

Chẳng lẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn?

Nghĩ thì nghĩ nhưng Mộc Phàm vẫn mau chóng đi tới cửa vào bí cảnh, có một lượng lớn sinh vật dị vực đang tụ tập ở đây.

Một đám nối tiếp một đám vọt vào, muốn nhanh chân đoạt lấy bảo tàng trong bí cảnh thượng cổ.

Mộc Phàm cũng không nhàn rỗi, phóng tới một luồng bảo quang, chớp mắt lại tiến vào bí cảnh thượng cổ này lần nữa.

Oanh!

Mới vừa tiến đến liền thấy một cổ năng lượng cường đại chính diện đánh tới, hắn vung tay lên đánh tan cổ năng lượng hỗn loạn này.

Giương mắt nhìn mới phát hiện có một đám sinh vật đang tranh đấu, chém giết nhau.

“Rống... Bảo vật là của ta.”

Một sinh vật cấp Truyền kỳ rít gào, vô cùng hung hãn.

Ba cái đầu đồng thời ngửa thẳng lên trời rống to, phun khói độc bao phủ tám phương.

Hai sinh vật cấp Truyền kỳ khác cũng lợi hại không kém, một con sư tử lửa, một con sói, tiếng rống vang trời.

Ba con sinh vật cấp Truyền kỳ này đánh nhau kịch liệt, không con nào nhường con nào, phía dưới có một luồng bảo quang nở rộ chiếu tận trời, tản ra hơi thở mãnh liệt.

Mộc Phàm vừa tiến đến, trước hết liền tìm kiếm vị trí đám Tiêu Văn, mập mạp.

Hắn nhanh chóng cảm ứng được hơi thở của các nàng, sau khi xác định bọn họ cũng không gặp nguy hiểm mới nhẹ nhàng thở ra, nếu không có chuyện gì thì không vội tới chỗ bọn họ.

Bởi vì Mộc Phàm muốn nhìn một chút xem nơi này có bảo vật gì xuất thế, dựa vào hơi thở mà phán đoán thì là một kiện dị bảo thượng cổ.

Ầm ầm ầm...

Ba sinh vật cấp Truyền kỳ đại chiến không ngừng, gây ra động tĩnh lớn, hấp dẫn một sinh vật cường đại tới gần.

Mộc Phàm quay đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện một cái đầu to đang lặng yên tới gần.

Cái đầu này đúng là một tên Phi thủ tộc, chỉ có một cái đầu to lớn, bên trên mọc đầy những con mắt làm da đầu người xem tê dại.

Phi thủ tộc không có thân thể, chỉ có cái đầu, cái đầu to lớn há miệng lộ ra răng nanh dữ tợn.

Loại sinh vật này có thực lực rất khủng bố.

“Phi thủ tà thần.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Cái đầu này là một tên tà thần, thần linh tà ác thuộc Phi thủ tộc, là một tên Phi thủ tộc cường đại cấp Thần thoại.

“Hắc hắc hắc...”

Phi thủ tà thần tới gần, cười dữ tợn, há mồm bay tới, ực ực, ba sinh vật cấp Truyền kỳ không kịp phản ứng đã bị nó nuốt lấy.

Một ngụm ăn luôn trọn ba sinh vật cấp Truyền kỳ, Phi thủ tà thần khinh thường cười: “Một đám gà mờ cũng dám tới tranh đoạt bảo vật thượng cổ, đúng là tìm chết.”

Hô!

Giải quyết ba sinh vật cấp Truyền kỳ, Phi thủ tà thần lập tức bay xuống, hướng tới vị trí tản ra bảo quang.

Mộc Phàm yên lặng nhìn theo, cũng không sốt ruột, bởi vì hắn biết nơi bảo quang có một cổ năng lượng cường đại bao phủ, không cần lo lắng.

Phanh!

Quả nhiên, Phi thủ tà thần mới vừa tới gần liền va chạm vào một

lớp năng lượng vô hình, bị dội ngược trở về.

“Đáng chết, thế mà có cấm chế thượng cổ.”

Phi thủ tà thần giận dữ, há mồm phun ra một ngụm lửa, ngọn lửa cuồn cuộn thổi quét qua, va chạm vào bề mặt cấm chế năng lượng vô hình.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, tiếng nổ mạnh nối tiếp nhau, bảo quang tràn ngập, một lực lượng thần bí dần dần hiện lên, cấm chế không hề tổn hại chút nào.

Sắc mặt Phi thủ tà thần thay đổi, một loạt đôi mắt đồng thời chớp, có đôi mắt lớn nhất vẫn nhắm.

Lúc này, đôi mắt đang nhắm này chậm rãi mở ra, một hơi thở tà ác lan tràn, làm linh hồn run rẩy.

“Đôi mắt thật tà dị.” Mộc Phàm nhìn mà kinh ngạc.

Đầu Phi thủ tà thần có vô số đôi mắt, tựa như một cái bướu thịt, vô số đôi mắt đột nhiên cùng nhau bắn ra những chùm sáng tà ác.

Những chùm sáng này nhanh chóng hội tụ, hung hăng oanh kích vào cấm chế.

Răng rắc, cấm chế tan vỡ, dần dần mà biến mất, lộ ra bảo vật thượng cổ cất giấu bên trong.

Mộc Phàm vừa thấy đều sửng sốt, trong cấm chế lại là một tấm bia, bề mặt khắc hoạ ba chữ viết thượng cổ, tản ra hơi thở cổ xưa.

“Cấm đạo bia?”

Hắn lẩm bẩm tự đọc ba chữ viết thượng cổ kia, Cấm đạo bia.

Tuy rằng không rõ lai lịch thứ này, nhưng có thể cảm nhận được lực lượng giam cầm cường đại do nó toả ra, có thể giam cầm tu vi của một người.

“Chí bảo thượng cổ là của ta.”

Thấy Cấm đạo bia, Phi thủ tà thần cười ha ha, nhanh chóng lao xuống, há miệng muốn nuốt Cấm đạo bia để tế luyện.

Ong!

Nhưng vào lúc này Cấm đạo bia lại đột nhiên chấn động, tản ra ánh sáng mông lung, một lực lượng vô hình khuếch tán, nháy mắt giam cầm Phi thủ tà thần.

“Đây là lực lượng gì?” Phi thủ tà thần hoảng sợ kêu to.

Nó đột nhiên cảm giác mình bị một lực lượng thần bí giam cầm tu vi, hơn nữa ngay cả năng lực thiên phú của nó cũng bị giam cầm.

Các loại bí pháp đều không ngoại lệ, đều không thể thi triển, giống như mất đi thần lực.

Nó sợ hãi, nếu không có thực lực thì không phải mình sẽ mặc kẻ khác xâu xé sao?

Không hề nghĩ ngợi gì thêm, nó trực tiếp lui về phía sau, đáng tiếc nó nhận ra thân thể của mình không thể nhúc nhích, muốn chạy cũng chạy không được.

“Không không không...” Phi thủ tà thần kinh hoảng kêu to, ra sức giãy giụa.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm xác định tấm bia đá này là một kiện chí bảo thượng cổ, ẩn chứa lực giam cầm cường đại.

“Uy lực không tồi.” Mộc Phàm gật gật đầu, bóng dáng chậm rãi hạ xuống.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức khiến Phi thủ tà thần kinh ngạc xen lẫn tức giận, có chút sốt ruột.

“Nhân loại, lập tức cút đi, đây là bảo vật của bổn tọa.”

Nó hung tợn rống to uy hiếp, những con mắt chớp chớp, lộ ra hơi thở tà ác, người nhát gan có khả năng đã bị hù chết rồi.

Mộc Phàm lại làm lơ nó, yên lặng đi hướng về Cấm đạo bia, cẩn

thận cảm nhận cổ lực lượng giam cầm này, thế mà có hiệu quả giống mình lực lượng giam cầm mà mình lĩnh ngộ.

Bên ngoài cơ thể hắn có một tầng thời gian chi lực bao vây lấy, hoàn toàn không bị lực lượng giam cầm ảnh hưởng, nhanh chóng tới trước Cấm đạo bia.

“Bảo vật này không tệ, thu.” Mộc Phàm gật gật đầu, nói xong đặt tay lên Cấm đạo bia.

Ong!

Cổ bia rung động, tản ra ánh sáng mông lung, một tầng cấm chế bị Mộc Phàm phá tan.

Không bao lâu, Cấm đạo bia liền bị Mộc Phàm luyện hóa từng chút, chọc giận Phi thủ tà thần.

“Nhân loại đáng chết, ngươi dám cướp đoạt bảo vật của bổn toạ?”

Phi thủ tà thần phẫn nộ rít gào.

Trong lúc Mộc Phàm luyện hóa Cấm đạo bia, bởi vì lực lượng của Cấm đạo bia dao động nên nó nhân cơ hội thoát khỏi giam cầm.

Vừa khôi phục liền phun lửa về phía Mộc Phàm, ngọn lửa hừng hực cuốn đến, đáng tiếc không có một chút hiệu quả đối với Mộc Phàm, ngược lại bị hắn hấp thu.

“Đáng chết, cho ngươi nếm thử sự lợi hại của bổn tọa.”

Phi thủ tà thần giận dữ, từng đôi mắt mở to, bắn ra một đám tà quang khủng bố, mang theo hơi thở hủy diệt.

Ong!

Tà quang chiếu rọi, kết quả bị một tiên quang mông lung chặn lại.

Mộc Phàm vẫn không nhúc nhích, Cấm đạo bia đã được luyện hóa chín phần, chỉ còn bộ phận hạch tâm đang chống cự hắn luyện hóa.

“Đừng giãy giụa, theo ta cũng không bôi nhọ ngươi.” Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, một cổ tiên lực cường đại dũng mãnh tiến vào bên trong.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, chống cự cuối cùng từ Cấm đạo đã bia biến mất, hoàn toàn bị Mộc Phàm luyện hóa, trở thành một kiện bảo vật của hắn.

Chí bảo thượng cổ vào tay, Mộc Phàm liền cảm giác rõ sự cường đại của nó.

“Đi tìm chết...” Không chờ hắn nghĩ nhiều, sau lưng truyền đến tiếng gầm giận dữ, tà khí tận trời.

Mộc Phàm quay đầu nhìn lại, Phi thủ tà thần thi triển thần thuật mạnh nhất, muốn diệt sát hắn tại chỗ.

“Đúng lúc thử uy lực của Cấm đạo bia.”

Hắn cười cười, ngửa bàn tay, Cấm đạo bia phía sau ầm vang bay lên, nhanh chóng biến to trong không trung, hóa thành một tấm bia đá ngàn trượng hung hăng nện xuống.

Bùm, Phi thủ tà thần đầu bị đập nứt, máu loãng phun trào, phát ra từng tiếng kêu rên thống khổ.

Nó muốn tránh ra nhưng tu vi đã bị giam cầm, thân thể bị định trụ, hoàn toàn không có một chút năng lực phản kháng.

Ong!

Cấm đạo bia lại chấn động lần nữa, tản ra ánh sáng rực rỡ hung hăng nện xuống.

“Không, tha mạng, ta nguyện ý thần phục...”

Cảm nhận được hơi thở tử vong, Phi thủ tà thần hoảng sợ kêu to, mở miệng xin tha, muốn đầu hàng.

Mộc Phàm lắc đầu nói: “Ngươi quá xấu, trông thật ghê tởm, vẫn

ngoan ngoãn hóa thành tro bụi đi.”

Oanh!

Cấm đạo bia rơi xuống, đập bẹp Phi thủ tà thần, sinh ra lực lượng hủy diệt đáng sợ.

“A...” Trước khi chết, Phi thủ tà thần phát ra một tiếng kêu rên thê lương.

Cả thần hồn đều bị tấm bia tiêu diệt, chết thảm tại chỗ.

“Hả, cắn nuốt căn nguyên?”

Mộc Phàm thu hồi Cấm đạo bia, kinh ngạc phát hiện Cấm đạo bia đang cắn nuốt căn nguyên của Phi thủ tà thần, hơi thở cường đại hơn một chút.

Điều này làm cho hắn ngạc nhiên, chẳng lẽ Cấm đạo bia có thể vô hạn cắn nuốt căn nguyên để trưởng thành sao?

“Đi tìm bọn mập mạp thôi.”

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng Mộc Phàm cũng không để ý nhiều, thu hồi Cấm đạo bia rồi quay đầu bước ra một bước biến mất khỏi chỗ này.

Chương 421: Truyền thừa thượng cổ

Ầm ầm ầm...

Phía trước có một trận đại chiến kịch liệt đang diễn ra, bốn người đại chiến tám tên cường giả dị tộc.

Một người áo hồng bay bay, toàn thân được bao phủ trong sương mù nhàn nhạt, vung tay một cái khiến một ngọn núi nhỏ phía trước bị san bằng.

Đó là Diệp Hồng Trần, chiến lực lại cao như vậy, thế mà khiến hai tên cường giả dị tộc liếp tiếp bại lui.

Mộc Phàm vừa tới đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Tám tên dị tộc, đều là cao thủ cấp Truyền kỳ nhưng lại bị bốn người nghiền ép, thật sự là có chút bất ngờ.

“Hồng trần tiên pháp!”

Chỉ nghe một tiếng quát, sương mù quét đầy trời tựa như hồng trần cuồn cuộn bao phủ hai sinh vật cấp Truyền kỳ.

“A...”

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong sương mù chỉ còn lại hai bộ hài cốt, hai sinh vật cấp Truyền kỳ kia trực tiếp chết thảm dưới tay Diệp Hồng Trần.

Một chiêu này có uy lực khủng bố, biến hai sinh vật cấp Truyền kỳ hóa thành một đống xương cốt, không thể không nói thực lực của nàng tiến bộ quá nhanh.

Mộc Phàm cũng kinh ngạc, chiêu này ẩn chứa tuế nguyệt chi lực.

“Thế mà lĩnh ngộ tuế nguyệt chi lực, Hồng trần tiên pháp sao, thú vị.”

Hắn kinh ngạc tán thưởng, cảm thấy khó tin vì sự tiến bộ của Diệp Hồng Trần.

Mới thời gian ngắn không gặp mà các nàng đã có đột phá lớn thế này, Diệp Hồng Trần lĩnh ngộ được tiên pháp cường đại.

“Bách chiến ma bia!”

Bên kia, thân hình mập mạp ù ù biến to, hóa thành một người khổng lồ cao trăm trượng, to béo khủng bố, cõng một tấm bia đá, có từng sợi xích sắt quấn quanh.

Hắn cầm xích sắt trong tay, ném tấm bia đá nện bay hai sinh vật cấp Truyền kỳ, thế mà trực tiếp nện nổ một sinh vật trên không trung, hóa thành thịt nát bay đầy.

Cường thế, khủng bố, một thân chiến ý cuồn cuộn, giống như trở thành một người khác, toàn thân có ma khí cường đại bao vây lấy, tựa như nhập ma.

Mộc Phàm nhíu mày lại, sao mập mạp lại biến thành một ma đầu, hơn nữa có chiến lực kinh thiên, cầm trong tay một tấm ma bia quét ngang tám phương, khiến sinh vật cấp Truyền kỳ còn lại kêu thảm thiết.

Phanh!

Cuối cùng, sinh vật cấp Truyền kỳ còn lại bị mập mạp tung một kích đánh nổ đầu, ma bia cắn nuốt máu thịt của bọn chúng, ma khí càng thêm nồng đậm.

“Vạn kiếm phi thăng!”

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh truyền đến, liền thấy vẻ mặt Diệp Thiên trở nên lạnh hơn, tựa như một thanh tiên kiếm, chung quanh có vô số bóng kiếm vờn quanh.

Mỗi một bóng kiếm đều cực kỳ giống phi tiên kiếm quang, cả người hóa thành vô số bóng kiếm quét ngang, hai sinh vật cấp Truyền kỳ bị cắt nát vụn, mất mạng tại chỗ.

Vạn kiếm phi tiên, chính là một truyền thừa cường đại thời thượng cổ.

Xem xong, Mộc Phàm đã hiểu sơ lược, hiển nhiên là bốn người này

tìm được một vài truyền thừa thượng cổ trong bí cảnh, gặp được kỳ ngộ kinh người.

“Văn Văn, cần hỗ trợ sao?”

Lúc này, Diệp Hồng Trần, mập mạp, Diệp Thiên đều nhìn về phía hai sinh vật cấp Truyền kỳ cuối cùng.

Tiêu Văn vừa nghe liền vui vẻ cười nói: “Không cần, ta giải quyết được.”

“Xem kỹ đây.”

Tiêu Văn vừa nói xong, đôi tay nhanh chóng đan xen bắt ấn, từng luồng tiên quang hội tụ, nàng đang thi triển một loại tiên thuật cường đại.

Mộc Phàm xác định đây là một loại tiên thuật thượng cổ tên Trảm thần thuật, hắn dung hợp vô số tiên pháp trong Thiên Đình nên có thể nhận ra.

Phốc!

Tiên quang vừa bắn ra, thân thể hai sinh vật cấp Truyền kỳ cứng đờ, đồng thời dừng lại, ánh mắt dần dần ảm đạm, linh hồn bị xoá sạch trong nháy mắt.

Đây là chỗ lợi hại của Trảm thần thuật, trực tiếp tiêu diệt linh hồn, mạt sát ý chí, là một loại tiên thuật cường đại chuyên diệt hồn.

“Lợi hại, lợi hại!”

Lúc này, có tiếng vỗ tay truyền đến, bốn người Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, mập mạp, Diệp Thiên đồng thời cảnh giác quay đầu lại.

“Mộc Phàm?” Diệp Hồng Trần kinh ngạc nhìn người tới.

“Mộc Phàm ca ca?”

Tiêu Văn mừng rỡ hô to một tiếng.

“Mộc ca!”

Mập mạp hưng phấn, ma khí cuồn cuộn, chiến ý kinh thiên.

Diệp Thiên nhìn Mộc Phàm rồi gật đầu nhẹ tỏ ý, không nói gì, trông lạnh lùng nhưng thật ra là một người ngoài lạnh trong nóng.

“Mộc ca, sao ngươi lại tới đây?” Mập mạp hưng phấn chạy lại, thân thể cao lớn trở về ban đầu.

Nhưng hơi thở của mập mạp không suy yếu chút nào, điều này khiến Mộc Phàm có chút kinh ngạc cảm thán, rốt cuộc bọn họ đạt được truyền thừa gì trong bí cảnh thượng cổ thế mà tiến bộ đến mức này?

Không nói tới những người khác, mình mập mạp mà có thể lấy một địch hai, diệt sát hai sinh vật cấp Truyền kỳ cũng đủ nhìn ra sự cường đại của truyền thừa rồi.

“Mập mạp, sao ngươi lại cõng một tấm bia?”

Mộc Phàm tò mò nhìn mập mạp, cả người hắn có từng sợi xích sắt quấn quanh, cõng một tấm bia đá, nhìn rất quái dị.

Mập mạp cười khổ, gãi gãi đầu nói: “Ta cũng không muốn nha, chính nó tìm tới, một hai bắt ta phải cõng mới được, còn cho ta truyền thừa Chiến ma gì đó.”

Nghe lời này, Mộc Phàm đen mặt nhìn tấm bia đá trên lưng mập mạp, tấm bia này cùng niên đại với Cấm đạo bia, đều là bảo vật thượng cổ.

Trên mặt ma bia có khắc một chữ “Chiến”, ma khí dày đặc, bên trong có truyền thừa Chiến ma thượng cổ.

Nghe mập mạp nói là tự nó chính chạy tới, chủ động đi theo mập mạp, trực tiếp bám chặt trên lưng mập mạp không chịu rời đi.

“Mộc Phàm ca ca, đừng lo lắng, đó là truyền thừa Chiến ma thượng cổ, rất lợi hại.” Tiêu Văn lập tức lại gần giải thích một câu.

Nàng biết Mộc Phàm lo lắng cho mập mạp nên giải thích: “Ngươi

xem béo ca, hiện tại có thể một đánh hai, xử lý hai sinh vật cấp Truyền kỳ, lợi hại lắm."

Nói xong nàng còn đắc ý mà nhìn Mộc Phàm, nói: "Mỗi người chúng ta đều đạt được một loại truyền thừa thượng cổ, Mộc Phàm ca ca đi sớm nên thật đáng tiếc."

"Không có gì đáng tiếc, chúc mừng các ngươi đạt được truyền thừa thượng cổ."

Mộc Phàm cười cười không để ý truyền thừa gì, chỉ cảm thấy vui mừng vì mấy người lấy được truyền thừa cùng bảo vật.

Thực lực tăng trưởng với biên độ lớn, tu vi bùng nổ.

Mập mạp có thu hoạch thế này ít nhiều gì cũng nhờ Tiêu Văn, cô gái nhỏ này trọng sinh trở về nên rất quen thuộc bí cảnh.

Có thể lấy được truyền thừa, coi như mập mạp đã có năng lực tự bảo vệ mình, Mộc Phàm cũng có thể an tâm rời đi.

"Đúng rồi, Mộc Phàm, sao ngươi lại tới đây?" Diệp Hồng Trần hỏi.

Mộc Phàm còn chưa nói lời, Diệp Thiên bên cạnh liền mở miệng nói: "Ta đoán là bí cảnh đã xuất thế, nếu không không có khả năng đột nhiên có nhiều sinh vật cường đại như vậy."

"Không sai." Mộc Phàm gật gật đầu, tán thưởng nói: "Bí cảnh đã xuất thế, đưa tới một lượng lớn cường giả dị tộc tiến đến tranh đoạt."

"Trước mắt, phương đông chúng ta đang đối mặt với nguy cơ lớn, nếu các ngươi không có chuyện gì thì mau chóng trở về, các ngươi không cần quản đám dị tộc ở nơi này."

Mộc Phàm nói xong ánh mắt đảo qua bốn phía, có vẻ lạnh lẽo.

Hắn đây là muốn một lưới bắt hết đám cường giả dị tộc nơi này.

Đám Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần liếc nhau, thấy được sự kinh dị trong mắt lẫn nhau, bọn họ lấy được truyền thừa, tu vi tăng mạnh thế mà vẫn không nhìn thấu Mộc Phàm.

Rốt cuộc hắn mạnh đến mức nào?

Vèo vèo vèo...

Đang nói chuyện, từ nơi xa có vài hơi thở cường đại tới gần, có Bán thần xuất hiện, thậm chí động tĩnh nơi này còn hấp dẫn hai tên thần linh.

“Nhân loại?”

Một tên Bán thần vừa tới gần, thấy đám Mộc Phàm liền trực tiếp giơ tay công kích.

“Tìm chết!” Diệp Hồng Trần thấy thế này liền bực mình.

Nàng phất tay, hồng trần chi khí thổi qua, hơi thở tuế nguyệt tràn ngập.

Trong khoảnh khắc, công kích của tên Bán thần này bị ma diệt, hồng trần chi khí ù ù nhanh chóng cuốn tới làm tên Bán thần không kịp trốn tránh, nó căn bản không ngờ tới.

“A...” Một tiếng hét thảm vang lên, tên Bán thần này kinh ngạc xen lẫn tức giận lao tới, cả người chồng chất vết thương.

Nó chỉ bất cẩn chút mà đã ăn thiệt thòi lớn.

“Nhân loại đáng chết.” Tên Bán thần này là một sinh vật đầu sói thân người, nó nổi giận gầm lên, giơ tay ấp ủ sát chiêu cường đại nhắm ngay Diệp Hồng Trần.

Nữ nhân này cho nó ăn thiệt thòi lớn, tuyệt đối không thể buông tha.

“Thế mà có nhân loại vào được.”

Một ít sinh vật khác cũng tới, nhìn đám Mộc Phàm lộ vẻ khát máu.

Đặc biệt là hai tên thần linh, bọn chúng hừ lạnh một tiếng, đồng thời ra tay với đám Mộc Phàm, hoàn toàn không có một chút thương hại, dứt khoát lưu loát.

“Cấm!”

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm tế ra một tấm bia đá, tản ra ánh sáng mông lung, nháy mắt hình thành một lĩnh vực bao phủ tất cả sinh vật.

“Đây là...” Hai mắt Tiêu Văn trừng to, kinh ngạc nhìn tấm bia đá to lớn lơ lửng trên đỉnh đầu.

Nàng lẩm bẩm một câu: “Đây không phải Cấm đạo bia sao, bảo vật khủng bố ở đời trước có thể cấm đoán cả Thiên Đạo sao lại ở trên tay Mộc Phàm?”

Tiêu Văn ngây dại, vẻ mặt ngơ ngác.

“Kịch bản không đúng nha.” Nàng cảm thấy mờ mịt, suy nghĩ rối tung.

Đời trước, Cấm đạo bia không ở trong tay Mộc Phàm mà ở trong tay một tên dị tộc, tạo thành một tồn tại vô địch.

“Thất thần làm gì, mau ra tay giết nha.”

Mộc Phàm nhìn mấy người đang dại ra, mở miệng nhắc nhở.

“Nga nga...”

Mập mạp, Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn nhanh chóng tỉnh táo lại, một đám thi triển thủ đoạn cường đại nhất đánh về phía mấy tên Bán thần đang bị giam cầm.

Căn bản không một chút do dự, trực tiếp giết chết mấy tên Bán thần, hai tên thần linh còn lại thì mấy người không có cách nào giết chết.

Keng keng keng...

Quả nhiên, công kích của mập mạp, Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên không thể tổn thương hai tên thần linh.

“Ha ha ha...”

“Nhân loại, từ bỏ đi, các ngươi không thể tổn thương thần thể của chúng ta.”

Một tên thần linh không ngừng cười to, vẻ mặt châm chọc, nó vừa hoảng loạn giờ đã bình tĩnh trở lại.

Không biết đám nhân loại này dùng thứ gì giam cầm bọn chúng, nhưng lại không có biện pháp gây tổn thương.

“Thật kiêu ngạo nha.”

Tiêu Văn hừ lạnh, quay đầu nhìn Mộc Phàm nói: “Mộc Phàm ca ca, hai tên thần linh này thật kiêu ngạo, hẳn là ngươi có biện pháp chơi chết bọn chúng đi?”

“Chỉ hai tên thần linh mà thôi.”

Mộc Phàm cười cười, quan sát hai sinh vật cấp Thần thoại trước mắt, một tên có đầu chim và một đôi cánh, hẳn là một con phi cầm.

Tên còn lại thì mặt đầy vảy, đỉnh đầu có hai cái sừng, trông giống một con rồng nhưng sau lưng lại có một đôi cánh thịt, hiển nhiên là một con rồng bay.

“Các ngươi có muốn ăn thịt nướng không?”

Mộc Phàm đột nhiên cười tủm tỉm hỏi mấy người một câu.

Mấy người vừa nghe liền sửng sốt, sau đó thì mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hai sinh vật cấp Thần thoại trước mắt, Mộc Phàm nói tới thịt nướng, chẳng lẽ là nướng hai tên này?

Chương 422: Nướng một con thần thú

-

Trong bí cảnh, ở một khu đất trống.

Mấy người đang vây quanh một đống lửa thật lớn, có một cái giá nướng lớn.

Trên giá nướng xiên một con chim hình thể khổng lồ, thịt thịt mỡ mỡ nướng trên lửa bốc khói xèo xèo.

Con hung cầm béo tốt này đúng là một trong hai sinh vật cấp Thần thoại khi nãy, bị Mộc Phàm trực tiếp nhổ sạch lông, mổ bụng, mở tiệc đồ nướng.

“Thật thơm, thần thú đúng là khác hẳn.”

Mộc Phàm vừa nướng, vừa tấm tắc khen.

Đầu sinh vật cấp Thần thoại này quá to, giá nướng vẫn do hắn đặc biệt luyện chế, nếu không thì thật sự không nướng được.

Con chim dài đến vài trăm thước bị đặt trên một đống lửa để nướng khiến Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên xem mà ngây ra.

“Mộc, mộc ca...” Mập mạp nuốt nuốt nước miếng, ngơ ngác nói: “Ngươi thật sự nướng thần thú sao, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Đúng rồi, có thể ăn sao?” Tiêu Văn cũng nuốt nuốt nước miếng.

Mộc Phàm thế mà nướng thần linh, quả thực chưa từng nghe thấy, thậm chí quá mức kinh thế hãi tục.

Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên liếc nhau, bị thủ đoạn hung hãn của Mộc Phàm trấn trụ, thần linh cũng bị nướng ăn?

Bọn họ chưa từng ăn thần linh xiên que nướng.

“Ngươi, các ngươi...”

Không xa, sinh vật cấp Thần thoại còn lại bị dọa vỡ mật, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

Nhân loại này thế mà trực tiếp nướng đầu hung cầm cấp Thần thoại trước mặt nó.

Cảnh tượng hung tàn thế này khiến nó thiếu chút chết khiếp rồi.

Nó chính mắt thấy Mộc Phàm mổ bụng con chim cấp Thần thoại này như thế nào, ướp gia vị, sau đó luyện chế một cái giá nướng rồi gác lên.

“Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ đến lượt ngươi.” Mộc Phàm cười tủm tỉm quay đầu an ủi một câu.

Lời này khiến sinh vật cấp Thần thoại này trợn mắt.

Nó kinh hoảng xen lẫn tức giận, khó nén được sự sợ hãi, nhìn Mộc Phàm đang nướng hung cầm mà lòng tuyệt vọng, hận không thể trốn đi thật xa.

Đáng tiếc nó bị từng sợi xiềng xích buộc chặt, nối với một tấm bia, đúng là Chiến ma bia của mập mập, nó không thể chạy thoát được.

Tư tư...

Bên này, thịt nướng xèo xèo bốc khói, dầu bóng không ngừng tràn ra, tản ra từng đợt mùi thơm, làm cả đám chảy nước dãi.

“Mộc Phàm, thật sự có thể ăn sao, không có độc chứ?”

Diệp Hồng Trần có chút chần chờ, nướng thần linh để ăn, cũng chỉ có Mộc Phàm dám làm như vậy.

Tồn tại cấp Thần thoại, tên nào không cao cao tại thượng, nhưng không tưởng tượng được có một ngày sẽ bị nhân loại chộp tới nướng ăn.

“Yên tâm.” Mộc Phàm xua xua tay, an ủi nói: “Dù đạt tới cấp Thần thoại nhưng trên lý luận vẫn là thú, chỉ cần là thú thì có thể ăn.”

“Ngươi nhìn xem đôi cánh này, béo múp, ăn rất giòn, chắc chắn ngọn hơn cánh gà.”

Mộc Phàm vừa nói vừa an ủi, khiến mấy người chảy nước miếng.

Chim lớn dài đến mấy trăm mét, sinh vật cấp Thần thoại, vốn là thần linh cao cao tại thượng lại bị Mộc Phàm biến thành món nướng.

“Không tệ, ta thêm chút bột ớt ngàn năm, tiêu xay, bột thì là, lại thêm mười phần bột thơm...”

Vừa nói Mộc Phàm vừa rắc gia vị, hương liệu, mùi hương thơm bay xa mấy chục dặm.

Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Hồng Trần xem đến ngây ngẩn, thầm nghĩ, có phải Mộc Phàm thường xuyên nướng thần linh hay không nha, nếu không sao đầy đủ đồ nghề như vậy?

“Tới tới tới, thịt thần linh nướng đã ra lò.”

Sau một canh giờ nướng đã chín tới, Mộc Phàm bắt đầu chuẩn bị ăn.

Chỉ thấy hắn cười tủm tỉm nói: “Có thịt nướng mà không có rượu sao được, mỗi người một người một vò, bao đủ.”

Nói xong, Mộc Phàm ném cho mỗi người một bình ngọc, một đám ngơ ngác nhìn bình ngọc trong tay, lại nhìn nhìn một cái bình to trong tay Mộc Phàm.

Vừa mở ra, một luồng hương rượu xộc vào mũi, thiếu chút nữa say ngã tại chỗ rồi.

“A, thơm quá, đây là rượu gì?”

Diệp Hồng Trần ngạc nhiên, mở bình ngọc ra nhẹ nhàng nhấp một ngụm, kết quả lập tức say mê, như bay vào Thiên cung.

Những người khác cũng giống nhau, mỗi người uống vào một ngụm như phi thăng thành tiên tiến vào Thiên cung.

“Rượu ngon!”

Hai mắt Diệp Thiên tỏa ánh sáng, kinh hỉ nói: “Đây là rượu gì, cảm giác uống vào như thành tiên, hình như có thể nhanh chóng tăng cường tu vi?”

“Ta cũng không biết, ta tìm được trong Thiên Đình thượng cổ, chỉ có những bình ngọc này, hẳn là tiên tửu.”

Mộc Phàm bình tĩnh đáp lại, cắt một khối thịt nướng to, há mồm ăn rồi há mồm uống, hương vị miễn bàn nha.

“Thiên Đình thượng cổ sao?”

Tiêu Văn nghe xong hai mắt trừng to, nhìn Mộc Phàm như gặp quỷ.

“Ngươi, ngươi tiến vào Côn Luân tiên cảnh?” Nàng kinh ngạc hô lên.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng: “A, ngươi biết Côn Luân tiên cảnh?”

“Côn Luân nha, Thiên Đình thượng cổ, ai mà không biết?”

Tiêu Văn giật mình nhảy dựng lên, nhanh chóng nhận ra mình lỡ lời, lập tức thè lưỡi, cúi đầu không nói.

Mộc Phàm cười cười, cô gái nhỏ này hiển nhiên là biết Côn Luân tiên cảnh, thậm chí biết sự tồn tại của Thiên Đình thượng cổ, nếu không không thể có bộ dạng này.

“Đúng rồi, Mộc ca, nếu ngươi đã tiến vào Thiên Đình thượng cổ, vậy có thấy Côn trấn thủ Thiên hà hay không? Còn có tiên thú nào khác không?”

Nàng nhớ tới điều gì đó, mở miệng hỏi.

Mộc Phàm vừa ăn thịt, vừa cười nói rồi chỉ chỉ: “Ngươi nhìn bên kia có mấy tiểu gia hỏa đang rất vui vẻ kìa.”

“Ách...” Mấy người Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Hồng Trần đồng loạt

nhìn sang, đầu tiên là thấy một con gấu trúc đang gặm một khối thịt nướng to thơm ngào ngạt, một con tuyết hồ há miệng nhỏ ăn.

Không xa nữa thì có hai vật nhỏ, một con trông như cá voi đang gặm thịt nướng.

Bên cạnh là một con Kỳ lân màu đen tinh xảo, chân dẫm tường vân, cắn từng miếng từng miếng thịt nướng, miệng bóng dầu.

Bây giờ bọn họ mới phát hiện ra sự tồn tại của hai tiểu gia hỏa này, trong lúc nhất thời ngơ ngác lặng im.

“Đây, đây chẳng lẽ là Côn trong truyền thuyết... ?” Tròng mắt Tiêu Văn muốn lọt ra ngoài.

Đời trước, nàng may mắn gặp qua tiên thú thượng cổ chạy ra từ Côn Luân tiên tiên cảnh, Côn thật sự là một tiên thú có thể nuốt trời.

Còn có con Kỳ lân nho nhỏ bên cạnh, không phải là thuỵ thú Kỳ lân trong truyền thuyết sao?

“Rối loạn rối loạn.” Trong lòng Tiêu Văn hoảng sợ, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Côn, Kỳ lân, hai đầu tiên thú đều bị Mộc Phàm thu rồi, đây là chuyện gì?

Sao đời này lại có biến hóa lớn như thế này đây?

“Đừng ngây ngốc, nhanh ăn đi, còn có một con rồng bay cấp Thần thoại chưa nướng đó.”

Mộc Phàm vừa ăn vừa nhắc nhở, làm mấy người tỉnh táo lại.

Mấy người nhìn nhau, lập tức nhập đội ngũ ăn hàng, thức ăn Thần cấp nha, không ăn sẽ hối tiếc.

Một màn này khiến con rồng bay cấp Thần thoại còn lại sợ tới mức run rẩy.

Trong lòng nó cực kỳ sợ hãi, đám nhân loại này quá hung tàn.

Đặc biệt là Mộc Phàm, thân là sinh vật cấp Thần thoại thế mà không chút sức phản kháng trong tay đối phương, trực tiếp bị chộp tới nướng.

Nhìn kết cục của hung cầm dị vực cấp Thần thoại đi cùng mình, nó cảm thấy thật đáng thương vì bị nhân loại trước mắt nướng chín nhắm rượu.

“Ai, thật thơm!”

“Ô ô, ăn quá ngon.”

“Mộc ca, ta yêu ngươi lắm.”

Tướng ăn của Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, mập mạp quả thực làm khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, nhưng không có biện pháp nào nha, thịt nướng quá thơm, quá ngon.

Đây chính là sinh vật cấp Thần thoại đó, có ai từng ăn đâu?

Lần đầu tiên ăn thịt sinh vật cấp Thần thoại nướng, tự nhiên ăn hết mình, không quan tâm nuốt trôi hay không, cứ cắm đầu ăn thôi.

Dù sao ăn thịt thần linh tuyệt đối sẽ có thu hoạch rất lớn, thịt thần linh ẩn chứa thần lực cường đại.

Vì Mộc Phàm đã xử lý mới có thể hấp thu tiêu hóa, nếu không đừng nói tới tiêu hóa, ăn vào một miếng cũng có khả năng trực tiếp nổ tan xác.

Hơn nữa cho mỗi người một bình tiên tửu, quả thực là tuyệt phối, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mấy người lần lượt đột phá.

Toàn thân mập mạp bừng bừng ma khí, tựa như ma diễm bao vây toàn thân, cốt cách lại có sự biến hoá.

“Gia hỏa này, thật sự thành ma.” Mộc Phàm nhìn mập mạp không biết nói gì.

Gia hỏa này hoàn toàn thành ma nha, là cái loại Chiến ma tranh đấu với thiên địa, chiến lực cực mạnh, chiến đấu anh dũng không

kẻ nào địch nổi.

Còn cô gái nhỏ Tiêu Văn, bởi vì là người tương lai trọng sinh, biết rất nhiều chuyện, lấy được nhiều truyền thừa thượng cổ trong bí cảnh, thực lực càng cường đại hơn.

Huynh muội Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên đều được cơ duyên kinh người.

Có đôi khi Mộc Phàm hoài nghi có phải Tiêu Văn là vai chính hay không, người trọng sinh không phải vai chính cũng là người có đại khí vận.

Rất mau, một con hung cầm khổng lồ cấp Thần thoại, cứ bị mấy người ăn sạch, chỉ còn lại một đống xương cốt rơi rụng xung quanh.

“Ực... Ăn ngon no quá.” Tiêu Văn không hề để ý hình tượng sờ sờ cái bụng căng tròn, vẻ mặt thỏa mãn.

Ăn uống no đủ rồi, mấy người đều uống say khướt, không thể nào không say vì đó là tiên tửu quý giá của Thiên Đình.

Tiên tửu này ẩn chứa tiên lực cực mạnh, bọn họ khó có thể tiêu hóa, không say ngã cũng đã không tồi rồi.

“Còn lại một rồng bay cấp Thần thoại, mọi người cho ý kiến nào, tiếp tục nướng hay là hầm canh?”

Mộc Phàm vỗ vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của mấy người Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, mập mạp.

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt hắn, dừng trên thân sinh vật cấp Thần thoại còn lại kia, một con rồng bay dị vực.

“Lão đại, lại ăn thêm một trận, ta còn chưa có ăn no đâu.”

“Ta cũng vậy.”

Tiểu Côn Côn, Kỳ lân đồng thời bay lại, không ngừng vờn quanh hắn, ồn ào đòi tiếp tục nướng ăn, bởi vì chưa ăn no.

“Đi đi đi, sang một bên chơi.” Mộc Phàm đuổi hai tiểu gia hỏa này đi.

Chúng nó có thể ăn no mới là lạ, dù ăn nhiều thêm nữa cũng sẽ không no, đặc biệt là Côn, muốn cho nó ăn no sao, vẫn nên tỉnh ngủ đi.

“Không không, đừng giết ta.”

Con rồng bay cấp Thần thoại bị dọa, hoảng sợ kêu to.

Nó ra sức giãy giụa, hóa ra bản thể của mình, quả thật là một con rồng bay vảy đỏ có hai chân, có một đôi cánh thịt thật lớn.

Mà đầu nó giống như đầu rồng, chẳng qua là mang đặc điểm của rồng phương tây, không phải là bộ dáng thần long trong thần thoại phương đông.

“Rồng bay hai chân, hầm canh cũng không tệ.”

Mộc Phàm vuốt cằm, ăn một bữa thịt nướng, lại hầm một nồi canh rồng bay có vẻ không tệ nha.

“Ta thần phục, ta nguyện ý thần phục, đừng ăn ta...”

Rốt cuộc đầu rồng bay này cũng hỏng mất, kêu rên xin tha, run bần bật.

Nó không muốn chết, hơn nữa không muốn bị nhân loại hầm canh uống, chính mắt thấy kết cục thê thảm của con chim kia nên rất sợ hãi.

“Mộc Phàm ca ca, trông nó quá đáng thương, nếu không thì thu nó làm tọa kỵ đi?”

Tiêu Văn đưa ra một kiến nghị.

Mộc Phàm liếc mắt nhìn rồng bay, khinh thường nói: “Quá xấu, ngươi nhìn xem, ta có Kỳ lân, còn có Côn, cần nó làm cái gì chứ, quả thực là lãng phí lương thực.”

“Không bằng trực tiếp hầm canh ăn.”

Lời này làm rồng bay trợn trắng mắt.

Nó tuyệt vọng, thật sự phải bị hầm thành canh sao?

Chương 423: Giết tại chỗ

“A...”

Cùng với một tiếng kêu thê lương thảm thiết, rồng bay hai chân đã bị Mộc Phàm giết, đầu nó xuất hiện một lỗ thủng, bị một ngón tay của Mộc Phàm đâm chết, làm thịt tại chỗ.

Mộc Phàm thu hồi ngón tay, mọi người nhìn mà ngơ ngác, sao đột nhiên giết rồi?

“Mộc ca, sao lại giết, rất đáng tiếc nha.”

Mập mạp ngây ngốc hỏi một câu.

Chộp tới làm cu li không tốt sao, vô dụng thì cũng có thể làm tọa kỵ, rồng bay hai chân cấp Thần thoại rất oai phong đó.

“Đúng vậy, ngươi không cần thì có thể cho chúng ta nha.”

Tiêu Văn cũng có chút khó hiểu, ngươi có tiên thú nên chướng mắt thần thú, nhưng ngươi không cần thì có thể cho bọn ta mà.

Hắn bất đắc dĩ cười cười: “Đừng choáng váng, không thể thu phục thần thú, trừ phi ngay từ đầu ngươi đã khống chế chân linh của chúng nó, nếu không thì không có biện pháp khống chế thần thú.”

“Cấp Thần thoại rất khó bị khống chế, trừ phi khống chế chân linh của đối phương, nhưng sinh vật cấp Thần thoại ký thác chân linh vào hư không, không có kẻ nào biết vị trí.”

“Cho nên muốn thu phục sinh vật cấp Thần thoại, cơ bản không có hy vọng.”

Nghe hắn giải thích, đám mập mạp đã hiểu.

“Không thể thu phục Thần thú sao?”

Tiêu Văn vẫn có chỗ khúc mắc, phản bác: “Không có khả năng, ta thấy rất nhiều thần linh có tọa kỵ là thần thú, không có khả năng không thể thu phục.”

“Còn nữa, chỉ cần có thể trói buộc thần hồn của bọn chúng là được.” Nàng trực tiếp phản bác Mộc Phàm.

Nhìn nàng, Mộc Phàm chậc chậc nói: “Cô gái nhỏ ngươi biết không ít nha, không sai, có thể khống chế thần hồn, điểm mấu chốt là phải có lực lượng tuyệt đối áp chế thần hồn bọn chúng, nhưng các ngươi không có.”

“Dù ta bức bách nó thần phục các ngươi, sau đó nó vẫn sẽ có cơ hội phản phệ của các ngươi.”

Mộc Phàm nói lắc đầu, ý nghĩ quá ngây thơ rồi, sinh vật bước vào cấp Thần thoại đều rất khó bị thu phục.

Chỉ có hai khả năng, một là ngươi mạnh hơn bọn chúng trực tiếp trấn áp, hai là ngươi chờ một ngày bị phản phệ, nếu không thì không còn cách nào.

“Được rồi, muốn tọa kỵ còn không phải rất đơn giản sao, các ngươi nhìn xem trong bí cảnh có không biết bao nhiêu sinh vật cường đại, có không ít sinh vật cấp Truyền kỳ, đúng lúc thích hợp làm toạ kỵ, sủng vật.”

Mộc Phàm vừa nói xong, mấy người lập tức nghĩ tới.

Đúng nha, không thể thu phục sinh vật cấp Thần thoại, như vậy hạ thấp một cấp bậc, cấp Truyền kỳ hoặc là Bán thần sẽ cơ hội lớn hơn.

“Các ngươi xem, mới vừa nhắc tới liền xuất hiện rồi.”

Mộc Phàm nheo mắt, nhìn về phương xa nở nụ cười.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn theo, quả nhiên thấy có một tia sáng nhanh chóng bay tới, giống như ngửi được mùi thịt.

Vèo vèo!

Không bao lâu, liền thấy trong không trung có mây lửa cuốn tới, một hơi thở cường đại tràn ngập.

Trong mây lửa có một sinh vật đang đứng, cực kỳ giống một con

ngựa, toàn thân rực lửa, lông tóc cũng là từng ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đây là một con sinh vật cấp Truyền kỳ, Liệt diễm mã.

“Con ngựa thật đẹp.” Tiêu Văn liếc mắt liền nhìn trúng.

Hai mắt nàng tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm con Liệt diễm mã kia, thần tuấn phi phàm, dẫm lên mây lửa, tốc độ rất nhanh.

Khi Liệt diễm mã tới gần, ánh mắt dừng trên thân đám người Mộc Phàm, vẻ mặt miệt thị, nó khinh thường nhân loại.

Nhưng thời điểm nhìn thấy hài cốt rơi rụng bốn phía, bề mặt còn lấp loé thần quang, lập tức giật mình, thiếu chút nữa rơi xuống.

Lại nhìn thi thể rồng bay hai chân khổng lồ đang nằm một bên, tản ra thần uy nồng đậm, Liệt diễm mã sợ tới mức run rẩy.

“Má ơi...” Con Liệt diễm mã cấp Truyền kỳ này kêu to một tiếng, quay đầu chạy như điên.

“Muốn chạy sao, hạ xuống đi.”

Mộc Phàm âm thầm cười, lấy tay chộp tới, Liệt diễm ma đang muốn chạy trốn lảo đảo rơi xuống.

Ầm, con ngựa nện ra một cái hố to, bên trong có lửa cháy hừng hực.

Liệt diễm mã kinh hoảng thất thố kêu to, giãy giụa, đáng tiếc không có biện pháp bay lên, bị một lực lượng vô hình giam cầm.

“Tiêu Văn, sinh vật cấp Truyền kỳ này có dáng vẻ không tồi, thích liền thu phục đi, nếu không phục thì trực tiếp hầm canh hay nướng là được.”

Mộc Phàm nói một câu nhẹ nhàng nhưng lại khiến Liệt diễm mã trong hố kinh hãi không nhẹ.

Khi thấy Tiêu Văn tới gần, nó không nói hai lời trực tiếp dâng lên chân linh của mình.

“Chủ nhân...” Con ngựa lấy lòng hô, dứt khoát quỳ xuống.

Một màn này làm đám Diệp Hồng Trần chỉ biết nhìn nhau, thực lực tới tầng thứ như Mộc Phàm hoàn toàn chướng mắt sinh vật cấp Truyền kỳ, một ngón tay là có thể thọc chết.

“Thế này là xong rồi hả?” Tiêu Văn cũng sửng sốt một hồi.

Con ngựa kia thầm mắng trong lòng, ngươi nghĩ lão tử nguyện ý sao, nếu không phải sợ hãi tên nhân loại đáng giận kia, ai nguyện ý thần phục một nhân loại?

Nó thành thành thật thật, trực tiếp dâng lên chân linh, trở thành toạ kỵ của Tiêu Văn.

“Liệt diễm mã, không tồi, nghe nói ngươi có rất nhiều tộc nhân, mau triệu hoán tộc nhân của ngươi tới đây, đúng lúc để gia gia ta tổ kiến một đội kỵ binh.”

Tiêu Văn vui sướng hài lòng nói, không màng tới Liệt diễm mã đang bi phẫn, chính mình thành nhân loại tọa kỵ thì thôi, còn muốn mình kéo toàn bộ tộc đàn xuống nước.

Nhưng nó không thể không nghe theo, nếu không nghe có khả năng sẽ bị nướng ăn.

Nhìn hài cốt trên mặt đất rồi nhìn nhìn thi thể rồng bay bên kia, đều là thần thú a, thế mà bị giết rồi, sao nó dám chống đối chứ?

“Mập mạp, ngươi đã được truyền thừa, bản thân phải cẩn thận."

Lúc này, Mộc Phàm đi đến trước mặt mập mạp, vỗ vỗ vai hắn.

Thật ra Mộc Phàm đã âm thầm kiểm tra giúp mập mập, thậm chí kêu hệ thống rà quét một lần, nhận thấy không có bất kỳ uy hiếp nào ẩn giấu trong cơ thể mập mạp thì hắn mới yên tâm.

Hắn lo lắng nhất chính là mập mạp lấy được truyền thừa, có thể bị đoạt xá hay không, dù sao cái tên Chiến ma nghe thế nào cũng cảm thấy không phải thứ tốt.

Một khi bị đoạt xá thì mập mạp còn có đường sống sao?

May là mình lo lắng dư thừa, truyền thừa Chiến ma cũng không có tai hoạ ngầm, tai hoạ ngầm duy nhất chính là chính hắn.

“Mộc ca, thực lực hiện tại của ta hẳn là có thể giúp đỡ ngươi rồi”

Mập mạp rất vui vẻ, vừa nói vừa khoe cơ thể thịt mỡ của mình khiến Mộc Phàm câm nín, thiếu chút nữa cho hắn một quyền rồi.

Hắn không khỏi cảm khái, đi theo một người trọng sinh đúng là may mắn.

“Rồng bay này ta thu.”

Lúc này, Mộc Phàm thu thi thể rồng bay hai chân vào thế giới trong cơ thể, xác rồng khổng lồ trực tiếp rơi vào một sơn cốc.

Ở bên trong thế giới, hỏa giao long đỏ sậm bay tới, hai mắt thẳng nhìn chằm chằm thi thể rồng bay hai chân, ánh mắt tràn ngập khát vọng.

Cách đó không xa, một cổ băng sương tràn tới, một con Băng long xuất hiện.

“Thi thể này giao cho các ngươi xử lý, hy vọng các ngươi có thể nhanh chóng tiến hóa đến cấp độ cao hơn.”

Từ hư không có tiếng Mộc Phàm truyền đến, hỏa giao cùng Băng long đồng thời lộ vẻ mừng rỡ, chủ nhân cho chúng nó ăn.

“Đa tạ chủ nhân.”

Băng long cảm tạ, sau đó bắt đầu phun lưỡi ra, há miệng rộng, bắt đầu ăn, ăn hết thi thể rồng bay hai chân cấp Thần thoại này chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Tiến hóa là hiển nhiên, cho nên hành động này của Mộc Phàm thật ra là để nuôi nấng hỏa giao cùng Băng long.

“Hỏa giao chuẩn bị hóa rồng, Băng long trưởng thành quá chậm, Bất tử điểu còn đang ngủ say lột xác trong Phượng sào, xem ra tạm thời không dùng được.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhìn thoáng qua ba con sủng vật, trước mắt không thể dùng.

“Ô ô...”

Bên cạnh, tuyết hồ cùng gấu trúc ôm bụng rên rỉ, hiển nhiên là ăn no căng, khó tiêu hóa được cổ thần lực cường đại kia.

Không có biện pháp, Mộc Phàm chỉ có thể đưa hai tiểu gia hỏa này vào thế giới trong cơ thể, để chúng nó tự tiêu hóa từng chút một rồi tiến hóa.

“Nên thêm chút tiên lực, tiên huyết để nhanh chóng lột xác.”

Mộc Phàm bỏ vào một ít tiên huyết, thêm chút tiên lực để gấu trúc cùng tuyết hồ tiến hóa lần nữa, có lẽ sẽ có bất ngờ.

Làm xong mấy chuyện này, hắn giương mắt đảo qua toàn bộ bí cảnh thượng cổ, cảm nhận được vô số hơi thở dị tộc.

Có kẻ đang tranh đoạt bảo vật, có tên đang chém giết cướp đoạt cơ duyên, toàn bộ bí cảnh rất hỗn loạn.

“Bí cảnh này sắp hỏng mất rồi.”

Mộc Phàm theo bản năng cảm nhận được bí cảnh sắp bị hủy diệt.

Hắn suy đoán hẳn là liên quan đến chuyện mình thu tiên đỉnh, bí cảnh sẽ tan biến, có lẽ sẽ xuất hiện tai hoạ ngầm lớn hơn.

Bởi vì từ lúc tiến vào bí cảnh này, Mộc Phàm liền cảm ứng được một cổ ma khí cường đại.

“Kỳ quái, đại ma kia đã bị luyện hóa rồi, vì sao vẫn cảm ứng được nguồn ma khí cường đại như thế?”

Mộc Phàm âm thầm kinh ngạc, cảm thấy rất kỳ quái, không phải đại ma đã bị luyện hóa rồi sao, vì sao vẫn còn ma khí?

“Bên kia có chút vấn đề, chúng ta đi qua xem.”

Nghĩ vậy, hắn lập tức mở miệng đề nghị, mấy người tự nhiên

không có ý kiến.

“Mộc Phàm, có phải đã phát hiện chuyện gì đó hay không?” Diệp Hồng Trần lặng lẽ tiến lên nhẹ giọng hỏi.

Nhìn nàng, Mộc Phàm khẽ cười nói: “Hắn là ngươi có thể cảm ứng được bên kia có một cổ ma khí cường đại, giống như có ma vật sắp xuất thế.”

“Ma vật?”

Tiêu Văn đang cưỡi Liệt diễm mã, nghe lời này mà sửng sốt, hình như nàng nhớ tới chuyện gì đó.

“Đúng rồi, sao ta lại quên thứ kia.”

Nàng ảo não, sốt ruột nói ra: “Nhanh, chúng ta nhanh chạy tới nơi, chắc chắn nơi đó có ma vật khủng bố sắp xuất thế.”

“Ma vật?”

“Ma vật gì?”

Mập mạp, Diệp Thiên tò mò hỏi.

“Ai nha, không có thời gian giải thích, nhanh lên, chậm liền không kịp.”

Tiêu Văn nói xong thúc ngựa lao nhanh, dẫm lên một đám mây lửa trực tiếp chạy như bay, chớp mắt không thấy bóng dáng.

“Cô nãi nãi này thật là, đợi chúng ta với.”

Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ, không thể không tăng tốc đuổi theo.

Mộc Phàm chỉ cười cười không để ý, thậm chí không chút hoang mang phá không mà đi, đảo mắt liền đuổi tới Liệt diễm mã.

“Nói đi, có phải ngươi biết thứ gì hay không?”

Hắn vừa tới gần liền chất vấn Tiêu Văn, chắc chắn nàng biết đó là thứ gì.

Sắc mặt Tiêu Văn hơi đổi, sau đó cắn răng giải thích: “Ma vật kia là một đại ma thượng cổ khác nhưng chỉ là một trái tim.”

“Một viên ma tâm?” Mộc Phàm nghe xong sửng sốt.

Tiêu Văn nghiêm trọng gật gật đầu nói: “Không sai, đừng thấy chỉ là một viên ma tâm, bên trong còn cất giấu ma hồn, không cẩn thận sẽ bị đoạt xá.”

“Ma tâm, ma hồn, thú vị nha, ta kia càng muốn đi xem.”

Mộc Phàm nói xong, bước ra một bước, cả người liền biến mất, tốc độ nhanh tới mức Tiêu Văn không thể bắt giữ.

“Này này, chờ ta.”

Tiêu Văn thấy vậy liền nóng lòng, vội vàng cưỡi Liệt diễm mã đuổi theo.

Tốc độ của đám bọn họ rất nhanh, không bao lâu liền tới phía đông bí cảnh, một khu phế tích xuất hiện trước mắt.

Chương 424: Ma tâm

Oanh!

Một tiếng nổ vang, tòa núi lớn phía trước ầm ầm sập xuống.

Trong bụi mù có thể thấy một khu phế tích cổ xưa.

Tại vùng phế tích này đang có mười mấy sinh vật cường đại, cầm đầu là một sinh vật có một sừng, xưng là một sừng mạnh nhất.

Gia hỏa này tên Nhất Giác Tiên, thật ra không liên quan gì đến tiên cả, ngược lại nó là một con bọ hung.

Không sai, đây là một con bọ hung, cường giả đến từ dị vực.

“Đám phế vật các ngươi lập tức cút đi, truyền thừa nơi này thuộc về ta.”

Nhất Giác Tiên dõng dạc, mặt phủ giáp xác, đỉnh đầu có một cái sừng nhọn, lập loè một tia điện, hơi thở cường đại ép các sinh vật khác khó thở.

Nó là một sinh vật cấp Thần thoại.

“Còn không phải là cái thứ ăn phân sao, cũng dám kiêu ngạo, ngươi không đi ăn thần thực của ngươi đi, ở chỗ ngông cuồng làm gì?”

Chỉ thấy một sinh vật khác đứng dậy, cả người loé ánh sáng xanh lục, trên mặt đầy bướu thịt lồi lõm, nhìn rất khủng bố.

Đầu lưỡi nó rất dài, đôi mắt xanh mượt khiến người nhìn khiếp sợ.

“Con cóc nhỏ, ngươi muốn chết?” Nhất Giác Tiên hung ác trừng mắt, giọng điệu mang theo sự uy hiếp.

Tên vừa mới mở miệng đúng là một con cóc mang kịch độc, toàn thân được khí độc bao phủ, tu vi cường đại cấp Thần thoại, thuộc cấp bậc thần thú.

Nó kiêu ngạo nói: “Ngươi trở về ăn phân đi, đừng ở chỗ này gây chướng mắt...”

“Lăn!”

Nó hét to một tiếng, khí độc cuồn cuộn cuốn tới.

Nhất Giác Tiên giận tím mặt, chỉ cần có sinh vật dám can đảm kêu nó đi ăn phân, tuyệt đối sẽ là cục diện không chết không thôi.

“Đi tìm chết!”

Nhất Giác Tiên bạo nộ, cái sừng trên đỉnh đầu nở rộ lôi quang, điện lưu cường đại nháy mắt bắn lên người con cóc độc.

Khí độc trên người con cóc sôi trào, lại bị giật đến toàn thân run rẩy, không ngừng bốc khói.

“Ngươi dám huỷ hoại vẻ ngoài thần tuấn của ta, hôm nay Thần chủ tới cũng không cứu được ngươi.”

Con cóc phẫn nộ rống to, giơ tay trảo một cái, có một ngọn lửa ngưng tụ trong lòng bàn tay, giống như một viên đạn khí độc, không ngừng áp súc, tản ra hơi thở khủng bố.

“Bọ ăn phân, chịu chết đi.”

Cùng với một tiếng rít gào, đạn khí độc nện vào người Nhất Giác Tiên nháy mắt nổ mạnh, đẩy nó bay ra xa, một đường đâm nát mấy ngọn núi, bay xa ước chừng mấy vạn dặm mới dừng lại.

Trên mặt đất lưu lại một cái rãnh thật lớn, không ngừng bốc khói, phát ra tiếng ăn mòn xèo xèo đáng sợ, nham thạch đều khí độc hoà tan.

“Hắc hắc hắc, ăn phân chính là ăn phân, một chiêu liền treo.”

Con cóc kiêu ngạo ngẩng đầu, nhìn chằm chằm phế tích phía trước, thấy ma khí không ngừng quay cuồng mà hai mắt loé sáng.

“Ma khí thật nồng đậm, chỉ cần cắn nuốt hết ma khí thượng cổ ở đây, ta có thể tiến hóa đến hình thái ma cáp mạnh nhất.”

Con cóc hưng phấn cười to.

Nhưng nó chưa cười đã thì phía sau có một tia chớp bắn tới, đánh nó bay vào phế tích, nổ tung tại chỗ.

Bụi mù dâng đầy, Mộc Phàm thổi nhẹ một hơi xua tan, thấy trong phế tích có một đống thịt nát.

Đúng là con cóc kia, đảo mắt đã bị Nhất Giác Tiên đánh thành thịt nát, không thể không nói thật sự quá thảm.

“Bổn tọa sơ ý, không có...”

Thịt nát nhanh chóng mấp máy, khí độc quay cuồng, con cóc xanh bị đánh thành thịt nát nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Nó đứng trong phế tích, cả người lóe ánh sáng xanh lục, dần dần biến thành một con cóc to, hơi thở cường đại gấp đôi.

Thì ra là hóa thành bản thể, Nhất Giác Tiên bay trở về, toàn thân có hồ quang bao phủ, hơi thở cường đại.

“Khặc khặc khặc... Đánh đi, bảo vật là của lão tử.”

Lúc này, có một sinh vật kỳ quái vỗ cánh ong ong lẻn vào phế tích, nhân cơ hội bay vào chỗ tản ra ma khí.

Nhìn kỹ thế mà là một con muỗi, có gương mặt người, cánh muỗi, trán còn ống hút máu sắc bén.

Nó hưng phấn bay tiến vào, lập tức bổ nhào vào trung tâm ma khí, nhìn thấy bảo vật bên trong, đúng là một trái tim.

“Mùi máu thật tuyệt vời, ta vui lòng nhận đây.”

Con muỗi cấp Bán thần nhanh chóng bay lại, ống hút trực tiếp đâm vào trong trái tim kia, tham lam hấp thu máu bên trong.

Một quả ma tâm, ẩn chứa năng lượng cùng ma huyết kinh người.

Máu đúng là thứ mà muỗi yêu thích nhất.

Ực ực!

Một ngụm ma huyết vào cơ thể, cả người con muỗi run lên, đột nhiên bộc phát một cổ ma khí kinh thiên, toàn bộ thân thể bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Con muỗi vốn đã cường đại rồi, hơi thở liên tục bò lên, thân thể đang lột xác, mọc ra ma giáp, hai cẳng bén nhọn, cánh trở nên cứng rắn hơn.

“Ha ha ha, rốt cuộc lão tử cũng tiến hóa.”

Nó hưng phấn cười to, kết quả gây ra động tĩnh quá lớn, bị Nhất Giác Tiên cùng con cóc đang đại chiến phát hiện, tức khắc giận tím mặt.

“Khốn nạn, tới đây cho bổn tọay.”

Con cóc tức giận rống to, há mồm phun lưỡi ra, oạch, con muỗi nhanh chóng bị đầu lưỡi cuốn vào trong bụng.

Răng rắc, con muỗi đáng thương vừa mới ăn vụng ma huyết, kết quả đã bị con cóc nuốt lấy, thật là thê thảm nha.

“Con muỗi này thật đáng thương.”

Mập mạp lắc đầu, tiếc hận thay con muỗi kia.

Hai mắt Tiêu Văn sáng quắc nhìn chằm chằm quả ma tâm kia, nhắc nhở: “Mọi người cẩn thận, trong ma tâm có một ma hồn thượng cổ, không cẩn thận sẽ bị đoạt xá.”

“Mộc Phàm, ngươi không động thủ cướp đoạt sao?”

Diệp Hồng Trần có vẻ kinh ngạc, vì sao Mộc Phàm không có dấu hiệu muốn động thủ.

Ca ca Diệp Thiên của nàng cũng nhìn Mộc Phàm, mấy người đều tò mò vì sao hắn không động thủ cướp đoạt ma tâm.

“Một con thì ăn phân, một con thì cả người toàn độc, đáng tiếc.”

Mộc Phàm lại khẽ lắc đầu, lầm bầm lầu bầu.

Mấy người vừa nghe liền quay sang nhìn nhau, có chút dở khóc dở cười, thì ra gia hỏa này đang tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.

Kết quả trước mắt chính là một con bọ hung, một con cóc độc, còn có con muỗi bị nuốt mất, đều không thể ăn.

Đương nhiên muốn ăn vẫn được nhưng quá ghê tởm, không ngon.

“Con cóc kia thảm rồi.”

Chỉ nghe Mộc Phàm nói một câu, mọi người đang khó hiểu thì thấy thân thể con cóc cứng đờ, vẻ mặt dần dần chuyển thành thống khổ.

“A... Sao lại thế này, vì sao máu của bổn tọa biến mấti?”

Con cóc hoảng sợ kêu to, cả người cứng ngắc, chỉ cảm thấy máu trong cơ đang nhanh chóng biến mất, thân thể khô quắt lại.

Cảnh tượng này làm sinh vật khác kinh hoảng, cả Nhất Giác Tiên cũng kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn chăm chú.

Trong một phút ngắn ngủi, con có cường đại cấp Thần thoại biến thành một thi thể khô quắt dưới mắt đông đảo cường giả, hoàn toàn mất mạng.

Phanh!

Ngay sau đó, thây khô đột nhiên nổ tung, từ bên trong có một bóng dáng khủng bố bay ra, thế mà là con muỗi vừa rồi.

“Con muỗi này tiến hóa sau khi hấp thu máu từ ma tâm.”

Sắc mặt Tiêu Văn thay đổi, nhìn con muỗi trở nên cực kỳ khủng bố kia, cả người tản ra ma quang, tựa như một con muỗi ma hóa.

Ban đầu nó chỉ là một sinh vật cấp Bán thần, hiện tại lại trở nên cực kỳ đáng sợ, hơi thở vượt qua cấp Thần thoại thông thường, con cóc bị hút khô cũng là chuyện dĩ nhiên.

“Ha ha ha, lão tử đã tiến hóa, rốt cuộc trở thành Ma văn thượng cổ, chỉ cần hút khô ma tâm sẽ vô địch thiên hạ.”

Con muỗi càn rỡ cười to, miệt thị các sinh vật chung quanh, lộ vẻ tham lam khát máu.

“Hắc hắc, kế tiếp các ngươi cũng sẽ trở thành thức ăn của ta.”

Nói xong, con muỗi vỗ cánh, ma khí ầm ầm ầm khuếch tán.

Nhìn kỹ thì trong ma khí có vô số con muỗi, dũng mãnh hướng về các sinh vật chung quanh, điên cuồng tấn công.

“A...”

Có sinh vật cấp Truyền kỳ kêu thảm thiết, giãy giụa trong ma khí, thân thể dần dần khô quắt lại, bị vô số con muỗi trực tiếp hút khô máu.

Còn có một ít sinh vật cường đại đang đau khổ chống cự, đáng tiếc, chung quy vẫn không thể ngăn trở.

Không bao lâu, mười mấy sinh vật cường đại đã biến thành thây khô, một đám ngã xuống, hóa thành bột phấn.

Chỉ mình Nhất Giác Tiên còn đang chống cự, cả người lóe điện quang, không biết giật chết bao nhiêu con muỗi, cái sừng không ngừng bắn ra tia điện.

“Chỉ một con muỗi, xem bổn tọa giật chết ngươi.”

Nhất Giác Tiên cười dữ tợn, trong cơ thể đột nhiên bộc phát điện quang vô tận, ầm ầm ầm nổ mạnh, nháy mắt liền quét sạch ma khí cùng muỗi xung quanh.

Vô số muỗi bị đốt thành tro tàn, cuối cùng chỉ còn mình Ma văn, hơi thở hai bên tăng cao, quan sát lẫn nhau.

“Chậc chậc, thật đúng là xuất sắc.”

Mộc Phàm xem vui vẻ, bọn chúng đánh nhau, bọn mình xem kịch.

“Mộc Phàm ca ca, ma tâm có chút dị động, tốt nhất mau phong ấn nó.”

Lúc này, Tiêu Văn lặng lẽ nhắc nhở một câu.

Sau khi nghe được xong thì Mộc Phàm quay đầu nhìn, quả nhiên ma tâm có chút dị động, bên trong có một hơi thở đáng sợ đang dần dần thức tỉnh.

Ma hồn bên trong sắp thức tỉnh.

“Các ngươi cẩn thận, ta đi một chút sẽ về.”

Nhìn thấy vậy, Mộc Phàm biết mình nên lên sân khấu rồi, ma tâm vẫn có tác dụng rất lớn.

Không nói xa xôi, bên trong ẩn chứa ma khí cường đại, còn có ma hồn thượng cổ, đều có thể luyện hóa hấp thu.

Vèo!

Như cảm nhận được nguy hiểm, ma tâm khẽ run lên, đột nhiên nhoáng lên, nháy mắt chui vào cơ thể con muỗi vừa tiến hóa kia.

Bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, Mộc Phàm cũng không kịp ngăn cản.

“Ách...” Con muỗi kia run lên, đột nhiên bị ma tâm dung nhập vào cơ thể, thế mà thay thế trái tim của nó.

Ngay sau đó, Ma văn kêu rên thảm thiết, cả người toát ra từng đường ma văn, thân hình lại biến hóa, giống như tiến hóa tới cấp độ cao hơn.

“A...”

Trong cơ thể Ma văn bộc phát ra một cổ ma khí kinh thiên.

Ầm, mọi thứ xung quanh đều bị đánh bay, Nhất Giác Tiên cũng không ngoại lệ, trực tiếp bay ra ngoài mấy chục dặm mới dừng lại.

Mộc Phàm kinh ngạc, nhìn Ma văn không ngừng lột xác, ánh mắt lóe sáng, thấy được ma hồn trong ma tâm đang đoạt xá.

Chương 425: Bất tử ma hồn

“Khặc khặc khặc....”

Một tiếng cười chói tai vang lên, Ma văn hoàn toàn lột xác, một đôi cánh khủng bố hình thành sau lưng, hai móng sắc bén, cả người toàn cơ bắp.

Nó hoàn toàn bị đoạt xá, đã không còn là con muỗi kia nữa, trở thành một con muỗi khủng bố bị ma hồn thượng cổ đoạt xá.

Ma khí cuồn cuộn không ngừng trào ra từ ma tâm khiến hơi thở của Ma văn liên tục tăng lên, trở nên vô cùng khủng khiếp.

Ầm...

Khí lãng cuồn cuộn, thổi mạnh đến mức Nhất Giác Tiên không thể mở mắt, toàn thân phủ kín bởi điện lưu, vẻ mặt kinh hãi.

“Ma hồn thượng cổ?” Nhất Giác Tiên cẩn trọng quan sát.

Chỉ thấy Ma văn quay đầu, hai mắt nhìn thẳng Mộc Phàm, thậm chí không thèm liếc nhìn Nhất Giác Tiên một chút, ngược lại là khoá chặt Mộc Phàm.

“Đã qua bao nhiêu năm rồi, ngô cũng nhớ không rõ, rốt cuộc hôm nay sống lại.”

Ma văn điên cuồng cười to, ma khí khủng bố xỏ xuyên qua thiên địa, trực tiếp phá tan bí cảnh, chấn động tám phương, kinh động vô số sinh vật cùng cường giả.

Hai mắt nó có vẻ mê muội, cười dữ tợn nói: “Không nghĩ tới ngô vừa mới trọng sinh liền gặp phải tiên, thật sự quá tốt.”

“Tiên?” Nhất Giác Tiên sửng sốt, nhìn theo ánh mắt Ma văn thấy được Mộc Phàm.

Vừa thấy liền nhịn không được kinh hoảng, ma hồn thượng cổ nói gặp được tiên, tuyệt đối không phải nó, chẳng lẽ nhân loại trước

mắt là tiên sao?

“Tiên, sao có thể, sao nhân loại này có thể là tiên?”

Nhất Giác Tiên kinh ngạc, nhịn không được hét to một tiếng.

Kết quả một tiếng hét này làm hư chuyện, Ma văn đột nhiên lắc mình nhoáng lên, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở sau lưng Nhất Giác Tiên.

“Ngươi quá ồn ào.” Ma văn lạnh nhạt nói, giơ tay xỏ xuyên qua lưng Nhất Giác Tiên, trực tiếp xuyên thủng thân thể nó, máu loãng phun trào.

“Ách...” Nhất Giác Tiên cứng đờ, hoảng sợ muốn kêu to.

Đáng tiếc nó đã không còn cơ hội, Ma văn triển khai lực hút cường đại, hút sạch toàn bộ máu trong cơ thể nó, chớp mắt biến nó thành một thi thể khô quắt.

“A, máu thật hôi, ăn quá nhiều phân sao?”

Ma văn ghét bỏ phun ra một ngụm máu, vẻ mặt ghê tởm, khó chịu như ăn phải phân.

Nhất Giác Tiên trước khi chết còn bị Ma văn công kích nội tâm, không cam lòng treo mạng, thời điểm ra đi có vẻ yên bình.

Phanh!

Ma văn chấn nát thi thể Nhất Giác Tiên, chán ghét nói: “Máu của gia hỏa này quá hôi, thật ghê tởm.”

“Nhưng vừa tỉnh lại liền thấy tiên, ngô thích uống tiên huyết nhất.”

Nó nói xong xoay người, hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Phàm, lộ vẻ khát máu, nhịn không được liếm liếm môi, không ngừng cười dữ tợn.

“Tiên?”

Bên kia, bốn người Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, mập mạp, Diệp Thiên nhìn nhau, đều kinh ngạc không thôi.

Ma hồn thượng cổ này nói Mộc Phàm là tiên, chẳng lẽ hắn đã thành tiên?

“Mộc ca thành tiên?” Mập mạp khiếp sợ nói.

Tiêu Văn ngơ ngác, lẩm bẩm: “Không có khả năng nha, sao hắn lại thành tiên, kiếp trước không phải trở thành sát thần mạnh nhất sao?”

“Tiên?”

Hai người Diệp Thiên, Diệp Hồng Trần bắt đầu suy tư, hiển nhiên đã nghĩ tới điều gì rồi.

Tiên, sớm đã biến mất từ thời thượng cổ, tiên lộ cũng bị cắt đứt, bản là không có khả năng thành tiên, nhưng ma hồn thượng cổ nói Mộc Phàm là tiên.

Chẳng phải có nghĩa là Mộc Phàm nắm giữ bí mật về tiên nhân thượng cổ, thậm chí có phương pháp thành tiên.

“Ma hồn thượng cổ này không tồi nha, có vẻ ăn rất ngon.”

Mộc Phàm đứng ở nơi đó, lầm bầm lầu bầu nói thầm, cả người được bao phủ bởi một tầng tiên quang, hơi thở hư vô mờ mịt.

Câu nói này lại làm mọi người hết chỗ nói rồi.

Đặc biệt là ma hồn thượng cổ, lần đầu tiên bị kẻ xác xem là thức ăn rồi bình phẩm từ đầu đến chân, nó cảm thấy rất khó chịu, lửa giận không ngừng dâng lên.

“Tiểu tử, gặp bổn tọa là vinh hạnh của ngươi, trở thành đồ ăn của bổn tọa đi.”

Ma hồn cười dữ tợn, đôi cánh sau lưng chấn động, hóa thành một đạo hắc quang nhào về phía Mộc Phàm, không gian nơi nó đi qua nứt toạc.

Ma khí cường đại ập tới trước mặt, ma uy mênh mông cuồn cuộn.

“Hoa hòe loè loẹt.”

Mộc Phàm hừ nhẹ, giơ tay tung ra một quyền.

Oanh!

Một quyền vừa ra, không gian xung quanh tựa như mặt kính vỡ tan, trực tiếp đánh nổ Ma văn.

Máu thịt văng tung toé, Mộc Phàm dùng một quyền liền đánh nổ nó.

Có thể thấy được một quyền vừa rồi của Mộc Phàm khủng bố thế nào, quyền phong cường đại trực tiếp đánh ra một cái rãnh dài mấy chục dặm phía trước, đánh nổ vài ngọn núi.

Rầm!

Bụi mù tan đi, thịt nát rơi đầy đất nhưng lại nhanh chóng hội tụ, hợp lại.

Ngay sau đó, Ma văn lại xuất hiện trước mắt mọi người.

“Sống lại?”

Đồng tử Tiêu Văn co rụt lại, kinh ngạc hô to.

Nàng nhớ tới điều gì đó, hoảng sợ nhắc nhở nói: “Mộc Phàm ca ca cẩn thận, ma hồn thượng cổ này có năng lực bất tử, được gọi là Bất tử ma hồn.”

“A, tiểu nữ oa biết không ít nha.” Ma hồn vừa khôi phục kinh ngạc nhìn Tiêu Văn.

Nó cười dữ tợn nói: “Bổn tọa coi trọng hai ngươi, chờ giải quyết xong những kẻ khác, các ngươi chính là ma phi đời này của bổn tọa.”

“....”

Mọi người không biết nói gì, đều đen mặt.

Ma hồn này còn là một lão háo sắc.

“Mộc Phàm, diệt nó.” Diệp Hồng Trần lạnh lùng nói một câu.

Tiêu Văn đồng dạng tức giận: “Mộc Phàm ca ca, nó quá kiêu ngạo, nướng nó.”

“Mộc ca, cố lên, chúng ta lui về phía sau hò hét trợ uy.”

Mập mạp nói xong, mấy người sôi nổi lui ra xa, bởi vì bọn họ biết bản thân không cách nào chống lại ma hồn kia, không cần gây thêm phiền toái, mặc dù đã đạt được truyền thừa thượng cổ cũng vậy thôi.

Mộc Phàm câm nín nhìn mấy người, đang muốn nói chuyện, đột nhiên ma hồn nhoáng lên, thế mà giết đến trước mặt hắn.

“Tiểu tử, chết đi.” Ma hồn cười to, giơ móng vuốt đập vào đầu Mộc Phàm.

Nhìn thấy ma hồn đánh lén, Mộc Phàm bực bội.

Phanh!

Mộc Phàm vỗ một chưởng đón lấy ma trảo, trong khoảnh khắc hai bên va chạm, thân thể ma hồn run rẩy, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Ngay sau đó, cánh tay nó tan rã, rồi tới thân thể trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số thịt nát văng tung toé.

Rầm, chỉ trong nháy mắt, đám thịt nát lại hội tụ, ma hồn khôi phục lần nữa, không tổn hao gì cả.

“Còn có thể khôi phục?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nó.

Ma hồn âm trầm, cười dữ tợn nói: “Từ bỏ đi, ngươi không giết được bổn tọa, ta có bất tử chi thân, vĩnh sinh bất tử.”

“Đúng không?” Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, bóng dáng biến mất.

Mấy người liền thấy thân thể ma hồn phát ra tiếng "Phanh” rồi nổ

tung, bị Mộc Phàm đánh nổ lần nữa, thịt nát bay đầy trời.

“Ngọn lửa vĩnh hằng!”

Mộc Phàm quát lạnh, một ngọn lửa bùng lên, muốn đốt đám thịt nát thành tro tàn.

Chỉ là trong chớp mắt, Ma văn lại khôi phục lần nữa, vỗ cánh cuốn ma khí cuồn cuộn đánh úp tới.

“Ta bất tử bất diệt, chỉ một ngọn lửa thì không giết được bổn tọa....”

Ma văn càn rỡ cười to, vẻ mặt đắc ý vênh váo.

Oanh!

Đáng tiếc còn chưa dứt lời thì thân thể lại nổ tung, Mộc Phàm cường thế vỗ một chưởng, tiếng ầm ầm ầm không ngừng vang lên, bụi mù bốc tận trời.

Một chưởng ấn thật lớn xuất hiện trên mặt đất, bên trong có một bãi bùn lầy, bị vỗ nát nhừ, thế mà đang mấp máy khôi phục lại.

Mộc Phàm ở trên không trung thấy một màn này, có chút kinh ngạc.

Một chưởng vừa rồi chính là cấm thuật, thế mà không thể đánh chết ma hồn thượng cổ, xem ra nó là có vài phần năng lực.

“Vậy chơi cùng ngươi một trận.”

Mộc Phàm hừ một tiếng, vừa dứt lời thì bóng dáng đã biến mất.

Ma hồn mới vừa khôi phục chưa kịp vui mừng thì lại một lực lượng cường đại đánh bay lên trời cao, thân thể tan nát hơn phân nửa.

“Ha ha ha, ngươi không giết được bổn tọa, ngươi càng giết, bổn tọa càng cường đại.”

Ma văn liên tục bị Mộc Phàm đánh nổ, liên tục khôi phục lại, giống

như thật sự giết không chết.

Hơn nữa mỗi một khôi phục lại thì nó đều cường đại hơn trước, giống như không có giới hạn.

Nhưng Mộc Phàm biết không có khả năng vô hạn, chắc chắn là phải trả giá, có lẽ liên quan đến máu và quả ma tâm kia.

“Giết không chết sao?” Mộc Phàm cười cười, nụ cười này làm Bất tử ma hồn hơi run run.

Chỉ thấy Mộc Phàm thi triển Quân thể trạng đấu thuật, chân đạp càn khôn, quyền quét bát phương, từng chiêu từng thức cổ xưa tự nhiên, ẩn chứa lực phá hoại khủng bố.

Ầm ầm ầm...

Một quyền một chưởng, đánh Ma văn liên tục nổ tung, không hề có sức phản kháng.

Dưới sự oanh kích của nguuên bộ Bát cực quyền, sau khi Ma văn khôi phục lại, mặt mũi trắng bệch.

“Đáng chết, sao gia hỏa này trâu bò như thế?”

Bất tử ma hồn kinh hãi nhìn Mộc Phàm, tên này mạnh mẽ đáng sợ, từng quyền từng thức đều ẩn chứa lực lượng tuyệt đối, đánh đến thiên địa run rẩy, vạn vật băng diệt.

Chiêu thức trông rất bình thường nhưng lại ẩn chứa lực lượng tuyệt thế làm ma hồn đều có cảm giác khủng bố, khó có thể chống đỡ.

Giao thủ một lúc, ma hồn bị đánh nổ hơn trăm lần, tuy rằng mỗi lần đều có thể khôi phục lại, hơn nữa trở nên mạnh hơn nhưng vẫn không thể ngăn cản công kích đáng sợ của Mộc Phàm.

“A, thật sự không thể đánh chết ma hồn này sao?”

Mấy người đang xem đều nhịn không được hít hà một hơi.

Mập mạp kinh hãi vì thấy ma hồn lần lượt khôi phục lại, chẳng lẽ

thật sự giết không chết.

Tiêu Văn hưng phấn nhìn Mộc Phàm, hai mắt tỏa ánh sáng: “Gia hỏa này thành tiên rồi, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa lực lượng của tiên nhân, đặc biệt là thân thể mạnh thái quá.”

“Thật mạnh!”

Diệp Thiên, Diệp Hồng Trần nghiêm túc, bị sức khôi phục cường đại của ma hồn trấn trụ, càng bị sự cường đại của Mộc Phàm làm chấn động

“Các ngươi nói xem, Mộc Phàm có thể giết chết ma hồn sao?”

Diệp Hồng Trần bỗng nhiên mở miệng nói một câu.

Mập mạp, Diệp Thiên lắc đầu tỏ vẻ không cách nào suy đoán.

Chỉ có Tiêu Văn chắc chắn, nói: “Yên tâm, ma hồn nhảy nhót không được bao lâu, sẽ nhanh chóng bị Mộc Phàm ca ca đánh chết.”

Oanh!

Một tiếng nổ lớn cùng với tiếng cười điên cuồng dữ tợn vang vọng khắp nơi.

“Ha ha ha, rốt cuộc bổn toạ đã hoàn toàn sống lại.”

Ma hồn đột nhiên cười ha hả, hơi thở không ngừng tăng lên, thậm chí lập tức tăng gấp mười lần, giống như mượn tay Mộc Phàm để khôi phục hoàn toàn.

“Cấm!”

Ngay sau đó, có một tấm bia đá từ trên trời giáng xuống, nháy mắt trấn áp trên đỉnh đầu ma hồn.

“Giế... Cấm đạo bia?”

Tiếng cười của ma hồn đột nhiên tắt ngủm, giọng điệu trở nên hoảng hốt, hai mắt nhô ra.

Chương 426: Luyện hóa, hấp thu

Ong ong...

Một tấm bia từ trên trời giáng xuống, trấn áp trên đỉnh đầu ma hồn, ánh sáng giam cầm cường đại khóa chặt nó.

Lúc này, ma hồn hoảng sợ, bởi vì nó nhận ra Cấm đạo bia.

“Lại là tấm bia đá đáng ghét này.”

Bất tử ma hồn kinh nhạc xen lẫn tức giận rít gào, ma uy mênh mông cuồn cuộn, ma khí bùng nổ thế mà có thể làm Cấm đạo bia rung động kịch liệt.

Ma uy cường đại chấn động Cấm đạo bia.

Có lẽ Bất tử ma hồn này đã từng bị Cấm đạo bia giam cầm cho nên mới có vẻ sợ hãi, phẫn nộ, bia này lại không thể giam cầm nó.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, Cấm đạo bia trực tiếp bay ra ngoài.

Mộc Phàm tiếp lấy Cấm đạo bia, có chút kinh ngạc, thực lực ma hồn này thật mạnh, thế mà thoát khỏi sự trói buộc của Cấm đạo bia.

“Ha ha ha, thì ra Cấm đạo bia đã bị tổn hại, không còn bia linh.”

Nhìn thấy mình có thể tránh thoát, Bất tử ma hồn đều sửng sốt, tiếp theo cười ha hả, có vẻ rất hưng phấn.

Cấm đạo bia bị tổn hại, không còn bia linh nên mới không áp nổi ma hồn này.

Nghĩ vậy, ma hồn hưng phấn hét to: “Cấm đạo bia, hôm nay bổn tọa nhất định phải báo mối thù bị trấn áp ngày trước, biến ngươi thành đá vụn.”

“Tổn hại sao?” Mộc Phàm nhìn Cấm đạo bia trong tay, suy tư gì

đó.

Không nghĩ tới đây là một kiện bảo vật tổn hại, hơn nữa mất đi bia linh, trách không được mình cứ cảm giác thiếu cái gì, thì ra là thế.

Nghĩ thông suốt, Mộc Phàm lại tế ra Cấm đạo bia.

Ong!

Trong khoảnh khắc, Cấm đạo bia lại trấn áp tiếp, lần này ma hồn không sợ nữa, ngược lại bùng nổ ma khí vô tận hung hăng oanh kích.

“Muốn trấn áp bổn tọa, ngươi còn kém xa lắm.” Ma hồn công kích, không ngừng cười to.

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ một ngón tay đâm tới.

Thời gian tĩnh lặng!

Ong, một gợn sóng vô hình lan ra, trong phút chốc vạn vật đứng yên.

Thân thể ma hồn cứng đờ, biểu tình đọng lại, có vẻ kinh hoảng, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

Cổ lực lượng này có thể làm thời gian ngừng lại.

“Thời gian chi lực?” Ma hồn kinh hoảng la to.

Nó ra sức giãy giụa, đáng tiếc, dưới sự trói buộc của thời gian, thêm lực lượng giam cầm của Cấm đạo bia, còn có lực lượng giam cầm mà Mộc Phàm đánh ra.

Ba tầng chồng lại, ma hồn không còn cơ hội giãy dụa.

“Tiên đỉnh, thu!”

Ngay sau đó, ma hồn thấy được màn khủng bố, Mộc Phàm tế ra một cái đỉnh thu nó vào.

Khi thấy tiên đỉnh, ma hồn tuyệt vọng.

“Thiên Đế đỉnh?” Ma hồn sợ hãi kêu rên.

Nó nhìn tiên đỉnh, nhận ra lai lịch thứ này cho nên mới cảm thấy tuyệt vọng.

Tiên đỉnh này không phải dùng trấn áp một tên đại ma sao, sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ tên đại ma cường đại hơn nó đã bị luyện hóa rồi?

Nghĩ tới đây, ma hồn càng tuyệt vọng hơn nữa.

“Không...” Cùng với một tiếng hét thảm, ma hồn bị hút vào trong tiên đỉnh.

Nắp đỉnh đậy lại, bên trong truyền đến từng tiếng kêu rên thê lương, ma hồn đáng thương đã bị Mộc Phàm nhốt lại.

“Chậc chậc, nếu không phải muốn bức ra toàn bộ năng lực của ngươi, ta cũng lười dông dài.”

Mộc Phàm thu tiên đỉnh cùng Cấm đạo bia vào tay, lầm bầm lầu bầu.

Không ngừng có chấn động truyền ra từ tiên đỉnh, hiển nhiên Bất tử ma hồn không cam lòng, muốn phá tan tiên đỉnh.

Đáng tiếc, vào đỉnh rồi thì làm sao Mộc Phàm có thể để nó thoát ra.

Trận chiến vừa rồi chỉ là để kích phát toàn bộ năng lực của Bất tử ma hồn này, hắn muốn trấn áp khi nó ở trạng thái mạnh nhất.

Đây là kế hoạch của Mộc Phàm, chờ ma tâm hoàn toàn kích hoạt mới phong ấn.

Nếu không, với thực lực hiện tại của hắn thì ma hồn thượng cổ này đã sớm bị mạt sát, trực tiếp luyện hóa luôn rồi.

“Hệ thống, nạp bao nhiêu mới có luyện hóa ma hồn một cách hoàn mỹ?”

Lúc này, Mộc Phàm cầm tiên đỉnh trong tay, dò hỏi hệ thống.

Hiện tại hắn muốn xử lý mà không làm hao tổn, ma hồn này là một ma hồn bất tử bất diệt, ẩn chứa bất tử chi lực.

Loại bất tử chi lực này nằm ở phạm trù linh hồn, thân thể Mộc Phàm sớm đã có năng lực bất tử, chỉ thiếu mỗi năng lực linh hồn bất tử.

Hiện tại vừa thấy Bất tử ma hồn có loại năng lực này, tự nhiên phải kích phát tới cực hạn rồi sau đó bắt lại.

“Ký chủ, chỉ cần nạp một trăm tỷ là có thể tinh luyện bất tử chi lực của ma hồn.”

Hệ thống đáp lại, Mộc Phàm suy nghĩ chút, chỉ một trăm tỷ, vẫn có thể bỏ ra.

Hắn xem xét coi mình còn bao nhiêu tiền, tổng cộng còn hơn bốn mươi ba ngàn tỷ, không nhiều không ít.

“Nạp tiền, tinh luyện lực lượng của Bất tử ma hồn.

Đinh!

“Nạp một trăm tỷ, bắt đầu tinh luyện bất tử chi lực...”

Theo tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, Mộc Phàm cảm giác được tiên đỉnh hơi chấn động, từ bên trong truyền đến tiếng kêu rên thê lương.

“A...”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Không, không nên...”

Ma hồn cường đại như bị tra tấn.

Dưới sức mạnh to lớn của hệ thống, Bất tử ma hồn bị luyện hóa từng chút, thân hình con muỗi biến mất từng chút một, cuối cùng chỉ còn lại có một trái tim đen nhánh.

Ma tâm hơi chấn động, tản ra ma khí chống lại, đáng tiếc nhanh

chóng sụp đổ, dần dần bị luyện hóa.

Hệ thống luyện hóa hoàn toàn không để lại di chứng hay tai họa ngầm, vô cùng tinh thuần.

Tuy rằng hệ thống hay đào hố nhưng khi nạp tiền thì hiệu suất vẫn rất cao.

“Đinh, hoàn thành tinh luyện.”

Không lâu sau đó, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống, Mộc Phàm cảm thấy vui sướng.

Vừa mở ra tiên đỉnh liền thấy con muỗi đã biến mất, chỉ còn lại có một trái tim đang đập, đúng là ma tâm.

Ma hồn cũng biến mất, còn lại căn nguyên chi lực sau khi bị hệ thống luyện hóa, đúng là lực lượng của ma hồn.

“Ăn rồi tính tiếp.” Mộc Phàm cười hắc hắc, há mồm hút, căn nguyên cường đại của ma hồn bị hắn nuốt vào bụng.

Ong!

Mới vừa nuốt vào thì Mộc Phàm cảm thấy thức hải truyền đến chấn động kịch liệt, không ngừng nổ vang, tựa như khai thiên tích địa.

Căn nguyên của Bất tử ma hồn cực kỳ khổng lồ, ẩn chứa bất tử chi lực trên phương diện linh hồn, sau khi Mộc Phàm hấp thu dung hợp, linh hồn đã xảy ra biến hóa huyền diệu.

Keng keng keng...

Trong thức hải, nguyên thần của Mộc Phàm đột nhiên phát ra tiếng leng keng, từng sợi tiên quang đan xen, dần dần hóa thành một đạo tiên hoàn sau đầu.

Linh hồn của hắn sớm đã lột xác thành tiên hồn, tản ra tiên quang sáng lạn, mông lung che lấp dung mạo, không thấy rõ.

Tuy rằng thấy không rõ nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác

áp bách mãnh liệt, uy áp cường đại bao phủ toàn bộ thức hải.

Nhìn kỹ có thể thấy trên tiên hồn khoác một bộ Đế bào, đỉnh đầu dần dần ngưng tụ ra Đế miện.

Uy nghiêm vô hình, cao cao tại thượng.

Cắn nuốt căn nguyên cường đại của Bất tử ma hồn làm tiên hồn của Mộc Phàm thuần túy hơn, cường đại hơn.

Bất tử ma hồn, linh hồn có năng lực bất tử, tất nhiên khiến Mộc Phàm mơ ước, quả nhiên đã trở thành đồ ăn trong mâm.

Hiện tại, có thể nói là Bất tử ma hổn giúp tiên hồn của Mộc Phàm tăng trưởng thật lớn, lấp đầy tất cả mọi thiếu khuyết trước kia.

Hiện giờ, Mộc Phàm không có nhược điểm.

Dù thân thể, tiên hồn hay là tu vi đều đã hoàn toàn tròn đầy, không còn có chỗ thiếu hụt.

“Hô!”

Sau một hồi, Mộc Phàm mở mắt ra, thở một hơi, nháy mắt hình thành gió lốc cấp cao, ầm ầm ầm thổi quét.

“Mộc Phàm, ngươi không sao chứ?”

Mấy người Diệp Hồng Trần lần lượt tới gần, quan tâm nhìn hắn.

Mộc Phàm cười nói: “Các ngươi nhìn ta giống có chuyện gì lắm sao?”

“Mộc ca, ma hồn kia đâu?” Mập mạp mở miệng hỏi một câu.

Những người khác cũng tò mò nhìn hắn, nói chính xác là nhìn tiên đỉnh trong tay hắn.

“Ma hồn bị ta ăn rồi.” Mộc Phàm đáp lại một câu làm cả đám đơ ra.

Ăn rồi sao, quá nhanh đi, mới vừa chộp tới liền ăn?

Mấy người nhìn nhau, lại nhận thức sâu sắc hơn về sự hung hãn của Mộc Phàm, thậm chí có nhận thức chính xác hơn đối với thực lực của hắn.

Ma hồn thượng cổ rất mạnh nhưng vẫn bị Mộc Phàm trấn áp ăn mất.

Oanh!

“A... Là ai, là aidám phá hư chuyện tốt của bản tôn?”

Từ phương xa truyền đến một tiếng nổ mạnh, tiếp theo có một giọng nói mang đầy phẫn nộ vang lên.

Đám người Mộc Phàm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy gió lốc nổ tung, đúng là cơn lốc hình thành do Mộc Phàm thở ra một hơi.

Kết quả thật trùng hợp, cổ gió lốc này phá hư chuyện tốt của một sinh vật khác.

Với thị lực mạnh mẽ, Mộc Phàm nhìn thấy một con toàn thằn lằn xanh đen, đang đè một con nhện mọc đầy lông tơ.

“Mẹ nó, vị huynh đệ này thật lợi hại nha.”

Mộc Phàm trừng mắt, bị cảnh tượng này làm sợ ngây người.

Một đầu thằn lằn thế mà... với một con con nhện?

“Phong Thần, ngươi dám phá hư chuyện tốt của bổn tọa, ngươi muốn cướp đồ ăn của lão tử sao?”

Con thằn lằn kia nổi trận lôi đình, vừa rồi đang hành sự, tự nhiên bị một cơn lốc đánh trúng, thiếu chút nữa hư đồ ăn rồi.

Nó liếc mắt một cái liền xác định cổ gió lốc này do ai tung ra.

Một tên thần linh dị tộc đúng lúc đi ngang qua, bị thằn lằn cùng con nhện cản lại, hai sinh vật cấp Thần thoại ngăn cản một sinh vật cấp Thần thoại.

Sinh vật đi ngang qua đúng là Phong Thần, nó ngơ ngác nhìn hai gia hỏa đang cản đường.

Một con thằn lằn và một con nhện, đều xấu xí như nhau.

Mặt nó tối sầm, tức giận nói: “Hậu cung của bổn tọa không có mười vạn cũng có tám vạn giai lệ, thứ ghê tởm xấu xí thế này lão tử cũng không thấy hiếm lạ, chỉ có ngươi mới đói bụng ăn quàng.”

“Ngươi dám nói ta xấu, Phong Thần, hôm nay ngươi chết chắc rồi.” Thằn lằn không tức giận nhưng con nhện kia liền nổi bão.

Thân thể nó cao lớn, dài hơn nhân loại, tám cái chân sắc bén lập loè hàn mang.

Oanh!

Con nhện cái bạo nộ cực kỳ khủng bố, bị chê xấu xí, ghê tởm, nó cực ky tực giận, không nói hai lời trực tiếp phun tơ nhện.

Một trận đại chiến bắt đầu như vậy.

Chương 427: Đáng thương nha

Một con thằn lằn, một con nhện cái liên hợp ác chiến một tên Phong Thần.

Hô!

Cuồng phong gào thét, hơn trăm cấp cơn lốc cuồn cuộn đánh úp tới, lưỡi dao gió cắt vỡ cả không gian.

Phong Thần không chỉ có thực lực cường đại, tốc độ cũng nhanh kinh người, hai sinh vật cấp Thần thoại hoàn toàn không có biện pháp chạm được đối phương.

“Ha ha ha, các ngươi không đánh trúng ta.”

Nhìn hai tên kia không đuổi kịp mình, Phong Thần rất đắc ý.

Vèo vèo vèo...

Hắn tạo ra từng tàn ảnh xung quanh, một một tàn ảnh đều dẫm lên cơn lốc giết tới, khiến thằn lằn cùng nhện cái tức muốn hộc máu.

“Quá chậm!”

“Ở phía sau, các ngươi quá chậm.”

Phong Thần vừa lắc mình, vừa châm chọc, nói xong còn không quên bắn một lưỡi dao gió vào mông nhện cái, máu chảy ròng ròng.

Phốc phốc phốc...

Hai sinh vật cấp Thần thoại bị Phong Thần chơi đùa một lúc, trên người chồng chất vết thương, trông rất thê thảm.

“Tên Phong Thần này thật là lợi hại.”

Mập mạp cõng ma bia nhìn cảnh đại chiến, trong mắt lộ ra chiến ý, giống như nóng lòng muốn thử.

Tiêu Văn bên cạnh suy tư gì đó rồi nói: “Tên Phong Thần rất cường đại, tốc độ đạt tới cực hạn, dù thằn lằn hay nhện cái đều không thể chạm được.”

“Xem ra, chúng nó phải thua.”

Diệp Hồng Trần nhẹ giọng nói, suy đoán hai sinh vật cấp Thần thoại phải thua.

Nhưng Mộc Phàm lại lắc đầu, cười nói: “Chưa chắc, ta thấy tên Phong Thần kia sẽ gặp xui xẻo.”

“Không có khả năng đi?”

Mấy người kinh ngạc, xem tình cảnh hiện giờ là Phong Thần chiếm thượng phong, đôi sinh vật kia đang bị ngược thê thảm, nhìn thế nào cũng không giống như là có khả năng chuyển bại thành thắng.

Mộc Phàm cười cười, nhìn trận chiến thì thấy Phong Thần chiếm thế thượng phong, nhưng hắn nhìn ra con nhện cái kia đang nghẹn đại chiêu.

“Vạn thù phun tơ!”

Quả nhiên, con nhện cái gầm lên, đột nhiên hất mông, phun ra hàng tỉ sợi tơ, nháy mắt kết thành một tấm lưới, trực tiếp vây khốn Phong Thần.

Mạng nhện vừa trùm tới, Phong Thần liền gặp tai ương, bị mạng nhện bám lấy, thân thể bị treo lên, không cách nào nhúc nhích, càng giãy giụa càng căng chặt.

“Đáng chết...” Phong Thần kinh ngạc xen lẫn tức giận, trong cơ thể bộc phát ra từng lưỡi dao gió sắc bén.

Chỉ tiếc mạng nhện quá dai, căn bản không thể chặt cắt, ngược lại nó càng bị dính chặt.

Nhện độc điên cuồng phun tơ, một tầng nối tiếp một tầng, bọc Phong Thần thành một cái kén.

Mấy người xem cảnh này mà ngây ra, Diệp Hồng Trần, mập mạp, Diệp Thiên, Tiêu Văn đều ngốc, không nghĩ tới tình thế đột nhiên đảo ngược.

Con nhện độc kia quá lợi hại, che giấu thật sâu, phản công bất ngờ khiến Phong Thần bị mạng nhện buộc chặt.

Hiện tại, Phong Thần không có khả năng thoát khỏi đám tơ nhện dẻo dai, bền chắc kia.

“Cho ngươi cuồng.” Nhện độc cười to.

Tám cái chân nhanh chóng bò tới, hai cái gai độc như lưỡi câu hung hăng cắm vào cái kén màu trắng, tiêm nọc độc.

“A...” Bên trong truyền đến tiếng Phong Thần kêu thảm thiết, không ngừng giãy dụa, bùng nổ.

Chỉ đáng tiếc là không bao lâu sau, Phong Thần liền yên tĩnh, bị độc tố ăn mòn, thân thể mất khống chế, dần dần mất đi ý thức.

“Thấy chứ.” Mộc Phàm cười nói.

Đám người Tiêu Văn không biết nói gì, không ai ngờ Phong Thần lại té nhào, vốn dĩ chiếm thế thượng nhưng chỉ trong chớp mắt liền trở thành tù nhân.

Bị con nhện bắt được thì đừng hòng sống sót, kết cục duy nhất chính là biến thành bữa ăn của con nhện.

Quả nhiên, con nhện cái kia cười tủm tỉm nói: “Thằn lằn, chúng ta có thức ăn này, ăn no rồi lại tiếp tục?”

“Tốt, ha ha ha...” Thằn lằn không ngừng cười to, vui muốn phát điên.

Hai sinh vật cấp Thần thoại bắt đầu bữa ăn ngon.

Tên Phong Thần kia cứ trở thành bữa ăn của hai sinh vật cấp Thần thoại như vậy, bị xé xác nuốt sống.

Phong Thần đáng thương, lại rơi vào kết cục như thế.

“Mộc Phàm, sao không động thủ giết chúng nó?”

Lúc này, Diệp Hồng Trần lặng yên lại gần, nhẹ giọng hỏi một câu.

Mấy người ẩn giấu ở nơi này, chính mắt thấy thần linh tranh đấu, hai sinh vật cấp Thần thoại phản sát Phong Thần.

Ai kêu hắn quá ngu ngốc, trang bức sẽ bị sét đánh nha, chớp mắt liền thành đồ ăn trong mâm.

“Thằn lằn với nhện, quá xấu, thịt không ăn được.”

Mộc Phàm ghét bỏ lắc đầu, tự nhiên không muốn ăn hai loại này.

Hắn sờ sờ Tiểu Côn Côn trên vai, thở dài nói: “Ta muốn thử hương vị thịt Côn nhất, nghe nói một nồi không thể hầm hết Côn, nướng thì cần dùng hai ba cái giá nướng mới được.”

“Aiz, đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ, chỉ là không có cơ hội, nếu không thì Tiểu Côn Côn ngươi cắt chút thịt để ta nướng mấy xâu nếm thử nha?”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn Tiểu Côn Côn, nó sợ tới mức run rẩy.

“Lão đại...” Tiểu Côn Côn ủy khuất nhìn hắn, có chút sợ hãi.

Lão đại này nhớ thương chuyện nướng thịt nó mỗi ngày, quá dọa Côn.

Kỳ lân lập tức giả bộ ngủ, nó cũng sợ hãi không kém.

Từ khi biết chuyện Mộc Phàm yêu thích nhất chính là ăn, hai con tiên thú liền lo sợ, đặc biệt là sau nhìn Mộc Phàm nướng thần linh, tuy rằng ăn rất thơm ngon nhưng được lão đại nhà mình nhớ thương mỗi ngày thật sự không tốt chút nào.

“Mộc ca, không ăn có thể giết nha.” Mập mạp gãi gãi đầu đề nghị.

Không sai, không ăn có thể giết chết, dù sao dị tộc quá hung tàn, nếu tiến vào địa cầu sẽ không ổn.

Thậm chí một khi chúng nó phát hiện nhân loại, chắc chắn sẽ công

kích, sau đó biến thành đồ ăn trong mâm.

“Không vội, dùng bọn chúng để câu câu cá.”

Mộc Phàm cười nói, ngược lại nhìn về phía khác.

Mấy người nhìn theo ánh mắt hắn thấy một ngọn núi, dưới chân núi có từng luồng bảo quang tràn ra.

“Có bảo vật.” Ánh mắt Tiêu Văn sáng lên.

Trong đầu nhanh chóng rà soát những thông tin mà mình biết.

“Ta nhớ ra rồi, trong bí cảnh còn có một bảo vật khác.”

Nghĩ tới tin tức gì đó, Tiêu Văn có vẻ vui sướng, hai mắt loé sáng nhìn về chỗ tản ra bảo quang dưới chân núi.

Hiển nhiên có trọng bảo sắp xuất thế.

Mà hai sinh vật cấp Thần thoại trước mắt lại đang quần nhau, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Hai tên không cùng chủng tộc, sao lại dính với nhau như thế?

“Không đúng, đó không phải bảo vật.”

Rất nhanh, Tiêu Văn đã nhận ra sự dị thường, sắc mặt thay đổi.

Mộc Phàm nheo mắt, chăm chú quan sát nơi đó.

Hắn xác định nơi đó ẩn chứa từng sợi tiên khí cường đại.

“Lão đại, có tiên linh tồn tại.”

Kỳ lân lặng yên bay đến, nhẹ nhàng nói một câu.

Nó cảm ứng được, không chỉ là Kỳ lân, cả Tiểu Côn Côn cũng cảm nhận được một hơi thở tiên linh cường đại.

Mộc Phàm gật gật đầu: “Hẳn là không sai, nơi đó có tiên linh, hình như là tiên nhân.”

Nhưng ngoại trừ Mộc Phàm, trên đời này vẫn còn có tiên sao?

Ong!

Đang nghĩ ngợi thì một cổ dao động kỳ dị truyền đến khiến thằn lằn cùng con nhện đang vui sướng giao hoan đồng thời ngừng lại.

Lúc này, chúng nó có vẻ kinh ngạc.

“Hơi thở này thật mạnh, chẳng lẽ là tiên bảo thượng cổ?”

Thằn lằn mừng rỡ mở miệng nói.

Nhện cái liếc ngang, yểu điệu cười nói: “Ma quỷ, còn không mau đi xem, có bảo vật thì ta và ngươi chia nhau.”

“Được!”

Thằn lằn bị đầu nhện cái này mê hoặc đến choáng váng, vừa nghe xong, không nói hai lời lập tức liền chạy lại xem xét.

Mộc Phàm thấy cảnh này mà âm thầm lắc đầu, cảm thấy cạn lời với con thằn lằn này, chẳng lẽ không biết độc nhất là lòng dạ đàn bà sao?

Hơn nữa đây còn là một con nhện độc, không hố chết ngươi mới là lạ.

Quả nhiên, thằn lằn vừa tới gần thì từ trong một cái khe trào ra bảo quang, tiên khí lượn lờ mông lung, hiển nhiên thực sự có trọng bảo.

“Ha ha ha... Thật sự có bảo bối, dựa vào hơi thở mà phán đoán, tuyệt đối là trọng bảo thượng cổ.”

Thằn lằn hưng phấn kêu to, quơ chân múa tay, ngưng tụ lực lượng cường đại đánh vào cái khe dưới nền đất, nháy mắt gây ra động tĩnh lớn.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, thân hình thằn lằn run lên, miệng mũi

trào máu, bị phản phệ nghiêm trọng, sắc mặt xanh lục tức khắc trở nên trắng bệch.

“Không tốt, cổ lực lượng này quá mạnh, mau tới giúp ta.”

Thằn lằn nhận thấy không ổn, lập tức kêu nhện độc tới hỗ trợ.

Vèo!

Ngay sau đó có từng sợi tơ nhện bắn tới, nháy mắt quấn quanh thằn lằn, cuốn chặt lấy nó.

Biến cố bất ngờ làm thằn lằn ngây ra, vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhện độc.

“Ngươi, ngươi làm gì?” Thằn lằn ngốc rồi.

Chỉ thấy tám cái chân dài chậm rãi bước tới, trên mặt nhện cái treo một nụ cười âm hiểm.

“Đương nhiên là ăn ngươi nha, ma quỷ, ngươi nói ta có thể làm gì đây?”

Nhện độc đi tới gần, từng sợi tơ nhện vây khốn thằn lằn, rất nhanh nó đã bị bó chặt như bánh chưng.

“Không... Ta yêu ngươi như vậy...”

Thằn lằn hoảng sợ phẫn nộ rít gào, giãy giụa.

Nhưng nó còn chưa dứt lời thì đã bị hai cái gai độc cắm vào cơ thể, nháy mắt cứng còng, rốt cuộc vẫn đi vào vết xe đổ của Phong Thần.

Thật là một gia hoả đáng thương, ngươi thích gì không tốt, cố tình đi thích một con nhện độc, cả thể xác và linh hồn của người ta đều là độc nha.

Quả nhiên gặp kết cục thê thảm.

Răng rắc, răng rắc!

Lúc này, nhện độc gặm ăn thằn lằn, sinh vật cấp Thần thoại vừa

rồi còn mây mưa vui vẻ với nó, đảo mắt liền thành bữa ăn rồi.

“Thật là thơm ngon nha, ăn hai sinh vật cấp Thần thoại, rốt cuộc lão nương cũng sắp tiến hóa.”

Nhện độc ăn xong thằn lằn cùng Phong Thần, lúc này muốn tiến hóa.

“Sinh vật này thật ngoan độc.”

Sắc mặt Diệp Hồng Trần rất khó coi, cảm giác lạnh lẽo.

Con nhện cái quá độc ác, ngay cả thằn lằn vừa vui vẻ với nó mà nó cũng có thể trực tiếp hạ độc thủ rồi ăn luôn.

Mập mạp sợ hãi nói: "Độc nhất là lòng dạ đàn bà, xem ra về sau béo gia ta sẽ không tìm nữ nhân đâu, quá dọa người.”

“....”

Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần đen mặt, lời mập mạp nói làm hai nàng có chút xấu hổ, bực bội, đây không phải là đang mắng nữ nhân các nàng sao?

“Con nhện này thảm rồi.”

Mộc Phàm đột nhiên mở miệng nói một câu, đám Tiêu Văn, mập mạp nghe mà sửng sốt, không kịp tiêu hoá.

“A...”

“Sao lại thế này?”

Quả nhiên, ngay sau đó có tiếng kêu sợ hãi truyền đến, liền thấy tám chân nhện độc cắm sâu vào bùn đất, thân thể lại bị hút vào cái khe phía trước.

Có một lực lượng vô hình lực đang kéo nhện độc rơi vào trong khe.

“Không không không... Ta không muốn chết...”

Nhện độc hoảng sợ hô to, đột nhiên phun tơ nhện bắn ra xung

quanh, dính vào mấy tảng đá to, gắt gao giữ chặt mình.

Nó kéo mình từng chút một, mắt thấy sắp thoát khỏi hiểm cảnh.

Xì!

Chỉ nghe một tiếng trầm vang, từ trong cái khe có một bàn tay xương thò ra, nháy mắt xỏ xuyên qua thân thể con nhện, kéo thân thể to lớn của nó vào trong khe.

Chương 428: Bất diệt tiên cốt

Răng rắc, ca ca...

Trong cái khe truyền ra từng tiếng giòn nứt làm người ta sởn tóc gáy.

Không bao lâu, bên trong liền không còn tiếng động, con nhện cái ác độc kia cũng biến mất.

“Vừa rồi là thứ gì?”

Bốn người Diệp Hồng Trần đều nổi da gà, hoảng sợ nhìn cái khe khủng bố kia, bên trong trào ra từng luồng khí mờ mịt, tiên quang lượn lờ.

Phía dưới có thứ gì đó rất khủng bố, vừa rồi rõ ràng thấy một bàn tay xương túm lấy nhện độc lôi xuống.

“Ực ực... Đừng run, lão tử sợ muốn chết.” Mập mạp nuốt nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy lông tơ dựng hết lên.

Ma bia sau lưng cứ rung động, cảm giác như nó muốn đi xuống đại chiến một trận, làm mập mạp có vẻ rất mâu thuẫn.

Mình thì sợ muốn chết nhưng nội tâm lại có một ý niệm muốn đi xuống đánh một trận, cảm giác quá quỷ dị, mập mạp muốn khóc rồi.

“Chẳng lẽ là thứ kia?” Tiêu Văn kinh ngạc không thôi, nhớ tới chuyện gì đó.

Sắc mặt nàng liên tục biến đổi, nhắc nhở: “Mộc Phàm ca ca, ta thấy chúng ta vẫn nên đi thôi, chắc chắn bên trong có một thứ khủng bố.”

“Ta nghe nói trong bí cảnh không chỉ phong ấn đại ma, còn có một vị tiên đã từng ngã xuống ở chỗ này.”

Nàng vừa nói ra lời này liền hấp dẫn ánh mắt của mấy người.

Diệp Thiên kinh ngạc nói: “Biểu muội, sao ngươi lại hiểu rõ bí cảnh này như vậy, chẳng lẽ ngươi đã từng tới?”

“Ách... Không có.” Tiêu Văn lập tức phủ nhận.

Nói giỡn, cho người ta biết nàng trọng sinh sao?

Mộc Phàm dùng ánh mắt quái dị nhìn khiến Tiêu Văn khiến nàng nổi da gà, giống như toàn bộ bí mật bị xem thấu.

“Tới!”

Hắn đột nhiên nhìn về khe, lộ vẻ thận trọng, tò mò.

Răng rắc!

Vừa dứt lời, liền thấy sương mù trào ra, từ bên trong có một bàn tay xương thò ra, tiếp theo thì thấy một bộ xương khô chậm rãi bò lên.

Đó là một bộ xương khô, toàn thân trong suốt, lập loè tiên quang, trên xương cốt có từng đường tiên ngân, tản ra hơi thở bất hủ.

“Bộ xương khô?”

Mấy người trừng to mắt nhìn bộ xương khô bò lên tới, nhỏ xinh, tinh xảo nhưng mang đến cho người ta cảm giác áp bách vô tận.

Bộ xương khô này được bao phủ bởi một tầng tiên quang, trong hai hốc mắt lập loè linh quang bất diệt, đúng là chút linh quang này làm nó không có biến mất.

Bất hủ qua vô số năm tháng, linh quang bất diệt, do đó còn tồn tại đến bây giờ, thậm chí còn có thể bò lên, giống như còn sống.

“Tiên cốt?” Mộc Phàm kinh ngạc đánh giá bộ xương khô trước mắt.

Đây là một bộ tiên cốt.

Cường đại, quỷ dị, áp bách nặng nề, trong mấy người ở đây, trừ Mộc Phàm ra thì những người khác đều cảm thấy khó thở.

“Má ơi, thật sự là thứ này.” Tiêu Văn sợ tới mức mặt tái mét.

Nàng biết rõ sự đáng sợ của thứ này, thậm chí vượt qua đại ma bị phong ấn trong tiên đỉnh.

Bởi vì nàng biết rõ tiên cốt này chính là vị tiên nhân cường đại đã từng phong ấn đại ma ở nơi này, không nghĩ tới vẫn còn sống.

“Là một khối tiên cốt nữ nhân, nàng còn sống hay không?” Vẻ mặt Diệp Hồng Trần nghiêm trọng, cảm thấy vô cùng áp lực.

Vừa nghe lời này, tiên cốt bỗng nhiên ngẩng đầu, hốc mắt trống trơn nhìn thẳng các nàng, mấy người cảm giác thân thể nặng nề, linh hồn như chìm xuống biển.

Sợ hãi!

Sự sợ hãi vô biên dũng mãnh trào ra, nguy cơ tử vong quanh quẩn không tan, mấy người muốn động đậy nhưng cảm giác cả người bị đè nặng, không cách nào nhúc nhích, ý thức đều muốn ngủ say.

“Tỉnh lại.” Đột nhiên có một tiếng hét to đánh thức mấy người, một đám há mồm thở dốc, mồ hôi đầy đầu.

Vừa rồi thiếu chút nữa tưởng rằng mình đã chết, còn may là Mộc Phàm đánh thức mấy người, kéo cả đám trở lại, nếu không thì linh hồn sẽ bị đối phương cắn nuốt.

“Thật đáng sợ.”

Tiêu Văn kinh hãi lui về phía sau, dứt khoát núp sau lưng Mộc Phàmg.

Không có biện pháp nào, nàng cho rằng chỉ có phía sau Mộc Phàm là an toàn nhất, cả Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên, mập mạp đều tự giác tránh sau lưng hắn.

Mộc Phàm cạn lời nhìn mấy người, dở khóc dở cười nói: “Sợ cái gì, chỉ một bộ xương khô mà thôi, bộ xương khô này có chút đặc biệt, nó là một bộ tiên cốt.”

“Nhưng bản chất vẫn là một bộ xương khô, có gì mà sợ.”

Lời này làm mấy người câm nín, trợn trắng mắt.

Diệp Hồng Trần cười khổ nói: “Mộc Phàm, đừng nói giỡn, nhanh nghĩ cách giải quyết đi, đám chúng ta không có cách nào đối mặt với tiên cốt, thiếu chút nữa chết rồi.”

“Mộc ca, chơi chết nó.” Mập mạp hô to.

Tiêu Văn hơi sợ nói: “Mộc Phàm ca ca, ngươi cẩn thận đó, tuy rằng ngươi rất lợi hại nhưng thứ này quá tà môn, kẻ chạm vào đều chết, so với vị bên cạnh ngươi lúc trước cũng không thua kém chút nào.”

Người mà nàng nói tới chính là Tiểu Ách, tiên cốt trước mắt rất tà môn, không kẻ nào tới gần mà có kết cục tốt, tất cả đều bị cắn nuốt linh hồn.

“Nhanh nghĩ cách chơi chết nó đi, thứ này quá dọa người.”

Mấy người hoảng hốt, chỉ có Mộc Phàm vững như Thái sơn, đang tò mò quan sát tiên cốt trước mắt, thật sự là xương cốt sau khi tiên nhân chết lưu lại sao?

Một người một bộ xương, cứ đứng ở chỗ này nhìn nhau thật lâu.

Chỉ thấy tiên cốt nghiêng đầu, giống như tò mò vì sao Mộc Phàm không bị ảnh hưởng, thậm chí có cảm giác giống như quen biết.

Cạc cạc...

Đột nhiên, tiên cốt nâng cánh tay, một ngón tay chọc về phía Mộc Phàm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộc Phàm giơ một ngón tay đánh trả, hai ngón tay va chạm.

Phanh!

Không gian xung quanh nứt toác.

Một lực lượng cường đại đẩy cả hai ra rất xa mới dừng lại.

“Thật là lợi hại.” Mộc Phàm hơi bất ngờ, tiên cốt này rất cường hãn nha.

Tiên cốt cũng kinh ngạc ngẩng đầu, hàm dưới mở ra, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tới tới, đánh vài chiêu nào.”

Mộc Phàm gặp được gia hoả có thực lực ngang mình, tự nhiên rất hưng phấn, không nói hai lời liền tung một quyền, quyền ý cường đại bùng nổ.

Oanh!

Tiên cốt cũng vung quyền, hai nắm tay va chạm, mặt đất sụp xuống, nháy mắt tạo ra mây nấm thật lớn, có tiên quang mãnh liệt bùng nổ, tựa như mặt trời nổ mạnh.

Va chạm mạnh mẽ, năng lượng xung kích lan ra tám phương, khiến đám người Tiêu Văn không thể không nhanh chóng bay ngược ra xa.

Cách khoảng mấy chục cây số vẫn còn cảm nhận được lực xung kích đáng sợ kia, có thể thấy được một kích vừa rồi của hai bên tạo ra lực phá hoại lớn thế nào.

Mặt đất trong phạm vi mười cây số toàn bộ lún xuống, tạo thành một hố sâu.

Oanh...

Lúc này, một người một bộ xương khô đang giao thủ, từ mặt đất đánh lên không trung, một đường giao chiến, ngươi qua ta lại thế mà đánh ngang tay.

Mộc Phàm nhịn không được mà kinh ngạc cảm thán, lực lượng của tiên cốt quá cường đại.

Thậm chí khiến hắn có chút khiếp sợ, vô thượng tiên thể của mình toàn lực bùng nổ lại không thể bắt lấy đối phương.

Keng keng keng!

Hai bên liên tục giao thủ, quyền chưởng chạm nhau, xương cốt va chạm với nắm tay phát ra từng tiếng kim loại va chạm, tiên quang lấp loé.

Dù Mộc Phàm hay là tiên cốt đều có thân thể vô cùng cường đại, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

“Đi xuống cho ta đi.”

Đánh hồi lâu, Mộc Phàm bắt lấy cơ hội, vỗ một chưởng, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, một phương đại ấn ù ù ép xuống.

Tiên cốt không cam lòng yếu thế, hai tay đan chéo, từng đạo tiên ngân lập loè, tạo thành một vòng tròn, tiên quang hội tụ ngăn chặn đại ấn phía trên.

Chỉ nghe một tiếng “Đông", vạn vật yên tĩnh.

Nơi đó chỉ có ánh sáng mãnh liệt nổ tung.

Ước chừng khoảng mười phút sau, tất cả mới tan đi, lộ ra một cái hố sâu không thấy đáy, bên trong lập loè tiên quang.

Tiên cốt thế mà không bị gì, toàn thân được bao phủ bởi một tầng tiên quang.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện hai tay tiên cốt có vết nứt rất nhỏ, nó cúi đầu nhìn hai vết nứt trên tay, rơi vào trầm tư.

Mộc Phàm đang muốn tiếp tục thừa thắng xông lên, tiên cốt đột nhiên bay lên trời, đi tới trước mặt Mộc Phàm, làm ra một hành động khiến mọi người khiếp sợ.

Rầm!

Tiên cốt trực tiếp ôm lấy Mộc Phàm, làm hắn nổi da gà, bùng nổ lực lượng cường đại đánh nó bay ra ngoài.

Oanh!

Tiên cốt bị đánh bay, đâm xuyên một ngọn núi lớn, bụi mù cuồn cuộn bốc tận trời, một hồi lâu mới tan đi.

Khi bụi mù tan đi, lộ ra tiên cốt bên trong đống đá vụn, toàn thân tiên cốt tràn đầy vết nứt, nó lại không ngăn cản, đón lấy một kích hung ác của Mộc Phàm.

Nhìn thấy bộ dạng của tiên cốt, Mộc Phàm sửng sốt, vừa rồi đối phương không hề ngăn cản.

Ca... Tiên cốt gian nan bò dậy, run run đi về phía Mộc Phàm, giống như có thể tan thành từng mảnh bất kỳ lúc nào.

Nhưng nó vẫn đi tới trước mặt Mộc Phàm, hai hốc mắt trống trơn nhìn hắn, rơi vào trạng thái mờ mịt.

“Sao lại không đánh nữa?” Mộc Phàm nhíu mày lại, nhìn tiên cốt trước mắt vẫn không nhúc nhích.

Tiên cốt này thật kỳ quái, đang đánh đột nhiên ngừng, sao lại thế này?

Ong!

Đúng lúc này, trong cơ thể Mộc Phàm truyền đến một tiếng reo vang, tiếp theo một đạo tiên quang bay ra, dừng ở giữa cả hai.

Tiên đỉnh!

Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn tiên đỉnh, nó tự động bay ra tới, phát ra từng tiếng vang nhẹ, giống như rất vui mừmg, có vẻ quen biết tiên cốt trước mắt.

Lúc này hắn mới nhớ tới lời Tiêu Văn nói về tiên đỉnh phong ấn đại ma cùng tiên cốt này, có lẽ chủ nhân ban đầu của tiên đỉnh chính là tiên cốt trước mắt.

Trách không được tiên đỉnh tự động bay ra.

“Thiên... Đế...”

Tiên cốt vươn cái tay xương đầy vết nứt run run vuốt ve tiên đỉnh, giống như đang đánh thức một ít ký ức vụn vặt.

Đáng tiếc nó vẫn không nhớ được.

Cuối cùng tiên đỉnh bay một vòng quanh tiên cốt, sau đó bay tới trước mặt Mộc Phàm, phát ra từng tiếng vang nhẹ như đang kể chuyện.

Sau đó hóa thành một đạo tiên quang bay trở lại trong cơ thể hắn, khôi phục yên tĩnh.

Mộc Phàm nhìn tiên cốt một lúc lâu, tiên đỉnh thuộc về nó sao?

Nhưng sao hắn lại cảm giác không phải của nó, hiển nhiên là tiên đỉnh nhận biết tiên cốt trước mắt cho nên Mộc Phàm cảm thấy nó có chút cổ quái.

“Thôi, ta không làm khó ngươi.”

Suy tư một hồi, cuối cùng Mộc Phàm từ bỏ ý muốn luyện hóa tiên cốt.

Đối phương không chịu đánh, hơn nữa đánh cũng không hoàn thủ, đánh nữa thì không có ý nghĩa, hắn cũng ngại luyện hoá tiên cốt này.

Vốn Mộc Phàm có ý định luyện hóa hấp thu nó, gia tăng đặc tính xương cốt, nhưng xem ra không thể thực hiện ý tưởng này.

“Ngươi đi đi.”

Mộc Phàm xua xua tay kêu nó rời đi, nói xong xoay người đi hướng tới đám Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần.

Hắn chỉ mới bước hai bước, tiên cốt liền bước theo sát, có vẻ nó quyết định đi theo Mộc Phàm, khiến mấy người xem mà ngây ngốc.

Sao vừa đánh nhau một trận thì tiên cốt liền đi theo Mộc Phàm rồi?

“Ngươi muốn đi theo ta?”

Mộc Phàm kinh ngạc dừng lại, xoay người nhìn tiên cốt, mở miệng hỏi một câu.

Tiên cốt suy nghĩ một hồi, sau đó nó thật sự gật gật đầu.

Chương 429: Tàn sát

Tiên cốt đang đánh đột nhiên không chịu đánh nữa, giờ còn tỏ ý muốn đi theo Mộc Phàm, thực sự khiến mọi người bất ngờ.

“Mộc ca, ngươi thật lợi hại, bộ xương khô đều muốn đi theo ngươi.”

Bên cạnh, mập mạp nhỏ giọng nói thầm một câu, vô cùng khâm phục Mộc Phàm.

“Điên rồi, thật sự điên rồi.”

Tiêu Văn ôm đầu, nhìn tiên cốt, thế mà lại đi theo Mộc Phàm, nàng cảm giác thế giới này điên rồi, hoặc là nàng điên rồi.

Khối tiên cốt này rất khủng bố, không ngờ tới mới đánh một chút liền muốn đi theo Mộc Phàm.

Cũng không biết nó lấy đâu ra một bộ tiên giáp, bao lấy toàn thân, nếu không biết chắc chắn không nhìn ra nó là bộ xương khô.

“Ngươi tên gì?” Mộc Phàm nhìn tiên cốt, tò mò hỏi.

Chỉ tiếc, tiên cốt nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lắc đầu tỏ vẻ không rõ.

Nó chỉ còn một chút linh quang bất diệt, căn bản không nhớ rõ mình là ai, tên là gì, khiến người ta bất đắc dĩ.

Diệp Hồng Trần bên cạnh nhỏ giọng nói: “Mộc Phàm, ta chú ý thấy hình như nó nhận biết ngươi.”

“Nếu ta suy đoán không sai, có lẽ nó nhận thức tiên đỉnh.”

Diệp Thiên đưa ra suy đoán của mình.

Chắc chắn tiên cốt nhận thức tiên đỉnh, thậm chí có khả năng tiên đỉnh là của nó.

Nhưng Mộc Phàm cảm thấy không hẳn là tiên đỉnh thuộc về nó,

rất có khả năng là nó mượn tới trấn áp đại ma.

“Thôi, nếu ngươi không nhớ được gì cả, ta đây liền giúp ngươi đặt tên được chứ?”

Mộc Phàm suy nghĩ rồi nhìn tiên cốt, dò hỏi một câu.

Nó nghĩ nghĩ rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn bộ dáng mong đợi của nó, Mộc Phàm suy nghĩ rồi nói: “Nếu ngươi chỉ còn lại một thân tiên cốt, không bằng gọi ngươi là Tiểu Cốt, ngươi thấy thế nào?”

“....”

Mọi người đen mặt nhìn Mộc Phàm.

Tiên cốt nghiêng đầu nhìn hắn một lúc lâu rồi mới gật gật đầu chấp nhận cái tên này, cũng không biết nó thích hay là không thích.

“Đồng ý rồi thì từ nay về sau gọi ngươi là Tiểu Cốt.”

Mộc Phàm thấy nó đồng ý tức khắc tươi cười.

“Mộc Phàm, ngươi liền không thể đặt một cái tên tốt chút sao, tên Tiểu Cốt nghe thật giống như là...” Diệp Hồng Trần có chút câm nín, mở miệng nhắc nhở.

Tên này nghe thế nào cũng cảm thấy như tên dành cho sủng vật, dù bây giờ thế nào thì người ta cũng đã từng là một vị tiên nhân, ngươi đặt tên như sủng vật thì không ổn chút nào.

“Tiểu muội, người ta cũng không phản đối thì ngươi xen vào làm gì?” Diệp Thiên lặng lẽ kéo ống tay áo nàng, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Diệp Hồng Trần há miệng thở dốc cuối cùng không có tiếp tục nói nữa, tiên cốt đồng ý rồi, nàng còn nói được gì.

“Không có việc gì cả, chỉ một cái tên mà thôi, chờ nó khôi phục ký ức tự nhiên nhớ rõ mình là ai, trước đó thì cứ kêu nó là Tiểu Cốt

đi.”

Mộc Phàm xua xua tay, không thèm để ý chút nào, chỉ tuỳ tiện đặt tên.

Chờ nó khôi phục ký ức tự nhiên sẽ biết mình là ai, dù không thể khôi phục cũng không sao, gọi Tiểu Cốt cũng không có gì không ổn nha.

“Mộc ca, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?”

Mập mạp cõng ma bia, trên người quấn đầy xích sắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn bốn phía.

Những người khác cũng nhìn Mộc Phàm, mấy người đều lấy được truyền thừa, kế tiếp hẳn là nên rời khỏi bí cảnh trở về địa cầu.

Nhưng nơi này có rất nhiều cường giả dị tộc, thậm chí thần linh cũng đến, cứ mặc kệ như thế này sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Chờ!”

Mộc Phàm chỉ nói một chữ, chờ, cụ thể chờ cái gì thì không ai biết.

Mập mạp gãi gãi đầu, khó hiểu nói: “Mộc ca, chúng ta chờ cái gì, chẳng lẽ chờ dị tộc đến?”

“Mập mạp à, ta phát hiện ra gần đây ngươi trở nên thông minh.” Hắn trêu chọc mập mập một câu.

Mập mạp nghe hắn nói có chút ngại ngùng, cười ngây ngô.

Chỉ nghe Mộc Phàm tiếp tục nói: “Mập mạp nói không sai, đúng là đang đợi dị tộc tiến vào bí cảnh, cũng không kém bao nhiêu rồi.”

“Nên thu lưới.”

Hắn lẩm bẩm tự một câu, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Tiêu Văn nghe xong kinh hãi nói: “Mộc Phàm ca ca, có phải ngươi tính một lưới bắt hết cường giả dị tộc, thậm chí cả thần linh hay

không nha?”

“Một lưới bắt hết?”

Hai huynh muội Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên khiếp sợ.

Hai người kinh hãi nhìn Mộc Phàm, không thể tin được, gia hỏa này thế mà muốn bắt sạch tất cả dị tộc.

“Có gì không thể sao?” Mộc Phàm cười cười, hắn nói: “Rõ ràng những tên dị tộc này từ địa cầu chạy tới, phần lớn đều muốn xâm lược địa cầu.”

“Nếu là địch nhân, vậy thì không nói nhiều, nhân cơ hội này trực tiếp tiêu diệt chẳng phải rất tốt sao?”

Nghe đến đây, mọi người đã hiểu ý Mộc Phàm.

Nếu bọn chúng tới xâm lược địa cầu thì không cần nói nhiều, nghĩ cách bắt hết, tiêu diệt toàn bộ.

“Quá nhiều.” Tiêu Văn mang vẻ mặt sầu lo nói: “Trong bí cảnh thượng cổ này có ít nhất hàng trăm hàng ngàn cường giả cấp Truyền kỳ, còn rất nhiều Bán thần cùng thần linh.”

“Đúng vậy, Mộc ca, có thể gom hết sao?” Mập mạp cũng lo lắng.

Dù sao đều là cường giả dị tộc, yếu nhất cũng là cấp Siêu thể, chúng nó đều hướng về bảo vật trong bí cảnh.

Một đám dị tộc với số lượng khổng lồ tụ tập lại rất dễ xảy ra chuyện, thậm chí đối với nhân loại là một mối uy hiếp cực lớn.

Mộc Phàm tự nhiên không thể để đám dị tộc này lấy được bảo vật sau đó lại quay trở lại xâm nhập thế giới nhân loại.

Không bằng chém giết bọn chúng trong bí cảnh này.

“Đừng lo lắng, trước khi ta tiến vào đã sớm đã bố trí tốt, bí cảnh lúc này chỉ có thể vào không thể ra.”

Nói đến đây, Mộc Phàm tràn đầy tự tin cùng sát khí.

Mấy người Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần liếc nhau, thấy được sự kinh ngạc trong mắt lẫn nhau.

“Ngươi... Bố trí bẫy rập, hay là bố trí trận pháp?” Tiêu Văn tò mò hỏi.

Mộc Phàm vừa đi vừa giải thích: “Đương nhiên là trận pháp, vừa rồi đã hoàn thành khắc họa tiên trận siêu cấp bao phủ toàn bộ bí cảnh, vào rồi thì đừng hòng sống sót trở ra.”

“Tiên trận?”

Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, mập mạp, Diệp Thiên nhìn nhau, bị thủ đoạn của Mộc Phàm làm chấn động.

Hắn lĩnh ngộ tiên trận từ khi nào, chẳng lẽ là khi ở trong Thiên Đình thượng cổ?

Chỉ có Tiêu Văn mới hiểu được, Mộc Phàm lĩnh ngộ tiên trận đại biểu cho tất cả dị tộc ở đây không có biện pháp tránh khỏi một kiếp, kết cục duy nhất chính là chết thảm.

“Không kém bao nhiêu rồi.”

Mộc Phàm đột nhiên ngừng lại, mọi người không rõ chuyện gì.

Mộc Phàm dậm chân, từng đường tiên văn đan xen lập loè, trên mặt đất xuất hiện vô số tiên văn.

Ong!

Chỉ nghe có tiếng vang, không trung, mặt đất, núi non, sông ngòi đột nhiên hiện lên vô số trận văn, từng đường tiên ngân đan xen ngang dọc hợp thành một tiên trận khủng bố.

“Cửu cung, bát quái, ngũ hành, tam tài, âm dương...”

Hai mắt Diệp Thiên trừng to, ngây ngốc ngốc nhìn tiên ngân bốn phía, thế mà thấy nhiều trận văn kỳ quái thành hình.

Hơn nữa mỗi một trận văn đều nối tiếp với nhau tạo thành một tiên trận khổng lồ, trông rất khủng bố.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao bí cảnh lại bị phong bế?”

Trong lúc nhất thời, các sinh vật, cường giả đã tiến vào bí cảnh đều kinh ngạc, hoảng hốt nhìn bí cảnh biến hóa.

Chúng nó cảm giác mình đang bị nhốt, bí cảnh hoàn toàn đóng kín.

“Xong rồi!”

“Bí cảnh bị phong tỏa.”

“Biện pháp duy nhất chính là đánh vỡ phong tỏa.”

Rất nhiều sinh vật thấp thỏm lo âu, nhưng cũng có một ít sinh vật cường đại không hề sợ hãi.

Đám thần linh cũng không sợ hãi, thậm chí tự tin có thể đánh vỡ bí cảnh giết ra ngoài, không lo lắng chút nào.

Bí cảnh biến đổi làm đám sinh vật bắt đầu hỗn loạn, sau một thời gian hoảng loạn lại tiếp tục tranh đoạt bảo vật, cơ duyên.

Trong lúc nhất thời, vô số trận đại chiến bạo phát, số lượng dị tộc chết đi dần dần tăng lên.

“Bí cảnh đã bị phong tỏa, đến giờ săn giết rồi.”

Mộc Phàm thu tay, đã hoàn thành phong tỏa bí cảnh, kế tiếp chính là bắt đầu săn giết, quét sạch tất cả dị tộc trong bí cảnh.

“Tiểu Cốt, Tiểu Côn Côn, Tiểu Mặc, đi ăn cơm thôi.”

Theo tiếng Mộc Phàm ra lệnh, liền thấy Côn cùng Kỳ lân vốn đang lười biếng đồng thời chấn động, toàn thân toát ra tiên quang mãnh liệt.

“Tuân lệnh lão đại.”

Côn cùng Kỳ lân đáp lại, nhanh chóng biến mất không thấy.

Đám người Tiêu Văn chỉ nhìn nghe phương xa đột nhiên truyền

đến một tiếng rít gào.

“Rống!”

Một đầu Kỳ lân ù ù biến to, thân thể cao lớn mang đến cho người ta cảm giác áp bách vô tận, tản ra tiên quang mãnh liệt.

Kỳ lân xuất hiện, lập tức kinh động đám dị tộc.

Đầu tiên thú này bắt đầu giết chóc cường giả dị tộc, nơi nó đi qua, tất cả dị tộc đều bị Kỳ lân nướng chín rồi nuốt mất.

“Ngoẳng!”

Bên kia, một con vật khủng bố xuất hiện trên không, thân thể che khuất nửa bầu trời khiến vô số cường giả vô cùng sợ hãi.

“Côn?”

“Tiên thú thượng cổ?”

Một vài tên thần linh hoảng sợ kêu to, sợ muốn vỡ mật.

Với sự xuất hiện của Côn cùng Kỳ lân, bí cảnh lập tức rối loạn, rất nhiều sinh vật hoảng sợ chạy trốn.

Không có biện pháp, dù Kỳ lân hay Côn đều đang tàn sát, một ngụm nuốt trọn một đám dị tộc.

Cảnh tượng đáng sợ thế này làm Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên ngây ngẩn, bọn họ đều biết tiên thú lợi hại.

Thậm chí đã từng nghe truyền thuyết về tiên thú thượng cổ Côn, Kỳ lân, nhưng đây là lần đầu tận mắt chứng kiến sự khủng bố của tiên thú.

Oanh!

Bên kia truyền đến tiếng nổ mạnh kịch liệt, có thần linh hoảng sợ chạy trốn, đáng tiếc bị một cánh tay xương xỏ xuyên qua trái tim, sau đó toàn thân bắt đầu nhanh chóng khô quắt.

Đó là Tiểu Cốt đang tàn sát, moi tim từng tên thần linh rồi hấp thu

căn nguyên sinh mệnh.

“A...”

“Chạy mau!”

Rất nhiều cường giả dị tộc hoảng sợ kêu to, bị thủ đoạn hung tàn của Tiểu Cốt doạ vỡ mật, một đám nối tiếp nhau chạy trốn.

Hai con tiên thú, một bộ tiên cốt triển khai thanh tẩy bí cảnh thượng cổ, từng sinh vật dị tộc bị giết, bị ăn, Truyền kỳ, Sử thi, Bán thần, thậm chí thần linh cũng không ngoại lệ.

Một trận tàn sát làm tất cả sinh vật dị tộc đều tuyệt vọng.

Chương 430: Thiên sứ chi tâm

Trên không trung bí cảnh, một đám thần linh bị buộc tới tuyệt cảnh.

Thiên sứ, ác ma, còn có một ít thần linh, thần thú đến từ dị vực đều hoảng sợ tụ tập bên nhau.

Bọn chúng bị hai con tiên thú cùng một bộ tiên cốt vây quanh.

Đúng vậy, chỉ có ba tên này lại vây quanh mấy chục tên thần linh, quả thực không thể tin được.

Nhưng sự thật là như thế, mấy chục tên thần linh khẩn trương tụ lại.

Đã trải qua một canh giờ tàn sát, rốt cuộc quét sạch phần lớn sinh linh dị tộc trong bí cảnh, chỉ còn lại một đám thần linh đang phản kháng.

“Đáng chết, sao trong bí cảnh này lại có tiên thú thượng cổ?”

“Không phải bọn chúng đã bị diệt sạch sao?”

Có thần linh kinh ngạc xen lẫn tức giận rít gào, dáng vẻ rất chật vật, trên người đầy vết thương, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị Côn nuốt trọn.

Mấy tên thần linh khác cũng không tốt hơn bao nhiêu, đều chật vật, ít nhiều gì cũng bị thương, vẻ mặt sợ hãi nhìn Côn khổng lồ cùng một con Kỳ lân đang dẫm lên tường vân.

Hai con tiên thú này rất cường đại, khó có thể chống lại.

Đáng sợ hơn chính là bộ tiên cốt khoác tiên giáp kia, cũng không biết nó lấy từ đâu ra một đoạn thương rỉ sét loang lổ, tỏa sát khí lạnh thấu xương.

Thủ đoạn của tiên cốt hung tàn hơn, cường giả dị tộc gặp phải nó đều bị đâm thủng, căn nguyên bị cắn nuốt không sót một chút nào.

Thủ đoạn như thế chấn trụ đám dị tộc, bao gồm mấy chục tên hần linh trước mắt.

Bên kia, đám Mộc Phàm, Tiêu Văn, mập mạp yên lặng quan sát, không có ý định nhúng tay.

Đám Tiêu Văn không thể nhúng tay vào trận chiến giữa các thần linh, bọn họ căn bản không thể đối phó được mấy chục tên thần linh.

Bọn họ cũng đã giết không ít cường giả dị tộc cấp Siêu thể, Truyền kỳ, thậm chí Sử thi.

“Thật đã ghiền.”

Mập mạp không ngừng cười hắc hắc, cả người nhuộm máu, ma bia sau lưng uống máu dị tộc no nê, ma khí càng mãnh liệt hơn vài phần.

Trên người huynh muội Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên có vài vết thương nhưng cũng không đáng lo ngại, vừa rồi tham dự săn giết cường giả dị tộc bị một tên thần linh công kích.

May mà Mộc Phàm kịp thời đánh nổ tên thần linh đó, nếu không thì có thể hai người đã trọng thương hoặc ngã xuống rồi.

Còn cô gái nhỏ Tiêu Văn rất tinh ranh, chuyên lựa chọn lựa đối tượng nhỏ yếu để giết, không rõ là nàng giết được bao nhiêu cao thủ dị tộc.

Dưới cấp Bán thần, nhìn thấy liền giết, nàng lấy được không ít chỗ tốt.

“Mộc Phàm, mấy chục tên thần linh liên hợp lại rồi, có thể bắt lấy sao?”

Diệp Hồng Trần có chút sầu lo hỏi một câu.

Mấy người nhìn mấy chục tên thần linh tụ lại với nhau, tạo ra một vòng phòng ngự, đã chuẩn bị liều chết một trận, thiên sứ cùng ác ma đều liên hợp.

“Không có việc gì, chỉ là mấy chục tên thần linh thôi, đối với Côn và kỳ lân mà nói vẫn không đủ nhét kẽ răng.” Mộc Phàm xua xua tay, vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn không để mấy tên thần linh này vào trong mắt, Côn và Kỳ lân có thể chém giết cường giả cấp bậc Thần vương, một đám thần linh bình thường sao có thể là đối thủ.

Hơn nữa có thêm một bộ tiên cốt hung tàn quỷ dị, mấy chục tên thần linh chính là một mâm đồ ăn, rất nhanh sẽ bị tan rã, tiêu diệt.

Cho dù có cá lọt lưới chạy ra cũng không có khả năng tránh khỏi Mộc Phàm, hắn sẽ không cho bọn chúng bất kỳ cơ hội nào.

Keng!

Lúc này, tiên cốt động thủ, vung đoạn thương lên, phát ra từng tiếng leng keng, sát khí cuồn cuộn, một thương nện vào quầng sáng phòng ngự.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, quầng sáng do mấy chục tên thần linh hợp lực dựng lên đong đưa kịch liệt nhưng vẫn chưa bị đánh vỡ.

Đám thần linh nhẹ nhàng thở ra, quầng sáng do hơn mười tên thần linh hợp lực dựng lên vẫn rất cường đại, chặn được một đòn của tiên cốt.

“Tiên thú thượng cổ đều cường đại vô địch.”

Có thần linh mang sắc mặt nghiêm trọng, cảnh giác nhìn Côn cùng Kỳ lân vẫn luôn không nhúc nhích.

“Làm sao bây giờ?”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều thần linh hoảng sợ.

Ba tên thần linh thiên sứ tộc cầm đầu vô cùng bình tĩnh, có thể do bản thân bọn họ lạnh nhạt, không có tình cảm.

Quan sát tiên thú Côn cùng Kỳ lân, ba tên thiên sứ liếc nhau, cuối cùng ánh mắt dừng trên thân tiên cốt đang công kích.

“Nó hẳn là di hài của tiên nhân thượng cổ, vẫn còn một tia linh quang bất diệt, chỉ cần giết nó là có thể đánh vỡ phong tỏa thoát ra ngoài.”

Một tên thiên sứ mở miệng nói.

Lời này lập tức khiến cho hơn phân nửa thần linh tán thành.

“Không sai, chúng ta phải hợp lực, một kích đánh tan bộ tiên cốt này.”

“Không cần nương tay.”

“Tập hợp thần thuật mạnh nhất, giết nó.”

Kế tiếp, mấy chục tên thần linh đạt thành hiệp nghị, đều lặng yên ngưng tụ thần lực, ấp ủ tuyệt chiêu.

Trong lúc nhất thời, ánh sáng lập loè, thần lực mênh mông cuồn cuộn, thiên sứ, ác ma, thần linh dị vực đều chuẩn bị một đòn trí mạng.

Mộc Phàm đã nhận ra sự khác thường, những thần linh này đang nghẹn đại chiêu, mục tiêu là Tiểu Cốt.

Keng keng...

Lúc này, Tiểu Cốt lại tấn công, một thương cắm vào quầng sáng, tiên quang cường đại bùng nổ, muốn xé rách quầng sáng.

Đúng lúc này, hơn mười vị thần linh trong quầng sáng đồng thời quát lớn, đồng loạt tung ra một chiêu cường đại nhất về phía tiên cốt.

Thần lực mênh mông cuồn cuộn, ầm ầm ầm cuốn tới.

Tiên cốt bị thần lực mênh mông bao phủ, cả người bị đánh bay ra rất xa, đâm nát một ngọn núi trong bí cảnh, cuối cùng nện vào bề mặt tiên trận phong toả.

Tiên giáp tan vỡ lộ ra xương cốt bên trong, nhưng cũng không bị đánh nát, tiên lực cường đại lưu động trong xương cốt, cuối cùng

chặn lại đợt công kích đáng sợ này.

“Sao có thể?”

Nhìn tiên cốt nhúc nhích, lại bay tới lần nữa, thế mà không bị đánh nát, mười tên thần linh xem mà sợ hãi.

“Sao nó lại không bị gì hết?” Có thần linh hoảng sợ kêu to.

Các thần linh lộ vẻ tuyệt vọng, mấy chục thần linh hợp lực thế mà không cách nào trọng thương tiên cốt, quả thực không thể tin được.

Lại nói tiếp, dù mấy chục thần linh liên hợp nhưng thần lực của bọn chúng có sự tương khắc, chỉ lực lượng của thiên sứ, ác ma đã khắc nhau rồi.

Cho nên dù liên hợp cũng không thể phát huy ra uy lực lớn nhất, ngược lại sẽ triệt tiêu lẫn nhau không ít, dẫn đến không đủ uy lực.

Hơn nữa bản thân tiên cốt có đặc tính bất diệt cường đại, tự nhiên có thể thừa nhận đợt công kích này, lại cường thế bay trở về.

“Rống!”

Lúc này, hai tiếng rống giận truyền đến, Côn cùng Kỳ lân song song bùng nổ, tiên lực tích tụ bắn vào quầng sáng.

Cùng lúc đó, tiên cốt cũng ra tay, đoạn thương ngưng tụ tiên lực toàn thân nó, sát khí bốc tận trời, một thương xỏ xuyên qua quầng sáng.

Chỉ nghe một tiếng “Răng rắc", quầng sáng do mấy chục thần linh hợp lực dựng nên tan vỡ.

Chỉ trong nháy mắt, quầng sáng đã bị ba cường giả khủng bố hợp lực phá nát, lực lượng cường đại tàn sát bừa bãi, trực tiếp trọng thương mấy tên thần linh.

“Giết!”

Mấy chục tên thần linh tức giận, bộc phát tiềm lực chưa từng

thấy, có tên thiêu đốt thần lực đổi lấy lực lượng cường đại lực hơn.

Trong lúc nhất thời, thần quang mênh mông cuồn cuộn, thần lực rít gào quay cuồng như biển.

Đại chiến nổ ra, hai tiên thú cùng một bộ tiên cốt đại chiến mấy chục tên thần linh, cảnh tượng kinh tâm động phách.

Phanh!

Mới vừa giao thủ liền có thần linh bị tiên cốt xỏ một thương qua đầu, sát khí đáng sợ trực tiếp cắn nát thần hồn, mất mạng tại chỗ.

“A...” Có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Bên kia, mấy tên thần linh bị Côn nuốt lấy.

Sự hung hãn của nó làm thần linh sợ hãi, sinh vật cấp Thần thoại hoàn toàn không phải đối thủ của tiên thú.

“Đấng toàn năng, xin ngài ban cho ta vô thượng chi lực, thanh trừ dị đoan.”

Chỉ nghe một loạt tiếng ngâm xướng truyền đến, ba tên thần linh Thiên sứ tộc đồng thời cầu nguyện, cả người tản ra thánh quang mãnh liệt.

Ba tên thiên sứ Thần cấp này đột nhiên câu thông thiên đường trong lúc mấy tên thần linh khác đang chống đỡ hai tiên thú, đưa tới một cổ ý chí đáng sợ hàng lâm.

“Thiên đường thẩm phán.”

Cùng với một tiếng quát lạnh, liền thấy ba cột sáng từ trên trời giáng xuống, thế mà xuyên qua tiên trận cùng hàng rào bí cảnh.

“Hả?” Mộc Phàm kinh ngạc, hai mắt lóe sáng.

Ánh mắt sáng quắc nhìn ba cột sáng, bên trên có một lực lượng ý chí đáng sợ buông xuống, có thể xỏ xuyên qua tiên trận của hắn.

Răng rắc, răng rắc!

Tiên trận tan vỡ, lộ ra một cái lỗ thủng, ba cột sáng hợp nhất, ba tên thần linh Thiên sứ tộc đồng thời nhảy lên cao, nhân lúc lực lượng thẩm phán buông xuống đào tẩu.

“Muốn chạy sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ tay vỗ tới.

Ầm ầm ầm, không trung tối sầm, một bàn tay to hung hăng chộp tới ba tên thần linh Thiên sứ tộc.

Chỉ thấy cột sáng tan nát, ba tên thần linh này bị bàn tay to nắm lấy.

“Không...”

“Đấng toàn năng...”

Ba tên thiên sứ bị bắt rồi mà vẫn còn muốn ngâm xướng, kết quả là năm ngón tay của Mộc Phàm nắm chặt lại, ba tên thiên sứ không kịp kêu thảm đã bị bóp nát.

Thánh quang bùng nổ, ba tên thần linh Thiên sứ tộc sau khi chết chỉ để lại ba viên Thiên sứ chi tâm đang muốn thoát khỏi trói buộc quay về thiên đường.

Chỉ tiếc Mộc Phàm không cho chúng nó cơ hội, trực tiếp nắm chặt, Thiên sứ chi tâm bị giam cầm trong lòng bàn tay.

“Thiên sứ chi tâm, thì ra là thế.”

Mộc Phàm đánh giá ba viên Thiên sứ chi tâm kỳ lạ này, tựa như ngọc quý, tản ra ánh sáng thánh khiết.

Đây là hạch tâm của thiên sứ, chỉ cần Thiên sứ chi tâm bất diệt, có thể quay về thiên đường dựng dục ra cơ thể sống lại lần nữa.

“Rơi vào trong tay ta mà còn muốn chạy?” Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay trào ra một ngọn lửa trực tiếp thiêu đốt, luyện hóa ba viên Thiên sứ chi tâm.

“A...”

“Dị đoan, ngươi dám!”

Ba tiếng kêu thảm thiết, rống giận từ Thiên sứ chi tâm truyền ra nhưng rất nhanh liền tắt ngủm, thần hồn của ba gã thiên sứ cấp Thần thoại đã bị Mộc Phàm luyện hóa.

Luyện hóa xong ba viên Thiên sứ chi tâm, Mộc Phàm mới yên tâm thu hồi.

“Các ngươi nhanh lên, nhanh chóng giết sạch đám thần linh này đi.”

Mộc Phàm ngẩng đầu, dùng giọng điệu lạnh băng ra lệnh.

“Rống!”

Côn hung hăng rống to, Kỳ lân rít gào, tiên cốt tăng tốc độ tàn sát, một thương một tên thần linh, máu thịt văng tung tóe, cảnh tượng quá kinh khủng.

Mấy chục tên thần linh, từng tên từng tên nối tiếp nhau, bị giết, bị cắn nuốt, cuối cùng không còn tên nào.

Chương 431: Thức ăn cấp Thần thoại

-

Ở trung tâm bí cảnh, trên một khu đất trống, thi thể chất đầy.

Những thi thể này đều là cường giả, thần thú có diện mạo kỳ lạ.

Giữ lại thi thể thần thú để làm cái gì, đương nhiên là giữ lại để ăn nha.

Mộc Phàm đang ngồi bên giá nướng, bên cạnh có một cái đỉnh đang hầm một con thần thú đầu rồng thân rắn.

Bên trong còn có một con chim, thêm một con rùa ba đầu quái dị, đều là thần thú dị vực cường đại thế mà giờ lại trở thành thức ăn.

“Các ngươi nhìn đây, nướng thịt phải tinh tế một chút.”

Mộc Phàm chỉ điểm đám Tiêu Văn nướng thịt, còn mình thì ngồi một bên, lấy ra chiến lợi phẩm lần này, bắt đầu kiểm kê.

Dù sao giết được rất nhiều cường giả dị tộc, bao gồm cả thần linh, thu hoạch tuyệt đối kinh người.

Nhìn Mộc Phàm kiểm kê chiến lợi phẩm mà hai mắt sáng rực.

Tiêu Văn không nói gì, thầm nghĩ: “Gia hỏa này càng ngày càng biến thái, so với kiếp trước càng biến thái hơn, không biết kiếp trước chết như thế nào?”

“Kiếp trước, vô số người thắc mắc chuyện này, Mộc Phàm một đời vô địch, ở thời điểm huy hoàng nhất đột nhiên ngã xuống, chết rất thê thảm, không còn xương cốt.”

Nàng yên lặng hồi tưởng những chuyện kiếp trước, nhớ tới Mộc Phàm đã chết rất thảm.

Nhưng vì sao một vị yêu nghiệt siêu cấp, mạnh đến mức biến thái lại đột ngột ngã xuống như thế.

Hơn nữa tốc độ trưởng thành của hắn quá nhanh, quá khủng bố, làm người ta không thể không hoài nghi gia hỏa này bật hack.

“Nhất định là gia hỏa này bật hack.”

Tiêu Văn khẳng định phỏng đoán của mình, càng nhìn Mộc Phàm càng cảm giác gia hỏa này đã bật hack.

Nàng có thể trọng sinh trở về, chính là cực kỳ may mắn, xem như cùng cấp với bật hack, nhưng so sánh với Mộc Phàm thì như đồ nhi gặp phải sư phụ.

Thực lực hiện tại của hắn sâu không lường được, thậm chí mạnh vô biên, một đám thần linh đều bị hắn giết, giờ nướng chín, hầm canh ăn.

“Này này, Diệp Thiên, ngươi có biết nấu ăn hay không nha.”

Đang kiểm tra tài sản của mấy tên thần linh thì Mộc Phàm đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Diệp Thiên đang kho thịt, mắng to.

“Kho thịt là kho như ngươi sao?”

Hắn nhìn vào cái nồi to đang đựng một cái đầu Hoàng kim sư tử to, thịt vàng óng, ẩn chứa thần lực cường đại.

Diệp Thiên đang kho thịt, làm một nồi đầu sư tử kho.

Nhưng kỹ thuật quá cùi bắp, hoàn toàn không biết kho thịt.

“Cho một chút nước trước, thêm chút hành gừng tỏi ngàn năm, vỏ quế vạn năm, Thảo quả..., hầm trên lửa nho ba canh giờ.”

Mộc Phàm vừa chỉ điểm, vừa tiếp tục kiểm tra kiểm kê thu hoạch.

Đừng hỏi sao hắn biết nấu ăn, học trên mạng đó.

Diệp Thiên đen mặt, có chút dở khóc dở cười, mình tốt xấu gì cũng là một cao thủ Truyền kỳ của nhân loại, thế mà bị Mộc Phàm chộp tới bắt nấu đồ ăn.

“Vèo...” Diệp Hồng Trần nhìn bộ dáng lão ca thế này, nhịn không

được che miệng cười trộm.

Nàng liếc nhìn Mộc Phàm, phụ họa nói: “Ca, nghe thấy không, người ta là mọi thứ đều xuất chúng, ngươi nhìn xem ngươi, không biết làm đồ ăn, về sau sao có thể kiếm tẩu tử về cho ta đây?”

“....” Sắc mặt Diệp Thiên xám xịt.

Chuyện gì đây, nấu ăn cùng với cưới lão bà có liên quan gì đâu?

Nếu Mộc Phàm biết suy nghĩ của hắn, chắc chắn sẽ đánh một trận tơi bời, sao lại không liên quan, nam nhân bây giờ không biết nấu ăn mà có thể tìm được lão bà mới là lạ.

Quan trọng nhất là ngươi phải có tiền, còn phải biết nấu ăn, phải có tài hoa hơn người, còn phải biết lãng mạn nữa.

“A, tài sản của đám thần linh này không tồi nha!”

Lúc này, hai mắt Mộc Phàm sáng lên, kiểm kê tài sản của hơn mười tên thần linh dị tộc, thu được hơn năm ngàn viên thần thạch, thật là một mớ tài phú kếch xù.

Lần này thu hoạch không ít, cẩn thận tính toán thì được năm mươi sáu ngàn năm trăm tỷ.

“Phát tài.”

Mộc Phàm đắc ý thu lại, tổng tài sản hiện tại của hắn đã hơn một trăm ngàn tỷ rồi, có thể thoải mái tiêu xài.

“Giữ lại những Thần khí này đều vô dụng, hay là mang về bán đấu giá?”

Mộc Phàm nhanh chóng soạn ra một số Thần khí, số lượng còn không ít, mười mấy kiện Thần khí, không phải mỗi tên thần linh đều có Thần khí.

Có thần linh rất nghèo, chỉ có thể dùng Bán thần khí hoặc là binh khí Truyền kỳ, số lượng không ít, mấy chục kiện binh khí Truyền kỳ.

“Hồng Trần, Tiêu Văn, mập mạp, Diệp Thiên, các ngươi lại đây, mỗi người chọn một kiện bảo bối.”

Mộc Phàm nhìn mấy người đang bận rộn, mở miệng nói một câu.

Mấy người vừa nghe, hai mắt liền tỏa ánh sáng, ai mà không thích chọn bảo bối.

“Ta muốn cái này.” Tiêu Văn nhanh nhất, cầm đi một Thần khí dạng kiếm duy nhất, yêu thích không buông tay.

“Ta chọn cái này.” Diệp Thiên chọn một thanh ma đao, là binh khí của một tên ma thần địa ngục.

Mập mạp nhìn nhìn, vốn muốn chọn một kiện Thần khí nhưng Chiến ma bia ong ong run run, muốn mập mạp cầm một kiện Ma khí.

Mập mạp nhìn cây cốt mâu phủ đầy ma khí trong tay, vẻ mặt như không còn luyến tiếc cuộc sống, Chiến ma bia sau lưng không cho hắn lựa chọn thứ khác.

Như Thánh kiếm của Thiên sứ tộc hay Thánh thuẫn, mập mạp căn bản không thể chọn vì thuộc tính tương khắc.

“Mập mạp, không có gì đâu, thanh cốt mâu này không tệ, thọc chết một hai tên thần linh cũng không thành vấn đề.”

Mộc Phàm an ủi vỗ vỗ mập mạp bả vai, đã kiểm tra ma bia nên thấy không có chuyện gì.

“Ta lựa chọn cây dù này.”

Diệp Hồng Trần chọn một cây dù màu hồng phấn, có thể công thủ, uy lực rất ổn.

Sau khi mọi người lựa chọn xong, Mộc Phàm vung tay lên thu tất cả lại, khiến mấy người nhìn thèm không thôi, đáng tiếc là của người ta.

Có thể chọn một kiện đã không tồi, Mộc Phàm xem ở phần bọn họ là bằng hữu mới đưa cho một món, còn lại thì đương nhiên là

mang về bán đấu giá rồi.

“Mộc Phàm ca ca, ngươi giữ nhiều vũ khí trang bị như vậy cũng không dùng hết đi?” Tiêu Văn đang tính toán gì đó.

Mộc Phàm nhìn nàng cười nói: “Như thế nào, ngươi muốn lấy mấy thứ này sao, muốn thì cũng được nhưng phải trả tiền.”

"Ta chuẩn bị bán đấu giá mấy thứ này."

Tiêu Văn nghe xong, hai mắt càng sáng hơn, đang muốn nói chuyện thì Diệp Hồng Trần bên cạnh đã mở miệng trước.

“Mộc Phàm, ta giúp ngươi mở một buổi đấu giá đặc biệt, ngươi thấy thế nào?”

Lời Diệp Hồng Trần nói làm Mộc Phàm vui vẻ, đang nghĩ xem mình nên bán đấu giá thế nào, hiện tại nàng này đã chủ động mở miệng rồi.

“Được, vậy ngươi giúp ta bán đấu giá.” Mộc Phàm không nói hai lời thu tất cả đồ cần xử lý vào một chiếc nhẫn trữ vật rồi ném cho Diệp Hồng Trần.

“Cầm đi, giúp ta xử lý tốt, ta không xem quá trình, chỉ xem kết quả với thu hoạch.”

Hành động này khiến Diệp Hồng Trần ngây ngẩn, mặt đơ ra nhìn nhẫn trữ vật trong tay, cứ đưa cho mình thế này sao?

Những người khác cũng ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, thế mà giao nhiều bảo bối như vậy Diệp Hồng Trần bán đấu giá, chẳng lẽ không sợ nàng tham ô.

“Ngươi không sợ ta tham ô sao?” Diệp Hồng Trần cười cười thu lại.

Mộc Phàm xua xua tay: “Đừng nói mấy chuyện này, ta chỉ cần tiền, ngươi giúp ta bán đấu giá thì không thiếu chỗ tốt cho ngươi.”

Thấy hắn tin tưởng mình thế này, Diệp Hồng Trần cũng có chút cảm động.

“Chỗ tốt thì không cần, ta đã cầm một kiện Thần khí rồi, đáng tiếc nếu có thể biến thành Tiên khí sẽ càng tốt hơn.”

Diệp Hồng Trần từ chối nhận thêm lợi ích, có chút tiếc hận nhìn cây dù hồng.

“Tiên khí?” Mộc Phàm nhìn Thần khí dù hồng trong tay nàng, suy tư gì đó.

Hắn cười nói: “Chuyện này đơn giản, ngươi giúp ta bán hết mấy thứ kia, xử lý xong rồi ta giúp ngươi cải tạo, biến Thần khí thành Tiên khí.”

“Thật sao?” Diệp Hồng Trần mừng rỡ hỏi.

Mộc Phàm vỗ vỗ bộ ngực: “Đương nhiên, ta nói một là một.”

“Đúng vậy, chúng ta đều được truyền thừa thượng cổ, dùng Thần khí không quá thuận tay, nếu biến thành Tiên khí thì sẽ khác.”

Tiêu Văn lập tức hiểu được điểm mấu chốt, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Mộc Phàm.

“Muốn thì đưa tiền, ta sẽ giúp các ngươi cải tạo.”

Mộc Phàm nhìn ánh mắt nóng bỏng của mấy người, lập tức chìa bàn tay ra.

“Cải tạo thành một kiện Tiên khí cần một ngàn tỷ, luyện chế một kiện Tiên khí mười ngàn tỷ, thiếu một đồng cũng không được.”

Vừa nghe lời này, vẻ mặt đám Tiêu Văn, Diệp Thiên liền cứng lại, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm.

“Cải tạo thành Tiên khí cần một ngàn tỷ? Luyện chế Tiên khí cần mười ngàn tỷ?”

Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên liếc nhau, không biết nên nói gì.

Các nàng không nghĩ tới Mộc Phàm mở miệng lại là ngàn tỷ, muốn nhiều tiền như vậy làm gì đây, dùng hết sao?

Nhưng Tiên khí cũng không phải là thứ mà tiền tài có thể đong đếm, đừng nói là mười ngàn tỷ, dù nhiều hơn gấp mười lần, gấp trăm lần cũng sẽ có người phát điên mà nện tiền mua.

“Mộc Phàm, ngươi rất thiếu tiền sao?”

Hai mắt Diệp Hồng Trần lấp lánh nhìn Mộc Phàm, mang theo vài phần tò mò.

Vì sao chỉ cần tiền?

“Thiếu, ta thật sự rất thiếu tiền, nghèo đến mức sắp không có gì ăn.”

Mộc Phàm nghiêm trang nói hươu nói vượn, thật ra trên người có tài sản hơn trăm ngàn tỷ đây.

Chỉ nghe hắn nhỏ giọng nói thầm nói: “Nếu không phải không có biện pháp, ta cũng muốn bán cả địa cầu.”

“....”

Mấy người Diệp Hồng Trần đều là cao thủ, tự nhiên nghe rất rõ, trong lúc nhất thời câm nín.

Bán địa cầu sao, cũng chỉ có mình kẻ điên Mộc Phàm này dám nghĩ tới.

“Canh hầm tốt, thịt nướng cũng chín vừa, này, thịt kho ngươi làm ra sao rồi.”

Mộc Phàm xem thịt bên trong tiên đỉnh, miệng đỉnh bốc hơi mịt mờ, thần quang xán lạn, hương thơm lan tràn bốn phía.

Diệp Thiên nghe hỏi liền xấu hổ, mình không biết nấu ăn, quá mất mặt.

“Ca, để ta nấu cho.”

Còn may là Diệp Hồng Trần thấu hiểu lòng người, tiếp nhận nhiệm vụ, bắt đầu nấu nướng.

Mỹ nữ này nha, người đẹp, tâm đẹp, tay nghề cũng lợi hại, từ phòng khách tới phòng bếp, quả thực chính là nàng dâu hoàn mỹ.

Một bàn đầy ắp thức ăn từ nguyên liệu thần thú nhanh chóng được dọn lên, tám món khô một món canh, đều chọn sinh vật cấp Thần thoại làm nguyên liệu nấu.

Đừng nói là thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng đâu.

“Đời này có thể ăn một bàn thức ăn Thần cấp đã không không uổng sống đời này.”

Tiêu Văn nhìn thức ăn đầy bàn, nước miếng chảy ròng, đời này đã hoàn toàn vượt khỏi quỹ đạo vốn có của nàng.

Theo cách nàng nói thì chính là hoàn toàn lộn xộn.

Trong lúc đám Mộc Phàm đang tận hưởng dụng thức ăn cấp Thần thoại thì trong hệ Thái Dương đã xảy ra chuyện.

Chương 432: Cự thú nuốt hành tinh

Phương đông địa cầu, người quản lý chín khu tề tụ một chỗ, bầu không khí nghiêm trọng chưa từng có.

“Phiền toái.”

Trong phòng hội nghị, cao tầng chín khu, các cường giả, thống soái quân đoàn đều tới, sắc mặt u ám nhìn hình ảnh trước mắt.

Trong hình chính là hệ Thái Dương.

Bên cạnh hệ hệ Thái Dương có một trạm giám sát đột nhiên quay chụp được một hình ảnh khiến mọi người chấn động.

Oanh...

Hình ảnh hơi hơi dao động, liền thấy cạnh hệ Thái Dương có một lỗ thủng, đột nhiên có một quái vật khổng lồ xâm nhập, lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, thân hình chắn ngang tinh không.

Quái vật kia đâm đầu vào hệ Thái Dương, đâm nát vòng phòng ngự bên ngoài hệ, từ trường thần bí bị đâm thủng.

Cảnh này làm các thế lực nhân loại trên địa cầu chấn động.

Phương đông vẫn đang giao chiến với quân đoàn đoàn con rối của thần linh phương tây, triển khai phản công mãnh liệt mà bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện lớn này.

Có một quái vật khủng bố xâm nhập hệ Thái Dương, đúng là con trong hình ảnh trạm giám sát truyền về.

“Tinh không cự thú.”

Trong phòng hội nghị, sắc mặt mọi người không tốt chút nào, nhìn hình ảnh cuối cùng quay được, Tinh không cự thú đột nhiên chui vào hệ Thái Dương, nuốt mất một hành tinh trong hệ rồi.

Đúng vậy, trong hình là cảnh Tinh không cự thú nuốt mất mấy viên hành tinh lùn trong hệ, bao gồm cả sao Diêm vương.

Răng rắc!

Tinh không cự thú há miệng rộng một, sao Diêm vương trực tiếp bị gặm mất một khối to, rất nhanh, toàn bộ sao Diêm vương đã bị ăn sạch.

Thấy cảnh tượng khủng bố như thế ai mà không khẩn trương?

Mấy viên hành tinh lùn bị Tinh không cự thú nuốt lấy, sao Diêm vương cũng không ngoại lệ, kế tiếp chính là sao Hải vương.

Hình ảnh chiếu đến đây liền kết thúc, bởi vì trạm giám sát bị một cổ lực lượng hủy diệt, hình ảnh cuối cùng là Tinh không cự thú hướng tới sao Hải vương.

“Chư vị, có biện pháp đối phó Tinh không cự thú này không?”

Tiêu lão mở miệng hỏi, nhưng trong phòng yên tĩnh, không ai nói chuyện.

Ai mà có biện pháp đối phó Tinh không cự thú chuyên cắn nuốt hành tinh này chứ, dùng biện pháp nào để chống lại đây, hoàn toàn không có năng lực chống lại.

Lấy thủ đoạn cùng thực lực của nhân loại trước mắt, căn bản không thể chống lại cự thú này, hoàn toàn không có biện pháp.

Thậm chí địa cầu cũng không đủ cho nó ăn, còn chống lại thế nào?

Dùng Thí thần đạn sao, đừng nói đùa, một sinh vật khổng lồ như vậy thì uy lực của Thí thần đạn không đủ để tiêu diệt, thậm chí có khả năng không tạo ra chút tổn thương nào cũng không chừng.

“Tập kết hai con thuyền vũ trụ, vận chuyển Thí thần đạn, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Nhìn mọi người không rên một tiếng, Tiêu lão bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể làm thế này thôi.

“Nếu không được thì trực tiếp kích nổ sao Mộc, nổ chết nó.”

Một tên thống soái đưa ra kiến nghị.

Kích nổ sao Mộc, tính khả thi rất nhỏ, dù thật sự kích nổ thì có thể sinh ra bao nhiêu thương tổn đối với đầu Tinh không cự thú kia đây?

Dù sao nó cũng ăn tinh cầu mà lớn lên, uy lực do tinh cầu nổ mạnh sinh ra có thể trọng thương hay tiêu diệt đầu cự thú này không, căn bản không thể xác định.

“Mộc Phàm đâu?”

Đột nhiên Tiêu lãon hỏi một câu.

Quản lý Khu thứ tám, Long Xuyên nói: “Mộc Phàm đi bí cảnh bên ngoài Long Thành chưa trở về, vừa bình ổn nội loạn liền rời đi.”

“Đi bí cảnh?” Tiêu lão nhíu mày.

Những người khác cũng sốt ruột, Mộc Phàm ở đây có lẽ còn có vài biện pháp, dù sao hắn không phải người thường nha.

Thậm chí có thể nói chỉ có hắn mới có thể tới gần Tinh không cự thú, tìm cơ hội dùng Thí thần đạn nổ chết gia hỏa to xác này.

Hiện tại Mộc Phàm chưa trở về, chuyện này khó làm.

“Sắp xếp cho dân chúng bắt đầu chuẩn bị tiến vào dị vực, rất có thể địa cầu sẽ không chịu nổi.”

Cuối cùng, Tiêu lão bất đắc dĩ ra một mệnh lệnh, rút lui khỏi địa cầu, chuyển hướng đến thế giới dị vực, không có biện pháp chống lại Tinh không cự thú.

Bọn họ cần phải tính đến tình huống tệ nhất, đưa tất cả người dân đến dị vực mới được, đây là biện pháp duy nhất.

Địa cầu không chịu nổi, không có khả năng để mọi người chờ chết, chỉ còn cách dời đi.

Có một câu nói rất đúng, lưu lại núi xanh về sau không lo thiếu củi đốt, chỉ cần còn tồn tại, một ngày nào đó sẽ giết trở về.

Còn chuyện khi đó địa cầu đã bị Tinh không cự thú ăn luôn hay

chưa thì không rõ, thậm chí bọn họ hoài nghi hệ Thái Dương cũng sẽ bị ăn sạch.

“Tuyên bố mệnh lệnh, mở cửa truyền tống không gian dị độ, chuẩn bị di chuyển quy mô lớn.”

Vô số người trong chín khu bắt đầu hành động, mưa gió sắp đến, áp lực đè nặng lên mọi người.

Cao tầng chín khu cũng không có giấu giếm mà công khai truyền phát tất cả hình ảnh này, để mọi người đều biết nguy cơ hiện tại mà nhân loại đang đối mặt.

Sắp không giữ nổi địa cầu, thậm chí cả hệ Thái Dương.

Sao Diêm vương là hành tinh thứ nhất bị nuốt mất, tất cả nhân loại đều chấn động, một đám kinh hãi, khó tin, thiếu chút nữa đã gây ra hỗn loạn.

Còn may mà cao tầng chín khu sắp xếp tốt, chuẩn bị tiến hành rút lui.

Ở các trường học lớn, một loạt cửa truyền tống tới thế giới dị vực được kết nối, các truyền tống trận, cảng không gian bắt đầu khởi động.

Đây là hi vọng cuối cùng, cũng là đường ra duy nhất.

Nguy cơ dần dần tới gần địa cầu, từ trường của hệ Thái Dương xuất hiện hỗn loạn vì mấy hành tinh bị nuốt, chuyện này rất đáng sợ.

Từ trường dao động dẫn phát một loạt chấn động kèm theo.

Không nói tới nhân loại, một ít cường giả dị tộc, thần linh đều cảm thấy nguy cơ buông xuống, vừa rà quét liền hết hồn.

“Khốn nạn!”

“Từ đâu ra Tinh không cự thú?”

Khi cường giả dị tộc phương tây liên thủ xem xét tình huống, phát

hiện có Tinh không cự thú tiến vào hệ Thái Dương, lập tức hốt hoảng.

Bọn chúng biết rõ Tinh không cự thú đại biểu cho điều gì, đó là tinh hệ sẽ bị hủy diệt, phần mộ của văn minh, một khi nó xuất hiện đại biểu cho tinh hệ xong đời.

“Không đúng, trên Tinh không cự thú có một đám sinh vật.”

Một ít thần linh dị tộc dùng thần thuật tra xét được điều khác thường.

Trên thân Tinh không cự thú có một đám sinh vật cường đại, giống như đang chỉ huy Tinh không cự thú hủy diệt.

“Là ba mươi sáu tộc Hắc vực, trời ơi, sao bọn chúng có Tinh không cự thú?”

Không bao lâu, có thần linh đã thăm dò rõ ràng.

Trên người Tinh không cự thú có cường giả ba mươi sáu tộc Hắc vực, bọn chúng sử dụng quái vật này sao, thật không thể tưởng tượng nổi.

Ba mươi sáu tộc Hắc vực kiếm đâu ra Tinh không cự thú, xem tình huống là một đầu Tinh không cự thú sắp thành niên.

Một khi thành niên thì Tinh không cự thú tương đương với hai từ hủy diệt, hoàn toàn vô địch, nơi nó đi qua, tinh không hủy diệt, văn minh tan biến.

“Ba mươi sáu tộc Hắc vực đáng chết, chắc chắn là bọn chúng hướng về Thiên Đình thượng cổ.”

Có thần linh tức giận rít gào, đoán được kết quả.

Ba mươi sáu tộc Hắc vực hướng về Thiên Đình thượng cổ, thậm chí không biết từ nơi nào chộp tới một con Tinh không cự thú.

Thực lực thế này, cả dị tộc đều luống cuống huống chi là bên nhân loại?

“Nhanh, lập tức thông báo Thần quốc.”

“Ba mươi sáu tộc Hắc vực chuẩn bị hủy diệt khu bảo hộ văn minh này.”

“Kiên quyết không thể để bọn chúng đến được Thiên Đình thượng cổ.”

“Thần sử của khu bảo hộ này đâu?”

Rất nhanh, đám cường giả, thần linh dị tộc đều ngơ ngác.

Bởi vì không phát hiện tung tích của Thần sử phụ trách khu bảo hộ hệ Thái Dương này, căn bản không có biện pháp liên hệ Thần sử.

Điều này làm rất nhiều thần linh cùng dị tộc hoảng sợ.

Ở phương đông, nhân loại chín khu đang đâu vào đấy chuẩn bị dời tới dị vực, còn dị tộc cùng thần linh phương tây thì đang hoảng sợ.

Tinh không cự thú xâm nhập đã đánh vỡ cục diện vốn có, dẫn phát khủng hoảng, dù nhân loại hay dị tộc đều luống cuống.

Thậm chí một ít yêu thú cường đại đã hoảng loạn.

Một lượng lớn thiết bị giám sát bắt đầu theo dõi Tinh không cự thú, vốn tưởng rằng mục tiêu kế tiếp của nó là sao Hải vương.

Kết quả nó không có ăn sao Hải vương mà bay thẳng đến địa cầu, giống như Tinh không cự thú đã nhắm trúng tinh cầu xanh thẳm này.

Nguy cơ đang tiến sát tới.

Lúc này, không gian ở một chỗ bên ngoài Long Thành vỡ ra, từ bên trong có vài bóng người xuất hiện.

Người cầm đầu đúng là Mộc Phàm, bên cạnh là Tiêu Văn, Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên, mập mạp cùng tiên cốt.

Còn có Côn và Kỳ lân đã thu nhỏ với một đầu gấu trúc đã trải qua máu thịt thần thú tẩy lễ.

“Rốt cuộc cũng ra ngoài.”

Vừa ra tới, Tiêu Văn liền nhịn không được thở ra một hơi, sờ sờ cái bụng vẫn còn căng, có chút ngại ngùng cúi đầu.

Vừa rồi nàng ăn quá nhiều, thậm chí có thể nói là không giữ tí hình tượng nào.

“Đi thôi, chúng ta đi về trước, ta cứ cảm thấy xảy ra chuyện lớn rồi.”

Mộc Phàm nghiêm túc, vừa bước ra liền có dự cảm không tốt.

“Chuyện lớn?”

Tiêu Văn nghe xong cố gắng suy nghĩ, trong lòng lẩm bẩm: “Hẳn là không có chuyện gì, nguy cơ lớn nhất ở kiếp trước chính là con Tinh không cự thú kia, nhưng một hai năm nữa nó mới tới hệ Thái Dương.”

“Yên tâm, ta chắc chắn hiện tại sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, cho dù có cũng không phải hiện tại.”

Nghĩ tới đây, Tiêu Văn tự tin nói.

Xem nàng tràn đầy lòng tin, mấy người khác cũng không nói gì, chỉ cười cười không để trong lòng.

Vù!

Mộc Phàm xé rách không gian, tiên quang cuốn mấy người trực tiếp xuyên qua tầng tầng không gian, về tới địa cầu.

Chỉ thấy trước mắt nhoáng lên, mấy người đã ở trên địa cầu.

“Rốt cuộc về nhà.”

Ở trung tâm truyền tống Khu thứ nhất, Tiêu Văn vừa đi ra tới liền nhịn không được hưng phấn hô to một tiếng.

Tiếng kêu này lập tức hấp dẫn ánh mắt của vô số người chung quanh.

Lúc này mấy người mới nhận ra chung quanh có rất nhiều binh lính đang canh gác, bầu không khí có vẻ nặng nề cùng khẩn trương.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Hồng trần, Diệp Thiên, mập mạp cảm thấy có điều không ổn, chắc chắn có chuyện rồi.

Mộc Phàm nhíu mày, mở ra bản đồ, cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng cứ cảm thấy một áp lực đang đè nặng không thể xua tan.

“Mau mau mau, mọi người nhanh xếp thành hàng, chuẩn bị theo thứ tự thông qua truyền tống tiến vào dị vực.”

Lúc này, một tên quan chỉ huy đang sắp xếp cho mọi người, bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Cảnh này dừng lại trong mắt đám người Mộc Phàm, kẻ ngốc cũng biết là chuyện lớn rồi.

“Đó là...”

Rất mau, mấy người lập tức thấy khắp ngõ đều có màn hình ảo, bên trên đang chiếu một cảnh quay.

Khi nhìn thấy hình ảnh Tinh không cự thú trên màn hình, sắc mặt cả đám đều thay đổi.

“Tinh không cự thú?”

Hai mắt Tiêu Văn trừng to, hoảng sợ hô to: “Sao có thể, sao nó lại xuất hiện, không phải còn hai năm nữa mới tới sao?”

Nàng há hốc mồm, Tinh không cự thú lại xuất hiện vào lúc này.

Chương 433: Bay tới sao Hoả

“Tinh không cự thú?”

Mộc Phàm nhìn hình ảnh trên màn hình ảo, sắc mặt cũng thay đổi.

Hắn đã thấy con Tinh không cự thú này rồi, không nghĩ là nó tới nhanh như vậy, đã tiến vào hệ Thái Dương.

“Quái vật này gọi là Tinh không cự thú sao?”

Vẻ mặt Diệp Hồng Trần trở nên nghiêm trọng khi xem cảnh Tinh không cự thú nuốt mấy hành tinh lùn trong hệ Thái Dương.

Sao Diêm vương cũng bị nó ăn.

Thấy cự thú khủng bố như thế, ai mà không khiếp sợ?

“Cự thú này vượt xa tất cả những thần linh mà chúng ta từng gặp.”

Diệp Thiên nghiêm túc, sắc mặt cũng thay đổi.

Cự thú đáng sợ thế này, làm sao chống lại, so sánh với đám thần linh bọn họ gặp được, quả thực là một bên trên trời một bên dưới đất.

“Đây là muốn rút lui quy mô lớn sao?”

Mộc Phàm nhìn bốn phía, rất nhiều quân lính đang tập trung, sắp xếp do người dân các khu chuẩn bị rút khỏi địa cầu, đi tới dị vực.

Tiêu Văn nghe xong lập tức bừng tỉnh, hoảng sợ nhìn bốn phía, trong lòng có chút mờ mịt.

“Rối loạn, hết thảy đều rối loạn.”

Nàng hoảng hốt, hoàn toàn khác hẳn kiếp trước, Tinh không cự thú buông xuống, nhân loại bắt buộc phải thoát khỏi địa cầu, tiến vào thế giới dị vực.

Ở kiếp trước, địa cầu thiếu chút nữa bị hủy mất, vào thời khắc cuối cùng, nhân loại hy sinh rất nhiều tinh anh, dùng biện pháp đồng quy vu tận, dùng sinh mạng của khoảng mười vạn người mới đánh lùi được Tinh không cự thú.

Chẳng lẽ sắp đến giờ khắc đó, vốn cho rằng còn thời gian hai năm để nghĩ cách giải quyết.

Không ngờ nó tới nhanh như vậy, Tinh không cự thú buông xuống, tất cả đều thay đổi.

Lòng Tiêu Văn hoảng loạn, mờ mịt, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Các ngươi về trước đi, ta tới chỗ Tiêu lão dò hỏi tình huống.”

Mộc Phàm nhanh chóng quyết định, một mình đi tới phòng hội nghị cao tầng.

Vừa rồi hắn cảm ứng được Tiêu lão cùng cao tầng chín đang tụ họp, cho nên muốn đi hỏi tình huống cụ thể rồi mới tính toán.

Còn chuyện Tinh không cự thú thì Mộc Phàm cũng không cảm thấy quá khẩn trương, không nói thực lực bản thân, hai đầu tiên thú thượng cổ bên cạnh cũng không sợ nó.

Vù!

Không chờ mấy người phản ứng, bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên.

Khi Tiêu Văn phản ứng kịp thì Mộc Phàm đã biến mất, tiên cốt cũng theo hắn biến mất.

“Xong rồi xong rồi.”

Tiêu Văn gấp đến độ quay vòng, có chút hoảng loạn nói: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nhân loại thật sự phải liều chết một trận, thật sự phải hy sinh vô số người mới có thể cưỡng chế di dời đầu cự thú này sao?”

“Đừng hoảng hốt.” Diệp Hồng Trần tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng.

Chỉ nghe nàng an ủi nói: “Không phải vẫn còn hy vọng sao, đừng quên, Mộc Phàm cũng không phải người bình thường, thực lực vẫn luôn là ẩn số.”

“Huống hồ, ngươi đã quên, bên cạnh hắn còn có hai con tiên thú thượng cổ sao.”

Vừa nghe lời này, hai mắt Tiêu Văn tức khắc sáng lên.

“Đúng nha.” Nàng hưng phấn hoan hô nói: “Sao ta lại quên chứ, Mộc Phàm có hai tiên thú thượng cổ, một con trong đó chính là Côn.”

“Đúng vậy, không biết Côn dài mấy ngàn dặm, dù không bằng Tinh không cự thú thì cũng không kém bao nhiêu, huống chi còn có một con Kỳ lân.”

Diệp Hồng Trần cười, an ủi nàng, thật ra nàng cũng đang an ủi chính mình.

Bởi vì nàng cũng không biết hai tiên thú bên cạnh Mộc Phàm có thể đối kháng Tinh không cự thú hay không, Tinh không cự thú sắp thành niên vô cùng đáng sợ.

Đối mặt với Tinh không cự thú, dù là Thần vương cũng phải quỳ.

“Hai người các ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, đi về trước, ẩn giấu tu vi, miễn cho người giám sát của Thần quốc phát hiện.”

Lúc này, Diệp Thiên nghiêm túc nhắc nhở một câu.

Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn, mập mạp đều bước vào cấp Truyền kỳ, sau khi đạt được truyền thừa trong bí cảnh, tu vi mấy người một đường tăng cao, bước vào cấp Truyền kỳ.

Nhưng đây là một tín hiệu nguy hiểm, bước vào cấp Truyền kỳ cần phải rời khỏi địa cầu, Thần quốc quy định như thế.

“Thiếu chút nữa quên mất.” Tiêu Văn chợt nhớ tới chuyện này.

Nàng nhíu mày lại, suy tư nói: “Đây là một vấn đề, nhưng không cần lo lắng, không bao lâu nữa, người giám sát của Thần quốc sẽ

biến mất.”

Tiêu Văn nhớ rõ, Thần sử chuyên giám sát khu bảo hộ hệ Thái Dương sẽ bị người nào đó xử lý, sau đó người địa cầu không còn quan tâm vấn đề này.

Nhưng khi nào bị xử lý thì nàng không rõ, cũng không nhớ rõ.

Thật ra nàng không biết vị Thần sử giám sát địa cầu đã sớm bị Mộc Phàm xử lý, lại còn phóng thích tất cả ấn ký linh hồn của nhân loại địa cầu bên trong Thần chỉ.

Nhân loại địa cầu đã sớm đạt được tự do, không còn bị hạn chế, đáng tiếc không có ai biết thôi.

“Béo ca, chúng ta đi về trước.”

Tiêu Văn nhìn mập mạp đang ngơ ngác, nói một câu liền đi mất.

Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên cũng rời đi, chỉ để lại mình mập mạp đứng ngơ ngác sững sờ, thân hình to mọng cõng một tấm bia trông rất quái dị, như cõng một cái bia mộ, hấp dẫn ánh mắt vô số người.

“Các ngươi xem, thân hình mập mạp này thật lớn.”

Một đại nương nhìn mập mạp, bị thân hình của hắn hấp dẫn.

“Gia hỏa này cõng bia mộ làm gì?”

Có không ít người thắc mắc, khó hiểu đối với hành vi của mập mạp.

Mập mạp xấu hổ, gãi gãi đầu xoay người chạy mất.

.....

Bên kia, Mộc Phàm đi tới phòng hội nghị Khu thứ nhất.

Bá!

Hắn mới vừa xuất hiện, mọi người liền khiếp sợ, thiếu chút nữa liền bộc phát lực lượng, may mà không ra tay.

“Mộc Phàm?”

“Cuối cùng ngươi cũng trở lại.”

Thấy hắn xuất hiện, một đám cao tầng trong phòng họp đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu lão lập tức đi lên trước, kéo Mộc Phàm tới chủ vị: “Không cần ta giới thiệu thì mọi người cũng đều biết vị này rồi chứ?”

“Mộc Phàm, truyền kỳ của nhân loại!”

“Kỳ tích phương đông, ai mà không biết?”

Không ít người lập tức mở miệng, trên mặt lộ vẻ mong chờ, ôm hy vọng đối với Mộc Phàm.

Dù sao vị này đã sáng tạo rất nhiều sự tích, thanh danh vang dội, hiện tại hắn đã trở lại, hy vọng sẽ có biện pháp đối phó nguy cơ trước mắt.

“Không nói nhiều lời vô nghĩa, Tiểu Phàm, hẳn là ngươi đã biết tình huống hiện tại đi?”

Tiêu lão nghiêm túc nhìn Mộc Phàm, hỏi một câu.

Mộc Phàm nhìn màn hình ảo trong phòng rồi nói: “Ta tới vì chuyện này, nói kỹ càng tỉ mỉ tình huống cụ thể cho ta biết, trước mắt thì Tinh không cự thú đang ở nơi nào.”

“Căn cứ theo tin tức giám sát truyền về, Tinh không cự thú đang bay thẳng đến địa cầu, không bao lâu nữa sẽ đến."

Tiêu lão nghiêm túc nhắc nhở một câu, nói ra tin tức nghiêm trọng này.

Tình huống rất nghiêm trọng, Tinh không cự thú bay thẳng đến địa cầu, nguy hiểm đang buông xuống, không thể qua loa cùng bất cẩn.

Hiện tại chín khu đang chuẩn bị di chuyển quy mô lớn, đã không còn biện pháp, tính toán tới tình huống tệ nhất.

“Vấn đề di chuyển thì để sang một bên trước, ta đi ngăn cản Tinh không cự thú, nhưng các ngươi có phát giác không, trên lưng cự thú còn có một lượng lớn sinh vật dị tộc.”

Mộc Phàm chỉ vào Tinh không cự thú trong hình.

Nó quá lớn, rất khó thấy được một lượng lớn sinh vật dị tộc bên trên người nó, nhưng Mộc Phàm lại nhận ra.

“Ý của ngươi là có thế lực dị tộc sử dụng đầu Tinh không cự thú này?”

Mọi người nghe xong thì sắc mặt biến đổi, đều cảm thấy chuyện này càng nghiêm trọng hơn.

“Ta cảm ứng được hơi thở của cường giả ba mươi sáu tộc Hắc vực, có lẽ Tinh không cự thú là bọn chúng điều khiển, mục tiêu chính là địa cầu chúng ta.”

Mộc Phàm đưa ra cách nhìn của mình, đã nhận ra sự xuất hiện của ba mươi sáu tộc Hắc vực.

Những tên dị tộc này không chịu Thần quốc ước thúc, thậm chí thuộc về phần tử phản nghịch Thần quốc, chuyên tiến hành đốt giết đánh cướp, thậm chí hủy diệt các chủng tộc cùng văn minh.

Chủng tộc hung tàn như thế, đột nhiên sử dụng Tinh không cự thú tiến vào hệ Thái Dương, tuyệt đối là một trận tai họa ngập đầu.

Điều duy nhất có thể làm chính là dùng mạng người ngăn cản, Thí thần đạn là vũ khí duy nhất có thể tổn thương đến Tinh không cự thú.

Nhưng nổ từ bên ngoài tuyệt đối là không được, chỉ có nổ bên trong cơ thể Tinh không cự thú mới có cơ hội làm nó trọng thương hoặc tiêu diệt nó.

Nhưng làm như vậy thì phải hy sinh bao nhiêu người mới có thể làm được, cho nên Mộc Phàm quyết định đi nghênh chiến Tinh không cự thú.

“Tinh không cự thú để ta tới ngăn cản, ta lo lắng là chín khu có thể

ngăn cản lực lượng ba mươi sáu tộc Hắc vực hay không?"

Mộc Phàm nghiêm túc dò hỏi.

"Nếu đối mặt với ba mươi sáu tộc Hắc vực, mặc kệ tới nhiều hay ít, chúng ta đều có lòng tin ngăn cản một chút."

Tiêu lão suy nghĩ một hồi mới nghiêm túc trả lời, hắn nói: "Nếu ngươi có thể ngăn cản Tinh không cự thú, chúng ta có lòng tin tưởng ngăn cản đối phương tiến công."

"Còn chuyện chiến thắng, cần có cơ hội hoặc là phụ thuộc vào chuyện ngươi có thể thắng hay không."

Lời này rất đúng trọng tâm, nhưng cũng rất chắc chắn.

Chỉ cần Mộc Phàm ngăn trở Tinh không cự thú, bọn họ không sợ gì cả, sợ là sợ Tinh không cự thú, gia hoả to xác này thật sự rất khó đối phó.

Nó một ngụm nuốt mất một hành tinh lùn, đối với địa cầu mà nói, chỉ là cắn thêm vài cái mà thôi, quái vật đáng sợ như thế ai có thể chống nổi.

"Vậy là tốt rồi, cự thú để cho ta, còn lại ta không rảnh bận tâm, chỉ có thể tận lực giết thêm mấy tên cường giả ba mươi sáu tộc Hắc vực."

Mộc Phàm xác định việc này xong, lập tức đưa quyết định.

"Tích tích tích, cảnh báo, cảnh báo, trạm không gian sao Hoả trạm truyền đến cảnh báo."

Đột nhiên, tiếng cảnh báo vang lên dồn dập, trí thông minh nhân tạo tự chiếu một đoạn phim, một tin tức khẩn cấp truyền về từ trạm không gian sao Hoả trạm.

"Tinh không cự thú sắp đến sao Hoả."

Sắc mặt mọi người trầm xuống, tới quá nhanh.

"Ta đi sao Hoả một chuyến, đúng lúc chặn nó bên ngoài sao Hoả,

các ngươi tới ngăn cản ba mươi sáu tộc Hắc vực."

Mộc Phàm nhanh chóng quyết định, nói xong không đợi mọi người phản ứng, thân thể chợt lóe biến mất khỏi phòng hội nghị.

"Nhanh, lập tức mở tất cả thiết bị giám sát trên vũ trụ."

Tiêu lão lập tức phản ứng lại, hạ đạt mệnh lệnh.

Tích tích...

Lúc này, từng hình ảnh hiện lên, cảnh tượng tất cả các góc trong vũ trụ đều được quay rõ, xây dựng thành một hình chiếu bốn chiều.

Bọn họ thấy một bóng người từ địa cầu phóng lên cao, phá vỡ tầng khí quyển tiến vào trong vũ trụ.

Người nọ đúng là Mộc Phàm, tựa như một tia cực quang xuyên qua vũ trụ mênh mông, bay hướng tới sao Hoả.

Chương 434: Ba mươi sáu tộc Hắc vực

-

Tại trạm không gian trên sao Hỏa, ba nhân viên công tác đang khẩn trương nhìn hình ảnh giám sát.

Một đầu Tinh không cự thú khổng lồ đang bay hướng tới sao Hỏa, thân hình to lớn đáng sợ, quả thực giống như là một viên tinh cầu vọt thẳng tới.

“Xong đời rồi, lần này chúng ta phải hi sinh vì nhiệm vụ.”

Trong trạm không gian chỉ có ba nhân viên công tác, một người nhìn hình ảnh giám sát rồi cười khổ.

Bất kỳ ai nhìn nhìn thấy cự thú khủng bố như thế đều sẽ không dậy nổi chút ý niệm chống cự hoặc là thoát đi, kết cục duy nhất chính là bị nuốt mất.

“Không phải có một chiếc phi thuyền sao, chúng ta trốn về địa cầu.”

Một người bỗng đề nghị, trong trạm không gian có một chiếc phi thuyền loại nhỏ, có thể trốn về địa cầu.

Nhưng một người bên cạnh hắn lắc đầu nói: “Không còn kịp rồi, căn cứ theo tính toán, với tốc độ của cự thú thì không tới hai phút đã đến được sao Hỏa, một đầu đâm xuyên qua sao Hỏa.”

“Tốc độ của phi thuyền căn bản không đủ để chạy thoát.”

“Điều duy nhất có thể làm lúc này chính là mỗi người ôm một quả Thí thần đạn, kích nổ lúc bị cự thú nuốt vào bụng.”

Ba nhân viên công tác này là nhân viên thường trú dài hạn trên trạm không gian sao Hỏa, phục vụ công tác thành lập căn cứ cùng thành thị trên sao Hỏa giai đoạn đầu.

Nhưng hiện tại căn cứ sao Hỏa chưa ổn định thì Tinh không cự thú

liền tới rồi, muốn chạy cũng không kịp, chỉ có ôm lòng liều chết.

Còn vì sao bọn họ có Thí thần đạn, thật ra chuyện này rất bình thường, trong bối cảnh dị tộc xâm lấn, nhân viên công tác trong vũ trụ đều sẽ có một quả Thí thần đạn để chết chung với địch nhân.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, một luồng sóng xung kích cường đại truyền đến, trạm không gian rung động, có thể nghe thấy tiếng ù ù.

Đó là Tinh không cự thú, đã tới, ba người nhìn cự thú mà ngây dại, thật sự đối mặt với cự thú mới hiểu được nhân loại nhỏ bé thế nào.

Đầu của Tinh không cự thú đã to hơn một ít hành tinh lùn, một ngụm là có thể nuốt mặt trăng, cự thú khủng bố như thế, ai có dũng khí chống lại?

“Tới... Chuẩn bị khởi động Thí thần đạn.”

Một người mở miệng, ôm một thiết bị kích nổ đặc thù, bắt đầu khởi động.

“Từ từ, các ngươi mau nhìn, đó là thứ gì?”

Có người hô to, ngăn hai người lại, chỉ tay về phía vũ trụ bên ngoài trạm không gian.

Hai người còn lại nghe được đều nhìn theo, đúng lúc nhìn thấy một tia sáng từ địa cầu cấp tốc xẹt ngang qua không gian tăm tối mà đến, chớp mắt liền tới bên ngoài trạm không gian.

Khi thấy rõ tia sáng này lại là một người, ba nhân viên trong trạm không gian tức khắc ngây ngẩn.

Người tới đúng là Mộc Phàm, hắn đang đứng bên ngoài trạm không gian.

“Dĩ nhiên còn có người công tác ở nơi này?”

Mộc Phàm bất ngờ vì nhìn thấy ba nhân viên trong trạm không

gian, mỗi người ôm một thiết bị đặc biệt, nhìn kỹ chính là Thí thần đạn.

Thấy thế hắn liền hiểu ý định ba người, trong lòng có chút khâm phục, không phải ai cũng có thể làm tới mức này.

“Hình như hắn là Mộc Phàm?”

“Nhân vật sáng lập truyền kỳ trong cuộc chiến Long Thành sao?”

Trong mắt ba người ở trạm không gian lóe lên một tia hy vọng, hiển nhiên là biết Mộc Phàm.

Vừa thấy Mộc Phàm, bọn họ liền kích động, có phải hắn tới cứu bọn họ hay không, dù sao trừ chuyện tới cứu người còn có thể làm gì?

Đáng tiếc bọn họ đã đoán sai, Mộc Phàm mỉm cười nói: “Các ngươi an tâm chờ ở chỗ này, ta đi giải quyết Tinh không cự thú.”

“Ngũ hành trận bàn, lên!”

Nói xong, Mộc Phàm trực tiếp tế trận bàn, nháy mắt hóa thành một quầng sáng bao phủ toàn bộ trạm không gian sao Hỏa.

Đây là muốn bảo vệ nơi này, bảo vật cấp Truyền kỳ Ngũ hành trận bàn ban đầu đã được Mộc Phàm luyện chế thành Tiên Khí.

Dù thần linh tới oanh kích ba ngày ba đêm cũng không có biện pháp đánh vỡ Ngũ hành tiên trận này.

“Tới đi Tiểu Côn Côn, nên nghênh địch rồi.”

Mới vừa nói xong, Côn nhỏ nhỏ trên vai Mộc Phàm đột nhiên bay ra ngoài, nhanh chóng biến to dưới ánh mắt khiếp sợ của ba người trong trạm không gian.

“Ngoẳng...” Một tiếng rít gào vang lên.

Côn vốn nho nhỏ đột nhiên không ngừng biến to, lập tức liền biến thành một cự thú khủng bố.

Nhìn cự thú khổng lồ, não ba người trong trạm không gian như xe chết máy, ngơ ngác, hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm.

“Con cá thật lớn...” Có một người ngây ngốc thốt lên một câu.

Tên đội trưởng trong ba người hiểu biết nhiều nhất, trong khoảnh khắc thấy Côn liền nghĩ tới một truyền thuyết.

“Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn to lớn, không biết dài mấy ngàn dặm....” Hắn lẩm bẩm tự nói, quả thực cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

“Chẳng lẽ, đây là Côn trong truyền thuyết?”

“Trời ơi, ta thấy Côn?”

Ba người nhìn Mộc Phàm đột nhiên thả ra một sinh vật khủng bố mà kích động xen lẫn chấn động.

Côn khôi phục thân hình vốn có, hình thể to lớn, không thua kém Tinh không cự thú đang tới gần kia, kẻ tám lạng người nửa cân.

Côn xuất hiện, nháy mắt làm vô số nhân loại trên địa cầu bùng nổ, đặc biệt là nhân loại trong chín khu, tất cả đều sôi trào.

“Côn!”

“Tiên thú thú trong truyền thuyết.”

“Thật tốt quá.”

Vô số người phấn khởi gào thét.

Mộc Phàm đứng trên đầu Côn, yên lặng nhìn Tinh không cự thú đang vọt tới, trong mắt lóe sát khí.

“Côn, quả nhiên là sinh vật này.”

Trong phòng hội nghị khu thứ nhất, một đám cao tầng đang khẩn trương nhìn hình ảnh giám sát.

Trong khoảnh khắc thấy Côn, tất cả mọi người đều chấn động, kế tiếp là vui mừng, hình thể của Côn không hề thua kém Tinh không

cự thú, hoàn toàn chính là hy vọng của mọi người.

Bọn họ tin tưởng Côn trong truyền thuyết nhân loại có thể đánh bại Tinh không cự thú của dị tộc.

“Không nghĩ tới Mộc Phàm lại mang về một đầu Côn, hẳn là mang ra từ vùng cấm Côn Luân.”

Long Xuyên cảm khái nói.

Những người khác sôi nổi gật đầu, nở nụ cười, nhìn thấy hy vọng.

Chỉ cần Tinh không cự thú bị ngăn trở, chuyện kế tiếp không cần lo lắng nhiều, bọn họ có lòng tin ngăn trở đám dị tộc kia.

“Mau xem, đó là cái gì?”

Lúc này, Diêm Thanh Sơn chỉ vào trong hình, mọi người đồng loạt xem kỹ, một cảnh tượng làm cả đám hít hà một hơi.

Chỉ thấy trên lưng Tinh không cự thú có các kiến trúc khổng lồ, thậm chí còn có từng thiên thể nhỏ chiếu sáng hắc ám.

Có ba mươi sáu viên thiên thể tản ra năng lượng, tựa như những mặt trời nhỏ đang tỏa sáng.

Đám thiên thể này được vô số kết cấu kim loại bao vây, hình thành nguồn cung cấp năng lượng cường đại.

Còn có từng tòa thành lũy đang tản ra ánh sáng mông lung.

Ba mươi sáu tòa Tinh không thành lũy, đại biểu cho ba mươi sáu tộc Hắc vực.

Chung quanh Tinh không thành lũy là vô số chiến hạm, chiến thuyền, lớn lớn bé bé, nhiều không đếm xuể.

Mọi người nhìn hình ảnh giám sát thấy được, chiến hạm nhỏ nhất cũng dài trên trăm mét, chiến hạm lớn nhất có thể dài đến mười cây số, số lượng đạt hơn vạn chiếc.

Tinh không thành lũy lại càng khủng bố hơn, bề mặt nó được phủ

kín bởi các khẩu pháo, có nạm một thiên thể làm nguồn cấp năng lượng.

“Ba mươi sáu tộc Hắc vực.”

Biểu tình của Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, thấy rõ cảnh tượng trên lưng Tinh không cự thú, đúng là thế lực ba mươi sáu tộc Hắc vực.

Ba mươi sáu tộc đều tới, mỗi tộc đưa tới một tòa Tinh không thành lũy đáng sợ dùng thiên thể làm nguồn năng lượng.

Cộng thêm mấy trăm vạn chiến hạm, không biết có bao nhiêu quân đoàn dị tộc, nhìn mà nổi da gà, có chút khủng bố.

Nhưng Mộc Phàm quan sát kỹ chút thì kinh ngạc phát hiện trong ba mươi sáu tộc này lại không có một tên thần linh nào, rất kỳ quái.

Hắn suy nghĩ một chút liền hiểu, hiển nhiên là bọn chúng tự tin, tuyệt đối tin tưởng Tinh không cự thú nên không có phái sinh vật cấp bậc thần linh tới.

Có lẽ bọn chúng thấy không cần thiết, có Tinh không cự thú, không kẻ nào địch nổi.

Đáng tiếc, hôm nay chúng nó gặp phải đối thủ.

Đó chính là Côn đang chắn ngang bên ngoài sao Hỏa.

Lúc này, cường giả, thống soái ba mươi sáu tộc Hắc vực đều đã nhận ra sự tồn tại của Côn, sắc mặt cả đám thay đổi.

“Đây là thứ gì?”

“Tinh không cự thú khác sao?”

Mấy tên thống soái trong đám ba mươi sáu tộc Hắc vực kinh ngạc nhìn Côn, cảm thấy không thể tưởng tượng được, còn có sinh vật có thể so với Tinh không cự thú sao?

Phần lớn bọn chúng đều không biết Côn, nhưng có một tên thống

soái dị biết một ít.

“Chẳng lẽ, đây là tiên thú bảo hộ Thiên Đình thượng cổ trong truyền thuyết, Côn?”

Một tên thống soái Hắc uyên tộc mở miệng, vẻ mặt kinh hãi, cảm thấy khó tin.

Nó quan sát Côn, hình thể không hề nhỏ so với Tinh không cự thú, hơi thở cực kỳ khủng bố.

Càng đáng sợ chính là trên thân Côn có từng dòng Thiên hà vờn quanh, Nhược thủy luân chuyển, tản ra hơi thở hủy diệt vạn vật.

“Tiên tri, làm sao bây giờ?”

Lúc này, đám thống soái ba mươi sáu tộc Hắc vực cung kính đứng trước mặt một kẻ áo đen thần bí.

Kẻ áo đen có lai lịch thần bí này thế mà là chủ nhân sau màn của ba mươi sáu tộc Hắc vực.

Hắn chính là tiên tri.

“Không sao, cứ để Tinh thú tiến lên, đúng lúc ăn luôn con Côn kia, ăn xong thì tiểu gia hỏa này có thể thành niên.”

Kẻ áo đen thần bí với giọng khàn khàn nói một câu, vừa dứt lời, hai mắt Tinh không cự thú đột nhiên lóe ánh sáng hồng, há mồm hét to một tiếng.

Ầm ầm ầm...

Tiếng hét mạnh mẽ trực tiếp chấn nát vô số thiên thạch.

Nhưng luồng sóng âm cường đại này còn chưa tới gần sao Hỏa thì Côn cũng há mồm phát ra một tiếng rít gào, hai luồng sóng âm cường đại va chạm trong hư không.

Răng rắc!

Không có tiếng nổ mạnh, chỉ có từng cái khe không gian đen nhánh

xuất hiện, không gian rách tả tơi.

“Các ngươi đi chiếm lĩnh địa cầu, nhớ kỹ, bắt nhốt tất cả nhân loại.”

Lúc này, tên tiên tri này lạnh nhạt truyền đạt mệnh lệnh, ba mươi sáu quân đoàn đồng thời bùng nổ, bay ra từ trên lưng Tinh không cự thú.

“Tiểu gia hỏa, xé nát nó.”

Ngay sau đó, tên tiên tri này thao túng Tinh không cự thú đánh tới chỗ Côn và Mộc Phàm.

“Tới đúng lúc, Tiểu Côn Côn, làm thịt nó mang về nướng ăn.”

Mộc Phàm nheo mắt, đột nhiên hét to, cưỡi Côn ầm ầm ầm tăng tốc giết tới.

Tiên thú thượng cổ Côn cùng Tinh không cự thú, hai quái vật khổng lồ đột nhiên tăng tốc, va chạm trong hư không bên ngoài sao hỏa.

Chương 435: Chiến đấu kịch liệt trong tinh không

Đông!

Tinh không chấn động, hai quái vật khổng lồ va chạm, bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, chói hơn cả mặt trời.

Trong lúc nhất thời, tất cả các sinh vật trên địa cầu đều nhịn không được nhắm mắt lại vì quá chói mắt.

Ngay cả trên địa cầu cũng thể thấy được một nguồn sáng hừng hực.

Sóng xung kích cường đại quét ngang tinh không, sao Hoả ở gần nhất rung động kịch liệt, xuất hiện bão cát cuồn cuộn.

Trạm không gian sao Hoả lay động, còn may là có Ngũ hành tiên trận bảo hộ, nếu không thì vừa rồi đã bị làn sóng xung kích quét thành bột phấn.

Ba người trong trạm không gian hoảng sợ nhìn cảnh đại chiến trước mắt, chấn động không thôi.

“Ngao!”

Tinh không cự thú há mồm rít gào, mở miệng rộng, hung hăng cắn về phía Côn.

Côn cũng không cam lòng yếu thế, miệng mở to, hai bên cắn nhau, lực lượng cường đại, hàm răng khủng bố có thể nghiền nát sao trời.

Oanh...

Côn xoay người, quất đuôi đánh vào đầu Tinh không cự thú, năng lượng tức khắc bùng nổ, sinh ra quả cầu lửa mãnh liệt nổ tung trong hư không.

“Ngao...” Tinh không cự thú rống giận, hai mắt màu đỏ tươi có vẻ

thô bạo, há miệng rộng ra, ngưng tụ ra một luồng năng lượng đen nhánh.

Lúc này, Côn đột nhiên há mồm, nhắm ngay Tinh không cự thú phun ra một luồng năng lượng siêu cấp.

Nhược thủy vô tận trào ra, giống như một dòng Thiên hà cuốn ngược, tiếng ù ù truyền khắp toàn bộ hệ Thái Dương.

Ầm, hai luồng năng lượng va chạm, năng lượng màu đen cùng Tam thiên nhược thủy đụng nhau, thế mà triệt tiêu lẫn nhau.

Công kích của hai bên trực tiếp tan rã, biến mất cùng lúc.

“Ngoẳng!”

Côn hét to một tiếng, nhích người đụng vào Tinh không cự thú, hai con bắt đầu ẩu đả.

Cảnh hai con cự thú ẩu đả hiện ra trước mắt vô số người.

Vô số thiết bị giám sát, quay chụp tất cả các góc, truyền phát hình ảnh đại chiến trong tinh không, vô số nhân loại tận mắt xem trận chiến kinh thế này.

“Thật là lợi hại!”

“Côn!”

“Tiên thú của phương đông chúng ta!”

“Đánh bại nó!”

Vô số người hưng phấn hoan hô, nhìn tiên thú thượng cổ Côn hung hãn, một đám phấn khởi không thôi.

Đây là sinh vật siêu cấp trong truyền thuyết, tự nhiên bọn họ sẽ có tình cảm đặc biệt, vô số người sùng bái, cuồng nhiệt.

Đại chiến ngay từ đầu đã rất thảm thiết, da Tinh không cự thú bị Côn cắn mất một khối to, máu tươi phun trào.

Răng rắc!

Côn cũng trúng vài đòn nghiêm trọng, trên người xuất hiện vết thương, máu chảy ròng ròng.

Hai cự thú vừa thấy máu tức khắc nổi cơn điên, hoàn toàn mất đi lý trí, một lòng chỉ muốn xử lý đối phương, xé nát đối phương.

Đại chiến thuộc về cự thú vừa mới bắt đầu, quân đoàn ba mươi sáu tộc vốn ở trên lưng cự thú đã rời khỏi, giết về phía địa cầu.

“Dùng tốc độ cao nhất tiến vào địa cầu.”

Ba mươi sáu tòa Tinh không thành lũy cùng mấy trăm vạn chiến hạm giết tới, cảnh tượng đồ sộ làm da đầu người ta tê dại.

Chiến hạm của dị tộc tới rồi.

“Khởi động kế hoạch tác chiến!”

“Khởi động bệ phóng số một.”

“Bắt đầu bổ sung năng lượng.”

Lúc này, cao tầng chín khu đang tập trung trong phòng hội nghị Khu thứ nhất, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Theo từng mệnh lệnh truyền ra.

Chỉ thấy trong hình xuất hiện từng trạm vũ trụ khổng lồ, một ít trạm ở gần mặt trời đột nhiên hấp thu năng lượng mặt trời.

Từng luồng năng lượng mặt trời được hấp thu sau đó truyền vào từng tòa bệ phóng vũ trụ, năng lượng huỷ diệt cường đại đang được tích tụ.

Đây là vũ khí cường đại nhất của nhân loại trên vũ trụ cho tới bây giờ, vì đề phòng địch nhân bên ngoài vũ trụ.

Hiện tại rốt cuộc có tác dụng.

“Phóng ra!”

Cùng với một tiếng nổ vang, trong phút chốc, trong vũ trụ tăm tối loé lên từng cột năng lượng sáng rực.

Những cột năng lượng này bùng nổ, ánh sáng hồng nóng cháy chiếu sáng vũ trụ tăm tối, nháy mắt bắn trúng Tinh không thành lũy.

Chỉ nghe tiếng nổ mạnh thật to truyền đến, lực lượng đáng sợ như có thể phá hủy hết thảy.

Loại vũ khí này có lực sát thương cực mạnh, đáng tiếc lại bị quầng sáng của Tinh không thành luỹ chặn lại, không tổn hao gì.

Vòng xạ kích thứ nhất chỉ phá hủy vài chiến hạm của ba mươi sáu tộc, không thể phá hư thành luỹ, thậm chí không cách nào phá vỡ quầng sáng năng lượng phòng ngự của nó.

“Uy lực không đủ nha.”

Nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng mọi người trong phòng hội nghị chùng xuống, sắc mặt trở nên khó coi.

Đối mặt với mấy trăm vạn chiến hạm dị tộc giết tới lại không thể đánh vỡ phòng ngự của đối phương, có thể nói là lần đầu tiên giao thủ liền rơi xuống hạ phong.

Vũ khí của nhân loại địa cầu vẫn còn lạc hậu, chuyện này rất phiền toái.

“Không thể chặn địch bên ngoài thì kế tiếp phải chuẩn bị nghênh chiến.”

Tất cả mọi người đều ý thức được kế tiếp sẽ có một trận ác chiến.

Có giữ được địa cầu hay không, nhân loại thể đánh thắng trận này hay không, kết quả hơi xa vời.

Nhưng dù không thắng nổi thì trên dưới chín khu đều sẽ dốc hết toàn lực chống cự, dù giọt máu cuối cùng chảy hết cũng sẽ không đầu hàng, từ bỏ.

“Mau xem, đó là cái gì?”

Đột nhiên, trong phòng hội nghị truyền đến một tiếng kinh hô.

Có người chỉ vào màn hình, vẻ mặt mừng rỡ, mọi người đều đồng loạt nhìn lại.

Chỉ thấy hạm đội ba mươi sáu tộc Hắc vực đột nhiên bị tập kích, một tòa thành lũy bị một luồng năng lượng oanh kích, quầng sáng phòng ngự nổ tung.

Oanh!

Ánh sáng mãnh liệt, chiếu sáng hắc ám, một tòa Tinh không thành lũy đã bị đánh vỡ phòng ngự.

Một màn này khiến tất cả mọi người trong phòng ngây ra.

“Rống!”

Trong hư không có một đầu Kỳ lân đang há mồm rít gào, thân thể cao lớn chắn ngang trước hạm đội, tuy rằng không to lớn khủng bố như Côn và Tinh không cự thú.

Nhưng thân hình Kỳ lân cũng không hề nhỏ, ít nhất to bằng một phần ba mặt trăng, vảy giáp đen nhánh lóng lánh tiên quang.

Chân dẫm tường vân, tản ra hơi thở cực mạnh, không thua kém Côn.

“Kỳ lân?”

“Thật tốt quá, là thụy thú Kỳ lân trong truyền thuyết.”

Không ít người hoan hô lên, nhìn Kỳ lân ngăn cản hạm đội dị tộc mà lòng hưng phấn.

Đám người Tiêu lão, Long Xuyên liếc nhau, thấy được sự mừng rỡ cùng bất ngờ trong mắt lẫn nhau.

Bọn họ suy nghĩ chút liền biết chuyện gì, chắc chắn con Kỳ lân này có quan hệ với Mộc Phàm, giống như Côn, đều là tiên thú thượng cổ mà Mộc Phàm mang về.

“Thụy thú Kỳ lân!”

“Ha ha ha, trời phù hộ chúng ta!”

Trên dưới chín khu sôi trào, vô số người hưng phấn hoan hô, nhìn Kỳ lân dẫm tường vân ngăn cản mấy trăm vạn dị tộc.

Cảnh tượng thật sự làm nhiệt huyết sôi trào, huống chi còn có một đầu Côn đang đại chiến Tinh không cự thú, hai tiên thú xuất hiện mang đến cho nhân loại chín khu phương đông lòng tin.

“Kỳ lân?”

“Tiên thú thượng cổ?”

Lúc này, quân đoàn ba mươi sáu tộc kinh giận không thôi, đặc biệt là dị tộc trên toà Tinh không thành luỹ bị phá huỷ phòng ngự kia đã nổi trận lôi đình.

“Đáng chết, sao lại còn một con tiên thú nữa?”

Quan chỉ huy trên thành lũy là một sinh vật có đầu chim ưng thân người, nó nổi giận.

Sắc mặt nó u ám rít gào: “Mở Tiêm tinh pháo, bắn nổ nó.”

Oanh!

Vừa dứt lời, thiên thể trên Tinh không thành lũy rực sáng, năng lượng cường đại bắn trúng Kỳ lân rồi nổ mạnh, tựa như mặt trời nổ tung.

Đột ngột nổ mạnh làm mọi người giật mình, vô số nhân loại dại ra, trong lòng đau đớn, lo lắng cho Kỳ lân.

Khi ánh sáng tan đi, tinh thần mọi người chấn động, thấy Kỳ lân hoàn hảo không tổn hao gì, đứng ngạo nghễ trong tinh không, vẫn thần tuấn như cũ, toàn thân có tiên quang cường đại vờn quanh.

“A, gãi ngứa cho ta sao?”

Kỳ lân khinh thường lên tiếng, giọng nói non nớt mang theo sự cao ngạo.

“Lão đại nói đánh nổ đám gia hoả to xác các ngươi.”

Nó há mồm rít gào một tiếng, dẫm lên tường vân chợt lóe, không chờ mọi người phản ứng kịp liền thấy một tòa Tinh không thành lũy đột nhiên nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Thành lũy nổ mạnh, từ bên có một con Kỳ lân lao ra, nháy mắt đục thủng thành lũy, xé thành lũy ra bốn khối.

Thiên thể năng lượng bị Kỳ lân nuốt trọn.

“Ực ực... Hương vị rất tốt.”

Kỳ lân nuốt xong, hai mắt liền tỏa ánh sáng, vui sướng thốt ra một câu.

“Đáng chết!”

“Mau, phóng lưới giam cầm.”

“Giam cầm nó!”

Một thành lũy khác tản ra từng luồng năng lượng, nhanh chóng đan xen thành một tấm lưới, nháy mắt bao phủ Kỳ lân.

“Bất cẩn...” Kỳ lân căng thẳng, theo bản năng cảm thấy không ổn, muốn né tránh đã không kịp rồi, bị giam cầm trong vũ trụ.

Lần này xong rồi, dù sao Kỳ lân cũng còn nhỏ tuổi, có chút kiêu ngạo là bình thường.

“Ha ha ha, tiên thú còn nhỏ, rất tốt, bắt về nô dịch khống chế, Thần quốc liền không làm gì được ba mươi sáu tộc Hắc vực chúng ta.”

Nhìn Kỳ lân bị giam cầm, tên thống soái Hắc uyên tộc nhịn không được cười ha hả.

Hiển nhiên là bọn chúng muốn bắt Kỳ lân, sau đó nô dịch, khống chế nó, cứ như vậy thì Thần quốc càng không thể làm gì bọn chúng.

Có tiên thú, Tinh thú, hoàn toàn không cần sợ Thần quốc nữa, quả thực chính là chỗ tốt đưa tới cửa nha.

“Xong rồi xong rồi.”

“Kỳ lân bị bắt.”

Rất nhiều người nhìn Kỳ lân giãy giụa không thoát, trong lòng hơi luống cuống.

Vừa mới khai chiến mà Kỳ lân đã bị bắt khiến vô số người sốt ruột, khẩn trương, nhưng không thể làm gì, căn bản không có biện pháp hỗ trợ.

Mắt thấy Kỳ lân sắp bị bắt đi, trong lúc mọi người đang sốt ruột thì đột nhiên có một luồng ánh sáng cắt qua hư không u ám.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, mấy chục chiến hạm trực tiếp nổ tung như pháo hoa.

Một phòng tuyến bảo hộ thành lũy bị xé rách, ngay sau đó quầng sáng phòng ngự của thành lũy đột nhiên đong đưa kịch liệt, sau đó răng rắc răng rắc tan vỡ.

Biến cố bất ngờ làm tất cả đều ngây ra, bao gồm các sinh vật dị tộc.

“Cảnh báo... Cảnh báo!”

“Địch tập!”

Từng tiếng cảnh báo vang lên dồn dập, toàn bộ Tinh không thành lũy hỗn loạn.

Không chờ bọn chúng phản ứng kịp thì có một luồng năng lượng cường đại va chạm vào Tinh không thành lũy.

Chương 436: Tiên nhân sao?

Ong!

Trên thành lũy, thiên thể năng lượng nở rộ ánh sáng, nháy mắt lại hình thành quầng sáng bảo hộ, ngăn chặn được cổ lực lượng cường đại kia.

Nhưng vào lúc này lại có một mũi nhọn xuyên thấu hư không, xỏ xuyên qua một chiếc chiến hạm hơn ngàn thước, khiến nó nổ tung như pháo hoa trong vũ trụ.

Nhìn kỹ lại là một bóng người.

Khi ánh sáng tan đi, mọi người mới phát hiện ra đó là một bóng dáng mặc giáp, tay cầm một đoạn thương gãy, đứng ở trung tâm vụ nổ, toàn thân tản ra ánh sáng cường đại.

Từ hình thể mà suy đoán, hẳn là một nữ tử trẻ tuổi, bởi vì có áo giáp bao vây nên không nhìn gương mặt, không kẻ nào biết đây là một bộ xương.

Bóng dáng này cầm đoạn thương vung vẩy, đánh đâu thắng đó, không ai cản nổi, một thương đâm thủng một chiến hạm, thế mà không có một tên dị tộc nào có thể ngăn cản hay chống đỡ.

“Khai hỏa!”

“Mau giết nàng.”

Dị tộc hoảng loạn, từ thành lũy có mệnh lệnh truyền ra, mấy chục mấy trăm chiến hạm đồng thời khai hỏa, năng lượng cường đại oanh kích.

Cả thành lũy cũng khởi động pháo năng lượng, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, tinh không u ám rung động kịch liệt.

Từng vụ nổ mạnh đáng sợ, trông như như pháo hoa trong vũ trụ, sáng lạn bắt mắt.

Rầm!

Ánh sáng tan đi, trên màn hình giám sát xuất hiện bóng dáng nữ tử thần bí, thế mà không tổn hao gì cả, cường đại đến mức làm người ta chấn động.

“Thật là lợi hại!”

“Nàng là ai?”

Lúc này, mọi người trên địa cầu đều khiếp sợ, trong lòng tò mò, rốt cuộc nữ tử khoác áo giáp này là ai.

Ánh mắt vô số nam tử trở nên cuồng nhiệt, có người còn hô to: “Đây là tiên nhân sao, thân khoác tiên giáp, tay cầm trong tiên thương, còn không phải là bộ dáng của Thiên tướng Thiên Đình trong tuyền thuyết sao?”

“Thiên tướng?”

“Chẳng lẽ, nàng là tiên nhân?”

Trong lúc nhất thời, vô số người suy đoán, thậm chí có người chắc chắn nàng chính là tiên nhân.

Còn vì sao mà không nghĩ rằng nàng là cường giả tu chân nhân loại, bởi vì trong nhân loại không có ai đạt tới bước này, cường đại nhất cũng chỉ là cường giả cấp Truyền kỳ.

Cường giả cấp Truyền kỳ cũng không thể so sánh cùng vị trước mắt, trong phòng hội Khu thứ nhất cũng có vài cường giả cấp Truyền kỳ.

Chính là đám Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên, Tiêu Văn, bọn họ cũng biết bản thân không thể cách nào so với người ta.

Hơn nữa các nàng cũng biết rõ nữ tử kia là ai.

“Bất diệt tiên cốt!”

Tiêu Văn nghiêm túc nhìn tiên cốt cùng Kỳ lân đang ngăn trở hạm đội ba mươi sáu tộc.

“Có thể ngăn trở sao?” Diệp Hồng Trần lầm bầm lầu bầu, vẻ mặt rất khẩn trương.

Nàng hận mình không thể lập tức bay vào vũ trụ tham dự đại chiến, nhưng cao tầng chín khu không cho phép.

Không phải không muốn phái người chi viện Mộc Phàm, mà đi chính là đưa đồ ăn, ngươi đi ngược lại thêm phiền, chỉ có thể ở chỗ này chờ.

“Truyền lệnh xuống, mọi người chuẩn bị chiến đấu.”

Tiêu lão nghiêm túc hạ lệnh.

Chỉ nghe lão nói: “Bất kỳ chiến hạm nào xâm nhập địa cầu đều phải nhanh chóng tiêu diệt, phối hợp với bệ phóng vũ trụ.”

“Tuân lệnh!”

Từng mệnh lệnh được truyền đạt, bên ngoài không trung địa cầu nhanh chóng hoàn thành xây dựng một phòng tuyến, từng bệ phóng bắt đầu hấp thu năng lượng mặt trời.

Trên mặt đất có từng chiếc máy bay chiến đấu không người lái bắt đầu bay lên không.

Đây là trận chiến tranh xưa nay chưa từng có, rất nhiều chiến hạm dị tộc đã đến gần.

Vèo vèo vèo...

Trên bầu trời, từng tòa Tinh không thành lũy triển khai công kích mãnh liệt, nhắm ngay tiên cốt cùng Kỳ lân mà oanh tạc.

Chỉ tiếc đều bị cả hai vững vàng chặn lại, không chút tổn hao, thực lực cường đại khiến rất nhiều người thấy được hy vọng.

Ong!

Ngay sau đó, trên bầu trời lóe lên từng luồng tiên quang, hóa thành vô số bóng thương, dưới sự thao túng của tiên cốt ngưng tụ thành một bóng thương khủng bố.

Oanh, bóng thương xé trời, nháy mắt xỏ xuyên qua mấy chục chiến hạm, mũi nhọn thẳng chỉ một tòa Tinh không thành lũy, đằng đằng sát khí vọt tới.

“Ngăn cản, nhất định phải ngăn cản.”

Trên thành lũy, một tên thống soái dị tộc liên tục rít gào, khởi động phòng ngự hết mức, tạo ra một quầng sáng phòng ngự rực rỡ.

Chỉ thấy tiên cốt kéo theo ánh thương xé trời giết tới, răng rắc, bóng thương đâm vào quầng sáng, tiên lực cường đại bùng nổ, xé nát phòng ngự.

Đây là lần thứ hai xé nát phòng ngự của thành lũy.

Phòng ngự của thành lũy vẫn không ngăn được lực công kích cường đại của được tiên cốt.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, thành lũy chấn động kịch liệt, bóng thương xỏ xuyên qua thành lũy, xé nát tất cả phòng ngự, nháy mắt gây ra một vụ nổ mạnh.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tinh không thành lũy khổng lồ bị xé thành hai nửa, lực lượng đáng sợ không ngừng nổ tung, tàn sát bừa bãi, tiêu diệt vô số dị tộc bên trong thành lũy.

“A...”

“Khốn nạn!”

Tiếng kêu thảm thiết, mắng chửi không ngừng vang lên, đám sinh linh dị tộc sót lại phiêu tán trong vũ trụ, quá nhỏ yếu thì trực tiếp nổ thành bột phấn, một ít thì bị đông thành tượng băng.

Sinh vật cường đại thì may mắn tránh được một kiếp.

Một tòa Tinh không thành lũy khổng lồ lại bị nàng phá hủy như vậy, gây nên tổn thất thật lớn, thương vong vô số.

Phanh!

Xử lý xong một tòa Thành lũy, tiên cốt quẹt mũi thương, hư không thủng một lỗ, tấm lưới giam cầm Kỳ lân bị phá bỏ một cách nhẹ nhàng.

Kỳ lân lấy lại tự do, lửa giận tận trời.

Vừa rồi bất cẩn bị đối phương vây khốn, suýt nữa liền lọt hố, hiện tại thoát vây lập tức bộc phát ra lực lượng kinh thiên.

“A nha nha, một đám chó con, các ngươi chết hết cho ta.”

Kỳ lân tức giận há mồm phun ra một ngụm lửa, ngụm lửa biến thành biển lửa ầm ầm quét tới, phá hủy vô số chiến hạm, cuối cùng va vào một thành lũy.

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ mạnh lại vang vọng, chấn động tinh không.

Vô số người nhịn không được nhắm mắt lại, ánh sáng từ vụ nổ quá chói mắt, Kỳ lân bùng nổ tức khắc khiến tất cả chấn động, kinh ngạc.

“Quao, không hổ là tiên thú nha.”

“Thụy thú Kỳ lân, đánh đẹp lắm.”

Chín khu sôi trào, vô số người hoan hô, hưng phấn hò hét, dù không có biện pháp tham chiến, nhưng bọn họ thấy tiên thú trong truyền thuyết ra sức như thế tự nhiên phải hưng phấn.

Khác với nhân loại đang hoan hô trên địa cầu, đám yêu thú kinh hãi không thôi, bị tiên thú Kỳ lân và Côn làm chấn động sâu sắc.

Không nghĩ tới vẫn còn tiên thú thượng cổ, hơi thở đáng sợ làm vô số yêu thú sợ hãi, sự sợ hãi bẩm sinh đến từ huyết mạch.

Có một ít sinh linh, cường giả, thần linh dị tộc đều yên lặng quan sát trận chiến kinh thế trong vũ trụ.

Mộc Phàm cưỡi Côn đại chiến Tinh không cự thú, hai cự thú khủng bố kịch liệt ẩu đả, rất hung hãn, rất thảm thiết.

Một vị Thiên tướng thần bí cầm tiên thương cùng tiên thú Kỳ lân ngăn cản hạm đội dị tộc khổng lồ.

Cả hai cứng rắn bám trụ hơn ba mươi Tinh không thành lũy, thậm chí bám trụ phần lớn hạm đội dị tộc, ngăn không không cho bọn chúng vượt qua.

Chỉ một bộ phận nhỏ chiến hạm thừa dịp đại chiến vòng qua, giết về phía địa cầu.

“Tiến công!”

“Bắt lấy tinh cầu này.”

Một phân đội nhỏ lặng yên tới gần địa cầu, đều là chiến hạm trên trăm thước.

Chúng nó vừa tới gần lập tức mang đến cho nhân loại địa cầu cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

“Khai hỏa!”

Chỉ tiếc bọn chúng vừa mới tiếp cận địa cầu liền gặp phải phòng tuyến nhân loại công kích mãnh liệt.

Từng cột sáng năng lượng, điện từ, chùm tia lượng tử... ồ ạt công kích khiến bọn chúng không kịp trở tay, tổn thất nhiều chiến hạm.

Ầm ầm ầm...

Cuộc chiến bảo vệ địa cầu khai hỏa, nhan loại chín khu phương đông là chủ lực, bố trí phòng tuyến vũ trị thứ nhất, thành công chặn lại phần lớn chiến hạm tiến vào địa cầu.

Nhưng vẫn có không ít chiến hạm thành công xuyên qua phòng tuyến, nhảy vào tầng khí quyển, giết tới nơi.

“Nghe lệnh, dùng đạn đạo chặn lại.”

“Phái máy bay không người lái ngăn chặn.”

Trong phòng chỉ huy tác chiến ở Khu thứ nhất, từng mệnh lệnh được truyền ra, một đám máy bay không người lái trong căn cứ bay ra, mang theo đạn đạo xuất kích.

Vèo vèo vèo...

Trong các căn cứ lớn, từng quả đạn đạo đột nhiên bay lên trời, phóng tới chiến hạm dị tộc đã tiến vào tầng khí quyển.

Đạn đạo có tốc độ rất nhanh, vượt cả vận tốc âm thanh, bao phủ những chiếc chiến hạm dị tộc.

Oanh! Rầm rầm...

Trong khoảnh khắc, trên bầu trời có từng nguồn sáng mãnh liệt, ánh sáng chiếu rọi đất trời.

Đạn đạo bắn trúng mục tiêu, Thí thần đạn lần lượt bùng nổ, nuốt sống từng chiếc chiến hạm.

Thật vất vả mới tiến vào được tầng khí quyển của địa cầu, kết quả đã bị đạn đạo bắn nổ, còn không thì bị các máy bay không người lái oanh tạc, đánh đến tan tác.

“Mau mau mau, đổ bộ!”

“Đổ bộ địa cầu, quét sạch nhân loại.”

Một ít quan chỉ huy trên chiến hạm nhanh chóng quyết định thả vô số máy bay hạ xuống.

Chiến sĩ dị tộc đổ bộ địa cầu, ba mươi sáu tộc Hắc vực triển khai đổ bộ địa cầu.

Đại chiến ngoài vũ trụ chiếm chủ đạo, càng ngày càng có nhiều chiến hạm vượt qua phong tỏa giết vào.

Tới cuối cùng thì đã hết đạn đạo, vũ khí năng lượng không còn tác dụng lớn, máy bay không người lái chỉ có thể dùng phương thức tự sát để tập kích, huỷ hoại vô số chiến hạm dị tộc.

Cuối cùng chiến hỏa đốt tới địa cầu, dị tộc thành công đặt chân xuống địa cầu, triển khai đánh giáp lá cà.

Từ Khu thứ nhất đến Khu thứ chín, rất nhiều chiến hạm, dị tộc ha xuống phương đông, các khu đều đang trong trạng thái chiến đấu kịch liệt.

“Cơ hội tốt!”

“Lập tức truyền lệnh, phái quân đoàn con rối chư thần tấn công nhân loại phương đông.”

Lúc này, sinh linh dị vực phương tây, thiên sứ, ác ma, Titan, thú nhân... đột nhiên hành động.

“Nô dịch bọn họ!”

“Phương đông phải trở thành phế thổ!”

Bọn chúng thừa dịp ba mươi sáu tộc Hắc vực đánh vào chín khu phương đông, tiến đánh bất ngờ, dẫn theo quân đoàn con rối tấn công mãnh liệt.

Toàn bộ địa cầu trở nên hỗn loạn, chín khu hai mặt thụ địch, uy hiệp đến từ thiên ngoại cộng thêm uy hiếp tới từ phương tây, chiến hỏa gần như lan tràn mọi ngõ ngách.

Giờ khắc này, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

“Nên tới vẫn phải tới.”

Khu thứ nhất, trong phòng chỉ huy, đại lão các khu đều người đứng dậy mặc chiến giáp, cầm binh khí trong tay, một đám dứt khoát xoay người.

“Đánh!”

Tiêu lão mặc giáp tự mình ra trận.

“Mặc kệ là kẻ nào, dùng chúng thần tới phạm cũng không khuất phục.”

“Kẻ phạm lãnh thổ chúng ta, dù xa cũng phải diệt! !”

“Chiến, nhân loại tất thắng!”

Từng tiếng rống giận vang lên trong chín khu, từng chi quân đoàn lao tới chiến trường, vô số người tay cầm binh khí, không tiếc mạng sống tham chiến.

Giờ khắc này, không ai lùi bước.

Bởi vì chiến hỏa đã lan tới cửa nhà, tất cả mọi người đều ôm một loại tín niệm.

Không chiến thì chết, chiến thì tất thắng!

Chương 437: Vạn yêu tham chiến

Rầm rầm...

Trên bầu trời, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, từng chiếc chiến hạm nổ tung, vô số mảnh vỡ cùng thi thể dị tộc rơi xuống.

Nhưng chiến hạm dị tộc lọt vào càng lúc càng nhiều, rất nhiều dị tộc đổ bộ địa cầu.

Lúc này địa cầu đã loạn thành một đống, dị tộc phương tây suất lĩnh đại quân tiến công, trong ngoài trường thành đều là chiến hỏa liên miên.

Đại chiến thăng cấp, chín khu phương đông tràn ngập nguy cơ, từng con cự thú viễn cổ rít gào.

“Ngao!”

Một đầu vượn to gào thét giận dữ, khiêng lên một tòa núi nhỏ nện rơi một chiến hạm.

Nó nhanh chóng bị một đám cường giả dị tộc vây công, trong lúc nhất thời rơi vào vũng lầy, sa vào nguy hiểm.

Chín khu đều rơi vào vòng đại chiến, vô số người tham chiến, không ai ngoại lệ.

Từ ngoài vũ trụ có càng nhiều chiến hạm dị tộc mang theo quân đoàn dị tộc vượt qua phòng tuyến, tình huống nhân loại địa cầu càng ngày càng không ổn.

Lúc này, ở một ngọn núi cạnh sông lớn trong khu không người, có một đám yêu thú cường đại đang tụ tập.

“Chư vị, bản thổ bị sinh vật ngoại lai xâm lấn, chúng ta cũng không thể đứng ngoài cuộc.”

Có yêu thú đầu trâu mở miệng, nó đã hóa thành thân người nhưng giữ lại cái đầu trâu, tóc đen bay bay, hai cái sừng trâu sắc nhọn.

Đầu ngưu yêu này có thực lực cường đại, tay cầm một cây cương xoa, đôi mắt trừng to, lộ vẻ hung hãn.

Chung quanh còn có rất yêu thú, các loại hình thể khổng lồ, hơi thở hung hãn, phần lớn đều đã hóa thành hình người.

Nhưng chúng nó vẫn giữ lại một ít đặc điểm của yêu thú, đại biểu cho thân phận của mình, đều là những yêu thú xuất sắc trong tộc đàn.

“Hắc hắc, còn nói gì nữa, đã đánh tới cửa rồi, chẳng lẽ còn chờ bọn chúng bắt chúng ta nướng ăn hay sao?”

Một nam tử có bộ mặt âm tà cười dữ tợn, miệng phun lưỡi nhỏ, đôi mắt lạnh băng đến cực điểm, hiển nhiên là một con rắn yêu hóa hình.

"Mọi người đều sinh trưởng ở địa phương này, nhìn đám sinh vật ngoại lai diễu võ dương oai như vậy, các ngươi có thể nhịn sao?”

Đột nhiên, một con giao long chắn ngang trên không, toả ra yêu khí khủng bố.

Đó là một con giao long toàn thân đỏ đậm, lơ lửng ở giữa không trung, mọc ra bốn móng vuốt, là một con giao long bốn trảo, hơi thở khủng bố.

“Không sai, sợ cái trứng.”

Chỉ nghe một tiếng rít gào, con sông lớn nổi sóng, từ bên trong có tám con giao long khổng lồ bay ra.

Tám con giao long này mới là giao long bản thổ tiến hóa, còn xích long chính xích xà mà Mộc Phàm mang về tiến hoá thành.

“Rống... Sợ cái cầu nha.”

Chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ, một con gấu trúc đứng trên đỉnh núi, tiếng hô như sấm, hơi thở toàn thân bưu hãn.

Con gấu trúc này đúng là con mà được Mộc Phàm cứu, trước khi đại chiến hắn đã thả ra ngoài, ăn một lượng lớn huyết nhục thần

thú nên tiến hóa, mục đích tự nhiên là muốn gây xích mích để yêu thú bản thổ địa cầu tham chiến.

“Đề...”

Ở trên không trung có một con hỏa điểu, há mồm phát ra từng tiếng kêu to, cả người bao phủ bởi ngọn lửa mãnh liệt, hơi thở cường đại chấn trụ rất nhiều yêu thú.

Hỏa điểu này là Bất tử điểu mà Mộc Phàm thu phục, cũng giống như gấu trúc đều được Mộc Phàm thả ra.

“Chư vị, còn suy xét gì nữa, bọn chúng đã đánh tới cửa rồi, chẳng lẽ còn không phản kháng?”

Một thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp đứng trên đỉnh núi, sáu cái đuôi trắng sau lưng hơi hơi lay động, đứng chung một chỗ với gấu trúc, nàng mở miệng liền hấp dẫn ánh mắt không ít yêu thú.

Ánh mắt bọn chúng đều nóng cháy, không có biện pháp nào nha, nàng quá đẹp, tản ra sự hấp dẫn làm kẻ khác không thể chống cự.

Đúng là tuyết hồ.

“Không sai, đã đánh tới cửa rồi.”

“Các ngươi có thể nhịn còn lão ngưu ta không thể.”

Lúc này, con ngưu yêu kia rít gào một tiếng, vung vẩy cương xoa giận dữ hét to, hội tụ yêu khí tung một kích về phía bầu trời.

Đông!

Một chiếc chiến hạm vừa mới xuyên qua tầng khí quyển liền bị đánh nổ trên không trung, vô số mảnh vỡ cùng thi thể dị tộc rơi xuống.

Hưu!

Ngay sau đó, trên bầu trời có cột sáng cường đại bắn xuống, đúng lúc bắn ngay chỗ bầy yêu tụ tập, tiếng nổ mạnh vang lên, xuất hiện một cái hố to.

Vô số yêu thú chật vật lao ra, mặt xám mày tro, mỗi tên đều giận dữ.

“Con mẹ nó, giết đi.”

“Xé nát đám kẻ xâm lấn này.”

“Giết sạch toàn bộ sinh vật ngoại lai.”

Trong lúc nhất thời, vô số yêu thú phẫn nộ rít gào, bị thắp lên lửa giận.

Đã đánh sát tới thế này rồi, chẳng lẽ còn chờ chết sao, trơ mắt nhìn đám Hắc vực này chinh phục toàn bộ địa cầu?

Yêu thú, thú biến dị bản thổ cùng với nhân loại, miễn là sinh vật địa cầu đều sẽ bị bọn chúng thanh trừ một lần.

“Ngao!”

“Khai chiến!”

Bầy yêu rống giận, từng con yêu thú cường đại rít gào như sấm, cuốn yêu khí đầy trời giết lên, tham gia đại chiến.

Giờ phút này, gấu trúc, tuyết hồ, xích giao liếc nhau, âm thầm cười, rốt cuộc hoàn thành chuyện chủ nhân phân phó, khiến yêu thú bản thổ nổi giận.

Thật ra không cần khơi mào thì chúng nó cũng sẽ tham chiến, chỉ là chờ đến khi bị đánh giết mới tham chiến, nhưng tham chiến sớm một chút sẽ chia sẻ bớt một phần áp lực cho nhân loại.

Là sinh vật bản thổ nên đã vốn có địch ý đối với giống loài ngoại lai.

Đặc biệt là những yêu thú chạy ra từ vùng cấm Côn Luân, bọn chúng không nương tay với sinh vật ngoại lai chút nào.

“Giết!”

Ầm ầm ầm...

Thiên địa chấn động, dãy núi lung lay, vô số yêu thú từ các khu không người, núi rừng, đầm lầy lao ra, bắt đầu hung hăng tấn công sinh vật ngoại lai.

Theo vạn yêu gia nhập, vô số yêu thú được Yêu vương cường đại suất lĩnh tham chiến, tạo ra tổn thương to lớn cho sinh vật dị vực.

Nhân loại bên này cũng đã nhận ra động tĩnh, kinh ngạc vì yêu thú lại tham chiến.

Nhưng suy nghĩ chút liền hiểu, sinh vật ngoại lai xâm lấn, đối với sinh vật bản thổ mà nói thì không kẻ nào nhận được chỗ tốt cả.

Yêu thú, Yêu vương, yêu tộc thượng cổ đều lao ra, còn có thú biến dị bản thổ.

Trên không trung, lục địa, hải dương, không biết bao nhiêu yêu thú, thú biến dị tham dự đại chiến, toàn bộ địa cầu rơi vào tình trạng loạn chiến.

Nhân loại, sinh vật bản thổ địa cầu triển khai chém giết kịch liệt.

Trận chiến này liên quan đến sự sống còn của tất cả sinh mệnh trên địa cầu.

Đánh thắng đó còn tốt, nếu đánh thua thì toàn bộ sinh vật trên địa cầu sẽ bị giết sạch, nô dịch, trở thành nô lệ của kẻ xâm lấn.

Ai nguyện ý làm nô lệ, yêu thú cũng không muốn, cho nên chúng nó tham chiến.

Nhân loại cùng yêu thú lần đầu tiên liên hợp đối kháng ngoại địch.

Còn nhân loại phương tây đã sớm trở thành công cụ, con rối của thần linh, hoàn toàn đánh mất bản thân, đánh mất tôn nghiêm cùng tự do.

“Vì địa cầu, vì nhân loại.”

“Chiến!”

Trong chín khu, vô số người rống giận, chiến đấu kịch liệt, mọi

người đều cầm binh khí trong tay.

Có người ngự kiếm ngang trời, chém giết từng sinh linh dị tộc.

Có võ giả toả ánh sáng mãnh liệt, tựa như một viên đạn hạt nhân, từng chiêu từng thức kèm theo tiếng nổ mạnh, tựa như bom nổ.

Toàn bộ sinh vật bản thổ địa cầu đều tham chiến.

Vô số yêu thú bản thổ gia nhập vòng chiến, trong lúc nhất thời đánh sinh vật ngoại lai rơi rớt tan tác.

Lúc này, trận chiến trong vũ trụ tiến vào giai đoạn vào gay cấn.

Tiên cốt cùng Kỳ Lân hợp lực mới chặn được ba mươi mấy tòa Tinh không thành lũy.

Trừ hai toà thành lũy bị đánh nát trước đó, những thành luỹ còn lại đều khó bị đánh hạ, ngược lại cả hai bị bọn chúng dây dưa trong vũ trụ.

Hai bên đại chiến kịch liệt, thành lũy có nguồn năng lượng cực kỳ khủng bố, nhưng tiên cốt, Kỳ Lân cũng rất cường hãn, chính là chặn đại bộ phận dị tộc hạm đội.

“Mẹ nó, nếu không phải lão đại nói muốn thu một ít thành lũy, lão tử đã sớm xử lý tất cả các ngươi.”

Kỳ Lân nổi trận lôi đình, tức giận muốn bốc khói.

Thì ra không phải bọn họ không thể giải quyết đám Tinh không thành lũy này, càng không phải không cách nào giải quyết những hạm đội dị tộc.

Mà là Mộc Phàm kêu cả hai nghĩ cách thu được Tinh không thành luỹ cùng chiến hạm nguyên vẹn, đây đều là thứ tốt.

Trước mắt, nhân loại địa cầu không có biện pháp tạo ra những thứ thế này, nếu đoạt được thì không chỉ là đối với nhân loại, mà đối với Mộc Phàm cũng có tác dụng rất lớn.

Đừng quên Mộc Phàm còn có một viên tinh cầu, nơi đó đang cần

loại thành luỹ chiến tranh cùng chiến hạm cỡ lớn thế này.

Tin rằng trí thông minh nhân tạo Thần cấp như Tiểu Linh có thể phân tích được, từ đó chế tạo một quân đoàn sắt thép vô địch thật sự.

Vì sao ba mươi sáu tộc Hắc vực có số lượng chiến hạm, thành lũy khổng lồ như vậy, hiển nhiên là dựa vào Tinh không cự thú cắn nuốt tinh cầu, sau đó tinh luyện ra vô số kim loại.

Điểm này Mộc Phàm biết rõ.

Bên phía sao Hoả, hai đầu cự thú vẫn đang đánh nhau túi bụi.

“Rống!”

Tinh không cự thú rít gào, miệng rộng cắn xé, cái đuôi vung vào người Côn tạo thành tổn thương.

Côn là tiên thú thượng cổ, dù chưa thành niên nhưng thực lực rất kinh người, phòng ngự mạnh thái quá, đánh Tinh không cự thú sắp thành niên liên tục kêu to.

Oanh!

Côn cắm đầu đụng tới, Tinh không cự thú kêu rên một tiếng, vô số kiến trúc trên lưng bị chấn nát nhừ.

Mộc Phàm đứng trên đầu Côn, sắc mặt nghiêm trọng, đôi mắt vẫn luôn tập trung vào lưng Tinh không cự thú, nơi đó có một cổ hơi thở khiến hắn cảm thấy nguy hiểm.

“Già thiên thủ.”

Nhìn thấy Tinh không cự thú bị đâm bay ra xa, Mộc Phàm nhân cơ hội vỗ một chưởng, bàn tay to che trời bàn tay hiện lên, ầm ầm ầm vỗ tới.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, thân thể Tinh không cự thú thân run rẩy, ngao ngao kêu to, nó rất thống khổ.

Nhưng đúng lúc này có một luồng sáng thần bí bùng nổ, chấn vỡ bàn tay to mà Mộc Phàm ngưng tụ, năng lượng cường đại khiến hệ Thái Dương cũng hơi dao động.

Trong quầng sáng có một bóng dáng thần bí chậm rãi đi ra, lần đầu tiên xuất hiện trước mắt Mộc Phàm.

“Tiên tri?”

Nhìn kẻ tới, hai mắt Mộc Phàm nhíu lại, loé tia sáng nguy hiểm, lập tức biết đối phương là ai.

Đây không phải vị tiên tri thần bí khó lường mà nhân loại đồn đãi sao?

Quả nhiên, vị “Tiên tri” này có vấn đề, hiện tại không thèm ẩn giấu nữa rồi.

Chương 438: Tiên tri quỷ dị

-

Tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng bản năng nói cho Mộc Phàm biết, kẻ trước mắt chính là tên tiên tri thần bí kia.

Vù!

Tiên tri nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Mộc Phàm.

“Vận mệnh....”

Vừa tới gần, hắn liền mở miệng nói một câu, nhưng còn chưa dứt lời thì Mộc Phàm đã tung một quyền.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, thân thể tiên tri bay ngược ra ngoài, nện vào lưng Tinh không cự thú, vô số kiến trúc bị đâm nát.

Mộc Phàm quơ quơ nắm tay, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc ngươi không thèm ẩn giấu rồi sao, tiên tri?”

Tiên tri bay ra từ phế tích, áo đen trên người phần phật, không tổn hao gì, một quyền vừa rồi cũng không tạo cho hắn bất kỳ thương tổn nào.

“Người trẻ tuổi, đánh lén...”

Bóng dáng hắn nhoáng lên, hơi cường đại ập vào mặt.

“Lăn!”

Mộc Phàm gầm lên, tất cả lực lượng trong cơ thể bùng nổ, vỗ tới một chưởng.

Ầm ầm ầm, bàn tay to che trời bàn tay to hung hăng vỗ xuống, cấm thuật cường đại có uy lực khủng bố khiến cơ thể Tinh không cự thú run run.

Một mảng lớn kiến trúc dập nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ bay vào vũ trụ.

Tiên tri lại bị đánh bay một lần nữa, đâm xuyên qua lưng xuyên Tinh không cự thú, tạo ra một cái hố sâu, đáng tiếc không có máu chảy ra.

Tinh không cự thú da dày thịt thô, trúng cấm thuật của Mộc Phàm vẫn không bị thương.

Tiên tri cũng không có gì, gia hỏa này thật quỷ dị khó lường, áo đen lóe u quang, hoàn toàn thừa nhận công kích của Mộc Phàm.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm cũng không nhịn được mà nheo mắt.

Hai lần trúng công kích thế nhưng tiên tri lại không bị gì cả?

“Vô dụng, chút lực lượng này của ngươi không có tác dụng với ta.”

Giọng tiên tri khàn khàn mang theo chút châm chọc, khinh thường, giống như đang nói ngươi thật vô dụng.

Hắn thậm chí không thèm đánh trả, có thể nói là cường đại thái quá.

Càng quỷ dị hơn chính là Mộc Phàm không cách nào nhìn thấy gương mặt tiên tri trong áo đen, chỉ có thể cảm nhận được một hơi thở cường đại đang khóa chặt hắn.

“Thiên trụy chi chiến là do ngươi thúc đẩy đi?”

Mộc Phàm lạnh lùng chất vấn.

Tiên tri nhẹ nhàng bay tới, cả hai đứng trong vũ trụ, hơi thở va chạm, không gian bị xé rách, hình thành một loại vực tràng tuyệt đối.

Oanh!

Bên kia, Tinh không cự thú rít gào, hai quái vật khổng lồ ngươi

qua ta lại, chém giết kịch liệt.

Đại chiến thảm thiết, Tinh không cự thú cùng Côn đều bị thương, cắn xé bên tơi bời.

Còn bên này thì Mộc Phàm cùng tiên tri đang giằng co, hơi thở đan xen.

Cảm giác kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng Mộc Phàm cảm nhận đối phường đại hơn, quỷ dị hơn.

“Cuộc chiến Thiên trụy là ta cứu vớt nhân loại các ngươi nhân loại, nhưng các ngươi không chỉ không cảm kích, ngược lại còn đề phòng, khiến ta quá thất vọng rồi.”

Nghe hắn nói giống như cảm thấy bản thân rất thiệt thòi.

Mộc Phàm nghe xong khinh thường cười: “Phòng bị ngươi là đúng, không phải tộc ta tất có dị tâm, nếu ngươi thật tình thật ý trợ giúp nhân loại, vì sao hiện tại suất lĩnh ba mươi sáu tộc Hắc vực tới tấn công chúng ta?”

“Đó là bởi vì nhân loại các ngươi không nghe lời.”

Tiên tri một dạng lạnh nhạt, giọng điệu có chút không vui.

Hắn nói: “Ngươi nhìn xem một bộ phận nhân loại trên tinh cầu này đã nguyện trung thành với chư thần, thờ phụng chư thần, nghe theo lệnh chư thần.”

“Ta giải cứu hàng tỉ nhân loại, vì sao các ngươi lại cố tình không chịu tín ngưỡng ta?”

Tiên tri lớn tiếng chất vấn, như đang nói một chuyện rất tự nhiên.

Nhưng trong mắt Mộc Phàm lại khá là buồn cười, hắn khinh thường nói: “Nhân loại phương đông chúng ta khác đám nhân loại kia.”

“Nói thật cho ngươi biết, chúng ta chỉ tôn thờ tổ tiên, không thờ phụng chư thần, thần, ở trong mắt chúng ta cũng chỉ là một ít sinh mệnh cao đẳng mà thôi.”

Mộc Phàm lời lẽ chính đáng, hùng hồn nói: “Nếu ngươi thật tình trợ giúp chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ cảm kích ngươi, coi ngươi là bằng hữu, nhưng ngươi có tâm tư khác, âm thầm thao túng tất cả.”

“Chuyện ngươi gọi là cứu, độc thủ sau màn chính là ngươi, cuộc chiến Thiên trụy mở ra có một phần công lao của ngươi đi?”

Nói đến đây, Mộc Phàm có chút khinh bỉ, âm thầm thao dị tộc xâm lấn, lại nhảy ra làm bộ làm dáng nói là cứu nhân loại.

Nhưng thực tế thì chính là kẻ địch sau màn của toàn bộ nhân loại.

“Thì tính sao?” Tiên tri lạnh nhạt đáp lại, nó nói: “Nhân loại các ngươi ngu muội vô tri, ti tiện, yếu ớt, tràn ngập mâu thuẫn, chỉ có tín ngưỡng chư thần, tín ngưỡng ta, các ngươi mới có thể rửa sạch tâm linh, buông bỏ hết thảy, trở thành sinh vật cao đẳng thật sự.”

“Tín ngưỡng con mẹ ngươi.”

Mộc Phàm nổi giận gầm lên, lắc mình vung quyền nện vào mặt tiên tri, quyền ý cường đại khiến áo đen của đối phương bay phần phật.

Tuy một quyền này không đánh tới thân thể tiên tri nhưng hơi thở cường đại thổi bay áo đen khiến hắn thấy bộ dáng bên trong.

Khi thấy được bộ dáng tiên tri, lòng Mộc Phàm phát lạnh, nổi da gà.

Bên trong áo đen thế mà không có ai, chỉ có một đôi mắt khủng bố, tản ra hơi thở quỷ dị.

Sắc mặt hắn thay đổi, không nghĩ tới tiên tri trong áo đen lại là một đôi mắt, vừa nhìn liền khiến người ta có cảm giác linh hồn trầm luân.

“Nhân loại vô tri, ngươi dám mạo phạm ta, tội không thể tha thứ thứ.”

Giọng tiên tri mang theo sự tức giận, con mắt trong áo đen đột nhiên nở rộ ánh sáng.

Oanh!

Năng lượng cường đại bùng nổ, Mộc Phàm bị đẩy lùi ra ngoài, trượt dài mấy ngàn dặm mới dừng lại.

Trong áo đen trào ra từng luồng năng lượng màu đen, đan xen xung quanh thân thể tiên tri như xúc tu, vô cùng linh hoạt.

Chỉ thấy tiên tri điều khiển một xúc tu quất tới, không gian răng rắc vỡ ra.

Đương!

Mộc Phàm lấy tay đón đỡ, xúc tu như đánh vào tinh cương, phát ra tiếng va chạm khủng bố.

“Già thiên thủ!”

Tiếp được một cái xúc tu, Mộc Phàm trở tay vỗ một chưởng, cấm thuật bùng nổ, uy thế cường đại khiến phải thận trọng.

Đối mặt với cấm thuật cường đại của Mộc Phàm, tiên tri cũng không thể không cẩn thận.

Xúc tu năng lượng múa máy, đan xen thành một bàn tay khổng lồ hung hăng đánh tới.

Hai bàn tay khổng lồ bàn tay va chạm trong vũ trụ.

Oanh!

Giây tiếp theo, không gian nứt toác, năng lượng cường đại nổ tung, ánh sáng mãnh liệt tựa như mặt trời bùng nổ trong tinh không.

Lực xung kích khủng bố quét ngang, từng làn sóng lực đáng sợ khiến các tinh cầu chung quanh chấn động.

Bên ngoài sao Hoả, một lượng lớn thiên thạch trực tiếp biến thành bụi.

“Tiên tri, nghe nói ngươi có thể biết được quá khứ tương lai, vậy

ngươi có biết hôm nay mình sẽ chết hay không?”

Mộc Phàm đạp không đi tới, một bước chợt lóe, không gian chung quanh xuất hiện vô số vết rách, một cơn gió lốc đáng sợ cuốn tới.

Ầm ầm ầm, tiếng vang không dứt, trong tinh không xuất hiện gió lốc.

Đó là gió lốc không gian, tràn ngập hơi thở hủy diệt.

“Ta thấy được linh hồn ngươi sẽ bị ta nướng trên lửa địa ngục rồi luyện hóa, cuối cùng trở thành một bộ phận của ta.”

“Nhân loại các ngươi sẽ bị hủy diệt, con cháu các ngươi sẽ trở thành tín đồ trung thành nhất của ta, cam nguyện giao phó linh hồn cho ta để đổi lấy cơ hội tồn tại.”

Tiên tri nói từng câu từng chữ, đôi mắt trong áo đen lộ ra tia sáng quỷ dị, thậm chí chiếu rọi hình ảnh tương lai như lời hắn nói.

Mộc Phàm hừ lạnh nói: “Tương lai ta nhìn thấy hoàn toàn trái ngược, ngươi sẽ bị ta luyện hóa cắn nuốt, ba mươi sáu tộc Hắc vực sẽ bị ta nhổ tận gốc.”

“Mà con cự thú này sẽ trở thành đồ ăn của ta, các ngươi sẽ trở thành đá mài dao của nhân loại chúng ta, trở thành một cục đá kê chân cho nhân loại chúng ta bước lên sân khấu vạn tộc.”

Oanh!

Vừa dứt lời, hai người liền đại chiến, xúc tu vung vẩy, đánh vỡ không gian, đánh tan thiên thạch.

Mộc Phàm vung hai nắm tay, từng chiêu từng thức đều bộc phát ra lực lượng cực hạn, không hề giữ lại, phóng thích tất cả lực lượng trong cơ thể.

Phanh phanh phanh...

Trong tinh không truyền đến từng tiếng rền vang, vừa giao thủ, Mộc Phàm thi triển võ học cường đại.

“Giết!”

Mộc Phàm rít gào, hai mắt lóe tiên hỏa, cả người được tiên quang bao phủ.

Hắn như hóa thành một vị tiên nhân vô địch, lực lượng từ vô thượng tiên thể bộc phát khiến tiên tri quỷ dị đều cảm giác được sự áp bách.

Phanh!

Tiên tri bị Mộc Phàm vỗ vào đầu, dưới lực lượng khủng bố, áo đen rách nát.

Giờ khắc này, mất đi áo đen che khuất, rốt cuộc tiên tri cũng lộ ra.

Nó là một đôi mắt, trong tròng mắt ẩn chứa ánh sáng tà ác xen lẫn quang huy thần thánh.

Giống như bản thân hắn chính là một mâu thuẫn, quang minh, hắc ám tụ vào một thân.

Nhưng nó chỉ là một đôi mắt, cũng chính là tiên tri.

“Thật sự quá xấu, ngươi cũng xứng với cái danh tiên tri sao?”

Nhìn đối phương chỉ là một đôi mắt, tựa như một hố đen tà ác cắn nuốt vật chất, năng lượng, ánh sáng chung quanh.

Gia hỏa này cực kỳ tà ác, quỷ dị, vừa nhìn liền cảm giác như linh hồn bị tóm lấy, muốn bị hút vào trong đó.

“Nhân loại, ngươi rất mạnh, linh hồn vô cùng thuần túy.”

Đôi mắt nói chuyện, truyền ra tiếng tiên tri: “Linh hồn nhân loại các ngươi thật sự rất thuần túy, ta ăn qua vô số linh hồn, chỉ có linh hồn các ngươi đặc biệt nhất, cho nên nếu tín ngưỡng ta, ta có thể cho các ngươi những gì các ngươi muốn.”

“Ngươi vừa mới nói cái gì?”

Mộc Phàm nheo mắt, tản ra sát khí nồng nặc.

“Ta nói là ta đã ăn linh hồn của vô số nhân loại, linh hồn nhân loại các ngươi đặc biệt nhất, ngon nhất, thần phục ta, tín ngưỡng ta, ta sẽ ban cho các ngươi điều các nguơi muốn.”

Giọng khàn khàn của tiên tri truyền đến.

Giờ khắc này, lửa giận bùng cháy trong lòng Mộc Phàm.

Gia hỏa này nói đã ăn vô số linh hồn nhân loại, bỗng nhiên làm hắn nhớ tới mấy chục vạn tướng sĩ Long Thành, không một người sống sót.

“Sự kiện Long Thành có liên quan tới ngươi hay không?”

Mặt hắn không chút cảm xúc mở miệng hỏi.

Đôi mắt quỷ dị truyền đến âm thanh: “Không sai, mấy chục vạn linh hồn kia là thức ăn tuyệt vời nhất mà ta từng ăn.”

“Chết!”

Nghe lời này, Mộc Phàm rít gào giơ tay tung hai chiêu cấm thuật.

Chương 439: Cuộc chiến cực hạn

--

Ầm ầm ầm...

Một bàn tay to cùng một phương thiên ấn nện xuống, hai thức cấm thuật chạm vào người tiên tri.

Không, nó không có thân thể, chỉ là một đôi mắt quỷ dị.

“Nhân loại vô tri, ngươi sẽ phải quỳ xuống sám hối.”

Giọng nói bén nhọn của tiên tri truyền đến, liền thấy đôi mắt phát ra một luồng sáng đáng sợ, trong nháy mắt, vô số vật chất vọt tới, không ngừng hội tụ quanh đôi mắt.

Cuối cùng, những vật chất này đan xen tạo thành một bộ thân thể, có hai tay, hai chân, thân hình, kết nối với đôi mắt quỷ dị kia.

Phanh!

Nó vỗ một chưởng, bàn tay to bị đánh nát.

Nhưng hoàng thiên ấn vẫn nện vào người nó, cấm thuật cường đại lập tức đánh nổ nửa thân thể mà nó mới ngưng tụ ra.

Mảnh vỡ bay đầy, thân hình mất đi nửa bên lại ngưng tụ.

“Không tệ, có chút thú vị.” Sau khi tiên tri khôi phục, bên dưới hai mắt xuất hiện lỗ hổng, biến thành một cái miệng không ngừng cười to.

Bộ dáng quỷ quái của nó làm người ta nổi da gà.

“Đừng nói nhảm nữa, hôm nay ta phải giết ngươi.”

Mộc Phàm hét lớn, thi triển võ học Truyền kỳ, một chiêu Diêm vương tam điệp thủ, nháy mắt oanh ba lần lên người tiên tri.

Răng rắc, thân thể tiên tri lại nứt toạc.

Đôi mắt kia sáng lên, vô số vật chất lại ngưng tụ lần nữa, thân thể sau khi ngưng tụ trở nên càng cường đại, càng kiên cố hơn.

“Vô dụng, ta bất tử bất diệt...” Tiên tri mới vừa mở miệng muốn khoe khoang vài câu.

Kết quả bị một chiêu Bát cực thông thiên pháo Mộc Phàm oanh trúng thân thể, thân thể tiên tri nổ mạnh, đôi mắt thiếu chút nữa bị đánh nứt ra.

“A... Đau quá...” Tiên tri kêu thảm bay ngược ra xa, vô số mảnh nhỏ lại hội tụ.

Mộc Phàm cười lạnh: “Đau là được rồi, khóc đi, khóc sẽ giúp ngươi chết dễ chịu một chút.”

Phanh!

Keng keng keng...

Hai bóng dáng đan xen, quyền chưởng chạm nhau, giao chiến kịch liệt.

Tiên tri, Mộc Phàm đều có thực lực cường đại, không hề giữ lại, phóng xuất toàn bộ, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa năng lực huỷ diệt khủng bố.

Hưu!

Bóng dáng Mộc Phàm xẹt ngang vũ trụ, tung ra một quyền, tinh không như muốn lún vào, nứt toạc.

Quyền ý huy hoàng, thế không thể đỡ.

Tiên tri bùng lựa giận, tung một quyền đón lấy, hai nắm tay va chạm bộc phát ra từng luồng sáng, tựa như phản ứng nhiệt hạch trên mặt trời, phát ra năng lượng vô tận.

Ầm, cả hai nhanh chóng lui về phía sau.

Thân thể tiên tri đầy vết rách, cánh tay hoàn toàn vỡ vụn, nửa thân hình đều muốn nát nhừ, lực lượng cùng tu vi cường đại của Mộc

Phàm làm nó khiếp sợ.

“Thông thiên triền nguyệt!”

Đột nhiên có một tiếng quát lớn vang lên, lòng tiên tri lạnh ngắt, chỉ thấy hai chân bị một đôi tay bắt lấy, tiếp theo thì trực tiếp bị ném ngược ra xa.

Lực lượng cường đại đánh tiên tri bay về phía sao Mộc, chỉ trong nháy mắt, Mộc Phàm liền lắc mình đuổi theo đối phương, tích tụ lực lượng tới cực điểm.

“Thiên lôi bí pháp.”

Mộc Phàm tích tụ thiên phạt chi lực, hóa thành lôi cầu bắn vào thân thể tiên tri thân thể, thiên phạt chi lực đáng sợ phá tan thân thể.

Nhưng đôi mắt tà dị không ngừng lấp loé, lại ngưng tụ thân thể lần nữa, cường đại hơn vài phần so với trước đó.

Ầm ầm ầm...

Thiên phạt mênh mông cuồn cuộn, lôi đình tàn sát bừa bãi, không ngừng nổ mạnh trong vũ trụ, Mộc Phàm ngưng tụ một quyền nối tiếp một quyền nện vào trên người đối phương.

“Ngũ hành tiên pháp, phần sơn luyện hải!”

Chỉ thấy trong cơ thể Mộc Phàm bộc phát biển lửa ngập trời, ngọn lửa đốt cháy tinh không, cuồn cuộn tràn tới tiên tri.

“A...”

Thiên lôi cùng Ngọn lửa vĩnh hằng, song trọng đả kích, rốt cuộc tiên tri cũng bị đả thương, đôi mắt chảy huyết lệ, giống như khóc.

“Khóc đi, kêu đi, sám hối với vô số nhân loại chết thảm đi.”

Hai mắt Mộc Phàm phun lửa, toàn thân có hai cổ lực lượng đáng sợ vờn quanh.

Đông!

Thân thể tiên tri nổ nứt, đôi mắt bị đánh đến không ngừng trào máu, vang lên từng tiếng kêu thống khổ.

“Nhân loại vô tri, ngươi làm ta tức giận.”

Nó phẫn nộ rít gào, càng nhiều vật chất quỷ dị vọt tới, nhanh chóng tụ thành một thân thể khác, lại cường đại hơn rồi.

Lần này, song trọng công kích cường đại của Mộc Phàm lại không thể đánh nổ thân thể đối phương, chỉ là đánh nó lún sâu vào sao Mộc.

“Nhân loại, ngươi không giết được ta.” Tiên tri cười lớn rít gào.

Mặt Mộc Phàm không biểu tình, không ngừng tích tụ lực lượng, ngón tay loé tiên quang.

“Tiệt thiên chỉ!”

Trong khoảnh khắc, tiên lực vô tận dâng trào, Mộc Phàm thi triển cấm thuật Tiệt thiên chỉ.

Răng rắc!

Người tiên tri bị xỏ xuyên qua, một ngón tay của Mộc Phàm lại đánh nó lún vào sao Mộc, cả hai cùng nhau xuyên qua mặt kia của sao Mộc.

Oanh, từ mặt bên kia của sao Mộc có hai bóng dáng bay ra.

Mộc Phàm đâm nát thân thể tiên tri, uy lực của Tiệt thiên chỉ đã khiến nó trọng thương, con mắt bị đâm thủng một lỗ.

“A...” Tiên tri phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Con mắt bị ngón tay Mộc Phàm chọc thủng, máu bắn tung toé, trông cực kỳ khủng bố, thê thảm.

“Ha ha ha ha....”

Nhưng đột nhiên tiên tri cười ha hả, tiếng cười bén nhọn, chói tai,

mang theo từng đợt linh hồn trùng kích khủng bố.

Mộc Phàm nhíu mày, gia hỏa này đã bị trọng thương mà còn cười được?

Chỉ nghe tiên tri cười to nói: “Nhân loại ngu muội, cảm ơn ngươi đã giúp ta đánh vỡ phong ấn, kế tiếp liền thừa nhận sự huỷ diệt của ta đii.”

Ầm vang!

Vừa dứt lời, Mộc Phàm liền cảm giác được một cổ năng lượng cường đại bùng nổ, đôi mắt tiên tri nở rộ ánh sáng tà ác vô tận.

Răng rắc, từng tia sáng thần thánh trong ánh mắt tan vỡ, phóng xuất ra năng lượng càng khủng bố hơn.

“Không tốt!”

Mộc Phàm thầm than một tiếng không ổn, đang muốn tránh đi, kết quả bị một bàn tay vỗ vào ngực.

Tiên tri nhếch miệng cười dữ tợn, trong ánh mắt lộ vẻ tà ác, lực lượng cường đại đánh Mộc Phàm bay ra xa, nện thật mạnh vào sao Mộc.

Sao Mộc là hành tinh trạng thái khí, Mộc Phàm vừa va chạm liền nhanh chóng ngã vào trung tâm sao Mộc, gió lốc chung quanh lạnh băng xen lẫn nóng cháy, như ngã vào chốn địa ngục.

“Nhân loại, ngươi rất mạnh, nhưng ngươi chỉ tới đây thôi.”

Tiên tri cười lớn, đôi tay múa máy, cái cổ vặn vẹo, đôi mắt loé ánh sáng tà ác, ý chí cường đại khoá chặt Mộc Phàm.

Vù!

Ngay sau đó, tiên tri đuổi theo, một quyền đánh tới trước mặt Mộc Phàm, hắn bắt chéo hai tay chắn lại.

Chỉ nghe một tiếng phanh, Mộc Phàm chỉ cảm thấy lực lượng cường đại trong cơ thể bùng nổ tiếp nhận lấy một quyền của tiên

tri.

“Nhân loại, kế tiếp tới lượt ta.”

Tiên tri vừa nói xong, đột nhiên tăng tốc, bốn phía xuất hiện tàn ảnh, tàn ảnh xuất hiện trong tầm mắt Mộc Phàm hiện tại là một chuyện cực kỳ khủng bố.

Bởi vì tốc độ của nó đã vượt qua thị lực của Mộc Phàm hiện tại, hoàn toàn hóa thành từng tàn ảnh.

Phanh!

Sau lưng chịu công kích nặng nề, Mộc Phàm đau đến mức thiếu chút nữa kêu to, cốt cách như muốn rớt ra, cổ họng nén một ngụm máu.

“Nhân loại, ngoan ngoãn trở thành đồ ăn của ta đi.”

Tiên tri điên cuồng cười to, hai tay liên tục tung quyền đánh vào người Mộc Phàm, hắn không chút sức lực chống cự, giống như không cách nào tránh né.

Bị từng quyền nặng nề nện vào trên người, sự cường đại của vô thượng tiên thể rốt cuộc hiện ra.

Tiên tri mạnh đến thái quá, mỗi một quyền đều có thể đánh nổ một mặt trăng, nhưng Mộc Phàm lại chịu được hơn ngàn đòn đánh thế này.

Thân thể Mộc Phàm vẫn không bị đánh nát, có thể thấy được tiên thể cường đại đến mức nào.

“Thế mà không có việc gì?” Tiên tri kinh ngạc, nhìn thân thể Mộc Phàm không bị tan vỡ, có chút giật mình.

Thân thể nhân loại này cũng quá mạnh đi, thế mà mấy ngàn quyền vẫn không thể đánh nát, dù một ngàn sao Hoả bị công kích thế này cũng trực tiếp nổ tung rồi.

“Chỉ thế này?” Mộc Phàm khinh thường cười nói: “Ta cho rằng ngươi rất mạnh, không nghĩ tới chỉ có chút năng lực này, gãi ngứa

cho ta sao?”

“Khốn nạn!”

Tiên tri bị kích thích liền bùng nổ mười phần mười lực lượng, nện một quyền vào ngực Mộc Phàm, dưới lực lượng bùng nổ cường đại, rốt cuộc thân thể hắn cũng không chịu nổi.

Chỉ nghe “Răng rắc", ngực Mộc Phàm lún xuống, đứt gãy mấy cây xương cốt.

“Chết đi!”

Tiên tri bùng nổ tương đối khủng bố, dù Mộc Phàm có vô thượng tiên thể vẫn bị đánh đến chồng chất vết thương.

Xương cốt, máu thịt, không ngừng bị đánh nứt, có xương vỡ văng ra, máu tươi tung toé, trông vô cùng thê thảm.

“Không chơi với ngươi nữa, nhân loại, chịu chết đi.”

Đánh một lúc, hai mắt tiên tri sáng lên, một luồng ánh sáng khó có thể miêu tả bắn vào Mộc Phàm.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm, thân thể Mộc Phàm nhanh chóng biến mất, không ngừng tan rã.

Ánh sáng này quá khủng bố, thế mà làm tiên thể của Mộc Phàm tan vỡ.

“Hô hô, nhân loại, nên trở thành bữa ăn của ta.”

Tiên tri cười dữ tợn đi tới, tự tin rằng Mộc Phàm chết chắc rồi, thân thể bị giết thì linh hồn sót lại chính là món ngon của nó.

Gia hỏa này chuyên ăn linh hồn.

Không rõ là mấy trăm năm nay đã ăn bao nhiêu linh hồn nhân loại, tóm lại, bao nhiêu người chết thì có bấy nhiêu linh hồn bị ăn.

“Linh hồn thật thuần túy, không thể tưởng tượng được, giống như ẩn chứa tiên lực đã biến mất từ thượng cổ, thật tốt quá.”

Tiên tri nhanh chóng tới gần, cảm nhận được linh hồn của Mộc Phàm, hương vị tiên khí làm nó vô cùng hưng phấn, chỉ cần ăn vào nhất định sẽ đạt được lợi ích cực lớn.

Đây chính là linh hồn thuần túy nhất, ăn xong nhất định sẽ đạt tới viên mãn.

Lao xao!

Chỉ thấy tiên tri thò một bàn tay, xuyên qua ánh sáng hủy diệt, muốn bắt lấy linh hồn của Mộc Phàm.

“Ách...” Nhưng ngay sau đó vẻ mặt tiên tri cứng đờ, đôi mắt mở to, cảm thấy khiếp sợ, khó tin.

“Sao có thể?”

Nó kêu to, giống như thấy được thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy, trong ánh sáng hủy diệt, Mộc Phàm vốn đã tan rã lại đang khôi phục dần, tốc độ nhanh tới rồi cực hạn, thậm chí vượt qua tốc độ tiên tri khôi phục trước đó.

“Không có gì không thể.”

Mộc Phàm cười lạnh, bất tử chi thân đã khôi phục, nhân cơ hội này, hắn chộp lấy tay tiên tri, kéo qua vai quăng ngã đối phương.

Chương 440: Sống lại vô hạn lần

Phanh!

Tiên tri bị quăng ngã.

“Tiếp một chiêu của ta, Thiên cân trụy!”

Mộc Phàm hét lớn, hai chân bước tới, tựa như sao chổi hung hăng đâm vào bụng tiên tri, cả hai lại xỏ xuyên qua sao Mộc.

Lực lượng cường đại làm thân thể tiên tri hỏng mất, bụng bị dẫm nát.

“Băng sơn!”

“Toái!”

Dẫm lên người tiên tri, hai tay Mộc Phàm tung ra hai quyền nặng nề, đánh đến thân thể tiên tri nổ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Nhưng năng lực khôi phục cường đại giúp tiên tri chớp mắt liền trở về như cũ.

“Diêm vương tam điệp thủ, bạo!”

Tiên tri vừa mới khôi phục lại lần nữa nghênh đón công kích hung mãnh của Mộc Phàm, ba kích liên tục nện vào đôi mắt.

Đôi mắt mới là bản thể của tiên tri, là hạch tâm của nó.

Phanh phanh phanh!

Thân thể tiên tri nứt toác, chỉ còn lại đôi tròng mắt đang điên cuồng loé sáng gắt gao ngăn cản công kích mãnh liệt từ Mộc Phàm.

Một quyền nối tiếp một quyền, đánh đến tiên tri cũng không có biện pháp chống đỡ, tốc độ khôi phục không còn theo kịp rồi.

“A....” Tiên tri kêu thảm thiết, lực lượng cường đại đánh nứt đôi mắt, máu tươi phun trào.

“Thiên lôi bí pháp!”

Chỉ thấy trên nắm tay phải của Mộc Phàm hội tụ hàng tỉ tia lôi điện, nhắm ngay đôi mắt tiên tri mà đấm.

Oanh!

Lôi quang nổ mạnh, ánh sáng nở rộ trong vũ trụ.

Cùng lúc đó, tay kia của Mộc Phàm ngưng tụ ánh sáng ngũ hành, tiên ngân đan xen, hóa thành một cổ lực lượng khủng bố oanh tới thân thể tiên tri đang khôi phục.

Ngũ hành chi lực bùng nổ trong nháy mắt, biến thân thể tiên tri thành bột mịn, chỉ còn lại một đôi mắt đang phát ra tiếng rống giận.

“Nhân loại, ngươi làm tức giận ta.”

Tiên tri hét to, đôi mắt bắn ra tia sáng rơi vào nắm tay Mộc Phàm, máu thịt trên cánh tay liền tan rã.

Toàn bộ cánh tay biến mất trong nháy mắt, nhưng máu thịt của Mộc Phàm nhanh chóng diễn sinh, chớp mắt liền tạo ra một cách tay hoàn toàn mới, tản ra tiên quang mông lung.

“Giết!”

Chiến lực của Mộc Phàm hoàn toàn khai hỏa, thi triển các loại võ học, tiên thuật cường đại khiến tiên tri liên tục bại lui.

Vèo vèo!

Thân thể cả hai ngang qua tinh không, không biết tiên tri đã bị Mộc Phàm đánh nát bao nhiêu lần, dù vậy thân thể vẫn có thể khôi phục như cũ.

Tên tiên tri này quá quỷ dị.

Đôi mắt tuy rằng cũng bị thương nhưng lại khôi phục nhanh chóng.

Mộc Phàm cảm giác rõ ràng có một lực lượng vô hình đang duy trì nó, đây mới là nguyên nhân tiên tri có thể liên tục khôi phục cùng mạnh lên.

“Ngươi đang hấp thu linh hồn chi lực sao?”

Đánh một hồi, Mộc Phàm bạo nộ, rốt cuộc đã biết bí mật khiến tiên tri khôi phục, thì ra trong đôi mắt quỷ dị cất giấu vô số linh hồn.

Những linh hồn này bị thiêu đốt, hấp thu, cắn nuốt, hóa thành lực lượng chống đỡ cho nó lần lượt khôi phục.

“Ha ha ha... Bị ngươi phát hiện rồi, đáng tiếc, vô dụng.”

Tiên tri không ngừng cười to, đôi mắt loé ánh sáng tà ác, nói: “Ta hấp thu hàng tỉ linh hồn, mỗi một linh hồn đều đại biểu cho một lần trọng sinh, ngươi không giết được ta.”

“Điều khiến cho ta bất ngờ chính là linh hồn nhân tộc các ngươi thật sự thuần túy, cường đại, ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng, khiến ta có thể đạt được lực lượng lớn hơn.”

Nó điên cuồng nói ra lời này.

“Giết!”

Hai mắt Mộc Phàm đỏ lên, vung tay cho nó hai cái tát, đánh nổ thân thể tiên tri, đôi mắt kia lại bay ra ngoài.

“Tiệt thiên chỉ!”

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm lại thi triển cấm thuật.

Răng rắc, đôi mắt bị xuyên thủng, cấm thuật cường đại gây ra thương tổn khủng bố, khiến tiên tri phát ra từng tiếng gào thảm thiết.

“A... Đau... Linh hồn của ta....” Tiên tri kêu la thảm thiết.

Thừa nhận sát thương từ Tiệt thiên chỉ, một ngón tay xuyên thủng linh hồn nó, thiếu chút nữa đã bị mạt sát.

Còn may là năng lực của nó quỷ dị, trong ánh mắt ẩn chứa hàng tỉ linh hồn, đúng là những linh hồn này để nó lần lượt tránh thoát tử vong.

Mà cái giá phải trả chính là một lần khôi phục liền phải tiêu hao một linh hồn, vừa rồi bị Tiệt thiên chỉ trọng thương, tiên tri đã dùng trên vạn linh hồn để khôi phục.

“A ha ha ha, thấy chưa, ngươi không giết được ta.”

Sau khi tiên tri khôi phục lại điên cuồng cười to, thực lực, hơi thở cũng cường đại hơn rồi.

Trong mắt tràn ngập sự châm chọc, nói: “Tộc các ngươi rất kỳ quái, trên địa cầu chỉ có linh hồn nhân loại phương đông các ngươi đặc thù nhất, ẩn chứa năng lực rất đáng kinh ngạc.”

“Những linh hồn này ẩn chứa ý bất khuất, không đầu hàng, không thần phục chư thần, đây mới là linh hồn tốt nhất để ăn.”

“Những linh hồn có tín niệm bất khuất này đối với ta mà nói quả thực chính là một bữa thịnh yến, mỗi một linh hồn đều có thể khiến ta đạt được một lần trọng sinh cùng tiến hóa.”

“Đến đây đi, giết ta nhiều thêm đi, khi ta trải qua đủ số lần trọng sinh thì thế gian không còn bất cứ thứ gì có thể giết chết ta.”

Tiên tri trở nên vô cùng quỷ dị, điên cuồng, trong giọng nói tràn ngập sự cuồng ngạo cùng khinh thường.

Bởi vì nó không bị giết chết, không rõ đã ăn bao nhiêu linh hồn, giết một lần liền sống lại một lần.

Mộc Phàm nghe xong hai mắt bốc lửa, sát khí lan tràn.

Hẳn nghĩ tới vô số linh hồn nhân loại bị nó ăn mất, những chiến sĩ dũng mãnh không sợ chết, những người vì bảo vệ nhân loại mà chết trận.

Linh hồn tất cả những người chết đi đều bị nó thu lấy, đây chính là mục đích thật sự của tiên tri.

Vì thu thập linh hồn, không tiếc khơi mào vô số trận chiến tranh, đưa tới vô số dị tộc tiến công nơi này, này mục đích chính là để thu hoạch càng nhiều linh hồn nhân loại hơn.

“Ngươi đáng chết!”

Mộc Phàm cắn răng gầm lên, thân thể đột nhiên bộc phát ra một cổ khí thế kinh thiên, tiên lực mênh mông bùng nổ.

Oanh!

Hắn tung ra một quyền, quyền ý ù ù đảo qua, thân hình tiên tri bị quyền phong cường đại quét thành bột phấn, chỉ còn lại một đôi mắt không ngừng bay ngược ra xa.

Nó vẫn cười to, châm chọc: “Vô dụng thôi, ngươi giết ta một lần, ta có thể sống lại một lần, từ bỏ đi nhân loại, linh hồn của ngươi sẽ trở thành một bộ phận của ta.”

“Giết!”

Đáp lại nó chính là một quyền cường thế của Mộc Phàm, ngưng tụ lực lượng đời này, lực lượng tu vi, thân thể chồng chất, dung nhập với sự phẫn nộ ngút trời.

Ầm, tinh không bị đánh thủng một lỗ, quyền ý cường đại bùng nổ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, lại đánh tiên tri tan nát.

Đôi mắt tiên tri loé sáng, máu loãng không ngừng phun trào đều chảy ngược trở về một cách quỷ dị, lại khôi phục lần nữa.

“Ngươi không giết được ta.” Tiên tri lạnh nhạt nhìn chăm chú vào Mộc Phàm, đôi mắt bắn ra tia sáng.

Đáng tiếc, Mộc Phàm đã sớm đề phòng, trực tiếp tránh né, vung nắm tay điên cuồng oanh kích đôi mắt quỷ dị kia.

Ầm ầm ầm...

Từng tiếng nổ mạnh truyền đến, trong vũ trụ sinh ra gợn sóng kịch liệt.

Các thiết bị giám sát quay chụp được cảnh một người kéo một đôi mắt quỷ dị nhanh chóng bay về phía mặt trời.

Đó là Mộc Phàm, một tay giam cầm bản thể của tiên tri, một tay vung quyền nện xuống.

Các loại võ học, tiên pháp, bí thuật, điên cuồng phóng ra, đánh đến tiên tri không thể khôi phục thân thể.

“Vô dụng, ngươi không giết được ta, dù là mặt trời của các ngươi đều không thể hủy diệt ta.”

Nhận ra ý tưởng của Mộc Phàm, tiên tri châm chọc, cười ha hả.

Mộc Phàm chẳng quan tâm, vừa bay hướng về mặt trời vừa hành hung đôi mắt.

Nhưng đội mắt này thật sự quá quỷ dị, cường đại, thừa nhận vô số lần công kích của Mộc Phàm thế nhưng chỉ nứt ra mà thôi, sau đó nhanh chóng khôi phục lại.

Tiên tri đáng sợ, quỷ dị khó lường, không chỉ có thể cắn nuốt vô số linh hồn để mình khôi phục mà mỗi lần khôi phục lại cường đại hơn.

“Ha ha ha, linh hồn nhân loại các ngươi quá ngon, ta quyết định nuôi nhốt các ngươi, không ngừng bồi dưỡng vô số đời sau để thu hoạch linh hồn.”

“Kể từ đó, toàn bộ Thần quốc không có kẻ nào là đối thủ của ta, ta sẽ trở thành sinh mệnh siêu cấp cường đại nhất vũ trụ này, bất tử bất diệt.”

Nói xong lời này, tiên tri trở nên cực kỳ điên cuồng.

Hai mắt Mộc Phàm phun lửa, nhìn chằm chằm đôi mắt, thấy bên trong có vô số linh hồn đang giãy giụa, thống khổ kêu rên.

Chỉ cần tiên tri bị mình đánh nổ một lần, sẽ có vô số linh hồn biến mất, sau đó tiên tri lại khôi phục.

Đây là năng lực quỷ dị của tiên tri, vô cùng khủng bố.

Chỉ cần có đủ linh hồn, nó vĩnh viễn không chết, bởi vì có thể sống lại, trừ khi những linh hồn đó biến mất hết.

Hoặc là trực tiếp xoá sạch năng lực khôi phục của nó.

“Đi vào cho ta!”

Mộc Phàm hét to, vung nắm tay nện vào đôi mắt, lực lượng cường đại cùng lực xung kích khiến cả hai cùng rơi vào mặt trời.

Ầm, bề mặt mặt trời xuất hiện bão mặt trời.

Nhiệt độ cực cao của mặt trời trên lý luận có thể hòa tan bất cứ thứ gì, nhưng Mộc Phàm cùng tiên tri tiến vào lại không có dấu hiệu bị thiêu đốt hay hoà tan.

Thật ra tiên tri bị từ trường cường đại của mặt trời áp chế một chút, hơn nữa lực lượng của nó bị năng lượng chí cương chí dương của mặt trời suy yếu.

Tuy rằng không thể tổn thương đến nó nhưng vẫn có ảnh hưởng.

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi cho rằng có thể dùng mặt trời để tiêu diệt ta sao?”

Ở bên trên mặt trời, bốn phía là năng lượng nhiệt hạch sôi trào, phản ứng nhiệt hạch phóng xuất ra năng lượng vô tận, quét ngang cả hai.

Toàn thân Mộc Phàm bốc lửa, hơi thở nhanh chóng tăng lên, thế mà hấp thu năng lượng mặt trời.

“Tăng phúc trăm lần.”

Đột nhiên, Mộc Phàm thi triển năng lực thiên phú, lực lượng, tu vi chớp mắt tăng gấp một trăm lần.

Nguy hiểm!

Ánh mắt tiên tri thay đổi, lộ vẻ kinh hoảng, cảm nhận được nguy cơ, đó là nguy cơ tử vong.

Chương 441: Luyện ngươi

Tăng phúc gấp trăm lần chính là một năng lực thiên phú mà Mộc Phàm dung hợp lúc trước, một khi thi triển thì lực lượng sẽ tăng gấp trăm lần.

Tăng phúc toàn diện, cực kỳ khủng bố.

“Nguy hiểm!”

Ánh mắt tiên tri lộ vẻ kinh hoảng, cảm nhận được nguy cơ tử vong từ trên người Mộc Phàm.

Nó rất khiếp sợ, nhân loại này quá cường đại, nó liên tục bị đánh nổ thân thể, không rõ đã khôi phục bao nhiêu lần.

Hiện tại lại cảm nhận được hơi thở tử vong, mặc dù có được năng lực sống lại vô hạn nhưng tiên tri vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Ánh sáng vận mệnh, phá diệt!”

Trong lúc nguy cấp, tiên tri rốt cuộc bộc phát ra át chủ bài, thi triển năng lực cường đại nhất của nó, một loại năng lực đáng sợ.

Ong!

Chỉ thấy đôi mắt sáng lên, từng tia sáng quỷ dị đan xen, hội tụ, lộ ra hơi thở chúa tể vận mệnh.

Mộc Phàm cảm thấy căng thẳng, theo bản năng cảm nhận được sự đáng sợ của lực lượng này, cảm giác như bị trực tiếp xoá sạch.

“Thời gian tĩnh lặng!”

Không cần suy nghĩ, hắn trực tiếp thi triển thời gian chi lực, nháy mắt giam cầm hết thảy.

“Hả?” Ánh mắt tiên tri loé sáng.

Nó kinh ngạc nói: “Thời gian chi lực, ngươi thế mà nắm giữ thời gian chi lực?”

“Đáng tiếc, vô dụng.”

Tiên tri kinh ngạc sau đó châm chọc, tuy rằng thời gian chi lực rất cường đại nhưng trong mắt nó vẫn vô dụng.

Bởi vì, tuyệt chiêu nó thi triển ra không bị trói buộc, nói cách khác là không có cách nào trói buộc, giam cầm.

“Thời gian cũng không thể giam cầm nó?” Mộc Phàm thay đổi, cảm thấy không ổn.

Gia hỏa này không bị thời gian trói buộc, đây là lần đầu gặp phải, trong lòng Mộc Phàm cảm nhận được nguy hiểm, cảm giác sẽ bị xoá sạch càng ngày càng mạnh.

“Xem ra, chỉ có thể dùng chiêu này.”

Mộc Phàm cắn răng, hừ lạnh một tiếng, ngón tay sờ vào vị trí giữa hai chân mày, có ánh sáng toát ra.

“Thanh thiên chi nhãn!”

Mộc Phàm quát to, thi triển chiêu cấm thuật cuối cùng, cũng là thức cấm thuật cường đại nhất mà hắn lĩnh ngộ được.

Thanh thiên chi nhãn!

Ong, vị trí giữa hai chân mày Mộc Phàm nứt ra, xuất hiện một con mắt.

Đó là một con mắt tái nhợt, vô tình, lạnh nhạt, mang vẻ cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Kh hai mắt Mộc Phàm nhắm lại, Thanh thiên chi nhãn mở ra, con mắt này nhìn thẳng tiên tri, hai ánh mắt vừa va chạm, tức khắc đồng thời chấn động.

“Đây là cái gì?” Tiên tri kinh ngạc hô to, cảm giác bất an cùng khủng hoảng lan tràn.

Con mắt Mộc Phàm vừa mở ra làm nó sợ hãi, khủng hoảng, khó tin, vì sao nhân loại này có năng lực cùng loại với nó?

Nhưng hiện tại tiên tri đã không thể nghĩ nhiều nữa, tuyệt chiêu của nó đã ấp ủ xong, một tia sáng phóng tới.

Tia sáng có lực lượng huỷ diệt hết thảy, mang vận mệnh chi lực.

Xẹt!

Cùng lúc, Thanh thiên chi nhãn cũng bắn ra một tia sáng, đồng dạng mang theo lực lượng mạt sát tất cả mọi thứ.

Hai tia sáng va chạm, không có tiếng nổ mạnh, cũng không có bất kỳ tiếng vang nào, chỉ có vô thanh vô tức triệt tiêu.

Hai loại lực lượng đáng sợ triệt tiêu lẫn nhau, xoá sạch tất cả năng lượng cùng vật chất trong phạm vi mười cây số.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cùng tiên tri giằng co ở đó, hai luồng sáng không ngừng va chạm, triệt tiêu biến mất, rồi lại tiếp tục va chạm.

Phốc!

Đột nhiên, hai bên đồng thời lui ra xa, Mộc Phàm phun một ngụm máu.

“A...” Tiên tri kêu thảm thiết, đã bị trọng thương, trong đôi mắt chảy xuôi huyết lệ, thương thế không nhẹ.

Nó kinh hãi nhìn Mộc Phàm, giận dữ hét: “Con mắt này của ngươi rốt cuộc là thứ gì, vì sao có thể ngăn cản ánh sáng vận mệnh.”

“Thật phiền toái, thế mà không giết chết ngươi.”

Mộc Phàm xoa xoa đôi mắt trên trán, cảm giác đau đớn, vừa rồi thi triển Thanh thiên chi nhãn khi ở trạng thái tăng phúc gấp trăm lần.

Cấm thuật cường đại thế này mà còn không thể giết chết tên tiên tri này, thật sự đáng sợ.

Hắn cảm giác mình chỉ có thể thi triển thêm hai lần Thanh thiên chi nhãn nữa, lúc đó sẽ tiêu hao hết sức lực, nếu vậy sẽ mặc cho người xâu xé.

Không được, cứ tiếp tục thế này thì sớm hay muộn gì mình cũng sẽ bại trận.

“Ngũ hành, âm dương, trận khởi!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm khắc hoạ vô số trận văn, từng đường tiên ngân đan xen, cấu thành một tiên trận cường đại bao phủ.

“Hư không khắc trận, xem ra không giả, ngươi còn là một tên trận sư.”

Tiên tri nhìn tiên trận xung quanh, không hoảng hốt chút nào, ngược lại nhìn Mộc Phàm với ánh mắt châm chọc.

Nó nói: “Thời điểm còn ở trong nhân loại, ta cũng đã chú ý tới ngươi.”

“Nói thật thì ta đã xem qua ký ức linh hồn ngươi, cũng không phát hiện bất kỳ điều gì không ổn, vì sao ngươi lại có thực lực cùng thành tựu kinh người thế này?”

Tiên tri có chút khó hiểu, bởi vì nó đã từng kiểm tra linh hồn Mộc Phàm.

Mộc Phàm nghe xong trong lòng nghiêm nghị, lặng lẽ hỏi: “Hệ thống, nó nói thật sao, ta từng bị nó dò xét ký ức linh hồn?”

“Đúng vậy, nó từng kiểm tra linh hồn của ngươi, nhưng vô dụng, bởi vì bổn hệ thống đã ẩn giấu tất cả, nó chẳng biết được gì. "

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại, rất bình tĩnh.

Mộc Phàm nghe xong nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phát hiện bí mật của mình là được.

“Ngươi vốn không thuộc về nhân loại, ngươi đến từ trung tâm Thần quốc, vì sao cố ý lưu lại nơi này?”

Tiên tri tức giận nói: “Ngươi vốn có thể rời khỏi tinh cầu, đi tới Thần quốc mênh mông, nhưng ngươi lại lưu lại, cố ý phá hư chuyện tốt của ta.”

“Sớm biết rằng, lúc trước liền đề nghị cao tầng chín khu bóp chết ngươi.” Nó nói tới đây, trong lòng cảm thấy hối hận.

Không nên lưu lại Mộc Phàm, hiện tại tốt rồi, người ta đã trưởng thành tới mức có thể uy hiếp nó.

“Nhưng nếu ngươi đã không đi, hiện tại ngươi muốn đi cũng không còn cơ hội, linh hồn của ngươi đã được định trước là sẽ thuộc về ta.”

“Còn nữa, cả bộ thân thể bất tử này cũng sẽ trở thành vật dẫn cho ta, chờ ta bóc linh hồn ngươi ra, nhập vào thân thể ngươi, dung hợp với con mắt kia của ngươi, có lẽ lực lượng của ta sẽ càng cường đại, trở nên vô địch.”

Tiên tri càng nói càng hưng phấn, ánh mắt sáng quắc nhìn Mộc Phàm như nhìn đồ ăn.

Mà Mộc Phàm sao lại không giống nó, hắn cũng xem tiên tri trước mắt là đồ ăn, trong lòng đang suy nghĩ nên ăn thế nào.

“Cười đi, chờ một lúc nữa ngươi liền cười không nổi.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, hai tay đan chéo, khắc hoạ vô số trận văn kết nối với mặt trời, hình thành một trận pháp giam cầm khổng lồ.

“Giam cầm!”

Trong khoảnh khắc tiếng hét to vang lên, tiên tri chỉ cảm thấy căng thẳng, có một lực lượng cường đại giam cầm nó tại chỗ.

Tuy rằng nó tránh thoát trong nháy mắt nhưng nháy mắt này đã đủ để Mộc Phàm triển khai kế hoạch của mình.

“Tiên đỉnh, trấn áp!”

Ngay sau đó, liền thấy Mộc Phàm tế tiên đỉnh ra, tiên tri vừa tránh thoát giam cầm bay tới.

Tiên đỉnh nhanh chóng mở ra thu đôi mắt vào, loảng xoảng, nắp đỉnh đóng chặt, nháy mắt hoàn thành trấn áp.

“Nhân loại, ngươi quá ngây thơ rồi, chỉ dùng một cái đỉnh mà muốn phong ấn ta?”

Trong đỉnh truyền đến tiếng cười điên cuống của tiên tri, tuy rằng nó cũng giật mình nhưng lại không hoảng hốt chút nào, ngược lại bộc phát ánh sáng.

Oanh!

Một tia sáng bắn ra, oanh kích vào vách đỉnh, gây nổ mạnh, làm tiên đỉnh rung động ong ong.

Tiếng loảng xoảng loảng xoảng loảng không ngừng truyền ra, tiên tri đang cố thoát khỏi tiên đỉnh, nắp đỉnh như muốn bị xốc lên.

“Trấn!”

Mắt thấy không ổn, Mộc Phàm vỗ một chưởng vào nắp đỉnh, lực lượng cường đại hung hăng ép xuống, ngăn chặn tiên tri bên trong.

“Bị ta thu rồi còn muốn chui ra sao, kẻ ngây thơ chính là ngươi.”

Mộc Phàm cười lạnh, tiên lực trào ra, hình thành từng vòng trói buộc, lực giam cầm cường đại phối hợp với năng lực phong ấn của tiên đỉnh, tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy bản thể của tiên tri.

Đôi mắt bị vô số xiềmg xích quấn quanh, phong tỏa, tiên tri nhận thấy không ổn, hình như trúng kế rồi.

Mộc Phàm hao hết tâm tư chính là muốn giam cầm nó trong tiên đỉnh, đây mới là chuyện hắn nên làm, bởi vì không giết được tiên tri.

Gia hỏa này có năng lực sống lại vô hạn, chết một lần sống lại một lần, giết không xong thì chỉ có thể giam cầm rồi tìm cách giải quyết.

“Hệ thống, luyện hóa nó cần tốn bao nhiêu?”

Giam cầm tiên tri xong, Mộc Phàm lập tức dò hỏi hệ thống.

Bởi vì hắn biết rõ tiên đỉnh chỉ có thể tạm thời áp chế tiên tri,

phong ấn vĩnh viễn là chuyện không khả thi.

Không bao lâu nữa là tiên tri có thể phá tan phong ấn giết ra, đến lúc đó thật sự rất phiền toái, muốn giam cầm lần nữa cũng không dễ dàng như vậy.

“Ký chủ, chỉ cần nạp một trăm ngàn tỷ, có thể hoàn mỹ luyện hóa, tách lấy năng lực sống lại vô hạn lần của đối phương.”

Hệ thống đưa ra đáp án, rất dứt khoát.

Một trăm ngàn tỷ, Mộc Phàm nghe mà lòng lạnh ngắt, tê tái, thế mà tốn nhiều tiền như vậy.

Trước đó vừa mới kiếm được một mớ, gia sản cũng chỉ khoảng một trăm ngàn tỷ, hiện tại hệ thống một mở miệng liền phải dùng hết, nói không đau lòng là nói dối.

Dù sao số tiền vất vả tích cóp sắp hết sạch, có chút buồn bực.

Loảng xoảng!

Tiên đỉnh chấn động, phát ra từng tiếng vang lớn, quả nhiên không áp chế được tiên tri, nó sắp thoát rồi.

“Nhân loại, ngươi không cách nào phong ấn ta.”

Chỉ nghe từ trong tiên đỉnh truyền đến tiếng tiên tri cười to, hơi thở dần dần trở nên khủng bố, thật sự không có biện pháp trấn áp gia hỏa quỷ dị này.

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, hừ nói: “Nếu không trấn áp được, vậy thì luyện hoá ngươi.”

“Ha ha ha ha, thật buồn cười.”

Tiên tri nghe lời này lại cười ha hả, mang vẻ châm chọc cùng khinh thường.

Nó nói: “Nhân loại, ngươi quá ngây thơ rồi, thế mà muốn luyện hóa ta, ngươi căn bản không biết mình buồn cười thế nào, thật đáng buồn.”

“Nhân loại chính là vô tri, ngu muội.”

Giọng điệu tiên tri tràn ngập sự khinh thường, căn bản không tin Mộc Phàm có thể luyện hóa nó.

Trấn áp cũng không trấn được nói gì tới luyện hóa, chẳng phải quá buồn cười sao?

“Cố gắng cười đi, ngươi sắp cười không nổi rồi.”

Mộc Phàm hừ một tiếng, không để ý tới lời tiên tri.

“Hệ thống, nạp một trăm ngàn tỷ, luyện chết nó cho ta.”

Hắn đồng ý nạp một trăm ngàn tỷ, trực tiếp luyện hóa tên tiên tri quỷ dị này.

Đinh!

“Nạp một trăm ngàn tỷ, bắt đầu luyện hóa.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, Mộc Phàm liền cảm giác được có một sức mạnh to lớn trào ra, nháy mắt bao vây tiên đỉnh.

Tiên tri đang ra sức thoát khỏi tiên đỉnh đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm, hơi thở tử vong trực tiếp bao phủ nó.

“A... Đây là cái gì?”

Chỉ nghe từ trong tiên đỉnh truyền đến tiếng thê lương kêu thảm thiết.

Giờ khắc này, tiên tri thật sự sợ hãi.

Chương 442: Thật thảm

-

Trên mặt trời, năng lượng vô tận bùng nổ, sôi trào.

Tiên đỉnh lơ lửng, phát ra từng tiếng vù vù.

Ong!

Tiên đỉnh chấn động, bên cạnh có một người, đúng là Mộc Phàm.

“A.... Nhân loại, ta không để yên cho...”

Giờ phút này, từ trong tiên đỉnh không ngừng có tiếng tiên tri kêu la thảm thiết truyền đến.

Nó ý thức được mình thật sự trúng kế rồi, nhân loại này thật sự có năng lực luyện hóa nó.

Tiên tri hoảng sợ, cảm nhận được chính mình đang bị một cổ lực lượng thần bí giam cầm, bắt đầu luyện hóa nó.

Loại năng lực này rốt cuộc là thứ gì, vì sao có thể trực tiếp giam cầm luyện hóa nó, quả thực không thể tin nổi, căn bản không có khả năng tồn tại.

“Không, ta sẽ không chết, vận mệnh hư vô, mở!”

Tiên tri bạo phát toàn bộ năng lực của mình, thi triển một loại lực lượng đáng sợ, vận mệnh chi lực bùng nổ chống lại sức mạnh to lớn của hệ thống.

“Hệ thống, có vấn đề sao?”

Mộc Phàm khẩn trương nhìn tiên đỉnh rung động kịch liệt, tản ra ánh sáng, giống như sắp nổ tung.

“Vấn đề không lớn, xin ký chủ chờ chút, lập tức xong ngay.”

Hệ thống đáp lại một câu.

Nhìn tiên đỉnh không ngừng run, bên trong truyền ra tiếng tiên tri phẫn nộ rít gào, thống khổ kêu rên, không ngừng chống lại hệ thống.

Đáng tiếc, chung quy vẫn không sánh được với hệ thống, cuối cùng mất dần sức chống cự.

“Không, đây rốt cuộc là lực lượng gì?”

“Nhân loại đáng giận, thả ta ra, đánh một trận công bằng.”

Tiên tri luống cuống, thế mà nói ra lời này.

Mộc Phàm nghe xong khinh thường, còn đại chiến công bằng, ngươi bị động kinh sao?

Kẻ ngốc mới thả ngươi ra, thật vất vả tính kế thu ngươi vào tiên đỉnh mới có cơ hội để hệ thống luyện hóa.

Bỏ lỡ cơ hội tốt thế này thật sự khó kiếm, tiên tri này có năng lực quỷ dị khó lường, nếu đào tẩu thì mình không biện pháp nào bắt được.

Trước đó từng tìm kiếm tung tích của nó, nhưng vẫn không phát hiện, hiện giờ lại chạy ra, hiển nhiên là nó cho rằng bản thân đã không cần cố kỵ gì nữa.

Nhưng đáng tiếc gặp phải kẻ bật hack mang hệ thống như Mộc Phàm, kết cục tất nhiên phải thê thảm rồi

“A... Lực lượng căn nguyên của ta, năng lực sống lại của ta...”

“Không...”

Từng tiếng kêu rên thê lương truyền đến, dần dần, âm thanh trong tiên đỉnh không ngừng yếu bớt, cuối cùng tắt hẳn.

Tiên tri cường đại quỷ dị thua trong tay Mộc Phàm như vậy, bị hệ thống luyện hóa, thật sự là thê thê thảm thảm nha.

Gia hỏa đáng thương, nếu không xuất hiện thì Mộc Phàm cũng tìm không thấy nó, cũng không có biện pháp chơi chết nó, hiện tại rất

tốt.

Mộc Phàm vui mừng còn tiên tri thì rơi vào bi kịch, hoàn toàn tự đưa tới cửa tới, chưa bao giờ đoán được mình sẽ có một cái kết cục thế này.

Bởi vì trước khi tới, tiên tri cũng đã từng dự đoán trước là không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng vấn đề lại ở chỗ nó không có cách nào đoán trước được sự xuất hiện của Mộc Phàm.

Cho nên chỉ có thể nói là nó gặp bi kịch, dù có thể đoán trước tương lai, nhưng Mộc Phàm có hệ thống, căn bản là không trong phạm vi tiên đoán của nó.

Đinh!

“Luyện hóa xong, bắt đầu dung hợp.”

Sau một lúc, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Tâm thần Mộc Phàm chấn động, vui mừng, rốt cuộc cũng xong, tiên tri quỷ dị đã bị hệ thống luyện hóa sạch.

Tuy rằng đã tốn hết một trăm ngàn tỷ, nhưng tiền chính là phù du, hết còn có thể kiếm lại, xử lý tiên tri mới là chuyện mấu chốt.

“Hô, cuối cùng cũng xong.” Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Thật sự nhẹ nhõm, trong lúc đại chiến, toàn thân đều cảm thấy áp lực vì không giết được tên khốn nạn này, không có biện pháp nào cả, vì nó có thể sống lại vô hạn.

Bây giờ có hệ thống ra sức, thật là khiến lòng người sảng khoái.

Ong!

Chỉ nghe một tiếng vù vù, từ tiên đỉnh có một cổ lực lượng thần bí trào ra, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Mộc Phàm.

Cổ lực lượng này chính là căn nguyên của tiên tri, còn có năng lực sống lại vô hạn.

“Tê, thật đau...” Mộc Phàm hít hà một hơi.

Dung hợp căn nguyên cùng năng lực của tiên tri làm hắn cảm thấy vô cùng đau nhức, thân thể, linh hồn, ý chí đều truyền đến cảm giác thống khổ.

Nhưng trong thống khổ lại có vui sướng, một loại lực lượng thần bí dung nhập vào cơ thể khiến Mộc Phàm vốn đã có năng lực bất tử chi thân càng thêm quỷ dị.

Đã có bất tử chi lực, hiện tại dung nhập thêm năng lực sống lại vô hạn quỷ dị, cả hai dung hợp khiến hắn trở nên càng khủng bố hơn.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được năng lực sống lại vô hạn.”

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm từ trong thống khổ bừng tỉnh.

Hắn yên lặng cảm nhân thân thể biến hóa, mỗi một tế bào đều có một loại lực lượng thần bí, một tế bào có thể để hắn sống lại một lần.

Đây là một loại năng lực chết đi sống lại thật sự.

“Hệ thống, giải thích năng lực này một chút, nó khác gì với năng lực bất tử?”

Mộc Phàm kiểm tra một lần, cảm giác thân thể, tu vi tăng trưởng không ít, thu hoạch lớn nhất vẫn là năng lực sống lại vô hạn này.

“Ký chủ, nói đơn giản chính là ngươi có năng lực sống lại vô hạn, giá phải trả chính là tiêu hao một tế bào một lần.”

Hệ thống đưa ra lời giải thích, Mộc Phàm nghe mà mừng rỡ không thôi.

Năng lực của tiên tri dung hợp với năng lực bản thân Mộc Phàm, phát sinh sự biến hóa, từ đó hắn nắm giữ loại năng lực sống lại vô hạn của riêng mình.

Không giống như tiên tri cần tiêu hao một linh hồn mới có thể sống lại, mà chỉ cần tiêu hao một tế bào nho nhỏ của bản thân.

Hơn nữa, với loại năng lực bất tử này, hiện tại có thể nói là Mộc Phàm không thể bị giết chết.

Tiêu hao một tế bào có thể sống lại một lần, nhưng có thể một bổ sung tế bào, cho nên trên lý luận, Mộc Phàm đã có năng lực sống lại vô hạn thực sự.

“Bất tử chi lực công thêm năng lực sống lại vô hạn, có phải hiện tại ta đã biến thành một quái vật đánh không chết hay không?”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán nhìn thân thể mình, hoàn mỹ, cường đại, có thể khiến nữ nhân nhìn thấy đều thét chói tai.

“Đúng rồi, hệ thống, ta cảm giác hình như Thanh thiên chi nhãn tiến hóa, có thêm một loại năng lực?”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, sờ sờ vị trí giữa hai chân mày.

Vừa mới dung hợp căn nguyên của tiên tri, đạt được lực lượng của tiên tri, Thanh thiên chi nhãn có sự tiến hóa.

“Ký chủ cảm giác không sai, Thanh thiên chi nhãn thật sự tiến hóa.”

Hệ thống đáp lại, nó giải thích: “Bởi vì ký chủ dung hợp một tia căn nguyên vận mệnh căn nguyên, cho nên hiện tại ký chủ nắm giữ một tia vận mệnh chi lực.”

“Loại năng lực có thể so với năng lực mạt sát của Thanh thiên chi nhãn, có thể trực tiếp cắt đứt vận vận mệnh của một sinh vật.”

Hệ giải thích giúp Mộc Phàm hiểu ra cấp bậc của loại năng lực này.

Hắn suy tư gì đó nói: “Vận mệnh chi lực, xem ra tên tiên tri này nắm giữ loại năng lực nào đó, nếu không thì làm sao đoán trước tương lai, thậm chí thi triển loại năng lực đáng sợ này?”

“Đáng tiếc, không có lưu lại ký ức của đối phương.” Mộc Phàm nhíu mày, có chút tiếc hận nói.

Lại nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, đây không phải là bản thể của nó, chỉ là một tia căn nguyên, có một phần lực lượng của bản thể.”

“Ngươi nói cái gì?” Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, chấn động.

Hệ thống nói tên tiên tri vừa mới luyện hóa không phải là bản thể, chẳng phải là nói mình vẫn không giết chết đối phương sao?

Phiền toái rồi, thế mà không phải bản thể.

“Đúng vậy ký chủ, trong quá trình luyện hóa, ký ức đối phương tự động biến mất, có lẽ là một loại cơ chế tự bảo hộ, không cách nào giữ lại.”

“Có thể kết luận, nó không phải bản thể, bản thể thật sự cũng không xuất hiện.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm im lặng, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút áp lực cùng nguy cơ.

Tiên tri này quỷ dị khó lường, một cái phân thân đã khó đối phó như thế, vậy bản thể đáng sợ đến mức độ nào?

Chẳng biết nó ẩn giấu ở nơi nào, Mộc Phàm cảm thấy đau đầu, một tên địch nhân mà mình không thấy mới là kẻ địch đáng sợ nhất, uy hiếp cực lớn.

“Hệ thống, có thể tìm được bản thể của đối phương sao?”

Mộc Phàm chưa từ bỏ ý định, hỏi một câu.

Chỉ tiếc, hệ thống đáp lại câu: “Có thể, chỉ cần nạp một trăm ngàn tỷ, có thể tìm được vị trí cụ thể của bản thể cùng thông tin.”

“....”

Nghe xong, Mộc Phàm câm nín, không biết trong lòng có bao nhiêu buồn bực.

Hệ thống chỉ không tốt ở điểm này.

Vừa rồi đã nạp sạch tài sản rồi, còn tiền đâu mà tìm bản thể của tiên tri, quả thực chính là tương đương với chưa nói gì.

“Thôi, rồi sẽ có biện pháp bắt được.”

Mộc Phàm gạt đi tạp niệm, không nghĩ nhiều nữa, giải quyết nguy cơ trước mắt nguy cơ mới là chuyện quan trọng.

Còn bản thể tiên tri ở đâu, có âm thầm tính kế hay không, hay thậm chí đang âm thầm đối phó với hắn thì hắn cũng không cách nào đoán được.

Giải quyết tiên tri rồi, kế tiếp chỉ còn lại con Tinh không cự thú kia, chỉ cần làm thịt nó thì ba mươi sáu tộc Hắc vực cũng xong.

Vèo!

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm nhảy lên, vọt ra khỏi mặt trời.

Cả người được bao phủ bởi ngọn lửa, giống như một mặt trời nhỏ, tản mát ra nhiệt lượng khủng bố.

Khi hắn lao ra từ mặt trời thì nhìn thấy hai đầu cự thú đang đại chiến trong tinh không.

Không biết có phải bởi vì tiên tri bị giết hay không mà Mộc Phàm cảm giác lực lượng của Tinh không cự thú đã yếu hơn rất nhiều, còn có vẻ táo bạo.

Đây là dấu hiệu mất khống chế, tiên tri đã chết, không còn kẻ nào khống chế con Tinh không cự thú này cho nên nó bị Côn áp chế.

“Không biết là hầm canh, nướng, chiên dầu hay hấp muối Tinh không cự thú mới ngon đây?”

Mộc Phàm đứng trong tinh không, nhìn cự thú rơi vào thế hạ phong, hai mắt loé sáng, trong đầu thế mà nghĩ nên nấu ăn như thế nào mới ngon.

“Ngao!”

Đột nhiên, Tinh không cự thú rít gào, tiếng gào chấn động toàn bộ

hệ Thái Dương, thậm chí khiến địa cầu run rẩy.

“A, không đúng, nó muốn chạy sao?”

Mộc Phàm nhận thấy Tinh không cự thú muốn chạy trốn.

Quả nhiên, chỉ thấy Tinh không cự thú tránh khỏi công kích của Côn, rồi quay đầu tăng tốc, ầm ầm ầm phóng ra khỏi hệ Thái Dương.

Chương 443: Đánh gục Tinh không cự thú

Tinh không cự thú muốn chạy, gạt Côn sang một bên, trực tiếp quay đầu tăng tốc muốn lao ra khỏi hệ Thái Dương.

Oanh!

Vô số thiên thạch lớn lớn bé bé bị đâm nát.

“Ngoẳng...” Côn phát ra tiếng gầm giận dữ, vung cái đuôi, cuốn Thiên hà trực tiếp giết qua.

Nó mở miệng rộng, phun ra một ngụm Nhược thủy, ăn mòn một mảng thịt lớn trên đuôi Tinh không cự thú, lộ ra xương cốt khủng bố.

Nhưng Tinh không cự thú lại quyết tâm muốn chạy, thậm chí không thèm quan tâm, hoàn toàn không để ý tới Côn đang đuổi giết phía sau.

“Thời gian tĩnh lặng!”

Đột nhiên, phía trước Tinh không cự thú có một bóng người xuất hiện chặn đường, vạn vật đều ngưng đọng.

Vô số thiên thạch đứng lại, Tinh không cự thú cũng cứng đờ tại chỗ.

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm tích tụ lực lượng toàn thân, nện một quyền oanh vào trán Tinh không cự thú.

Đông!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, đầu Tinh không cự thú nổ mạnh, xuất hiện một lỗ thủng khủng bố, máu loãng phun trào, bị một quyền đánh bay ngược lại.

“Rống...” Tinh không cự thú thống khổ rít gào, tràn ngập phẫn nộ.

Nhưng không chờ nó phát hỏa, Côn phía sau đã đuổi tới, há miệng rộng đầy răng cắn vào thân thể Tinh không cự thú.

Cú đớp này khiến Tinh không cự thú kêu thảm thiết, máu thịt tung toé, bị Côn cắn mất một mảng lớn.

Hai mắt nó đỏ tươi, loé lên ánh sáng thô bạo, rít gào táp về phía Mộc Phàm.

Tinh không cự thú không để ý tới Côn mà trực tiếp cắn về phía Mộc Phàm, muốn từ nơi này giết ra khỏi hệ Thái Dương.

Bởi vì tiên tri khống chế nó đã chết, Tinh không cự thú không bị kẻ nào khống chế tự nhiên muốn chạy trốn, nhưng lại bị Mộc Phàm ngăn lại.

“Ngươi chạy không thoát.”

Mộc Phàm cười lạnh, giơ tay một ngón tay thọc tới, tinh không xuất hiện từng gợn sóng.

Đông!

Tinh không cự thú nhào tới, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, thế mà va vào một vách tường năng lượng vô hình, vô số ký hiệu, tiên ngân đan xen, cấu thành một bức tường chặn nó lại.

Tinh không cự thú lắc lắc đầu, gào thét tiếp tục đụng tới, tiếng ầm ầm ầm không ngừng vang vọng.

Trong tinh không, con cự thú này nổi cơn điên nhưng lại không cách nào đâm vỡ bức tường mà Mộc Phàm dựng nên.

Côn lại đuổi tới, bắt đầu cắn xé, một ngụm một miếng thịt, xương cốt của nó cũng bị Côn cắn đứt, máu thịt lẫn lộn.

“Ngao...” Tinh không cự thú phẫn nộ rít gào, xoay người cắn về phía Côn, hai cự thú lại tiếp tục vật lộn.

Mộc Phàm triệt tiêu tường năng lượng, trong tay có thêm một cây cung, tiên quang lượn lờ, bề mặt phủ kín tiên văn.

Đúng là Thí thần cung.

Ong!

Mộc Phàm kéo cung, tiên lực toàn thân ngưng tụ thành một mũi tên, mũi tên này khiến cho Tinh không cự thú khủng hoảng, muốn đẩy Côn ra, giết về phía Mộc Phàm.

Đáng tiếc nó vừa mới quay đầu, liền cảm giác nguy hiểm ập tới, còn chưa kịp có phản ứng thì thấy một tia sáng cắt ngang tinh không.

Nguy hiểm!

Tinh không cự thú theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, muốn nghiêng đầu né tránh, nhưng hình thể quá lớn, hơn nữa tốc độ của mũi tên quá nhanh.

Chỉ nghe một tiếng "Phốc", mũi tên cắm vào sọ não Tinh không cự thú, nháy mắt xuyên thủng, mang theo một dòng máu.

"Ngao..." Một tiếng hét thảm vang lên, Tinh không cự thú bị một mũi tên xỏ xuyên qua đầu, trọng thương.

Mộc Phàm bắn ra một mũi tên ẩn chứa thí thần chi lực, kỹ thuật bắn cung cường đại, một mũi tên liền khiến Tinh không cự thú trọng thương, nó thống khổ kêu rên, quay cuồng trong tinh không.

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại kéo cung lần nữa, tiên lực lại ngưng tụ thành một mũi tên khoá chặt nó.

Băng!

Mũi tên nhọn xé không, lại bắn vào người Tinh không cự thú, lần này trực tiếp xỏ xuyên qua một con mắt của nó, tạo ra thành một cái lỗ thủng, máu tươi phun trào.

Mũi tên này có uy lực càng khủng bố hơn, còn trúng nhược điểm là mắt của Tinh không cự thú, khiến thương càng thêm thương, nó thống khổ quay cuồng.

Nhìn thấy Tinh không cự thú trọng thương, Côn nhân cơ hội cắn cổ nó, cú táp cường đại xé xuống một mảng thịt lớn, lộ ra xương cốt bên trong.

"Ngoẳng..." Côn hét to, hung hãn cắn xé cổ Tinh không cự thú,

cảnh tượng máu me tàn bạo, Tinh không cự thú bắt đầu thoi thóp.

Tinh không cự thú vốn rất cường đại, không phân cao thấp với Côn, cả hai đánh đến khó phân thắng bại, nhưng khi tiên tri chết đi, nó cũng từng bước đi về hướng bại vong.

Hiện tại bị hai mũi tên của Mộc Phàm trọng thương cộng thêm Côn công kích mãnh liệt, nhanh chóng suy yếu, phần cổ gần như bị cắn đứt, máu loãng giàn giụa trong tinh không.

“Ngao...” Tinh không cự thú hướng về tinh không mênh mông bên ngoài hệ Thái Dương kêu rên một tiếng, cuối cùng vô lực rũ đầu xuống.

Răng rắc!

Côn một ngụm cắn đứt nó cổ, đến đây, Tinh không cự thú cường đại đã bị xử lý.

Nhìn Tinh không cự thú chết đi, cổ bị Côn cắn đứt, máu còn đang không ngừng phun trào ra, trong ánh mắt mang theo sự không cam lòng.

Nó là một sinh vật cấp bá chủ trong tinh không, lấy hành tinh làm thức ăn, không ngờ lại ngã xuống ở chỗ này, bị Côn cùng Mộc Phàm liên thủ xử lý.

“Cuối cùng cũng xong.”

Mộc Phàm thu hồi Thí thần cung lắc mình đi tới trước thi thể Tinh không cự thú.

Con này quá lớn, địa cầu không chứa nổi.

“Máu nó cũng là thứ tốt, không thể lãng phí.”

Nhìn máu Tinh không cự thú bay lả tả xung quanh, Mộc Phàm lấy đồ chứa ra thu gom.

Máu Tinh không cự thú ẩn chứa năng lượng cường đại, có hiệu quả kinh người, có thể dùng để rèn luyện thân thể.

Đương nhiên, thân thể Mộc Phàm hiện tại cũng đã đủ cường đại rồi, trước mắt thì hiệu quả tôi thể của máu Tinh không cự thú này đối với hắn không cao.

Muốn Vô thượng tiên thể tăng trưởng thêm nữa rất khó, máu Tinh không cự thú cũng không có hiệu quả lớn.

Nhưng ít ra cũng có một chút hiệu quả, Mộc Phàm thu thập lại, mình không dùng được thì cho bằng hữu hoặc là buôn bán lấy tiền.

Cứ như vậy, Mộc Phàm gom nhặt tất cả máu vương vãi trong tinh không, thậm chí lấy hết máu còn sót lại trên thi thể.

Lượng máu gom được nhiều như biển Thái Bình Dương.

Có thể thấy được đầu Tinh không cự thú này khổng lồ cỡ nào, máu trong cơ thể lại nhiều như thế.

Nếu rút cạn Thái Bình Dương sau đó rót máu Tinh không cự vào thì lập tức sẽ có một biển máu.

“Chậc chậc, cả người Tinh không cự thú toàn là bảo bối.”

Mộc Phàm góp nhặt máu, nhìn thi thể Tinh không cự thú, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, cả người gia hỏa này toàn là bảo.

“Thi thể quá lớn, không thể nướng một lần rồi, chỉ có cắt thịt, róc xương, xử lý trước.”

Hắn lầm bầm lầu bầu nói, lại thấy Côn bên cạnh thi thể đang há miệng cắn xé, nhai nuốt luôn cả xương cốt.

Gia hỏa này trực tiếp ăn sống a.

Mộc Phàm câm nín, nhưng nhìn thấy Côn ăn ngon lành nên không có ngăn cản, dù sao thi thể Tinh không cự thú rất lớn, không sợ không có ăn.

“Ăn từ từ, nhưng đừng ăn hết, Tiểu kỳ lân còn chưa có ăn đó.”

Mộc Phàm phân phó một tiếng, bắt đầu thu hoạch tinh hoa của

Tinh không cự thú, cắt bỏ một bộ phận thịt chất tốt nhất, còn móc ra một ít xương cốt để chuẩn bị nấu canh.

Máu thịt Tinh không cự thú ẩn chứa năng lượng quá lớn, nó ăn tinh cầu mà lớn lên, trong cơ thể lại ẩn chứa rất nhiều khoáng vật.

Xương cốt quả thực cứng hơn cả Thần khí, dù nấu canh hay luyện khí đều thuộc loại tài liệu nhất đẳng, tất nhiên không thể bỏ qua.

Tinh không cự thú đáng thương bị tiên tri mang đến lại chết thảm nơi này, thi thể đều bị Mộc Phàm cùng Côn không ngừng cắt xẻ.

“Ngươi đừng ăn, nhanh đi đoạt mấy toà Tinh không thành lũy cho ta, tiêu diệt hết đám dị tộc.”

Nhìn Côn còn đang ăn, Mộc Phàm có chút bực bội, lập tức quát to một tiếng.

Côn vừa nghe ủy khuất nhìn hắn, cuối cùng lưu luyến quay đầu, hướng tới những toà Tinh không thành lũy của ba mươi sáu tộc Hắc vực.

Côn vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt vô số người.

Trên địa cầu, tất cả mọi người đều nhịn không được mà hưng phấn, hoan hô, thấy Tinh không cự thú bị giết chết, còn thấy được hy vọng thắng lợi.

“Tinh không cự thú đã chết?”

Lúc này, cường giả ba mươi sáu tộc Hắc vực luống cuống, nhìn xác Tinh không cự thú chắn ngang hệ Thái Dương mà sợ hãi không thôi.

Tinh không cự thú vừa chết, đại biểu cho vị tiên tri cường đại kia cũng đã chết, vậy bọn chúng liền rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

“Không tốt, là tiên thú!”

“Con tiên thú kia tới.”

“Chạy mau.”

Nhìn thấy Côn xông tới, dị tộc trên từng tòa Tinh không thành lũy đều hoảng sợ, đây chính là tiên thú thượng cổ đánh bại Tinh không cự thú.

Tinh không thành lũy vốn đang miễn cưỡng chống đỡ Kỳ lân cùng tiên cốt tập sát, nhưng hiện tại thêm tiên thú đang sợ như Côn nữa thì không xong.

“Khởi động không gian nhảy vọt!”

“Trốn!”

Trong lúc nhất thời, từng tòa Tinh không thành lũy bộc phát ánh sáng mãnh liệt, mạnh mẽ khởi động không gian nhảy vọt, muốn thoát khỏi nơi này.

Chúng nó biết đại thế đã mất, đã thua trận chiến này, không chạy sẽ ở lại mãi mãi.

“Ngoẳng!”

Nhận thấy bọn chúng muốn chạy, Côn hét to, đột nhiên tăng tốc, mở miệng rộng táp tới, từng tòa thành lũy rơi vào bụng nó.

Một ngụm trực tiếp nuốt lấy mười mấy tòa Tinh không thành lũy, mấy toà còn lại đúng lúc khởi động không gian nhảy vọt, đang muốn nhảy vào không gian để đào tẩu.

“Rống!”

Lúc này, Kỳ lân bất chấp phá hư thành lũy, trực tiếp phun ra một ngọn lửa, nháy mắt đánh trúng năm toà Tinh không thành lũy, cắt ngang bước nhảy không gian.

Tiên cốt mạnh mẽ ra tay, ngăn cản hai tòa Tinh không thành lũy, nhưng cuối cùng vẫn có mười mấy tòa Tinh không thành luỹ trốn thoát.

“Đáng chết!”

“Mau đuổi theo, ngăn bọn chúng lại!”

Nhìn mười mấy toà Tinh không thành lũy chạy mất, Côn và Kỳ lân đều nổi giận, cảm giác rất mất mặt, thế mà để chạy thoát.

Làm sao giao phó với lão đại đây?

Đáng tiếc, thành lũy của những tên dị tộc đã nhảy vào không gian biến mất, muốn đuổi theo cũng không thể.

Mộc Phàm đang cắt xẻ thi thể Tinh không cự thú nhìn thấy cảnh này, nhịn không được âm thầm lắc đầu, hai con tiên thú này vẫn còn quá non.

Nhưng hắn không để ý, dù chạy mất nhưng vẫn có không ít thu hoạch.

“Thi thể tinh không cự thú quá lớn.”

Một lúc sau, Mộc Phàm ngừng lại, vẻ mặt buồn bực nhìn thi thể khổng lồ trước mắt, vừa rồi thu lấy khoảng mấy trăm triệu tấn thịt.

Nhưng vẫn chưa xử lý được một phần mười thi thể này, trong lúc nhất thời hết chỗ nói rồi.

“Hệ thống, thu nhỏ nó lại, cất vào không gian của hệ thống.”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể để hệ thống hỗ trợ thu hồi, đặt trong không gian chứa đựng.

Còn chuyện bỏ vào thế giới trong cơ thể, bị choáng váng mới làm vậy, thi thể lớn thế này thì thế giới của mình cũng không chứa nổi.

Vù!

Ánh sáng chợt lóe, chỉ thấy thi thể Tinh không cự thú đã biến mất.

Chương 444: Đại tan tác

Trong không gian mênh mông, một tòa Tinh không thành luỹ đang cấp tốc chạy trốn.

“Rốt cuộc tránh được một kiếp.”

Trên thành lũy, một tên thống soái Hắc uyên tộc đổ mồ hôi, cả người thả lỏng.

Vừa rồi gặp chuyện quá khủng bố, vốn dĩ đang cường thế tiến công, kết quả lại tan tác, tiên tri chết trận, Tinh không cự thú bị chém giết.

Có thể thấy được đám dị tộc này sợ hãi thế nào.

“Mau, tăng tốc thoát đi, trở về báo cáo tin tức.”

Thống soái Hắc uyên tộc kinh hoảng.

“Còn nữa, lan truyền tin tức để Thần quốc biết nơi này có Thiên Đình thượng cổ.”

Ngay sau đó, thống soái Hắc uyên tộc nở nụ cười dữ tợn, thế mà muốn lan truyền tin tức giả, rõ ràng là muốn Thần quốc đối phó với nhân loại địa cầu.

“Một khi Thần quốc chú ý tới nơi này, nhân loại đừng hòng sống sót.”

Nghĩ vậy, thống soái Hắc uyên tộc đắc ý cười ha hả.

“Ý tưởng rất tốt, đáng tiếc, ngươi không cơ hội.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt truyền đến làm vẻ mặt thống soái Hắc uyên tộc cùng đám cường giả dị tộc đọng lại, thân thể cứng đờ.

“Ai?”

Thống soái Hắc uyên tộc kinh hoảng hét to một tiếng, xoay người

nhìn, thấy một thiếu niên nhân loại đang chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy người tới, tất cả dị tộc đều lộ vẻ hoảng sợ.

“Là ngươi?”

Dị tộc hoảng sợ nhìn người tới, đúng là Mộc Phàm.

Thiếu niên nhân loại này đã chém giết tiên tri, bắn chết Tinh không cự thú, mức độ khủng bố đã doạ đám dị tộc sợ muốn vỡ mật.

“Lên, mau giết hắn!”

“Khởi động chế độ tự hủy.”

Rất nhanh, thống soái Hắc uyên tộc hoảng sợ rít gào hạ lệnh, muốn vây công Mộc Phàm, thậm chí khởi động chế độ tự huỷ của thành lũy.

Đáng tiếc đã không kịp rồi, thân thể tất cả dị tộc cứng đờ, không nhúc nhích, biểu tình trên mặt đều đọng lại.

“Tan biến đi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, giơ một ngón tay thọc tới.

Chỉ nghe tiếng phốc phốc phốc, thân thể từng tên dị tộc nổ nứt, hóa thành bột mịn, không ngừng tiêu tán.

“Không...” Thống soái Hắc uyên tộc giãy giụa rống giận, muốn thoát khỏi giam cầm.

Đáng tiếc, dưới tác dụng của thời gian tĩnh lặng, không có một tên dị tộc nào có thể chạy thoát, hoàn toàn bị giam cầm, nối tiếp nhau chết đi.

Mộc Phàm bước từng bước, thân thể từng dị tộc hóa thành bột mịn tiêu tán, không thể phản kháng một chút nào.

Còn tên thống soái Hắc uyên tộc thì bị Mộc Phàm nắm cổ, Ngọn lửa vĩnh hằng phun trào, thiêu hắn thành tro tàn.

Trong một phút nắn ngủi, tất cả dị tộc trên thành lũy đã bị chém giết sạch sẽ.

Tinh không thành luỹ bị Mộc Phàm hoàn hảo thu lại, đây chính là thứ tốt nha, lấy về bán đấu giá chắc chắn có thể kiếm được một núi tiền.

Cũng không biết hiện tại chín khu còn bao nhiêu tiền.

“Để vài toà thành lũy chạy thoát, đáng tiếc, mất mấy ngàn tỷ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhìn tinh không mênh mông, chung quy vẫn để vài toà thành lũy chạy mất, dù sao tới mười mấy tòa Tinh không thành luỹ cùng nhau chạy trốn, phân tán thoát đi.

Mình không ngừng đuổi giết vẫn để lọt vài toà thành lũy, nhưng thu hoạch cũng đã không kém rồi.

Hắn thu tòa thành lũy cuối cùng, xoay người xé rách không gian bước vào, xuyên qua không gian trở về hệ Thái Dương.

Oanh!

Mới vừa về tới liền nhìn thấy trên vũ trụ ngoài địa cầu có vô số chiến hạm, từng chiếc tựa như chuột chạy qua đường, chạy tán loạn.

Tiên tri đã chết, tinh thú bị đánh gục, thành lũy cũng bị bắt, đám hạm đội còn lại tự nhiên rơi vào hỗn loạn, khủng hoảng.

Đây là tuyên cáo ba mươi sáu tộc Hắc vực đã thất bại, bọn chúng bị nhân loại không ngừng đuổi giết.

Đứng trong tinh không, Mộc Phàm nhìn về địa cầu, vô số chiến hạm dị tộc đang điên cuồng chạy ra, muốn thoát khỏi hệ Thái Dương, thậm chí muốn tiến hành không gian nhảy vọt.

Chỉ tiếc nơi này đã bị một từ trường vô hình phong tỏa, giam cầm, không thể thực hiện không gian nhảy vọt, chỉ có thể tăng tốc chạy đi.

Tất cả đều là công lao của Mộc Phàm, hắn đã phong toả không

gian, tự nhiên là không có biện pháp tiến hành không gian nhảy vọt rồi.

Cũng không thể buông tha mấy trăm vạn chiến hạm dị tộc, đây đều là chiến lợi phẩm nha, giết dị tộc là có thể đoạt được chiến hạm.

Đối với Mộc Phàm mà nói chính là một đống tiền to, đối nhân loại địa cầu mà nói tuyệt đối là một lần đại thắng.

Thậm chí thu hoạch ở trận chiến này đã vượt qua cuộc chiến Thiên truỵ, có thể nói là trận thắng lợi lớn nhất kể từ khi nhân loại bắt đầu tranh đấu cùng dị tộc.

“Rống!”

Kỳ lân rống giận, Côn rít gào, hai con tiên thú triển khai tàn sát trong vũ trụ, không biết đã cắn nuốt bao nhiêu sinh linh dị tộc.

Dị tộc trong vũ trụ đã bị quét sạch, còn đám dị tộc đã tiến vào địa cầu căn bản không biết tình hình đại chiến bên ngoài.

Hiện tại, chỉ còn lại dị tộc trên địa cầu cùng dị tộc phương tây đang suất lĩnh quân đoàn con rối nhân loại thần phục bọn chúng tiến công chín khu.

Chỉ là chín khu có trận pháp phòng ngự cường đại, từng luồng tiên quang đan xen, tràn ngập, có thể nói là sức phòng ngự của chín khu bây giờ đang ở mức mạnh nhất từ trước tới nay.

Ầm!

Đột nhiên, một tòa thành lũy rách nát từ vũ trụ rơi xuống, lập tức vọt vào tầng khí quyển, không ngừng thiêu đốt, rất nhiều mảnh vỡ rơi xuống địa cầu.

Nhìn thành lũy khổng lồ rơi xuống, tất cả dị tộc đều kinh ngạc.

Chuyện càng khủng bố hơn còn ở phía sau, chỉ thấy một cái đầu cực to thò vào tầng khí quyển, hai con mắt khủng bố từ trên cao nhìn xuống vô số dị tộc phía dưới.

“Côn!”

“Là tiên thú của chúng ta!”

Trong lúc nhất thời, tất cả nhân loại hưng phấn hoan hô.

Đặc biệt là thấy cảnh Tinh không cự thú bị giết chết thông qua thiết bị giám sát, nhân loại biết bọn họ giành thắng lợi.

“Mau xem, là Kỳ lân!”

Có một con thú khổng lồ vọt vào tầng khí quyển, hơi thở điềm lành cuồn cuộn thổi tới, một con Kỳ lân dẫm tường vân tiến vào.

“Chúng ta thắng lợi!”

“Chiến trường vũ trụ đã giành được thắng lợi.”

“Nhân loại tất thắng!”

“Giết a!”

Chiến trường vũ trụ giành được thắng lợi khiến sĩ khí nhân loại tăng cao, vô số người cuồng nhiệt rít gào, cầm binh khí trong tay bộc phát chiến lực cường đại hơn.

Trong lúc nhất thời, dị tộc liên tiếp bại lui, bắt đầu khủng hoảng, tan tác.

Mộc Phàm đứng trên đầu Côn nhìn xuống chiến trường địa cầu, bên cạnh là tiên cốt.

Hơi thở cường đại của nó bao phủ một đám dị tộc, sát khí dày đặc làm dị tộc sợ hãi, bị nhân loại đuổi theo chém giết, cuối cùng chết thảm một mớ.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến tiếp tục, dị tộc tan tác, từng chiếc chiến hạm bị phá huỷ, nổ mạnh trong không trung lóe ánh lửa sáng lạn.

Dị tộc, thần linh phương tây đều thấy một màn đáng sợ này, sợ vỡ mật, một đám xoay người chạy trốn.

Không có biện pháp nào, Mộc Phàm bày ra vũ lực cường đại, cộng thêm hai con tiên thú, một tên tiên tướng làm tất cả dị tộc đều khủng hoảng.

Tiên tri đã chết, Tinh không cự thú cũng bị chém giết, ai có thể chống lại tên nhân loại vô địch phương đông này?

“Đi, giết sạch dị tộc ngoại lai.”

Mộc Phàm xem xét một hồi, trực tiếp hạ lệnh.

“Rống!”

Kỳ lân rít gào, cuốn tường vân trực tiếp lao xuống, bắt đầu tàn sát dị tộc.

Côn không cam lòng yếu thế, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, thân thể của nó quá khổng lồ, vọt vào địa cầu sẽ gây ảnh hưởng.

Cuối cùng nó thu nhỏ lại, một đường bay ngang biển cả, lập tức tạo ra sóng lớn, trong con sóng toát ra từng con cá voi khổng lồ.

Đúng vậy, vô số sinh vật trong biển, thú biến dị bản thổ dưới sự dẫn dắt của đàn cá voi, cá mập triển khai tàn sát dị tộc.

Bắt đầu một cuộc đại thanh tẩy, giống loài bản thổ địa cầu điên cuồng đuổi giết giống loài ngoại lai.

Đây là lần thanh tẩy lớn nhất, vô số dị tộc bị giết, trốn vào núi rừng cũng không thoát, bị sinh vật bản thổ vây công, biến thành đồ ăn.

“Không...”

“Ta không tin, chủ ta là đấng chí cao vô thượng.”

“Đấng toàn năng của ta.”

Quân đoàn nhân loại phương tây hỏng mất, một đám tín ngưỡng thiên sứ, chư thần, một đám đều vô cùng kiêu ngạo, trở thành con rối thì thôi, vậy mà còn tiến đánh nhân loại phương đông.

Hiện tại tốt rồi, bị đánh trả tan tác, cả đám tuyệt vọng, không ngừng cầu nguyện, kêu gọi thần linh mà mình tín ngưỡng, hy vọng bọn chúng tới giải cứu.

Đáng tiếc chính là những người này được định trước sẽ gặp bi kịch, nếu đã vứt bỏ linh hồn, thần phục chư thần, giao linh hồn cho thần linh, thậm chí không ngần ngại tấn công nhân loại.

Những người này chắc chắn không sống nổi, dị tộc tan tác, chư thần chạy trốn, quân đoàn con rối phương tây đã hoàn toàn không còn giá trị lợi dụng.

“Vinh quang của chủ, chiếu rọi muôn đời.”

Đột nhiên, một cột sáng thánh khiết phóng lên cao, khiến cho vô số người chú ý.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn thấy mấy trăm tên thiên sứ cường đại đang cử hành hiến tế rất long trọng, vô số tín đồ cuồng nhiệt triều bái.

“Một đám kẻ đáng thương.”

Nhìn vô số tín đồ quỳ gối cầu nguyện, bái lạy, Mộc Phàm âm thầm lắc đầu.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra thiên sứ đang tiến hành huyết tế, mà tế phẩm đương nhiên chính là vô số tín đồ nhân loại kia.

Thân thể đám tín đồ cuồng nhiệt tản ra thánh quang.

“Quang danh vĩnh hằng, chủ ta trường tồn.”

Theo cuối một tiếng ngâm xướng cuối cùng truyền ra, thân thể vô số tín đồ bắt đầu sáng lên, thánh quang mãnh liệt tràn ngập, thân thể bọn họ bắt đầu hoá khí biến mất.

Chỉ còn lại một linh hồn phát sáng, linh hồn này chính là linh hồn của tính đồ nhân loại, tản ra năng lượng kinh người.

Rầm!

Mấy chục vạn linh hồn con rối nhân loại bị hút vào trong vòng xoáy hư không, nháy mắt bị nuốt sống, một cột sáng khủng bố chiếu rọi vào vòng xoáy.

“Thiên đường triệu hoán, chủ ta buông xuống!”

Chỉ thấy trên trăm tên thiên sứ đồng thời quỳ xuống, cao giọng ngâm xướng, trên người trào ra vô số tia sáng đan xen, chiếu sáng nửa không trung.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, trong lòng có dự cảm không tốt.

Mộc Phàm nheo mắt, yên lặng nhìn vào cột sáng kia, có một cổ ý chí đáng sợ dần xuất hiện.

“Ý chí cùng hơi thở thật cường đại, chẳng lẽ bọn chúng đang triệu hoán thượng đế?”

Hắn lầm bầm lầu bầu, rùng mình, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm trọng.

Đám thiên sứ này thế mà hiến tế mấy chục vạn tín đồ phương tây để triệu hoán thượng đế xuống.

“Tiệt thiên chỉ!”

Cảm nhận được nguy hiểm tới gần Mộc Phàm đứng ngồi không yên, không chút do dự thi triển ra cấm thuật.

Chương 445: Thượng đế?

-

Phanh!

Tiên quang hội tụ hóa thành một ngón tay to xỏ xuyên qua hư không, nơi nó đi qua, từng tầng không gian vỡ nát.

Lực lượng đáng sợ, bầu trời như muốn bị chọc thủng.

“A...”

Lúc này, mấy trăm tên thiên sứ đang cầu nguyện đồng thời kêu thảm thiết, thân thể không chịu nổi lực lượng đáng sợ này, nổ tung thành những điểm sáng.

Không kịp chạy trốn đã bị một ngón tay mạt sát.

Cấm thuật cường đại xẹt ngang hư không, xuyên thủng cột sáng, uy thế không giảm oanh vào vòng xoáy nơi cột sáng.

“Hừ!”

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh truyền đến, ánh sáng cường đại bao phủ toàn bộ địa cầu, một ý chí đáng sợ buông xuống.

Chỉ thấy có một bàn tay thò ra từ trong vòng xoáy, thánh quang lộng lẫy, tựa như bàn tay đến từ thiên đường, hung hăng vỗ vào Tiệt thiên chỉ của Mộc Phàm.

Hai cổ lực lượng va chạm, tiếng răng rắc, răng rắc không ngừng vang lên, toàn bộ địa cầu đều rung động kịch liệt.

Oanh!

Núi lửa phun trào, sóng thần cuồn cuộn, mặt đất lún xuống.

Hai sức mạnh khủng bố va chạm tạo thành tai nạn, tựa như diệt thế làm người ta sợ hãi.

Mọi người hoảng sợ nhìn bàn tay to từ trên trời giáng xuống, mang theo một hơi thở chí cao vô thượng, từ Thiên đường rơi xuống, hủy diệt vạn vật.

Phốc!

Tiệt thiên chỉ tan vỡ, bị bàn tay Thượng đế vỗ nát.

Cơ thể Mộc Phàm chấn động, nhanh chóng lui về phía sau, lộ vẻ nghiêm trọng chưa từng có.

“Thượng đế?”

Mộc Phàm nhìn bàn tay khủng bố kia, trong lòng suy đoán, chẳng lẽ là vị Thượng đế tối cao của Thiên đường ra tay?

Nếu không thì không thể có uy thế cùng lực lượng đáng sợ như vậy, một kích liền đánh nát Tiệt thiên chỉ của hắn.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, bàn tay Thượng đế quét sạch Tiệt thiên chỉ rồi chộp tới Mộc Phàm, muốn một kích mạt sát.

Thượng đế ra tay, ai có thể chống lại?

Nguy hiểm!

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm nhận được nguy hiểm.

“Thanh thiên chi nhãn!”

Không cần suy nghĩ nhiều, hắn trực tiếp thi triển ra cấm thuật cường đại nhất mà mình lĩng ngộ được, Thanh thiên chi nhãn.

Ong, giữa hai chân mày xuất hiện một con mắt tái nhợt, lạnh nhạt, vô tình, một luồng sáng thần bí đang được ấp ủ.

Mộc Phàm bộc phát tu vi toàn thân, thi triển ra một kích cường đại nhất, một luồng ánh sáng hung hăng bắn ra.

Chỉ nghe một tiếng “Răng rắc”, bàn tay Thượng đế nứt ra rồi, ánh sáng cường đại không ngừng đánh sâu vào.

Tuy rằng bị nứt nhưng bàn tay Thượng đế vô cùng cường thế, năm ngón tay bóp lại, phanh, luồng sáng tán loạn.

Phanh!

Chỉ trong nháy mắt, thân thể Mộc Phàm đã bị vỗ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ phiêu tán.

Một chưởng đánh nát cơ thể.

Mộc Phàm thế mà bị bàn tay Thượng đế vỗ chết, vô số người xem khiếp sợ.

Nhưng vô số mảnh vỡ nháy mắt tụ lại, một lần nữa biến thành Mộc Phàm.

Mộc Phàm sống lại, vừa rồi thật sự bị đánh chết, nhưng trong nháy mắt sống lại, tương đương với một lần trọng sinh.

“Thật là khủng khiếp.”

Sau khi khôi phục lại, Mộc Phàm hít hà một hơi, vừa rồi đã bị vỗ chết, quả thực không thể tin được.

Nhưng đó là sự thật, Mộc Phàm vừa bị đánh chết.

Chẳng qua linh hồn hợp nhất cùng hệ thống nên mới không bị tiêu diệt, thân thể thật sự đã chết một lần, dùng năng lực sống lại vô hạn để khôi phục.

“A?”

Từ trong vòng xoáy trên không trung truyền đến một tiếng kinh ngạc.

Bàn tay Thượng đế vốn muốn thu hồi đột nhiên bộc phát sáng lộng lẫy, lại vỗ tới lần nữa.

Lần này mang theo uy thế càng mạnh hơn.

“Mẹ nó, khinh người quá đáng.”

Mộc Phàm giận dữ hét to, trong lòng nhanh chóng dò hỏi hệ thống:

“Hệ thống, làm sao chơi chết nó đây?”

“Ký chủ, nạp một trăm ngàn tỷ có thể phá huỷ bàn tay Thượng đế, còn chuyện giết hắn, hiện tại ngươi không có năng lực, hơn nữa cũng không có tiền, nếu có kho tiền di động bên cạnh ngươi, trực tiếp nạp hết có thể tung một kích trọng thương Thượng đế.”

“....”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, nhìn bàn tay Thượng đế đang ù ù rơi xuống, địa cầu đều lung lay, giống như sẽ bị vỗ nát.

Thấy một kích đáng sợ như thế, Mộc Phàm dám khẳng định mình căn bản không có biện pháp chống lại, không thể tránh khỏi tử vong.

Tay Thượng đế tay còn chưa tới thì thân thể hắn đã truyền đến tiếng cạc cạc giòn vang, vô số xương cốt, cơ bắp đều co rút, tan vỡ, máu loãng phun tung toé.

Công kích đến từ Thượng đế cường đại, khủng bố, dọa người.

Một trăm ngàn tỷ có thể phá huỷ bàn tay Thượng đế nhưng hiện tại tìm đâu ra một trăm ngàn tỷ, vừa rồi đã dùng hết tiền để luyện hóa tiên tri.

Không ngờ lại đưa tới Thượng đế, đám thiên sứ kia quá đáng giận, trực tiếp triệu hoán Thượng đế, hiện tại thì không có biện pháp đối kháng a.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn địa cầu bị bàn tay vỗ nát?

Nhìn mặt đất rung động, núi lửa phun trào, sóng thần kinh thiên, thậm chí nửa quả địa cầu như sắp rớt mất.

“Mở!”

Mộc Phàm cắn răng, liều mạng xé rách không gian nhảy vào, chớp mắt liền biến mất.

Mà bàn tay Thượng đế cũng quỷ dị nhoáng lên, thế mà cũng chui vào hư không, giống như đã đuổi theo Mộc Phàm.

Cổ uy áp diệt thế cũng biến mất theo khiến vô số nhân loại, sinh linh trên làm trên địa cầu đều nhẹ nhàng thở ra.

“Trời đất!”

“Vừa rồi là thứ quỷ gì?”

Rất nhiều người sợ hãi, bị uy lực diệt thể của bàn tay Thượng đế gây chấn động sâu sắc.

Thượng đế quả nhiên có năng lực diệt thế, một kích thôi đã khiến địa cầu chịu không chịu, nếu không phải Mộc Phàm rời đi kịp thời, có khả năng nửa quả địa cầu cũng nát rồi.

“Mộc Phàm!”

Lúc này, trên không Khu thứ nhất, một đám người bay lên, sắc mặt trắng bệch.

Sắc mặt Diệp Hồng Trần, Diệp Thiên trắng bệch, nhìn bàn tay Thượng đế tay cùng Mộc Phàm đã biến mất, bọn họ biết Mộc Phàm gặp nguy hiểm.

Tư tư tư...

Lúc này, thiết bị giám sát trong vũ trụ đột nhiên nhận tín hiệu, xuất hiện hình ảnh.

“Mau xem.”

Có người kinh hô, nhìn màn hình giám sát vũ trụ, có một bày tay khủng bố xuất hiện, quét ngang tinh không hệ Thái Dương.

Mà phía trước bàn tay to đang có một bóng người chật vật chạy trốn, đúng là Mộc Phàm, trên người chồng chất vết thương, máu thịt lẫn lộn nhưng vẫn nhanh chóng chạy trốn.

Vừa rồi Mộc Phàm bị bàn tay Thượng đế ép ra khỏi hư không, rơi vào vũ trụ.

“Ngao!”

Côn, Kỳ lân cùng rống giận, bộc phát tiên lực cường đại bước lên trời, muốn đi chi viện Mộc Phàm.

Cả tiên cốt cũng bộc phát tiên quang lộng lẫy, tay nâng tiên thương bay lên không trung, giết hướng về bàn tay thượng đế, muốn trợ giúp Mộc Phàm.

“Mẹ nó, Thượng đế này có thù oán gì với ta sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn tức giận, nhìn bàn tay Thượng đế theo sát không bỏ, như thề không giết hắn liền không bỏ qua.

Không phải là giết mấy tên thiên sứ sao, không cần phải điên cuồng như vậy nha, một hai phải mạt sát hắn mới cam tâm?

“Già thiên thủ!”

“Hoàng thiên ấn!”

“Tiệt thiên chỉ!”

Vừa bay ngược, Mộc Phàm vừa thi triển cấm thuật, từng chiêu nối tiếp nhau oanh tới.

Răng rắc!

Già thiên thủ vừa va chạm liền tan nát, Hoàng thiên ấn chỉ là đánh vào bàn tay Thượng đế, nháy mắt liền chia năm xẻ bảy tán loạn.

Chỉ có Tiệt thiên chỉ một kích xuyên thủng bàn tay Thượng đế nhưng lại không thể ngăn trở, vẫn bị bàn tay bóp nát, tiêu tán.

Ba thức cấm thuật thế mà không thể ngăn cản bàn tay Thượng đế.

Mộc Phàm ý thức được cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn mình sẽ bị đánh chết.

Hắn tăng tốc tới cực hạn, phóng ra khỏi hệ Thái Dương.

“Hừ!”

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh truyền đến, lòng Mộc Phàm lạnh lẽo.

Oanh!

Còn không kịp né tránh đã bị bàn tay Thượng đế vỗ rớt vào một hành tinh lùn, bị bàn tay Thượng đế xoá sạch.

Thân thể Mộc Phàm lại bị đánh thành thịt nát, chết thêm lần nữa, mảnh vỡ nhanh chóng tụ lại.

“Bất tử chi thân?”

Trong vòng xoáy truyền ra một giọng nói lạnh nhạt.

Ngay sau đó liền thấy bàn tay Thượng đế ngưng tụ, năm ngón tay mở ra, chộp tới Mộc Phàm, lần này không phải muốn giết chết hắn, mà là muốn bắt lấy.

“Mẹ nó, ngươi đủ chưa?”

Mộc Phàm nổi giận, hơi thở toàn thân sôi trào, tiên lực trong cơ thể nở rộ, Vô thượng tiên thể thăng hoa, bộc phát ra lực lượng cường đại nhất.

“Cửu thiên cấm thuật, thứ năm thức - Liệt thiên quyền.”

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm mạo hiểm mạnh mẽ thi triển Cửu thiên cấm thuật tầng thứ năm, tiên lực toàn thân dũng mãnh tiến vào nắm tay, tỏa sáng lộng lẫy bắt mắt trong tinh không.

Hắn tích tụ tu vi, lực lượng toàn thân, hội tụ thành một quyền, Cửu thiên cấm thuật tầng thứ năm, Liệt thiên quyền.

“Phá!”

Cùng với gầm lên giận dữ, Mộc Phàm chém ra một quyền, mạnh nhất chi quyền bùng nổ.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Mộc Phàm tung một quyền, quyền ý xé trời, nắm tay nện mạnh vào bàn tay Thượng đế.

Một quyền bộc phát ra lực lượng kinh thế, tinh không rung động, bàn tay Thượng đế tan rã, bị một quyền đánh nổ tung.

Quyền phong đảo qua, khiến hành tinh lùn ở xa hoá thành bụi vũ trụ phiêu tán biến mất.

Một quyền cường đại kia xỏ xuyên qua hệ Thái Dương, đánh thủng một lỗ lớn trong tinh không.

“Hô...” Mạnh mẽ thi triển cấm thuật tầng thứ năm, lực lượng toàn thân Mộc Phàm tiêu hao hầu như không còn, thiếu chút nữa té ngã.

Còn may là Vô thượng tiên thể đủ cường đại, hơn nữa có sức khôi phục lực khủng bố, chỉ trong ba lần hô hấp liền khôi phục tàm tạm, nhưng muốn thi triển lần nữa thì không dễ dàng.

“Rốt cuộc đánh nổ.” Mộc Phàm thở phì phò, nhìn bàn tay Thượng đế tan rã mà nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng liền thấy từ vòng xoáy có một cổ thánh quang trào ra, lại một bàn tay to thò ra, lần này hơi thở càng khủng bố.

Nhìn bàn tay Thượng đế lại xuất hiện, Mộc Phàm đổi sắc.

“Đánh không lại nha.” Mộc Phàm biết mình căn bản không có biện pháp cùng chống lại người ta.

Nên làm thế nào đây, chờ chết sao?

Trên người không có tiền, muốn mượn dùng lực lượng hệ thống cũng không được, Mộc Phàm có chút tức giận, nếu có mấy trăm ngàn tỷ trên người thì còn sợ sao?

“Hệ thống, hiện tại làm sao bây giờ?”

Không có cách nào, Mộc Phàm chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, hiện tại ngươi không có tiền, không có năng lực đối kháng, biện pháp duy nhất chính là xuyên qua thời không, chạy khỏi nơi này.”

“Đùa gì đó?”

Mộc Phàm nghe xong hết hồn, mẹ nó, hệ thống thế mà kêu hắn chạy trốn?

Chương 446: Thật sự chết rồi sao?

Chạy trốn sao?

Mộc Phàm ngây người, hệ thống kêu hắn chạy trốn, đây là lần đầu tiên nha.

“Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

Hắn không cam lòng, mình có thể chạy trốn nhưng địa cầu làm sao bây giờ, chẳng lẽ chờ bị Thượng đế vỗ nát?

“Ký chủ, không cần lo lắng, ngươi đi rồi thì địa cầu cũng không có chuyện gì.”

Trong đầu truyền đến hệ thống nhắc nhở, khiến Mộc Phàm càng thêm không cam lòng.

Sắc mặt hắn liên tục biến đổi, hỏi: “Ngươi nói địa cầu không có việc gì, sao có thể, Thượng đế vỗ một cái là có thể xóa sạch địa cầu rồi.”

“Ta vừa đi, chẳng phải là địa cầu sẽ bị vỗ nát?” Mộc Phàm rất không cam lòng.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Ký chủ, hắn không đụng được địa cầu, ngươi không đi chỉ có thể bị bắt rồi giam cầm ở Thiên đường, vĩnh viễn không thể trốn thoát, bởi vì ngươi không có tiền.”

“....” Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Hệ thống nói không sai, trên người không có tiền, dù không sợ bị giết nhưng bị Thượng đế bắt giam ở Thiên đường, vậy thì xong đời.

Mình không có tiền thì làm sao thoát khỏi, thậm chí có khả năng vĩnh viễn bị cầm tù, thân thể bị Thượng đế cắt ra nghiên cứu.

Còn linh hồn chắc chắn sẽ bị bóc ra, chỉ là có hệ thống tồn tại, có lẽ không bóc ra được, nhưng chắc chắn mình sẽ vô cùng thê thảm.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm vẫn còn chần chờ, bởi vì hệ thống nói địa cầu không có việc gì, có phải nói thật hay không.

Nếu là thật thì còn tốt, nếu là giả thì mình vừa đi khỏi, địa cầu sau lưng đã bị Thượng đế vỗ nát, xong luôn.

Ầm...

Tinh không sụp đổ, bàn tay Thượng đế chộp tới, không thể ngăn cản, sắp rơi vào bàn tay Thượng đế.

“Đáng chết, muốn tiến vào địa cầu lấy chút tiền lẻ cũng không còn kịp rồi.”

Sắc mặt Mộc Phàm cực kém, trong cơn giận dữ, nhìn bàn tay ù ù chộp tới, bây giờ không đi nhanh thì không được.

“Tên khốn nạn này, nếu ta có một triệu tỷ, nhất định chơi chết ngươi.”

Hắn dữ tợn gào thét, thiên thạch chung quanh đều bị chấn nát.

“Hệ thống, xuyên qua thời không.”

Cuối cùng, Mộc Phàm không thể không khởi động công năng xuyên qua thời không.

Trước đó đạt được cơ hội xuyên qua thời không một lần, có hiệu lực trong một tháng, hiện tại không thể không dùng.

Biện pháp duy nhất chính là xuyên qua thời không, thoát khỏi sự đuổi giết của Thượng đế.

Nếu không thì lưu lại nơi này chắc chắn sẽ bị hành hạ thê thảm, bị bắt, cầm tù ở Thiên đường.

“Đinh, mở ra thời không, xuyên qua ngẫu nhiên...”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên, Mộc Phàm cảm giác có một lực lượng thần bí bao vây lấy mình, thời không xunh quanh đột nhiên vặn vẹo.

Răng rắc, răng rắc!

Thời không tan vỡ, sinh ra thời không thác loạn.

“Muốn chạy?”

Lúc này, từ trong vòng xoáy truyền đến một giọng nói lạnh băng, tốc độ của bàn tay Thượng đế đột nhiên tăng lên, ầm ầm chộp tới Mộc Phàm.

Bàn tay Thượng đế đáng sợ, năm ngón tay bóp chặt, hư không trong phạm vi vạn dặm đều bị bóp nát.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, vùng tinh không kia hoàn toàn vỡ nát, xuất hiện gió lốc không gian.

“A...” Từ tinh không truyền đến một tiếng hét thảm.

Địa cầu hơi lắc lư, sóng thần kinh thiên, núi rừng lay động, vô số nhân loại, sinh linh, động vật, thực vật đều cảm thấy sợ hãi.

Tất cả sinh vật đều tận mắt nhìn thấy Mộc Phàm bị bàn tay Thượng đế bóp nát, hóa thành vô số mảnh vỡ biến mất.

“Mộc Phàm!”

Thấy một một màn này, mọi người đều ngây dại.

Diệp Hồng Trần ngây ngốc nhìn Mộc Phàm bóp nát, hoàn toàn biến mất.

“Đã chết rồi sao?”

Tiêu Văn ngây người, hai mắt vô thần nhìn hình ảnh giám sát, trong vũ trụ chỉ còn bàn tay khủng bố kia, bóp nát hết thảy, xoá sạch hết thảy.

Bàn tay Thượng đế, mạt sát vạn vật.

Đại não nàng nổ vang, tận mắt thấy Mộc Phàm chết thảm, vô số ký ức kiếp trước lan tràn trong đầu, một đời này, chung quy vẫn

không thể tránh được một kiếp.

Mộc Phàm đã chết, đời trước chết rất thảm, đời này cũng chết rất thảm, nàng ngây ra, lòng trở nên trống rỗng.

Chung quy vẫn không thể cứu Mộc Phàm, thậm chí không có biện pháp đuổi theo bước chân người ta, dù kiếp trước hay vẫn kiếp này, nàng đều nhìn Mộc Phàm chết thảm.

“Vẫn là chết, ngươi vẫn chết, ta không cứu được ngươi.”

Tiêu Văn lẩm bẩm, bộ dạng hồn lạc phách bay, suy sụp.

“Mộc ca!”

Hai mắt mập mạp đỏ đậm, cả người cuồn cuộn ma khí, ma bia sau lưng chấn động ong ong, giống như sắp mất đi lý trí, hóa thành chiến ma.

Những người khác cũng vậy, bất kỳ ai nhận biết Mộc Phàm nhìn thấy cảnh tượng hắn chết trong tinh không đều bi phẫn.

“Mộc Phàm!”

Trên dưới Mộc gia đều bi phẫn, nhìn Mộc Phàm chết thảm, một đám muốn phát điên rồi.

Đặc biệt là lão tổ Mộc Anh, hai mắt lão đỏ bừng, thiếu chút nữa nhập ma, quả thực không thể tin được Mộc Phàm sẽ chết trong tinh không.

Nhưng sự thật như thế, bọn họ tận mắt nhìn thấy Mộc Phàm bị bàn tay Thượng đế tiêu diệt, không sót lại chút nào.

“Hắn thật sự chết rồi?”

“Mộc Phàm, truyền kỳ của nhân loại.”

“Hắn đã chết rồi sao?”

Chín khu, vô số người không tin kết quả trước mắt, nhìn hình ảnh giám sát trong vũ trụ, bàn tay Thượng đế, mạt sát tất cả.

Không thấy Mộc Phàm, cặn bã đều không còn, Mộc Phàm cường đại sáng lập vô số truyền kỳ đã ngã xuống ở thời điểm huy hoàng nhất.

Hắn tựa như một viên sao chổi lóa mắt rơi khỏi bầu trời, hoàn toàn tắt hẳn.

“Sư phó...”

Ở Thanh Bắc, rất nhiều dị tộc bị chém giết, máu thịt, thi thể chồng chất như núi.

Nơi này vừa trải qua một trận đại chiến, tất cả sư sinh đều nhìn hình ảnh thiết bị giám sát truyền về địa cầu, một đám ngây dại.

Mặc Huỳnh như bị sét đánh, sư phó vô địch của mình chết rồi sao?

Nàng không muốn tin tưởng kết quả này, nhưng không thể không tin.

“Mộc Phàm...”

Nặc Á, Thanh Trĩ, Lý Diệu Diệu cùng các đồng học ngây dại, nhìn cảnh Mộc Phàm biến mất, bị bàn tay Thượng đế mạt sát.

Các nàng hoàn toàn không thể tiếp thu sự thật này, Mộc Phàm, truyền kỳ cường đại vô địch của nhân loại, sao lại chết chứ?

“Ta không tin.” Sắc mặt Nặc Á trắng bệch, khoé mắt trào nước, không muốn chấp nhận sự thật này.

Nàng không tin Mộc Phàm đã chết.

“Ta phải đi về.”

Nói xong, Nặc Á xoay người chạy về địa cầu, không muốn tiếp nhận sự đả kích này, không tin Mộc Phàm chết rồi.

Đám người Thanh Trĩ thấy vậy chỉ có thể yên lặng đi theo nàng, cùng trở về địa cầu.

Giờ khắc này, tất cả người nhận biết Mộc Phàm đều bi thương.

Càng đáng sợ hơn chính là bàn tay Thượng đế kia không có biến mất.

“Rống!”

“Lão đại!”

Lúc này, Côn cùng Kỳ lân giận dữ phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, chấn động toàn bộ hệ Thái Dương.

Hai con tiên thú phát cuồng, cảm nhận được hơi thở của Mộc Phàm biến mất, thậm chí chút liên hệ trong linh hồn cũng đã biến mất.

Có nghĩa là Mộc Phàm đã hoàn toàn biến mất, linh hồn cả hai từ đây đạt được tự do, nhưng giờ lại rơi vào trạng thái bi phẫn.

Lão đại Mộc Phàm đã chết.

“Báo thù cho lão đại.”

Kỳ lân hung hăng rống to, hai mắt đỏ đậm, điềm lành chi khí đột nhiên biến hóa, thế mà trực tiếp hóa thành một loại ma khí khủng bố.

Nó nhập ma, vốn là một con thụy thú, do Mộc Phàm ngã xuống mà ma hóa, biến thành một con Kỳ lân nhập ma.

“Ngoẳng!” Côn hét to, thân hình không ngừng sáng lên, thân thể khổng lồ đột nhiên mọc ra một đôi cánh, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng nhảy dựng lên, thoát khỏi hình thể cá Côn, hóa thành một con đại bàng bay lượn trong tinh không, như diều gặp gió.

Dưới trạng thái cực kỳ phẫn nộ, Côn đã tiến hóa, hóa thành hình thái cuối cùng, Côn Bằng.

Sau khi biến thành Côn Bằng, hình thể càng khổng lồ hơn, gấp khoảng mười lần so với trước, móng vuốt sắc bén quét ngang tinh không, xé rách tất cả.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh, bàn tay Thượng đế hung hăng chộp tới.

Bàn tay này quá cường đại, tiên thú Kỳ lân cùng Côn Bằng đều không ngăn được, hai con tiên thú bị tát bay ra xa, máu văng tung tóe.

Keng!

Chỉ nghe một tiếng leng keng, tiên cốt bị đánh bay, tiên giáp tan vỡ, cũng không ngăn được bàn tay Thượng đế, trực tiếp bị trọng thương.

Xương cốt đều vỡ vụn, đoạn thương tan nát thành vô số khối phiêu tán trong tinh không.

Ba đại cường giả đã bị trọng thương.

“Không chịu nổi một kích.”

Từ vòng xoáy có giọng nói lạnh băng truyền ra, bàn tay Thượng đế lại chộp tới, lần này muốn bắt hai con tiên thú cùng tiên cốt mang về Thiên đường.

Tất cả mọi người tuyệt vọng, chẳng lẽ lần này nhân loại phải bị diệt sạch sao?

Ong!

Thời điểm mọi người đều tuyệt vọng, tinh không đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, từ bên trong có một bàn tay khủng bố thò ra, đánh vào bàn tay Thượng đế.

Răng rắc, bàn tay Thượng đế bị đánh nát.

“Làm càn!”

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh truyền đến, bàn tay Thượng đế lại ngưng tụ lần nữa, hung hăng đánh tới bàn tay to đột nhiên xuất hiện kia.

Bàn tay thần bí không yếu thế hơn chút nào, cường thế đón lấy, hai bàn tay khủng bố hung hăng va chạm trong tinh không hệ Thái

Dương.

Đông!

Mọi người muốn hôn mê, cảm thấy như trời sụp đất nứt, chấn động đáng sợ thiếu chút nữa hủy diệt hết thảy.

Bàn tay Thượng đế lại hỏng mất.

Còn bàn tay thần bí thì một đường quét ngang, nhắm ngay vòng xoáy, vỗ thật mạnh vào.

Ầm ầm ầm, từ bên trong truyền đến từng tiếng va chạm kịch liệt

“Lăn!”

Chỉ nghe một tiếng hét to, vòng xoáy tan vỡ, bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

“A... Ngươi dám?”

Thượng đế rống giận, địa cầu run run rẩy.

Nhưng vòng xoáy nhanh chóng biến mất, bàn tay to thần bí cũng biến mất theo.

Ánh sáng đến từ thiên đường tiêu tán, như chưa từng xuất hiện, bàn tay Thượng đế biến mất khiến Kỳ lân cùng Côn Bằng đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Tiên cốt bò dậy, nhìn vòng xoáy biến mất, rơi vào sự tĩnh lặng dài dòng.

Nó vung tay lên, mảnh vỡ đoạn thương nhanh chóng hội tụ, hóa thành đoạn thương ban đầu rơi vào trong tay, hơi thở tăng lên.

“Thiên... Đế...” Nó mờ mịt nỉ non một câu, đột nhiên xé rách không gian bước vào, biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Chỉ để lại Côn Bằng cùng Kỳ lân yên lặng chữa thương.

“Kỳ lân, hiện tại làm sao bây giờ, lão đại đã chết.”

Côn Bằng bi phẫn mở miệng nói.

Hai mắt Kỳ lân đỏ đậm, điềm lành chi khí đã biến thành ma khí.

Nó gầm nhẹ nói: “Lão đại sẽ không chết, hắn bất tử bất diệt, không có khả năng chết, chúng ta lưu lại nơi này bảo hộ tộc nhân của hắn.”

“Được!”

Côn Bằng suy nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Hai tiên thú liếc nhau, đồng thời lắc mình, Côn Bằng bay vào sao Mộc, còn Kỳ lân bay về phía mặt trời, chìm vào bên trong.

Chúng nó muốn ở chỗ này bảo hộ tộc nhân của Mộc Phàm, cũng chính là bảo hộ địa cầu.

Bàn tay Thượng đế bị cường giả thần bí đánh đuổi, nguy cơ của địa cầu đã được xoá bỏ.

Giờ khắc này, chín khu bao trùm bởi không khí bi thương, một nhân vật truyền kỳ, thần tượng của vô số người đã ngã xuống trong tinh không.

Chương 447: Bị treo lên đánh

Cảm giác đau nhức ập tới khiến Mộc Phàm từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại.

“A... Đau...”

Tỉnh lại, Mộc Phàm chỉ cảm thấy cả người như tan thành từng mảnh, động nhẹ liền đau nhức, thiếu chút nữa muốn ngất đi rồi.

Mộc Phàm một kiểm tra toàn thân mới phát hiện thân thể của mình hoàn toàn rách nát, trên người không có chỗ nào hoàn hảo, máu thịt lẫn lộn, thiếu chút nữa treo mạng rồi.

“Hệ thống, hiện tại ta đang ở nơi nào?”

Hắn dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, ngươi đang xuyên qua trong thời không, bốn phía là thời không loạn lưu.”

Vừa nhìn mới phát hiện, thì ra vẫn còn trong quá trình xuyên qua thời không, chung quanh là thời không loạn lưu vô tận quay cuồng.

Không cẩn thận mà ngã vào thời không loạn lưu sẽ tan thành mây khói.

Còn may là thân thể hắn cường đại, sức khôi phục khủng bố làm hắn nhanh chóng khôi phục lại, không bao lâu, thân thể liền trở về như ban đầu.

Nhưng trong cơ thể trống rỗng, không có tu vi, tiên lực biến mất, chỉ còn lại một thân xác cường đại.

“Sao lại thế này?” Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, vì sao tu vi của mình không khôi phục.

Thậm chí hắn cảm giác giống như chưa từng tu luyện, chỉ có thân thể cường đại, không có tu vi.

“Hệ thống, sao tu vi của ta không còn rồi?”

Hắn kinh hãi, không thể không dò hỏi hệ thống.

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, ở thời điểm trước khi ngươi xuyên qua thời không, trúng một kích tuyệt sát của Thượng đế, tu vi bị phế bỏ.”

Nghe xong lời này, Mộc Phàm đen mặt, thế mà bị Thượng đế phế bỏ tu vi rồi?

Tên kia hiển nhiên là muốn mạt sát hắn, kết quả hệ thống mang theo hắn xuyên qua thời không, tuy rằng không thể mạt sát hắn nhưng dẫn tới tu vi bị lau sạch.

Nói cách khác, hiện tại Mộc Phàm không còn tu vi, thân thể trống rỗng, tuy rằng tu vi biến mất nhưng lại không ảnh hưởng đến sự cường đại của hắn.

“Ký chủ đừng lo lắng, thân thể ngươi đang trải qua thời không chi lực rèn luyện, cộng thêm vài lần trọng sinh đã trở nên cường đại hơn.”

“Hơn nữa, chỉ cần nạp tiền, trong một giây có thể khôi phục tu vi, hoặc tự mình tìm được năng lượng có thể hấp thu, trực tiếp hấp thu khôi phục.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Ít nhất thì tình cảnh trước mắt đã không tệ, cuối cùng tránh được Thượng đế tập sát.

“Không biết địa cầu ra sao?”

Mộc Phàm thở dài, mình thế mà bị buộc xuyên qua thời không chạy trốn, thật là mất mặt.

Nhưng ai kêu hắn đụng phải Thượng đế, tên kia quyết tâm muốn tiêu diệt hắn, hoàn toàn không nương tay, còn may là có hệ thống mang hắn xuyên qua thời không.

Nếu không, Mộc Phàm hoài nghi mình sẽ bị đánh chết vài lần nữa,

cuối cùng bị thượng đế bắt giam ở Thiên đường.

Đã trải qua vài lần bị đánh chết rồi khôi phục, thân thể đã cường đại hơn, lực lượng thân thể đủ để tự bảo vệ mình, huống hồ sẽ nhanh chóng lấy lại tu vi.

Theo lời hệ thống thì chính là chuyện trong một giây, chỉ cần nạp tiền, cái gì cũng có thể khôi phục.

Hắn lập tức xem xét trên người còn dư lại bao nhiêu tiền.

“Còn hơn hai trăm tỷ sao?” Sắc mặt Mộc Phàm tốt lên rất nhiều.

Trước đó hao phí một trăm ngàn tỷ luyện hóa tiên tri, trên người còn dư lại hơn hai trăm triệu, hắn là đủ dùng để khôi phục.

“Hệ thống, khôi phục tu vi của ta cần bao nhiêu?”

Hắn đã gấp không chờ nổi, muốn khôi phục tu vi.

Nhưng hệ thống lại dội một chậu nước lạnh: “Ký chủ, để khôi phục tu vi của ngươi, cần nạp một ngàn tỷ.”

“Một ngàn tỷ?” Mộc Phàm ngẩn người, im lặng.

Hắn buồn bực, một ngàn tỷ sao, căn bản không có tiền, không nghĩ tới khôi phục tu vi lại cần tới ngàn tỷ.

“Thôi, tự ta khôi phục.”

Mộc Phàm thầm mắng hệ thống, khôi phục tu vi mà cần tới ngàn tỷ, đúng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Hắn quyết định tự khôi phục tu vi, muốn khôi phục một thân tu vi cần có đủ năng lượng cường đại mới được.

Nghĩ xong, Mộc Phàm mới quan sát kỹ xung quanh.

Thân thể hắn đang hấp thu từng tia thời không chi lực để rèn luyện, khiến thân thể càng cường đại hơn.

Trong quá trình xuyên qua thời không sẽ gặp nguy hiểm, nhưng có hệ thống, căn bản không cần lo lắng.

Thậm chí hắn còn dùng ánh mắt khát vọng nhìn thời không loạn lưu chung quanh, suy nghĩ coi có thể hấp thu càng nhiều thời không chi lực rèn luyện thân thể hay không.

“Ký chủ, ta khuyên ngươi không nên làm bậy, quá trình xuyên qua thời không không thể xuất hiện bất kỳ biến cố nào, nếu không thì ngươi sẽ hoàn toàn biến mất.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống cảnh cáo, Mộc Phàm nghe mà cứng đơ.

Hắn vốn đang muốn hấp thu thời không chi lực chung quanh, nhưng nghe hệ thống cảnh cáo lập tức dừng lại, trán đổ mồ hôi.

Mộc Phàm có thể xuyên qua thời không là nhờ lực lượng của hệ thống, nếu hiện tại hấp thu thời không chi lực chung quanh, sẽ dẫn tới xuất hiện biến cố.

“Hệ thống, ta đây là xuyên tới đâu?” Hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Ký chủ, bởi vì lần xuyên qua thời không này hoàn toàn ngẫu nhiên, có khả năng xuyên tới tương lai, có khả năng xuyên về quá khứ, cụ thể thì cần kết thúc quá trình xuyên qua mới có thể biết được.”

Nghe xong lời này, lòng Mộc Phàm lạnh ngắt, hệ thống quỷ quái này không đáng tin gì hết.

Hắn nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề, lập tức hỏi: “Hệ thống, ta đây làm sao trở về thời không cũ?”

“Nạp tiền nha.” Hệ thống dứt khoát trả lời: “Chỉ cần ký chủ nạp một triệu tỷ là có thể trở về thời không ban đầu.”

“....” Mặt Mộc Phàm tái mét, mắng to: “Ngươi đây là hố ta, chạy thoát rồi nhưng trở về lại khó khăn như vậy?”

“Mời ký chủ chuẩn bị sẵn sàng, quá trình xuyên qua thời không sắp kết thúc.”

Hệ thống đột nhiên vang tiếng nhắc nhở, làm Mộc Phàm căng

thẳng, theo bản năng bắt đầu khẩn trương.

Hắn cảnh giác nhìn về phía trước, thời không loạn lưu thoảng qua, chỉ thấy trước mắt có một quầng sáng, thân thể bị một lực lượng hút vào trong đó.

Mộc Phàm như thấy bản thân từ thời không loạn lưu ngã vào một con sông dài cuồn cuộn, sau đó biến mất không thấy.

Thậm chí hắn đều hoài nghi có phải ảo giác hay không, chớp nhoáng vút qua, giống như hình ảnh vừa rồi chỉ là hư ảo, không chân thật.

Nhưng Mộc Phàm cảm giác đó là sự thật, có lẽ sông dài cuồn cuộn vừa rồi chính là Thời không trường hà trong truyền thuyết.

Trời đất quay cuồng, Mộc Phàm cảm thấy mình đang rơi tự do, rớt vào một hồ nước lạnh băng.

Rầm!

Bọt nước văng tung toé, cảm giác lạnh lẽo truyền khắp toàn thân, khiến Mộc Phàm vốn không thể nhúc nhích khôi phục tự do, lập trồi lên.

Hắn biết mình ngã vào một cái hồ.

Vừa trồi lên, chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, thậm chí chưa kịp cảm ứng tình huống chung quanh liền cảm giác có một lực lượng cường đại nện vào gáy mình.

Đương!

Một tiếng loảng xoảng vang lên, đầu bị nện choáng váng, hai mắt xoay vòng.

“Mẹ nó, đánh lén?”

Lòng Mộc Phàm lộp bộp, mình bị đánh lén rồi.

Ngay sau đó hai mắt tối sầm, thân thể bị một lực lượng cường đại giam cầm, có một sợi dây thừng trói chặt hắn.

Nhìn thân thể bị bó chặt, Mộc Phàm ra sức giãy giụa, hoảng sợ phát hiện thế mà không có biện pháp thoát khỏi sợi dây thừng này.

Giờ đây Mộc Phàm mới thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, mình thật sự ngã vào một cái hồ, có thể nói là một Thiên trì.

Bốn phía đầy sương mù lượn lờ, có một bóng dáng lồi lõm ẩn hiện phía trước.

“Đây là nơi nào?” Mộc Phàm có chút kinh hãi, đúng lúc thấy trong sương mù có một bóng người chậm rãi ra, dáng người thướt tha, mông lung, không nhìn rõ.

Nhưng xác định được đây là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, trên người khoác một tầng lụa mỏng, hai chân trần trụi rẽ sương đi tới.

“Ngươi là ai?”

“Vì sao xâm nhập đạo tràng của ta?”

Nữ tử vừa tới liền lạnh lùng chất vấn Mộc Phàm, giọng nói trong trẻo kỳ ảo ẩn chứa sự tức giận.

Nàng nổi giận trừng mắt nhìn Mộc Phàm, như hận không thể ăn hắn.

Đầu Mộc Phàm đầy dấu chấm hỏi, nhìn nhìn nữ tử này, lại nhìn nhìn dây thừng buộc trên người mình, trong lòng hiểu ra.

“Mẹ nó, không trùng hợp như vậy chứ?” Trong lòng Mộc Phàm thầm mắng một tiếng.

Hắn lập tức tỉnh ngộ lại, thời gian, địa điểm mình rơi xuống có chút không khéo, vị nữ tử đẹp như thiên tiên này đang tắm gội ở đây, kết quả Mộc Phàm đột nhiên rơi xuống làm nàng giật mình.

“Chuyện này, ta chưa thấy gì hết, đây là chuyện ngoài ý muốn, mặc kệ ngươi tin hay không, dù sao ta cũng vô tình ngã xuống đây.” Mộc Phàm có chút xấu hổ giải thích.

Lời giải thích này lại không có chút sức thuyết phục, kẻ ngốc cũng không tin, huống chi là nữ tử trước mắt?

Quả nhiên, nữ tử thần bí này nghe xong tức khắc nổi trận lôi đình, giơ tay ngưng tụ ra lực lượng oanh vào mặt Mộc Phàm.

“Tiên lực?” Mộc Phàm chấn động.

Hắn rốt cuộc tỉnh ngộ, lực lượng nữ tử trước mắt bày ra thế mà là tiên lực, nói cách khác, nữ tử trước mắt là một nữ tiên?

“Tiên nhân?”

Trong đầu Mộc Phàm hiện lên một ý nghĩ, tiếp theo bị kia cổ tiên lực cường đại kia đánh trúng mặt, ầm, tiếng nổ mạnh vang vọng.

Thiên trì nổi bọt sóng, Mộc Phàm bị đánh bay lên không trung, rồi lại từ giữa không trung rơi xuống.

Nhưng lúc này, nữ tiên thần bí đột nhiên ra tay, từ Thiên Trì trào ra một quầng sáng cường đại, hung hăng va vào thân thể Mộc Phàm.

“Từ từ... Hiểu lầm, đây là hiểu lầm.”

Mộc Phàm luống cuống, tuy rằng vài lần công kích không khiến hắn bị thương, nhưng lại vô cùng đau đớn.

Oanh!

Phanh phanh phanh...

Đáng tiếc chính là nữ tiên thần bí kia không quan tâm, công kích ồ ạt, đánh Mộc Phàm đau đến mức nhịn không được phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đánh chừng nửa canh giờ, có lẽ phát hiện không có biện pháp tổn thương Mộc Phàm, nữ tiên ngừng lại.

Nhìn thấy đối phương dừng tay, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

“Nói, ngươi là ai, vì sao xâm nhập Dao Trì thánh cảnh của ta?”

Nữ tiên thần bí đi tới trước mặt, chất vấn Mộc Phàm, trong mắt loé sát khí.

Nàng lạnh lùng uy hiếp nói: “Nếu dám lừa gạt ta nữa, ta sẽ tiếp tục treo lên ngươi lên đánh một vạn năm.”

“....” Mộc Phàm cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng này quá hung dữ, thế mà muốn treo hắn lên đánh một vạn năm, tôn nghiêm của nam nhân làm lòng hắn nổi lửa giận.

“Có bản lĩnh thả ta ra, nhìn xem ai treo ai lên đánh?”

Mộc Phàm tức giận hét to, dọa đối phương giật mình.

Nữ tiên tức giận giơ cây roi trong tay hung hăng quất Mộc Phàm.

Bang!

Một roi quất tới, Mộc Phàm chỉ cảm thấy cả người đau đớn, tựa như có muôn vàn cây kim không ngừng đâm vào cơ thể, vô cùng thống khổ.

“A...” Mộc Phàm kêu thảm thiết một tiếng, phẫn nộ nói: “Nữ nhân xấu xa, đừng để ta thoát được, nếu không ta nhất định trói ngươi rồi treo lên đánh.”

“Còn cãi bướng?”

Nữ tiên giận tím mặt, vung roi quất tới lần nữa.

Chương 448: Hỗn độn chi sơ

Bang!

Một roi quất xuống, Mộc Phàm đau đến nhe răng, không biết vì sao cái roi trong tay đối phương không phá được phòng ngự nhưng lại làm hắn đau đớn.

“Nữ nhân xấu xa, còn đánh sao?” Mộc Phàm tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Nữ nhân này nghe xong tức khắc giận dữ, hừ lạnh nói: “Ngươi dám nói ta xấu? Lại đánh một vạn roi.”

Bạch bạch...

Nói rồi nàng vung roi lên tiếp tục đánh, một roi nối tiếp một roi quất vào người Mộc Phàm, đánh đến Vô thượng tiên thể cũng chịu không nổi cơn đau.

“Ngươi chờ, ngươi đánh ta bao nhiêu roi ta liền trả lại gấp mười lần.”

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi hét to.

Không ngờ lời này ngược lại kích thích đối phương, nữ nhân này vừa nghe được liền vung roi càng nhanh hơn, một giây đồng hồ quất hơn ngàn roi, đau đến muốn rớt nước mắt.

“Hệ thống, luyện hóa dây thừng trên người ta cần bao nhiêu tiền?”

Mộc Phàm nhịn đau đớn, âm thầm dò hỏi hệ thống.

Bởi vì dù hắn giãy giụa như thế nào cũng không có biện pháp thoát khỏi sợi dây thừng này, hiển nhiên đây là một kiện bảo vật, hơn nữa còn không tầm thường.

“Ký chủ, luyện hóa Khốn tiên thằng cần nạp mười tỷ.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại, Mộc Phàm bừng tỉnh, thì ra dây thừng gọi là Khốn tiên thằng a.

“Nạp tiền, luyện hóa nó.” Mộc Phàm cắn răng gầm nhẹ một tiếng.

Không có biện pháp nào khác, ai kêu hắn bị trói rồi bị đánh đây, thật sự là khó nén lửa giận, âm thầm thề, nhất định phải trả gấp mười.

“Đinh, luyện hóa xong.”

Chỉ trong một giây đồng hồ, hệ thống liền hoàn thành luyện hóa, biến Khốn tiên thằng trở thành bảo vật của Mộc Phàm.

Tuy rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng Mộc Phàm đã ăn thêm ngàn roi, đau đến sắp khóc.

“Nói, ngươi rốt cuộc là ai?”

Nữ tử nói rồi lại quất một roi.

Lạch cạch, roi bị Mộc Phàm dùng tay tiếp lấy, Khốn tiên thằng trên người hắn tự động rơi ra, tựa như có linh tính quấn quanh cổ tay.

Thấy một màn thế này, nữ tiên xinh đẹp sửng sốt, cảm thấy khó tin.

“Ngươi, làm sao ngươi có thể thoát ra?” Nàng kinh hãi nói.

Mộc Phàm cười tủm tỉm nói: “Ngươi hỏi Khốn tiên thằng nha, đúng lúc để ngươi nếm thử mùi vị.”

Vù!

Một bóng đen bay tới, trực tiếp trói chặt nữ tiên, giam cầm tiên lực toàn thân nàng, thân thể cũng không thể nhúc nhích.

“Sao có thể, sao ngươi có thể sử dụng Khốn tiên thằng của ta?” Nữ tiên luống cuống, chính mình lại bị Khốn tiên thằng trói rồi.

Mộc Phàm cười lạnh, đoạt lấy cái roi đánh người rất đau kia, cười tủm tỉm đi tới, cẩn thận quan sát vị nữ tiên này.

“Ngươi vừa mới đánh ta ba ngàn sáu trăm roi, ta nói rồi, trả lại gấp mười lần, chờ ta đánh ngươi ba vạn sáu ngàn roi là đủ rồi.”

Hắn nói một cách nghiêm trang.

“Không, không nên...” Nghe Mộc Phàm nói, nữ tiên tức khắc sợ hãi.

Trên mặt nàng tràn đầy vẻ kinh hoàng, nghe mình sẽ bị đánh ba vạn sáu ngàn roi, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Chỉ có nàng mới biết rõ tác dụng của roi này, chế tác từ Thần tiên đằng, đánh không chết người, không bị thương, chỉ có một hiệu quả, đó chính là gây đau đớn.

Nhưng cũng không phải đau bình thường, nếu đánh nhiều sẽ nghiện, đúng vậy, đánh nhiều sẽ dẫn đến một loại khuynh hướng chịu ngược đãi.

Bang!

Mộc Phàm vung roi, nháy mắt liền quất ra sáu ngàn, gần như mỗi một vị trí trên người nàng đều được chăm sóc.

Tư vị quả thực không cần phải nói, ngẫm lại liền nhịn không được mà run lên.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm truyền đến, nữ tiên hoảng sợ trừng to mắt.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu bị cái roi đánh đau tới mức nào, tự mình trải nghiệm mới biết rõ sự đáng sợ của cái roi này.

“Sáu ngàn roi, còn kém ba vạn roi.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn nàng, lời này lọt vào trong tai nữ tiên, làm nàng suýt ngất đi, thật sự là đau đến chết đi sống lại.

Nhưng bị Khốn tiên thằng trói chặt, không có biện pháp giãy giụa, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng sự thống khổ này, quá khó tiếp thu rồi.

“Cho ngươi đắc ý, vừa rồi không phải muốn treo ta lên đánh ta một vạn năm sao?”

Mộc Phàm nhìn vẻ mặt sợ hãi của nữ tiên, trong lòng có chút vui sướng.

Vừa rồi nàng nói nàng muốn treo hắn lên đánh hắn một vạn năm, hiện tại ngược lại, nàng bị Khốn tiên thằng treo lên, sau đó bị Mộc Phàm quất.

“Bạch bạch...”

Ngay sau đó, Mộc Phàm vung roi, vô số bóng roi xuất hiện, ngay lập tức quất ra một vạn roi.

Một vạn roi rơi vào trên người nàng, cảm giác đau đớn mãnh liệt làm nàng trợn mắt, vẻ mặt dại ra, đau đến choáng váng.

Nhìn nữ tiên dại ra, Mộc Phàm sửng sốt, tiến lên quơ quơ tay, không phản ứng, chẳng lẽ điên rồi?

“Oa....” Đột nhiên, nàng òa khóc.

Mộc Phàm hoảng sợ, nhìn nữ tiên gào khóc, nước mắt chảy ròng ròng, khóc lóc thảm thương.

“Ô ô ô...” Nàng khóc đến rối tinh rối mù, một vạn roi vừa rồi thiếu chút nữa khiến nàng hỏng mất, thống khổ mãnh liệt thấm vào linh hồn.

Cho nên nàng òa khóc.

Mộc Phàm cạn lời nhìn nữ tiên gào khóc trước mắt, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, trong lòng thầm nghĩ có phải quá tàn nhẫn hay không.

Ngươi coi ngươi đánh tới ngươi ta khóc luôn rồi.

“... Thôi.” Mộc Phàm há miệng thở dốc, cuối cùng bất đắc dĩ từ bỏ ý nghĩ tiếp tục đánh.

Nhìn người ta khóc thảm thương như vậy, hắn cũng không đành lòng, mình bị đánh ba ngàn sáu trăm roi, hắn đã đánh một vạn sáu ngàn roi, coi như báo được thù rồi.

“Đừng khóc, hai vạn roi còn lại ta không đánh nữa.”

Mộc Phàm nghiêm trang nói hươu nói vượn, nói xong thật sự thu hồi Khốn tiên thằng.

Nữ tiên khôi phục tự do lập tức bay lên, cả người tản ra tiên quang mãnh liệt.

“Tên khốn nạn, ta muốn giết ngươi...” Trong sương mù truyền đến một tiếng thét phẫn nộ.

Nữ tiên mới vừa thoát vây chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, thậm chí đau hơn khi bị Khốn tiên thằng trói.

Hiện tại, cả người nàng co rút, đau muốn ngất đi, dưới sự phẫn nộ muốn giết chết Mộc Phàm.

Oanh!

Một cổ năng lượng cường đại bùng nổ, đáng tiếc, còn chưa kịp ra tay đã bị một Khốn tiên thằng trói chặt lần nữa.

“A, còn không thành thật, xem ra, còn phải đánh thêm vài lần mới nhớ lâu.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm đi vào trong sương mù, nói xong giơ tay quất một roi.

Phanh!

Nháy mắt đánh ra một vạn roi, có tiếng tan vỡ truyền đến, giống như có thứ gì đó đã bị đánh nứt.

Lòng Mộc Phàm lộp bộp một chút, không phải nữ tiên bị hắn đánh nát rồi chứ?

Nghĩ vậy, hắn lập tức lắc mình nhảy vào, ngay sau đó liền ngây ngẩn.

Váy của nữ tiên này đã vỡ vụn rơi xuống, chính là bị roi đánh nát, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy sửng sốt.

Hai người đứng trong sương mù, mắt to trừng mắt nhỏ, bầu không khí đọng lại.

“A....” Một tiếng thét chói tai, muốn rách cả màng nhĩ.

Mộc Phàm khiếp sợ, xấu hổ lui ra.

Hắn xoay người sang chỗ khác, lúng túng nói: “Đây là hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm, ta chưa thấy gì cả.”

“Đúng rồi, Khốn tiên thằng này ta lấy, cái roi này ngươi cứ giữ lại dùng đi.”

Nói xong, Mộc Phàm trực tiếp thu hồi Khốn tiên thằng, để lại cái roi, không chờ đối phương phản ứng đã lặng yên biến mất khỏi chỗ này.

“Khốn nạn, ngươi dám vấy bẩn sự trong sạch của ta.”

“Ta nhất định phải giết ngươi.”

Từ trong Thiên trì truyền ra từng tiếng gào thét phẫn nộ, vị nữ tiên này muốn phát điên rồi.

Nàng nổi cơn điên, lực lượng trong cơ thể bùng nổ, chấn động cả Thiên trì, kinh động sinh vật trong phạm vi mấy vạn dặm.

“Má ơi, nàng này thật điên cuồng nha.”

Bên ngoài mười vạn dặm, Mộc Phàm đứng trên không trung âm thầm đổ mồ hôi.

Còn may mà hắn chạy trốn nhanh, nếu không thì không biết sẽ như thế nào.

Thoát khỏi nữ tiên điên cuồng kia, lúc này Mộc Phàm mới có cơ hội quan sát cảnh vật xung quanh, không xem không biết, vừa xem liền bị dọa hết hồn.

“Đây là nơi nào?”

Mộc Phàm ngây ngốc nhìn hư không, có một dòng Thiên hà treo ở

đó, tản ra ánh sáng lộng lẫy, tựa như hàng tỉ sao trời.

Hắn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy tiên khí mãnh liệt ùa đến, từ lỗ chân lông dũng mãnh tiến vào trong cơ thể.

Chỉ hít một hơi thôi mà Mộc Phàm đã hấp thu tiên khí trong vạn dặm, cơ thể vốn trống rỗng thế mà khôi phục một phần tu vi.

Hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ, kinh ngạc hơn chính là nhìn về chỗ hắn gặp được nữ tiên, hắn thấy một vùng sơn mạch, có ngọn núi như trụ chống trời giống đứng chót vót, không nhìn thấy đỉnh.

“Hệ thống, ngươi xuyên đến nơi nào đây?”

Lúc này, Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống.

Lần này xuyên qua ngẫu nhiên, rốt cuộc đã xuyên đến địa phương nào.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đây là thời kỳ vũ trụ vừa hình thành, một trăm hai mươi lăm ngàn tỷ năm trước, gọi là Thời đại hắc ám hoặc là Thời đại hỗn độn.”

“Đùa gì vậy?”

Mộc Phàm trừng mắt, ngơ ngác.

“Từ từ, hiện tại ta đang ở nơi nào?” Mộc Phàm lại hỏi một câu.

Hệ thống nói: “Ký chủ, nơi này thuộc hệ Ngân hà ban đầu, là một đoàn năng lượng bao bọc một mảnh Hỗn độn đại lục ở trung tâm, hỗn độn vật chất cùng ám năng lượng đang lan ra bên ngoài, diễn hóa vô số sao trời, trở thành hệ Ngân hà sau này.”

Mộc Phàm sợ ngây người, mình đã trở về khoảng thời gian hệ Ngân hà ra đời.

Trách không được hắn thấy trong hư không có vô số ngôi sao lập loè, có một loại vật chất không ngừng phun trào, không ngừng dựng dục ra hằng tinh mới.

Đây là hệ Ngân hà lúc ban đầu, trông giống như là một quả bóng

hình bầu dục, không ngừng phun trào ám năng lượng cùng vật chất.

Còn hắn đang đứng ở nơi thuộc Hỗn độn đại lục.

Nơi này mới là nơi khởi nguyên thật sự của thần thoại, nữ tiên hắn vừa mới gặp chính là Tiên thiên thần linh mà vũ trụ dựng dục lúc đầu.

Vèo!

Đang phát ngốc, đột nhiên có một tia sáng xẹt qua không trung.

“A?”

Mộc Phàm lập tức tỉnh táo lại, lập tức phát hiện tia sáng kia chính là một sinh linh cường đại.

Phương hướng sinh linh này hướng tới chính là Dao Trì thánh cảnh mà mình vừa rời khỏi.

“Từ từ, Dao Trì thánh cảnh, nữ tiên kia là....”

Hình như nghĩ tới điều gì đó, hai mắt Mộc Phàm nheo lại, suy đoán ra thân phận của nàng rồi.

Cảm nhận được hơi thở cường đại từ tia sáng, thế mà mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm, là một cường giả.

“Nên đi xem không?”

Mộc Phàm suy nghĩ, ánh mắt lập loè, lắc mình vòng trở lại.

Chương 449: Dao Trì, Thái Nhất?

Ở Dao Trì thánh cảnh, một nữ tiên đang cực kỳ tức giận, không ngừng vung roi phát tiết lửa giận.

“Khốn nạn!”

“Ác tặc, đánh chết ngươi!”

Bên bờ Thiên trì, nữ tiên vung roi đánh đến hoa cỏ cây cối xung quanh tan nát, tiên lực cuồng bạo trong cơ thể trào ra phá hủy hoại sự vật chung quanh.

Nàng phát tiết lửa giận, hận không thể băm Mộc Phàm ra vạn miếng.

Tưởng tượng đến cảnh mình bị quất một vạn sáu ngàn roi, lửa giận trong lòng lại bùng lên, không cách nào bình tĩnh nổi.

“Dao Trì, ta tới thăm ngươi.”

Đúng lúc này, có một tia sáng từ bầu trời rơi xuống, tiếp theo có một giọng nói truyền đến.

Nghe giọng nói này, Dao Trì chấn động, váy mặc trên người vốn đã tan vỡ khôi phục như cũ, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Ngươi tới làm gì?”

Vẻ mặt tức giận của Dao Trì nhanh chóng biến đổi, trở nên lạnh như băng, xoay người lạnh nhạt nhìn tia sáng rơi xuống.

Đây là một người, nói đúng là một tên Tiên thiên thần linh giống nàng, đầu người thân rắn, nửa người trên là người, nửa người dưới là rắn.

Hắn có mái tóc dài rối tung, dáng vẻ oai hùng bất phàm, toàn thân tản ra một cổ bá liệt chi khí, đôi mắt bá đạo, tràn ngập uy nghiêm.

Hắn mỉm cười tới gần, cười nói: “Ta đến thăm ngươi, cũng một ngàn năm không gặp rồi, có chút nhớ nhung.”

“....”

Mộc Phàm vừa vòng trở lại đúng lúc nghe thấy, tức khắc hết chỗ nói rồi.

Mới vừa tới gần liền nghe được lời âu yếm buồn nôn rồi, chẳng lẽ, thiên địa sơ khai, Tiên thiên thần linh đều cởi mở thế này, biết nói chuyện yêu đương rồi?

“Nàng quả nhiên là Dao Trì.” Mắt Mộc Phàm lập loè ánh sáng.

Thật ra tên còn lại hấp dẫn sự chú ý của Mộc Phàm hơn, đầu người thân rắn, chẳng lẽ là vị trong truyền thuyết kia?

“Thái Nhất, ngươi đi đi, ta sẽ không đáp ứng ngươi.”

Dao Trì lãnh đạm nói một câu, nói xong xoay người đưa lưng về phía hắn.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, mình nghĩ sai rồi.

“Thái Nhất?” Hắn kinh ngạc nhìn lại, vị nam tử đầu người thân rắn kia lại không phải Phục Hy như mình suy đoán mà là Thái Nhất?

Gia hỏa này, chẳng lẽ là Đông Hoàng Thái Nhất?

Thái Nhất cười nói: “Không sao, ta biết ngươi còn chưa chịu chấp nhận ta, ta có thể chờ, một vạn năm, trăm vạn năm, ngàn vạn năm ta đều có thể chờ.”

Nói đến đây, Thái Nhất dừng chút, tiếp tục nói: “Chỉ là không lâu sau, màn trời mở ra, nếu ngươi với ta liên hợp, nhất định có thể đoạt được Thiên vị, thay trời hành đạo, giáo hóa vạn linh, chẳng phải đẹp thay?”

“Ngươi thật sự muốn liên hợp?” Dao Trì quay người lại, lạnh nhạt nhìn Thái Nhất.

Nghe được lời này, trong lòng Thái Nhất mừng thầm, lập tức nói: “Đúng vậy, ta thật tình muốn kết hợp với ngươi, ngươi và ta kết làm phu thê chính là mối nhân duyên đầu tiên trong thiên địa,

được Thiên đạo che chở, chắc chắn đoạt được Thiên vị."

"Ta thấy ngươi chỉ là muốn lợi dụng ta đoạt được Thiên vị thôi." Dao Trì có chút khinh thường châm chọc nói.

Thái Nhất thản nhiên nói: "Ta muốn Thiên vị, nhưng ta cũng thật lòng với ngươi, ta chưởng quản nam thần, ngươi chưởng quản nữ tiên, ngươi ta cùng chung thiên quyền, ngươi thấy như thế nào?"

Nói đến đây, Thái Nhất tràn đầy chờ mong nhìn nàng.

Dao Trì im lặng, trong ánh mắt lập loè tia sáng lạnh lẽo, hình như nghĩ tới chuyện gì khiến nàng rất phẫn nộ.

"Ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng ngươi cần phải đáp ứng một điều kiện."

Nàng mở miệng đưa ra một điều kiện.

Thái Nhất nghe mà vui mừng, bảo đảm nói: "Ngươi yên tâm, mặc kệ là chuyện gì, điều kiện gì, ta đều đáp ứng."

"Nói đi, điều kiện gì?" Hắn chờ mong nhìn Dao Trì, trong lòng rất kích động.

Không có biện pháp, đã mấy vạn năm, rốt cuộc đối phương cũng mở lời, còn có hy vọng.

Sắc mặt Dao Trì biến đổi liên tục, hai mắt gần như trào ra lửa, hơi thở sôi trào, rơi vào trạng thái cực kỳ phẫn nộ, Thái Nhất thấy mà hết hồn.

"Ta muốn ngươi chộp hắn tới cho ta." Nói rồi Dao Trì vung tay bắn ra một luồng tiên quang, hóa thành một bóng người, nhìn chính là Mộc Phàm?

Mộc Phàm đang ẩn nấp, lòng chợt lạnh ngắt, nhìn bộ dạng Dao Trì nghiến răng nghiến lợi, hiển nhiên cực kỳ hận hắn.

"Đây là ai?" Thái Nhất nhíu mày, nhìn hình Mộc Phàm, trong lòng có cảm giác không thoải mái, tràn ngập địch ý.

Dao Trì hừ lạnh nói: “Ngươi đừng hỏi hắn là ai, chỉ cần bắt tới cho ta là được, ta muốn rút gân lột da, dùng tiên hỏa thiêu đốt linh hồn của hắn mười vạn năm.”

“A!” Mộc Phàm thầm hút một ngụm khí lạnh, run lập cập.

Dao Trì này quá độc ác đi, còn không phải chỉ là đánh ngươi mấy roi, lại thù dai như vậy.

“Trốn thôi.” Mộc Phàm đổ mồ hôi, trong lòng có ý rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Thái Nhất đột nhiên vỗ một chưởng về phía này.

“Kẻ nào, ra đây!”

Thái Nhất quát lớn, lực lượng bá đạo quét tới.

Mộc Phàm biến sắc, không nghĩ tới vừa mất tập trung tí mà đã bị phát hiện rồi, tên Thái Nhất này không đơn giản nha.

Không kịp nghĩ nhiều, Mộc Phàm chỉ vung nắm tay tung ra một quyền.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, không gian tan vỡ, từ bên trong có một người rơi ra, đúng là Mộc Phàm.

“Là ngươi?”

Khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Phàm, hai mắt Dao Trì phun lửa, sát khí tận trời, không nói hai lời trực tiếp ra tay công kích.

Mộc Phàm hoảng sợ, mắng to: “Có phải ngươi chưa bị đánh đủ hay không?”

Vừa nghe lời này, Dao Trì dừng một chút, không dám ra tay bởi vì nhớ tới cảnh tượng bị Mộc Phàm treo lên đánh trước đó, gương mặt đỏ rực, hai mắt toé lửa.

“Thái Nhất, giết hắn, ta liền đáp ứng ngươi.”

Giờ khắc này, Dao Trì điên rồi, trực tiếp mở miệng nói ra lời này.

Thái Nhất đang tức giận vì Mộc Phàm đột nhiên xuất hiện, nhưng vừa nghe Dao Trì nói xong, tức khắc mừng rỡ.

“Được, ta tới giết hắn.”

Hắn bá đạo vô song, vừa dứt lời trực tiếp lắc mình tung một kích, vỗ vào đầu Mộc Phàm, lực lượng cường đại như muốn xé Mộc Phàm thành hai mảnh.

“Thái Nhất?” Mộc Phàm hừ lạnh, không chọc ngươi thế mà ngươi lại đánh tới cửa.

Nếu như vậy, cho ngươi nhìn chút màu sắc, thậm chí nhân cơ hội làm thịt tên này.

“Đi!”

Chỉ thấy Mộc Phàm tế ra một sợi dây thừng, tiên quang lóng lánh, quấn lấy Thái Nhất, làm đối phương khiếp sợ.

“Khốn tiên thằng?” Thái Nhất kinh ngạc hô to, tức giận nói: “Dao Trì, ngươi thế mà đưa bảo vật Khốn tiên thằng ta tặng cho hắn?”

Dao Trì nghe xong xấu hổ, mặt đỏ bừng, đưa cái đầu ngươi, ta đây là bị cướp.

Lòng nàng cũng bốc lửa, nếu không phải do Khốn tiên thằng, nàng cũng không bị Mộc Phàm treo lên quất hơn vạn roi.

Một vạn sáu ngàn roi, đánh đến muốn nghiện rồi.

“Ta không có đưa, là hắn cướp đi.” Dao Trì tức giận phản bác một câu.

Nhưng Thái Nhất không tin, Khốn tiên thằng vốn dĩ chính là một kiện Tiên thiên bảo vật, có thể trói buộc bất kỳ thứ gì, không quan tâm to nhỏ.

Hắn hiểu rõ tác dụng của Khốn tiên thằng nhất, không có khả năng bị người ta cướp đi, trừ phi là chủ nhân tự nguyện cho người khác

sử dụng mới được.

Nếu Dao Trì không tự nguyện đưa cho Mộc Phàm, sao hắn có thể sử dụng được, cho nên Thái Nhất nhận định là Dao Trì đưa cho Mộc Phàm.

Nghĩ vậy, hắn giận sôi máu.

“Bổn tọa giết ngươi.” Hai mắt Thái Nhất đỏ lên, hét to một tiếng, sau lưng bỗng nhiên hiện lên một quầng sáng, tiên quang lộng lẫy.

Trong khoảnh khắc, có hai bóng rồng chậm rãi hiện lên, Thái Nhất vung hai tay, hai bóng rồng nhanh chóng giết về phía Mộc Phàm, công kích cường đại mang theo tính chất hủy diệt.

Bang bang!

Mộc Phàm vung quyền một đánh bay bóng rồng, phi thân tiến lên, trực tiếp thi triển võ học Truyền kỳ, nháy mắt oanh vào mặt Thái Nhất.

Đông!

Hai nắm tay va chạm, lực lượng cường đại bùng nổ, tàn sát bừa bãi, quét ngang phạm vi mười dặm, còn may là có đại trận ngăn chặn.

“Có bản lĩnh, ra chiến với ta một trận.”

Thái Nhất cảm giác Mộc Phàm rất mạnh, quát lạnh một tiếng rồi bay lên trời.

“Sợ ngươi chắc?” Mộc Phàm tự tin cười, đạp bộ bay trời, đuổi theo Thái Nhất vào trong hư không, hai người thăng cấp đại chiến.

“Ăn ta một quyền.”

Mộc Phàm nện một quyền vào má Thái Nhất, răng rắc, máu thịt tung toé, Thái Nhất đẫm máu bay ra ngoài.

Hai bóng rồng cũng đồng thời nện vào thân thể Mộc Phàm, cũng đánh hắn bay ra ngoài nhưng không bị thương.

“Đại phá diệt!”

Thái Nhất giận dữ rống to, cả người toát ra ánh sáng mãnh liệt, quanh thân thể xuất hiện tám quả cầu đen nhánh, giống như lỗ đen, cắn nuốt tất cả.

Đây là tuyệt chiêu của hắn, Đại phá diệt, vạn vật đều biến mất dưới tuyệt chiêu này.

Mộc Phàm cảm nhận được ngiy hiểm, không dám ỷ y, tích tụ lực lượng toàn thân, há mồm hút, tức khắc hình thành một cơn lốc tiên khí.

Ầm ầm ầm, tiên khí trong phạm vi mười vạn dặm bị quét sạch, chui vào trong cơ thể Mộc Phàm, mạnh mẽ khôi phục tám chín phần tu vi.

“Ngươi tên gì? Được chết dưới một chiêu này, có tư cách để bổn tọa nhớ kỹ tên của ngươi.”

Thái Nhất tích tụ lực lượng khủng bố, tám quả cầu màu đen không ngừng ngưng tụ, áp súc, cắn nuốt mọi thứ xung quanh, kể cả ánh sáng.

“Ngươi có thể gọi ta là Đế, hoặc là Thiên Đế.”

Mộc Phàm vừa tích tụ lực lượng thi triển cấm thuật, vừa mở miệng đáp trả, ngươi biết trang bức, còn ta thì không sao?

“Thiên Đế?” Thái Nhất sửng sốt, cả người như bị sét đánh.

Tên này, đại biểu cho cái gì?

Hắn không nghĩ tới thế mà có sinh linh dám dùng tên này, đây chính là tôn xưng tối cao của Thiên vị, Thiên Đế, chí cao vô thượng.

“Gia hoả cuồng vọng, hôm nay bổn tọa liền thay trời hành đạo, tiêu diệt ngươi.” Thái Nhất giận dữ, tám quả cầu đen đồng thời bắn tới.

Oanh!

Tiếng nổ vang lên, nơi tám quả cầu đen đi qua, vạn vật đều bị nuốt hết, cả ánh sáng cũng không ngoại lệ.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm nheo mắt, nâng ngón tay nhẹ nhàng đâm tới.

Trong phút chốc, hư không tan vỡ, pháp tắc truyền đến từng tiếng ren rỉ.

Giống như dưới một ngón tay này, Thiên Đạo cũng không chịu nổi, sẽ bị chọc thủng.

Hai cổ lực lượng đáng sợ va chạm, ngón tay cường đại trực tiếp xuyên thủng quả cầu đen thứ nhất.

Phốc!

Ngay sau đó, quả cầu đen thứ hai tan biến, uy thế ngón tay không giảm xỏ xuyên quả cầu thứ ba, răng rắc, răng rắc, tám quả cầu đen liên tục bị đánh tan.

Uy lực một ngón tay của Mộc Phàm làm hai vị Tiên thiên thần linh là Thái Nhất và Dao Trì chấn động thật sâu.

Chương 450: Tiên thiên chí bảo

Phanh!

Thái Nhất phun máu bay ra, thế mà bị Mộc Phàm đả thương.

Trên mặt hắn lộ vẻ tức giận, tuyệt chiêu của mình bị đối phương dùng một ngón tay phá rớt không nói, còn khiến hắn bị thương.

Tuy nói thương thế không nặng, nhưng lại làm hắn mất mặt.

Đặc biệt là bị thương trước mặt Dao Trì, lòng tự trọng bị đả kích nặng nề.

“Khốn tiên thằng!”

Mộc Phàm nhân cơ hội tế ra Khốn tiên thằng, cấp tốc lao đi.

“Hừ, Khốn tiên thằng vốn là bảo vật của ta, vô dụng với ta.”

Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên thổi một hơi, Khốn tiên thằng thế mà dừng lại, tiếp theo hóa thành một tia sáng chui vào trong cơ thể hắn.

Một màn này làm Mộc Phàm sửng sốt.

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm chỉ có thể hỏi hệ thống.

Không phải đã bị luyện hóa sao, vì sao còn đối phương có thể thu hồi.

“Ký chủ, Khốn tiên thằng được chế tác từ một sợi gân của hắn, là một bộ phận thân thể hắn, tự nhiên có thể thu hồi.”

Hệ thống nhanh chóng giải thích.

Lúc này Mộc Phàm mới bừng tỉnh, thì ra Khốn tiên thằng làm từ một sợi gân của người ta, trong lúc nhất thời hết chỗ nói rồi.

Thái Nhất này thật là, thế mà dùng gân mình làm thành bảo vật đưa cho Dao Trì?

“Thấy được chứ, Khốn tiên thằng vô dụng với bổn tọa.” Vẻ mặt Thái Nhất âm trầm, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo sát khí lạnh thấu xương.

Mộc Phàm không lời gì để nói, còn Dao Trì thì tức giận nhìn Thái Nhất, thì ra gia hỏa này đưa gân mình cho nàng.

“Thái Nhất, ngươi hố ta?” Dao Trì phẫn nộ quát.

Lúc này, Thái Nhất có chút xấu hổ, giải thích: “Không phải như ngươi nghĩ, trước tiên đừng nóng giận, chờ ta giết hắn rồi giải thích với ngươi.”

Oanh!

Nói xong, Thái Nhất chợt lóe thân giết đến, hai bóng rồng ảnh đồng thời bắn về hướng Mộc Phàm, lực lượng cường đại mang theo hơi thở hủy diệt đập vào mặt.

Đối mặt với Thái Nhất tập sát, Mộc Phàm vẫn bình tĩnh, song quyền vung lên, một quyền nối tiếp một quyền, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Phanh phanh phanh...

Càng đánh càng kịch liệt, thậm chí tung hết thủ đoạn, không hề giữ lại.

Nhưng càng đánh, Thái Nhất càng kinh ngạc, bởi vì lực lượng của Mộc Phàm rất cường đại, thậm chí hắn có cảm giác bị áp chế.

“Thiên lôi bí pháp!”

“Ngũ hành đại tiên thuật!”

Đột nhiên, Mộc Phàm thi triển hai loại bí pháp cường đại khiến Thái Nhất không kịp trở tay, chật vật bay ngược ra, khóe miệng tràn máu.

“Thái Nhất, ta tới giúp ngươi.”

Nhìn Thái Nhất rơi xuống hạ phong, Dao Trì ngồi không yên.

Mộc Phàm quá cường đại, nàng biết mình mà không hỗ trợ thì rất có thể Thái Nhất sẽ bị đánh bại, cho nên nhanh chóng ra tay với Mộc Phàm.

“Tụ tiên kỳ, phong!”

Dao Trì vừa ra tay, trực tiếp tế ra một hồ lô nhỏ màu đỏ, từ bên trong phun ra bốn lá cờ nhỏ, nháy mắt hóa thành một lồng giam giam cầm Mộc Phàm.

Đây là bảo vật Tụ tiên kỳ, còn có tên là Cấm tiên kỳ, là một kiện Tiên thiên linh bảo cường đại, có thể tụ tập tiên lực hình thành lồng giam.

Đương!

Đúng lúc này, một tiếng chuông truyền đến, chấn đến tiên hồn Mộc Phàm lắc lư, ý thức mơ hồ, thiếu chút nữa liền trầm luân.

Khi tỉnh táo lại tức khắc nhìn thấy Thái Nhất một tế ra một cái chuông, có sương mù xám xịt bao vây, hơi thở khủng bố.

“Tiên thiên chí bảo, Hỗn độn chung?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm nhận được nguy hiểm, Dao Trì giam cầm cũng không sao, căn bản không có lực sát thương, Thái Nhất thì khác.

Hỗn độn chung chính là một kiện Tiên thiên chí bảo, một bảo vật cực mạnh mà vũ trụ dựng dục lúc sơ khai.

Bề mặt chung lập loè nhật nguyệt tinh thần, địa hỏa phong thuỷ vờn quanh, hỗn độn sương mù sôi trào, vô cùng huyền diệu, cò thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian.

Uy năng của bảo vật này rất khủng bố!

“Cấm!”

Thái Nhất quát lạnh, Hỗn độn chung xoay tròn, rũ xuống hỗn độn chi khí, giam cầm thời gian, không gian chung quanh Mộc Phàm.

Dưới hai tầng giam cầm, Mộc Phàm không thể nhúc nhích.

“Hỗn độn chung thật là lợi hại.”

Hai mắt Mộc Phàm sáng quắc nhìn chằm chằm Hỗn độn chung, nếu mình có được bảo vật này, chắc chắn lĩnh ngộ đối với thời gian cùng không gian sẽ tiến thêm một bước.

“Hừ...” Thái Nhất lạnh lùng cười nói: “Có chút kiến thức, đây là chí bảo cộng sinh của bổn tọa, có thể trấn áp thời không, ngươi chết dưới nó cũng có ý nghĩa.”

“Đừng nói nhảm, ta phải chính tay giết hắn.”

Dao Trì bên cạnh lạnh lùng, cầm một cái roi đi tới, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Mộc Phàm nhíu mày, cười khổ nói: “Dao Trì, ngươi cũng quá nhẫn tâm đi, còn không phải là ta không cẩn thận nhìn ngươi một chút, ngươi liền muốn giết ta?”

“Yên tâm, đây là bí mật của chúng ta, ta sẽ không nói cho Thái Nhất biết.”

Lời Mộc Phàm nói làm Thái Nhất tái mặt, hai mắt đỏ lên, hừng hực lửa giận.

Dao Trì đỏ mặt, giận tới mức suýt ngất xỉu, người này sao mặt dày vô sỉ như thế, nói như mình với hắn có gì đó mập mờ vậy.

“Ta giết ngươi.” Dao Trì còn chưa bạo nộ thì Thái Nhất đã nhịn không được rồi.

Chỉ nghe hắn rít gào, cầm Hỗn độn chung nện vào đầu Mộc Phàm, nếu bị đánh trúng, không chết cũng tàn.

Đương!

Chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, Hỗn độn chung bị chặn.

Đỉnh đầu Mộc Phàm có một cái đỉnh lơ lửng, vừa xuất hiện tức thu hút tiên khí vô tận, nháy mắt bộc phát uy năng cường đại, thế mà

bức lui Hỗn độn chung.

“Tiên thiên chí bảo?” Thái Nhất cả kinh nhìn tiên đỉnh.

Đỉnh này ẩn chứa huyền ảo tiên thiên, hiển nhiên giống với Hỗn độn chung của hắn, là một kiện Tiên thiên chí bảo, hơn nữa uy lực không tầm thường.

Nhưng sao có thể, Tiên thiên chí bảo chưa bao giờ có dạng đỉnh, vì sao đột nhiên xuất hiện một kiện, chẳng lẽ là chí bảo cộng sinh của tên này?

“Hệ thống, hắn nói tiên đỉnh là Tiên thiên chí bảo?” Mộc Phàm cũng bất ngờ, chưa bao giờ để ý tới cấp bậc của tiên đỉnh.

Nhưng Thái Nhất nói đây là Tiên thiên chí bảo.

“Đúng vậy ký chủ, bởi vì tiên đỉnh đi theo ký chủ ngươi xuyên đến hỗn độn, nhập cư trái phép trở thành một kiện Tiên thiên chí bảo.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm ngơ ngác.

Mẹ nó, bảo vật còn có thể nhập cư trái phép trở thành Tiên thiên chí bảo, thể nói kiểu này sao?

“Theo như ngươi nói, vậy có phải ta đây cũng trở thành Tiên thiên thần linh hay không?” Mộc Phàm hỏi thêm.

Ai ngờ hệ thống trả lời chắc nịch: “Đúng vậy ký chủ, hiện tại ngươi chính là Tiên thiên thần linh, xem như nhóm sinh linh đầu tiên trong hỗn độn.”

“....” Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười.

Mình nhập cư trái phép trở thành Tiên thiên thần linh, ngẫm lại cũng đúng, có thể xuất hiện trong thời kỳ này thì tất nhiên là Tiên thiên thần linh rồi, được quy tắc tán thành.

Cả tiên đỉnh của hắn cũng trở thành Tiên thiên chí bảo.

“Dù ngươi có Tiên thiên chí bảo cũng không thoát được Hỗn độn chung trấn áp.”

Thái Nhất lạnh lùng cười nói, không thèm để ý.

Đáng tiếc, hắn nhanh chóng cười không nổi.

“Trấn áp?” Mộc Phàm cười, vặn vặn cổ, thế mà khôi phục tự do dưới sự giam cầm của Hỗn độn chung.

Hắn nhìn Thái Nhất bằng ánh mắt châm chọc, nói: “Ngươi xem này, không phải ta rất tốt sao, trấn áp mà ngươi nói không hiệu quả với ta nha.”

“Không có khả năng!”

Thái Nhất kinh ngạc xen lẫn tức giận hét to, có vẻ khó tin.

Thời gian trấn áp, không gian giam cầm, thế mà không có hiệu quả.

“Ta không tin, thời không trấn áp!”

Thái Nhất bạo nộ, lại thao túng Hỗn độn chung trấn áp lần nữa.

Đáng tiếc lần này vô dụng, Mộc Phàm cầm tiên đỉnh trong tay, tung một kích đáp trả.

Đương, chung cùng đỉnh va chạm, thế mà song song văng ra, lực lượng cường đại đánh bay Dao Trì.

“Dao Trì.” Thái Nhất hô to, muốn cứu viện, nhưng Mộc Phàm nhanh hơn một bước.

Vù!

Mộc Phàm chợt lóe, chớp mắt đi tới cạnh Dao Trì, tiên đỉnh lơ lửng trên đầu nàng, buông xuống tiên quang giam cầm lấy nàng.

“Mau thả ta ra.” Dao Trì luống cuống.

Đáng tiếc, Mộc Phàm không để ý tới nàng mà là cười tủm tỉm, đánh ra từng đạo tiên ngân giam cầm nàng, phong tỏa tu vi của nàng.

“Dao Trì, ngươi thành thật ở đây, chờ ta giải quyết Thái Nhất rồi

trở lại cùng ngươi bàn luận triết lý nhân sinh nha.”

Hắn nhỏ giọng nói một câu bên tai Dao Trì, nói xong cười tủm tỉm xoay người đi, không đợi Dao Trì tức giận liền lắc mình giết tới trước mặt Thái Nhất.

“Thái Nhất, tới chiến.”

Hai mắt Mộc Phàm bắn ra hai đạo tiên quang, chiến ý ù ù, thật vất vả mới gặp phải một gia hỏa có lực lượng ngang mình, tất nhiên không thể buông tha.

Hơn nữa ở nơi này tràn ngập năng lượng, có thể giúp mình khôi phục, trở nên càng cường đại hơn.

Đúng lúc có một tên Thái Nhất làm đá mài dao, dùng hắn để mài giũa bản thân, nhân cơ hội tiến thêm một bước.

“Giết!”

Thái Nhất quát lớn, cầm Hỗn độn chung giết qua.

Mộc Phàm hừ lạnh, nhấc tay nâng tiên đỉnh, hội tụ lực lượng toàn thân hung hăng nện tới.

Đương!

Ầm ầm ầm...

Hai người lại đánh nhau kịch liệt, lần này, cả hai đều tung ra át chủ bài lớn nhất, Hỗn độn chung, tiên đỉnh va chạm tạo ra lực phá hoại khủng bố.

Bọn họ từ mặt đất đánh lên không trung, thậm chí tiến vào Thiên hà mênh mông, bốn phía có hỗn độn vật chất sôi trào rít gào, tràn ngập năng lượng hủy diệt.

Vật chất hỗn độn vốn có thể hủy diệt vạn vật lại không thể thương tổn Mộc Phàm cùng Thái Nhất, ngược lại có hiệu quả rèn luyện cường đại đối với Mộc Phàm.

Càng được rèn luyện, thân thể Mộc Phàm càng cường đại, Vô

thượng tiên thể đang tiến bộ với một tốc độ kinh người.

“Già thiên thủ!”

“Chúc Long diệt thế!”

Cả hai tung ra tuyệt chiêu.

Mộc Phàm một tay che trời, chưởng diệt càn khôn.

Hai bóng rồng của Thái Nhất hợp lại, hóa thành một con Chúc Long khủng bố, phun ra ánh sáng diệt thế.

Hai cổ lực lượng vừa va chạm, tức khắc tạo ra cảnh tượng đáng sợ, không có nổ mạnh, không có tiếng vang, chỉ có sự tịch diệt.

“Hoàng thiên ấn!”

Mộc Phàm nhân cơ hội đánh ra thêm một chiêu cấm thuật, đại ấn huy hoàng từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên uy trấn áp.

Phanh, Chúc Long nổ nát.

Vẻ mặt Thái Nhất âm u, đôi tay không ngừng đan xen, sau lưng ngưng tụ một vòng tròn đen nhánh, dần dần hóa thành một hố đen khủng bố.

“Còn có đại chiêu?” Mộc Phàm kinh ngạc, lại dùng một ngón tay đâm tới, đánh đòn phủ đầu.

“Tiệt thiên chỉ!”

Tiếng răng rắc vang lên, Thái Nhất phun máu tươi, vòng tròn bị một lóng tay chọc thủng, chia năm xẻ bảy.

Còn hắn bị phản phệ, trực tiếp trọng thương, nếu không có có Hỗn độn chung che chắn, có khả năng đã bị ngón tay này hủy diệt linh hồn.

“Ngươi chờ đó, bổn tọa với ngươi không chết không ngừng.”

Thái Nhất phẫn nộ rít gào một tiếng, cươi hai bóng rồng nhoáng lên, biến mất trước mắt Mộc Phàm trước mắt.

Nhìn Thái Nhất chạy trốn, Mộc Phàm có chút ngạc nhiên cùng bất ngờ, không hề nghĩ tới đối phương sẽ chạy trốn dứt khoát như thế, nhanh như chớp.

“Thái Nhất, lần sau gặp lại sẽ khiến ngươi răng rơi đầy đất.”

Mộc Phàm hừ lạnh, lời này làm Thái Nhất đang bỏ chạy phun một ngụm máu, thiếu chút nữa xoay người quay lại.

“Thái Nhất chạy rồi, tiếp theo chúng ta tán gẫu nhân sinh chút đi.”

Dao Trì nhìn Thái Nhất bị đánh bại rồi chạy mất mà dại ra, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng nghe được lời này lập tức tỉnh táo lại.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi đừng tới đây...”

Dao Trì kinh hoàng nhìn Mộc Phàm đang bước tới gần, hoảng hốt tới cực điểm.

“Làm gì, đương nhiên là cùng nhau bàn luận triết lý nhân sinh nha.”

Mộc Phàm nở nụ cười xấu xa.

“Không được... Ngươi đừng tới đây.”

Từ Dao Trì thánh cảnh truyền đến một tiếng thét chói tai.

Thái Nhất đang chạy nghe được âm thanh này tức khắc bi phẫn, mặt tái mét, tức giận đến hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa rơi xuống.

Chương 451: Bàn đào

-

“Ô ô...”

Cạnh Thiên trì, dưới một gốc cây đào, Dao Trì đang che mặt mà khóc.

Mộc Phàm hái một quả đào đỏ rực, há mồm gặm, cả người tản ra tiên quang, tu vi trực tiếp khôi phục.

Thậm chí sau khi ăn mấy quả đào tiên, tu vi lại tăng lên một cảnh giới.

"Chậc chậc, không hổ là Tiên thiên bàn đào, thật sự không tệ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, vừa ăn vừa khen ngợi.

Hành động này làm cho Dao Trì xấu hổ và giận dữ, tên khốn nạn này không chỉ có trêu đùa nàng, còn đoạt Tiên thiên bàn đào ăn.

Bàn đào này đúng là cây Bàn đào đầu tiên vũ trụ, ẩn chứa tinh hoa thiên địa, vô cùng huyền diệu.

Người bình thường ăn một quả sẽ trực tiếp thành tiên.

Mộc Phàm vừa mới ăn ba quả Bàn đào, mỗi một quả đều ẩn chứa năng lượng tiên thiên dồi dào, tinh thuần nhất, là năng lượng hoàn toàn mới được dựng dục từ ám năng lượng ở vũ trụ sơ khai.

“Đừng khóc, còn không phải chỉ hôn ngươi một cái với ăn mấy quả đào sao, quý giá đến như vậy sao?”

Mộc Phàm thấy Dao Trì còn đang khóc, có chút buồn cười nói một câu.

Nói chưa dứt lời, Dao Trì tức khắc bạo phát.

“Ta thề, nhất định phải giết ngươi.”

Dao Trì nghiến răng nghiến lợi, hai mắt phun lửa nhìn Mộc Phàm, tên đáng giận này.

Vừa rồi hắn hôn nàng, quả thực như ngũ lôi oanh đỉnh, thiếu chút nữa liền tự sát.

Thuộc nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa, nàng không chỉ cao quý, mỹ lệ, còn có sự kiêu ngạo của mình, lại chưa từng nghĩ tới bị gia hoả đột nhiên xuất hiện này bôi nhọ danh dự.

Giờ có nhảy vào Thiên hà cũng không tẩy được.

Hiện tại nàng hận không thể giết Mộc Phàm, trực tiếp ăn sống.

“Ngươi coi ngươi đi, một nữ nhân mà hung dữ quá, chắc chắc không gả được, trước đó ngươi vô duyên vô cớ treo ta lên đánh một trận, chẳng qua là ta hôn ngươi xem như khiển trách.”

“Được rồi, đừng muốn chết muốn sống.” Mộc Phàm nói xong lại hái một quả đào tiếp tục ăn.

Lần này cần ăn đủ, Tiên thiên bàn đào, chỉ có một gốc này, số lượng quả cũng không nhiều lắm, chỉ có ba mươi quả đào, không ăn nhiều chút thì có lỗi với bản thân nha.

Thật ra trong lòng đang suy nghĩ về chuyện đào cây Tiên thiên bàn đào này trồng vào thế giới của mình, nhưng cây Bàn đào này hấp thu năng lượng không tầm thường.

Nó hấp thu ám năng lượng vũ trụ sơ khai, mình không có không thể nuôi sống được, chỉ có thể từ bỏ.

“Ngươi vô sỉ...” Dao Trì tức giận đến trợn mắt, muốn ngất đi cho rồi.

Nghĩ tới chuyện mình bị quất hơn vạn roi, hiện tại hồi tưởng lại vẫn còn rùng mình, càng không đề cập tới bị gia hỏa đáng giận này hôn lên mặt.

Còn may mà Mộc Phàm không tiến thêm một bước, nếu không thì nàng sẽ tính tới nước tự bạo.

“Quá cương liệt, không phải hôn thôi sao.” Mộc Phàm đang gặm Bàn đào, nói thầm một câu.

“Ngươi... Phốc!”

Dao Trì nghe câu này, tức giận hộc máu, hai mắt trợn ngược bất tỉnh.

Nhìn Dao Trì ngất xỉu, Mộc Phàm im lặng một lúc, mới nghe vài câu đã hôn mê rồi?

“Tâm lý Tiên thiên thần linh kém như vậy sao?”

Mới đả kích xíu đã hôn mê.

Nghĩ tới người ở thế kỷ hai mươi mốt, thật là làm người cảm thán lòng người sa đọa nha.

“Ngất đi rồi, vậy có phải có thể nhân cơ hội tiến thêm một bước hay không?”

Mộc Phàm đi đến trước mặt Dao Trì, lầm bầm lầu bầu nói một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, Dao Trì vốn ngất xỉu bỗng nhiên trợn mắt, một cổ lực lượng cường đại oanh tới.

Nhưng Mộc Phàm có chuẩn bị, giơ tay vỗ nhẹ, đánh tan cổ năng lượng này, cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Thì ra là giả vờ nha, đáng tiếc, ta còn tưởng rằng có thể lén lút tiến thêm một bước, thảo luận một chút triết lý âm dương đây.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nói.

“Ngươi vô sỉ, khốn nạn.”

Dao Trì giận điên lên, một ngụm máu trào tới cổ họng nhưng bị nàng nuốt xuống.

Sắc mặt trắng bệch, tức đến mức sắp nổ tung rồi.

Trên đời này sao có kẻ vô sỉ như vậy, trước kia khi bị Thái Nhất

theo đuổi, nàng cảm giác có chút chán ghét, không nghĩ tới Mộc Phàm càng trực tiếp, càng vô sỉ, càng mạnh bạo.

Tham thảo triết lý âm dương, lời này làm Dao Trì đỏ mặt, một là vì tức giận, hai là vì xấu hổ.

“Thôi, không đùa ngươi nữa.”

Mộc Phàm thu hồi nụ cười, đi quanh gốc Tiên thiên bàn đào một vòng, tấm tắc bảo lạ.

“Này, đưa ta cây Bàn đào này được không?” Mộc Phàm vừa nhìn Bàn đào vừa hỏi.

Dao Trì nghe xong tức giận mắng to: “Ác tặc vô sỉ, ta tên Dao Trì, ngươi mơ tưởng lấy được Tiên thiên bàn đào, không có ta nó không sống được.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm suy tư gì nói: “Vậy đóng gói mang ngươi đi luôn, ngươi giúp ta gieo trồng Bàn đào, nhiều một chút, một cây không đủ ăn nha.”

“Phốc!”

Dao Trì lại hộc máu, đôi mắt đẹp muốn trợn ngược, may mà chưa ngất.

Tên khốn nạn này thế mà muốn nàng gieo trồng Bàn đào, còn muốn mang nàng đi, quả thực đáng giận đến cực điểm.

“Dao Trì, tên này thật dễ nghe, ngươi là Dao Trì Thánh mẫu, tên vừa rồi bị ta đánh chạy mất hẳn là Đông Hoàng Thái Nhất đi?”

Mộc Phàm vừa nói vừa nghĩ tới Thái Nhất.

Dao Trì nghe xong hừ nói: “Cái gì Đông Hoàng, hắn tên Thái Nhất, tốt nhất là ngươi nhanh trốn đi, bằng không chờ hắn trở về thì ngươi chắc chắn phải chết.”

“Bị ta đánh chạy mất, đến lần nữa thì đánh lần nữa là được.”

Mộc Phàm lại hồn nhiên không thèm để ý.

Hiện tại trong đầu hắn toàn là suy nghĩ làm sao mang cây Tiên thiên bàn đào này đi, nếu không được thì mang cả Dao Trì theo luôn.

“Hệ thống, thế giới của ta thật sự không thể nuôi sống Tiên thiên bàn đào này sao?”

Không cam lòng, Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, nó là Tiên thiên bàn đào, tự nhiên là vật chất hỗn độn cùng ám năng lượng tinh thuần nhất nuôi dưỡng, thế giới trong cơ thể ngươi không có hai loại năng lượng này.”

“Trừ phi, ngươi thả tiểu thế giới ra, hấp thu ám năng lượng để trưởng thành, không chỉ có thể giúp thế giới nhanh trưởng thành, còn có thể hấp thu ám năng lượng cung cấp cho ngươi tu luyện, tôi thể.”

Hệ thống đưa ra một phương án làm hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, biện pháp rất tốt.

Chỉ cần thả thế giới trong cơ thể ra là có thể hấp thu ám năng lượng thuần tịnh, cường đại ở vũ trụ sơ khai để trưởng thành cùng tiến hóa.

Dù sao hiện tại vũ trụ vừa mới ra đời không bao lâu, tràn ngập năng lượng cùng vật chất, tất cả đều là chất dinh dưỡng cho vũ trụ trưởng thành nha.

“Vậy thả ra thế nào?”

Mộc Phàm gặp được nan đề, làm như thế nào để thả thế giới thả trong cơ thể ra.

“Ký chủ, chỉ cần nạp một trăm ngàn tỷ là có thể thả tiểu thế giới ra, còn có thể tự thu hồi, không sợ bị vũ trụ đồng hóa trói buộc.”

Hệ thống trực tiếp đưa ra đáp án, một trăm ngàn tỷ, nạp tiền là có thể giải quyết.

Nếu không thì dù Mộc Phàm có thể thả ra, thế giới nhất định sẽ bị

vũ trụ đồng hóa trói buộc, hóa thành một bộ phận của vũ trụ.

Sẽ mất đi khả năng phát triển thành một vũ trụ mới, bởi vì đã bị vũ trụ đồng hóa, không thể tách rời.

Nhưng có hệ thống liền khác, vậy nên nạp tiền mới có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ.

“Được thôi, xem ra phải tìm một địa phương tốt.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, ánh mắt bỗng hướng về trụ trời khủng bố kia, trên đỉnh trụ trời đỉnh có vật chất hỗn độn cuồng bạo không nơi nào sánh được.

Đây là tốt nhất chỗ.

“Nếu không thì đưa thế giới lên đỉnh trụ trời, hấp thu vật chất hỗn độn cùng ám năng lượng vô tận để trưởng thành?”

Mộc Phàm dò hỏi, hệ thống đưa ra một đáp án là có thể.

Nhưng hiện tại hắn không có tiền, đây là vấn đề lớn nhất.

Giờ phút này, Mộc Phàm có chút rối rắm, bực bội nói: “Hệ thống, có phải ngươi khinh ta nghèo hay không nha, hiện tại đi đâu tìm một trăm ngàn tỷ cho ngươi?”

“Ký chủ thật ngu ngốc, thời kỳ vũ trụ hình thành, có rất nhiều bảo vật đáng giá, đồ vật đặc thù có thể nạp phí nhiều không đếm xuể.”

“Cho nên, nỗ lực thăm dò đi.”

Hệ thống nói xong rồi yên tĩnh, xem như chỉ cho Mộc Phàm một phương hướng.

Thời kỳ vũ trụ mới hình thành, có vô số bảo vật, Tiên tinh, thần thạch, không thiếu được các loại kết tinh năng lượng đặc thù.

Nghĩ tới đây, Mộc Phàm liền ngồi không yên, hai mắt tỏa sáng, làm Dao Trì vừa mới tỉnh táo lại sợ hãi.

Nàng kinh hoảng nhìn Mộc Phàm, còn tưởng rằng hắn lại muốn

nhân cơ hội khi dễ nàng.

“Dao Trì, ngươi có Tiên tinh hay không?”

Mộc Phàm chờ mong hỏi một câu.

Dao Trì nghe xong ngây ngốc, chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu hắn nói gì.

“Tiên tinh là thứ gì, ta không có.” Nàng tức giận quay mặt qua chỗ khác.

Nàng cực kỳ hận Mộc Phàm, hoàn toàn không muốn thấy hắn, thậm chí không muốn nghe giọng hắn, sợ bản thân tức hộc máu.

“Không có Tiên tinh?” Mộc Phàm nheo mắt lại, cười nói: “Ta không tin, chắc chắn trên người của ngươi cất giấu rất nhiều bảo vật, ngươi tự lấy ra hay là ta tự lục soát một lần đây?”

“Ngươi vô sỉ.” Dao Trì sợ tới mức mặt tái đi.

Tên khốn nạn này nói tự hắn lục soát chắc chắn sẽ làm, nếu mình không lấy ra sẽ bị hắn soát người.

Nghĩ vậy, Dao Trì lại phẫn nộ, cảm thấy khuất nhục, nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng vẫn thành thành thật thật đưa ra.

“Ta không biết Tiên tinh ngươi nói là thứ gì, ta chỉ có cái này, ngươi cầm rồi mau cút trứng, ta không muốn nhìn thấy ngươi.”

Dao Trì nói xong ném ra hai đồ vật sáng lấp lánh.

Mộc Phàm tiếp nhận, vốn tưởng là Tiên tinh nhưng vẻ mặt sửng sốt, hiển nhiên không phải.

“Đây là....” Hắn kinh ngạc quan sát hai tinh thể trong tay, thế mà ẩn chứa hơi thở quy tắc nồng đậm.

“Đinh, phát hiện vật phẩm nạp phí đặc thù, mảnh vỡ quy tắc, một viên giá trị mười ngàn tỷ.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm

nghe mà mừng rỡ.

Không nghĩ tới thật sự có bảo bối, hơn nữa còn là mảnh vỡ quy tắc, một mảnh vỡ quy tắc liền trị giá mười ngàn tỷ, thật sự là một niềm vui ngoài ý muốn.

Vốn dĩ chỉ muốn hù dọa Dao Trì, không nghĩ tới nàng có bảo bối thế này.

“Mảnh vỡ quy tắc, không tệ, trên người của ngươi còn hay không?” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng nhìn nàng.

Ánh mắt này khiến Dao Trì sợ hãi vội vàng lui về phía sau, kinh hoảng nói: “Đừng tới đây, thật sự không còn, trên người ta chỉ có hai mảnh vỡ quy tắc này, ngươi muốn thì có thể đi Hỗn độn thiên vực tìm kiếm, nơi đó rất nhiều.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm liền bắt được trọng điểm.

Hỗn độn thiên vực, là địa phương nào?

“Nói ta nghe Hỗn độn thiên vực ở nơi nào?”

Mộc Phàm tràn ngập chờ mong nhìn nàng.

Ánh mắt Dao Trì lập loè, có chút tránh né, nhưng vẫn chỉ chỉ về chỗ sâu trong Thiên hà mênh mông trong hư không, đó là một vùng hư không hỗn độn hắc ám.

Hắn nhìn hư không mênh mông, suy tư gì đó, trong lòng đã có quyết định, muốn đi thăm dò Hỗn độn thiên vực, tìm kiếm nhiều mảnh vỡ quy tắc hơn.

“Dao Trì tiên tử mỹ lệ, kế tiếp phải nhờ ngươi dẫn đường cho ta.”

Mộc Phàm quay người lại, cười tủm tỉm nhìn Dao Trì, bộ dáng thiếu đòn, trông như ác ma, Dao Trì sợ tới mức mặt trắng bệch.

Chương 452: Cấp Hắc động?

Trong hư không mênh mông, trên một ngôi sao lớn chói chang như mặt trời, có một bóng dáng đang ngồi xếp bằng.

“Hắn là ai, vì sao không tính được lai lịch?”

Người này đúng là Thái Nhất, ngồi trên ngôi sao nóng cháy, toàn thân bốc lửa, giống như thuần dương chi hoả đều hội tụ vào một thân.

Hắn không thể suy tính ra lai lịch của Mộc Phàm, quả thực chưa từng thấy, càng chưa từng nghe qua sự tồn tại của kẻ này.

“Dám xưng là Thiên Đế, gia hoả cuồng vọng, món nợ này ta nhớ kỹ.”

Sắc mặt Thái Nhất âm trầm, vài lần suy tính đều tính không ra thân phận, lai lịch của Mộc Phàm, chỉ có thể thầm hận, nhớ kỹ mối thù.

Hắn bị Mộc Phàm đánh tơi bời, thiếu chút nữa không thoát được.

Cảm nhận rõ sự cường đại của Mộc Phàm, vốn tưởng rằng bản thân thuộc nhóm thần linh đầu tiên trong thiên địa, thực lực đứng đầu trong đứng đầu.

Không ngờ bị Mộc Phàm vả mặt, trong lòng nén giận, càng đáng giận hơn chính Dao Trì đã bị đoạt rồi, nàng chính là một nhân tố quan trọng trong kế hoạch của hắn.

Dao Trì là mấu chốt giúp hắn đăng lâm Thiên vị.

Hắn có dã tâm bừng bừng, muốn thế thiên hành đạo, thống lĩnh chúng sinh, nhưng nửa đường Mộc Phàm đột nhiên giết ngang, phá hỏng chuyện tốt của hắn.

“Chờ ta luyện thành Diệt thế chi miện, sẽ tìm ngươi tính sổ.”

Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, trong cơ thể trào ra ánh sáng,

một hành tinh to ngưng tụ, lơ lửng phía sau hắn.

Hành tinh này chính là bản thể của hắn, gọi là Thái Nhất tinh, đại thiên tinh, tôn quý, vô thượng, chính là nhóm sao trời đầu tiên trong thiên địa, những hành tinh cổ xưa nhất.

Thuộc nhóm sinh linh đầu tiên, Thái Nhất có tính cách cao ngạo, tuy rất tức giận vì bị đánh bại nhưng vẫn biết cần tu luyện mạnh lên rồi trả thù.

Hắn rất đau lòng, Dao Trì bị đoạt mất rồi, mình không còn mặt mũi nào, muốn báo thù thì phải trở nên cường đại hơn mới được.

Oanh!

Càng nghĩ càng giận, hơi thở của Thái Nhất tăng lên, sao trời cổ xưa sau lưng nở to ra, rồi lại áp súc, rồi to ra, cứ tuần hoàn như thế.

Hắn sắp vượt qua cấp độ hiện tại, bước vào cấp độ cao hơn.

Sao trời lần lượt áp súc, rốt cuộc lột xác, quy tắc chung quanh đều bắt đầu vặn vẹo.

Giống như một viên hành tinh muốn diễn biến thành một lỗ đen.

Quá trình diễn biến rất khủng bố, siêu tân tinh áp súc, nổ mạnh, năng lượng dao động kịch liệt khiến cho vô số sinh linh chú ý.

Một ít sinh linh thuộc nhóm đầu tiên đều cảm nhận được dao động đáng sợ này.

“Dao động thật cường đại.”

“Là Thái Nhất.”

Ở Hỗn độn đại lục, một ít sinh linh cường đại chú ý tới dao động kinh khủng này, lập tức nhận ra đây là hơi thở của Thái Nhất.

Lúc này, Mộc Phàm ở Dao Trì thánh cảnh cũng cảm ứng được dao động đáng sợ này, trong lòng có dự cảm xấu.

Dao Trì vốn bị dọa đến tái mặt lại trở nên vui vẻ, tự nhiên biết đây là hơi thở của Thái Nhất, cảm ứng được dao động cường đại này thì tức khắc nở nụ cười.

“Là Thái Nhất, ngươi thảm rồi.”

Hơi thở của Thái Nhất càng lúc càng mạnh, sắp đột phá cấp độ vốn có, bước vào một cấp độ mới.

Mộc Phàm không để ý tới nàng, ngắm nhìn hư không, cứ cảm giác trong Thiên hà có một hành tinh khủng bố đang tiến hành diễn biến.

“Hơi thở này thật đáng sợ, chẳng lẽ sau khi bị ta một kích thích, Thái Nhất muốn đột phá?”

Hắn lầm bầm lầu bầu, trong lòng có cảm giác gấp gáp.

Đây chính là thiên địa sơ khai, thời kỳ hắc ám hỗn độn, vũ trụ vừa mới ra đời không lâu, có vô số Tiên thiên thần linh, Tiên thiên sinh linh cùng cường giả.

Mình cũng không phải là kẻ mạnh nhất ở thời kỳ này, không cẩn thận sẽ bị đánh thảm, cho nên trong lòng cảm thấy gấp gáp.

“Hệ thống, sao ta cảm giác Thái Nhất như là một viên hành tinh đang tiến hóa?”

Mộc Phàm có cảm giác kỳ quái, Thái Nhất giống như là một viên hành tinh cổ xưa.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại: “Ký chủ cảm ứng rất chuẩn, bản thể của Thái Nhất chính là một sao trời cường đại nhất trong nhóm sao trời đầu tiên trong vụ trụ.”

“Bản thể của hắn đang lột xác thành lỗ đen.”

Hệ thống giải thích làm Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm.

Hắn có ngây ngốc, sao Thái Nhất lại là sao trời, tên kia không phải đầu người thân rắn sao, thậm chí trong truyền thuyết còn là một đầu Kim ô?

“Thái Nhất lại là sao trời cổ xưa nhất?” Mộc Phàm ngây ngốc lầm bầm lầu bầu, rất chấn động.

Gia hỏa này sau khi bị hắn kích thích lại tiến hoá hướng tới lỗ đen.

Lỗ đen nha, đó là quy tắc vặn vẹo cực kỳ đáng sợ, thậm chí bỏ qua các quy tắc khác, hoàn toàn chính là một dạng huỷ diệt.

Tới cấp bậc này thật sự là khủng bố theo đúng nghĩa.

Phải biết rằng tu vi hiện tại của Mộc Phàm chỉ tương đương với thần linh cấp cao mà thôi, có thể treo Thần vương lên đánh.

“Hệ thống, tên Thượng đế kia thuộc cấp bậc nào?”

Mộc Phàm nhớ tới điều này, trực tiếp dò hỏi hệ thống.

Phía trước bị Thượng đế ép xuyên qua thời không thoát đi, trong lòng rất nghẹn khuất, rốt cuộc đối phương ở cấp bậc nào?

“Thượng đế là tồn tại cấp Thiên chủ, là cấp bậc cường đại nhất dưới cấp Vũ trụ, tồn tại đứng đầu, thuộc hàng ngũ cường đại nhất trong vũ trụ.”

Câu trả trời của hệ thống làm Mộc Phàm há to miệng, khó mà bình tĩnh.

Cấp Thiên chủ, đây là đại lão trong vũ trụ nha, là tồn tại mạnh nhất dưới cấp cấp Vũ trụ, chỉ kém một bước là có thể đăng đỉnh vũ trụ, bước vào cấp Vũ trụ.

Mà cấp Vũ trụ, trên lý luận thì một vũ trụ chỉ có thể xuất hiện một vị cấp Vũ trụ.

Thượng đế, chính là cường giả cấp Thiên chủ hàng đầu trong vũ trụ, có thể tranh đoạt bảo toạ cao cấp nhất trong vũ trụ.

“Hệ thống, phổ cập tin tức về cấp bậc tu vi đi, ta có chút mông lung.”

Mộc Phàm vỗ trán, cảm giác ngây ngốc.

“Ký chủ, bắt đầu từ phàm nhân, phân chia thành Tôi thể, Tiên thiên (cương khí), Tông sư (tường khí ba thước), Đại tông sư, Siêu phàm, Nhập thánh, Siêu thể, Truyền kỳ, Sử thi cấp, Thần thoại.”

“Tới cấp Thần thoại thì gọi là thần linh, nhưng thần linh lại phân thành mấy cấp bậc, thấp nhất chính là thần linh thông thường, sinh vật mới bước vào cấp Thần thoại.”

“Cấp bậc cao hơn gọi là cấp Siêu thần, cũng gọi là Thần vương, vượt qua thần linh bình thường, mà trên cấp Siêu thần là cấp Diệt tinh, gọi là Thần chủ, cao hơn nữa chính là cấp Hắc động, gọi là Cổ thần.”

“Trên cấp Hắc động là cấp Giới chủ, cũng có thể gọi là Chuẩn Thiên chủ, lên cao hơn chính là cấp bậc của Thượng đế, cấp bậc mạnh nhất dưới cấp Vũ trụ.”

Nghe hệ thống giải thích xong, cuối cùng Mộc Phàm cũng hiểu rõ phân chia cấp bậc cường giả trong vũ trụ.

Tu vi hiện tại của hắn đang ở cấp Siêu thần nhưng chiến lực cấp Diệt tinh nên mới có thể đánh bại Thái Nhất.

Bởi vì căn cứ theo hệ thống phân tích, Thái Nhất thuộc cấp Diệt tinh đỉnh cao, kém một bước là có thể đột phá đến cấp Hắc động.

Khi đó có thể gọi là Cổ thần, một đám thần linh cổ xưa nhất, cường đại nhất.

“Mẹ nó, chẳng phải là Thái Nhất sắp đột phá tới cấp Hắc động rồi?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm thấy không ổn, tình huống có chút không khách quan, sau khi bị mình một kích thích, Thái Nhất liền tăng bạo.

Gia hỏa này không phải mang mệnh cách vai chính chứ, nếu không thì sao vừa bị mình kích thích liền muốn đột phá rồi.

“Không được, không thể ngồi chờ chết, ta muốn kiếm tiền nạp vào, gia tăng tu vi.”

Mộc Phàm đứng ngồi không yên, Thái Nhất đột phá chắc chắn sẽ tìm hắn trước tiên, có thể đánh thắng được Thái Nhất cấp Diệt tinh không có nghĩ là mình có thể đánh nổi Thái Nhất cấp Hắc động.

Hắn biết bản thân hiện tại tuyệt đối không đánh lại tồn tại cấp Hắc động.

“Hệ thống, làm như thế nào mới có thể nhanh chóng bước vào cấp Hắc động?”

Thái Nhất đột phá rồi, chắc chắn mình không đánh lại, cần phải nghĩ cách tăng tu vi lên mới được.

“Tu vi công pháp hiện tại của ký chủ đang ở tầng một ngàn, tương đương với cấp Siêu thần, muốn bước vào cấp Diệt tinh cần tăng lên tầng hai ngàn, còn muốn bước vào cấp Hắc động thì phải tăng tới tầng ba ngàn mới được.”

Nghe xong, Mộc Phàm đơ ra, cảm giác hình như mình bị hố.

“Không đúng, trước đó ta tu luyện công pháp hai hệ, ngươi nói một ngàn tầng là có thể nuốt một mặt trời, công pháp hiện tại so với công pháp lúc trước cường đại hơn đi, đã một ngàn tầng.”

Hắn tức giận, cảm giác như bị hệ thống đè trên mặt đất hung hăng chà xát.

“Ngươi nói xem mặt trời như cơm ăn, hiện tại đây, ta đã tới tầng một ngàn rồi, vì sao cảm giác mình không ăn nổi mặt trời?”

Lúc này, Mộc Phàm muốn phát điên, cảm giác bị hệ thống hố.

“Ký chủ, cực hạn công pháp trước kia là tầng thứ một ngàn, nói cách khác là ngươi phải tu luyện đến mức tận cùng, nhưng ngươi chưa tu luyện đến mức tận cùng nha.”

“Còn công pháp hiện tại, ngươi lấy lò luyện đại đạo dung hợp vô số tiên pháp sáng tạo ra công pháp cấp Đại đạo, 《 Thiên Đế kinh 》 , cách nhau một trời một vực.”

Lời hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm phát điên, cứ cảm giác

mình bị hố, nhưng không tìm thấy chứng cứ, trong lòng rất không thoải mái.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm rối rắm vì chuyện này, Thiên Đế kinh có cực hạn là một vạn tầng, trực chỉ đại đạo, tu luyện đến mức tận cùng có thể thành tựu cấp Đại đạo.

Đây là cấp bậc thế nào Mộc Phàm cũng không rõ, hệ thống chưa nói tới, mình cũng không cách nào lý giải, hiện tại chỉ biết cấp cao nhất là cấp Vũ trụ.

“Ngươi là cái hệ thống hố người, đừng để ta tìm được chứng cứ.”

Mộc Phàm tức giận, không ngừng mắng chửi.

“Ký chủ, khi ngươi tu luyện đến tầng thứ ba ngàn chính là cấp Hắc động, có thể một ngụm nuốt mặt trời, không nên nghi ngờ.”

Hệ thống giải thích rõ, tu luyện 《 Thiên Đế kinh 》 đến tầng ba ngàn chính là cấp Hắc động, muốn ăn gì cũng được, hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghe câu này xong, lòng Mộc Phàm lạnh ngắt, mẹ nó, còn cần tốn bao nhiêu tiền mới có thể tăng tới, cảm giác thật thảm.

“Thôi, kiếm tiền trước.”

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, ép mình bình tĩnh lại, phải kiếm tiền để nạp thăng cấp, nếu không sẽ bị Thái Nhất đánh đến răng rơi đầy đất.

Vì mặt mũi, vì không muốn bị đánh, Mộc Phàm chỉ có thể căng da đầu đi kiếm tiền nạp.

“Thái Nhất sắp đột phá, ngươi sắp xong đời rồi.”

Dao Trì nở nụ cười lạnh băng, hận không thể xem Mộc Phàm bị Thái Nhất đánh răng rơi đầy đất, cầu xin tha thứ, trong lòng vui sướng.

“Hừ, hắn đột phá liên quan gì tới ngươi, đừng quên, hiện tại ngươi là người của ta.”

Mộc Phàm bất mãn hừ một tiếng, khiến vẻ mặt Dao Trì cứng đờ, trừng to mắt, gần như muốn toé lửa.

“Đồ vô sỉ, ai là người của ngươi?”

Dao Trì tức muốn hộc máu, nàng cũng mặc kệ có đánh thắng hay không, trực tiếp ngưng tụ ra bí pháp cường đại nhất tấn công.

Phanh!

Mộc Phàm giơ tay vỗ nát công kích của nàng, nắm lấy tay nàng.

“Ra tay thật tàn nhẫn, ngươi muốn sát phu sao?”

Hắn hung tợn trừng mắt nhìn nàng rồi nói: “Nếu ngươi hy vọng Thái Nhất giết ta như vậy, vậy từ nay về sau ngươi liền đi theo ta, không cho rời đi.”

Dao Trì tức giận muốn hộc máu, cái gì mà sát phu?

“Ta muốn Thái Nhất tức chết.”

Nói xong, Mộc Phàm không đợi Dao Trì phản kháng, lôi nàng bay lên không, hướng tới hư không hắc ám, nơi đó là vùng hỗn độn tuyệt địa.

Chương 453: Nữ nhân thật tàn nhẫn

--

Chỗ sâu trong hư không, một nam một nữ đang nhanh chóng bay tới.

Mộc Phàm lôi kéo Dao Trì, mang theo nàng đến đây.

“Đừng, đừng đi... Không thể đi nơi đó.”

Dọc đường đi, Dao Trì cật lực phản kháng, thậm chí sợ hãi không thôi.

Giống như phía trước có đồ vật gì đó rất đáng sợ khiến cho Mộc Phàm hoài nghi.

“Vì sao không thể đi, không phải ngươi nói trong Hỗn độn thiên vực có mảnh vỡ quy tắc sao?”

Mộc Phàm ngừng lại, nhìn Dao Trì đang thấp thỏm lo âu, hiển nhiên có vấn đề.

Mặt Dao Trì trắng bệch, sợ hãi nhìn về chỗ sâu trong hắc ám hỗn độn, không giống giả vờ.

“Ta mặc kệ, Thái Nhất muốn đột phá, ta cần phải tìm được càng nhiều mảnh vỡ quy tắc hơn, nếu không thì ngươi cũng đừng hòng yên ổn.”

Mộc Phàm lạnh mặt uy hiếp nói.

Dao Trì nghe xong hoảng sợ, vô cùng khẩn trương, nhưng vẫn không muốn đi, thậm chí bị lôi kéo cũng không muốn tới gần nơi đó.

“Ta... Ta lừa ngươi.”

Cuối cùng, dưới sự uy hiếp của Mộc Phàm, Dao Trì ngập ngừng nói thật, nàng lừa gạt Mộc Phàm.

“Ngươi nói cái gì?” Mộc Phàm nheo mắt, tiến đến trước mặt nàng ép hỏi.

Dao Trì hoảng hốt lui về phía sau, đỏ mặt, tức giận nói: “Ta lừa ngươi, không thể đi nơi đó, bất kỳ kẻ nào đi vào đều phải chết.”

“Ngươi thế mà gạt ta, không phải nói Hỗn độn thiên vực có mảnh vỡ quy tắc sao, không phải ngươi lấy được từ nơi đó sao?”

Mộc Phàm lại tới sát lần nữa, đôi mắt lóe ánh sáng nguy hiểm.

Hắn đã ngưng tụ một luồng tiên lực, một lời không hợp liền trực tiếp giam cầm nàng, sau đó sẽ là một lần giáo huấn sâu sắc.

“Ta... Ta...” Dao Trì vừa lui về phía sau vừa cuống quýt giải thích: “Đúng là ta lừa ngươi, Hỗn độn thiên vực là tuyệt địa, tiến vào chắc chắn phải chết, nơi đó chính là một vùng hố đen hỗn độn, tịch diệt vạn vật.”

“Hố đen hỗn độn?”

Mộc Phàm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại, trong hỗn độn hắc ám vô tận tràn ngập hơi thở đáng sợ, giống như vạn vật tiến vào đều sẽ bị tiêu diệt hết.

Hắn quan sát rồi suy tư gì đó đến, hình như nơi đó là trung tâm hệ Ngân Hà.

Ở thời kỳ vũ trụ hình thành, nơi này có một thứ cực kỳ khủng bố, hố đen.

Hố đen có thể cắn nuốt tất cả, bên trong có vật chất hỗn độn cổ xưa nhất, vốn là năng lượng cùng vật chất đáng sợ sinh ra do vũ trụ nổ mạnh.

Vật chất lọt vào đều sẽ bị cắn nuốt, cho nên nơi đó là tuyệt địa đáng sợ nhất.

“Ngươi muốn hại chết ta sao?” Mộc Phàm câm nín nhìn Dao Trì.

Thì ra cô nàng này muốn hại hắn, thiếu chút nữa liền xong đời rồi, còn may mà lôi nàng cùng đi nên nàng mới nói ra chân tướng, nếu

không một mình ngây ngốc bước vào trong đó chẳng phải đi tìm chết?

“Ta cho rằng ngươi biết.” Dao Trì tức giận đáp lại.

Nàng mắng: “Hỗn độn thiên vực, ai mà không biết nơi đó nguy hiểm, không thể đi vào, thiên địa sơ khai, hỗn độn tuyệt địa hữu tử vô sinh, ngươi không biết sao?”

“....”

Rất là trùng hợp, Mộc Phàm thật sự không biết, bởi vì hắn căn bản không phải nhóm thần linh đầu tiên ra đời trong vũ trụ, biết cái quỷ nha.

Hắn là khách xuyên không nhập cư trái phép, vũ trụ sơ khai, Thiên Đạo mông muội, tự nhiên không có bất kỳ hạn chế nào, cho nên hắn có thể nhập cư trái phép, trở thành nhóm sinh linh đầu tiên.

Đây mới là lai lịch thật sự của Mộc Phàm, nói trắng ra là kẻ ngoại lai.

“Ngươi lừa ta, nói đi, nên bồi thường thế nào đây?”

Chỉ thấy Mộc Phàm nở nụ cười quái dị, chậm rãi tới gần Dao Trì, nàng sợ tới mức không ngừng lui về phía sau, nhưng không có biện pháp thoát khỏi.

Lúc này, nàng luống cuống.

“Ngươi, ngươi... Đừng tới đây!”

Dao Trì hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, vừa kinh hoảng vừa tức giận, đây là muốn làm gì?

“Đừng hô, nơi này là bên ngoài Hỗn độn thiên vực, kêu vỡ cuống họng cũng không có kẻ nào tới cứu ngươi, dù Thái Nhất cũng không được, người ta đang đột phá đó.”

Mộc Phàm cười cười đi lại, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Không bằng, hai chúng ta ở chỗ này thảo chút triết lý âm dương Thiên Đạo, nói không chừng có thể trực tiếp lĩnh ngộ chân lý Thiên

Đạo?”

“Không, không được...” Dao Trì sợ tới mức hét toáng lên.

Ác ma này quá vô sỉ, quá đáng giận, khiến nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, chưa bao giờ gặp được kẻ vô sỉ tới mức này, nàng muốn khóc tới nơi rồi.

“Ta, ta biết nơi nào có mảnh vỡ quy tắc, ta dẫn ngươi đi.”

Dao Trì nhanh chóng động não rồi mở miệng nói một câu.

Câu nói này làm Mộc Phàm vốn đang muốn ra tay chợt ngừng lại, kinh ngạc nhìn nàng.

“Không phải ngươi lại muốn hại ta nữa chứ?” Mộc Phàm dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm nàng.

Dao Trì né tránh ánh mắt hắn nhưng lại quật cường nói: “Lần này là thật, ta không có lừa ngươi, ta thật sự biết nơi nào có nhiều mảnh vỡ quy tắc, chỉ là có chút nguy hiểm.”

“Nha, ở đâu?” Mộc Phàm không tỏ ý kiến hỏi.

Dao Trì khẽ cắn môi, nói: “Ta biết ba địa phương có mảnh vỡ quy tắc, chỉ cần ngươi dám đi, nhất định có thể lấy được.”

“Nói đi, địa phương nào?” Mộc Phàm nhàn nhạt hỏi.

Chỉ thấy Dao Trì chần chờ một chút mới mở miệng nói: “Kỳ lân động, Tổ long nhai, Thiên phượng sào, ba nơi này có thứ ngươi muốn.”

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng.

Ba địa phương mà Dao Trì nói tới, chỉ cần không ngốc cũng có thể hiểu được, Kỳ lân động chắc chắn là chỗ Kỳ lân ở, nơi đó có đầu Kỳ lân đầu tiên trong thiên địa.

Còn Tổ long nhai chẳng phải là hang ổ của con rồng đầu tiên trong vũ trụ sao?

Còn Thiên phượng sào cũng như vậy, là sào huyệt của Phượng hoàng đầu tiên, quả nhiên không có lòng tốt nha.

“Ngươi nghĩ ta bị choáng váng hả?” Mộc Phàm có chút tức giận.

Hắn không nói hai lời liền giam cầm Dao Trì, hung tợn nói: “Ba nơi này đều được bảo hộ, ngươi cho rằng ta ngốc nghếch dễ lừa sao, xem ra ngươi muốn được trừng phạt nha.”

“Không không... Không phải, ngươi nghe ta nói.”

Dao Trì sợ hãi giải thích: “Kỳ lân, Tổ long, Thiên phượng cũng không ở nơi đó, bọn chúng đã đi Hỗn độn thiên hải từ một vạn năm trước, tới giờ vẫn chưa về.”

“Hỗn độn thiên hải?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, im lặng không lên tiếng.

Chỉ nghe Dao Trì tiếp tục nói: “Qua vạn năm rồi còn chưa trở về, chắc chắn trong hang ổ có thứ ngươi muốn.”

“Hơn nữa số lượng khổng lồ, Kỳ lân, Tổ long, Thiên phượng đều có rất nhiều mảnh vỡ quy tắc, thậm chí góp nhặt quy tắc hoàn chỉnh.”

Nghe nàng giải thích Mộc Phàm liền hiểu.

Nhưng nhanh chóng nhận ra vấn đề, dù người ta không ở đó nhưng chắc chắn trong hang ổ có nguy hiểm, thậm chí cấm chế, không có khả năng không phòng bị.

“Được, vậy ngươi dẫn đường.” Mộc Phàm chớp mắt, lập tức có ý định.

Nếu ngươi nói vậy thì dẫn đường đi.

Dao Trì ngẩn ngơ, có chút suy sụp: “Ngươi thả ta đi, ta đã nói cho ngươi biết chỗ nào rồi, tự ngươi đi là được, vì sao còn muốn mang ta theo?”

“Bởi vì ngươi là người của ta, không trốn thoát đâu.”

Mộc Phàm vung tay lên, mặt dày vô sỉ nói.

Lời này làm Dao Trì há to miệng, trong lúc nhất thời không biết nói gì, chưa bao giờ gặp ác tặc mặt dày vô sỉ như tên này.

Mình thành người của hắn từ khi nào, Dao Trì tức giận, trong lòng xuất hiện một kế hoạch khác.

“Được, ta dẫn đường.”

Nàng trực tiếp đáp ứng khiến Mộc Phàm kinh ngạc, bất ngờ.

Nhưng hắn không nghĩ nhiều, nếu nguyện ý dẫn đường vậy dễ làm rồi.

“Đi Kỳ lân động trước.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm, lôi kéo Dao Trì lên đường.

Dọc theo đường đi, nhiều lần Dao Trì muốn nhân cơ hội thoát đi, kết quả tất nhiên là bị Mộc Phàm bắt lại răn dạy, cuối cùng giam cầm tu vi của nàng.

“Tới rồi sao?”

Bay một hồi lâu, Mộc Phàm có chút không kiên nhẫn, bay ước chừng mấy canh giờ, vì sao còn không thấy Kỳ lân động.

Hắn thấy biển lửa vô tận.

“Sắp tới rồi, không xa nữa.”

Ánh mắt Dao Trì có chút né tránh, nhưng vẫn chỉ vào biển lửa mênh mông phía trước nói.

Mộc Phàm nhìn biển lửa, căn bản không sợ lửa, tự nhiên không thèm để ý, chỉ là cảm giác có chút kỳ quái.

Cứ cảm thấy Dao Trì đang tính toán gì đó, nhưng hắn cũng thèm để ý luôn.

Oanh!

Đang đi tới, đột nhiên phía trước truyền đến chấn động, có một hơi thở cường đại ập tới trước mặt.

Cảm nhận được hơi thở cường đại này, sắc mặt Mộc Phàm tức khắc thay đổi.

“Dao Trì, ngươi quả nhiên hố ta.” Mộc Phàm giận dữ rít gào một tiếng.

Lúc này, Dao Trì đã tránh sang một bên, tu vi bị phong ấn tu vi thế mà đã giải khai một phần, trực tiếp cưỡi tiên quang nhanh chóng bay vào biển lửa.

“Thái Nhất, mau trấn áp hắn.”

Dao Trì vừa bay vừa kêu to làm Mộc Phàm đen mặt, quả thực không thể tin nữ nhân này, thế mà mang theo hắn xâm nhập đạo tràng của Thái Nhất.

Trách không được hắn cứ cảm giác không đúng chỗ nào, Kỳ lân động không ở chỗ này, ngược lại là đi tới nơi Thái Nhất tu luyện.

“Ngươi dám đưa tới cửa tới?”

Ngay sau đó, một mặt trời chói chang dâng cao, bên trên có một bóng dáng to lớn.

Không phải Thái Nhất thì là ai, hơi thở gia hỏa này bây giờ rất khủng bố, đâu chỉ cường đại hơn trước trăm lần?

“Dao Trì, xem bổn tọa trấn giết hắn như thế nào.”

Mặt trời chói chang đột nhiên chuyển sang đen nhánh, hóa thành một hố đen, tản ra hơi thở hủy diệt khiến người ta sợ hãi.

Mộc Phàm căng thẳng, thầm than không tốt, Thái Nhất đột phá cấp Hắc động, còn chính mình lại đưa tới cửa, chẳng phải tìm chết sao?

“Dao Trì, ngươi thật tàn nhẫn, ngươi sẽ hối hận.”

Hắn trừng mắt nhìn Dao Trì, trong lòng giận dữ, nữ nhân đủ tàn

nhẫn, không tiếc đưa mình tới cửa cũng muốn đưa hắn vào hố.

“Thái Nhất, hôm nào lại đánh với ngươi, hôm nay không phụng bồi, ta đưa Dao Trì cho ngươi, mới vừa dùng xong liền mang tới, thấy ta tốt với ngươi không.”

“Ngươi không cần cảm tạ ta, cũng không cần tặng lại.”

Mộc Phàm nói xong cười tủm tỉm, bóng dáng đột nhiên hóa thành một đám hạt màu đen nhanh chóng tản ra.

“Khốn nạn!”

“Bổn tọa muốn băm ngươi thành vạn mảnh!”

Thái Nhất vừa nghe xong tức khắc nổi trận lôi đình, mặt tái mét, trực tiếp vỗ một chưởng, hố đen lao xuống.

Chỉ tiếc là Mộc Phàm không tính liều mạng với hắn, trực tiếp chạy trốn, chạy trốn không có gì mất mặt, đánh không lại liền chạy, về sau tính sổ.

Giờ phút này, Mộc Phàm đã biến mất tiêu.

Nơi này chỉ còn lại Dao Trì cùng Thái Nhất.

Sắc mặt Dao Trì trắng bệch, bị mấy câu cuối cùng của Mộc Phàm kích thích, thiếu chút nữa hôn mê.

Cái gì mà dùng xong rồi đưa qua cho Thái Nhất, nàng cảm thấy xấu hổ.

Nhìn sắc mặt Thái Nhất liền biết rồi, không tốt chút nào.

“Dao Trì!”

Thái Nhất lạnh lùng gọi, làm lòng Dao Trì lộp bộp, thầm than không ổn.

Nàng đang muốn bỏ chạy, kết quả bị một Khốn tiên thằng trói chặt.

“Thái Nhất, ngươi...” Dao Trì kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn đối

phương.

Nàng chưa từng nghĩ đến Thái Nhất sẽ dùng Khốn tiên thằng trói nàng, kẻ ngốc cũng biết hắn muốn làm gì.

Giờ khắc này, Dao Trì cảm thấy hối hận.

Chương 454: Khiêng lên liền chạy mất

“Thái Nhất, ngươi muốn làm gì?”

Dao Trì vừa kinh hoảng vừa tức giận, ra sức giãy giụa, đáng tiếc không cách nào thoát khỏi Khốn tiên thằng.

Nàng cảm thấy hối hận, vì sao dẫn Mộc Phàm tới nơi này, hiện tại tốt rồi, tự mình nhảy vào hố.

“Đừng giãy giụa, ta theo đuổi ngươi mấy vạn năm, thế mà ngươi lại trở thành đồ chơi của người khác.”

Hai mắt Thái Nhất đỏ đậm, gần như muốn phát cuồng.

Mình theo đuổi nàng mấy vạn năm, chưa bao giờ chiếm được, không nghĩ tới bây giờ bị một tên khốn nạn đoạt trước.

“Nếu ngươi thích chơi, bổn tọa sẽ chơi với ngươi thật tốt.”

Lúc này Thái Nhất, đã bị kích thích hỏng rồi, mặt xám xịt, do Mộc Phàm chọc tức.

Thái Nhất trong trạng thái điên cuồng hoàn toàn không một chút cố kỵ, một lòng chỉ muốn trả thù.

Dao Trì trước mắt đúng là đối tượng để hắn phát tiết.

“Thái Nhất, không phải như ngươi nghĩ, tỉnh táo chút đi.”

Dao Trì luống cuống, vội vàng giải thích.

Nhưng sao Thái Nhất có thể nghe lọt tai, mình theo đuổi mấy vạn năm không được, không nghĩ tới Mộc Phàm vừa mới xuất hiện liền đắc thủ, trong lòng có thể cân bằng?

Hai mắt toát lên vẻ điên cuồng: “Dao Trì, ta rất tỉnh táo, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết kết cục khi trêu đùa ta.”

“Yên tâm, ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, dù sao ngươi là yếu tố quan trọng để ta đăng lâm Thiên vị.”

Thái Nhất vừa nói xong, nở nụ cười dữ tợn, điên cuồng, khiến Dao Trì sợ hãi.

Đây là Thái Nhất mà nàng quen biết sao, sao cảm giác như là kẻ điên, giống như muốn nhập ma.

“Thái Nhất, ngươi nhập ma.”

Sắc mặt Dao Trì thay đổi, kinh hãi nói: “Ngươi đi Hỗn độn thiên vực?”

“Hắc hắc, ngươi biết thì tốt, chờ ta hoàn toàn đột phá, lại tới tra tấn ngươi.”

Thái Nhất lạnh lùng cười nói, không có vội vã động tới Dao Trì, bởi vì hiện tại hắn đang ở thời khắc mấu chốt, lúc này không thể xuất hiện sai lầm.

Còn Dao Trì bị nhốt ở chỗ này, không có biện pháp chạy thoát.

Thái Nhất vừa đi, vẻ mặt Dao Trì tràn ngập sự hối hận, không ngừng giãy giụa muốn thoát ra, đáng tiếc cũng không có cách nào thoát khỏi Khốn tiên thằng.

Lúc này, trong tường kép không gian có một bóng người đang yên lặng quan sát.

Người này đúng là Mộc Phàm.

Thật ra hắn cũng không đào tẩu, chỉ là nhờ hệ thống hỗ trợ che đậy, ẩn giấu ở chỗ này, mục đích chính là nhìn xem có thể tìm được cơ hội xử lý Thái Nhất hay không.

Nhưng Thái Nhất quá cường đại, đã vượt qua hắn quá nhiều.

“Hệ thống, Thái Nhất này đang ở thời điểm đột phá mấu chốt, ngươi nói coi nếu ta đánh lén thì có bao nhiêu phần trăm chém giết được hắn?”

Mộc Phàm yên lặng nhìn Thái Nhất biến mất, trong lòng dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, sau khi đột phá cấp Hắc động, trên lý luận thì đánh lén đã vô dụng, bởi vì bất kỳ vật chất nào cũng không tránh thoát được hố đen.”

“Lấy năng lực hiện tại của ngươi, muốn giết chết Thái Nhất, tỷ lệ chỉ có một phần vạn.”

Đáp án này làm Mộc Phàm câm nín, có chút khó tin.

Lấy năng lực của hắn đi đánh lén không có khả năng chỉ có chút tỷ lệ này, ít nhất cũng có mười phần trăm khả năng có thể chém giết đối phương chứ?

“Ký chủ đã quên một điều, chắc chắn hắn có phòng bị trước khi đột phá, phòng bị kẻ khác đánh lén, ngươi muốn đánh lén thì tỷ lệ thành công không cao, trừ phi ký chủ nạp mười ngàn tỷ, tạm thời tăng lên, ở trạng thái tăng phúc gấp trăm lần, lúc đó sẽ có một phần trăm chém giết được hắn.”

Nghe thống lại giải thích xong, Mộc Phàm đã hiểu.

Thời điểm mình đột phá cũng phải phòng bị, đây là điều hiển nhiên.

Cao thủ giống như Thái Nhất, nhóm sinh linh đầu tiên trong vũ trụ sơ, tự nhiên không phải là kẻ ngốc, cho nên chắc chắn có phòng bị.

Hơn nữa bản thể của Thái Nhất bản thể chính là một hành tinh cổ xưa nhất, bên trong ẩn chứa năng lượng khủng bố, một khi mình đánh lén thất bại liền thê thảm.

Dù nạp mười ngàn tỷ, tạm thời tăng lên một cấp bậc, lại thêm tăng phúc trăm lần mà đánh lén Thái Nhất, kết quả hệ thống tính toán vẫn chỉ có tỷ lệ một phần trăm.

Điều này làm Mộc Phàm chần chờ, sau khi cân nhắc một hồi thì quyết định không mạo hiểm, tỷ lệ thành công quá thấp, không cẩn thận chút là xong luôn.

“Vậy thôi, ta vẫn nên kiếm chút tiền để đột phá.”

Mộc Phàm suy nghĩ kỹ, cuối cùng từ bỏ ý tưởng đánh lén, kiếm

tiền, nạp tiền thăng cấp mới là cách ổn thỏa nhất.

Nói xong hắn liền chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng mới vừa bước một bước liền nghe tiếng hệ thống nói.

“Ký chủ, ngươi cứ rời đi thế này sao?” Hệ thống cảm thấy kỳ quái.

Mộc Phàm ngẩn người, khó hiểu nói: “Ta không đi chẳng lẽ ở lại xem hắn đột phá, hay là ở lại đánh lén, ta không ngốc nha.”

“Có phải ngươi đã quên chuyện gì hay không?” Hệ thống lại nhắc nhở.

Lúc này, Mộc Phàm sửng sốt, ngay sau đó quay đầu nhìn Dao Trì bị nhốt trong biển lửa, nàng đang ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi.

“Ngươi nói nàng sao?” Mộc Phàm cảm thấy quái dị.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Không sai, ký chủ không mang nàng đi, để lại đây cho kẻ khác hưởng thụ sao?”

“....”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, từ khi nào mà hệ thống quan tâm tới chuyện thế này, hắn cảm thấy rất kỳ quái.

“Ta mang nàng đi làm gì, nữ nhân này vừa mới hố ta một trận, thiếu chút nữa liền hại chết ta, nếu không có ngươi thì ta rất khó đào tẩu.”

Hắn có chút bất mãn, bất mãn đối với Dao Trì, hắn bị nàng hố tự nhiên trong lòng không vui.

“Ký chủ, ngươi không muốn tranh đoạt Thiên vị sao?”

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt.

Thiên vị chính là vị trí Thiên Đạo, có thể chấp chưởng quyền hành của Thiên Đạo, cao quý, vô thượng.

“Tranh Thiên vị thì liên quan gì đến nàng?” Mộc Phàm mơ hồ suy đoán được rồi, nhưng vẫn hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Vạn vật phân âm dương, nếu ngươi muốn đăng lâm Thiên vị, chấp chưởng Thiên Đạo, nhất định phải âm dương hợp nhất.”

“Mà Dao Trì là một Tiên thiên nữ thần đặc biệt trong nhóm thần linh đầu tiên, phù hợp với điểm này, nếu không thì Thái Nhất sẽ không nghĩ trăm phương nghìn kế muốn có được nàng.”

“Không có nàng, sẽ không thể viên mãn, âm dương thiếu hụt, danh không chính ngôn không thuận, không cách nào chấp chưởng Thiên Đạo.”

Nói đến đây, hệ thống dừng một chút mới tiếp tục: “Trừ phi, ký chủ ngươi có thể tìm được một Tiên thiên nữ thần khác có thể thay thế nàng, nhưng kẻ phù hợp điều kiện này trong toàn bộ vũ trụ không vượt qua mười ngón tay.”

“....”

Mộc Phàm ngây ngốc, nghe hệ thống nói xong không biết nên đáp thế nào.

“Ta không tranh không được sao?”

Hắn luôn cảm thấy bên trong có hố, rất cảnh giác, thậm chí trong lòng có chút mâu thuẫn.

“Ký chủ, ngươi không muốn khai sáng Thiên Đình, đăng lâm vị trí Thiên Đế?”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm lắc đầu: “Thôi, Thiên Đế gì đó quá cao lớn, ta cảm thấy không thích hợp với ta, hơn nữa làm Thiên Đế mệt biết bao nhiêu.”

“Ký chủ, mở Thiên đình, ngồi lên Thiên vị, có thể lấy được căn nguyên Thiên Đạo, không chỉ có thể dùng để tu luyện tăng lên cảnh giới, còn có thể dùng nạp phí.”

“Nói cách khác, ký chủ sáng lập Thiên Đình, đăng lâm vị trí Thiên Đế, mỗi ngày sẽ thu được căn nguyên Thiên Đạo cuồn cuộn, hiểu theo cách của ký chủ chính là một ngày làm Thiên Đế có thể thu

hoạch được căn nguyên Thiên Đạo trị giá ít nhất là một trăm ngàn tỷ."

"Hơn nữa Thiên Đình càng cường đại, ký chủ càng được nhiều căn nguyên Thiên Đạo, bỏ qua cơ hội này sẽ không có lần sau, xin ký chủ suy xét cẩn thận rồi quyết định."

Hệ thống nói xong liền im lặng.

Mộc Phàm nghe lời hệ thống nói mà cảm xúc dạt dào, nhiệt huyết sôi trào.

Hai mắt hắn tỏa ánh sáng, nghe hệ thống nói làm Thiên Đế một ngày có thể được một trăm ngàn tỷ, quả thực chính là mở công ty kiếm tiền nha.

Sáng lập Thiên Đình không phải giống như sáng lập một công ty sao, triệu tập nòng cốt Thiên Đình, sau đó lớn mạnh thế lực Thiên Đình, mình sẽ thu vào càng nhiều.

"Mẹ nó, còn có chuyện tốt thế này, một ngày làm Thiên Đế liền có một trăm ngàn tỷ, thật hay giả?" Mộc Phàm động tâm.

Bởi vì luôn cảm thấy có hố cho nên trong lòng xuất hiện mâu thuẫn, hiện tại vừa nghe hệ thống nói làm Thiên Đế một ngày được một trăm ngàn tỷ, tìm đâu ra chuyện tốt như thế này chứ?

Hơn nữa làm lớn mạnh thế lực Thiên Đình còn có thể gia tăng tiền thu vào, một ngọn lửa đã được thắp lên trong lòng Mộc Phàm.

Nếu hệ thống nói chuyện khác thì hắn không bị dao động, nhưng kiếm tiền thì hắn không thể không động tâm, ai kêu hiện tại hắn thiếu tiền đây.

"Còn không phải chỉ làm Thiên Đế thôi sao, sợ cái gì, làm."

Mộc Phàm trái lo phải nghĩ, tuy rằng có khả năng lọt hố, thậm chí gặp nguy hiểm, nhưng vì ích lợi, mạo một chút vẫn đáng giá.

Như vậy thì không thể chắp tay tặng Dao Trì cho Thái Nhất, nếu không thì đi đâu tìm một nàng khác chứ?

Nghĩ vậy, Mộc Phàm lặng yên ẩn núp tới gần, sắc mặt Dao Trì tái nhợt, trong mắt lộ vẻ hoảng loạn, thậm chí có chút sợ hãi cùng hối hận.

Vù!

Mộc Phàm mới vừa tiếp cận Dao Trì, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện.

“Thái Nhất, mau thả ta.”

Nhìn thấy người tới, Dao Trì lập tức phẫn nộ hô to.

Người tới thế mà là Thái Nhất, hắn không để ý đến Dao Trì mà nhíu mày, nghi ngờ quanh, hình như nhận ra điều gì khác thường.

“Kỳ quái, vì sao bổn tọa cứ cảm giác có gì đó khác thường?” Thái Nhất lầm bầm lầu bầu.

Nhưng kiểm tra mấy lần vẫn không phát hiện vấn đề.

Mộc Phàm ẩn giấu không xa không dám thở mạnh, kinh ngạc nhìn Thái Nhất, gia hỏa này thế mà có thể phát giác, so với trước đó khủng hơn rất nhiều.

“Hệ thống, ngươi có thể cường hóa Thí thần đạn sao?”

Nhìn vẻ mặt của Thái Nhất, trong đầu Mộc Phàm nảy một ý tưởng, lập tức dò hỏi hệ thống.

“Có thể, chỉ cần nạp một ngàn tỷ, cường hóa uy lực của Thí thần đạn lên mười lần, đây là cực hạn.”

Hệ thống đưa ra đáp án làm Mộc Phàm vui mừng.

Cường hóa uy lực tăng gấp mười lần có thể xử lý Thái Nhất hay không?

Dù sao uy lực của bom phản vật chất rất khủng bố nha.

“Hệ thống, sau khi cường hóa, Thí thần đạn có thể giết chết Thái Nhất sao?”

Mộc Phàm gấp không chờ nổi hỏi một câu.

Đáng tiếc đáp án là không thể, uy lực Thí thần đạn cường hóa gấp mười lần vẫn không thể giết chết cường giả cấp bậc như Thái Nhất.

“Được thôi, nổ không chết cũng khiến hắn mặt xám mày tro.”

Mộc Phàm hung ác, trực tiếp nạp mười ngàn tỷ cường hóa mười quả Thí thần đạn, vốn dĩ muốn dùng hết mười quả, nhưng nghĩ một hồi cảm thấy vẫn nên dùng hai quả thôi.

“Thái Nhất, ngươi không có lòng tốt, mau thả ta ra.”

Dao Trì tức giận hô to.

“Hừ..” Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Đừng hô, bổn tọa quyết định mạnh mẽ âm dương hợp nhất với ngươi, ngươi nhận mệnh đi.”

“Cái gì? Ngươi dám... Thái Nhất, ta quyết không để ngươi thực hiện được.” Dao Trì nghe xong kinh hoảng, trong mắt lộ vẻ quyết tuyệt.

Chỉ thấy giữa hai chân mày của nàng đột nhiên lóe sáng.

Thái Nhất nhìn thấy tức khắc giận dữ: “Ngươi tình nguyện tự hủy chân linh cũng không để ta chạm vào ngươi?”

“Bổn tọa liền phong ấn chân linh của ngươi.”

Thái Nhất bạo nộ muốn ra tay phong ấn chân linh của Dao Trì.

Vù!

Đúng lúc này, một bóng đen lặng yên xuất hiện bên cạnh Dao Trì, khi cả hai còn chưa kịp phản ứng thì bóng dáng này khiêng Dao Trì lên, xoay người nhảy vào hư không chạy mất.

“Thái Nhất, ta mang Dao Trì đi trước, trước khi đi thưởng ngươi hai viên đạn.”

Trong hư không truyền đến một giọng nói, đúng là tiếng Mộc Phàm, khiến Thái Nhất nhanh chóng tỉnh táo lại, thấy Mộc Phàm khiêng Dao Trì trốn vào hư không, tức khắc nổi trận lôi đình.

“Khốn nạn!” Thái Nhất muốn đuổi theo.

Tích tích tích...

Đúng là lúc này, trước mặt hắn truyền đến từng tiếng tích tích kỳ quái, cúi đầu liền thấy hai đồ vật kỳ quái, lóe ánh sáng hồng.

Nhìn hai đồ vật này, tuy rằng không rõ là thứ gì nhưng trong lòng Thái Nhất căng thẳng, có dự cảm không tốt.

Oanh!

Ngay sau đó, hai cổ năng lượng đáng sợ bùng nổ, sinh ra một lực lượng hủy diệt khủng bố, nháy mắt bao phủ Thái Nhất.

Chương 455: Lời thề vô dụng đối với ta

-

Phanh!

Vạn vật mai một, không gian không ngừng sụp xuống, cắn nuốt hết vật chất.

“A...”

“Thiên Đế, bổn tọa không để yên cho ngươi.”

Ở trung tâm vụ nổ, Thái Nhất phẫn nộ rít gào, cứng rắn hứng lấy hai quả Thí thần đạn.

Quả nhiên, Thí thần đạn cường hóa gấp mười lần cũng không thể giết chết Thái Nhất, chỉ làm thân thể hắn bị thương, mất đi chút máu thịt.

Hai cánh tay của hắn chỉ còn lại xương cốt, trên mặt cũng lộ xương ra, trông rất dữ tợn, hắn phẫn nộ gầm gừ, âm thanh truyền ra rất xa.

Thái Nhất tức muốn nổ tung, bị Mộc Phàm chơi một vố, không những khiêng Dao Trì đi mất mà trước khi đi còn dùng một loại đồ vật kỳ quái công kích hắn.

Nếu không phải hắn có thực lực cường đại thì đã bị nổ chết rồi, lửa giận khó dập tắt.

Ầm...

Không gian trong phạm vi mười vạn dặm đột nhiên sụp đổ, vạn vật biến mất, lực lượng cường đại quét ngang tám phương, hơi thở khủng bố thật lâu không tiêu tan, kinh động khắp nơi.

“Sao Thái Nhất phát cuồng rồi?”

Trong hư không hỗn độn, phía bắc, phía tây, có từng hơi thở cường đại xuất hiện, một vài tồn tại khủng bố đang yên lặng ngắm

nhìn nơi này.

“Hơi thở của Thái Nhất càng ngày càng mạnh.”

Có Tiên thiên sinh linh cường đại cảm nhận được hơi thở của Thái Nhất, cảm giác bị uy hiếp.

Thái Nhất bị Mộc Phàm chọc tức, hủy diệt một khu vực khoảng mười vạn dặm mới ngừng lại.

.....

Lúc này, bên kia, trong hư không hỗn độn, Mộc Phàm khiêng Dao Trì một đường bỏ chạy, không dám quay đầu, không dám dừng lại chút nào.

Ở trên vai chính là Dao Trì.

Giờ phút này Dao Trì đang rơi vào trạng thái khiếp sợ, bị Mộc Phàm khiêng đi, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng lại có một cảm xúc khác thường.

Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng bị một nam nhân khiêng lên, tiếp xúc gần gũi, khuôn mặt đỏ hồng vì xấu hổ và giận dữ nên há miệng cắn vai Mộc Phàm.

“A a a, ngươi làm gì thế?” Mộc Phàm cảm giác vai truyền đến cảm giác khác thường, phát hiện Dao Trì đang cắn hắn.

Tuy rằng không đau, Vô thượng tiên thể cường đại tất nhiên là không sao rồi, nhưng ánh mắt hận không thể ăn tươi hắn của Dao Trì làm hắn nổi da gà.

“Ta cắn chết ngươi...” Dao Trì điên rồi, bị khi dễ nhiều lần, tâm lý hỏng rồi.

Nàng điên cuồng há miệng cắn xé Mộc Phàm, đáng tiếc, không cắn rớt được chút thịt nào.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, dở khóc dở cười nói: “Ngươi là chó sao, gặp người liền cắn, tốt xấu gì ta cũng cứu ngươi ra, là ân nhân cứu mạng của ngươi đó.”

“Phi, vô sỉ.” Dao Trì giãy giụa mắng: “Đồ vô sỉ, mau thả ta xuống.”

“Đừng ồn ào.”

Mộc Phàm có chút tức giận, giơ tay vỗ một cái bụp, toàn thân Dao Trì run lên.

Vẻ mặt cứng đờ, đôi mắt trừng to, tên này thế mà đánh vào mông nàng, cảm giác nóng rát đau đớn kích thích thần kinh.

“A... Ta muốn giết ngươi.”

Dao Trì điên rồi, lớn tiếng thét chói tai.

Nàng thật sự điên lên, chưa bao giờ bị nhục nhã như thế, hai mắt loé ánh sáng hồng, có dấu hiệu nhập ma.

“Không phải chỉ đánh một cái thôi sao, làm gì tới mức nhập ma thế này?” Mộc Phàm dở khóc dở cười.

Thật sự không thể chạm vào nữ nhân này nha.

Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái, vốn cho rằng Dao Trì sẽ ồn ào thêm một lúc, không nghĩ tới đột nhiên im bặt, không rên một tiếng.

Hắn quay đầu nhìn lại, nàng vùi vào trên vai hắn khóc thút thít, sắc mặt không ngừng biến đổi, lúc hồng lúc tím lúc xanh, khoé mắt tràn nước.

Chạy thêm một lúc nữa, khi không còn cảm nhận được hơi thở của Thái Nhất thì hắn mới nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng dừng lại ở một vùng núi.

“Hô, rốt cuộc cũng thoát khỏi.”

Mộc Phàm thở phào, vừa rồi cực kỳ khẩn trương.

Không có biện pháp nào, hiện tại không đánh lại Thái Nhất, không chạy không được, hiện tại chạy thoát là tốt rồi.

“Thả ta xuống."

Trên vai truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Dao Trì, không một

chút tình cảm.

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, ngay sau đó thả nàng xuống.

“Ngươi...” Mộc Phàm há miệng thở dốc, nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Dao Trì tức khắc câm nín.

Dao Trì khôi phục bình tĩnh, như sau bị kích thích tới cực điểm biến thành một người khác, lạnh như băng, trông rất khó chịu.

“Chậc chậc, phong bế tình cảm sao?” Mộc Phàm nghĩ chút liền hiểu.

Đây là Dao Trì phong bế tình cảm của bản thân, trở nên giống như máy móc.

“Ta nói này, ngươi không cần phải làm như vậy chứ?” Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ.

Có phải mình tra tấn khiến nàng phát điên rồi không, muốn trực tiếp phong bế thất tình lục dục, có chút quá mức.

“Không liên quan gì tới ngươi.” Dao Trì lạnh nhạt đáp lại.

Nàng nhìn Mộc Phàm, lạnh lùng nói: “Cởi trói cho ta, mau thả ta ra.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm tới gần: “Như thế nào, ngươi cho ngươi là ai, hô tới hô lui, ngươi không biết tự cởi bỏ sao?”

“Đúng rồi, phong bế thất tình cũng vô dụng, ta không cởi bỏ cho ngươi, ai kêu ngươi hố ta, để ngươi nếm thử mùi vị bị giam cầm.”

“Ngươi...” Nghe được lời này, Dao Trì tức giận đỏ mặt, nếu ánh mắt có thể giết người thì Mộc Phàm đã chết vô số lần.

“Ngươi cái gì ngươi, ta nói sai rồi sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh nói: “Trước đó hố ta ta còn chưa có tính sổ đây, còn muốn phong bế thất tình, xem ta phá.”

“Không được...” Dao Trì kinh ngạc hô to một tiếng, đáng tiếc đã

chậm.

Mộc Phàm điểm một ngón tay vào giữa hai chân mày nàng, chỉ nghe tiếng răng rắc, phong ấn thất tình bị phá bỏ.

Dao Trì lập tức trở lại bình thường, khuôn mặt đỏ rực, xấu hổ và giận dữ, nghiến răng nghiến lợi nhìn Mộc Phàm, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

“Thế này trông mới được chứ.” Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn nàng.

Dao Trì dứt khoát không rên một tiếng, hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

“Xem biểu tình của ngươi, ta thấy ngươi rất không vui?” Mộc Phàm chậm rãi nói.

Hắn đột nhiên thở dài: “Được thôi, nếu cứu ngươi ra mà ngươi không vui, ta đây đưa ngươi đưa trở về cho Thái Nhất, nữ nhân không có lòng tốt như ngươi thì không cần cũng không sao.”

“Không!”

Dao Trì sợ hãi hô to, tức giận đến cả người run rẩy.

Tên khốn nạn, vô sỉ này thế nhưng uy hiếp nàng, nhưng nàng thật sự không muốn bị đưa cho Thái Nhất, tên kia so với tên này còn ghê tởm hơn.

Mộc Phàm dù nói như thế nào cũng không làm gì nàng, còn Thái Nhất thì khác, muốn cưỡng chế cùng nàng âm dương hợp nhất.

Tất nhiên là nàng không muốn rồi.

"Được thôi, không đùa với ngươi nữa.”

Mộc Phàm xua xua tay, bắt lấy Khốn tiên thằng, răng rắc, Khốn tiên thằng bị cắt thành hai đoạn.

Đây là đồ vật của Thái Nhất, vẫn nên huỷ hoại mới tốt, miễn cho tồn tại tai hoạ ngầm tồn, dù sao vật này dễ dàng bị đối phương

thu hồi.

Dao Trì khôi phục tự do, hoạt động thân thể, cảm giác tu vi trong cơ thể đã khôi phục, Mộc Phàm thuận tiện phá giải giam cầm tu vi giúp nàng.

“Cảm ơn.” Do dự một hồi thì Dao Trì nói tiếng cảm ơn.

Mộc Phàm cực kỳ kinh ngạc, cảm thấy hiếm lạ, nói: “Thật làm người ta bất ngờ nha, ngươi cũng biết nói tiếng cảm ơn sao, nếu thật sự muốn cảm ơn ta, vậy ta đưa ngươi....”

“Vô sỉ.” Dao Trì lập tức nổi bão, đỏ mặt, tức giận nói: “Ta cũng sẽ không để ngươi thực hiện được, ngươi đừng hòng có được ta.”

“....” Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Hắn vỗ trán cười khổ nói: “Đầu ngươi toàn những suy nghĩ gì đâu không, ta nói là ngươi muốn cảm tạ ta thì đưa ta gốc Tiên thiên bàn đào kia là được.”

“Thật sao?” Dao Trì có chút ngạc nhiên, sau đó xấu hổ, tức giận.

Chẳng lẽ thật sự là nàng nghĩ sai?

“Đương nhiên, ta chỉ cần Tiên thiên bàn đào, ngươi cho rằng ta muốn cái gì?” Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn nàng, vị Tiên thiên nữ thần này này vẫn có chút đáng yêu nha.

Chỉ là tính tình không tốt, cứ cảm thấy không phù hợp.

Dao Trì đỏ mặt cúi đầu không nói lời nào, xấu hổ muốn chết, muốn tìm cái lỗ chui vào.

Mộc Phàm cười hắc hắc, nói: “Ngươi cho rằng ta muốn ngươi sao, yên tâm, đối với nữ thần như ngươi, ta không có hứng thú.”

“Đồ vô sỉ, lăn!”

Dao Trì tức giận đến duỗi tay muốn xé nát nam nhân đáng giận trước mắt, bóc linh hồn hắn ra mới hả dạ.

“Nói rồi đó, Tiên thiên bàn đào thuộc về ta.” Mộc Phàm nở nụ cười sáng lạn.

Nhưng Dao Trì lại lắc đầu, nói: “Không được, không thể cho ngươi Tiên thiên bàn đào, đó là vật cộng sinh với ta.”

“Vậy khó làm rồi, cái này cũng không được cái kia cũng không xong, xem ra ta vẫn nên ném ngươi cho Thái Nhất xử lý đi.”

Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Không được!”

Dao Trì sợ tới mức run run, gương mặt trắng bệnh.

Rơi vào tay Thái Nhất thì không còn gì cả, cho nên nàng cắn răng quyết định.

“Ta có thể giúp ngươi trồng cây Bàn đào khác, còn gốc Tiên thiên bàn đào mẫu thụ là vật cộng sinh với ta, không cách nào đưa cho ngươi.”

Nàng thỏa hiệp, muốn trả giá một chút, gieo trồng Bàn đào cho Mộc Phàm.

Mộc Phàm suy nghĩ chút rồi gật gật đầu: “Cũng có thể, nhưng ngươi phải giúp ta một chuyện."

“Giúp chuyện gì?” Dao Trì lập tức cảnh giác.

Chỉ nghe Mộc Phàm từ từ nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chính là giúp ta trèo lên Thiên vị, khai sáng Thiên Đình, giáo hóa chúng sinh.”

“Cái gì?” Sắc mặt Dao Trì thay đổi.

Nàng tức giận nhìn Mộc Phàm, thì ra gia hỏa này cũng giống Thái Nhất, đều muốn nàng giúp ngồi lên Thiên vị.

Dao Trì vừa kinh ngạc vừa tức giận, đang muốn từ chối.

“Đừng vội từ chối, ta không cần ngươi dâng hiến bản thân, chỉ cần

ngươi giúp ta cạnh tranh Thiên vị, nếu thành công thì ta và ngươi đều được chỗ tốt."

"Còn nữa, Thái Nhất sẽ không bỏ qua ngươi, nếu ngươi không muốn hợp tác với ta, vậy tự mình đối mặt với Thái Nhất đi."

Mộc Phàm nói xong lẳng lặng nhìn nàng.

Sắc mặt Dao Trì biến ảo, trong lúc nhất thời chần chờ, rốt cuộc nên hợp tác với Mộc Phàm hay không, hắn nói thật sao, không cần mình dâng hiến gì cả.

Nói cách khác, Mộc Phàm chỉ muốn trên danh nghĩa, hai người liên hợp sáng lập Thiên Đình, đăng lâm Thiên vị, chấp chưởng Thiên Đạo.

Đây là chuyện tốt, đối với nàng mà tới nói rất hấp dẫn, thân thuộc nhóm Tiên thiên thần linh đầu tiên, tất nhiên khát vọng chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo.

"Được, ta đáp ứng, nhưng ngươi cần phải thề với Thiên Đạo, không thể có bất kỳ ý nghĩ không an phận nào với ta, chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác."

Nàng cân nhắc một hồi, cuối cùng đưa ra quyết định này.

Mộc Phàm nghe xong phun nhổ trong lòng, cô nàng này thấy bản thân mình rất tuyệt sao, chẳng lẽ nghĩ rằng tất cả nam nhân đều muốn chiếm hữu nàng?

Nói thật thì Mộc Phàm chỉ nhìn trúng vai trò của nàng, nếu bên cạnh có một nữ thần có thể thay thế thì đã sớm mặc kệ nàng rồi.

"Được, ta đáp ứng." Mộc Phàm không hề nghĩ ngợi đáp lại.

Dù sao mình thật sự không có hứng thú với nàng, cho nên đáp ứng không chút do dự.

"Không được, ngươi cần phải thề với Thiên Đạo, như vậy ta mới yên tâm phụ tá ngươi tranh đoạt Thiên vị." Dao Trì kiên định nói.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, rơi vào đường cùng, chỉ có thể thề.

“Thiên Đạo tại thượng, ta thề...”

Sau khi thề xong, Thiên Đạo có cảm ứng, lập tức hình thành ràng buộc.

Dao Trì xem xong, rốt cuộc cũng yên tâm, toàn thân thả lỏng, có Thiên Đạo ước thúc thì Mộc Phàm không thể làm bậy với nàng, an toàn rồi.

Nhưng nàng không biết là Mộc Phàm cảm thấy có chút buồn cười, chỉ là Thiên Đạo mà muốn trói buộc hắn, hắn đã hỏi hệ thống rồi.

Hệ thống nói Thiên Đạo không có biện pháp ước thúc hắn, cho nên Mộc Phàm có thể không tuân thủ lời thề.

Chương 456: Kỳ lân động

-

Trong hư không, vô số vật chất hỗn độn sôi trào, bất cẩn chút liền sẽ thân tử đạo tiêu.

Vù!

Lúc này, một nam một nữ đang nắm tay bay đến, như một đôi thần tiên quyến lữ.

Nam tự nhiên là Mộc Phàm, còn nữ chính là Dao Trì vừa mới quyết định trợ giúp hắn tranh đoạt Thiên vị, hai người đi vào hư không hỗn độn.

Xuyên qua một mảng vật chất hỗn độn, hai người đột nhiên ngừng lại.

“Kỳ lân động ở chỗ này sao?”

Mộc Phàm nhìn vật chất hỗn độn mênh mông, cuồng bạo, tràn ngập hơi thở hủy diệt xung quanh, không cẩn thận sẽ bị đồng hóa biến mất.

Vật chất còn lại sau khi vũ trụ nổ mạnh rất khủng bố, rất nguy hiểm, dù là nhóm thần linh đầu tiên cũng không dễ dàng đặt chân tới.

Dao Trì xác định phương vị, khẳng định nói: “Yên tâm, chính là tại vùng hư không hỗn độn này, nếu đã đáp ứng ngươi thì ta sẽ không lừa gạt ngươi.”

Nàng nói thật, Mộc Phàm đã thề với Thiên Đạo, tự nhiên nàng phải thật tình trợ giúp hắn, bởi vì nàng không muốn bị Thái Nhất bắt đi, nếu bị bắt sẽ xong đời.

“Kỳ lân động ở trong hư không hỗn độn, Kỳ lân không ở đó, bên trong cất giấu rất nhiều chí bảo từ thiên địa sơ khai.”

Dao Trì vừa nói vừa tìm kiếm, rất mau, hai mắt nàng sáng ngời, phát hiện gì đó.

“Ngươi nhìn bên kia.” Nàng nói rồi chỉ một phương hướng.

Mộc Phàm nhìn theo hướng nàng chỉ, quả thực thấy một cái hố tựa như lốc xoáy.

“Mẹ nó, hố đen?” Mộc Phàm hoảng sợ.

Thật sự là một cái hố đen, tản ra một hơi thở khủng bố.

Vật chất hỗn độn chung quanh không ngừng tràn về phía hố đen, bao gồm cả ám năng lượng, bị cái hố kia cắn nuốt.

“Hệ thống, đó là hố đen sao?” Mộc Phàm không chắc lắm nên hỏi.

Dù sao hắn chưa thấy hố đen thật sự, cho nên không thể không hỏi hệ thống.

Quả nhiên, hệ thống đáp lại: “Trên lý luận thì hố đen đầu tiên là do vật chất cùng năng lượng tàn lưu lúc đầu vũ trụ nổ mạnh, diễn hóa tinh hệ thất bại biến thành.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm đã hiểu.

Mộc Phàm nghiêm túc, nếu là hố đen vậy thì phiền toái rồi, Kỳ lân động thế mà ở trong hố đen.

Có phải Tổ kỳ lân ra đời bên trong hố đen hay không, điều này làm hắn thấy rất khó giải quyết, ngại mệnh dài mới chui vào hố đen.

“Ngươi chắc chắn đây là Kỳ lân động, ta đi vào còn có thể sống sao?”

Ngó trái ngó phải, Mộc Phàm câm nín nhìn Dao Trì.

Nàng khẳng định: “Không sai, đó chính là Kỳ lân động, Tổ kỳ lân ra đời bên trong đó, là một trong những tồn tại cường đại trong nhóm Tiên thiên thần linh.”

“Xông vào đó còn có thể sống sót trở ra?” Mộc Phàm có chút rối

rắm, không phải nhát gan.

Đây là sự thật, rơi vào bên trong cũng không biết có còn tồn tại hay không.

“Hệ thống, có biện pháp nào không?”

Bất đắc dĩ, vẫn phải nhờ hệ thống giúp đỡ, hệ thống vạn năng hố người luôn có biện pháp.

“Nạp tiền nha, chỉ cần nạp mười ngàn tỷ, ký chủ là có thể ra vào an toàn.”

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm rất muốn lôi nó ra đánh một trận.

Tuy hệ thống này hay hố nhưng đáng tin cậy, Mộc Phàm chỉ có thể cắn răng nạp hết một mảnh vỡ quy tắc.

Ong!

Vừa nạp xong, Mộc Phàm liền cảm giác có một lực lượng vô hình bao vây lấy hắn cùng Dao Trì, nháy mắt hình thành một tầng phòng hộ.

Dao Trì kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, cảm giác được một lực lượng thần bí trào ra từ trong cơ thể hắn, tạo thành một vòng phòng ngự.

Điều này làm cho nàng rất ngạc nhiên, lực lượng thần bí trong cơ thể Mộc Phàm là lực lượng gì, vì sao nàng có cảm giác mình rất nhỏ bé trước nó.

“Được rồi, chúng ta đi vào thôi.”

Mộc Phàm nở nụ cười, mang theo Dao Trì cùng đi hướng tới Kỳ lân động.

Hai người một trước một sau, lần lượt bước vào trong hố đen khủng bố kia.

Vèo, hai người biến mất.

Mộc Phàm cùng Dao Trì cảm giác như xuyên qua một vách ngăn kỳ diệu, tiến vào một thế giới khác, bên trong Kỳ lân động.

Vừa tiến đến, Mộc Phàm đã bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Khắp nơi nơi tràn ngập vật chất hỗn độn, bị hố đen hấp thu cắn nuốt, lắng đọng vô số năm tháng, biến thành một loại vật chất năng lượng thuần túy hơn.

“Hút...” Hắn không nhịn được hít một hơi, vật chất năng lượng xung quanh cuồn cuộn cuốn tới, bị hắn nuốt vào.

Chỉ cắn nuốt một ngụm liền cảm giác tu vi, tiên lực, thân thể đều được gia tăng rất nhiều.

“Chỗ tốt nha, nếu ta ở chỗ này tu luyện trăm năm, chẳng phải sẽ trở nên vô địch?” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán nói.

Dao Trì nghe xong trợn trắng mắt, cũng không phản bác gì, nàng biết ở chỗ này tu luyện mười vạn năm cũng không nhất định có thể vô địch.

Nếu được thì bất kỳ kẻ nào cũng có thể trở thành tồn tại vô địch.

“Ký chủ tỉnh táo lại, đừng nằm mơ, phòng hộ không duy trì được bao lâu đâu, ngươi nhanh chóng hành động đi.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm tỉnh lại.

Sắc mặt hắn thay đổi, mắng to: “Ngươi là cái thứ hố người, thế mà có hạn chế về thời gian, sao không nói sớm hả?”

“Ký chủ không hỏi rõ ràng.” Hệ thống đáp lại một câu.

Mộc Phàm không còn lời gì để nói, vẻ mặt buồn bực, hiện tại đã không còn tâm trạng ở chỗ này tu luyện, không dám lãng phí thời gian.

Mục đích tiến vào Kỳ lân động là tìm kiếm bảo vật, bảo vật có thể nạp phí là thứ mà hắn cần nhất bây giờ.

“Nhanh nói cho ta biết nơi nào có mảnh vỡ quy tắc?”

Mộc Phàm có chút nóng nảy, lập tức dò hỏi Dao Trì.

Chỉ thấy Dao Trì liếc mắt nhìn quanh, yên lặng cảm ứng, bỗng nhiên chỉ vào chỗ sâu nhất trong Kỳ lân động.

“Ngươi cảm ứng được sao, nơi đó có hơi thở quy tắc nồng đậm, nhất định có mảnh vỡ quy tắc, thậm chí có quy tắc hoàn chỉnh.”

Vừa nghe nàng nói, Mộc Phàm liền cảm ứng thử, cũng cảm ứng được hơi thở quy tắc dao động.

Hắn vui vẻ, không nói hai lời mang theo Dao Trì đi sâu vào, hoàn toàn không quan tâm vô số Tiên thiên cấm chế trong Kỳ lân động.

Những cấm chế này rất cường đại, không có thực lực hay là phương pháp phá giải thì không thể xông vào, nhưng Mộc Phàm trực tiếp đi ngang qua.

Một màn trước mắt làm Dao Trì kinh hồn táng đảm, sợ gần chết, bị hành động của Mộc Phàm hù dọa.

Có thể trực tiếp đi xuyên qua Tiên thiên cấm chế sao?

Nàng ngơ ngác, cho rằng sẽ rất khó khăn, không nghĩ tới Mộc Phàm mang theo nàng đi xuyên qua luôn, không bị gì cả, thậm chí cả gợn sóng cũng không.

Giống như tất cả Tiên thiên cấm chế ở đây không có hiệu quả đối với hắn.

Rầm!

Hai người xuyên qua lá chắn cuối cùng, tiến vào nơi sâu nhất trong Kỳ lân động.

Vừa tiến đến, Mộc Phàm liền cảm giác có hơi thở quy tắc cường đại ập vào mặt, ngọn lửa thiêu đốt, quy tắc hệ hỏa rất nồng đậm.

“Mảnh vỡ quy tắc.”

Hắn thấy từng viên tinh thạch lơ lửng giữa không trung, tản ra hơi thở quy tắc hỏa diễm.

Đây là mảnh vỡ quy tắc.

“Quả nhiên có bảo bối.” Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, hưng phấn nhìn từng mảnh vỡ quy tắc trước mắt.

Đây đều là tiền trinh đó, Dao Trì cũng chưa kịp phản ứng thì Mộc Phàm lắc mình nhào tới.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, từng mảnh nhỏ bị thu vào trong túi, có hai mươi mảnh nhỏ.

“Đinh, phát hiện mảnh vỡ quy tắc hỏa diễm, một khối trị giá mười ngàn tỷ.”

Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm hưng phấn không thôi, thu được hai trăm ngàn tỷ trong tức khắc.

“Đây là...” Mộc Phàm chớp mắt, nhìn thấy phía trước có một sợi xích màu đỏ, giống như chuỗi gien.

Nó lơ lửng trước mắt, tản ra hơi thở quy tắc hỏa diễm cường đại.

“Quy tắc hỏa diễm hoàn chỉnh?”

Mộc Phàm trừng to mắt, đột nhiên bừng tỉnh, đây không phải là quy tắc hoàn chỉnh sao?

Hắn không nghĩ tới trong Kỳ lân động thật sự có giấu một sợi quy tắc hỏa diễm hoàn chỉnh, tản ra hơi thở cường đại, một khi hấp thu dung hợp sẽ thành tiên thành thần nha.

Một sợi quy tắc hoàn chỉnh lợi hại biết bao, chỉ cần dung hợp được nó, một đầu heo cũng có thể trở thành một tên thần ma cường đại, khống chế tất cả ngọn lửa.

“Quy tắc hoàn chỉnh, có nên nuốt nó hay không?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng rực nhìn chằm chằm này sợi quy tắc hoàn chỉnh này.

Trông rất thần bí, cường đại.

Hắn đang nghĩ nên cắn nuốt giúp Ngọn lửa vĩnh hằng trong cơ thể lớn mạnh hơn hay không?

Nghĩ vậy, Mộc Phàm nhẹ nhàng đưa tay chạm vào sợi quy tắc này, trong khoảnh khắc, một ngọn lửa cuồng bạo tràn tới.

“Đinh, phát hiện quy tắc ngọn lửa hoàn chỉnh, trị giá một triệu tỷ, có thể dung hợp thăng cấp Ngọn lửa vĩnh hằng.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà run lên, ánh mắt càng sáng hơn, thậm chí không màng tới quy tắc ăn mòn mà vọt tới.

“Một triệu tỷ, phát tài rồi.”

Đầu óc Mộc Phàm toàn là tiền, giống như bị vô số tiền trinh vây quanh, hưng phấn cùng kích động đến tột cùng.

Nhưng nghĩ tới thứ này có thể dung hợp thăng cấp Ngọn lửa vĩnh hằng, có nên thăng cấp không đây?

“Hệ thống, sau khi thăng cấp thì Ngọn lửa vĩnh hằng sẽ lợi hại đến mức nào?”

Mộc Phàm hỏi cho kỹ, thân thể đã bị quy tắc chi lực bao phủ hoàn toàn, không thấy bóng người.

Cảnh này làm Dao Trì không khỏi lo lắng, nếu Mộc Phàm chết, nàng cũng không có năng lực chui ra khỏi Kỳ lân động.

“Dung hợp một sợi quy tắc hỏa diễm hoàn chỉnh, Ngọn lửa vĩnh hằng sẽ miễn dịch tất cả quy tắc chi lực hỏa hệ, không có lửa nào có thể gây tổn thương cho ký chủ.”

Hệ thống đưa ra đáp án.

Mộc Phàm động tâm, nhưng nghĩ tới một triệu tỷ thì chần chờ.

Hắn suy nghĩ rồi hỏi: “Hệ thống, một triệu tỷ có thể để ta tăng lên tới trình độ nào?”

“Một triệu tỷ chỉ có thể tăng đến tầng hai ngàn, cũng chính là cấp Diệt tinh.”

Mộc Phàm nghe xong tức khắc đen mặt, còn tưởng rằng một triệu tỷ có thể trực tiếp thăng đến cấp Hắc động, không nghĩ tới chỉ là cấp Diệt tinh?

“Mẹ nó, vậy thăng cấp trước.”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, không có biện pháp nào khác, chỉ có thể nhịn đau nạp phí thăng cấp, hiện tại quan trọng nhất chính là gia tăng tu vi.

Tu vi cường đại mới có thể đạt được càng nhiều bảo vật hơn, nếu không thì chỉ mỗi Thái Nhất cũng đủ khiến hắn xoay vòng rồi.

Còn chưa nói tới hắn đã quyết định tranh đoạt Thiên vị.

“Đinh, nạp một triệu tỷ, bắt đầu thăng cấp công pháp.”

Ong!

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, Mộc Phàm chỉ cảm thấy thân thể chấn động, quy tắc hỏa diễm bị hệ thống hấp thu, biến mất trong chớp mắt.

Ngay sau đó, một cổ năng lượng cường đại bùng nổ, thân thể Mộc Phàm tràn ra lực hút mạnh mẽ, hút tất cả vật chất năng lượng trong Kỳ lân động lại.

Biến cố bất ngờ làm sắc mặt Dao Trì thay đổi, nàng kinh hãi nhìn Mộc Phàm, thế mà đột phá, hơn nữa là đột phá trong Kỳ lân động.

Nàng hoảng sợ, Mộc Phàm thật là gan dạ!

Chương 457: Cấp Diệt tinh

Trong Kỳ lân động, vật chất hỗn độn vô tận dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm, hơi thở của hắn bò lên.

Tu vi tăng bạo, thân thể được vật chất hỗn độn rèn luyện không ngừng lột xác, thực lực tăng mạnh.

Dưới tác động của lực lượng từ hệ thống, Mộc Phàm tu luyện Thiên Đế kinh như ngồi hỏa tiễn, tất cả phương diện đều được gia tăng.

Từ tầng một ngàn không ngừng đột phá, cuối cùng tới tầng thứ hai ngàn, bước vào cấp Diệt tinh.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, toàn bộ Kỳ lân động đều rung lên.

Hơi thở cùng năng lượng cường đại tàn sát bừa bãi, hình thành từng cơn lốc hỗn độn thổi quét.

Mặt Dao Trì trắng bệch.

Không phải bị sự cường đại của Mộc Phàm hù dọa mà là bị sự gan dạ của hắn làm sợ ngây người.

Gia hỏa này dám ở trong Kỳ lân động đột phá, không sợ đưa tới họa sát thân sao, tuy rằng Tổ kỳ lân đã rời đi nhưng có lưu lại chuẩn bị.

Mộc Phàm mặc kệ, có hệ thống nên không lo, trực tiếp đột phá trong Kỳ lân động là tốt nhất, dù sao nơi này có rất nhiều vật chất hỗn độn.

Vật chất hỗn độn đúng là năng lượng bổ sung tốt nhất khi đột phá tốt nhất, dùng rèn luyện thân thể, gia tăng tu vi, có thể nói là càng thêm viên mãn cùng cường đại.

Từng cơn lốc hỗn độn quét tới, may mà có vô số Tiên thiên cấm

chế cản lại.

Sau một hồi, khi tất cả bình ổn, Mộc Phàm cũng trở lại bình thường, thu liễm hơi thở, tu vi càng thêm thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Dao Trì nhìn Mộc Phàm trước mắt, trong lòng xuất hiện áp lực vô hình.

Đây là dấu hiệu cho biết Mộc Phàm đã mạnh hơn, cộng thêm hắn tu luyện công pháp cấp bậc Đại đạo như Thiên Đế kinh phối hợp Vô thượng tiên thể, có áp chế rất lớn đối với nàng.

“Rốt cuộc đột phá cấp Diệt tinh.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, bóp bóp tay, cảm thụ được lực lượng mênh mông trong cơ thể, tiên lực có thêm một tia năng lượng hỗn độn.

Giờ khắc này mới thật sự trở thành một tên Tiên thiên thần linh, hòa hợp với vũ trụ.

Hắn cảm giác hiện tại tung một quyền có thể đánh nát sao Hỏa, thậm chí đã có thể hái trăng hái sao, hoàn toàn không có một chút khó khăn.

Hái trăng hái sao, đập nát sao trời đã là chuyện nhẹ nhàng, chỉ cần gỡ mấy viên sao trời xuống là có thể nạp phí rồi.

“Rốt cuộc lão tử cũng quật khởi.”

Mộc Phàm gào thét trong lòng, thật vui sướng.

Hái trăng hái sao có nghĩa là có thể lấy sao trời để nạp phí, không cần lo chuyện thiếu tiền nữa.

“Hệ thống, thăng tới Hắc động yêu cần bao nhiêu?”

Hắn tràn đầy tự tin, muốn biết đột phá tới cấp Hắc động cần nạp bao nhiêu tiền.

“Ký chủ, ngươi muốn thăng đến cấp Hắc động, cần ít nhất mười triệu tỷ.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm ngơ ngác, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu.

Mười triệu tỷ!

“Ta nạp cái phổi, ngươi muốn hố chết ta sao?” Mộc Phàm chửi ầm lên.

Hệ thống này càng ngày càng đào hố to, mở miệng là mười triệu tỷ, em gái ngươi, muốn tiền tới điên rồi hả, chỉ cần tưởng tượng tới số tiền thôi cũng khiến cho người ta điên mất.

Hắn đột phá cần nhiều như vậy sao?

“Ký chủ, ngươi tu luyện chính là công pháp cấp Đại đạo, tất nhiên là không thể so sánh tiêu hao với những công pháp khác rồi.”

Hệ thống lạnh nhạt giải thích một câu, Mộc Phàm nghe mà buồn bực, thiếu chút nữa hộc máu.

Đây là muốn ép khô mình mà, hố cha, hắn muốn ngửa mặt lên trời thét to, đời này phỏng chừng bị hố dài dài.

“Biết vậy chẳng làm.” Mộc Phàm nhịn không được thở dài một tiếng.

Từ khi gặp hệ thống, hắn làm gì cũng ngon, nhưng lại hố tiền kinh khủng, sắp bị hệ thống ép khô.

“Thôi, chậm rãi kiếm tiền.”

Mộc Phàm khóc không ra nước mắt, đôi mắt như bắn ra tia laser, quét dọc quét ngang tìm kiếm bảo vật trong Kỳ lân động.

Hắn nghèo lắm, vì sự nghiệp gia tăng tu vi, chỉ có đỏ mắt đi tìm kiếm bảo vật đáng giá.

“Ngươi đã ổn định chưa, không nên ở đây lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.”

Lúc này, Dao Trì đã gấp lắm rồi.

Nàng thấy Mộc Phàm còn muốn ở lại, không thể không mở miệng khuyên bảo, nếu đã lấy được đồ vật thì nên nhanh chóng rời khỏi.

Dù sao trong Kỳ lân động tràn ngập nguy cơ, không rời có khả năng sẽ gặp nạn.

“Không cần gấp, ta phải tìm tòi một chút nữa.”

Mộc Phàm đỏ mắt, hoàn toàn không màng tới lời khuyên của Dao Trì.

Nơi này đã là chỗ sâu nhất trong Kỳ lân động, bốn phía tràn ngập từng luồng khí hỗn độn.

Hơn nữa có Tiên thiên cấm chế cường đại, căn bản không có biện pháp tra xét, tuy rằng với lực lượng bảo hộ của hệ thống có thể nhẹ nhàng xuyên qua.

Nhưng phải tự tìm bảo vật, Mộc Phàm bắt đầu gom nhặt, nói chính xác hơn là vơ vét của cải.

Cảnh này làm Dao Trì kinh hoảng, đứng ngồi không yên, không có biện pháp nào, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, hy vọng Tổ kỳ lân không phát hiện gì, nếu không liền xong đời.

Nhưng thật sự là sợ cái gì thì cái đó tới.

“Rống!”

Đột nhiên, một tiếng rít gào từ sâu trong Kỳ lân động truyền ra, đinh tai nhức óc.

Mộc Phàm nghe tiếng rít gào này, lập tức nhận thấy không ổn, nơi này thế mà có một phân thân của Tổ kỳ lân.

Nhất định là do mình đột phá, cướp đoạt mảnh vỡ với sợi quy tắc hoàn chỉnh kia nên mới kinh động Tổ kỳ lân.

Oanh!

Ngay sau đó từ bên trong có một con Kỳ lân thần tuấn uy vũ lao ra, chân dẫm sương mù hỗn độn, toàn thân tản ra hơi thở bạo liệt.

Nó chính là Tổ kỳ lân, Kỳ lân đầu tiên trong vũ trụ.

“Hỗn độn kỳ lân?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, không kịp suy nghĩ nhiều, hắn cảm nhận được uy hiếp đến từ con Kỳ lân này, nó chỉ là phân thân thôi nha.

Một phân thân Kỳ lân thế mà uy hiếp tới hắn, không thể không nói Kỳ lân đầu tiên trong vũ trụ thật sự khủng bố.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm không cần suy nghĩ, trực tiếp thi triển cấm thuật.

Tiệt thiên chỉ vừa ra, Tổ kỳ lân chưa kịp phản ứng đã bị một ngón tay đánh bay, ngã vào trong hỗn độn.

“Đi!”

Mộc Phàm xem không hề xem kết quả trực tiếp xoay người chạy, bế Dao Trì đang kinh hoảng lên, cả hai biến mất.

Giờ phút này, một tiếng rít gào kinh thiên vang vọng.

“Rống!”

“Là kẻ nào, kẻ nào xâm nhập Kỳ lân động của ta?”

Vô số Tiên thiên cấm chế trong Kỳ lân động đồng thời sáng lên, bị kích hoạt.

Đáng tiếc, những cấm chế này không ngăn được Mộc Phàm, hắn mang theo Dao Trì cùng nhau xuyên qua hết, mắt thấy sắp ra khỏi Kỳ lân động.

“A, đây là cái gì?”

Đột nhiên Mộc Phàm nhìn thấy phía trước có một đám sương mù hỗn độn bao phủ một gốc cây kỳ quái đang cắm rễ trong vật chất hỗn độn.

Tuy rằng không rõ đây là cây gì, nhưng đây là thực vật đầu tiên

mà hắn phát hiện từ khi tiến vào Kỳ lân động, mặc kệ là cây gì, chắc chắn bất phàm.

Căn cứ theo nguyên tắc thà giết lầm cũng không bỏ sót, Mộc Phàm vung tay thu cả gốc cây cùng vật chất hỗn độn vào thế giới trong cơ thể.

“Ngao!”

Cảnh này đúng lúc bị Kỳ lân lao tới nhìn thấy, tức khắc phẫn nộ rít gào.

“Tên trộm khốn nạn, dám cướp bảo vật của ta?”

Hỗn độn kỳ lân phẫn nộ không thôi, trên người đầy vết thương, hiển nhiên là bị Tiệt thiên chỉ của Mộc Phàm làm trọng thương.

Nhưng nó vô cùng cường hãn, không hổ là Kỳ lân đầu tiên, trông như không có bị gì mà điên cuồng đuổi theo.

Mà Mộc Phàm thuận lợi thu lấy gốc cây kỳ quái hoàn toàn chọc giận Hỗn độn kỳ lân.

Đó chính là bảo vật của nó, bị hai gia hỏa kia cướp mất rồi.

“Ha ha ha, Tổ kỳ lân, bảo vật của ngươi bổn tọa vui lòng nhận.”

Lúc này, Mộc Phàm đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch, vừa rồi Tổ kỳ lân cũng không phát hiện chân thân của hắn, bởi vì có lực lượng của hệ thống bao bọc.

Thậm chí cả hơi thở của hắn cũng không bắt được, hắn lập tức hóa thành bộ dạng khác, thậm chí hơi thở cũng khác.

“Bổn tọa là Thái Nhất, giết ngươi như giết cẩu, Kỳ lân nho nhỏ, trong vòng mười ngày ngươi phải tiến đến thần phục triều bái ta, nếu không, giết không tha.”

Mộc Phàm thả ra lời nói tàn nhẫn, sau đó ôm Dao Trì bỏ trốn mất dạng, chớp mắt không thấy.

Chỉ để lại một tia hơi thở của Thái Nhất, Hỗn độn kỳ lân đuổi tới

cực kỳ phẫn nộ

Đặc biệt là khi nghe được lời nói vô cùng kiêu ngạo, Tổ kỳ lân tức muốn nổ phổi, hơi thở bùng nổ, phá vỡ hư không.

Nó rít gào khiến hư không hỗn độn hỗn loạn, kinh động vô số cường giả.

“Thái Nhất, bổn tọa muốn ngươi chết.”

Tổ kỳ lân căn bản không nghi ngờ, trực tiếp nhận định là Thái Nhất làm, ghi hận lên người Thái Nhất.

Thái Nhất đáng thương đang tu luyện đột phá, căn bản không biết chính mình bị Mộc Phàm chơi một vố, giá họa cho hắn.

Bên kia, Mộc Phàm mang theo Dao Trì một đường bỏ chạy, xác định Tổ kỳ lân sẽ không đuổi tới mới yên tâm.

“Cuối cùng cũng an toàn.”

Mộc Phàm ngừng lại ở một vùng hư không hỗn độn.

Gương mặt Dao Trì đỏ hồng, xấu hổ buồn bực nói: “Khốn nạn, ngươi còn không buông ta ra?”

“Ách...” Lúc này Mộc Phàm mới tỉnh ngộ, vừa rồi quá gấp, trực tiếp ôm Dao Trì chạy luôn.

Hắn lập tức buông tay, bộ dáng như không có chuyện gì làm Dao Trì hận đến ngứa răng, nhưng vẫn đèn nén sự bất mãn cùng tức giận trong nội tâm.

“Tổ kỳ lân có thực lực quá mạnh, chỉ một phân thân thôi mà có thể uy hiếp được ta?”

Mộc Phàm nhíu mày, rơi vào trầm tư, niềm vui sướng vì đột phá đã biến mất không còn một chút nào.

Vừa mới đột phá cấp Diệt tinh đã bị Tổ kỳ lân hung hăng dạy cho một bài học, xem ra trong nhóm sinh linh đầu tiên trong vũ trụ không một tên nào đơn giản.

Còn tưởng rằng mình đã đủ vốn để ngang dọc rồi, hiện tại xem ra chính là cuồng vọng tự đại.

“Kỳ lân này thật nóng tính, không phải chỉ cầm chút đồ sao, nhỏ mọn như vậy.”

Mộc Phàm hùng hùng hổ hổ, Dao Trì thấy mà trợn mắt, thầm mắng, chưa bao giờ gặp qua tên nào mặt dày vô sỉ như thế này.

Rõ ràng là ngươi cướp đồ của người ta, còn nói đàng hoàng như vậy, không thấy ngại sao.

“Dao Trì, đi nơi tiếp theo, Tổ long nhai.”

Mộc Phàm lấy lại sức, dõng dạc hùng hồn nói một câu, Dao Trì nghe mà muốn ngã quỵ.

Gia hỏa này còn muốn đi Tổ long nhai?

Chương 458: Hỗn độn mẫu thụ

“Ngươi thật sự muốn đi Tổ long nhai?”

Chỗ sâu trong hư không hỗn độn, có một nam một nữ đang di chuyển nhanh chóng.

Mở miệng đúng là Dao Trì, trong lòng cực kỳ không tình nguyện, Mộc Phàm thế mà muốn đi Tổ long nhai, vừa mới cướp đoạt Kỳ lân động xong, giờ còn muốn mạo hiểm nữa.

Nàng không hiểu vì sao Mộc Phàm muốn mạo hiểm, chắc chắn trong Tổ long nhai cũng có nguy hiểm, Kỳ lân động chính là ví dụ tốt nhất.

“Ngươi đừng quan tâm, ngươi dẫn đường là được rồi.”

Mộc Phàm căn bản nghe không nghe, mình thiếu tiền nha, thiếu tiền trầm trọng, không thể không đi, nếu không thì làm sao nhanh chóng mạnh lên được.

Không có thực lực cường đại thì không có biện pháp tranh đấu với nhóm thần linh đầu tiên trong vũ trụ, miễn bàn tới chuyện lập Thiên đình, ngồi lên Thiên vị.

Nhìn vẻ mặt kiên định của Mộc Phàm, Dao Trì bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lo dẫn đường.

Mộc Phàm đi theo Dao Trì hướng tới Tổ long, muốn cướp đoạt bảo vật, nhìn xem có thể gom thêm một ít của cải mang về hay không.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, không biết gốc cây kỳ quái kia là cây gì.”

Mộc Phàm đột nhiên nhớ tới gốc cây thu được trong Kỳ lân động.

Cảm thấy là bảo vật cho nên mới tiện tay thu lấy.

“Hệ thống, đây là cây gì?”

Lúc này, ý thức của Mộc Phàm chìm vào thế giới trong cơ thể, nhìn

gốc cây kỳ quái cắm rễ trong vật chất hỗn độn, nó cao chín trượng, có mười nhánh, mỗi một nhánh có chín phiến lá.

Thân cây có màu xám xịt, từng phiến lá phun ra nuốt vào sương mù xám giống như khí hỗn độn, lượn lờ không tiêu tan.

Mộc Phàm cảm giác mỗi một luồng sương mù này rất nặng nề, như có thể ép sụp một thế giới.

Còn may là bên ngoài thể giới vẫn còn hỗn độn, nếu không có khả năng thế giới của hắn đã không chịu nổi gốc cây này rồi.

“Ký chủ, đây là Hỗn độn mẫu thụ, chính là một gốc Tiên thiên linh căn trong vũ trụ sơ khai, nó không khai hoa, không kết quả, nhưng lại có thể dựng dục ra một loại năng lượng đặc thù, Hỗn độn mẫu khí.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống giải thích, Mộc Phàm nghe được, hai mắt toả sáng.

Hỗn độn mẫu thụ, một gốc cây Tiên thiên linh căn.

Nhưng nó không giống những gốc Tiên thiên linh căn khác, không giống Tiên thiên bàn đào nở hoa kết quả, ngược lại chỉ dựng dục Hỗn độn mẫu khí.

Hỗn độn mẫu khí chính là mẫu khí có thể diễn hóa ra các loại năng lượng cùng linh khí, nó dựng dục vạn vật, uẩn dưỡng vạn linh.

Dùng nó tu luyện, làm ít lời nhiều, là năng lượng cao cấp nhất ngoại trừ vật chất hỗn độn.

“Tốt lắm, quả nhiên là bảo bối, thế mà có thể dựng dục Hỗn độn mẫu khí, ta dùng tu luyện có hiệu quả ra sao?”

Mộc Phàm có chút kích động dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy ký chủ, Hỗn độn mẫu khí có hiệu quả tôi thể tốt nhất, còn có thể giúp gia tăng tốc độ tu luyện gấp bội, giúp ký chủ tiết kiệm phí tổn.”

“Trên lý luận, ký chủ chỉ cần hấp thu Hỗn độn mẫu khí phối hợp

với vật chất hỗn độn tu luyện, chắc chắn có thể đột phá, bước vào cấp Hắc động trong vòng trăm năm."

Mộc Phàm vừa nghe liền hưng phấn, tiết kiệm phí tổn, tương đương với có thêm một cái máy gia tốc tu luyện nha.

Dựa theo tốc độ tu luyện ban đầu, không dùng tới hệ thống, không nạp tiền, mình muốn tu luyện tới cấp Hắc động cần hơn một ngàn năm, thậm chí vạn năm mới có thể đặt chân đến tầng thứ kia.

Nhưng hiện tại có Hỗn độn mẫu thụ liền khác, dùng Hỗn độn mẫu khí phối hợp với vật chất hỗn độn tu luyện chỉ tốn trăm năm.

Một trăm năm, tiết kiệm mười triệu tỷ, đối với Mộc Phàm mà nói chính là một tin tức tốt, nhưng một trăm năm có phải quá dài hay không.

"Một trăm năm, thức ăn cũng lạnh rồi, không được, cần phải tăng tốc."

Mộc Phàm có chút không hài lòng, một trăm năm đối với người khác mà nói có lẽ rất ngắn nhưng với hắn mà nói là quá dài lâu, không chờ được.

Tốt nhất chính là nghĩ cách rút ngắn khoảng thời gian này, có lẽ có thể dùng thẻ tu luyện của hệ thống?

"Đúng, chính là thẻ tu luyện, chỉ cần ta có thể lấy được vài tấm thẻ tu luyện là có thể ở tu luyện trong phòng tu luyện của hệ thống, không nhiều, chỉ cần mười tấm thẻ tu luyện mười năm là được."

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu suy nghĩ vấn đề này.

Sau đó hắn hỏi: "Hệ thống, có phải lâu rồi ngươi không đổi mới cửa hàng hay không?"

"Ký chủ, cửa hàng hệ thống đã sớm đổi mới vài lần, chỉ là do ngươi không có chú ý mà thôi."

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm đen mặt.

“Ngươi đổi mới cũng không nhắc nhở ta?” Mộc Phàm tức giận chất vấn.

Ai ngờ hệ thống đáp lại: “Ký chủ không hỏi, hơn nữa tới thời gian đổi mới thì ký chủ tự xem xét là được rồi.”

“....” Mộc Phàm câm nín, thầm mắng hệ thống hố người.

Đổi mới vài lần thế mà không nhắc nhở, làm hắn bỏ lỡ nhiều thứ, trong cửa hàng có nhiều thứ tốt lắm.

“Hữu nghị nhắc nhở ký chủ một chút, vật phẩm sắp quá hạn, mời ký chủ nhanh chóng xem xét để tránh tạo thành tổn thất không đáng có.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở làm sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, lập tức xem xét.

Quả nhiên, cửa hàng đã sớm đổi mới, hơn nữa sắp hết thời gian rồi, một khi hết thời gian thì vật phẩm sẽ biến mất, chẳng khác nào bỏ lỡ.

“Sao chỉ có ba món, ngươi quá hố người.”

Mộc Phàm vừa xem liền tức điên lên, trong cửa hàng chỉ bày ba món hàng, hắn đã bỏ lỡ mấy lần trước.

Không rõ mấy lần đó xuất hiện thứ gì.

“Thẻ tu luyện: Năm mươi năm, tu luyện trong không gian của hệ thống năm mươi năm, bên ngoài chỉ trôi qua một ngày, trị giá một trăm ngàn tỷ.”

Đồ vật thứ nhất chính là thẻ tu luyện mà Mộc Phàm muốn, hơn nữa còn là một tấm năm mươi năm.

Đầu tiên thì Mộc Phàm cảm thấy vui vẻ, sau đó bực bội nói: “Vì sao không phải là một trăm năm, trực tiếp cho ta một tấm một năm không phải tốt hơn sao.”

“Vận khí của ký chủ không tốt, kiến nghị ký chủ thảo luận triết lý âm dương với Dao Trì nhiều hơn, có lẽ có thể nghịch thiên sửa

vận.”

Hệ thống trêu đùa một câu làm Mộc Phàm cạn lời.

“Lăn liền!” Mộc Phàm mắng to.

Thật là, cái hay không nói, nói toàn chuyện gì đâu.

“Ký chủ, dù sao lời thề Thiên Đạo không tác dụng với ngươi, không cần tuân thủ, âm dương hợp nhất có lẽ đủ nghịch thiên sửa vận, nghênh thú nữ thần thiên hạ, từ đây nghịch tập bước lên đỉnh nhân sinh.”

Nghe hệ thống nói nhảm, Mộc Phàm đơ ra trong phút chốc.

Hệ thống chó này bị gì mà dong dài như thế này, thậm chí khiến người ta không biết nói gì luôn.

“Mặc kệ ngươi.” Mộc Phàm cắt đứt liên hệ.

Hắn mua sắm thẻ tu luyện năm mươi năm, tốn một trăm ngàn tỷ, mất phân nửa tài sản lấy được từ Kỳ lân động.

Kế tiếp, hắn tiếp tục xem xét hai món hàng còn lại.

Một món là cái bình đen, tản ra một loại hơi thở khủng bố.

“Hắc động đan: Mười viên, một viên Hắc động đan có thể làm một người trực tiếp đột phá cấp Hắc động, tác dụng phụ là tương lai không thể tăng thêm một chút nào, giá một trăm ngàn tỷ.”

Vừa thấy thứ này, Mộc Phàm hết sức vui mừng, nhưng khi đọc tới tác dụng phụ thì suýt chửi bậy, quả nhiên không phải thứ tốt.

“Hệ thống, ta thật sự bái phục ngươi, tác dụng phụ quả thực hại chết người nha.” Mộc Phàm nhìn tác dụng phụ mà có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Đây không phải là muốn khiến hắn phát điên sao, rõ ràng đan dược có thể giúp trực tiếp đột phá cấp Hắc động nhưng tác dụng phụ lại khiến hắn chùn bước, hoàn toàn chính là cắt đứt tương lai của bản thân.

“Ký chủ có thể thử một lần, có lẽ vận khí của ngươi tốt, không chịu tác dụng phụ thì sao?” Hệ thống dùng giọng điệu bát quái nói một câu.

Mộc Phàm nghe xong thiếu chút nữa bùng nổ, thứ này hắn không dám ăn, dù có hệ thống, nhưng chuyện thăng cấp hắn không dám đánh cược.

Dựa theo tính nết của hệ thống, chắc chắn có hố, ăn rồi tuyệt đối sẽ thê thảm, có khả năng không chỉ chịu mỗi tác dụng phụ này.

Như vậy thì thứ này có tác dụng gì chứ.

“Có lẽ dùng bồi dưỡng ra mười tay chân cấp Hắc động cũng không tồi?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, nghĩ tới điểm này, mình không cần nhưng có thể dùng để bồi dưỡng ra mười tay chân cấp Hắc động nha.

Có mười tay chân cấp Hắc động, mình còn sợ Thái Nhất kia sao?

“Mua hay là không mua đây?”

Hắn có chút rối rắm, một trăm ngàn tỷ, mua chẳng khác nào lại nghèo.

Hắn muốn nhìn xem món hàng thứ ba rồi quyết định.

Vừa xem, Mộc Phàm liền ngây ngẩn, món thứ ba cũng là một tấm thẻ, nhưng lại có chút khác biệt.

“Thẻ Giới chủ: Có thể khiến người sử dụng tạm thời gia tăng tu vi, thực lực tới cấp Giới chủ, có tác dụng trong thời gian quy định: Một tiếng đồng hồ, giá một triệu tỷ.”

Nhìn món thứ ba, hai mắt Mộc Phàm trừng to, trong lúc nhất thời ngây dại.

Thế mà là một tấm thẻ có thời hạn, tác dụng là chính là gia tăng tu vi, thực lực của người sử dụng.

Nếu Mộc Phàm sử dụng, dù tu vi, thân thể hay linh hồn đều toàn được tăng lên tới cấp Giới chủ.

Đây là cấp độ chỉ đứng sau cấp Thiên chủ, cấp độ khủng bố bên dưới Thượng đế.

“Đồ tốt, có nó thì ta có thể trực tiếp bóp chết Thái Nhất, tung hoành Hỗn độn đại lục.”

Mộc Phàm hưng phấn, kích động, hận không thể lập tức mua.

Nhưng khi thấy giá cả thì tức khắc héo queo, một triệu tỷ, mẹ nó, hiện tại mình nghèo đến mức không một xu dính túi, làm sao mua đây?

“Đáng chết, có thể xem mà không thể mua?” Mộc Phàm muốn phát điên, hận nhất chính là như vậy.

Rõ ràng thấy được thứ tốt, lại không thể mua sắm, thật sự làm người ta tức tối.

Trong lúc hắn đang bực bội thì Dao Trì ở phía trước dẫn dường đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng cùng khẩn trương.

“Chúng ta tới rồi.”

Lúc này, Dao Trì chỉ vào vùng hư không hỗn độn mênh mông phía trước nói một câu.

Nghe nàng nói, Mộc Phàm tỉnh táo lại, giương mắt nhìn, nhưng chỉ thấy hư không mênh mông.

Nhìn kỹ thì lờ mờ thấy được phía trước hai người có một vách đá, chắn ngang hư không, có vật chất hỗn độn dày đặc bao phủ.

“Đây là Tổ long nhai?”

Vẻ mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng, nhìn vách đá khủng bố trước mắt, giống như cắt đứt thiên địa, chắn ngang ở nơi đó, tản ra một hơi thở thê lương cổ xưa.

Trên Tổ long nhai có từng luồng Long khí u ám uốn lượn, tản ra cảm giác áp bách cường đại, long uy cuồn cuộn.

Liếc mắt một cái, Mộc Phàm thấy được ít nhất chục đường Tiên thiên trận văn, các loại cấm chế lập loè đan xen, hơi thở hủy diệt giết chóc tràn ngập.

“Rất tốt, hy vọng Tổ long nhai không để ta thất vọng.”

Mộc Phàm không những không sợ, ngược lại nóng lòng.

Không có biện pháp nào, ai kêu hắn muốn mua thẻ Giới chủ, thứ này giúp thực lực tăng đến cấp Giới chủ trong một giờ.

Thực lực cường đại như thế có thể bóp chết Thái Nhất đã đột phá cấp Hắc động trong nháy mắt.

“Dao Trì, ngươi ở bên ngoài chờ, mình ta vào được rồi.”

Mộc Phàm nói xong, không đợi Dao Trì phản ứng, kêu hệ thống tạo vòng phòng hộ cho mình, sau đó vọt vào.

Chỉ để lại Dao Trì đứng ngây ngốc, kinh hãi nhìn Mộc Phàm vọt vào Tổ long nhai.

“Gia hỏa này thật sự không sợ chết nha.”

Dao Trì cười khổ, bị sự gan dạ của Mộc Phàm hù dọa.

Chương 459: Kiếm bộn

-

Tổ long nhai khác với Kỳ lân động, nơi này tràn ngập vô số lốc xoáy Long khí, như từng con Thái cổ chân long đang bay múa, long uy mênh mông cuồn cuộn.

Nơi này tràn ngập hơi thở của Tổ long, cường đại, uy nghiêm, tôn quý, vô thượng, khiến kẻ khác không cách nào tới gần.

Vù!

Lúc này, một bóng người lặng yên xuyên qua mọi cản trở, Tiên thiên cấm chế thế mà không có thể ngăn cản bóng dáng này, một đường thông suốt.

Mộc Phàm xuyên qua Tổ long nhai, tiến vào tới nơi Tổ long ra đời.

Xuyên qua một vùng vật chất hỗn độn, tách một đám Long khí ra, Mộc Phàm thấy được từng nhóm vật chất quỷ dị lơ lửng trước mắt.

Có nhiều mảnh vỡ quy tắc rơi rụng, tản ra ánh sáng lấp lánh, hơi thở thần bí, cường đại.

“Phát tài.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng, nhìn đám mảnh vỡ quy tắc, số lượng không ít, hiển nhiên tới đúng địa phương rồi.

Nhìn thấy thứ tốt, tự nhiên phải nhanh chóng thu gom rồi.

Vèo, bóng dáng Mộc Phàm xuyên qua cấm chế cường đại, thu gom từng mảnh vỡ quy tắc.

Hơn hai trăm mảnh vỡ cộng thêm một sợi quy tắc hoàn chỉnh hình rồng, tựa như một con rồng thật chắn ngang ở đó.

“Là phân thân của Tổ long.” Mộc Phàm giật mình.

Quy tắc hoàn chỉnh hình rồng này lại là một phân thân của Tổ long, nhưng hình như đang ngủ say, có hệ thống che giấu cho nên không kinh động tới nó.

Mộc Phàm suy nghĩ một lúc, cuối cùng gạt bỏ ý tưởng bắt phân thân Tổ long, tuy rằng là một quy tắc hoàn chỉnh nhưng dù sao cũng là phân thân của người ta.

Làm không tốt là xong đời ở chỗ này luôn, hơn nữa là hắn đang ở trong hang ổ của Tổ long, cũng không biết nó có sát chiêu gì.

Đừng bao giờ xem thường bất kỳ tên nào trong nhóm thần linh ban đầu, mỗi tên đều có tuyệt chiêu, không thể bất cẩn.

Hắn chỉ lặng lẽ thu lấy hai trăm mảnh vỡ quy tắc, tương đương với kiếm được hai triệu tỷ, thật sự giàu to rồi.

“Quả nhiên Tổ long nhai nhiều bảo vật hơn Kỳ lân động, kiếm một đống lớn.”

Mộc Phàm âm thầm hưng phấn, lặng lẽ tránh khỏi phân thân Tổ long, con Tổ long khổng lồ chắn ngang ở đó, tựa như Thiên hà, làm người ta kính sợ.

Đáng sợ nhất chính là trên đỉnh đầu phân thân Tổ long có một viên Long châu đen nhánh, thứ này giống như hố đen, đang cắn nuốt vật chất hỗn độn.

Không cần phải nói, phân thân Tổ long có thực lực cấp Hắc động, Long châu màu đen kia đã chứng minh điều này, một khi làm nó bừng tỉnh thì xong đời.

Cho nên Mộc Phàm thật cẩn thận nhờ lực lượng hệ thống che giấu, đương nhiên cần hao phí mười ngàn tỷ mới được.

Vòng qua Tổ long, Mộc Phàm đi vào nơi sâu nhất trong Tổ long nhai, nơi đó có một cái ao quỷ dị, bên trong tràn ngập dung dịch xám xịt.

“Chẳng lẽ đây là nơi Tổ long ra đời?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, nhìn cái ao to này, bên trong tràn ngập quy

tắc hỗn độn cùng hơi thở của Tổ long.

Giống như chỉ cần bước vào trong là có thể trực tiếp hóa rồng.

Không thể tới gần, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Đây là trực giác cảnh báo Mộc Phàm, cho nên hắn không tùy tiện tới gần, yên lặng quan sát xung quanh xem có bảo vật nào khác hay không.

Quan sát một vòng, thật sự phát hiện được thứ khác.

Ở cạnh cái ao lớn này có một gốc cây kỳ quái, toàn thân màu vàng, bên trên treo chín trái cây huyền ảo, bề mặt có từng luồng Long khí vờn quanh.

Những luồng Long khí này đều là Tổ long chi khí, hiển nhiên là một gốc cây dính máu Tổ long huyết trở thành một gốc linh căn.

“Hệ thống, đây là Tiên thiên linh căn sao?”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa sáng, mừng rỡ quan sát kỹ gốc cây này.

Chỉ nghe trong đầu vang tiếng hệ thống: “Đúng vậy ký chủ, đây là Tiên thiên linh căn, Huyền hoàng thụ, hấp thu khí huyết của Tổ long, ăn Huyền hoàng quả sẽ làm Long tộc phản tổ, thức tỉnh Tổ long chi lực.”

“Ta đây ăn vào thì có hiệu quả gì?”

Mộc Phàm có chút tò mò, rồng ăn trực tiếp phản tổ, thậm chí thức tỉnh huyết mạch Tổ long, người ăn thì sao.

“Người thường ăn Huyền hoàng quả trực tiếp đạt được Huyền hoàng long thể, ký chủ ăn vào có thể rèn luyện thân thể, hấp thu Tổ long chi lực rèn luyện Vô thượng tiên thể, khiến tiên thể trở nên cường đại hơn.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm động tâm.

Thứ tốt như thế sao có thể bỏ lỡ, vừa mới lấy được Hỗn độ mẫu thụ trong Kỳ lân động, hiện tại lại đụng phải Huyền hoàng quả, tự

nhiên không muốn buông tha.

Nghĩ vậy, đầu tiên Mộc Phàm lặng lẽ quan sát phân thân Tổ long một hồi, phát hiện không có dấu hiệu thức tỉnh mới lén lút tới gần cái ao.

Mục tiêu tự nhiên là gốc Tiên thiên linh căn Huyền hoàng thụ.

Thứ này trân quý dị thường, một khi động tới nhất định kinh động phân thân Tổ long, cần phải nhanh gọn lẹ, nháy mắt bỏ chạy khỏi Tổ long nhai mới được, nếu không sẽ phiền toái.

“Hệ thống, có thể rời khỏi Tổ long nhai trong nháy mắt sao?”

Khi dần dần tới gần, trái tim Mộc Phàm nhấc tới cổ họng, không thể không dò hỏi hệ thống.

“Ký chủ được lực lượng của hệ thống gia trì, muốn là có thể lập tức rời khỏi Tổ long nhai, không cần lo lắng, hết sức cướp đoạt là được.”

Hệ thống cho Mộc Phàm một viên thuốc an thần, kêu hắn không cần lo sợ.

Mộc Phàm nghe xong vui mừng, tự nhiên tin tưởng hệ thống, cho nên chuẩn bị vơ vét.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là gốc Huyền hoàng thụ kia, Tiên thiên linh căn nha, không lấy sẽ bị sét đánh.

“Ta xem xem còn có bảo bối gì không.”

Mộc Phàm đè nén sự kích động, bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía.

Ngoại trừ Tiên thiên linh căn Huyền hoàng thụ, tìm một vòng cũng không thấy bảo bối nào khác, có thể là Tổ long giấu hết rồi, hoặc là do hắn không tìm thấy mà thôi.

Tiên thiên linh căn đang ở trước mắt, nên nhanh chóng thu lấy, miễn cho đêm dài lắm mộng.

“Có thể lấy được Tiên thiên linh căn cùng hai trăm mảnh vỡ quy tắc đã khá tốt rồi.”

Cuối cùng Mộc Phàm an ủi mình một câu, bắt đầu chuẩn bị cướp lấy linh căn.

Hắn có ý định đào cả cây lẫn đất đi luôn, tiếp tục trồng trọt đào tạo linh căn, như vậy sẽ được ăn Huyền hoàng quả dài dài.

“Hệ thống, giúp ta thu lấy Huyền hoàng thụ này.”

Mộc Phàm tới gần Huyền hoàng thụ, vốn định tự mình thu đi, nhưng sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn cho nên chỉ có thể nhờ hệ thống hỗ trợ.

“Thu lấy một cách hoàn mỹ cần một ngàn tỷ, có nạp hay không?”

Hệ thống làm gì cũng tốt, chỉ có một chuyện không tốt chính là tốn tiền.

Mộc Phàm không có biện pháp nào khác, nạp một ngàn tỷ, có tiền, hệ thống liền ra sức, tuy rằng hay hố nhưng không làm qua loa.

Ong!

Một cổ lực lượng vô hình tản ra, chớp mắt Tiên thiên linh căn liền biến mất, cả đất trồng cũng bị thu lấy.

Mộc Phàm nhìn thấy cảnh này, trong lòng vui vẻ, chuẩn bị rời đi nhưng lại bị cái ao hấp dẫn.

“Ao này chính là nơi Tổ long ra đời, hẳn là vật chất hỗn độn bên trong có hiệu quả đặc biệt, nên lấy một chút hay không?”

Nghĩ rồi, hắn trực tiếp tế tiên đỉnh ra, ào ào hút lấy một lượng lớn vật chất hỗn độn trong ao.

Hành động này làm phân thân Tổ long đang ngủ say lập tức bừng tỉnh.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, long uy cường đại quét tới, Mộc Phàm giật mình, sắc mặt biến đổi.

“Không tốt, phân thân Tổ long thức tỉnh.”

Mộc Phàm không nghĩ nhiều nữa, thu tiên đỉnh vào trong cơ thể, xoay người nhìn, quả nhiên phân thân Tổ long đã thức tỉnh, đang dùng đôi mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm nơi này.

Tổ long còn chưa phát hiện ra hắn vì có lực lượng của hệ thống che đậy, cho nên nó chỉ nhận ra có kẻ động vào bảo vật của mình.

“Kẻ nào?” Tổ long tức giận rít gào.

Mộc Phàm hoảng sợ, nhìn viên Long châu đen nhánh trên đỉnh đầu Tổ long tản ra lực hút khủng bố, lực lượng cấp Hắc động được bày ra.

“Tổ long, bảo vật của ngươi ta vui lòng nhận lấy.”

Chỉ thấy Mộc Phàm biến thành bộ dáng Thái Nhất lắc mình nhoáng lên, cố ý để Tổ long bắt giữ được hình dáng cùng hơi thở.

“Thái Nhất!”

Tổ long bạo nộ rít gào, tiếng vang kinh thiên động địa, toàn bộ Tổ long nhai đều lắc lư.

Nó thấy Huyền hoàng thụ đã biến mất, lại thấy trong ao cũng mất đi phân nửa vật chất, lửa giận ngút trời, gào thét đuổi theo.

Ầm ầm ầm...

Tổ long nhai chấn động khiến Dao Trì đang chờ bên ngoài hoảng sợ, nàng cảm nhận được một hơi thở cùng uy áp đáng sợ lan đến.

“Tổ long?” Sắc mặt Dao Trì thay đổi, lập tức nhận ra hơi thở của Tổ long.

Nàng hoảng sợ không thôi, nàng căn bản không có biện pháp chống lại Tổ long, bởi vì không có thực lực này.

Tuy rằng đều thuộc nhóm thần linh đầu tiên trong vũ trụ, nhưng trong nhóm cũng phân chia mạnh yếu, mạnh như Tổ long thuộc nhóm cường giả hàng đầu.

Còn Dao Trì thì yếu hơn rất nhiều, tất nhiên không thể chống lại Tổ long, lòng nàng hoảng hốt, gấp rút.

“Đi!”

Đang lúc nàng suy nghĩ có nên trốn trước hay không thì một giọng nói vang lên bên tai, tiếp theo cảm giác mình bị một bàn tay ôm lấy, toàn thân cứng đờ.

Ngay sau đó, bóng dáng Dao Trì biến mất, bị Mộc Phàm mang đi, cùng nhau trốn sâu vào hư không hắc ám, biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ để lại một tia hơi thở của Thái Nhất khiến Tổ long càng thêm nóng nảy, phẫn nộ.

“Thái Nhất, ngươi muốn chết.”

Phân thân Tổ long phẫn nộ rít gào, hiển nhiên cũng xác định là Thái Nhất gây ra.

Thái Nhất đáng thương, lại bị Mộc Phàm chơi một vố nữa, đầu tiên là phân thân Tổ kỳ lân nhận định Thái Nhất trộm bảo vật của nó.

Hiện tại cả Tổ long cũng vậy.

Hơi thở cường đại của Tổ long kinh động rất nhiều cường giả, nhưng nó cũng không rời khỏi Tổ long nhai, giống như cố kỵ hay có hạn chế gì đó.

Nó lòng vòng quanh Tổ long nhai, ngửa cổ lên trời rống giận, rít gào một lúc rồi mới mang theo tức giận biến mất.

Phân thân Tổ long này cũng giống phân thân Tổ kỳ lân, không đuổi theo.

Cả hai đều ghi hận lên người Thái Nhất.

Điều này làm Mộc Phàm cười muốn rách miệng, Thái Nhất đột phá xong, sau khi nghe được tin tức này phỏng chừng sẽ tức điên lên.

“Ha ha ha, một chuyến này phát tài.”

Trong hư không hỗn độn, Mộc Phàm mang theo Dao Trì lặng yên xuất hiện.

Hắn cực kỳ hưng phấn, chỉ thiếu mỗi chuyện ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Thu hoạch thật sự nhiều, có thể nói là kiếm quá bộn.

“Đi một chút một lại làm tinh thần thêm hưng phấn, hăng hái, mang ta đi Thiên phượng sào.”

Lúc này, Mộc Phàm rất hăng hái, không muốn dừng lại, muốn đi cướp Thiên phượng sào.

“Cái gì, ngươi còn muốn đi nữa?”

Dao Trì nghe xong mặt trắng bệch, nhìn hắn mà kinh hoảng, chấn động, có chút khó tin.

Gia hỏa này thật to gan, liên tiếp cướp sạch Kỳ lân động, Tổ long nhai còn chưa thỏa mãn, hiện tại còn muốn đi dạo Thiên phượng sào.

Tuy rằng nàng rất sợ hãi, không tình nguyện, nhưng dưới sự áp bức của hắn chỉ có thể mơ màng hồ đồ dẫn Mộc Phàm bay tới Thiên phượng sào.

Chuẩn bị cướp sạch Thiên phượng sào.

Chương 460: Phượng sào mất tích

-

“Hệ thống, mua sắm thẻ tu luyện năm mươi năm, Hắc động đan, thẻ Giới chủ.”

Trên đường tới Thiên phượng sào, Mộc Phàm gấp không chờ nổi mà mở giao diện hệ thống, tiến vào cửa hàng thời gian mua ba món đồ.

Một tấm thẻ tu luyện năm mươi năm, một lọ Hắc động đan (mười viên), thẻ Giới chủ (hiệu lực trong một giờ).

Mua ba món đồ, Mộc Phàm tốn hết một triệu hai trăm ngàn tỷ, vừa mới kiếm được hai triệu tỷ đã dùng hơn phân nửa.

Cộng với tài sản còn lại trước đó, trên người hiện tại có một triệu tám trăm ngàn tỷ.

“Vòng đi vòng lại, nháy mắt sắp hết tiền nữa rồi.” Mộc Phàm cảm thán, tốc độ kiếm tiền không bằng tốc độ tiêu tiền nha.

Cần phải nghĩ biện pháp để thu được một số tiền lớn một cách ổn định mới được.

Xem ra chuyện tranh đoạt Thiên vị là chắc chắn phải làm rồi, một ngày ngồi ở vị trí Thiên Đế có thể kiếm được một trăm ngàn tỷ, tất nhiên không thể bỏ lỡ, nếu không sẽ tiếc nuối suốt đời.

“Ta có thẻ tu luyện năm mươi năm, còn thiếu năm mươi năm, hay là mua một lần ngộ đạo.”

Nhưng hắn xem giá cả, mua mười năm ngộ đạo cần một triệu tỷ, tài sản trên người chỉ đủ mua một lần ngộ đạo mười năm.

“Hệ thống, không gian tu luyện có thể dùng chung với không gian ngộ đạo sao?” Mộc Phàm nghĩ tới vấn đề này, hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Không thể nha, ngộ đạo mười năm, chỉ có

thời gian là mười năm, ký chủ sử dụng thẻ tu luyện năm mươi năm xong mới có thể dùng chức năng khác."

Lời giải thích này khiến Mộc Phàm cực kỳ thất vọng, không thể chồng lên, vậy thì khó làm rồi.

Ngộ đạo là trạng thái giúp tốc độ tu luyện nhanh hơn, thậm chí có khả năng ngộ đạo trực tiếp đột phá.

"Ngộ đạo mười năm, một triệu tỷ, nên thử một lần hay không?"

Mộc Phàm cân nhắc, trước dùng thẻ tu luyện năm mươi năm xong rồi mua ngộ đạo mười năm, hoặc là chờ tích cóp đủ hai triệu tỷ rồi mua ngộ đạo hai mươi năm, có lẽ càng tốt hơn.

"Thôi, dạo một vòng Thiên phượng sào rồi về bế quan tu luyện."

Hắn đã có quyết định, đi Thiên phượng sào trước, nhìn xem có thu thêm gì hay không, sau đó trở về bế quan tu luyện.

Hiện tại Mộc Phàm phải nhanh chóng đột phá đến cấp độ cao hơn, đạt được lực lượng cường đại hơn, chuẩn bị cho cuộc chiến tranh đoạt Thiên vị.

Muốn tranh đoạt Thiên vị, bản thân cần có thực lực cường đại mới được, nếu không thì không tranh nổi với kẻ khác.

Tuy rằng có một tấm thẻ Giới chủ, nhưng không chắc là không có một thần linh nào đột phá cấp Giới chủ, thậm chí cấp Thiên Chủ.

Cẩn thận vẫn tốt hơn, luôn phòng ngừa sự cố.

"Dao Trì, tới chưa vậy?"

Một canh giờ sau, Mộc Phàm có chút không kiên nhẫn, nhìn Dao Trì đang dẫn đường bên cạnh rồi hỏi một câu.

Dao Trì nhíu mày, nhìn hư không mênh mông phía trước, có từng mảng vật chất nóng cháy hội tụ, tản ra hỏa diễm chi lực cường đại.

Nơi này chính là khu vực thuộc Thiên phượng sào, nhưng sau khi

đi vào lại không thấy Thiên phượng sào, giống như đã biến mất.

“Kỳ quái, hẳn là phải ở trong khu vực này.”

Dao Trì cảm thấy rất khó hiểu.

Mộc Phàm nghe xong dừng lại, yên lặng quan sát bốn phía, vật chất hỗn độn nóng cháy ngưng kết thành một biển lửa đáng sợ.

Nơi này là biển lửa hỗn độn, cực nóng, tràn ngập tính hủy diệt.

“Ngươi chắc chắn Thiên phượng sào ở trong khu vực này?”

Mộc Phàm nhẹ giọng dò hỏi, thật ra trong lòng đã xác định, có khả năng Thiên phượng sào thật sự ở chỗ này.

Nhưng mấu chốt là không nhìn thấy Thiên phượng sào, nói cách khác, Thiên phượng sào biến mất, rất có thể đã được ẩn giấu.

“Hệ thống, có phát hiện gì không?” Mộc Phàm không có cách, chỉ có thể xin giúp đỡ hệ thống.

Đáng tiếc, hệ thống lại nói: “Xin lỗi ký chủ, bổn hệ thống chưa từng phát hiện dấu vết của Thiên phượng sào, Thiên phượng sào không ở đây, có lẽ đã biến mất.”

“Sao có thể?” Mộc Phàm nghe xong không tin.

Tại sao lại không thấy Thiên phượng sào?

Chẳng lẽ là biết hắn sẽ tới cho nên trốn đi, hoặc là ẩn giấu ở nơi khác, nơi mà Mộc Phàm không cách nào tìm thấy.

Thật ra hắn suy đoán không sai, trong Thiên phượng sào có một sợi ý chí của Thiên phượng, tương đương với một phân thân.

Giống Tổ long và Tổ kỳ lân, đều để lại phân thân tọa trấn hang ổ.

Tất nhiên động tĩnh ở Kỳ lân động cùng Tổ long nhai không thể gạt được Thiên phượng, cho nên nó dứt khoát giấu hang ổ đi.

Nên bây giờ Mộc Phàm mới không thấy Thiên phượng sào, trong lòng hắn tràn ngập sự thất vọng.

Hắn tìm kiếm một vòng trong biển lửa, không thu hoạch được gì, chỉ tìm được một ít tinh thể năng lượng kỳ quái.

“Hỏa diễm nguyên thạch, một viên trị giá một trăm triệu, có còn hơn không đi.”

Mộc Phàm tìm được một đống Hỏa diễm nguyên thạch, trong lòng có chút bất đắc dĩ, không tìm được Thiên phượng sào, chỉ thu hoạch hơn vạn viên Hỏa diễm nguyên thạch ẩn chứa năng lượng hỏa diễm cường đại.

Tổng giá trị cũng chỉ khoảng một trăm ngàn tỷ, thật sự là ít đến đáng thương, Mộc Phàm nghẹn khuất, thế mà không tìm được Thiên phượng sào.

Một chuyến này uổng công, cho nên tâm tình rất buồn bực.

“Trừ Kỳ lân động, Tổ long nhai, Thiên phượng sào thì ngươi biết nơi nào có mãnh vỡ quy tắc hay không?”

Rời khỏi khu vực biển lửa này, Mộc Phàm mang theo Dao Trì quay về, trên đường đi, hắn vẫn không cam tâm dò hỏi đối phương.

Dao Trì suy nghĩ rồi nói: “Có thì có, nhưng rất khó lấy được, ta biết đến chỉ có mấy chỗ, như trong Hỗn độn thiên hải, nhưng nơi đó có Huyền vũ, Côn, còn có một ít hung thú hỗn độn bảo hộ.”

Vừa nghe Mộc Phàm liền biết rất hung hiểm, Hỗn độn thiên hải tràn ngập nguy cơ nhưng cũng có nhiều cơ duyên.

Nghe đồn Hỗn độn thiên hải chính là khu vực hỗn độn sớm nhất khi thiên địa sơ khai.

Nơi đó có vô số bảo vật, cũng có rất nhiều nguy hiểm, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đã tiến vào Hỗn độn thiên hải vạn năm chưa từng trở về.

Ở trong Hỗn độn thiên hải còn có một ít hung thú hỗn độn cường đại như Huyền vũ, Côn,...

Chúng nó ra đời trong Hỗn độn thiên hải, có thực lực cường đại, cho nên khi tiến vào Hỗn độn thiên hải sẽ gặp phải hung thú hỗn

độn rất khủng bố.

“Hang ổ của các thần ma hang khác đâu?”

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, hiện tại không tính đi Hỗn độn thiên hải, trong lòng suy nhĩ xem các Tiên thiên thần ma khác có bảo bối hay không, nên đi cướp đoạt một chút.

“Các thần ma khác?” Dao Trì ngây ngẩn.

Nàng cười khổ nói: “Ngươi thật sự dám nghĩ nha, chẳng lẽ muốn cướp sạch tất cả thần ma mới cam tâm?”

“Không có biện pháp nào khác, ta nghèo lắm, mau nói đi, một vài thần ma nhỏ yếu hơn Thái Nhất là được.”

Mộc Phàm có chút gấp gáp, không thể không tăng tốc độ, muốn gom càng nhiều bảo vật rồi bế quan tu luyện đột phá.

“Ta biết một ít thần ma nhưng không một tên nào yếu hơn Thái Nhất, thậm chí cường đại hơn.”

Dao Trì nói đến đây thì lắc đầu, nhắc nhở: “Ta biết m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, Tận thế chi chủ, Hoàng hôn đại thần, Quang ám chi chủ, Hỗn loạn chi chủ, còn có Liễu tiên..., đều là cao thủ hàng đầu, không kém gì Thái Nhất.”

Nghe thế, Mộc Phàm khó mà bình tĩnh, không nghĩ tới trong nhóm thần ma đầu tiên có nhiều kẻ cường đại như vậy.

“Không có tên nào tương đối nhỏ yếu sao?” Mộc Phàm không cam lòng, không có khả năng một đám đều cường đại hơn Thái Nhất, vậy còn tranh giành gì nữa.

“Đã không còn.” Dao Trì suy nghĩ một lúc, cuối cùng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Nàng giải thích: “Ta thường ở Thánh cảnh tu luyện, rất ít đặt chân ra bên ngoài, chỉ biết một ít Tiên thiên thần ma, đa số đều là Thái Nhất nói ta biết.”

“Đáng tiếc.” Mộc Phàm có chút tiếc hận, bất đắc dĩ, muốn tìm một

vài Tiên thiên thần ma yếu chút để xử lý cũng không được.

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn trở về bế quan tu luyện, khi xuất quan sẽ tìm vài thần ma đánh nhau để nghiệm chứng.

“Thôi, đi về trước.”

Mộc Phàm suy nghĩ xong mở miệng nói một câu.

Dao Trì sửng sốt, hỏi: “Ngươi phải rời đi sao, ta tìm ngươi thế nào đây?”

“Đi?” Mộc Phàm ngạc nhiên khó hiểu, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp.

Hắn đột nhiên cười nói: “Có phải không nỡ để ta rời đi hay không, nếu như vậy thì ta đây không rời đi, cùng ngươi về Dao Trì thánh cảnh.”

Dao Trì nghe xong đơ ra, trong lòng thầm mắng chửi.

Nàng muốn từ chối nhưng Mộc Phàm trực tiếp lôi nàng đi, hướng về Dao Trì tiên cảnh.

Đây là đi đạo tràng của nàng, tới ở nhà nàng.

Thật ra Mộc Phàm không có chỗ ở, tới ở chỗ Dao Trì cho gọn.

“Ngươi, ngươi không trở về đạo tràng của ngươi, đi chỗ ta làm gì?”

Trên đường đi, Dao Trì có vẻ hoảng loạn, Mộc Phàm muốn từ chối cũng không được, gia hỏa này quá đáng giận, nàng hối hận vì mình đã hỏi hắn câu kia.

Hiện tại vui rồi, Mộc Phàm quyết định tới Dao Trì tiên cảnh, tương đương ở cùng nàng, chuyện này làm Dao Trì hoảng hốt, bất an.

Còn may là nàng nhớ tới lời thề Thiên Đạo, nhẹ nhàng thở ra, ít nhất có Thiên Đạo ước thúc, không đến mức làm bậy.

Chỉ là một nam một nữ sống chung, sẽ có vài chỗ không tiện.

“Chúng ta về đến nhà.”

Không bao lâu, Mộc Phàm cùng Dao Trì liền về tới bên ngoài Dao Trì thánh cảnh.

Vừa nghe câu này, Dao Trì đỏ mặt, thấp giọng mắng: “Nơi này là đạo tràng của ta, nhà của ta, không phải nhà của ngươi.”

“Đều như nhau.”

Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý, trực tiếp xuyên qua Tiên thiên cấm chế đi vào, như đi vào nhà mình.

Hành động này làm Dao Trì tức giận nhưng không thể làm gì, Mộc Phàm ăn vạ không đi, nàng chỉ có thể nuốt cục tức.

“Ngươi ở nơi nào?”

Sau khi tiến vào Thánh cảnh, Mộc Phàm ngó trái ngó phải, không nhìn thấy nơi Dao Trì ở, có chút tò mò.

Dao Trì trừng mắt nhìn hắn, chỉ vào trên Thiên trì, nói: “Ở chỗ kia, mắt ngươi mù nên mới không thấy, nhưng ta cảnh cáo ngươi, không có sự cho phép của ta thì không được tiến vào.”

Theo hướng nàng chỉ, Mộc Phàm nhìn thấy trên Thiên trì có một tảng mây tím lớn, bên trên là một tòa tiên cung sáng lạn, đúng là Dao Trì tiên cung.

“Được, ta cũng cần một tòa cung điện.”

Mộc Phàm đột nhiên vung tay lên, ném ra một tòa cung điện to lớn, nháy mắt xuất hiện bên cạnh Dao Trì tiên cung.

Tòa tiên cung này to lớn, hùng vĩ, lộ ra một hơi thở tôn quý, vô thượng.

Có tiên văn lập lòe, Thiên Đế cung.

Hai tòa tiên cung đứng song song, Dao Trì xem mà ngây ngốc, trợn

tròn mắt.

Gia hỏa này thật sự tính ở chỗ này thường xuyên?

“Ta bế quan, không có việc gì đừng quấy rầy ta.”

Ném Thiên Đế cung ra xong, Mộc Phàm bay lên không, chuẩn bị tiến vào Thiên Đế cung tu luyện.

“Đúng rồi, đây là một gốc Tiên thiên linh căn ta lấy được, Huyền hoàng thụ, cho ngươi nếm thử một quả.”

Mộc Phàm đột nhiên dừng lại, lấy một quả ném cho Dao Trì.

Sau đó hắn vung tay hái mấy quả Tiên thiên bàn đào rồi xoay người bước vào Thiên Đế cung.

Ầm!

Cửa Thiên Đế cung đóng chặt, để lại Dao Trì đứng ngây ngốc ở đó.

“Tên khốn nạn nhà ngươi!”

Dao Trì xanh mặt, đầu óc lộn xộn, tức đến ngứa răng.

Chương 461: Bế quan tu luyện

Trong Thiên Đế cung, Mộc Phàm ngồi xếp bằng trên không trung, thân thể trào ra một đoàn sương mù mờ ảo.

“Hệ thống, cho ta một lần mười năm ngộ đạo.”

Mộc Phàm tiêu một triệu tỷ mua một lần ngộ đạo mười năm, trên người còn lại tám trăm ngàn tỷ.

Vèo, bóng dáng hắn liền biến mất.

Không gian ngộ đạo của hệ thống có vô số quy tắc đan xen, hội tụ.

Mộc Phàm thả ra một gốc cây xám xịt, đúng là Hỗn độn mẫu thụ, treo trên đỉnh đầu mình, buông xuống từng luồng Hỗn độn mẫu khí.

“Ăn Huyền hoàng quả trước.”

Tiếp theo, Mộc Phàm lấy Huyền hoàng quả ra, một ngụm một quả.

Oanh!

Ngay sau đó, trong cơ thể truyền đến một tiếng nổ vang, năng lượng cường đại của Huyền hoàng quả khuếch tán khắp cơ thể.

Mộc Phàm thuận thế rơi vào trạng thái tu luyện, cảm giác huyền diệu khó giải thích xuất hiện, hắn trực tiếp ngộ đạo.

Ngộ đạo chính là một loại trạng thái kỳ diệu, có thể gia tốc tu luyện.

Mười năm ngộ đạo, Mộc Phàm có mười năm ở trong trạng thái ngộ đạo, tu luyện trong trạng thái này quả thực giống như trời trợ giúp, một đường thẳng tắp gia tăng.

Công pháp vận chuyển, năng lượng trong cơ thể quay cuồng rít gào, từng luồng Hỗn độn mẫu khí buông xuống, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm, không ngừng rèn luyện thân thể hắn.

Năng lượng bàng bạc của Huyền hoàng quả cũng gia nhập, bắt đầu tăng cường thân thể cùng tu vi, thậm chí linh hồn cũng đang nhanh chóng lột xác.

Xẹt xẹt xẹt...

Lúc này, bên ngoài cơ thể của Mộc Phàm xuất hiện hồ quang quỷ dị, ánh sáng rậm rạp cùng hồ quang lập loè đan xen, bao vây lấy thân thể hắn.

Cuối cùng có từng luồng tiên quang tràn ra, đan xen, hóa thành một cái kén.

Hỗn độn mẫu thụ sáng lên, tản ra càng nhiều Hỗn độn mẫu khí hơn cho Mộc Phàm hấp thu, rèn luyện thân thể, tăng cường tu vi.

Trong quá trình này, tu vi của Mộc Phàm nhanh chóng tiến bộ, thân thể cũng được tăng cường, từ cấp Diệt tinh bắt đầu một đường bò lên.

Bởi vì hắn tu luyện công pháp cực kỳ cao cấp nên năng lượng tiêu hao rất khổng lồ, dù có Huyền hoàng quả cộng thêm Hỗn độn mẫu khí cuồn cuộn nhưng vẫn không đủ.

Dần dần, bề mặt kén bao quanh thân thể Mộc Phàm xuất hiện từng sợi tơ màu đen, càng ngày càng nhiều, sắp biến thành kén màu đen.

Giống như đang ngưng tụ một loại năng lượng cao cấp cường đại hơn, cấp Diệt tinh đã đủ cường đại rồi, Mộc Phàm không ngừng tiến giai hướng tới cấp Hắc động, hơi thở càng ngày càng cường đại.

Thân thể hắn có sự lột xác huyền diệu, Vô thượng tiên thể được rèn luyện, ngưng kết, bước vào một cấp độ cao hơn.

Lúc này, thân thể hắn như một cái hố đen, không ngừng cắn nuốt Hỗn độn mẫu khí.

Thậm chí cả quy tắc chi lực trong không gian ngộ đạo đều bắt đầu chấn động, từng sợi quy tắc chi lực tiến vào trong cơ thể, bồi đắp một thân thể cường đại hơn.

Quy tắc tôi thể, hiệu quả càng cao, phối hợp với Hỗn độn mẫu khí cuồn cuộn, thêm hiệu quả từ Huyền hoàng quả khiến tốc độ càng nhanh hơn vài phần.

Thời gian trôi từng chút một chút, một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng, một năm nối tiếp một năm qua đi.

Thân thể, tu vi Mộc Phàm năm sau cường đại hơn năm rồi, sớm đã vượt xa lúc trước, đạt tới một mức độ vô cùng khủng bố.

Hắn giống như là một hố đen không đáy, cắn nuốt năng lượng vô tận, hoàn toàn không có cực hạn.

Ong!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có một ngày không gian ngộ đạo hơi rung động, quy tắc ồ ạt ùa vào trong kén.

Chỉ nghe tiếng răng rắc răng rắc giòn vang truyền đến, cái kén nứt ra, tản ra từng luồng sáng huyền ảo, quy tắc chi lực, Hỗn độn mẫu dũng mãnh tràn vào bên trong.

Oanh, tiên kén hoàn toàn vỡ tan, để lộ một bóng người ngồi khoanh chân lơ lửng giữa không trung, xung quanh có một quầng đen, như hố đen cắn nuốt vạn vật.

Đinh!

“Hết mười năm ngộ đạo.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến làm Mộc Phàm bừng tỉnh từ trạng thái ngộ đạo huyền diệu, hơi thở toàn thân bùng nổ.

Ầm!

không gian ngộ đạo chấn động, hơi thở cường đại tản ra, Mộc Phàm mở mắt, hai luồng sáng khủng bố chợt lóe rồi biến mất.

“Qua mười năm rồi sao?”

Mộc Phàm lẩm bẩm, trong mắt có vẻ đạm mạc, không một chút gợn sóng.

Hắn yên lặng cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, nở nụ cười, sau khi kiểm tra phát hiện thân thể, tu vi, linh hồn đều tiến bộ kinh người.

Tuy nói mười năm ngộ đạo không thể bước thẳng vào cấp Hắc động, nhưng hắn cảm giác đã cách không xa.

Mộc Phàm phát hiện, trong mười năm ngộ đạo, thu hoạch lớn nhất chính là thân thể được rèn luyện, Vô thượng tiên thể đã tới một mức độ khó có thể tưởng tượng.

Hắn nhận cảm nhận nếu đối mặt với cấp Hắc động, thân thể có thể chọi cứng với phương mà không yếu thế, đây là chỗ cường đại của Vô thượng tiên thể.

Còn nữa, tu vi của hắn tăng một đoạn dài, tiên lực trong cơ thể vô cùng vô tận, như muốn hóa thành một hố đen, sắp bước vào cấp Hắc động thật sự.

Tiên hồn sớm đã trở nên sâu không lường được, đứng trong thức hải tản ra một loại hơi thở vô thượng, tối cao, tôn quý, tràn ngập uy nghiêm.

Trải qua Hỗn độn mẫu khí, Huyền hoàng quả, cộng thêm vô số quy tắc chi lực rèn luyện, thực lực chỉnh thể của Mộc Phàm gia tăng đến mức độ mà hắn không ngờ tới.

Mặc dù tu vi không đột phá tới cấp Hắc động nhưng Mộc Phàm đã có tự tin đối kháng cường giả cấp Hắc động, thậm chí đánh bại đối phương.

Trong mười năm ngộ đạo, không chỉ là tu vi, thân thể trưởng thành, Mộc Phàm còn lĩnh ngộ võ học, bí thuật mà mình đang tu luyện.

Như Cửu thiên cấm thuật, trong mười năm ngộ đạo thì hắn đã ngộ ra thức thứ năm Liệt thiên quyền, thật sự nắm giữ được thức cấm thuật này.

Hơn nữa không chỉ như vậy, hắn còn hiểu được thức thứ sáu, nắm giữ một thức cấm thuật hoàn toàn mới tinh.

“Phong thiên xích!”

Chỉ nghe một tiếng quát lạnh, sau lưng Mộc Phàm đột nhiên toát ra từng sợi xích quỷ dị, lập loè đạo văn, lộ ra một hơi thở khoá chặt tất cả.

Đây là thức thứ sáu trong Cửu thiên cấm thuật, Phong thiên xích, trên lý luận thì có thể phong bế cả Thiên Đạo.

“Rất tốt, chờ sau khi kết thúc bế quan sẽ ra ngoài tìm một ít Tiên thiên thần ma nghiệm chứng uy lực.”

Mộc Phàm vui vẻ, xiềng xích thu ngược trở về, hoàn toàn chui vào trong cơ thể hắn rồi biến mất.

Mười năm ngộ đạo, dù thực lực gia tăng nhiều nhưng Mộc Phàm vẫn không hài lòng.

“Hệ thống, sử dụng thẻ tu luyện năm mươi năm.”

Hắn không chút do dự, vừa mới hoàn thành mười năm ngộ đạo lập tức sử dụng thẻ tu luyện năm mươi năm, lại bắt đầu quá trình bế quan dài lâu.

“Sử dụng thẻ tu luyện...” Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, thẻ tu luyện hóa thành một tia sáng biến mất.

Bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên, biến mất khỏi không gian ngộ đạo, ngay sau đó xuất hiện trong phòng tu luyện của hệ thống.

Kế tiếp, Mộc Phàm tiềm tu năm mươi năm.

“Ăn chút Huyền hoàng quả cùng Bàn đào.”

Răng rắc!

Nói xong, Mộc Phàm hái ba viên Huyền hoàng quả, một ngụm nuốt hết, sau đó lại cầm hai quả Bàn đào lên ăn, cắn hai ba cái liền hết.

Còn hạt đào thì giữ lại, chuẩn bị đưa cho Dao Trì trồng trọt Bàn đào thụ.

Là hạt của Tiên thiên bàn đào, nảy mầm sẽ là Bàn đào thụ đời thứ nhất, 9000 năm nở hoa, 9000 năm kết quả, 9000 năm mới chín, phàm nhân ăn một quả Bàn đào liền trực tiếp thành tiên.

Ong!

Ngay sau đó, Mộc Phàm tế tiên đỉnh ra, nhảy vào trong, dùng vật chất năng lượng dạng dịch lấy được ở Tổ long nhai rèn luyện cơ thể.

“Tổ long chi lực vẫn rất cường đại, giúp Vô thượng tiên thể của ta càng khủng bố hơn.”

Mộc Phàm ngồi xếp bằng trong tiên đỉnh, bắt đầu rồi quá trình tu luyện kéo dài năm mươi năm.

Trên đỉnh đầu thượng, Hỗn độn mẫu thụ lại buông xuống mẫu khí, không ngừng tiến vào trong cơ thể hắn, bắt đầu một lần rèn luyện mới.

Từ trong cơ thể Mộc Phàm truyền đến từng tiếng rồng ngâm, Tổ long huyết khí như muốn cải tạo Mộc Phàm thành Long tộc, đáng tiếc bị Vô thượng tiên thể trực tiếp cắn nuốt.

“Ngao...”

Từng tiếng rồng ngâm rít gào, đáng tiếc nhanh chóng bị lực lượng trong cơ thể Mộc Phàm xé nát, sau đó đoạt lấy lực lượng thuộc về Tổ long.

Trong quá trình này, Vô thượng tiên thể tiến bộ thêm từng chút một, hấp thu năng lượng vô tận, tiếp tục lột xác.

Vô thượng tiên thể bày ra tư thái cường đại cùng vô địch của nó.

Huống hồ, thân thể Mộc Phàm còn có bất tử chi lực và năng lực sống lại vô hạn, lúc này thật sự là tiểu cường đánh không chết.

Theo Vô thượng tiên thể lột xác, hai loại năng lực cũng biến hóa, trở nên khủng bố hơn.

Đây là lần bế quan dài nhất theo đúng nghĩa kể từ khi Mộc Phàm

bắt đầu tu luyện đến nay, thời gian hắn tu luyện cũng không quá dài lâu.

Bởi vì phần lớn đều nạp tiền tăng cấp, thời gian tự tu luyện rất ít.

Hắn có thể cảm nhận được cấp bậc của 《 Thiên Đế kinh 》 không ngừng đề cao, một tầng nối tiếp một tầng.

Từ hai ngàn tầng, trải qua mười năm ngộ đạo bước vào tầng thứ hai ngàn tám trăm, còn kém hai trăm tầng.

Nhưng càng về sau càng gian nan, thậm chí tiêu hao lớn hơn rất nhiều, cho nên trong năm mươi năm bế quan, cấp bậc công pháp tăng lên rất chậm.

Ngay từ đầu, một năm còn có thể tăng thêm hai tầng, nhưng về sau chỉ tăng được một tầng, tốc độ dần chậm lại.

Cứ như vậy, Mộc Phàm chìm vào trạng thái tu luyện, từng năm nối tiếp nhau trôi qua.

Trong lúc hắn bế quan tu luyện thì Dao Trì thánh cảnh nghênh đón hai vị khác đặc biệt, hai vị nữ thần có dung nhan tuyệt thế, khuynh quốc khuynh thành.

“Dao Trì tỷ tỷ, chúng ta tới thăm ngươi.”

Bên ngoài Thánh cảnh, hai nữ thần có dáng vẻ giống hệt nhau đi tới nơi này.

Các nàng là một đôi song sinh nữ thần, một áo trắng, một áo đen.

Hai người tạo nên một sự đối lập, như hai thái cực.

“Huyền Nữ, Tố Nữ, sao các ngươi lại tới đây?”

Dao Trì nghe tiếng các nàng nên đi ra ngoài Thánh cảnh, kinh ngạc nhìn hai vị nữ thần trước mắt, trong mắt lộ vẻ vui sướng, hiển nhiên là nhận biết nhau.

“Dao Trì tỷ tỷ, ta cùng muội muội vừa xuất quan liền tới thăm ngươi.”

Nữ thần là áo trắng là Huyền Nữ, dịu dàng cười nói, lôi kéo muội muội Tố Nữ, hai người là tỷ muội, một đôi Tiên thiên thần linh ra đời cùng nhau.

“Thật tốt quá, đã một ngàn năm không gặp nhau rồi, mau tiến vào.”

Dao Trì vui vẻ dẫn hai tỷ muội xuyên qua Tiên thiên cấm chế, tiến vào Dao Trì thánh cảnh.

Nhưng mới vừa vào, hai tỷ muội Huyền Nữ cùng Tố Nữ liền ngây ngẩn.

“A? Dao Trì tỷ tỷ, ngươi kiến tạo một tòa tiên cung khác từ bao giờ, là chuẩn bị cho tỷ muội chúng ta sao?”

Hai tỷ muội nhìn toà một tiên cung lơ lửng trên Thiên trì, đúng là Thiên Đế cung, vui sướng nhìn Dao Trì dò hỏi một câu.

“Cái này....” Vừa nghe hỏi, Dao Trì cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Chương 462: Huyền Nữ, Tố Nữ

Dao Trì xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào.

Nàng quên chuyện Mộc Phàm còn ở nơi này, hiện tại Huyền Nữ cùng Tố Nữ tới thăm, còn hỏi như vậy, tự nhiên có chút xấu hổ.

“Dao Trì tỷ tỷ, tòa tiên cung này thật to lớn nha.”

Huyền Nữ vui vẻ nhìn Thiên Đế cung.

Nhưng khi cả hai thấy tiên văn trên tiên cung tức khắc sửng sốt.

“Thiên Đế cung?”

“Thật huyền ảo, ẩn chứa hơi thở đại đạo sao?”

Hai tỷ muội có chút kinh ngạc, bị “Thiên Đế cung” hấp dẫn, vừa nhìn liền đắm chìm trong đại đạo huyền ảo vô tận.

“Thiên Đế?”

Huyền Nữ, Tố Nữ sửng sốt liếc nhìn nhau, đã nhận ra điều không thích hợp.

Hai người nhìn Dao Trì, ánh mắt có vẻ khó hiểu.

Dao Trì xấu hổ, giải thích: “Đây là cung điện của một bằng hữu tạm thời ở lại nơi này.”

“Bằng hữu?”

“Là Thái Nhất sao?”

Hai người vừa nghe, sắc mặt tức khắc thay đổi, Huyền Nữ có vẻ lạnh lùng, có vẻ không ưa thích Thái Nhất.

Tố Nữ cũng lộ vẻ lãnh đạm, ánh mắt sắc bén.

“Không, không phải Thái Nhất.” Dao Trì vội vàng lắc đầu.

Nàng đang muốn giải thích thì thấy Huyền Nữ cùng Tố Nữ nhẹ nhàng thở ra.

“Không phải Thái Nhất thì tốt rồi.” Huyền Nữ cười nói: “Dao Trì tỷ tỷ, bằng hữu của ngươi chính là bằng hữu của chúng ta, phải giới thiệu nha.”

“Có thể đi lên xem sao?”

Nàng rất tò mò đối với Thiên Đế cung, muốn vào xem, càng muốn biết bằng hữu trong miệng Dao Trì là ai.

Trong tiềm thức của nàng, bằng hữu của Dao Trì tự nhiên là nữ, nếu không sao Dao Trì có thể để người ta ở nơi này, còn sát bên Dao Trì tiên cung.

“Này... Hắn đang bế quan, dặn ta không thể quấy rầy, ta thấy nên chờ hắn xuất quan rồi nói sau.”

Dao Trì nhìn nhìn cửa Thiên Đế cung đóng kín, bề mặt có ánh sáng bao phủ, đại biểu cho Mộc Phàm còn đang bế quan.

Tất nhiên không thể quấy rầy rồi, nếu chọc giận hắn sẽ không ổn.

“Như vậy sao.” Huyền Nữ có chút thất vọng.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, khi bế quan kỵ nhất bị quấy rầy, làm vậy chính là phá hư quá trình tiềm tu của người ta, sẽ khiến đối phương không thoải mái, thậm chí trở thành kẻ thù.

“Vậy quên đi.”

Huyền Nữ gạt bỏ tâm tư quấy rầy.

“Đúng rồi Dao Trì tỷ tỷ, chúng ta bế quan hơn một ngàn năm, giờ muốn mượn Thiên trì của ngươi tắm gội, lâu lắm rồi không tắm gội kỹ lưỡng.”

Huyền Nữ đột nhiên thỉnh cầu, muốn vào Thiên trì tắm gội.

Tố Nữ cũng gật gật đầu, nàng không giống tỷ tỷ Huyền Nữ, có vẻ không thích nói chuyện lắm, thậm chí có chút lạnh nhạt.

Hai tỷ muội là một cặp thần linh song sinh, cùng nhau ra đời, tỷ tỷ Cửu Thiên Huyền Nữ, muội muội Cửu U Tố Nữ, một trắng một đen, là hai nữ thần tương đối nổi danh trong nhóm Tiên thiên thần ma.

Thái Nhất đã từng quấy rầy tỷ muội các nàng, khiến hai tỷ muội có ác cảm với hắn.

“Tắm gội?” Dao Trì nghe xong đổi sắc.

Nàng biết Mộc Phàm ở Thiên Đế cung trên Thiên trì, nếu hiện tại tắm gội, hắn đột nhiên xuất quan chẳng phải sẽ nhìn thấy hết?

Đang muốn khuyên can thì thấy Huyền Nữ cùng Tố Nữ đã bay lên, xiêm y bay xuống rơi trên tiên thạch.

Hai nàng nhanh chóng rơi vào trong Thiên Trì.

Rầm!

Bọt nước Thiên trì văng tung toé, hơi nước bốc lên, hai vị nữ thần thế mà tắm rửa, chơi đùa trong Thiên trì.

Dao Trì ngây ngốc, ngơ ngác không nói nên lời, lòng lo lắng Mộc Phàm đột nhiên xuất quan sau đó thấy các nàng tắm, vậy liền xong đời.

“Dao Trì tỷ tỷ, ngươi nhanh xuống đây nha.”

Huyền Nữ vẩy bọt nước bay tới, khiến Dao Trì bừng tỉnh.

Nàng xấu hổ, mặt đỏ bừng, thầm mắng hai cô nàng không hiểu chuyện, nơi này vẫn còn một vị nam thần đây.

“Dao Trì tỷ tỷ, mau xuống đây, chúng ta cùng nhau chơi đùa, một ngàn năm không gặp, ta có thật nhiều chuyện muốn nói cùng ngươi.”

Thấy Dao Trì vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt đỏ rực, Huyền Nữ lại mở miệng kêu gọi.

Lúc này Dao Trì đang rối rắm, không thể xuống tắm được.

Nếu đi xuống, Mộc Phàm đột nhiên xuất quan là xong luôn, nhưng không xuống thì sẽ khiến Huyền Nữ cùng Tố Nữ không vui, dù sao các nàng rất thân thiết.

Hiếm có dịp các nàng xuất quan sau khoảng thời gian tiềm tu dài lâu rồi tới thăm mình, cũng không thể khiến các nàng thấy lạnh nhạt.

“Hẳn là hắn sẽ không xuất quan sớm đâu.”

Dao Trì suy nghĩ, cảm thấy Mộc Phàm sẽ bế quan lâu dài, dù sao tu luyện không phải là chuyện một sớm một chiều.

Sau khi cướp sạch Kỳ lân động cùng Tổ long nhai, chắc chắn Mộc Phàm bị chuyện Thái Nhất đột phá kích thích nên muốn đột phá luôn, chắc là sau một thời dài mới xuất quan.

Như vậy thì không cần lo lắng hắn thấy cảnh các nàng tắm rửa.

“Dao Trì tỷ tỷ...” Lúc này, Tố Nữ cũng kêu gọi.

Dao Trì tỉnh táo lại, bất đắc dĩ cười nói: “Tới liền, hai các ngươi thật là, vừa tới liền muốn dùng Thiên trì của ta tắm rửa rồi.”

“Ha ha ha...”

Huyền Nữ bị chọc cười, nghịch ngợm nói: “Ai kêu Thiên trì của tỷ tỷ vô cùng huyền diệu đây, không những có thể thanh lọc tâm hồn mà còn có thể tẩy sạch tạp chất, gia tốc tu luyện...”

“Đúng vậy, ta và tỷ tỷ đều muốn dọn tới đây ở với ngươi.”

Tố Nữ cũng phụ họa một tiếng, hiển nhiên là cực kỳ yêu thích Thiên trì của Dao Trì, các nàng rất thích tới đây tắm rửa.

Dao Trì có chút bất đắc dĩ, cẩn thận nhìn nhìn Thiên Đế cung, cuối cùng cắn răng cởi bỏ váy áo.

Từng đám sương mù tụ lại, che lấp thân hình hoàn mỹ của nàng, nàng bước từng bước vào Thiên trì.

“Dao Trì tỷ tỷ, dáng của ngươi thật tốt...” Hai mắt Huyền Nữ tỏa

ánh sáng nhìn Dao Trì.

Dao Trì xấu hổ, đỏ mặt cười mắng: “Ngươi muốn bị đòn hả, không phải dáng của ngươi cũng tốt sao?”

Ba vị nữ thần vui đùa ầm ĩ trong Thiên trì.

“Hì hì...”

Từ Thiên trì truyền đến từng tiếng cười trong trẻo dễ nghe, vô cùng êm tai.

Sương mù mờ mịt, ba vị nữ thần tuyệt thế đang tắm rửa, nô đùa trong Thiên trì, dáng người lúc ẩn lúc hiện, tiếng cười truyền khắp Dao Trì thánh cảnh.

Thật ra Thiên Trì còn có một công hiệu chính là tăng cường cảm ngộ Thiên Đạo, giúp tìm hiểu sự huyền diệu của Thiên Đạo thuận lợi hơn.

Đây là tác dụng chính của Thiên trì.

Một phàm nhân tắm trong Thiên trì một lần, thân thể sẽ lập tức được cải tạo thành thân thể tiên linh, huyền diệu phi phàm.

Khi ba vị nữ thần khuynh thế Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ đang nô đùa trong Thiên trì, trong Thiên Đế cung có một quầng sáng chậm rãi hiện lên.

Vù!

Ngay sau đó, bóng dáng Mộc Phàm xuất hiện, toàn thân tản ra hơi thở cường đại.

“Rốt cuộc đột phá.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, mặt tràn đầy sự vui sướng, mười năm ngộ đạo, thêm năm mươi năm bế quan tu luyện rốt cuộc đánh vỡ hàng rào, bước vào cấp Hắc động.

Hiện tại, hắn đã là cường giả cấp Hắc động hàng thật giá thật, trải qua sáu mươi năm rèn luyện, Vô thượng tiên thể đã đạt tới mức độ

không thể ước lượng.

Cụ thể mạnh đến mức nào Mộc Phàm không thể suy đoán, chỉ có đi tìm một ít Tiên thiên thần linh cường đại nghiệm chứng mới biết giới hạn.

Có thể nói là sau khi trải qua sáu mươi năm bế quan, Mộc Phàm đã đẩy thực lực của mình lên đến cấp Hắc động.

Lấy Hỗn độn mẫu khí, Huyền hoàng quả, vật chất thần bí từ Tổ long nhai cộng thêm quy tắc chi lực rèn luyện khiến Vô thượng tiên thể bước tới đỉnh phong.

Hiện tại Mộc Phàm có tự tin đối mặt với Thái Nhất đã đột phá cấp Hắc động, thậm chí có thể đánh chết hắn.

“Thái Nhất, ngươi chờ đó, ta sẽ nhanh chóng tính sổ với ngươi.”

Mộc Phàm cười lạnh, sau khi đột phá thì không còn e ngại Thái Nhất nữa, thậm chí không sợ những tên thần ma khác.

Đột phá rồi nên tất nhiên phải có tự tin chứ, dù không đánh lại thì đối phương cũng không giết được hắn, còn có thể thong dong chạy trốn không sợ bị phong ấn.

Tuy rằng trước đó có năng lực sống lại vô hạn nhưng vẫn có thể bị phong ấn, một khi bị phong ấn thì xong đời.

Hiện tại Mộc Phàm đã không sợ, cho nên có thể tha hồ ngang dọc trong vùng vũ trụ ban đầu này.

“Nên đi ra ngoài.”

Mộc Phàm nói rồi đứng lên, thu liễm hơi thở, tính không kinh động Dao Trì, đi tìm một vài tiên thiên thần linh thử tay.

Nhưng hắn mới vừa bước ra khỏi Thiên Đế cung thì đã bị cảnh tượng trong Thiên trì bên dưới hấp dẫn ánh mắt, nhìn thấy rồi khó mà có thể dời đi.

“Ách...” Mộc Phàm trừng to mắt, tròng mắt muốn phải rớt ra ngoài.

Hắn không ngờ mình mới xuất quan liền nhận được phúc lợi kinh người thế này, trong Thiên trì bên dưới có ba bóng dáng nóng bỏng đang chơi đùa.

Nhìn kỹ thì có một người là Dao Trì, ẩn ẩn hiện hiện, làm người xem xịt máu mũi.

"Mẹ nó, Thiên Đạo phát phúc lợi cho ta sao?"

Mộc Phàm nhịn không được thốt ra một câu.

"...." Hệ thống nghe mà cạn lời.

Bị lời Mộc Phàm nói làm choáng không nhẹ, Thiên Đạo phát phúc lợi sao?

"A, hai vị kia là ai?"

Ánh mắt Mộc Phàm gian nan dời khỏi người Dao Trì, cô nàng này quá hoàn mỹ, quả thực khiến người ta khó kiềm chế.

Hai nàng khác khiến cho hắn bất ngờ, thế mà có dáng vẻ giống nhau như đúc, hiển nhiên là hai nữ thần song sinh, thuộc nhóm Tiên thiên thần linh đầu tiên như Dao Trì.

"Ai?"

Huyền Nữ cùng Tố Nữ đang chơi đùa nhận ra sự khác thường, bỗng nhiên ngẩng đầu hét to một tiếng, chấn đến hư không đong đưa.

Hai người ngẩng đầu, trong khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Phàm, sắc mặt tức khắc biến đổi.

"Nam?" Huyền Nữ kinh ngạc xen lẫn tức giận.

"Ác tặc vô sỉ, nhận lấy cái chết."

Tố Nữ dứt khoát nhất, quát lạnh một tiếng, trực tiếp ngưng tụ ra một cổ hắc ám chi lực oanh tới.

Mộc Phàm bị hắc ám chi khí làm kinh ngạc, giơ một ngón tay nhẹ

nhàng chọc tới.

Phanh, hắc ám chi khí tán loạn biến mất.

Nhân lúc này, hai tỷ muội Huyền Nữ, Tố Nữ đã mặc đồ vào, một đen một trắng, hai người đứng trên không Thiên trì, mặt như sương lạnh nhìn chằm chằm Mộc Phàm, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Dao Trì cũng mặc đồ xong, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt có chút tức giận nhìn Mộc Phàm, sao gia hỏa này lại đột nhiên xuất quan?

“Ác tặc vô sỉ, ngươi dám rình xem bọn ta tắm?”

Huyền Nữ vô cùng phẫn nộ nhìn Mộc Phàm, tên này dám xâm nhập nơi này rình mò, thật sự không thể nén giận.

“Chuyện này... Hiểu lầm.” Mộc Phàm xấu hổ sờ sờ cái mũi, hắn chuyển hướng sang Dao Trì mở miệng hỏi: “Dao Trì, các nàng là ai, trước kia chưa từng thấy qua.”

“Dao Trì tỷ tỷ, các ngươi... Nhận biết?”

Nghe Mộc Phàm nói, Huyền Nữ, Tố Nữ đồng thời sửng sốt, ngây ngốc nhìn Dao Trì, lại nhìn nhìn Mộc Phàm, hai người nhận biết nhau.

Sau đó hai nàng nhanh chóng hiểu ra, nhìn nhìn Thiên Đế cung phía sau Mộc Phàm, thấy cửa đã mở rộng, trong lòng tức khắc hiểu rõ.

“Ngươi...”

Sắc mặt Huyền Nữ, Tố Nữ biến ảo liên tục, xấu hổ giận dữ, bực bội, mình lại bị người ta nhìn thấy hết, một cổ lửa giận thiêu đốt hừng hực.

“Ta giết ngươi, cái đồ vô sỉ.”

Huyền Nữ không nhúc nhích, Tố Nữ công kích trước một cổ Cửu u chi khí đánh úp tới.

Chương 463: Cửu u chi khí

“Cửu u chi khí?”

Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, cảm thụ được hơi thở đập vào mặt, thế mà là Cửu u chi khí.

Tuy rằng kinh ngạc nhưng hắn một không chậm chút nào, lại giơ một ngón tay chọc tới.

Phanh!

Chỉ thấy Cửu u chi khí tán loạn biến mất, bị một ngón tay phá rớt.

“Cửu u toả hồn!”

Nhìn thấy Mộc Phàm phá chiêu của mình, Tố Nữ lại thi triển một chiêu cường đại hơn, cơ thể trào ra một lượng lớn Cửu u chi khí, hóa thành từng sợi xích quỷ quái quấn tới.

Cửu u toả là tuyệt chiêu chuyên khoá chặt linh hồn.

“Không tệ.” Mộc Phàm tán thưởng một câu, chiêu này có chút thú vị, chuyên đối phó linh hồn.

Vị Tố Nữ này có thủ đoạn, còn không tệ, nhưng đối phó với Mộc Phàm thì chút khó khăn rồi, dù sao tiên hồn của hắn đã sớm dung hợp với hệ thống.

Bất kỳ thủ đoạn đối phó linh hồn nào cũng đều vô dụng với hắn, cho nên, Cửu u toả vừa quấn tới đã bị một lực lượng vô hình đánh bay.

Keng keng keng...

Thấy từng sợi xích đen nhánh bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt Tố Nữ thay đổi, tuyệt chiêu lại mất đi hiệu lực.

“Muội muội, ta tới giúp ngươi.”

Lúc này, Huyền Nữ không nhịn được, lập tức lắc mình đến, sau

lưng hiện lên một vòng thiên luân, tựa như Thiên Đạo luân bàn, tản ra một hơi thở cao thượng.

“Thiên Đạo chi lực?”

Mộc Phàm bất ngờ nhìn Huyền Nữ, nàng này thế mà có thể thao túng một tia Thiên Đạo chi lực, xem ra cũng có vài phần thủ đoạn.

“Trên chín tầng trời, thiên uy huy hoàng...”

Giọng điệu Huyền Nữ lạnh nhạt, lộ ra một tia thiên uy, dẫn tới thiên phạt, thiên phạt mênh mông cuồn cuộn hóa thành một biển sấm sét tràn tới.

Đây là thiên phạt, nàng có thể đưa tới thiên phạt diệt thế.

Không hổ là Tiên thiên thần linh có thể thao túng một tia Thiên Đạo chi lực, có chút bản lĩnh.

Nhưng chút thực lực này đối với Mộc Phàm mà nói vẫn vô dụng,

“Thiên phạt diệt thế!”

“Cửu u luân hồi!”

Lúc này, tỷ muội hai người đồng thời ra tay, thi triển tuyệt chiêu cường đại nhất, không nương tay chút nào.

Sắc mặt Dao Trì lập tức thay đổi.

“Dừng tay, mau dừng tay.”

“Huyền Nữ, Tố Nữ, các ngươi mau dừng tay.”

Dao Trì luống cuống, tính tình hai vị nữ thần rất nóng, vừa ra tay chính là tuyệt sát, khiến nàng khiếp sợ, sốt ruột, không biết làm sao bây giờ?

Nàng đều nhận biết hai bên, đánh nhau thế này không bên nào nhận được chỗ tốt.

Đáng tiếc là đã chậm một bước, hai tỷ muội Huyền Nữ, Tố Nữ đã liên thủ tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất.

Ầm!

Thiên phạt mênh mông cuồn cuộn, Cửu u nặng nề.

Hai lực lượng đáng sợ đại biểu cho hai thái cực, một là thiên phạt trên chín tầng trời, một là luân hồi bên dưới Cửu u.

Đối mặt với hai cổ lực lượng này, Mộc Phàm vẫn bình tĩnh tự nhiên, nở nụ cười.

“Thiên phạt nha, đã bao lâu rồi không hưởng dụng qua?”

Hắn lầm bầm một câu, đột nhiên làm ra một hành động khiến ba nàng hết hồn.

“Nuốt!”

Chỉ thấy Mộc Phàm há mồm hút, lực hút cường đại kéo thiên phạt cuồn cuộn tiến vào trong cơ thể hắn.

Hắn trực tiếp nuốt lấy thiên phạt mênh mông mà Huyền Nữ thi triển ra.

Cảnh này làm các nàng chấn động sâu sắc, vẻ mặt kinh hãi, khó tin.

Thiên phạt, lực lượng trừng phạt đến từ Thiên Đạo lại bị tên này nuốt lấy, có cần phải doạ kẻ khác như vậy không?

“Luân hồi chi lực, có chút thú vị.”

Nuốt thiên phạt xong, Mộc Phàm đảo mắt nhìn về phía một đồ vật đen nhánh, âm u, lộ ra một loại hơi thở ma diệt vạn vật.

Luân hồi!

Đây là tuyệt chiêu của Tố Nữ, Cửu u luân hồi, một khi bị luân hồi nghiền nát, chân linh sẽ rơi vào luân hồi, vĩnh viễn không được siêu sinh.

“Đáng tiếc, hơi yếu.” Nhìn thoáng qua, Mộc Phàm lắc đầu, trực tiếp tung ra một quyền.

Bang!

Luân hồi vỡ nát, quyền thế cường đại đập nát Cửu u luân hồi, nháy mắt chấn hai tỷ muội bay ra ngoài.

“Sao có thể?”

Huyền Nữ, Tố Nữ kinh ngạc xen lẫn tức giận, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, không thể tin được chuyện hắn dễ dàng phá tan tuyệt chiêu của mình như vậy.

Càng đáng sợ chính là hắn trực tiếp nuốt lấy thiên phạt, đây mới là điều làm Huyền Nữ sợ hãi nhất, một gia hoả không sợ thiên phạt còn có thể nuốt thiên phạt, đánh thế nào đây?

Vẻ mặt Tố Nữ u ám, ánh mắt lạnh băng nhưng lại không thể làm gì, tuyệt chiêu Cửu u luân hồi mnah5 nhất bị đối phương dễ dàng đánh nát, căn bản không cùng một cấp bậc.

Dao Trì cũng sợ ngây người, không nghĩ tới Mộc Phàm bế quan một lần, sau khi xuất quan như biến thành một kẻ khác, so với trước đó còn khủng bố hơn nhiều, hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Như một hố đen sâu không thấy đáy khiến nàng sợ hãi.

“Ngươi... Đột phá?” Dao Trì cẩn thận hỏi, không chắc chắn lắm.

Mộc Phàm vui vẻ cười nói: “Không sai, lúc bế quan trùng hợp rơi vào trạng thái ngộ đạo, sau đó liền mơ màng hồ đồ đột phá.”

“....”

Dao Trì hết chỗ nói rồi, thiếu chút nữa bị tức chết, cái gì mà trùng hợp ngộ đạo, còn mơ màng hồ đồ đột phá, đây không phải là đả kích kẻ khác một cách trắng trợn sao?

Hai tỷ muội Huyền Nữ, Tố Nữ hai liếc nhau, cũng bị lời Mộc Phàm nói làm bực mình, gia hỏa này thật không biết xấu hổ, quá vô sỉ.

“Này, các ngươi còn muốn đánh sao?” Mộc Phàm nhìn Huyền Nữ cùng Tố Nữ, mỉm cười hỏi nói.

Vừa nghe câu này, sắc mặt Dao Trì liền thay đổi, lập tức đứng ra: "Đừng đánh, mọi người đừng làm tổn thương hòa khí, không cần phải liều sống liều chết."

"Hừ!" Huyền Nữ hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: "Vừa rồi hắn nhìn lén chúng ta, chuyện này tính như thế nào đây?"

"Không sai, đánh không lại cũng muốn đánh."

Tố Nữ lạnh lùng nói, đằng đằng sát khí, toàn thân được phủ kín bởi Cửu u chi khí.

Dao Trì thấy vậy vội vàng tiến lên ngăn nàng lại, cười khổ nói: "Huyền Nữ, Tố Nữ, đều là tỷ tỷ ta không đúng, không nói rõ ràng với các ngươi."

"Hắn chính là vị bằng hữu mà ta nói, ta thấy còn một chút hiểu lầm."

Cũng không biết vì sao nàng lại nói giúp Mộc Phàm.

Mộc Phàm sờ sờ cái mũi, cười gượng nói: "Xin lỗi, chuyện vừa rồi thật sự chỉ là hiểu lầm, ta mới vừa xuất quan, thật không phải muốn nhìn lén các ngươi, ta thề, ta không có nhìn lén, vừa rồi chưa thấy gì hết."

Xẹt!

Mới vừa nói xong thì có một tia sét từ trên bầu trời rơi xuống thân thể Mộc Phàm, chỉ là nhanh chóng bị thân thể hắn hấp thu.

"...."

Cảnh này đúng lúc rơi vào mắt Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ, sắc mặt ba nàng tối sầm, bị sét đánh còn nói là hiểu lầm, ông trời đều không chịu được.

Mộc Phàm câm nín nhìn trời, có nhảy vào Thiên hà cũng không tẩy sạch chuyện này, trời cao điên rồi sao, khi không tự dưng phóng sét làm cái gì?

"Ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn."

Hắn cười gượng hai tiếng, vừa rồi tất nhiên nhìn thấy hết, nhưng kiên quyết không thừa nhận.

Mộc Phàm không thừa nhận mình nhìn lén, hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn, vừa mới xuất quan đi ra liền thấy, có thể có biện pháp gì khác chứ?

“Vì tỏ thành ý, ta quyết định mời các ngươi ăn một bữa thịt nướng.”

Hắn nói rồi ném ra một khối thịt to, nện cái ầm trên mặt đất, dọa Dao Trì, Huyền Nữ cùng Tố Nữ giật mình.

“Đây là thứ gì?”

Dao Trì kinh ngạc quan sát khối thịt, là thịt con thú nào đó mà nàng chưa thấy giờ, vô cùng to lớn.

Huyền Nữ, Tố Nữ cũng bị hấp dẫn, đè nén sự tức giận trong lòng, dù sao cũng không đánh lại Mộc Phàm, đánh tiếp cũng chỉ mất mặt.

“Đây là thịt Tinh thú, thay lời xin lỗi, ta mời các ngươi ăn thịt nướng.”

Mộc Phàm cười cười giải thích, khối thịt này đúng là thịt Tinh không cự thú.

“Tinh thú sao?” Dao Trì kinh ngạc, cảm thấy tò mò về Tinh thú.

“Chưa từng nghe qua.”

“Tỷ tỷ từng gặp qua sao?”

Hai tỷ muội Huyền Nữ, Tố Nữ cũng sôi nổi tò mò tới gần quan sát.

Khối thịt này quá lớn, tuy rằng chưa thấy được bộ dạng Tinh thú ra sao nhưng lại có thể cảm nhận được con thú này khổng lồ cùng khủng bố.

Hơn nữa, có một điều làm Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ rất ngạc nhiên, bề mặt khối thịt tràn ngập một loại vật chất kỳ lạ, còn có

một loại hơi thở huyền diệu thuộc về Thiên Đạo.

“Hơi thở quy tắc thật kỳ diệu.” Huyền Nữ ngạc nhiên không thôi.

Ba nữ vây quanh khối thịt to lớn, yên lặng quan sát, thể ngộ, hình như lĩnh ngộ được một ít chân lý.

Trong ánh mắt các nàng xuất hiện sự kinh ngạc, chỉ nhìn chút liền có lĩnh ngộ sâu hơn đối với quy tắc, thật không thể tưởng tượng.

“Kỳ quái nha, vì sao trên bề mặt có quy tắc Thiên Đạo, trông giống thật mà cũng không thật?”

Dao Trì phát hiện vấn đề, bề mặt khối thịt tàn lưu một loại quy tắc Thiên Đạo kỳ quái, rất giống quy tắc Thiên Đạo hiện tại nhưng xem kỹ lại có chỗ bất đồng.

“Ta cần thời gian nướng thịt, các ngươi nếm thử rượu ngon trước đi.”

Lúc này, Mộc Phàm nhìn ba nàng như em bé tò mò, lấy ra ba bình ngọc, đưa mỗi nàng một bình.

“Đây là thứ gì?” Dao Trì nhận lấy, tò mò hỏi.

Huyền Nữ, Tố Nữ không có sắc mặt tốt với Mộc Phàm, trong lòng hai nàng còn canh cánh chuyện bị Mộc Phàm nhìn thấy đang tắm rửa.

Nhưng hai người vẫn nhận lấy bình ngọc.

“Đây là rượu do ta sản xuất.”

Mộc Phàm mặt dày vô sỉ nói, thật ra rượu này đều lấy từ Thiên Đình, cũng không rõ vì sao nơi đó lại cất giữ những bình rượu này.

Dù sao thì đây là thứ tốt, không cầm thì uổng, hơn nữa bây giờ Thiên Đình chưa xuất hiện, tự nhiên không có khả năng có rượu này, cho nên cũng có thể nói là hắn sản xuất.

“Rượu?”

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ liếc nhau, đều ngạc nhiên, bởi vì các nàng không biết rượu là thứ gì, một đám thần linh ban đầu vẫn là rất đơn thuần.

Rượu cũng không có, thật là đáng thương nha.

“Các ngươi nếm thử đi, không tệ đâu.” Mộc Phàm cười cười, nói xong liền cầm một bình mở nắp, rót vào trong miệng.

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nư cũng lần lượt mở bình, một luồng hương thơm xộc vào mũi, lan toả, thế mà có cảm giác chảy nước miếng.

“Thơm quá nha, nếm thử thôi?”

Dao Trì lộ vẻ say đắm, âm thầm cắn răng, bắt chước Mộc Phàm uống một ngụm, tức khắc một cảm giác cay nồng tràn vào cổ họng.

Huyền Nữ, Tố Nữ nhìn thấy cũng nóng lòng muốn thử, hai tỷ muội cũng rót đầy miệng.

Kết quả thảm...

“Khụ khụ... “

“Khốn nạn, ngươi gạt chúng ta?”

Huyền Nữ, Tố Nữ uống đầy miệng, tức khắc bị sặc đến chảy nước mắt, khuôn mặt đỏ rực rất là đáng yêu.

Dao Trì vốn cũng muốn ho khan nhưng nhịn, mặt đỏ chót.

“Uống rượu không thể gấp, phải chậm rãi nhấm nháp mới có thể cảm nhận được sự huyền diệu.”

Mộc Phàm lắc đầu cười, giải thích một câu, mặc kệ các nàng, hắn lo uống rượu, nướng thịt.

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ liếc nhau, bán tín bán nghi, bắt đầu học theo Mộc Phàm há miệng nhỏ nhấm nháp.

“A, cảm giác thật kỳ quái.” Dao Trì nếm một ngụm nhỏ, chậm rãi nhấm nháp, đột nhiên có cảm giác kỳ diệu, dư vị vô tận.

Tiên tửu bất phàm, uống xong mới biết được sự mỹ diệu, cả Huyền Nữ và Tố Nữ cũng không ngoại lệ, trong lúc nhất thời cảm thấy ngạc nhiên.

“Đây là rượu sao?”

“Hình như có chút lâng lâng.”

Ba vị nữ thần uống một hồi nghiện rồi, sau khi có cảm giác, ba nàng không thể ngừng uống.

Chương 464: Ba nữ thần say rượu

Bên bờ Thiên trì, ba nữ thần nâng bình hoan lạc, ngươi một ngụm ta một ngụm, uống vô cùng vui vẻ.

“Tới, tiếp tục uống!”

“Rượu ngon.”

Ba nữ thần há mồm ăn thịt, há mồm uống rượu, hoàn toàn quên mất chuyện trước đó.

Các nàng đã chìm đắm trong men rượu, một người ôm một bình ngọc, ăn thịt Tinh thú, thật thoải mái.

Ba vị nữ thần chưa bao giờ trải qua sinh hoạt thế này, ăn thịt nướng kỳ lạ ngon tuyệt, uống tiên tửu huyền diệu, vô cùng sung sướng.

“Muội muội, lại... Lại uống thêm một ngụm.”

Huyền Nữ đỏ mặt, hai mắt mê ly, giơ lên ngọc bình rót.

“Ực...”

Còn Tố Nữ thì đã sớm mơ mơ màng màng, giơ bình rượu cụng bình với tỷ tỷ.

Dao Trì cũng không tốt hơn bao nhiêu, xung quanh vương vãi bảy tám cái bình ngọc, hiển nhiên đã uống chừng đó rồi, tửu lượng cao nha.

Mộc Phàm xem mà tấm tắc bảo lạ, lần đầu tiên các nàng tiếp xúc với tiên tửu, thế mà có thể uống nhiều như vậy.

Một là do thực lực cường đại, còn có một nguyên nhân nữa là do các nàng thuộc nhóm Tiên thiên thần linh đầu tiên, thể chất cường đại, tiên tửu tác động rất chậm, người bình thường uống một ngụm liền ngủ vùi rồi.

Nhưng tiên tửu chính là tiên tửu, thần tiên uống vào cũng phải

say, huống hồ đây là tiên tửu Mộc Phàm mang ra từ Thiên Đình thượng cổ, không biết đã ủ bao nhiêu năm tháng.

Cả Mộc Phàm cũng không dám uống nhiều, uống vào sẽ lâng lâng, say ngả say nghiêng.

Thứ này uống ngon quá...”

“Tới... Chúng ta tiếp tục uống.”

Dao Trì giơ cao bình rượu, lắc lư cụng bình với Mộc Phàm làm hắn có chút buồn cười.

Đây còn là nữ thần sao, sao cảm giác giống một tửu quỷ, ba vị nữ thần này uống mê say rồi.

Sau này chẳng phải sẽ biến thành ba tên tửu quỷ sao, Mộc Phàm không khỏi có chút buồn cười, nhưng không từ chối, nàng nào mời cũng uống, uống một cách sảng khoái.

Một bình nối tiếp một bình, rất nhanh lại có thêm một mớ bình rỗng.

Thịt Tinh thú bị ăn sạch, rốt cuộc có một vị nữ thần đã gục ngã, thân thể mềm mại nằm xuống ngủ khò khò.

“Huyền Nữ, dậy nào, tiếp tục uống.”

Nàng thứ nhất ngã xuống thế mà là Huyền Nữ, uống say mèm, Dao Trì lay lay, muốn nàng tiếp tục uống rượu.

Nhưng nàng thật sự say rồi, khuôn mặt đỏ rực, mắt không mở nổi, hoàn toàn gục ngã.

“Dao.... Dao... Tỷ tỷ.... Chúng ta tiếp... tiếp....”

Tố Nữ cầm bình rượu, thân thể loạng choạng, nói cũng không rõ, hai mắt mơ màng lẩm bẩm một câu rồi ngã quỵ trên mặt đất.

Phanh!

Vị nữ thần thứ hai gục ngã, Tố Nữ ngã xuống bên cạnh tỷ tỷ nàng,

hai tỷ muội ngủ rồi, chỉ còn lại mình Dao Trì vẫn uống.

“Khanh khách... Tỷ muội các ngươi quá kém, mới uống chút mà ngã rồi sao?”

Dao Trì đỏ mặt, cười nhạo nhìn Huyền Nữ cùng Tố Nữ đã say ngã, nói xong lại muốn uống một ngụm, kết quả lảo đảo ngã vào người Mộc Phàm.

Nàng say đổ.

“Thiên Đế... Tới, tiếp tục... Uống...” Dao Trì lẩm bẩm một câu, cuối cùng hoàn toàn ngủ say.

Nhìn ba nữ thần gục ngã, Mộc Phàm vốn muốn uống tiếp cũng cảm thấy mơ màng, không biết đã uống bao nhiêu.

Hắn lập tức vận chuyển tiên lực, muốn hoá giải tác dụng của tiên tửu, nhưng tiên tửu không bình thường, đã sớm dung nhập vào trong máu, thậm chí thẩm thấu cả linh hồn, khiến cả tiên hồn đều say.

“Các ngươi thật là, uống mấy bình liền say rồi.”

Mộc Phàm lắc lắc đầu, buồn cười nhìn ba nàng, nhưng mình cũng không có biện pháp hóa giải tác dụng của rượu.

“Ai da, uống đến lâng lâng rồi.” Mộc Phàm lại lắc lắc đầu lần nữa.

Hắn kinh ngạc nói: “Kỳ quái, không phải là rượu này quá thời hạn, xuất hiện vấn đề chứ?”

“Theo đạo lý mà nói thì tiên hồn của mình không có khả năng chịu ảnh hưởng nha, hệ thống, ra đây.”

Mộc Phàm kêu gọi hệ thống, đáng tiếc, hệ thống yên lặng, không có một chút động tĩnh, gọi thế nào cũng không đáp lại.

Đầu càng lúc càng choáng, Mộc Phàm cảm giác mình hoa mắt, chóng mặt, lần đầu tiên xuất hiện loại trạng thái khó chịu này.

Hắn say, không sai, thế mà uống say.

“Chắc chắn tiên tửu cất quá lâu, hết thời hạn rồi.”

Mộc Phàm che trán, hai mắt mờ dần, nhìn Dao Trì trong lồng ngực, người nóng lên, đột nhiên vung bàn tay, liền thấy một đám sương mù ùa tới bao vây lấy các nàng, mang các nàng vào Dao Trì tiên cung.

Loảng xoảng!

Mộc Phàm nhoáng lên đi ra khỏi Dao Trì tiên cung rồi đóng cửa lại.

Hắn không ở lại bên trong, cũng không nhân cơ hội ba vị nữ thần say rượu mà làm gì cả.

“Hệ thống chó, lăn ra đây.”

Mộc Phàm vỗ vỗ đầu, trong lòng không ngừng mắng chửi.

“Ký chủ, dựa theo quán tính tư duy nam nhân loại các ngươi, không phải là ngươi nên ở bên trong hưởng thụ thật tốt, sau đó cùng ba vị nữ thần sinh một đống tiểu bảo bảo sao?”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà giật mình, tức khắc tỉnh táo.

Từ trong thân thể hắn có từng luồng hương rượu trào ra, toàn thân hắn khôi phục như bình thường.

“Cái hệ thống khốn nạn, mau nói, có phải ngươi động tay động chân hay không?” Mộc Phàm có chút tức giận hỏi.

Ai ngờ hệ thống lạnh nhạt đáp lại: “Ký chủ suy nghĩ nhiều, bổn hệ thống không có bất kỳ hành vi nào tổn hại ký chủ.”

“Vậy sao ta lại uống say, theo đạo lý mà nói, với thực lực hiện tại của ta thì không có khả năng say.” Tất nhiên là Mộc Phàm không tin.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Đó là do ngươi uống tiên tửu quý giá được ủ trên chục tỷ năm, có thể không say được sao?”

“....”

Lúc này Mộc Phàm mới nhớ tới hình như là thật, tiên tửu của Thiên Đình quý giá, cất giữ không biết bao nhiêu năm tháng, kẻ nào uống cũng phải say.

“Thứ ngươi uống không phải rượu mà là đạo.”

Câu này của hệ thống làm Mộc Phàm ngạc nhiên, bất ngờ.

Đạo sao?

“Đùa gì vậy?”

Mộc Phàm ngây ngốc, không phải là rượu sao, sao lại nói tới “Đạo” rồi.

Chỉ nghe hệ thống từ từ giải thích: “Những bình tiên tửu này được ủ hơn chục tỷ năm, lắng đọng qua năm tháng dài dòng, sớm đã ấp ủ ra một cổ đạo vận.”

“Đúng là đạo vận này làm kẻ uống trầm mê trong đó, không thể kiềm chế, do đó trạng thái say rượu cũng là ngộ đạo, gọi cách khác là đạo uẩn.”

Nghe giải thích xong, Mộc Phàm đã hiểu, tiên tửu ấp ủ ra một tia đạo vận, có thể làm kẻ uống đắm chìm bên trong, ngộ ra đạo của mình.

“Thì ra là thế.” Mộc Phàm suy tư gì đó, khó trách chính mình sẽ say, đạo ý sẽ làm người ta trầm mê.

Ngẫm lại cũng rất bình thường, Mộc Phàm không những không bực bội, ngược lại lộ vẻ hưng phấn.

Như vậy chẳng phải là nói tiên tửu có đạo vận, uống rượu cũng có thể ngộ đạo, quả thực cực kỳ trâu bò nha.

“Tiên tửu chỉ có thể giúp ngộ đạo một lần, ký chủ vừa mới bỏ lỡ cơ hội.”

Ai ngờ trong đầu lại vang tiếng hệ thống, nó dội cho Mộc Phàm một chậu nước lạnh, làm hắn lạnh từ đầu đến chân.

“Ta lỗ lớn rồi.”

Mộc Phàm kêu rên, cảm giác mình lỗ nặng, thế mà chỉ được một lần ngộ đạo, tìm hiểu đại đạo.

Vừa rồi hệ thống cũng biết điểm này nên mới không đáp lời Mộc Phàm.

Nếu hắn ở bên trong thảo luận triết lý âm dương cùng ba vị nữ thần tuyệt đại, có khả năng trực tiếp hiểu được bản chất âm dương, lĩnh ngộ chân ý của Thiên Đạo.

Đáng tiếc, hắn đã bỏ lỡ.

“Hệ thống chó, sao ngươi không nói sớm.” Mộc Phàm có chút hối hận, hiện tại hối hận còn kịp sao?

Ong!

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có một hơi thở cường đại bùng nổ từ Dao Trì tiên khiến Mộc Phàm giật mình.

Hắn giương mắt nhìn, cảm nhận được hơi thở này không ngừng tăng lên, hiển nhiên là đang đột phá.

“Dao Trì đột phá sao?”

Mộc Phàm ngây ngốc, Dao Trì này thế mà đột phá tu vi, xem tình huống là muốn bước vào cấp Hắc động rồi.

Oanh!

Còn chưa có xong, từ trong tiên cung lại có hai hơi thở cường đại bộc phát, một đen một trắng đan xen.

Đó là hơi thở của Huyền Nữ cùng Tố Nữ, thế mà cũng đột phá, sáng mù mắt Mộc Phàm rồi.

“Sao lại thế này, các nàng đồng loạt đột phá, có không nhìn nhầm chứ?”

Mộc Phàm cảm thấy không cân bằng, mình ngộ đạo mười năm,

tiềm tu năm mươi năm mới đột phá cảnh giới, vì sao ba nàng này say rượu một trận đã đột phá.

“Các nàng bật hack đi?”

Hắn khiếp sợ, quả thực không thể hiểu nổi.

“Ký chủ, đừng kinh ngạc, trong thịt Tinh thú ẩn chứa quy tắc Thiên Đạo hoàn chỉnh trong tương lai, các nàng vô ý lĩnh ngộ ra nhiều quy tắc hoàn chỉnh hơn.”

"Thêm đạo vận trong tiên tửu nữa thì chuyện đột phá rất bình thường, nếu bật hack thì cũng là ký chủ ngươi giúp các nàng bật hack đó.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Hoá ra là mình giúp các nàng bật hack, không sai, Tinh thú chính là Tinh không cự thú tương lai, căn bản không phải sinh vật thời đại này.

Thuộc nhóm Tiên thiên thần linh đầu tiên, Dao Trì, Huyền Nữ và Tố Nữ đều được ăn thịt Tinh không cự thú của tương lai, có ẩn chứa dấu vết Thiên Đạo hoàn chỉnh, từ đó ngộ đạo.

Thêm đạo vận trong tiên tửu, hai thứ chồng lên, không khác gì bật hack, trực tiếp ngộ đạo đột phá.

Nói bật hack thì Mộc Phàm chính là người bật hack cho các nàng.

“Trong lúc vô tình ta đây đã bật hack dùm nha.”

Mộc Phàm cười khổ, cảm giác trong lòng có chút bi thương, mình đã bỏ lỡ một cơ hội rất tốt.

Ba nữ thần say rượu, mình thế mà không làm gì, thật là lãng phí nha, xứng đáng bị sét đánh.

Oanh!

Theo ba hơi thở liên tục tăng lên, đột nhiên trong hư không xuất hiện vô số dị tượng.

Trong Dao Trì tiên cung, ba bóng dáng xinh đẹp chậm lơ lửng, xiêm y trên người biến mất do đột phá, ba nàng từ trạng thái huyền tỉnh lại.

Đầu tiên, ba nữ thần đồng thời sửng sốt, bởi vì quần áo trên người các nàng đều đã biến mất, đang trần như nhộng.

“Đã xảy ra chuyện gì, đồ của ta đâu, sao tu vi lại đột phá rồi?”

“Còn nữa, không phải lúc nãy đang uống rượu sao, ta vào đây bằng cách nào?”

“Uống rượu?”

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ sửng sốt, lúc này mới nhớ tới vừa nãy đang uống rượu, sau đó liền....

Các nàng nhớ rõ mình đã uống say, nhớ tới khoảng khắc say rồi ngã ra, mặt ba nàng tức khắc đỏ lên.

Bởi vì các nàng nhớ mang máng Mộc Phàm đã đưa mình vào Dao Trì tiên cung, sau đó liền không biết gì nữa.

“Khốn nạn!”

“Chẳng lẽ hắn, hắn...”

Huyền Nữ tức giận, tiên lực trong cơ thể trào ra, hóa thành một bộ váy bao bọc cơ thể, cả người tản ra một hơi thở lạnh băng cao quý.

Tố Nữ dứt khoát hơn, cả người tràn ngập Cửu u chi khí, dày đặc đáng sợ.

Sắc mặt Dao Trì liên tục biến đổi, không biết chuyện như thế nào, chẳng lẽ các nàng bị Mộc Phàm...

Nghĩ vậy, vẻ mặt nàng trở nên khó coi, nhưng sau khi kiểm tra thân thể lại phát hiện mình hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có như mình nghĩ, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng không biết vì sao lại có chút cảm giác mất mát, thật kỳ

quái.

“Khốn nạn, ta đi tìm hắn tính sổ.”

Huyền Nữ cùng Tố Nữ thở phì phò giết ra ngoài, muốn tìm Mộc Phàm tính sổ.

Dao Trì muốn mở miệng nhắc nhở một câu nhưng hai tỷ muội đã hấp tấp lao ra rồi, chỉ có thể bất dĩ nhanh chóng lắc mình đuổi theo.

Nhưng vừa ra ngoài, ba nữ lại không thấy bóng dáng Mộc Phàm.

Chương 465: Ma đế

Vèo!

Trong hư không mênh mông, vật chất hỗn độn sôi trào, một bóng dáng đang di chuyển nhanh chóng.

Đúng là Mộc Phàm, hắn vừa đi ra từ Dao Trì thánh cảnh.

Cũng không phải bởi vì ba nàng tỉnh lại mới rời đi mà là hệ thống đột nhiên nhắc nhở, phân thân thần linh sắp hoàn thành tiến hóa.

“Hệ thống, phân thân của ta ngủ say lâu như vậy mới thức tỉnh sao?”

Mộc Phàm vừa đi vừa dò hỏi.

Phân thân thần linh của mình vốn đang lột xác, nhưng vừa rồi hệ thống nói phân thân sắp tỉnh, hơn nữa sắp hoàn thành quá trình tiến hóa.

Điều này làm cho Mộc Phàm rất là vui sướng, có một phân thân cường đại trợ giúp, chiến lực càng mạnh hơn rồi.

Hệ thống nói ở nơi này có cơ hội để phân thân của mình lột xác đến mức cuối cùng.

Bởi vì đang ở thời kỳ vũ trụ sơ khai, Tiên thiên thần thai dựng dục thất bại có thể nhân cơ hội này dựng dục thành công, trở nên càng cường đại hơn.

Cho nên Mộc Phàm liền rời khỏi Thánh cảnh, một đường đi sâu vào hư không hỗn độn.

“Ký chủ, thần linh được vật chất hỗn độn cùng ám năng lượng thuần tuý nhất trong dựng dục mới xem như Tiên thiên thần linh thật sự.”

Trong đầu truyền đến hệ thống giải thích.

Hệ thống dừng một chút tiếp tục nói: “Chỉ cần ký chủ thả phân

thân thần thai ra hấp thu vật chất hỗn độn cùng ám năng lượng là có thể lột xác một cách hoàn mỹ, trở thành Tiên thiên thần linh, yếu nhất cũng là cấp Hắc động."

Mộc Phàm nghe mà động tâm.

Hắn quyết định vào sâu trong hư không hỗn độn mạo hiểm, để phân thân để vào trong vật chất hỗn độn cổ xưa nhất, nguyên thủy nhất còn sót lại sau vũ trụ nổ mạnh.

"Còn chưa tới sao?" Mộc Phàm có chút nóng nảy.

Chỉ nghe hệ thống nói: "Căn cứ theo tính toán, ở chính phía trước có một mảnh vật chất hỗn độn cổ xưa, nơi đó có một đám vật chất hỗn độn có thể dựng dục một siêu tinh hệ."

Vèo!

Đang nói, Mộc Phàm xuyên qua thật mạnh hắc ám, rốt cuộc thấy khu vực mà hệ thống tính toán, quả nhiên khắp khu vực này tràn ngập vật chất hỗn độn khủng bố.

Còn có một loại năng lượng không thấy được, ám năng lượng, năng lượng dựng dục vũ trụ cùng tinh hệ, cực kỳ dồi dào.

Vừa vào nơi này, Mộc Phàm liền thấy một đám vật chất hỗn độn cổ xưa đang không ngừng bành trướng, dựng dục một tinh hệ.

Nếu dựng dục thành công, sẽ có một tinh hệ khổng lồ ra đời, giống như hệ Ngân hà.

Nhưng quá trình dựng dục lại xuất hiện một vấn đề, căn cứ theo hệ thống tính toán, sẽ dựng dục thất bại, đúng lúc phù hợp để Mộc Phàm sử dụng.

Nếu dựng dục thất bại, vậy thì tác thành cho phân thân của mình, dựng dục phân thân chẳng phải càng tốt hơn sao.

"Hệ thống, làm như thế nào?"

Mộc Phàm có chút chờ mong hỏi.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ chỉ cần nạp năm trăm ngàn tỷ, đưa phân thân vào trong đó là có thể hấp thu vật chất hỗn độn dựng dục tinh hệ bên trong.”

“....” Mộc Phàm nghe xong hết chỗ nói rồi.

Thì ra là muốn nạp tiền, còn đang thắc mắc vì sao hệ thống đột nhiên có lòng tốt nhắc nhở như vậy, còn không phải là để hắn nạp tiền sao?

Mộc Phàm trợn trắng mắt, tuy rằng rất buồn bực nhưng vẫn là quyết định nạp tiền, dù sao có thêm một phân thân Tiên thiên thần linh cường đại là một chuyện tốt.

Phân thân có thể giúp mình làm rất nhiều chuyện, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

“Đi thôi.”

Chỉ thấy Mộc Phàm phất tay bắn ra một luồng sáng, trông như cái kén, bên trong có một bóng người đang ngồi, có chín phần tương tự như Mộc Phàm.

Đúng là Tiên thiên thần thai, phân thân duy nhất của hắn.

Ong!

Thần thai bay vào trong đám vật chất hỗn độn phía trước, nháy mắt dung nhập, đắm chìm trong vật chất hỗn độn, bắt đầu hấp thu năng lượng vật chất tiến hành lột xác.

Thần thai vốn dựng dục thất bại, giờ được Mộc Phàm mang về vũ trụ sơ khai, tự nhiên có khả năng bổ khuyết, cho nên đây là cơ duyên của phân thân.

Theo phân thân thần thai dung nhập vào đám vật chất hỗn độn kia, từ cơ thể Mộc Phàm có một cổ lực lượng thần bí trào ra, bắt đầu giúp phân thân luyện hóa, lột xác, thăng cấp.

Lực lượng của hệ thống rất thần bí, rất cường đại, dưới sự trợ giúp của hệ thống, thần thai bắt đầu dựng dục lần nữa, lột xác từ trong ra ngoài.

Hấp thu vật chất hỗn độn trong vũ trụ sơ khai, bắt đầu gia tăng toàn diện, hóa thành Tiên thiên thần linh thuộc nhóm đầu tiên trong vũ trụ.

Tiên thiên thần linh thực sự có lực lượng vô cùng khủng bố, còn có năng lực độc đáo thuộc về chính mình cùng với chí bảo cộng sinh.

Thần thai trước kia dựng dục thất bại, tự nhiên không có chí bảo cộng sinh, nhưng hiện tại lại bắt đầu dựng dục ra chí bảo cộng sinh mới.

Điều này làm Mộc Phàm rất tò mò, rốt cuộc có thể dựng dục ra thứ gì đây?

Ầm...

Lúc này, sương mù hỗn độn vô tận hội tụ, các loại năng lượng, vật chất hỗn độn dũng mãnh ùa tới.

Hơn nữa có thêm hung thần chi khí, vũ trụ sơ khai tràn ngập một loại hơi thở hủy diệt, bị một lực lượng vô hình lôi kéo.

Đây là đang dựng dục chí bảo, chí bảo cộng sinh hấp thu hỗn độn sát khí thành hình, hiển nhiên là một kiện hung khí tràn ngập tính hủy diệt.

“Hệ thống, đang dựng dục hung binh, biến thành ma thần sao?”

Mộc Phàm nhíu mày, trong lòng khó hiểu, chẳng lẽ muốn biến thành một tên Tiên thiên ma thần, dù sao cắn nuốt nhiều hỗn độn hung khí như vậy, không biến thành ma thần cũng không được nha.

Nhưng có làm sao đâu, thần cũng tốt, ma cũng tốt, chỉ cần cường đại là được.

Dần dần, Mộc Phàm thấy trong vật chất hỗn độn bắt đầu ngưng tụ ra một binh khí, hình như là một cây thương, sát khí tận trời, tràn ngập hơi thở hủy diệt.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, hư không hỗn độn dao động mãnh liệt, một hơi thở khủng bố tràn ra, kinh động không ít thần linh cường đại.

Trong lúc nhất thời, không ít thần linh chú ý tới nơi này.

“Có thần linh xuất thế?”

Không ít Tiên thiên thần linh sôi nổi có suy đoán, là một thần linh mới ra đời.

Không ít thần linh cường đại chỉ cảm nhận một chút liền không để ý nữa, thường xuyên có thần linh ra đời cho nên cũng không chú ý nhiều, không hiếm lạ gì.

“Có thần linh ra đời.”

Ở Dao Trì thánh cảnh, Huyền Nữ, Tố Nữ cùng Dao Trì đồng thời chấn động, cảm nhận được hơi thở vận mệnh chú định này.

Giống như sự có sự chúc mừng đến từ Thiên Đạo, biểu thị một Tiên thiên thần linh hoàn toàn mới đã ra đời, lại thêm một thành viên trong nhóm thần linh đầu tiên.

Không ít thần linh chú ý nhưng phần lớn đều không thèm để ý.

“Kỳ quái.”

Dao Trì nhíu mày, kinh ngạc nói: “Vì sao cảm giác hơi thở này có chút tương tự với hắn?”

Kẻ nàng nói tới chính là Mộc Phàm, cảm giác hơi thở của thần linh mới này có chỗ giống với Mộc Phàm nên cảm thấy kỳ quái.

Huyền Nữ cùng Tố Nữ cũng nhận ra, hai người liếc nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt nhau.

Nhưng các nàng không nghĩ ra, chỉ có thể suy đoán là thần linh này có quan hệ với Mộc Phàm, hoặc là ra đời ở cùng một nơi.

“Tên khốn nạn này, chạy thật nhanh.”

Huyền Nữ thở phì phò hừ một tiếng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Gia hỏa vô sỉ này, khi dễ chúng ta xong liền chạy mất, dám chuốc say chúng ta."

"Không thể buông tha hắn."

Huyền Nữ, Tố Nữ hận Mộc Phàm đến ngứa răng, vô cùng xấu hổ và giận dữ, cảm giác bị Mộc Phàm vấy bẩn.

Dao Trì bên cạnh rất muốn nói rằng các nàng không có bị gì, Mộc Phàm không hề chạm vào các nàng, nhưng đang tức giận nên Huyền Nữ cùng Tố Nữ không nhận ra.

Mộc Phàm không có chạm vào các nàng, nếu không thì không phải bộ dáng này rồi.

Lúc này, ở chỗ sâu trong hư không hỗn độn, Mộc Phàm tràn đầy chờ mong nhìn về sương mù hỗn độn phía trước, từ bên trong có một bóng dáng chậm rãi đi ra.

Đúng là phân thân của Mộc Phàm, một Tiên thiên thần linh hoàn toàn mới.

Dáng vẻ rất giống Mộc Phàm, trong tay cầm một cây thương, đúng là chí bảo cộng sinh, sát khí tận trời, tràn ngập hơi thở giết chóc cùng hủy diệt.

Trên thân thương có hai chữ, Thí thần.

"Thí thần thương?"

Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, nhìn cây thương tràn ngập hơi thở giết chóc cùng hủy diệt này, thế mà là Thí thần thương?

Phân thân của hắn dựng dục ra Thí thần thương làm chí bảo cộng sinh, có chút khó hiểu nha, cảm thấy quái dị, không phải là giả đi?

"Hệ thống, nó thật sự là Thí thần thương?"

Mộc Phàm vẫn không thể tin được, dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: "Đúng vậy ký chủ, chí bảo cộng sinh của

phân thân chính là Thí thần thương, có gì mà kỳ quái?"

"Không kỳ quái sao?" Mộc Phàm không lời gì để nói.

Hệ thống này làm hắn dở khóc dở cười, Thí thần thương nha, có thể trực tiếp dựng dục ra Tiên thiên chí bảo thế này, có phải quá giả hay không.

Đáng tiếc, hệ thống nói bình thường, dù sao có sức mạnh to lớn của hệ thống thì dựng dục ra thứ gì cũng không kỳ quái.

"Chậc chậc, phân thân này của ta trâu bò nha, dĩ nhiên có Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương làm chí bảo cộng sinh, ta cũng thèm đỏ mắt đây."

Mộc Phàm có chút kinh ngạc cảm thán đi vòng quanh phân thân, cảm nhận được phân thân tản ra hơi thở thần linh khiếp người.

Đây là khí chất đặc thù thuộc về Tiên thiên thần linh.

Hắn kiểm tra phân thân một hồi, sau đó yên lặng cảm ứng tình trạng của phân thân, tự nhiên không có chút vấn đề gì, vẫn do hắn khống chế.

Phân thân chính là phân thân, vĩnh viễn không thoát khỏi sự trói buộc của bản thể.

Mộc Phàm kiểm tra rồi một lần, biết rõ tình trạng của phân thân, sau khi trải qua lột xác, phân thân trở thành Tiên thiên thần linh, lại còn thức tỉnh một loại năng lực đặc thù của Tiên thiên thần linh.

"Giết chóc, hủy diệt chi lực?" Mộc Phàm nhíu mày.

Chỉ có thể cảm ứng mơ hồ, cụ thể thì cần phân thân tự thi triển mới có thể biết rõ rốt cuộc là năng lực cường đại như thế nào.

"Rất tốt, hiện tại đã có đủ thực lực đi khiêu chiến Tiên thiên thần linh khác."

Nhìn phân thân trước mắt với bộ dáng lạnh nhạt, tàn khốc, Mộc Phàm rất hài lòng, quyết định đi khiêu chiến vài Tiên thiên thần

linh khác.

“Càng nhìn càng giống như ma, hay gọi là Ma đế đi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhìn phân thân trước mắt, đặt cho một cái tên.

Ma đế, tồn tại tôn quý nhất trong ma, đại biểu cho sự vô thượng, tất nhiên là có đạo lý.

“Đi thôi, đánh bại các thần linh khác, khiến cái danh Ma đế vang dội.”

Đặt tên xong, Mộc Phàm hạ mệnh lệnh cho phân thân đi khiêu chiến các Tiên thiên thần linh khác.

Vèo!

Phân thân lạnh nhạt, không rên một tiếng, lắc mình phá không biến mất, chấp hành mệnh lệnh của Mộc Phàm.

“Ta cũng phải tìm mấy tên Tiên thiên thần linh thử tay mới được.”

Nhìn phân thân rời đi, Mộc Phàm lầm bầm một câu, quyết định cũng đi khiêu chiến vài tên thần linh cường đại.

“Nếu không thì đi chơi chết Thái Nhất trước?”

Mộc Phàm nheo mắt, nghĩ xong lập tức xoay người biến mất trong hư không hỗn độn mênh mông.

Hắn muốn đi tìm Thái Nhất tính sổ, đã có thực lực, vậy thì trực tiếp giết tới cửa thôi.

Chương 466: Đại chiến Thái Nhất

Chỗ sâu trong hư không hỗn độn, có một viên sao trời cổ xưa lơ lửng ở nơi đó, bốn phía có từng quầng màu đen ngang dọc.

Nó chính là Hắc động thiên thể, do hành tinh cổ xưa diễn hóa thành, có lực cắn nuốt cường đại, tất cả vật chất hỗn độn, ám năng lượng trong phạm vi mười dặm đều bị hút vào.

Hố đen đáng sợ cắn nuốt tất cả, ánh sáng cũng không ngoại lệ.

Mà ở trên Hắc động thiên thể có một bóng dáng đầu người thân rắn đang ngồi xếp bằng, hơi thở vô cùng khủng bố.

Người này đúng là Thái Nhất, kia là bản thể của hắn, thân thể hiện tại của hắn là Pháp thể, cả người được bao phủ một tầng hắc quang.

Hắn đã bước vào cấp Hắc động, thật sự bước vào cấp độ cường đại này.

Trên đỉnh đầu Thái Nhất có một cái chung xám xịt bay lơ lửng, buông xuống từng luồng khí hỗn độn, thu hút và luyện hóa vật chất hỗn độn để hắn cắn nuốt.

Ong!

Đột nhiên, Hỗn độn chung độn nhiên run lên, nở rộ ánh sáng làm Thái Nhất bừng tỉnh.

“Kẻ nào?”

Thái Nhất chợt quát một tiếng.

Không chờ hắn phản ứng thì Hỗn độn chung kêu loảng xoảng, chấn động mãnh liệt khiến không gian chung quanh vỡ nát.

Trong hư không hỗn độn có một bóng dáng chậm rãi hiện lên, xuất hiện trước mặt Thái Nhất.

“Là ngươi?” Nhìn thấy người tới, đồng tử Thái Nhất co rụt lại, lộ vẻ phẫn nộ.

Người tới đúng là Mộc Phàm, hắn kinh ngạc nhìn Thái Nhất, vừa rồi bị chặn, sau khi gia hỏa này đột phá quả nhiên vô cùng cường đại.

“Chậc chậc, không nghĩ tới ngươi có thể ngăn trở cản ta đánh lén, Tiên thiên chí bảo của ngươi rất không tệ.”

Mộc Phàm vừa đi tới vừa nói, ánh mắt nhìn Hỗn độn chung trở nên nóng bỏng.

Chí bảo của gia hỏa này thật mạnh, thế mà chặn đứng một quyền của hắn.

Nhìn Mộc Phàm, sắc mặt Thái Nhất âm trầm, lạnh băng, hừ nói: “Bổn tọa cũng không nghĩ tới ngươi còn dám đưa tới cửa tới.”

“Nếu đã tới, vậy để mạng lại đi.”

Nói xong, hơi thở của Thái Nhất bùng nổ, ầm ầm chấn động tám phương.

Hơi thở cường đại tràn ngập, hắn đứng dậy, sau lưng hiện lên từng quả cầu năng lượng đen nhánh, tựa như hố đen, cắn nuốt khí hỗn độn chung quanh.

Tư tư...

Chín quả cầu năng lượng màu đen hội tụ, tản ra hơi thở hủy diệt hết thảy.

“Hắc phệ tịch diệt.”

Cùng với một tiếng hét giận dữ, chín quả cầu năng lượng màu đen đồng thời bắn tới, hơi thở cường đại đập vào mặt, mang theo lực lượng huỷ diệt khủng bố.

Mộc Phàm cảm nhận được uy hiếp mạnh mẽ từ Thái Nhất, không dám lơ là, phóng xuất toàn bộ tu vi.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, tiên quang đan xen, bao phủ toàn thân Mộc Phàm, sau lưng xuất hiện tiên hoàn, tản ra một cổ uy áp chí cao vô thượng.

“Xem ta phá!”

Mộc Phàm quát lạnh, vung tay tung một quyền, hư không sụp đổ, không chịu nổi một quyền khủng bố này.

Quyền ý cường đại trực tiếp xỏ xuyên qua hết thảy, ầm ầm ầm đánh vào chín quả cầu năng lượng màu đen.

Phanh!

Cùng với một tiếng vang, quả cầu năng lượng màu đen thứ nhất nổ tung, bị đánh nổ, quyền ý ù ù đánh tới, lại đánh nổ thêm một quả cầu năng lượng màu đen nữa mới tiêu tán.

Một quyền của Mộc Phàm thế mà trực tiếp đánh nát hai quả cầu năng lượng màu đen, nhưng vẫn còn dư lại mấy quả đồng thời nện vào người.

Bang!

Mộc Phàm bị năng lượng nổ mạnh bao phủ.

Lực lượng huỷ diệt tàn sát bừa bãi, phá hủy vật chất và năng lượng trong phạm vi mười vạn dặm, tạo thành một vùng chân không.

Thái Nhất lộ vẻ khinh thường, nhưng nụ cười nhanh chóng đọng lại vì thấy trung tâm vụ nổ có một bóng dáng ẩn hiện.

“Không chết sao?” Hắn kinh ngạc, ở trung tâm vụ nổ, Mộc Phàm được sương mù bao vây bước ra.

Lực lượng huỷ diệt không có biện pháp giết chết Mộc Phàm, hắn không tổn hao gì cả, ngược lại hơi thở càng cường đại hơn, hư không chung quanh đều bắt đầu vặn vẹo.

Thân thể hắn như một hố đen siêu cấp, cắn nuốt lực lượng huỷ diệt chung quanh.

“Ngươi đột phá rồi?” Sắc mặt Thái Nhất thay đổi, rốt cuộc cũng ý thức được Mộc Phàm đã đột phá tới cấp Hắc động như hắn.

Mộc Phàm cười nói: “Không sai, vừa đột phá, đang muốn dùng ngươi để luyện tập đây.”

“Ngươi tìm chết!” Thái Nhất bị chọc giận.

Oanh!

Hai cổ hơi thở va chạm, xé rách sương mù hỗn độn.

“Thái Nhất, tới chiến đi.”

Chỉ nghe một tiếng hét giận dữ, Mộc Phàm dẫn đầu tấn công, lắc mình vung tay tung một quyền, liền mạch lưu loát, quyền ý cường đại đập vào mặt làm Thái Nhất kinh hoảng.

Áp bách quá mãnh liệt, thậm chí làm hắn có loại cảm khác không cách nào chống lại, thu hồi sự khinh bỉ đối với Mộc Phàm, không thể không cẩn thận.

“Hắc miện diệt thế.”

Đột nhiên, hai tay Thái Nhất đan chéo, sau lưng lại xuất hiện chín quả cầu năng lượng màu đen, nhưng lúc này chúng bay lên đỉnh đầu, không ngừng dung hợp.

Chín quả cầu năng lượng màu đen hợp nhất, hóa thành một quả cầu năng lượng càng khủng bố hơn, tản ra hắc ám khủng bố vô tận, không gian vặn vẹo.

Oanh!

Hai tay Thái Nhất giơ lên cao, quả cầu năng lượng màu đen to lớn hung hăng nện xuống, lực lượng huỷ diệt cường đại một đường đánh nát hư không hỗn độn.

“Giết!”

Mộc Phàm quát lớn, nhanh chóng tung một quyền nện vào quả cầu năng lượng màu đen, lực lượng hai bên va chạm thế mà tạo thành cảnh tượng tịch diệt.

Mộc Phàm cùng quả cầu năng lượng kia đang giằng co, một quyền không có thể đánh nổ nó, còn bị kéo chân.

“Ngươi cũng chỉ như thế.” Thái Nhất cười lạnh.

Mộc Phàm hừ nhẹ: “Phải không, vậy ngươi liền nhìn cho kỹ.”

Oanh!

Vừa dứt lời, Mộc Phàm vung cánh tay, đột nhiên bộc phát ra một cổ lực lượng cường đại hơn, ầm ầm ầm xỏ xuyên qua quả cầu năng lượng màu đen.

Chỉ trong nháy mắt, quả cầu năng lượng đã bị Mộc Phàm đánh nổ, cường thế giết tới trước mặt Thái Nhất, hơi thở khiến tóc Thái Nhất bay phần phật, đôi mắt trừng to.

“Thái Nhất, nhận lấy cái chết!”

Mộc Phàm hét lớn, nắm tay nện vào mặt Thái Nhất, nắm tay cường đại ẩn chứa lực lượng hủy diệt khủng bố.

Đương!

Hỗn độn chung đánh úp lại, chặn một quyền của Mộc Phàm.

Nhưng một quyền này quá cường thế, nghiền ép, đánh cả Thái Nhất cùng Hỗn độn chung bay ra xa, thân thể hắn bị một quyền chấn nát một nửa.

“A....” Thái Nhất kêu thảm thiết, máu văng tung toé, bay ngược mấy chục vạn dặm rồi nện vào bề mặt Hắc động thiên thể.

Ầm!

Hắc động thiên thể chấn động, từng luồng từ trường cường đại không ngừng khuếch tán, chỉ thấy Hắc động thiên thể khổng lồ đột nhiên thu nhỏ lại.

Hắc động thiên thể khổng lồ thế mà thu nhỏ thành một hạt châu, sau đó Thái Nhất há miệng nuốt nó vào trong bụng.

Răng rắc, răng rắc!

Hơi thở của Thái Nhất nhanh chóng bò lên, không gian chung quanh không ngừng sụp đổ, khe hở không gian đan xen rậm rạp.

“Bổn tọa muốn nghiền ngươi thành tro.”

Thái Nhất giận dữ, vừa giao thủ liền bị Mộc Phàm áp chế, khó nén lửa giận, trực tiếp nuốt lấy bản thể của mình, bày ra tư thái cường đại nhất.

Đây mới là hình thái chiến đấu cuối cùng của Thái Nhất, hình thái mạnh nhất, Mộc Phàm cảm nhận được nguy hiểm.

“Thật mạnh.” Mộc Phàm nghiêm túc, cơ thể tản ra tiên lực, sương mù sáng lạn bao phủ thân thể hắn, mấy tiên hoàn sau lưng hội tụ, hóa thành một vòng thiên luân chậm rãi chuyển động.

Ong!

Một tiếng vù vù vang lên, Thái Nhất tế ra Hỗn độn chung, một kích tuyệt sát.

Đáng tiếc, Hỗn độn chung đã bị tiên đỉnh chặn lại.

Đương, đương đương đương!

Lúc này, hai kiện chí bảo không không ngừng va chạm, tạo ra cảnh tượng băng diệt.

Sao trời, vật chất cổ xưa xung quanh bị lực lượng của hai người chấn nát, trực tiếp hóa thành bột mịn, hoàn toàn bị phá huỷ.

“Giết!”

Mộc Phàm, Thái Nhất động thủ gần như cùng lúc, hai bóng dáng nhoáng lên, nháy mắt va chạm.

Quyền chưởng giao nhau, từng luồng sáng loé lên, năng lượng

cường đại từ cuộc chiến kinh động cường giả khắp nơi, bọn họ sôi nổi chú ý.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, trong hư không hỗn độn có hai tia sáng không ngừng va chạm, tốc độ càng lúc càng nhanh, tới cuối cùng đã không thể thấy bóng dáng cả hai.

Chỉ có thể thấy trong hư không hỗn độn không ngừng loé sáng, cùng với từng tiếng nổ mạnh, đại biểu cho nơi đó có hai cường giả đang giao chiến kịch liệt.

“Là Thái Nhất!”

“Ai đang giao chiến với hắn?”

Trong bóng tối có từng ánh mắt hướng về nơi này, cảm nhận được hơi thở của hai bên, thấy vô cùng áp lực.

Bọn chúng kinh ngạc, không biết kẻ nào đang giao chiến với Thái Nhất, hai bên có lực lượng ngang nhau.

“Hơi thở này...”

“Là hắn sao?”

“Thiên Đế!”

Ba bóng dáng xinh đẹp lặng yên xuất hiện bên ngoài Thánh cảnh, kinh dị nhìn về khu vực đại chiến, cảm ứng được hơi thở của Mộc Phàm.

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ ngạc nhiên vì phát hiện Mộc Phàm thế mà chiến đấu với Thái Nhất.

Thì ra gia hỏa này chạy tới tìm Thái Nhất.

“Hơi thở thật là khủng khiếp, cường đại hơn chúng ta quá nhiều.”

Huyền Nữ nhíu mày, kinh ngạc không thôi, chấn động vì sự cường đại của Mộc Phàm cùng Thái Nhất.

Các nàng vừa mới đột phá cấp Hắc động, trên lý luận là cùng cấp bậc, nhưng vì sao cảm giác dù Mộc Phàm hay Thái Nhất đều cường đại hơn các nàng rất nhiều đây?

Thật ra cùng cấp bậc cũng chia mạnh yếu, giống như thiên tài với người thường.

Nói tới kinh ngạc thì người phải kinh ngạc chính là Mộc Phàm đang giao chiến, trong lòng cực kỳ chấn động.

“Thực lực của Thái Nhất mạnh tới mức này sao?”

Đại chiến một hồi lâu, Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Thái Nhất, chiến lực của gia hoả này thật cường hãn nha, mình thế mà không thể bắt lấy đối phương.

Ầm ầm ầm...

Hai bên giao chiến kịch liệt, đã giao thủ mấy vạn chiêu, mỗi một lần va chạm đều gây ra vụ nổ mạnh, từng làn sóng lực xung kích đáng sợ nối tiếp nhau quét ngang tám phương.

Quanh thân Thái Nhất có mười quả cầu năng lượng màu đen, tựa như mười mặt trời màu đen, tản ra hơi thở diệt thế, mang đến cho Mộc Phàm áp lực rất lớn.

“Già thiên thủ!”

“Hoàng thiên ấn!”

Mộc Phàm vung hai tay, quyền chưởng biến hóa, tung ra cấm thuật, đánh đến Thái Nhất khổ không nói nổi, thậm chí có chút hoảng sợ.

Oanh!

Cả hai lại giao thủ kịch liệt, hai bên đột nhiên bay ngược ra ngoài, tích tụ lực lượng cường đại, đồng thời thi triển ra tuyệt kỹ.

“Thập nhật diệt thế!”

Thái Nhất rít gào một tiếng, mười quả cầu năng lượng màu đen

đồng thời bay không, tản ra lực cắn nuốt khủng bố, thế mà luân phiên chuyển động vòng tròn, sinh ra diệt thế chi lực.

Ầm ầm ầm...

Mười quả cầu năng lượng màu đen xoay tròn ép xuống, tất cả vật chất cùng năng lượng đều bị cắn nuốt sạch sẽ, một kích diệt thế đáng sợ khiến Mộc Phàm cảm nhận được nguy hiểm.

“Hừ!”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên cầm lấy một cây cung, kéo cung nhắm ngay mười quả cầu năng lượng, lực lượng cường đại trong cơ thể hội tụ.

Ong!

Chỉ thấy một mũi tên khủng bố mũi tên chậm rãi ngưng tụ thành hình, tản ra hơi thở tru thần diệt ma đáng sợ.

Chương 467: Mũi tên diệt mười tinh

Phốc!

Một tia sáng cắt qua hư không hắc ám, xì một tiếng, xỏ xuyên qua một quả cầu năng lượng màu đen, nháy mắt nổ tung.

Một mũi tên cường đại bắn nổ một quả cầu màu đen.

Ong!

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại bắn ra một mũi tên, mũi tên cường đại mũi xé rách hắc ám, xỏ xuyên qua quả cầu năng lượng màu đen thứ hai.

Phanh, quả cầu năng lượng màu đen thứ hai nổ mạnh.

Hô hô hô...

Chỉ thấy Mộc Phàm không ngừng kéo cung, trước sau bắn ra mười mũi tên, phát tan tuyệt chiêu của Thái Nhất.

Ầm ầm ầm...

Mười quả cầu năng lượng màu đen tan biến, trong bóng đêm truyền đến tiếng nổ mạnh khủng bố, nuốt sống vật chất cùng năng lượng xung quanh, dần dần biến mất.

Khi tất cả tan đi, lộ ra bóng dáng Thái Nhất chật vật, thân thể thế mà trúng phải một mũi tên.

“Đáng chết.” Sắc mặt Thái Nhất âm trầm, rút mũi tên ra bóp nát.

Hắn bị thương, sau khi đột phá rốt cuộc đã bị thương, tuy rằng thương thế không nặng, chớp mắt liền khôi phục nhưng cảm thấy rất mất mặt.

Một mũi tên vừa rồi làm hắn hãi hùng khiếp vía, thế mà xuyên qua phòng ngự của Hỗn độn chung tổn thương hắn, hắn có thể không khiếp sợ cùng phẫn nộ sao.

“Thái Nhất, còn thủ đoạn gì cứ việc thi triển, bằng không thì ngươi không còn cơ hội.”

Mộc Phàm thu hồi Thí thần cung, hơi thở toàn thần đạt tới đỉnh điểm, Thái Nhất cảm thấy hãi hùng, áp lực tăng cao.

“Giết!”

Thái Nhất giận dữ hét to, cầm Hỗn độn chung cấp tốc đánh tới, ngưng đọng thời không, trấn áp hỗn độn.

Nguy hiểm!

Mộc Phàm cảm thấy nguy hiểm, nâng tiên đỉnh lên, tung một kích đáp lại.

Đương!

Tiên đỉnh và Hỗn độn chung va chạm, khiến thời không thác loạn, thế mà tạo ra một mảnh hồng mông hư vô, như khai thiên tích địa.

Sức mạnh to lớn của Mộc Phàm, Thái Nhất thế mà mang đến sự tàn phá khủng khiếp, không ngừng diễn biến thành một vùng hồng mông.

Đương!

Ầm ầm ầm...

Hai bên ngươi qua ta lại, tiên đỉnh, Hỗn độn chung cũng liên tục va chạm.

Giờ khắc này, Thái Nhất thăng hoa hết mức, thi triển ra bản lĩnh giữ nhà, có thể nói là tung hết thủ đoạn.

Nhưng Mộc Phàm không yếu hơn chút nào, tiên đỉnh có thể chống đỡ được Hỗn độn chung, hai kiện Tiên thiên chí bảo đan xen.

Trung tâm hai người giao chiến có một điểm năng lượng khủng bố, giống như diễn hóa cảnh tượng vụ nổ vũ trụ, làm vô số cường giả quan sát đều đổi sắc.

“Thật là lợi hại!”

“Sau khi đột phá, Thái Nhất càng cường đại hơn rồi.”

Có Tiên thiên thần linh yên lặng quan chiến, kinh hãi với thực lực cường đại của Thái Nhất.

Có thần linh lực chú ý tới bên đang giao chiến cùng Thái Nhất.

“Vị kia là ai?”

“Chưa bao giờ gặp qua nha, so với Thái Nhất, chỉ có hơn chứ không kém.”

Không ít thần linh giao lưu với nhau, đều không quen biết Mộc Phàm, giống như hắn đột nhiên xuất hiện, hấp dẫn ánh mắt của vô số thần linh.

Giờ khắc này, tư thái cường đại của Mộc Phàm khiến không ít thần linh chấn động.

Chỉ có Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ nhận biết Mộc Phàm, những Tiên thiên thần linh khác chưa bao giờ gặp hắn.

Cho nên bọn họ càng thêm tò mò, rốt cuộc từ nào toát ra tới, chẳng lẽ là tên thần linh vừa ra đời kia?

Cảm nhận kỹ thì hơi thở của Tiên thiên thần linh vừa ra đời kia có phần tương tự với vị cường giả thần bí trước mắt đang đại chiến với Thái Nhất.

“Dao Trì tỷ tỷ, thực lực của hắn thế mà cường đại như vậy?”

Nhìn thấy Mộc Phàm đại chiến Thái Nhất, hai tỷ muội Huyền Nữ, Tố Nữ chấn động.

Các nàng nhìn Dao Trì, muốn hỏi tin tức cụ thể về Mộc Phàm, đáng tiếc Dao Trì chỉ biết cười khổ lắc đầu.

“Ta cũng không biết nhiều về hắn, chỉ biết là hắn đột nhiên xuất hiện, Thiên Đạo không có ghi chép tin tức về hắn, không cách nào suy tính ra lai lịch.”

Dao Trì nghiêm túc nói.

Nàng đã sớm suy tính nhưng không có bất kỳ thông tin nào về Mộc Phàm, căn bản không được Thiên Đạo ghi chép.

Ầm...

Đột nhiên, một tiếng nổ vang chấn động tám phương, có năng lượng đáng sợ tàn sát bừa bãi, cả hai thế mà từ trong hư không hỗn độn giết đến lục địa.

Chỉ thấy hai bóng dáng vẫn đang giao chiến kịch liệt, ngươi qua ta lại, đánh nhau túi bụi.

“Phong thiên xích!”

Mộc Phàm đột nhiên nắm lấy thời cơ, thi triển một thức cấm thuật cường đại, từng sợi xích bung ra trực tiếp trói chặt Thái Nhất.

Sắc mặt Thái Nhất biến đổi, bùng nổ lực lượng trong cơ thể, kết quả phát hiện trong khoảng thời gian ngắn không thể thoát khỏi trói buộc.

Trước đó chưa từng thấy Mộc Phàm thi triển chiêu này, đột nhiên gặp phải nên không kịp trở tay.

“Không tốt!” Thái Nhất thầm than một tiếng.

Quả nhiên, hơi thở Mộc Phàm tiếp tục tăng lên, ngón tay đột nhiên loé lên tia sáng khủng bố, nguy cơ tử vong bao phủ tâm hồn Thái Nhất.

“Tiệt thiên chỉ!”

Trong khoảng khắc Thái Nhất bị khoá lại, Mộc Phàm không chút do dự thi triển Tiệt thiên chỉ, một ngón tay chọc tới vị trí giữa hai chân mày Thái Nhất, muốn tuyệt sát.

Ầm!

Hỗn độn chung chặn lại, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Thái Nhất cùng Hỗn độn chung đồng thời bị đánh rơi xuống, nện vào núi non

mênh mông.

Bụi mù bốc lên ngùn ngụt, núi non bị ép sụp, xuất hiện một cái hố to.

“Ngũ hành hợp nhất, hỗn độn vô cực!”

Ngay sau đó, hai tay Mộc Phàm đan chéo, thế mà thi triển Ngũ hành bí pháp chung cực, ngũ hành hợp nhất, diễn hóa một cổ hỗn độn vô cực chi lực.

Đây là sát chiêu mạnh nhất mà Mộc Phàm lĩnh ngộ sau khi bế ngoan, ngũ hành hợp nhất, diễn hóa một cổ hỗn độn chi lực xám xịt, ngưng tụ thành một quả cầu ám năng lượng.

Quả cầu năng lượng này ẩn chứa lực phá hoại vô tận, bay thẳng đến chỗ Thái Nhất.

Hắn biết Thái Nhất không dễ dàng chết như vậy cho nên không do dự thi triển chiêu thứ hai.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, mặt đất hỏng mất, trực tiếp sụp thành một hố to vạn dặm, bụi mù cuồn cuộn xen lẫn năng lương tàn dư phóng lên cao.

Giờ khắc này, bốn phương tĩnh mịch, tất cả Tiên thiên thần linh đều yên lặng dồn sự chú ý về trung tâm vụ nổ, suy đoán xem Thái Nhất có bị đánh chết hay không?

Ong ong ong...

Bụi mù tan đi, lộ ra cảnh tượng bên trong hố, Thái Nhất chật vật, loang lổ vết máu, đầu thiếu chút nữa bị một ngón tay xỏ xuyên qua rồi.

Nhờ Hỗn độn chung nên mới không bị Mộc Phàm xử lý, suýt nữa đã ngã xuống.

“Không chết sao?”

Mộc Phàm nheo mắt, lộ tia sáng nguy hiểm hiểm, trong cơ thể tu vi lại lần nữa sôi trào ngưng tụ, hơi thở kế tiếp bò lên.

“Tăng phúc gấp trăm lần!”

Hắn không chút do dự thu triển năng lực thiên phú, nháy mắt lao xuống, nện một quyền vào mặt Thái Nhất.

Đương!

Hỗn độn chung bị đánh bay ra ngoài, đâm vào núi non, còn Thái Nhất vừa mới khôi phục đã bị Mộc Phàm nện một quyền vào ngực.

Chỉ nghe một tiếng “Phanh”, Thái Nhất bị đánh nổ tung, máu thịt vẩy ra, có ánh sáng nở rộ.

“A... Thiên Đế, bổn tọa không để yên cho ngươi.”

Đột nhiên, từ ngọn núi lớn ở phương xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Thái Nhất, Hỗn độn chung vang lên chấn vỡ núi non, lập tức phá không đào tẩu.

“Muốn chạy sao?” Mộc Phàm giận tím mặt, Thái Nhất lại muốn chạy.

Hắn nhanh chóng thi triển Phong thiên xích, đáng tiếc chậm một bước, bản thể của Thái Nhất giấu trong Hỗn độn chung, vừa bị đánh nổ chỉ là một hóa thân.

Thái Nhất phát hiện mình có khả năng không phải đối thủ của Mộc Phàm nên tránh trong Hỗn độn chung để chạy trốn.

“Cấm đạo bia, giam cầm!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm tế ra một tấm bia hung hăng nện xuống.

Đương đương đương!

Hỗn độn chung liên tục phát ra ba tiếng vang lớn, làm vỡ nát thời không, thế mà thoát khỏi vùng phong toả của Cấm đạo bia.

Mộc Phàm đuổi theo mà sắc mặt hết sức khó coi, hắn thu hồi Cấm

đạo bia, lực lượng trong cơ thể tích tụ đến mức đỉnh điểm đột nhiên bộc phát.

“Liệt thiên quyền!”

Tuy rằng Cấm đạo bia không thể giam cầm Thái Nhất, nhưng vẫn trì hoãn một chút, Mộc Phàm thấy đối phương sắp trốn thoát liền thi triển cấm thuật.

Oanh!

Một quyền tung ra, hư không tan vỡ, quyền ý cường đại không gì cản nổi, hóa thành quyền ấn đánh vào Hỗn độn chung.

Chỉ nghe một tiếng “Đương”, Hỗn độn chung chấn động kịch liệt, phát ra từng tiếng rên rỉ.

“A....”

Trong chung truyền đến tiếng Thái Nhất kêu thảm thiết, tuy rằng Hỗn độn chung chặn một quyền của Mộc Phàm, nhưng uy lực của cấm thuật quá lớn, Thái Nhất bị chấn trọng thương.

Bản thể sao trời cua hắn đã nứt ra rồi, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

“Thiên Đế, bổn tọa với ngươi, không chết không thôi.”

Tiếng Thái Nhất truyền ra mang theo sự phẫn nộ, thê lương, làm đám Tiên thiên thần linh đang xem cuộc chiến sợ hãi.

“Thái Nhất, có bản lĩnh đừng chạy.”

Mộc Phàm hét to đuổi theo, một bước nhoáng lên, một đuổi một chạy chớp mắt liền biến mất trong hỗn độn mênh mông.

Giờ khắc này, Tiên thiên thần linh cùng các sinh linh cường đại mới ý thức được có một tên thần linh cường đại mới xuất hiện, còn mạnh hơn cả Thái Nhất.

“Thái Nhất bại sao?”

Không ít Tiên thiên thần linh hít hà một hơi, bị một màn trước mắt làm ngây ngẩn.

Thái Nhất thế mà bỏ chạy, hơn nữa trong quá trình chạy trốn còn bị trọng thương, quả thực không thể tin được.

Lúc này, chúng nó mới bắt đầu nhìn thẳng vào Mộc Phàm, tràn đầy sự kiêng kị.

“Thiên Đế sao?”

“Gia hỏa này thật cuồng.”

Không ít thần linh bị sự cuồng vọng của Mộc Phàm làm kinh hãi.

Gia hỏa này dám lấy danh hiệu là Thiên Đế, thật cuồng vọng, khiến không ít Tiên thiên thần linh căm thù.

Dù sao một câu mà Thái Nhất hô to trước khi đào tẩu làm không ít Tiên thiên thần linh sinh ra địch ý, chán ghét đối với Mộc Phàm.

“Thiên Đế!”

Lúc này, trong Dao Trì thánh cảnh, Huyền Nữ, Tố Nữ cùng Dao Trì liếc nhìn nhau, đều thấy được kinh ngạc trong mắt lẫn nhau.

“Chuyện chúng ta đột phá, có phải liên quan đến hắn hay không?”

Vẻ mặt Huyền Nữ phức tạp, vốn dĩ muốn tìm Mộc Phàm tính sổ, nhưng hiện tại tận mắt thấy Mộc Phàm đại chiến Thái Nhất, đuổi theo đối phương, lòng nàng chấn động sâu sắc.

Dù Huyền Nữ cùng Tố Nữ đã đột phá cấp Hắc động liên thủ cũng không đánh nổi Mộc Phàm.

Hơn nữa các nàng có thể đột phá còn nhờ công Mộc Phàm, hắn mời các nàng ăn thịt Tinh thú thần bí, uống đầy tiên tửu, trong đó ẩn chứa đạo vận cùng quy tắc giúp các nàng đột phá.

“Có lẽ thật sự là hắn giúp chúng ta đột phá.”

Dao Trì lẩm bẩm, trong lòng có chút phức tạp.

Còn tâm tình Mộc Phàm lúc này thì rất bực bội, bởi vì Thái Nhất đã chạy mất.

Chương 468: Phân chia vô hạn

Phanh!

Một đám hỗn độn vật chất nổ tung, tựa như tinh vân phát nổ.

Chỉ thấy một người nổi giận đùng đùng giết ra, đúng là Mộc Phàm, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Tên khốn này quá nhát gan, vậy mà bỏ chạy.”

Mộc Phàm đen mặt, tâm tình rất kém, thiếu chút nữa là có thể giết chết Thái Nhất rồi, lại để hắn chạy trốn, tâm trạng tự nhiên không tốt.

Hắn quan sát bốn phía, đã không cảm nhận được hơi thở của Thái Nhất, bốn phía là hư không mênh mông, có sương mù vô tận.

Còn có một ít hỗn độn tinh vân, các loại vật chất hỗn loạn, năng lượng cuồng bạo tràn ngập khu vực này, tựa như một vùng biển vô tận.

Nơi này là Hỗn độn thiên hải.

Vừa rồi một đường đuổi giết không chú ý, hiện tại dừng lại mới nhận ra đã chạy vào Hỗn độn thiên hải.

“Nơi này chính là Hỗn độn thiên hải sao?”

Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm túc, đã nhận ra sự khác thường, nơi này tràn ngập năng lượng sót lại sau vũ trụ nổ mạnh, cực kỳ hỗn loạn cùng nguy hiểm.

Vừa rồi đuổi giết Thái Nhất không chú ý, giờ rơi vào Hỗn độn thiên hải, không phân biệt rõ phương hướng rồi.

Nhớ tới Dao Trì từng nói trong Hỗn độn thiên hải có vô số bảo vật.

“Tổ long, Thiên phượng đều đến Hỗn độn thiên hải, nơi này cất giấu nhiều cơ duyên, có lẽ ta có thể tìm được một ít thứ tốt ở nơi này.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, không giết được Thái Nhất, vậy thì đi tầm bảo thôi.

Rốt cuộc tới cũng tới rồi, không tìm vài bảo vật mang về thì không thể nào nói nổi, không chừng có thể gặp được thứ tốt, thậm chí có thể thu hoạch một mớ.

Hiện tại hắn đang thiếu tiền nha, không kiếm tiền để nạp rồi thăng cấp, nói không chừng lần sau sẽ để Thái Nhất chạy trốn tiếp.

“Hệ thống, vì sao bản đồ không biểu hiện được khu vực này?”

Lúc này, Mộc Phàm muốn xem bản đồ, nhưng chỉ có một vùng u ám, không thấy gì cả.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Vũ trụ sơ khai, năng lượng tàn lưu từ vụ nổ cộng thêm từ trường quá mạnh, quá hỗn loạn, trừ khi ký chủ lại thăng cấp bản đồ lần nữa.”

“Thật vô dụng...” Mộc Phàm thầm mắng một tiếng, lại muốn nạp tiền thăng cấp bản đồ.

Hắn kiểm tra tài sản của mình, sắc mặt tức khắc trở nên khó coi, nghèo đến sắp không xu dính túi, nạp cái con khỉ.

Xem ra vẫn phải dựa vào bản thân.

“Nếu Tiểu Ách ở đây thì tốt rồi.” Mộc Phàm nhịn không được cảm thán một câu, nhớ tới Tiểu Ách.

Tiểu Ách có thân phận thần bí, hơn nữa có thể dễ dàng tìm được các loại bảo vật, điều này khiến Mộc Phàm nhớ tới nàng, nếu nàng ở đây chắc chắn sẽ tìm được vị trí chính xác của các bảo vật.

“Hệ thống, Tiểu Ách đáng tin cậy hơn ngươi nhiều, ngươi phải học hỏi người ta nhiều hơn.”

Mộc Phàm nói thầm một câu, biểu đạt sự bất mãn của mình.

“....” Hệ thống im lặng, giống như không còn lời gì để nói.

Mộc Phàm cũng không thể làm gì, hệ thống chó này chính là ưa

đòi tiền, không có tiền ngươi thì đừng hòng đạt được gì từ nó.

Đối với hệ thống, ngươi nạp tiền thì ngươi chính là ba ba, không nạp thì ngươi là cứt chó, không đáng một đồng.

Sắp xếp lại tâm tình, Mộc Phàm bắt đầu yên lặng cảm ứng tình cảnh xung quanh, muốn xem xem có tìm được đồ vật gì không.

Như vật chất năng lượng tàn lưu từ vũ trụ nổ mạnh, ám năng lượng,...

Vật chất tàn lưu sau vũ trụ nổ mạnh có khả năng dựng dục Tiên thiên linh vật, linh căn, thậm chí là thần ma.

Tóm lại tìm được mấy thứ này chính là có tiền, một đám vật chất tàn lưu trước đó đã chứng minh điểm này, Ma đế chính là cắn nuốt một đám vật chất tàn lưu mới tiến hóa đến mức cao nhất.

“Khó làm nha.”

Mộc Phàm một đường đi sâu vào Hỗn độn thiên hải, một lúc lâu vẫn chưa gặp được thứ gì tốt, chưa thấy linh căn, linh vật nào.

Nhưng lại đụng phải không ít Hỗn độn thú cường đại, không có linh trí, chỉ có bản năng hủy diệt, phá hoại.

Những Hỗn độn thú này đều do vật chất tàn lưu diễn hóa thành.

Chúng nó vô cùng hung tàn, thực lực cường đại, chỉ biết phá hoại cùng hủy diệt, không có ý thức cùng linh hồn như Tiên thiên thần linh.

“Hệ thống, phía trước là thứ gì vậy?”

Lúc này, Mộc Phàm xuyên qua một đám tinh vân, nhìn thấy một sinh vật có hình thể khổng lồ, diện mạo quái dị, trông giống như một tế bào thật lớn.

“Ký chủ, đây là sinh vật đơn bào đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, là một loại vi rút cổ xưa nhất trong vũ trụ.”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà kinh ngạc, thì

ra là một sinh vật đơn bào.

Sinh vật kia vừa phát hiện Mộc Phàm liền lắc mình phóng tới, muốn nuốt lấy sinh vật đa bào Mộc Phàm này.

Phanh!

Mộc Phàm tung một quyền, thân thể sinh vật đơn bào nổ nứt, hóa thành hai nửa.

Sinh vật này rất quỷ dị, nhưng đáng tiếc đã bị Mộc Phàm đánh nổ, thi thể hóa thành hai mảnh rơi vào sương mù hỗn độn.

“Thật ghê tởm.”

Mộc Phàm kiểm tra sinh vật này, nó dài khoảng trăm mét, thân hình là một tế bào hoàn chỉnh, vô cùng hung tàn, dựa vào cắn nuốt, giết chóc để tiến hóa.

“Hệ thống, loại sinh vật đơn bào này có ích lợi gì không?” Mộc Phàm có chút khó hiểu.

Hắn thấy sinh vật này không có tác dụng gì nha.

“Ký chủ, sinh vật đơn bào này có thể phân chia vô hạn.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm sửng sốt.

“Phân chia vô hạn?”

Hắn kinh ngạc, nghi ngờ nhìn sinh vật vừa mới bị mình đánh chết, còn không thấy nó sống lại huống chi là phân chia.

Răng rắc!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có một tiếng giòn nứt truyền đến, liền thấy sinh vật đơn bào đã chết xảy ra biến hóa kỳ diệu, hai mảnh cơ thể đột nhiên mấp máy.

Thế mà hóa thành hai cái tế bào, lại còn biến thành bộ dáng như lúc đầu, thật sự sống lại.

Từ một biến thành hai, giống nhau như đúc, không hề khác biệt,

thậm chí thực lực không hề yếu đi.

“Mẹ nó, thế này cũng được?”

Mộc Phàm trừng to mắt nhìn hai sinh vật đơn bào trước mắt, thật sự sống lại, lại còn có tách ra thành hai thân thể độc lập.

“Hít!”

Hai sinh vật này đột nhiên hí vang, thế mà lại lần nhào tới Mộc Phàm.

Nhìn hai sinh vật xuất hiện sau khi phân chia không những không yếu đi, ngược lại còn mạnh hơn, Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, này quả thực vi phạm quy tắc Thiên Đạo nha.

Bang bang!

Hắn vung tay tung ra hai quyền, lại đánh nát hai sinh vật đơn bào mới này, trực tiếp đánh vỡ nát thành nhiều mảnh nhỏ.

“Lần này hẳn là chết rồi đi?”

Nhìn mảnh vỡ vương vãi, Mộc Phàm cũng không chắc lắm.

Quả nhiên, chỉ thấy những mảnh vỡ thân thể của hai sinh vật bắt đầu không ngừng mấp máy, sau đó cắn nuốt vật chất cùng năng lượng chung quanh.

Chúng nó không có tụ lại mà là sinh trưởng thành từng sinh vật đơn bào độc lập, phân chia thành mấy ngàn con giống hệt nhau.

Mộc Phàm xem mà ngây ngẩn, trên đời có sinh vật thế này sao, bị đánh nát rồi vẫn có thể sống lại, thậm chí biến thành một đám thân thể độc lập hoàn toàn giống nhau.

“Hệ thống, chuyện gì đây, vì sao nó có thể phân chia thành một đám cơ thể độc lập tương đồng nhau?”

Hắn không nghĩ ra, này vi phạm quy tắc Thiên Đạo lẽ thường, còn quỷ dị hơn năng lực sống lại vô hạn của hắn.

“Ký chủ, loại sinh vật đơn bào do vật chất tàn lưu từ vũ trụ nổ mạnh là một loại vi rút vũ trụ, vi rút đầu tiên có khả năng phân chia tiến hóa vô hạn, muốn tiêu diệt nó cần phải một lần hủy diệt sạch sẽ mới được.”

“Nhưng hệ thống kiến nghị ký chủ tinh luyện năng lực phân chia vô hạn của nó, sau khi hấp thu dung hợp thì ký chủ thật sự bất tử, còn có thể phân chia ra vô số thân thể, đây chính là năng lực vô số nam nhân tha thiết ước mơ nha.”

Hệ thống ân cần hướng dẫn nhưng lại làm sắc mặt Mộc Phàm đen như đáy nồi, tức giận bốc khói.

“Lăn, lão tử không lạ gì.”

Mộc Phàm tức giận, không ngừng mắng chửi.

Mẹ nó, ai tha thiết ước mơ, lão tử nghĩ cũng không nghĩ tới, quá ghê tởm, phân chia ra vô số bản thân vui lắm sao?

“Ký chủ, mỗi thân thể phân chia ra đều là ngươi, hơn nữa đều có thực lực cường đại như bản thể, phân liệt vô số chẳng khác nào có vô số mình, đối mặt với bất kỳ địch nhân nào cũng có thể vây quanh, trực tiếp xé nát địch nhân.”

“Quan trọng nhất chính là một khi thu hồi, dung hợp thân thể đã phân chia với bản thể, sẽ đạt được tu vi cùng thực lực của cơ thể phân chia.”

“Chuyện tốt thế này bỏ lỡ thì không còn cơ hội đâu, bởi vì sinh vật đơn bào trước mắt là con vi rút duy nhất có thể phân chia vô hạn, ký chủ thật sự muốn từ bỏ sao?”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm im lặng.

Sắc mặt hắn liên tục biến đổi, nhìn từng sinh vật đơn bào trước mắt.

Đây là thứ có hại cho vũ trụ, trên lý luận sẽ bị vũ trụ đào thải, hủy diệt.

Nhưng nó có năng lực phân chia vô hạn, không ngừng sống lại,

cho nên vẫn ngoan cường tồn tại.

Một khi tiến hóa tới cực hạn, nó sẽ là một tồn tại vô cùng khủng bố, tương lai không có bất cứ thứ gì có thể giết chết nó.

“Thực sự lợi hại như vậy sao?”

Mộc Phàm động tâm nhưng không biết là hệ thống có hố hắn hay không.

“Vậy tinh luyện năng lực của nó cần nạp bao nhiêu?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ chỉ cần nạp ba trăm ngàn tỷ là có thể tách lấy năng lực phân chia vô hạn, hơn nữa còn có thể hấp thu dung hợp một cách hoàn mỹ.”

“....” Mộc Phàm không nói gì, trong đầu chỉ hiện lên một chữ, hố.

Trên người hắn chỉ còn ba trăm ngàn tỷ, hệ thống trực tiếp quét sạch, không phải hố thì là gì chứ.

Trắng trợn táo bạo hố sạch số tiền còn lại, chắc chắn hệ thống cố ý, tâm tình Mộc Phàm rất tệ, hắn buồn bực, muốn đánh hệ thống một trận.

“Xin ký chủ nhanh chóng đưa ra quyết định, nếu không một khi nó hoàn thành phân chia vô hạn, ngươi muốn tinh luyện sẽ càng gian nan hơn.”

Lời này rõ ràng mang tính uy hiếp, không nhanh lên thì sẽ phải tốn nhiều tiền hơn, lửa giận của Mộc Phàm bừng cháy.

“Ngươi là cái hệ thống chó, thứ hố người, còn chờ cái gì nữa, nhanh nạp tiền, tinh luyện nó.”

Mộc Phàm rít gào, phát tiết sự bất mãn cùng buồn bực.

Đinh!

“Nạp tiền xong, bắt đầu tinh luyện.”

Tiếng hệ thống truyền đến làm Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ thấy hơn ngàn sinh vật đơn bào bị một lực lượng vô hình bao phủ, đột nhiên giãy giụa kịch liệt.

Đáng tiếc, nó giãy giụa cũng vô dụng, dưới lực lượng của hệ thống, từng sinh vật đơn bào vừa phân chia lần lượt tiêu tán.

Chúng nó bị hệ thống tinh luyện, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Rầm!

Chỉ thấy một đám vật chất quỷ dị bay tới, tản ra một hơi thở khủng bố, nó chính là vật chất nguyên thủy nhất, cổ xưa nhất mang đến cho sinh vật đơn bào năng lực phân chia vô hạn.

Đám vật chất quỷ dị này nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Mộc Phàm.

Chương 469: Đại lễ bao hồi đáp

Ca ca ca...

Trong sương mù hỗn độn, Mộc Phàm đứng ở nơi đó, vẻ mặt dữ tợn, trông vô cùng thống khổ.

Trong cơ thể như có hàng tỉ con dao nhỏ sắc bén đang cắt thịt, khắc cốt khiến hắn đau tận xương tủy, đau thấu linh hồn, khó có thể chịu đựng.

“A... Hệ thống hố người, ngươi muốn ta đau chết để kế thừa tài sản của ta sao?”

Mộc Phàm đau đến mức kêu ngao ngao, thanh âm đánh sương mù tan tác.

Oanh!

Cùng với một tiếng vang lớn, hơi thở của Mộc Phàm tăng lên một mảng lớn, tu vi, thân thể thế mà được thăng hoa cùng tăng trưởng.

Ngay sau đó sự thống khổ lại biến mất, chỉ có cảm giác thoải mái xưa nay chưa từng có, tế bào toàn thân như đang sung sướng reo hò.

Mộc Phàm cảm giác thân thể cường đại hơn vài phân, tu vi cũng tăng lên không ít, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Dung hợp năng lực của sinh vật quái dị kia, có được khả năng phân chia vô hạn nên thực lực tự nhiên cũng tăng theo.

“Phân chia...” Chỉ nghe Mộc Phàm khẽ quát, bắt đầu nín thở.

Hắn nín đến mức khuôn mặt đỏ bừng nhưng vẫn không thấy phân chia, cái gọi là phân chia vô hạn thế mà không thể chia ra một thân thể độc lập khác.

“Sao lại thế này, vì sao không phân chia được?” Mộc Phàm ngây ngốc.

Hắn tức khắc tức giận, hét to: “Hệ thống, lăn ra đây.”

“Ký chủ, loại năng lực phân chia này không thể tự mình phân chia, cần ngoại lực tác động mới được.”

Hệ thống đưa ra lời giải thích.

Mộc Phàm nghe xong mặt tái mét, mình bị hố rồi.

“Ngươi hố ta?” Người Mộc Phàm bốc lửa, hư không đều bị đốt đến vặn vẹo.

Hắn thật sự nổi giận, hệ thống lại hố hắn, nói là phân chia vô hạn, kết quả cuối cùng không thể tự mình phân chia, còn cần dựa vào ngoại lực để phân chia.

Đơn giản mà nói chính là Mộc Phàm không thể tự phân chia theo ý muốn, cần nhờ lực lượng khác đánh nát thân thể, sau đó mới có thể phân chia.

“Đây không phải tự ngược sao?” Mộc Phàm câm nín nhìn trời, khóc không ra nước mắt.

Cứ hay bị hệ thống hố thảm, đột nhiên bây giờ có cảm giác không còn luyến tiếc cuộc sống nữa.

Hơn nữa mấu chốt là Vô thượng tiên thể quá cường đại, mạnh tới mức nào hắn cũng không rõ, Tiên thiên thần linh như Thái Nhất cũng không có biện pháp đánh nát thân thể hắn.

Như vậy thì ai có thể đánh nát thân thể hắn, giúp hắn hoàn thành phân chia, chuyện này quả thực không có khả năng.

Bởi vì trong thân thể hắn có bất tử chi lực, năng lực sống lại vô hạn, một khi thân thể bị thương sẽ hồi phục trong nháy mắt, hoàn toàn không có biện pháp phân chia.

“Lại bị hệ thống hố.” Mộc Phàm suy sụp, dứt khoát nằm dài trong hư không hỗn độn, vẻ mặt không còn luyến tiếc, hứng thú với cuộc sống.

Hắn cứ nằm ở đó như vậy, mặc cho vật chất hỗn độn cọ rửa, cuốn

thân thể hắn trôi sâu vào Hỗn độn thiên hải.

“Ký chủ, có loại năng lực này, ngươi là có thể tùy tiện tìm đường chết, thậm chí còn có thể tìm cường giả chiến đấu, mượn tay kẻ khác thực hành phân chia, rồi dung hợp, lại phân chia, từ đó ngươi là có thể tiết kiệm vô số tiền tài.”

“Bổn hệ thống hoàn toàn suy xét từ góc độ mang lại lợi ích cho ký chủ, không tồn tại hành vi tổn hại ký chủ.”

Hệ thống giải thích, an ủi nhưng lại không có một chút hiệu quả.

Mộc Phàm lười biếng nằm trên một đám vật chất hỗn độn.

“Lăn, đừng phiền ta ngủ, ta muốn ngủ một giấc hai mươi tỷ năm.”

Hắn vừa nói vừa ngáp, bộ dạng mơ màng sắp ngủ, giống như thật sự muốn ngủ.

“....” Hành động này làm cho hệ thống muốn câm nín.

Nói xong, Mộc Phàm nhắm mắt lại, thật sự đi ngủ.

Thấy Mộc Phàm như thế, hệ thống lại lên tiếng.

“Ký chủ, ngươi mà không phấn chấn lên thì Dao Trì cùng hai vị tiểu tình nhân của ngươi đều bị người ta đoạt mất đó.”

Vừa nghe lời này, mí mắt Mộc Phàm nhúc nhích, hé mở, nhưng nhanh chóng khép lại.

“Đừng ồn, hai mươi tỷ năm sau rồi gọi ta dậy, ngươi chơi mình đi, hoặc là đi tìm một tên ký chủ khác tốt hơn một chút.”

Mộc Phàm lạnh lẽo đáp lại một câu, nghiêng người ngủ khò khò.

Nếu hệ thống biết tức giận, chắc chắn sẽ giận đến nổ tung.

Nhưng hệ thống chỉ im lặng một lúc rồi tiếp tục mở miệng nói: “Ký chủ, ngươi không muốn trở về thời không cũ sao, thật sự ở đây ngủ hai mươi tỷ năm?”

.....

Mộc Phàm im lặng, không rên một tiếng, ngáy khò khò, làm hệ thống không biết nói gì hơn.

Tên ký chủ này đột nhiên trở nên không có mục tiêu, thậm chí không luyến tiếc cuộc sống, có phải mình hố quá nghiêm trọng hay không.

Đinh!

“Xét thấy ký chủ mất đi mục tiêu cùng động lực sống, hệ thống khởi động phương án khẩn cấp.”

Vào lúc này, trong đầu truyền tiếng nhắc nhở lạnh băng từ hệ thống, Mộc Phàm nghe mà giật mình.

“Hệ thống chó, có bản lĩnh thì ngươi quy linh đi.”

Mộc Phàm bực bội, uy hiếp sao, nhưng hắn không sợ, không có hệ thống thì mình không thể tu luyện chắc, chỉ là chậm một chút thôi, trốn đi tu luyện một tỷ năm, không tin không tu thành.

“Đinh, vì cảm tạ sự ủng hộ và tin tưởng của ký chủ đối với bổn hệ thống từ trước đến giờ, đặc biệt đưa tặng một phần lễ bao siêu giá trị, chỉ cần chín tỷ chín trăm chín mươi triệu là mua được lễ bao trị giá chín ngàn chín trăm chín mươi tỷ.”

Mộc Phàm nghe mà ngây ngẩn cả người, vẻ mặt dại ra, nhìn lễ bao hiện lên trước mắt, không nhịn được nuốt nuốt nước miếng.

Em gái ngươi, hệ thống này thế mà dụ dỗ một cách trắng trợn, chín tỷ chín trăm chín mươi triệu là có thể mua được lễ bao trị giá chín ngàn chín trăm chín mươi tỷ, khiến người nghe khó có thể lấy hay bỏ.

“Lại muốn hố ta, không có cửa đâu.”

Mộc Phàm hừ một tiếng, dứt khoát nhắm mắt lại làm ngơ.

“Không mua, kiên quyết không mua.”

Hắn hung tợn nói, giọng điệu kiên quyết.

Chỉ thấy Mộc Phàm hừ nói: “Hệ thống, ngươi hết hy vọng đi, hôm nay ta chết cũng sẽ không mua đồ của ngươi...”

Hệ thống lạnh nhạt nói: “Lễ bao hồi đáp chỉ xuất hiện một lần này, thời gian hạn chế 30 giây, bắt đầu đếm ngược... 29.... 28...”

Tiếng hệ thống nhắc nhở lại vang lên khiến Mộc Phàm không thể không mở mắt, lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Mẹ nó, đây là trực tiếp ép buộc hắn, không mua thì 30 giây sau liền không còn, tương đương với cho hắn nhìn một cái đỡ ghiền.

Nhưng ai biết đồ vật bên trong có đáng giá hay không, có phải lại là một cái hố chờ mình nhảy không.

Nhưng nghĩ tới hiện tại đã ở trong hố, không leo ra nổi, càng lúc càng lún sâu, đã không thể khống chế rồi.

“10.... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2....”

Hệ thống đếm ngược, sắp phải kết thúc.

“Mua!”

Mộc Phàm hét to một tiếng, quyết định mua ở giây cuối cùng.

Vừa mở miệng, Mộc Phàm liền hối hận, làm trò chi cho mệt, giờ không phải đang tự vả mặt sao?

“Đinh, mua sắm thành công, có mở ra hay không?”

Tiếng hệ thống truyền đến, khôi phục giọng điệu trước đó.

Sắc mặt Mộc Phàm đen rồi lại trắng, trắng rồi lại đen, tự vả mặt mình, vừa mới nói chết cũng không mua, kết quả cuối cùng vẫn không nhịn được.

“Mở ra.” Hắn đen mặt nói.

Chỉ thấy hệ thống mở ra lễ bao.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được một viên “Hỗn độn chi tâm”, một tấm thẻ tu luyện một ngàn năm.”

Hệ thống vừa nhắc nhở xong, Mộc Phàm liền thấy một trái tim xám xịt lơ lửng trước mắt, còn có một tấm thẻ.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, thiếu chút nữa hộc máu, thẻ tu luyện một ngàn năm đối với hắn bây giờ đã không còn nhiều ý nghĩa.

Nhưng hắn quên mất là tu luyện trong không gian hệ thống khác với bình thường.

Đồ vật còn lại khiến hắn chú ý, trái tim xám xịt này có tác dụng gì?

“Hỗn độn chi tâm: Còn gọi là Đại đạo chi tâm, có thể dung nhập vào trái tim, tôi thể vô hạn.”

Nhìn thấy phần giới thiệu đơn giản, dứt khoát này, Mộc Phàm sửng sốt, Hỗn độn chi tâm, Đại đạo chi tâm, dung nhập vào trái tim có thể tôi thể vô hạn.

Thế nào là tôi thể vô hạn, chính là liên tục rèn luyện thân thể khiến thân thể không ngừng mạnh lên, làm thể chất tăng cường vô hạn.

“Hệ thống, thứ này có hiệu quả như thế nào?” Mộc Phàm có chút thất vọng, cảm giác không có giá trị lắm.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đầu tiên chúc mừng ký chủ đạt được Đại đạo chi tâm, trên lý luận thì nó có thể giúp ký chủ rèn luyện thân thể không hạn chế, trở thành Vô thượng đại đạo tiên thể, từ đây vô địch dưới cấp Đại đạo.”

“....” Da mặt Mộc Phàm co rút, đột nhiên mắng to: “Vô địch cái đầu ngươi đó, ta nghe ngươi nói tới vô địch liền tức giận, nói từ khi khởi động ngươi tới giờ, ngày nào ta mới vô địch hả?”

“Ký chủ, chỉ cần ngươi nạp đủ tiền, vô địch chỉ là chuyện trong tích tắc, không có chuyện mà nạp tiền không giải quyết được, nếu có thì chính là do ký chủ không nạp đủ tiền.”

“Cho nên, ký chủ nỗ lực nạp tiền đi, nạp tiền có thể khiến ngươi vô địch.”

Hệ thống dõng dạc hùng hồn diễn thuyết, đáng tiếc không có người xem vỗ tay, thậm chí còn khiến Mộc Phàm khinh bỉ.

“Hệ thống, ngươi ra đây, ta bảo đảm không đánh bẹp ngươi.” Mộc Phàm vén tay áo, bộ dáng muốn ngươi đẹp mặt.

“Có dung hợp Hỗn độn chi tâm hay không?”

Hệ thống lại nhắc nhở.

Mộc Phàm hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại bắt đầu suy nghĩ, dù sao cũng mua rồi, không dung hợp thì để mốc meo nha.

“Dung hợp.” Hắn dứt khoát quyết định dung hợp.

Ong!

Chỉ thấy Đại đạo chi tâm đột nhiên bay qua, nhảy vào trong trái tim Mộc Phàm, nháy mắt dung nhập vào bên trong.

Trái tim hắn bắt đầu co bóp kịch liệt, tiếp theo không ngừng nở to rồi co lại, cứ tuần hoàn như thế, cuối cùng trào ra từng luồng vật chất hỗn độn.

Vật chất hỗn độn không ngừng tản ra, khuếch tán toàn thân, hình thành một loại rèn luyện kỳ diệu.

Chỉ trong ba lần hô hấp, Mộc Phàm đã cảm giác được thân thể mình cường đại hơn không ít, vẫn đang tiếp tục rèn luyện.

Chỉ cần trái tim co bóp thì sẽ có một lượng lớn vật chất hỗn độn trào ra, không ngừng rèn luyện từng tế bào.

“Năng lực của trái tim này không tệ nha...” Mộc Phàm thầm hít ngụm khí lạnh, mừng rỡ không thôi.

Sau khi dung hợp Đại đạo chi tâm, Vô thượng tiên thể được rèn luyện mọi lúc, quả thực chính là động cơ rèn luyện vĩnh cửu mà.

“Không đúng.”

Mộc Phàm nhanh chóng nhận ra thân thể của mình càng mạnh thì

chuyện muốn dùng năng lực phân chia càng khó.

Hình như vẫn bị hệ thống hố.

“Rống!”

Đúng lúc này, một tiếng rít gào khủng bố rít từ sâu trong Hỗn độn thiên hải truyền đến, kinh động vạn vật, hư không nứt ra.

“Đó là...”

Mộc Phàm biến sắc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn, đôi mắt mở to.

Chương 470: Huyền vũ (- 60302625 - Tri ân bạn đọc tặng code 20%)

Oanh!

Trong hỗn độn u ám, có một đại lục đang di động.

Đại lục kia thế mà là một đầu quái thú, hình thể khổng lồ khiến người ta không cách nào tưởng tượng nổi.

“Đó là con gì?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn thấy đại lục đang di động, từ xa nhìn từ xa trông giống như một cự bá du đãng trong bóng đêm.

Rốt cuộc là con gì, hắn cảm giác tuyệt đối không phải là đại lục mà là một đầu sinh vật.

“Là Côn hay là...” Mộc Phàm suy tư gì đó.

Giống loài khổng lồ như thế rất ít, sinh vật hắn nghĩ tới đầu tiên chính là Côn.

Nhưng khi nhìn kỹ lại thì không giống Côn, trước lục địa khổng lồ có một cái đầu cực to, được sương mù hỗn độn nồng đậm bao phủ.

Tiếng rít gào vừa rồi chính là nó phát ra.

“Rống!”

Lại là một tiếng rít gào cao vút truyền đến, hỗn độn sôi trào, sương mù tán loạn.

Nhìn kỹ thì hai mắt Mộc Phàm trừng to, thấy cái đầu tựa như đầu rồng nhưng lại không phải.

“Chẳng lẽ là Tổ long?” Hắn lầm bầm một câu.

Rất nhanh liền biết đáp án.

Oanh!

“Ngao!”

Lại một tiếng gầm gừ khủng bố truyền đến, cái đầu cực to thò ra.

Đó là một đầu giống như rồng có màu xám, đôi mắt như một vùng tinh không lóng lánh sao trời.

Quái vật khổng lồ dần trồi lên khỏi sương mù hỗn đôn, lộ ra thân thể, Mộc Phàm nhìn thấy rõ ràng.

Đó là một cái mai rùa, bên trên có một mảnh đại lục, hơi thở cường hãn, hung ác, tràn ngập sắc thái khủng bố, từ xa xa đã có thể cảm nhận được sự uy hiếp cường đại.

“Huyền vũ?”

Mộc Phàm kinh ngạc nói thành tiếng.

Hắn không nghĩ tới thế mà là một đầu Huyền vũ, thân thể cao lớn vượt qua bất kỳ giống loài nào mà mình từng chứng kiến, bao gồm cả Côn hay Tinh không cự thú.

Cả hai ở trước mặt Huyền vũ chỉ là gà mờ, nhưng Côn cùng Tinh không cự thú vẫn chưa trưởng thành.

Huyền vũ trước mắt hiển nhiên là con đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, cũng là một loại Tiên thiên thần linh, tự nhiên rất khủng bố.

“Hệ thống, nó thật là Huyền vũ?”

Mộc Phàm ngây ngốc hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy ký chủ, ngươi thấy chính là đầu Huyền vũ đầu tiên trong vũ trụ, phần lưng nó mang một mảnh tinh hệ.”

“....” Mộc Phàm không nói gì, ngơ ngác nhìn đầu Huyền vũ đáng sợ kia.

Nó to lớn giống như tinh hệ hai mươi tỷ năm sau, phần lưng đúng

là một mảnh hỗn độn dựng dục tinh hệ.

Nói cách khác, đầu Huyền vũ này có kích thước ít nhất là mấy vạn năm ánh sáng.

Mẹ nó, to cỡ mấy vạn năm ánh sáng, thật khủng bố?

Tưởng tượng thôi đã khiến người ta sợ hãi, Côn cùng Tinh không cự thú trước mặt nó chỉ là con kiến.

“Quá lớn đi?” Mộc Phàm đơ ra, vốn dĩ cho rằng Côn cùng Tinh không cự thú đã lớn lắm rồi.

Không nghĩ tới ở nơi này gặp được đầu Huyền vũ đầu tiên trong vũ tụ, có thân hình dài đến mấy vạn năm ánh sáng khiến lòng người lạnh lẽo, sợ hãi.

“Con này có thể ăn được sao, cần cái nồi lớn thế nào mới có thể hầm hết?”

Mộc Phàm nhịn không được nuốt nước miếng, lầm bầm một câu.

Hình như nghe được lời này, Huyền vũ bỗng nhiên quay cái đầu to nhìn qua.

Nó phát hiện Mộc Phàm, hai con mắt nhìn chằm chằm, tinh không trong mắt xoay tròn, giống như vũ trụ phá diệt, trông rất khủng bố.

“Vật nhỏ, ngươi muốn ăn ta?”

Huyền vũ đột nhiên mở miệng nói, đánh tan sương mù hỗn độn, lập tức tới trước mặt Mộc Phàm, cái đầu cực to chắn trước mắt.

Mộc Phàm chỉ cảm nhận được một cổ áp bách chưa từng có, quá khủng bố.

“Hệ thống, Huyền vũ này cường đại đến mức nào?”

Hắn hãi hùng khiếp vía dò hỏi hệ thống, toàn thân căng thẳng.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, nó có thể dễ dàng đánh nát

ngươi, đương nhiên với năng lực hiện tại của ký chủ thì rất khó bị giết chết, cho nên có thể thử bắt nó hầm canh, bồi bổ cơ thể, dù có thêm nhiều tình nhân nữa cũng không sao."

"...." Mộc Phàm đen mặt, mắng to nói: "Tình nhân đâu ra, hệ thống, ngươi mà nói bậy nữa là ta buộc tội ngươi phỉ báng nha, bồi thường thiệt hại tinh thần cho ta."

Hệ thống lập tức không hé răng, bồi thường là chuyện không có khả năng, đời này chỉ có nó hố ký chủ, không có đạo lý bồi thường đâu.

"Vật nhỏ, ngươi là người câm sao?"

Huyền vũ nghiêng đầu, há to mồm, âm thanh tựa như tiếng sấm cuồn cuộn quét tới, thiếu chút nữa thổi bay Mộc Phàm.

Mộc Phàm nghiêm túc, cả người căng chặt, tu vi trong cơ thể sôi trào, lực lượng không ngừng ngưng tụ, ánh mắt dần trở nên nóng bỏng.

"Huyền vũ, hắc hắc, không biết hầm canh sẽ có hương vị như thế nào?"

Mộc Phàm đột nhiên nói ra một câu, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Lời vừa vang lên, bầu không khí đọng lại, hai mắt Huyền vũ trừng to, có sự phẫn nộ, bị Mộc Phàm chọc giận rồi.

Vật nhỏ trước mắt quả nhiên muốn ăn nó, tuyệt đối không thể nhịn.

"Rống!"

Huyền vũ rít gào một tiếng, há mồm phun ra một luồng năng lượng hỗn độn, nơi năng lượng quét qua, vạn vật tịch diệt.

Luồng năng lượng này phóng quá nhanh, Mộc Phàm chưa kịp trốn tránh đã bị bao phủ lấy.

Thân thể hắn phát ra tiếng răng rắc, thế mà nứt ra rồi, nhưng Mộc Phàm không những không hoảng, ngược lại còn mừng rỡ.

Thân thể nứt ra rồi đại biểu cho có thể phân chia thành một đám phân thân, quả thực chính là siêu cấp giúp đỡ đưa tới cửa nha.

“Ha ha ha, Huyền vũ, chiêu này không đủ, quá yếu, ngươi không có sức lực sao?”

Mộc Phàm cười ha ha đi ra, vết nứt trên người vừa xuất hiện liền khép lại, bất tử chi thân để hắn không sợ hãi gì cả.

Nhìn thấy cảnh này, Huyền vũ lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên ngưng tụ sương mù hỗn độn thành một luồng sáng bắn tới.

Phanh phanh phanh...

Mộc Phàm không thèm trốn tránh, trực tiếp đón nhận công kích đáng sợ của Huyền vũ, thân thể lần lượt bị đánh nứt nhưng không có vỡ nát.

Điều này làm cho hắn có chút bực bội, hét to: “Huyền vũ, ngươi không ăn cơm sao, chút năng lực này thì không giết được ta đâu, kế tiếp ngươi sẽ trở thành bữa tối, ta muốn bắt ngươi hầm canh.”

Oanh!

Huyền vũ hoàn toàn bị chọc giận, giơ chân tát tới.

Chỉ nghe một tiếng “Phanh”, Mộc Phàm bị đánh nát, thân thể hóa thành bốn phần văng ra.

Huyền vũ khinh thường, nói: “Vật nhỏ, không biết trời cao đất dày, ta.... Ách...”

Vốn đang đắc ý, vẻ mặt Huyền vũ đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trừng to.

Giờ khắc này, thân thể Mộc Phàm đã vỡ vụn xảy ra biến hóa quỷ dị, bốn mảnh vỡ đột nhiên mấp máy, thế mà mọc ra các bộ phận còn lại của thân thể.

Rất nhanh, bốn Mộc Phàm giống hệt nhau xuất hiện.

“Ha ha ha, thật sự có thể phân chia.”

Mộc Phàm mừng rỡ nhìn thân thể chính mình, bốn thân thể giống nhau như đúc, trông rất kỳ quái, nhưng mỗi thân thể đều là chính mình.

Đúng vậy, hiện tại hắn biến thành bốn cơ thể, hơn nữa mỗi cơ thể đều có thực lực như cũ, không kém chút nào.

Như những bản phục chế hoàn mỹ nhất, năng lực phân chia thật trâu bò nha.

“Cảm giác thật kỳ diệu.” Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, nhìn bốn cơ thể, có bốn cái ý thức.

Mà mỗi cái ý thức đều là bản thân hắn, cảm giác này rất kỳ quái, quỷ dị, nhưng lại chân chân thực thực, đừng nói là hắn, Huyền vũ cũng ngây ngốc.

“Phân thân sao?” Huyền vũ lầm bầm lầu bầu, hừ một tiếng, đột nhiên vung đuôi ầm ầm ầm quét tới.

Lực lượng cường đại từ cái đuôi trực tiếp đánh nát bốn phân thân Mộc Phàm vừa phân chia.

Bốn Mộc Phàm hóa thành vô số mảnh vỡ, mỗi một mảnh vỡ đều ẩn chứa sinh mệnh lực cùng hơi thở cường đại.

Ầm...

Lúc này, một màn đáng sợ xuất hiện, vật chất hỗn độn cuồn cuộn cuốn tới, ám năng lượng hội tụ, những mảnh vỡ cơ thể hấp thụ vô số năng lượng rồi sinh trưởng.

Ngay sau đó, Huyền vũ lại phải trợn mắt há hốc mồm.

Từng tên Mộc Phàm lần lượt xuất hiện, đều có hơi thở giống nhau như đúc, vô cùng cường đại.

Quả thực chính là phục chế, phân chia vô hạn, hoàn toàn không nói đạo lý.

“Ha ha ha!”

“Phân chia vô hạn, quả nhiên tuyệt vời.”

Khoảng mấy ngàn Mộc Phàm đứng trong hỗn độn, mỗi một tên đều cười to, cảnh tượng rất đồ sộ.

“Giết không chết sao?”

Huyền vũ nổi giận, năng lượng cường đại bùng nổ, cuồn cuộn như biển quét đến, thậm chí kéo cả vật chất hủy diệt trong Hỗn độn thiên hải đánh tới.

Oanh!

Mộc Phàm bị đánh nát, một kích bạo nộ của Huyền vũ cực kỳ đáng sợ, khuấy động cả Hỗn độn thiên hải, gây ra động tĩnh lớn.

Sau một hồi, khi hết thảy bình ổn, năng lượng tiêu tán, Huyền vũ giương mắt thấy một cảnh tượng.

Đám Mộc Phàm vốn bị tiêu diệt lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa số lượng càng khổng lồ hơn, ước chừng có thêm mấy vạn Mộc Phàm.

“Năng lực thật kỳ diệu.”

Mấy vạn Mộc Phàm lộ vẻ cảm thán, mỗi một tên đều có tu vi cùng thực lực như nhau.

Thậm chí mỗi một tên đều có Vô thượng tiên thể, một đám đông nghìn nghịt làm Huyền vũ ngây ngẩn.

“Thử một lần nha?”

Mấy vạn Mộc Phàm đồng thời nở nụ cười quỷ dị, đột nhiên tích tụ lực lượng toàn thân, tung cấm thuật về phía Huyền vũ.

“Già thiên thủ!”

Trong khoảnh khắc, mấy vạn bàn tay to ù ù vỗ tới, mỗi một cái đều cực kỳ cường đại, mấy vạn bàn tay hung hăng vỗ vào cơ thể Huyền vũ.

Ầm ầm ầm...

Từng tiếng nổ mạnh kịch liệt truyền đến, chấn động Hỗn độn thiên hải, tạo ra gợn sóng rất lớn.

Ánh sáng tan đi để lộ thân hình Huyền vũ, toàn thân nó lóe sáng, hoàn toàn không bị chút tổn thương nào.

Mộc Phàm ngây người, thế mà không có việc gì?

“Mẹ nó, ăn mấy vạn thức cấm thuật thế mà vẫn bình thường?”

Hắn kinh ngạc, Huyền vũ cũng kinh sợ.

“Khốn nạn, đây là thứ quỷ gì?” Trong lòng Huyền vũ không ngừng mắng to.

Nó bị năng lực quỷ dị của Mộc Phàm dù dọa, mấy vạn chiêu cấm thuật đồng thời đánh tới, tuy rằng nó chặn được nhưng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

“Ta không tin.”

“Lại đến!”

Mộc Phàm tức giận, mấy vạn phân thân đồng thời phát lực, hội tụ lực lượng cường đại, thi triển cấm thuật mạnh hơn.

“Hoàng thiên ấn!”

“Tiệt thiên chỉ!”

Ngay sau đó, mấy vạn Mộc Phàm lại thi triển hai chiêu cấm thuật, nhắm ngay Huyền vũ mà oanh tạc.

Nhìn cấm thuật che trời lấp đất ùa tới, Huyền vũ sợ tới mức tái mặt.

Chương 471: Phòng ngự vô địch

-

Ầm ầm ầm...

Hư không chấn động, thiên ấn huy hoàng nện xuống, điên cuồng oanh tạc, không gian u ám đều bị đánh vỡ.

Có từng tia sáng khủng bố xỏ xuyên qua hư không, hung hăng bắn vào người Huyền vũ, lực xuyên thấu cường đại làm nó kinh hồn.

“Ngao!”

Huyền vũ rít gào, quầng sáng phòng ngự cường đại hiện lên, cứng rắn thừa nhận cấm thuật cường đại do mấy vạn Mộc Phàm thi triển ra.

Không có ngoại lệ, phòng ngự của Huyền vũ mạnh đến mức thái quá, thế mà lại chặn hết.

“Lại chặn?”

Mộc Phàm trợn tròn mắt, mẹ nó, chẳng lẽ Huyền vũ này bật hack, thế mà vẫn chặn được, không có đạo lý nha.

Mấy vạn phân thân đồng thời thi triển cấm thuật khủng bố đến mức nào, vậy mà không phá được một quầng sáng phòng ngự, quá biến thái.

“Vật nhỏ, ngươi chọc giận ta.”

Giờ phút này, Huyền vũ vừa kinh ngạc vừa giật mình, thiếu chút nữa không chắn được rồi, nó há mồm phun ra một luồng năng lượng huỷ diệt.

Năng lượng huỷ diệt quét tới, mấy vạn Mộc Phàm liên tiếp nổ mạnh, nháy mắt bị tiêu diệt hết, chỉ còn mảnh vỡ bay đầy trong hư không.

“Cho ngươi cuồng...” Huyền vũ đang muốn đắc ý.

Kết quả ngay sau đó xuất hiện cảnh tượng làm nó sợ hãi, vô số mảnh vỡ đột nhiên mấp máy sáng lên, cuối cùng biến thành một đám Mộc Phàm.

Tất cả đều là Mộc Phàm, một tên nối tiếp một tên, đã vượt qua số lượng phía trước, đạt tới mười vạn.

Mười vạn Mộc Phàm, cảnh tượng thật khủng bố, Huyền vũ ngây ra.

“Sao có thể?” Huyền vũ biết rõ là nó đã đánh chết đối phương, thậm chí huỷ diệt thân thể đối phương thành tro tàn.

Nhưng tro tàn vẫn có thể sống lại, hơn nữa số lượng càng khủng bố hơn, trực tiếp tăng tới mười vạn.

“Chậc chậc, cảm giác thật là kỳ diệu nha.”

Mộc Phàm có chút hưng phấn, mười vạn phân thân, cảnh tượng khủng bố khiến hắn quên hết tất cả, thậm chí cảm giác mình vô địch rồi.

“Huyền vũ, ta xem lần này ngươi phòng ngự thế nào?”

Mộc Phàm nở nụ cười dữ tợn, mười vạn bản thân đột nhiên bộc phát ra từng luồng sáng cường đại, tiên lực ngưng tụ tới cực hạn.

“Tiếp một chiêu của ta, Thanh thiên...”

“Ký chủ dừng một chút.”

Đang lúc hắn chuẩn bị thi triển Thanh thiên chi nhãn, trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm sửng sốt, hỏi: “Hệ thống, ngăn cản ta làm gì?”

“Ký chủ, cần phải nhắc nhở ngươi một chút, Thanh thiên chi nhãn không cho phép cái thứ hai tồn tại, cho nên một khi ngươi thi triển chiêu này, mười vạn Thanh thiên chi nhãn sẽ công kích hủy diệt lẫn nhau.”

Lời nhắc nhở của hệ thống làm Mộc Phàm ngây ngốc, có chuyện

này sao?

Không có khả năng chứ, tuy rằng trong lòng mười lần không tin, nhưng vẫn nên coi trọng lời nhắc của hệ thống.

“Vì sao?” Hắn có chút khó hiểu.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ngươi đã quên mình có Thanh thiên chi nhãn như thế nào sao, Thiên Đạo là duy nhất, một khi ngươi thi triển ra mười vạn Thanh thiên chi nhãn, đừng nói tự hủy diệt mình, cả Thiên Đạo cũng bị ngươi kinh động, không tiếc mọi giá tiêu diệt ngươi.”

“....”

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, có chút dở khóc dở cười, hệ thống đang hù dọa hắn sao?

Nhưng thà rằng tin có còn hơn không, tránh cho hối hận suốt đời.

“Thôi, dùng chiêu khác.”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ thi triển chiêu khác

“Liệt thiên quyền!”

Ngay sau đó, mười vạn Mộc Phàm đồng thời thi triển thức thứ năm, Liệt thiên quyền.

Oanh!

Mười vạn nắm tay khủng bố từ trên trời giáng xuống, nện ầm ầm ầm vào người Huyền vũ, cảnh tượng tựa như tận thế, tiếng nổ mạnh khủng bố không ngừng vang vọng.

Từng quyền nện xuống khiến toàn thân Huyền vũ run rẩy, quầng sáng phòng ngự vặn vẹo, sắp tan vỡ.

Nhưng quỷ dị chính là Huyền vũ vẫn chặn đươc mười vạn chiêu Liệt thiên quyền oanh kích, Mộc Phàm sợ ngây người.

“Mẹ nó, chắc chắn Huyền vũ này bật hack, không thể phá được

phòng ngự sao?" Mộc Phàm trừng to mắt, ngây ngốc nhìn Huyền vũ không tổn hao gì.

Huyền vũ cũng ngốc, hai con mắt lộ vẻ kinh hoảng, biểu tình cực kỳ nghẹn khuất.

Gia hỏa này biến thành mười vạn tên càng khủng bố hơn.

Huyền vũ muốn giết Mộc Phàm thêm lần nữa nhưng lại chần chờ, bởi vì đã giết vài lần, chẳng những không diệt được đối phương, ngược lại còn làm gia hỏa này phân ra càng nhiều.

Hơn nữa mỗi một tên đều cường đại như nhau, thi triển cùng một chiêu khủng bố, thiếu chút nữa làm nó cảm giác không phòng ngự nổi.

"Vật nhỏ, bản tôn không chấp nhặt với ngươi, cút đi."

Huyền vũ đột nhiên hét to một tiếng, quay đầu đi.

Huyền vũ khổng lồ khấy động Hỗn độn thiên hải, nhanh chóng chạy trốn, Huyền vũ cường đại thế mà chạy rồi.

"Muốn chạy sao?" Mộc Phàm sửng sốt, sau đó bừng tỉnh.

Huyền vũ muốn chạy, đây là biểu biện chột dạ nha.

Không sai, Huyền vũ bị Mộc Phàm doạ sợ, đúng thật là có chút chột dạ, bởi vì đối phương quá quỷ dị, thân thể đánh nát còn có thể phân ra càng nhiều hơn, quả thực chính là gian lận.

"Phong thiên xích!"

Mười vạn Mộc Phàm đồng thời lắc mình, thi triển ra thức cấm thuật thứ sáu vừa mới lĩnh ngộ, Phong thiên xích.

Rầm!

Chỉ thấy vô số xiềng xích xỏ xuyên qua hư không, trực tiếp quấn quanh Huyền vũ, khoá chặt lấy nó.

"Đây là thứ gì?" Huyền vũ kinh hãi giãy giụa.

Keng!

Thấy từng sợi xích bị kéo đứt, sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, tất cả thân thể đồng thời bùng nổ, xiềng xích ồ ạt quấn tới, từng sợi căng cứng.

“Ngao!”

Huyền vũ rít gào, toàn thân tản ra ánh sáng mông lung, gắt gao chặn lấy Phong thiên xích.

Xiềng xích không có biện pháp phá vỡ phòng ngự của nó nhưng lại khiến Huyền vũ không thể di chuyển, thành công ngăn cản nó chạy trốn.

Mộc Phàm trực tiếp suất lĩnh mười vạn phân thân giết tới, mỗi một cộ thể đều bộc phát ra lực lượng cực hạn.

“Phá!”

Mộc Phàm rít gào, mười vạn bản thân thi triển tuyệt chiêu, các loại bí pháp, cấm thuật không ngừng oanh tạc về phía Huyền vũ.

Oanh tạc suốt một canh giờ, Mộc Phàm hết hơi.

Hắn thở hổn hển, vẻ mặt chấn động nhìn Huyền vũ, thế mà vẫn không tổn hao gì, phòng ngự vẫn không bị đánh vỡ.

Mộc Phàm thì mệt đến không còn sức, thi triển cấm thuật nhiều lần nên tiêu hao rất lớn, năng lực khôi phục không đuổi kịp tốc độ tiêu hao.

“Mẹ nó, mai rùa của Huyền vũ thật cứng.”

Mộc Phàm không thể không kinh ngạc cảm thán lên, bội phục, phòng ngự của Huyền vũ thật sự làm kẻ khác tuyệt vọng, mười vạn bản thân liên tục oanh tạc suốt một canh giờ vẫn không thể phá vỡ.

Huyền vũ chỉ lẳng lặng phòng ngự, không có tiến công, bởi vì nó sợ khi Mộc Phàm bị đánh nát sẽ xuất hiện nhiều hơn nữa.

Cho nên nó rút kinh nghiệm, nếu ngươi đã không phá được phòng ngự của ta, vậy để cho ngươi đánh, tùy ý ngươi đánh, lão tử động một chút liền tính thua.

Huyền vũ đắc ý nhìn Mộc Phàm, trong mắt ẩn chứa sự khinh thường cùng châm chọc, giống như đang nói, vật nhỏ ngươi không được rồi.

“Ha ha, vật nhỏ, ngươi không đánh nổi nữa đi?” Huyền vũ đắc ý nói một câu.

Mộc Phàm tức giận đến thất khiếu bốc khói, trong lòng kinh hãi không thôi.

“Hệ thống, phòng ngự của Huyền vũ là chuyện gì, vì sao khủng bố như vậy, không thể phá nổi sao?”

Hắn không thể không dò hỏi hệ thống, Huyền vũ này quá mạnh đi, phòng ngự vô địch.

“Ký chủ, năng lực của Huyền vũ chính là phòng ngự, nó có phòng ngự vô địch, ngươi muốn phá vỡ, trừ phi có thực lực gấp mười lần nó mới được.”

Hệ thống đưa ra đáp án, Mộc Phàm nghe mà lòng lạnh ngắt.

Tu vi Huyền vũ ở cấp độ nào thì hắn không biết, nhưng mình phải mạnh gấp mười lần đối phương thì mới có thể phá vỡ phòng ngự, quả thực không có biện pháp nha.

Phòng ngự vô địch, mai rùa của Huyền vũ thật sự vô địch.

“Huyền vũ, đừng tránh ở bên trong, ra đánh với ta một trận.”

Mộc Phàm bất đắc dĩ dừng lại nghỉ ngơi, mở miệng mắng to, kích thích Huyền vũ, muốn chọc giận nó.

Đáng tiếc Huyền vũ nhìn ra chiêu số của Mộc Phàm, đánh nát thân thể của hắn sẽ biến ra nhiều hơn.

Cho nên Huyền vũ khinh thường cười nói: “Vật nhỏ, đừng uổng phí sức lực, ngươi muốn ta kích thích năng lực của ngươi sao,

đừng hòng.”

“Có bản lĩnh thì ngươi cứ tiếp tục đánh, đừng dừng lại, tới tới nào, ta ở chỗ này cho ngươi đánh, ngươi có thể di động liền tính ta thua.”

Huyền vũ hùng hùng hổ hổ nói, mặc cho Mộc Phàm công kích.

Đối với thân thể cao lớn của Huyền vũ mà nói, Mộc Phàm chính là bụi bặm.

Tuy rằng mười vạn Mộc Phàm trông rất nhiều nhưng đối với phòng ngự vô địch của Huyền vũ thì vẫn kém một chút.

Đương!

Ngay sau đó, Mộc Phàm cầm tiên đỉnh trong tay, trực tiếp nện xuống, lực sát thương của Tiên thiên chí bảo dọa Huyền vũ hết hồn, nhưng còn tốt là có phòng ngự.

“Tiên thiên chí bảo, đáng tiếc, vô dụng.” Huyền vũ châm chọc một câu.

Sắc mặt Mộc Phàm âm u, mắng to: “Ngươi là con rùa đen rút đầu, có bản lĩnh thì đánh ta.”

Hắn rất muốn Huyền vũ đánh hắn, dù sao đánh nát thân thể là có thể phân chia ra càng nhiều, tới trăm vạn, ngàn vạn, thậm chí tới trăm tỷ phân thân không sẽ rất tuyệt vời sao?

Trăm tỷ bản thân đồng thời thi triển cấm thuật, chắc chắc cảnh tượng rất sảng khoái nha.

“Muốn chọc giận ta, ngươi không biết ta chính là đầu huyền quy đầu tiên trong vũ trụ sao, ta tên Huyền vũ, ngươi không có bản lĩnh liền cút đi.”

Đáng tiếc, Huyền vũ xem thấu tâm tư của hắn, tự nhiên khinh thường nói nhiều, sau đó châm chọc nhìn hắn, không rên một tiếng, thậm chí nhắm mắt ngủ.

Hành động này làm Mộc Phàm giận đến ngứa răng, hận không thể

hầm nhừ đầu Huyền vũ này.

Nhưng đáng tiếc là phòng ngự của Huyền vũ quá cường đại, quả thực vô địch, không phá được phòng ngự thì không có biện pháp tổn thương đối phương.

Huống chi, thân hình Huyền vũ quá khổng lồ, Mộc Phàm không biết xuống tay thế nào, khủng bố tựa như một mảnh tinh hệ, trách không được Huyền vũ cường đại không giới hạn.

“Đáng chết, chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?”

Mộc Phàm có chút ảo não, sớm biết vậy vừa rồi không ra tay nhanh như thế, chờ Huyền vũ đánh nổ thân thể thêm vài lần là có thể phân chia ra càng nhiều hơn.

“Ký chủ, cần phải nhắc nhở ngươi, cơ thể được phân chia ra bị hạn chế thời gian, căn cứ theo quy tắc duy nhất của vũ trụ, bọn họ sẽ nhanh chóng biến mất.”

Đột nhiên hệ thống truyền đến một tiếng nhắc nhở kinh người.

“Ngươi nói cái gì?”

Mười vạn Mộc Phàm nghe xong bỗng cứng đờ, tức khắc nổi giận.

Chương 472: Hợp nhất, lột xác

“Ngươi lại hố ta?”

Mộc Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, mười vạn phân thân đồng thời rít gào, tiếng vang kinh thiên động địa, Huyền vũ giật mình mở mắt.

“Gia hỏa này điên rồi?” Trong lòng Huyền vũ toát ra một ý niệm.

Chỉ thấy vẻ mặt Mộc Phàm trở nên dữ tợn, trong lòng la hét: “Hệ thống, trước đó không phải như vậy, ngươi nói chỉ cần đạt được năng lực phân chia vô hạn là có thể tung hoành, hiện tại thế nào?”

“Ngươi lại nói với ta là có hạn chế?”

Lửa giận bừng cháy trong lòng hắn.

Chỉ nghe hệ thống chậm chạp giải thích: “Ký chủ, một vũ trụ chỉ có thể tồn tại một Mộc Phàm mà thôi, hiện tại có mười vạn Mộc Phàm mà Thiên Đạo không trực tiếp tiêu diệt là bởi vì nó vừa mới thành hình, vẫn chưa hoàn chỉnh, pháp tắc vũ trụ ban đầu còn không hoàn thiện, nếu không thì ngươi vừa phân chia ra thêm một cơ thể sẽ bị diệt mất một cái.”

“....” Mặt Mộc Phàm tái mét, đỉnh đầu bốc khói.

Ánh mắt mười vạn Mộc Phàm trợn lên, như muốn ăn thịt người.

Hắn đè nén lửa giận, mắng to: “Ngươi nói sinh vật đơn bào kia là tồn tại vô địch trong tương lai, thì ra là hố ta.”

“Trên lý luận sẽ như vậy, nhưng mấu chốt là nó không trưởng thành đến giai đoạn vô địch trong tương lai bởi vì khi pháp tắc Thiên Đạo hoàn chỉnh, nó phân chia một cái liền bị diệt một cái, chỉ một cơ thể có thể tồn tại.”

Lời giải thích này khơi dậy lửa giận trong lòng Mộc Phàm.

“Hệ thống chó, hố ta rất vui sướng phải không?”

Mộc Phàm lạnh lùng, trong lòng chất vấn: “Rõ ràng ngươi hố ta, ngươi không hố ta thì không thoải mái sao?”

“Nói, hiện tại làm sao bây giờ, tổn thất của ta ai bồi thường, ngươi không cho ta một đáp án khiến ta lòng, ta tuyệt đối để ngươi đẹp mặt.”

Hắn nói thì nói thế thôi chứ không có chút tự tin nào, mình không có biện pháp làm gì hệ thống, tính sao đây?

Không thể làm gì, chẳng lẽ phải nuốt cục tức này?

“Ký chủ chỉ cần hấp thu dung hợp tất cả bọn họ, không phải là giải quyết hoàn mỹ rồi sao?”

Hệ thống đáp lại với giọng điệu khinh bỉ.

Đã có hạn chế, không có biện pháp tồn tại, vậy trực tiếp dung hợp nha, mười vạn phân thân cùng dung nhập bản thể là xong.

Lại còn có thể đạt được tu vi của mười vạn phân thân, tương đương với tăng phúc mười vạn lần, đương nhiên thì chuyện này có hơi quá, nhưng tuyệt đối có ý nghĩa không tầm thường.

“Dung hợp xong có thể tăng lên mười vạn lần sao?”

Mộc Phàm không tin lắm, bị hệ thống hố quá nhiều nên hay nghi thần nghi quỷ.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Xin ký chủ nghiêm túc động não, mười vạn phân thân dung hợp thành một, không phải chỉ đơn giản là một cộng một, sẽ có tổn thất cùng khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, có thể tiếp nhận cùng dung hợp bao nhiêu liền xem bản lĩnh của ký chủ.”

“Xét thấy ký chủ có chút hiểu lầm đối với hệ thống, lần này cung cấp cho ký chủ cơ hội dung hợp miễn phí, tăng hết khả năng kế thừa mười vạn phần tu vi, nhưng xin ký chủ chuẩn bị tốt để tử vong.”

Hệ thống một năm một mười giải thích.

“Từ từ, ngươi có ý gì?” Mộc Phàm cảm thấy không ổn.

Chuẩn bị để tử vong?

Hệ thống kiên nhẫn giải thích: "Chính là trong quá trình dung hợp thì ký chủ sẽ tử vong, nhưng ký chủ có năng lực sống lại vô hạn nên không cần lo lắng về vấn đề này.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm suy tư.

Hắn nhìn mười vạn phân thân, thật sự độc lập, có mười vạn bộ não đang suy nghĩ, cảm giác rất kỳ diệu.

Một khi hoàn toàn hợp nhất sẽ có sự tăng trưởng cùng biến hóa như thế nào thì không ai có thể đoán trước được, hệ thống cũng không luôn.

“Còn bao nhiêu lâu nữa sẽ biến mất?” Mộc Phàm hỏi tới vấn đề hắn quan tâm nhất.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Căn cứ theo tính toán, bọn họ còn có thể tồn tại khoảng mười phút, một khi tới giờ liền tan rã.”

“Đen đủi, bị hố thảm.”

Mộc Phàm đen mặt, mắng to: “Còn chờ gì nữa, còn không mau dung hợp cho ta.”

Oanh!

Vừa dứt lời, từng bóng dáng hướng tới bản thể Mộc Phàm, nối tiếp nhau nhập vào bản thể, biến mất.

Những phân thân này đều là một bộ phận của Mộc Phàm biến thành, hiện tại thu hồi lại cũng rất bình thường.

Trước khi sử dụng năng lực phân chia thì chỉ là những mảnh nhỏ, sau đó trở thành một đám thân thể độc lập có thực lực, tu vi tương tự bản thể, có được tất cả đặc điểm ngoại trừ hệ thống.

Đây mới là điều đáng sợ nhất, dung hợp lại với nhau sẽ sẽ có hiệu quả như thế nào đây?

Ong!

Từng phân thân dung nhập vào bản thể, hơi thở của Mộc Phàm liên tục tăng lên, thân thể cường đại lần lượt chồng chất thế mà sinh ra biến đổi về chất.

Ầm ầm ầm...

Mười vạn phân thân tựa như chim yến về tổ lao tới, lập tức khiến thân thể Mộc Phàm không ngừng căng phồng.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình Mộc Phàm liền biến to vạn trượng, vẫn còn đang không ngừng nở ra, tiên lực trong cơ thể không ngừng sôi trào rít gào, muốn nổ tung.

“Mẹ nó, không chịu nổi.”

Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, cơ thể căng phồng tới mức sắp nổ tung rồi.

Đúng lúc này, một cổ lực lượng từ hệ thống dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, nhanh chóng luyện hóa, áp chế năng lượng cùng căn nguyên từ những cơ thể dung nhập.

Có hệ thống trợ giúp, Mộc Phàm rốt cuộc khôi phục bình thường, nhưng hơi thở vẫn không ngừng tăng lên.

Lúc này, Huyền vũ phát giác được sự khác thường của Mộc Phàm, kinh hoảng nhìn vật nhỏ này, đồ vật nhỏ như hạt bụi này khiến nó ngửi được mùi vị nguy hiểm.

Mười vạn Mộc Phàm dung hợp thành một, cường hãn như Huyền vũ cũng cảm thấy hồi hộp.

“Đây là quái vật, không thể trêu vào.”

Huyền vũ kinh hãi nhìn mười vạn Mộc Phàm dung hợp thành một, hơi thở rất khủng bố, thân thể cao lớn của nó đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại.

Thân hình vốn to mấy vạn năm ánh sáng nháy mắt thu nhỏ còn khoảng một ngàn trượng, nháy mắt liền thoát khỏi Phong thiên xích.

“Vật nhỏ, không chơi với ngươi nữa.”

Huyền vũ nói xong một câu, quay đầu biến mất cái vèo, không còn thấy bóng dáng.

Một màn đúng lúc rơi vào trong mắt Mộc Phàm làm hắn giật mình, gia hỏa này còn có thể thu nhỏ sao.

“Huyền vũ, đứng lại cho ta, con rùa đen rút đầu nhà ngươi, có can đảm ở lại đánh với ta một trận.”

Mộc Phàm vội vàng hô to, muốn chọc giận Huyền vũ, đáng tiếc nó lờ đi, nháy mắt biến mất.

Chỉ để lại mình Mộc Phàm tức giận chửi ầm lên, đáng tiếc không thể làm gì, đang dung hợp nên hắn không thể nhúc nhích.

Phanh!

Đột nhiên, thân thể Mộc Phàm tan vỡ, thế mà không chịu nổi lực lượng khi dung hợp, bị phản phệ.

Mộc Phàm thật sự chết một lần, nhưng đã sống lại một cách quỷ dị.

“Ta vừa mới chết thật?”

Mộc Phàm kinh hoảng không thôi, sợ hãi sờ sờ thân thể, nhận ra mình vừa mới chết một lần.

Hệ thống nói không sai, thật sự sẽ chết, cảm giác kia quá khủng bố.

Còn may là hắn có năng lực sống lại nên lúc này mới còn sống, nhưng không chờ hắn hít thở vài hơi thì thân thể tan rã lần nữa.

“Mẹ...” Mộc Phàm mở miệng mắng to, đáng tiếc còn chưa dứt lời thì đã tan rã rồi.

Cứ như vậy, Mộc Phàm đứng trong hư không hỗn độn tan rã rồi sống lại, cứ tuần hoàn như vậy.

Cảm giác chết đi sống lại lặp đi lặp lại quả thực chính là một loại tra tấn.

Bởi vì mỗi một lần tử vong Mộc Phàm đều cảm giác linh hồn biến mất, trải qua nhiều lần tử vong, hắn muốn phát điên rồi.

“Hệ thống, lại bị ngươi hố.”

Mộc Phàm vừa sống lại liền mắng to, nhưng mới vừa mắng xong thì cơ thể lại tan rã, chết thêm một lần.

Hắn không biết mình đã chết bao nhiêu lần, đã trải qua bao nhiêu lần chết đi sống lại.

Cuối cùng Mộc Phàm chỉ biết chết lặng, yên lặng thừa nhận sự thống khổ của tử vong, một lần rồi lại một lần.

Phanh!

Sau lần tử vong cuối cùng, Mộc Phàm cảm giác thân thể cùng tu vi cường đại chưa từng có.

Hắn sửng sốt, đột nhiên hiểu ra, đây là kết quả nhận được sau nhiều lần tử vong.

Hơn nữa sau khi thừa nhận lực lượng từ mười vạn thân thể trùng kích, rốt cuộc đã tiến hoá.

“Hệ thống, ta đột nhiên rất muốn trói ngươi lại rồi treo lên đánh hàng tỉ năm.”

Mộc Phàm lầm bầm một câu, muốn đánh đập hệ thống thật tàn nhẫn.

Sau khi trải qua thống khổ do nhiều lần tử vong tạo thành, Mộc Phàm như biến thành một người khác, tĩnh lặng, lạnh nhạt, thậm chí có chút vặn vẹo.

“Ký chủ, tỉnh táo lại, đây là di chứng sau khi dung hợp, nếu không

tỉnh táo thì ngươi sẽ trở nên càng ngày càng lạnh nhạt, cuối cùng mất đi thất tình lục dục, trở thành một tồn tại giống như Thiên Đạo, không có tình cảm."

Trong đầu vang tiếng hệ thống cảnh báo.

Mộc Phàm nghe xong bỗng nhiên bừng tỉnh, toát mồ hôi lạnh.

Trog trạng thái vừa rồi thật sự như muốn xoá sạch tình cảm.

Nếu vậy thì mình không còn là chính mình nữa, biến thành một cái máy rồi.

"Bởi vì cực hạn của ký chủ chỉ dung hợp được một ngàn thân thể cùng trí óc, số còn lại đều tan thành mây khói."

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm biết mình chỉ thành công dung hợp được một ngàn thân thể cùng trí óc.

Một ngàn trí óc chính là tương đương với một ngàn linh hồn dung hợp thành một, tạo ra một linh hồn siêu cấp.

"Diệt!"

Chỉ thấy một mảng hỗn độn tinh vân phía trước đột nhiên sôi trào, nhanh chóng hội tụ thành một điểm, cuối cùng nổ tung.

Chỉ là một ý niệm mà có thể áp súc vạn vật thành một điểm rồi huỷ diệt, đây là biểu hiện cho thu hoạch sau khi dung hợp.

Thân thể Mộc Phàm cùng tu vi đều tăng trưởng kinh người, tuy rằng tu vi vẫn là cấp Hắc động nhưng thực lực thực sự đã vượt qua cấp Hắc động.

Hiện tại đối mặt Thái Nhất, hắn tự tin chỉ cần tát một cái liền khiến tên kia nằm sấp xuống.

Còn Huyền vũ, Mộc Phàm cảm giác mình vẫn còn kém khá xa, không có lòng tin đánh vỡ phòng ngự vô địch khủng bố của nó.

"Mai rùa của Huyền vũ quá cứng, không uống được canh Huyền vũ rồi."

Mộc Phàm có chút tiếc nuối nhìn một vòng, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Không trị được Huyền vũ nên chỉ có thể tiếc nuối xoay người chuẩn bị trở về.

Đông!

Nhưng vào lúc này lại có một tiếng nổ mạnh truyền khắp hư không làm Hỗn độn thiên hải sôi trào, Mộc Phàm cũng chú ý.

Hắn giương mắt nhìn, kinh ngạc phát hiện có sinh linh cường đại đang chiến đấu kịch liệt.

“Rốt cuộc Ma đế cũng tìm được đối thủ rồi sao?”

Mộc Phàm nhìn về phương xa, lộ vẻ trầm tư, có một hơi hơi thở quen thuộc, đúng là phân thân Ma đế của hắn.

Lúc này, Ma đế đã tìm được một Tiên thiên thần ma cường đại.

Vừa chạm mặt, Ma đế không nói hai lời trực tiếp động thủ, hai bên bắt đầu một trận đại chiến kinh thiên.

Chương 473: Không chiến mà chạy

“Ngao...”

Một tiếng hét giận dữ vang vọng, núi rừng lay động, bụi mù tận trời.

Có một bóng dáng khổng lồ ngửa mặt lên trời rống giận, khiêng một ngọn núi ném mạnh tới.

Đáng tiếc, ngọn núi bị một thương xỏ xuyên qua, nổ tan nát giữa không trung.

“Ngươi là ai, dám quấy rầy bổn tọa tu luyện?”

Nó có hai cái đầu, thân hình nham thạch lập loè ánh sáng, là một thần linh hai đầu, có lực lượng cường đại, phòng ngự kinh người.

Trước mặt nó có một bóng dáng đang đứng, toàn thân được bao phủ bởi ma diễm, không thấy mặt mũi, cây thương trong tay lộ ra hơi thở sát phạt kinh thế.

“Ma đế, kẻ giết ngươi.”

Hắn đúng là Ma đế, nói xong đằng đằng sát khí nhằm về phía thần linh hai đầu.

Keng!

Mũi thương đâm tới, bị hai cánh tay của thần linh hai đầu chặn lại, phát ra ra tia lửa.

Thần linh hai đầu dữ tợn rít gào: “Ma đế là thứ gì, xem bổn tọa đánh nổ ngươi.”

Oanh!

Nó nói xong vung cánh tay to lớn hung hặng nện vào Ma đế, không gian đều không chịu nổi phát ra tiếng ô ô, nứt vỡ.

Ma đế cầm thương đâm tới, tiếng răng rắc vang lên, nắm tay bị

một thương xỏ xuyên qua, lực lượng huỷ diệt cường đại bùng nổ, phá nát cả cánh tay.

“Tiên thiên chí bảo, sao có thể?”

Thần linh hai đầu kinh ngạc hô to, cấp tốc lui về phía sau, đạp vỡ một mảng núi rừng, khiếp sợ nhìn cánh tay bị phá hỏng.

Hai gương mặt lộ vẻ thống khổ cùng dữ tợn, cánh tay bị mất thế mà không thể mọc lại, bên trên còn sót lại chút hơi thở huỷ diệt.

“Giết!”

Ma đế quát lạnh, Thí thần thương chuyển động, nhanh như chớp đâm vào một cái đầu của đối phương, sát phạt chi khí nồng đậm.

“Không...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm, một đầu của tên thần linh này bị xỏ xuyên qua, bị lực lượng huỷ diệt khủng bố phá nát.

Phanh, thần linh hai đầu mất đi một đầu, cái đầu còn lại phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể không ngừng lui về phía sau.

Nó sợ, cực kỳ sợ hãi, thân thể cường đại thế mà không ngăn nổi một thương của đối phương, quả thực không thể tin được.

Tiên thiên chí bảo Thí thần thương là vũ khí công kích sắc bén nhất, lấy sát phạt cùng hủy diệt làm chủ, tự nhiên rất khó ngăn cản.

“Chết đi.”

Ma đế đuổi sát đến, một thương xỏ xuyên qua hư không, đâm xuyên qua cái đầu còn lại, máu loãng phun trào.

“A....” Một tiếng hét thảm vang lên, cái đầu còn lại của thần linh hai đầu nổ nát, thi thể không đầu ngã xuống, đè nát một mảng núi rừng.

Trong bụi mù, Ma đế đứng trên thi thể thần linh hai đầu, cầm thương xỏ xuyên qua trái tim đối phương, ngay sau đó, một màn đáng sợ xuất hiện.

Chỉ thấy thi thể kia nhanh chóng khô quắt lại, bị Ma đế hấp thu cắn nuốt năng lượng cùng căn nguyên, trong nháy mắt liền biến thành một đống tro bụi tiêu tán.

Một tên Tiên thiên thần ma lại bị Ma đế xử lý như vậy.

“Quỷ nghèo, chỉ có một sợi quy tắc.”

Giết thần linh hai đầu, Ma đế luyện hóa đối phương, lấy ra một sợi quy tắc hoàn chỉnh, trông như một chuỗi gien bằng nham thạch.

Đây là một quy tắc hoàn chỉnh do thần linh hai đầu cô đọng ra, đáng tiếc bị Ma đế chém giết, sau đó tinh luyện.

Một sợi quy tắc hoàn chỉnh trị giá một triệu tỷ, cũng không tồi.

Vèo!

Chỉ thấy sợi quy tắc biến mất khỏi bàn tay Ma đế, thay thế chính là một trái tim tản ra ma khí nồng đậm, là ma tâm.

Ma đế sửng sốt, suy tư gì đó, viên ma tâm này là Mộc Phàm đạt được trong bí cảnh trước khi xuyên qua thời không.

“Nếu không thì tạo ra một đám Tiên thiên ma tộc?”

Ma đế lầm bầm lầu bầu, bản thể vừa mới thu được sợi quy tắc hắn truyền tống qua, chuyển lại Ma tâm cho hắn.

Có viên ma tâm này, có lẽ có thể sáng tạo ra một đám Tiên thiên Ma tộc cường đại, từ đó khai sáng một thế lực.

“Tìm một chỗ dồi dào ma khí trước.”

Ma đế suy nghĩ rồi thu hồi ma tâm, giương mắt đánh giá xung quanh, cảm ứng tìm kiếm địa phương tràn đầy ma khí.

.....

Bên kia, Mộc Phàm đứng trong sương mù hỗn độn, nhìn một sợi quy tắc hoàn chỉnh trong tay, một triệu tỷ vào túi.

“Không tồi, phân thân Ma đế vẫn ra sức nhiều, giết thêm mấy tên

liền giàu.”

Mộc Phàm hưng phấn nhìn sợi quy tắc hoàn chỉnh này, trị giá một triệu tỷ, chuyện giết thêm vài tên nữa làm hắn động tâm.

“Đi giết vài tên thần linh yếu yếu chút.”

Mộc Phàm suy nghĩ xong, thu hồi quy tắc hoàn chỉnh, lắc mình nhoáng lên, xuyên qua Hỗn độn thiên hải quay trở về trung tâm hệ Ngân hà

Hắn trở về tìm kiếm Tiên thiên thần linh rồi chém giết, cướp lấy tài sản, thậm chí tinh luyện quy tắc hoàn chỉnh mà đối phương ngưng tụ được.

Đây chính là cơ hội tốt để kiếm tiền, không giết vài tên thần linh thì đánh ra uy danh thế nào, làm sao thu hoạch càng nhiều bảo vật hơn chứ.

“Thái Nhất đào tẩu rồi, cũng không giết được Huyền Vũ, vậy tìm mấy tên khác thôi.”

Vừa xuyên qua Hỗn độn thiên hải Mộc Phàm vừa suy nghĩ, rất nhanh đã về tới Hỗn độn đại lục.

Thật ra hệ Ngân Hà chỉ là một trong những hỗn độn tinh hệ sớm nhất trong vũ trụ ban đầu, ở Hỗn độn thiên hải còn có rất nhiều tinh hệ.

Có thậm chí có tinh hệ không nhỏ hơn Ngân hà, cho nên Mộc Phàm không lo lắng không có Tiên thiên thần ma để giết.

Mộc Phàm bay tới không trung một vực sâu, yên lặng nhìn vực sâu vô tận phía dưới, bên trong trào ra từng luồng khí hỗn loạn.

Nơi đây tràn ngập một loại quy tắc hỗn loạn.

“Có một tên Tiên thiên thần linh.”

Mộc Phàm vừa tới gần liền cảm nhận được dưới vực sâu có một tên Tiên thiên thần linh.

Hơn nữa hắn mơ hồ cảm ứng được một cổ dao động cường đại của linh vật, hình như là hơi thở của Tiên thiên linh vật nào đó.

“Chắc chắn nơi này có bảo vật.” Hai mắt Mộc Phàm sáng lên.

Nhưng vực sâu có vô số Tiên thiên cấm chế, những cấm chế này hình thành một cách tự nhiên.

Năm mươi sáu tầng cấm chế, xem như đã khá cường đại rồi, trong Dao Trì thánh cảnh có tám mươi mốt tầng Tiên thiên cấm chế.

“Lĩnh ngộ Tiên thiên cấm chế có lợi đối với ta.”

Mộc Phàm đứng ở miệng vực sâu, yên lặng suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định.

Hắn muốn lĩnh ngộ Tiên thiên cấm chế, lĩnh ngộ được sẽ mang đến cho hắn nhiều chỗ tốt.

Cho nên hắn không nhờ hệ thống giúp đỡ mà trực tiếp bay xuống vực sâu, bắt đầu tự mình lĩnh ngộ những Tiên thiên cấm chế này.

Oanh!

Mới vừa vừa xuống vực sâu thì bị một quầng sáng cường đại bao phủ, tràn ngập năng lượng hỗn loạn, có thể quấy nhiễu làm rối loạn lực lượng trong cơ thể.

Mộc Phàm không biểu cảm, áp chế sự dao động trong cơ thể, tu vi cường đại đang chịu đựng loại quy tắc này quấy nhiễu.

“Tầng cấm chế thứ nhất.”

Hắn nhìn Tiên thiên cấm chế trước mắt, tản ra hơi thở cường đại tự nhiên.

Mộc Phàm phân tích, lĩnh ngộ từng chút huyền ảo của Tiên thiên cấm chế, chỉ cần hiểu thấu là có thể hoàn toàn lĩnh ngộ.

Lĩnh ngộ trận pháp của Mộc Phàm vẫn luôn pha tạp nhiều thứ, hiện tại thấy được Tiên thiên cấm chế thì không thể không nắm lấy cơ hội tìm hiểu nha.

Nếu có thể lĩnh ngộ Tiên thiên cấm chế, trận pháp bố trí ra sẽ chính là Tiên thiên cấm chế, có lực phòng ngự cùng sát thương cường đại, tất nhiên không thể bỏ lỡ.

Ong!

Lúc này, dưới vực sâu có một tên thần linh đáng sợ mở mắt, thấy cảnh Mộc Phàm xâm nhập, trong mắt loé tia sáng lạnh lẽo.

“Tự tiện xông vào vực sâu hỗn loạn, chết!”

Tên thần linh đáng sợ này gầm nhẹ một tiếng rồi giơ tay lên, tiếng ù ù chấn động toàn bộ vực sâu làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Giương mắt nhìn liền thấy một bàn tay ma quái từ dưới chộp lên, hơi thở cường đại tràn ngập lực lượng huỷ diệt.

“Hừ!” Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, giơ tay ép xuống.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ kia tan rã, bị Mộc Phàm nhẹ nhàng phá nát.

Một cổ lực lượng cường đại hội tụ, hóa thành một bàn tay to hung hăng vỗ xuống vực sâu.

“Làm càn!”

Từ dưới vực sâu truyền đến một tiếng hét giận dữ, tên thần linh kia đứng lên, thân thể cao lớn, hơi thở hỗn loạn cường đại phóng lên cao.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, bàn tay to của Mộc Phàm tan biến, đối phương cũng không dễ chịu gì, bị đánh đến cả người run rẩy, thiếu chút nữa hộc máu.

“Thật mạnh.” Hỗn loạn thần linh kinh ngạc hô thành tiếng, ánh mắt Mộc Phàm đều thay đổi.

Nó nhanh chóng nhận ra Mộc Phàm, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Đây không phải là thần linh cường đại đến mức Thái Nhất phải

đào tẩu sao, chính là gia hoả cuồng vọng tự xưng là Thiên Đế, không ngờ lại chạy tới đây.

“Đáng chết.” Hỗn loạn thần linh kinh ngạc xen lẫn hoảng hốt, tận mắt thấy trận chiến giữa Thái Nhất cùng Mộc Phàm, trận chiến đó kinh động khắp nơi.

Tên thần linh này chính là một trong số những người chứng kiến, Hỗn loạn chi chủ, hắn chứng kiến Mộc Phàm đánh bại Thái Nhất, hiện tại Mộc Phàm xuất hiện trước mặt khiến hắn chút khẩn trương, kinh hãi.

“Thiên Đế, ta không quen biết gì ngươi, ngươi tới đây làm gì?”

Hỗn loạn chi chủ cảnh giác nhìn Mộc Phàm đang phá trận, hình như đang tìm hiểu Tiên thiên cấm chế, trong lòng cảm thấy nặng nề.

“Nơi đây có một vật có duyên với ta, ngươi muốn ngăn cản sao?”

Mộc Phàm lạnh nhạt hỏi một câu rồi tiếp tục lĩnh ngộ cấm chế, tầng cấm chế thứ nhất nhanh chóng bị hắn lĩnh ngộ thấu triệt, lập tức bài trừ.

Ong!

Hỗn loạn chi chủ kinh hoảng, thế mà đã phá được tầng Tiên thiên cấm chế thứ nhất.

Hắn luống cuống, gia hỏa này thật khủng bố, lĩnh ngộ tầng Tiên thiên cấm chế thứ nhất nhanh như vậy?

Thật ra Mộc Phàm cũng kinh ngạc, cảm thấy bất ngờ.

“Ký chủ không cần kinh ngạc, ngươi dung hợp một ngàn trí óc, linh hồn hiện tại đã siêu cường đại, lĩnh ngộ thật sự rất đơn giản.”

Hệ thống giải thích.

Thì ra là tiến hoá sau khi dung hợp một ngàn phân thân, lĩnh ngộ thật sự đơn giản, tốc độ nhanh kinh người.

Răng rắc!

Quả nhiên, không bao lâu thì Tiên thiên cấm chế thứ hai đã bị lĩnh ngộ thấu triệt, trực tiếp tan vỡ.

Ngay sau đó, từng tầng Tiên thiên cấm chế tiếp theo cũng bị lĩnh ngộ thấu triệt, Hỗn loạn chi chủ xem mà hãi hùng khiếp vía.

“Trốn!”

Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, đối mặt với gia hoả khủng bố như thế này, chạy trốn là phương án tốt nhất, còn chuyện đối kháng thì nhớ tới Thái Nhất là biết.

Thừa dịp Mộc Phàm đang lĩnh ngộ Tiên thiên cấm chế, Hỗn loạn chi chủ không chiến mà chạy, trực tiếp hóa thành một tia sáng bắn về hướng hư không hỗn độn.

“Muốn chạy sao?”

Mộc Phàm sửng sốt, gia hỏa này lại không chiến mà chạy, còn tưởng rằng hắn sẽ phẫn nộ giết tới đây.

Kết quả trực tiếp bỏ chạy, thật bất ngờ.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, không chút do dự giơ một ngón tay chọc tới.

Chương 474: Tiên thiên căn nguyên

Phốc!

Lưng Hỗn loạn chi chủ bị một ngón tay xuyên thủng, lực lượng cường đại thiếu chút nữa biến hắn thành tro tàn.

“A...” Hắn hét thảm một tiếng, đã trọng thương.

Nhưng cũng không bị hạ gục trong nháy mắt, hắn lại mượn cơ hội này trốn vào hư không, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại Mộc Phàm ở đó phá cấm chế, thấy đối phương đào tẩu, trong lòng thầm than một tiếng xui xẻo.

“Dĩ nhiên chạy thoát, trúng một chiêu cấm thuật của ta mà không chết, bật hack hả?”

Mộc Phàm có chút bực bội.

Trong đầu vang tiếng hệ thống: “Ký chủ, kẻ bật hack chính là ngươi, người ta là Tiên thiên thần linh, tất nhiên phải có thủ đoạn bảo mệnh rồi.”

“Ngươi nói một tên bật hack như ngươi không thể nháy mắt hạ gục đối phương trong nháy mắt, truyền ra ngoài sẽ khiến bổn hệ thống mất mặt, cho nên hy vọng ký chủ nạp tiền nhiều hơn, sớm ngày tung hoành vũ trụ.”

“....”

Nghe hệ thống nói, Mộc Phàm muốn câm nín, hệ thống này càng ngày càng nhân tính hóa.

Hiện tại phát triển đến mức trắng trợn đề nghị làm hắn nạp tiền.

“Hệ thống, ngươi có mặt sao?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Hệ thống im lặng, giống như cứng họng không trả lời được.

Đúng vậy, hệ thống có cái rắm.

“Không có việc gì đừng lên tiếng, cẩn thận ta đánh nhừ ngươi.”

Mộc Phàm thầm mắng một câu, tiếp tục chăm chú lĩnh ngộ phân tích Tiên thiên cấm chế trước mắt.

Bên trong cất giấu thứ gì, tên thần linh dưới vực sâu đã đào tẩu nên hắn cũng không biết được nơi này cất giấu bảo vật gì.

Có lẽ là Tiên thiên linh vật, tất nhiên không thể bỏ lỡ, cho nên Mộc Phàm mới không đuổi giết tên Tiên thiên thần linh kia.

Gia hỏa này vừa thấy mặt hắn liền bỏ chạy, bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể từ bỏ chuyện đuổi giết, bảo vật trước mắt vẫn quan trọng hơn nha.

Dù sao hắn rất sợ nghèo, gặp được bảo vật phải nhanh chóng thu lấy mới an tâm, còn tên thần linh kia thì về sau gặp rồi giết cũng không muộn, coi như nuôi cho mập rồi làm thịt.

Ong ong...

Mộc Phàm từ từ xuống sâu hơn, phân tích, lĩnh ngộ thấu triệt từng tầng Tiên thiên cấm chế, hiểu rõ bản chất của những cấm chế này.

Tiên thiên cấm chế chính là trận pháp hình thành tự nhiên, hoà hợp với thiên địa, vô cùng cường đại.

Khác biệt với trận văn nhưng xét về bản chất thì cũng không có gì bất đồng.

Sau khi phân tích năm mươi tầng Tiên thiên cấm chế, rốt cuộc Mộc Phàm cũng hiểu ra bản chất.

Trận pháp do hắn bố trí chỉ thiếu một yếu tố, đó chính là quy tắc.

Không sai, thật ra Tiên thiên cấm chế chính là sự biểu hiện cùng diễn hoá của một loại quy tắc, sau khi lĩnh ngộ, Mộc Phàm đã nâng trình độ trận pháp của mình lên một độ cao mới.

“Tiên thiên trận văn, Tiên thiên cấm chế, thì ra là như thế này.”

Khi phân tích xong tầng Tiên thiên cấm chế cuối cùng, Mộc Phàm

hoàn toàn hiểu rõ, lĩnh ngộ toàn bộ năm mươi sáu tầng Tiên thiên cấm chế, phá giải hết tất cả.

Răng rắc!

Cấm chế vừa biến mất, Mộc Phàm cảm giác được một cổ Tiên thiên linh lực cường đại ập vào mặt.

Giương mắt nhìn, quả nhiên có cất giấu Tiên thiên linh vật, tất cả linh vật ra đời đều có Tiên thiên cấm chế bảo hộ.

“Đây là linh vật gì?”

Mộc Phàm kinh ngạc quan sát một đám vật chất trước mắt, có một tầng sương mù xám bao vây lấy nó, trông như linh vật hỗn độn.

Là Tiên thiên linh vật không sai, nhưng hình như còn chưa dựng dục thành hình, không được xem như Tiên thiên linh bảo, chỉ có thể xem như bán thành phẩm.

“Bận rộn nửa ngày, dĩ nhiên chỉ là bán thành phẩm?” Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, nhìn đám vật chất trước mắt mà ngây ngốc.

Không thành hình liền đại biểu cho giá trị suy giảm nhiều, Mộc Phàm cảm thấy thất vọng, trách không được tên thần linh kia không lấy đi, thì ra là đồ vậy chưa thành hình.

“Ký chủ, bản thân Tiên thiên linh vật chưa thành hình chính là Tiên thiên hỗn độn vật chất cùng ám năng lượng tạo thành, có giá trị cực cao.”

Lúc này, trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Nó có tác dụng gì, có thể hấp thu luyện hóa hay là chờ nó tiếp tục dựng dục thành hình?” Mộc Phàm có chút thất vọng lắc đầu.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ có thể trực tiếp thu lấy, mang Tiên thiên vật chất này đi, tự mình luyện chế một kiện Tiên thiên chí bảo.”

“Còn có thể làm như vậy?” Mộc Phàm kinh ngạc, hệ thống nói mình có thể luyện chế chí bảo.

“Nhưng chút Tiên thiên căn nguyên này không đủ luyện chế một kiện Tiên thiên chí bảo, cần có ít nhất ba phần như thế này mới có thể luyện chế thành công.”

Hệ thống đưa ra đáp án, ba phần Tiên thiên căn nguyên mới luyện chế được một kiện Tiên thiên chí bảo.

Chí bảo cấp bậc giống như tiên đỉnh, uy lực cường đại, nhưng muốn thật sự so được với Hỗn độn chung của Thái Nhất, Thí thần thương của Ma đế thì phải thêm một bước mài giũa.

“Vậy mang đi thôi.”

Mộc Phàm không chút chần chờ, trực tiếp phong ấn đám Tiên thiên căn nguyên này, đóng gói mang đi.

Tới cũng tới rồi, không thể tay không mà về, sau khi thu Tiên thiên căn nguyên, Mộc Phàm bắt đầu tìm tòi khắp vực sâu.

Đáng tiếc không còn thu hoạch được gì, trong lòng chửi mắng tên thần linh kia quá nghèo, chỉ có mỗi một linh vật mà thủ ở chỗ này vô số năm.

“Thôi, đi tìm các Tiên thiên căn nguyên khác.”

Mộc Phàm nhanh chóng rời khỏi vực sâu, lấy ra đám Tiên thiên căn nguyên vừa đạt được, dựa vào nó tiến hành cảm ứng, tìm kiếm các Tiên thiên căn nguyên khác.

Mấy thứ này đều là linh vật dựng dục qua năm tháng dài lâu, tự nhiên có một chút tương đồng.

Quả nhiên, Mộc Phàm đã nhanh chóng cảm ứng được hơi thở của Tiên thiên căn nguyên khác.

Vèo!

Hắn chạy như bay, hướng tới một khu vực đầy lôi điện, trên không trung hay mặt đất đều bị lôi điện xanh vàng tím đỏ phủ kín, vô cùng khủng bố.

Nhưng lôi điện không thể tổn thương Mộc Phàm, ngược lại là

thành thức ăn của hắn, không biết dọc đường đi tới hắn đã cắn nuốt bao nhiêu lôi điện rồi.

Tới nơi sâu nhất, Mộc Phàm thấy một quầng sáng, tầng tầng lớp lớp, khoảng bảy mươi hai tầng Tiên thiên cấm chế bao quanh nơi đó.

“Lại một cái bảo địa.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, nhìn Tiên thiên cấm chế trước mắt, bảy mươi hai tầng, còn nhiều hơn trước nữa, đại biểu cho đồ vật bên trong càng cao cấp hơn.

Chỗ Dao Trì có tám mươi mốt tầng Tiên thiên cấm chế, bên trong có Tiên thiên bàn đào, đồ vật ở đây hẳn là không kém bao nhiêu.

“Nơi này tràn ngập lôi đình, chắc chắn đồ vật sẽ liên quan đến lôi đình.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trực tiếp xuyên qua lôi điện rậm rạp, có lôi điện màu đen lập loè, bổ vào thân thể hắn nhưng không thể làm tổn thương chút nào.

Hắn bước từng bước tới gần, cũng không vội vã phá vỡ cấm chế đi vào mà là lĩnh ngộ.

Đơn giản chính là muốn lĩnh ngộ càng nhiều Tiên thiên cấm chế hơn, để hắn có thể tuỳ ý bày ra Tiên thiên cấm chế cường đại.

Sau lần lĩnh ngộ trước đó, Mộc Phàm có thể tiện tay bày ra năm mươi sáu tầng Tiên thiên cấm chế, hiện tại nhìn thấy Tiên thiên cấm chế cao cấp hơn tự nhiên không nhịn được muốn tìm hiểu.

Đã có kinh nghiệm, tốc độ lĩnh ngộ của Mộc Phàm cực nhanh, tốn khoảng một canh giờ liền hoàn toàn lĩnh ngộ bảy mươi hai tầng Tiên thiên cấm chế ở nơi này.

Trong đó có hơn phân nửa là cấm chế đã lĩnh ngộ trước đó, tiết kiệm được rất nhiều thời gian cùng tinh lực.

Ong!

Khi một tầng cấm chế cuối cùng được cởi bỏ, hai mắt Mộc Phàm lập loè từng hoa văn quỷ dị, đó là Tiên thiên hoa văn.

Sau khi lĩnh ngộ thấu triệt, phá giải hết cấm chế, Mộc Phàm tiến vào một không gian trống trải.

Nơi này tràn ngập sương mù hỗn độn xám xịt, là một không gian độc lập, tản ra cảm giác áp bách cường đại.

“Đây là...” Mộc Phàm phát hiện một đồ vật.

Từ xa nhìn tới trông nó giống như một con mắt, tràn ngập lôi đình, đó là một con mắt do lôi đình tạo thành.

Giống như có ý chí riêng, tròng mắt chuyển động, nhìn thẳng vào Mộc Phàm.

“Hệ thống, nó là Tiên thiên thần linh sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc hỏi, chẳng lẽ thứ này là một Tiên thiên thần linh, vẫn còn trong quá trình dựng dục?

“Không phải, đây là một loại Tiên thiên linh bảo, xem như bảo vật, gọi là Tiên thiên lôi nhãn, có năng lực huỷ diệt cực kỳ cường đại.”

Hệ thống giải thích cho Mộc Phàm hiểu.

Con mắt quỷ dị này là Tiên thiên lôi nhãn, xem như một loại bảo vật, có thể dung nhập vào thân thể hóa thành con mắt thứ ba, có năng lực huỷ diệt đáng sợ.

Nhưng Mộc Phàm đã có Thanh thiên chi nhãn cao cấp hơn con mắt này rất nhiều, căn bản không hứng thú, nhưng có thể luyện hóa, cắn nuốt tăng cường Thanh thiên chi nhãn.

Ong ong...

Tiên thiên lôi nhãn chấn động, hình như sợ hãi, nó cảm nhận được áp chế đến từ Mộc Phàm, áp chế trên căn nguyên, chính là do Thanh thiên chi nhãn.

Tiên thiên lôi nhãn run bần bật, ấp ủ lôi đình vô tận.

“Ai, không có tác dụng.”

Mộc Phàm quan sát Tiên thiên lôi nhãn một lúc rồi lắc đầu.

Hắn giơ tay chộp tới, Tiên thiên lôi nhãn bị giam cầm, mặc dù nó đã bộc phát lôi đình vô tận nhưng không thể tổn thương Mộc Phàm.

Hai bên không cùng một cấp bậc, hơn nữa Mộc Phàm miễn dịch lôi đình, dễ dàng trấn áp Tiên thiên lôi nhãn này.

“Giữ lại trước.”

Mộc Phàm lắc đầu, phong ấn nó rồi thu lại, có lẽ sau này có chỗ cần dùng.

Vô dụng thì mang về tặng người khác cũng được.

“Lại tìm tiếp.”

Đi dạo một vòng, Mộc Phàm không phát hiện đồ vật gì khác, chỉ có thể tiếc nuối rời đi, chỉ thu hoạch một cái Tiên thiên lôi nhãn không có chỗ dùng.

Hắn quyết định tiếp tục tìm kiếm, theo một tia cảm ứng mờ mịt, Mộc Phàm xuyên qua nhiều khu vực, băng qua một khu vực rộng mấy trăm vạn dặm.

Rất nhanh đã đến một khu vực hoang vu, không chút sự sống, tràn ngập một hơi thở quỷ dị.

Vừa đến nơi này, Mộc Phàm liền cảm giác được sự khác lạ.

“Thời gian nơi này trôi nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, thời gian gia tốc sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc phát hiện thời gian ở khu vực hoang vu này trôi nhanh hơn.

Hơn nữa khắp nơi tràn ngập một loại hơi thở tuế nguyệt, rất hỗn loạn, không cẩn thận liền sẽ bị thời gian ăn mòn.

“Chẳng lẽ nơi này có bảo vật khiến thời gian vặn vẹo?”

Mộc Phàm nghĩ đến đây, hai mắt lại sáng ngời, không chút do dự hướng tới nơi có dao động thời gian mãnh liệt nhất.

Chương 475: Hạt Hư vô

Mộc Phàm đi từng bước sâu vào nơi hoang vu.

Càng đi sâu càng cảm giác thời gian trôi nhanh hơn, thậm chí có sức ảnh hưởng cường đại, nơi này có thể khiến sinh vật cấp Thần thoại cấp hóa thành một đống xương trắng.

Có thể thấy được thời gian nơi này trôi nhanh đến mức nào, Mộc Phàm không có bị ảnh hưởng, bởi vì bản thân hắn đã nắm giữ thời gian chi lực.

Thời gian chi lực giúp hắn không bị dòng chảy thời gian ở đây ăn mòn.

Dần dần, Mộc Phàm thấy được phía trước có một vùng thời không, từ xa nhìn tới trông giống như là một khu vực hắc ám.

Nói hắc ám nhưng thật ra không phải hắc ám, chẳng qua là không có ánh sáng, thời gian hỗn loạn, sinh ra một loại trạng thái vặn vẹo quỷ dị mới trông như một tấm màn đen.

“Dao động thời gian thật mãnh liệt.” Mộc Phàm kinh hãi không thôi.

Nơi đó tản ra dao động thời gian cường đại, có năng lượng hỗn loạn, thậm chí tạo thành một loại hình thái hư ảo của thời gian, thời gian trùng động.

Mộc Phàm chậm rãi tới gần đột nhiên nhận thấy thân thể bị thời gian hỗn loạn chung quanh ăn mòn, bắt đầu già cả, mục nát.

Nhưng lực khôi phục cường đại vẫn để hắn kháng cự được sự ăn mòn khủng bố này, không ngừng phục hồi, đến gần khu vực khủng bố phía trước.

“Hệ thống, rốt cuộc phía trước có thứ gì?”

Mộc Phàm kinh ngạc, không thấy bất kỳ Tiên thiên cấm chế nào, cũng không giống như là có bảo vật đang dựng dục.

“Ký chủ muốn biết thì vào xem là sẽ biết thôi?”

Hệ thống đáp lại một câu làm hắn không nói được lời nào.

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, lại không có biện pháp, chỉ có thể căng da đầu từng bước tới gần tấm màn đen.

Khi xuyên qua tấm màn đen, Mộc Phàm đi tới một khu vực cực kỳ vặn vẹo, giống như bốn phía tràn ngập các loại đồ vật khủng bố không thể nhìn thấy.

Vô số sự vật vặn vẹo đan xen với nhau làm Mộc Phàm cảm giác như ngã vào bẫy rập thời không mênh mông, không thể khống chế.

“Đinh, phát hiện hạt Hư vô, có bắt giữ luyện hóa hay không?”

Đột nhiên trong đầu vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà tỉnh táo lại.

Hắn quan sát xung quanh, cảm giác đầu óc choáng váng, không phân biệt được trên dưới trái phải, đông tây nam bắc, hoàn toàn không có phương hướng.

Nơi này chính là một vùng hư không vặn vẹo, không có gì cả, thậm chí thân thể của mình đang bị xé rách ăn mòn từng chút, giống như sắp bị đồng hoá.

“Hệ thống, hạt Hư vô là thứ gì?”

Mộc Phàm bình tĩnh lại, tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích nói: “Ký chủ, nơi này tồn tại một lượng lớn hạt Hư vô, chính là căn nguyên thời gian còn sót lại sau vũ trụ nổ mạnh, một loại hạt Thời gian, cũng được gọi là hạt Hư vô.”

“Căn nguyên thời gian, hạt Hư vô?” Mộc Phàm ngạc nhiên, lần đầu nghe thấy tên gọi này.

Hắn lập tức hỏi: “Vậy hạt Thời gian cùng hạt Không gian có gì khác nhau?”

“Đương nhiên là khác nhau rồi.”

Hệ thống từ từ giải thích: “hạt Không gian là hạt thực chất, còn hạt Thời gian lại là một loại hạt ở hình thái hư vô nên gọi là hạt Hư vô.”

“Nó là căn nguyên của thời gian, không ngừng bành trướng mới hình thành dòng thời gian.”

“Ký chủ cũng có thể lý giải pháp tắc đại đạo dựng dục quy tắc vũ trụ, một loại quy tắc trong đó tồn tại dưới hình thái hạt Hư vô.”

Nghe giải thích xong, Mộc Phàm cái hiểu cái không, nhưng cũng rõ hơn một chút, hạt Hư vô có thể bị hấp thu luyện hóa.

“Nói cách khác, ta có thể tinh luyện hấp thu đám hạt Hư vô này, từ đó nắm giữ năng lực thời gian càng cường hơn có phải hay không?” Hắn mãn hàm chờ mong hỏi.

Hệ thống trả lời: “Đúng vậy ký chủ, chỉ cần bắt giữ hạt Hư vô, dung hợp hấp thu là có thể nắm giữ năng lực thời gian mạnh hơn.”

“Bắt giữ như thế nào, cần làm gì?”

Mộc Phàm đã gấp không chờ nổi, đây chính là chuyện tốt, không thể bỏ lỡ.

“Chỉ cần nạp một triệu tỷ, ký chủ có thể bắt giữ hạt Hư vô, tiến hành dung hợp hấp thu một cách hoàn mỹ, xin hỏi ký chủ có bắt giữ hay không?”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm câm nín.

Mẹ nó, mở miệng chính là một triệu tỷ, đây chẳng phải là cần dùng một sợi quy tắc hoàn chỉnh mà Ma đế đã đưa cho mình sao?

Giờ hệ thống muốn nuốt hết, Mộc Phàm cảm giác gia hỏa này cố ý.

“Sớm muộn gì ngươi cũng chết vì tiền.”

Mộc Phàm hung tợn nguyền rủa, mắng chửi hệ thống, đáng tiếc

không được gì, cần nạp tiền vẫn phải nạp, nếu không thì hệ thống không giúp.

Cuối cùng, Mộc Phàm chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

“Nạp tiền, bắt giữ hạt Hư vô.”

Hắn vừa lên tiếng, một sợi quy tắc hoàn chỉnh đã bị hệ thống trực tiếp nuốt mất.

Một triệu tỷ biến mất như vậy.

Không chờ Mộc Phàm đau lòng, liền có một lực lượng vô hình lực tản ra, thời không chung quanh vốn đang vặn vẹo đột nhiên yên tĩnh.

Ong!

Một tiếng vù vù vang lên, Mộc Phàm cảm giác trời đất quay cuồng, đột nhiên liền thấy vô số hạt vô hình bị tinh luyện ra.

Hệ thống bắt giữ hạt Hư vô chung quanh, không ngừng kéo vào thân thể Mộc Phàm, bắt đầu luyện hóa, hấp thu, dung hợp.

Thật ra Mộc Phàm không biết loại hạt Hư vô này rất khó tồn tại, bởi vì hạt Hư vô sinh ra từ vũ trụ nổ mạnh sẽ cấu thành dòng thời gian.

Trên lý luận thì không thể tồn tại lâu, sẽ không ngừng bành trướng, dung nhập vào vũ trụ, hình thành một loại lực lượng vô hình.

Hiện tại, hệ thống bắt giữ hạt Hư vô còn sót lại ở nơi này, không ngừng ngưng tụ, tinh luyện, cuối cùng dung nhập vào cơ thể Mộc Phàm.

Tư tư...

Lúc này, trong cơ thể Mộc Phàm xuất hiện một tia hồ quang quỷ dị, khiến cho thời gian chung quanh hỗn loạn, có một loại lực lượng thần bí tràn ra.

Đó là thời gian chi lực.

Trong quá trình dung hợp hạt Hư vô, khả năng nắm giữ thời gian chi lực của Mộc Phàm không ngừng tăng lên.

Quanh thân thể Mộc Phàm có một đám hạt Hư vô xoay tròn, bị Mộc Phàm thao túng một cách dễ dàng.

“Thời gian tĩnh lặng!”

Đột nhiên, Mộc Phàm giơ một ngón tay chọc tới, thời gian trong phạm vi vạn dặm ngưng đọng.

Hư không vặn vẹo đứng hình, theo hạt Hư vô biến mất dần dần tan rã.

Cuối cùng, cả khu vực vặn vẹo đều tiêu tán, Mộc Phàm dừng trên mặt đất hoang vu, tất cả vật chất chung quanh đột nhiên đứng yên.

“Thời gian đảo ngược.”

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại thi triển thời gian chi lực, làm thời gian quay ngược.

Đương nhiên, không có vật tham chiếu, không thấy được hiệu quả của thời gian đảo ngược, chỉ có thể từ bỏ, nhưng chắc chắn có uy lực rất khủng bố.

Càng đáng sợ chính là sau khi Mộc Phàm nắm giữ thời gian chi lực ở cấp độ cao hơn, hắn có thêm năng lực hoàn toàn mới.

Hắn có thể thao túng hạt Hư vô, ngưng tụ thành một lưỡi dao vô hình sắc bén, cắt nát hết thảy.

Phốc!

Mộc Phàm vung tay, có một lưỡi dao vô hình xẹt qua ngọn núi phía trước, nháy mắt cắt nó thành hai nửa, bộ phận ở giữa đã biến mất.

Bị xoá sạch như vậy, trực tiếp biến mất dưới lưỡi dao hư vô này,

không cách nào tồn tại.

“Thật lợi hại.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi, khó tin với lực sát thương của hạt Hư vô, so với thời gian chi lực phía trước cao thâm hơn quá nhiều.

Thậm chí hắn cảm giác mình có thể trực tiếp thao túng thời gian trên một tinh cầu, dù gia tốc hay là đảo ngược đều nhẹ nhàng tự nhiên.

“Lần này nạp tiền không lỗ nha.” Mộc Phàm lầm bầm một câu.

Hắn tiêu hao một triệu tỷ đạt được hạt Hư vô cường đại, có thể nói là không lỗ, còn có kiếm lời hay không thì chưa chắc chắn.

Nhưng có thể khẳng định rằng, hắn có khả năng kiếm lời chút, nhưng hệ thống vĩnh viễn không lỗ.

“Thời gian nơi này đã khôi phục bình thường.”

Mộc Phàm cảm ứng một chút, thời gian ở khu vực hoang vu đã khôi phục bình thường, hắn là kết quả sau khi hạt Hư vô bị hấp thu hết.

Hắn cũng mặc kệ, mình lấy được chỗ tốt là đủ rồi.

“Ai, tầm bảo khó khăn nha, ai nói vũ trụ sơ khai đều là bảo vật?”

Mộc Phàm tiếp tục lên đường tầm bảo, nhưng băng qua rất nhiều khu vực vẫn không thấy một bảo vật nào, thậm chí một tên thần linh cũng không.

Điều này làm cho hắn có chút bực bội.

Mộc Phàm tìm thật lâu cũng không gặp được thứ gì.

Vũ trụ sơ khai có rất ít sinh mệnh, nhóm Tiên thiên sinh linh cũng không có bao nhiêu cho nên có thể tìm được mới là chuyện lạ.

Các Tiên thiên thần linh cường đại đều ẩn nấp tu luyện, chúng nó

chỉ muốn đề cao tu vi cùng thực lực của mình, trở nên càng cường đại hơn.

Cũng chỉ có mình Mộc Phàm mới rảnh rỗi đi khắp nơi, nói là tầm bảo nhưng thật ra chính là lãng phí thời gian.

Mộc Phàm cũng không có biện pháp khác, không tầm bảo thì kiếm đâu ra bảo vật, chỉ có thể không ngừng đi tầm bảo, đánh cướp Tiên thiên thần linh khác mới có thu hoạch.

“Hệ thống, vận khí của ta không tốt sao?”

Tìm cả buổi, băng qua mấy ngàn vạn dặm, Mộc Phàm rốt cuộc không chịu được nữa.

Trừ những đồ vật lấy được trước đó, lúc sau liền không có thu hoạch được, nói ra mà cả bản thân cũng không tin nổi.

“Ký chủ, vũ trụ to như vậy, ngươi chỉ lắc lư trong hệ Ngân hà thì có thể thu hoạch được gì?”

Hệ thống nói thẳng một câu.

Chỉ nghe nó nói: “Vũ trụ sơ khai có vô số tinh đoàn, bên trong dựng dục Tiên thiên thần linh cường đại, còn có vô số Tiên thiên linh vật, Tiên thiên chí bảo, ngươi cho rằng một hệ Ngân hà có thể dựng dục ra bao nhiêu thứ tốt cho ngươi?”

“Dù có thì cũng đều có chủ, là vật cộng sinh với Tiên thiên thần linh, muốn tầm bảo thì phải tới Hỗn độn thiên hải.”

Hệ thống nói lời đánh thức người trong mộng.

Đúng nha, hệ Ngân hà cũng chỉ một tinh hệ mới hình thành trong vũ trụ thôi, nói trắng ra chính là hỗn độn tinh đoàn sinh ra từ vũ trụ nổ mạnh.

Cũng không có nhiều bảo vật, muốn càng nhiều bảo vật hơn thì chỉ có thể đi vào Hỗn độn thiên hải thôi.

Hỗn độn thiên hải là vũ trụ chân không mênh mông, diện tích rộng lớn vô ngần, dựng dục vô số hỗn độn tinh đoàn.

Chỉ nơi đó mới có nhiều bảo vật.

“Xem ra, ta cần phải đi Hỗn độn thiên hải tầm bảo rồi.”

Mộc Phàm suy tư, trước đó không nên trở về, ở lại Hỗn độn thiên hải tìm kiếm các tinh hệ khác để tầm bảo mới đúng.

“Lập tức xuất phát!”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm quyết định rời khỏi hệ Ngân hà, đến Hỗn độn thiên hải tầm bảo.

Oanh!

Vừa muốn khởi hàn thì đột nhiên có chấn động mãnh liệt truyền đến, toàn bộ Ngân hà đều lắc lư, vô số thần linh bừng tỉnh.

“Sao lại thế này?”

Mộc Phàm kinh ngạc dừng lại, cảm nhận được chấn động đến từ hư không hỗn độn trên đỉnh đầu, một hơi thở khủng bố lan tràn.

Răng rắc!

Chỉ thấy màn trời xám xịt nứt ra.

Chương 476: Màn trời mở ra

Ầm ầm ầm...

Vũ trụ chấn động, tựa như chịu ảnh hưởng từ một vụ nổ cực mạnh, tạo ra rung chuyển thật lớn, không ít hỗn độn tinh đoàn bị đánh tan.

Chỉ nghe một tiếng "Răng rắc", bầu trời nứt ra rồi.

Tất cả thần ma, Tiên thiên thần linh, các loại hung vật lần lượt bừng tỉnh.

Nhìn hư không hỗn độn xám xịt xuất hiện một khe hở, tản ra một hơi thở khủng bố.

Trong khe loé ánh sáng, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, hấp dẫn ánh mắt vô số thần ma.

"Màn trời đã mở ra, cuộc chiến đoạt thiên sắp bắt đầu rồi."

Có thần linh cường đại đứng trong hỗn độn, nhìn màn trời lên tiếng.

Giờ khắc này, Tiên thiên thần ma khắp nơi đều kích động, đều cảm nhận được sự kêu gọi đến từ vận mệnh, đến từ Thiên Đạo.

Vũ trụ sơ khai, Thiên Đạo mông muội, có Thiên vị xuất hiện, một khi đăng lâm Thiên vị là có thể chấp chưởng thiên quyền, thay trời hành đạo.

"Ha ha ha...."

Trong hỗn độn có một tiếng cười cuồng vọng truyền đến, chỉ thấy một Hắc động thiên thể ù ù hiện lên, bên trên có một bóng dáng đầu người thân rắn, đúng là Thái Nhất.

Hắn hưng phấn cười to, nói: "Màn trời mở ra, tranh đoạt Thiên vị, bổn tọa nhất định có thể một bước lên trời, chấp chưởng Thiên Đạo."

Ở một nơi cách chỗ Thái Nhất không nơi xa, có một hành tinh cổ xưa đang lơ lửng, ánh sáng mông lung, sương mù bao phủ, có thể thấy được hai bóng dáng thướt tha, tuyệt thế bên trong.

Đây là Nguyệt tinh cổ xưa nhất, tụ tập thái âm chi khí vô tận, sương mù hỗn độn che đậy, bề mặt có một gốc Tiên thiên linh căn.

Đó là cây Nguyệt quế đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, ra đời cùng với Nguyệt tinh.

Dưới gốc Nguyệt quế có hai vị nữ thần tuyệt thế, đúng là hai vị Nguyệt thần ra đời trên Nguyệt tinh, cũng gọi là Thái âm chi chủ.

“Tỷ tỷ, ngươi thật sự đáp ứng Thái Nhất?”

Một nàng nhẹ giọng dò hỏi.

Nàng tên Thường Hi, còn gọi là Nguyệt Nga, một trong hai Nguyệt thần.

Tỷ tỷ của nàng là Hi Cùng, đã đáp ứng thỉnh cầu của Thái Nhất, âm dương hợp nhất, chấp chưởng Thiên Đạo.

“Muội muội, Thái Nhất đến từ Thái dương cổ tinh, tôn quý, cường đại, âm dương tương xứng với chúng ta, nếu có thể hợp nhất, đại đạo có hy vọng.”

Hi Cùng bình tĩnh nói tới chuyện này, hiển nhiên đã sớm ra quyết định.

Mục tiêu trước đó của Thái Nhất vốn là Dao Trì, nhưng Mộc Phàm đột nhiên xuất hiện, dẫn tới kế hoạch của hắn thất bại, chỉ có thể quay đầu tìm tới hai vị Nguyệt thần cao ngạo, lạnh nhạt này.

Hơn nữa Thái dương, Nguyệt tinh, hai bên một dương một âm, phù hợp âm dương điều hòa, nếu âm dương hợp nhất, chắc chắn có thể tìm hiểu đại đạo.

“Ta thấy chưa hẳn là Thái Nhất có thể ngồi lên Thiên vị, đừng quên, trước đó hắn liền thua trong tay vị kia.”

Nguyệt Nga lạnh nhạt nói chuyện trước đó Thái Nhất bị Mộc Phàm

đánh bại.

“Tỷ tỷ sẽ không nhìn lầm, nếu ngươi không muốn thì có thể rời đi.”

Giọng điệu Hi Cùng có chút lạnh nhạt, thậm chí lãnh đạm.

Nguyệt Nga nghe xong chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì, cũng không có rời đi, chỉ là không xem trọng Thái Nhất.

Nhưng tỷ tỷ đã quyết định nên nàng không thể làm gì khác, chỉ có thể yên lặng quan sát, nhìn màn trời hé mở mà trầm tư.

Cuộc chiến đoạt thiên chắc chắn rất thảm thiết, đám thần ma sẽ tranh đoạt kịch liệt, cuối cùng ai có thể đăng đỉnh vẫn là một ẩn số.

Oanh!

“Ngao!”

Lúc này, trong hỗn độn truyền đến từng tiếng rít gào khủng bố, có thần ma cường đại lộ bản thể, tản ra hơi thở.

Những thần ma này đều hướng về phía màn trời, hiển nhiên cũng tham dự cuộc chiến tranh đoạt Thiên vị.

Ở Dao Trì thánh cảnh, ba vị nữ tiên bay lên không trung, nhìn màn trời xa xa mà xuất thần.

“Màn trời đã mở, cuộc chiến tranh đoạt Thiên vị sắp bắt đầu rồi.”

Dao Trì lẩm bẩm, biểu tình nghiêm trọng, trong mắt có chút khẩn trương, mong đợi.

Trước kia Thái Nhất tìm nàng rất nhiều lần, nhưng nàng không có đồng ý, không đáp ứng gì, bây giờ Mộc Phàm chặn ngang một chân phá hủy kế hoạch của Thái Nhất.

Hiện tại chỉ có thể hợp tác cùng Mộc Phàm, hơn nữa hắn đã phát lời thề Thiên Đạo, không có khả năng không tuân thủ đi?

Dao Trì nghĩ như vậy, còn Huyền Nữ, Tố Nữ bên cạnh nàng thì có biểu tình vô cùng nghiêm trọng.

“Tỷ tỷ, màn trời mở ra rồi, tỷ muội chúng muốn đi xem náo nhiệt sao?”

Tố Nữ có vẻ nóng lòng muốn thử, nhìn màn trời lộ vẻ khát vọng.

Là một Tiên thiên thần linh thuộc nhóm đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, tự nhiên khát vọng chấp chưởng thiên quyền, đó là một loại thân phận tôn quý vô thượng.

Huyền Nữ cau mày, thở dài nói: “Chúng ta không có hy vọng, tranh không lại các thần ma, không nói tới kẻ khác, chỉ mỗi Thái Nhất mà chúng ta cũng không tranh lại rồi.”

“Huống chi còn có m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, Tận thế, Hoàng hôn..., thực lực của chúng ta căn bản không đủ.”

Huyền Nữ nói đúng trọng tâm, hiểu rõ vị trí của mình.

Nàng không tư cao tự đại cho rằng chính mình có thể tranh giành với những thần ma cường đại kia, huống hồ còn có nhiều Tiên thiên thần ma mà các nàng chưa từng gặp qua?

“Dao Trì tỷ tỷ, ngươi thấy thế nào?” Nàng quay đầu dò hỏi Dao Trì.

Huyền Nữ, Tố Nữ đều nhìn nàng.

Chỉ thấy Dao Trì nhẹ nhàng cười: “Các ngươi quên sao, vị kia đã đánh bại Thái Nhất, hắn có tư cách tranh đoạt Thiên vị, ta đã đạt thành hiệp nghị với hắn, cùng nhau ngồi lên Thiên vị.”

“Ngươi nói là...” Hai mắt Huyền Nữ sáng lên, ngay sau đó tối sầm lại.

Quan hệ giữa Dao Trì cùng Mộc Phàm gần gũi, hai người hợp tác là chuyện bình thường, nhưng nghĩ tới tỷ muội các nàng, cả hai chỉ gặp Mộc Phàm một lần.

Muốn người ta mang theo các nàng, phỏng chừng có chút khó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Huyền Nữ có chút mất mát, tuy rằng không thể trực tiếp tranh đoạt Thiên vị nhưng có thể dựa vào một vị cường giả, ít nhiều cũng sẽ có thu hoạch.

Cuộc chiến tranh đoạt Thiên vị là tranh đoạt căn nguyên Thiên Đạo, điểm này không thể nghi ngờ.

Mỗi một tên Tiên thiên thần ma đều biết cho nên mới nghĩ cách tham dự, nếu không cũng chỉ có thể nhìn thôi.

Vèo!

Đang nghĩ ngợi đột nhiên có một tiếng xé gió truyền đến khiến Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ bừng tỉnh.

Các nàng đồng thời nhìn lại, liền thấy hư không xuất hiện khe hở, từ bên trong một nam tử bước ra.

“Thiên Đế!”

Thấy người tới, ánh mắt ba nữ sáng lên, lộ vẻ vui mừng.

Nhưng hình như nhớ tới chuyện gì đó, sắc mặt các nàng hơi đỏ, có chút ngại ngùng nhìn Mộc Phàm.

“Các ngươi đều ở đây nha.”

Mộc Phàm chậm rãi đi tới, mỉm cười nói: “Màn trời đã mở, ta tính lên trời tranh đoạt Thiên vị, ba vị tiên tử có nguyện ý cùng ta đi Hỗn độn thiên ngoại hay không?”

“Thật chứ?”

Hai tỷ muội Huyền Nữ, Tố Nữ đồng thời ngẩng đầu, mừng rỡ nhìn Mộc Phàm.

Hắn thế mà mời tỷ muội các nàng, có nghĩa là trong cuộc chiến tranh đoạt Thiên vị này, các nàng cũng có một phần thu hoạch?

“Đương nhiên.” Mộc Phàm cười gật đầu, nói: “Cuộc chiến tranh đoạt Thiên vị lần này không nhỏ, có nguy hiểm rất lớn, nếu các ngươi không muốn liền lưu lại nơi này.”

“Nguyện ý!”

Huyền Nữ, Tố Nữ không cần suy nghĩ trực tiếp đáp ứng, ngay sau đó xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt đỏ thêm vài phần, Tố Nữ nhanh chóng bình thường lại.

Nàng nhìn Mộc Phàm, nghiêm túc nói: “Ta nguyện ý giúp ngươi, chúng ta không cần nhiều, chỉ hy vọng sau khi ngươi đạt được Thiên vị có thể cho chúng ta một chút hồi báo.”

“Chuyện này đơn giản.” Mộc Phàm gật gật đầu, cười nói: “Tham gia tranh đoạt Thiên vị ít nhiều gì cũng sẽ có thu hoạch, mấu chốt là phải sống sót.”

“Các thần ma đều đi vào rồi, chúng ta cũng xuất phát thôi.”

Mộc Phàm nhìn hư không, thấy từng bóng dáng cường đại vọt vào trong màn trời, trong lòng biết không thể kéo dài nữa.

“Ta phong bế Thánh cảnh.”

Dao Trì nghiêm túc, trực tiếp phong bế Thánh cảnh, mang theo Tiên thiên bàn đào thụ, không có lưu nó lại nơi này.

“Chúng ta đi.”

Chuẩn bị xong, Mộc Phàm dẫn đầu bay lên trời, hóa thành một tia sáng hướng về phía màn trời trong hư không.

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ cũng sôi nổi bộc phát tốc độ kinh người, theo sát phía sau.

Mộc Phàm dẫn theo ba nữ tiên, nhanh chóng tới trước màn trời.

Nơi này có một vết rách lớn, đúng là cửa vào màn trời, cửa vào Hỗn độn thiên ngoại.

“Rống!”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ phương xa có một tiếng rít gào truyền đến.

Đám Mộc Phàm ngừng lại, giương mắt nhìn thấy một con Kỳ lân cường đại xuất hiện.

Đó là một đầu Kỳ lân toàn thân có khí hỗn độn bao phủ, đúng là đầu Kỳ lân đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, Tổ kỳ lân, nó cũng tới.

“Là Tổ kỳ lân.” Dao Trì lộ vẻ nghiêm túc.

Mộc Phàm lại kinh ngạc nói: “Chỉ là một phân thân, bản thể không tới thì có ích gì chứ?”

Hắn liếc mắt liền nhìn ra Kỳ lân này chỉ là một phân thân mà thôi, bởi vì phía trước đã từng gặp trong Kỳ lân động nên hắn dễ dàng nhận ra.

Tổ kỳ lân cũng phát hiện đám Mộc Phàm, nhìn lướt qua, không thèm để ý tới.

“Ngao!”

Lúc này, lại một tiếng rít gào kinh thiên truyền đến, khí hỗn độn sôi trào, chỉ thấy một con rồng khổng lồ lướt ngang qua hư không, chớp mắt liền tới trước mặt.

“Tổ long!”

Mộc Phàm nheo mắt nhìn con rồng khổng lồ trước mắt, đúng là Tổ long, toàn thân nó tràn ngập sương mù hỗn độn, chỉ lộ ra hai con mắt cao ngạo, lạnh lẽo.

Nó cũng là một phân thân, bản thể không tới.

“Tổ long, ngươi tới tranh đoạt Thiên vị sao?” Tổ kỳ lân thấy phân thân Tổ long tới, mở miệng hỏi.

Tổ long hừ một tiếng, khinh thường nói: “Không phải ngươi cũng tới, như thế nào, bản thể cũng không về được sao?”

“Hừ, cũng vậy cũng vậy, bản thể của ngươi không tốt hơn bao nhiêu đi?”

Tổ kỳ lân hừ lạnh, quay đầu hướng về phía cửa vào màn trời,

không để ý tới Tổ long, hình như hai bên không hoà hợp lắm.

Tổ long cũng hừ một tiếng, liếc nhìn đám Mộc Phàm, cũng không nhận ra kẻ phía trước cướp sạch Tổ long nhai chính là hắn.

Oanh!

Tổ long chui vào màn trời, chớp mắt liền biến mất.

Mấy người Mộc Phàm nhìn nhau, đặc biệt là Dao Trì, vừa rồi khẩn trương muốn chết, còn tưởng rằng bị Tổ long cùng Tổ kỳ lân phát hiện rồi ngăn trở đây.

“Kỳ quái, vì sao chúng nó không nhận ra ngươi?” Dao Trì cảm thấy khó hiểu nên hỏi.

Mộc Phàm cười cười không giải thích, chỉ là nói: “Đừng nghĩ quá nhiều, đi thôi, chúng ta cũng nên đi vào, đừng để kẻ khác nhanh chân đến trước.”

Vèo!

Nói xong, hắn mang theo Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ cùng nhau vọt vào cái khe, trực tiếp xuyên qua màn trời tiến vào thiên ngoại.

Mới vừa tiến đến, còn chưa thấy cảnh tượng xung quanh thì đã cảm giác được có ba cổ năng lượng cường đại đánh úp.

“Cẩn thận, có người đánh lén.”

Mộc Phàm rùng mình, tức khắc nổi trận lôi đình, mới vừa tiến vào đã bị đánh lén.

Chương 477: Diệt sát ba tên tà thần

Oanh!

Ba cổ năng lượng khủng bố chính diện đánh tới, tốc độ cực nhanh, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, sóng xung kích cường đại lan xa mấy vạn dặm.

Rầm!

Trung tâm vụ nổ có một quầng sáng hiện lên, ngăn chặn năng lượng tập kích.

Sắc mặt Mộc Phàm âm trầm đi ra, Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ đều tản ra sát khí lạnh thấu xương.

Bị kẻ khác đánh lén, đương nhiên tâm tình không tốt rồi.

“Hả?”

“Dĩ nhiên chặn được?”

Chỉ nghe phía trước truyền đến một giọng nói âm u, tà ác.

Mộc Phàm nheo mắt đánh giá ba bóng dáng phía trước, mỗi một tên đều tản ra hơi thở tà ác nồng đậm.

Đây là ba tên tà thần.

Tên cầm đầu có hơi thở khủng bố, đầu mọc một cái sừng, lưng mang cánh kim loại, hai con mắt lộ ra ánh sáng tà ác, không ngừng đánh giá Mộc Phàm cùng ba nàng phía sau.

Đặc biệt là khi thấy Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ, hai mắt tức khắc loé sáng.

“Hắc hắc hắc, lại có thêm mấy cái.”

“Nha, còn có ba nữ thần, đúng lúc bắt lại chia đều.”

“Lão đại, ta muốn nàng ở giữa.”

Ba tên tà thần bình phẩm Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ từ đầu đến chân, muốn bắt các nàng rồi chia nhau.

Cảnh này làm Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ tức giận.

“Ba tên tà thần các ngươi tìm chết.” Dao Trì tức giận, cơ thể tản ra từng tia sáng.

Huyền Nữ, Tố Nữ lạnh lùng ngưng tụ lực lượng, chuẩn bị ra tay giáo huấn ba gia hỏa tà ác này.

“Ta thắc mắc là kẻ nào dám đánh lén, thì ra là ba tên tà ma bất nhập lưu.”

Mộc Phàm nhìn ba tên trước mắt, đều là tà thần cường đại cấp Hắc động, trong lòng đã phán chúng nó tử vong.

“Vật nhỏ, giọng điệu không nhỏ nha?”

Tên tà thần cầm đầu nở nụ cười dữ tợn, cái sừng trên đỉnh đầu loé tia sáng cường đại.

Chúng nó lại đánh lén lần nữa, ba cổ lực lượng tà ác đồng thời oanh về phía Mộc Phàm, muốn đánh chết tiểu tử vướng víu trước mắt này.

“Chút trò mèo mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ?”

Mộc Phàm hừ lạnh, đột nhiên bước ra một bước, vung cánh tay tung ra một quyền.

Oanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, ba cổ năng lượng tà ác nổ tung, bị Mộc Phàm đánh tan, quyền ý cường đại quét tới.

Phanh phanh phanh!

Ba tên tà thần bị Mộc Phàm đánh bay ra xa, hộc máu, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Đối phương không chỉ phá tan công kích của cả ba mà còn có thể

dễ dàng đả thương bọn chúng, có thể nói là gặp phải cường địch.

“Lão đại, thực lực của hắn quá mạnh”

Một tên tà thần kinh hãi nói.

Tà thần cầm đầu kiêng kị nói: “Hắn quá mạnh, chúng ta lui trước.”

“Đi!”

Ba tên tà thần âm thầm giao lưu xong, đồng thời xoay người chạy, không dám đối cứng với Mộc Phàm, biết đối phương không dễ chọc.

Nhưng lúc này muốn chạy hiển nhiên là mơ mộng hão huyền.

“Bọn chúng muốn chạy.” Dao Trì lập tức nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm cười lạnh, khinh thường nói: “Đánh lén ta rồi giờ lạ muốn chạy sao, đã trễ.”

Phanh!

Chỉ thấy hư không nứt ra, sương mù hỗn độn sôi trào, ba tên tà thần chật vật ngã xuống, mỗi tên đều kinh hãi nhìn phía trước.

Mộc Phàm đã xuất hiện ở phía trước ngăn cản chúng nó.

“Đáng chết!”

“Ngươi thật sự cho rằng chúng ta sợ ngươi?”

Tà thần cầm đầu giận dữ hét to, cả người tản ra ánh sáng tà ác, đôi tay đan xen ngưng tụ ra một cổ năng lượng đáng sợ nhắm ngay Mộc Phàm.

“Chết cho ta.”

Ba tên tà thần ra sức tung một kích, đánh về phía Mộc Phàm, muốn đánh đuổi hắn để đào tẩu.

Đáng tiếc ý tưởng rất tốt nhưng hiện thực rất tàn khốc.

Mộc Phàm nhẹ nhàng giơ một ngón tay, ba tiếng phanh phanh phanh vang lên, tất cả năng lượng đều bị một ngón tay chọc nát.

“Sao có thể?”

Thấy một màn này, ba tên tà thần đều kinh ngạc, sợ hãi nhìn Mộc Phàm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Trốn!”

Ba tên tà thần liếc nhau, rốt cuộc sợ hãi, không nói hai lời tách ra bỏ chạy.

Thấy vậy, Mộc Phàm chỉ hừ nhẹ một tiếng, giơ tay vỗ một chưởng.

Ầm!

Một tên tà thần bị vỗ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ phiêu tán, bị hạ gục trong nháy mắt.

“Lão nhị...”

Hai tên tà thần con lại kinh ngạc xen lẫn tức giận, tên cầm đầu chính mắt thấy nhị đệ bị Mộc Phàm oanh sát, cảnh tượng cực kỳ dọa người.

“Đừng hoảng hốt, các ngươi sẽ nhanh chóng được đoàn tụ.”

Mộc Phàm lạnh lùng nói, lại giơ tay tung ra một quyền, hư không nứt ra.

Quyền ý cường đại đánh tới, phanh, lại một tên tà thần nổ tung, hóa thành một đám thịt nát.

“Không...” Tên tà thần cuối cùng tức giận rít gào nhưng không dám dừng lại, bùng nổ toàn bộ lực lượng để tăng tốc.

Nó sợ, thật sự bị sự cường thế của Mộc Phàm dọa sợ, không dám dừng lại chút nào.

Phốc!

Ngay sau đó, thân thể tên tà thần cuối cùng cứng đờ, cúi đầu nhìn thì thấy ngực đã bị xuyên thủng, một bàn tay xỏ xuyên qua lưng, bắt lấy một trái tim.

Nó hoảng sợ, tuyệt vọng rống to: “Ta nguyền rủa ngươi...”

Răng rắc!

Còn chưa dứt lời thì đầu đã bị Mộc Phàm vỗ nát, nguyền rủa trước khi chết cũng bị trực tiếp đánh tan, hoàn toàn không có một chút tác dụng.

“Nguyền rủa sao?” Mộc Phàm khinh thường cười, vung tay chấn nát thân thể đối phương.

Ba tên tà thần từ lúc bắt đầu đánh lén đến lúc bị giết ngược, toàn bộ quá trình không đến mười giây, đều bị Mộc Phàm chém giết.

“Nuốt!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm há mồm hút, căn nguyên của ba tên tà thần bị hắn cắn nuốt sạch.

Giết ba tên tà thần xong, Mộc Phàm xoay người nhìn sang bên kia, nơi đó một bóng dáng cường đại.

Đối phương cũng nhìn Mộc Phàm, ánh mắt hai bên va chạm, toé lửa.

“Thái Nhất!”

“Thiên Đế!”

Hai bên đồng thời lên tiếng, tên kia thế mà là Thái Nhất.

Vù!

Lúc này, Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ đồng thời lắc mình đi tới phía sau Mộc Phàm, hơi thở lạnh thấu xương, ánh mắt nghiêm túc nhìn Thái Nhất.

Phía sau Thái Nhất có hai bóng dáng xinh đẹp mông lung, đứng

một trái một phải, Mộc Phàm thấy mà kinh ngạc không thôi, nhịn không được nhìn lâu một chút.

“Nguyệt thần, Hi Cùng, Thường Hi?”

Dao Trì lầm bầm, vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới Thái Nhất tìm được hai vị Nguyệt thần, có vẻ đã đạt thành thoả thuận nào đó.

“Ngươi vừa mới nói các nàng là Nguyệt thần?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Hắn đánh giá hai vị nữ thần tuyệt đại kia, không nghĩ tới thế mà là hai vị Nguyệt thần, Hi Cùng, Thường Hi, hai vị Nguyệt thần cũng rất có danh tiếng.

Mộc Phàm suy tư gì đó, ánh mắt lộ ra vẻ quái dị.

Thái Nhất hình như đã nhận ra gì đó, hừ lạnh nói: “Thiên Đế, cuộc chiến đoạt thiên lần này ngươi chắc chắn phải chết.”

“Đừng khoác lác, cẩn thận cắn đầu lưỡi.”

Mộc Phàm khinh thường cười nói: “Như thế nào, ngươi muốn hiện tại liền chết thẳng cẳng sao, nếu muốn thì ta có thể thành toàn ngươi.”

“Hừ, đây chỉ là một phân thân của bổn tọa, ngươi giết thì đã sao?” Thái Nhất không e dè.

Đây là một phân thân, hắn khôn ra, thế mà chỉ để một phân thân tới dò xét Mộc Phàm.

Hai vị Nguyệt thần cũng vậy, chỉ là phân thân mà thôi, không hề tác dụng, giết cũng không thu được gì.

Cho nên khi Mộc Phàm nhìn thấy Thái Nhất không hề ra tay, bởi vì không cần thiết.

“Thì ra là sợ chết, vậy ngươi còn không mau cút đi?”

Mộc Phàm châm chọc mỉa mai, đáng tiếc Thái Nhất không mắc

mưu, căn bản không tức giận, biết đối phương cố ý chọc giận hắn để bản thể giết tới.

Nhưng hắn lại không ngốc, tới nơi này không phải chiến đấu với Mộc Phàm mà là tranh đoạt Thiên vị.

“Lúc bổn tọa bước lên Thiên vị, chính là lúc ngươi chết.”

Thái Nhất hừ lạnh, nói xong thân thể trực tiếp tiêu tán, một phân thân căn bản không có bao nhiêu thực lực.

Nhìn Thái Nhất biến mất, Hi Cùng cũng cũng tiêu tán, còn lạnh lùng liếc nhìn Mộc Phàm, trong mắt loé sát khí.

Chỗ kỳ quái chính là vị Thường Hi kia, vừa xuất hiện thì ánh mắt đã khoá chặt Mộc Phàm, nhìn chằm chằm một hồi lâu không chớp mắt.

Thái Nhất với Hi Cùng đều rời đi nhưng nàng vẫn còn ở nơi này.

“Sao ngươi không đi?” Mộc Phàm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Thường Hi yên lặng quan sát Mộc Phàm, một lúc sau mới nói một câu: “Tỷ tỷ của ta quyết tâm muốn đi theo Thái Nhất, nếu va chạm, có thể giơ cao đánh khẽ hay không?”

“A?” Mộc Phàm ngạc nhiên nhìn nàng, dĩ nhiên cầu hắn.

Còn chưa đấu võ liền cầu tình, rất kỳ quái nha.

“Vì sao người lại cầu tình với ta, còn chưa có đấu võ ngươi liền cầu tình, không thể nào nói nổi, nói không chừng Thái Nhất có thể thành công đây?”

Hắn rất tò mò, càng thêm khó hiểu.

Vị này hẳn là Thường Nga trong truyền thuyết, rốt cuộc nàng có tâm tư thế nào?

“Thái Nhất đã bại trong tay ngươi, còn có gì để nói.”

Thường Hi lạnh nhạt, toàn thân tản ra hơi thở thanh cao làm kẻ

khác không thể khinh nhờn.

Gương mặt đã được che khuất, Mộc Phàm không có tìm tòi nghiên cứu mặt mũi nàng làm chi, nếu làm thì sẽ không lễ phép lắm, tuy rằng rất muốn nhìn mặt Thường Nga, nhưng đáng tiếc là che quá kỹ.

“Xin lỗi, ta không thể đáp ứng, thứ nhất, ta với ngươi không thân, thứ hai, kẻ địch của ta, ta sẽ không nương tay, chỉ có kẻ địch chết rồi mới là kẻ địch tốt.”

Mộc Phàm từ chối một cách dứt khoát, không vì mỹ nhân thỉnh cầu mà nương tay.

Đùa gì vậy, chỉ cần là địch nhân, dù nam hay nữ đều phải giết, bằng không giữ lại để gây tai họa cho mình sao?

“Thôi...” Thường Hi than nhẹ một tiếng, nhìn Mộc Phàm rồi tiêu tán.

Nhìn Thường Hi biến mất, Mộc Phàm không rên một tiếng, quản ngươi là ai, kẻ địch chính là kẻ địch, chỉ cần là kẻ địch thì phải bị tiêu diệt.

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ yên lặng liếc nhau, kinh ngạc vì Mộc Phàm đã từ chối, thế mà có thể từ chối lời thỉnh cầu từ một nữ thần tuyệt đại như thế.

Phải biết rằng thanh danh của vị này trong nhóm Tiên thiên thần linh không nhỏ nha, Dao Trì biết rõ nhất.

"Vì sao ngươi từ chối nàng?” Dao Trì không nhịn được hỏi một câu.

Mộc Phàm lắc đầu: “Nếu lựa chọn đối địch, vậy phải chuẩn bị tốt chuyện ngã xuống.”

“Chúng ta đi thôi, phía trước có không ít thần ma tụ tập, ta đã cảm nhận được Thiên Đạo triệu hoán.”

Hắn vừa nói xong, khí thế toàn thân biến đổi, bày ra tư thái cường đại nhất.

Oanh!

Mộc Phàm mang theo Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ, xuất hiện vô cùng cường thế, lập tức kinh động thần ma khắp nơi.

Chương 478: Thần ma tề tụ

“Phanh!”

Một tia sáng xỏ xuyên qua hư không, nháy mắt đi tới một mảnh hỗn độn tinh vân.

Người tới đúng là Mộc Phàm, phía sau có Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ đi theo, vừa tới gần liền hấp dẫn ánh mắt của nhiều thần ma.

“Đây là ai?”

“Gia hỏa này thật cuồng vọng.”

Trên tinh vân có một sinh vật khổng lồ với phần đầu hình tam giác quay đầu, ba con xanh mượt trừng về phía đám Mộc Phàm.

Nó là Tiên thiên thần ma, toàn thân lập loè ánh kim, tựa như Thần thiết, tràn ngập hơi thở cường đại táo bạo.

Nó há mồm rít gào một tiếng: “Bò sát nho nhỏ, nơi này là địa bàn của bổn tọa, các ngươi....”

Oanh!

Còn chưa dứt lời liền thấy đầu nó đột nhiên nổ tung, thân hình to lớn trực tiếp chia năm xẻ bảy, bị đánh nát trên tinh vân.

Các thần ma khác hoảng sợ, nhìn kỹ mới phát hiện trước thi thể có một bóng dáng đang đứng, không phải Mộc Phàm thì còn là ai.

Tiên thiên sinh vật này chưa kịp nói xong thì đã bị hắn tung một quyền đánh nổ, hạ gục tại chỗ trong nháy mắt.

Bộ dạng cường thế chấn trụ không ít Tiên thiên sinh vật, một đám kinh hãi nhìn hắn, trong lúc nhất thời không tên nào lên tiếng.

“Ngươi nói nhảm quá nhiều.” Mộc Phàm lạnh nhạt nói câu.

Hắn dẫm lên thi hài sinh vật này, đứng trên tinh vân, ánh mắt đảo qua bốn phía, thấy có vài Tiên thiên thần ma nổi bật.

Có tên đứng trên tinh vân, có tên thì đứng trên vật chất hỗn độn lơ lửng, có tên thì dẫm lên một quầng sáng, tản ra hơi thở cường đại làm các thần ma khác không dám tới gần.

Những Tiên thiên sinh vật này đều nhìn Mộc Phàm với ánh mắt kiêng kị cùng cảnh giác.

“Thiên Đế...”

Nơi xa, trong một mảnh sương mù hỗn độn có ba bóng dáng đang đứng, kẻ cầm đầu đúng là Thái Nhất, sau lưng có một viên thiên thể lơ lơ lửng lửng.

Hai mắt hắn lạnh lùng nhìn Mộc Phàm xuất hiện, lóe lên sát khí, nhưng cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ yên lặng nhìn.

“Đây là thần linh đánh bại Thái Nhất?”

Có Tiên thiên thần ma cường đại nhìn về Mộc Phàm, hắn mang hơi thở thần bí, âm dương nhị khí không ngừng đan xen.

Hắn mạnh hơn Thái Nhất rất nhiều.

“m dương lão ma, ngươi tới tới xem náo nhiệt sao?”

Chỉ nghe cách đó không xa có một giọng nói truyền đến, người này đúng là m dương lão ma.

m dương lão ma nghe hỏi liền quay đầu, hai con mắt hung tợn nhìn chằm chằm bên kia, vừa mới nói chuyện chính là một bóng dáng khủng bố.

“Tận thế, không phải ngươi cũng tới sao, thực lực cỡ ngươi mà cũng muốn tranh đoạt Thiên vị?”

m dương lão ma nhìn đối phương, rõ ràng mang theo một chút khinh thường cùng châm chọc.

Nhưng vị Tận thế kia không có tức giận, từng bước đạp lên sương mù hỗn độn đi tới, quanh cơ thể có từng luồng khí hủy diệt.

Nơi hắn đi qua, như Tận thế, vạn vật bị xóa bỏ, thực lực cường

đại khủng bố.

“m dương lão ma, ngươi đừng đắc ý, ta cùng với Hoàng hôn liên thủ bảo đảm đánh nhừ ngươi.”

Tận thế cầm vũ khí trong tay, đúng là bảo vật cộng sinh của hắn, Thiên tai.

Cách hắn không xa còn có một tên thần ma cường đại, tựa như một mảnh Hoàng hôn, đạp ánh sáng bước tới.

Hai thần ma vừa xuất hiện, hấp dẫn sự chú ý, đám Mộc Phàm cũng nhìn qua.

“Bọn họ là Tận thế cùng Hoàng hôn.”

Dao Trì nhẹ giọng giới thiệu bên tai Mộc Phàm.

Nàng nói: “Ngươi nhìn, trong tay Tận thế chính là Tiên thiên chí bảo, Thiên tai chi nhận, uy lực không hề nhỏ, không thua kém Hỗn độn chung của Thái Nhất.”

“Tên kia là Hoàng hôn chi chủ, hắn nắm giữ một loại năng lực cường đại, Hoàng hôn bao phủ, vạn vật tịch diệt, ngươi cẩn thận một chút.”

Nghe Dao Trì giải thích, Mộc Phàm cũng không để trong lòng, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Đối với Tận thế cùng Hoàng hôn, hắn thật sự không cảm thấy gì, vài hơi thở mờ mịt khác mới đáng để hắn chú ý.

Mấy hơi thở này rất mịt mờ, không cách nào xác định vị trí chính xác, chỉ có thể mơ hồ nhận ra tồn tại, cường đại hơn Tận thế cùng Hoàng hôn nhiều.

“Mọi người đều vì tranh đoạt Thiên vị, cần gì giả mù sa mưa, muốn đánh thì đánh nhanh lên.”

Lúc này, một tên thần ma mở miệng.

Hắn dẫm một đoàn tinh vân, nhìn Tận thế cùng Hoàng hôn, còn có

m dương lão ma kia, ba tên thần linh đồng thời nhìn qua.

“Càn khôn, lão tiểu tử ngươi muốn chết sao?” m dương lão ma hung ác hét to một tiếng.

Hai bên đối chọi gay gắt, hơi thở va chạm, thế mà có lực lượng ngang nhau, Mộc Phàm quan sát vị Càn khôn lão tổ kia vài lần.

“Càn khôn lão tổ cùng m dương lão ma có thù cũ, hai bên giao chiến không biết bao nhiêu lần nhưng không lần nào phân ra thắng bại.”

Huyền Nữ nhẹ giọng nói một câu, nàng nhận biết Càn khôn lão tổ, thực lực rất mạnh.

“Đừng nháo, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng cũng tới.”

Lúc này, Tận thế mở miệng nói một câu, m dương lão ma cùng Càn khôn lão tổ đang chuẩn bị tóe lửa đồng thời dừng tay.

Bọn họ nhìn về một phía khác, có một đầu Kỳ lân ngạo nghễ đứng trong sương mù hỗn độn, hơi thở khủng bố khiến các mặt thần ma đều kiêng kị không thôi.

Còn có một con rồng cuộn trong một đám tinh vân, lúc ẩn lúc hiện, làm người ta nhìn không thấu, chỉ cảm nhận được một cổ áp bách cường đại.

Mộc Phàm gặp qua Tổ long với Tổ kỳ lân nhưng chưa gặp sinh vật còn lại, đó chính là Thiên phượng.

Con Phượng hoàng đầu tiên trong vũ trụ, Thiên phượng là cường giả thật sự nha.

Oanh!

Ánh lửa quét ngang, tinh vân phương xa đều bị thiêu cháy.

Ở trong tinh vân đỏ rực, mơ hồ thấy một con Phượng hoàng khủng bố bay lượn, phượng vũ cửu thiên, thần ma sợ hãi.

“Hơi thở thật cường đại, không hổ là con Phượng hoàng đầu tiên

trong vũ trụ.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, bước đầu nhận thức về sự cường đại của Thiên phượng.

Nhưng hắn suy đoán Thiên phượng này cũng giống Tổ long cùng Tổ kỳ lân, đều là một phân thân mà thôi, bản thể ở trong Hỗn độn thiên hải không thể trở về.

Dù chỉ là phân thân nhưng cũng không thể xem thường chút nào, nhóm Tiên thiên thần linh đầu tiên trong vũ trụ đều có bản lĩnh riêng.

Tất cả thần ma đều tụ tập chung quanh một quầng sáng, mỗi người đều chuẩn bị, cảnh giác đề phòng, không kẻ nào hành động thiếu suy nghĩ.

Còn có một ít thần ma, Tiên thiên sinh linh khác cũng tới, đều tụ tập ở chỗ này, mục đích chính là tranh đoạt Thiên vị.

Thứ gọi là Thiên vị chính là Thiên Đạo.

Chỉ có thừa dịp vũ trụ sơ khai, lúc Thiên Đạo mông muội mới có cơ hội tranh đoạt quyền hành Thiên Đạo, từ đó chấp chưởng Thiên Đạo trong tương lai.

Đây là mục tiêu cuối cùng của Tiên thiên thần ma, tranh đoạt Thiên Đạo.

“Thiên Đạo ở ngay bên trong, ai có thể đăng đỉnh sẽ có thể thống ngự vạn linh.”

Tố Nữ nghiêm túc, hai mắt sáng quắc nhìn về quầng sáng phía trước, rất chói lọi, bắt mắt.

Tiên thiên thần ma ở đây đều nhìn chằm chằm quầng sáng kia, cảm nhận được bên trong có một hơi thở vô thượng, đúng là Thiên Đạo.

“Rống!”

Đột nhiên, một tiếng gầm to truyền đến, liền thấy một người

khổng lồ băng ngang hư không, trực tiếp nhảy dựng lên, vọt tới.

“Cự ma, ngươi dám làm càn.”

Nhìn thấy cảnh này, có thần ma cường đại nổi giận, hét to tung một kích, oanh vào trên người Cự ma, thành công ngăn chặn nó.

“Tìm chết!”

Cự ma rống giận, vung hai tay lên, khuấy đảo tinh vân hình thành một vòng xoáy năng lượng cường đại hung hăng nện tới.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ mạnh, hai bên đều lui, Cự ma lui mấy vạn dặm mới dừng lại.

Phía đối diện thế mà chỉ lui mấy ngàn dặm, cao thấp đã rõ, Cự ma thua một bậc.

“Là Quang ám chi chủ.”

Dao Trì nhìn tên thần ma kia, cảm thấy áp lực.

Mộc Phàm nheo mắt, đánh giá Quang ám chi chủ, lộ vẻ kinh ngạc, hắn có cảm giác quen thuộc.

Hơi thở của gia hỏa này rất quen thuộc nha, hình như từng gặp ở đâu, trong lúc nhất thời không nhớ ra.

Toàn thân Quang ám chi chủ được bao phủ bởi hai quầng sáng đen trắng, hoàn toàn không thấy rõ hình dáng.

Chỉ có thể thấy lờ mờ vài đôi cánh, có trắng có đen, tràn ngập hai loại hơi thở quang minh cùng hắc ám đáng sợ.

Đây là một vị có hai thuộc tính quang ám, thuộc nhóm thần linh đầu tiên trong vũ trụ, thực lực cường đại.

“Vì sao các thần ma khác chưa xuất hiện?”

Mộc Phàm cảm thấy kỳ quái, vì sao không thấy một vài tên thần linh trong truyền thuyết, chẳng lẽ không ở nơi này?

Hắn cảm giác không có khả năng chỉ có những thần ma này tới, chắc chắn những tên khác cũng tới, chỉ là đã ẩn nấp hoặc có thể là chưa tới thôi.

Nhưng có một vấn đề mấu chốt, tranh đoạt Thiên Đạo thế nào.

Chẳng lẽ giết sạch tất cả đối thủ, sau đó trở thành đệ nhất?

“Dao Trì, ngươi biết phương thức tranh đoạt Thiên vị sao?”

Mộc Phàm chỉ có thể nhẹ giọng mở miệng dò hỏi.

Dao Trì sửng sốt, mờ mịt lắc đầu: “Ta cũng không biết, chỉ là cảm nhận được vận mệnh kêu gọi, Thiên Đạo kêu gọi.”

“Ta chỉ biết mơ hồ, hình như là phải phù hợp với Thiên Đạo mới có thể thành công chấp chưởng Thiên Đạo.”

Huyền Nữ mở miệng nói, hình như nàng nhận được nhắc nhở.

Đó chính là phù hợp với Thiên Đạo, mới có thể chấp chưởng Thiên Đạo.

Vẻ mặt Mộc Phàm như đang suy tư gì đó nhưng thật ra là đang giao lưu với hệ thống.

“Hệ thống, nhanh nói cho ta biết làm sao đoạt được Thiên vị?”
Hắn không thể không dò hỏi hệ thống, có lẽ nó biết.

Quả nhiên, trong đầu vang tiếng hệ thống khinh bỉ: “Ký chủ thật ngu ngốc, không phải đã sớm nói rồi sao, sáng lập Thiên Đình, trở thành Thiên Đế là có thể chấp chưởng Thiên Đạo.”

“Đơn giản như vậy?” Mộc Phàm có chút khó tin.

Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng không hề đơn giản chút nào, sáng lập Thiên Đình, ngươi phải sáng lập như thế nào, đầu tiên phải có đủ thực lực.

Điểm thứ hai chính là nơi này có nhiều Tiên thiên thần ma tranh đoạt, ngươi đánh được hết hay không là một vấn đề đó.

“Ký chủ, Thiên Đạo muốn các ngươi khai thiên, ngươi đứng ngây ngốc thì có tác dụng gì chứ?”

Hệ thống có chút hận rèn sắt không thành thép, nhắc nhở một câu khiến Mộc Phàm ngơ ngác.

“Khai thiên hả?”

Mộc Phàm trừng to mắt, kinh ngạc hô lên: “Ngươi đang nói giỡn sao, kêu ta khai thiên, ngươi cho rằng ta là Bàn Cổ?”

“Ngu không ai bằng!”

Hệ thống lại đả kích thêm một câu rồi mới nói: “Khai thiên, không phải bắt ngươi sáng lập vũ trụ, mà là để ngươi sáng lập một Thiên giới, chỉ có mở Thiên giới mới có thể tranh đoạt Thiên vị.”

“Thiên Đạo chính là muốn Tiên thiên thần ma sáng lập Thiên giới, sau đó mới có cái gọi là tranh đoạt Thiên vị.”

GIải thích thế này hắn liền hiểu, Thiên Đạo muốn Tiên thiên thần ma sáng lập Thiên giới, sau đó mới có cơ hội tranh đoạt Thiên vị, quyền hành Thiên Đạo.

Thành công hay không phải xem biểu hiện.

“Thì ra là thế.”

Mộc Phàm hiểu ra, đã biết mình nên làm gì rồi.

Hắn giương mắt nhìn, phía trước có một cổ căn nguyên Thiên Đạo thuần túy, chỉ có sáng lập ra một Thiên giới mới xem như thành công bước đầu tiên.

Oanh!

Mộc Phàm bước ra một bước.

Cử động này lập tức hấp dẫn ánh mắt của vô số thần ma.

Chương 479: Tiểu tình nhân?

Vù!

Đám thần ma đồng loạt nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo.

“Hắn muốn làm gì?”

m dương lão ma kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này đột nhiên đi ra, muốn làm gì đây.

Quầng sáng có lực phòng ngự rất cường đại, không kẻ nào có thể phá vỡ, vừa rồi đã có vài tên nếm thử.

Nhưng hiện tại Mộc Phàm lại hành động, một đám đều tò mò, thậm chí có kẻ còn chế giễu.

Lá chắn Thiên Đạo còn chưa tan đi, căn bản không có khả năng đi vào.

“Hừ!”

Nhìn thấy Mộc Phàm, Thái Nhất liền khó chịu, đặc biệt là khi thấy Dao Trì cùng Huyền Nữ, Tố Nữ đi theo sau, sắc mặt càng kém hơn.

Hi Cùng, Thường Nga đứng sau Thái Nhất yên lặng chú ý Mộc Phàm, trong mắt mang theo chút kinh ngạc cùng tò mò.

“Gia hỏa này chính là kẻ đánh bại Thái Nhất?”

Càn khôn lão tổ nở nụ cười.

Tận thế, Hoàng hôn cũng chú ý động tác của Mộc Phàm, muốn nhìn xem rốt cuộc muốn làm gì.

“Ngươi muốn làm gì?”

Dao Trì có chút khó hiểu, lá chắn Thiên Đạo chưa mở liền đi lên, có phải hơi sớm một chút hay không.

Mộc Phàm xua xua tay, tự tin nói: “Ta có chừng mực, các ngươi chờ, đừng để các thần ma khác đánh lén.”

Huyền Nữ, Tố Nữ liếc nhau, lập tức cảnh giác.

Các nàng biết Mộc Phàm đã có tính toán, rất có thể là muốn đánh vỡ lá chắn Thiên Đạo, nếu thật sự có thể đánh vỡ, kẻ thứ nhất đi vào sẽ có cơ hội lớn nhất.

Cho nên ba nàng đều ngưng tụ lực lượng toàn thân phòng bị.

Chỉ thấy Mộc Phàm không nhanh không chậm đi tới trước lá chắn Thiên Đạo nhưng đột nhiên bị một bóng dáng ngăn cản.

“Lui ra.”

Một quầng sáng đen trắng ngăn cản hắn.

Quang ám chi chủ lạnh lùng chặn phía trước.

Mộc Phàm đánh giá đối phương, càng nhìn càng thấy quen thuộc, trong lúc nhất thời không nhớ nổi, dứt khoát không nghĩ nữa, giơ tay tung ra một quyền.

Đông!

Quang ám lập loè, đan xen thành một tấm thuẫn, chặn một quyền của Mộc Phàm.

Kế tiếp, hai tay Mộc Phàm chuyển động cực nhanh, nháy mắt tung ra mười vạn quyền, mỗi một quyền đều nện vào cùng điểm.

Phanh!

Thừa nhận mười vạn quyền oanh kích, tấm thuẫn vỡ nát, quyền ý cường đại quét tới, đánh tan ánh sáng trắng đen, để lộ hình dạng bên trong.

Đó là một thiên sứ.

“Thiên sứ?”

Mộc Phàm kinh ngạc, chợt hiểu ra, tên thiên sứ trước mắt chính là

thiên sứ đầu tiên trong vũ trụ sơ khai.

Hắn nhìn thiên sứ trước mắt rồi suy tư gì đó, chẳng lẽ tên này chính là Thượng đế?

“Thì ra là ngươi?”

Ánh mắt Mộc Phàm lạnh lùng, chính là cái thứ khốn nạn này đánh lén nên hắn mới phải xuyên qua thời không, xuyên về thời kỳ vũ trụ sơ khai.

Hiện tại thấy đối phương, có thể nói là kẻ thù gặp mặt đỏ mắt.

“Già thiên thủ!”

“Hoàng thiên ấn!”

Mộc Phàm không nói hai lời, tung ra hai chiêu cấm thuật, hoàn toàn không nương tay.

“Quang ám hợp nhất!”

Chỉ nghe một tiếng quát lạnh, hai tay Quang ám chi chủ đan xen, một cổ quang minh, một cổ hắc ám, hai cổ lực lượng trái ngược hợp làm một, thế mà tạo ra sắc thái hỗn độn xám xịt.

Hai tay hắn đẩy tới, cổ lực lượng này quét đến.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm, Già thiên thủ hỏng mất, Hoàng thiên ấn cũng vỡ tan rồi biến mất, hỗn độn chi lực cũng tán loạn theo.

Lực phản chấn đẩy lùi hai người, Mộc Phàm đứng trên hỗn độn tinh vân, chân dẫm huyễn quang, sau lưng có một luân bàn chậm rãi chuyển động.

“Giết!”

Vừa dứt lời, Mộc Phàm đã giết đến trước mặt Quang ám chi chủ, hai tay chồng lên nhau, thi triển các loại võ học, bí pháp, từng chiêu nối tiếp nhau oanh tới.

Quang ám chi chủ bị đánh đến trở tay không kịp, cường thế tiếp được từng chiêu nhưng bị liên tục bại lui, sắp không địch lại rồi.

“Tiệt thiên chỉ!”

Đột nhiên Mộc Phàm lắc mình, giơ một ngón tay chọc vào mặt đối phương, sát khí lạnh thấu xương.

Nguy hiểm!

Sắc mặt Quang ám chi chủ thay đổi, mười tám cái cánh sau lưng đồng thời chấn động, quang ám chi lực tản ra rồi hội tụ thành một cổ lực lượng xám xịt quét tới.

Chỉ nghe một tiếng ầm, lực lượng hai bên va chạm kịch liệt sinh ra nổ mạnh, làm vỡ nát hỗn độn tinh vân.

Phốc!

Một tiếng trầm đục vang lên, Quang ám chi chủ đẫm máu bay ra, thế mà bị thương.

Mặt Mộc Phàm không chút cảm xúc, ánh mắt hung ác, cảm giác như không giết đối phương liền không bỏ qua, chỉ cần giết được đối phương, Thượng đế tương lai sẽ không tồn tại.

Đúng lúc Mộc Phàm muốn thi triển một quyền mạnh nhất, nhân cơ hội tiêu diệt Quang ám chi chủ thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Đương!

Một quyền cường thế của Mộc Phàm nện vào một cái chung xám xịt, cái chung chặn một quyền đáng sợ này, cứu được Quang ám chi chủ.

“Thái Nhất, ngươi muốn chết?”

Giương mắt nhìn thì thấy đúng là Hỗn độn chung, kẻ ra tay chính là Thái Nhất, thế mà ngăn trở Mộc Phàm chém giết Quang ám chi chủ, làm lửa giận trong lòng hắn bùng cháy mãnh liệt.

“Hừ!”

Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, giơ tay triệu hồi Hỗn độn chung, Hắc ám thiên thể lơ lửng sau lưng, hơi thở càng thêm khủng bố.

“Coi như ngươi mạng lớn.” Mộc Phàm liếc mắt nhìn Quang ám chi chủ.

Mộc Phàm cảm thấy rất khó chịu, vừa rồi ra tay bất ngờ mới đánh Quang ám chi chủ trọng thương, đúng là thời cơ tốt để đánh chết đối phương nhưng lại bị Thái Nhất phá hỏng rồi.

“Bổn tọa nhớ kỹ ngươi.” Quang ám chi chủ lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, ghi hận hắn.

Đã kết thù sâu, không cách nào hóa giải, Mộc Phàm quyết tâm muốn tiêu diệt đối phương, vừa rồi ra tay không chừa đường sống.

Đáng tiếc bị Thái Nhất quấy rối, đã không còn cơ hội giết đối phương.

Mộc Phàm nhận ra các thần ma xung quanh đã bắt đầu cảnh giác, thậm chí có dấu hiệu muốn ra tay, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt.

Cho nên hắn dứt khoát từ bỏ ý muốn đánh giết Quang ám chi chủ, làm chính sự trước.

“Hệ thống, khai thiên thế nào?”

Hắn đang đứng trước lá chắn Thiên Đạo, giờ khắc này không còn kẻ nào ngăn trở hắn.

Bởi vì vừa rồi Quang ám chi chủ đã dùng hành động thực tế chứng minh, ngăn cản cũng vô dụng, thực lực Mộc Phàm rất cường đại, các thần ma khác đều cảnh giác.

“Ký chủ, muốn sáng lập Thiên giới thì ngươi cần thi triển thức cuối cùng của Cửu thiên cấm thuật, Khai thiên, mới có thể thành công.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà đơ ra.

Mặt tái rồi, tới thời khắc mấu chốt này ngươi lại nói với ta dùng thức cuối cùng của Cửu thiên cấm thuật mới có thể thành công, chẳng phải trêu đùa ta sao?

“Hệ thống chó, ngươi đùa với ta?” Mộc Phàm có chút tức giận.

Hắn mắng to: “Ngươi nói nhảm hả, hiện tại ta vừa lĩnh ngộ đến thức thứ sáu, vẫn còn thiếu ba thức cuối cùng, ta làm sao thi triển?”

“Thứ hố người.”

Mộc Phàm không thể không tức giận, tới lúc cần rồi ngươi mới nói, có tác dụng gì chứ.

Thức cuối cùng của Cửu thiên cấm thuật, quỷ mới biết nó ra làm sao.

Hắn còn chưa lĩnh ngộ được thức thứ bảy, đi đâu lĩnh ngộ thức thứ chín, lần này mất mặt rồi.

“Ngươi nói coi, làm sao bây giờ?”

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể ném vấn đề cho hệ thống.

Mộc Phàm hung hăng nói: “Ngươi không giải quyết được thì lão tử không làm nữa, kẻ nào thích làm Thiên Đế thì cứ làm, nếu không thì ngươi tới làm?”

“Ký chủ, chỉ cần nạp chút tiền là có thể tạm thời thi triển thức thứ chín của Cửu thiên cấm thuật.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, có biện pháp nhưng mẹ nó lại phải nạp tiền.

Quả nhiên cái hệ thống này rất đáng hận, hai ba câu không rời nghề chính, nạp tiền.

“Bao nhiêu?” Mộc Phàm thử hỏi.

“Chỉ cần nạp một triệu tỷ là ký chủ có thể thi triển thức thứ chín, Khai thiên tích địa.”

Không nghĩ tới câu trả lời của hệ thống làm hắn suýt quay đầu trở về.

“Một triệu tỷ hả, ta gom một đống gạch cho ngươi nạp.”

Mộc Phàm câm nín nhìn lá chắn Thiên Đạo trước mắt, chỉ cần bổ nó ra là có thể sáng lập Thiên giới.

Người sáng lập Thiên giới có hy vọng đăng lâm Thiên vị rất lớn, đây là một loại khảo nghiệm của Thiên Đạo, làm được xem như thành công một nửa rồi.

Nhưng Mộc Phàm không có năng lực khai thiên, muốn thi triển thức thứ chín của cấm thuật cần có tiền, nhưng hiện tại hắn không có tiền.

“Được, ngươi tìm người khác đi, ta không có tiền.”

Mộc Phàm đen mặt, xoay người chuẩn bị rời đi, không cách nào làm việc này.

“Ký chủ từ từ.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, chỉ nghe nó nói: “Trên người của ngươi không có tiền nhưng ngươi trên người hai tiểu tình nhân có nha.”

“Ngươi nói cái gì?” Mộc Phàm đang muốn rời đi, nghe được lời này thì dừng bước.

Đám thần ma chung quanh nhìn Mộc Phàm bằng ánh mắt khó hiểu, hoài nghi có phải hắn choáng váng hay không, nhìn chút liền trở về, vậy ngươi chạy tới làm cái gì.

“Tiểu tình nhân?” Da mặt Mộc Phàm co rút, ánh mắt dừng trên người Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ, hệ thống nói các nàng sao?

“Không sai!”

Hệ thống lại nói tiếp: “Hai tiểu tình nhân Huyền Nữ cùng Tố Nữ có hai sợi quy tắc hoàn chỉnh, một sợi trị giá một triệu tỷ, tùy tiện lấy một sợi là đủ rồi.”

“....” Mộc Phàm hết chỗ nói, mắng chửi: “Ngươi câm miệng đi, các nàng trở thành tiểu tình nhân của ta lúc nào, ngươi mà nói lung tung nữa ta liền không làm.”

“Có làm hay không thì tuỳ ký chủ, dù sao người tổn thất là ngươi.”

Hệ thống cũng buông lời hung ác.

Lúc này Mộc Phàm rối rắm, nhìn Huyền Nữ cùng Tố Nữ, hai tỷ muội bị hắn nhìn mà cả người không được tự nhiên.

“Có thể...” Hắn há miệng thở dốc, thật đúng là không biết mở miệng thế nào.

Hỏi tiền nữ nhân, chuyện này làm cho Mộc Phàm thấy xấu hổ.

“Cần hỗ trợ chuyện gì ngươi cứ việc nói.”

Huyền Nữ nhận ra Mộc Phàm đang khó xử, cần hỗ trợ.

Tố Nữ cũng dứt khoát nói: “Nói đi, cần chúng ta làm cái gì?”

Các nàng cũng hy vọng Mộc Phàm nhận được căn nguyên Thiên Đạo, đây là cơ hội tốt, tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mộc Phàm có chút rối rắm, chần chờ chút rồi mới nói: “Ta cần một phần quy tắc hoàn chỉnh, các ngươi...”

“Ngươi nói cái này?”

Huyền Nữ sửng sốt, trực tiếp gỡ cái vòng trên cổ, thế mà là một sợi quy tắc hoàn chỉnh.

Mộc Phàm thấy mà câm nín, Huyền Nữ này thật xa xỉ nha, dùng một sợi quy tắc hoàn chỉnh tạo thành vòng cổ, vòng cổ trị giá một triệu tỷ.

“Cái này sao?”

Tố Nữ cũng nâng tay lên, trên cổ tay có đeo một cái vòng, lại là một sợi quy tắc hoàn chỉnh, Mộc Phàm xem mà dở khóc dở cười.

Nữ nhân nha, thật sự không khác gì nhau.

“Đúng vậy, ta cần thứ này.”

Mộc Phàm gật đầu, giờ không quan tâm mặt mũi gì nữa.

“Cho ngươi.”

Huyền Nữ, Tố Nữ nghe xong liếc nhau, không hề nghĩ ngợi nhiều trực tiếp ném cho Mộc Phàm.

Hai sợi quy tắc hoàn chỉnh, một cái vòng cổ, một cái vòng tay, đều ném cho hắn.

Một màn này làm Dao Trì có chút không thoải mái, các ngươi đang trao tín vật đính ước sao?

“Đa tạ.”

Mộc Phàm nói tếng cảm ơn, cầm vòng cổ cùng vòng tay xoay người tới trước lá chắn Thiên Đạo, cảm nhận được hai vật vẫn còn lưu lại chút hơi thở nhẹ nhàng, mùi hương thoang thoảng.

“Hệ thống, tiền vào chỗ, nhanh làm việc.”

Hắn kêu gọi hệ thống mau làm việc.

Ong!

Vừa dứt lời thì thân hình hắn liền chấn động, vòng cổ biến mất.

Ngay sau đó, một hơi thở huyền diệu khó giải thích tản ra, sắc mặt tất cả thần ma tức khắc thay đổi, cảm nhận được nguy hiểm bao trùm.

Chương 480: Mở Thiên giới

Ầm ầm...

Tiếng vang kèm theo chấn động lắc lư, từ trong cơ thể của Mộc Phàm bộc phát ra một cổ khí thế kinh thiên, đám thần ma cả kinh biến sắc.

“Hơi thở thật là mạnh.”

“Hắn muốn làm gì?”

Đám thần ma hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, hơi thở quá cường liệt, bọn chúng cảm nhận được nguy cơ tử vong nồng đậm, không thể không kinh hãi.

Bao quát cả Thái Nhất, tất cả thần ma đều kinh dị nhìn chăm chú.

Ánh sáng trào ra từ cơ thể Mộc Phàm không ngừng hội tụ, tích súc một chiêu số trước nay chưa từng thi triển.

Đó là thức cuối cùng trong Cửu thiên cấm thuật.

“Hắn muốn đánh vỡ lá chắn Thiên Đạo sao?”

Thái Nhất kinh ngạc không thôi, cảm thụ được sự uy hiếp từ Mộc Phàm, trong lòng chấn động.

Nếu Mộc Phàm thi triển chiêu này với hắn, trăm phần trăm không đỡ nổi, cho dù có Hỗn độn chung cũng không được.

Các thần ma nhìn Mộc Phàm với ánh mắt đầy kiêng kị.

Lúc này, Mộc Phàm chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân đều bị rút khô, thân thể trống rỗng.

Trong lòng hắn cũng hoảng hốt, bị hệ thống hố nữa rồi, rút cạn lực lượng toàn thân chỉ để thi triển một chiêu khủng bố này.

“Cửu thiên cấm thuật, thức thứ chín, Khai thiên!”

Theo tiếng Mộc Phàm gầm nhẹ, lực lượng được tích súc đến đỉnh điểm đột nhiên bạo phát, hai tay hắn nâng cao, ngưng tụ ra một lưỡi dao sắc bén khủng khiếp.

Đó là Khai thiên chi nhận, lộ ra một hơi thở đại đạo chí giản, khai thiên tích địa.

Răng rắc!

Chỉ thấy Mộc Phàm vung Khai thiên chi nhận bổ xuống, quầng sáng trước mắt nứt ra.

Chỉ một chiêu liền khiến lá chắn Thiên Đạo trực tiếp sụp đổ, bị bổ thành hai nửa, lực phá hoại cường đại bạo phát, không ngừng tàn phá.

Ầm ầm...

Sau một khắc, ánh sáng vô tận bùng lên, địa hỏa phong thủy phun trào, hỗn độn sôi trào, như diễn lại quá trình vũ trụ nổ mạnh.

Tất cả thần ma đều sợ đến choáng váng, nguyên một đám bị khí tức kinh khủng đánh bay, thậm chí có thần ma thổ huyết thụ thương.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, dọa đám thần ma đều kinh hồn bạt vía, hoảng sợ không thôi.

Chưa bao giờ cảm nhận được chiêu số kinh khủng thế này, bị sức mạnh to lớn của cấm thuật Khai thiên chấn nhiếp.

Mộc Phàm vậy mà đang khai thiên, hắn bổ ra lá chắn Thiên Đạo, bổ ra một vùng thiên địa mênh mông.

Oanh, ầm ầm...

Năng lượng vô tận phun trào, một vùng thế giới u ám dần dần xuất hiện.

Một cảm giác không cách nào miêu tả nổi lên trong lòng các thần ma.

Thái Nhất sợ ngây ra, nhìn cảnh tượng khai thiên tích địa, hai mắt bắn ra từng tia sáng, giống như ngộ ra điều gì đó.

“Khai thiên tích địa!”

“Thì ra là thế.”

m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, Tận thế, Hoàng hôn cùng các thần ma khác cũng vừa kinh vừa sợ, ánh mắt nhìn về phía Mộc Phàm mang theo sự hoảng hốt.

Một chiêu kia nếu là bổ về phía bọn họ, không kẻ nào có thể thoát khỏi.

“Thật lợi hại.”

Dao Trì, Huyền Nữ, Tố Nữ đều mơ hồ, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, bị tư thế oai hùng vô địch hấp dẫn, ánh mắt lóe sáng.

Biểu hiện của Mộc Phàn quá chói mắt, ánh mắt đám thần ma đều tràn đầy sự hoảng sợ.

Không kẻ nào nghĩ tới Mộc Phàm có thể thi triển ra một chiêu khủng bố như thế, trực tiếp tái diễn cảnh khai thiên tích địa.

Ông!

Sau khi lá chắn Thiên Đạo bị phá vỡ, bên trong đột nhiên có ánh sáng vô tận lóe lên, tản ra một loại hơi thở làm tất cả sinh linh đều sợ hãi.

“Căn nguyên Thiên Đạo!”

Thái Nhất kinh ngạc hô to, hai mắt sáng rực.

Tất cả thần ma đều chấn động, thấy căn nguyên Thiên Đạo xuất hiện, đang lan rộng, duy trì, thậm chí tăng tốc diễn hóa thế giới kia.

Mộc Phàm vẫn giữ tư thế cũ, ngơ ngác đứng đó, thật ra đang rất hoảng hốt.

Bởi vì toàn thân không còn một chút lực lượng, đã bị rút cạn bởi thức cấm thuật thứ chín.

“Hệ thống, ngươi là thứ khốn nạn, thế mà rút cạn lực lượng của ta rồi.”

Trong lòng của hắn vừa kinh vừa sợ, ai mà ngờ tới thi triển thức thứ chín sẽ rút cạn toàn bộ lực lượng đâu.

Nếu có một tên thần ma đột nhiên ra tay, chẳng phải mình sẽ chết thảm tại chỗ sao?

Còn may là đám thần ma chung quanh đều bị trấn trụ, không có một tên nào dám hành động, thậm chí không tự chủ lui lại, hiển nhiên là bị Mộc Phàm hù dọa.

Cả Thái Nhất cũng không dám tới, bởi vì sợ, chiêu Mộc Phàm vừa thi triển thật sự quá kinh khủng.

Quả thực là tái diễn cảnh vụ trụ nổ mạnh, hình thành một thế giới.

Soạt!

Đang lúc Mộc Phàm kinh hãi, đột nhiên có một luồng căn nguyên Thiên Đạo cường đại rủ xuống, ùa vào trong cơ thể Mộc Phàm.

Như khen thưởng đến từ Thiên Đạo, căn nguyên ồ ạt tràn vào cơ thể, chỉ trong chốc lát đã nhanh khôi phục lại.

Lực lượng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thậm chí cường đại hơn trước, thân thể còn được căn nguyên Thiên Đạo rèn luyện.

Hơi thở của Mộc Phàm trở nên cường đại hơn, cao thâm hơn, dọa đám thần ma cùng nhau lui lại.

Bọn họ hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ vẻ ghen ghét.

“Căn nguyên Thiên Đạo!”

“Hắn được Thiên Đạo tán thành.”

Sắc mặt Thái Nhất thay đổi, kinh ngạc nhìn Mộc Phàm thu hoạch.

Gia hỏa này được khen thưởng căn nguyên Thiên Đạo khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Không chỉ mình Thái Nhất, m dương lão ma, Càn khôn lão tổ cùng đám thần ma cường đại đều ghen ghét nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

“Lên!”

“Cướp đoạt căn nguyên Thiên Đạo.”

Rốt cục có thần ma không nhịn được, ánh mắt trở nên điên cuồng.

Vừa dứt lời liền thấy ba tên Tiên thiên thần linh vọt thẳng tới chỗ Mộc Phàm, muốn cướp đoạt căn nguyên Thiên Đạo mênh mông kia.

Thái Nhất, m dương lão ma, Càn khôn, Tận thế, Hoàng hôn, Quang ám và các thần ma cường đại cũng rục rịch, nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ cảm giác không đơn giản như vậy.

Oanh!

Quả thật là không sai, ba tên Tiên thiên thần linh vừa xông tới đồng thời cứng đờ, bị một ực lượng vô hình trói buộc, ngay sau đó có một vệt sáng đảo qua.

Ba tên Tiên thiên thần linh cùng lúc nổ tung, hóa thành tro bụi tiêu tán, bị mạt sát.

“A!”

“Thiên Đạo!”

Các thần ma hoảng sợ lùi lại, nguyên một đám hít một ngụm khí lạnh.

Tận mắt chứng kiến ba tên thần linh bị mạt sát, cả đám đều kinh

hãi, cảm thấy may mắn vì không có xông lên, nếu không thì thảm rồi.

“Là Thiên Đạo.”

Sắc mặt Thái Nhất trở nên nghiêm trọng, thấy rất rõ ràng, lực lượng mạt sát vừa rồi tới từ Thiên Đạo.

Hắn suy nghĩ chút liền hiểu nguyên nhân, Mộc Phàm khai thiên tích địa, hiển nhiên là trợ giúp Thiên Đạo tiến hóa vận hành, tự nhiên được Thiên Đạo che chở.

Người ta khai thiên, ngươi chạy lên đoạt, không phải đánh mặt Thiên Đạo sao, có kết quả tốt mới lạ?

Không thể đoạt thì chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Mộc Phàm cười lạnh, ánh mắt đảo một đám Tiên thiên thần ma chung quanh, cũng không thèm để ý tới bọn họ.

Bởi vì hắn đang tiếp nhận căn nguyên đến từ Thiên Đạo, thứ này là đồ tốt nha, rất đáng tiền.

Xoạt!

Đang nghĩ ngợi thì căn nguyên Thiên Đạo dần biến mất, không hạ xuống nữa, đại biểu đã kết thúc quá trình khen thưởng.

Mộc Phàm vội vàng nói: “Hệ thống, ngươi thất thần làm gì, nhanh cướp đoạt nha, nhiều căn nguyên như vậy đều là tiền đó.”

“Kí chủ, ngươi muốn trực tiếp chơi với Thiên Đạo?”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, nó nói: “Nếu ký chủ khăng khăng muốn chơi với Thiên Đạo, vậy bổn hệ thống sẽ theo ý muốn của ký chủ.”

“A? Chờ chút...” Mộc Phàm giật mình, vội vàng ngăn lại.

Hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nói: “Ngươi có ý gì, ta không muốn đối nghịch với Thiên Đạo, chỉ kêu ngươi cướp đoạt căn nguyên đang biến mất này thôi.”

“Đã kết thúc quá trình khen thưởng căn nguyên Thiên Đạo mà ngươi vẫn muốn cướp đoạt thêm, nếu không đối kháng với Thiên Đạo thì còn có biện pháp nào khác sao?”

Hệ thống hỏi ngược lại một câu làm Mộc Phàm cứng họng.

Cũng đúng nha, căn nguyên Thiên Đạo do Thiên Đạo biếu tặng, nó khen thưởng ngươi xong rồi, ngươi còn muốn cướp đoạt thì phải đánh nhau Thiên Đạo rồi.

Cho nên ý hệ thống là ngươi có năng lực đánh với Thiên Đạo sao?

Mộc Phàm im lặng một chút rồi nói: “Nhưng nhìn lấy nhiều căn nguyên như vậy biến mất, ta không cam tâm, lãng phí là không tốt.”

“Kí chủ, ngươi vừa mới khai thiên xong, chính là thời cơ tốt nhất để sáng lập Thiên Đình, nhân lúc Thiên Đạo còn đây, trực tiếp khai mở Thiên Đình.”

Trong đầu lại vang tiếng hệ thống.

Mộc Phàm nghe xong, hai mắt sáng lên, đúng nha, đã không thể đoạt của Thiên Đạo, vậy thì thành thật một chút, sáng lập Thiên Đình, chấp chưởng Thiên Đạo, chẳng phải càng tốt hơn?

Hắn khai thiên chính là vì chuyện này, thế giới hắn mở ra đang nhanh chóng diễn hóa, căn nguyên vô tận đang rót vào, bắt đầu hình thành một thế giới mênh mông.

“Thiên giới có thể gọi là Thiên Đạo giới?”

Mộc Phàm lầm bầm, hiểu ra một ít.

Thế giới hắn mở ra gọi là Thiên giới, tự nhiên phải có căn nguyên Thiên Đạo.

“Làm thế nào?” Mộc Phàm lập tức dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Kí chủ đã quên trong cơ thể ngươi cũng uẩn dưỡng một Thiên giới sao, trực tiếp phóng xuất ra dung hợp, rồi giao phó với Thiên Đạo là được.”

“Đơn giản như vậy?”

Mộc Phàm cảm thấy mơ hồ, sáng lập Thiên Đình đơn giản như thế, phóng xuất thế giới trong cơ thể rồi giao phó với Thiên Đạo là được rồi?

Hắn bán tín bán nghi, không phải hệ thống lại muốn hố hắn nữa chứ?

Nhưng lúc này là thời cơ tốt nhất, bỏ qua thì rất có thể không còn cơ hội, dù hoài nghi nhưng Mộc Phàm vẫn cắn răng, làm.

Gan lớn chết no, sợ cái búa.

“Mở!”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm đột nhiên hét to một tiếng, từ trong cơ thể có ánh sáng cường đại trào ra, dọa đám thần ma giật mình, bừng tỉnh.

“Còn nữa sao?”

Cả đám kinh hãi, mắt trợn tròn, nhìn Mộc Phàm bạo phát lần nữa mà hoảng hốt.

Chẳng lẽ gia hỏa này lại tung chiêu?

Nhưng một khắc sau thì có một quầng sáng từ cơ thể Mộc Phàm bay ra khiến đám thần ma đều trợn tròn mắt.

Chương 481: Thiên Đế, Đông Hoàng?

Một quầng sáng bay ra, nhanh chóng phóng to, đảo mắt hóa thành một thế giới.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, thế giới này trực tiếp dung nhập với thế giới vừa mới khai mở.

“Ta khai thiên tích địa, bù đắp Thiên Đạo, Thiên giới, mở ra.”

Mộc Phàm đột nhiên hét to, hai thế giới dung nhập tản ra ánh sáng vô lượng.

Căn nguyên Thiên Đạo vốn đang mất dần đột nhiên sôi trào.

Giống như Thiên Đạo được Mộc Phàm bù đắp.

Đây là đang đẩy nhanh quá trình tiến hoá của Thiên Đạo, tự nhiên có công lao rất lớn.

Ong!

Căn nguyên Thiên Đạo rủ xuống, rót vào Thiên giới, nháy mắt xuất hiện cảnh tượng đáng sợ.

Một mảnh Thiên giới được hình thành, từng đoàn từng đoàn vật chất hỗn độn tràn vào, tinh vân hội tụ bao phủ Thiên giới.

Xuất hiện Thiên hà, vô số tinh quang, tạo thành một mảnh tinh hệ cổ xưa vây quanh Thiên giới.

Giờ khắc này, tất cả thần ma đều ngây ra.

Còn có thể làm thế này?

Soạt!

Chỉ thấy căn nguyên Thiên Đạo lại rót vào cơ thể Mộc Phàm, như là khen thưởng đến từ Thiên Đạo.

Đẩy mạnh quá trình Thiên Đạo tiến hoá hoàn thiện, tự nhiên được Thiên Đạo khen thưởng, nhận được một lượng lớn căn nguyên Thiên Đạo nên Mộc Phàm cực kỳ vui vẻ.

“Lại có căn nguyên Thiên Đạo?”

Thái Nhất, m dương lão ma cùng đám thần linh cường đại bất ngờ.

Thiên Đạo lại khen thưởng căn nguyên, căn nguyên Thiên Đạo vô cùng vô tận đổ xuống, để tất cả thần ma đều thấy choáng váng.

Giờ phút này, tất cả thần ma đều đỏ mắt, ghen tỵ nhìn chằm chằm Mộc Phàm, sắp mất đi lý trí.

Nếu không phải có Thiên Đạo uy hiếp, có lẽ cả đám đã phóng tới xử lý Mộc Phàm, cướp đoạt căn nguyên Thiên Đạo.

Mộc Phàm khai mở Thiên giới, bù đắp Thiên Đạo, đẩy mạnh quá trình Thiên Đạo tiến hóa, tự nhiên công đức vô lượng, đạt được một lượng lớn căn nguyên Thiên Đạo.

Thân thể của hắn được căn nguyên Thiên Đạo bao phủ, hơi thở liên tục tăng lên, dù thể chất hay là tu vi, linh hồn đều được đề cao, có sự thuế biến.

“Ký chủ, lúc này không đoạt lấyThiên vị thì chờ đến khi nào?”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở.

Oanh!

Một cổ khí thế phóng lên trời cao, hơi thở Mộc Phàm đạt đến đỉnh điểm, giống như đã hiểu rõ bản chất của Thiên Đạo.

“Thiên giới sơ khai, ta thành lập Thiên Đình, thế thiên hành đạo.”

“Ta, thống ngự chư thiên, giáo hóa vạn linh, ban phúc chúng sinh.”

“Trẫm, tức là thiên, tự xưng Thiên Đế, vạn linh cộng tôn!”

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo reo vang, quy tắc sôi trào, sấm sét vang

dội, thiên lôi cuồn cuộn hội tụ.

Một hơi thở nặng nề tràn ra, đó là Thiên Đạo.

Tất cả thần ma đều hoảng sợ.

“Hắn đang làm gì?”

“Đáng chết, hắn muốn đoạt Thiên vị?”

Rất nhanh, đám thần ma liền tỉnh ngộ, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, vậy mà tại thời khắc này trực tiếp đoạt lấy Thiên vị, quả thực không thể tin được.

Tất cả thần ma đều vừa kinh vừa sợ, một số thần ma cường đại nhịn không được xông lên, bộc phát lực lượng cường đại nhất đánh về phía Mộc Phàm.

“Ngăn cản hắn.”

“Nhận lấy cái chết!”

Có thần ma gào thét, một tên nối tiếp một tên giết tới, muốn phá hư kế hoạch của Mộc Phàm.

Tuyệt đối không cho phép.

Ầm ầm!

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng để thần ma các phương hoảng sợ xuất hiện.

Căn nguyên Thiên Đạo sôi trào, không ngừng hội tụ, ngưng tụ thành một con mắt khủng bố.

Con mắt kia lạnh lẽo, hờ hững, vô tình, nhìn chăm chú vào Mộc Phàm, tản ra một uy áp vô thượng, uy áp đến từ Thiên Đạo.

“Thiên đạo chi nhãn?”

Tất cả thần ma giật mình, kinh dị nhìn con mắt này.

Còn những tên đã xông lên để giết Mộc Phàm đều cứng đờ, vẻ mặt

đọng lại, tràn ngập sự hoảng sợ.

Bạch!

Một luồng sáng đảo qua, đám thần ma này tuyệt vọng.

“Không...”

Có thần ma kêu thảm một tiếng, thân thể bị ánh sáng đảo qua, hóa thành bụi tiêu tán.

Từng tên nối tiếp nhau bị Thiên đạo chi nhãn mạt sát.

Tất cả đều yên tĩnh, mười tên Tiên thiên thần ma giết tới, kết quả bị Thiên đạo chi nhãn trực tiếp xoá bỏ, dọa những thần ma còn lại đứng im, không dám hành động.

Tất cả thần ma đều hoảng sợ nhìn con mắt kia.

Thiên đạo chi nhãn nhìn chăm chú vào Mộc Phàm, mang theo uy áp mãnh liệt, muốn đè bẹp Mộc Phàm.

Đáng tiếc, đối mặt với Thiên đạo chi nhãn, Mộc Phàm không sợ hãi chút nào, trước kia đã từng móc xuống một Thiên đạo chi nhãn rồi, tự nhiên không e ngại nó.

“Trẫm, tức là thiên, thế thiên hành đạo, giáo hóa vạn linh.”

Mộc Phàm tiến lên trước một bước, khí thế bùng nổ, vậy mà đối cứng với Thiên đạo chi nhãn, hoàn toàn không lùi bước.

Cảnh hai bên giằng co, hù dọa đám thần ma còn lại, quá cường thế.

“Hắn muốn chết sao?”

Thái Nhất kinh dị nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ vẻ thương hại, đối cứng với Thiên Đạo, không là muốn chết sao?

Nhưng hắn nghĩ sai rồi, Thiên Đạo không có oanh sát Mộc Phàm, chỉ lạnh lùng nhìn, giống như đang suy tư gì đó.

Bang bang!

Sau một hồi, Thiên đạo chi nhãn ấp ủ ánh sáng, hội tụ một luồng căn nguyên mênh mông, diễn hóa ra một đồ vật.

“Thứ đó là... Tiên thiên chí bảo?” Thái Nhất sững sờ, ngơ ngác nhìn đồ vật Thiên đạo chi nhãn dựng dục ra.

Thứ đó lại là một kiện Tiên thiên chí bảo, tản ra hơi thở cường đại.

Các thần ma còn lại cũng sợ, ngây ngốc nhìn Tiên thiên chí bảo đang thai nghén thành hình, là một Đế miện lấp lánh ánh sáng, khí tức vô thượng.

Ong!

Đế miện rơi xuống, lơ lửng trước mặt Mộc Phàm, đại biểu cho Thiên Đạo công nhận cách làm của hắn.

Nhìn thấy thứ này, Mộc Phàm tươi cười, tiến lên để Đế miện rơi vào trên đầu.

Oanh!

Trong nháy mắt, một áp lực tột cùng vọt tới, Đế miện trên đỉnh đầu vô cùng nặng nề, giống như toàn bộ Thiên Đạo đều đặt trên thân.

Ngay sau đó một cảm giác đau nhức kịch liệt truyền khắp toàn thân, đau tận xương cốt, thấm sâu vào linh hồn.

“Muốn nhận Đế miện, phải nhận áp lực này, muốn nắm thiên quyền, tất nhận đau đớn.”

Một câu truyền vào trong đầu khiến Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Đây là khảo nghiệm của Thiên Đạo, muốn đội Đế miện, thành tựu Thiên Đế, nhất định phải tiếp nhận sức nặng của Thiên Đạo, muốn chấp chưởng thiên quyền, nhất định phải tiếp nhận thống khổ.

Mặt Mộc Phàm không chút cảm xúc, thân thể không nhúc nhích chút nào, quả thực đang nhận lấy sự nặng nề cùng thống khổ mà Thiên Đạo mang tới.

“Trẫm, tức là thiên!”

Đột nhiên, Mộc Phàm hét to một tiếng, Thiên Đạo chấn động, uy áp vô tận biến mất, thống khổ tiêu tán theo, uy nghiêm cường đại tràn ngập.

Đế miện rơi xuống, tự động rơi vào đỉnh đầu Mộc Phàm, tản ra một hơi thở chí cao vô thượng, đại biểu cho Thiên Đạo.

Ong ong...

Lúc này, căn nguyên Thiên Đạo sôi trào, có một kiện Đế bào hạ xuống, căn nguyên Thiên Đạo rót vào Đế bào, hào quang rực rỡ, thiên uy hạo đãng.

Đế bào tự động khoác trên thân Mộc Phàm, trong lúc nhất thời, thiên uy tràn ngập, thần ma các phương bừng tỉnh.

“Lại là một kiện Tiên thiên chí bảo?”

“Đáng chết, hắn thành công đoạt lấy Thiên vị rồi sao?”

Sắc mặt m dương lão âm trầm, lên cơn giận dữ, mình còn chưa có biết phải tranh đoạt Thiên vị thế nào thì tên này đã vượt lên trước.

Chuyện này khiến đám thần ma ghen ghét, hận không thể lập tức tiến lên xé nát Mộc Phàm, cướp đoạt Thiên vị.

Nhưng Thiên Đạo vẫn còn đó, kẻ nào dám nhào lên?

Sắc mặt Thái Nhất tái nhợt, siết quả đấm, không ngăn được lửa giận, nhìn Mộc Phàm lần lượt gây chấn động, đổi mới nhận thức của bọn họ.

“Thiên Đế...” Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, còn kém không có động thủ.

Mắt thấy Mộc Phàm thành công giành được Thiên vị, khai sáng Thiên giới, sáng lập Thiên Đình, trở thành Thiên Đế chí cao vô thượng, Thái Nhất không cam tâm.

Hai mắt hắn lóe lên sự điên cuồng, Hỗn độn chung rung động, hắn

đột nhiên bước ra một bước, xuất hiện ở một bên.

“Thái Nhất?”

Sắc mặt Hi Cùng và Thường Nga thay đổi, nhìn Thái Nhất đột nhiên bước ra, muốn ngăn trở cũng không kịp.

Hai mắt Thường Nga lấp lóe, nhìn Mộc Phàm, trong mắt có chút cảm xúc khác lạ.

Hắn có thể thành công, thật là làm cho các thần ma mở rộng tầm mắt, thì ra tranh đoạt Thiên vị là như thế, mở Thiên giới, lập Thiên Đình, đăng Thiên vị, thế thiên hành đạo.

“Thái Nhất!”

Nhìn kẻ xuất hiện, Mộc Phàm cảm thấy bất ngờ, nhưng ngẫm lại rất hợp tình hợp lí, ánh mắt hắn bình tĩnh, toàn thân tản ra uy nghiêm vô thượng.

Hiện tại không cách nào động đậy, đang thừa nhận thống khổ cùng áp lực mà Đế bào mang tới, dù sao muốn thế thiên hành đạo thì nhất định phải tiếp nhận khảo nghiệm của Thiên Đạo.

“Thiên Đế, thủ đoạn rất tốt, nhưng bổn tọa không phục.”

Thái Nhất hừ lạnh, thế mà tế ra Hỗn hộn chung, đông đảo thần ma hưng phấn nhìn xem, còn tưởng rằng Thái Nhất muốn công kích Mộc Phàm.

Cả Mộc Phàm cũng cho rằng như vậy, cười lạnh nhìn đối phương.

Nhưng là Thái Nhất lại làm ra một hành động làm tất cả khiếp sợ.

Oanh!

“Thiên Đạo tại thượng, ta, Thái Nhất, nhận Thiên Đạo ý chí, khai sáng Đông Thiên Đình, lấy Hỗn độn chung trấn áp khí vận, thay thiên giám sát, tự xưng Đông Hoàng!”

Tất cả thần ma đều ngây dại, Mộc Phàm cũng không ngoại lệ, khiếp sợ nhìn Thái Nhất, thật không tưởng tượng được nha.

Gia hỏa này thế mà bắt chước hắn, khai mở Đông Thiên Đình, tự xưng là Đông Hoàng

“Tên khốn nạn này...” Sắc mặt Mộc Phàm hơi khó coi.

Thái Nhất này lại bắt chước hắn, khai mở Đông Thiên Đình, đại biểu cho hắn muốn cướp đoạt quyền hành Thiên Đạo từ Mộc Phàm.

Ong!

Sau một khắc, căn nguyên Thiên Đạo hội tụ hoá thành một con mắt nhìn chăm chú vào Thái Nhất khiến tất cả thần ma đều rung động.

Thiên đạo chi nhãn!

Thái Nhất cũng dẫn xuất Thiên đạo chi nhãn, quả thực không thể tin được, chẳng phải có nghĩa là cách làm của Thái Nhất được Thiên Đạo chấp nhận?

“Mẹ nó, còn có thể làm thế này?” Mộc Phàm tức giận, hận không thể xé nát Thái Nhất.

Nhưng hắn đang tiếp nhận khảo nghiệm của Thiên Đạo, căn bản không có cách nào động đậy.

Thái Nhất lại trong lúc này bắt chước hắn khai mở Đông Thiên Đình, tự xưng Đông Hoàng.

“Thiên Đạo phía trên, bản hoàng khai sáng Đông Thiên Đình, thế thiên giám sát, vạn linh cộng tôn, Thiên Đạo chứng giám.”

Đông Hoàng lớn tiếng phát ra lời thề, mặt mũi tràn đầy kiên định nhìn thẳng Thiên đạo chi nhãn.

Tất cả thần ma đều yên tĩnh nhìn Thiên đạo chi nhãn biến hóa, Thái Nhất có thể thành công sao?

Chương 482: Còn có thể chơi kiểu này?

-

Thiên đạo chi nhãn nhìn chằm chằm Thái Nhất, lạnh nhạt, vô tình, ngưng tụ lôi vân.

Đùng!

Đột nhiên một tia sấm sét bổ xuống Thái Nhất, khiến mũu miệng hắn trào máu.

Nhưng Thái Nhất lại không nhúc nhích, cao ngạo nhìn thẳng vào Thiên đạo chi nhãn, như đang tuyên thệ chính mình sẽ không khuất phục.

Tất cả thần ma hãi hùng khiếp vía, đều muốn biết Thái Nhất có thể bị Thiên Đạo trực tiếp mạt sát hay không, dù sao Mộc Phàm đã mở Thiên Đình, đăng Thiên vị.

Hắn đang bắt chước, có thành công hay không thì chưa biết được.

“Các ngươi nói coi, Thái Nhất có thể thành công sao?”

Sắc mặt m dương lão ma âm trầm, nhìn Thái Nhất, lại nhìn sang Mộc Phàm, kẻ thứ nhất đã thành công đăng Thiên vị, còn phần cho kẻ khác sao?

Mọi người cũng khó hiểu, có chút mong đợi, nếu Thái Nhất thành công, vậy thì có trò hay để xem.

Giờ phút này, trông Thái Nhất có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng cực kỳ hoảng sợ, lạnh ngắt, cảm nhận được uy áp khủng bố đến từ Thiên Đạo.

Loại cảm giác sắp bị mạt sát khiến toàn thân hắn lạnh lẽo, linh hồn đều run rẩy.

Ong!

Sau một hồi, Thiên đạo chi nhãn tuôn ra từng luồng sáng, đột

nhiên căn nguyên hội tụ hóa thành một kiện Hoàng bào rơi vào trên thân Thái Nhất.

Ầm ầm!

Nháy mắt, thiên địa rung động, giống như chúc mừng một vị Hoàng giả tôn quý xuất hiện, Đông Hoàng đã thành công.

Căn nguyên Thiên Đạo rủ xuống, rót vào cơ thể Thái Nhất, hơi thở của hắn liên tục tăng lên, khiến tất cả thần ma rung động.

“Thành công?”

“Thật không thể tin được!”

“Vậy mà thật sự thành công.”

Thần ma bốn phía nhìn Thái Nhất bằng ánh mắt nóng bỏng, tâm tình kích động khó mà diễn tả.

Tất cả thần ma đều thấy được một tia hi vọng, nhìn thấy con đường đăng lâm Thiên vị, Mộc Phàm khai mở Thiên Đình, trở thành Thiên Đế, Thái Nhất bắt chước theo vậy mà thành công.

Không nói tới đám thần ma, cả Mộc Phàm cũng kinh ngạc.

“Mẹ nó, vậy mà được?”

Mộc Phàm có chút kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Thái Nhất, hắn hấp thu căn nguyên Thiên Đạo đột phá, ẩn ẩn đứng ngang hàng với Mộc Phàm.

Đây quả thực là đang đoạt quyền mà, hoàn toàn bắt chước cách làm của Mộc Phàm, còn thật sự thành công, giờ biết kêu oan với ai?

“Bắt chước, dù thành công cũng là bắt chước.”

Mộc Phàm vừa kinh ngạc vừa tức giận, mắng to: “Hệ thống, xảy ra chuyện gì, vì sao hắn thành công, không phải ta đã khai mở Thiên Đình, ngồi vào vị trí Thiên Đế rồi sao?”

Trong lòng hắn không hiểu, không nghĩ ra vì sao Thái Nhất có thể thành công.

“Ký chủ, ngươi có thể làm Thiên Đế, kẻ khác cũng có thể, huống hồ Thái Nhất vốn có cơ duyên này, danh xưng Đông Hoàng vốn nên thuộc về hắn, là quy tắc Thiên Đạo.”

“Mà hắn khai mở Đông Thiên Đình, xác thực thúc đẩy Thiên Đạo hoàn thiện, tự nhiên được Thiên Đạo tán thành, không có gì lạ cả.”

Hệ thống chầm chậm giải thích, không để ý chút nào.

Mộc Phàm thì phiền muộn, mình mở đường còn Thái Nhất thì đi theo, lại còn thành công, chuyện này khiến hắn muốn câm nín.

Một bộ phận căn nguyên Thiên Đạo bị Thái Nhất cướp đi, tương đương với cắt giảm quyền hành của mình.

“Nếu không phải không động đậy được, ta nhất định giết chết Thái Nhất ở chỗ này, vậy mà dám đến đoạt quyền hành Thiên Đạo với ta.”

Sắc mặt Mộc Phàm rất kém, tâm tình phiền muộn nhưng lại không thể làm gì, bị Thiên Đạo trói buộc, căn bản không cách nào động đậy.

“Ha ha ha ha.”

Lúc này, Thái Nhất đột nhiên cười ha hả, tiếng cười vô cùng thoải mái.

Bởi vì hắn thành công, thành công tranh giành Thiên vị, được Thiên Đạo tán thành, phong hào Đông Hoàng, mở ra Đông Thiên Đình, đại biểu cho hắn có thể đứng ngang hàng với Mộc Phàm, cả hai đều như thế.

“Ký chủ không cần lo lắng, ngươi mở đầu, tự nhiên là Thiên Đế thực sự, quyền hành lớn hơn hắn một chút, chỉ cần ngươi làm thịt hắn là có thể dung hợp quyền hành Thiên Đạo của hắn.”

Hệ thống truyền đến một câu an ủi để lòng Mộc Phàm dễ chịu hơn chút, nhưng lại không vui vẻ gì.

Giết Thái Nhất, trước đó thì đơn giản nhưng bây giờ hắn đã lập Đông Thiên Đình, nhận được căn nguyên Thiên Đạo nên thực lực tăng lên nhiều, muốn giết hơi khó khăn.

Oanh.

Thiên đạo chi nhãn hơi chấn động, mắt thấy sắp biến mất.

Nhưng ngay lúc này có một tình huống để Mộc Phàm muốn hộc máu xuất hiện.

“Thiên Đạo tại thượng, ta thành lập Thiên đường, thuận theo Thiên Đạo, giáo hóa chúng sinh, xưng là Thượng đế, kẻ tin ta được vĩnh sinh.”

Một giọng nói trầm thấp truyền đến, ánh sáng thánh khiết bao phủ, căn nguyên quang ám hội tụ rồi nổ tung, hóa thành một Thiên đường chắn trước mắt đông đảo thần ma.

Tất cả thần ma ngây ngốc, ngơ ngác nhìn một tên bắt chước nữa.

“Quang ám chi chủ?” Thái Nhất sửng sốt nhìn về phía Thiên đường đang lơ lửng, được căn nguyên Thiên Đạo đổ xuống, Thiên đạo chi nhãn nhìn chăm chú vào bóng dáng tản ra ánh sáng thánh khiết kia.

“Thượng đế?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn qua, lại là gia hỏa này, trong lúc mấu chốt cũng bắt chước theo, khai sáng Thiên đường, tự xưng Thượng đế.

“Quang ám chi chủ đáng chết, vậy mà nhanh hơn một bước.”

“Thiên Đạo, giết hắn.”

Một số thần ma vừa kinh vừa sợ, lớn tiếng gào thét.

Chỉ thấy Thiên đạo chi nhãn nhìn chằm chằm Thượng đế, đột nhiên bổ một tia lôi phạt vào thân Quang ám chi chủ, trong nháy mắt bổ đôi căn nguyên của hắn.

Quang ám chi chủ chia làm hai tên, một tên tôn quý thánh khiết, một tên u ám tà ác, bị Thiên Đạo phân tách đi ra.

“Ta là Quỷ đế, mở ra Địa ngục, chấp chưởng hắc ám.”

Bóng dáng u ám mở miệng nói, mở ra Địa ngục, vậy mà cũng được Thiên Đạo tán thành, hơi thở liên tục tăng lên.

Thượng đế cao quý thánh khiết nhập vào Thiên đường, đã được Thiên Đạo tán thành.

Mộc Phàm xem mà ngây người, còn có kiểu này?

“Vậy là được rồi?”

“Thượng đế?”

Trong lúc nhất thời, thần ma các phương quay cuồng, nguyên một đám rung động, bị Thái Nhất, Thượng đế, Quỷ đế làm đơ ra rồi.

Còn có trò đùa thế này, phân bản thân thành hai, một ánh sáng, một bóng tối.

Ầm ầm

Thiên Đạo chấn động, dường như đang ấp ủ lực lượng đáng sợ, Mộc Phàm cảm nhận được toàn thân căng cứng, không cách nào động đậy, được Thiên Đạo bảo hộ.

Trong lòng hắn nổi giận, muốn động thủ mà không được.

“Hệ thống, bọn họ đoạt tiền của ngươi kìa, còn không mau nghĩ biện pháp động thủ?”

Mộc Phàm không nhịn được, căn nguyên Thiên Đạo bị cướp, ngươi vậy mà thờ ơ, còn không mau nghĩ cách cướp đoạt.

“Ký chủ, bây giờ ngươi chỉ còn lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá năm triệu tỷ, không đủ nạp, không cách nào phá vỡ trói buộc của Thiên Đạo.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe

mà phát điên.

Hệ thống quỷ này.

Mộc Phàm khinh bỉ nói: “Ngươi xem lại mình đi, thật vô dụng nha, Thiên Đạo trói buộc cũng không phá nổi, ngươi nói ngươi còn có thể có làm cái gì?”

“Là vấn đề của ký chủ ngươi, chỉ cần nạp đủ tiền liền có thể phá vỡ Thiên Đạo trói buộc, thậm chí trực tiếp cưỡng ép luyện hóa một phần căn nguyên Thiên Đạo.”

Lời hệ thống nói làm tâm tình Mộc Phàm tuột dốc, thật hận không thể đánh cái hệ thống hố người này một trận.

“A Di Đà phật!”

Đột nhiên có một tiếng niệm kinh truyền khắp hư không, chấn động tâm hồn vô số thần ma, tất cả đều kinh hãi nhìn lại.

Nghe được tiếng Phật hiệu này, Mộc Phàm cũng hơi hồi hộp, hai mắt trừng to, chỉ thấy có Phật quang bao phủ, một Đại Phật đứng trong hỗn độn, tản ra hơi thở chí cao vô thượng.

“Bản tôn cảm thấy Thiên Đạo còn thiếu, sáng tạo Tây Thiên cực nhạc tịnh thổ, phổ độ chúng sinh, chúng sinh tu Phật pháp đều có thể vào Tây Thiên, thành chánh quả.”

Đại Phật chắp tay trước ngực, âm thanh vang vọng, truyền khắp các phương, sau lưng tản ra Phật quang vô lượng, quả thực đã mở ra Tây Thiên thế giới.

Cảnh này làm tất cả thần ma rung động sâu sắc, trong lúc nhất thời đều ngơ ngác.

“Phật?”

Sắc mặt Thái Nhất lạnh lẽo, rất khó coi.

Vốn cho rằng chỉ có hắn cùng Mộc Phàm thành công, Mộc Phàm mở đầu, sau đó hắn bắt chước mở Đông Thiên Đình.

Chưa từng nghĩ dẫn tới phản ứng dây chuyền, Quang ám chi chủ trực tiếp một phân thành hai, một tên khai mở Thiên đường, tự xưng Thượng đế, một tên khai mở Địa ngục, chấp chưởng hắc ám.

Tiếp đó lại toát ra một thần ma cường đại, vị Phật đầu tiên trong vũ trụ, trực tiếp mở ra Tây Thiên thế giới, đăng lâm Thiên vị.

“Đáng chết, có phải ta chọc tổ ong vò vẽ hay không?”

Mộc Phàm đơ ra, không phải chỉ là mở Thiên Đình thôi nha, mấy kẻ này nhảy ra bắt chước mà còn được Thiên Đạo tán thành nữa chứ...

Trong lòng của hắn có chút dở khóc dở cười, hết sức phiền muộn.

Nhìn Tây Thiên có một Đại Phật đang đứng, sau khi nhận được căn nguyên Thiên Đạo thì hơi thở liên tục tăng lên, quả thực như ngồi tên lửa.

Hơi thở nhanh chóng tăng lên cùng cấp với Thái Nhất, thậm chí còn mạnh hơn chút, khiến Mộc Phàm cảm nhận được uy hiếp.

“Mẹ nó, lại thêm một tên đến cướp đoạt Thiên quyền.”

Mộc Phàm xanh mặt, nguyên một đám nhảy ra bắt chước khiến hắn cảm giác quyền hành Thiên Đạo bị suy giảm nghiêm trọng.

Mộc Phàm buồn rầu, nhìn về Thiên đạo chi nhãn.

Trong lòng hắn dò hỏi: “Hệ thống, có phải Thiên Đạo cố ý hay không, hình như muốn suy yếu quyền hành của ta.”

“Có khả năng này.” Hệ thống đáp lại, rồi nói thêm: “Thiên Đạo đề phòng ngươi, có lẽ đã nhận ra chỗ khác biệt.”

“Quả nhiên?” Sắc mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng.

Xem ra Thiên Đạo đã nhận ra điều gì đó, không muốn để mình hắn nắm giữ quyền hành, do đó chia ra.

Đông Hoàng, Thượng đế, còn có Đại Phật khai mở Tây Thiên này là bằng chứng rõ nhất.

Hiện tại nói gì cũng vô dụng, Mộc Phàm không cách nào ngăn cản.

Lúc này, ánh mắt đám Tiên thiên thần ma còn lại đều sáng lên, phương pháp tranh đoạt Thiên vị đã rõ rồi.

“Đã như vậy thì tất cả cùng nhau chơi, Ma đế, lên!”

Mộc Phàm tức giận, dứt khoát giành nhiều một chút.

Oanh!

Hắn vừa dứt lời liền thấy từ trong một đám sương mù hỗn độn có tiếng nổ tung, một tên thần ma cường đại bước ra.

“Bên trên có cửu thiên, bên dưới có cửu u, ta là Ma đế, chấp chưởng cửu u, mở U minh địa phủ, bù đắp Thiên Đạo luân hồi.”

Ong!

Vừa dứt lời, lại có uy áp cường đại cuốn tới, các thần ma đều giật mình.

Thiên đạo chi nhãn rung động kịch liệt, dường như bị kích thích, vậy mà điên cuồng chuyển động.

Giờ phút này, sau lưng Ma Đế hiện lên từng mảnh vật chất hỗn độn, hơi thở hắc ám không ngừng lan tràn ra, cửu u chi khí bao phủ khắp nơi.

“Cửu u Ma đế?”

Sắc mặt Thái Nhất thay đổi, vừa kinh vừa sợ.

Oanh!

Nhưng cuối cùng U minh địa phủ khó có thể thành hình, dường như còn thiếu gì đó.

Mộc Phàm nhíu mày, đột nhiên nhìn sang tố Nữ, nghĩ tới gì đó, lập tức mở miệng nói.

“Tố Nữ, còn chưa ra tay sao?”

Nghe tiếng của hắn, Tố Nữ sửng sốt, đột nhiên bừng tỉnh, hiểu rõ ý Mộc Phàm.

“Ta là Cửu u Tố Nữ, nguyện lấy thân hóa đạo, diễn hóa hoàng tuyền, dung nhập U minh, bù đắp Thiên Đạo.”

Lời vừa dứt, Thiên Đạo sôi trào, căn nguyên Thiên Đạo rủ xuống, rót vào cơ thể Ma đế và Tố Nữ.

Nháy mắt, một U minh giới mênh mông xuất hiện, đối ứng với Thiên Đình, trên dưới một mạch nắm giữ quyền hành Thiên Đạo.

Tất cả thần ma ngơ ngác nhìn cảnh này.

Thiên Đạo còn cho phép chơi kiểu này sao?

Chương 483: Lộn xộn hết rồi

Rầm rầm rầm.

Vũ trụ chấn động thật mạnh, hỗn độn sôi trào, Thiên Đạo quả thực điên cuồng.

Giờ khắc này, quần ma loạn vũ, thần ma đều sợ ngây ngẩn.

Một Thiên Đình, một Đông Thiên Đình, lại thêm một Thiên đường, sau đó có Tây Thiên rồi U minh địa phủ, thật là nối tiếp nhau đăng tràng.

“Ta, thuận theo âm dương mà sinh, nguyện lấy m dương nhị khí đồ trấn áp khí vận, khai sáng m dương hoàng triều, bù đắp Thiên Đạo.”

Sau một khắc, m dương lão ma nhảy ra, trực tiếp tế m dương nhị khí đồ, cũng bắt chước Mộc Phàm cùng các thần ma mở ra một hoàng triều, tự phong hoàng.

Vậy mà cũng nhận được căn nguyên Thiên Đạo.

Oanh!

Một luồng căn nguyên Thiên Đạo rót vào, trong nháy mắt, hơi thở của m dương lão ma tăng vọt, m dương trường bào trên người hóa thành một kiện Hoàng bào.

Mộc Phàm nhìn mà ngây người, mẹ nó, Thiên Đạo điên rồi sao?

“Ta là Càn khôn lão tổ, lấy Càn khôn bát quái đồ trấn áp khí vận, mở Càn khôn hoàng triều, giáo hóa vạn linh, thuận theo Thiên Đạo.”

Ngay sau đó, Càn khôn lão tổ nhảy ra, không chút do dự làm theo, khai sáng một hoàng triều khác, Càn khôn hoàng triều, cũng nhận được một luồng căn nguyên Thiên Đạo.

Những thần ma còn lại xem mà mắt đều trợn tròn, vậy cũng được,

căn nguyên Thiên Đạo nha, ai mà không muốn, dù không giành được Thiên quyền nhưng có thể kiếm một chút căn nguyên Thiên Đạo.

Các Tiên thiên thần ma còn lại đồng loạt tỉnh ngộ.

“Ta, Tổ Long, thuận theo Thiên Đạo, khai sáng Long tộc, bù đắp Thiên Đạo, hải dương trong vũ trụ đều do Long tộc thống trị.”

Chỉ nghe một tiếng long ngâm truyền khắp hư không, một đầu rồng to lớn nằm ở nơi đó, vậy mà khai sáng một chủng tộc mạnh mẽ.

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo liền rủ xuống một luồng căn nguyên Thiên Đạo.

Có từng con rồng từ các đại dương bay lên, tạo mây tạo mưa, ngâm từng tiếng dài, tản ra long uy kinh thiên.

“Long tộc?”

Mộc Phàm híp mắt, nhìn chằm chằm Tổ long.

Gia hỏa này không khai mở cái gì mà nhân thời khắc Thiên Đạo hiển hiện, trực tiếp khai sáng một chủng tộc, đạt được không ít căn nguyên, thật sự là biết lợi dụng sơ hở nha.

“Ta, Tổ kỳ lân, vì bù đắp Thiên Đạo, lấy tâm huyết tạo nên Kỳ lân tộc, tất cả thú chạy trên mặt đất đều do Kỳ lân tộc thống trị.”

Một đầu Tổ kỳ lân xuất hiện, ngửa mặt lên trời gào thét, gia hỏa này cũng đạt được căn nguyên Thiên Đạo.

“Khốc!”

Một tiếng gáy vang vọng.

Tất cả thần ma cùng nhau nhìn lại, một đầu Thiên phượng bay lượn cửu thiên, ánh lửa đầy trời.

“Ta, Thiên phượng, thề trước Thiên Đạo, lập ra Phượng tộc, bù đắp Thiên Đạo, phi cầm trên thiên không đều lấy Phượng tộc vi tôn.”

Vừa mới nói xong, căn nguyên Thiên Đạo liền rủ xuống, lít nha lít nhít Phượng hoàng từ trong núi lửa lao ra, bay lượn khắp trời.

Trong lúc nhất thời, Long tộc, Kỳ lân tộc, Phượng tộc, ba Tiên thiên chủng tộc xuất hiện, còn hoàn mỹ đạt được căn nguyên Thiên Đạo, được Thiên Đạo che chở.

“Điên rồi!”

“Thiên Đạo phát điên rồi!”

Thần ma các phương ngơ ngác, sửng sốt một chút, cảm xúc lẫn lộn.

Chắc chắn Thiên Đạo điên rồi.

“Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng còn cuồng vọng hơn Thiên Đế với Đông Hoàng.”

Có thần ma lẩm bẩm, ánh mắt lộ vẻ hung ác.

Ba tên này vậy mà muốn thống trị vạn linh, một Long tộc thống ngự ngàn vạn sinh vật dưới nước, một Kỳ lân tộc thống trị thú trên mặt đất.

Một tộc khác thì thống trị bầu trời, tạo thành ba hệ thống to lớn khủng bố.

Ba Tiên thiên chủng tộc đầu tiên xuất hiện, Long tộc, Kỳ lân tộc, Phượng tộc.

“Thiên Đạo điên rồi.”

Mộc Phàm im lặng nhìn lên trời, căn nguyên Thiên Đạo sôi trào cuồn cuộn, lần lượt rủ xuống, quả thực như không cần tiền mà phân phát ra ngoài.

Điều này khiến hắn đau lòng, vốn đều thuộc về hắn, nhưng ai kêu

Thiên Đạo không muốn mình hắn chưởng khống toàn bộ, cho nên dứt khoát phân ra.

Một chiêu này thật tuyệt.

“Ký chủ, đừng quan tâm mấy tên thần ma còn lại làm gì, làm tốt chuyện của mình đi.”

Lúc này, trong đầu vang tiếng hệ thống.

Nó nhắc nhở: “Chỉ cần ký chủ hoàn thành một bước cuối cùng, trở thành Thiên Đế, mỗi ngày ngươi đều có thể hấp thu một lượng căn nguyên Thiên Đạo, chinh phạt thống nhất các thế lực khác liền có thể chưởng khống toàn bộ quyền hành Thiên Đạo.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, tâm tình Mộc Phàm tốt hơn nhiều, suy nghĩ cẩn thận thấy cũng đúng, Thiên Đạo phân quyền hành, vậy thì chinh phạt nguyên một đám rồi đoạt lại là được.

Hắn không tin khi tiêu diệt hết các thế lực dung hợp quyền hành, Thiên Đạo còn có thể phân ra nữa.

“Trẫm, mở Thiên Đình, giáo hóa chúng sinh, truyền tiên pháp, sinh linh có linh trí đều có thể tu luyện, độ kiếp phi thăng liền có thể vào Thiên Đình nhậm chức.”

Chỉ thấy thân thể Mộc Phàm chấn động, một uy áp cường đại tràn ra, vậy mà thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, hoặc có thể nói là đã hoàn thành khảo nghiệm.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, Thiên Đạo cũng chấn động, quy tắc hội tụ, căn nguyên bàng bạc hóa thành một quyển Thiên Thư.

“Đây là Thiên Thư, ghi chép 3000 Tiên pháp, thế gian vạn linh đều có thể tu luyện.”

Mộc Phàm nói xong tiện tay ném ra, Thiên Thư hóa thành vô số tia sáng, trong chớp mắt dung nhập vào vũ trụ, biến mất.

Đây là đang truyền pháp, trực tiếp dùng căn nguyên Thiên Đạo

diễn hóa Thiên Thư, ghi chép 3000 Tiên pháp tản ra khắp nơi trong vũ trụ để giáo hóa vạn linh.

Coi như là đã thực hiện giáo hóa vạn linh, cho nên Thiên Đạo tự nhiên sẽ ban thưởng.

“Thiên Đạo phân âm dương, Thiên Đình có một hậu, thống ngự nữ tiên.”

Mộc Phàm mở miệng lần nữa, lập tức làm các thần ma kinh ngạc, bao quát cả Thái Nhất, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Hắn thấy không ổn, đang muốn mở miệng, nhưng đáng tiếc là Mộc Phàm sớm hơn một bước.

“Dao Trì, có bằng lòng nhập Thiên Đình hay không, đăng lâm ngôi vị Thiên Hậu, thống ngự tất cả nữ tiên?”

Mộc Phàm nghiêm túc, giọng điệu trang trọng mở miệng hỏi.

Vừa dứt lời, tất cả thần ma cùng nhau nhìn sang làm mặt Dao Trì hơi đỏ lên, thật là trực tiếp.

Nàng âm thầm trợn mắt, nhưng vẫn từng bước đi tới.

“Thiên Đạo tại thượng, ta là Dao Trì, nguyện lấy thân nhập Thiên Đình, mở Bàn đào viên, đứng đầu tất cả nữ tiên, phụ tá Thiên Đế giáo hóa chúng sinh.”

Ong!

Mới vừa nói xong, Thiên Đạo lập tức rủ xuống căn nguyên, rót vào cơ thể Dao Trì, hơi thở của nàng liên tục tăng lên.

Vốn chỉ vừa mới đột phá cấp Hắc động, tu vi Dao Trì lúc này một đường tăng vọt, kém một chút liền bước qua hàng rào, thành tựu cấp Giới chủ.

Hiện tại xem như nửa bước Giới chủ, nhưng yếu hơn Thái Nhất rất nhiều.

Bang bang!

Hoa bay đầu trời nhưbchúc mừng Thiên Hậu nhập Thiên Đình, ánh sáng vô tận phủ xuống, hóa thành thiên lộ trải dưới chân nàng.

Dao Trì khoác Phượng bào lưu ly bảy màu, đầu đội Tử kim phượng quan, khí chất toàn thân thay đổi, ung dung cao quý, mẫu nghi thiên hạ.

Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh Mộc Phàm, gương mặt hơi hồng, trong lòng có một chút ngại ngùng, dù sao trở thành Đế Hậu ngay trước mắt vô số thần ma thì ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

Mộc Phàm tiến lên nắm bàn tay nhỏ của nàng, hai người một trái một phải đi lên Lăng tiêu bảo điện của Thiên Đình, đứng đó nhìn xuống tất cả thần ma.

“Trẫm cùng Dao Trì, chính là thiên địa tác hợp, kết Thiên hôn, bù đắp Thiên Đạo.”

Vừa dứt lời, Thiên Đạo sôi trào, chấn động, căn nguyên cuồn cuộn như biển đổ xuống, hơn phân nửa dung nhập vào cơ thể Mộc Phàm cùng Dao Trì.

Còn có một nửa dung nhập vào Thiên Đình, làm cho cả Thiên Đình mở rộng, tiên cung san sát, tiên đảo xuất hiện, lơ lửng phiêu miểu, huyền diệu khó lường.

“Đáng chết!”

Thái Nhất đỏ cả mắt, Mộc Phàm không chỉ là kẻ đầu tiên đoạt được Thiên vị, trở thành Thiên Đế chí cao vô thượng.

Còn tạo ra hôn ước đầu tiên, bù đắp Thiên Đạo, có thể nói là đã kiếm được một lượng lớn căn nguyên Thiên Đạo khiến Thái Nhất phẫn nộ, ghen ghét, tất cả vốn nên thuộc về hắn.

“Hi Cùng.”

Hắn hét to một tiếng, chỉ thấy thân thể Hi Cùng chấn động, tỉnh táo lại.

Nàng nhìn về phía Thái Nhất, biết rõ ý hắn.

“Thiên Đạo tại thượng, bản hoàng và Hi Cùng chính là thiên địa tác hợp, nay nhờ Thiên Đạo làm chứng, bản hoàng chọn Hi Cùng làm Hoàng hậu, âm dương hợp nhất, bổ toàn Thiên Đạo.”

Vừa nói xong, sau lưng Thái Nhất và Hi Cùng đều xuất hiện một ngôi sao, một mặt trời, một mặt trăng, hợp thành một, âm dương hợp nhất, bù đắp Thiên Đạo.

Oanh một tiếng, hai luồng căn nguyên Thiên Đạo rủ xuống, dung nhập vào cơ thể Thái Nhất và Hi Cùng, hơi thở của hắn lại tăng lên, vô số thần ma nhìn mà hâm mộ ghen ghét.

Mộc Phàm nhìn Thái Nhất và Hi Cùng tay trong tay, khóe miệng co giật, im lặng, có thể đừng bắt chước ta nữa được không.

Các thần ma còn lại cũng trợn mắt há hốc mồm, còn có thể thu hoạch căn nguyên Thiên Đạo kiểu này, thật là làm kẻ khác không biết nên nói gì.

Không ít thần ma đột nhiên để mắt tới những thần ma nữ tính khác, có phải kết hợp với nhau liền được Thiên Đạo tán thành, sau đó nhận được căn nguyên Thiên Đạo hay không?

Vẻ mặt Huyền Nữ phức tạp, thân thể căng chặt, cảm nhận được từng ánh mắt không có ý tốt, trong lòng hoảng hốt.

“Ta, Cửu Thiên Huyền Nữ, nguyện hóa thân thiên phạt, nhập Thiên Đình, phụ tá Thiên Đế giáo hóa chúng sinh, chấp chưởng thưởng thiện phạt ác.”

Nàng giật mình thốt lên, chủ động nhập vào Thiên Đình.

Oanh!

Thiên Đạo rủ xuống một luồng căn nguyên khiến hơi thở của Huyền Nữ tăng lên, vậy mà cũng thiếu một chút là đột phá hàng rào cấp Hắc Động, nhưng vẫn kém Dao Trì không ít.

Dù sao Dao Trì là Thiên Hậu, gần với Thiên Đế, là đạo lữ chính thức của Thiên Đế, Huyền Nữ cũng không tránh khỏi có chút hâm mộ.

“Thiên Đế, Thiên Hậu!”

Huyền Nữ vừa tiến đến, trước là hướng về phía Mộc Phàm cùng Dao Trì cung kính hành lễ, dù sao không thể bỏ qua thân phận tôn ti.

“Lui xuống trước đi.”

Mộc Phàm khẽ vuốt cằm, giọng điệu uy nghiêm, hoàn toàn không phải cố ý, đây là biểu hiện của vị trí Thiên Đế.

“Tuân lệnh Thiên Đế.” Huyền Nữ thành thành thật thật lui ra, đứng một bên, tâm tình rất phức tạp.

Nàng nhìn U minh địa phủ phía dưới, Ma Đế cùng muội muội Tố Nữ đang đứng chung một chỗ, hai người yên lặng nhìn về Thiên Đình.

Các thần ma nhìn Huyền Nữ đi vào Thiên Đình, từng tên thất vọng không thôi, ánh mắt lập tức chuyển sang một bên khác.

Chính là muội muội của Hi Cùng, Thường Nga.

Vẻ mặt của nàng phức tạp, ánh mắt lấp lóe nhìn Mộc Phàm trên Thiên Đình lại nhìn tỷ tỷ bên cạnh Thái Nhất, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Thiên Đình cùng Đông Thiên Đình đối nghịch nhau, không có cách nào điều hòa, nhất định sẽ có một phương bị hủy diệt.

“Muội muội, ngươi còn chưa lên?”

Trông thấy Thường Nga không nhúc nhích, Hi Cùng có chút bất mãn.

Thái Nhất cũng nhìn Thường Nga, ánh mắt lấp lóe, tự nhiên hi vọng vị này cũng theo hầu hạ hắn, vừa vặn vẹn toàn đôi bên.

Đáng tiếc, mặt Thường Nga không chút cảm xúc, lạnh nhạt khiến người ta không dám tới gần.

Nàng liếc nhìn tỷ tỷ của mình, không nói lời nào xoay người rời đi.

Hành động này chọc giận Thái Nhất, mặt hắn tái rồi.

“Thái Nhất, xem ra Thường Nga tiên tử không thích ngươi nha.”

Mộc Phàm cười hắc hắc, khiến Thái Nhất vốn đã tức giận Thái Nhất tức khắc bùng nổ.

Oanh!

“Thiên Đế, ngươi muốn chết!”

Thái Nhất nổi giận, rốt cuộc không nén được lửa giận, tay cầm Hỗn độn chung công kích Mộc Phàm.

Chương 484: Đánh đập Thượng đế

Đương!

Một tiếng chuông vang lên, Hỗn độn chung bị tiên đỉnh chặn lại.

Lực lượng cường đại quét ngang tám phương, toàn bộ Thiên giới đều chấn động.

“Già thiên thủ!”

Mộc Phàm lật tay tung một chưởng, bàn tay to ù ù vỗ tới, hư không sụp xuống, rung động kịch liệt.

“Diệt!”

Thái Nhất giận dữ hét to, mười quả cầu màu đen sau lưng hung hăng bắn vào bàn tay to của Mộc Phàm.

Ầm, một tiếng nổ mạnh vang lên, bàn tay to cùng mấy quả cầu màu đen biến mất cùng lúc.

“Thái Nhất, tới chiến!”

Mộc Phàm bước ra một bước liền tới trước mặt Thái Nhất, tay phải cầm tiên đỉnh nện vào Hỗn độn chung, đánh nó bay ra xa.

Ngay sau đó tay trái ngưng tụ một thiên ấn huy hoàng đập xuống.

Phanh!

Thái Nhất đẫm máu, cái trán vỡ ra, máu văng tung toé.

Sắc mặt Thái Nhất âm trầm, Hoàng bào phần phật, hơi thở không ngừng tăng lên, cuối cùng lại ngưng tụ mười quả cầu đen đánh phía Mộc Phàm.

“Xem ta đánh nổ ngươi.”

Mộc Phàm lạnh lùng, toàn lực ứng phó, hai tay vung quyền giết tới.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, quả cầu màu đen thứ nhất nổ tung, bị Mộc Phàm đánh nổ.

Ngay sau đó là quả thứ hai, thứ ba, Mộc Phàm tung quyền liên tục đánh nổ bọn chúng trong hư không.

Lực lượng cường đại lan ra xung quanh khiến không ít thần ma hoảng sợ lui về phía sau.

“Thái Nhất, nhận lấy cái chết!”

Mười quả cầu đen nổ tung hết, Mộc Phàm đằng đằng sát khí bay tới làm Thái Nhất cảm nhận được nguy hiểm nồng đậm.

“Bệ hạ cẩn thận.”

Hi Cùng kinh hoảng hô to, tế ra một mặt trăng, muốn tiến đến chi viện Thái Nhất.

Đáng tiếc lại bị ngăn cản.

“Dao Trì, ngươi dám cản ta?”

Nhìn người tới, Hi Cùng giận dữ, cả người tản ra một hơi thở lạnh băng, thái âm chi khí hội tụ thành một vầng trăng tròn đánh về phía Dao Trì.

Dao Trì không rên một tiếng, lạnh lùng nhìn Hi Cùng, hai bên nhận biết nhau, nhưng đã lựa chọn như vậy thì không có gì để nói nữa.

“Cẩm tú sơn hà!”

Dao Trì vung tay liền thấy tiên quang hội tụ, hóa thành một bộ Cẩm tú sơn hà đồ nuốt lấy công kích của Hi Cùng.

Oanh!

Trăng tròn đánh tới lại bị Cẩm tú sơn hà đồ khóa chặt, Hi Cùng càng tức giận hơn bởi vì không có biện pháp trợ giúp Thái Nhất.

Thái Nhất đang rơi vào thế hạ phong, bị Mộc Phàm áp chế, có vẻ

sắp bị Mộc Phàm trấn áp.

Phanh!

Thái Nhất toé máu, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Gương mặt đã không còn nguyên vẹn, bị một quyền đánh nứt ra, đầu suýt bị đánh nổ.

Nếu không nhờ Hỗn độn chung ngăn trở phần lớn lực lượng, thậm chí còn có một luồng Thiên Đạo chi lực ngăn cản thì hắn đã bị đánh nổ đầu rồi.

Lúc này Thái Nhất mới nhận ra Mộc Phàm đã cường đại vượt xa dự đoán của hắn. Xem ra không có biện pháp đánh thắng Mộc Phàm.

Nghĩ vậy, trong đầu Thái Nhất xuất hiện ý nghĩ khác.

“Thượng đế, Đại Phật, m dương, Càn khôn, Tận thế, Hoàng hôn cùng chư vị ở đây, chúng ta cùng nhau giết Thiên Đế, chia đều Thiên quyền.”

“Nếu không thì các ngươi sẽ bị hắn lần lượt đánh tan.”

Thái Nhất vừa lui vừa hô to.

Vừa nghe lời này, sắc mặt một ít thần ma vốn đang xem kịch tức khắc thay đổi, biểu tình trở nên khác thường.

Ánh mắt bọn họ nhìn Mộc Phàm mang theo sự kiêng kị, gia hỏa này quá cường đại.

Hơn nữa, Mộc Phàm là kẻ thứ nhất sáng lập Thiên Đình, thành công giành Thiên vị, được rất nhiều căn nguyên Thiên Đạo, nếu hợp lực giết hắn chắc chắn có thể cướp được một phần.

Nghĩ tới đây, đã có không ít thần ma động tâm.

Thượng đế chính là một kẻ trong số này.

“Muốn kêu giúp đỡ sao, ta giết ngươi trước.”

Mộc Phàm cảm thấy bực bội, gia hỏa này thế mà kêu gọi giúp đỡ, hắn không chút do dự thi triển cấm thuật, tung ra một quyền khiến Thiên giới đều rung chuyển.

Oanh!

Một quyền xé trời, quyền ý vô địch quét ngang tám phương.

Đối mặt với một quyền khủng bố thế này, sắc mặt Thái Nhất biến đổi, không kịp suy nghĩ gì, dùng Hỗn độn chung chắn phía trước, sau lưng xuất hiện mười quả cầu năng lượng đồng thời bắn tới.

Đương!

Chỉ nghe tiếng loảng xoảng cùng với tiếng gầm rú, từng quả cầu màu đen nổ mạnh, không cách nào ngăn cản một quyền khủng bố của Mộc Phàm.

Một quyền cường thế không thể đỡ, trực tiếp đánh vào mặt Thái Nhất, răng rắc, Thái Nhất kêu thảm bay ngược ra ngoài, máu nhuộm trời cao.

Mặt hắn lõm xuống, mũi bị đánh nát, thiếu chút nữa bị đánh xuyên qua rồi, thật sự rất thảm.

“A... Các ngươi còn chưa động thủ, chờ hắn tới giết các ngươi sao?”

Thái Nhất bay ngược ra lớn tiếng rống giận.

Lúc này, không ít thần ma đứng không yên, Mộc Phàm biểu hiện ra thực lực quá cường đại khiến bọn họ cảm thấy bất an.

Thái Nhất cũng không ngăn được huống chi là bọn chúng?

“Thượng đế chi thủ!”

Rốt cuộc có thần ma mạnh mẽ ra tay.

Đó là Thượng đế, hắn dẫn đầu ra tay đối phó Mộc Phàm, nhân cơ hội thi triển một chiêu cường đại vừa mới ngộ ra từ căn nguyên Thiên Đạo.

Thượng đế chi thủ tựa như bàn tay của Thiên Đạo, từ trên trời giáng xuống, hội tụ thánh quang vô tận, mang theo lực lượng thẩm phán cùng hủy diệt ù ù ép xuống.

“Thượng đế, ngươi muốn chết?”

Mộc Phàm giận dữ hét to, nhìn bàn tay Thượng đế này mà nhớ tới trước đó bị đối phương ép phải xuyên qua thời không, thù mới hận cũ gộp lại.

Oanh!

Chỉ thấy hắn vung tay, một bàn tay to che trời ù ù đánh lên, ầm vang, hai bàn tay va chạm tạo ra lực lượng huỷ hoại khủng bố.

Hư không hỏng mất, hỗn độn sôi trào.

Hai bàn tay to cùng nhau tiêu tán.

Hô!

Ngay sau đó, Mộc Phàm lao thẳng tới Thượng đế, đằng đằng sát khí, khiến đối phương nhịn không được mà run nhẹ.

“Nếu ngươi gây sự, vậy thì giết ngươi trước.”

Mộc Phàm tức giận, muốn làm thịt Thượng đế trước, tên này quá vướng víu.

“Tiệt thiên chỉ!”

Vừa tới chính là một ngón tay, uy lực của cấm thuật làm sắc mặt Thượng đế thay đổi, quá kinh hãi nên không che giấu mà thi triển chiêu thức mạnh nhất.

“Thẩm phán chi mâu, Phán quyết chi nhận!”

Thượng đế hét to, tay phải cầm Thẩm phán chi mâu, tay trái cầm Phán quyết chi nhận, hai kiện Tiên thiên chí bảo đồng thời bổ về phía Mộc Phàm.

Đối mặt với Thẩm phán cùng Phán quyết, Mộc Phàm không rên

một tiếng, đầu ngón tay loé sáng, ngay lập tức xỏ xuyên qua tất cả, đâm thủng áo giáp Thượng đế.

Lòng Thượng đế chợt lạnh lẽo, cúi đầu nhìn liền thấy trái tim bị đâm thủng một lỗ, dòng máu thánh khiết chảy xuôi xuống.

“Chết!”

Nhân lúc ngươi bệnh muốn mạng ngươi, Mộc Phàm vung tiên đỉnh lên, hai tiếng đương đương vang lên, Thẩm phán chi mâu, Phán quyết định chi nhận đồng thời bị đánh bay.

“Không tốt!” Thượng đế kinh hãi, muốn tránh né.

Nhưng đã không kịp rồi, bị tiên đỉnh nện vào đầu.

Oanh!

Thượng đế bị đánh bay, máu văng một đường, từng giọt máu tản ra hơi thở thánh khiết.

Mặt hắn cũng bị lõm một mảng, xương cốt vỡ ra, bị trúng một đòn rất nghiêm trọng.

“Giết!”

Không chờ Thượng đế phản ứng, Mộc Phàm lại cầm tiên đỉnh giết đến trước mặt, từng sợi xiềng xích quấn tới.

“Phong thiên xích!”

Vừa dứt lời, xiềng xích liền quấn chặt Thượng đế, hắn muốn tránh thoát nhưng phát hiện trong lúc nhất thời khó có thể thoát khỏi.

“Chết đi!”

Mộc Phàm hét to, cầm tiên đỉnh trong tay nhắm ngay mặt Thượng đế.

Đông!

Trúng thêm một đòn nghiêm trọng nữa, đầu Thượng đế muốn nát rồi, may mà có mấy đôi cánh thánh khiết đã ngăn chặn phần lớn

lực lượng.

Hai mắt Mộc Phàm lộ vẻ tàn nhẫn, lại nâng tiên đỉnh nện thật mạnh xuống, một lần tàn nhẫn hơn một lần, đánh đến hư không sụp đổ.

Đông, thịch thịch thịch thịch...

Giờ phút này, thần ma khắp nơi đều sợ ngây ra, nhìn Thượng đế bị Mộc Phàm đè đánh tơi bời, liên tục ăn mấy đòn nghiêm trọng, đánh đến phòng ngự tan nát.

“A...” Có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, chỉ thấy phòng ngự của Thượng đế đã tan vỡ.

Hắn bị Mộc Phàm dẫm dưới chân, tiên đỉnh đè trên đầu, muốn phản kháng nhưng bị xiềng xích khoá lại.

“Xen vào việc của người khác, giết ngươi trước.”

Mộc Phàm vô cùng tàn nhẫn, hai nắm lấy một đôi cánh trắng tinh sau lưng đối phương, dùng sức xé, tiếng răng rắc truyền đến cùng với tia máu phun ra.

“A...” Thượng đế kêu thảm thiết, vô cùng thống khổ, vô số thần ma chấn động.

Mộc Phàm hung ác nhổ mất một đôi cánh, đang chuẩn bị nhổ đôi cánh khác thì có nguy hiểm từ trên trời giáng xuống.

Đương!

Tiếng loảng xoảng vang lên, tiên đỉnh ngăn chặn Hỗn độn chung, kẻ đánh lén chính là Thái Nhất, đáng tiếc không thành công.

“Quỷ đế!”

Thượng đế kêu rên, từ Địa ngục có một bóng dáng cường đại bay ra, toàn thân được bao bọc bởi lửa.

Đó là Quỷ đế, cùng một thể với Thượng đế, do Quang ám chi chủ phân liệt ra.

Keng!

Ngay sau đó, một cây thương xỏ xuyên qua hư không, giết tới trước mặt Quỷ đế, ép đối phương dừng lại tránh né.

Ngẩng đầu nhìn mới phát hiện là Ma đế ngăn cản hắn.

“Đối thủ của ngươi là bổn tọa.”

Ma đế lạnh nhạt, nói xong liền đâm một thương về phía Quỷ đế.

“Muốn chết!”

Quỷ đế cũng nổi giận, mười tám cánh đen sau lưng đồng thời chấn động, lửa địa ngục quét đến, bao phủ Ma đế.

Đáng tiếc, Ma đế không quan tâm, một thương xỏ xuyên qua lửa, nhanh chóng đến trước mặt Quỷ đế.

Phụt, Quỷ đế né tránh chỗ yếu hại, bị cây thương đâm xuyên qua bả vai.

Ầm ầm ầm...

Thái Nhất chi viện Thượng đế, hai bên liên thủ đối kháng Mộc Phàm, nhưng lại Mộc Phàm vẫn dần dần chiếm thế thượng phong.

Phanh!

Thượng đế đẫm máu, một cái cánh bị ngón tay xuyên qua, lông vũ bay đầy trời.

Thái Nhất lùi lại, ngực phát ra tiếng một răng rắc, khóe miệng trào máu, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ.

Cả hai liên thủ thế mà không đánh lại Thiên Đế, đối phương quá cường đại.

“Chư vị, các ngươi còn chờ cái gì, không giết hắn thì các ngươi cũng đừng hòng dễ chịu.”

Mắt thấy cả hai không làm gì được Mộc Phàm, Thái Nhất hoảng hốt mở miệng hô to lần nữa.

Lúc này, đám thần ma chung quanh đã ngo ngoe rục rịch, Mộc Phàm rất cường đại, nếu không giết hắn sẽ có khả năng bị hắn giết hết.

“A Di Đà phật!”

Đột nhiên, một tiếng Phật hiệu truyền đến, Phật quang hội tụ, Đại Phật ở Tây Thiên đột nhiên ra tay, vỗ một chưởng về phía Mộc Phàm.

Dứt khoát, quyết đoán, cường thế.

“Lên giết hắn!”

“Chia đều Thiên quyền.”

m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, Tận thế, Hoàng hôn cùng mười mấy Tiên thiên thần ma đồng thời ra tay công kích Mộc Phàm.

Mười mấy Tiên thiên thần ma cường đại liên hợp, muốn giết chết Mộc Phàm.

Chương 485: Giết Tận thế

Oanh!

Mười mấy thần ma đồng thời ra tay, kinh thiên động địa.

Một vụ nổ mạnh khủng bố diễn ra, lực lượng huỷ diệt lan tràn, vòm trời đều sụp đổ một mảng lớn.

Ở trung tâm vụ nổ có từng sợi xích bay múa, bao quanh một người, ngăn cản tất cả lực lượng huỷ diệt bên ngoài.

Mộc Phàm đứng ở nơi đó, nhìn đám thần ma cường đại xung quanh, mặt không chút cảm xúc, trong mắt tràn ngập sát khí.

“Rất tốt, các ngươi đã ra tay, vậy một tên cũng đừng mong sống sót.”

Hắn thật sự nổi giận, mình tính sổ với Thái Nhất cùng Thượng đế, kẻ khác muốn nhúng tay, vậy thì không trách được hắn.

Vốn dĩ chỉ tính chém giết từng tên, hiện tại đám thần ma này liên hợp với nhau, tương lai chính là tử địch, không chết không ngừng.

“Sao có thể?”

m dương lão ma kinh hãi, chân dẫm m dương nhị khí đồ, khiếp sợ nhìn Mộc Phàm, mười mấy thần ma liên thủ công kích thế mà hắn không tổn hao gì.

Càn khôn, Tận thế, Hoàng hôn cùng đám thần ma đều khiếp sợ, gia hỏa này mạnh quá mức.

“Tốt cho một tên Thiên Đế.”

Đại Phật Tây Thiên than nhẹ một tiếng, chắp tay trước ngực, Phật quang bùng nổ hóa thành một vòng sáng ù ù xoay tròn sau lưng hắn, Tây Thiên đều ở trong tay.

“Chưởng trung Phật quốc!”

Trong khoảnh khắc, Đại Phật tung ra một chưởng, Phật quang hội tụ, hóa thành một bàn tay thật to hung hăng vỗ về phía Mộc Phàm, muốn một kích tuyệt sát.

“Tây Thiên Đại Phật, thật sự rất tốt.”

Mộc Phàm lạnh lùng, từng sợi xiềng xích chung quanh đan xen, leng keng ngăn trở lực lượng huỷ diệt đánh úp tới.

Hắn giơ tay đón lấy một chưởng từ Đại Phật, bàn tay to ù ù chấn động xuất hiện, hai bàn tay hung hăng va chạm tạo ra một vụ nổ mạnh.

Oanh!

Bàn tay Phật cùng bàn tay của Mộc Phàm đều hỏng mất, hai bên có lực lượng ngang nhau.

“Cùng nhau lên! Giết hắn!”

Thái Nhất mừng rỡ, các thần ma đều muốn ra giết Thiên Đế, chia cắt Thiên quyền.

“Thượng đế vũ trang! Diệt thế!”

Thượng đế thi triển cấm thuật của hắn, toàn thân tản ra ánh sáng thánh khiết, đã là cục diện không chết không thôi, hắn còn bị Mộc Phàm nhổ một đôi cánh nên hiện tại cực kỳ phẫn nộ.

“m dương nhị khí đồ.”

“Càn khôn đảo ngược.”

“Thiên tai chi nhận.”

“Hoàng hôn chiến ca!”

Từng tên thần ma bùng nổ tuyệt chiêu đánh về phía Mộc Phàm, đại chiến kịch liệt.

Bọn họ đã cũng không còn đường lui, mười mấy thần ma đồng

loạt ra tay vây công, muốn chém giết Thiên Đế ở chỗ này.

Chỉ có giết hắn mới có thể chia cắt Thiên quyền.

“Chiến!”

Mộc Phàm đột nhiên rít gào, lực lượng trong cơ thể sôi trào, hơi thở đột nhiên tăng gấp một trăm lần, trực tiếp mở ra trạng thái chiến đấu mạnh nhất.

Các loại bí pháp bùng nổ hết cỡ.

Ầm!

Mười mấy Tiên thiên thần ma liên thủ tạo ra lực xung kích cường đại lan toả tám phương, thiên địa rung chuyển, tinh vân tan vỡ.

Mộc Phàm có chút chật vật nhưng lại cường thế giết ra, ánh mắt tràn ngập sát khí, khoá chặt một tên thần ma gần nhất.

Phanh!

Tên thần ma kia không kịp né tránh, bị một quyền đánh nổ, hóa thành thịt nát bay đầy trời, vô cùng cường thế.

Một tên thần ma cấp Hắc động cứ bị Mộc Phàm đánh nổ như vậy.

Mười mấy thần ma liên thủ vây công thế mà còn để đối phương cường giết được một tên, cả đám kinh hoảng.

“Đáng chết!”

“Không nên giữ lại.”

“Giết!”

Thái Nhất kinh ngạc xen lẫn tức giận, điên cuồng gào thét, ngưng tụ mười quả cầu đen tựa như Hắc động thiên thể cùng nhau nổ tung.

Oanh!

Mộc Phàm bị chấn bay ra xa, vụ nổ mạnh có uy lực kinh người,

trực tiếp phá hủy một mảng hỗn độn tinh vân lớn.

Tiếng keng keng truyền đến, Mộc Phàm cầm tiên đỉnh, một quyền một đỉnh đánh đến bốn phương run rẩy, các thần ma hoảng sợ không thôi.

Phanh!

Có thần ma hộc máu bay ngược ra.

Lực lượng quá cường đại, thần ma cấp Hắc động cũng không có biện pháp tiếp được công kích cường thế của Mộc Phàm, một đỉnh nện xuống, xung quanh vỡ nát.

Một quyền một đỉnh, thế không thể đỡ.

"Giết!"

Hắn thăng hoa hết mức, thi triển ra tất cả tuyệt chiêu, thời gian chi lực, không gian chi lực luân phiên xuất hiện.

Sau đó lần lượt phản kích, đánh bay từng tên thần ma.

“Không... Cứu ta...”

Có thần ma kinh hãi kêu to, đôi mắt trừng to, thân thể khổng lồ bị Phong thiên xích quấn chặt.

Phanh!

Ngay sau đó, đầu của hắn vỡ nát, óc vẩy ra bốn phương.

Mộc Phàm tung một quyền đánh nổ đầu một tên thần ma, không đợi đối phương hồi phục trực tiếp nện đỉnh xuống, đập vỡ xương sống của đối phương, thu vào trong đỉnh trấn áp.

Nhưng hắn cũng chịu công kích nặng nề đến từ xung quanh.

Phanh phanh phanh...

Bị công kích ồ ạt, Mộc Phàm cũng không chịu nổi, Đế bào không ngừng leng keng, tản ra ánh sáng mông lung ngăn chặn.

Nhưng vẫn bị chấn thương.

“Phốc!”

Mộc Phàm phun một ngụm máu, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, vẫn ở trong vòng vây.

Thái Nhất, Thượng đế, Đại Phật, m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, Tận thế, Hoàng hôn cùng mười một tên thần ma.

Vừa rồi Mộc Phàm đã giết hai tên thần ma, một tên bị đánh nổ, một tên bị thu vào trong đỉnh trấn áp.

“Thiên Đế quá mạnh.”

Lúc này, không ít thần ma kinh hãi, rốt cuộc nhận thức được sự kinh khủng của vị Thiên Đế này, âm thầm hối hận vì đã nhảy ra.

Hiện tại tốt rồi, muốn lui cũng không được, bởi vì một khi lui liền sẽ bị Mộc Phàm nhân cơ hội chém giết.

"Tất cả đừng hoảng hốt.”

Thái Nhất nhìn thấy các thần ma có chút luống cuống, lập tức mở miệng nói: “Chúng ta đông thế này liên thủ đánh mình hắn chẳng lẽ còn sợ không thành công.”

“Hắn đã không còn thủ đoạn nào khác, cẩn thận một chút, cùng nhau lên mới có cơ hội giết hắn.”

Lời này làm những thần ma đang hoảng loạn an tâm một chút, bắt đầu tích tụ tuyệt chiêu cường đại.

“Giết!”

Đột nhiên, Mộc Phàm chợt quát một tiếng, cả người hóa thành nột tia sáng, từng sợi xích ầm ầm quấn tới, đám sợ thần ma sợ hãi tản ra.

Tản ra thế này lại như gãi đúng chỗ ngứa của Mộc Phàm.

“Không tốt!”

Mặt Thái Nhất tối sầm lại, quả nhiên hai tên thần ma yếu nhất đã bị Mộc Phàm theo dõi.

Lựa quả hồng mềm mà bóp, đạo lý này hắn cũng hiểu.

“Cẩn thận!”

Thượng đế hô to, muốn nhắc nhở đối phương, đáng tiếc đã chậm.

Bóng dáng Mộc Phàm biến mất, lặng yên xuất hiện sau lưng một tên thần ma da xanh, tiên đỉnh nện vào đầu đối phương, bàn tay thuận thế xỏ xuyên qua trái tim.

Phụt, trái tim của đối phương bị móc ra.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, trong lòng cả đám kinh hoàng, nhìn Mộc Phàm cường thế oanh sát một tên thần ma mà hãi hùng khiếp vía.

Quá mạnh, căn bản không ngăn được đối phương.

“Kế tiếp, đến ngươi.”

Mộc Phàm giết tên thần ma này xong rồi thu thi thể vào trong đỉnh, xoay người nở nụ cười với một tên thần ma một mắt, đối phương sợ tới mức run rẩy.

Vù!

Đang lúc các thần ma khác cho rằng thần ma một mắt sẽ bị Mộc Phàm giết chết thì Tận thế chi chủ đột nhiên cảm thấy kinh hoàng.

“Không tốt.” Sắc mặt Tận thế biến đổi, bùng nổ toàn bộ lực lượng trong cơ thể.

Oanh, bất thình lình trúng một đòn nghiêm trọng, phòng ngự của Tận thế tan biến, có một bàn tay nắm cổ hắn nhấc lên.

Từng sợi xiềng xích quấn tới, bó chặt Tận thế, lúc này hoàn toàn xong rồi.

“Không... Thiên Đế, tha mạng, ta nguyện ý thần phục ngươi.”

Hai mắt Tận thế trừng to, hoảng sợ la lên, khiến các thần ma bừng tỉnh.

Bọn họ quay đầu nhìn mới phát hiện không phải Mộc Phàm muốn giết thần ma một mắt mà là trực tiếp tấn công Tận thế chi chủ.

“Đáng chết, mau buông ra hắn.”

Thấy Tận thế bị bắt, Hoàng hôn tức khắc giận dữ rít gào một tiếng.

Cả hai quen biết nhau, Tận thế cùng Hoàng hôn là hai thần ma có quan hệ thân cận, hiện tại thấy Mộc Phàm bắt lấy Tận thế tự nhiên phải phẫn nộ rồi.

“Tận thế, hôm nay xác thật là tận thế của ngươi, con đường của ngươi, chấm hết.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, năm ngón tay bóp chặt, tiếng răng rắc giòn vang truyền ra, các thần ma còn lại nghe mà kinh hoàng, hoảng sợ không thôi.

Tận thế chi chủ, một Tiên thiên thần ma cường đại, cứ bị bóp nát cổ như vậy.

Đương nhiên sẽ không chết vì bị bóp nát cổ, nhưng trong cơ thể Mộc Phàm có một cổ lực lượng cường đại rót vào thân thể, linh hồn đối phương.

“A....” Tận thế chi chủ kêu thảm thiết rồi đột nhiên im bặt.

Ánh mắt dần dần ảm đạm, linh hồn bị đánh tan, chết đến không thể chết thêm.

Một vị Tiên thiên thần ma cường đại đã bị giết, không thể phản kháng chút nào.

Tận thế vừa chết, thần ma bốn phía rốt cuộc muốn lui, căn bản không thể chống lại vị Thiên Đế này, nói gì tới chém giết đối phương.

Nhận được căn nguyên Thiên Đạo, thực lực của Mộc Phàm gia

tăng toàn diện, chiến lực quả thực chính là vô địch.

Mặc dù đối mặt với mười mấy thần ma vây công vẫn thành thạo chém giết đối thủ, liên tục giết ba tên Tiên thiên thần ma.

Cuối cùng chém giết Tận thế chi chủ, khiến cả đám kinh sợ.

“Thi triển tuyệt chiêu!”

“Giết hắn!”

Thái Nhất, Thượng đế, Đại Phật cùng mấy thần ma còn lại bất chấp thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất oanh về phía Mộc Phàm.

Chỉ trong nháy mắt, Mộc Phàm bị năng lượng vô tận bao phủ, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, vòm trời đều bị đánh thủng một lỗ to.

Khi năng lượng tan đi, Mộc Phàm bước ra từ trung tâm vụ nổ mạnh, có tiên quang vờn quanh, đan xen bên ngoài cơ thể, sau lưng có một phương luân bàn ù ù xoay tròn, tản ra hơi thở vô thượng.

Vèo!

Mới vừa đi ra, Mộc Phàm liền thấy đám thần ma vây công mình đang bỏ chạy, giống như đã thương lượng trước.

“Muốn chạy!”

Mộc Phàm tập trung vào một tên thần ma đang chạy trốn, đúng là Thượng đế.

Mộc Phàm trực tiếp từ bỏ Thái Nhất, đuổi giết Thượng đế, muốn giết chết tên khốn nạn này.

Thượng đế đang bỏ chạy bỗng cảm thấy lòng lạnh ngắt, cảm nhận được nguy hiểm tới gần, Thượng đế vũ trang phát ra ánh sáng lộng lẫy, hắn xoay người tung ra một chiêu.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Mộc Phàm xuyên thẳng qua vụ nổ, giơ tay thi triển cấm thuật, một ngón tay xỏ xuyên qua trái tim của Thượng đế.

Phốc!

“A... Thiên Đế, ngươi chờ đó.”

Thượng đế kêu thảm thiết, máu văng tung toé, trái tim bị tổn thương nghiêm trọng, thời điểm mấu chốt hắn đã tự thiêu đốt hai cánh, hóa thành một cổ lực lượng cường đại giúp hắn biến mất trong nháy mắt.

Thái Nhất, Đại Phật, m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, Hoàng hôn,... đều biến mất.

Một trận đại chiến cứ kết thúc qua loa như vậy, kẻ chết kẻ trốn.

Qua một trận chiến, danh xưng Thiên Đế lan truyền khắp vũ trụ, thần ma khắp nơi đều kinh sợ.

Chương 486: Người khổng lồ

“Chạy hết rồi.”

Mộc Phàm nhìn hư không hỗn độn trống rỗng một lúc lâu Mộc Phàm không nói gì.

Tất cả thần ma đều chạy rồi, trong lòng hắn có chút tiếc nuối vì không giết được Thái Nhất cùng Thượng đế.

Thái Nhất là tử địch đầu tiên sau khi xuyên tới nơi này, Thượng đế thì thù mới hận cũ gộp lại, là kẻ mà Mộc Phàm muốn giết nhất.

Vèo vèo!

Dao Trì và Huyền Nữ nhanh chóng bay tới, hơi thở có chút hỗn loạn, vừa rồi đuổi giết Hi Cùng, vốn dĩ đã khiến đối phương trọng thương, đang muốn bắt lấy đối phương thì Thường Nga đột nhiên xuất hiện giải cứu.

“Thiên Đế bệ hạ, Hi Cùng chạy thoát.”

Dao Trì, Huyền Nữ hành lễ, trên mặt có chút hổ thẹn.

Mộc Phàm nhìn hai nàng, gật đầu cười nói: “Không sao, chạy liền chạy, về sau còn rất nhiều cơ hội.”

Hô!

Lúc này, một cổ Cửu u chi khí ùa tới, Dao Trì cùng Huyền Nữ đồng thời ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Ma đế mang theo Tố Nữ bay tới, đứng trước mặt Mộc Phàm.

“Muội muội.” Vẻ mặt của Huyền Nữ phức tạp, muội muội của mình thế mà vào cửu u, cùng Ma đế khai sáng U minh địa phủ.

Càng khiếp sợ chính là nàng không hiểu vì sao Ma đế đột nhiên tới đây, chẳng lẽ không sợ Thiên Đế động thủ, nàng không biết quan hệ giữa Ma đế cùng Thiên Đế.

Dao Trì cũng có vẻ khẩn trương, kinh ngạc nhìn Ma đế, có chút kỳ quái, cứ cảm giác có chỗ tương tự như Thiên Đế bên cạnh.

“Đi thôi, Địa phủ giao cho các ngươi.”

Mộc Phàm không nói lời vô nghĩa, chỉ phân phó một câu.

Ma đế không rên một tiếng, mang theo Tố Nữ xoay người rời đi, lặng yên tới, lặng yên đi, đảo mắt liền biến mất.

Huyền Nữ muốn nói mấy câu với muội muội cũng không kịp, cảm giác có lẽ tỷ muội sẽ rất ít khi gặp mặt trong tương lai.

“Đừng lo lắng, U minh địa phủ chịu Thiên Đình quản hạt, ngươi rảnh rỗi có thể đi thăm muội muội.”

Mộc Phàm thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, nhẹ giọng an ủi một câu.

Câu này ẩn chứa nhiều thông tin, Dao Trì cùng Huyền Nữ đều là kẻ thông minh, vừa nghe liền hiểu, chắc chắn Ma đế có quan hệ với Thiên Đế.

Thậm chí có thể là cùng một thể, giống như Thượng đế cùng Quỷ đế chính là từ một phân thành hai.

“Thiên Đế, ta cứ cảm thấy Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng có chút kỳ quái.”

Lúc này, Dao Trì nhẹ nhàng nói ra chỗ khó hiểu của mình.

Nàng nói: “Trước đó, khi ngươi cùng Thái Nhất đại chiến căng thẳng, ba chúng nó liền lặng yên rút lui, hình như không muốn tham dự.”

“Chúng nó rất thông minh, khai sáng Tiên thiên tam tộc, sau đó sẽ có rất nhiều thần ma noi theo chúng nó khai sáng một ít chủng tộc hoàn toàn mới.”

“Hơn nữa chúng nó dụng tâm không nhỏ. Tuy rằng không có tranh đoạt Thiên vị nhưng lại muốn thống trị các sinh vật ở không trung, hải dương, lục địa.”

Mộc Phàm chỉ ra dã tâm và ý tưởng của Tổ long, Kỳ lân, Thiên phượng.

Chắc chắn ba tộc sẽ có thực lực cường đại. Thiên Đình thì khác, vừa mới sáng lập, chỉ có Mộc Phàm Dao Trì, Huyền Nữ, thật sự là chưa thành hình.

“Thiên Đình vừa sáng lập, các ngươi có bằng hữu hoặc nhận biết thần ma nào đó thì có thể đề cử bọn chúng gia nhập Thiên Đình.”

Mộc Phàm nói xong nhìn Dao Trì cùng Huyền Nữ, hai nàng sửng sốt liếc nhìn nhau.

“Vâng, bệ hạ.”

Hai nàng trực tiếp lĩnh mệnh, không chậm trễ chút nào.

Thiên Đình đã được sáng lập, nhưng muốn phát triển cần phải có thủ hạ, nếu không thì một Thiên Đình to như vậy chỉ có mình Thiên Đế là Mộc Phàm, chẳng phải thành chuyện cười sao.

“Bệ hạ, bổn cung từng nghe nói chỗ sâu trong Hoang lĩnh có một người khổng lồ, trời sinh thần lực, sử dụng rìu, tuy rằng không phải Tiên thiên thần ma nhưng từng khiến Thái Nhất chật vật, bệ hạ có thể thu phục.”

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói ra tin tức này, Mộc Phàm nghe mà kinh ngạc.

Có thể đánh bại Tiên thiên thần linh như Thái Nhất, chắc chắn hắn rất lợi hại, hơn nữa sao hắn cảm giác bộ dạng của kẻ mà nàng nói rất quen thuộc.

“Người khổng lồ Hoang lĩnh sao?” Mộc Phàm lầm bầm ghi nhớ, chuẩn bị đi tìm thử, có lẽ có thể thu phục mang về Thiên Đình.

Thiên Đình vừa mới sáng lập, tình cảnh hiện tại của Mộc Phàm không tốt, muốn thêm thủ mà không có, chỉ có bản thân hắn cùng Dao Trì.

Cộng thêm Huyền Nữ chấp chưởng thiên phạt nữa thì không còn kẻ nào khác cả, muốn phát triển Thiên Đình cần có nhiều thần ma

cường đại hơn.

“Thiên Đế bệ hạ, ta biết một nơi có mấy tên thần ma cường đại, có lẽ có thể thu vào Thiên Đình.”

Lúc này, Huyền Nữ đang cúi đầu suy nghĩ đột nhiên ngẩng đầu, cũng nói ra một tin tức.

“Nha, nói nghe thử.” Mộc Phàm hứng thú.

Có thần ma cường đại càng tốt, dù sao đi nhìn một chút xem có thể thu phục hay không, Thiên Đình đang rất thiếu nhân thủ.

Chỉ nghe Huyền Nữ từ từ nói: “Là như thế này, thời trẻ ta từng đi qua trụ trời phía đông, nơi đó một đám Cự linh, hình thể khổng lồ, sức lực vô cùng lớn.”

“Rất tốt, các ngươi có thể ở lại Thiên Đình, cũng có thể ra ngoài triệu tập một ít thần ma gia nhập Thiên Đình.”

Sau khi nghe xong, Mộc Phàm lập tức muốn xuất phát, cấp bách nha.

Đã thành công lập ra Thiên Đình nhưng chưa có nhiều thần ma, chưa phải là một Thiên Đình hoàn chỉnh, cho nên không nhận được căn nguyên Thiên Đạo.

Điều này có nghĩa là cần phải xây dựng Thiên Đình hoàn chỉnh, ít nhất phải vận hành như một tổ chức, nếu không thì sao có thể gọi là Thiên Đình.

“Vâng, bệ hạ!”

Dao Trì, Huyền Nữ lĩnh mệnh, cúi người hành lễ, nhìn Mộc Phàm biến mất khỏi Thiên giới.

Nơi này chỉ còn Dao Trì cùng Huyền Nữ đứng yên lặng xuất thần.

“Thiên Đế...” Dao Trì lầm bầm lầu bầu.

Nàng nhìn Huyền Nữ bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Huyền Nữ, ta và ngươi đều phụ tá Thiên Đế, sao không tập trung các nữ thần khác

khác lại.”

“Thiên Hậu nương nương nói rất đúng.” Huyền Nữ cung kính đáp lại một câu.

Nghe lời này, Dao Trì không vui, nói: “Ngươi với như tỷ muội, quan hệ thân thiết, lúc không có kẻ khác thì không cần xa lạ thế này.”

“Đi, đi tìm vài nàng khác, thật sự không được thì ta với ngươi cùng nhau điểm hóa một đám sinh linh.”

Dao Trì vừa nói xong, mang theo Huyền Nữ rời Thiên giới, về Hỗn độn đại lục, chuẩn bị tìm kiếm một ít Tiên thiên sinh linh.

Những sinh linh này có thực lực tương đối nhỏ yếu, tuy rằng là Tiên thiên sinh linh nhưng lại không thuộc nhóm thần ma, bởi vì chúng nó không đủ thực lực, không thể xưng là thần ma.

Vũ trụ sơ khai, trước sau liên tục có các loại sinh linh ra đời, nhóm đầu tiên nhất mới là Tiên thiên thần ma.

Còn lại đều chỉ là Tiên thiên sinh linh mà thôi, thực lực không đồng đều, cho nên cần phải lựa chọn.

Bên kia, Mộc Phàm đã tới Hoang lĩnh.

Hắn muốn tìm kiếm người khổng lồ mà Dao Trì nói, tuy rằng nói không tính là Tiên thiên thần ma nhưng có thực lực cường đại, không thể kém hơn Tiên thiên thần ma chút nào.

Dao Trì còn nói hắn đã từng khiến Thái Nhất chật vật, tự nhiên Mộc Phàm sẽ tò mò, muốn nhìn xem rốt cuộc là sinh linh như thế nào.

Vũ trụ sơ khai, ngày càng có nhiều sinh linh ra đời. Long tộc, Kỳ lân tộc, Phượng tộc muốn thống trị những sinh linh này.

Hiển nhiên Mộc Phàm sáng lập Thiên Đình cũng mang tâm tư này, chắc chắn tương lai sẽ đối phó với ba tộc, đây là chuyện không cách nào tránh khỏi.

Cho nên phải nhanh chóng hoàn thiện Thiên Đình, từng bước làm Thiên Đình lớn mạnh mới có thể chinh phạt các thế lực khác.

Oanh!

Không bao lâu, Mộc Phàm liền nghe thấy có tiếng vang thật to, khiến cả dãy núi run rẩy.

“Động tĩnh không nhỏ nha.”

Mộc Phàm đứng trong hư không, yên lặng nhìn về dãy núi phương xa, nơi đó có một hơi thở cường đại, vô cùng hung hãn.

Hơi thở này mãnh liệt đến mức khiến Mộc Phàm cũng kinh hãi, trách không được có thể khiến Thái Nhất phải chật vật, quả nhiên không thể coi thường.

“Lần này tới đúng chỗ rồi.” Mộc Phàm tươi cười.

Đối phương càng mạnh càng tốt, thu phục sẽ có nhiều chỗ dùng hơn, không thể lần nào đánh nhau cũng cần Thiên Đế tự mình ra tay.

Nếu như vậy thì hạ thấp địa vị quá, đường đường là Thiên Đế mà như thủ hạ thì sao được chứ.

Vèo!

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm bước ra một bước, biến mất khỏi chỗ này, bay hướng tới chỗ sâu trong dãy núi, tốc độ cực nhanh, mấy nhịp thở liền tới nơi.

Mới vừa tới gần liền ngửi được mùi máu tươi nồng đậm.

Mộc Phàm nhíu mày, kinh ngạc nhìn về phía trước, có một bình nguyên thật lớn, nơi đó đang có người khổng lồ đang ngồi.

Người khổng lồ ngồi ở chỗ kia, ôm thi thể một con hung thú lớn gặm ăn, miệng đầy máu, vô cùng dọa người.

Người khổng lồ cao ít nhất một ngàn trượng, gặm một đầu hung thú dài trăm trượng, còn cao hơn dãy núi bên cạnh.

Nếu đứng lên chắc chắn vượt xa các ngọn núi chung quanh, toàn thân đầy cơ bắp, bên cạnh có một thuẫn một rìu, sát khí tận trời.

“Hung thần chi khí thật cường đại.”

Mộc Phàm quan sát người khổng lồ cường đại trước mắt, liếc mắt liền đánh giá được sự khủng bố của đối phương.

Trong lúc hắn đang quan sát, hình như người khổng lồ đã nhận ra sự khác thường, vứt bỏ thi thể hung thú trong tay, cầm thuẫn với rìu rồi đứng dậy.

Ầm!

Đại địa chấn động, dãy núi lay động.

Người khổng lồ trừng mắt nhìn Mộc Phàm.

Hô!

Người khổng lồ đột nhiên vung rìu chém xuống, không chút do dự, không rên một tiếng mà động thủ.

Mộc Phàm nheo mắt, bóng dáng nhoáng lên tránh khỏi một rìu.

Chỉ nghe một tiếng “Ầm”, dãy núi bị chém nát, xuất hiện một cái khe khủng bố dài đến ngàn dặm, sâu không thấy đáy.

Một kích rất đáng sợ.

“Giết!”

Thấy một kích không thành công, người khổng lồ rống to, lại vung rìu lần nữa, hung thần chi khí mênh mông cuồn cuộn.

Đối mặt với người khổng lồ vung rìu, lần này Mộc Phàm không tránh né, hắn vung tay tung ra một quyền.

Thế mà muốn dùng nắm tay đón lấy rìu lớn, quả thực không thể tin được, hành động này cũng làm người khổng lồ sửng sốt, nhưng hắn không chút do dự bổ rìu xuống.

Đương!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, núi non trong phạm vi một vạn dặm hóa thành bột mịn, không chịu nổi năng lượng khủng bố từ cả hai.

Mộc Phàm đứng nơi đó, nắm tay chặn rìu lớn, không chút sứt mẻ, hai bên cứ giằng co như vậy.

“Ngươi là ai”

Giờ khắc này, người khổng lồ rốt cuộc ý thức được sự cường đại của Mộc Phàm, hai mắt loé sáng, chiến ý tận trời, sát khí nồng đậm.

Nó bị khơi dậy chiến ý, đằng đằng sát khí, hỏi xong liền nâng tấm thuẫn hung hăng nện vào Mộc Phàm.

“Tới tốt, vậy cùng ngươi chơi một chút.”

Mộc Phàm mỉm cười, hơi thở bùng lên, hai nắm tay đón lấy thuẫn rìu của người khổng lồ.

Ầm!

Chỉ giao thủ trong phút chốc mà trời sụp đất nứt, cảnh vật trở nên tăm tối.

Chương 487: m mưu

“Ngao!”

Tiếng gầm kinh thiên động địa, có ánh rìu cắt tận trời cao, cái khe đen nhánh chưa từng biến mất.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một sơn mạch ở xa xa bị chém thành hai nửa, đất đá văng tung toé.

Trong bụi mù có một người khổng lồ ngửa mặt lên trời rít gào, vung thuẫn vung rìu, từng chiêu từng thức ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa.

Kẻ cùng người khổng lồ đại chiến thế mà tay không tiếp nhận công kích cường đại, từng cử động đều mang theo thiên uy.

Phanh!

Một quyền tung ra, không gian bị đánh thủng lỗ.

Khí hỗn độn sôi trào, Mộc Phàm một bước bay lên không, vung quyền tấn công khiến người khổng lồ liên tục gào rống, không ngừng lui về phía sau, đạp vỡ cả một vùng núi rừng.

Người khổng lồ vung rìu, một lần cường đại cùng hung mãnh hơn một lần

“Giết giết giết!”

Người khổng lồ như phát điên, càng đánh càng hăng, giống như vĩnh viễn không mệt mỏi, sức lực vô cùng lớn, cả người tản ra chiến khí nồng đậm.

Chiến khí chính là suối nguồn lực lượng của hắn, phát ra vô cùng vô tận, như không có cực hạn, càng đánh càng mạnh.

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi, sau khi cảm nhận được lực lượng cường đại của người khổng lồ thủ càng thêm coi trọng

tên này.

Nếu có thể thu phục, chắc chắn sẽ là một mãnh tướng của Thiên Đình.

Nhưng muốn thu phục thì có chút khó khăn, dù sao Tiên thiên sinh linh đều cao ngạo như nhau, muốn thu phục nhất định phải đánh đến đối phương chịu phục mới thôi.

“Chiến!”

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm liền bộc phát mười phần lực lượng, lực lượng thân thể thuần túy, hoàn toàn không có vận dụng lực lượng khác.

Hắn muốn dùng lực lượng thuần túy áp đảo, đánh bại đối phương, sau đó thuyết phục tên người khổng lồ cường đại này.

Oanh!

Mộc Phàm tung ra một quyền, mười phần lực lượng của Vô thượng tiên thể bùng nổ, đánh người khổng lồ liên tục lui về phía sau.

Lực lượng hung hãn đến mức người khổng lồ đều cảm thấy khiếp sợ, ánh mắt càng thêm nóng cháy.

Sự cường đại của Mộc Phàm ngược lại kích phát hung tính của người khổng lồ.

Giết!”

Người khổng lồ hét to, vung tấm thuẫn quét ngang, lập tức bay lên cao rồi cầm tấm thuẫn lao mạnh xuống.

Nhìn người khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Mộc Phàm bình tĩnh tích tụ lực lượng, tung một quyền hướng lên trời.

Đương!

Nắm tay va chạm, tấm thuẫn rung động, lực lượng cường đại đánh người khổng lồ bay ngược lên trời, thân thể hắn không ngừng

quay vòng.

Mộc Phàm bay lên không đuổi theo, một quyền nối tiếp một quyền nện vào người đối phương cùng tấm thuẫn.

Thậm chí có vô số lần đánh vào lưỡi rìu sắc bén, phát ra từng tia lửa và tiếng leng keng.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến càng thêm kịch liệt. Hai bên từ mặt đất đánh lên hư không, từ hư không tiến vào hỗn độn mênh mông.

Ngươi qua ta lại, chớp mắt liền giao thủ mấy vạn chiêu nhưng Mộc Phàm vẫn chưa áp chế được người khổng lồ này, thậm chí chưa thể đánh ngã đối phương.

Không phải Mộc Phàm không muốn vận dụng lực lượng càng cường đại hơn, mà lực lượng thân thể thuần túy của đối phương giống như hắn, càng đánh càng hăng.

Hắn muốn thuyết phục đối phương thì nhất định phải áp đảo ưu thế của đối phương mới có thể khiến hắn khuất phục, tâm phục khẩu phục.

Phanh!

Mộc Phàm lại tung ra một quyền đánh vào tấm thuẫn, lực lượng cường đại bùng nổ, đánh người khổng lồ bay xa mấy vạn dặm, xuyên qua một mảnh hỗn độn tinh vân.

Mộc Phàm đứng ngạo nghễ, Đế bào bay phần phật, quanh người có tiên quang vờn quanh, hơi thở vô thượng, uy nghiêm.

“Ngươi không kém, thần phục Thiên Đình, trẫm ban cho ngươi danh hiệu Chiến thần.”

Đánh tới đây coi như Mộc Phàm đã rất rộng rãi đối với tên người khổng lồ này.

Nhưng lời hắn vừa nói lại chọc giận người khổng lồ.

“Giết giết giết!”

Người khổng lồ rít gào, lại vung rìu chém tới, hai mắt loé sáng, chiến ý ngập trời, sát khí cuồn cuộn.

Người khổng lồ này vô cùng hung hãn, trách không được có thể khiến Thái Nhất chật vật, thật sự là quá cường đại.

Hơn nữa càng đánh càng hăng, như không có giới hạn, chiến lực cường đại đến cả Mộc Phàm cũng không nhịn được mà kinh ngạc cảm thán cùng tán dương.

Người khổng lồ cường đại thế này không hổ là kẻ xuất sắc trong Tiên thiên sinh linh, mặc dù không thể xưng là thần ma nhưng cũng không thua kém.

Thậm chí còn cường đại hơn một ít Tiên thiên thần ma, ít nhất thì mạnh hơn đám Tiên thiên thần ma mà Mộc Phàm đã giết trước đó rất nhiều.

Nhất định phải thu phục.

“Bát cực, băng sơn!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, Mộc Phàm súc thế tung một kích đánh vào ngực người khổng lồ, đánh hắn bay vào chỗ sâu trong hư không hỗn độn.

Lực lượng cường đại khiến ngực người khổng lồ lún xuống, máu thịt văng ra, nhưng điều này lại càng kích thích người khổng lồ, hắn không quan tâm, vẫn hung hăng đánh tới.

“Thiên điệp thủ.”

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm không kinh ngạc chút nào, lại thi triển võ học cường đại, trong nháy mắt đánh ra một ngàn quyền chồng lên nhau.

Ầm, người khổng lồ ngã xuống, thân thể rách nát, thân thể cường đại chung quy vẫn không chịu nổi công kích cường thế của Mộc Phàm, bị trọng thương.

Nhưng kỳ quái chính là người khổng lồ đã bị thương lại bò dậy lần nữa, ánh mắt tràn ngập chiến ý, vết thương trên người thế mà đang dần khôi phục.

“Giết!”

Người khổng lồ rít gào một tiếng, lại vung thuẫn đánh tới, hoàn toàn không chịu thua, hành động này khiến Mộc Phàm càng coi trọng hắn hơn.

Lắc mình cất bước, Mộc Phàm vung tay, tiếng chấn động kịch liệt truyền đến, hỗn độn tinh vân bị đánh tan tác một mảng lớn, lộ ra bóng dáng người khổng lồ.

Giờ phút này, người khổng lồ bị Mộc Phàm đánh vào trái tim, toàn bộ thân hình run rẩy, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, lực lượng cường đại đánh xuyên qua trái tim, phần lưng nổ tung.

Phốc!

Người khổng lồ hộc máu, cơ thể bay ra xa, đâm nát một đám vật chất hỗn độn cổ xưa.

“Có phục hay không”

Mộc Phàm đạp bộ mà đến, giọng nói uy nghiêm truyền vào trong tai người khổng lồ.

Nhưng hắn vẫn giãy giụa bò dậy, miệng mũi trào máu, hung hãn rít gào một tiếng, vung thuẫn rìu lên, lại giết tới.

Không phục!

Người khổng lồ vẫn không phục, Mộc Phàm nhíu mày, vậy mà vẫn không chịu thua, làm sao thu phục đây, thật là khiến người ta đau đầu.

Nhưng càng như vậy, Mộc Phàm lại càng muốn thu phục cho bằng được, tín niệm bất khuất mạnh mẽ như thế mới là điều hắn thích nhất.

Oanh...

Phanh phanh phanh...

Hỗn độn sôi trào, từng mảnh tinh vân nối tiếp nhau vỡ tan, đại chiến không ngừng thăng cấp, tới cuối cùng, người khổng lồ đã thi triển ra năng lực thiên phú của mình.

Chiến ý mênh mông, chiến lực cường đại bưu hãn vô cùng làm Mộc Phàm cảm thấy áp lực gia tăng.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn cứng đối cứng, muốn đánh đến đối phương khuất phục mới thôi, nếu không thì căn bản không có biện pháp khiến gia hoả cường hãn thế này cúi đầu thần phục.

Vì thế, Mộc Phàm lựa chọn tiếp tục đối cứng.

Oanh!

Một quyền nối tiếp một quyền, hư không hỗn độn xuất hiện từng đợt loạn lưu, dao động kịch liệt kinh động không ít Tiên thiên thần ma.

“Là Thiên Đế!”

“Chạy mau!”

Nhưng vừa thấy là Mộc Phàm thì một đám thần ma tức khắc chạy mất.

Bởi vì sự cường đại của Mộc Phàm đã được thể hiện rõ trong trận chiến trước đó, đối mặt với Thái Nhất, Thượng đế, Đại Phật cùng đám thần ma vây công vẫn có thể đánh chết mấy tên.

Hơn nữa cảnh chém giết Tận thế khiến thần ma khắp nơi kinh sợ, vừa gặp liền bỏ chạy.

Đây là uy danh mà Thiên Đế đánh ra, một trận chiến tranh Thiên vị đủ khiến khắp nơi kinh sợ.

Hiện tại Mộc Phàm chiến đấu với một người khổng lồ trong hư không hỗn độn, tự nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, nhưng không có một tên nào dám tới gần.

Thậm chí không dám ngoi đầu, ngược lại tránh xa, sợ Mộc Phàm đột nhiên quay đầu công kích thì thảm.

Tận thế chính là bị Mộc Phàm đột ngột ra tay giết chết.

“Thiên Đế đang đại chiến với ai?”

“Hình như người khổng lồ kia là Tiên thiên sinh linh, không phải thân thể thần nhưng lại có thực lực khiến thần ma kinh hãi, thế mà có thể đại chiến với Thiên Đế lâu như vậy.”

Có thần ma kinh hãi không thôi, nhìn người khổng lồ chặn công kích hung mãnh của Mộc Phàm.

Nhưng có thần ma đã nhìn ra Mộc Phàm cũng không có dùng toàn lực, chỉ dùng lực lượng thân thể thuần túy.

“Chẳng lẽ Thiên Đế muốn thu phục hắn?”

Không ít Tiên thiên thần ma nhìn ra Thiên Đế đang muốn tên người khổng lồ này khuất phục.

Xem ra Thiên Đế đang tìm kiếm thành viên cho Thiên Đình.

Thấy một màn này làm sắc mặt Thái Nhất âm trầm, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Thiên Đế, bổn hoàng tuyệt không thua ngươi.”

Thái Nhất hừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước, có một bóng dáng mông lung đang đứng, hơi thở vô cùng mãnh liệt, không thua kém hắn.

“Thái Nhất, đề nghị của ta như thế nào”

Giọng điệu của kẻ này cực kỳ lạnh nhạt.

Thái Nhất nghe hỏi thì im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Được, bổn hoàng đáp ứng ngươi.”

“Đế Tuấn, ngươi với ta liên thủ giết Thiên Đế, vị trí Thiên Đế thuộc về ngươi, bổn hoàng chỉ cần căn nguyên của Thiên Đế.

Vừa nghe lời này, bóng dáng thần bí trước mắt chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt yêu dị, anh tuấn, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Hắn là Đế Tuấn, một vị Tiên thiên thần ma không khác Thái Nhất lắm, bản thể của cả hai đều là sao trời cổ xưa có tính chất tương đồng nhau.

Bọn họ là hai viên thái dương tinh xuất hiện sớm nhất, xem như huynh đệ.

“Rất tốt, bổn tọa liền đi thu thập một đám sinh linh, khai sáng một chủng tộc mới.”

“Gọi là Yêu tộc!”

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo có cảm ứng, thế mà rủ xuống một luồng căn nguyên tràn vào cơ thể Đế Tuấn, Thái Nhất xem mà đỏ mắt.

Nói một câu liền được căn nguyên Thiên Đạo...

Chỉ nói là khai sáng một tộc, thế mà được Thiên Đạo ban thưởng rồi.

“Yêu tộc”

Thái Nhất lẩm bẩm, ánh mắt có chút cảnh giác, Đế Tuấn khiến hắn cảm nhận được uy hiếp.

“Thái Nhất, ta có một cách có thể vây khốn Thiên Đế, thậm chí trực tiếp luyện hóa hắn.”

Thái nhất vừa nghe liền giật mình, nói: “Nha, ngươi nói xem”

Hắn có chút cảnh giác rồi, sự xuất hiện của Đế Tuấn làm hắn cảm thấy có uy hiếp.

“Ta có một đại trận tên là Chu thiên tinh đấu, lấy hỗn độn sao trời làm cơ sở, có thể vây nhốt thần ma, không một tên nào trốn được.”

“Nếu phối hợp với Hỗn độn chung của ngươi, chắc chắn có thể chém giết, luyện hóa Thiên Đế.”

Đế Tuấn nói xong lẳng lặng nhìn Thái Nhất.

Thái Nhất im lặng, hiển nhiên đang chần chờ, trước đó đã nếm mùi thất bại, có sự ám ảnh đối với Mộc Phàm.

“Đừng quên, Thiên Đế vừa mới đăng vị, Thiên Đình không một cường giả nào, nếu không nhân cơ hội này diệt trừ đối phương, tương lai liền khó khăn.”

Đế Tuấn lạnh nhạt nói.

“Ngươi cũng thấy rồi, Thiên Đế đang thu phục các thần ma cùng sinh linh cường đại, không diệt trừ thì hậu hoạn vô cùng.”

Nghe thế, Thái Nhất lại nhìn Mộc Phàm đại chiến cùng người khổng lồ, hắn đã bị thuyết phục.

Không sai, hiện tại Thiên Đình không có kẻ khác, trừ Thiên Đế thì chỉ có Dao Trì cùng Huyền Nữ.

Nếu không nhân cơ hội này tiêu diệt Thiên Đế thì tương lai sẽ rất xa vời.

“Được, ngươi bố trí, bổn hoàng muốn Thiên Đế chết không toàn thây.”

Hai mắt Thái Nhất loé hung quang, đáp ứng.

Nhưng hắn không nhìn thấy đáy mắt Đế Tuấn có chút cảm xúc khác thường, Đế Tuấn cúi đầu, che giấu nụ cười lạnh lẽo nơi khoé miệng.

Lúc này, Mộc Phàm không hay biết Thái Nhất cùng Đế Tuấn đã liên hợp, vạch ra một âm mưu nhằm vào hắn.

Chương 488: Hình Thiên

Mộc Phàm vẫn đang ẩu đả kịch liệt với người khổng lồ trong hư không.

Đánh đến trời sụp đất nứt, từ hỗn độn giết về mặt đất, lại từ mặt đất giết vào hư không hỗn độn.

Hai bên đại chiến khoảng một tháng, vào một ngày, người khổng lồ bị Mộc Phàm đánh bay ra xa.

Oanh!

Người khổng lồ bay ngược, nện vào một mảnh hỗn độn tinh vân, không ít sao trời cổ xưa bị đâm nát vụn.

Chém giết vật lộn suốt một tháng, người khổng lồ lần lượt bò dậy tái chiến, nhưng lần này hắn đã ngã xuống, không thể bò dậy nữa.

Bởi vì người khổng lồ kiệt sức rồi, bị đánh đến không còn sức đứng dậy, nhưng vẫn nắm chặt thuẫn rìu không buông, toàn thân tràn ngập sát khí, ánh mắt lộ ra tín niệm bất khuất.

Gia hỏa này, vẫn không chịu thua nha.

“Có phục hay không?”

Mộc Phàm hạ xuống, lơ lửng trước người khổng lồ, lạnh nhạt nhìn hắn.

“Rống...” Người khổng lồ há mồm rống giận, đáng tiếc không còn sức lực.

Hắn đã kiệt sức, chịu ngược suốt một tháng, bị Mộc Phàm dùng lực lượng thân thể thuần túy đánh đến kiệt sức ngã xuống, thân bị trọng thương.

Lúc này không bò dậy nổi nhưng vẫn hung hãn không phục.

Nhìn thấy thế này, trong lòng Mộc Phàm rất buồn bực, hành hung một tháng đến kiệt sức ngã xuống, vậy mà vẫn không phục.

“Hệ thống, sao gia hỏa này lại không phục đây?” Mộc Phàm có chút bực bội.

Đã đánh thành như vậy rồi, thần ma thông thường đã sớm phục, người khổng lồ trước mắt không phải Tiên thiên thần ma, chỉ là một Tiên thiên sinh linh mà thôi, vì sao có chiến ý bất khuất thế này.

Không thể tưởng tượng được.

“Ký chủ, ngươi có thể giúp hắn khôi phục, sau đó lại đánh ngã, rồi khôi phục, lại đánh ngã, vài lần như vậy là có thể thu phục.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Hắn cười khổ nói: “Chẳng lẽ không biện pháp khác?”

“Có, chỉ cần nạp một triệu tỷ là có thể nô dịch, hắn sẽ hoàn toàn nghe lệnh ngươi.”

Hệ thống đáp lại, thật không hổ là hệ thống, quả nhiên vẫn phải nạp tiền.

Mộc Phàm thầm mắng hệ thống vô sỉ.

Nhưng hắn không nạp, một triệu tỷ thu phục một tên thủ hạ, mình vốn dĩ sắp hết tiền, không còn nhiều căn nguyên Thiên Đạo nên không thể lãng phí được.

“Có phục hay không?”

Mộc Phàm lại hỏi lần nữa.

Người khổng lồ trừng mắt, bộ dạng đằng đằng sát khí, hiển nhiên nếu có thể bò dậy sẽ trực tiếp cho hắn ăn một rìu.

Mộc Phàm hừ một tiếng: “Nếu ngươi không phục, vậy ta giúp ngươi khôi phục lại, sau đó đánh lần nữa.”

Ong!

Nói xong, Mộc Phàm giơ tay ấn vào cơ thể người khổng lồ, một cổ

tiên lực cường đại, thuần túy dũng mãnh tràn vào cơ thể đối phương, giúp hắn khôi phục thương thế cùng lực lượng toàn thân.

Lực lượng nhanh chóng khôi phục khiến người khổng lồ sửng sốt, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, có chút khó hiểu.

Kẻ này thế mà giúp mình khôi phục thương thế cùng lực lượng?

Oanh!

Người khổng lồ nhanh chóng khôi phục về trạng thái đỉnh, hơn nữa hơi thở còn cường đại hơn trước vài phần, thuẫn rìu reo vang.

“Tới chiến!”

Mộc Phàm bay lên cao, nhìn người khổng lồ đã khôi phục, trực tiếp mời chiến.

Giờ khắc này, người khổng lồ vung rìu, tích tụ lực lượng toàn thân, hai mắt bộc phát chiến ý hừng hực.

Hắn giơ rìu nhưng lại chậm chạp không có bổ xuống.

Bởi vì hắn đang chần chờ, trong ánh mắt lộ vẻ phức tạp, nội tâm giãy giụa, tên này đã giúp mình khôi phục rồi, còn cần tiếp tục chiến đấu nữa sao?

Ánh mắt người khổng lồ mờ mịt, giơ cao cái rìu nhưng không hạ xuống, hơi thở sôi trào cùng chiến ý mãnh liệt dần dần tắt.

Cuối cùng, người khổng lồ chậm rãi buông rìu, không có công kích.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn Mộc Phàm, làm ra một hành động khiến Mộc Phàm bất ngờ.

Phanh!

Chỉ thấy người khổng lồ quỳ một gối, thuẫn rìu chắn trước ngực, vẻ mặt trịnh trọng, ánh mắt kiên định.

“Ngươi có ý gì?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Người khổng lồ này đang làm gì, chẳng lẽ là thần phục?

Quả nhiên, người khổng lồ cúi đầu xuống, thuẫn rìu va vào ngực, phát ra từng tiếng vang, biểu đạt quyết tâm của hắn.

“Hình, nguyện đi theo Thiên Đế!”

Người khổng lồ lớn giọng hò hét, âm thanh vang vọng.

Một tiếng nguyện đi theo làm hỗn độn quay cuồng.

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, nhìn người khổng lồ một lúc không nói gì, tâm tình cực kỳ phức tạp, dĩ nhiên lại thần phục.

Mộc Phàm còn muốn tái chiến rồi đánh ngã, sau đó tiếp tục hồi phục rồi lại đánh ngã, không nghĩ tới căn bản không cần, người khổng lồ vừa mới khôi phục liền thần phục.

“Ngươi vừa mới nói ngươi tên gì?” Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Người khổng lồ ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Ta tên Hình, nguyện đi theo Thiên Đế, vĩnh viễn không phản bội.”

“Hình?” Mộc Phàm lẩm bẩm nhìn người khổng lồ trước mắt.

Không phải gia hỏa này là Hình Thiên trong truyền thuyết chứ?

“Rất tốt, từ giờ trở đi, trẫm phong ngươi là Chiến thần Thiên Đình, ban tên Hình Thiên, chấp chưởng sát phạt chinh chiến trong Thiên Đình.”

Giọng điệu Mộc Phàm hùng hồn, mang theo uy nghiêm vô thượng, truyền đạt ý muốn của mình.

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo cảm ứng, thế mà rủ xuống một luồng căn nguyên, một phân thành hai, một phần dung nhập vào cơ thể Mộc Phàm, một phần rơi vào người Hình Thiên.

Hình Thiên nhận được căn nguyên Thiên Đạo, hơi thở tăng lên, thế mà đột phá, chiến lực càng cường đại hơn rồi.

“Bái tạ Thiên Đế!”

Hình Thiên lễ bái, trong mắt tràn ngập sự kích động, càng kiên định hơn.

Nếu lựa chọn trung thành, chắc chắn một lòng không đổi, đây là nguyên nhân mà hắn bị đánh một tháng vẫn không chịu phục.

Nếu Mộc Phàm không giúp hắn khôi phục thương thế cùng lực lượng, có khả năng sẽ không thần phục sớm thế này đâu.

“Hình Thiên, ngươi trở về Thiên Đình trước, nơi đó không có ai trấn thủ.”

Mộc Phàm nhìn Hình Thiên, trong lòng rất vui vẻ, gia hỏa này chính là một tên cuồng chiến đấu, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Chiến thần.

Mình tốn một tháng mới đánh ngã, chiến đến kiệt sức vẫn không khuất phục, tương lai tuyệt đối là Chiến thần đứng đầu Thiên Đình.

“Tuân lệnh!”

Hình Thiên nhanh chóng đáp lại, thi lễ, đứng dậy cầm thuẫn rìu trực tiếp nhảy lên cao, phá vỡ hư không bay hướng về Thiên giới.

Nhìn Hình Thiên rời đi, tâm trạng Mộc Phàm rất tốt.

“Hệ thống, ngươi nói coi hắn có phải Hình Thiên trong truyền thuyết hay không?”

Giờ phút này, Mộc Phàm đột nhiên dò hỏi hệ thống một câu.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ nói hắn là Hình Thiên thì hắn chính là Hình Thiên, ngươi cũng đã làm Thiên Đế rồi, còn suy nghĩ chuyện đó làm chi, có phải hay không không quan trọng, có thể để ngươi sử dụng mới là.”

“Cũng đúng.” Mộc Phàm gật gật đầu.

Hắn quét mắt nhìn quanh, khí phách nói: “Thu một tên Hình Thiên, Chiến thần đầu tiên của Thiên Đình đã vào chỗ, tiếp tục tìm kiếm các sinh linh cường đại khác, mở rộng Thiên Đình.”

“Không biết có phải Thái Nhất cũng đang mở rộng Đông Thiên Đình của hắn hay không?”

Mộc Phàm lầm bầm nghĩ tới Thái Nhất, gia hỏa này sáng lập Đông Thiên Đình, làm lòng hắn cực kỳ không thoải mái.

Còn có Thượng đế khai sáng Thiên đường, Cổ Phật sáng lập Tây Thiên, từng tên nối tiếp nhau ngoi đầu lên làm Mộc Phàm đau đầu không thôi, muốn chấp chưởng toàn bô Thiên quyền thì phải lần lượt tiêu diệt hết mới được.

“Cần làm nhanh hơn.”

Nghĩ vậy, Mộc Phàm cảm thấy phải gấp rút mở rộng Thiên Đình, nếu không thì Thiên Đình không thể hoạt động, kiếm đâu ra căn nguyên Thiên Đạo?

Vèo!

Hắn bước ra một bước, người xuyên qua hư không hỗn độn, đi hướng tới địa phương tiếp theo.

Đó là nơi Huyền Nữ nói tới, có một đám Cự linh, nghe nói là Tiên thiên sinh linh, không phải nhóm thần ma đầu tiên.

Mộc Phàm vừa đi vừa suy nghĩ, trừ cường giả thông thường, cao tầng Thiên Đình cần là cường giả có thể toạ trấn một phương mới được.

Còn nữa, Thiên Đình cần phải có quân đoàn của mình, không thể thiếu thiên binh thiên tướng, thật sự là càng nghĩ càng là đau đầu mà.

“Quả nhiên, làm Thiên Đế thật phiền toái, phải gây dựng bằng hai bàn tay trắng.”

Mộc Phàm có chút khóc không ra nước mắt, tự mình đào hố rồi nhảy vào, hiện tại muốn lui cũng không có biện pháp, cần phải căng da đầu làm trót.

Không làm thì thôi, làm là phải làm tốt nhất.

“Hả?”

Đang bay thì Mộc Phàm đột nhiên ngừng lại.

Hắn nhíu mày, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, ánh mắt lập loè quan sát xung quanh.

Sương mù hỗn độn mênh mông không nhìn thấy gì cả, lộ ra hơi thở quỷ dị, có vẻ ẩn chứa nguy hiểm.

“Sao lại thế này?” Mộc Phàm rùng mình.

Hình như hắn đã xâm nhập vào chỗ nào đó, giống một vùng hư không độc lập, cảm giác bay một lúc lâu vẫn không ra khỏi.

Lúc này Mộc Phàm bắt đầu cảnh giác.

“Có vấn đề.”

Mộc Phàm thần sắc nghiêm nghị, hai mắt sáng quắc đánh giá bốn phía, sương mù hỗn độn vô tận che đậy hết thảy, hiển nhiên có vấn đề.

Hắn âm thầm suy tư, chẳng lẽ đi vào nhầm tuyệt địa nào đó, hay là bị người ta tính kế?

“Có mai phục!”

Cẩn thận cảm ứng, Mộc Phàm lập tức bùng nổ lực lượng trong cơ thể.

“Hừ, giấu đầu lòi đuôi!”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, ra tay trước, tích tụ lực lượng cường đại công kích.

Oanh!

Hắn tung một quyền về phía trước, sương hỗn độn tan tác, quyền ý xỏ xuyên qua hư không, cuối cùng biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, thế mà không thể đánh vỡ.

Oanh!

Đột nhiên có tiếng nổ vang truyền đến, có vô số tia sáng xuất hiện đan xen thành một vùng tinh không.

Chỉ trong nháy mắt, Mộc Phàm như tiến vào một vùng vũ trụ khác.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, rốt cuộc nhận ra mình đã rơi vào trận pháp, hơn nữa còn là trận pháp cực kỳ cường đại, có thể hóa thành một vùng tinh không.

“Nát cho ta!”

Mộc Phàm không chút do dự bộc phát ra lực lượng cường đại nhất, vung tay đánh một quyền.

Ầm!

Tinh không rung chuyển, vô số sao trời bị đánh tan nát.

Nhưng tinh không xoay chuyển, bao vây Mộc Phàm chặt chẽ, căn bản không có biện pháp đánh vỡ.

Dù biết đây là trận pháp nhưng Mộc Phàm vẫn cảm thấy vô lực, giống như thật sự không có cách nào đánh vỡ trận pháp này.

“Diễn biến chu thiên vũ trụ, đây là Chu thiên tinh đấu đại trận, Thái Nhất, thủ đoạn của ngươi rất tốt.”

Mộc Phàm lạnh lùng xem thấu ảo diệu của trận pháp, lập tức tỉnh ngộ, chắc chắn là Thái Nhất mai phục hắn.

“Ha ha ha ha....”

Quả nhiên, một tiếng cười to từ tinh không truyền đến, đúng là tiếng của Thái Nhất.

“Thiên Đế, có nhãn lực, nhưng lần này ngươi chết chắc rồi.”

Chỉ thấy hai bóng dáng mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt Mộc Phàm, một bóng dáng đúng là Thái Nhất.

Tên còn lại hấp dẫn sự chú ý của Mộc Phàm, hắn chưa từng gặp

qua, hiển nhiên tên này cũng không có ý tốt, thậm chí nguy hiểm hơn Thái Nhất vài phần.

Cả hai thiết kế mai phục, vây khốn Mộc Phàm.

“Thiên Đế, bổn hoàng muốn ngươi băm thây ngươi thành vạn mảnh.”

Nhìn thấy Mộc Phàm bị nhốt, Thái Nhất lập tức hưng phấn, ánh mắt tràn ngập sự điên cuồng.

“Đế Tuấn, khởi trận, treo cổ hắn.”

Thái Nhất vừa nói xong quát lạnh, bóng dáng cả hai lặng yên biến mất, trong khoảnh khắc, toàn bộ tinh đấu đại trận ù ù chuyển động, hàng tỉ sao trời đột nhiên như có sinh mệnh, đồng thời công kích Mộc Phàm.

Nguy hiểm!

Mộc Phàm biến sắc, cảm nhận được nguy hiểm bao phủ.

Chương 489: Mai phục, vây giết

Ầm ầm ầm...

Đại trận khởi động, sao trời gào thét bắn đến.

Có một hành tinh to ù ù đánh tới khiến Mộc Phàm trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Phá!”

Hắn vung quyền đánh xuyên qua một sao trời.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, sao trời nổ mạnh, hóa thành mảnh vụn phiêu tán, vô số mảnh vỡ rơi rụng trong hư không.

“Đáng tiếc là không phải sao trời thật sự, nếu không ta liền phát tài.”

Nhìn từng ngôi sao bay tới, trong mắt Mộc Phàm có chút thất vọng.

Những ngôi sao này do đại trận diễn hóa ra, đều không phải chân thật, nếu không thì có thể bắt lấy bọn chúng để nạp, lúc đó liền phát đại tài.

Lúc này, mấy chục ngôi sao đồng thời bay tới, Mộc Phàm giơ tay vỗ một chưởng, tiên quang hội tụ hóa thành một bàn tay to đánh tới.

Phanh phanh phanh...

Bàn tay liên tục vỗ nát mấy chục sao trời mới dừng lại, cuối cùng bị lực lượng của đại trận đánh tan.

“Thái Nhất, chỉ một đại trận thế này thì không giết được ta.”

Mộc Phàm hét to một tiếng, một bước một quyền, đánh nổ từng ngôi sao, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Lực lượng cường đại khiến đại trận rung chuyển, sao trời đều tan

vỡ, nhưng lại nhanh chóng hồi phục, vô số sao trời lại xông lên.

Có mặt trời chói chang, tản ra ánh sáng cường đại, đột nhiên nổ tung sinh ra năng lượng huỷ diệt bao phủ Mộc Phàm.

Ầm ầm ầm...

Sao trời nổ mạnh, từng viên nối tiếp nhau nổ tung, hoàn toàn bao phủ Mộc Phàm.

Cả người hắn tản ra tiên quang mãnh liệt, bao phủ toàn thân, vung vẩy hai tay, một quyền đánh nát một ngôi sao.

Nhưng số lượng quá nhiều, không biết bao nhiêu ngôi sao ùa tới, cảnh tượng rất đáng sợ, tựa như ngôi sao trong toàn bộ vũ trụ đều bay tới.

Hàng vạn hàng tỷ ngôi sao cùng nhau đánh tới làm Mộc Phàm cảm thấy da đầu tê dại.

Ong!

Đột nhiên, từng đợt chấn động đáng sợ truyền đến, có thiên thể khủng bố nhanh chóng vọt tới, thiên thể đen nhánh, tản ra hơi thở cắn nuốt vạn vật.

Đó là hố đen, từng hố đen nối tiếp nhau vây quanh Mộc Phàm, số lượng kinh người, cùng nhau tấn công Mộc Phàm.

“Thiên phạt diệt thế!”

Mộc Phàm gầm lên một tiếng, tiên lực mênh mông trong cơ thể trào ra hoá thành thiên phạt chi lực, từng tia sét đánh vào các ngôi sao khiến chúng nổ tan thành bột phấn.

Chân hắn dẫm hàng tỉ lôi đình, một đường nghiền nát các ngôi sao, toàn bộ bị thiên phạt chi lực đánh nát, hóa thành bột mịn tiêu tán.

Ngay cả hố đen cũng không ngoại lệ, bị Mộc Phàm cường thế đánh nát, nhưng vẫn khó có thể phá vỡ đại trận.

Toàn bộ đại trận giống như là một vùng vũ trụ vây giết kẻ địch, uy

lực vô cùng lớn.

Mộc Phàm đánh nát không biết bao nhiêu ngôi sao nhưng số lượng thật sự quá nhiều.

Ầm!

Tiếng nổ mạnh vang lên, từng ngôi sao, hố đen nổ tung sinh ra năng lượng đáng sợ, Mộc Phàm đã bị thương.

Khóe miệng hắn không ngừng chảy máu, tay vẫn vung quyền đánh nổ từng ngôi sao, hố đen.

Vù!

Đang đánh thì đột nhiên có một lực lượng khủng bố từ sau lưng đánh úp lại, không kịp suy nghĩ, Mộc Phàm xoay người tung một quyền.

Phanh, hư không nứt ra, có bóng dáng chợt lóe, hố đen phía sau bị đánh xuyên qua, sau đó nổ tung.

“Thái Nhất, lăn ra đây.”

Mộc Phàm ngửa mặt lên trời hét, chọc một ngón tay về phía tinh không.

Trong khoảnh khắc, vô số ngôi sao nối tiếp nhau nổ mạnh, ầm ầm ầm nổ tung, một ngón tay đâm nổ mấy chục vạn sao trời.

Ngón tay cường đại xỏ xuyên qua tinh không, đâm thủng một lỗ, thế mà đâm thủng đại trận.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Thái Nhất và Đế Tuấn đều thay đổi.

“Tinh không nghịch chuyển, hỗn độn giảo sát.”

Lúc này, Đế Tuấn chủ trì đại trận, trực tiếp nghịch chuyển, vô số ngôi sao nổ mạnh, sinh ra từng luồng khí hỗn độn bao phủ hết thảy.

Mộc Phàm bị nhấn chìm, thừa nhận lực lượng nghịch chuyển đáng

sợ này, cả người phát ra tiếng leng keng, khí hỗn độn không ngừng giằng xé thân thể hắn.

Nhưng thân thể hắn quá cường đại, phòng ngự tiên quang bên ngoài cơ thể không bị phá vỡ, ngược lại tung từng quyền nối tiếp nhau, đánh vào cùng một vị trí.

Oanh!

Không rõ Mộc Phàm đã tung ra bao nhiêu quyền, rốt cuộc hỗn độn cũng tan vỡ, tinh không bị đánh thủng một lỗ to, để lộ một bóng dáng.

Đúng là Thái Nhất.

Sắc mặt hắn âm trầm, đằng đằng sát khí, đã sớm chuẩn bị xong tuyệt chiêu mạnh nhất.

Khí hỗn độn sôi trào, Hỗn độn chung đánh tới Mộc Phàm.

“Đánh lén sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh, cười to nói: “Thái Nhất, chờ ngươi nãy giờ.”

“Phong thiên xích!”

Vừa dứt lời, liền thấy xuất hiện từng sợi xiềng xích đan xen, vây khốn Thái Nhất, khiến hắn không cách nào biến mất.

Giờ khắc này, sắc mặt Thái Nhất thay đổi, đột nhiên phát hiện mình bị giam cầm rồi, không thể thoát ly, cũng không thể ẩn vào đại trận để đánh lén.

Oanh!

Hỗn độn chung va chạm vào thân thể Mộc Phàm, do được đại trận tăng phúc mấy ngàn lần nên có thể đánh bay Mộc Phàm.

Máu Mộc Phàm trải dài, Đế bào kêu leng keng, tản ra ánh sáng lộng lẫy, tuy rằng bên ngoài không bị thương nhưng bên trong đã tổn thương nặng.

“Khá lắm Thái Nhất.”

Ánh mắt Mộc Phàm sắc lạnh, sát ý ngập trời, bước chân nhoáng lên tới trước mặt Thái Nhất.

“Đế Tuấn, mau ra tay.”

Thái Nhất trừng to mắt, kinh ngạc xen lẫn tức giận rít gào một tiếng.

Hai mắt Đế Tuấn lập loè, thế mà không ra tay, ngược lại đi chữa trị chỗ Mộc Phàm đánh vỡ.

Sau đó nhốt cả Thái Nhất vào trong đại trận.

Giờ khắc này, Thái Nhất đã thấy không ổn.

“Thái Nhất, nhận lấy cái chết!”

Mộc Phàm đã giết đến trước mặt hắn, mắt thấy Thái Nhất sắp bị đánh nổ.

Đương!

Hỗn độn chung vang lên, vạn dặm thời không rách nát, từng sợi xích bị Hỗn độn chung đánh nát, Thái Nhất nhân cơ hội tránh được một đòn trí mạng.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh”, Thái Nhất bị một quyền cường thế của Mộc Phàm đánh bay, máu văng tung toé, bị thương nặng.

“Bổn hoàng sơ xuất.” Sắc mặt Thái Nhất âm trầm vô cùng.

Hắn cho rằng chính mình bất cẩn mới để Mộc Phàm bắt lấy.

Hỗn độn chung treo trên đỉnh đầu, quanh thân thể có mười quả cầu màu đen tản ra năng lượng khủng bố, đột nhiên mười quả cầu hợp nhất, diễn hóa ra một cổ năng lượng diệt thế.

“Thiên Đế, đi chết đi.”

Thái Nhất điên cuồng ngưng tụ sát chiêu mạnh nhất, năng lượng diệt thế ầm ầm quét tới, nơi nó quét qua, không gian đều hỏng

mất.

Ngay cả đại trận của Đế Tuấn cũng không chịu nổi mà vỡ nát một mảng lớn, khiến hắn sắc mặt hắn thay đổi, không thể không vận chuyển chữa trị trận pháp.

“Xem ta một quyền đánh nát.”

Mộc Phàm hừ lạnh, vung tay tung một quyền, quyền ý cường đại bùng nổ, đánh vào cổ năng lượng huỷ diệt khủng bố.

Hai tuyệt chiêu va chạm, uy lực của cấm thuật bộc phát, một quyền đánh xuyên qua sát chiêu của Thái Nhất, uy thế không giảm đánh vào thân thể hắn.

Phanh!

Năng lượng hủy diệt tan tác, thân thể Thái Nhất bị đánh nát, máu thịt rơi rớt, bộ dáng cực kỳ thê thảm.

“Đáng chết... Đế Tuấn, ngươi đang làm gì?”

Thái Nhất giận dữ, lại bị Mộc Phàm tổn thương, thân thể bị đánh nát một nửa, giận dữ không thôi.

Đế Tuấn đang làm gì, vì sao không ra tay?

Mộc Phàm nghe thế nheo mắt lại, nhìn lướt qua bốn phía, cảm ứng được một hơi thở cường đại khác.

“Đế Tuấn?” Hai mắt Mộc Phàm lóe sáng, thì ra là tên này.

Thái Nhất tìm tới Đế Tuấn, cả hai hiển nhiên là thần ma cùng phe, hơn nữa còn đồng nguyên, bản thể đều là hành tinh cổ xưa nhất.

Coi như là hai huynh đệ, trách không được liên hợp với nhau mai phục hắn.

Nhưng dù có thêm Đế Tuấn thì Mộc Phàm cũng không sợ hãi, nên giết vẫn phải giết, quản ngươi là ai, đều có kết cục giống nhau.

“Giết!”

Mộc Phàm hét to, giữa hai chân mày đột nhiên xuất hiện một con mắt khủng bố.

Một con mắt tái nhợt chậm rãi mở ra, lạnh băng, vô tình, nháy mắt bắn ra một luồng sáng khóa chặt Thái Nhất.

“Không tốt!”

Thái Nhất hoảng sợ, muốn né tránh nhưng lại phát giác không thể né tránh được.

Con mắt thật khủng bố, nhìn một cái liền cứng đờ, giống như Thiên Đạo chi nhãn, làm người ta sợ hãi.

“Đây là thứ gì?”

Hắn luống cuống, Mộc Phàm chưa bao giờ thi triển chiêu này, đột nhiên thi triển khiến hắn không kịp trở tay.

Phốc!

Thanh thiên chi nhãn bắn ra một tia sáng xỏ xuyên qua thân thể Thái Nhất, thân thể hắn liền nổ tan, tia sáng cường đại phá huỷ thêm vô số ngôi sao rồi mới tiêu tán.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm, Thái Nhất bị đánh nát nhanh chóng khôi phục lại, sắc mặt tái nhợt, thống khổ kêu rên.

Hắn bị thương rất nặng, là vết thương linh hồn, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn ngập sự sợ hãi.

Nếu không phải vừa rồi dùng Hỗn độn chung xoay chuyển thời không, tránh thoát một kiếp, có khả năng đã bị Mộc Phàm mạt sát rồi.

Ánh sáng này quá đáng sợ, có thể xóa sạch vạn vật.

“Tránh được sao?”

Mộc Phàm bất ngờ nhưng cũng không có để ý, Thanh thiên chi nhãn lại khóa chặt Thái Nhất.

Lúc này Thái Nhất hoảng hốt tột độ.

Ong!

Hỗn độn chung chấn động, tản ra khí hỗn độn cuồn cuộn bao phủ Thái Nhất, nháy mắt biến mất.

Chỉ thấy một tia sáng xẹt qua, răng rắc, sương mù hỗn độn tán loạn, lộ ra cảnh bên trong, nơi nào còn bóng dáng Thái Nhất?

Hắn dùng Hỗn độn chung chạy trốn nhưng lại bị một tia sáng đuổi theo không tha.

“Đế Tuấn... Ngươi không mau động thủ?”

Thái Nhất bỏ chạy, tức giận rít gào.

Nhưng lúc này đại trận chung quanh đột nhiên vận chuyển, bộc phát ra một lực lượng hủy diệt đánh Hỗn độn chung bay ngược trở về.

Đương!

“A...”

Tia sáng đâm thủng phòng ngự của Hỗn độn chung, Thái Nhất bên trong kêu la thảm thiết, thân thể chật vật rơi ra khỏi chung.

“Thái Nhất, ngày chết của ngươi tới rồi.”

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến tiếng Mộc Phàm, toàn thân Thái Nhất căng chặt, có chút hoảng sợ quay đầu.

Chương 490: Thái Nhất chết thảm (-60302625 - Tri ân bạn đọc tặng code 20%)

-

Phốc!

Thái Nhất trừng to mắt, cúi đầu nhìn thì thấy lồng ngực của mình đã bị một bàn tay đâm thủng, trái tim đang bị bóp lấy.

Trái tim của Thái Nhất là một viên Hắc ám tinh thể, là căn nguyên của hắn.

“Không...” Hắn hoảng sợ hét lên.

Thái Nhất muốn phản kháng nhưng đáng tiếc là đã bị Mộc Phàm nắm cổ, từng sợi xích ào ào quấn tới, trực tiếp bó hắn chặt hắn.

Ong!

Lúc này, Hỗn độn chung đột nhiên chấn động, thời không tan vỡ, nháy mắt xé rách không gian bỏ chạy, ngay cả Mộc Phàm muốn ngăn cản cũng không kịp.

Nhưng hắn không quá để ý, nhấc Thái Nhất lên.

Mộc Phàm một tay bóp chặt trái tim Thái Nhất, một tay nắm cổ hắn, ánh mắt tràn ngập sát khí, khiến lòng đối phương đối vô cùng sợ hãi.

“Đế Tuấn, ngươi hố ta?”

Thái Nhất tức giận rít gào, âm thanh chấn động hư không.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, Đế Tuấn căn bản không muốn liên thủ với hắn để giết Mộc Phàm mà chỉ muốn hố hắn.

Đáng tiếc, tỉnh ngộ hơi chậm, giờ đã bị Mộc Phàm giam cầm, muốn thoát thân cũng không được.

“Thái Nhất, con đường của ngươi chấm hết.”

Mộc Phàm lạnh lùng nhìn Thái Nhất, tay trái bứt lấy trái tim thu vào tiên đỉnh.

Tay phải tản ra ánh sáng cường đại luyện hóa Thái Nhất.

“A... Đế Tuấn, bổn hoàng với ngươi thế bất lưỡng lập.”

Thái Nhất bị cướp mất trái tim, còn bị xiềng xích trói chặt, không cách nào phản kháng, chỉ có thể bị Mộc Phàm luyện hóa dần.

Trước khi chết, hắn cực kỳ căm hận Đế Tuấn, hận hơn cả hận Mộc Phàm.

Đáng tiếc, từ lúc bắt đầu thì Đế Tuấn đã không tính đối phó Mộc Phàm, muốn mượn tay Mộc Phàm giết chết Thái Nhất.

Phanh!

Theo tiếng sấm nổ vang, Thái Nhất hoàn toàn tiêu tán, bị Mộc Phàm luyện thành một luồng căn nguyên Thiên Đạo thu vào trong cơ thể tiêu hóa.

“Bản thể của Thái Nhất đâu?”

Hắn lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn, ánh mắt sắc bén xuyên thấu sương mù hỗn độn, nhìn thấy Hỗn độn chung đang bỏ chạy, nhưng lại bất ngờ vì nó không thể chạy thoát.

Hỗn độn chung đã bị nhốt trong Tinh đấu đại trận, với năng lực của Tiên thiên chí bảo cũng không biện pháp chạy khỏi.

Điều làm Mộc Phàm kinh ngạc hơn nữa chính là Đế Tuấn ẩn nấp từ ban đầu bây giờ lại xuất hiện, đứng trước Hỗn độn chung, một tay ấn vào bề mặt chung.

“Đế Tuấn, ngươi dám?”

Từ trong Hỗn độn chung truyền đến tiếng Thái Nhất rít gào, Mộc Phàm nheo mắt lại, gia hỏa này thế mà vẫn chưa chết?

Vừa rồi không phải bản thể của Thái Nhất, Hắc động tinh thể đang trốn trong Hỗn độn chung.

Vốn tưởng rằng có thể tránh được một kiếp nhưng chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

“Hừ...” Đế Tuấn cười lạnh nói: “Thái Nhất, ngươi lên đường đi, bản thể của ngươi và ta vốn đồng nguyên, chắc chắn hợp nhất sẽ có thể đi đến đỉnh cao.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ thay ngươi chăm sóc Hi Cùng, cũng thay ngươi chấp chưởng Đông Thiên Đình. Tương lai sẽ đánh bại Thiên Đế, trở thành Thiên Đế chí cao vô thượng thật sự.”

Nói đến đây, khuôn mặt tuấn tú của Đế Tuấn lộ vẻ điên cuồng.

Nói xong, từ trong lòng bàn tay hắn trào ra một cổ năng lượng cường đại, bức bản thể của Thái Nhất ra khỏi Hỗn độn chung.

Đó là một viên Hắc động tinh thể.

Xem đến đây, Mộc Phàm đã hiểu, thì ra mục tiêu thật sự của Đế Tuấn không phải hắn mà là Thái Nhất, muốn cắn nuốt đối phương nha.

“Ha ha ha, Thái Nhất, ngươi vẫn nên thành toàn bổn hoàng đi.”

Đế Tuấn nắm bản thể của Thái Nhất trong tay, không nhịn được mà cười ha hả.

Chỉ thấy sau lưng hắn hiện lên một viên Hắc ám tinh thể, trông giống hệt bản thể của Thái Nhất.

Hai viên tinh thể hút nhau, sau đó bản thể của Thái Nhất bị cắn nuốt, răng rắc răng rắc.

“A... Đế Tuấn, ngươi tính kế ta....”

Thái Nhất không ngừng kêu la thảm thiết, tràn ngập sự thê lương, sợ hãi, phẫn nộ, tuyệt vọng.

Hắn không bao giờ nghĩ tới Đế Tuấn lại mưu toan cắn nuốt bản

thể của mình, mượn tay Mộc Phàm đoat lấy bản thể.

Lúc này, hết thảy đều thông suốt, trách không được Đế Tuấn không ra tay, thì ra là vì cắn nuốt bản thể của hắn để tiến hóa đến cấp độ cao hơn.

Oanh!

Quả nhiên, sau khi cắn nuốt bản thể của Thái Nhất, hơi thở Đế Tuấn tăng lên, cũng không phải gia tăng đơn giản mà sự thay đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất.

Năng lượng cường đại khiến Mộc Phàm cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Đế Tuấn khủng bố hơn Thái Nhất.

“Đế Tuấn, bổn hoàng có chết cũng không để ngươi dễ chịu.”

“Hỗn độn chung, bạo!”

Trước khi bản thể tiêu tán, Thái Nhất rít gào, cực kỳ căm hận Đế Tuấn, trực tiếp bạo Hỗn độn chung.

Uy lực khi Tiên thiên chí bảo nổ tung khủng bố đến mức nào, không ai có thể đoán được.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, Hỗn độn chung nổ tung, sinh ra làn sóng năng lượng hủy diệt khủng bố, xé rách thời không, gió lốc hỗn độn thổi quét tám phương.

Sắc mặt Đế Tuấn thay đổi, trực tiếp lắc mình tránh né, nhưng hành động tránh né này lại tạo cơ hội cho Thái Nhất, thừa dịp Hỗn độn chung tự bạo xé rách thời không, một sợi chân linh của Thái Nhất trực tiếp trốn vào thời không loạn lưu mênh mông.

“Đáng chết, dĩ nhiên bị lừa.”

Đế Tuấn tức khắc nổi trận lôi đình, Thái Nhất không hề muốn đồng quy vu tận, tự bạo Hỗn độn chung để xé rách thời không,

nhân cơ hội cho chân linh chạy thoát.

Một sợi chân linh của Thái Nhất đã trốn vào thời không mênh mông, hoàn toàn biến mất, muốn đuổi theo cũng không có biện pháp.

Chỉ có thể tiếc nuối, không đoạt được Hỗn độn chung, cũng không thể tiêu diệt Thái Nhất một cách triệt để.

Sắc mặt Đế Tuấn âm trầm, cũng không phải không thu hoạch được gì, ít nhất hắn đã lấy được thứ hắn muốn, bản thể của Thái Nhất.

Hết thảy đều không quan trọng, Thái Nhất chỉ còn lại một sợi chân linh trốn vào thời không loạn lưu, căn bản không có cơ hội báo thù, dù có trở về thì hắn cũng không sợ.

Thái Nhất đáng thương bị Đế Tuấn tính kế, trước bị Mộc Phàm tiêu diệt thân thể, sau đó bản thể lại bị Đế Tuấn cướp đoạt, chỉ còn lại một sợi chân linh, nhờ tự bạo Hỗn độn chung mới chạy thoát.

Mất đi tất cả, Thái Nhất xem như đã phế.

“Đế Tuấn, thủ đoạn rất tốt.”

Mộc Phàm nheo mắt lại, hừ một tiếng, trực tiếp lắc mình giết tới, thi triển cấm thuật cường đại oanh về phía Đế Tuấn.

Cảm nhận được nguy hiểm nhưng Đế Tuấn không e ngại, ngược lại nở nụ cười lạnh với Mộc Phàm.

“Thiên Đế, cảm ơn ngươi trợ giúp bổn hoàng tiêu diệt Thái Nhất, tương lai bổn hoàng nhất định sẽ đạp ngươi dưới chân, cắn nuốt căn nguyên của ngươi.”

“Ha ha ha ha....”

Nói xong, Đế Tuấn lui về phía sau, thân thể dần dần biến mất khỏi đại trận.

“Thiên Đế, cố gắng hưởng thụ đi.”

“Tinh đấu đại trận, bạo!”

Chỉ nghe một tiếng cười to truyền đến, Mộc Phàm cảm thấy không ổn, gia hỏa này thế mà chơi bạo Tinh đấu đại trận, không tiếc mọi giá lưu lại Mộc Phàm.

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm không thể đuổi giết Đế Tuấn nữa, tập trung lực lượng toàn thân tạo thành một tầng phòng ngự cường đại.

Oanh!

Ngay sau đó, tinh không đột nhiên nổ mạnh, hàng vạn sao trời đồng loạt nổ tung, toàn bộ Chu thiên tinh đấu đại trận nổ tung.

Uy lực siêu cấp đại trận tự bạo tương đương với một kiện Tiên thiên chí bảo tự bạo.

Mộc Phàm bị năng lượng hủy diệt vô tận bao phủ.

Hư không tan nát, xuất hiện vô số lỗ hổng, vụ nổ kinh động thần ma khắp nơi, tất cả đều kinh hãi không thôi.

Khi hết thảy bình ổn, trung tâm vụ nổ xuất hiện một bóng dáng chật vật, Đế bào rách tung toé, khóe miệng Mộc Phàm chảy xuôi từng giọt máu.

Mộc Phàm bị trọng thương, nhưng nhanh chóng khôi phục, Đế bào rách nát cũng tự động chữa trị.

Trong tay hắn đang cầm một lá cờ rách, đúng là trận kỳ của đại trận mà Đế Tuấn tự bạo, bề mặt còn lưu lại một ít huyền ảo của Tinh đấu đại trận.

Mộc Phàm nhìn trận kỳ rách nát một lúc lâu không nói gì, ánh mắt lập loè đảo qua bốn phía, chẳng còn bóng dáng Đế Tuấn.

Đối phương căn bản không cần biết có giết chết hắn hay không, sau khi tự bạo Tinh đấu đại trận liền chạy trốn, hoàn toàn mặc kệ Mộc Phàm sống hay chết.

Có thể nổ chết thì tốt, không thể thì hắn cũng đã sớm trốn mất.

“Đế Tuấn...” Sắc mặt Mộc Phàm xanh mét.

Bị gia hỏa này tính kế, mượn tay tiêu diệt Thái Nhất, còn cướp mất bản thể của Thái Nhất, tự nhiên tâm tình của Mộc Phàm rất kém.

Hiện tại lại khiến hắn chật vật, tuy rằng không ảnh hưởng toàn cục, nhưng lại mất mặt, không nhịn được.

Mới vừa giải quyết Thái Nhất xong thì lại xuất hiện một tên Đế Tuấn càng khó giải quyết hơn, điều này làm Mộc Phàm tức giận.

Đế Tuấn này mang đến uy hiếp lớn hơn Thái Nhất, cho nên Mộc Phàm hạ quyết tâm, dù như thế nào cũng phải giết chết đối phương mới được.

Tiên quang lóe lên, Mộc Phàm đã khôi phục như cũ, nhìn hư không vỡ nát, đè nén lửa giận rồi xoay người rời đi.

Hiện tại không thể tìm được Đế Tuấn, chắc chắn hắn đã trốn xa rồi.

Biện pháp duy nhất chính là chờ hắn xuất hiện rồi lại nghĩ cách diệt trừ.

Kế tiếp, Mộc Phàm cần phải tiếp tục tìm kiếm một ít thần ma, sinh linh cường đại, thu phục để gia tăng thực lực Thiên Đình.

Phải hoàn thiện Thiên Đình trước, những chuyện khác đều không quan trọng.

.....

Lúc này, Đế Tuấn về tới Đông Thiên Đình.

Vừa tới hắn liền vào thẳng Đông Hoàng điện, gặp được Hi Cùng đang chờ bên trong.

“Đế Tuấn?”

Thấy kẻ tới, sắc mặt Hi Cùng thay đổi, nhìn nhìn phía sau nhưng không thấy bóng dáng Thái Nhất, trong lòng có dự cảm xấu.

“Đông Hoàng bệ hạ đâu?” Hi cùng cố gắng tỏ ra trấn định hỏi.

Khuôn mặt anh tuấn của Đế Tuấn lộ vẻ bi thống, nói: “Hi Cùng, Thái Nhất bị Thiên Đế chém giết trong hư không hỗn độn, đã ngã xuống.”

“Cái gì?”

Hi Cùng bỗng nhiên đứng dậy, mặt tái nhợt, bị tin tức này làm choáng váng.

Thái nhất chết rồi?

Nàng không tin, nhưng sự thật chính là như thế, Thái Nhất đã ngã xuống.

“Ngươi yên tâm, tuy Thái Nhất đã ngã xuống nhưng ta sẽ chăm sóc ngươi.”

Đế Tuấn trịnh trọng hứa hẹn: “Ta sẽ dẫn dắt Đông Thiên Đình đánh bại Thiên Đình, báo thù cho Thái Nhất.”

“Hi Cùng, gả cho ta đi.”

Nói xong, Đế Tuấn ôm chặt Hi Cùng, khiến nàng bỗng nhiên cảnh giác, muốn tránh nhưng đáng tiếc không có năng lực phản kháng Đế Tuấn.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Hi Cùng luống cuống, vừa kinh hoảng vừa tức giận.

Đế Tuấn cười nói: “Từ giờ trở đi, bổn hoàng chính là Yêu hoàng của Đông Thiên Đình, là chủ nhân của Thiên Đình Yêu tộc, từ nay về ngươi là Hoàng hậu của ta.”

Vừa dứt lời, Đế Tuấn trực tiếp bế Hi Cùng lên đi sâu vào đại điện.

“Không được...”

Từ chỗ sâu trong Đông Hoàng điện truyền đến một loạt tiếng hét thống khổ, sau đó đột nhiên im bặt.

Ba chữ Đông Hoàng điện biến mất, biến thành Yêu hoàng điện.

Thái Nhất đáng thương, không chỉ bị cướp mất bản thể, cả Đông Thiên Đình vất vả sáng lập cùng Hoàng hậu Hi Cùng đều rơi vào tay Đế Tuấn.

Công sức của Thái Nhất trước đó trở thành áo cưới cho kẻ khác...

Chương 491: Bảo vật cấp Thiên Đạo

Đinh!

“Hệ thống đã đổi mới xong, khen thưởng: Một phần lễ bao siêu xa hoa, mời ký chủ nhanh chóng xem xét.”

Mộc Phàm vừa ra khỏi hư không hỗn độn liền nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, nhịn không được phải dừng lại.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ ngạc nhiên, trách không được gần đây hệ thống yên tĩnh, thì ra là lặng yên đổi mới, mẹ nó, không nhắc nhở chút nào.

“Hệ thống, đổi mới cái gì, có công năng mới hay không?”

Mộc Phàm lập tức dò hỏi, rất mong đợi.

Nhưng hệ thống lại trả lời: “Lần này đổi mới chỉ gia tăng liên kết với ký chủ, mở ra hạch tâm, hết thảy đều lấy lợi ích của ký chủ làm cơ sở, cùng vinh cùng diệt.”

“Ký chủ chết, hệ thống diệt, không còn khả năng quy linh.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm có chút ngây ngẩn, cảm thấy không quen.

Hắn cẩn thận suy nghĩ một hồi mới hiểu ý hệ thống.

Lần này mở ra hạch tâm của hệ thống, hoàn toàn cột chặt với Mộc Phàm, không có khả năng đổi ký chủ khác.

Mộc Phàm vừa chết thì hệ thống sẽ không quy linh, cũng không thể tiếp tục lựa chọn ký chủ tiếp theo bởi vì sẽ cùng diệt vong với hắn.

“Lần này mở ra công năng hoàn toàn mới, hủy bỏ cửa hàng hệ thống, mở ra công năng nạp tiền tặng lễ bao, chỉ cần ký chủ nạp tiền, hệ thống liền tặng một phần lễ bao miễn phí.”

“Nạp nhiều hơn, lễ bao nhiều hơn, nạp một lần đưa một cái. Nạp

một vạn lần đưa một vạn lễ bao, chỗ tốt nhiều hơn, ưu đãi nhiều hơn."

Nghe hệ thống quảng cáo, Mộc Phàm đơ ra, mẹ nó, sao cứ cảm giác quái quái, hệ thống tốt tính hơn rồi sao.

Nhưng hắn lại cảm thấy rùng mình, hình như hệ thống trở nên càng biết đào hố, nạp một lần liền đưa một lễ bao, chuyện này làm lòng hắn không yên ổn.

"Hệ thống đổi họ sao?" Đầu Mộc Phàm toàn dấu chấm hỏi.

Dĩ nhiên lại tặng quà, với tính nết thúi quắc của hệ thống chắc chắn là có hố to. Nạp tiền một lần đưa một cái lễ bao, bên trong có gì liền xem vận khí.

Nhưng Mộc Phàm cảm thấy vận khí của mình luôn luôn không tốt, do hệ thống định đoạt. Chắc chắn là hệ thống âm thầm giở trò.

Mộc Phàm suy nghĩ, dù mình đoán được rồi nhưng có thể phản kháng sao?

Hiện tại hắn vẫn không phát hiện hệ thống ở đâu dù đã dò xét tiên hồn vô số lần.

Căn bản là không có biện pháp nha.

"Được thôi, đổi mới hay không đổi mới đều giống nhau, nhưng còn hơn không. Đáng tiếc là không còn cửa hàng hệ thống, hệ thống càng ngày càng thích hố."

Mộc Phàm có chút chua xót lầm bầm lầu bầu.

"Mở lễ bao đổi mới."

Mở lễ bao rồi tính tiếp, nhìn xem coi được thứ gì, trong lòng cũng không có ảo tưởng gì, sau nhiều lần bị hố đã không còn háo hức nữa.

Đinh!

"Mở thành công, chúc mừng ký chủ đạt được bảo vật cấp Thiên

Đạo - Phi tiên trì, bảo vật cấp Thiên Đạo - Thiên Đế ấn, bảo vật cấp Thiên Đạo - Thiên Đế kiếm."

Nghe hệ thống nhắc nhở, hai mắt Mộc Phàm trừng to, ngây ngốc nhìn ba vật trước mắt, một cái hồ, một cái ấn, bên trên có khắc hai chữ Thiên Đế, còn có một thanh bảo kiếm.

"Má ơi!" Mộc Phàm kinh ngạc, trong lòng nổi sóng.

Hắn cảm thấy khó tin, hệ thống hào phóng như vậy sao, đưa tặng ba bảo vật cấp Thiên Đạo.

Bảo vật cấp Thiên Đạo nha, là bảo vật vượt qua Tiên thiên chí bảo.

"Ực ực!" Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng, không biết nên diễn tả cảm xúc hiện tạinhư thế nào.

Hưng phấn, kích động, thấp thỏm, hoài nghi?

Nói chung là tâm tình hiện tại của Mộc Phàm rất phức tạp, nhìn ba bảo vật trước mắt, nhịn không được giơ tay cầm lấy.

"Phi tiên trì: Bảo vật cấp Thiên Đạo, bất kỳ sinh linh nào bước vào Phi tiên trì sẽ tức khắc thành tiên, có thể dùng Phi tiên trì cải tạo chuyển hóa thành Thiên binh Thiên tướng."

Nhìn đến đây, hai mắt Mộc Phàm lại trợn tròn.

Thứ này quả thực tuyệt vời, còn không phải là bảo vật dùng để tạo ra quân đoàn cho Thiên Đình sao, tới thật đúng lúc, hắn hoài nghi hệ thống là cố ý.

"Hệ thống, thứ này dùng như thế nào, có hạn chế gì không?" Mộc Phàm kích động hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: "Ký chủ, bất kỳ sinh linh nào tiến vào Phi tiên trì đều có thể được chuyển hóa thành Thiên binh Thiên tướng, phàm nhân cũng có thể, số lượng vô hạn, nhưng có một điểm không tốt chính là Thiên binh Thiên tướng thông qua Phi tiên trì cải tạo không thể đột phá nữa."

Mộc Phàm nghe xong liền hiểu, quả thực chính là bảo vật sản xuất

hàng loạt Thiên binh thiên tướng, trách không được có thể xếp vào cấp Thiên Đạo.

Thứ này hoàn toàn chính là bảo vật chỉ Thiên Đạo mới có thể tạo thành, phải biết rằng một tên Thiên binh chính là tiên nhân nha.

Tương đương với cấp Thần thoại, người thường không có thiên phú có thể thông qua Phi tiên trì trở thành trở thành một Thiên binh, tồn tại cấp Thần thoại.

Còn dựa theo tiềm năng thiên phú thì có kẻ sẽ trực tiếp trở thành Thiên tướng, có mạnh có yếu, Thiên tướng yếu một chút thì tương đương với cấp Siêu thần, mạnh hơn một bậc thì tương đương với cấp Diệt tinh, thậm chí là cấp Hắc động.

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, đúng là buồn ngủ đưa tới gối đầu, Thiên Đình trống rỗng, có Phi tiên trì là có thể nhanh chóng tạo ra vô số Thiên binh Thiên tướng.

Như vậy còn sợ cái gì nha.

Hơn nữa, sinh linh thông qua Phi tiên trì cải tạo thành Thiên binh Thiên tướng tuyệt đối trung thành với Thiên Đế, vĩnh viễn không phản bội, cái loại mà kêu chết thì sẽ lập tức tự sát.

“Luyện hóa trước rồi tính tiếp.”

Không nói hai lời, Mộc Phàm lập tức luyện hóa Phi tiên trì, bảo vật cấp Thiên Đạo vốn dĩ không dễ luyện hóa.

Nhưng là khen thưởng đến từ hệ thống nên nước chảy thành sông, hắn nhanh chóng thành công khống chế bảo vật cấp Thiên Đạo này.

Có nó, Mộc Phàm không cần lo lắng thuộc hạ của mình không binh không tướng.

Chỉ cần có Phi tiên trì, trăm vạn, ngàn vạn, hàng tỉ Thiên binh Thiên tướng chỉ là chuyện trong chớp mắt, đơn giản nhanh gọn.

“Còn có Thiên Đế ấn, Thiên Đế kiếm.”

Mộc Phàm nhìn về hai bảo vật còn lại, cũng là bảo vật cấp Thiên Đạo, Mộc Phàm nhìn mà nghi ngờ sâu sắc, chắc chắn là hệ thống cố ý đưa ra.

Hắn nhìn Đế bào cùng Đế miện trên người chỉ là Tiên thiên chí bảo, do Thiên Đạo khen thưởng, còn đồ hệ thống đưa ra lại vượt qua cấp bậc này.

“Hệ thống, có phải bảo vật cấp Thiên Đạo có uy lực chém chết Thiên Đạo hay không?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Hệ thống đáp lại: “Ký chủ đừng suy nghĩ lung tung, bảo vật cấp Thiên Đạo không thể so sánh với Thiên Đạo.”

“Trên lý luận thì có thể tổn thương Thiên Đạo, nhưng yêu cầu ký chủ có đủ thực lực, căn cứ theo kết quả tính toán, hiện tại ký chủ rút Thiên Đế kiếm ra, chỉ có thể chém một kiếm, mang một phần ba uy lực.”

“Hơn nữa, một kiếm này sẽ rút cạn lực lượng của ký chủ.”

Lời giải thích của hệ thống làm Mộc Phàm thiếu chút nữa chửi má nó.

“Cái hệ thống hố người, còn không bằng cho ta Tiên thiên chí bảo, chỉ có thể phát huy một phần ba uy lực mà đã bị hút khô rồi, ta dùng làm gì?”

Mộc Phàm bốc lửa, quả thực hố người mà.

Thiên Đế ấn, Thiên Đế kiếm vô cùng cường đại, thậm chí có thể tổn thương Thiên Đạo nhưng ngươi chỉ có thể chém một kiếm, còn bị rút cạn nữa.

“Nếu ký chủ khăng khăng muốn đổi, hệ thống căn cứ theo nguyên tắc lợi ích cao nhất cho ký chủ, đổi Thiên Đế ấn cùng Thiên Đế kiếm sang cấp bậc Tiên thiên chí bảo, ký chủ có đổi mới hay không?”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà cứng

đờ.

“Lăn!” Mộc Phàm đen mặt, ta chỉ nói mà thôi, ngươi nghĩ thật hả?

Hắn lập tức luyện hóa hai bảo vật, không lấy thì uổng, bảo vật nhiều không phỏng tay, càng nhiều càng tốt nha.

Ong!

Một Đế ấn lập loè, bề mặt có khắc hai chữ “Thiên Đế”, tản ra hơi thở chí cao vô thượng, uy lực vô cùng lớn, có thể công có thể thủ.

Bảo vật còn lại là một thanh kiếm, đại biểu cho uy nghiêm chí cao vô thượng của Thiên Đế, tượng trưng cho Thiên Đế, quyền hành Thiên Đạo.

Một kiếm có thể bổ cả Thiên Đạo.

Đương nhiên, tiền đề là ngươi phải có đủ thực lực, ngươi quá yếu ớt, căn bản không có biện pháp phát huy ra uy lực thật sự của Thiên Đế kiếm.

Hơn nữa đừng nói bổ ra một kiếm, rút ra được hay không cũng là một vấn đề.

Đương nhiên, sau khi luyện hóa thì Mộc Phàm biết mình chỉ có thể phát huy ra một phần mười uy năng của Thiên Đế kiếm nhưng đã vượt qua Tiên thiên chí bảo thông thường.

Vấn đề là ở thực lực của hắn, nếu tu vi cường đại hơn một chút nữa, căn bản không cần lo lắng, tùy tiện vung cũng sẽ không tiêu hao bao nhiêu.

“Thực lực vẫn còn quá yếu nha.”

Sắc mặt Mộc Phàm tở nên khó coi, luyện hóa hai bảo vật cấp Thiên Đạo rồi mà không thể sử dụng tùy ý, thật sự rất khó chịu.

“Hệ thống, nếu ta để Hình Thiên dùng Phi tiên trì, sẽ có hiệu quả thế nào?”

Lúc này, trong đầu hắn toát ra ý tưởng này.

“Ký chủ, Phi tiên trì không chỉ có công năng cải tạo bình thường, bằng không thủ không thể gọi là bảo vật cấp Thiên Đạo.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Công năng lớn nhất của Phi tiên trì chính là bất kỳ kẻ nào cũng có thể tiến hành cải tạo kinh mạch một lần, tương đương với kinh mạch Thiên Đạo, tiền đề là tiêu hao căn nguyên, hơn nữa không có bất kỳ tác dụng phụ nào, cũng không ảnh hưởng tới sự tăng trưởng trong tương lai.”

“Ngay cả ký chủ ngươi cũng có thể tiến vào một lần, nhưng sẽ tiêu hao căn nguyên Thiên Đạo để tăng lên toàn diện, cả đời chỉ có một cơ hội.”

Hệ thống nói xong liền im lặng, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, thì ra còn có loại công năng này.

Trách không được được xếp vào cấp Thiên Đạo, quả nhiên không tầm thường.

Có thể tiến hành cải tạo kinh mạch một lần, tăng lên nhiều hay ít liền xem bản thân, cần tiêu hao căn nguyên Thiên Đạo.

Hiện tại có một ít căn nguyên Thiên Đạo, nên thử một lần hay không, xem xem hiệu quả như thế nào?

Cả đời chỉ có một cơ hội.

“Thử!”

Mộc Phàm cắn răng, nếu có thể gia tăng thực lực thì tiêu hao một chút căn nguyên Thiên Đạo vẫn đáng giá, thực lực mới là căn bản nha.

Ong!

Suy nghĩ xong, Mộc Phàm liền tế ra Phi tiên trì, một cái hồ to lơ lửng trong hư không, hỗn độn sương mù phủ kín, che đậy hết thảy.

Hít sâu một hơi, Mộc Phàm nhảy vào Phi tiên trì, nháy mắt biến

mất.

Chương 492: Đột phá, cấp Giới chủ

Trong Phi tiên trì, Mộc Phàm ngồi khoanh chân, căn nguyên chi lực dũng mãnh tiến vào hồ, lập tức diễn hóa thành một lực lượng thần bí bắt đầu rèn luyện thân thể hắn.

Quá trình cải tạo kinh mạch cực kỳ độc đáo, cả đời chỉ có thể trải qua một lần.

Giống như cải tạo cùng tiến hóa ở trình độ cao, Mộc Phàm cảm nhận rõ thân thể của mình đang tăng trưởng với một tốc độ kinh người.

Tu vi không ngừng đột phá, hơi thở tăng lên, cuối cùng tăng đến một điểm tới hạn.

Oanh!

Phi tiên trì chấn động, tản ra ánh sáng, hơi thở cường đại không ngừng tràn ra.

Một lượng căn nguyên Thiên Đạo rót vào giúp Mộc Phàm lột xác.

Chỉ trong nháy mắt, tu vi của hắn đã đột phá điểm tới hạn, bước vào cấp độ cao hơn, trở thàn cường giả cấp Giới chủ.

Cấp Giới chủ là cấp độ cường đại đứng sau cấp Thiên chủ, dù thực lực hay cấp độ sinh mệnh đều được đề cao.

Thể chất của Mộc Phàm đang mạnh lên, kinh mạch toàn thân được tăng cường làm hắn cảm giác như trải qua một lần thoát thai hoán cốt.

Lần này trực tiếp vứt bỏ thân thể cũ, tạo ra thân thể hoàn toàn mới, cường đại, trẻ tuổi, tràn ngập lực lượng cùng tiềm lực.

Toàn bộ quá trình lột xác nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Trải qua ba canh giờ lột xác, kinh mạch của Mộc Phàm đã đổi mới.

Căn nguyên Thiên Đạo trên người hắn cũng không còn thừa bao nhiêu, tiêu hao gần hết.

Rầm!

Nước hồ bắn tung toé, Mộc Phàm từ bên trong nhảy ra, toàn thân tản ra một hơi thở kinh thiên.

“Cuối cùng cũng đột phá.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, cảm thụ được kinh mạch biến hóa, tiến hoá từ trong ra ngoài, thu hoạch rất lớn.

Tu vi đã bước vào cấp Giới chủ, hơn nữa còn ở mức cực cao, khoảng cách tới cấp Thiên chủ đã không xa.

Thân thể càng cường đại hơn, vượt qua cấp Giới chủ, lực lượng thân thể đủ để ẩu đả với cường giả cấp Thiên chủ.

Đây là lực lượng hiện tại, thân thể tựa như Tiên thiên chí bảo, dù lấy chí bảo oanh kích thân thể cũng không tổn chút nào.

Hắn không sợ Tiên thiên chí bảo công kích, linh hồn cũng đã lột xác, như vậy thì không có bất kỳ nhược điểm nào.

“Nếu gặp được Đế Tuấn, có thể tát một cái chụp chết hắn.”

Sắc mặt Mộc Phàm lạnh lẽo, đằng đằng sát khí, nếu gặp lại Đế Tuấn, hắn tự tin dùng một cái tát chụp chết đối phương.

Đương nhiên, đó là khi đối phương vẫn như cũ, nếu đối phương đột phá thì khác, nhưng Mộc Phàm tin tưởng, với thực lực hiện tại của mình, dù Đế Tuấn đột phá cấp Giới chủ, thậm chí trở thành cường giả cấp Thiên chủ, hắn vẫn có thể giết chết đối phương.

Đây là thực lực cường đại tuyệt đối.

“Tu vi hiện tại của ta có thể phát huy ra tám phần uy lực của Thiên Đế kiếm cùng Thiên Đế ấn, cũng sẽ không bị hút khô.”

Lúc này, trong lòng bàn tay của Mộc Phàm xuất hiện lên một cái ấn nhỏ, bên hông treo một thanh kiếm.

Thiên Đế kiếm, chính là chí bảo cấp Thiên Đạo, hiện giờ hắn đã có thể phát huy tám phần uy lực.

Một khi rút kiếm, chỉ cần một kiếm thôi, nếu Đế Tuấn, Thượng đế, Cổ Phật vẫn có thực lực như trước chắc chắn sẽ bị hạ gục trong nháy mắt.

“Nên đi tìm đám Cự linh mà Huyền Nữ nói tới.”

Làm quen với biến hoá của cơ thể xong, Mộc Phàm thu hồi Phi tiên trì, chân dẫm ánh sáng nhoáng lên, nháy mắt biến mất trong hỗn độn mênh mông.

Hắn nhanh chóng từ hư không hỗn độn về tới đại địa, trực tiếp tới nơi Huyền Nữ đề cập.

Nơi này có các dãy núi trập trùng, đầy các loại cổ thụ che trời.

Huyền Nữ nói trong núi rừng có một đám Cự linh sinh sống, trời sinh thần lực, có lực lượng cường đại không thể tưởng tượng.

Có thể thu phục đám Tiên thiên sinh linh này rồi dùng Phi tiên trì cải tạo, nói không chừng sẽ thu được một đám Thiên tướng.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có tiếng nổ vang từ sâu trong núi rừng truyền đến.

“Ngao...”

Ngay sau đó có một tiếng rít gào kinh thiên truyền đến, tràn ngập phẫn nộ, mang theo lửa giận cùng bi thống.

Mộc Phàm nghe tiếng rít gào này thì nhíu mày, nhận ra có biến cố, không dám trì hoãn, bước ra một bước vọt vào chỗ sâu.

Mới vừa tới gần liền thấy từng thi thể khổng lồ nằm đầy đất.

Giữa những thi thể có một tên Cự linh đang đứng, người đầy máu, hai mắt tràn ngập sự phẫn nộ, trừng mắt nhìn một bóng dáng mông lung phía trước.

“Cự linh, thần phục bổn tọa, bổn toạ cho ngươi một con đường sống.”

Phía trước có một đám Hoàng hôn chi khí bao phủ một bóng dáng có hơi thở cường đại, trách không được có thể giết nhiều Cự linh như vậy.

Thì ra là Hoàng hôn chi chủ, sáng lập Hoàng hôn quốc, muốn khuếch trương thế lực.

“Hoàng hôn, ngươi giết tộc nhân của ta còn muốn ta thần phục, mơ đi.”

Cự linh nhìn từng thi thể xung quanh, lửa giận càng bốc cao, hắn lớn tiếng rống giận, tuyệt đối không thần phục.

Hoàng hôn chi chủ tới nơi này để thu phục Cự linh, đáng tiếc đối phương không thần phục, chỉ có thể đấu võ.

Mà khi đấu võ thì Hoàng hôn đã giết chết cả đảm Cự linh, chỉ còn lại một tên Cự linh cường đại nhất còn đang đau khổ chống đỡ, tuy rằng hắn có tu vi cấp Hắc động.

Nhưng so với Hoàng hôn chi chủ thì kém xa, chỉ có thể bị nghiền ép, tàn sát.

“Hoàng hôn?”

Hai mắt Mộc Phàm nheo lại, nhìn thi thể đầy đất, trong lòng nổi lửa.

Đàn Cự linh mình coi trọng đã bị Hoàng hôn chi chủ xử lý, chỉ còn lại một tên cuối cùng, sát ý dâng trào.

“Ai?”

Sát ý tràn ngập, Hoàng hôn chi chủ lập tức cảnh giác, hét to một tiếng nhìn qua.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy kẻ tới, hắn tức khắc trừng to mắt, lộ vẻ hoảng sợ, gần như không cần suy nghĩ liền xoay người chạy.

“Muốn chạy sao?” Mộc Phàm hừ lạnh, giơ tay ép xuống.

Ầm!

Hư không tan vỡ, Hoàng hôn chi chủ chật vật ngã xuống, rơi trên mặt đất.

Hắn hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

“Thiên Đế...” Hoàng hôn kinh hoảng la lên một tiếng.

Mộc Phàm từng bước đạp không đi tới, cả người có tiên khí vờn quanh, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, giam cầm Hoàng hôn chi chủ.

Lúc này, Cự linh cũng phát hiện Mộc Phàm, trong mắt có chút kính sợ.

Hắn biết Thiên Đế, từng ở xa xa nhìn cảnh Thiên Đế chiến đấu kịch liệt, thậm chí chính mắt thấy cảnh sáng lập Thiên Đình.

Đối với Thiên Đế, Cự linh cực kỳ khâm phục cùng kính sợ.

Thiên Đế vừa đến đã dọa Hoàng hôn chạy trốn, còn đánh đối phương ngã xuống.

“Ngươi là Cự linh?” Mộc Phàm không để ý tới Hoàng hôn chi chủ mà quay sang quan sát Cự linh.

Cự linh này có vẻ khù khờ, thân hình cao tới mấy trăm trượng, làn da ngăm đen.

Giống như là hắc thần, kém hơn Hình Thiên rất nhiều.

Nhưng tương đối tốt, nếu thu phục thì có thể trở thành một tên Thiên tướng, cho trấn thủ Nam thiên môn.

“Bái kiến Thiên Đế.”

Cự linh rất thức thời, trực tiếp quỳ một gối, không chút do dự.

Trước đó hắn không khuất phục Hoàng hôn, hiện tại thấy Thiên Đế vừa xuất hiện, lập tức liền biết mục đích đối phương, trực tiếp

bái kiến.

Hành động này tương đương với tỏ thái độ, chẳng khác nào nói hắn lựa chọn nguyện trung thành với vị Thiên Đế này.

“Miễn lễ.” Mộc Phàm nhẹ nhàng nâng tay, một cổ lực lượng vô hình nâng Cự linh lên.

Hành động này không đơn giản, Cự linh là một Tiên thiên sinh linh cường đại cấp Hắc động, không thuộc nhóm thần ma đầu tiên nhưng cũng có thể xem như thần linh một phương.

Thực lực cường đại như thế ở trước mặt Mộc Phàm lại không hề có sức phản kháng, trong lòng hắn càng thêm cung kính.

Hoàng hôn đang giãy dụa kịch liệt, ra sức chống cự, muốn thoát ly khỏi uy áp của Mộc Phàm.

Đáng tiếc hắn thất bại, giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng.

Mộc Phàm thu phục Cự linh, xoay người quan sát đám Cự linh đã chết, một đám đều chết thảm trong tay Hoàng hôn, tâm tình hắn càng tệ hơn.

Những Cự linh này vốn sẽ thuộc về hắn, nhưng vì tới muộn một bước nên mới bị Hoàng hôn hành hạ đến chết, chỉ còn lại một tên Cự linh.

Nói cách khác là trên đời này chỉ còn một tên Cự linh thôi, tộc đàn cổ xưa này sắp tuyệt chủng, trừ khi Cự linh có thể sinh sản thêm.

“Cự linh chính là Thiên tướng Thiên Đình mà trẫm khâm định, ngươi lại dám giết bọn chúng?”

Mộc Phàm lạnh lùng nói, từng bước đi tới gần Hoàng hôn chi chủ.

Lúc này, Hoàng hôn sợ hãi muốn chết, đôi mắt trừng to, tuyệt vọng nhìn Mộc Phàm đi tới, sợ đến trái tim muốn tan vỡ.

“Thiên Đế, tha mạng, ta nguyện ý thần phục ngươi, Hoàng hôn quốc vĩnh viễn thần phục Thiên Đình.”

Hoàng hôn sợ hãi mở miệng xin tha, thậm chí không tiếc hứa hẹn thần phục, trung thành với Thiên Đình.

Gia hỏa này thuộc nhóm Tiên thiên thần ma, thực lực cường đại, nhưng đáng tiếc là Mộc Phàm thấy chướng mắt.

“Ngươi giết Cự linh tộc của trẫm, không thể tha thứ.”

Mặt Mộc Phàm không chút cảm xúc, nói xong liền giơ tay vỗ vào đầu Hoàng hôn, lực lượng cường đại dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn, nháy mắt chấn vỡ đầu.

Phanh!

Đầu và thân thể Hoàng hôn vỡ nát, chân linh cũng bị xoá sạch, chỉ còn lại một đoàn căn nguyên Tiên thiên thần ma thuần tuý.

Cự linh phía sau cảm thấy kinh hoàng, Hoàng hôn chi chủ diễu võ giương lúc nãy lại bị giết một cách nhẹ nhàng như vậy, trong lòng càng thêm kính sợ, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Mộc Phàm.

Thiên Đế có thực lực sâu không lường được.

“Tận thế, Hoàng hôn, căn nguyên của hai tên thần ma cộng thêm căn nguyên của vài tên thần ma khác có thể tạo thành hai tên Thiên tướng hay không đây?”

Mộc Phàm cầm căn nguyên của Hoàng hôn, yên lặng suy nghĩ vấn đề này.

Có ý tưởng rồi, Mộc Phàm quyết định sau khi trở về sẽ thử một lần.

“Cự linh!” Mộc Phàm xoay người nhìn Cự linh.

“Có!”

Cự linh cung kính quỳ một gối, đầu hạ xuống.

Mộc Phàm suy nghĩ rồi nói: “Từ nay về sau, ngươi là Cự linh thần của Thiên Đình, Thiên tướng trấn thủ Nam thiên môn.”

“Cẩn tuân lệnh Thiên Đế!”

Cự linh cung kính lĩnh mệnh, cả người tản ra ánh sáng, hơi thở tăng lên.

Vừa được sắc phong liền nhận được căn nguyên Thiên Đạo, tu vi trở nên cường đại hơn, nếu mà đối phó với Hoàng hôn lần nữa, dù không địch lại cũng có thể nhẹ nhàng thối lui.

“Ngươi thu xếp thi thể tộc nhân, sau đó tự về Thiên Đình.”

Mộc Phàm phân phó xong, xoay người nhoáng lên biến mất khỏi nơi này.

“Cung tiễn Thiên Đế!”

Chỉ còn mình Cự linh thần, đầu tiên là cung kính hành lễ, sau đó đứng dậy yên lặng thu thập thi thể tộc nhân.

Chương 493: Yêu tộc, Tiên tộc

-

Ở Thiên Đình, trong Thiên cung trống rỗng bỗng nhiên có thêm chút sinh khí.

Có thể thấy được một ít tiên nữ đang cưỡi mây bay tới bay lui, xuyên qua các Tiên cung.

Mộc Phàm mới vừa về tới liền nhìn thấy cảnh như vậy, có chút kinh ngạc.

Mới ra ngoài một chuyến liền có không ít tiên nữ bay lên Thiên Đình sao?

Vèo vèo vèo...

Mộc Phàm vừa tới trước Lăng Tiêu điện liền thấy Dao Trì dẫn một số tiên nữ bay lại.

“Tham kiến Thiên Đế!”

Dao Trì, Huyền Nữ cầm đầu, phía sau có một đoàn tiên nữ, gương mặt mỗi nàng đều sáng lạn, toàn thân tản ra một cổ tiên khí kỳ ảo.

Không sai, chính là một đám tiên nữ.

Mộc Phàm xem tấm tắc bảo lạ, Dao Trì cùng Huyền Nữ ra ngoài mang theo một đám tiên nữ trở về, tràn ngập Thiên Đình, xem như tiên nữ Thiên Đình.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra các nàng là hoa cỏ tinh quái được bị điểm hóa thành tiên.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Dao Trì và Huyền Nữ cùng nhau ra ngoài điểm hóa một đám tiên nữ mang về phục vụ trong Tiên cung.

“Bình thân!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng nâng tay, nâng chúng nữ lên.

Nhìn một đoàn tiên nữ oanh oanh yến yến, Mộc Phàm không biết nói sao, cảm giác rất quái dị, Thiên Đình to như thế này dĩ nhiên chỉ có một đám tiên nữ.

Đương nhiên là ngoại trừ Hình Thiên đang ở ngoài Thiên môn chưa có tiến vào, bởi vì hắn cảm thấy không nên tiến vào.

Dù sao trong Thiên cung chỉ có Dao Trì, Huyền Nữ cùng một đám nữ tiên, hắn vào đây cũng không ổn lắm, dù to con nhưng lại rất hiểu chuyện.

“Hình Thiên, ban cho ngươi một tòa Chiến thần điện.”

Mộc Phàm rất hài lòng với biểu hiện của Hình Thiên, vung tay ban cho hắn một tòa Thần điện, làm cung điện của Hình Thiên, cách Nam thiên môn không xa.

“Bái tạ Thiên Đế.”

Hình Thiên cúi mình bái tạ, trên mặt lộ vẻ kích động, có Thần điện, phong Chiến thần, địa vị trong Thiên Đình tuyệt đối cao.

Chỉ là còn thiếu một lượng lớn thủ hạ, Hình Thiên cũng bất đắc dĩ, không có biện pháp, bởi vì Thiên Đình còn chưa hoàn thiện.

Thật ra đây cũng là chuyện khiến Thiên Đế như Mộc Phàm đau đầu.

“Bệ hạ, bổn cung cùng Huyền Nữ mang về một ngàn hai trăm ba mươi sáu tiên nữ.”

Dao Trì hành lễ rồi mới nhẹ nhàng báo cáo.

Là Thiên hậu của Thiên Đế nên làm chuyện gì cũng phải báo cáo một tiếng.

Mộc Phàm gật gật đầu rồi nói: “Ngươi là Thiên hậu, chưởng quản các nữ tiên, không cần báo cáo với trẫm, quyết đoán là được.”

"Tuân lệnh, bệ hạ.” Dao Trì nhẹ nhàng thở ra.

Nàng thấy Mộc Phàm không trách móc, xem như nhẹ nhàng không ít nhưng sẽ không ngu ngốc mà cho rằng mình thật sự không cần báo cáo.

Nói giỡn, Thiên Đế mới là chủ, người ta không kêu ngươi báo cáo là tôn trọng, nhưng ngươi không báo cáo chính là bất kính.

Tuy rằng trên danh nghĩa thì nàng là đạo lữ của Thiên Đế, Thiên hậu Thiên Đình, nhưng thực tế thì cả hai có ước định riêng, có cả lời thề Thiên Đạo.

Bây giờ chỉ là mối quan hệ trên danh nghĩa.

Giờ khắc này, trong lòng Dao Trì có chút hối hận vì đã để Thiên Đế phát ra lời thề, giờ thì tự đào hố chôn khả năng hưởng thụ của mình rồi?

“Xây dựng Bàn đào viên thế nào rồi?”

Mộc Phàm vẫn nhớ thương vườn Bàn đào.

Thậm chí còn nghĩ xem có nên trồng một ít Bàn đào trong thế giới của mình hay không, dù sao bên trong đã có một gốc cây Hỗn độn mẫu thụ, còn có một gốc Tiên thiên linh căn Huyền hoàng thụ.

Hắn nghĩ tới chuyện tìm thêm một vài gốc Tiên thiên linh căn để trồng, thậm chí thu tất cả linh căn linh quả trong vũ trụ vào túi.

Mộc Phàm ngồi trên bảo toạ Thiên Đế, bên cạnh có chỗ ngồi thấp hơn một chút cho Dao Trì, biểu hiện uy quyền, sự tôn quý của Thiên Đế.

Dao Trì ngồi bên cạnh nghe xong nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, đã dựng xong Bàn đào viên, bổn cung đã trồng tất cả Bàn đào xuống, hơn nữa còn đang đào tạo Bàn đào đời sau, đã có ba ngàn sáu trăm cây Bàn đào non.”

“Chỉ cần đợi chín ngàn năm sẽ trưởng thành.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm suýt hộc máu.

Hắn câm nín nhìn Dao Trì, không nghĩ tới Bàn đào đời thứ nhất

cần chín ngàn năm mới trưởng thành, quả thực làm cho người ta không biết nói gì nữa.

Chín ngàn năm, còn phải chờ tới khi nào nha, lúc đó mình còn ở đây hay không cũng là một vấn đề.

“Nhanh hơn đi.” Mộc Phàm âm thầm cười khổ, xua xua tay bảo Dao Trì đào tạo nhanh hơn.

Sau đó hắn chuyển đề tài, Bàn đào không cách nào sản xuất nhiều rồi, muốn có thêm nhiều Bàn đào để ủ tiên tửu cũng không được.

Nghĩ đến tiên tửu, hai mắt Mộc Phàm sáng lên, nói: “Đúng rồi, ngươi cho một ít tiên nữ nghiên cứu cách ủ tiên tửu đi.”

“.....”

Dao Trì, Huyền Nữ, còn có một đám tiên nữ ở đây đều sửng sốt.

Thiên Đế muốn ủ rượu làm lòng mọi người có cảm giác quái dị.

Dao Trì cũng cạn lời, dở khóc dở cười, Thiên Đế lại nhớ thương tiên tửu, Thiên Đình còn chưa hoàn thiện mà đã muốn ủ rượu rồi.

Nhưng Thiên Đế đã phân phó, tự nhiên không thể chậm trễ.

“Tuân lệnh bệ hạ, bổn cung sẽ an bài.”

Dao Trì thành thành thật thật đáp lại một tiếng, xem như tiếp nhận nhiệm vụ này.

Phân phó một vài chuyện xong, Mộc Phàm nhìn về phía Huyền Nữ, hỏi: “Trẫm có một bảo vật, tên là Phi tiên trì, có thể cải tạo kinh mạch cho sinh linh, chuyển hóa thành tiên.”

“Vật ấy trẫm liền đặt ở bên ngoài Nam thiên môn, liên kết với thiên địa, vạn vật sinh linh đều có thể độ kiếp phi thăng, thông qua Phi tiên trì thành tiên, tiến vào Thiên Đình.”

“Chuyện thiên kiếp liền giao cho ngươi chấp hành.”

Huyền Nữ vừa nghe lập tức sửng sốt, trong lòng âm thầm vui vẻ,

lập tức cung kính lĩnh mệnh.

“Tuân mệnh, Huyền Nữ chắc chắn không phụ sự kỳ vọng của Thiên Đế!”

Huyền Nữ rất kích động, có quyền lợi chấp chưởng thiên phạt trong Thiên Đình, địa vị tương lai sẽ không thấp, những kẻ khác sẽ càng kính sợ nàng hơn.

Chuyện này làm Huyền Nữ càng thêm cảm kích Mộc Phàm, trong lòng xuất hiện chút cảm xúc khác thường.

Nhưng vừa thấy Dao Trì liền lập tức gạt hết.

Dao Trì tự nhiên nhận ra điều gì đó nhưng trong lòng chỉ có thể cười khổ.

Nàng càng hối hận về ước định trước đó với Mộc Phàm, hoàn toàn chính là làm bậy, giờ tốt rồi, Mộc Phàm bị lời thề Thiên Đạo ước thúc, nàng muốn thân mật với Thiên Đế cũng không được.

Oanh...

Đang thương lượng thì đột nhiên có chấn động kịch liệt truyền đến làm Thiên Đình đong đưa.

Thiên Đạo hiện ra, vạn vật kinh động.

“Sao lại thế này?”

Trong Lăng Tiêu điện, các nữ tiên cảm nhận được sự rung động, uy áp từ Thiên Đạo tràn ngập, bao phủ toàn bộ thiên địa, làm vô số thần ma, sinh linh đều kinh hoảng không thôi.

“Bệ hạ, có chuyện gì?”

Dao Trì, Huyền Nữ kinh ngạc không thôi, đều cảm nhận được một hơi thở khác thường.

Mộc Phàm nhíu mày lại, cũng không trả lời, hai mắt xuyên thấu qua hư không nhìn về một nơi, nơi đó có hơi thở Thiên Đạo hội tụ.

Thiên Đạo xuất hiện, chắc chắn có chuyện lớn.

“Là phía Đông Thiên Đình.”

Mộc Phàm nói ra, chấn động đến từ phía Đông Thiên Đình.

Hắn nhớ tới Đế Tuấn, gia hỏa này tính kế Thái Nhất, mượn chính tay mình diệt trừ, cắn nuốt bản thể của Thái Nhất.

Bản thể của Thái Nhất mang đến cho Đế Tuấn rất nhiều lợi ích, nhất định là đã đột phá, thực lực trở nên cường đại hơn rồi.

“Đế Tuấn là một đối thủ khó chơi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đã đoán trước được Đế Tuấn cường đại, khó giải quyết.

Gia hỏa này có tâm tư thâm trầm, đoạt lấy Đông Thiên Đình, cắn nuốt bản thể của Thái Nhất.

Gia hỏa như thế này tuyệt đối nguy hiểm gấp hơn Thái Nhất trăm lần.

“Thiên Đạo tại thượng, ta, Đế Tuấn, khai sáng Yêu tộc, thành lập Thiên Đình vô thượng của Yêu tộc, thống lĩnh vạn yêu, kẻ tiến vào Yêu đình, sẽ trở thành Yêu tộc, cùng chung Thiên giới.”

Lúc này, giọng nói của Đế Tuấn vang vọng trong thiên địa, âm thanh truyền khắp khắp nơi, khiến tất cả thần ma chấn động.

Mộc Phàm nghe mà hai mắt lập loè.

“Tốt cho một tên Đế Tuấn, đoạt công sức của Thái Nhất, giờ đổi thành Thiên Đình Yêu tộc.”

Trong lòng Mộc Phàm tràn ngập sát khí, thật sự muốn lập tức đi giết chết đối phương, nhưng cảm nhận được uy hiếp đến từ Thiên Đạo nên từ bỏ.

Mộc Phàm cũng không ngu ngốc cho rằng bản thân lúc này có thể chống lại Thiên Đạo.

Hiện tại không giết được, kế tiếp hai Thiên Đình sẽ không chết không ngừng, chắc chắn phải có một phương bị huỷ diệt mới có thể kết thúc.

“Yêu tộc sao?”

Dao Trì, Huyền Nữ cùng đám tiên nữ kinh hãi không thôi, cảm nhận được yêu khí cuồn cuộn hội tụ.

“Rống...”

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh, thần ma, đột nhiên hướng tới Yêu đình, mỗi tên đều tản ra yêu khí khủng bố.

Yêu tộc xuất hiện, Thiên Đình của Đế Tuấn nhanh chóng lớn mạnh.

Điều này làm cho Mộc Phàm có chút khó chịu.

“Đế Tuấn, thủ đoạn rất tốt, để ngươi sớm hơn một bước rồi.”

Mộc Phàm thầm mắng, bị kẻ khác nhanh chân hơn nên tâm tình không tốt lắm.

“Bệ hạ, Đế Tuấn luyện chế chí bảo Tụ yêu kỳ, tụ tập vạn yêu, khai sáng Yêu đình, thế bất lưỡng lập với Thiên Đình chúng ta.”

Dao Trì lo lắng nói.

Thái Nhất đã chết giờ lại có thêm một tên Đế Tuấn càng nguy hiểm hơn.

“Không sao, Yêu tộc thôi, nếu hắn khai sáng Yêu tộc, vậy trẫm liền khai sáng một tộc, chém giết Yêu tộc.”

Vẻ mặt Mộc Phàm trở nên hung ác, ngươi khai sáng Yêu tộc, tốt lắm, lão tử liền khai sáng một tộc chuyên chém giết Yêu tộc các ngươi.

“Dao Trì, Tụ tiên kỳ của ngươi đâu?”

Hắn lập tức nhìn về phía Dao Trì, muốn lấy Tụ tiên kỳ.

Dao Trì nghe hỏi, không chút do dự lấy ra một lá cờ, đúng là Tụ tiên kỳ.

Bảo vật này là bảo vật mà Dao Trì vô tình có được, uy lực cũng không tệ lắm, nhưng kém hơn Tiên thiên chí bảo

Mộc Phàm quan sát Tụ tiên kỳ, đột nhiên lấy ra một luồng Tiên thiên căn nguyên, bắt đầu luyện chế lại Tụ tiên kỳ.

Đây là muốn luyện chế một kiện Tiên thiên chí bảo, muốn Tụ tiên kỳ tấn chức thành Tiên thiên chí bảo, lá cờ này sẽ tượng trưng cho Thiên Đình Tiên tộc

Keng keng keng...

Trong Lăng Tiêu điện phát ra từng tiếng leng keng, ánh sáng cường đại phóng tận trời, thậm chí đưa tới thiên phạt, thiên lôi vô tận đánh xuống.

Thiên Đạo không hy vọng loại bảo vật này xuất hiện, cũng xem như là một loại khảo nghiệm, Mộc Phàm không thèm để ý tới thiên phạt.

Hắn toàn tâm toàn ý rèn luyện Tụ tiên kỳ, dung nhập một luồng Tiên thiên căn nguyên, tạo thành một kiện Tiên thiên chí bảo, thành công lột xác dưới thiên phạt cuồn cuộn.

Ong!

Ngay sau đó Tụ tiên kỳ phát ra tiên quang vô tận, nháy mắt đánh tan thiên phạt, cờ bay phần phạt, hư không tan vỡ lộ ra một cổ tiên khí tinh thuần.

Thứ này đại biểu cho Thiên Đình Tiên tộc.

“Thiên địa có Yêu, Ma, Thần, Phật, có vạn tộc.”

Đột nhiên, giọng nói uy nghiêm của Mộc Phàm quanh quẩn trong thiên địa, lập tức kinh động vô số sinh linh.

“Trẫm khai sáng Thiên Đình, là chính thống duy nhất, Thiên Đạo luân hồi, có tiên.”

“Kẻ vượt qua thiên kiếp có thể phi thăng thành tiên, nhập Thiên Đình, khắc lục Tiên tịch, xếp hàng tiên ban, trở thành một thành viên của Tiên tộc, thọ cùng trời đất.”

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo ù ù chấn động, vô số quy tắc hội tụ, từng luồng căn nguyên Thiên Đạo rủ xuống Lăng Tiêu điện.

Trong khoảnh khắc, một hơi thở cường đại tràn ngập chư thiên, bóng dáng Thiên Đế phóng to, tản ra thiên uy, chí cao vô thượng.

Tiên tộc, chính thức được khai sáng.

Chương 494: Sắc phong: Đại đế

-

Rầm rầm...

Trên đại lục, mây đen cuồn cuộn, lôi đình đan xen giống như trận pháp.

Từng mảnh lôi vân hội tụ, ngưng kết ở nhiều chỗ, không ngừng có các sinh linh độ kiếp.

Hiển nhiên là có nhiều sinh linh nguyện ý độ kiếp phi thăng.

Đây là cơ hội gia nhập Thiên Đình trước nhất, tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Rất nhiều sinh linh đều dự cảm được thiên địa sắp biến động, tìm một chỗ dựa là chuyện cần phải làm.

Thiên Đình được sáng lập đầu tiên là lựa chọn hàng đầu.

Lúc này, trên không trung một sơn cốc sương khói mờ mịt, có lôi vân đen kịt ngưng tụ, thiên kiếp phủ xuống.

Ầm!

Đột nhiên, một tia sét bổ xuống, sương mù tán loạn, đánh trúng một khối Thần thạch trong sơn cốc, thần quang sáng chói.

Lại một tia sét đánh xuống, bề mặt Thần thạch xuất hiện vết nứt.

Cuối cùng có tiếng răng rắc vang lên, Thần thạch vỡ tan, từ bên trong có một bóng dáng phóng ra, bay lên trời vọt vào lôi vân.

Hắn vô cùng cường đại, sau khi trải qua chín chín tám mươi mốt lần thiên kiếp tẩy lễ đã lột xác thành hình người, đúc thành một bộ tiên thể cường đại.

“Ta tên Huyền Thiên, độ kiếp phi thăng, nguyện gia nhập Thiên Đình, phụ tá Thiên Đế.”

m thanh cao vút truyền khắp khắp nơi, bóng dáng cường đại băng ngang trời, phá vỡ sương mù hỗn độn bay vào Thiên giới.

Mới vừa tiến đến liền xuyên qua một cánh cửa, rơi vào Phi tiên trì.

“A?”

Huyền Thiên mới vừa bay vào Phi tiên trì, Mộc Phàm ngồi ở Lăng Tiêu điện liền phát giác, kinh ngạc nhìn.

“Hơi thở thật cường đại, mới vừa ra đời chính là cấp Hắc động.”

Hai mắt Mộc Phàm lóe sáng, nhìn bóng dáng uy vũ trong Phi tiên trì đang tiến hành lột xác.

Kẻ này vừa mới độ kiếp ra đời lại có thực lực cường đại, thiên phú cực cao, dĩ nhiên vượt xa Tiên thiên thần ma thông thường.

“Có tiềm lực, đáng giá bồi dưỡng.”

Mộc Phàm nở nụ cười, mặc kệ ngươi cường đại thế nào, tiềm lực ra sao, chỉ cần vào Phi tiên trì liền sẽ trung thành với Thiên Đế.

Dù sao Phi tiên trì không phải bảo vật bình thường, là bảo vật cấp Thiên Đạo. Trừ khi ngươi có thể vượt qua cấp Thiên Đạo, nếu không thì sau khi tiếp nhận Phi tiên trì cải tạo sẽ vĩnh viễn trung thành.

“Căn nguyên Thiên Đạo, tới.”

Mộc Phàm không keo kiệt, trực tiếp đánh ra một luồng căn nguyên Thiên Đạo để Huyền Thiên cải tạo kinh mạch, hoàn toàn thoát thai hoán cốt, tăng cường thực lực, tiềm lực của hắn.

Oanh!

Thiên giới bỗng nhiên chấn động, từng luồng sáng buông xuống, giống như chúc mừng một vị cường giả ra đời.

Kẻ đầu tiên thông qua Phi tiên trì cải tạo đã xuất hiện, dừng trước Nam thiên môn.

Toàn thân Huyền Thiên tản ra một hơi thở cường đại khiến Cự linh thần trấn thủ Nam thiên môn kiêng kị, cảm thấy nguy hiểm.

“Thiên Đế bệ hạ truyền ngươi yết kiến.”

Cự linh thần cắn răng nói, cả người cả thả lỏng, áp lực biến mất.

Huyền Thiên hơi hơi gật đầu, không rên một tiếng bước vào Nam thiên môn, đi theo tiên lộ vào tới Lăng Tiêu bảo điện.

“Tiểu tiên Huyền Thiên, bái kiến Thiên Đế bệ hạ.”

Hắn vừa tiến đến liền cung kính thi lễ với Mộc Phàm đang ngồi trên bảo toạ Thiên Đế.

“Miễn lễ.” Mộc Phàm mỉm cười giơ tay.

Hắn quan sát Huyền Thiên, dáng vẻ tuấn tú lịch sự, quanh thân có khí tràng cường đại, yêu ma tới gần đều sẽ bị đánh chết.

Huyền Thiên trải qua Phi tiên trì cải tạo, thực lực càng mạnh hơn, một chân bước vào cấp Giới chủ, chuẩn Giới chủ, nhưng chiến lực cực cao, có thể chiến đấu với sinh vật cấp Giới chủ thông thường.

Có một tồn tại cường đại thế này gia nhập, Mộc Phàm rất hài lòng.

“Trẫm, phong ngươi là Cửu thiên đãng ma thiên tôn, phong hào Huyền Thiên Chân Võ Đại Đế, tọa trấn Bắc thiên môn, ban một toà Chân Võ điện.”

Mộc Phàm đột nhiên mở miệng phong thưởng.

Lời vừa ra khỏi miệng, Thiên Đạo chấn động, toàn bộ quy tắc trong Thiên giới sôi trào, điềm lành chi khí tràn ngập ba ngàn dặm, chúc mừng sự xuất hiện của một vị Đại đế trong Thiên giới.

“Bái tạ Thiên Đế.”

Huyền Thiên cũng chính là Chân Võ Đại Đế lộ vẻ kích động.

Hắn không nghĩ tới mình vừa phi thăng thế mà được phong làm Đại đế của Thiên Đình, thân phận tôn quý, chỉ đứng sau Thiên Đế,

Thiên Hậu.

“Lui ra đi, ở một bên quan sát, lại có sinh linh phi thăng.”

Mộc Phàm mỉm cười nói.

Chân Võ Đại Đế nghe xong lui sang một bên, yên lặng quay đầu nhìn về phía Nam thiên môn, tiên quang lượn lờ, Phi tiên trì toả ánh sáng.

Lúc này, một ngôi sao màu tím trong hư không hỗn độn bị lôi vân bao phủ, sấm chớp giăng kín.

Ngôi sao này có màu tím tôn quý, cường đại, hấp dẫn sự chú ý của Mộc Phàm.

“Chẳng lẽ đây là...” Hắn kinh ngạc lẩm bẩm tự.

Chỉ thấy ngôi sao tím kia đột nhiên chấn động, ca ca ca vỡ tan, từ bên trong có một bóng dáng đi ra, khoác trường bào màu tím cực kỳ tôn quý.

“Ta tên Tử Vi, nguyện nhập Thiên Đình, phụ tá Thiên Đế khai sáng Thiên Đạo thịnh thế.”

Vừa dứt lời, Tử Vi bay lên cao.

Vù!

Hắn nhanh chóng bước vào Phi tiên trì tiếp nhận tiên lực tẩm bổ, được thoát thai hoán cốt một lần.

Oanh!

Thiên giới chấn động, có từng luồng sáng phủ xuống, tử khí đông lai, tường hòa chi khí phiêu tán ba ngàn dặm.

Lại một sinh linh cường đại tiến vào Thiên Đình, hấp dẫn sự chú ý của vô số thần ma, tất cả đều kinh hãi không thôi.

Nối tiếp Huyền Thiên, vị Tiên thiên thần ma thứ hai tự nguyện độ kiếp tiến vào Thiên Đình, trở thành một thành viên trong Tiên tộc.

“Tử Vi, bái kiến Thiên Đế.”

Tử Vi vừa vào điện liền ưu nhã hành lễ, cử chỉ tôn quý.

Hắn đứng ở nơi đó, giống như một vị Đế vương trời sinh, tôn quý vô song, Mộc Phàm cũng không nhịn được mà thầm khen ngợi, là một vị Tiên thiên thần ma khó lường.

“Miễn lễ.” Mộc Phàm gật đầu giơ tay, hắn nói: “Trẫm, phong ngươi là Bắc cực Tử Vi Đại Đế, chúng tinh chi chủ, thống lĩnh các hành tinh, tọa trấn Bắc cực Tử Vi tinh cung.”

Mộc Phàm trực tiếp sắc phong.

Ong!

Thiên Đạo chấn động, rủ xuống một luồng căn nguyên, Huyền hoàng chi khí rơi vào trên người Mộc Phàm, Tử Vi, Chân Võ, Thiên hậu Dao Trì.

Đây là Thiên Đạo ban tặng, đại biểu cho Thiên Đạo tán thành chuyện Mộc Phàm sắc phong.

Lúc này, hai mắt Chân Võ Đại Đế Huyền Thiên sáng quắc nhìn chằm chằm Tử Vi Đại Đế, khi hai ánh mắt tiếp xúc, trong lòng cả hai đều chấn động.

“Gặp qua Chân Võ Đại Đế.” Tử Vi mỉm cười chào hỏi.

Chân Võ Đại Đế hơi hơi đáp lễ: “Gặp qua Tử Vi Đại Đế.”

Hai người có địa vị tương đồng, nhưng thực lực Tử Vi Đại Đế lại cao hơn Chân Võ Đại Đế một chút.

Đã có hai vị Đại đế, còn thiếu hai vị trí nữa là đủ, đến lúc đó Thiên Đình sẽ có thể vận chuyển.

“Còn kém hai vị, hy vọng nhanh chóng xuất hiện nha.”

Mộc Phàm vừa nghĩ tới, ánh mắt tức khắc sáng ngời.

Hắn nhìn về một biển sấm sét ở phương xa, kiếp vân bao phủ,

không ngừng oanh kích một tấm Thần đồ.

“Ngao!”

“Rống!”

Thần đồ chấn động, bên trong vabg vọng tiếng rống giận chấn động vòm trời, lôi điện không ngừng đánh xuống, không ngừng bị hấp thu luyện hóa.

Phanh!

Đột nhiên, có một tiếng nổ vang lên, thiên kiếp tan rã, từ trong Thần đồ có một nam tử hùng vĩ bước ra, thần ma chi khí vờn quanh người.

“Ta tên Câu Trần, mang Vạn thần đồ gia nhập Thiên Đình, phụ tá Thiên Đế chấp chưởng vạn linh.”

Oanh!

Vừa dứt lời, nam tử này liền cưỡi Vạn thần đồ bước lên trời, trực tiếp rơi vào Phi tiên trì, tiến hành lột xác.

Thấy một màn thế này, Mộc Phàm âm thầm gật đầu, cảm thấy rất vui, vị đảm nhận vị trí quan trọng thứ ba ở Thiên Đình đã tới.

Rầm!

Không bao lâu, trải qua Phi tiên trì cải tạo kinh mạch, hơi thở Câu Trần thâm sâu hơn, đi từng bước vượt qua Nam thiên môn tiến vào Lăng Tiêu điện.

“Câu Trần, bái kiến Thiên Đế.”

Hắn vừa tới liền cung kính hành lễ, không chút cẩu thả, thậm chí mặt không cảm xúc, giống như ít khi nói cười.

“Miễn lễ.”

Mộc Phàm mỉm cười gật đầu, mở miệng nói: “Trẫm, phong ngươi là Phương tây thái cực Câu Trần Đại Đế, ban một toà Thái Cực

điện.”

“Tuân mệnh, tạ Thiên Đế bệ hạ.”

Câu Trần thi lễ rồi mới lui sang một bên.

Hắn hành lễ với Tử Vi, Chân Võ, hai vị Đại đế đáp lễ, xem như bước đầu nhận thức.

Dù sao còn phải làm việc chung trong tương lai, cần nhận biết lẫn nhau.

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ cùng chờ đợi, trong đại điện im ắng, Câu Trần, Tử Vi, Chân Võ đứng một bên, yên lặng nhìn Phi tiên trì bên ngoài Nam thiên môn.

Trong mắt ba vị Đại đế có vẻ tia tò mò, vị thứ tư, vị trí quan trọng cuối cùng trong Thiên Đình sẽ rơi vào trong tay ai đây.

Dưới Thiên Đế có Tứ ngự, Chân Võ, Tử Vi, Câu Trần ngang hàng nhau, chỉ còn thiếu một vị cuối cùng.

Oanh!

Phía nam trụ trời có một cổ Huyền hoàng mẫu khí xông thẳng lên trời, lay động Thiên giới, hơi thở không ngừng bao phủ thiên địa.

Thiên kiếp bao trùm cả vùng, mặt đất không ngừng chấn động, núi rừng run rẩy, thần ma khắp nơi xem mà tâm thần chấn động không thôi.

Ầm!

Ầm ầm ầm...

Sấm sét rậm rạp đánh xuống mặt đất, có thần ma nào đó đang độ kiếp, muốn phi thăng thành tiên.

Đây là một lựa chọn, thần ma vào Thiên giới, trở thành nhóm thần tiên đầu tiên, vừa là thần vừa là tiên.

“Tới.”

Tử Vi, Chân Võ, Câu Trần đồng thời chấn động, hai mắt sáng quắc nhìn thấy mặt đất tràn ngập Huyền hoàng chi khí.

Hơi thở đại địa lan tràn, nặng nề, cổ xưa, thê lương, làm lòng các sinh linh hướng về.

Oanh!

Mặt đất nứt ra, từ bên trong có một bóng dáng thướt tha bay lên, Huyền hoàng chi khí vờn quanh.

Nàng chịu tải Huyền hoàng mẫu khí dày nặng, bước thẳng lên trời, thiên kiếp cũng khó gây tổn thương, đảo mắt liền tới Phi tiên trì.

“Nàng là...” Trong mắt Mộc Phàm xuất hiện vẻ khó hiểu.

Không giống tưởng tượng của mình lắm, vị thứ tư dĩ nhiên là nữ, rất bất ngờ.

Tuy rằng bất ngờ nhưng nàng là vị thứ tư lên Thiên Đình, tự nhiên là thiên tuyển, Thiên Đạo thừa nhận còn có thể có sai sao?

Trừ khi Thiên Đạo muốn tự vả mặt nó.

Oanh!

Không lâu sau, Phi tiên trì chấn động, từ bên trong trào ra một cổ Huyền hoàng chi khí, một bóng dáng thướt tha chậm rãi đi tới.

“Hậu Thổ, bái kiến Thiên Đế.”

Nàng thi lễ, thanh âm trong trẻo kỳ ảo nhưng lại mang theo sự dày nặng hùng vĩ như Đại địa chi mẫu.

“Hậu Thổ?”

Mộc Phàm nheo mắt, kinh ngạc quan sát nữ tiên trước mắt, nàng là một vị Tiên thiên thần linh.

Không nghĩ tới lại là Hậu Thổ.

Chương 495: Thiên binh Thiên tướng

Trong đại điện, Hậu Thổ thướt tha đứng ở nơi đó, cả người tràn ngập Huyền hoàng chi khí, những kẻ khác không nhìn thấy gương mặt của nàng.

Nhưng khi đứng trước mặt Thiên Đế, nàng không che giấu mà là để lộ ra.

Mộc Phàm quan sát Hậu Thổ, Dao Trì căng thẳng khi thấy được gương mặt của Hậu Thổ, lại thấy Thiên Đế đang quan sát, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác ê ẩm.

“Truyền lệnh trẫm, phong ngươi là Hậu Thổ Hoàng Chỉ, tôn xưng Đại địa chi mẫu, chưởng quản âm dương, dựng dục vạn vật, ban một tòa Hậu Thổ thần điện.”

Mộc Phàm liền sắc phong.

Tuy rằng bất ngờ vì sự xuất hiện của nàng, nhưng đã tới thì liền sắc phong.

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo lại chấn động, quy tắc sôi trào, Huyền hoàng chi khí mênh mông cuồn cuộn ba ngàn dặm.

Giờ khắc này, căn nguyên Thiên Đạo, công đức mênh mông cuồn cuộn tràn xuống Thiên giới, từng cột sáng kinh động thần ma khắp nơi.

Vô số thần ma khiếp sợ, khó hiểu, hâm mộ, thậm chí ghen ghét khi nhìn thấy căn nguyên Thiên Đạo cùng ánh sáng công đức.

“Thiên Đế!”

Đông Thiên Đình, trong Yêu hoàng điện, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm nhìn về phía Thiên Đình, nơi đó được căn nguyên vô tận rót xuống, quả thực làm kẻ khác tức chết.

Đế Tuấn ghen ghét nhưng không làm được gì cả, Mộc Phàm đã đi trước một bước, sắc phong Tứ ngự, hoàn thiện Thiên Đình, Thiên Đình bắt đầu vận chuyển.

Đây là thúc đẩy Thiên Đạo tiến hóa cho nên được rất nhiều chỗ tốt.

“Truyền lệnh khắp nơi, bổn hoàng sẽ tự mình đi Hỗn độn thiên hải mời Côn bằng gia nhập Yêu tộc, làm Vạn yêu chi sư, thiết lập tứ Đại yêu thần, mười Đại yêu thánh thống lĩnh vạn yêu, thảo phạt Thiên Đình.”

Đế Tuấn ra một quyết định kinh người, muốn đi Hỗn độn thiên hải mời Côn bằng đảm nhiệm Yêu tộc yêu sư, còn muốn thiết lập tứ Đại yêu thần, mười Đại yêu thánh.

Mục đích chính là hấp dẫn các tiên thiên thần ma đầu nhập vào hắn, tổ kiến thế lực cường đại hơn rồi tiến công Thiên Đình.

“Thiên Đình, Thiên Đế đáng chết.”

Ở Thiên đường tràn ngập thánh quang, có một đám thiên sứ bay lượn.

Trong một cung điện, Thượng đế mang vẻ mặt âm trầm ngồi trên ngai, bên dưới là một đám thiên sứ vô cùng thánh khiết, hơi thở cường đại.

Cũng không biết gia hỏa này dùng biện pháp gì mà sáng tạo ra Thiên sứ tộc, hơn nữa số lượng khá khổng lồ.

“Thiên Đế, ngươi chờ đó.”

Thượng đế hận Mộc Phàm thấu xương, tất nhiên phải nghĩ cách báo thù rửa hận.

Cùng lúc đó, ở Tây Thiên Phật quang mênh mông, có vô số Phật đà đang đứng.

Những Phật đà này đều có hơi thở cường đại.

Bọn họ vốn là những Tiên thiên sinh linh cường đại, đều có thần

thông, lại bị Cổ Phật trực tiếp độ hóa thành Phật.

“A Di Đà phật, Thiên Đình, Thiên Đế, xem ra đại chiến sắp nổi lên.”

Cổ Phật yên lặng nhìn hướng Thiên Đình, Thiên Đình chiếm địa vị chính thống, ở trên trụ trời, cao cao tại thượng.

Thế lực khắp nơi đều yên lặng chú ý Thiên Đình, động tác của Thiên Đế tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của vô số thần ma.

Lúc này, Thiên Đình nhận được một lượng lớn căn nguyên, một bộ phận lớn rơi vào cơ thể Mộc Phàm, một bộ phận rơi vào cơ thể Hậu Thổ.

Còn lại rơi vào Thiên hậu, Tử Vi, Câu Trần, Chân Võ, Hình Thiên, Cự linh thần hấp thu.

Thiên Đình xem như bước đầu vận chuyển, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

“Bệ hạ, Thiên Đình không thể không binh không tướng, khẩn cầu bệ hạ chiếu lệnh chúng sinh chư thiên tiến vào Thiên Đình, lớn mạnh Thiên Đình chúng ta.”

Lúc này, Chân Võ Đại Đế vừa mới đạt được căn nguyên Thiên Đạo lập tức đứng ra.

“Đúng vậy, chúng thần khẩn cầu bệ hạ chiếu lệnh chư thiên, thu thập chúng sinh.”

Tử Vi, Câu Trần, Hậu Thổ lần lượt đứng ra, muốn Thiên Đế hạ lệnh thu thập chúng sinh vào Thiên Đình.

Thân là chủ nhân Thiên Đình, Thiên Đế đại biểu cho Thiên Đạo.

Lời hắn nói chính là lời Thiên Đạo, kẻ nào không nghe chính là đối nghịch Thiên Đạo, đại nghịch bất đạo, không bị Thiên Đạo tiêu diệt mới là lạ.

Đương nhiên, các thế lực được Thiên Đạo thừa nhận thì khác.

“Chuẩn!”

Mộc Phàm suy nghĩ một chút rồi chuẩn tấu.

Hắn nói xong nâng một tay lên, khắc họa một tấm chiếu lệnh trong hư không, ẩn chứa chân ý Thiên Đạo, thiên uy mênh mông cuồn cuộn.

“Lệnh, Thiên Đình thu thập trăm vạn Thiên binh, ba trăm sáu mươi Thiên tướng.”

Nói xong, Mộc Phàm trực tiếp ném chiếu lệnh bay ra ngoài, phút chốc liền hóa thành một lực lượng vô hình rơi vào trên người các sinh linh.

Gần như tất cả các sinh linh, thần ma đều nghe thấy.

Đây là chiếu lệnh đến từ Thiên Đế chí cao vô thượng trên Thiên Đình, nếu là không vâng theo, tương đương với phản nghịch, đối nghịch Thiên Đạo.

Biện pháp duy nhất chính là gia nhập Thiên Đình hoặc gia nhập Yêu tộc, gia nhập vào thế lực khác.

Như vậy mới không bị Thiên Đạo coi là nghịch thiên, trực tiếp mạt sát.

Mỗi lời nói, hành động của Thiên Đế đều đại diện cho Thiên Đạo.

“Gia nhập Thiên Đình sao?”

Chiếu lệnh được ban ra, các sinh linh đều sôi trào.

“Có lẽ gia nhập Thiên Đình sẽ nhận được cơ duyên cũng không chừng.”

Trong hư không hắc ám có một bóng dáng chậm rãi đi ra, cầm một cây ma thương, cất bước bay lên trời, hướng tới Thiên giới.

Đây là muốn xuyên qua thiên kiếp, tiến vào Phi tiên trì, sau đó nhập Thiên Đình.

Rầm rầm...

Rất nhiều sinh linh chen chúc gia nhập, nhìn thấy Tử Vi cùng các thần ma khác có được chỗ tốt to lớn như thế, tự nhiên không nhịn được.

Chỉ trong nháy mắt, liền có mấy chục vạn Tiên thiên sinh linh toát ra, mặc kệ là sinh linh gì, chỉ cần vượt qua thiên kiếp tiến vào Phi tiên trì, liền trở thành Thiên binh Thiên tướng, trở thành một thành một thành viên Tiên tộc.

Càng lúc càng nhiều sinh linh không nhịn được, một ít sinh linh không cách nào tu luyện, không có phương pháp tu luyện chỉ có thể lựa chọn một phương.

Chúng nó không giống Tiên thiên thần ma thông thường có được lực lượng cường đại, phương pháp tu luyện của bản thân.

Phần lớn Tiên thiên sinh linh vừa ra đời đều nhỏ yếu, không có phương pháp tu luyện, cũng không có kẻ nào truyền bá phương pháp tu luyện.

Trước đó Mộc Phàm đã truyền Thiên thư, bên trong cất giấu hàng vạn tiên pháp, có một ít sinh linh có thể lĩnh ngộ được phương pháp tu luyện từ đó.

Đây mới là nguyên nhân bọn chúng nguyện ý lựa chọn Thiên Đế, phương pháp tu luyện rất trân quý, bởi vì không có ai truyền ra cả.

Ong ong ong...

Phi tiên trì không ngừng chấn động, tản ra tiên quang vô tận, các sinh linh không cách nào tu luyện lần lượt được cải tạo, lột xác thành Thiên binh, có một ít cường đại hơn trực tiếp trở thành Thiên tướng.

Mộc Phàm ngồi trong Lăng Tiêu điện, yên lặng nhìn Phi tiên trì, quan sát một đám sinh linh mạnh yếu khác nhau.

Hắn muốn chọn lựa một ít mầm tốt để bồi dưỡng, có lẽ tương lai có thể trưởng thành đến cấp độ cao, đảm đương một phía, trở thành đá tảng của Thiên Đình.

Đừng tưởng rằng thiên phú của Tiên thiên sinh linh rất tốt, thật ra không phải, phần lớn tu luyện đều khó khăn, huống chi đang trong thời kỳ không có phương pháp tu luyện.

Những sinh linh này chỉ có thể dựa vào bản năng hấp thu linh khí thiên địa tăng lên từng chút một, một quá trình tương đối dài lâu.

Nói không chừng hấp thu một trăm, một vạn năm sẽ đạt tới cấp bậc như các thần ma.

Nhưng bọn chúng có thể chờ cho đến lúc đó sao, nói không chừng ngày nào đó đã bị thần ma cường đại khác nuốt mất rồi, dù sao khắp nơi đều có nguy hiểm.

Đặc biệt là có một ít sinh linh chuyên cắn nuốt các sinh linh khác để tiến hóa, vô cùng tàn bạo.

Hiện tại, Thiên Đế khai sáng Tiên tộc, chỉ cần thông qua Phi tiên trì là có thể gia nhập Tiên tộc, một bước lên trời.

Có sinh linh trực tiếp trở thành cấp Hắc động, làm Thiên tướng.

Phần lớn sau khi được Phi tiên trì cải tạo sẽ thoát thai hoán cốt, thực lực trên dưới cấp Thần thoại, có thể xem như Thiên binh thông thường.

Càng lúc càng có nhiều Thiên binh, rậm rạp, trên thân mỗi tên đều có một tầng tiên quang, Mộc Phàm trực tiếp đánh ra một luồng căn nguyên Thiên Đạo, hóa thành vô số Tiên giáp, Tiên thương.

Đây là trang phục của Thiên binh.

Còn Thiên tướng thì cao hơn một bậc, binh khí được tăng cường, thăng cấp một chút.

Trong một ngày, Phi tiên trì đã cải tạo thành công một trăm vạn Thiên binh, ba trăm sáu mươi Thiên tướng cấp Hắc động thông thường.

Trăm vạn Thiên binh có thực lực cao thấp không đồng đều, phần lớn ở cấp Thần thoại và cấp Siêu thần, cũng có không ít cấp Diệt tinh.

Ba trăm sáu mươi Thiên tướng cấp Hắc động Thiên xem như là tiểu thống lĩnh, làm phó soái chủ soái cũng không tồi.

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, một ngày liền tạo ra trăm vạn Thiên binh, vẫn còn một lượng lớn sinh linh đang tiếp nhận cải tạo.

Trong tương lai, những Thiên binh Thiên tướng này sẽ là đội quân bất tử của Thiên Đình, sau khi chết trận sẽ được Phi tiên trì dựng dục lại.

Đây là năng lực kinh người nhất của Phi tiên trì, tuy rằng Thiên binh Thiên tướng thông qua Phi tiên trì không thể trưởng thành nữa nhưng lại có khả năng bất tử.

Mộc Phàm cảm thấy đây là một chuyện tốt.

Đương nhiên, muốn sống lại cũng cần trả giá, cần tiêu hao căn nguyên Thiên Đạo, nhiều ít phụ thuộc vào cấp độ của kẻ cần sống lại.

“Bên trong còn hơn mười tên có hơi thở cường đại, thiên phú không tồi.”

Mộc Phàm nhìn Phi tiên trì, phát hiện không ít mầm tốt, liền rót vào một luồng căn nguyên Thiên Đạo, bắt đầu bồi dưỡng những mầm mống này.

Một kẻ trong đó tay cầm ma thương, hơi thở lạnh lẽo, một tên khác có tiên kiếm vây quanh, tràn ngập sát khí.

Đều là một vài sinh linh hoặc là thần ma có thiên phú cực tốt, hiện tại lột xác thành tiên thì thực lực sẽ càng cường đại hơn.

“Mười tám Thiên tướng nửa bước Giới chủ, không tồi.”

Mộc Phàm gật gật đầu.

Tổng cộng mười tám Thiên tướng có cơ hội đột phá tới cấp Giới chủ, chỉ cần bồi dưỡng thêm là có thể thành Giới chủ, một mình đảm đương một phía.

Keng keng!

Mười tám Thiên tướng cường đại nhất nhanh chóng trình diện.

“Bái kiến Thiên Đế!”

“Bệ hạ thánh thọ vô cương!”

Trăm vạn Thiên binh Thiên tướng đồng thời lễ bái, âm thanh vang vọng cửu thiên, Thiên Đạo cũng chấn động, giáng xuống vô số luồng sáng.

Cùng lúc đó, một cổ căn nguyên Thiên Đạo bàng bạc rủ xuống, tám phần rơi vào cơ thể Mộc Phàm, còn hai phần rơi vào tất cả sinh linh trong Thiên Đình.

Rầm rầm...

Giờ khắc này, Thiên Đình tản ra năm hơi thở cường đại, đầu tiên là Thiên hậu Dao Trì, tiếp theo là Tử Vi, Chân Võ, Câu Trần, Hậu Thổ đều đột phá bước vào cấp Giới chủ.

Đến đây, cơ cấu Thiên Đình đã hoàn thiện, trăm vạn Thiên binh Thiên tướng trấn thủ Thiên giới, trong lúc nhất thời, sĩ khí cực thịnh, sát khí bao phủ toàn bộ thiên địa.

Chương 496: Thảo phạt m dương hoàng triều

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Mộc Phàm ngồi trên bảo toạ Thiên Đế, tản ra hơi thở khủng bố làm tất cả kẻ có mặt trong đại điện đều cảm nhận được áp bách mãnh liệt.

Từng luồng căn nguyên Thiên Đạo dũng mãnh tiến vào cơ thể, hơi thở của Mộc Phàm càng cường đại hơn, sắp thành tựu cấp Thiên chủ.

Nhưng còn kém chút gì đó để đột phá thành cấp Thiên chủ.

Mộc Phàm thu liễm hơi thở, quét mắt nhìn xuống.

“Hệ thống, hiện tại ta còn bao nhiêu căn nguyên Thiên Đạo?”

Thiên Đình đã bước đầu vận chuyển, là Thiên Đế nên hắn đạt được một lượng lớn căn nguyên Thiên Đạo, hơn nữa còn cuồn cuộn không ngừng.

“Ký chủ, hiện tại lượng căn nguyên Thiên Đạo ngươi có trị giá chín triệu tỷ, mỗi ngày có thể được một lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá một trăm tỷ, có thể nạp để đột phá cấp Thiên chủ.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm nghe mà hai mắt lập loè, rất động tâm, nhưng suy nghĩ rồi vẫn không nạp để đột phá, dù sao bây giờ cũng không gấp.

Huống hồ hắn còn muốn tích góp để xuyên trở về đây, không thể ở chỗ này hai mươi tỷ năm được.

Hai mươi tỷ năm nha, nghĩ thôi đã khiến cho người ta tuyệt vọng, Mộc Phàm chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình sẽ trải qua hai mươi tỷ năm, chờ đến thời đại sau.

“Hệ thống, đột phá cấp Thiên chủ cần điều kiện gì, vì sao ta lại bị dừng ở mức này?”

Mộc Phàm dò hỏi một vấn đề khác, nạp tiền không bằng thỉnh giáo hệ thống.

Quả nhiên, hệ thống đáp lại: “Sở dĩ ngươi dừng ở mức này là vì đột phá cấp Thiên chủ cần thay đổi thân thể và máu hiện tại.”

“Đùa gì vậy?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Thay máu, đổi thân thể sao?

Hệ thống nói tiếp: “Không sai, ký chủ cần đổi máu, bỏ đi cơ thể cũ, ngươi tu luyện Thiên Đế kinh nên cách mười vạn năm sẽ đổi máu, lột xác một lần, sau khi lột xác, đổi máu bốn mươi chín lần thì sẽ bước vào cấp Thiên chủ.”

“Hơn nữa một khi ngươi đột phá, chính là vô địch đồng cấp, có thể hành hung đại lão cấp Vũ trụ.”

Mộc Phàm vừa nghe xong, vẻ mặt kinh hãi, mẹ nó, mười vạn năm đổi máu một lần.

Vậy Thiên Đế huyết trước đó mình lấy được là của chính mình.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, nghĩ tới chữ trong bảo khố của Thiên Đế, còn có chữ trên hồ máu trong Thiên Đế cung, không phải là chính mình để lại sao?

“Thì ra lão Thiên Đế khốn nạn kia chính là ta.” Mộc Phàm dở khóc dở cười.

Tự mình hố mình, thật là vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Ngay sau đó nghĩ tới chuyện gì đó liền hỏi: “Hệ thống, ta đây nạp tiền đột phá thì như thế nào?”

Mộc Phàm lập tức dò hỏi vấn đề này, cần phải biết rõ ràng.

“Nạp tiền trực tiếp đột phá cũng có thể khiến ngươi vô địch, ký chủ có thể nạp tiền để tiến hành lột xác, thay máu, một lần mười tỷ.”

“Ký ký chủ nạp đến lần thứ năm mươi, thay máu lột xác lần thứ

năm mươi, cắn nuốt từng cơ thể cũ sẽ trở nên vô địch, có thể hành hung Thiên Đạo."

Hệ thống nói một loạt làm Mộc Phàm ngơ ngác, sao lại nói khác rồi.

Ngay sau đó hắn cảm thấy khó hiểu, nói: "Câu trước ngươi nói thay máu lột xác bốn mươi chín lần, vì sao hiện tại nạp tiền thì có thể tới năm mươi lần?"

"Đại diễn năm mươi, Thiên diễn bốn chín, ký chủ tự lột xác thì chỉ có thể diễn hóa đến lần thứ bốn mươi chín là cực hạn, Thiên Đạo không cho phép vượt qua, nhưng nạp tiền thí khác, trực tiếp lột xác tới lần thứ năm mươi, phù hợp đại đạo, tự nhiên sẽ vô địch."

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Quả nhiên còn giấu nha, tự mình lột xác với nạp tiền lột xác quả thực chính là hai cấp độ.

"Hệ thống, ngươi ép ta lựa chọn sao." Mặt Mộc Phàm đột nhiên đen như đáy nồi.

Rõ ràng hệ thống muốn nói là nạp tiền cường đại hơn, nếu không nạp mà tự tu luyện lột xác thì cần đi từng bước, mười vạn năm thay máu, lột xác một lần.

Muốn hoàn thành toàn bộ thì cần trải qua năm trăm vạn năm, cảm giác quá lâu.

Mộc Phàm suy nghĩ, nếu tự ta mình lột thể thay máu bốn mươi chín lần, một lần cuối cùng nạp tiền có phải tốt hơn hay không?

Dù sao không có vấn đề mà nạp tiền không giải quyết được.

Năm trăm vạn năm so với hai mươi tỷ năm, quả thực không đáng nhắc tới nha.

Nghĩ xong, Mộc Phàm nói: "Hệ thống, ta quyết định chờ năm trăm vạn năm, dựa theo ngươi nói thì một ngày làm Thiên Đế ta sẽ nhận được căn nguyên trị giá một trăm triệu, sau năm trăm vạn năm hẳn là sẽ tích cóp đủ tiền, đánh nát vũ trụ cùng Thiên Đạo cũng không

thành vấn đề.”

Càng nghĩ càng cảm thấy tuyệt, Mộc Phàm không nén được sự hưng phấn.

Làm Thiên Đế năm trăm vạn năm để tích cóp tiền bạc, thuận tiện mười vạn năm thay máu lột xác một lần, tương đối trọn vẹn nha.

“Cứ vậy đi.” Mộc Phàm đưa ra quyết định.

Có vẻ hắn đã giao lưu với hệ thống một lúc lâu nhưng thời gian thật sự trôi qua chỉ là trong chớp mắt.

Mộc Phàm nhìn về một đám Thiên binh Thiên tướng trước mắt, đã được trang bị đầy đủ binh giáp.

Trăm vạn Thiên binh, ba trăm sáu mươi Thiên tướng cấp Hắc động, mười tám thiên tướng nửa bước Giới chủ, tứ phương đại đế, Chiến thần Thiên Đình Hình Thiên.

Lực lượng thế này đã đủ để mở rộng lãnh thổ, chinh phạt các thế lực khác.

“Hình Thiên ở đâu!”

Mộc Phàm lên tiếng, liền thấy một hán tử cường tráng bước ra.

“Có mạt tướng!”

Hình Thiên vừa ra, quỳ một gối, vẻ mặt nghiêm túc.

Mộc Phàm nhìn hắn, hạ lệnh: “Trẫm lệnh ngươi lĩnh mười vạn Thiên binh, mười tên Thiên tướng chinh phạt m dương hoàng triều, chém giết kẻ không phù hợp quy tắc.”

“Tuân lệnh!”

Hình Thiên lĩnh mệnh, đứng dậy, tiếp nhận một tấm Thiên Đế lệnh.

Thứ này là có thể điều động mười vạn Thiên binh Thiên tướng, đương nhiên Mộc Phàm là Thiên Đế thì không cần dùng, các Thiên

tướng cùng những thành viên khác trong Thiên Đình muốn điều động Thiên binh Thiên tướng cần phải có Thiên Đế lệnh.

Hơn nữa một tấm có thể điều động mười vạn Thiên binh Thiên tướng, không thể nhiều hơn.

“Chúng tướng sĩ, Thiên Đế có lệnh, theo bổn tọa chinh phạt m dương hoàng triều, chém giết kẻ không phù hợp quy tắc.”

Hình Thiên giơ cao Thiên đế lệnh, hiệu lệnh mười vạn Thiên binh Thiên tướng, mênh mông cuồn cuộn xuyên qua Nam thiên môn, hạ giới chinh phạt m dương hoàng triều.

Đây là cuộc chinh phạt đầu tiên của Thiên Đình, phái Chiến thần Hình Thiên cùng mười vạn Thiên binh Thiên tướng.

Ầm!

Thiên địa chấn động, động tĩnh này tự nhiên không thể tránh khỏi sự chú ý của các thần ma cùng thế lực khác.

Mười vạn Thiên binh Thiên tướng bay khỏi Thiên giới lập tức gây chấn động, Thiên Đình trực tiếp khai chiến.

“Thiên Đình, muốn ra tay sao?”

“Nhìn phương hướng này, hình như là m dương hoàng triều của m dương lão ma.”

Không ít thần ma kinh hãi phát hiện mục tiêu thứ nhất của Thiên Đình thế mà là thế lực do m dương lão ma sáng lập.

Gia hỏa này đoạt không ít căn nguyên Thiên Đạo, giết hắn, phá hủy m dương hoàng triều sẽ đoạt được hết.

“Thiên Đình đáng chết.”

Ở m dương hoàng triều, trong hoàng cung, m dương lão ma khoác hoàng bào phẫn nộ rít gào, một đám thuộc hạ bên dưới thấp thỏm lo âu.

Bọn chúng không dám đối kháng Thiên Đình, hai bên không cùng

một cấp bậc.

Truyền lệnh của bổn hoàng, tập trung trăm vạn đại quân Hoàng triều, bổn hoàng muốn phá hủy uy phong của Thiên Đình."

m dương lão ma cũng tàn nhẫn quả quyết, trực tiếp hạ lệnh, muốn đột kích mười vạn tướng sĩ Thiên Đình.

Oanh!

Phía dưới có mười mấy thần ma cường đại, mấy chục Tiên thiên sinh linh không yếu, một đám sôi nổi tập trung lực lượng của m dương hoàng triều.

Thủ đoạn của m dương lão ma không tệ, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, tập trung được một lượng lớn thần ma cùng sinh linh.

Hắn tập trung được một đại quân trăm vạn, đông nghịt, ma khí cuồn cuộn, sát khí tận trời, giằng co cùng mười vạn Thiên binh Thiên tướng.

"Thiên Đình là chính thống, thay lời Thiên Đạo, chúng sinh phải nghe lệnh."

"Thiên Đế thương hại, tha chúng sinh vô tội, các ngươi bị m dương lão ma lừa dối lợi dụng, nếu buông vũ khí đầu hàng sẽ không bị giết, kẻ phản kháng, giết không tha."

Hình Thiên nhìn đại quân trăm vạn trước mắt, vẻ mặt trấn định, nói ra lời như vậy.

Lời này lập tức gây oanh động, đại quân bắt đầu rối loạn.

Rất nhiều sinh linh vốn đã có chút sợ hãi, hiện tại mới biết Thiên Đình là chính thống, m dương lão ma chỉ đánh cắp quyền hành Thiên Đạo mà thôi.

Không phải chính thống thì không thể hiệu lệnh chúng sinh, cho nên m dương hoàng triều chính là một thế lực không phục Thiên Đình quản giáo, cần phải san bằng.

"Tiểu bối, chớ làm càn!"

Một tiếng quát to khiến tất cả thần ma, sinh linh giật mình.

Chỉ thấy m dương lão ma khoác m dương hoàng bào đi ra, quanh âm thân có m dương nhị khí, hơi thở lạnh lạnh lẽo, vô cùng cường đại, dĩ nhiên đã sớm đột phá cấp Giới chủ.

“Ngươi là ai, bổn hoàng không giết hạng người vô danh?” m dương lão ma lộ vẻ dữ tợn, nhìn chằm chằm Hình Thiên.

Nhìn m dương lão ma, Hình Thiên lạnh nhạt mở miệng nói: “Bổn tọa là Chiến thần do Thiên Đế sắc phong, bè lũ phản nghịch các ngươi trái với Thiên quy, phạm vào tội chết.”

“Truyền lệnh, giết!”

Chỉ thấy Hình Thiên nâng rìu, hét to, dẫn đầu vọt tới, bổ một rìu về phía m dương lão ma.

“Tìm chết, nếu Thiên Đế đích thân đến thì bổn hoàng còn sợ hãi ba phần, một tên như ngươi mà dám dõng dạc.”

m dương lão ma nổi giận, ngưng tụ m dương nhị khí đánh tới.

Ầm!

Một rìu bổ xuống, hai cổ lực lượng cường đại va chạm nổ mạnh, đánh bay nhiều sinh linh chung quanh.

Trăm vạn đại quân của m dương hoàng rời rạc không chịu nổi một kích, Thiên binh Thiên tướng của Thiên Đình thông qua Phi tiên trì cải tạo đã trở nên khác biệt.

Bọn họ như một chỉnh thể, lực lượng bộc phát kinh thiên động địa, chỉ trong nháy mắt liền đánh xuyên trăm vạn đại quân của m dương lão ma.

Oanh, rầm rầm...

“Giết giết giết!”

Hình Thiên rống to, thân hình đột nhiên phóng lớn, vung rìu đánh đến tâm thần m dương lão ma run rẩy, kinh hãi muốn chết.

Gia hỏa này cường đại vượt xa tưởng tượng, có thể khiến hắn liên tiếp bại lui.

Phải biết rằng hắn chính là m dương lão ma, thuộc nhóm thần ma đầu tiên trong vũ trụ, khai sáng m dương hoàng triều, cướp được không ít căn nguyên Thiên Đạo, tu vi đã nửa bước Thiên chủ.

Nhưng đối mặt với Hình Thiên vẫn rơi vào thế hạ phong, khổ không tả nổi, toàn thân đau nhức khiến hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Một tên Chiến thần của Thiên Đình mà cường đại như thế này rồi, Thiên Đế đã cường đại đến mức nào?

“Không tốt, m dương lão ma sắp bại.”

“Sao có thể!”

Trận chiến này kinh động khắp nơi, Thượng đế, Yêu đình, Càn khôn lão tổ, Long tộc, Kỳ lân tộc, Phượng tộc đều đang chú ý.

m dương lão ma dĩ nhiên bị Hình Thiên đánh đến liên tục bại lui, dáng vẻ chật vật.

Bọn họ biết m dương lão ma sắp bại rồi.

Chương 497: Diệt m dương, trảm Càn khôn

Phanh!

Hư không vỡ nát, một bóng dáng chật vật ngã xuống.

Đó là m dương lão ma, hắn bị Hình Thiên đánh rơi xuống, toàn thân không ngừng đổ máu, dáng vẻ thê thảm, chấn trụ rất nhiều thần ma.

“A... Bổn hoàng không tin.”

m dương lão ma rít gào, kinh giận không thôi, mình lại bị một tên Chiến thần của Thiên Đình đánh bại.

“Giết!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, Hình Thiên từ trên trời giáng xuống, một rìu bổ vào đầu m dương lão ma.

Lực lượng cường đại cùng lưỡi rìu sắc bén nháy mắt bổ đôi thuẫn m dương nhị khí, đánh m dương nhị khí đồ bay ra ngoài.

“Không...” m dương lão ma hoảng sợ kêu to.

Mắt thấy một rìu sắp bổ vào đầu hắn, một khi bị bổ trúng chắc chắn sẽ chết thảm.

Hình Thiên là Chiến thần của Thiên Đình, địa vị ngang với Tứ ngự, thực lực vô cùng mạnh mẽ, được Mộc Phàm coi trọng.

Cũng nhận được căn nguyên Thiên Đạo nên thực lực gia tăng nhiều, chiến lực hiện tại rất khủng bố, vừa giao chiến đã áp chế m dương lão ma.

Keng!

Một luồng thần quang bắn tới, bắn vào rìu của Hình Thiên, lực lượng cường đại làm hắn lui một bước, m dương lão ma thoát

được.

“Kẻ nào, dám can đảm ngăn trở Thiên Đình chinh phạt?”

Hình Thiên rít gào, chiến ý tận trời, thuẫn rìu chắn ngang, hai mắt sáng quắc nhìn về phía bên kia, nơi đó tới một tên thần ma cường đại.

“Càn khôn, cuối cùng ngươi cũng tới.”

m dương lão ma thở dài nhẹ nhõm, nhanh chóng lui về phía sau.

Kẻ tới đúng là Càn khôn lão tổ, sải bước đi tới, đứng bên cạnh m dương lão ma, cả hai giằng co với Hình Thiên.

"Tới trễ chút thì ngươi chết rồi.” Sắc mặt Càn khôn lão tổ nghiêm túc.

Hắn nhìn chằm chằm Hình Thiên, cảnh giác nói: “Người này là Chiến thần Thiên Đình sao? Tên Hình Thiên, là tên Chiến thần đầu tiên mà Thiên Đế thu phục.”

“Mặc kệ Chiến thần gì, cùng nhau lên, xử lý hắn.”

m dương lão ma tức điên, hắn tự cho là bản thân có thể so với Thiên Đế, Yêu hoàng, Thượng đế, Cổ Phật, không nghĩ tới lại bị một Chiến thần nho nhỏ của đối phương đánh bại.

Còn suýt chết nữa, nếu không phải Càn khôn lão tổ tới kịp, có khả năng đã chết rồi.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, ở phương xa có một lượng lớn thần ma xuất hiện, lên tới trăm vạn tên, là đội quân của Càn khôn lão tổ.

Thế lực của hai thần ma liên thủ.

Đại quân khoảng hai trăm vạn thần ma, mênh mông cuồn cuộn làm mười vạn Thiên binh Thiên tướng cảm thấy áp lực, tình huống không ổn.

“Bệ hạ, một mình Hình Thiên không cách nào đối kháng hai quân đoàn thần ma.”

Lúc này, Chân Võ Đại đế đứng ra.

Hắn nói: “Thần nguyện đi chi viện Hình Thiên.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nhìn hình ảnh chiến trường, Hình Thiên lấy một địch hai cũng không có vấn đề gì, nhưng mười vạn Thiên binh Thiên tướng có vẻ không đủ.

“Chuẩn tấu, ngươi suất lĩnh mười vạn Thiên binh Thiên tướng, chi viện Hình Thiên, kẻ không phù hợp quy tắc, giết không tha.”

Trầm ngâm một chút, Mộc Phàm mở miệng hạ lệnh.

“Tuân lệnh!”

Chân Võ vui mừng, lập tức tiếp nhận Thiên Đế lệnh, bái tạ rồi xoay người rời đi.

Hắn mang theo mười vạn Thiên binh Thiên tướng hạ giới chi viện Hình Thiên, chuẩn bị giết sạch hai thế lực kia.

Oanh!

Thiên giới chấn động, mười vạn Thiên binh Thiên tướng tràn ra khỏi Nam thiên môn, dẫn đầu là Chân Võ Đại đế, hắn cầm một thanh kiếm gãy trong tay, sát khí bốc tận trời.

Trong Lăng Tiêu điện, ba vị còn lại nhìn Chân Võ Đại đế suất lĩnh Thiên binh Thiên tướng hạ giới đều lộ vẻ hâm mộ, chậm hơn một bước rồi.

Lúc này, hai trăm vạn quân của hai thế lực đã tập trung, vây quanh nhóm Thiên binh Thiên tướng mà Hình Thiên dẫn đến.

“Ha ha ha, Hình Thiên, lần này xem ngươi đối phó chúng ta như thế nào.”

m dương lão ma đắc ý cười to.

Nhưng sắc mặt Càn khôn sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn ngẩng đầu nhìn, thấy có thêm một đoàn Thiên binh Thiên tướng hạ xuống.

Cầm đầu là một kẻ mang đến cho hắn cảm giác áp bách cường đại, không kém hơn Hình Thiên.

“Hình Thiên, bản đế phụng mệnh tiến đến tiêu diệt thần ma phản nghịch.”

Hình Thiên gật gật đầu: “Quân đoàn thần ma giao cho ngươi, hai tên này mình ta đủ rồi.”

“Được!”

Chân Võ cũng rất dứt khoát, biết Hình Thiên muốn một đánh hai, tự nhiên sẽ không đi đoạt công lao, quân đoàn hai trăm vạn thần ma cũng không kém công.

Chỉ cần tiêu diệt những thần ma không thần phục này, hoặc có thể thu phục, quy về Thiên Đình thì sẽ lập công lớn.

“Chúng tướng sĩ, theo bản đế, giết!”

Chân Võ Đại đế rút kiếm vung lên, một kiếm tiêu diệt mấy vạn thần ma, chiến lực khủng bố khiến các thần ma sợ hãi.

“Đáng chết!”

m dương lão ma kinh hoảng xen lẫn tức giận khi nhìn thấy Chân Võ Đại đế chém giết quân đoàn thần ma của mình như chém cây cỏ.

Nhưng đáng tiếc, cả hai đang bị Hình Thiên ngăn chặn, muốn chi viện cũng không được.

“Hai các ngươi có thể lên đường.”

Hình Thiên tản ra chiến ý nồng đậm làm thần ma tám phương run rẩy, sợ hãi không thôi.

Keng!

Hắn bổ một rìu, thiên địa rung động, tiếng leng keng đinh tai nhức óc vang lên.

Hình Thiên cường thế, chiến lực bưu hãn, thuộc loại thần ma càng đánh càng hăng, một thuẫn một rìu phối hợp ăn ý, đánh đến m dương lão ma cùng Càn khôn lão tổ chịu không nổi.

Giao thủ rồi Càn khôn mới biết được vì sao m dương lão ma thất bại nhanh như vậy, gia hoả Hình Thiên này mạnh quá mức.

Không phải Tiên thiên thần ma nhưng lại có chiến lực khiến thần ma đều sợ hãi.

Phanh!

Giao thủ không lâu, Càn khôn sơ ý bị tấm thuẫn của Hình Thiên quất vào mặt, đầu suýt nở hoa, tức muốn nổ tung.

“Càn khôn đảo ngược!”

“m dương hợp nhất!”

Hai thần ma rốt cuộc thi triển tuyệt chiêu cường đại nhất, hai cổ lực lượng đáng sợ oanh vào trên người Hình Thiên.

Ầm, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vô số thần ma hoảng sợ nhắm mắt lại, ánh sáng quá chói loá.

“Hô... Đã chết rồi sao?”

m dương lão ma thở phì phò, vẻ mặt mệt mỏi vì tiêu hao quá lớn.

Càn khôn cũng không dễ chịu, bực bội nói: “Có thể thừa nhận tuyệt chiêu mạnh nhất của hai chúng ta mà không chết sao, lão tử không tin.”

Phanh!

Vừa dứt lời, ánh sáng tan đi, có một bóng dáng cường tráng xuất hiện, vai trần, cơ bắp toàn thân phồng lên, không tổn hao gì cả.

Hình Thiên cầm thuẫn rìu trong tay từng bước đi tới, trong mắt

tràn ngập sát khí.

“Giết!”

Tiếng giết chấn đến tâm thần m dương lão ma cùng Càn khôn lão tổ rung động, xuất hiện sơ hở.

Sơ hở này dẫn tới hai người phản ứng chậm, bị Hình Thiên dùng một thuẫn một rìu đồng thời nện vào trán.

Răng rắc!

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đầu m dương lão ma bị chém thành hai nửa.

Còn đầu Càn khôn lão tổ bị tấm thuẫn nện nát nhừ, máu thịt tung toé, hai tên bị trọng thương, hơi thở suy yếu.

“Càn khôn cùng m dương xong rồi.”

Các thần ma quan sát trận chiến này đều cho rằng hai gia hỏa chuẩn bị xong đời.

Quả nhiên, Hình Thiên nhân cơ hội nện thêm một rìu vào đầu m dương lão đang khôi phục, nện nát nhừ, óc văng xa.

“A... Bổn hoàng không cam lòng...” m dương lão ma kêu rên thảm thiết.

Thân hình của hắn bị Hình Thiên đạp dưới chân, tấm thuẫn reo vang nện xuống, đập đầu hắn nát bét, không khôi phục được.

Cuối cùng, gia hỏa này bị Hình Thiên đánh gục, vứt thi thể sang một bên rồi cầm rìu đi về phía Càn khôn lão tổ.

Càn khôn lão tổ thấy mà sợ hãi không thôi, gần như không suy nghĩ mà xoay người bỏ chạy.

“Muốn chạy sao?” Hình Thiên nở nụ cười dữ tợn, vung tấm thuẫn.

Phanh!

Thân thể Càn khôn lão tổ bị tấm thuẫn bay tới đánh nát phân nửa, còn một nửa ngã xuống, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ.

Quá mạnh, Hình Thiên mạnh đến mức thái quá, lấy một địch hai có thể dễ dàng chém giết bọn họ, chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi.

Chỉ một tên Chiến thần Thiên Đình liền cường đại thế này, hiện tại Thiên Đế đã cường đại tới mức độ nào?

Các thần ma, thế lực khác đều im lặng.

Thiên Đình, Thiên Đế, cường đại đến mức khiến kẻ khác khó thở.

“Càn khôn, m dương đều đã bị chém đầu, các ngươi còn không đầu hàng sao?”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn truyền đến, tất cả thần ma đồng thời run lên, ngẩng đầu, nhìn thấy được một cảnh tượng vĩnh viễn không quên.

Thi thể hai vị Tiên thiên thần ma cường đại m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, bị Hình Thiên giơ cao.

Bại!

Bọn họ hoàn toàn thảm bại.

“Ta thần phục!”

“Đầu hàng!”

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng...

Chỉ trong nháy mắt, quân đoàn thần ma ồ ạt quỳ xuống, vứt bỏ binh khí, trực tiếp đầu hàng.

Bọn chúng vốn bị cảnh Chân Võ Đại đế chém giết hù doạ, hiện tại vừa nghe có thể đầu hàng liền ném binh khí đầu hàng.

Lúc này, đại quân hai trăm vạn thần ma còn tám phần sống sót, toàn bộ quỳ xuống đầu hàng, không có một tên nào dám phản

kháng.

Bởi vì kẻ phản kháng đã bị Chân Võ Đại đế huyết tẩy, chỉ mình hắn liền tàn sát mấy chục vạn rồi, sát khí nồng đậm tới cực điểm.

Gia hỏa này cầm một thanh kiếm gãy chém giết mấy chục vạn thần ma khiến tất cả đều cảm thấy khủng hoảng.

“Thật đáng tiếc, ta còn muốn giết nhiều thêm một chút.”

Chân Võ Đại đế nhìn đại quân thần ma đã đầu hàng mà âm thầm tiếc hận, nhịn không được nói thầm một câu.

Lời này lọt vào tai đám thần ma xung quanh, cả đám tức khắc run rẩy, không dám ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Chân Võ Đại đế nhẹ nhàng vuốt ve kiếm gãy, nó phát ra tiếng ong ong, sát khí nồng đậm đến làm đám thần ma sợ vỡ mật.

Vũ khí này đã muốn tiến hóa thành Tiên thiên chí bảo.

“Người tới, áp giải toàn bộ về Thiên Đình để Thiên Đế xử lý.”

Chân Võ Đại đế cùng Hình Thiên đồng thời hạ lệnh, hai mươi vạn Thiên binh Thiên tướng bắt đầu thu thập chiến trường.

Cuối cùng phái một đám Thiên binh Thiên tướng do Chân Võ Đại đế suất lĩnh áp giải hơn một trăm vạn thần ma đầu hàng lên trời.

Hình Thiên thì lưu lại quét sạch dự nghiệt m dương hoàng triều và Càn khôn hoàng triều, thuận tiện thu toàn bộ của cải.

Một trận chiến liền diệt hai thế lực, m dương lão ma cùng Càn khôn lão tổ đều bị diệt.

Trong lúc nhất thời, thế lực khắp nơi hoảng loạn, bị sự cường thế của Thiên Đình trấn trụ.

“Ai... Thiên Đình thế lớn, chúng ta vẫn nên trốn vào Hỗn độn thiên hải.”

“Đã không có kẻ nào địch nổi Thiên Đế.”

“Vào Thiên hải, có lẽ còn một đường sống.”

Trận chiến này gây chấn động quá lớn, rất nhiều thần ma sợ hãi nhanh chóng trốn vào Hỗn độn thiên hải, không dám chần chờ.

Ầm!

Lúc này, Hỗn độn thiên hải đột nhiên sôi trào, từ bên trong có một con quái vật khổng lồ chậm rãi chui ra.

“Bổn hoàng đã trở lại.”

Yêu hoàng Đế Tuấn trở lại, hơn nữa mang về một đám sinh vật khủng bố, cầm đầu là một sinh vật khổng lồ tựa như một tinh hệ.

Đó là Côn bằng.

Chương 498: Côn bằng, tứ đại hung thú

Răng rắc, răng rắc!

Sương mù hỗn độn vỡ ra, một đầu quái vật khổng lồ xuất hiện

Thân thể cao lớn như Ngân hà khiến vô số thần ma, sinh linh không thở nổi.

Trong Lăng Tiêu điện.

Hai mắt Mộc Phàm phát ra hai luồng sáng xé rách hư không, phản chiếu hình ảnh nơi đó lên trước mắt.

“Côn?”

Nhìn thấy quái vật khổng lồ kia, sắc mặt Mộc Phàm có chút khác thường.

Thế mà là một đầu Côn, hung vật đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, hơi thở cường đại quét ngang tám phương.

“Đế Tuấn thuyết phục nó rồi sao?” Ánh mắt Mộc Phàm lập loè.

Côn mà mình gặp ở Thiên Đình trước khi xuyên qua quả thật như đồ đệ với sư phụ khi so sánh với con trước mắt này.

Côn kia vẫn còn nhỏ, còn con trước mắt là Côn bằng thuỷ tổ.

Có thể gọi là Côn bằng lão tổ, được Đế Tuấn mời gia nhập Yêu đình.

“Côn bằng đầu tiên trong vũ trụ sơ khai.”

“Hơi thở thật cường đại.”

Tử Vi, Câu Trần, Hậu Thổ đều trở nên nghiêm túc, yên lặng nhìn Côn chui ra khỏi Hỗn độn thiên hải, trong lúc nhất thời chấn động không thôi.

Sắc mặt Dao Trì có vẻ hơi nghiêm trọng, nàng nói: “Bệ hạ, Côn

bằng cường đại không kém gì Tổ long, Thiên phượng, Tổ kỳ lân, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém."

"Sao Đế Tuấn mời được nó?"

Thuộc nhóm Tiên thiên thần ma đầu tiên, nàng biết rõ sự cường đại của Côn bằng lão tổ, gia hỏa này từng đánh với Tổ long, chẳng phân biệt cao thấp.

Còn đánh với Tổ lỳ lân, Thiên phượng vài lần, ngang sức ngang tài, tuyệt đối tồn tại cường đại hàng đầu trong nhóm thần ma.

"Đế Tuấn..." Mộc Phàm biểu tình lạnh nhạt, nhìn Đế Tuấn đứng trên người Côn, bá đạo vô song, yêu khí hoành hành mười vạn dặm, không kẻ nào sánh bằng.

Phía sau Đế Tuấn còn có bốn Yêu thần mang hơi thở khủng bố.

"Bốn con Hỗn độn hung thú khác cũng không kém."

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu, ánh mắt đảo qua bốn con hung thú sau lưng Đế Tuấn.

Chúng nó không kém hơn Hình Thiên, Tử Vi, Câu Trần, Huyền Thiên, Hậu Thổ bao nhiêu, một đám hung hãn ương ngạnh, sát khí bốc tận trời.

"Bệ hạ, đó là Thao thiết, ta từng thấy nó bị Tổ long đuổi giết."

Huyền Nữ lập tức mở miệng, chỉ vào một con hung thú, đúng là Thao thiết, một con hung thú khủng bố được xưng tụng có thể nuốt trời.

Sắc mặt Dao Trì thay đổi, nói: "Một con khác là Hỗn độn, vô cùng hung hãn, từng tranh đấu với Tổ kỳ lân không nghĩ tới lại còn sống."

Ánh mắt Mộc Phàm dừng trên người Hỗn độn, sương mù xám xịt bao vây lấy nó, không thấy dáng vẻ, trông giống như nó là một đám vật chất hỗn độn.

Gia hỏa này có thể tranh đấu với Tổ kỳ lân, thực lực tuyệt đối

không yếu.

“Hai con còn lại chính là Đào ngột và Cùng kỳ?”

Hắn lại nhìn hai con hung thú còn lại, một con thân như hổ mặt như người, hung thần ác sát, khiến lòng người ta sinh ra sợ hãi.

Cùng Kỳ giống hổ nhưng không phải hổ, giống ngựa nhưng không phải ngựa, có một đôi cánh, tản ra hung khí ngập trời.

“Tứ đại hung thú đều bị Đế Tuấn thu nạp, gia hỏa làm thế nào mà tìm được chúng nó?”

Mộc Phàm có chút khó hiểu nhìn Đế Tuấn.

Hình như Đế Tuấn phát giác được, bỗng nhiên xoay người, hai mắt lóe sáng, thấy được cảnh tượng trong Thiên giới.

Răng rắc!

Ánh mắt hai bên va chạm, hư không bị xé rách, hỗn độn đều sôi trào, tứ đại hung thú đồng thời quay đầu, phát ra từng tiếng gầm nhẹ.

“Thiên Đế!”

Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên là nhìn thấy Mộc Phàm, vừa giao thủ thông qua ánh mắt.

Cảm nhận được nguy hiểm cường đại đến từ Thiên Đế, sắc mặt Đế Tuấn âm u, nói: “Thiên Đế, bổn hoàng sáng lập Yêu tộc, chắc chắn thay thế Thiên Đình của ngươi, chấp chưởng Thiên Đạo, thống ngự chúng sinh.”

“Ngươi không đủ tư cách.”

Trong hư không truyền đến một giọng nói lạnh nhạt, không một chút gợn sóng, như đang nói ra một sự thật, phớt lờ lời khiêu khích của Đế Tuấn.

Giọng điệu khinh bỉ làm Đế Tuấn tức giận, hơi thở không ngừng sôi trào.

Hai mắt Côn bằng lão tổ nhìn chằm chằm Thiên giới, lộ vẻ kiêng kị, vị Thiên Đế này mang đến cho nó cảm giác nguy hiểm nồng đậm.

Nó đột nhiên cảm thấy lo lắng về chuyện mình đáp ứng Đế Tuấn, thật sự có thể chống lại vị Thiên Đế này sao?

Nhưng hiện tại đã chậm, không có khả năng thay đổi, Thiên Đế cũng sẽ không tin tưởng nó.

Cho nên chỉ có thể tiếp tục đi tới, tương lai như thế nào liền xem thủ đoạn mỗi bên.

“Thiên Đế, chắc chắn ngươi và ta sẽ có một trận chiến, ngàn năm sau, ngươi không tới, bổn hoàng sẽ giết lên Thiên Đình.”

Đế Tuấn lớn tiếng tuyên chiến, bá đạo cường thế.

Đáng tiếc, Mộc Phàm căn bản không để ý, tuyên chiến thôi, mình sợ hắn sao?

Rầm!

Một bóng dáng to lớn mơ hồ chậm rãi hiện lên từ Thiên giới, sau lưng có Thiên Đạo luân bàn chuyển động, tản ra thiên uy chí cao vô thượng.

Mộc Phàm đứng giữa thiên địa, lạnh nhạt nhìn xuống Đế Tuấn, giống như đang nhìn một con kiến.

“Đế Tuấn, ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Một câu tràn ngập sự khinh bỉ, hoàn toàn không đặt Đế Tuấn vào mắt.

Chỉ nghe Mộc Phàm lạnh nhạt mở miệng nói tiếp: “Ngươi giết Thái Nhất, đoạt vị trí Đông hoàng, còn đoạt đạo lữ Hi Cùng của Thái Nhất, kẻ giống như ngươi không có tư cách làm đối thủ của trẫm.”

“Kẻ trái đạo lý luân thường như ngươi, trẫm phải giết.”

Oanh!

Lời Thiên Đế nói khiến Thiên Đạo chấn động, vô số thần ma biến sắc.

Sắc mặt Đế Tuấn u ám, tức muốn nổ phổi, thiếu chút nữa liền không nhịn được mà đánh lên Thiên Đình rồi.

May là hắn nhịn được, không xúc động.

Nhưng tiếng xấu đã truyền khắp nơi.

Đế Tuấn giết Thái Nhất, cắn nuốt bản thể, đoạt vị trí Đông hoàng không nói, còn đoạt cả đạo lữ của người ta, có thể nói là khiến vô số kẻ kinh ngạc.

“Đế Tuấn giết Thái Nhất sao?”

“Không phải bị Thiên Đế giết?”

Một ít thần ma kinh ngạc, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Dĩ nhiên là Đế Tuấn giết Thái Nhất, nhưng cả hai vốn đồng nguyên, xem như huynh đệ mà.

Hiện tại mới biết Đế Tuấn là một gia hoả âm hiểm độc ác, có thể ra tay chém giết huynh đệ đồng nguyên.

Vô số thần ma đều bắt đầu xem thường.

Kẻ như vậy, cũng dám xưng là Yêu đế?

Ánh mắt Côn bằng lập loè không thôi, trong lòng kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, có chút đề phòng Đế Tuấn, kẻ có thể ra tay giết rồi cắn nuốt huynh đệ đồng nguyên thế này, không thể không đề phòng.

“Thiên Đế đáng chết, muốn bôi nhọ bổn hoàng.”

Đế Tuấn thẹn quá hoá giận, mặt tái xanh.

Nhưng hắn không thể phản bác, bởi vì hắn thật sự làm như vậy, còn phản bác thế nào?

Cho nên hắn dứt khoát không để ý tới Mộc Phàm, mang theo Yêu sư Côn bằng, tứ đại hung thú cùng một số hung thú cường đại trở

về Yêu đình.

Trong lúc nhất thời, thực lực Yêu đình gia tăng nhiều, yêu khí cuồn cuộn gần như bao phủ nửa đại lục.

“Rốt cuộc Đế Tuấn cũng muốn liều mạng với Thiên Đình nha.”

Ở Thiên đường, thánh quang tràn ngập, Thượng đế yên lặng quan sát Đế Tuấn cùng Thiên Đế, nhìn ra cục diện không chết không ngừng.

Ánh mắt hắn lập loè, hừ nói: “Đánh đi, tốt nhất lưỡng bại câu thương.”

"Tây Thiên Cổ Phật là một tên phiền toái hóa, dĩ nhiên có thể ngang hàng với ta, cướp lấy một lượng lớn tín đồ.”

Sắc mặt Thượng đế rất kém, gần đây giằng co với Tây Thiên Cổ Phật, hai bên đều muốn cướp lấy càng nhiều sinh linh làm tín đồ, mở rộng phạm vi thế lực.

Kết quả, thủ đoạn của Cổ Phật và Thượng đế có thể nói là hiệu quả như nhau, thậm chí có nhiều chỗ tương đồng, cho nên dẫn tới thế giằng co.

Thượng đế sáng tạo vô số thiên sứ, Cổ Phật độ hóa vô số sinh linh hóa thành Phật đà, quả thực chính là hai tên điên cuồng tạo vật.

Một bên tạo ra thiên sứ, một bên chế tạo Phật đà, tranh đoạt với nhau, nhưng cả hai rất ăn ý, không hướng tới gần Thiên Đình.

Thậm chí cố ý tránh xung đột, không muốn va chạm với Thiên Đế.

Đối với Thiên đường cùng Tây Thiên, Mộc Phàm có suy tính riêng, uy hiếp lớn nhất trước mắt là Yêu đình của Đế Tuấn, là Yêu tộc.

Còn có Long tộc, Kỳ lân tộc, Phượng tộc vẫn đang im ắng, không thể không đề phòng ba thế lực chủng tộc này.

Thiên Đình vừa mới sáng lập không lâu, thế lực không lớn, còn may là vừa mới diệt thế lực của m dương lão ma, Càn khôn lão tổ, thu phục được hơn trăm vạn thần ma.

Có thể mở rộng lực lượng Thiên Đình.

“Người tới, truyền lệnh trẫm, mở Phi tiên trì, để những thần ma đầu hàng thông qua Phi tiên trì trở thành Thiên binh Thiên tướng.”

“Nếu có kẻ phản kháng, đánh vào Thiên lao.”

Mộc Phàm ra lệnh, liền thấy Chân Võ Đại Đế suất lĩnh mười vạn Thiên binh Thiên tướng, áp giải hơn một trăm năm mươi vạn thần ma trở lại.

Bọn chúng nối tiếp nhau tiến vào Phi tiên trì cải tạo, trở thành tiên, trở thành Thiên binh Thiên tướng tăng cường thực lực Thiên Đình.

Nhưng những thần ma không muốn bị cải tạo đều sẽ bị bắt nhốt vào Thiên lao.

Ầm ầm ầm...

“Ngao!”

“Bổn tọa không phục!”

“Thiên Đế, ta muốn khiêu chiến ngươi.”

Lúc này, trong Phi tiên trì có từng thần ma, sinh linh cường đại phát ra tiếng rít gào đinh tai nhức óc, bộc phát hơi thở cường đại.

Chúng nó vốn không thật tình thần phục, mục đích chính là nhân cơ hội gia nhập Thiên Đình, phá huỷ từ bên trong, thậm chí đánh chết Thiên Đế.

Đáng tiếc, ý tưởng rất tốt nhưng hiện thực thì tàn khốc.

“Trấn!”

Chỉ nghe một tiếng quát lạnh, một bàn tay to ù ù đánh xuống, thân thể một đám thần ma, sinh linh không phục vỡ nát.

Phanh phanh phanh!

Mấy trăm sinh linh cùng thần ma cường đại bị đánh nát, thần hồn

câu diệt, một số thì bị bàn tay giam cầm.

Những yêu ma bị giam cầm này đều sẽ bị nhốt vào Thiên lao.

Các sinh linh, ma vật cường đại khác đều bị doạ, tự nhiên không còn hy vọng chống cự.

Ngoan ngoãn tiếp nhận cải tạo, hóa thành Tiên tộc, sau đó trở thành Thiên binh Thiên tướng, vĩnh sinh vĩnh thế nghe theo hiệu lệnh của Thiên Đế.

Lần này Thiên Đình có thêm khoảng một trăm năm mươi vạn Thiên binh Thiên tướng, sau khi bị cải tạo thì con đường tương lai đã đứt.

Mộc Phàm không muốn lãng phí căn nguyên Thiên Đạo cải tạo kinh mạch cho quân đoàn thần ma đầu hàng này.

Cải tạo thông thường khiến bọn chúng bộc phát tất cả tiềm lực, thực lực đại quân một trăm năm mươi vạn Thiên binh Thiên tướng tăng mạnh.

“Tử Vi, Câu Trần, Hậu Thổ, Chân Võ, trẫm ra lệnh cho các ngươi suất lĩnh mười vạn Thiên binh Thiên tướng, chinh phạt bốn phương, khiến chúng sinh vạn linh cúi đầu xưng thần.”

“Thiên, chỉ có một, đó chính là trẫm!”

Mộc Phàm nói xong đứng dậy, một cổ uy áp cường đại uy quét ra tám phương, thiên địa chấn động, vô số thần ma trên trời dưới đất hoảng sợ sợ, bị uy áp bất ngờ trấn trụ.

Thiên Đế lại muốn chinh chiến.

Chương 499: Chinh chiến ngàn năm

Thiên Đế phát binh, thiên địa thất sắc, vạn linh sợ hãi.

Một lượng lớn thần ma không thể không khuất phục, sẵn sàng góp sức cho Thiên Đình, kẻ phản kháng Thiên Đình đều bị chém giết.

Thiên Đình có tứ phương đại đế, Tử Vi Đại Đế, Câu Trần đại đế, Chân Võ Đại Đế, Hậu Thổ Hoàng Chỉ, mỗi vị đều suất lĩnh mười vạn thiên binh thiên tướng chinh chiến tám phương.

Còn có Chiến thần Thiên Đình Hình Thiên, suất lĩnh thiên quân băng qua mấy ngàn vạn dặm, trước sau chinh phục rất nhiều sinh linh cùng thế lực, khiến bọn chúng nối tiếp nhau đầu nhập, thần phục Thiên Đình.

Uy danh của Thiên Đình càng ngày càng tăng, uy nghiêm của Thiên Đế như mặt trời ban trưa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vũ trụ đều hoảng sợ, một ít thần ma cổ xưa sôi nổi chạy trốn, tránh khỏi chiến loạn.

Đại kiếp nạn đầu tiên trong thiên địa sơ khai đã bắt đầu rồi.

Thiên Đình ra tay trước, kế tiếp là Đông Thiên Yêu Đình, Đế Tuấn suất lĩnh hàng tỉ Yêu tộc đồng thời ra tay, chiếm cứ một loạt tinh hệ, lãnh thổ không ngừng khuếch trương.

Cùng lúc đó, Tây Thiên Cổ Phật, suất lĩnh chư Phật, tám trăm triệu Phật đà chiếm lấy hàng tỉ tinh vực, chiếm ba mươi ba tinh hệ cổ xưa, trở thành bá chủ một phương.

Thiên đường cũng chiếm lấy hai mươi ba tinh hệ khổng lồ, hợp thành Thần tộc Thiên đường, hiệu lệnh chư thiên, uy thế vô song.

Tây Thiên, Thiên đường, hai bên vì tranh đoạt các tinh hệ mà giao chiến kịch liệt

Cổ Phật cùng Thượng đế vung tay đánh nhau, hai bá chủ giao đấu chín ngày chín đêm trong Hỗn độn thiên hải nhưng kết quả ngang

tay.

Không có biện pháp làm gì nhau nên đành phải thu tay lại, nếu không sẽ mất hết.

Bởi vì nhân lúc cả hai đại chiến thì Thiên Đình phái Hình Thiên đánh lén, suất lĩnh mấy chục vạn thiên binh đánh vào Thiên đường, đánh hạ mười tinh hệ.

Thượng đế tức điên lên.

Đông Thiên Yêu Đình cũng nhân cơ hội cướp đi không ít lãnh thổ của Tây Thiên, hai bên lại giao chiến.

Từ khi Thiên Đế khai chiến, chinh phạt tinh vực tám phương, có thể nói là một mồi lửa cho chiến hoả lan khắp toàn bộ vũ trụ.

Trong lúc nhất thời, thần ma loạn vũ, sinh linh đồ thán, Thiên Đình cùng các thế lực lớn nhanh chóng khuếch trương, mở rộng nửa bản đồ vũ trụ, chiếm khu vực to nhất, trung tâm nhất, màu mỡ nhất.

Trung tâm vũ trụ bị Thiên Đình chiếm đóng.

Phía đông vũ trụ bị Đông Thiên Yêu Đình chiếm cứ, hai thế lực khuếch trương, không phân cao thấp, thực lực cường đại khiến các thần ma đều sợ hãi.

Thậm chí những thần ma trốn vào Hỗn độn thiên hải cũng không được sống yên ổn.

Chớp mắt, đã ngàn năm trôi qua.

Thiên Đình chiếm hơn một ngàn tinh hệ cổ xưa, hoàn toàn chính là bá chủ đứng đầu trong vũ trụ, địa vị vững chắc, là thế lực khổng lồ nhất.

Trải qua một ngàn năm khuếch trương, trong vũ trụ đã phân chia thành sáu thế lực lớn, đệ nhất tự nhiên là Thiên Đình, Thiên giới mà Mộc Phàm thống trị.

Xếp hạng vị thứ hai chính là Đông Thiên Yêu Đình của Đế Tuấn,

thống trị vô số Yêu tộc, số lượng khổng lồ, bá chủ duy nhất có thể chống lại Thiên Đình.

Vị trí thứ ba, thứ tư, tự nhiên chính là Thiên đường của Thương đế và Tây Thiên của Cổ Phật, cũng không thể coi thường hai thế lực bá chủ này.

Thế lực thứ năm chính là thế lực mới xuất hiện lấy thần ma làm chủ, thế lực này gọi chung là Chúng thần, tự xưng Thần vực, tập trung vô số thần ma, hợp thành Thần tộc khổng lồ.

Thế lực thứ sáu chính là các yêu ma, quần ma loạn vũ, được xưng Ma tộc, thống ngự hàng tỉ tinh vân.

Còn có Địa ngục, U minh, các chủng tộc cường đại khác.

Toàn bộ vũ trụ đều rối loạn.

“Thật mệt mỏi, thật lộn xộn.”

Lúc này, trong Lăng Tiêu điện, trên bảo toạ Thiên Đế, Mộc Phàm có chút buồn rầu xoa xoa trán, cảm giác muốn bùng nổ.

Một ngàn năm trước, Mộc Phàm muốn tốc chiến tốc thắng, tiêu diệt đám Thượng đế, Cổ Phật, Đế Tuấn.

Nhưng không nghĩ tới mấy gia hỏa này lại liên hợp.

Hắn vừa ra tay, những gia hỏa này lập tức liên thủ, trực tiếp triển khai quyết đấu, qua vài lần đại chiến Mộc Phàm vẫn không thể chém giết bọn họ.

Ngược lại để Đế Tuấn, Cổ Phật, Thượng đế càng ngày càng cường đại, từng bước tăng lên tới cực hạn, hiện tại đã đột phá cấp Thiên chủ.

Năm trăm năm trước, Mộc Phàm bất ngờ tập kích, giết vào Đông Thiên Yêu Đình, thiếu chút nữa chém giết được Đế Tuấn.

Nhưng ở thời khắc mấu chốt, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng giết ra từ Hỗn độn thiên hải, kết quả liên hợp với Thượng đế, Cổ Phật, còn có Chúng thần chi vương ngặn chặn Mộc Phàm.

Điều này làm cho hắn rất bực bội, đã một ngàn năm rồi mà vẫn không thể chơi chết mấy gia hỏa này.

Ngược lại để thế lực của bọn họ càng ngày càng khổng lồ.

Có một ít thần ma cường đại đang ẩn nấp, để Mộc Phàm có chút kiêng kị, những Tiên thiên thần ma ẩn nấp này đều rất mạnh.

Giống như một gốc Thông thiên liễu mà hắn từng gặp, cắm rễ trong hỗn độn tinh vân, đánh một trận với đối phương, dù có năng lực không gian cường đại nhưng vẫn không thể trấn áp đối phương.

Một ít thần ma cường đại ẩn giấu rất sâu.

Thậm chí Mộc Phàm hoài nghi những tên đang ẩn giấu đều là các tồn tại cường đại trong thần thoại, không xuất hiện cũng không có nghĩa là bọn họ không tồn tại.

Rất nhiều lần Mộc Phàm cảm nhận được nguy hiểm, có thần ma đang âm thầm muốn ám sát hắn.

Đáng tiếc là không dám động thủ, có lẽ không tìm được cơ hội, chuyện này làm ý tưởng muốn diệt sát các thế lực khác của Mộc Phàm phải ngâm nước nóng.

Chiến tranh đã kéo dài một ngàn năm.

“Hệ thống, ngươi nói coi ta có thể chơi chết bọn hắn hay không?”

Mộc Phàm có chút bực bội, muốn nhanh chóng tiêu diệt đám gia hỏa này, sau đó nhất thống vũ trụ, như vậy có thể chấp chưởng Thiên Đạo.

Đến lúc đó, muốn bao nhiêu căn nguyên Thiên Đạo sẽ có bấy nhiêu, tuyệt đối phất lên rất nhanh.

Đáng tiếc, ý tưởng rất tốt nhưng hiện thực hơi tàn khốc nha.

“Ký chủ quá nóng lòng.” Hệ thống đáp lại.

“Ngươi chỉ chăm chú vào cái trước mắt, kẻ muốn một bước lên

trời thường sẽ rơi rất thảm."

"Tích luỹ hiện tại của ngươi căn bản không đủ xuyên qua thời không trở về thế giới cũ, còn chưa đề cập tới tiêu hao để ngươi đột phá, nếu quyết định lưu lại thì nhất định phải thừa nhận sự dày vò của thời gian."

"Vô địch đều tịch mịch, chịu đựng không được tịch mịch thì nói gì tới vô địch?"

Hệ thống nói rất có đạo lý.

Nhưng Mộc Phàm lại cảm thấy như đánh rắm.

Nạp tiền vào, dùng sức một người tiêu diệt tất cả trở ngại, mình ta hưởng thụ căn nguyên Thiên Đạo, có gì không thể.

"Một ngàn năm rồi ta vẫn không thể đột phá cấp Thiên chủ, em gái ngươi, có phải bị ngươi hố hay không?"

Sắc mặt Mộc Phàm khó coi, suốt một ngàn năm, đã trải qua căn nguyên Thiên Đạo vô tận rèn luyện, vẫn không cách nào đột phá tới cấp Thiên chủ.

Thậm chí Vô thượng tiên thể đã đạt tới một cực hạn, khó tăng thêm nữa.

Đây là một ngưỡng cửa, ngưỡng cửa của công pháp cấp Đại đạo, vượt qua chính là vô địch, không qua được thì vĩnh viễn dừng ở chỗ này.

"Năm trăm vạn năm mà thôi, mười vạn năm lột xác một lần, ký chủ muốn vô địch nhất định phải chịu được sự tịch mịch này."

"Xét thấy ký chủ không thể chịu đựng được tịch mịch dày vò, đề nghị ký chủ trực tiếp nạp tiền, đột phá cảnh giới."

Hệ thống lại nhắc nhở, kêu Mộc Phàm từ bỏ, dứt khoát nạp tiền cho gọn.

"Lăn." Mộc Phàm đen mặt.

Đã có thành tựu cường đại hơn vì sao phải từ bỏ, tuy rằng nạp tiền trực tiếp đột phá tốt, nhưng hơi lỗ một chút.

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên khó coi, suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp: "Căn nguyên Thiên Đạo mà ta tích góp trong một ngàn năm cũng đủ ta tiến hành thay máu lột xác vài lần đúng không?"

"Ký chủ, trước mắt ngươi chỉ có thể tiến hành thay máu lột xác một lần."

Hệ thống thành thật trả lời làm mặt Mộc Phàm tức khắc âm u.

Tích góp một ngàn năm mà chỉ đủ lột xác một lần, khoảng thời gian này cũng tiêu hao nhiều căn nguyên Thiên Đạo, tích góp thật sự không nhiều.

Có thể thay máu lột xác một lần đã không tệ rồi, nhưng mà còn thiếu rất nhiều.

"Bệ hạ, Chiến thần Hình Thiên cầu kiến."

Lúc này, bên ngoài điện có một thị vệ tiến vào thông báo.

Hình Thiên đã trở lại, tiến đến cầu kiến.

"Truyền!"

Mộc Phàm tỉnh táo lại, khôi phục vẻ bình tĩnh, uy nghiêm, thiên uy tràn ngập, ngàn năm tích luỹ đã sớm biến hắn trở thành tồn tại khiến kẻ khác phải kính sợ.

Uy nghiêm của Thiên Đế, không kẻ nào có thể phạm.

"Tham kiến Thiên Đế bệ hạ."

Hình Thiên bước vào tới, đã thu hồi thuẫn rìu, không thể lộ ra binh khí khi vào điện, như vậy là bất kính với Thiên Đế.

"Miễn lễ." Mộc Phàm nhìn Hình Thiên, hỏi: "Chiến sự phía đông thế nào rồi?"

Tinh thần Hình Thiên chấn động, hội báo: "Bệ hạ, thần đang muốn

bẩm báo, chiến sự phía đông chậm chạp không thể kết thúc, Đông Thiên Yêu Đình dùng Chu thiên tinh đấu đại trận nên không cách nào công phá phòng tuyến."

Mộc Phàm nhíu mày lại, Đế Tuấn có thủ đoạn tốt, một ngàn năm vẫn không có biện pháp công phá phòng tuyến của đối phương.

Trên Hỗn độn đại lục có nhiều tinh hệ cổ xưa, đại bộ phận bị Thiên Đình gom lại, tạo thành một Ngân hà cuồn cuộn.

Đông Thiên Yêu Đình cũng vậy, cũng hợp thành một Ngân hà khổng lồ.

Cục diện như vậy không phải là điều Mộc Phàm muốn nhìn, cần phải nghĩ biện pháp tiêu diệt mấy thế lực này mới được.

Mình chỉ nắm giữ một nửa quyền hành Thiên Đạo, nửa còn lại nằm trong tay các thế lực khác, tuyệt đối không thể mặc kệ.

"Tiếp tục đánh, xem như luyện binh."

Mộc Phàm trầm ngâm một lát, vẫy vẫy tay để Hình Thiên lui ra, đánh, chắc chắn là phải tiếp tục đánh.

Dù không thể công phá Chu thiên tinh đấu đại trận cũng có thể dùng để luyện binh, coi như nơi luyện binh của Thiên Đình.

Đây là biện pháp duy nhất, không đánh mà để bên kia tùy ý phát triển lớn mạnh thì không phải chuyện tốt, chỉ có tiếp tục đánh thôi.

"Báo..."

"Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng tiến đến cầu kiến bệ hạ."

Hình Thiên vừa lui đi lại có một tên thị vệ vội vã tiến đến báo, chủ nhân ba tộc tiến đến cầu kiến.

Đây chính là khách hiếm nha.

Mộc Phàm nghe xong nheo mắt, lộ vẻ nguy hiểm.

Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng, trước kia ba gia hỏa này liên hợp cùng Đế Tuấn, Cổ Phật vây công hắn.

Còn ngăn cản hắn giết Đế Tuấn, làm hắn rất bực bội.

Không nghĩ tới mình không đi giải quyết bọn chúng, bọn chúng đã tìm tới cửa.

“Truyền bọn chúng vào điện, trẫm muốn muốn nhìn xem rốt cuộc ba tên này tới làm gì.”

Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, không nén được sát khí trong lòng.

Có nên trực tiếp ra tay, bắt lấy nấu canh, nướng hay không đây?

Ong!

Đang nghĩ ngợi thì thấy ba tia sáng cắt qua hư không, thông qua Nam thiên môn, dừng trước Lăng Tiêu điện.

Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đã tới.

Chương 500: Hấp hay là kho? (- 60302625 - Tri ân bạn đọc tặng code 20%)

Trong Lăng Tiêu điện, có hai nam một nữ đứng, hơi thở thâm sâu.

Ba vị này đều là thần ma vang danh trong vũ trụ sơ khai, một vị là con rồng đầu tiên trong vũ trụ, một vị là kỳ lân đầu tiên trong vũ trụ.

Vị còn lại chính là Thiên phượng, con Phượng hoàng đầu tiên trong vũ trụ.

Chủ nhân ba tộc cùng nhau giá lâm Lăng Tiêu điện, chuyện này thú vị nha.

Mộc Phàm ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, im lặng không lên tiếng, rất có hứng thú quan sát, điều gì khiến ba gia hỏa này có thể an tâm vào điện?

Bầu không khí ngưng đọng, không ai nói chuyện, hơi thở va chạm, toàn bộ Lăng Tiêu điện đong đưa.

Vẻ mặt Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng nghiêm túc, thậm chí có thể nói là cực kỳ nghiêm túc, chưa bao giờ xem thường vị Thiên Đế trước mắt này.

Thiên Đế đột ngột xuất hiện, trực tiếp khai sáng Thiên Đình, đoạt nửa quyền hành Thiên Đạo, khiến khắp nơi khiếp sợ.

Thủ đoạn của vị Thiên Đế thật rất khủng bố, thực lực sâu không lường được, vĩnh viễn cũng không biết đối phương cường đại đến mức nào.

Phía trước từng giao đấu một lần, bọn họ liên hợp cùng Đế Tuấn, Cổ Phật, Thượng đế, thậm chí thêm mấy cường giả khác cũng không thể bắt lấy vị Thiên Đế này.

Có thể thấy được sự khủng bố của đối phương vượt quá tưởng tượng, Thiên Đế chiếm quyền chủ đạo trong vũ trụ.

“Trẫm đang suy nghĩ, nên hấp, kho, hầm canh hay nướng than đây?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, hoàn toàn làm lơ bọn họ.

Lời vừa ra, không khí liền thay đổi.

Tổ long run rẩy, đôi sừng trên đỉnh đầu sáng lên.

Ánh mắt Tổ kỳ lân lập lòe, tràn đầy cảnh giác nhìn Thiên Đế trước mắt, như lâm đại địch.

Thiên phượng có chút dở khóc dở cười, Thiên Đế đang cảnh cáo hay là đang uy hiếp bọn họ đây?

Nướng than, hấp, hầm canh, kho?

Không phải là xem bọn họ thành một mâm đồ ăn sao?

“Thiên Đế.”

Rốt cuộc, Thiên phượng dẫn đầu mở lời.

Giọng nàng trong trẻo kỳ ảo, mang theo một chút bất đắc dĩ, hành lễ trước.

Dù sao Thiên Đế đại biểu chính thống của Thiên Đạo, không thể thất lễ, nếu không chẳng khác nào khinh thường Thiên Đạo.

Thiên Đế chưa động thủ thì Thiên Đạo đã diệt ngươi rồi.

“Nói.” Mộc Phàm lạnh nhạt nhìn nàng.

Thiên phượng trầm ngâm một chút rồi từ từ nói: “Ba chung ta đến đây chỉ vì một chuyện, không phải muốn đối nghịch với Thiên Đế."

Mộc Phàm không rên một tiếng, ngón tay gõ nhẹ vào bảo tọa, không ai rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Có lẽ đang suy nghĩ là hầm thế nào mới ngon, nướng như thế nào mới thơm, dù sao hắn chuẩn bị giữ cả ba ở lại Thiên Đình.

Có thể nhận thấy Lăng Tiêu điện đã bị ngắn cách hoàn toàn, lực

giam cầm cường đại bao phủ nơi này.

Tổ long, Tổ kỳ lân có vẻ cảnh giác cùng khẩn trương, như lâm đại địch, đối mặt Thiên Đế thật sự rất khó nhẹ nhàng.

Còn Thiên phượng thì nhẹ nhàng hơn, nàng nói: "Lần này tới là báo cho Thiên Đế một chuyện, hỗn độn có dị biến, xuất hiện uy hiếp không thể đoán trước."

"Hỗn độn có dị biến liên quan gì tới trẫm đâu?"

Mộc Phàm hỏi lại một câu.

Vừa nghe câu này, cả ba đều ngây ngốc, câu chuyện không nên tiếp diễn như thế này nha.

Chẳng phải nên hỏi chuyện gì xảy ra, dù sao ngươi là Thiên Đế, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu cho Thiên Đạo đó.

Vẻ mặt của Thiên phượng rất xuất sắc, ngạc nhiên nói: "Thiên Đế, hỗn độn có biến, một trận tại nạn sắp buông xuống toàn bộ vũ trụ."

"Vũ trụ sẽ không còn tồn tại nữa, Thiên Đình cũng không ngoại lệ...." Thiên phượng chưa nói xong thì đã bị Mộc Phàm cắt ngang.

"Được rồi được rồi, nói nhảm nhiều quá."

Mộc Phàm xua xua tay, nói: "Vũ trụ có bĩ hủy diệt hay không thì ta không biết, nhưng ta biết hôm nay các ngươi không thể rời đi rồi."

"...."

Tổ long, Thiên phượng, Tổ kỳ lân hết chỗ nói rồi, vẻ mặt ngây ngốc, cảm thấy xấu hổ.

Ngươi là Thiên Đế, mặc vạn vật chết sống, thậm chí mặc kệ Thiên Đạo bị hủy diệt hay sao?

Mộc Phàm đảo mắt nhìn, hừ nói: "Hôm nay các ngươi tới để nói chuyện này sao, nếu đã không còn chuyện gì khác thì trẫm liền phải chuẩn bị bữa tối."

Ong!

Nói xong, hắn liền ngửa lòng bàn tay ra, tiên đỉnh xuất hiện, lơ lửng lửng, tản ra uy thế thông thiên làm sắc mặt Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng biến đổi.

Muốn động thủ trấn áp bọn họ sao, nói ra rồi mà Thiên Đế vẫn thờ ơ, vũ trụ bị huỷ diệt, Thiên Đạo bị huỷ diệt hắn cũng không thèm để ý?

“Nếu cả chuyện Thiên Đạo hỏng mất mà Thiên Đế cũng không thèm để tâm thì muốn giết muốn xẻo tùy ý.”

Sắc mặt Thiên phượng liên tục biến đổi, cuối cùng tản mất hơi thở, bộ dạng như không màng chống cự, mặc người xâu xé.

Tổ long, Tổ kỳ lân liếc nhau, vẻ mặt có chút khó coi, Thiên phượng từ bỏ chống cự, mặc cho Thiên Đế chém giết sao?

“Nha, dĩ nhiên không chống cự, có phải ngươi cho rằng trẫm không dám giết ngươi hay không?”

Mộc Phàm nheo mắt, sát khí phun trào, tiên đỉnh trực tiếp dừng trên đầu Thiên phượng, buông xuống thần quang vô tận.

Cảnh này làm cho Tổ long cùng Tổ kỳ lân hết hồn.

“Thiên Đế, không thể.”

Tổ kỳ lân mở miệng, nhịn không được nói: “Chúng ta đến đây chính là vì sự tồn vong của chúng sinh Thiên Đạo, nguyện ý dùng hết sức ngăn cản đại kiếp nạn.”

“Thiên Đế, chúng ta không có ác ý, chỉ muốn chống cự kiếp nạn, cứu vớt chúng sinh.”

Tổ long cũng từ từ mở miệng, giọng điệu kiên định, ba người đều ôm quyết tâm.

Có thể thấy được bọn họ đã thương lượng thật lâu, thậm chí nghĩ thật kỹ rồi mới dám tới đây, nếu không thì tùy tiện tiến vào Thiên Đình chính là đưa tới miệng Thiên Đế.

Mấy năm nay, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ lân tộc bị Thiên Đình giết còn ít sao, thậm chí mỗi ngày Thiên Đế đều ăn gan rồng, uống phượng huyết, gặm chân kỳ lân, đều là săn giết ba tộc mà ăn.

Bọn họ cũng rất buồn rầu, Thiên Đế quá cường đại, hoàn toàn không có biện pháp, liên hợp lại cũng không thể làm gì.

Hiện tại, kẻ duy nhất có thể ngăn cản đại kiếp nạn chính là vị Thiên Đế trước mắt này, chỉ có hắn.

“Để trẫm cứu thế, e là các ngươi suy nghĩ nhiều.”

Mộc Phàm hừ lạnh, khinh thường nói: “Không phải Đế Tuấn, Cổ Phật, Thượng đế xưng tụng phổ độ chúng sinh, giải cứu vạn linh sao, vì sao không đi?”

“Trẫm, không có tâm tư đi cứu thế.”

Lời này làm Tổ long, Thiên phượng ba người đều hết chỗ nói rồi, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nếu ngươi không muốn cứu thế, vậy ngồi vị trí Thiên Đế làm gì?

Mộc Phàm ngồi vị trí Thiên Đế làm gì, đương nhiên là để kiếm tiền nha, mỗi ngày sẽ nhận được một ít căn nguyên Thiên Đạo, tự nhiên không thể buông tha.

Còn chuyện cứu thế, hắn không thèm nghĩ tới, vũ trụ mới ra đời không lâu, từ đâu ra đại kiếp chứ, thật buồn cười?

Mộc Phàm không tin, vũ trụ vừa khai mở, các ngươi lại nói chuẩn bị diệt vong, nói ra không sợ kẻ khác cười chê sao?

Nếu sắp diệt vong thì còn có vũ trụ tương lai cái rắm.

“Được rồi, trẫm đã nghĩ kỹ nên xử lý các ngươi như thế nào.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói: “Trước kia các ngươi ngăn cản trẫm chém giết Đế Tuấn, làm hỏng chuyện tốt của trẫm, hôm nay nên tính nợ.”

“Thiên Đế, ngươi thật sự không bận tâm tới chuyện vũ trụ bị hủy

diệt sao?”

Tổ long tức giận, tính tình nóng nảy nên lập tức bộc phát hơi thở cường đại.

“Nha, tính tình thật nóng nảy, ta quyết định nướng ngươi, hẳn là thịt Tổ long không tệ, sẽ ngon hơn long tử long tôn của ngươi nhiều.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm giơ tay, một cái ấn chậm rãi xuất hiện.

Nhìn thấy cái ấn này, biểu tình của Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng tức khắc thay đổi.

“Thiên Đế ấn!”

Tổ long cảnh giác, lấy ra chí bảo cộng sinh.

Tổ kỳ lân nắm một thanh đao đen nhánh, tản ra sát khí lạnh thấu xương.

Thiên phượng không rên một tiếng, thậm chí không tản ra hơi thở, bộ dáng không chống cự, mặc cho tiên đỉnh giam cầm.

Nàng mở miệng, nói: “Thiên Đế, chớ nên chôn vùi thương sinh, ba chúng ta đã quyết định kỹ rồi mới đến đây, dùng hết toàn lực, hỗ trợ Thiên Đế phong ấn đầu nguồn tai hoạ.”

“Khẩn cầu Thiên Đế, vì thiên địa chúng sinh, Thiên phượng ta nguyện vứt bỏ thân thể, vĩnh viễn trấn áp đầu nguồn tai hoạ, tránh cho thương sinh gặp nạn.”

Nói xong, Thiên phượng liền quỳ xuống.

Thiên phượng cao ngạo, con Phượng hoàng đầu tiên trong vũ trụ sơ khai dĩ nhiên quỳ xuống.

Phượng hoàng vô cùng cao ngạo lại vì chuyện này mà quỳ xuống.

Mộc Phàm ý thức được có lẽ chuyện này là thật.

“Thiên phượng, ngươi...” Sắc mặt Tổ kỳ lân biến đổi, kinh ngạc

nhìn Thiên phượng.

Nàng từ bỏ mặt mũi, chưa từng có Tiên thiên thần ma trong nhóm đầu tiên quỳ xuống.

“Khẩn cầu Thiên Đế!”

Tổ kỳ lân cũng cắn răng, chậm rãi quỳ xuống.

Vẻ mặt Tổ long chua xót, rơi vào đường cùng, cũng quỳ theo.

Ba tên này đều là lão tổ ba tộc, sinh vật đầu tiên trong thiên địa, có thể nói là rất cao quý, kiêu ngạo, chưa từng quỳ xuống.

Nhưng hôm nay vì muốn mời Thiên Đế mà quỳ xuống.

Lúc này, Mộc Phàm không rên một tiếng, nhìn cả ba quỳ gối trước mắt, thực sự hơi bất ngờ.

Bầu không khí ngưng đọng, Mộc Phàm nhẹ nhàng thu hồi tiên đỉnh, Thiên Đế ấn lặng yên biến mất.

Thiên phượng, Tổ long, Tổ kỳ lân đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Thật ra bọn họ cũng rất lo lắng, sợ Mộc Phàm trực tiếp động thủ trấn áp cả ba, nếu như vậy thì khóc cũng không có cơ hội.

Còn may là Thiên Đế không động thủ.

Có lẽ là bận tâm mặt mũi, cũng có thể là bị thuyết phục, mặc kệ như thế nào, Thiên Đế thu hồi lực lượng chính là chuyển biến tốt.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, thiên địa đang ở thời kỳ sơ khai, không có khả năng gặp phải hủy diệt.”

Mộc Phàm xua xua tay để cả ba đứng lên, muốn nghe xem là chuyện gì.

Thiên phượng đứng dậy.

Nàng từ từ giải thích: “Chuyện là thế này, ba chúng ta tiến vào Hỗn độn thiên hải mấy vạn năm.”

“Trong lúc vô tình chạm vào hàng rào hỗn độn, tìm được điểm cuối của hỗn độn, vốn tưởng rằng là cửa ra khỏi hỗn độn.”

“Nhưng không nghĩ tới...” Nói đến đây, sắc mặt Thiên phượng trở nên có chút khó coi.

Tổ long, Tổ kỳ lân cũng không tốt hơn bao nhiêu, giống như gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ.

“Không nghĩ tới các ngươi lại gặp nguy hiểm, ta đoán nha, có phải các ngươi mở ra lỗ hổng hỗn độn, sau đó một lượng lớn đồ vật khủng bố từ bên ngoài hỗn độn dũng mãnh tiến vào hay không?”

“Hay là có thứ tà ác nào đó từ bên ngoài hỗn độn ùa vào tới, các ngươi cuống quít chém giết chúng, sau đó hợp lực tạm thời phong ấn?”

Lời Mộc Phàm nói khiến Thiên phượng, Tổ long, Tổ kỳ lân trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt ngơ ngác.

“Ngươi, làm sao ngươi biết?” Tổ long vừa mở miệng liền lập tức câm miệng.

Sắc mặt hắn rất khó coi, dĩ nhiên là Thiên Đế đoán trúng rồi, chẳng lẽ chuyện này rất dễ suy đoán sao?

Mộc Phàm trợn trắng mắt, mắng thầm: “Còn không phải tiểu thuyết hay viết như vậy sao, đột nhiên chạy tới cầu ta, chắc chắn là các ngươi chọc ra chuyện xấu rồi.”

Quả nhiên ba gia hỏa gặp rắc rối, đi Hỗn độn thiên hải mấy vạn năm, cho rằng tìm được rồi cửa ra khỏi hỗn độn, kết quả không cẩn thận để một đám sinh vật ngoại lai tràn vào.

Đã tạm thời phong ấn nhưng lại bị ngoại lực phá vỡ nên mới cuống quýt chạy tới Thiên Đình tìm Thiên Đế trợ giúp.

“Ba tên ngu xuẩn.”

Mộc Phàm thầm mắng một tiếng, trong lòng nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

“Hệ thống, ngươi nói coi có phải là sinh vật từ một vũ trụ khác xâm lấn hay không?”

Hắn dò hỏi hệ thống, chỉ có thể nói suy đoán thế này, cụ thể thì không biết được.

Nhưng hệ thống lại đưa ra một đáp án khác.

Chương 501: Uy hiếp không biết rõ

“Không phải!”

Hệ thống trả lời dứt khoát làm Mộc Phàm sửng sốt.

“Không phải một vũ trụ khác xâm lấn sao, không có đạo lý nha.”

Hắn có chút kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, không phải tiểu thuyết đều viết như vậy sao, một vũ trụ gặp phải một vũ trụ khác xâm lấn?

Căn cứ theo thông tin mà hệ thống từng cho hắn biết thì vũ trụ này không phải là duy nhất, có nhiều vũ trụ khác nhau, nhưng tai nạn hiện tại không phải là bị xâm lấn.

“Hệ thống, ngươi nói không phải là xâm lấn vậy là chuyện gì đây?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Căn cứ theo kết quả bổn hệ thống suy tính, vũ trụ này không có vũ trụ láng giềng, đường hầm vào đa nguyên vũ trụ không được đả thông cho nên bài trừ khả năng bị xâm lấn.”

“Ngươi lợi hại như vậy?” Mộc Phàm có chút không tin.

Hắn nói thầm nói: “Không phải ngươi không làm được gì ở thời không này sao, hiện tại lại chắc chắn như vậy, chẳng lẽ ngươi biết chân tướng chuyện này?”

Hệ thống nghe hắn hỏi liền im lặng, như chuyển sang trạng thái chờ.

Dù Mộc Phàm gọi như thế nào cũng không đáp lại, hình như bị nói trúng rồi.

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, không để ý tới hệ thống nữa, nó không nói chắc chắn là lại nghĩ biện pháp hố hắn.

“Hệ thống, đừng đào hố cho nhảy nha, hiện tại ta làm Thiên Đế,

mỗi ngày phải kiếm căn nguyên, muốn thành thành thật thật tích góp tiền để nạp, ngươi đừng hố ta."

Mộc Phàm không yên tâm cảnh cáo một tiếng.

Vẫn nên cẩn thận một chút, hệ thống này hố người không nhả xương, không biết mình bị hố mà còn phải cảm kích nó nữa.

"Thiên Đế... Ngài suy xét như thế nào?"

Không thấy Mộc Phàm nói gì, Thiên phượng đứng không yên, mở miệng dò hỏi một câu.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, mặt không đổi sắc, liếc mắt nhìn nàng.

"Trẫm đã biết, rõ ràng chuyện này là do các ngươi gây ra."

Lời này khiến bọn họ vô cùng xấu hổ.

Đây đúng là chuyện do bọn họ gây ra, hiện tại rất nguy cấp, không thể không chạy tới mời vị Thiên Đế này ra tay.

Dù sao hắn đại biểu cho Thiên Đạo, chỉ có hắn mới có thể vận dụng lực lượng Thiên Đạo để tiêu trừ tai hoạ lan ra toàn bộ vũ trụ.

"Muốn trẫm giúp các ngươi, cũng không phải không được, nhưng các ngươi có thể bồi thường thế nào?"

Câu tiếp theo của Mộc Phàm làm Thiên phượng, Tổ long, Tổ kỳ lân ngây ngẩn.

Bồi thường? ??

Cả ba nhìn nhau, vị Thiên Đế này thật sự khiến người ta không hiểu nổi, dĩ nhiên lại muốn bồi thường.

Mộc Phàm nhíu mày, không vui nói: "Như thế nào đây, các ngươi gây chuyện, hiện tại để ta tới dọn dẹp, chẳng lẽ không muốn trả giá một chút?"

"Có thức ăn miễn phí sao?"

Cả ba á khẩu không trả lời được.

Thiên phượng suy nghĩ chút rồi nói: “Chỉ cần Thiên Đế nguyện ý ra tay thì ta đưa một nửa Phượng tộc gia nhập Thiên Đình, phụ tá Thiên Đế giáo hóa chúng sinh.”

Nàng vừa nói xong, sắc mặt Tổ long cùng Tổ kỳ lân tức khắc thay đổi.

Cả hai không nghĩ tới Thiên phượng lại quyết định thế này, một nửa Phượng tộc gia nhập Thiên Đình đã tương đương với cả tộc nguyện ý trung thành với Thiên Đình.

“Chỉ hy vọng Thiên Đế không xem bọn chúng là đồ ăn, Phượng tộc sẽ chuyên chăn nuôi Phượng hoàng không có linh trí cung cấp cho Thiên Đế.”

Thiên phượng bổ sung thêm một câu, không muốn tộc đàn của mình trở thành đồ ăn.

Sẽ chăn nuôi một ít Phượng hoàng vô dụng làm thức ăn cho Thiên Đình.

Đây là một loại nhượng bộ cũng như tỏ thái độ, dù sao bọn họ phạm sai lầm, Thiên Đạo đã cảnh cáo, tình huống rất cấp bách.

Hiện tại phải mời Thiên Đế ra tay để hóa giải một kiếp này, nếu không thì Thiên Đạo sẽ mạt sát bọn họ.

“Long tộc thuận theo Thiên Đình, tám bộ Long tộc gia nhập Thiên Đình, cung cấp long thi nuôi dưỡng Thiên Đình.”

Tổ long cũng đưa ra quyết định, tất nhiên sẽ có tổn thất, muốn tránh khỏi Thiên Đạo xử phạt thì cái giá phải trả lớn một chút.

Bọn họ tuyệt đối không thoát trốn, Thiên Đạo sẽ không tha cho bọn họ, chỉ có thể mời vị này hỗ trợ.

Một vị Thiên Đế có thể đại biểu Thiên Đạo, chấp chưởng quyền hành, không mời hắn thì còn có thể mời ai?

Chỉ có dùng lực lượng của Thiên Đạo mới có thể hóa giải kiếp nạn, giúp cả ba không bị Thiên Đạo thanh trừ.

“Kỳ lân tộc, nguyện gia nhập Thiên Đình, trấn thủ một phương.”

Tổ kỳ lân cũng nhanh chóng đưa ra quyết định, đã không có đường lui, nếu không thì chỉ có thể tự mình gánh vác.

Nếu tự gánh vác thì ba tộc sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ, cả ba sẽ bị Thiên Đạo xử phạt, có khả năng trực tiếp mạt sát.

Đừng tưởng rằng Thiên Đạo dễ bị lừa gạt, Thiên Đạo không xuất hiện liền thôi, xuất hiện thì không kẻ nào dễ chịu.

Nhìn cả ba quyết định dứt khoát, Mộc Phàm tấm tắc bảo lạ, đây là muốn cung cấp nguyên liệu nấu ăn cho Thiên Đình nha, trở thành cửa hàng cung ứng nguyên liệu nấu ăn.

Ngẫm lại cũng không tệ, chỉ tiếc là không phải rồng, kỳ lân, phượng hoàng thật sự, tóm lại là kém hơn nhiều.

Nhưng cũng không thể cứ luôn bắt giết ba tộc được, nuôi dưỡng một ít phượng hoàng, chân long, kỳ lân cũng được.

Như nuôi dưỡng một ít ác long nha, có thể tùy tiện giết, không có việc gì, Thiên Đạo không trách tội, ngược lại còn có công đức.

Mộc Phàm càng nghĩ càng thấy được, thiên hạ cần Thiên Đình tới chấp chưởng, giáo hóa chúng sinh, chúng sinh không có khả năng đều hiền hòa, yên bình.

Điều này làm nổi bật địa vị chính thống của Thiên Đình, đại biểu cho Thiên Đạo, chấp chưởng thưởng phạt chúng sinh, sao lại không làm.

“Được, trẫm, chuẩn.”

Mộc Phàm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy Thiên Đế đồng ý, cả ba đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ cũng rất cường đại nhưng vì sao đột nhiên chạy tới thỉnh cầu Thiên Đế hỗ trợ, đơn giản chính là vì Thiên Đạo đã cảnh cáo, nếu không nhanh chóng giải quyết vấn đề thì bọn họ thật sự thảm.

Cho nên phải tới cầu Thiên Đế, dù trả giá lớn một chút.

So với trừng phạt từ Thiên Đạo thì như thế này đã quá nhẹ nhàng rồi.

Oanh!

Mộc Phàm vừa đáp ứng xong, Thiên Đạo có cảm ứng, đột nhiên có một luồng căn nguyên rủ xuống, tràn vào cơ thể Mộc Phàm, giống như tán thành cách làm của hắn.

Mộc Phàm sửng sốt, ánh mắt lập loè, một tin tức dung nhập vào tâm thần, tin tức do Thiên Đạo truyền đến.

“A?” Mộc Phàm kinh ngạc, Thiên Đạo lại truyền tin tức cho hắn.

Đây là chuyện chưa từng có, hiển nhiên vấn đề lần này không phải nhỏ, Thiên Đạo đều cảm thấy bị uy hiếp, có chuyện gì đây?

“Hệ thống, sao lại thế này?” Mộc Phàm khó hiểu.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ xem chẳng phải sẽ biết, cụ thể như thế nào thì cần ký chủ tự thăm dò, bổn hệ thống bất lực.”

“....” Mộc Phàm đen mặt, ngươi bất lực.

Là do ta không nạp cho nên ngươi bất lực, ta mà nạp thì ngươi ra sức nhiều nhất.

“Được rồi, tình huống có biến.”

Mộc Phàm đứng dậy, giọng điệu nghiêm túc nói: “Vừa rồi Thiên Đạo thông báo, trẫm đã cảm giác được, tình huống không ổn.”

“Các ngươi lập tức dẫn đường.”

Giọng điệu nghiêm túc làm Thiên phượng, Tổ long, Tổ kỳ lân đều bị biến sắc.

“Đi!”

Cả ba liếc nhau, đồng thời gật đầu, lập tức dẫn đường, hợp lực xé rách hư không hỗn độn, bước vào trong đó.

Mộc Phàm bước vào theo, chớp mắt biến mất khỏi Lăng Tiêu điện, không ai biết hắn đã rời đi.

Lăng Tiêu điện vẫn bị phong tỏa, tránh để lộ tin tức, nếu Đông Thiên Yêu Đình cùng các thế lực khác biết Thiên Đế không ở Thiên giới thì sẽ có rắc rối.

Vèo vèo!

Bốn bóng dáng nhanh chóng xuyên qua hư không hỗn độn.

Lúc này, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đi trước dẫn đường, một đường hướng thẳng tới chỗ sâu trong Hỗn độn thiên hải, tốc độ nhanh tới cực hạn.

Bọn họ rất sốt ruột, nếu không nhanh chóng thì hậu quả khó lường.

Không rõ đã xuyên qua bao nhiêu hỗn độn tinh vân, thiên hải mênh mang không điểm cuối.

Bay ước chừng mười ngày mười đêm, tốc độ cực hạn khiến cả ba có chút khó tiêu, chỉ Mộc Phàm là vẫn nhẹ nhàng thoải mái.

“Tới rồi!”

Giờ phút này, cả ba ngừng lại, trước mắt là một vách ngăn u ám vô tận, vô số luồng khí hỗn độn sôi trào, khuếch trương ra bên ngoài.

Giống như là hàng rào vũ trụ, tận cùng của hỗn độn.

Khí hỗn độn không ngừng lan ra bên ngoài, ám năng lượng mãnh liệt cùng vật chất hỗn độn cuồn cuộn đáng sợ.

Vũ trụ đang trưởng thành, khuếch trương, rìa vũ trụ là nơi vô cùng đáng sợ, bất kỳ thứ gì rơi vào đều sẽ bị cắn nuốt.

Mộc Phàm nghiêm túc nhìn cảnh tượng trước mắt, giống như thấy được cảnh vũ trụ nổ mạnh, trong lòng cực kỳ chấn động.

Vũ trụ vô ngần nhưng cũng có hạn, hàng rào liên tục mở rộng là

sự thật, cho nơi đây tràn ngập nguy hiểm.

Không cẩn thận sẽ bị năng lượng tàn dư từ vũ trụ nổ mạnh cắn nuốt, đồng hóa.

“Chỗ các ngươi phong ấn ở phía trước sao?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Tổ long gật gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Ngay phía trước, nhưng phong ấn đã biến mất.”

“Xem ra các ngươi tốn mấy vạn năm ở đây để phá hàng rào vũ trụ nha.”

Ánh mắt Mộc Phàm có vẻ kỳ quái, nhìn chằm chằm khiến cả ba cảm thấy không được tự nhiên.

Không sai, trước đó bọn họ ở chỗ này không làm gì khác ngoài chuyện mở hàng rào vũ trụ, suốt mấy vạn năm.

Ba gia hỏa này thật sự can đảm, dám mở hàng rào vũ trụ, tốn mấy vạn năm mở ra một lỗ hổng lớn.

Đúng là bởi vì lỗ hổng lớn này mới dẫn tới tai họa khủng bố.

Thiên phượng xấu hổ nói: “Thiên Đế, trước bỏ qua những chuyện này, phải nhanh nghĩ cách tu bổ cái lỗ thủng này.”

Mộc Phàm không nói chuyện, đi từng bước hướng tới khu vực năng lượng hỗn loạn cuồng bạo phía trước, nhìn thấy một vách ngăn mờ ảo bị thủng một lỗ.

Không rõ bên ngoài lỗ thủng có thứ gì, có lẽ khoảng không bên ngoài vũ trụ, có lẽ là một vũ trụ khác.

Nhưng mặc kệ có thứ gì cũng phải chữa trị lỗ thủng này bởi vì hắn cảm ứng được uy hiếp khủng bố truyền ra từ lỗ thủng.

“Rốt cuộc hơi thở là thứ gì?”

Vẻ mặt Mộc Phàm dần dần trở nên nghiêm túc.

Hơi thở từ lỗ thủng truyền ra cực kỳ quỷ dị, khủng bố, cả hắn cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!

Đây là bản năng cảnh báo.

“Hệ thống, có biết bên ngoài lỗ thủng có gì hay không, hơi thở quỷ dị khủng bố kia là thế nào, vì sao ta cứ cảm thấy hãi hùng khiếp vía, như gặp được thiên địch?”

Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, vận khí của ngươi rất tốt, bên ngoài lỗ thủng có một loại lực lượng chuyên thanh tẩy Thiên Đạo cùng biến số như ngươi.”

“Ngươi chính là đối tượng bị thanh tẩy.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm, lòng lạnh ngắt, mình phải bị thanh tẩy?

Chương 502: Bàn Cổ?

“Ta phải bị thanh tẩy?”

Mộc Phàm kinh ngạc, hệ thống nói hắn phải bị thanh tẩy.

Nhưng vấn đề là, ai đang thanh tẩy, vì sao lại muốn thanh tẩy?

Hắn nhìn lỗ thủng to trước mắt, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, lão tử không làm gì hết, sao lại muốn thanh tẩy ta chứ?

“Hệ thống, không đúng nha, ta là gì mà muốn thanh tẩy ta?”

Mộc Phàm cảm thấy rất khó hiểu.

Mình cũng không làm gì, vì sao phải tiến hành thanh tẩy.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, khi Thiên Đạo có ý thức sẽ dẫn đến một cơ chế chuyên thanh tẩy.”

“Còn có một đối tượng cần bị thanh tẩy nữa đó chính là biến số, kẻ bật hack như ký chủ là đối tượng cần bị thanh tẩy nhất.”

Lời này khiến Mộc Phàm á khẩu không trả lời được, trợn mắt há hốc mồm.

Thiên Đạo có ý thức sao?

Có phải hệ thống ám chỉ Thiên Đạo đã có ý thức, ý thức tự chủ giống như một sinh mệnh?

Hắn biến sắc nói: “Hệ thống, ngươi nói Thiên Đạo có ý thức, nói giỡn phải không?”

Hệ thống lạnh nhạt nói: “Không nói giỡn, xin ký chủ nghiêm túc, Thiên Đạo có ý thức, sẽ dẫn động cơ chế thanh tẩy, còn ngươi là biến số lớn nhất, tự nhiên đứng mũi chịu sào.”

Mộc Phàm im lặng, trong đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ.

Mẹ nó, hệ thống đột nhiên nói Thiên Đạo có ý thức, chuyện này

quả thực rất khó tin.

Hắn suy nghĩ chút rồi hỏi tiếp: “Hệ thống, nếu Thiên Đạo có ý thức, vậy ngươi có phải là một Thiên Đạo khác hay không, hay ngươi là một tồn tại càng cao cấp hơn?”

“Ký chủ, bổn hệ thống chỉ là một hệ thống, đầu óc ngươi suy nghĩ quá nhiều.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, lời giải thích này tương đương với không giải thích.

Mộc Phàm cũng không rối rắm, hiện tại không phải thời điểm rối rắm chuyện này, dù sao hệ thống hay hố hắn nhưng cũng không gây bất lợi gì hết.

Hệ thống giúp mình từng bước đi tới đỉnh phong, chỉ hơi hố tiền thôi.

“Lỗ thủng trước mắt là nơi thông ra bên ngoài vũ trụ lực lượng thanh tẩy ở bên ngoài sao?”

Mộc Phàm trở lại vấn đề trước mắt.

Bên ngoài lỗ thủng này là thứ gì.

“Bên ngoài có thứ gì thì tự ngươi đi ra xem mới biết được, nhưng nhắc nhở ngươi một chút, hiện tại ngươi đi ra ngoài sẽ bị xóa sạch trong chớp mắt.”

Hệ thống đưa ra cảnh báo.

Mộc Phàm lạnh lòng, mẹ nó, chỗ nào cũng có nguy hiểm, vẫn nên thành thành thật thật tích góp căn nguyên Thiên Đạo mấy trăm vạn năm tăng cường thực lực rồi tính tiếp.

“Hàng rào vũ trụ kiên cố thề này, ba tên kia mở ra thế nào?”

Lúc này, Mộc Phàm đến gần lỗ thủng, bên trong tản ra một hơi thở khiến người ta giật mình, một khi đặt chân qua sẽ phát sinh chuyện không tốt.

Hắn tò mò, Tổ long, Tổ kỳ lân cùng Thiên phượng thật sự đánh xuyên hàng ràng vũ trụ sao?

Cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, thực lực bọn họ có thể đánh xuyên sao, hiển nhiên chuyện này có vấn đề.

“Hệ thống, lỗ thủng này thật sự do Tổ long, Thiên phượng cùng Tổ kỳ lân mở ra sao?”

Hắn nhanh chóng dò hỏi hệ thống, có lẽ có thể biết chút ít.

Quả nhiên, hệ thống trả lời: “Có thể nói phải, cũng có thể nói là không phải, lỗ thủng trước mắt đã có từ rất lâu, sau đó được tu bổ, nhưng lại bị Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đánh thủng lần nữa mà thôi.”

“A.” Mộc Phàm trừng to mắt, hít hà một hơi.

Nói cách khác, trước kia đã có cường giả đánh thủng hàng rào vũ trụ đi ra ngoài?

Là ai?

Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng thuộc nhóm thần ma đầu tiên trong vũ trụ, vậy mà còn có kẻ ra đời sớm hơn bọn họ sao?

“Ký chủ, trước khi vũ trụ thành hình thì hỗn độn ban đầu có sinh mệnh tồn tại, có lẽ chính là lúc ấy có hỗn độn thần ma đánh xuyên hàng rào này.”

“Giống như một quả trứng gà, gà con sẽ đục xuyên vỏ trứng đi ra ngoài.”

Hệ thống giải thích cùng so sánh làm hai mắt Mộc Phàm trừng to hơn, nghĩ tới một khả năng.

“Không phải là nói trước khi vũ trụ thành hình có một tồn tại đáng sợ ra đời trong hỗn độn, đánh xuyên hỗn độn chui ra ngoài?”

Mộc Phàm kinh hãi suy đoán.

Hắn trong lòng nghĩ đến một tồn tại ra đời trong hỗn độn, tồn tại

cổ xưa nhất, cường đại nhất.

Bàn Cổ!

“Không phải là Bàn Cổ chứ?”

Mộc Phàm kinh ngạc, thực sự có Bàn Cổ sao?

Đùa cái gì vậy, chẳng lẽ vũ trụ nổ mạnh là do Bàn Cổ đánh vỡ trạng thái hỗn độn, có lẽ Bàn Cổ chính là sinh linh đầu tiên trong vũ trụ, đánh thủng vỏ trứng thoát ra ngoài.

“Có khả năng.” Hệ thống không phủ định đáp án này.

Lời này khiến Mộc Phàm chắc chắn rằng lỗ thủng trước mắt do tồn tại đầu tiên ra đời trong hỗn độn đánh xuyên.

Oanh...

Từ lỗ thủng truyền đến từng đợt chấn động quỷ dị, từng luồng khí khủng bố quét đến, bên ngoài hàng rào có lực lượng thần bí đáng sợ đang muốn ùa vào.

Mộc Phàm biến sắc, giơ tay đánh ra vô số cấm chế, bao phủ lỗ thủng, phong bế chặt chẽ.

Phanh!

Răng rắc, răng rắc!

Chỉ tiếc là cấm chế Mộc Phàm đánh ra đều bị một lực lượng thần bí xóa sạch, dễ dàng sụp đổ.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Ba các ngươi rước lấy phiền toái cực lớn.”

Mộc Phàm nhìn Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng ba cái, giọng điệu nghiêm túc chưa từng thấy.

Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng căng thẳng, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Thiên Đế, chẳng lẽ cả ngươi cũng không có biện pháp phong ấn sao?”

Thiên phượng có chút khẩn trương.

Nếu ngay cả Thiên Đế cũng không có biện pháp, không ai đoán được kế tiếp sẽ như thế nào.

Mộc Phàm lắc đầu: “Không rõ vì sao các ngươi có thể đánh xuyên hàng rào vũ trụ, ta muốn nói là các ngươi chọc tới lực lượng khủng bố nào đó bên ngoài vũ trụ, nó muốn mạt sát các ngươi.”

“Hít!”

Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đồng thời hít hà một hơi, trong lòng khủng hoảng.

Đây không phải là lời hù dọa, cả ba đã sớm cảm giác được có nguy hiểm khủng bố, giống như bị thứ gì đó theo dõi.

Cảm giác như sắp bị xóa sạch.

“Thiên Đế, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tổ long, Tổ kỳ lân đồng thời mở miệng hỏi.

Mộc Phàm lắc đầu: “Các ngươi phá hủy hàng rào vũ trụ, lá chắn của Thiên Đạo đã bị phá, lực lượng thần bí bên ngoài muốn tiến vào, sẽ là một trận diệt thế, Thiên Đạo cũng sẽ biến mất.”

“Xem ra, vấn đề các ngươi gây ra nghiêm trọng hơn so với ta tưởng tượng, Thiên Đạo không lập tức đánh giết các ngươi làm ta cảm thấy rất kỳ quái nha.”

Vừa nghe lời này, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng liếc nhau rồi cười khổ.

“Thật ra Thiên Đạo đã cảnh cáo chúng ta, hơn nữa đã tỏ ý kiến, nếu chúng ta không thể giải quyết tốt thì sẽ hóa thành tro bụi.”

Thiên phượng giải thích một câu.

Việc này bọn họ chưa đề cập tới, vì vậy mới vội vội vàng vàng tìm

Thiên Đế hỗ trợ, Thiên Đạo đều tỏ ý rồi.

Không nghĩ biện pháp giải quyết sẽ bị Thiên Đạo trực tiếp bóp chết, cả ba đều không muốn chết, tự nhiên phải tìm giúp đỡ.

Nhưng có vẻ Thiên Đế cũng không có biện pháp nào.

Làm sao bây giờ?

“Hệ thống, ngươi có biện pháp sao?”

Mộc Phàm cũng khẩn trương, bọn họ không biết, thật ra cổ lực lượng bên ngoài nhằm vào Thiên Đạo cùng Mộc Phàm.

Ba tên này ngây ngốc đánh xuyên hàng rào vũ trụ, xuyên lá chắn của Thiên Đạo, đúng là tự tìm đường chết.

“Ký chủ để cổ lực lượng kia tiến vào, sau đó tiêu diệt là có thể giải quyết chuyện này, nếu không thì ngươi vĩnh viễn không cách nào chữa trị lỗ thủng.”

Hệ thống đưa ra đáp án.

Mộc Phàm vừa nghe thiếu chút nữa mắng to rồi, ngươi nói đây là biện pháp sao, cho vào rồi thì ta còn có thể sống không, ta đánh thắng được không?

“Ký chủ đừng quên, Thiên Đạo cũng không muốn mình bị thanh tẩy, cho nên ngươi có khả thể mượn lực lượng của Thiên Đạo chém giết nó.”

“Một mình ngươi không có khả năng tiêu diệt nó.”

Hệ thống nói rất rõ ràng, mình căn bản không phải đối thủ, trừ khi hắn có đủ tiền nạp vào tiêu diệt đối phương.

Nhưng số lượng căn nguyên Thiên Đạo trên người Mộc Phàm hiện tại không đủ để chống đỡ hắn tiêu diệt uy hiếp bên ngoài, chỉ có thể mượn lực lượng Thiên Đạo.

“Làm như thế nào?” Vẻ mặt Mộc Phàm nghiêm túc.

Hai mắt hắn nhìn vào lỗ thủng, lực lượng thần bí càng lúc càng mãnh liệt, giống như gần sát bên.

Hơi thở kia khóa chặt Mộc Phàm.

Điều này làm cho cả người hắn căng chặt, nguy cơ tử vong nồng đậm, một loại cơ chế thanh tẩy phát ra lực lượng này, cực kỳ đáng sợ.

Kẻ bị theo dõi đều sẽ bị quét sạch.

Mộc Phàm không muốn bị thanh tẩy, cho nên chỉ có thể dựa vào hệ thống, hình như hệ thống còn cường đại, thần bí hơn cơ chế thanh tẩy.

“Ký chủ, ngươi có thể động não hay không, ngươi không đủ tiền thì có thể vay tiền nha.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở làm Mộc Phàm sửng sốt.

Vay tiền sao, vay ai?

Mộc Phàm trừng mắt, bỗng nhiên hiểu ra: “Ý của ngươi là kêu ta vay tiền Thiên Đạo, không, là mượn căn nguyên Thiên Đạo?”

“Đúng vậy, mượn Thiên Đạo, thật ra cũng không hẳn là mượn, chỉ là dự chi khen thưởng mà Thiên Đạo vốn nên cho ngươi mà thôi.”

Hệ thống giải thích: “Ngươi mượn căn nguyên Tiên Đạo để tiêu diệt địch nhân, không những không cần trả mà còn có thể được Thiên Đạo khen thưởng, dù sao ngươi tiêu diệt tồn tại uy hiếp nó.”

Mộc Phàm vừa nghe xong liền hiểu, còn không phải là cho vay sao, sau đó giải quyết phiền toái giúp Thiên Đạo sẽ được Thiên Đạo ban thưởng, không cần trả nợ.

Cuộc mua bán này tính như thế nào cũng có lời.

Phanh!

Đột nhiên, một tiếng vang nặng nề truyền đến, lực lượng thần bí

bên ngoài lỗ thủng nháy mắt ùa vào khiến cho Thiên Đạo sôi trào.

“Không tốt, tới rồi.”

Mộc Phàm biến sắc, không dám nghĩ nhiều, trước mắt cần phải giải quyết nhanh chóng.

“Thiên Đạo, cho ta mượn căn nguyên, ta sẽ tiêu diệt nó.”

Cảm nhận được nguy cơ nồng đậm, Mộc Phàm trực tiếp truyền ra một ý niệm.

Ong!

Trong phút chốc, Thiên Đạo phát ra từng tiếng vù vù, giống như đang suy nghĩ.

“Còn không nhanh lên, ngươi muốn bị thanh tẩy sao?”

Mộc Phàm nóng nảy, tức giận hét to.

Răng rắc!

Mới vừa nói xong, Thiên Đạo phát ra một tiếng giòn nứt.

“Ta... Phốc!” Sắc mặt Mộc Phàm tái nhợt, há mồm phun một ngụm máu, bị thương nặng.

Hắn cùng Thiên Đạo đồng thời bị thương, tự dưng bị thương, không hề có khả năng phòng ngự, quá khủng bố.

Chương 503: Mượn căn nguyên, luyện hóa lực lượng thần bí

-

Oanh!

Một cổ lực lượng thần bí làm Mộc Phàm bị thương trong nháy mắt.

Còn Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng thì thảm hại hơn, bị lực lượng quỷ dị trọng thương, nằm thở thoi thóp.

Cả ba hoảng sợ tột cùng, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

“Xong rồi.”

Tổ kỳ lân, Tổ long tuyệt vọng, còn chưa đụng tới, thậm chí chưa nhìn thấy là thứ gì, đã nằm dài rồi.

Hơi thở của Thiên phượng hỗn loạn, động một chút cũng khó khăn, giống như cơ thể sắp bị xoá bỏ, thật sự quá khủng bố.

Rốt cuộc là thứ gì

Cả ba sợ hãi nhìn về lỗ thủng, có lực lượng đáng sợ ùa vào, không kẻ nào có thể ngăn chặn.

Ngay cả Thiên Đế cũng bị thương, thân thể tản ra tiên quang mãnh liệt, sau lưng có một luân bàn ù ù chuyển động, tràn ngập uy áp Thiên Đạo.

“Thiên Đạo, ngươi còn không nhanh lên?”

Mộc Phàm nóng nảy, giờ phút này trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi.

Vừa rồi đột nhiên bị một lực lượng đánh tới, đầu tiên là đánh nứt Thiên Đạo, sau đó tổn thương hắn, dù suy yếu đi rất nhiều nhưng thiếu chút nữa đã lấy mạng Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng.

Có thể tưởng tượng được cổ lực lượng vừa rồi khủng bố thế nào.

Lúc này, Thiên Đạo sôi trào, vô số quy tắc hội tụ, đan xen, một con mắt lạnh nhạt, vô tình hiện lên, giữa con mắt có vết nứt.

Thiên Đạo chi nhãn!

Quả nhiên là Thiên Đạo bị đánh nứt, trong con mắt còn có thêm chút kinh sợ, cả Thiên Đạo cũng sợ hãi lực lượng thanh tẩy thần bí này.

Nó sợ, ánh mắt nhìn về phía Mộc Phàm, hai ánh mắt va chạm rồi đạt thành hiệp nghị nào đó.

“Thiên Đạo?”

Tổ long, Tổ kỳ lân cùng Thiên phượng kinh hoàng, cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Nhưng khi nhìn vết nứt trên Thiên Đạo chi nhãn, cả ba càng hoảng hơn, Thiên Đạo cũng bị thương rồi.

Vậy còn giải quyết thế nào nữa, dứt khoát chờ chết thôi.

Thiên Đạo chi nhãn bị đánh nứt rồi, còn ai có thể đối kháng lực lượng thần bí kia?

Ong!

Ngay sau đó Thiên Đạo chi nhãn đột nhiên loé sáng, một luồng căn nguyên bàng bạc điên cuồng ùa tới.

Ầm ầm ầm!

Cảnh tượng trước mắt làm cả ba ngây ngẩn, Thiên Đạo chi nhãn trào ra một lượng căn nguyên rất lớn.

Căn nguyên Thiên Đạo dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm.

Bởi vì vừa rồi Mộc Phàm đã giao lưu với Thiên Đạo, muốn mượn căn nguyên để giải quyết uy hiếp trước mắt.

Thiên Đạo cũng không có biện pháp nào khác, trong lúc nguy cấp, nó mặc kệ Mộc Phàm nói thật hay giả, chỉ có thể chọn tin tưởng, dù sao cả hai đang ở cùng một bên.

Đối phó với uy hiếp đáng sợ đến từ bên ngoài, không thể không ra sức phản kháng.

“Căn nguyên thật dồi dào.”

Mộc Phàm kinh hãi không thôi, cảm nhận được căn nguyên bàng bạc mà Thiên Đạo truyền đến, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Sợ là do lực lượng thần bí quá nguy hiểm, mừng là vì Thiên Đạo bỏ vốn gốc.

“Hệ thống, đã mượn được căn nguyên rồi, nên làm như thế nào nữa?”

Mộc Phàm kêu gọi hệ thống, chờ đợi cái thứ hố người này ra sức.

Tuy hệ thống thích đào hố nhưng thời điểm mấu chốt vẫn rất ra sức.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, chỉ cần ngươi bước vào lỗ thủng, sau đó nạp một trăm ngàn triệu tỷ căn nguyên Thiên Đạo là có thể luyện hóa lực lượng thanh tẩy kia.”

“Ngươi nói đùa hả?” Mộc Phàm nghe mà hết hồn.

Một trăm ngàn triệu tỷ, mẹ nó, giở công phu sư tử ngoạm nha.

Nhưng chuyện làm hắn kinh ngạc hơn chính là hệ thống nói muốn luyện hóa lực lượng thanh tẩy, Mộc Phàm nghe mà cảm thấy chấn động mãnh liệt.

Hệ thống quả nhiên lợi hại hơn, cả loại lực lượng thần bí đáng sợ như thế đều có thể luyện hóa.

"Nạp liền, luyện hoá nó!”

Mộc Phàm cắn răng liều mạng, còn không phải là một trăm ngàn triệu tỷ sao, dù sao không phải hắn bỏ ra, là mượn Thiên Đạo để

dùng.

Ong!

Vừa dứt lời liền thấy căn nguyên Thiên Đạo cuồn cuộn lập tức biến mất, bị hệ thống nuốt sạch.

Tiêu hao nhiều căn nguyên như vậy, dù là Thiên Đạo cũng bị suy yếu, Thiên Đạo chi nhãn mặt lộ vẻ kiêng kị.

Đó là kiêng kị Mộc Phàm, mất nhiều căn nguyên như vậy đối với nó mà nói là một lần tiêu hao rất lớn.

Thậm chí còn ảnh hưởng toàn bộ vũ trụ phát triển, khiến vô số thần ma cùng sinh linh cảm thấy bất an, đột nhiên bị mất một chút căn nguyên.

Thiên Đạo trực tiếp hấp thu căn nguyên từ trên người chúng sinh, tương đương với Thiên Đạo cũng không tiêu hao gì cả.

Mộc Phàm phát hiện điều này nhưng chẳng thèm để tâm, trực tiếp bước vào lỗ thủng.

“Thiên Đế!”

Nhìn thấy cảnh này, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng tức khắc kinh hoảng hô to.

Bọn họ thấy Thiên Đế bước vào lỗ thủng, quanh thân có một lực lượng thần bí bao phủ.

Giờ khắc này bọn họ nhận ra Thiên Đế như biến thành một kẻ khác.

Lúc này, hai mắt Mộc Phàm lạnh băng, thậm chí còn lạnh hơn cả Thiên Đạo, khủng bố đến mức cả Thiên Đạo chi nhãn cũng có vẻ hồi hộp.

Nó ngửi được mùi vị nguy hiểm từ trên người Mộc Phàm, nguy hiểm hơn cả lực lượng thanh tẩy bên ngoài, quả thực quá khủng bố.

Răng rắc!

Bên ngoài lỗ thủng có từng luồng lực lượng quét đến, hư không vỡ tan.

Lực lượng thần bí càn quét tất cả, thanh tẩy tất cả mọi thứ không hài hòa cùng biến số.

Là biến số lớn nhất, Mộc Phàm tự nhiên bị lực lượng này chăm sóc đặc biệt, lập tức ồ ạt tràn tới, muốn mạt sát hắn.

Oanh!

Chỉ thấy thân thể Mộc Phàm chấn động, cơ thể bộc phát một lực lượng cường đại, tạo thành một quầng sáng mông lung ngăn chặn lực lượng thanh tẩy.

Loại lực lượng này thần bí khó lường, không rõ lai lịch, có sức uy hiếp khủng bố đối với Mộc Phàm, còn may là có lực lượng từ hệ thống.

Nạp một trăm ngàn triệu tỷ căn nguyên Thiên Đạo, sức mạnh to lớn mênh mông của hệ thống tản ra, bao phủ lực lượng thanh tẩy.

“Đinh, bắt đầu luyện hóa!”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên, Mộc Phàm nâng hai tay nhẹ nhàng đè xuống.

Trong mắt đám Tổ long cùng Thiên Đạo, Mộc Phàm vừa giơ tay đè xuống thì lực lượng thần bí đáng sợ bị đập tan.

Răng rắc, răng rắc!

Cả lá chắn do Thiên Đạo hình thành cũng không thể chịu nổi lực lượng này.

Đó là lực lượng đến từ hệ thống, trực tiếp nghiền nát lực lượng thần bí kia, sau bắt đó đầu luyện hoá.

Cổ lực lượng này rất quỷ dị, rất cường đại, không biết nó đến từ nơi nào nhưng lại có thể xoá bỏ một sự tồn tại, thanh tẩy sạch sẽ.

Nó quỷ dị ở chỗ khó mà phòng bị, thậm chí không cách nào ngăn cản.

Nhưng lực lượng như vậy trước mặt hệ thống lại không thể kháng cự chút nào, bị hệ thống đánh nát rồi từ từ luyện hóa.

Điều này làm Mộc Phàm có nhận thức chính xác hơn về sự lợi hại của hệ thống.

Lực lượng thanh tẩy khủng bố cũng không thể phản kháng hệ thống, Mộc Phàm cảm thấy khiếp sợ, rốt cuộc hệ thống lợi hại đến mức nào đây.

Hắn không tưởng tượng được, có lẽ theo cách mà hệ thống hay nói, chỉ cần nạp đủ tiền, không có chuyện mà nó không làm được.

“Biến số... Khối u vận mệnh, thanh tẩy...”

Mộc Phàm nghe được một vài âm thanh cổ quái, đang muốn cẩn thận lắng nghe thì đã biến mất không còn.

“Đã luyện hóa xong, mời ký chủ tiếp nhận lực lượng này.”

Ngay sau đó, tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, Mộc Phàm chưa kịp phản ứng thì đã cảm giác có một lực lượng thần bí đang tràn vào thân thể.

Ầm!

Toàn thân Mộc Phàm tản ra uy áp khủng bố, hơi thở tăng lên.

Biến hóa của hắn khiến Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng hoảng sợ, ánh mắt nhìn hắn tràn ngập sự sợ hãi.

Thiên Đạo chi nhãn lập loè ánh sáng, giống như đang ấp ủ tuyệt chiêu, nhưng chần chờ không biết có nên ra tay hay không.

Do dự một lúc, cuối cùng Thiên Đạo không ra tay, khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt, không kẻ nào biết vừa rồi Thiên Đạo tính công kích Mộc Phàm nhưng không biết vì sao lại từ bỏ.

Hơi thở của Mộc Phàm vẫn tiếp tục tăng lên, thân thể đang tiến

hàng một loại lột xác quỷ dị.

“A.... Đau chết ta rồi, hệ thống, hình như ta đang lột xác”

Mộc Phàm cắn răng kiên trì, chịu đựng sự thống khổ tột cùng.

Hắn phát hiện máu của mình đang trào ra bên ngoài cơ thể, thân thể vỡ ra từng chút, giống như muốn lột da.

“Chúc mừng ký chủ, hoàn thành lần thay máu lột xác đầu tiên.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, thân thể Mộc Phàm chấn động, đột nhiên trào máu, rồi có một lớp thân thể bị tách ra.

Răng rắc!

Thân thể Mộc Phàm nứt vỡ, từ bên trong có một người trẻ tuổi chui ra, một thiếu niên cường đại, hoàn mỹ, đúng là Mộc Phàm.

Cơ thể cũ bị lột bỏ làm Mộc Phàm trở nên trẻ hơn, cường đại hơn, hoàn mỹ hơn, đứng xa xa thôi mà đã khiến Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng cảm nhận được áp bách cường đại.

Thiên Đạo chi nhãn lập loè ánh sáng, bỗng nhiên trào ra một luồng căn nguyên Thiên Đạo, rơi vào người Mộc Phàm.

Ong!

Thiên Đạo chi nhãn thưởng căn nguyên xong liền biến mất.

Cùng lúc đó, hàng rào vốn rách nát đang được chữa trị từng chút, nhanh chóng khép lại.

“Hô...” Mộc Phàm thở ra một hơi, chỉ cảm thấy mình trở nên cường đại hơn.

Chiến lực cao hơn trước rất nhiều.

“Lần đầu tiên thay máu lột xác, cảnh giới vẫn như cũ nhưng thực lực đã gấp mười lần lúc trước rồi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, vung tay lên, thu hồi máu cùng cơ thể cũ.

Hắn nở nụ cười, lần này thu hoạch rất lớn nha.

Không chỉ giải quyết nguy hiểm mà còn hoàn thành một lần thay máu lột xác, lại còn được Thiên Đạo khen thưởng một luồng căn nguyên bàng bạc.

Tiêu hao trước kia đã được bù đắp, hiện tại trên người hắn có lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá ít nhất một ngàn triệu tỷ, xem như không tồi.

“Bái kiến Thiên Đế!”

Lúc này, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng kéo thân trọng thương bái kiến, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi, kính sợ sâu sắc.

Thiên Đế trở nên khủng bố hơn rồi.

“Ba tộc nguyện ý đi theo Thiên Đế, phụ tá bệ hạ bình định vạn tộc.”

Giờ này khắc này, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đưa ra quyết định chung, lựa chọn thần phục Thiên Đế, nguyện trung thành.

Hắn quá cường đại.

Thiên Đạo đều có vẻ kiêng kị hắn, biểu hiện vừa rồi làm bọn họ chấn động, nếu không biết lựa chọn thì thật sự không có cách nào sống sót.

Không nói Thiên Đế để ý hay không, nhưng chắc chắn Thiên Đạo sẽ tính nợ, không bỏ qua cho cả ba, không bằng trực tiếp thần phục Thiên Đế, có lẽ có thể giữ được một mạng.

“Chuẩn!”

Mộc Phàm bình tĩnh, phun ra một chữ, Thiên Đạo tức khắc nổ vang, giống như phẫn nộ.

“Được rồi, Thiên Đạo chí công, đừng tức giận giống tiểu hài tử.”

Mộc Phàm không vui quát to, Thiên Đạo tức khắc yên tĩnh, dị tượng biến mất trong chớp mắt.

Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng liếc nhau, thấy được sự hoảng sợ trong mắt nhau, càng thêm kiên định với lựa chọn ôm chặt đùi Thiên Đế.

Cả Thiên Đạo mà vị Thiên Đế này cũng dám quát lớn, nói Thiên Đạo giống tiểu hài tử, hơn nữa Thiên Đạo còn nghe lời.

Là sợ hãi hay là kiêng kị

Tóm lại, ôm chặt đùi Thiên Đế là được rồi, Thiên Đạo đều sợ Thiên Đế, đây mới là nguyên nhân chính khiến cả ba lựa chọn thần phục.

Chương 504: Đào móc Bàn đào

Thiên giới, trong Thiên Đế cung.

Mộc Phàm ngồi xếp bằng lơ lửng giữa không trung, cả người được bao vây bởi một tầng tiên quang mờ ảo bao vây, không thấy gương mặt.

Trên ngón tay có một sợi năng lương quỷ dị đến từ lực lượng thanh tẩy thần bí.

Mộc Phàm đã nắm giữ loại lực lượng khủng bố này sau khi hệ thống luyện hoá.

“Hệ thống, thứ này thật sự có thể thanh tẩy Thiên Đạo sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, cảm thấy khó mà tin được.

Rốt cuộc đến từ nơi nào, vì sao loại lực lượng này xuất hiện, vì sao ra đời, chẳng lẽ chỉ để thanh tẩy Thiên Đạo có ý thức cùng biến số?

“Ký chủ, đây là lực lượng dùng một lần, có thể trực tiếp xoá sạch ý thức của Thiên Đạo, dùng liền không còn, cần tiếp tục tinh luyện mới được.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại một câu, Mộc Phàm nghe mà khó chịu.

Chỉ có thể dùng một lần thì dùng cái rắm.

Còn tưởng rằng có thể sử dụng không hạn chế, nắm giữ được nó sẽ trở thành khắc tinh của Thiên Đạo nha, khó trách Thiên Đạo sẽ kiêng kị.

“Hệ thống, ngươi quá kém, luyện hóa rồi mà chỉ có thể dùng một lần, ngươi nói coi ngươi còn có tác dụng gì, ta hoài nghi ngươi tham ô căn nguyên Thiên Đạo của ta.”

Mộc Phàm đen mặt chất vấn hệ thống.

Nạp một lượng căn nguyên Thiên Đạo khổng lồ mà chỉ làm được

thế này.

“Nếu không thì ký chủ ngươi làm hệ thống, ta đảm nhận vai trò ký chủ cho?”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, câu nói mang theo sự tức giận, ý là nếu không hài lòng thì ngươi tới làm hệ thống là được.

Mộc Phàm vừa nghe, hai mắt sáng rực lên: “Có thể, tới tới tới, chúng đổi nào, ta làm hệ thống, ngươi làm ký chủ.”

“Ký chủ đừng có nằm mơ, không đổi được.” Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Mộc Phàm nghe mà bực bội: “Đổi không được vậy ngươi nói làm gì, lăn sang một bên đi.”

“Nếu không thì ngươi để ta luyện hóa cắn nuốt ngươi, sau đó ngươi biến thành một bộ phận của ta, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, chẳng phải tuyệt vời hơn giờ sao?”

Mộc Phàm chớp mắt, đề nghị: “Ngươi xem xem, ta luyện hóa cắn nuốt ngươi rồi thì tương đương với nắm giữ lực lượng của hệ thống, không cần ngươi vất vả phục vụ nữa, ta tự phục vụ mình là được.”

“Hơn nữa ngươi cũng có thể cùng ta chứng kiến kỳ tích trong tương lai, ngươi cứ yên tâm? Chờ ngươi quy thiên, mỗi năm ta đều thiêu một đại vũ trụ để cúng tế ngươi.”

Mộc Phàm lải nhải, giống như nghĩ tới viễn cảnh tươi đẹp, càng nói càng hăng say.

“....” Hệ thống im lặng.

Một lúc sau nó mới thốt ra một câu: “Ký chủ, ngươi vẫn nên đi tìm tiểu tình nhân của mình đi.”

“Lăn!” Mộc Phàm vừa nghe liền tức giận.

Hắn mắng to nói: “Ta muốn chứ, ngươi cho rằng ta không muốn sao, mỗi ngày nhìn bên cạnh có một đám tiên nữ oanh oanh yến

yến, ta không muốn mới là lạ.”

“Ta là nam nhân nha, đệ nhất Thiên Đình, Thiên Đế chí cao vô thượng, ta thả Dao Trì, Huyền Nữ không ăn, vì cái gì chứ?”

Mộc Phàm thẹn quá hoá giận nói.

“Ký chủ bị teo rồi sao?” Hệ thống đột nhiên hỏi một câu.

Vừa nghe câu này, Mộc Phàm tức giận muốn hộc máu, chửi mắng: “Ngươi là thứ khốn nạn, nếu ngươi dám chui ra ta tuyệt đối đánh nhừ ngươi.”

“Ngươi nói coi, trong đầu ta có một cái hệ thống như ngươi, ta còn có tâm tình yêu đương với các tiên nữ, khác gì phát sóng trực tiếp hả?”

Nói đến chuyện này Mộc Phàm tức tối, mắng tiếp: “Bởi vì ngươi mà hiện tại lão tử vẫn độc thân, không dám chạm vào một nữ nhân nào, còn không phải do ngươi làm hại?”

“Sớm muộn gì lão tử cũng đào ngươi ra, quất mười vạn roi.”

“Ngươi là cái hệ thống xấu xa, hố người, hố ta thì thôi, còn hại ta thành người cô đơn.”

“Ngươi cẩn thận, đừng để ta tìm được cơ hội, ta bảo đảm không chơi chết hệ thống ngươi.”

Chửi mắng một hồi nhưng hệ thống hoàn toàn im lặng, không rên một tiếng.

Rốt cuộc cũng phát tiết một ít buồn bực trong lòng.

Ai mà không muốn nữ nhân chứ, trước khi xuyên tới đây không có, bây giờ bên cạnh có một đám oanh oanh yến yến mà không động tâm sao?

Đùa cái gì vậy, là nam nhân thì phải động tâm nha.

Nhưng mấu chốt là trong đầu có một cái "bóng đèn"*, hãy tưởng tượng thử, ngươi làm gì cũng được xem như phát sóng trực tiếp,

còn có tâm tình làm sao?

*"bóng đèn": giống như kỳ đà cản mũi

Nghĩ tới liền buồn bực biết bao nhiêu, hiện tại bên cạnh có Thiên hậu Dao Trì, Tiên thiên nữ thần đó, không động tâm được sao.

Cửu Thiên Huyền Nữ, lạnh lùng cao ngạo, không động tâm sao?

Còn có vị Thường Nga trong truyền thuyết kia nữa, không động tâm sao, đáng tiếc, dù động tâm cũng không làm được gì vì trong đầu có một "bóng đèn" siêu cấp.

“Không có lời nào để nói sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh, khinh thường nói: “Nếu ngươi không ở trong đầu thì lão tử đã sớm bắt hết nữ thần, nữ tiên trong thiên hạ rồi, còn chờ ngươi lải nhải.”

“Buộc chung với một cái hệ thống hố người như ngươi, đời này của ta không tốt rồi, ta nhận mệnh, đời này không có biện pháp làm một trận oanh oanh liệt liệt với các nữ thần rồi.”

“Thanh xuân của ta, tình yêu của ta, nữ thần của ta, vô số tiên nữ đáng thương....”

Mộc Phàm cảm thán một hồi, hai mắt muốn đẫm lệ, chỉ thiếu mỗi nước mũi, nước mắt.

Đây là chuyện rất chua xót, mình dính vào hệ thống liền cảm giác cả người không có bí mật gì, làm gì cũng không dễ chịu, nói gì tới chuyện yêu đương với mấy nữ thần.

“Hệ thống, ngươi thay đổi, ngươi càng ngày càng giống một sinh vật, đôi khi ta nghĩ tới chuyện ngươi có phải là một lão đông tây ngụy trang?”

“Nếu ngươi là một lão nhân, ta nhất định băm ngươi thành vạn mảnh.”

“Ta không sợ ngươi hố ta nữa, dù sao không phải mới bị hố một hai lần, chỉ cần tương lai ta có năng lực, nhất định moi ngươi ra,

trấn áp ngươi trong hố phân một ngàn tỷ năm."

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, giống như đang nói ra nỗi căm hận của mình đối với hệ thống.

"...." Hệ thống tiếp tục im lặng.

Nói một hồi, Mộc Phàm mệt mỏi, cảm giác không thú vị nữa, nằm giữa không trung, ngây ngốc nhìn lên đỉnh Thiên Đế cung.

"Ký chủ..." Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Mộc Phàm không kiên nhẫn nói: "Câm miệng, đừng quấy rầy ta, ta muốn tĩnh lặng."

"... Ký chủ, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, thời điểm luyện hóa lực lượng thanh tẩy, ngươi đã bị cơ chế thanh tẩy đánh dấu, tương lai sẽ không ngừng thanh tẩy cho đến khi ngươi hoàn toàn biến mất."

Lời hệ thống nói Mộc Phàm ngẩn người, ngay sau đó bình tĩnh trở lại.

"Nha..." Hắn không có một chút biến hóa.

Rồi bình tĩnh nói: "Tới thì cứ tới đi, ta ngược lại hy vọng có thể thanh tẩy ngươi, như vậy ta liền yên tĩnh, tự do tự tại."

"Hệ thống, ngươi nói coi, nếu ta chủ động tìm tới cửa để lực lượng kia xoá sạch ngươi thì sẽ như thế nào?" Mộc Phàm đột nhiên có ý tưởng này.

Hệ thống nghe mà hết chỗ nói rồi, năng lực tính toán cường đại cũng có chút rối loạn.

"Theo kết quả hệ thống tính toán được, kiến nghị đổi một ký chủ mới."

Mộc Phàm nghe hệ thống nói xong tức khắc cười, khinh thường nói: "Đổi, ngươi cứ việc đổi, hiện tại lập tức đổi đi, đừng chỉ nói mà không làm nha."

"Ngươi ra đây, hai chúng ta đánh một trận, ngươi thắng ngươi làm

chủ, thân thể cho ngươi, ta thắng ta làm chủ, hệ thống cho ta."

Mộc Phàm nhanh chóng đứng dậy, nói một cách trịnh trọng.

Thấy hệ thống im lặng một lúc lâu, hắn lại hỏi: "Như thế nào, không ra, có gì không ổn sao?"

"Quy tắc hạch tâm của bổn hệ thống không cho phép, không cách nào thực hiện, xin ký chủ không nên vọng tưởng nắm giữ lực lượng của hệ thống, bởi vì ngươi không có năng lực này."

Hệ thống nói thẳng, không thèm nể mặt.

Mộc Phàm nheo mắt, cười hắc hắc rồi nói: "Nói cách khác, chỉ cần ta đủ năng lực là có thể nắm giữ khống chế hệ thống?"

"Có phải hay không?" Hắn từng bước ép sát.

Hệ thống không hé răng.

Mộc Phàm khóe cười cười, nói: "Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ngươi là hệ thống, nếu ngươi là nữ, ta bảo đảm sẽ cho ngươi biết vì sao hoa dâm bụt lại có màu đỏ."

"...."

Thấy hệ thống im rồi, Mộc Phàm xem xét giao diện hệ thống, suy tư gì đó.

Hắn nói thầm: "Hệ thống ơi là hệ thống, ngươi ngoan ngoãn nấp kỹ, đừng để ta phát hiện hạch tâm của ngươi, cẩn thận ta nuốt ngươi, đoạt quyền của ngươi."

"Ai, nếu ta nắm giữ quyền hạn hạch tâm thì sẽ không phải bị ngươi hố, muốn làm gì thì làm nấy, đó mới là vô địch thật sự."

Mộc Phàm vừa nói vừa đi ra khỏi Thiên Đế cung.

Vừa ra tới liền thấy bên ngoài có một bóng dáng xinh xắn đang đứng.

"Dao Trì, có chuyện gì sao?" Mộc Phàm bất ngờ nhìn nàng.

Đúng là Dao Trì, đã đứng đợi một lúc lâu.

Nhìn thấy Mộc Phàm, Dao Trì nhẹ nhàng thi lễ: “Bệ hạ, Tổ long, Tổ kỳ lân cùng Thiên phượng đã suất lĩnh ba tộc tiến đến, sẵn sàng góp sức cho Thiên Đình.”

“À, trẫm đã biết, còn có chuyện gì khác sao?”

Mộc Phàm gật gật đầu, bộ dạng của nàng có vẻ còn chuyện khác.

Sắc mặt Dao Trì biến đổi liên tục chần chờ một lúc, cuối cùng lắc đầu.

“Bổn cung không còn chuyện gì khác, chỉ muốn bẩm báo cùng bệ hạ, Bàn đào viên đã đào tạo được ba ngàn sáu trăn gốc Bàn đào, bởi vì công đức mà Thiên Đạo giáng xuống, đã có nhóm Bàn đào đầu tiên thành thục.”

Mộc Phàm nghe xong liền sửng sốt.

Bàn đào chín rồi?

Suy nghĩ một chút liền biết chuyện gì, thì ra là do công đức Thiên Đạo giáng xuống đã làm Bàn đào chín sớm, tương đương với tăng tốc độ trưởng thành.

Mộc Phàm lập tức hứng thú, nói: “Đi, mang trẫm đi Bàn đào viên nhìn xem.”

“Vâng, bệ hạ.”

Dao Trì vui vẻ, lập tức mang theo Mộc Phàm đi Bàn đào viên.

Cả hai bước trên mây, không nhanh không chậm hướng tới Bàn đào viên, trong lúc đi, có vài lần Dao Trì muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cuối cùng vẫn không nói nên lời, trên mặt có thêm một chút u buồn cùng oán niệm.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở: “Ký chủ, Dao Trì muốn sinh bảo bảo cho ngươi kìa.”

“Phốc!”

Mộc Phàm nghe mà hộc máu, bị hệ thống làm tức đến mức muốn bùng nổ.

Mẹ nó, ngươi cố ý phá hỏng bầu không khí tốt đẹp giữa hai chúng ta!

“Bệ hạ, ngươi làm sao vậy?” Dao Trì sợ tới mức mặt mày tái nhợt.

Đang yên đang lành sao tự dưng hộc máu như thế này?

Mộc Phàm nhẹ nhàng xua tay: “Không đáng ngại, chỉ là đột nhiên có linh cảm, ngộ ra vài điều.”

“...” Dao Trì không nói gì, trong mắt có vẻ lo lắng.

Quỷ mới tin, còn ngộ ra vài điều nữa chứ, đột nhiên hộc máu còn nói không có việc gì?

Cả hai nhanh chóng tới Bàn đào viên.

Vừa tiến đến, Mộc Phàm liền thấy từng gốc Bàn đào tươi tốt, rất nhiều quả đỏ rực treo đầy.

Những gốc Bàn đào này chính là nhóm Bàn đào đầu tiên thành thục, ẩn chứa công đức từ Thiên Đạo.

“Rất tốt, trẫm thu trước.”

Mộc Phàm vui mừng, không chờ Dao Trì giới thiệu liền vung tay, cả Bàn đào viên ầm vang chấn động, mấy gốc Bàn đào cùng đất đều bị mang đi mất.

Dao Trì xem mà dại ra, đứng hình tại chỗ.

Chương 505: Bế quan trăm vạn năm

-

“Bệ hạ, đây là...”

Nhìn Bàn đào viên trống rỗng, Dao Trì ngây ngốc.

Thiên Đế thu hết Bàn đào rồi, cả đất lẫn gốc luôn.

Đầu nàng trống không, cảm giác không phản ứng kịp.

“Không có việc gì, ngươi lại trồng thêm một đám Bàn đào là được.”

Mộc Phàm nở nụ cười, thu mấy ngàn gốc Bàn đào, đều là Bàn đào đời thứ nhất, là một nhóm tốt nhất trừ Tiên thiên bàn đào của Dao Trì.

Có nhóm Bàn đào này, mình không sợ thiếu Bàn đào ăn rồi.

Còn chuyện Thiên Đình có Bàn đào hay không thì không cần lo, có Dao Trì ở đây, tiếp tục trồng là được, dù sao còn rất nhiều thời gian.

Dao Trì câm nín nhìn Mộc Phàm, trong lòng dở khóc dở cười, mình cực cực khổ khổ bận rộn, thật vất vả được Thiên Đạo tán thành ban thưởng công đức.

Hiện tại tốt rồi, toàn bộ vườn Bàn đào bị thu sạch, trong lòng nàng có chút u oán.

“Ta không biết, Thiên Đế tự tìm kẻ khác trồng đi.”

Dao Trì giận dỗi, để lại một câu rồi xoay người đi mất.

Nhìn Dao Trì giận dỗi biến mất, Mộc Phàm có chút buồn cười lắc đầu, mấy chục vạn tuổi rồi mà còn giận dỗi như thế.

“Này này Thiên hậu, chờ một chút, trẫm có chuyện muốn nói với ngươi.”

Mộc Phàm lập tức đuổi theo.

Hắn tới cạnh Dao Trì, mỉm cười nói: “Được rồi, Thiên hậu nương nương của trẫm, đừng giận dỗi, sau này Bàn đào viên còn cần ngươi chăm sóc, làm phần thưởng cho các thành viên trong Thiên Đình.”

“Có thể một vạn năm mở Bàn đào thịnh yến một lần.”

“Khen thưởng cho các tướng sĩ Thiên Đình có công.”

Mộc Phàm lải nhải, Dao Trì càng nghe càng tức.

“Tự ngươi trồng đi.” Dao Trì thẹn quá hoá giận đáp lại một câu, xoay người cưỡi tiên quang biến mất.

Hành động này làm Mộc Phàm đứng sững sờ nhìn nàng biến mất, không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài.

“Thôi, vẫn nên đi gặp chủ nhân ba tộc.”

Hắn lắc đầu vứt bỏ tạp niệm trong lòng, quay về Lăng Tiêu điện.

Vù!

Mới vừa tới gần liền thấy ba bóng dáng đứng trong điện, đúng là Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng, có vẻ đã khôi phục hẳn.

“Tham kiến Thiên Đế.”

Cả ba nhìn thấy Mộc Phàm xuất hiện lập tức cung kính hành lễ.

Sự tôn kính phát ra từ nội tâm, không một chút chậm trễ.

Thiên Đế ở trong mắt cả ba đáng giá kính sợ, bởi vì Thiên Đạo đều kiêng kị Thiên Đế.

Bọn họ có thể không kính sợ sao?

“Miễn lễ.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu rồi nâng tay lên, cả ba được một lực lượng nâng dậy, không cách nào phản kháng, trong lòng càng

thêm kính sợ.

“Nói đi, có chuyện quan trọng sao?”

Hắn nhìn cả ba rồi mở miệng dò hỏi.

Thật ra hắn biết chuyện gì rồi, nhưng thân là Thiên Đế vẫn phải ra vẻ một chút.

Tổ long dẫn đầu mở miệng: “Thiên Đế bệ hạ, trên dưới Long tộc nguyên nghe lệnh Thiên Đình, ra sức vì bệ hạ.”

“Trên dưới Kỳ lân tộc nguyện ra sức vì bệ hạ.”

Tổ kỳ lân cũng tỏ thái độ.

Thiên phượng tiến lên hành lễ một cách trang nhã: “Bệ hạ, toàn thể Phượng tộc đều kính ngưỡng Thiên Đế, nguyện góp sức cho ngài.”

“Ta có một nữ nhi tên Chu tước, nguyện đưa vào Thiên Đình phụng dưỡng bệ hạ.”

Câu tiếp theo của Thiên phượng làm sắc mặt Tổ long, Tổ kỳ lân tái đi.

Hai người trừng mắt nhìn Thiên phượng, ánh mắt như đang nói, Thiên phượng ngươi hay lắm, dĩ nhiên muốn lấy lòng Thiên Đế như vậy, âm thầm gạt hai chúng ta ra.

“Bệ hạ, Long tộc dâng lên ba ngàn trân bảo, phái Thanh long cường đại nhất trong tộc gia nhập Thiên Đình, phụng dưỡng bệ hạ.”

Tổ long cũng dứt khoát, trực tiếp dâng ba ngàn trân bảo, rực rỡ muôn màu, khiến kẻ nào nhìn cũng phải hoa mắt.

Tổ kỳ lân buồn bực, cuối cùng đứng ra nói: “Bệ hạ, Kỳ lân tộc có một Mặc kỳ lân, Tiên thiên dựng dục, tiềm năng chỉ đứng sau ta, ta sẽ mang lên Thiên Đình cống hiến cho bệ hạ.”

Nhìn ba tên này bỏ vốn gốc, Mộc Phàm cảm thấy quái dị, kẻ tặng

lễ kẻ đưa tộc nhân.

“Chu tước, Thanh long, Mặc kỳ lân?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới Mặc kỳ lân trước kia, chẳng lẽ chính là gia hỏa đó.

Còn Chu tước, Thanh long cũng rất tốt, là kẻ có thực lực, thiên phú tốt nhất trong Long tộc cùng Phượng tộc trước mắt.

“Thanh long, Chu tước, Bạch hổ, Huyền vũ, tứ đại thánh thú đã có hai rồi, còn thiếu Huyền vũ cùng Bạch hổ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, không nghĩ tới lời này rơi vào trong tai Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng, tựa như sấm sét nổ vang.

Sắc mặt cả ba thay đổi, kinh ngạc liếc nhau.

“Sao Thiên Đế bệ hạ biết có Bạch hổ?”

“Hình như Huyền vũ ở chỗ sâu trong Hỗn độn thiên hải.”

Cả ba người âm thầm giao lưu.

Còn Mộc Phàm thì đang suy nghĩ, có nên gom đủ tứ đại thánh thú để trấn thủ bốn phía Thiên Đình hay không?

Nếu gom đủ tứ đại thánh thú, phong chúng nó danh hào Thánh thú, hợp ý Thiên Đạo, chẳng phải lại có thêm một mớ căn nguyên sao?

“Ba vị khanh gia có lòng.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, nói: “Thanh long, Chu tước có thể gia nhập Thiên Đình, trẫm tự nhiên sẽ không bạc đãi.”

“Truyền lệnh trẫm, đưa Bạch hổ, Huyền vũ vào Thiên Đình, nếu trái lệnh, trực tiếp bắt về.”

Hắn ra lệnh một tiếng, Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng trợn mắt há hốc mồm, đây là muốn bức bách Huyền vũ cùng Bạch hổ gia nhập Thiên Đình nha.

Cả ba người nhìn nhau cười khổ, Thiên Đế muốn bọn họ đi tìm Bạch hổ cùng Huyền vũ, hai tên thần ma siêu cấp.

“Tuân lệnh!”

Cả ba người đồng thời lĩnh mệnh, không dám bất mãn chút nào.

Xem như đây là nhiệm vụ đầu tiên mà Thiên Đế giao cho, có lẽ để bọn họ đi gặp Huyền vũ, Bạch hổ sẽ tốt hơn.

Chỉ cần gom đủ tứ đại thánh thú, là có thể sắc phong, Thiên Đạo sẽ không keo kiệt, bởi vì thúc đẩy Thiên Đạo hoàn thiện nên tự nhiên có thể nhận được chỗ tốt.

Hiện tại Mộc Phàm chỉ toàn tâm toàn ý muốn tích góp đủ căn nguyên Thiên Đạo, tiến hành thay máu lột xác, bước vào con đường vô địch thật sự.

Vì chuyện này mà Mộc Phàm cam tâm lăn lộn ở thời không này mấy trăm vạn năm cũng không tiếc.

“Lui ra đi.” Mộc Phàm xua xua tay.

“Chúng thần cáo lui!”

Tổ long, Tổ kỳ lân cùng Thiên phượng đồng thời lui ra, dâng lên Thanh long cùng Chu tước.

Nhìn Thanh long cùng Chu tước trước mắt, ánh mắt Mộc Phàm dần mà sáng lên.

Dù Thanh long hay Chu tước đều kém Tổ long, Thiên phượng rất xa, nhưng tiềm lực không tầm thường, tương lai có khả năng vượt qua Tổ long cùng Thiên phượng.

"Lui xuống đi, ở Thiên giới chăm chỉ tu hành, không lâu nữa sẽ có chỗ cần các ngươi ra sức.”

Mộc Phàm nhìn cả hai, nhẹ giọng nói một câu.

“Tuân lệnh, bệ hạ!”

Thanh long, Chu tước, cung kính lui ra, không dám lỗ mãng chút nào.

Thấy hai vị lão tổ đều phải cung kính đối với Thiên Đế, cả hai nào dám có chút bất kính.

“Người đâu, tuyên, Thiên hậu Dao Trì, Tử Vi, Câu Trần, Chân Võ, Hậu Thổ, Hình Thiên nhanh chóng tới gặp trẫm.”

Mộc Phàm đột nhiên hạ mệnh lệnh triệu kiến Thiên hậu, tứ phương đại đế, Chiến thần Hình Thiên trở về yết kiến.

Vừa ra lệnh, toàn bộ Thiên giới sôi trào.

Thiên Đế triệu kiến cao tầng Thiên Đình, chắc chắn phát sinh chuyện lớn, các tướng lĩnh Thiên Đình hưng phấn xoa tay.

Chẳng lẽ sắp mở ra đại chiến?

“Thiên Đế triệu kiến?”

Lúc này, tứ phương đại đế đang chinh chiến bên ngoài đều thu được chiếu lệnh, tất cả đều kinh ngạc, khó hiểu.

Cả Chiến thần Hình Thiên cũng sửng sốt, đây là lần đầu tiên triệu kiến tất cả bọn họ.

Tuy rằng khó hiểu nhưng mấy người vẫn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thiên Đình.

Chuyện này tự nhiên không thể gạt được các thế lực khác, bọn họ sôi nổi tìm hiểu tình hình trong Thiên Đình, Thiên Đế triệu kiến các nhân vật quan trọng.

Vèo vèo!

Không bao lâu, bốn vị đại đế Tử Vi, Câu Trần, Chân Võ, Hậu Thổ nối tiếp nhau trở về, đứng trước Lăng Tiêu điện.

Hình Thiên cũng nhanh chóng về tới, dừng bên cạnh bốn vị đại đế, cả đám gật đầu chào hỏi nhau.

“Hình Thiên, ngươi biết Thiên Đế triệu kiến chúng ta vì chuyện gì không?”

Hậu Thổ mở miệng hỏi một câu.

Hình Thiên gãi gãi đầu: “Không biết, ta cũng không biết chuyện gì, có lẽ lại mở ra đại chiến.”

“Đừng suy đoán, nhanh đi yết kiến bệ hạ thôi.”

Tử Vi nói xong, dẫn đầu đi vào Lăng Tiêu điện.

Những vị khác thấy vậy sôi nổi đuổi theo, chỉ có thể chờ Thiên Đế giải đáp thắc mắc.

“Tham kiến bệ hạ!”

Bọn họ vừa tiến đến liền hành lễ với Thiên Đế chí cao vô thượng đang ngồi trên bảo tọa.

Thiên hậu Dao Trì ngồi ngay ngắn bên cạnh Thiên Đế.

Trong điện chỉ có Thiên Đế, Thiên hậu cùng bọn họ.

“Miễn lễ.”

Giọng Mộc Phàm bình đạm, tràn ngập uy nghiêm, không cảm nhận được bất kỳ dao động nào.

Hắn nhìn lướt qua đại những bóng dáng dưới điện, cảm thấy hài lòng, những vị này xem như tồn tại hàng đầu Thiên Đình.

“Triệu các ngươi trở về là bởi vì trẫm có một chuyện muốn tuyên bố.”

Sau khi im lặng một lúc, Mộc Phàm mới từ từ mở miệng.

Hắn chậm rãi nói: “Trẫm quyết định bắt đầu bế quan tìm hiểu Thiên Đạo, tất cả sự vụ trong ngoài Thiên Đình giao cho Thiên hậu Dao Trì quyết định.”

“Đây là Thiên Đế lệnh, Thiên Đế kiếm, thấy lệnh như thấy trẫm, Đế kiếm có thể trảm hết thảy phản nghịch, nếu có kẻ vi phạm,

Thiên Đạo tất tru.”

Oanh!

Vừa dứt lời, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống dị tượng.

Đây là Thiên Đạo thừa nhận lời Thiên Đế nói, sắc mặt đám Tử Vi, Chân Võ, Hậu Thổ, Hình Thiên đều thay đổi.

“Cẩn tuân ngự lệnh!”

Bọn họ không chút do dự quỳ một gối.

Sắc mặt Dao Trì thay đổi, vội vàng khuyên: “Bệ hạ, không thể không thể, chuyện Thiên Đình, nữ tắc như ta không thể trộn lẫn.”

“Không sao.” Mộc Phàm xua xua tay cắt ngang lời nàng, mở miệng nói: “Sự vụ lớn nhỏ do ngươi tới trù tính, tọa trấn Lăng Tiêu điện, chiến sự bên ngoài ngươi cứ giao cho tứ đế cùng Chiến thần Hình Thiên, không cần hỏi đến.”

Thấy Mộc Phàm kiên quyết như thế, Dao Trì bất đắc dĩ, trong lòng không muốn tham dự vào, đây chính là quyền hành của Thiên Đế, nàng không muốn vượt qua.

Nhưng không có biện pháp nào, Mộc Phàm quyết tâm giao Thiên Đế lệnh cùng Thiên Đế kiếm cho nàng, để nàng tọa trấn Lăng Tiêu điện, xử lý sự vụ Thiên giới.

“Lời trẫm nói các ngươi đã rõ rồi chứ?”

Mộc Phàm đảo mắt nhìn lướt qua cả đám.

“Chúng thần chắc chắn dùng toàn lực hiệp trợ Thiên hậu nương nương, bình định tam giới chư thiên.”

Tử Vi, Chân Võ, Câu Trần, Hậu Thổ, Hình Thiên đồng thời tuyên thệ, không chút qua loa.

Thiên Đạo đã thừa nhận quyết định của Thiên Đế, ai dám xằng bậy, Thiên Đế chưa ra tay thì Thiên Đạo đã mạt sát kẻ đó rồi.

“Rất tốt, vậy trẫm yên tâm bế quan ngộ đạo.”

Mộc Phàm vui mừng gật gật đầu, Thiên Đình đã hoàn thiện, không còn nhiều chuyện cần hắn tự giải quyết.

Kế tiếp nên bế quan tu luyện, tăng thực lực lên một đỉnh cao mới.

“Trẫm tuyên bố, từ bây giờ bắt đầu bế quan ngộ đạo trăm vạn năm.”

“Thiên Đình liền dựa vào chư vị.”

Oanh!

Nói xong, bóng dáng Mộc Phàm loé lên, chui vào hoàn một lỗ thủng tràn ngập ánh sáng, biến mất.

Thiên Đế, đã bế quan.

Chương 506: Mai phục

Đông Thiên Yêu Đình, trong Yêu hoàng cung.

“Thiên Đế bế quan trăm vạn năm?”

Yêu hoàng Đế Tuấn nghe tin tức này, đầu tiên là vui vẻ, tiếp theo trong lòng nghiêm nghị, hình như nghĩ tới chuyện gì đó.

“Yêu hoàng bệ hạ, Thiên Đế bế quan, có nên nhân cơ hội này tiến công Thiên Đình hay không?”

Lúc này, một tên Yêu thần bước ra, không hề cố kỵ mà đề nghị.

Đây là Cùng kỳ, là một trong tứ đại Yêu thần của Yêu đình, địa vị chỉ ở sau Yêu sư Côn bằng.

“Yêu sư có kiến nghị gì sao?”

Đế Tuấn im lặng một lúc lâu rồi dò hỏi Yêu sư Côn bằng.

Côn bằng nghe xong trong lòng thầm mắng, kiến nghị cái rắm, lão tử đang hối hận vì theo ngươi gia nhập Yêu đình, nhưng hiện tại hối hận cũng vô dụng.

“Yêu hoàng các hạ, bổn tọa cảm thấy lần này Thiên Đế cao điệu tuyên bố bế quan, chắc chắn có chuyện mờ ám.”

Hai mắt Côn bằng loé sáng, nói ra cách nhìn của mình.

Hắn nói: “Thiên Đế là vô thượng thần linh đại biểu chính thống của Thiên Đạo, sáng lập Thiên giới, sáng lập Thiên Đình, được Thiên Đạo tán thành.”

"Lần này chắc chắn là muốn hấp dẫn Yêu hoàng các hạ xuất hiện, từ đó đánh tan Yêu đình.”

Lời giải thích này khiến sắc mặt các Yêu thần, Yêu thánh thay đổi.

Cả Đế Tuấn cũng không nhịn được mà nheo mắt, hồi tưởng lại quá trình tranh đấu với Thiên Đế, trong lòng hắn càng cảm thấy cử

động này của Thiên Đế có mờ ám.

“Yêu sư nói rất đúng.” Đế Tuấn vui vẻ gật đầu, tán đồng cách nói này.

Hắn hừ lạnh nói: “Thiên Đế xảo trá, hung ác, tàn bạo, dưới sự thống trị của hắn, chúng sinh vạn linh khổ không thể nói, Đông Thiên Yêu Đình chắc chắn sẽ thay thế được Thiên Đình, trở thành đại biểu chính thống của Thiên Đạo.”

“Yêu tộc ta chắc chắn quân lâm chư thiên, vạn linh cúi đầu.”

Đế Tuấn nói rất khí phách, dõng dạc hùng hồn.

Nhưng một ít Yêu thần, Yêu thánh đều nghĩ thầm trong lòng, tâm tư phức tạp.

Cả Yêu sư Côn bằng cũng âm thầm trợn trắng mắt, Thiên Đế tàn bạo như thế nào, nói tới tàn bạo thì Đế Tuấn ngươi khủng bố hơn nhiều, đã giết bao nhiêu kẻ phản kháng rồi?

Còn chưa đề cập tới chuyện ngươi giết Thái Nhất, nuốt bản thể của hắn, thậm chí cướp lấy vị trí Đông hoàng, chiếm đoạt đạo lữ.

“Truyền lệnh xuống, canh phòng nghiêm ngặt, giám thị mọi động tĩnh của Thiên Đình.”

Đế Tuấn truyền đạt mệnh lệnh, một đám Yêu thần, Yêu thánh lĩnh mệnh thối lui.

Yêu sư Côn bằng cũng rời Yêu hoàng điện, quay trở về Côn bằng cung.

“Thiên Đế, bổn hoàng nhất định thay thế được vị trí của ngươi.”

Hai mắt Đế Tuấn lập loè hung quang, đằng đằng sát khí.

Hắn nói xong đứng dậy, đi sâu vào Yêu hoàng cung, nơi đó có một nữ thần đang đứng lẻ loi, ngơ ngác xuất thần.

Đây là Hi Cùng, nàng vốn là đạo lữ của Thái Nhất, hiện lại thuộc về Đế Tuấn.

Mỗi khi nàng nhớ tới Thái Nhất liền không nhịn được mà rơi lệ.

“Hi Cùng, ta tới thăm ngươi.”

Nàng đang nghĩ ngợi đột nhiên nghe tiếng Đế Tuấn truyền đến, lập tức gạt nước mắt, khôi phục bộ dạng lạnh lùng.

“Bệ hạ.” Hi Cùng xoay người thi lễ.

Đế Tuấn lập tức tiến lên đỡ: “Không cần đa lễ, giữa chúng ta không cần khách sáo, huống hồ ngươi đã mang thai, phải tĩnh dưỡng thật tốt.”

“Đây là căn nguyên Thái Dương mà ta tinh luyện từ Hỗn độn thiên hải, ngươi dùng có thể gia tăng thân thể cùng tinh khí thần, an tâm dưỡng thai.”

Nói rồi Đế Tuấn lấy ra một cổ căn nguyên do hắn tinh tuyện từ một ít hành tinh cổ xưa trong Hỗn độn thiên hải.

Để có được lượng căn nguyên thế này, phải hủy diệt ít nhất mấy ngàn nguyên thể của hành tinh cổ xưa, tương đương với bóp chết mấy ngàn hành tinh.

Hi Cùng đang mang thai, có thể cảm nhận rõ một đám sinh mệnh nhỏ đang ngoan cường trưởng thành trong cái bụng căng tròn của nàng.

Vì hài tử của mình, Đế Tuấn đã hao phí vô số tài nguyên, có thể nói là vô cùng quan tâm nha.

“Đa tạ bệ hạ.” Hi Cùng lạnh nhạt nói lời cảm tạ.

Đế Tuấn trò chuyện một hồi rồi xoay người rời đi.

Sau khi nhìn hắn rời đi, vẻ mặt Hi Cùng trở nên lạnh hơn, trong mắt lộ vẻ thù hận, tràn ngập sát ý.

Nhưng nghĩ đến hài tử trong bụng, vẻ mặt nàng liền trở nên hiền hòa, trong mắt có chút phức tạp.

“Đế Tuấn, ta nên hận ngươi sao?” Hi Cùng lẩm bẩm tự nói.

Vù!

Đột nhiên, một bóng dáng thướt tha lặng yên hiện lên.

Hi Cùng giật mình, nhẹ giọng nói: “Muội muội, sao ngươi lại tới đây, nếu không có việc gì thì đừng tới nơi này, về sau cũng đừng tới.”

Người tới đúng là muội muội của Hi Cùng, Thường Nga, nàng nhìn tỷ tỷ của mình, trong lòng có chút hụt hẫng.

Ban đầu nàng phản đối tỷ tỷ với Thái Nhất, hiện tại tốt rồi, Thái Nhất bị Đế Tuấn giết chết, tỷ tỷ cũng bị Đế Tuấn đoạt lấy.

“Tỷ tỷ...” Nguyệt Nga yên lặng nhìn Hi Cùng.

Hi Cùng lại lạnh lùng nói: “Ngươi đi đi, đừng để Đế Tuấn thấy ngươi, nếu không ngươi sẽ không có kết cục tốt, nếu gặp được phiền toái thì liền đi Thiên Đình đi.”

“Tỷ tỷ, ngươi bảo trọng.”

Thường Nga chần chờ một chút, cuối cùng xoay người biến mất.

Nhìn muội muội rời khỏi, Hi Cùng thở dài.

.....

Bên phía Tây Thiên, Phật quang đầy trời, Phật âm mênh mông cuồn cuộn.

Nơi này có tám trăm triệu Phật đà, chính là Tây Thiên tịnh thổ, phía trên tám trăm triệu chư Phật, có một Cổ Phật duy nhất ngồi ở vị trí tối cao.

Hắn chính là Cổ Phật sáng lập Tây Thiên, siêu cấp thần ma.

“Thiên Đế bế quan, chắc chắn có gì đó mờ ám.”

Cổ Phật lẩm bẩm tự nói, lòng bàn tay hội tụ vô lượng Phật quang, bên trong hiện lên một loạt hình ảnh.

Đối với Thiên Đế, từ trước đến nay Cổ Phật đều cực kỳ cảnh giác,

không dám đơn độc đối mặt với vị Thiên Đế kia, vì hắn thật sự quá cường đại, quá khủng bố.

Rất nhiều lần hắn suýt bị chém rơi Phật quả.

Cho nên khi vừa nghe Thiên Đế bế quan trăm vạn năm, phản ứng đầu tiên chính là có vấn đề.

Thậm chí hoài nghi đây là âm mưu của Thiên Đế, chính là hấp dẫn thủ lĩnh các thế lực ra ngoài, sau đó nhân cơ hội chém giết từng tên.

“Thiên Đế...” Cổ Phật lẩm bẩm, đột nhiên hạ lệnh: “Truyền Phật lệnh của ta, chư Phật tăng cường trấn thủ Tây Thiên, phòng bị Thiên Đình xâm phạm.”

"Cẩn tuân Phật lệnh.”

Hàng tỉ chư Phật đồng thời lĩnh mệnh, một đám thành kính, súng bái, cuồng tín đối với Cổ Phật.

Cùng lúc đó, Thượng đế ở Thiên đường cũng thu được tin tức.

Nghe thấy tin tức này, ánh mắt Thượng đế lập loè ánh sáng.

“Thiên Đế bế quan, đúng lúc cướp lại tất cả lãnh thổ đã bị đoạt.”

Thượng đế vừa nghe, vốn dĩ không tin, nhưng vừa thấy tứ phương đại đế và cả Chiến thần Hình Thiên đều trở về Thiên Đình, hiển nhiên đây là sự thật.

Thiên Đế bế quan, kế tiếp sẽ không có động tác lớn, chỉ cần mình tiến hành thật nhanh là có thể đoạt lại những nơi đã mất.

Thậm chí có khả năng nuốt rớt một phần lãnh thổ của Thiên Đình, nhân cơ hội liên hợp với mấy thế lực lớn khác cùng nhau cướp đoạt Thiên Đình.

“Người đâu, phái người liên hệ Chúng thần chi vương, phái người đi Tây Thiên, nói cho bọn họ, bản đế sắp tiến công Thiên Đình.”

Nói xong, hai mắt Thượng đế lóe sáng, nỉ non: “Bản đế muốn đích

thân đi Yêu đình một chuyến, thương nghị cùng Yêu hoàng Đế Tuấn liên thủ tiêu diệt Thiên Đình."

Đúng lúc Thiên Đế đi vắng, sức uy hiếp của Thiên Đình đã giảm rất nhiều, tự nhiên có thể nhân cơ hội.

Ý tưởng rất tốt, nhưng Thượng đế có thể thành công sao?

Vù!

Lúc này, Thượng đế nhoáng lên, rời khỏi Thiên đường.

Một đường lặng yên đi tới Yêu đình, muốn bí mật bàn bạc với Đế Tuấn, làm như thế nào để tiêu diệt Thiên Đình, giết sạch chủ lực của Thiên Đình.

Đây là cơ hội hiếm có.

Vèo...

Trong hư không hỗn độn, Thượng đế nhanh chóng xuyên qua sương mù dày đặc, một đường lặng yên hướng tới Đông Thiên Yêu Đình.

Nhưng vừa mới đi nửa đường, còn chưa tới Yêu đình thì đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an.

Thượng đế lập tức dừng lại, bắt đầu cảnh cảnh giác, vẻ mặt khẩn trương nhìn quanh.

Hắn đã nhận ra có chỗ không ổn, có nguy hiểm đang tới gần.

"Không xong, hình như trúng kế rồi."

Sắc mặt Thượng đế bỗng nhiên biến đổi, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Ong!

Vừa muốn bỏ chạy thì lại cảm giác không gian, thời gian chung quanh lập tức ngưng đọng.

Thượng đế hoảng hốt, cơ thể bộc phát thánh quang lộng lẫy, mười

tám đôi cánh đồng thời chấn động, tản ra ánh sáng vô cùng thánh khiết.

“Ai?” Hắn hét lớn to, hơi thở đánh tan sương mù hỗn độn.

Đáng tiếc, hư không đã bị giam cầm, ngoại trừ hắn còn đang cố gắng chống cự thì tất cả đều tĩnh lặng.

“Thượng đế, rốt cuộc ngươi cũng chui ra.”

Lúc này, trong hư không xám xịt truyền đến một giọng nói lạnh nhạt, Thượng đế biến sắc.

“Thiên, Thiên Đế?” Thượng đế kinh hoảng kêu to.

Hai mắt hắn trừng to, nhìn hỗn độn tinh vân tan vỡ, từ bên trong có một bóng dáng chậm rãi đi ra, chung quanh có vô số hoa văn bao phủ.

Đó là Tiên thiên cấm chế, rậm rạp bao phủ cả khu vực.

Phối hợp với thời gian ngưng đọng, lồng giam không gian giam cầm Thượng đế.

Rầm!

Ngay sau đó, từng sợi xiềng xích kéo đến trói chặt Thượng đế, hắn giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng.

Đây là tấn công bất ngờ, Mộc Phàm đã sớm mai phục Thượng đế.

Mộc Phàm thật sự muốn bế quan tu luyện, nhưng cũng muốn nhìn một chút xem có kẻ nào nhảy ra hay không.

Không nghĩ tới mới vừa tuyên bố không lâu thì Thượng đế đã vội vã muốn đi gặp Đế Tuấn, muốn thương lượng liên hợp đối phó Thiên Đình, kết quả gãi đúng chỗ ngứa.

“Thiên Đế đáng chết, ngươi tính kế bản đế?” Thượng đế giận dữ hét to, cánh không ngừng chấn động, gắt gao chống đỡ xiềng xích rậm rạp.

Mộc Phàm khoác Thiên Đế bào, từng bước đi tới, hơi thở áp bách đáng sợ.

Hắn giơ tay đánh ra từng luồng sáng xung quanh Thượng đế.

“Thượng đế, hôm nay là ngày chết của ngươi.”

Giọng Mộc Phàm lạnh băng, đằng đằng sát khí.

Vù!

Vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất tại chỗ, lập tức xuất hiện trước mặt Thượng đế, vung tay tung một quyền vào mặt đối phương.

Oanh!

Thánh quang bùng nổ, Thượng đế tế ra một vật chặn nắm tay Mộc Phàm.

Chỉ tiếc một quyền này quá cường đại, bảo vật bị một quyền đánh nát, hóa thành thánh quang xán lạn tiêu tán.

“Tiệt thiên chỉ!”

Một quyền qua đi, Mộc Phàm thuận tay chọc tới, đâm thẳng vào giữa hai chân mày Thượng đế.

Chương 507: Giết chết Thượng đế

Phanh!

Bị một ngón tay xỏ xuyên qua, đầu Thượng đế nổ nứt, máu tươi cùng óc vẩy ra.

Lực lượng cường đại làm linh hồn của hắn trọng thương.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm, thân thể không đầu phát ra ánh sáng lộng lẫy, Thượng đế thiêu đốt máu, trực tiếp bùng nổ.

Mộc Phàm lui về phía sau, lực lượng bùng nổ trước khi chết rất cường đại, ngay cả Mộc Phàm cũng bị đẩy ra ngoài.

Tuy rằng không bị thương nhưng đã ở cách xa.

Thượng đế nhân cơ hội khôi phục đầu, không có chết đi, mười tám đôi cánh đồng thời sáng lên, đánh ra một cổ lực lượng thần thánh cường đại.

“Thượng đế vũ trang, Thiên Đạo thẩm phán!”

Thượng đế vừa khôi phục liền thi triển sát chiêu mạnh nhất, thánh quang đầy trời hội tụ thành một lực lượng thẩm phán đánh vào thân thể Mộc Phàm.

Tiếng keng keng keng truyền đến, thân thể Mộc Phàm phát ra tia lửa, không tổn hao gì hết.

Dù trúng sát chiêu cường đại nhưng không có việc gì.

“Sao có thể!”

Thượng đế kinh ngạc xen lẫn tức giận, hét to, nhanh chóng lui về phía sau.

Mộc Phàm vung tay đánh ra Liệt thiên quyền, cấm thuật cường đại khiến thiên địa đều run rẩy, quy tắc đứt gãy.

Một quyền cường đại đánh vỡ cả bầu trời.

Oanh!

Thượng đế hộc máu bay xa, ngực bị đánh thủng một lỗ, quyền ý cường đại thiếu chút đánh nổ thân thể hắn.

Thượng đế lại bị trọng thương, vẻ mặt âm trầm đáng sợ.

Không chỉ bị Thiên Đế mai phục, còn bị đối phương áp chế, một quyền một ngón tay đã làm hắn trọng thương, muốn chạy trốn cũng không được.

Thời không chung quanh đã bị phong tỏa.

Nếu không phải Thượng đế đủ cường đại, vận dụng lực lượng Thiên Đạo mà bản thân có để chống cự, thì cũng đã đứng yên không thể nhúc nhích rồi.

Dù như thế nhưng Thượng đế vẫn cảm thấy nguy hiểm bao phủ trùm.

“Thượng đế, con đường của ngươi chấm hết.”

Mộc Phàm quát lạnh, đạp nát không gian, bóng dáng lóe lên tới gần Thượng đế, nắm tay ngưng tụ lực lượng hủy diệt cường đại nện tới.

Chỉ nghe một tiếng “Ầm”, hư không vỡ vụn, sương mù hỗn độn tán loạn.

Nắm tay cường đại lại nện trúng Thượng đế, đánh hắn bay ra xa, sự cường thế, vô địch của Mộc Phàm làm Thượng đế tuyệt vọng.

Thiên Đế cường đại vượt quá tưởng tượng, loại tư thái vô địch này không kẻ nào cản nổi.

Phanh phanh phanh...

Kế tiếp, thế công của Mộc Phàm tựa như gió cuốn, nắm tay, chưởng ấn, ngón tay nối nhau va vào cơ thể đối phương.

Thượng đế liên tục bại lui, khổ không thể tả.

Hắn cố gắng chống đỡ, ngưng tụ ánh sáng chống lại.

Nhưng thế công của Mộc Phàm càng lúc càng cường đại, quyền trước nặng nề hơn quyền sau, thường có một ngón tay chọc thủng thân thể đối phương.

Đáng tiếc Thượng đế đều tránh được mạt sát linh hồn, nếu không thì đã sớm chết rồi.

“Phong thiên xích!”

“Thanh thiên chi nhãn!”

Đột nhiên, Mộc Phàm thuấn di đến, từng sợi xiềng xích xoắn tới, khóa chặt Thượng đế.

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm mở ra một con mắt khủng bố, một luồng sáng lạnh băng bắn thẳng tới vị trí giữa hai chân mày Thượng đế.

“Không...” Thượng đế hoảng sợ kêu to khi nhìn thấy luồng sáng bắn tới.

Hắn biết lần này nguy to, luồng sáng này còn khủng bố hơn Thiên Đạo chi nhãn.

Thượng đế giãy giụa, ra sức phản kháng, chỉ tiếc là vẫn chậm một bước.

Phốc!

ĐầuThượng đế bị ánh sáng xỏ xuyên qua, linh hồn bị đánh tan, hóa thành bụi năm phiêu tán.

Thanh thiên chi nhãn cường đại, mạt sát hết thảy, bóp chết linh hồn Thượng đế.

Ánh mắt hắn dần dần ảm đạm, linh hồn bị đánh tan còn muốn hội tụ nhưng lại bị lực lượng của Thanh thiên chi nhãn xóa sạch.

Ý thức mất dần, thi thể nằm thẳng tắp, tản ra ánh sáng thần thánh cường đại.

Thượng đế chết rồi.

Oanh!

Thiên Đạo chấn động, quy tắc sôi trào không thôi.

Thiên địa đột nhiên xuất hiện dị tượng khủng bố, trời giáng mưa máu, từng tiếng than khóc vang lên, giống như thông báo một tồn tại vô thượng đã ngã xuống.

Thượng đế vẫn diệt, tạo nên oanh động cực lớn, Thiên Đạo than khóc.

Tất cả thần ma đều run rẩy, đồng loạt nhìn về hư không hỗn độn, hình như đã nhận ra chuyện gì đó.

“Thượng đế ngã xuống sao?”

Trong Yêu đình, Đế Tuấn kinh hãi nhìn hư không mênh mông.

Hắn bỗng nhiên có cảm giác bi thương tràn ngập trong lòng, biết là Thượng đế đã ngã xuống.

Vị Thượng đế sáng lập Thiên đường kia đã bị giết.

Quả thực không thể tưởng tượng được, cường đại như Thượng đế mà bị giết chết rồi, giờ khắc này, vô số thần ma đều run rẩy, sợ hãi.

“Là Thiên Đế!”

Tây Thiên, vẻ mặt Cổ Phật nghiêm trọng, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Hai mắt hắn lóe Phật quang, nhìn thấu hư vô, thấy được cảnh tượng Thượng đế ngã xuống, thi thể tràn ngập thánh quang, bị một bóng dáng đạp dưới chân.

Đó chính là Thiên Đế, chân dẫm thi thể Thượng đế, cao ngạo tuyệt thế, duy ngã độc tôn.

“A...”

“Thượng đế vẫn diệt.”

Chúng thần điện, Chúng thần chi vương kinh hãi nhìn về nơi này, thấy được thi thể Thượng đế.

Hắn bị sự cường đại của Thiên Đế trấn trụ, trong lòng có chút khủng hoảng.

Đây là lần đầu Thiên Đế đánh chết bá chủ cùng đẳng cấp, Thượng đế, chủ nhân Thiên đường, dĩ nhiên lại bị giết chết, có thể tưởng tượng được Thiên Đế khủng bố đến mức nào.

“Thượng đế chết rồi, Thiên đường có tan rã hay không?”

Ánh mắt Chúng thần chi vương lập loè, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ.

Thượng đế đúng là đã bị giết rồi nhưng gia hỏa này không phải đơn độc, hắn chỉ là một bộ phận trong một thể.

Phải biết rằng trước kia Quang ám chi chủ phân liệt thành hai, đại biểu quang minh là Thượng đế, đại biểu hắc ám là Quỷ đế.

Đây là chỗ cường đại của Quang ám chi chủ.

Tuy rằng Mộc Phàm giết chết Thượng đế nhưng Quỷ đế không chết nên Thượng đế vẫn có thể dựa vào Quỷ đế để sống lại.

“Thiên Đế, bổn tọa với ngươi, không chết không thôi!”

Từ chỗ sâu trong Địa ngục truyền đến một tiếng rít gào, trong bóng tối, một tia sáng thánh khiết xuất hiện, dần dần ngưng thành Thượng đế.

Thượng đế dĩ nhiên hồi sinh từ chỗ sâu trong Địa ngục, cực hạn của Hắc ám cính là quang minh, mà quang minh vĩnh hằng chính là hắc ám.

Cả hai là hai thái cực nhưng thật ra là trăm sông đổ về một biển.

Có lẽ khi Thượng đế cùng Quỷ đế hợp thành một sẽ tạo ra một thân thể cường đại hơn trước rất nhiều, thậm chí vượt qua Quang

ám chi thân.

“Thiên Đế, thù này tất báo, bản đế thế bất lưỡng lập với ngươi.”

Sắc mặt hắn u ám, cảm thấy vô cùng phẫn nộ cùng nghẹn khuất, thế mà bị Thiên Đế chém giết.

Cả thi thể cũng không thể thu về, rơi vào trong tay Thiên Đế, tuyệt đối không có khả năng lấy lại.

Hiện tại, bản thể Thượng đế bị chém giết, chỉ còn lại bản thể Quỷ đế, tuy rằng sống lại nhưng thực lực của Thượng đế suy giảm rất nhiều, muốn khôi phục đến trạng thái cũ cần phải tốn vô số năm tháng.

Trận chiến này đánh Thượng đế rớt khỏi Thiên đường.

“Ẩn nấp, ghi nhớ món nợ này.”

Qủy đế cùng Thượng đế đồng thời gật đầu, lặng yên ẩn nấp.

Oanh!

Lúc này, Thiên đường đột nhiên chấn động, thánh quang tràn ngập, các thiên sứ đột nhiên hội tụ về Thiên đường.

Chúng nó bị triệu hoán trở lại, từ bỏ vô số lãnh thổ, rút về Thiên đường, cuối cùng Thiên đường ẩn vào hư không, biến mất.

Đây là chuẩn bị phía sau của Thượng đế, trực tiếp ẩn giấu Thiên đường, thậm chí cả Địa ngục cùng Qủy đế cũng biến mất theo.

Hai gia hỏa này ý thức được Thiên Đế rất đáng sợ, không thể cùng hắn tranh phong nên chỉ có thể ẩn nấp, chờ đợi cơ hội báo thù.

“Thượng đế, Quỷ đế, song vị nhất thể, giết một tên cũng không thể giết chết hẳn.”

Mộc Phàm đứng trong hư không, chân dẫm thi thể Thượng đế, ánh mắt lập loèg.

Tuy rằng giết chết Thượng đế nhưng thật ra không giết chết triệt

để, bởi vì hắn biết Thượng đế còn có một thân phận khác, Quỷ đế.

Muốn tiêu diệt gia hỏa này, cần phải đồng thời giết chết cả Thượng đế cùng Quỷ đế mới được, nếu không thì chỉ cần một tên còn sống là có thể khôi phục.

“Đáng tiếc, chỉ dẫn ra Thượng đế, Đế Tuấn, Cổ Phật, Quỷ đế, Chúng thần chi vương đều không xuất hiện.”

Mộc Phàm quét mắt nhìn hỗn độn mênh mông, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Chỉ giết được Thượng đế, kế hoạch lần này chỉ dẫn ra một con cá lớn, còn lại đều co đầu rút cổ không dám chui ra.

Một mình mà giết tới cửa thì sẽ không tìm thấy bọn họ, tất cả đều sẽ ẩn nấp, trở nên khôn khéo, cảnh giác hơn rồi.

Không có biện pháp, không khôn khéo, không cảnh giác đều sẽ nhận lấy kết cục thê thảm, nhìn Thượng đế là biết, vừa mới ngoi đầu đã bị Thiên Đế phục kích chém giết.

“Thiên đường và Địa ngục ẩn nấp rồi sao?”

Mộc Phàm nhanh chóng nhận ra sự khác thường.

Thiên đường từ bỏ phần lớn lãnh thổ, trực tiếp ẩn nấp, đủ cận thận nha.

Địa ngục cũng ẩn theo luôn làm Mộc Phàm có chút câm nín, mới giết có một lần liền sợ như vậy rồi, thật sự làm kẻ khác thất vọng.

“Có nên đánh tới Tây Thiên không đây?”

Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ, nhìn về hướng Tây Thiên, lộ vẻ trầm tư.

Nhưng cảm thấy tạm thời không cần thiết, uy hiếp lớn nhất trước mắt chính là Đế Tuấn, Đông Thiên Yêu Đình.

Giải quyết Yêu đình xong rồi tính, dù sao Cổ Phật Tây Thiên cũng đối kháng Đế Tuấn, hai bên không hòa hợp.

Phật với yêu khắc chế lẫn nhau, n, tất nhiên Yêu tộc cũng chán ghét Tây Thiên.

Như vậy phù hợp với ý muốn của Mộc Phàm, hai bên không thể thật sự liên hợp mới có thể đánh bại từng bên, nên giải quyết Đế Tuấn trước.

Không giải quyết gia hỏa âm hiểm này thì luôn cảm thấy không yên ổn.

Đế Tuấn nguy hiểm hơn Thái Nhất rất nhiều.

“Thôi, hắn là các gia hỏa khác không dám ngoi đầu lên.”

Mộc Phàm cười cười, thu hồi thi thể Thượng đế rồi xoay người biến mất.

Hắn trở về Thiên giới, lần này thật sự bế quan.

Tin tưởng rằng sau trận chiến lần này, thế lực khắp nơi cùng một ít thần ma cường đại không dám vọng động nữa, ai biết Thiên Đế bế quan thật hay là giả.

Kết cục của Thượng đế cũng đủ hù dọa thần ma cùng các thế lực khác.

Trong lúc nhất thời, uy thế của Thiên Đình tăng cao hơn, thiên ân mênh mông cuồn cuộn, lực hiệu lệnh, uy hiếp chư thiên vạn linh cường đại hơn.

Mộc Phàm thật sự bế quan.

Lần bế quan này sẽ là một quá trình dài dòng, bên ngoài có lời đồn, cách mười vạn năm thì Thiên Đế sẽ tiến hành thay máu cùng lột xác một lần.

Ngay thời điểm Thiên Đế bế quan, có một vị nữ thần tuyệt thế xuất hiện dưới trụ trời.

Chương 508: Oa Hoàng tạo người

-

Dưới chân trụ trời, có một vị nữ thần tuyệt thế.

Nàng đứng ngơ ngác nhìn hư không, trong mắt hiện lên từng sợi quy tắc.

Vị nữ thần này có thân dưới là rắn, toàn thân tản ra một cổ hơi thở sinh mệnh cường đại.

“Thiên Đế sáng lập Thiên Đình, bù đắp Thiên Đạo.”

“Ma đế sáng tạo Địa phủ, bù đắp Thiên Đạo.”

Hai mắt nàng lập loè, lầm bầm lầu bầu, giống như rơi vào khốn cảnh nào đó.

Hơi thở của nàng vô cùng cường đại, thậm chí vượt qua cả Dao Trì, Huyền Nữ, Đế Tuấn, Cổ Phật cùng các Tiên thiên thần ma khác, cảm giác sắp đột phá đến một cấp độ cường đại khó tưởng tượng.

Nhưng lại bị chặn lại, không thể tiến thêm một bước, có gì đó đang hạn chế nàng, không cách nào đột phá.

Đây là nguyên nhân khiến nàng đột nhiên xuất thế, vận mệnh chú định còn có chuyện gì đó cần nàng hoàn thành.

“Vũ trụ đản sinh thần ma vạn tộc, có thiên có địa nhưng vẫn luôn cảm thấy thiên địa thiếu sót?”

Nàng rơi vào mê mang, trong mắt có vô số quy tắc đan xen, hơi thở toàn thân sôi trào, muốn bước bình cảnh nhưng lại không cách nào tiến thêm, cảm thấy rất khó chịu.

“Rốt cuộc thiếu thứ gì?” Nữ thần mờ mịt.

Vù!

Đột nhiên có một bóng dáng mông lung lặng yên hiện lên, đứng bên cạnh nàng.

Người này được sương mù bao vây, không thấy rõ hình dáng nhưng có thể xác định là nam.

“Vì sao ngươi mê mang?”

Kẻ tới lạnh nhạt hỏi một câu.

Nữ thần theo bản năng mở miệng trả lời: “Vì sao thiên địa đầy đủ thần ma vạn tộc nhưng ta luôn cảm giác thiên địa thiếu hụt, không được hoàn chỉnh?”

“Bởi vì thiên địa thiếu sự bình thường.” Bóng dáng trong sương mù nhẹ nhàng đáp lại.

Nữ thần nghe xong tâm thần chấn động, có vẻ chợt hiểu ra điều gì nhưng lại không nắm bắt được.

Nàng mờ mịt hỏi: “Rốt cuộc có thêm thứ gì thì thiên địa mới hoàn chỉnh?”

Bóng dáng thần bí bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Đại diễn năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, thiếu một, chỉ cần bổ sung thêm một thì thiên địa này liền hoàn chỉnh.”

“Thiếu một?”

Ánh mắt nữ thần sáng lên, vô số quy tắc ẩn hiện, như nắm bắt được gì đó.

Nhưng đáng tiếc vẫn chưa hiểu thiếu một là thiếu thứ gì?

Nhìn thấy cảnh này, bóng dáng thần bí có chút bất đắc dĩ, nhìn vào hư không, giống như thấy được Thiên Đạo diễn hoá.

Bóng dáng này mở miệng nói một câu: “Thiên có thiên đạo, địa có địa phủ, thiếu một chính là nhân do đại đạo sinh ra.”

Tiếng “Nhân” vừa ra, thiên địa nổ vang!

Oanh!

Thiên Đạo phát ra cảnh báo, không muốn hắn tiết lộ thiên cơ.

Bóng dáng thần bí mỉm cười, không thèm để ý.

Còn nữ thần bên cạnh lại rơi vào trạng thái ngộ đạo.

“Thiên địa nhân, tam tài cùng tồn tại mới có thể hoàn thiện, thiếu một chính là nhân sao?”

Giọng nữ thần linh hoạt kỳ ảo, mang theo cảm xúc vui sướng, hiển nhiên là bắt giữ được dấu vết đại đạo.

Thiếu một chính là thiếu “Nhân", chỉ cần nhân xuất hiện thì thiên địa vạn vật sẽ hoàn toàn đầy đủ, lúc đó Thiên Đạo mới thật sự hoàn chỉnh.

“Cái gì là nhân?” Nữ thần lại mê mang.

Nàng ngây ngốc nhìn hư không, không nói một lời, thậm chí không biết bên cạnh có một tồn tại thần bí.

Bóng dáng thần bí lắc đầu, khẽ thở dài: “Nhân, thuận theo đại đạo, bù đắp Thiên Đạo, có Tiên thiên đạo thể, nhân đứng đầu vạn vật, trường tồn trong thiên địa.”

Oanh!

Một tia sét rơi vào nơi bónh dáng thần bí đang đứng, Thiên Đạo lại cảnh cáo.

Bóng dáng thần bí trong sương mù ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt lộ vẻ tức giận, giống như đang nói, ngươi còn dám động nữa ta liền chơi chết ngươi.

Thiên Đạo nổ vang, dần dần biến mất.

“Hừ!” Nam tử hừ lạnh, bất mãn nói: “Còn không phải là đang giúp ngươi tiến hóa trưởng thành sao, đừng quấy rối nữa.”

Thiên Đạo im lặng, giống như ngầm thừa nhận.

Rốt cuộc nữ thần bên cạnh cũng ngộ ra.

“Tiên thiên đạo thể, thiên địa nhân, ta hiểu rồi.”

Nàng bừng tỉnh, mừng rỡ ngẩng đầu, không còn chút mê mang, hiển nhiên đã thật sự hiểu rõ đạo của mình.

Nhưng vấn đề là phải làm như thế nào để “Nhân” xuất hiện, sáng tạo một chủng tộc hoàn toàn mới sao, chủng tộc trường tồn phù hợp với Thiên Đạo?

“Đa tạ đã chỉ điểm.”

Nữ thần cúi nhẹ cảm tạ.

Nam tử xua xua tay: “Đừng vội cảm tạ, ngẫm lại xen ngươi muốn sáng tạo “Nhân” như thế nào?”

“Thuận theo Thiên Đạo, ta dùng Cửu thiên tức nhưỡng làm thân...”

Nữ thần nói xong vung ra một đống Tức nhưỡng.

Nam tử nheo mắt lại, tung ra một cái đỉnh, dừng trước mặt nữ thần.

“Dùng nó đi.” Nam tử nhẹ giọng nói.

Thấy cái đỉnh trước mắt, nàng vui vẻ gật đầu: “Đa tạ...”

Nói xong, nàng đưa Cửu thiên tức nhưỡng vào trong đỉnh, vừa mở ra mới phát hiện bên trong đã có vài loại tài liệu siêu cấp.

Như Tiên thiên căn nguyên, còn có một ít tinh hoa thần ma, thậm còn có căn nguyên Thiên Đạo.

“A... Đạo hữu, cần gì hao phí những thứ này?” Nữ thần có chút kinh ngạc, không thể hiểu nổi.

Chỉ là sáng tạo “Nhân” thôi, vì sao phải lãng phí nhiều thứ thế này?

Bóng dáng thần bí chỉ cười mà không nói, ý bảo nàng tiếp tục.

Thấy đối phương cũng không để ý, nàng tự nhiên không cần nhiều lời nữa, nhanh chóng dung nhập Cửu thiên tức nhưỡng vào, cầm lấy một cành Sinh mệnh thụ khô, bắt đầu trộn.

Nàng đang chơi bùn, đúng vậy, vị nữ thần này đang chơi bùn.

Nhưng cũng không phải bùn bình thường mà là hỗn hợp Cửu thiên tức nhưỡng, Tiên thiên căn nguyên, căn nguyên Thiên Đạo, căn nguyên thần ma cùng các bảo vật đỉnh cấp.

Quả thực là một loại bùn hiếm có, ẩn chứa sinh mệnh lực cường đại, giống như muốn hóa thành một đám sinh linh.

“Đi!”

Nàng vung tay, bùn trong tiên đỉnh ồ ạt bay ra, hóa thành một đám tượng đất có hình dáng nhưng lại không hề có dao động sinh mệnh.

Nàng đã thất bại.

Nữ thần sửng sốt, không rõ vì sao lại thất bại.

Bóng dáng thần bí nhìn mà câm nín, ánh mắt đảo qua một đám tượng đất, thật cay mắt nha, một đám tượng trông rất hoàn mỹ.

Toàn bộ đều không phân nam nữ, bất nam bất nữ, hoàn toàn không phải "Nhân" thuận theo Thiên Đạo.

“Vì sao chứ?” Nàng cảm thấy mờ mịt.

Bóng dáng thần bí không nhịn được, nhẹ giọng nhắc nhở: “Đạo có âm dương, vũ trụ vạn vật phân âm dương, nhân, tự nhiên không ngoại lệ.”

“Nhân cũng có âm dương, nữ thuần âm, như ngươi, nam thuần dương, tựa như ta, âm dương kết hợp, không ngừng sinh sôi mới có thể trường tồn mãi mãi, được tạo hóa của thiên địa, đó mới thật sự là nhân.”

Nữ thần nghe xong hai mắt tỏa ánh sáng, đột nhiên bừng tỉnh.

Một đám tượng đất mình tạo ra hoàn toàn không có phù hợp tiêu chuẩn của Thiên Đạo.

Ngươi muốn sáng tạo một chủng tộc như Long tộc, Phượng tộc, Kỳ lân tộc, một tộc ra đời thuận ý Thiên Đạo thì nhất định phải phù hợp với Thiên Đạo.

“Nhân phân nam nữ, phân âm dương.”

Nàng lẩm bẩm, vung cành Sinh mệnh thụ trong tay, căn nguyên sinh mệnh rơi vào đám tượng đất, một nửa tượng đất bỗng nhiên biến đổi.

Dáng vẻ trở nên lả lướt, thướt tha, mềm mại.

Làm xong rồi nàng dừng lại, nhìn bóng dáng thần bí, đột nhiên nói: “Một nửa kia do ngươi sáng tạo đi, dù sao ngươi hiểu hơn ta.”

“...” Bóng dáng thần bí không biết nên nói gì.

Hắn tự nhiên hiểu nam nhân, bởi vì hắn chính là nam nhân.

Bóng dáng thần bí suy nghĩ một chút rồi phất tay vung ra căn nguyên chi lực, rót vào một nửa tượng đất còn lại, tượng đất cũng dần dần biến đổi.

Thân hình cứng cỏi, tràn đầy sức mạnh, trên người mọc ra thứ nam nhân nên có.

“Thiên Đạo tại thượng, ta là Oa Hoàng, sáng tạo Nhân tộc, bù đắp Tam tài - Thiên Địa Nhân.”

Ong!

Trong phút chốc, mấy vạn tượng đất đồng thời sáng lên, một hơi thở cường đại xông thẳng vòm trời, xé rách hư không, Thiên Đạo chấn động.

Có vẻ Thiên Đạo đang rất kích động, chúc mừng một chủng tộc vĩ đại ra đời.

Cuối cùng Thiên Địa Nhân đã hoàn chỉnh.

Thiên Đạo giáng xuống căn nguyên bàng bạc, Huyền hoàng chi khí mênh mông cuồn cuộn ba vạn dặm, kinh động khắp nơi, hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đáng tiếc, không biết vì sao mà Thiên Đạo ngăn cách tất cả sự dò xét, không kẻ nào biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chúc mừng Oa Hoàng đạo hữu thành đạo.”

Bóng dáng thần bí cười nói, chúc mừng.

Nữ thần đắm chìm trong căn nguyên, không ngừng hấp thu căn nguyên Thiên Đạo, công đức hóa thành công đức chi luân lơ lửng sau đầu.

Nàng chính là Oa Hoàng, Oa là tên, Hoàng chỉ sự tôn quý vô thượng, giống như Thiên Đế, Đông hoàng, Yêu hoàng.

Hơi thở Oa Hoàng tăng cao, toàn thân tàn ra uy áp bàng bạc, thực lực sớm đã vượt qua Đế Tuấn, Cổ Phật cùng các Tiên thiên thần ma.

“Oa Hoàng bái tạ đạo hữu chỉ điểm.”

Sau khi đột phá, Oa Hoàng nhìn về phía bóng dáng thần bí ở trong sương mù, không nhìn thấy dáng vẻ nhưng lại có thể cảm nhận được một hơi thở cường đại, thần bí khó lường.

Nàng bái tạ vì đối phương đã chỉ điểm mình thành đạo, có thể nói là có ơn thành đạo.

“Không cần cảm tạ ta, đây là tạo hóa của ngươi, ngươi đắc đạo, ngược lại là ta đoạt một phần công lao của ngươi.”

Bóng dáng thần bí cười cười, vừa rồi hắn đạt được một phần căn nguyên Thiên Đạo cùng công đức, tuy rằng không nhiều như đối phương nhưng cũng không ít nha.

“Chỉ chút căn nguyên sao có thể sánh với chuyện đạo hữu chỉ điểm ta thành đạo?” Oa Hoàng quả quyết không chấp nhận cách nói này.

Sao có thể dùng một chút căn nguyên để đền đáp ơn thành đạo,

tuyệt đối không được.

Nhưng làm như thế nào để cảm kích vị cường giả thần bí, thực lực khó lường này đây?

“Bái kiến Oa Hoàng Thánh mẫu, Thiên phụ.”

Lúc này, mấy vạn Tên thiên nhân tộc đồng thời lễ bái Oa Hoàng cùng bóng dáng, trên mặt bọn họ tràn ngập sự vui sướng.

Oa Hoàng thì không có gì, nhưng bóng dáng thần bí vừa nghe liền hết chỗ nói rồi, vốn dĩ muốn rời đi vào lúc Oa Hoàng thành đạo.

Không nghĩ tới Oa Hoàng lại giam cầm không gian, khiến hắn không thể rời đi, giời bị đám Tiên thiên nhân tộc lễ bái, hô một tiếng Thiên phụ.

Hai vị sáng tạo nên Tiên thiên nhân tộc, một vị chính là Oa Hoàng Thánh mẫu, một vị chính là Thiên phụ.

Thế nào là Thiên phụ, tổ phụ của Nhân tộc, tồn tại tối cao trong trời đất, được xưng là Thiên phụ.

“Ngươi là Thiên Đế?”

Ánh mắt Oa Hoàng sáng lên, bỗng nhiên hiểu ra.

Không sai, trừ Thiên Đế thì trong vũ trụ còn có ai có năng lực khiến nàng không nhìn thấu, chỉ có vị Thiên Đế vô thượng sáng lập Thiên giới, sáng lập Thiên Đình kia thôi.

Tiên thiên nhân tộc vừa xuất thế, trong ý thức liền có Thiên Đạo dẫn dắt, biết thân phận hai tồn tại sáng tạo ra bọn họ.

Có thể được xưng là Thiên phụ, chỉ có mình Thiên Đế.

“Ngươi nhận sai rồi.”

Nam tử lạnh nhạt phủ định, rồi xoay người chợt lóe, biến mất khỏi chỗ này.

Chỉ để lại mình Oa Hoàng ngơ ngác xuất thần, ánh mắt tràn ngập

sự quái dị.

“Oa Hoàng ta nay đã thành đạo, gia nhập Thiên Đình, lập Oa Hoàng cung, xưng là Nhân tộc chi mẫu.”

Oanh!

Vừa dứt lời, vòm trời vang tiếng gầm rú, Thiên Đạo ngưng tụ ra một tòa Thần Điện khổng lồ rơi vào Thiên giới.

Oa Hoàng cung rơi vào Thiên Đình.

Chuyện này tức khắc kinh động toàn bộ Thiên Đình, vô số thành viên biến sắc, cảm thụ được áp bách cường đại đến từ Oa Hoàng, nội tâm chấn động không thôi.

Oa Hoàng, một vị Tiên thiên thần ma thần bí đã gia nhập Thiên Đình?

Chương 509: Tiên thiên nhân tộc

-

“Oa Hoàng?”

Trong Lăng Tiêu điện, Dao Trì khiếp sợ nhìn Oa Hoàng cung rơi xuống.

Nàng cảm nhận được hơi thở cường đại, tràn ngập áp bách kia, hiển nhiên là một thần ma thành đạo vô cùng khủng bố.

Nàng không nghĩ tới là Oa Hoàng lại trực tiếp gia nhập Thiên Đình, tương đương với trở thành một phần tử của Thiên Đình.

Oa Hoàng là một nữ thần thần bí khó lường, rất ít xuất hiện nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện liền trực tiếp thành đạo, khiến vô số thần ma chấn động.

“Cung nghênh Oa Hoàng!”

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Thiên Đình đồng thời xá một cái, bao gồm cả Dao Trì đều tôn kính hành lễ.

Tử Vi, Chân Võ, Câu Trần, Hậu Thổ cung kính cúi người hành lễ với Oa Hoàng.

Vẻ mặt Dao Trì phức tạp, đột nhiên xuất hiện một vị nữ thần vượt xa nàng khiến nàng cảm thấy có chút áp lực, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại.

Oa Hoàng thành đạo, thực lực rất cường đại, có thể nói là hoàn toàn nghiền ép toàn bộ Thiên Đình.

Đương nhiên ngoại trừ Thiên Đế đang bế quan, không có vị nào là đối thủ của Oa Hoàng, thực lực của nàng đã đến đỉnh phong vũ trụ.

“Sao nàng lại chạy tới Thiên Đình rồi?”

Lúc này, ở chỗ sâu trong Thiên Đế cung, có một bóng dáng ngồi

xếp bằng trong sương mù hỗn độn, yên lặng chú ý Oa Hoàng cung từ trên trời giáng xuống.

Cung này do Thiên Đạo hiển hóa ra, thể hiện sự tôn quý.

Ong!

Toàn bộ Thiên giới đều chấn động, vô số quy tắc đan xen tạo thành một con đường lớn để Oa Hoàng tiến vào Thiên Đình.

Oa Hoàng chậm rãi đi tới, tường hòa chi khí trải dài chín vạn dặm, thiên địa yên bình làm vạn vật say mê.

Ở Đông Thiên Yêu đình, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm.

Hắn trừng mắt nhìn một nam tử có thân dưới như rắn, hừ nói: "Phục Hy, không phải ngươi nói sẽ khuyên bảo muội muội gia nhập Yêu tộc sao?"

"Vì sao bây giờ nàng lại vào Thiên Đình, ngươi trêu đùa bổn hoàng?" Đế Tuấn nổi giận đùng đùng, sát ý tràn ra.

Nam tử thân rắn tên Phục Hy, là huynh trưởng của Nữ Oa, hắn nghe Đế Tuấn nói xong thì mặt lộ vẻ chua xót.

Hắn nói: "Yêu hoàng, ta thật sự không nói dối, trước khi tới ta cũng đã thương lượng rồi, không nghĩ tới muội muội thành đạo, còn gia nhập Thiên Đình."

Trong lòng Phục Hy có chút vui sướng, muội muội thành đạo rồi, là chuyện đáng mừng.

Chỉ là hắn có chút bất đắc dĩ cùng tiếc nuối, cảm thấy khó hiểu, vì sao Nữ Oa tiến vào Thiên Đình mà không tới chỗ hắn?

"Hừ!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, nói: "Mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, cần phải khiến muội muội ngươi gia nhập Yêu tộc."

"Thiên Đế âm hiểm xảo trá, háo sắc thành tính, muội muội ngươi ở Thiên Đình sẽ không kết cục tốt."

Hắn trực tiếp bôi nhọ Thiên Đế.

Nếu Mộc Phàm mà biết chắc chắn sẽ băm hắn thành vạn mảnh.

Đến bây giờ Mộc Phàm vẫn còn thân đồng tử, chưa từng chạm qua một nữ nhân, vậy mà dám nói hắn háo sắc, cũng chỉ có gia hỏa khốn nạn này mới dám nói.

Không có biện pháp nào khác, Đế Tuấn cực kỳ hận Thiên Đế, cho nên bôi đen một chút cũng không có áp lực tâm lý.

Phục Hy rối rắm, hắn biết rõ muội muội từ trước đến nay đều có chủ kiến, đã quyết định chuyện gì thì không có khả năng bởi vì chuyện khác mà thay đổi.

Bao gồm cả ca ca này cũng không thể khiến nàng thay đổi được.

“Ai...” Phục Hy thở dài, nói: “Ta sẽ tận lực.”

Trong lòng hắn có chút hối hận, không nên tới Yêu đình, hiện tại tốt rồi, không có biện pháp thoát ly Yêu tộc.

Hắn vốn đã thương lượng với Nữ Oa sẽ cùng nhau tiến vào Yêu đình hoặc là Thiên Đình, lựa chọn một bên để tìm kiếm đại đạo.

Phục Hy có khuynh hướng Yêu tộc hơn, dù sao Thiên Đế rất thần bí, dù hắn đo lường tính toán như thế nào cũng không có kết quả, một mảnh sương mù.

Điều này làm hắn kiêng kị Thiên Đế, không muốn tới Thiên Đình nên mới tới Yêu đình, kết quả vừa tới đã bị Đế Tuấn giữ lại.

Hiện tại Oa Hoàng vào Thiên Đình làm Phục Hy có chút khổ sở.

.....

Lúc này, trong Thiên Đế cung, Mộc Phàm yên lặng nhìn Oa Hoàng đang đi tới, có chút bất đắc dĩ.

“Ngươi mới vừa sáng tạo Nhân tộc liền chạy tới Thiên Đình, không phải nên dưỡng dục, giáo hóa Nhân tộc sao?”

Mộc Phàm câm nín nhìn vào Oa Hoàng đi vào Oa Hoàng cung, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Sau khi vị nữ thần này sáng tạo Nhân tộc liền trực tiếp vào Thiên giới, để một đám Tiên thiên nhân tộc bơ vơ ở nơi đó.

Ngươi là Nhân tộc chi mẫu nha, sao có thể bỏ mặc con của mình như vậy.

“Thôi, vẫn do ta làm đi, sinh mà không dạy là lỗi của người làm cha, ai kêu bọn họ gọi ta là Thiên phụ chứ?”

Mộc Phàm thầm mắng bản thân ưa làm điều thừa.

Trong lúc vô tình nhìn thấy Oa Hoàng, cảm giác nàng muốn ngộ đạo, mới lặng yên chỉ điểm một chút, sáng tạo Nhân tộc.

Kết quả rất tốt nhưng sau khi Oa Hoàng sáng tạo Nhân tộc liền mặc kệ.

Hình như nàng không ý thức được Tiên thiên nhân tộc mà mình sáng tạo không có cách nào sinh tồn trong vũ trụ sơ khai tràn ngập nguy cơ này.

Bởi vì Nhân tộc vô cùng yếu ớt, chỉ cần một hung thú nho nhỏ cũng có thể diệt sạch bọn họ.

Hơn nữa Nhân tộc vừa ra đời không có kỹ năng sinh tồn, vẻ mặt mờ mịt đứng ở nơi đó, không biết nên làm gì.

Vù!

Ngay sau đó, bóng dáng Mộc Phàm nhoáng lên, tạo ra một phân thân đến dưới chân trụ trời.

Hắn nhìn một đám Tiên thiên nhân tộc đang mê mang.

Nhân tộc hiện tại cũng thuộc nhóm Tiên thiên sinh linh.

Nhưng bọn hắn còn nhỏ yếu, giống như trẻ con vừa mới sinh ra, không có cha mẹ cho ăn, căn bản không cách nào trưởng thành.

“Ngươi quả nhiên là Thiên Đế.”

Lúc này, Oa Hoàng trong Oa Hoàng cung bỗng nhiên trợn mắt nhìn

về phía bóng dáng lặng yên xuất hiện dưới trụ trời, trên mặt nở nụ cười.

Thật ra là nàng cố ý mặc kệ Tiên thiên nhân tộc, mục đích chính là xem xem vị cường giả thần bí kia có đúng là Thiên Đế như mình suy đoán.

Quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng bí ẩn đi ra Thiên Đế cung, đúng là bóng dáng thần bí trước đó.

“Thiên phụ!”

Tiên thiên nhân tộc vừa ra đời vốn mang vẻ mặt vui sướng, nhưng khi thấy Oa Hoàng Thánh mẫu biến mất, cũng không thấy Thiên phụ, trong lúc nhất thời mờ mịt không biết phải làm sao.

Hiện tại vừa thấy Mộc Phàm xuất hiện, tất cả Nhân tộc vui sướng, đồng thời quỳ xuống.

Giống như là hài tử thấy phụ thân, tâm thần vốn đang hoảng loạn, mê mang lập tức yên ổn.

Mộc Phàm nhìn mấy vạn Tiên thiên nhân tộc trước mắt, tựa như một đám trẻ con mới sinh, không biết gì cả.

Bọn họ còn trần truồng, Mộc Phàm nhìn mà cay mắt, bất đắc dĩ phất tay tung ra tiên quang, vô số lá cây hội tụ đến, bao vây trên người bọn họ, hóa thành dạng quần áo đơn sơ nhất che đậy thân thể.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả Nhân tộc ngạc nhiên quan sát lá cây trên người, đều lộ vẻ vui sướng.

Không phải Mộc Phàm không muốn cho bọn họ mặc tốt, hắn muốn tự bọn họ sáng tạo ra đồ vật mà Nhân tộc cần, như vậy mới có ý nghĩa.

Nếu thứ gì cũng do hắn tạo ra thì Nhân tộc còn có tương lai huy hoàng cái rắm.

“Đi thôi, ta ở đây quan sát các ngươi, đói thì ăn, lạnh thì mặc, khát thì uống.”

Mộc Phàm mở miệng nói, truyền thụ cách nhân tộc cho Tiên thiên nhân tộc những thứ cơ bản nhất, đói bụng nhất định phải ăn thứ gì đó, lạnh phải mặc, khát phải uống nước.

Đương nhiên, ăn như thế nào, ăn thứ gì, cần bọn họ tự tìm tòi.

Còn mặc, chế tạo trang phục như thế nào, làm sao tìm kiếm nguồn nước, cái gì có thể ăn, cái gì có thể uống đều do bọn họ tự tìm kiếm lấy.

Mộc Phàm chỉ có thể ở bên cạnh chỉ điểm, trông chừng, như cha mẹ nhìn hài tử từng bước trưởng thành, độc lập.

Khi bọn họ chưa trưởng thành, chưa hoàn toàn độc lập thì cần được bảo hộ.

Theo Mộc Phàm chỉ điểm, trong Tiên thiên nhân tộc có vài tên thông minh hiểu ra, bắt đầu mưu cầu phát triển.

Bọn họ tìm kiếm một số hang động dưới chân núi để chui vào ở.

Ngay từ đầu, bọn họ còn không hiểu đói là thế nào, nhưng theo thời gian trôi qua, có một tên đói đến trợn mắt ngất đi, rốt cuộc bọn họ ý thức được cần phải ăn gì đó.

Nhưng có thể ăn thứ gì, bốn phía có các cây đầy quả, có người hái ăn thử ăn.

Đã tìm được thức ăn, cũng có người nhanh chóng tìm được nguồn nước, có thể uống nước suối, nguồn nước giàu có linh khí.

Cứ như vậy, Tiên thiên nhân tộc học từng bước sinh tồn, học được một ít kỹ năng sinh tồn đơn giản.

Ăn uống tiêu tiểu, rốt cuộc tuần hoàn hoàn mỹ.

Mà nam nữ đúng lúc có đôi có cặp, bắt đầu sinh sản, Nhân tộc muốn phát triển thì không thể thiếu quá trình sinh sản.

Thời gian trôi qua, Mộc Phàm vẫn ngồi trên núi, không nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn Nhân tộc sinh tồn phát triển, chưa từng nhúng tay.

“Thiên phụ...”

Hôm nay, một vị nam tử Tiên thiên nhân tộc đi lên núi, cẩn thận dùng lá cây bọc một đống quả dại mang theo.

Hắn thấp thỏm nhìn Mộc Phàm, dâng quả dại lên, đưa tới trước mặt vị Thiên phụ này.

“Hài tử, ngươi tên gì?”

Nhìn nam tử trước mắt, tên này có thân thể rất cường tráng, có Tiên thiên căn nguyên bổ trợ, sức lực dần dần tăng trưởng, đã là kẻ xuất sắc trong nhóm.

Hắn mờ mịt nhìn Thiên phụ, không rõ tên là thứ gì.

Mộc Phàm không nói gì, nhìn bộ dạng mờ mịt thấp thỏm của hắn nở nụ cười.

“Thiên phụ?” Hắn dâng quả dại, vẻ mặt tràn ngập mong đợi nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm cầm lấy một quả, cắn một ngụm, có vị ngọt thanh.

“Đi thôi, dẫn dắt tộc nhân sinh tồn thật tốt, ta hy vọng ngươi có thể dẫn dắt tộc nhân phát triển.”

Mộc Phàm xua xua tay, bảo hắn đi xuống.

Tên nam tử Tiên thiên nhân tộc này đi xuống, sau khi trở về liền suy tư lời Mộc Phàm nói, ánh mắt lập loè tia sáng.

Lời Thiên phụ vang vọng bên tai, dẫn dắt tộc nhân hướng tới sinh hoạt tốt đẹp hơn.

Vào một ngày, hắn bỗng nhiên nhớ tới cảnh Oa Hoàng Thánh mẫu thăng thiên, thấy được vô số cung điện trên Thiên giới, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ.

Nhìn lại nơi tộc nhân đang ở, hắn bỗng nhiên có ý muốn xây dựng một thứ để tộc nhân vào ở.

Hắn cầm lấy rìu đá, chặt cây cây cối xung quanh, giống như có vận mệnh chỉ dẫn, khiến hắn không ngừng thăm dò.

Dựa theo hình tượng Thiên cung trong ký ức, hắn dựng ra phòng ốc đầu tiên của nhân tộc, một gian nhà tranh.

Đúng vậy, gian nhà tranh đầu tiên của Nhân tộc ra đời trong thời kỳ vũ trụ sơ khai.

Oanh!

Cùng lúc đó, Thiên Đạo hơi chấn động, một cột sáng rơi xuống, dung nhập vào người nam tử Nhân tộc này khiến hơi thở của hắn gia tăng.

“Mẹ nó, vậy mà làm ra Sào cư?”

Mộc Phàm trừng mắt, có vẻ bất ngờ.

Hắn nhìn nam tử Nhân tộc rồi suy tư gì đó, đột nhiên cười, giơ ngón tay chọc nhẹ: “Rất tốt, từ nay về sau ngươi tên Hữu Sào.”

Ong!

Thiên Đạo sôi trào, thủy tổ đời thứ nhất của Tiên thiên nhân tộc, Hữu Sào, đã ra đời.

* Sách Hàn Phi tử - Ngũ Đế có viết:"thời thượng cổ người ít mà cầm thú thì nhiều, người không thắng nổi cầm thú, sâu bọ, rắn rết, có thánh nhân lấy cây làm tổ để giúp loài người tránh bị hại, vì vậy nhân dân nhắc đến tôn làm vua thiên hạ, lấy hiệu là Hữu Sào thị". Sau, ông còn dạy dân đốn gỗ làm giàn cất giác, lợp nhà, thế cho hang lỗ. Con người bấy giờ không phải ăn chung ở lộn với các loại cầm thú.

Chương 510: Sào Hoàng, Toại Hoàng

Hữu Sào dựng nên nhà tranh đầu tiên, được Thiên Đạo ban thưởng công đức.

Ngay sau đó hơi của hắn tăng lên, trực tiếp trở thành tiên thần, trở thành vị tiên thần đầu tiên của Nhân tộc.

“Bái tạ Thiên phụ!”

Hữu Sào kích động lễ bái, Mộc Phàm vẫn ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, tựa như một pho tượng, tản ra một hơi thở bất hủ.

Một đám nhân tộc sôi nổi lễ bái Thiên phụ dưới sự dẫn dắt của Hữu Sào, sau đó hắn mới suất lĩnh tộc nhân bắt đầu chặt cây cối, xây dựng từng ngôi nhà tranh.

Bộ lạc quần cư đầu tiên đã hình thành.

Hữu Sào được đề cử làm lãnh đạo Nhân tộc, dẫn dắt tộc nhân bắt đầu phát triển bộ lạc.

“Hữu Sào sáng tạo ra nhà tranh, thành lập quần thể bộ lạc Tiên thiên nhân tộc đầu tiên, công đức vô lượng nha.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, yên lặng quan sát Tiên thiên nhân tộc sinh hoạt phát triển.

Dưới sự dẫn dắt của Hữu Sào, bộ lạc đầu tiên sinh sôi nảy nở, nhân tộc đời thứ hai ra đời.

Nhân tộc thế hệ đầu tiên được Mộc Phàm cố ý truyền thụ cách tu luyện.

Hắn truyền thụ đạo pháp đơn giản nhất, luyện khí, luyện thể, chỉ có hai loại thô thiển nhất nhưng lại thích hợp với Tiên thiên nhân tộc nhất.

Quả nhiên, theo Nhân tộc phát triển tu luyện, trong số Nhân tộc thế hệ đầu có một đám tu luyện thành công, có tên luyện khí thành

tiên.

Có tên luyện thể thành thần, sức lực vô cùng lớn, ở trong núi ẩu đả với mãnh thú, săn giết Tiên thiên hung vật, từng bước trưởng thành.

Từng thế hệ nối tiếp nhau ra đời, bộ tộc Hữu Sào dần phát triển lớn mạnh, số lượng không ngừng gia tăng.

Thế hệ Tiên thiên nhân tộc đầu tiên có tuổi thọ dài lâu cộng với trải qua quá trình tu luyện, hoàn toàn khai phá Tiên thiên căn nguyên trong cơ thể, một đường tăng mạnh.

Trong lúc nhất thời, nhiều cường giả nhân tộc xuất hiện.

Hữu Sào làm tộc trưởng ước chừng ngàn năm, bộ lạc từ mấy vạn nhân khẩu phát triển tới gần một ngàn vạn.

Vào một ngày, Hữu Sào đột nhiên phát giác Thiên phụ vẫn luôn ngồi trên đỉnh núi yên lặng quan sát bọn họ đột nhiên biến thành một tượng đá.

Biến hóa này kinh động tất cả Nhân tộc dưới chân núi.

Hữu Sào dẫn theo tinh anh Nhân tộc lên núi, đi tới vách đá kia, nhìn Thiên phụ hoá thành pho tượng mà lòng tràn ngập bi thương.

“Thiên phụ!”

Một đám quỳ lạy, đau khổ trong lễ bái pho tượng, lòng không nỡ.

Thiên phụ từ lúc bắt đầu đã ở đây chỉ dẫn bọn họ, truyền thụ cho bọn họ cách sinh tồn, phát triển, cách trở nên mạnh mẽ.

Đối với Nhân tộc mới ra đời mà nói, Thiên phụ hoàn toàn xứng đáng là tín ngưỡng tối cao.

Giống như là một phụ thân, nhìn hài tử từng bước trưởng thành, cuối cùng hoàn thành sứ mệnh.

Nuôi mà không dạy là lỗi của người làm cha, thế hệ nhân tộc ban đầu đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương một phía, Nhân

tộc bắt đầu sinh sôi nảy nở, không cần Mộc Phàm nhúng tay nữa.

Nên để bọn họ tự lang bạt, Mộc Phàm trực tiếp rời khỏi, chỉ để lại tượng đá hình thành qua ngàn năm.

Kế tiếp, vì tưởng nhớ Thiên phụ, Hữu Sào dẫn theo đông đảo tộc nhân mở núi, khai thác đá, xây dựng một tòa điện đá thật lớn, gọi là Tổ miếu.

Bên trong thờ phụng tượng đá Thiên phụ, còn có thêm tượng Thánh mẫu, nơi này trở thành thánh địa Nhân tộc, vô số tộc nhân thăm viếng, tế bái.

“Tất cả đều đã trưởng thành, con đường tương lai do các ngươi quyết định.”

Mộc Phàm ở Thiên giới yên lặng nhìn bộ lạc Nhân tộc đã phát triển.

Thời gian biến thiên, vừa đảo mắt, một vạn hai ngàn tám trăm năm qua đi.

Vào một ngày, lòng Hữu Sào bỗng nhiên có cảm ứng, biết công đức của mình đã viên mãn, là thời điểm nên thoái vị.

Hữu Sào bắt đầu thường xuyên tuần tra bộ lạc, tìm kiếm một người cường đại, có thể đảm nhiệm vai trò dẫn dắt bộ lạc.

Hắn thật sự tìm được một thanh niên phù hợp.

Đó là một thanh niên trong một bộ lạc nhỏ, là Thiếu tộc trưởng, tên Toại.

Vì sao nói hắn phù hợp, bởi vì Hữu Sào ngạc nhiên phát hiện Toại lấy mồi lửa từ cây cối bị thiên lôi đánh cháy mang về.

Dùng nó cải thiện sinh hoạt của bộ lạc Nhân tộc, sưởi ấm, nướng thịt, đưa Nhân tộc thoát khỏi cảnh ăn tươi nuốt sống, bước vào thời đại hoàn toàn mới.

Lửa đại biểu cho một loại truyền thừa, có thể mang đến ánh sáng cùng hy vọng.

Cho nên Hữu Sào quyết định truyền vị cho Toại.

“Thiên phụ Thánh mẫu tại thượng, Hữu Sào tại vị một vạn hai ngàn một trăm ba mươi mốt năm, dẫn dắt tộc nhân phát triển, nay công đức viên mãn.”

“Truyền ngôi cho Toại, lui vào thánh địa, phụng dưỡng Thiên phụ Thánh mẫu.”

Nói xong, thân thể Hữu Sào phát sáng, chậm rãi bay lên, tiến vào Tổ miếu.

Toại dẫn dắt Nhân tộc bước vào một kỷ nguyên mới, biết dùng lửa, thoát khỏi cảnh bệnh tật do trời đông giá rét cùng thức tươi sống mang đến.

Uy vọng của Toại được nâng cao từng bước, tu vi cũng tăng theo, hắn dẫn dắt tộc nhân khuếch trương lãnh địa, khai sơn, dựng nhà, đốt lửa.

Oanh!

Hữu Sào thoái vị, Toại kế vị, Thiên Đạo cảm ứng rót một lượng căn nguyên khổng lồ vào Thiên Đình.

Lượng căn nguyên lớn nhất rơi vào trong thân thể Thiên Đế Mộc Phàm, còn lại rơi vào Oa Hoàng cung.

“Không tệ, không uổng công dạy dỗ bọn họ.”

Mộc Phàm nở nụ cười, lượng căn nguyên Thiên Đạo rủ xuống lần này cực kỳ khổng lồ, Hữu Sào đã hoàn thành sứ mệnh, công đức viên mãn, tự nhiên hồi báo cho hắn rất nhiều.

Suy nghĩ chút rồi Mộc Phàm giơ một ngón tay điểm nhẹ, trong khoảnh khắc này, có một luồng sáng từ trời giáng xuống Tổ miếu Nhân tộc.

Ong!

Hữu Sào đang tiềm tu bỗng chấn động, đột nhiên mở hai mắt, thấy Thiên phụ tượng đá đột nhiên sống lại.

“Hữu Sào, vì nhân tộc dựng nhà tranh, thành lập bộ lạc, công đức vô lượng, ban danh hào “Sào Hoàng”."

Giọng Thiên Đế truyền đến, lập tức được Thiên Đạo định danh, Hữu Sào được khoác thêm một bộ Hoàng bào, hơi thở gia tăng không ít.

“Bái tạ Thiên phụ, Thánh mẫu!”

Hữu Sào kích động lễ bái, Thiên phụ không có quên bọn họ, vẫn yên lặng chú ý bọn họ.

Ban thưởng xong rồi, Mộc Phàm thu hồi ý niệm, tu vi của Hữu Sào đã bước vào cấp Hắc động.

Chỉ cần Nhân tộc không ngừng phát triển lớn mạnh, tu vi của hắn sẽ không ngừng tăng lên, bước vào cấp Giới chủ, thậm chí cấp Thiên Chủ cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa hắn mang đến cho Mộc Phàm lợi ích rất lớn, chỉ cần có tín ngưỡng đến từ Nhân tộc, khí vận sẽ được tăng thêm, còn có công đức, căn nguyên Thiên Đạo, số lượng cũng rất khả quan.

Điều này làm Mộc Phàm suy nghĩ thêm, có lẽ còn có thể đề cao trình độ tu luyện, phát triển của Nhân tộc, như vậy thì Nhân tộc càng cường đại hắn lại đạt được càng nhiều.

Hắn lặng yên vung một đám hạt giống tản ra tiên quang, phân tán trong Nhân tộc.

Đây là muốn thu nạp lực lượng Nhân tộc, Nhân tộc phi thăng thành tiên sẽ tiến vào Thiên Đình, trở thành một phần tử của Thiên Đình.

Kể từ đó, Thiên Đình sẽ liên tục có tiên nhân phi thăng gia nhập, càng ngày càng cường đại, tốc độ sinh sôi cùng tu luyện của Nhân tộc khá nhanh, số lượng tiên nhân sẽ rất khổng lồ.

Trải qua một vạn năm, mười vạn năm, có thể nói số lượng tiên nhân sẽ rất khủng bố, thậm chí vượt qua cả Yêu tộc.

Chỉ cần có đủ tài nguyên, Nhân tộc có thể sinh sản không chút hạn

chế.

Thắm thoắt đã qua một vạn năm ngàn năm.

Trong khoảng thời gian này, Nhân tộc phát triển gấp trăm lần trước đó, dù là bộ lạc hay tộc đàn, số lượng, chất lượng đều được đề cao rất nhiều.

Nhưng bởi vì thiếu tài nguyên, số lượng Nhân tộc không tăng thêm nhiều, hơn hai vạn tám ngàn năm vẫn ở khoảng ba ngàn tám trăm vạn dân.

Đây là một cực hạn, vấn đề tài nguyên cộng thêm đối mặt với uy hiếp từ yêu ma, hung thú hoang dã,...

“Một vạn năm ngàn năm, thời gian ta tại vị đã viên mãn, là thời điểm lui về Tổ miếu.”

Ở trung tâm bộ lạc có một nhà đá, Toại ngồi bên trong yên lặng nhìn về Tổ miếu, bỗng nhiên cảm nhận được thời gian đã viên mãn.

Như vận mệnh chú định, có một giọng nói báo cho hắn đã đến thời điểm thoái vị, nhường lại vị trí lãnh đạo bộ lạc, để tộc nhân tiếp theo đảm nhiệm vị trí này, tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc đi tới.

Tới bước này, sự phát triển của Nhân tộc đã tiến vào bình cảnh, cần phải có người mới dẫn dắt Nhân tộc phá vỡ bình cảnh tiến vào một thời đại mới.

Nhưng chuyện ai sẽ kế vị lại trở thành một vấn đề lớn.

Hôm nay, Oa Hoàng đang ở trong Oa Hoàng cung đột nhiên cảm giác được gì đó, mở mắt nhìn thoáng qua Nhân tộc.

Nàng vừa nhìn liền ngây ngẩn.

Nàng không nghĩ tới Nhân tộc mà mình sáng tạo ra chỉ trong thời gian hơn hai vạn năm ngắn ngủi đã phát triển đến một độ cao đáng kinh ngạc như thế.

Chỉ là một lần bế quan, vừa tỉnh lại liền phát hiện Nhân tộc đã lớn

mạnh, phát triển thành một tộc đàn trung đẳng trong vũ trụ sơ khai.

“Hữu Sào, Toại, thì ra là thế.”

Oa Hoàng cảm ứng một chút liền nhận được điều mình muốn biết từ trong khí vận cuồn cuộn của Nhân tộc, trong lòng chợt bừng tỉnh.

Nàng lộ vẻ trầm tư nhìn về Thiên Đế cung, ánh mắt loé sáng.

“Thiên Đế, ngươi đã chọn lãnh đạo Nhân tộc đời kế tiếp chưa?”

Oa Hoàng truyền âm dò hỏi Thiên Đế một câu.

Mộc Phàm đang bế quan mở hai mắt, kinh ngạc nhìn về Oa Hoàng cung rồi nhìn về bộ lạc Nhân tộc, lập tức hiểu chuyện gì.

Oa Hoàng có dự tính nha.

Hắn suy tư chút rồi đáp lại một câu: "Đời này do ngươi quyết định đi, cần phải là kẻ có cống hiến lớn cho nhân tộc mới được, nếu không thì Thiên Đạo không cho phép.”

Nói là Thiên Đạo nhưng thật ra chính là hắn, Thiên Đế, Thiên phụ không cho phép thì quyết định thế nào cũng bằng không.

“Đã hiểu.” Oa Hoàng dịu dàng cười, Thiên Đế đáp ứng liền tốt.

Nàng vốn nghĩ rằng Thiên Đế sẽ không đáp ứng, nhưng hiện tại cũng không có ngăn cản, hiển nhiên do nàng cũng là một người sáng tạo ra Nhân tộc, Oa Hoàng.

Với thân phận này, nàng muốn chọn lãnh đạo đời sau cho Nhân tộc hoàn toàn không có vấn đề.

Vù!

Chỉ thấy bóng dáng Oa Hoàng nhoáng lên, biến mất khỏi Oa Hoàng cung, khi xuất đã đi tới môt vùng hư không, lặng yên chờ đợi.

Một bóng dáng lặng yên hiện lên, hình thái là nửa thân rắn như Oa

Hoàng nhưng là nam tử.

Người này đúng là huynh trưởng của Oa Hoàng, Phục Hy!

Chương 511: Phục Hy thượng vị

“Muội muội, đã lâu không gặp.”

Phục Hy vừa xuất hiện liền mang vẻ mặt chua xót.

Oa Hoàng dịu dàng cười nói: “Huynh trưởng, hai vạn năm không gặp, tu vi của ngươi vẫn không tiến triển, ta nói rồi, Yêu đình không làm nên chuyện gì.”

“....” Phục Hy hết chỗ nói rồi.

Hắn há miệng thở dốc, muốn nói, lúc trước là ngươi nói chọn Thiên Đình hoặc Yêu đình, vi huynh chỉ đi Yêu đình một chuyến liền lọt hố.

Hiện tại muốn nhảy ra cũng khó.

Nhìn muội muội của mình đã thành đạo, tu vi sâu không lường được, hoàn toàn không cách nào nhìn thấu, trong lòng hắn vừa hâm mộ vừa có chút vui mừng.

Muội muội cường đại hơn mình, tự nhiên trong lòng kẻ làm huynh trưởng cũng được an ủi chút.

“Muội muội, ngươi gọi ta tới có chuyện gì?”

Phục Hy nghĩ tới chuyện gì đó, cảm thấy khó hiểu nên hỏi.

Hắn vội vàng nói: “Nếu ngươi kêu ta gia nhập Thiên Đình thì không thể, ta đã vào Yêu đình, nếu phản bội gia nhập Thiên Đình sẽ gặp thiên phạt.”

“....” Oa Hoàng liếc mắt trừng hắn.

Nàng bất đắc dĩ thở dài nói: “Huynh trưởng, ngươi đi sai đường, không nên trộn lẫn vào chuyện giữa Yêu đình cùng Thiên Đình.”

“Lúc trước ta đã từng nói với ngươi, ngươi có thể sáng lập Thiên giới như Thiên Đế, đáng tiếc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.”

Nói đến đây, Oa Hoàng mang vẻ mặt bất đắc dĩ, huynh trưởng có một điểm không tốt đó chính là suy tính quá nhiều, ngược lại biến thành lo được lo mất, bỏ lỡ cơ hội tốt.

Nếu ở thời điểm màn trời mở ra, hai huynh muội tiến thẳng vào màn trời, bắt chước Thiên Đế sáng lập Thiên giới thì đâu ra kết quả hôm nay?

Nhìn xem Thượng đế, Cổ Phật, Đế Tuấn cùng các cường giả, đều trở thành tồn tại đứng đầu, nếu lúc trước bắt lấy cơ hội, chắc chắn thành tựu hiện tại không thấp hơn bọn hắn.

Đáng tiếc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không có cơ hội quay lại.

Oa Hoàng còn tốt, tìm được đạo của mình, sáng tạo Nhân tộc, bù đắp Thiên Địa Nhân, có được thành tựu cùng địa vị hiện tại.

Phục Hy kém hơn rất nhiều, tuy rằng ở dưới trướng Yêu hoàng Đế Tuấn, có địa vị rất được tôn sùng nhưng sự thật thì không có một chút lợi ích nào.

“Vi huynh biết.” Phục Hy yên lặng gật đầu.

Hắn cười nói: “Muội muội không cần lo lắng cho ta, ngươi tự chăm sóc bản thân thật tốt là được, vi huynh đã có dự tính.”

Oa Hoàng vừa nghe vội vàng cắt ngang: “Huynh trưởng, nghe ta, cơ hội thành đạo duy nhất đang ở trước mắt, nếu ngươi bỏ lỡ, tương lai sẽ phải hối hận.”

“Cơ hội thành đạo?” Phục Hy vừa nghe, hai mắt tức khắc sáng lên.

Giữa hai chân mày hắn có một đồ án bát quái chậm rãi chuyển động, hình như ngộ ra điều gì đó, biết cơ duyên thành đạo mà Oa Hoàng nói nằm ở đâu.

“Nhân tộc?” Phục Hy sửng sốt.

Đây không phải Nhân tộc mà muội muội sáng tạo sao?

Cơ hội thành đạo của mình ở Nhân tộc, quả thực khó mà tin được.

Oa Hoàng mỉm cười gật đầu: “Thiên Đế đã cho phép, lãnh đạo Nhân tộc đời kế tiếo do ta quyết định, hẳn là ngươi biết nên làm thế nào?”

“Lãnh đạo Nhân tộc...” Phục Hy yên lặng suy nghĩ.

Hắn hiểu ý muội muội, cho hắn mượn khí vận của Nhân tộc, làm lãnh đạo Nhân tộc đời sau, từ đó có thể chứng đạo.

“Thiên Đế cho phép, chẳng lẽ Nhân tộc có liên quan đến Thiên Đế?” Ánh mắt Phục Hy thay đổi, kinh ngạc nhìn muội muội.

Oa Hoàng hơi hơi gật đầu, thừa nhận nói: “Không sai, trước khi ta chứng đạo, Thiên Đế đã ở bên cạnh chỉ điểm, nhờ vậy ta mới có thể thoát khỏi sương mù, cuối cùng sáng tạo Nhân tộc, đắc đạo thăng thiên.”

“....” Phục Hy hết chỗ nói rồi.

Thì ra muội muội thành đạo là nhờ Thiên Đế chỉ điểm, hắn nghe mà lòng chua xót, chuyện này tính như thế nào đây, mình gia nhập Yêu đình, đối nghịch với Thiên Đế rồi.

Còn muội muội thì vào Thiên Đình, có danh hào Oa Hoàng, địa vị cao cả trong Thiên giới, chỉ đứng sau Thiên Đế, không kẻ nào dám bất kính.

Dù sao những năm gần đây có rất nhiều Nhân tộc phi thăng thành tiên, có Nhân tộc cường đại không thua kém Thiên tướng.

Tương lai có khả năng tiến sát đến cấp độ của tứ phương đại đế, Oa Hoàng là Thánh mẫu Nhân tộc, có thể thấy được địa vị của nàng như thế nào.

“Nhưng ta thật sự thể làm lãnh đạo Nhân tộc sao?” Phục Hy có chút chần chờ.

Hắn nhìn nhìn thân thể mình, khác Nhân tộc quá nhiều, đầu người thân rắn, Nhân tộc có thể chấp nhận mới là lạ.

“Huynh trưởng chớ lo lắng, ngươi chỉ cần ra đời một lần nữa là được.”

Oa Hoàng tràn đầy tự tin, trong lòng đã có kế hoạch.

Đó chính là để Phục Hy đầu nhập vào Nhân tộc, ra đời trong Nhân tộc, vậy thì không có vấn đề gì.

“Huynh trưởng, ngươi nhớ kỹ, lãnh đạo Nhân tộc cần phải dẫn dắt Nhân tộc đi vào con đường huy hoàng mới có thể được Thiên Đạo tán thành.”

Oa Hoàng thận trọng nhắc nhở một câu.

Nàng nói thêm một câu: “Nói trắng ra chính là được Thiên Đế tán thành, hắn tức là thiên, đại biểu Thiên Đạo.”

“Ta đã biết.” Phục Hy chậm rãi gật đầu.

Ý của Oa Hoàng là để hắn ra đời trong Nhân tộc, vấn đề diện mạo thì hắn có thần thể giống Oa Hoàng Thánh mẫu nên Nhân tộc sẽ không bài xích.

Kế hoạch là như vậy.

Tuy rằng hai người nói chuyện rất bí ẩn, đã che giấu rồi nhưng vẫn không thể gạt được Mộc Phàm.

“Nữ Oa, Phục Hy, thật sự xuất hiện đủ nha.”

Ở chỗ sâu trong Thiên Đế cung, Mộc Phàm ngồi yên lặng quan sát hai huynh muội này, trong lòng suy nghĩ một vấn đề khác.

Nữ Oa Phục Hy đã xuất hiện đủ, vậy có một ít thần ma, cường giả trong truyền thuyết cũng tồn tại, chỉ là bọn hắn ẩn giấu chưa ra.

Như Nữ Oa cùng Phục Hy ẩn giấu một thời gian dài mới xuất hiện, hắn có lý do hoài nghi vẫn còn một ít kẻ không xuất hiện.

Giống như một thần ma tên Liễu tiên mà Dao Trì từng nói, chưa bao giờ xuất hiện.

“Mặc kệ bọn chúng, tích góp đủ căn nguyên Thiên Đạo rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm lắc lắc đầu, gạt đi mấy suy nghĩ này, những chuyện khác không quan trọng, mình có thể nhận được chỗ tốt là được.

Còn mấy tên thần ma đang ẩn nấp, bọn họ không gây sự thì thôi, nếu mà chui ra làm loạn, trực tiếp trấn giết là xong.

“Muội muội, vậy bên Yêu đình làm sao đây?” Phục Hy có chút chần chờ hỏi.

Oa Hoàng lắc đầu: “Đừng để ý tới Yêu đình, bọn chúng không lật được trời, Thiên Đế còn đó, Yêu đình khó mà động đậy.”

“Hiện tại ta liền đưa ngươi vào Nhân tộc, từ giờ khắc này về sau, ngươi liền toàn tâm toàn ý vì nhân tộc, chuẩn bị thật tốt để thành đạo, làm không tốt thì ta cũng không giúp được nữa.”

Oa Hoàng nghiêm túc cảnh báo làm Phục Hy cẩn trọng hơn.

“Yên tâm, huynh trưởng biết nên làm như thế nào.”

Phục Hy gật gật đầu nhớ kỹ.

Vì sự phát triển của Nhân tộc, mưu cầu viễn cảnh huy hoàng, điểm này hắn tin tưởng mình có thể làm được, không thể kém hơn hai vị trước.

“Ta tạm thời phong ấn tất cả căn nguyên của ngươi, hy vọng huynh trưởng có thể thức tỉnh lần nữa, đạo ở trong lòng ngươi, cũng ở trong vạn vật, nhớ kỹ.”

Oa Hoàng nói xong vung tay, lấy lực lượng cường đại phong ấn tu vi của Phục Hy, đưa hắn vào trong Nhân tộc.

Hưu!

Phục Hy hóa thành một tia sáng cắt ngang hư không, rơi vào trong Nhân tộc.

Giờ khắc này, Thiên Đạo cảm ứng, đột nhiên chấn động nhẹ, ở Đông Thiên Yêu Đình, sắc mặt Đế Tuấn đột nhiên thay đổi.

“Phục Hy đáng chết, vì sao ngã xuống rồi?”

Giờ phút này, Đế Tuấn giận tím mặt, cảm nhận được một sợi linh hồn của Phục Hy tiêu tán.

Bởi vì muốn hạn chế Phục Hy cho nên Đế Tuấn nắm giữ một sợi linh hồn, hiện tại tiêu tán rồi.

Có nghĩa là Phục Hy đã ngã xuống.

Đế Tuấn không biết rằng Phục Hy không hề ngã xuống, điều này chỉ đại biểu cho Phục Hy của quá khứ đã tan thành mây khói thôi.

Hiện tại có thêm một Phục Hy của Nhân tộc, một nhân vật đặc biệt, dính vào khí vận dày đặc của Nhân tộc nên dẫn tới Thiên Đạo chấn động, xoá sạch một sợi linh hồn trước kia.

Vì vậy Phục Hy mới thoát khỏi Đông Thiên Yêu Đình, có một thân phận hoàn toàn mới, Nhân tộc Phục Hy.

“Phục Hy, vị lãnh đạo thứ ba của Nhân tộc, cũng là thuỷ tổ Nhân tộc, hy vọng ngươi giống như trong truyền thuyết mà ta biết.”

Mộc Phàm yên lặng quan sát, không hề ngăn trở, thậm chí còn giúp Phục Hy xoá sạch sợi linh hồn bị Đế Tuấn giam cầm.

Vừa rồi chính là hắn đã vận dụng Thiên Đạo chi lực giúp Phục Hy không còn nỗi lo về sau.

Hắn không hy vọng Nhân tộc Phục Hy trở thành một thanh đao của Đế Tuấn, trở thành vũ khí sắc bén của Yêu tộc.

Còn Phục Hy có phải Nhân tộc hay không không quan trọng, chỉ cần hắn có thể mang đến cho Nhân tộc thành tựu huy hoàng là được rồi.

Dù sao Thánh mẫu Nhân tộc là muội muội của Phục Hy.

Nói như thế nào đều có quan hệ sâu xa, tương lai Nhân tộc cần nhiều thế hệ lãnh đạo, nhiều thế hệ anh hùng hào kiệt không ngừng thúc đẩy, phát triển.

Đó là từng bộ sử thi động lòng người, truyền kỳ cùng thần thoại bất hủ.

Lúc này, trong Nhân tộc, một bộ tộc nhỏ, có một nàng tên Hoa Tư.

Một ngày nọ, Hoa Tư đi tới một vùng núi ngoài bộ lạc, gọi là Lôi trạch.

Bên ngoài Lôi trạch có một dấu chân to thần bí.

Nàng tò mò dẫm lên thử, kết quả xảy ra chuyện.

Nàng tự nhiên mang thai.

Việc này chấn động cả tộc, các bộ lạc Nhân tộc đều sôi nổi lan truyền chuyện này, thậm chí truyền tới tai lãnh đạo Nhân tộc hiện tại, Toại.

Toại cảm thấy có điều dị thường, tự mình đi tới bộ tộc nhỏ một chuyến, kiểm tra xác nhận Hoa Tư thật sự đã mang thai.

Hơn nữa, mang thai tận mười hai năm, Nhân tộc bình thường mang thai chỉ có mười tháng nhưng nàng lại mang thai suốt mười hai năm.

Chuyện này gây chấn động rất lớn.

Đầu năm thứ mười hai, rốt cuộc Hoa Tư cũng sinh.

“Oa...”

Một tiếng khóc làm kinh động thiên địa, có ráng màu bao phủ, trên trời xuất hiện điềm lành.

Nàng sinh ra một đứa trẻ đầu người thân rắn.

Tình huống này khiến Toại phải đến tận nơi để xem xét, khi vừa nhìn thấy đứa trẻ thì trong đầu tức khắc xuất hiện một ý nghĩ.

Đây chính là lãnh đạo Nhân tộc đời sau.

Đứa trẻ vừa sinh ra thì tay trái nắm thành một chữ Phục, tay phải nắm một thành chữ Hy, là Tiên văn Thiên giới, liếc mắt liền có thể nhận ra.

Hơn nữa hình dạng thân thể đứa bé rất giống Thánh mẫu, Toại lập

tức hiểu rằng lãnh đạo đời kế tiếp của Nhân tộc đã ra đời.

Toại cực kỳ coi trọng Phục Hy cực kỳ coi trọng đứa trẻ này, tự mình dạy dỗ hắn trưởng thành, học tập quản lý bộ lạc, tộc đàn, dẫn dắt tộc nhân.

Thời gian trôi qua nhanh, Phục Hy dần lớn lên, hắn cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, trời sinh thông minh, học được tất cả những gì có thể học, thậm chí không người dạy cũng hiểu.

Thời điểm này, Toại cảm thấy mình nên thoái vị rồi.

“Thiên phụ, Thánh mẫu tại thượng, ta là Toại, tại vị một vạn năm ngàn một trăm ba mươi mốt năm, nay công đức đã viên mãn, truyền ngôi cho Phục Hy.”

Oanh!

Theo tiếng Toại tuyên bố thoái vị, Thiên Đạo nổ vang, giáng xuống một lượng một công đức, căn nguyên khiến tu vi của hắn tăng cao.

“Toại nhóm lửa, thắt nút dây để ghi chép, đặt tên bách thú, công đức vô lượng, ban cho danh hào “Toại Hoàng”."

Một âm thanh uy nghiêm truyền khắp cả Nhân tộc, vô số người sôi trào, quỳ lạy.

“Bái tạ Thiên phụ, Thánh mẫu.”

Toại kích động quỳ lạy, sau đó tiến vào Tổ miếu tiềm tu.

Tiếp nhận vị trí lãnh đạo mới của Nhân tộc, Phục Hy mở ra một thời kỳ huy hoàng thật sự cho Nhân tộc

Chương 512: Thiên Đạo!

Căn nguyên Thiên Đạo rơi vào Thiên Đế cung, mênh mông cuồn cuộn, vô cùng vô tận.

Đây là căn nguyên đến từ sự phát triển của Nhân tộc, Mộc Phàm được lợi ích không tưởng.

Sào Hoàng, Toại Hoàng thoái vị đã mang đến một lượng căn nguyên Thiên Đạo cực kỳ khổng lồ, sau khi Phục Hy kế vị, Thiên Đạo càng thêm hoàn thiện.

Căn nguyên Thiên Đạo hắn đạt được càng nhiều, vô cùng vô tận buông xuống, bị hắn hấp thu, dùng rèn luyện thân thể, tăng cường tu vi.

Lúc này Mộc Phàm đang đắm chìm trong căn nguyên vô tận, thân thể dần dần lột xác, Thiên Đế huyết không ngừng tràn ra bên ngoài.

Đây là bại huyết nhưng lại ẩn chứa năng lượng cường đại, lấp đầy cái hồ trong Thiên Đế cung.

Thân thể hắn đang già đi từng chút một, nhìn kỹ sẽ phát hiện hắn đang lột xác, giống như rắn lột da.

Mộc Phàm lột bỏ thể xác già yếu, đổi đi máu cũ trong cơ thể, diễn sinh ra thân thể càng cường đại hơn, thực lực càng sâu không lường được.

Răng rắc!

Đột nhiên, một tiếng giòn vang truyền đến, toàn bộ Thiên giới đều chấn động.

“A?”

Trong Oa Hoàng cung, Nữ Oa mở mắt, nhìn về phía Thiên Đế cung lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng cảm nhận được hơi thở vô cùng cường đại kia, toàn bộ thiên địa run lên, hơi thở đáng sợ đến từ Thiên Đế tràn ra.

Áp lực, khủng bố, không gì sánh kịp.

“Thiên Đế càng cường đại hơn rồi.”

Nữ Oa lầm bầm lầu bầu, lộ vẻ trầm tư, vẫn có chút tò mò về Thiên Đế.

Hiện tại cảm nhận được hơi thở của Thiên Đế càng lúc càng cường thịnh, không cách nào cảm ứng được cực hạn, như đã đến đỉnh vũ trụ.

Nàng suy đoán, Thiên Đế đã chạm đến cực hạn của vũ trụ, cảnh giới như thế thật sự khó có thể tưởng tượng nổi, mặc dù nàng đã thành đạo cũng cảm thấy áp lực.

Có lẽ ở trong mắt Thiên Đế, thành đạo như nàng cũng không chịu nổi một kích.

Nàng rất tò mò, rốt cuộc Thiên Đế đạt tới cấp độ nào?

Oanh...

Thiên Đạo sôi trào, từng sợi quy tắc hiện lên, căn nguyên trút xuống, Thiên Đế cung như một cái động không đáy không ngừng cắn nuốt căn nguyên Thiên Đạo.

Thiên địa chấn động, uy áp khủng bố tựa như đối diện Thiên Đạo.

“Thiên Đế lại đột phá?”

Ở Thiên Hậu cung, Dao Trì kinh ngạc nhìn về phía Thiên Đế cung, Cảm nhận được hơi thở cường đại của Mộc Phàm không ngừng tăng lên, hiển nhiên lại đột phá.

Điều này khiến cho vô số thần ma khiếp sợ, khủng hoảng, đặc biệt là Đế Tuấn, Cổ Phật cùng các thần ma cường đại.

“Sao có thể?”

Trong Yêu đình, vẻ mặt Đế Tuấn âm trầm, gần như muốn rít gào.

Hắn nhìn về hướng Thiên giới, sắc mặt cực kỳ khó coi, bởi vì Thiên Đế không ngừng hấp thu căn nguyên Thiên Đạo cuồn cuộn, vô cùng vô tận.

Đây là đang cướp đoạt.

Thiên Đạo dù có khen thưởng cũng không có khả năng nhiều như vậy. Hắn nói đúng rồi, thật ra là Thiên Đế mạnh mẽ cướp đoạt.

Ở thời điểm Thiên Đạo rủ căn nguyên xuống, trực tiếp cướp đoạt, đoạt lấy căn nguyên vô tận để tu luyện.

“A Di Đà phật, đoạt lấy căn nguyên Thiên Đạo, chắc chắn Thiên Đế sẽ gặp thiên phạt.”

Cổ Phật nhìn về Thiên giới, lộ vẻ trầm tư rồi nở nụ cười.

Hắn không dán gật bừa hành động của Thiên Đế, bởi vì đoạt lấy căn nguyên Thiên Đạo sẽ phải thừa nhận lửa giận và sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Thiên phạt đến từ lửa giận của Thiên Đạo không dễ chịu đâu.

Không kẻ nào nghĩ đến Thiên Đế to gan như thế, trực tiếp đoạt lấy căn nguyên Thiên Đạo, Thiên Đạo ban thưởng vẫn không thể khiến hắn thỏa mãn.

Đây là đang khiêu khích Thiên Đạo, muốn thay thế Thiên Đạo sao?

Ầm ầm ầm...

Quả nhiên, vì Thiên Đế đoạt quá nhiều căn nguyên, rốt cuộc Thiên Đạo đã bị chọc giận, thiên lôi cuồn cuộn lập loè, hội tụ.

Thiên giới chấn động, một con mắt khủng bố xuất hiện.

Thiên Đạo chi nhãn lạnh nhạt, vô tình, nhìn chằm chằm Thiên Đế cung, có chút tức giận, phát ra một luồng sáng diệt thế.

“Nuốt!”

Ngay sau đó, từ Thiên Đế cung truyền đến một tiếng quát lạnh, liền thấy Thiên Đạo chi nhãn đột nhiên bị một quầng sáng bao vây, kéo nó vào trong Thiên Đế cung.

Tiếng răng rắc, răng rắc truyền đến, Thiên Đạo chi nhãn bị nuốt lấy, hư không xuất hiện lỗ thủng to, có máu tươi từ bên trong chảy ra.

Trời đang đổ máu.

Một ý chí đáng sợ hội tụ, lại hình thành một con mắt, rồi ngưng tụ ra thêm một con nữa.

Một gương mặt dần xuất hiện trong hư không, áp bách vô tận vọt tới làm cho tất cả thần tiên trong Thiên Đình đều quỳ rạp xuống.

Sắc mặt Dao Trì trắng bệch, hoảng sợ nhìn gương mặt kia.

“Ý chí Thiên Đạo?”

Vẻ mặt Nữ Oa trở nên nghiêm trọng, Oa Hoàng cung cố gắng chống đỡ áp bách này.

Còn may là ý chí Thiên Đạo chỉ nhằm vào Thiên Đế, nếu không thì những kẻ khác không cách nào chịu nổi, sẽ bị nghiền thành bột trong chớp mắt.

“Trẫm, tức là thiên!”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo truyền ra, vang vọng khắp thiên địa.

Hơi thở Thiên Đế bùng nổ, một bàn tay khủng bố từ trong Thiên Đế cung đánh ra, tiếng ù ù như âm thanh diệt thế.

Bàn tay to che trời vỗ về phía gương mặt trong hư không.

Răng rắc!

Ngay sau đó, bàn tay to tan rã, gương mặt do ý chí Thiên Đạo ngưng tụ ra lộ vẻ phẫn nộ, hai mắt phát ra hai luồng sáng bắn vào Thiên Đế cung.

Mạt sát!

Lực lượng mạt sát đến từ Thiên Đạo.

Bang bang!

Đáng tiếc, hai luồng sáng vừa mới xuất hiện đã bị hai luồng sáng bắn ra từ Thiên Đế cung đánh tan.

“Thiên Đạo, có trẫm ở đây, ngươi trở nên dư thừa.”

Lúc này, có một bóng dáng chậm rãi bước ra khỏi Thiên Đế cung, toàn thân có ánh sáng cường đại bao phủ, sau lưng có tiên luân, ngưng tụ ba ngàn quy tắc.

Thứ này đại biểu cho sự vô thượng, tôn quý của Thiên Đế, đại biểu cho Thiên Đạo.

Thiên Đế xuất hiện, hơi thở mạnh đến mức khủng bố.

Oanh!

Gương mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn Thiên Đế, một cổ ý chí cường đại đánh xuống, Mộc Phàm hừ lạnh, đồng dạng phát ra một cổ ý chí.

Hai cổ ý chí hung hăng va chạm, hư không sụp xuống, Thiên giới như muốn hỏng mất.

Cảnh tượng khủng bố làm rất nhiều tiên nhân, thần ma quỳ rạp trên mặt đất run bần bật, cảm thấy khó có thể tin nổi.

Thiên Đế khiêu khích Thiên Đạo, hình như muốn thay thế Thiên Đạo.

“Trẫm tức là thiên, vây ngươi tồn tại có tác dụng gì?”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, lộ ra ý muốn làm tất cả đều kinh ngạc, hoảng sợ, hắn thật sự muốn thay thế Thiên Đạo.

Nếu ta chính là thiên, vậy Thiên Đạo là dư thừa.

Thiên Đế chính là thiên, nếu đại biểu cho Thiên Đạo vậy sao không

trực tiếp thay thế Thiên Đạo, trở thành Thiên Đế vô thượng thật sự.

“Tiệt thiên chỉ!”

Đột nhiên, Mộc Phàm giơ ngón tay thi triển cấm thuật.

Tiếng răng rắc giòn vang truyền đến, gương mặt bị xỏ xuyên qua, nháy mắt tan vỡ.

Chỉ thấy Mộc Phàm thu hồi ngón tay, một cổ căn nguyên cường đại bị cắt đứt.

Ầm ầm ầm...

Trời sập đất nứt, vạn vật khủng hoảng, Thiên Đạo bị kích thích tới cực điểm.

Ngón tay của Mộc Phàm khiến vô số thần ma chấn động, chúng sinh khủng hoảng.

Ý chí Thiên Đạo bị đánh nát, quả thực khủng bố, không ai ngờ được Thiên Đế cường thế như vậy, muốn thay thế Thiên Đạo.

Ong!

Vô số quy tắc hội tụ, lại ngưng tụ thành một gương mặt, chúng sinh đều run rẩy, sợ hãi.

Áp lực đến từ Thiên Đạo làm các thần ma đều rùng mình.

Chỉ mình Mộc Phàm cao ngạo tuyệt thế, đứng trên đỉnh Thiên giới, ngắm nhìn gương mặt Thiên Đạo không ngừng biến đổi.

Thiên Đạo là tập hợp ý chí của chúng sinh diễn biến thành, trên lý luận thì chính là chúng sinh hợp thể, có thể biến thành bộ dáng của bất kỳ sinh linh nào.

Quả nhiên, gương mặt Thiên Đạo biến thành Mộc Phàm, hai bên đối diện nhau.

“Tru!”

Thiên Đạo phun ra một chữ, hư không nứt vỡ, vạn vật tan nát, bị xoá sạch.

Thiên Đạo bùng nổ lực lượng, giống như muốn mạt sát tất cả.

Bên dưới Thiên Đạo đều là sâu kiến.

Nhưng Thiên Đế không tầm thường, nắm một nửa quyền hành Thiên Đạo, bản thân tương đương với nửa Thiên Đạo, chắc chắn phải thay thế.

Nhưng nắm giữ một nửa quyền hành Thiên Đạo cũng không có nghĩa là hắn có thể thay thế được Thiên Đạo, muốn thay thế được thì nhất định phải đánh tan Thiên Đạo.

“Liệt thiên quyền!”

Mộc Phàm vung tay tung một quyền.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, toàn bộ thiên địa đều run rẩy, vũ trụ không ngừng sôi trào, vô số hỗn độn tinh vân tan rã.

Một quyền đánh thủng vòm trời, tạo ra một lỗ thủng vô hạn, khí hỗn độn không ngừng sôi trào, rít gào.

“Hít!”

Nhìn thấy cảnh này, thân ma khắp nơi đều không nhịn được mà hít hà một hơi, Thiên Đạo bị đánh nổ.

Sự cường đại của Thiên Đế khiến tất cả đều chấn động thật sâu, trong lòng xuất hiện hạt giống sợ hãi.

Thiên Đạo mà hắn cũng có thể đánh nổ.

“Diệt!”

Một gương mặt lại hiện lên, Thiên Đạo phát ra ánh sáng diệt thế, muốn mạt sát tên Thiên Đế này.

Nhìn ánh sáng diệt thế quét tới, Mộc Phàm vẫn bình tĩnh.

“Phong thiên xích!”

Đột nhiên có từng sợi xiềng xích vắt ngang hư không, ngăn cản, trói chặt gương mặt cùng ánh sáng diệt thế.

Răng rắc!

Chỉ thấy Thiên Đế duỗi tay bắt lấy một cây cung, Thí thần cung vừa xuất hiện liền tản ra một hơi thở đáng sợ làm các sinh linh đều giật mình.

Hắn kéo cung nhắm ngay gương mặt Thiên Đạo, hơi thở toàn thân hội tụ, một mũi tên khủng bố thành hình.

“Tru thiên tiễn!”

Cùng với một tiếng quát lạnh, Mộc Phàm buông tay, Tru thiên xẹt ngang qua hư không, xỏ xuyên qua gương mặt Thiên Đạo.

Gương mặt Thiên Đạo bị phá huỷ một nửa.

Nhưng khi mũi tên đâm sâu vào hư vô thì lại bị một quầng sáng mông lung ngăn chặn.

Chỉ thấy trong hư vô có một bóng dáng khổng lồ hiện lên, ba ngàn quy tắc hội tụ một thân, tản ra hơi thở chí cao vô thượng.

Tất cả sinh linh, thần ma đều cảm giác mình vô cùng nhỏ bé, như con kiến dưới chân bóng dáng này.

Thiên Đạo!

Chúng sinh hoảng sợ, thật sự là Thiên Đạo.

“Rốt cuộc chịu ra rồi sao?”

Mộc Phàm nheo mắt, lộ vẻ hưng phấn, rốt cuộc bản thể của Thiên Đạo cũng xuất hiện.

“Thiên Đạo, tiếp một chiêu của ta, Đoạt thiên!”

Bản thể Thiên Đạo vừa xuất hiện thì Mộc Phàm liền tích tụ tất cả lực lượng, thi triển ra thức thứ tám trong Cửu thiên cấm thuật,

Đoạt thiên.

Ý nghĩa như tên, chính là cướp lấy Thiên Đạo.

Hưu!

Mộc Phàm hóa thành một tia sáng giết về phía bản thể Thiên Đạo, thế mà muốn đoạt lấy tạo hoá của Thiên Đạo.

Chương 513: Cuộc chiến đoạt thiên

Một tia sáng đánh tới Thiên Đạo.

Phanh!

Trên đỉnh Thiên giới có một bóng dáng khổng lồ bị Thiên Đế đánh đến mức muốn hỏng mất.

“Không có việc gì sao?”

Mộc Phàm bay ngược ra xa, kinh ngạc nhìn bản thể Thiên Đạo, dĩ nhiên không có tan rã.

Điều này có nghĩa là Thiên Đạo thừa nhận được một kích đáng sợ vừa rồi, hắn không thành công đoạt thiên.

“Diệt!”

Bản thể Thiên Đạo giơ tay ép xuống.

Lực lượng huỷ diệt ù ù đánh tới, bao phủ lấy Mộc Phàm.

Trong lúc nguy cấp, cả người Mộc Phàm sáng lên, thân hình biến to, đẩy ngược bàn tay Thiên Đạo.

Thiên Đế giằng co với Thiên Đạo, uy áp nặng nề chồng chất lan tràn khắp vũ trụ, vô số thần ma đều run bần bật.

Cảnh tượng khủng bố khắc sâu vào tâm trí chúng sinh, không thể phai mờ.

Đây là một cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo của riêng Thiên Đế, hắn muốn thay thế Thiên Đạo nên khiêu chiến Thiên Đạo.

Chúng sinh đều đang sợ hãi!

“Thiên Đế thật là khủng khiếp!”

Đế Tuấn, Cổ Phật, cả Thượng đế đang ẩn nấp cũng xuất hiện, còn có vô số thần ma chấn động quan sát cuộc chiến kinh thế này.

“Thế mà muốn đoạt thiên!”

Nữ Oa lẩm bẩm, nàng chưa từng nghĩ tới Thiên Đế bế quan mấy vạn năm liền trực tiếp khiêu chiến Thiên Đạo.

Hắn muốn đoạt lấy tạo hoá của Thiên Đạo, thay thế Thiên Đạo.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm giơ ngón tay chọc tới, hư không vỡ nát, khí hỗn độn cuốn ngược hóa thành một ngón tay khủng bố đánh về phía bản thể Thiên Đạo.

Thiên Đạo cũng giơ một ngón tay chọc tới, hai ngón tay va chạm.

Phanh!

Vạn vật mai một, vũ trụ rung chuyển.

Lực lượng hai bên triệt tiêu lẫn nhau, Thiên Đế lui về phía sau mấy chục vạn dặm nhưng lại đạp bước phóng tới.

“Liệt thiên quyền!”

Thiên Đế hét to, vung tay tung ra một quyền cường đại.

Ầm!

Vòm trời nứt ra, một quyền cường đại đánh tan mọi thứ cản trở, bản thể Thiên Đạo cảm nhận được nguy hiểm.

Nó không chút do dự vỗ một chưởng.

Quyền chưởng va chạm, quy tắc đứt gãy, vật chất hỗn độn đều bị đánh tan.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, thân thể rầm bay ngược, rơi vào Thiên giới, ngẩng đầu nhìn trời.

“Phong thiên xích!”

Ngay sau đó, từng sợi xiềng xích bắn ra từ trong thân thể hắn, khoá chặt bản thể Thiên Đạo.

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm lại kéo cung ngưng tụ một mũi tên.

“Tru thiên tiễn!”

Tất cả sinh linh đều cảm thấy trước mắt tối sầm, thiên địa thất sắc, chỉ có mũi tên sáng chói bay thẳng tới bản thể Thiên Đạo.

Xì!

Bản thể Thiên Đạo bị mũi tên đâm xuyên tim, tạo ra một lỗ thủng, căn nguyên vô tận phun trào.

“Đoạt thiên!”

Mộc Phàm lại hóa thành tia sáng công kích bản thể Thiên Đạo, xuyên qua thân thể nó, cướp đi một lượng căn nguyên.

Một kích thành công, Mộc Phàm cướp được một phần căn nguyên Thiên Đạo, hấp thu vào trong cơ thể.

Một màn khủng bố khiến các sinh linh chấn động sâu sắc, càng sợ hãi Thiên Đế.

Cả Thiên Đạo mà cũng dám đánh, thậm chí dám cướp đoạt căn nguyên Thiên Đạo, quả thực vô pháp vô thiên.

Không, Thiên Đế tự cho mình chính là thiên, Thiên Đạo không nên tồn tại.

Cho nên một trận chiến này khiến rất nhiều thần ma có nhận thức rõ hơn về Thiên Đế, sự cường đại của hắn đã khắc sâu vào tâm linh bọn họ.

“Quá ít.”

Bóng dáng Mộc Phàm hạ xuống, cảm thấy rất không hài lòng vì chỉ cướp được một phần căn nguyên nhỏ mà thôi, quá ít.

Đối với bản thể Thiên Đạo mà nói thì lượng căn nguyên hắn cướp được ít đến đáng thương.

Hắn nhìn bản thể Thiên Đạo đã chữa trị xong, hơn nữa hơi thở

càng thêm khủng bố, hấp thu lực lượng vô tận từ vũ trụ, bây giờ Thiên Đạo mới bày ra trạng thái đáng sợ của nó.

Dưới Thiên Đạo đều là sâu kiến!

Phanh!

Nó vỗ một chưởng, lực lượng cường đại ma diệt tất cả.

Thiên Đế không kịp né tránh, bị Thiên Đạo đánh bay, thân thể xuất hiện nhiều vết rách, máu loãng trào ra.

Từng giọt máu bắn ra phá huỷ một số tinh hệ.

“Thật mạnh.” Mộc Phàm lau sạch vết máu nơi khóe miệng, nhìn bản thể Thiên Đạo, đây mới là thực lực thật sự của Thiên Đạo, vừa rồi nó còn chưa hoàn toàn ngưng tụ lực lượng.

Từ lúc mở ra đại chiến với Thiên Đạo thì quyền hành Thiên Đạo thuộc về hắn cũng đã bị giam cầm, phong tỏa, bị Thiên Đạo thu hồi.

Chuyện này làm cho hắn càng thêm kiên định với ý muốn đoạt lấy, thay thế Thiên Đạo.

Bằng không thì dù nắm giữ nhiều quyền hành Thiên Đạo hơn nữa cũng vô dụng, đó là thứ thuộc về Thiên Đạo, nó có thể thu hồi bất kỳ lúc nào.

Cho nên sau khi dùng căn nguyên Thiên Đạo hoàn thành lột xác, Mộc Phàm mới dám khởi xướng khiêu chiến Thiên Đạo.

“Thiên Đạo không thể khinh!”

“Thiên Đế, ngươi xong rồi.”

Trong hư không hỗn độn, từ Thiên đường mờ ảo truyền ra tiếng cười.

Thượng đế thấy Thiên Đế bị Thiên Đạo đả thương mà lòng hưng phấn.

“Thiên Đế cuồng vọng, dám mưu toan khiêu chiến Thiên Đạo?”

Đế Tuấn cười lạnh, tuy rằng khiếp sợ vì thực lực của Thiên Đế nhưng không tin hắn có thể thành công đoạt thiên, thậm chí không thể đối nghịch Thiên Đạo.

Muốn nghịch thiên đánh bại, thay thế Thiên Đạo, quả thực là chuyện si tâm vọng tưởng.

Quả nhiên, còn chưa uy phong bao lâu thì Thiên Đế đã bị Thiên Đạo đả thương.

Oanh!

Đại chiến tiếp tục diễn ra, Mộc Phàm thăng hoa hết mức, thi triển toàn bộ tuyệt chiêu nhưng lại dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Thiên Đạo càng lúc càng cường đại, càng hoàn thiện, từng chiêu từng thức đơn giản dứt khoát, ẩn chứa lực lượng không thể địch nổi.

Phanh phanh phanh...

Đại chiến một lúc lâu, Mộc Phàm lại bị Thiên Đạo đánh trọng thương, cơ thể thiếu chút nữa bị đánh tan, còn may là thân thể của hắn rất cường đại.

Mặc dù như vậy nhưng Mộc Phàm cũng đoạt được một lượng lớn căn nguyên từ bản thể Thiên Đạo để bổ sung cho bản thân, khiến bản thân trở nên cường đại hơn.

“Chiến!”

Mộc Phàm rít gào, hai mắt loé tiên quang, lực lượng mênh mông cuồn cuộn trong cơ thể phóng xuất ra, bí pháp, cấm thuật liên tục oanh về phía bản thể Thiên Đạo.

Cả hai đại chiến trong hư không hỗn độn.

Một Thiên Đế, một Thiên Đạo, đại chiến kịch liệt, ngươi qua ta lại, đều đã bị thương.

Mộc Phàm lần lượt bị thương, lần lượt khôi phục, hơn nữa còn đoạt được nhiều căn Thiên Đạo hơn.

Thiên Đạo cũng cường đại, chúng sinh đều run rẩy dưới uy áp từ Thiên Đạo.

Chỉ có Thiên Đế mới có thể chống lại Thiên Đạo, dù giao chiến đã lâu nhưng vẫn không bị Thiên Đạo đánh bại, ngược lại càng đánh càng cường đại.

“Hắn thật sự cướp đoạt căn nguyên Thiên Đạo.”

Nữ Oa chấn động, thấy được sự vô địch, cường đại của Thiên Đế, Thiên Đạo cũng không thể chèn ép hắn nói gì tới chuyện mạt sát.

Dưới trạng thái bùng nổ của bản thể Thiên Đạo, tuy Mộc Phàm liên tục bại lui nhưng cũng liên tục cướp đoạt căn nguyên bàng bạc từ bản thể Thiên Đạo.

Nhờ như vậy nên hắn mới có thể chống đỡ, càng đánh càng mạnh, bản thể Thiên Đạo thì càng lúc càng yếu.

Vũ trụ đang ở thời kỳ sơ khai, Thiên Đạo cũng không quá cường đại, đúng là thời cơ tốt nhất để đoạt thiên nên Mộc Phàm mới đột nhiên khiêu chiến.

Mộc Phàm cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất, nếu Thiên Đạo càng lúc càng cường đại, vũ trụ càng lúc càng rộng lớn, dựng dục ra vũ trụ như trong tương lai vậy thì còn đánh cái con khỉ.

Phanh!

Đột nhiên nghe một tiếng vang lớn, bản thể Thiên Đạo nghiêng ngả, cơ thể bị đánh thủng một lỗ, căn nguyên không ngừng phun trào, rơi vào trong tay Mộc Phàm.

“Thật lợi hại, chờ ngươi tiếp tục hoàn thiện thì có khả năng ta không tiếp nổi một chiêu của ngươi.”

Mộc Phàm lau máu nơi khóe miệng, lộ vẻ hưng phấn.

Thiên Đạo hiện tại còn chưa trưởng thành nên có thể khiêu chiến,

nếu chờ nó hoàn toàn trưởng thành thì không có khả năng khiêu chiến.

“Hệ thống, ta còn bao nhiêu căn nguyên, đủ xuyên trở về sao?”

Lúc này, Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ còn thiếu một chút.”

“Còn thiếu một chút?” Mộc Phàm nhíu mày.

Hắn nhìn bản thể Thiên Đạo, trong mắt lộ vẻ kiên định.

“Thiên Đạo, tiếp một chiêu cuối cùng của ta.”

Đột nhiên, Mộc Phàm hét to, lực lượng toàn thân hội tụ, ý chí cường đại dâng trào.

Trên đỉnh đầu dần dần ngưng tụ ra một lưỡi dao khủng bố.

Đó là Khai thiên chi nhận.

Trước kia Mộc Phàm thi triển chiêu này để bổ lá chắn Thiên Đạo, sáng lập Thiên giới.

Hiện tại thi triển lần nữa, lập tức khiến cho vô số thần ma khủng hoảng.

“Chính là chiêu này.”

Đế Tuấn kinh hoảng kêu to, tự nhiên nhớ rõ cảnh tượng Thiên Đế khai thiên.

“A Di Đà phật!”

Cổ Phật lẩm bẩm, nhìn Thiên Đế đang ngưng tụ tuyệt chiêu tối thượng trong hư không, một chiêu không thể quên.

Thượng đế, quần ma, chư thần, cùng sinh linh khắp nơi đều bị hơi thở đáng sợ đang hình thành chèn ép.

Loại hơi thở như muốn bổ đôi vạn vật làm chúng sinh sợ hãi.

“Khai thiên!”

Cùng với một tiếng hét giận dữ, Mộc Phàm vung Khai thiên chi nhận, thiên địa tối tăm, mất đi màu sắc, chỉ có hắc ám vĩnh hằng bao phủ.

Trong hắc ám mênh mông có một một lưỡi dao cắt ngang, chia đôi hỗn độn.

Khai thiên chi nhận, bổ ra thiên địa.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, bản thể Thiên Đạo nứt ra, bị Khai thiên chi nhận chém thành hai nửa.

“Thiên Đạo nứt ra rồi?”

Trong lúc nhất thời, chúng sinh hoảng sợ, ngây ngốc nhìn bản thể Thiên Đạo bị chém thành hai nửa.

Cảnh tượng quá khủng bố.

Mọi ánh mắt nhìn về Mộc Phàm đều tràn ngập sự kính sợ.

Không kẻ nào nghĩ đến Thiên Đế thật sự bổ đôi Thiên Đạo, thật khó tin.

“Đoạt thiên!”

Ngay sau đó, tất cả kinh ngạc khi thấy Mộc Phàm hoá thành hai tia sáng xuyên thấu qua bản thể Thiên Đạo đã bị bổ đôi, nháy mắt đoạt lấy phần lớn căn nguyên Thiên Đạo.

Ngay lập tức đoạt được một nửa căn nguyên.

Ong!

Cùng lúc đó, bản thể Thiên Đạo nháy mắt khép lại, toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh, Mộc Phàm thành công đoạt lấy một nửa căn nguyên.

“Thiên Đạo, nên kết thúc.”

Lúc này, Mộc Phàm đứng trước mặt Thiên Đạo, trong tay chậm rãi ngưng tụ một cổ lực lượng thần bí.

Cổ lực lượng này vừa xuất hiện, vẻ mặt lạnh nhạt của Thiên Đạo lập tức biến đổi, cảm nhận được nguy hiểm cực lớn.

Chương 514: Thanh tẩy, Quy linh?

Toàn thân Mộc Phàm sáng lên, trong lòng bàn tay ngưng tụ một lực lượng quỷ dị, khiến vạn vật trong thiên địa đều rùng mình.

Lực lượng này không thuộc về vũ trụ, cũng không thuộc về bất kỳ đạo nào, mạt sát hết thảy, xoá sạch hết thảy.

Lực lượng này đúng là lực lượng thanh tẩy mà trước đó hệ thống đã luyện hóa, rất quỷ dị, rất cường đại, có thể xoá sạch ý thức của Thiên Đạo.

“Ngươi, phản đồ!”

Cảm nhận được lực lượng này, Thiên Đạo kinh hoảng xen lẫn tức giận, không nhịn được nói ra một câu.

Phản đồ, ý nó muốn nói là Mộc Phàm phản bội.

Hắn lại có được loại lực lượng xoá sạch ý thức Thiên Đạo, tự nhiên khiến Thiên Đạo tức giận.

“Cái gì mà phản đồ, diệt ngươi trước rồi nói tiếp.”

Mặt Mộc Phàm không chút cảm xúc, cổ lực lượng trong tay chỉ có thể sử dụng một lần, dùng rồi thì không còn.

Cho nên hắn không nói nhiều, ngưng tụ lực lượng xong liền giết đến trước mặt Thiên Đạo, giơ tay đánh vào cơ thể đối phương.

“Thiên Đạo lồng giam!”

Một tiếng quát lạnh, Thiên Đạo đánh ra một cái lồng giam, bao vây Mộc Phàm.

Căn nguyên Thiên Đạo cùng quy tắc đan xen tạo thành lồng giam.

Nhưng lồng giam này căn bản không thể vây khốn Mộc Phàm, một kích liền xong, trước lực lượng thanh tẩy cường đại thì Thiên Đạo cũng không chống nổi huống chi là lồng giam này.

Phanh!

Lồng giam tan vỡ, Mộc Phàm chính diện đánh tới, một kích rơi vào bản thể Thiên Đạo.

Chỉ nghe tiếng "Răng rắc", vô số thần ma kinh hoàng nhìn thấy bản thể Thiên Đạo xuất hiện vết rách, căn nguyên phun trào.

"A..."

Ý thức cường đại của Thiên Đạo bị tổn thương nặng nề, bị lực lượng thanh tẩy đánh tan.

Chẳng qua một kích này chỉ đánh tan ý thức Thiên Đạo, không thể xoá sạch hết.

Nhưng đối với Mộc Phàm mà nói thì như vậy đã đủ rồi, trong khoảnh khắc ý thức Thiên Đạo tán loạn, Mộc Phàm thi triển Thôn thiên thuật nuốt mất một lượng căn nguyên Thiên Đạo.

Tiếng động lớn không ngừng vang lên, bản thể Thiên Đạo hỏng mất, căn nguyên tựa như sóng thần tràn ra.

Căn nguyên vô tận bị Mộc Phàm cắn nuốt, bản thể Thiên Đạo trở nên hư ảo, đã tổn thất quá nhiều căn nguyên nên không thể duy trì được nữa.

Thiên địa tĩnh mịch, vạn đạo than khóc.

Vô số thần ma hoảng sợ, ngây ngốc nhìn Thiên Đạo bị đánh tan, không kẻ nào nghĩ đến kết quả sẽ như thế này.

Thiên Đạo bị đánh tan.

"Không có khả năng!"

Đế Tuấn ngây ngốc nhìn Thiên Đế cường thế đánh tan Thiên Đạo, sợ tới mức hồn muốn bay mất.

Không chỉ là hắn, Thượng đế, Cổ Phật cùng đám thần ma cường đại cũng bị dọa choáng váng.

Không ngờ Thiên Đế cường đại đến mức này, dĩ nhiên đánh tan Thiên Đạo, cướp đi căn nguyên.

Chẳng phải có nghĩa là Thiên Đế đã mạnh đến mức có thể đánh bại Thiên Đạo, thậm chí hủy diệt Thiên Đạo, hoàn toàn vô địch.

Như vậy còn kẻ nào có thể chống lại Thiên Đế?

“Thiên Đạo xong rồi.”

Thiên giới rung động kịch liệt, Oa Hoàng, Dao Trì, Hình Thiên, Tử Vi, Chân Võ, Câu Trần, Hậu Thổ đều kinh hoảng, chấn động.

Bọn họ đều bị sự cường thế của Thiên Đế làm ngây ngẩn, đó chính là Thiên Đạo, thế mà lại bị đánh tan.

Hình như Thiên Đế thắng cuộc.

Chỉ có Mộc Phàm mới rõ ràng, Thiên Đạo không chết, một kích vừa rồi chỉ có thể phát ra một lần, đánh tan ý thức Thiên Đạo cũng không đồng nghĩa với mạt sát đối phương.

Oanh!

Quả nhiên, hư không chấn động, bản thể Thiên Đạo lại ngưng tụ lần nữa, chỉ là hơi thở trở có chút bất ổn, mất quá nhiều căn nguyên.

Thiếu hụt căn nguyên dẫn tới bản thể Thiên Đạo không ổn định, vạn đạo than khóc, toàn bộ vũ trụ đều chịu ảnh hưởng.

Căn nguyên là vốn để vũ trụ khuếch trương, ám năng lượng, ám vật chất bị Thiên Đạo rút lấy quá nhiều để bổ sung nên gây ảnh hưởng rất lớn.

Mộc Phàm đứng ở nơi đó, chân dẫm hỗn độn, quanh thân có từng vòng sáng khủng bố vờn quanh, hơi thở đạt tới đỉnh cao.

“Căn nguyên thật dồi dào, lần này kiếm lời.”

Hắn cảm thấy phấn chấn, toàn thân đang nhanh chóng tăng cường, thân thể, tu vi, linh hồn đều đang lột xác.

Tốc độ tăng trưởng rất nhanh, cả Mộc Phàm cũng cảm thấy khiếp sợ, lượng căn nguyên Thiên Đạo hắn cướp đoạt quá khổng lồ, vượt xa dự đoán.

Vốn là hắn chỉ muốn cướp đủ căn nguyên, sau đó hoàn thành một vài lần lột xác, không ngờ tới lại hoàn thành đến bốn mươi chín lần lột xác cùng thay máu.

Nhìn từng cơ thể được lột ra xung quanh, cái sau cường đại hơn cái trước, tản ra hơi thở khủng bố, hư không đều bị ép sụp.

Còn có một lượng máu lớn từ trong cơ thể trào ra, vẩy đầy trong vũ trụ.

Từng giọt bại huyết ẩn chứa năng lượng cường đại, một giọt liền đủ để hủy thiên diệt địa.

Lúc này, Mộc Phàm đã cường đại tới cực hạn, hoàn toàn vượt xa dự đoán.

“Hệ thống, ta hoàn thành bốn mươi chín lần lột xác rồi, có phải đã có chiến lực cấp Vũ trụ hay không?”

Mộc Phàm hưng phấn dò hỏi hệ thống.

“Đúng vậy ký chủ, chiến lực hiện tại của ngươi đã đạt tới tầng đỉnh trong vũ trụ, ở trạng thái cao nhất, có thể xử lý Thiên Đạo.”

Hệ thống đưa ra đáp án khẳng định suy đoán của hắn.

Không sai, trải qua bốn mươi chín lần lột xác, hiện tại Mộc Phàm chỉ còn thiếu một lần cuối cùng là có thể hoàn mỹ đột phá, thành tựu cấp Thiên Chủ.

“Ngươi là phản đồ.”

Bản thể Thiên Đạo hiện lên, lạnh lùng nhìn Mộc Phàm, vừa dứt lời liền làm ra một chuyện điên cuồng.

Nó giơ tay xé rách hư không hỗn độn.

Hàng rào vũ trụ đột nhiên nứt ra, lỗ thủng đã tu bổ trước đó lại bị

Thiên Đạo mở ra.

“Mẹ bà, ngươi muốn làm gì?”

Mộc Phàm cảm thấy không ổn rồi.

Thiên Đạo muốn làm gì, thế mà tự tay xé rách lá chắn, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Quả nhiên, hàng rào vũ trụ vừa mở thì một hơi thở đáng sợ tràn ngập vũ trụ làm Mộc Phàm cảm thấy rùng mình, chúng sinh cũng khủng hoảng.

Thiên Đạo muốn tự sát sao?

Mộc Phàm kinh ngạc, đây là hơi thở từ lực lượng thanh tẩy, tuyệt đối không sai.

Vừa rồi hắn dùng loại lực lượng này đánh tan Thiên Đạo, hiện tại Thiên Đạo lại xé rách lá chắn, mở ra lỗ hổng lúc trước.

Hiển nhiên nó muốn đưa lực lượng thanh tẩy vào, Thiên Đạo bị Mộc Phàm bức tới đường cùng, không thể không làm ra hành động điên cuồng.

Muốn đưa tới lực lượng thanh tẩy để Mộc Phàm cùng nó đều biến mất.

“Thất sách.” Sắc mặt Mộc Phàm âm trầm, thầm mắng một tiếng.

Hắn nghĩ tới rất nhiều khả năng, lại không nghĩ tới Thiên Đạo thế không màng tới an nguy của bản thân mà mở ra lỗ hổng, dẫn sói vào nhà.

“Được lắm, coi như ngươi hung ác.”

Mộc Phàm cắn răng nói một câu, ánh mắt có vẻ nghiêm trọng nhìn về hàng rào vũ trụ, bên ngoài lỗ thủng có một lực lượng cường đại mà khủng bố ùa vào.

Dần dần biến thành một bóng dáng.

Bóng dáng mông lung, mờ ảo, không có thân thể, không có hình thái nhưng mang đến cho vô số thần ma sự sợ hãi vô tận.

Xẹt!

Bóng dáng quỷ dị nhẹ nhàng giơ một ngón tay, toàn bộ vũ trụ run rẩy, giống như không chịu nổi, vô số sinh linh khủng hoảng.

Đừng nói các thần ma khác, ngay cả Mộc Phàm vừa mới hoàn thành bốn mươi chín lần lột xác cũng kinh ngạc.

“Nuốt!”

Mộc Phàm há mồm hút, nuốt rớt sạch những cơ thể cũ, lực lượng cường đại trở về, thân thể, tu vi, linh hồn lại kéo lên.

Đối mặt với nguy hiểm, Mộc Phàm chẳng thèm để ý Thiên Đạo nữa, gia hỏa này quá điên cuồng, dù bản thân diệt vong cũng muốn đồng quy vu tận với hắn nha.

“Khai thiên!”

Ở trạng thái đỉnh cao nhất, Mộc Phàm ngưng tụ Khai thiên chi nhận, nháy mắt bổ tới.

Tiếng răng rắc, răng rắc không ngừng vang lên.

Hư không bị bổ ra, lưỡi dao sắc bén bổ vào bóng dáng mờ ảo kia.

Chỉ nghe một tiếng “Phanh”, Khai thiên chi nhận vỡ nát, bị lực lượng thanh tẩy xóa sạch, không còn sót chút nào.

“Hệ thống, lực lượng này cường đại hơn trước rồi nha.”

Mộc Phàm có chút kinh hãi, lực lượng đáng sợ này lại xóa sạch Khai thiên chi nhận, nó không có chút tác dụng nào.

Đây là lực lượng thanh tẩy, xóa bỏ hết tất cả các biến số.

Nhìn lực lượng thanh tẩy đáng sợ quét đến, Mộc Phàm biết lần này cực kỳ nguy hiểm.

“Thiên Đạo, ngươi thật tàn nhẫn.”

Mộc Phàm nhìn bản thể Thiên Đạo, không thể không tán thưởng một câu.

Gia hỏa này thật tàn nhẫn, kéo hắn đệm lưng.

“Hừ!”

Thiên Đạo hừ một tiếng, thân thể dần dần sáng lên, căn bản không chống đỡ được lực lượng thanh tẩy.

Oanh!

Bản thể Thiên Đạo nổ tung, không chịu nổi lực lượng lượng thanh tẩy, hóa thành bột phấn.

Mộc Phàm theo sát nó đối diện với lực lượng thanh tẩy, sắp bị quét sạch.

“Cửu thiên cấm thuật, cửu cửu quy nhất, Vạn đạo tịch diệt!”

Đột nhiên, hai tay Mộc Phàm đan xen, chín đạo quầng sáng khủng bố hiện lên, hội tụ trong hư không.

Chín thức cấm thuật hợp thành một, hóa thành hình thái cuối cùng của Cửu thiên cấm thuật, hình thái cường đại nhất.

Chiêu này mới là Cửu thiên cấm thuật thật sự.

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm rốt cuộc lĩnh ngộ được chân lý, thi triển ra chiêu này.

Ong!

Ánh sáng đảo qua, tất cả bị xóa sạch.

Loại lực lượng này có chỗ tương tự với lực lượng thanh tẩy, đều xóa sạch tất cả tồn tại.

Hai cổ lực lượng đáng sợ va chạm, hàng rào vũ trụ sụp đổ, lực lượng hai bên giằng co một lúc, cuối cùng lực lượng của đối phương bị đánh tan.

Ầm!

Lực lượng thanh tẩy tán loạn, không ngừng bị cấm thuật Mộc Phàm đánh ra xóa sạch.

Lực lượng cấm thuật đảo qua bóng dáng mờ ảo kia, nó bị hủy diệt một nửa.

“Quy linh giả?”

Bóng dáng lẩm bẩm, phát ra một âm thanh quỷ dị.

Ngay sau đó liền thấy bóng dáng mờ ảo nhoáng lên, giơ tay chộp tới Mộc Phàm.

“Lăn!”

Mộc Phàm hét to, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số thần ma tung một kích vào đầu bóng mờ, ánh sáng cấm thuật bùng nổ.

Ầm!

Ngay sau đó một mảng hỗn độn tinh vân bị xóa sạch.

“Quy linh giả, ngươi trốn không thoát!”

Trước khi bóng mờ biến mất đột nhiên phát ra một câu, âm thanh quỷ dị quanh quẩn trong vũ trụ.

Bên ngoài hàng rào vũ trụ có chấn động đáng sợ truyền đến, từng hơi thở đáng sợ lặng yên xuất hiện.

Sắc mặt Mộc Phàm tức khắc thay đổi: “Mẹ nó, còn nữa sao?”

“Đoạt đủ rồi, nhanh chạy thôi hệ thống.”

Mộc Phàm lấy tay đâm thủng hư không hỗn độn, đào ra hạch tâm Thiên Đạo.

“Bắt đầu xuyên qua thời không...”

Chỉ nghe hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm bị một lực lượng vô hình bao bọc, nháy mắt xé rách thời không biến mất.

Oanh!

Cùng lúc, một cổ lực lượng thanh tẩy đáng sợ đuổi theo, trực tiếp xuyên qua thời không, đánh vào thân thể Mộc Phàm, nháy mắt biến mất.

Chương 515: Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đình mới và cũ

Phanh!

Vũ trụ nứt vỡ, hỗn độn rách nát, lực lượng hủy diệt lan ra tám phương, phá hủy rất nhiều hỗn độn tinh vân.

Có tinh vân còn chưa thành hình, đã bị xoá bỏ.

Vô số thần ma, sinh linh ngã xuống, hóa thành tro bụi.

Thiên giới chịu tác động lớn, chấn động, chia năm xẻ bảy, Thiên Đình thiếu chút nữa rơi xuống.

Còn may là Thiên Đình có lá chắn Thiên Đạo che chở nên không tổn hại nhiều, nhưng không ít tiên nhân trong Thiên Đình đã bị thương.

Sinh linh khắp nơi khủng hoảng, tuyệt vọng.

Thần ma đều sợ hãi, dưới đại kiếp nạn, không một ai có thể may mắn thoát khỏi, vũ trụ suýt bị cổ lực lượng thanh tẩy kia đánh về trạng thái nguyên thủy.

Khi dư chấn tan đi, vũ trụ khôi phục yên tĩnh.

Thiên Đế biến mất, thời không khôi phục bình thường, vạn vật lặng thinh, không dám động đậy.

“Thiên Đế...”

Trong Thiên giới, Dao Trì bò dậy, mặt trắng bệch nhìn hư không mênh mang, không còn bóng dáng Thiên Đế.

Thiên Đế biến mất, hơi thở biến mất, giống như đã bị lực lượng thanh tẩy kia mạt sát.

Trong lúc nhất thời, Thiên Đình tràn ngập bi thương, Thiên Đế tiêu tán, có lẽ ngã xuống.

Chuyện này đối với Thiên Đình mà nói là một đả kích rất lớn, không còn Thiên Đế, có thể an an ổn ổn vượt qua nguy nan kế tiếp sao

“Thiên Đế ngã xuống”

Hình Thiên giận rống, rít gào nói: “Ta không tin, Thiên Đế bất tử bất diệt, không có khả năng ngã xuống.”

“Thiên Đế biến mất.”

“Đó là lực lượng gì”

“Thật đáng sợ!”

Vẻ măt tứ phương đại đế phức tạp, kinh hãi, khủng hoảng, hồi tưởng chuyện vừa qua mà lòng xúc động.

Mạnh như Thiên Đế, có thể đánh tan Thiên Đạo, thậm chí cướp đoạt căn nguyên Thiên Đạo.

Nhưng cuối cùng lại bị một lực lượng cường đại thần bí xoá sạch, không còn sót lại gì cả.

Đây không phải là ngã xuống vậy là chuyện gì?

Rốt cuộc lực lượng xoá sạch Thiên Đế là lực lượng gì.

Lực lượng quỷ dị kia đánh tan Thiên Đế và Thiên Đạo, căn bản không chừa đường sống, ngay cả vũ trụ cũng chịu ảnh hưởng.

Khi hơi thở quỷ dị biến mất khỏi vùng vũ trụ này thì chúng sinh mới thở ra một hơi.

“Ha ha ha....”

Lúc này, ở Đông Thiên Yêu Đình, Đế Tuấn đột nhiên cười điên cuồng.

Hắn hưng phấn, kích động gào thét: “Thiên Đế ngã xuống rồi, thật tốt quá, tin tức này thật sự làm lòng ta thoải mái, Yêu tộc chắc chắn sẽ quật khởi.”

“Vũ trụ này sẽ là thiên hạ của Yêu tộc.”

Đế Tuấn hưng phấn quá mức, Thiên Đế biến mất, bị lực lượng thần bí mạt sát không còn chút cặn bã.

Đế Tuấn bị Thiên Đế ép không thở nổi, không dám ngẩng đầu rốt cuộc không còn e ngại.

Không có Thiên Đế, vũ trụ này do Yêu đình khống chế.

Mất đi Thiên Đế, trên dưới Thiên Đình lúc này hoảng loạn, không khí bi thương bao trùm Thiên Đình.

“Truyền, Thiên Đế lệnh.”

Đột nhiên, có một giọng nói lạnh băng truyền ra từ Lăng Tiêu điện.

Đó là Dao Trì, tay cầm Thiên Đế lệnh, hông đeo Thiên Đế kiếm, khí thế bừng bừng, một hơi thở mẫu nghi thiên hạ tràn ra.

Nàng lạnh giọng hạ lệnh: “Các Thiên tướng Thiên Đình đang trấn thủ khắp nơi, không được rời vị trí, kẻ nào tới xâm phạm, giết không tha, kẻ làm phản, giết không tha.”

Toàn bộ Thiên giới chấn động, thiên binh thiên tướng nhận được mệnh lệnh.

Thấy Thiên Đế lệnh như thấy Thiên Đế, hơn nữa Dao Trì còn có Thiên Đế kiếm, kiếm ra khỏi vỏ có thể chém giết tất cả tiên nhân trong Thiên Đình.

Đương nhiên, Thiên Đế kiếm không dễ dàng ra khỏi vỏ, khi có đại nhân vật phản bội Thiên Đình mới dùng Thiên Đế kiếm để chém giết.

Dao Trì đứng trong Lăng Tiêu điện, khí thế làm khắp Thiên Đình đều cảm thấy lạnh lẽo, áp bách, không dám lỗ mãng.

Huống chi, Oa Hoàng trong Oa Hoàng cung cũng tản ra uy áp cường đại như đang nói kẻ nào dám không nghe.

Thiên Đình tạm thời yên ổn nhưng không có Thiên Đế, kế tiếp

Thiên Đình sẽ đối mặt với uy hiếp to lớn.

Oanh!

Trong lúc vô số sinh linh, thần ma hoảng loạn, chỗ sâu trong hỗn độn truyền đến một tiếng vang lớn.

Đương!

Chỉ nghe một tiếng chuông vang, vòm trời rung động, vạn đạo sôi trào.

“Ta là Hồng Quân, nguyện lấy thân hợp đạo, bù đắp Thiên Đạo.”

Ầm!

Vừa dứt lời toàn bộ vũ trụ rung động, chỗ hạch tâm Thiên Đạo bị đào mất không ngừng run rẩy.

Tất cả thần ma đều sửng sốt, một đám dại ra, không ai ngờ tới đột nhiên xuất hiện một thần ma hợp đạo.

Đây là thừa dịp Thiên Đạo tàn khuyết, thiếu hụt căn nguyên mà hợp đạo, tương đương với biến thành một Thiên Đạo dạng khác.

Dao Trì, Nữ Oa, Đế Tuấn, Cổ Phật, Thượng đế cùng một đám thần ma cường đại đều ngơ ngác.

“Hồng Quân”

“Hợp đạo”

Vạn vật yên tĩnh, thiên địa tràn ngập một hơi thở đáng sợ, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, hơi thở Thiên Đạo vốn tiêu tán giờ lại không ngừng tăng lên.

Chỉ thấy trong hỗn độn có một bóng dáng mơ hồ, đỉnh đầu có một Ngọc điệp lơ lửng, tản ra hơi thở tạo hóa huyền bí.

Hắn đúng là Hồng Quân, nhân cơ hội tốt lấy thân hợp đạo, trở thành Thiên Đạo, khiến tất cả thần ma chấn động.

“Dĩ nhiên còn có thể hợp đạo”

Đế Tuấn đơ ra, sắc mặt âm trầm, rít gào: “Vì sao chứ, đã chết một tên Thiên Đế, giờ lại thêm một tên Hồng Quân.”

“Lấy thân hợp đạo, bù đắp Thiên Đạo, tốt cho một tên Hồng Quân.”

Ở Địa phủ, một tên thần ma chậm rãi mở mắt.

Đó là Ma đế, bên cạnh có một nữ tử áo đen, đúng là Cửu U Tố Nữ.

Ma đế là phân thân của Mộc Phàm, tự nhiên thuộc về Mộc Phàm.

Hắn nhìn bóng dáng cường đại trong hư không hỗn độn, cảm thấy rất bất ngờ.

Gia hỏa này thừa dịp bản thể Mộc Phàm lấy mất hạch tâm Thiên Đạo, bị lực lượng thanh tẩy đuổi giết phải trốn vào thời không mà nhảy ra.

Trực tiếp lấy thân hợp đạo, bù đắp Thiên Đạo, trở nên ngang hàng với Thiên Đạo trong vũ trụ, quá khôn khéo.

“Hồng Quân ta nay đã hợp đạo, ba ngàn năm sau truyền đạo ở Tử Tiêu cung, giáo hóa chúng sinh, phàm là kẻ có duyên đều có thể tới nghe đạo.”

Lại có âm thanh truyền đến, mang theo sự lạnh nhạt, vô tình giống như Thiên Đạo cao cao tại thượng.

Đó là Hồng Quân, hợp đạo thành công, quá trình phi thường thuận lợi, gần như không hề có trở ngại, trực tiếp hợp với Thiên Đạo, hóa thân thành Thiên Đạo.

Lúc này, Hồng Quân trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

Hắn chính là Thiên Đạo, mà Thiên Đạo cũng chính là hắn, chiêu này còn cao thâm hơn Thiên Đế trước đó, ẩn tàng từ lâu, một bước lên trời, trực tiếp thành Thiên Đạo.

“Hồng Quân, thủ đoạn rất tốt.”

Ma đế lầm bầm lầu bầu, trên mặt lộ vẻ cảm khái.

Bản thể mới vừa đi Hồng Quân ngươi liền nhảy ra hợp đạo, rất đúng lúc, lại còn không hề gặp trở ngại.

Ong!

Một tiếng nổ vang lên, hàng rào vũ trụ được chữa trị dần dần, vết rách lần lượt khôi phục bình thường, lỗ thủng biến mất.

Hồng Quân hợp đạo thành công tự nhiên có thể thao túng căn nguyên Thiên Đạo chữa trị lỗ thủng, tránh cho loại lực lượng đáng sợ kia lại tràn vào.

Dù sao hắn tận mắt nhìn thấy Thiên Đạo và Thiên Đế đều bị lực lượng ngoại lai thần bí thanh tẩy.

Hắn có thể đi vào vết xe đổ nên phải nhanh chóng chữa trị, còn trực tiếp gia tăng thêm mấy tầng phòng ngự, gia cố cường độ của hàng rào vũ trụ.

Hiển nhiên là bị dọa, trở thành Thiên Đạo nên hắn càng sợ hãi loại lực lượng thần bí quỷ dị kia.

“Bản tôn à, ngươi để lại một cục diện rối rắm, tương lai xem ngươi giải quyết như thế nào”

Ma đế lầm bầm lầu bầu, vẻ mặt có chút quái dị, giống như đang xem trò vui.

Đến lúc đó, chắc chắn vẻ mặt của bản tôn rất xuất sắc nha.

Mình cực cực khổ khổ chiến đấu cả buổi, kết quả là để Hồng Quân hưởng lợi, trực tiếp lấy thân dung hợp Thiên Đạo, hái quả ngon nhất.

Hạch tâm Thiên Đạo bị lấy đi nhưng Thiên Đình vẫn tồn tại.

Điều này làm cho Thiên Đình rơi vào trạng thái cực kỳ khẩn trương, không ai có thể chống lại vị Hồng Quân đã hợp đạo kia, trừ phi Thiên Đế tái sinh.

“Thiên Đình không thể một ngày vô chủ.”

Quả nhiên, không bao lâu sau, trên chín tầng trời liền truyền đến tiếng Hồng Quân.

Trên dưới Thiên giới đều phẫn nộ không thôi, Dao Trì, Oa Hoàng căm tức nhìn trời cao, thấy một bóng dáng to lớn.

Hồng Quân!

Ở phía sau hắn có hai đồng tử.

“Hồng Quân, đây là Thiên Đình do Thiên Đế sáng lập, ngươi muốn làm gì?”

Dao Trì cầm Thiên Đế kiếm, đằng đằng sát khí, mũi nhọn chỉ thẳng Hồng Quân.

Nhìn Thiên Đế kiếm, vẻ mặt Hồng Quân xuất hiện một chút khác thường, hơi trầm tư.

Hắn lạnh nhạt mở miệng nói: “Thiên Đình không thể một ngày vô chủ, Thiên Đế vẫn diệt, phải có chủ nhân mới để tiếp tục giáo hóa chúng sinh.”

“Hồng Quân, Thiên Đình chỉ có một Thiên Đế, ai dám nhúng chàm, không chết không ngừng!”

“Chúng tướng sĩ Thiên Đình nghe lệnh, kẻ nhúng chàm Thiên Đình, giết!”

Thái độ của Dao Trì rất kiên quyết, Thiên Đế mới vừa biến mất ngươi liền muốn nhúng chàm vị trí Thiên Đế sao?

Rầm!

Vừa ra lệnh, hàng tỉ thiên binh thiên tướng đồng thời lao ra, hợp thành một đám tiên trận khổng lồ, cấu thành Tru thiên đại trận.

Đây là chuẩn bị phía sau của Mộc Phàm, khi mình rời khỏi thì sẽ có rất nhiều kẻ mơ ước Thiên Đình, không chuẩn bị một chút sao có thể yên tâm.

“Dao Trì, chớ nên lầm đường!”

Hồng Quân lạnh lùng nói: “Ta phải chọn một người làm Đế, thống lĩnh vũ trụ thì Thiên Đạo mới có thể hoàn thiện vận chuyển, ngươi muốn nghịch thiên?”

“Nghịch thiên thì đã sao, thiên, chỉ có một, đó chính là phu quân của Dao Trì ta.”

Nàng tuy là nữ lưu nhưng lại vô cùng cứng rắn, tay cầm Thiên Đế kiếm, lực lượng từ hàng tỉ thiên binh thiên tướng hội tụ trên người nàng.

Đây là tập hợp toàn bộ lực lượng Thiên Đình vào một thân, một khi rút kiếm liền tương đương với một kích của Thiên Đế ở trạng thái đỉnh cao, Hồng Quân cũng không chắc có thể tiếp nổi.

Hắn chần chờ, hiện tại bắt lấy Thiên Đình, có phải là quá sớm hay không?

“Thiên Đế có công với thương sinh, không thể ma diệt, hắn vẫn là Thiên Đế, nhưng Thiên Đình không thể vô chủ, nếu không thì Thiên Đạo không cách nào vận chuyển, vạn vật hủy diệt chỉ là vấn đề thời gian.”

Giọng điệu Hồng Quân hòa hoãn vài phần, bắt đầu nhượng bộ.

“Ta lệnh cho Hạo Thiên, chấp chưởng Thiên vị, danh hào: Ngọc Hoàng Đại Đế, thống lĩnh chúng thần Thiên giới, ngươi cò thể không nghe lệnh nhưng cũng không thể phá hỏng quá trình vận chuyển của Thiên giới.”

“Ngươi có thể tôn hoặc không tôn.”

Hồng Quân nhượng bộ hết mức.

Vị trí Thiên Đế cần bị khống chế, nếu không thì hắn cũng không có chỗ tốt.

Sắc mặt Dao Trì liên tục biến đổi, lúc này Oa Hoàng xuất hiện bên cạnh nàng, nhẹ nhàng truyền âm một câu.

“Thiên Đế vẫn còn, đừng nên xúc động.”

Câu nói của Nữ Oa làm Dao Trì giật mình.

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Dao Trì nhượng bộ, giơ Thiên Đế lệnh: “Chúng tướng sĩ Thiên Đình nghe lệnh, theo bổn cung lui về Dao Trì tiên cung, lấy Thiên hà làm ranh giới, kẻ nào dám bước vào nửa bước, giết!”

“Tuân lệnh!”

Hàng tỉ thiên binh thiên tướng lĩnh mệnh, đều nhịp, mênh mông cuồn cuộn lui về Dao Trì tiên cung, lấy Thiên hà làm ranh giới.

Hành động này khiến cho sắc mặt vị Hạo Thiên vừa kế vị trở nên âm trầm, rất khó coi.

Không khác gì vả mặt hắn.

Thiên Đình cứ như vậy mà đổi chủ, tân chủ - Ngọc Hoàng Đại Đế, gọi là Ngọc Đế, Hạo Thiên.

Thiên hậu Dao Trì lui về Dao Trì tiên cung, Ngọc Đế xấu hổ, đạo lữ của Thiên Đế vốn nên thuộc về hắn, nhưng Thiên hậu không có khả năng chấp nhận hắn.

Rơi vào đường cùng, Hồng Quân chỉ có thể lập một Đế hậu khác là Tây Vương Mẫu.

Đến đây, Thiên Đình mới đã hoàn chỉnh nhưng lại trống rỗng, lực lượng của Thiên Đình cũ bị Thiên hậu Dao Trì khống chế chặt chẽ.

Ngọc Đế gặp phải khó khăn.

Chương 516: Không thấy hạch tâm Thiên Đạo

Hệ Ngân hà, trong một thế giới dị vực.

Có một gốc đại thụ che trời chót vót, thân cây to lớn, tán cây tươi tốt che đậy toàn bộ Vĩnh hằng chi sâm.

Đây là Tinh linh mẫu thụ, Sinh mệnh thụ.

Ở trên Tinh linh mẫu thụ có một toà thành khổng lồ, đúng là Tinh linh vương thành, Tinh linh tộc đang cử hành một buổi yến hội long trọng.

Đại thọ một trăm vạn năm của Tinh linh nữ vương, cũng là ngày nàng thoái vị, Tinh linh nữ vương đời tiếp theo sẽ lên ngôi kế vị.

Cho nên hôm nay mời rất nhiều chủng tộc tiến đến xem lễ, toàn bộ Vĩnh hằng chi sâm náo nhiệt phi phàm.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể tham gia, phải là chủng tộc, cường giả có thân phận, địa vị, thực lực hoặc là chủng tộc có quan hệ tốt với Tinh linh tộc mới được mời.

“Công chúa, yến hội sắp bắt đầu rồi, Nữ vương bệ hạ kêu ngài tiến đến.”

Trong một khu cung điện xa hoa, Tinh linh công chúa Áo Lan đang ngây ngốc soi gương, không biết đang suy nghĩ gì.

Cũng không nghe được lời thị nữ nói.

Nàng lẩm bẩm tự nói tự hỏi: “Ngươi nói coi, hắn sẽ đến sao?”

Thị nữ sửng sốt rồi khẽ cười, nói: “Công chúa, ngươi nói chính là Hải vương điện hạ sao, chắc chắn hắn sẽ đến, bởi vì hắn từng nói muốn cầu hôn ngài vào hôm nay.”

“Câm miệng.” Sắc mặt Áo Lan trầm xuống, có chút không vui.

Nàng trừng mắt nhìn thị nữ, hừ lạnh nói: “Ta không nói tới Hải vương, nói lung tung nữa thì ngươi tự đi Thụ lung mấy ngày đi.”

“Nô tỳ sai rồi.”

Thị nữ vội vàng nhận sai, sắc mặt trắng bệch, có chút sợ hãi nhìn Áo Lan, biết mình đã nói sai.

Người mà công chúa nói không phải Hải vương, lúc này thị nữ mới nhớ tới, có lẽ chính là thiếu niên nhân loại ở Khu mậu dịch.

.....

Lúc này, ở một nơi trong hư không, một bóng người đang nằm trôi nổi trong không gian loạn lưu, theo từng cơn lốc không gian không ngừng trôi.

Toàn thân người này đầy vết thương, thân thể rách nát, bề mặt cơ thể có một sợi năng lượng quỷ dị lưu chuyển, không cách nào khôi phục.

Nhìn kỹ, người này không phải là Thiên Đế Mộc Phàm sao?

“Đây là nơi nào?”

Không biết qua bao lâu, Mộc Phàm từ từ tỉnh lại, mở mắt nhìn xung quanh, có chút choáng váng.

Hắn nhớ rõ mình đào lấy hạch tâm Thiên Đạo rồi xuyên qua thời không, không ngờ lại bị lực lượng thanh tẩy đuổi theo.

Kết quả không cần nói cũng biết, hắn bị trọng thương, ngã khỏi Thời không trường hà, rơi vào trạng thái ngủ say.

“Ký chủ đang ở hư không tường kép, ngươi đã bị thương, ngủ say mấy ngày rồi.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, có nó thì Mộc Phàm không lo lắng cho linh hồn mình.

Chỉ là thân thể bị thương nghiêm trọng, lực lượng thanh tẩy tổn thương nặng nề, thân thể như đồ sứ tràn ngập vết nứt, gần như

muốn vỡ tan.

Bởi vì trong cơ thể vẫn còn chút lực lượng thạn tẩy nên không cách nào chữa trị, không thể tự khôi phục.

Nhưng Mộc Phàm kiểm tra một lúc thì phát giác thân thể của mình đang ở chậm rãi thích nghi với lực lượng thanh tẩy, hình như được rèn luyện cùng tiến hóa.

Bị lực lượng thần bí tổn thương, cơ thể không ngừng chống cự, dần dần sinh ra khả năng miễn dịch.

“Hệ thống, những tên Thanh tẩy giả đó là thứ quỷ gì, vì sao chấp nhất với chuyện thanh tẩy biến số cùng ý thức Thiên Đạo như thế?”

Mộc Phàm yên lặng ngồi dậy, vừa chữa trị tổn thương, vừa dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ ngươi có thể lý giải bọn chúng như phần mềm diệt vi rút trên máy tính, chuyên quét sạch vi rút.”

“Đùa gì vậy?” Mộc Phàm ngây ngẩn.

Sắc mặt hắn trở nên cổ quái: “Theo như lời ngươi nói thì ta là vi rút sao?”

“Trên lý luận, bất kỳ yếu tố không ổn định nào đều có thể trở thành vi rút vũ trụ, sẽ bị quét sạch.”

Hệ thống trả lời rất dứt khoát, Mộc Phàm hết chỗ nói rồi.

Mình trở thành vi rút, Thanh tẩy giả mang lực lượng thanh tẩy như phần mềm diệt vi rút, cả Thiên Đạo ra đời ý thức đều bị xem như vi rút.

Thanh tẩy giả rà soát, tiêu diệt vi rút.

Tư tư...

Lúc này, thân thể Mộc Phàm dần được chữa trị, lực lượng thanh

tẩy bị luyện hóa từng chút một, hắn bắt đầu có khả năng miễn dịch.

Không bao lâu sau, thân thể của hắn hoàn toàn khôi phục, răng rắc, răng rắc, thân thể cũ tan vỡ, từ bên trong có một thân thể mới chui ra, càng cường đại, càng hoàn mỹ hơn.

“Rốt cuộc cũng hoàn thành lột xác, thay máu lần thứ năm mươi, tu vi bước vào cấp Thiên chủ.”

Mặt Mộc Phàm lộ vẻ hưng phấn, vừa vung nhẹ tay, hư không liền bị chấn nứt.

Lực lượng cường đại, tu vi, thân thể đạt tới trạng thái đỉnh nhất.

“Hệ thống, hiện tại ta đã có năng lực tung hoành vũ trụ đi?”

Hắn tự tin nói ra.

Hệ thống trả lời: “Ký chủ, trên lý luận thì ngươi đã vô địch vũ trụ, tung hoành vũ trụ là chuyện không thành vấn đề.”

“Nhưng ngươi đã quên nguy cơ bị thanh tẩy sao?” Hệ thống chuyển giọng làm vẻ mặt Mộc Phàm cứng đờ.

Hắn bực bội nói: “Cái hay không nói, nói toàn cái dở, cẩn thận lão tử không thèm nạp tiền nữa, dù sao năng lực tung hoành vũ trụ cũng đã đủ để ta sinh tồn.”

“A, hạch tâm Thiên Đạo của ta đâu?”

Lúc này, Mộc Phàm đột nhiên phát hiện hạch tâm Thiên Đạo mình lấy được đã biến mất.

Chuyện này làm hắn ngây ngốc, sao lại không thấy?

“Hệ thống, mau ra đây, có phải ngươi nuốt hay không?” Mộc Phàm tức giận chất vấn.

Ai ngờ hệ thống lại nói nói: “Ký chủ, thời điểm ngươi bị lực lượng thanh tẩy làm trọng thương, hạch tâm Thiên Đạo nhân cơ hội trốn đi, lúc ấy ta hỏi ngươi có nạp hay không, ngươi không đáp lại cho

nên nó trốn thoát rồi.”

“....” Mộc Phàm không còn lời gì để nói, trong lòng cảm thấy đau đớn.

Chỉ nghe hệ thống nói tiếp: “Tuy rằng nó đi mất rồi nhưng lại hợp thể với một người.”

“Hả?” Mộc Phàm sửng sốt, đôi mắt tỏa ánh sáng.

“Ngươi cũng biết người này, chính là kho tiền di động của ngươi.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Lời này làm Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, hạch tâm Thiên Đạo lại hợp nhất với Tiểu Ách, sao có thể như vậy?

“Hệ thống, ngươi nói đi, rốt cuộc Tiểu Ách có thân phận thế nào?”

Mộc Phàm híp mắt, lộ vẻ nguy hiểm, giống như chỉ cần hệ thống nói dối, vậy hắn sẽ khiến nó đẹp mặt.

“Nàng là Thiên Đạo!”

Một câu làm sắc mặt Mộc Phàm không ngừng biến đổi, kinh ngạc không thôi.

“Quả nhiên...” Hắn lẩm bẩm.

Thật ra hắn đã sớm hoài nghi lai lịch thật sự của Tiểu Ách, không nghĩ tới nàng thật sự là một Thiên Đạo.

“Chẳng lẽ, nàng là... Thiên Đạo ở thời không mà ta ở trước khi xuyên qua?”

Mộc Phàm giật mình, nghĩ đến khả năng này.

Quả nhiên hệ thống đưa ra đáp án chính xác, Tiểu Ách là hạch tâm Thiên Đạo cùng Mộc Phàm xuyên đến thời không hiện tại.

Thời không đó đã bị hủy diệt, thời điểm hệ thống mang Mộc Phàm xuyên không tới đây thì hạch tâm Thiên Đạo cũng đi theo.

Cho nên hệ thống mới lừa dối Mộc Phàm mấy lần, muốn hắn dùng Tiểu Ách để nạp, tương đương với nạp một cái Thiên Đạo.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Mộc Phàm u ám, mắng to: "Hệ thống, ngươi tốt lắm, quá xấu bụng, một cái Thiên Đạo dĩ nhiên chỉ trị giá mười triệu tỷ, ngươi hố ta."

"Không đúng nha, vì sao hạch tâm Thiên Đạo kia lại hợp nhất với nàng?"

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ lại, Thiên Đạo của hai vũ trụ sẽ dung hợp thành một thể sao?

"Ký chủ, các Thiên Đạo đều có căn nguyên giống nhau, hạch tâm Thiên Đạo bị ngươi đào ra vẫn còn sót lại bản năng Thiên Đạo, khi cảm ứng được một Thiên Đạo độc lập khác tự nhiên sẽ dung hợp theo bản năng."

"Cho nên chỉ cần tìm kho tiền di động của ngươi liền tương đương với tìm được hạch tâm Thiên Đạo, nạp sạch, luyện hóa sạch, ngươi sẽ có được mọi thứ mình muốn."

Hệ thống giải thích kỹ lưỡng nhưng Mộc Phàm cũng không có chút hứng thú.

"Thôi, không nghĩ tới chuyện này, dù sao hiện tại đã có thực lực tung hoành vũ trụ, nên làm một con cá mặn* đi."

* Cá mặn:

Ám chỉ là những người còn sống mà giống như đã chết. Ko có đam mê, ko có ý chí, không có nghị lực sống. Lười biếng ko thích vận động và suy nghĩ. Mặc người khác làm gì bản thân, kết quả ra sao thì ra.

Thường thể loại hàm ngư lưu (trào lưu cá ướp muối) là loại chuyện thường main kiểu chán đời, hoặc lười biếng. Không có chủ đích làm gì. Đa phần là do thời thế đẩy đưa dẫn theo cốt truyện tiếp diễn. Main thường là được ôm chân đại gia. Nằm không cũng sướng. Lv, quái, boss đã có pet hoặc đại gia lo. Main chỉ cần nằm không lượm đồ, thăng cấp...

Mộc Phàm xua xua tay gạt bỏ đề nghị của hệ thống.

Mình có thể tung hoành vũ trụ rồi, còn đua đòi làm gì, làm một con cá mặn không tốt sao.

“…. Ký chủ, ngươi thay đổi…”

Hệ thống nhẹ nhàng đáp lại một câu.

Mộc Phàm cười hắc hắc nói: “Đã vô địch vũ trụ rồi thì còn tranh đua làm gì nữa, nên hưởng thụ nha, nếu không thì ta giúp ngươi tìm một ký chủ chủ mới, ngươi thấy như thế nào?”

“Ngươi thoát ly thân thể của ta, để ta làm một con cá mặn ăn chơi đàng điếm đi, giúp ngươi tìm ký chủ mới, sau đó ngươi lại hố người khác.”

“Ta thấy biện pháp rất tốt đó, ngươi suy xét kỹ nha.”

Mộc Phàm nói xong đứng dậy, giơ tay xé rách hư không, đảo mắt liền thấy một tinh hệ, đúng là hệ Thái dương.

Hắn không có tiến vào, chỉ ở trong hư không yên lặng quan sát, kinh ngạc vì phát hiện nhân loại đã bắt đầu xuất hiện trên tất cả tinh cầu trong hệ Thái dương.

Trải qua đại chiến trước đó, nhân loại đạt được khoa học kỹ thuật cao cấp từ ba mươi sáu tộc Hắc vực, sau do đó nắm giữ khoa học kỹ thuật càng cao cấp hơn.

Còn dị tộc đã sớm bị đánh bại, đuổi khỏi địa cầu.

Hơn nữa các tiết điểm không gian đều bị phong tỏa, một ít dị tộc còn sót lại trốn trốn tránh tránh, trở thành mục tiêu săn giết của nhân loại.

Nhân loại dần trưởng thành.

Nhìn một hồi, Mộc Phàm cũng không trở về, nhân loại không có hắn vẫn có thể phát triển bình thường.

Cho nên hắn chỉ là xem xét một lúc rồi xé rách không gian nhìn

sang một thế giới khác, đúng là Khu mậu dịch.

“Già Lam làm không tệ.”

Quan sát một chút liền thấy Khu mậu dịch khu đã khổng lồ hơn trước, vô số chủng tộc, văn minh, thế lực tập trung giao dịch.

Có thêm nhân loại gia nhập, nơi này càng phồn hoa hưng thịnh.

Già Lam làm rất tốt, hắn quyết định khen thưởng cho nàng.

“Một quả Bàn đào chín ngàn năm, trực tiếp để ngươi thành tiên.”

Mộc Phàm nói thầm một câu, cách không đưa một quả Bàn đào vào trong cơ thể Già Lam, nàng không hề phát giác chuyện này.

Làm xong thì Mộc Phàm nhắm mắt kết nối với thế giới, biết mình đã biến mất suốt một tháng.

“Một tháng rồi, hình như đến thời gian hẹn với Tinh linh công chúa.”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện mình đáp ứng công chúa Tinh linh tới Tinh linh tộc tham gia đại thọ vạn năm của Tinh linh nữ vương.

Đường đường là một vị Thiên Đế, tham gia tiệc mừng thọ của Tinh linh nữ vương, cũng cho đủ mặt mũi rồi nha.

“Nếu đã đáp ứng rồi thì đi thôi.”

Mộc Phàm vốn không muốn đi nhưng nghĩ tới đã đáp ứng mà không đi thì có hơi tự hạ thấp mình, cuối cùng vẫn quyết định đi tới Tinh linh tộc một chuyến.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm xé rách hư không, nhìn thấy thế giới của Tinh linh tộc, nhìn thấy Sinh mệnh mẫu thụ đầu tiên.

“Hơi thở sinh mệnh thật nồng đậm, mình còn có một hạt Thế giới thụ chưa trồng.”

Mộc Phàm bỗng nhiên nhớ lại hạt Thế giới thụ chưa trồng, có lẽ có thể lấy được căn nguyên sinh mệnh để hạt Thế giới thụ nảy mầm.

“A, quá hồ đồ, hẳn là nên lấy một ít căn nguyên sinh mệnh từ chỗ Nữ Oa.”

Mộc Phàm vỗ trán, vô cùng ảo não, lắc đầu rồi bước vào thế giới này.

Chương 517: Tạo thành một vị Chủ thần

Ở Vĩnh hằng chi sâm, có một bóng dáng lặng yên xuất hiện trên Sinh mệnh mẫu thụ.

Mộc Phàm đánh giá Tinh linh Vương thành to lớn bên dưới, toàn bộ do cây cối, dây leo tạo thành, trông rất độc đáo.

Hắn cảm ứng được hơi thở của công chúa Áo Lan trong vương cung.

Bóng dáng hắn chợt lóe, đã tiến vào trong Vương cung.

“Mộc Phàm, ngươi sẽ đến sao?”

Áo Lan đang ngồi ngây ngốc trước gương, trong đầu toàn là hình bóng Mộc Phàm.

Nghe được tiếng nàng lẩm bẩm, nhìn nhìn bộ dáng hiện giờ của nàng, Mộc Phàm đang ẩn nấp không nhịn được mà bật cười.

Vị công chúa Tinh linh tộc này lại đang nghĩ tới hắn, thật sự khiến hắn có chút bất ngờ.

Chẳng lẽ, nàng thích mình?

“A, công chúa đang nhớ tới ta sao?”

Áo Lan đang ngây ngốc đột nhiên nghe giọng nam tử từ sau lưng truyền đến, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Khi nàng thấy rõ gương mặt kẻ xuất hiện, hai mắt trừng to, xoay người nhìn lại.

Đây không phải là Mộc Phàm sao?

Áo Lan há to miệng, hai mắt dại ra, vẻ mặt ngơ ngác, giống như tâm tư rối hết cả lên.

“Này, ngươi ngẩn người làm gì, chẳng lẽ là quá kích động khi thấy ta?”

Mộc Phàm đi tới gần, quơ quơ tay trước mắt nàng, làm vị công chúa đang ngây ngốc bừng tỉnh lại.

Nàng trừng Mộc Phàm, lộ ra vẻ bộ không thể tưởng tượng nổi..

“Ngươi, ngươi vào bằng cách nào?” Áo Lan mừng rỡ, bất ngờ, khiếp sợ, khó hiểu, tóm lại là cảm xúc lẫn lộn.

Nơi này chính là Tinh linh Vương cung nha, hắn vào bằng cách nào, chẳng lẽ không bị ai phát hiện?

“Thì cứ đi vào thôi, yên tâm, không ai phát hiện ra ta, dù mộ ít Bán thần trong vương thành cũng không được.”

Mộc Phàm bình tĩnh thong dong, lời nói tràn ngập tự tin.

Áo Lan kích động nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm thật sự tới, hơn nữa tới quá đột ngột làm nàng có chút luống cuống.

“Vốn dĩ không muốn tới, nhưng đã đáp ứng ngươi rồi nên phải tới thôi.”

Hắn vừa nói vừa đánh giá hoàn cảnh chung quanh, tẩm cung của công chúa Áo Lan trang trí khá là xinh đẹp nha.

Áo Lan đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Sao ngươi lại chạy tới phòng ta, nếu như bị ai khác bắt gặp vậy thì xong đời.”

“Yên tâm, ngươi không nói thì không ai biết.” Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý.

Hắn không để ý nhưng Áo Lan để ý.

Là công chúa Tinh linh tộc, Nữ vương đời sau, tẩm cung là nơi để ngoại nhân tùy tiện làm tiến vào sao, hơn nữa còn là một nam nhân.

Nơi này chỉ có nam nhân của nàng mới có thể tiến vào, cho nên mặt Áo Lan đỏ bừng.

“Đúng rồi, thời điểm ta tới nghe một ít khách nói Tinh linh nữ vương sắp thoái vị, mà ngươi là Tinh linh nữ vương đời sau?”

Mộc Phàm nhớ tới chuyện này, kinh ngạc hỏi.

Lúc này Áo Lan mới tỉnh táo hơn, khẽ gật đầu: “Không sai, hôm nay là đại thọ một vạn năm của mẫu thân ta cũng là ngày ta lên ngôi kế vị.”

“Cảm ơn ngươi đã tới tham gia nghi thức lên ngôi của ta.” Áo Lan vui vẻ ngẩng đầu nhìn Mộc Phàm, không giấu được sự vui sướng.

Có lẽ vị Tinh linh công chúa này đã lặng lẽ yêu thích hắn.

Mộc Phàm cũng không ngốc, tự nhiên nhìn ra tình cảm dạt dào trong mắt Tinh linh công chúa, nhưng rất bất đắc dĩ, có hệ thống quỷ quái trong đầu không làm ăn gì được.

Giống như có máy quay trong đầu, ngươi làm gì nó cũng quay chụp rõ ràng, thần tiên cũng không dám làm chuyện mình thích nhất.

“Nếu là ngày ngươi lên ngôi kế vị, đúng lúc đưa ngươi một phần lễ vật.”

Mộc Phàm nói xong liền ngửa bàn tay, trong tay xuất hiện một vòng tay tinh xảo, bề mặt phủ kín tiên văn.

“Tặng cho ngươi.” Mộc Phàm đưa cho công chúa Áo Lan.

Nàng vừa thấy liền vui vẻ nhận, yêu thích không buông tay, mặt đỏ ửng.

Thứ này có được tính là lễ vật đính ước hay không?

Nàng suy nghĩ miên man, còn Mộc Phàm thì lấy một thứ khác ra, một quả Bàn đào đỏ rực, tản ra tiên khí.

“Đây là...” Áo Lan kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy Mộc Phàm cười nói: “Đây là Bàn đào, một quả có thể để tuổi thọ của ngươi gia tăng mười vạn năm, phi thăng thành tiên.”

“Thành tiên...” Áo Lan lẩm bẩm, đôi mắt trừng to, hoảng sợ nói: “Tiên sao? Ngươi nói chính là tiên?”

“Đúng vậy, ăn đi.” Mộc Phàm gật đầu cười nói.

Áo Lan ngơ ngác nhận lấy, ánh mắt nhìn hắn có chút quái quái, nhưng vẫn ăn luôn quả Bàn đào này.

Ong!

Quả nhiên, sau khi nàng ăn xong, cơ thể lập tức bị một cổ tiên khí không ngừng cải tạo, dần dần tản ra tiên quang.

Đây là dấu hiệu thành tiên nha.

Một Tinh linh dĩ nhiên lại thành tiên.

Phải biết rằng Tinh linh chỉ có thể thành thần, không có khả năng thành tiên, bởi vì tiên đã sớm biến mất trong năm tháng dài dòng.

Hiện tại Tinh linh công chúa Áo Lan đã thành tiên.

Mộc Phàm cũng cảm thấy rất quái dị, một Tinh linh thành tiên, Tinh linh nữ thần mà biết chắc sẽ nổi điên.

“Thôi, truyền cho ngươi một bộ Tiên pháp.”

Nhìn Áo Lan đang lột xác, Mộc Phàm điểm ngón tay vào giữa trán nàng, truyền thụ Tiên pháp liên quan đến sinh mệnh.

Đây là thứ hắn đạt được từ Nữ Oa, thời điểm tạo người cùng Nữ Oa ngộ ra.

Có tiên pháp cộng thêm một quả Bàn đào, tu vi của Tinh linh công chúa Áo Lan một đường gia tăng bước vào cảnh giới Tiên nhân.

Hơn nữa còn rất cường đại, tu vi tiếp tục tăng, từ cảnh giới Tiên nhân tiến lên, cuối cùng dừng tại hàng rào cấp Hắc động.

Chỉ kém một bước là có thể đột phá cấp Hắc động.

Khi Áo Lan tỉnh lại, cảm thụ được tiên lực bàng bạc trong cơ thể, trong lúc nhất thời ngây ngốc, thật sự trở thành tiên rồi, hơn nữa

cực kỳ cường đại.

“Chủ thần?” Áo Lan mờ mịt, trong lòng chấn động gần chết.

Đảo mắt liền trở thành tồn tại cấp Chủ thần?

Phải biết rằng toàn bộ Tinh linh tộc, Tinh linh nữ thần cường đại nhất, cổ xưa nhất cũng chỉ ở cấp bậc này thôi.

Tinh linh tộc chỉ có thể được xem như một Thần tộc nho nhỏ, Tinh linh nữ thần cũng chỉ ở cấp bậc Chủ thần.

Nàng vừa ăn một quả đào liền trực tiếp thành tựu Chủ thần, cùng cấp bậc với Tinh linh nữ thần, quá khó tin.

“Ta, ta... Thành Chủ thần rồi?” Nàng nói năng lộn xộn hỏi.

Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười: “Chỉ là Chủ thần mà thôi, không tính là cường giả, con đường ngươi phải đi còn rất dài, bên trên còn có cấp cấp Cổ thần (cấp Hắc động), cố gắng tu luyện, tương lai ngươi sẽ có cơ hội vấn đỉnh Cổ thần hay cảnh giới càng cao hơn.”

“Cảm ơn!”

Áo Lan kích động tiến lên ôm chặt Mộc Phàm, lòng như tan ra.

Tốt nha, một quả Bàn đào trực tiếp làm công chúa Áo Lan luân hãm, không cách nào kìm nén.

Tình cảm vốn ẩn giấu trong lòng hiện tại không ẩn giấu nữa, một nam nhân có thể khiến nàng trực tiếp trở thành Chủ thần, còn gì để do dự?

Trước nay nàng chưa từng không nghĩ tới có một ngày bước vào cấp bậc Chủ thần giống như Tinh linh nữ thần, cảm giác như đang mơ.

Rốt cuộc nam nhân trước mắt có thân phận thế nào, vì sao có năng lực cường đại thế này, có thể nhẹ nhàng tạo ra một tồn tại cấp Chủ thầni.

Mặc kệ hắn là ai, Áo Lan biết mình không thể kìm nén tình cảm dành cho hắn.

“Được rồi, ngươi chính là Tinh linh nữ vương đời này, biểu tượng tối cao của Tinh linh tộc.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng.

Ôm một cái thì được, còn chuyện tiến thêm một bước thì thôi, dù sao trong đầu có bóng đèn siêu cấp.

Áo Lan đỏ mặt lui lại, cúi đầu, không dám nhìn Mộc Phàm, vừa rồi quá gan dạ.

“Đúng rồi, Áo Lan, ngươi có Sinh mệnh nguyên dịch sao?”

Mộc Phàm nhớ tới điều gì đó. mở miệng hỏi.

“Sinh mệnh nguyên dịch?” Áo Lan sửng sốt, ngay sau đó đáp lại: “Thứ ngươi nói chính là Sinh mệnh chi thuỷ sao, có, ngươi muốn bao nhiêu, ta đây liền lấy cho ngươi.”

Nói xong thì nàng vội vã rời đi, Mộc Phàm muốn nói thêm chút cũng không kịp.

Tinh linh công chúa nhanh chóng quay lại.

Trong tay nàng cầm một chiếc nhẫn xanh biếc, bên trong có một lượng lớn Sinh mệnh chi thuỷ.

“Đây là Sinh mệnh chi thủy ta lấy từ Vĩnh hằng tỉnh, toàn bộ Sinh mệnh chi thuỷ đều bị ta lấy hết rồi, không đủ thì ta sẽ đi tìm mẫu thân để lấy.”

Nàng vừa đưa vừa giải thích: “Bởi vì cách mười năm thì Vĩnh hằng tỉnh chỉ có thể sinh ra một giọt Sinh mệnh chi thuỷ, muốn lấy nhiều cần đợi chờ rất lâu.”

Mộc Phàm nhận lấy xem xét, có khoảng một tấn Sinh mệnh chi thuỷ, vậy là đủ rồi.

Xem ra Áo Lan dọn sạch Vĩnh hằng tỉnh, bỗng nhiên hắn có chút

buồn cười, tiểu công chúa này thật đáng yêu, rất dễ bị lừa nha.

Đương nhiên, trong mắt Áo Lan thì một ít Sinh mệnh nguyên dịch sao có thể so được với chuyện trực tiếp trở thành một Chủ thần.

Nếu Tinh linh tộc cùng mẫu thân biết nàng thành tựu Chủ thần, còn không há hốc mồm.

“Công chúa điện hạ, Nữ vương gọi ngươi nhanh chóng sang bên kia, yến hội bắt đầu rồi.”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng một thị nữ gọi.

Lúc này Tinh linh công chúa Áo Lan lúc này mới tỉnh táo lại, yến hội bắt đầu rồi, nàng nhìn Mộc Phàm.

Chỉ thấy hắn lắc đầu: “Ta sẽ không tham dự yến hội, thay ta vấn an mẫu thân ngươi, quả Bàn đào tặng cho mẫu thân ngươi, coi như lễ vật mừng thọ.”

Còn một quả Bàn đào, Áo Lan trừng to mắt, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

“Quả Bàn đào này không tốt như quả ngươi ăn, chỉ có thể tạo thành một vị Thần vương, mẫu thân ngươi là cường giả Bán thần, có thể miễn cưỡng trở thành Thần vương.”

Nghe Mộc Phàm giải thích, Áo Lan hiểu ra, nhưng vẫn khiếp sợ.

Nàng kích động nhìn Mộc Phàm, hai mắt long lanh.

Xoạch!

Đột nhiên, Áo Lan ôm chặt Mộc Phàm, trực tiếp hôn một cái.

Trời đất!

Mộc Phàm trừng to mắt vì bị tấn công bất ngờ, nhìn Áo Lan đỏ mặt chạy mất, hắn nhịn không được chép chép miệng, cảm giác quái quái, dĩ nhiên bị nàng cưỡng hôn.

“Ký chủ, trực tiếp ăn nàng luôn không phải càng tốt hơn sao?”

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một âm thanh làm tâm tình tốt đẹp

của Mộc Phàm tức khắc bay mất, mặt xám xịt.

“Lăn.” Mộc Phàm mắng to.

Cái hệ thống hố người, không có chuyện gì làm liền xuất hiện phá hỏng tâm trạng của người ta, thật sự quá thiếu đòn.

"Đã xong xuôi, giờ về Khu mậu dịch thăm Già Lam, nên khen thưởng vị cấp dưới này thật tốt.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nhìn về bên ngoài sau đó xoay người nhoáng lên biến mất khỏi lãnh địa Tinh linh tộc.

Ở bên ngoài, Tinh linh công chúa Áo Lan đang nghênh đón một người theo đuổi, trực tiếp cầu hôn nàng trước đám đông.

Chương 518: Hải vương, cầu hôn

Trong đại điện, nơi tổ chức yến hội.

“Công chúa Áo Lan tới.”

Gần như tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào trên người nàng.

Năm nay vị công chúa Tinh linh tộc này một ngàn tuổi, chuẩn bị lên ngôi kế vị Nữ vương, trang phục tham dự lộng lẫy, mị lực lan toả.

“Oa... Tinh linh thật xinh đẹp. '

Có sinh vật mũi dài nhìn Tinh linh công chúa Áo Lan mà kinh ngạc cảm thán.

“Thật đẹp!”

“Con cưng của Thần linh.”

“Quá hoàn mỹ.”

“Nếu có thể cưới một Tinh linh làm thị thiếp thì tốt biết bao.”

“Nếu ta có thể cưới Tinh linh công chúa, dù sống ít đi một ngàn năm cũng nguyện ý.”

Rất nhiều khách mời, các chủng tộc sôi nổi lộ vẻ tán dương, một đám bị sự mỹ lệ của Tinh linh công chúa hấp dẫn.

“Cảm tạ chư vị đến tham gia buổi lễ long trọng của Tinh linh tộc.”

Vẻ mặt Áo Lan tự nhiên, từng động tác đều mang theo một hơi thở khiến kẻ khác giật mình, giống như trong lòng bị một tòa núi lớn đè nặng.

Tinh linh nữ vương cùng một đám trưởng lão Tinh linh tộc đều kinh hãi, giống như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng được.

Hơi thở trên người Áo Lan làm Bán thần như các nàng đều cảm thấy năng nề, đây là có chuyện gì?

“Áo Lan, ngươi...” Tinh linh nữ vương thế hệ này kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn nàng.

Áo Lan hơi hơi mỉm cười: “Mẫu thân, giải thích cho ngươi sau.”

“Ừ!” Sắc mặt Nữ vương trở nên nghiêm túc, ý thức được Áo Lan đã xảy ra biến hóa nào đó, nàng không thể nhìn thấu thực lực.

“Công chúa Áo Lan mỹ lệ.”

Đúng lúc này, trong đám khách có một vị nam tử trẻ tuổi đẹp trai mặc một bộ chiến giáp xanh biển đi ra, hơi thở sắc bén, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

“Là Hải vương!”

“Hải vương trẻ tuổi nhất trong lịch sử, thiên tài cấp Bán thần.”

Có kẻ kinh ngạc hô to, phát ra tiếng cảm thán.

Nam tử này đúng là một vị Hải vương, có tu vi Bán thần, là thiên tài thật sự, tương đối nổi danh trong Thần tộc.

Hắn tràn đầy tự tin, ôm một bó hoa đi tới, rất phong độ.

“Công chúa Áo Lan, xin cho phép ta ở trong buổi yến hội trịnh trọng này được cầu hôn ngài.”

Nói xong, Hải vương trực tiếp quỳ một gối, chân thành nhìn công chúa Áo Lan.

Khách mời xung quanh sôi nổi lộ vẻ hâm mộ.

Có kẻ thất vọng, vẻ mặt chua xót vì bản thân không có cơ hội.

Chỉ có thiên tài Thần tộc trẻ tuổi như Hải vương mới xứng đôi với vị Tinh linh công chúa, Tinh linh nữ vương đời sau này.

“Các ngươi đoán xem công chúa Áo Lan sẽ đáp ứng sao?”

Có kẻ mở miệng hỏi, là một con gấu yêu.

Một tên khác bên cạnh bình tĩnh nói: “Chắn chắn đồng ý rồi, thiên tài Thần tộc, Hải vương trẻ tuổi nhất, không thể đoán được thành tựu trong tương lai, công chúa Áo Lan sẽ đáp ứng.”

“Không sai, Tinh linh công chúa gả cho Hải vương, tương lai chắc chắn trở thành một đoạn giai thoại.”

Cả đám sôi nổi suy đoán, thậm chí khẳng định.

Cả Hải vương cũng nghĩ như vậy, ở đây không có ai tốt hơn so với mình, mình có thực lực cưới Tinh linh công chúa.

Nữ vương Tinh linh tộc nhíu mày, một đám trưởng lão cũng nhíu mày, đều có chút không vui.

Hải tộc rất cường đại, nhưng Tinh linh tộc cũng không yếu.

Ngươi cầu hôn một vị công chúa sắp lên ngôi Nữ vương trước đám đông như vậy, làm các nàng khó mà từ chối.

“Xin lỗi!”

Ai ngờ Áo Lan chỉ lạnh nhạt nói một câu.

Nàng bình tĩnh nói: “Trong lòng ta đã có nam nhân của mình, ngươi cầu hôn là hành động sỉ nhục nam nhân của ta.”

“Xin ngươi trở lại vị trí, yến hội sắp bắt đầu.”

Áo Lan nói xong liền xoay người đi tới vị trí của mình, để lại Hải vương ở đó với vẻ mặt cứng ngắc.

Hiện trường yên tĩnh, tất cả khách mời đều sửng sốt, bất ngờ với kết quả này.

Không ai nghĩ đến Áo Lan trực tiếp từ chối, thậm chí không chừa đường sống, tuyên bố mình đã có nam nhân.

Hành động này làm sắc Hải vương xanh mét, cảm giác bị nhục nhã.

“Làm càn!”

Chỉ nghe một tiếng gầm truyền đến, một lão giả bên cạnh Hải vương đang phẫn nộ.

Hắn vừa đứng ra thì trên người tản ra một hơi thở cường đại, thần uy mênh mông cuồn cuộn, khiến tất cả khách mời ở đây đều khó thở.

“Thần linh sao?”

Tinh linh nữ vương lập tức đứng dậy, sắc mặt thay đổi.

Các trưởng lão cấp Bán thần của Tinh linh tộc cũng đồng loạt đứng lên, cảnh giác chắn trước mặt Nữ vương cùng công chúa Áo Lan.

Lão giả này là một tên thần linh.

Chỉ thấy hắn nổi giận đùng đùng nói: “Tinh linh tộc không biết tốt xấu, Hải vương điện hạ thành tâm cầu hôn vậy mà ngươi lại dám cự tuyệt?”

“Mẫu thân, chư vị trưởng lão, các ngươi lui ra.”

Lúc này, Áo Lan nhẹ nhàng đẩy vài tên trưởng lão sang một bên.

Nàng vẫn bình tĩnh nhẹ nhàng, không hoảng hốt chút nào, đã thành Chủ Thần rồi, còn cần phải hoảng hốt sao?

“Công chúa Áo Lan, hôm nay, ngươi cần phải chấp nhận lời cầu hôn của Hải vương điện hạ, đây là vinh hạnh của ngươi, nếu ngươi không đáp ứng, Tinh linh tộc sẽ nghênh đón lửa giận của chư thần hải dương.”

Tên thần linh này trắng trợn uy hiếp, làm đám khách mời không dám thở mạnh.

Chỉ mình Áo Lan vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn đối phương, trong mắt loé sát khí, dám uy hiếp nàng cùng Tinh linh tộc.

Nếu là trước kia thì nàng còn cố kỵ một chút.

Áo Lan cười lạnh nói: “Ta thấy làm càn chính là các ngươi, nơi này là Tinh linh tộc, không phải chỗ cho các ngươi giương oai.”

“Lăn!”

Một tiếng quát lạnh vang lên, liền thấy một cổ thần lực cường đại từ trong cơ thể Áo Lan tràn ra, tên thần linh Hải tộc này bị đánh bay xa, không ngừng hộc máu.

Chỉ dùng hơi thở liền khiến đối phương trọng thương, Hải vương cũng tựa như con rối hộc máu bay ra ngoài.

“Phốc... Ngươi...” Thần linh Hải tộc hoảng sợ nhìn Áo Lan, tràn ngập sự khó tin.

Vừa đối mặt liền bị hơi thở của nàng làm trọng nặng, rốt cuộc là thần lực cấp độ nào?

“Ngươi, ngươi là thần linh?”

Hải vương bị dọa, kinh hãi nhìn Áo Lan, tất cả khách mời cũng khiếp sợ nhìn nàng.

Chỉ thấy Áo Lan lạnh nhạt liếc mắt nhìn Hải vương, khinh thường nói: “Vừa rồi phu quân của ta không cẩn thận giúp ta đột phá tu vi, thành tựu Chủ thần, nếu Hải tộc các ngươi muốn trả thù, khai chiến, cứ việc tới nha.”

“Còn hiện tại, cút đi.”

Nói xong, Áo Lan vung tay lên, Hải vương cùng tên tuỳ tùng thần linh bị xốc bay khỏi Vĩnh hằng chi sâm.

Bao gồm đám Hải tộc khác đều bị một cổ thần lực vứt ra khỏi Vĩnh hằng chi sâm, thêm cả lễ vật mà bọn chúng mang đến.

Áo Lan không muốn bọn họ lưu lại nơi này làm bẩn thanh danh của mình, chọc Mộc Phàm không vui thì không tốt.

Hiện trường yên tĩnh, tất cả khách mời, cường giả đến từ các văn minh, chủng tộc đều chấn động.

Đừng nói bọn họ, ngay cả Nữ vương cùng đám trưởng lão Tinh linh tộc đều chấn động, quay mặt nhìn nhau.

Các nàng vừa mới nghe được lời Áo Lan nói, nàng trở thành Chủ thần.

“Chủ, Chủ thần?”

Cả đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vẻ mặt mờ mịt, tiếp theo tràn đầy kính sợ nhìn công chúa Áo Lan, không kẻ nào dám hoài nghi.

“Chúc mừng Áo Lan Chủ thần!”

“Chúc mừng Áo Lan Chủ thần!”

Rất nhanh, tất cả khách mời cùng Tinh linh đồng loạt quỳ xuống, bao gồm Tinh linh nữ vương.

Đối mặt với Chủ thần, sao bọn họ dám chậm trễ?

“Chư vị, xin đứng lên.”

Áo Lan bình tĩnh nâng tay lên, liền thấy một cổ thần lực bàng bạc nâng đỡ tất cã đứng dậy.

Lúc này nàng dùng thần lực cấp Chủ thần, không còn một ai hoài nghi, trong lòng chấn động biết bao.

Sao Tinh linh công chúa lại trở thành Chủ thần?

“Yến hội bắt đầu, chư vị cứ thoải mái.”

Áo Lan nói xong, lôi kéo mẫu thân rời khỏi yến hội, một đám trưởng lão Tinh linh tộc như mới mới tỉnh mộng, đều mở to mắt, cảm thấy mừng rỡ, bất ngờ.

Công chúa thành Chủ thần, đối với toàn bộ Tinh linh tộc mà nói tuyệt đối là biến động lớn.

Phải biết rằng, Tinh linh tộc chỉ có một vị Chủ thần, đó chính là Tinh linh nữ thần cường đại nhất.

Hiện tại, Tinh linh tộc có thêm một vị Chủ thần, ai mà không khiếp sợ?

Yến hội tiếp tục nhưng Áo Lan đã mang theo mẫu thân tiến vào vương cung.

“Áo Lan, ngươi thật sự...” Trong vương cung, Nữ vương kinh ngạc không thôi nhìn nữ nhi trên danh nghĩa của mình.

Thật ra Tinh linh công chúa không phải nữ nhi do nàng sinh ra.

Bởi vì mỗi một thế hệ chỉ có một Tinh linh công chúa, một Nữ vương, đều là Tinh linh đặc biệt ra đời từ Sinh mệnh mẫu thụ.

Vì đặc thù nên mới có thể trở thành Tinh linh nữ vương, cho nên cả hai không phải mẹ con thật sự.

“Mẫu thân, ta thật sự trở thành Chủ Thần.”

Áo Lan trực tiếp thừa nhận, nàng lấy một quả Bàn đào đưa cho mẫu thân.

“Đây là lễ vật mừng thọ hắn đưa cho ngươi, một quả Bàn đào, có thể tăng mười vạn năm tuổi thọ, còn trực tiếp khiến ngươi tăng đến cảnh giới Thần vương.”

Nghe nàng nói xong, Nữ vương ngây ngẩn.

Một quả đào mà có thể mười vạn năm tuổi thọ, còn có thể giúp nàng đột phá đến cảnh giới Thần vương sao?

Quá giả đi, nhưng Áo Lan đã nói thì chắc chắn không thể giả, có lẽ Áo Lan cũng dựa vào thứ này để đột phá đến Chủ thần.

“Thật sự cho ta?” Nữ vương có chút cảm động.

Áo Lan hơi hơi mỉm cười: “Ngươi là mẫu thân của ta, nuôi ta lớn, hắn nói cho ngươi đương nhiên là cho ngươi, còn nữa, hắn để ta thay hắn vấn an ngươi.”

“Cảm ơn...” Nữ vương vừa cảm động vừa kích động nhận lấy quả đào.

Vừa cầm liền cảm giác được một cổ lực lượng cường đại ập tới, nàng kích động đến thiếu chút nữa không cầm nổi.

Cuối cùng, dưới sự thúc giục của Áo Lan, Nữ vương đã ăn Bàn đào, thật sự đột phá tu vi, một đường tăng lên tới cảnh giới Thần vương.

“Ta, ta thành Thần vương rồi?”

Nữ vương vẫn cảm thấy như đang mơ, không chân thật, thật sự trở thành Thần vương.

Chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ lại thật sự xảy ra.

Giờ khắc này, đột nhiên Nữ vương cảm thấy tò mò về vị nam nhân mà Áo Lan nói, rốt cuộc là tồn tại như thế nào mới có thể tiện tay tạo ra một Chủ thần và một Thần vương.

Hơn nữa không chút ảnh hưởng đối với sự phát triển trong tương lai của các nàng, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Mẫu thân, ngươi chưa hết thọ nguyên, ta muốn rời Tinh linh tộc, Nữ vương vẫn do ngươi đảm đương đi.”

Áo Lan im lặng một lúc lâu, đột nhiên đưa ra một quyết định.

Nữ vương nghe xong thì sửng sốt, nhìn Áo Lan thật lâu không nói.

Sau đó nàng lắc đầu: “Không, nếu ngươi thật sự muốn đuổi theo bước hắn thì ta khuyên ngươi nên kế vị, thống lĩnh Tinh linh tộc.”

“Ngươi chỉ có hai bàn tay trắng, thậm chí tu vi Chủ thần cũng là người ta cho, chẳng lẽ ngươi muốn làm một cái bình hoa?”

“Nghĩ lại đi, tồn tại mà có thể tiện tay tạo ra Chủ thần tất nhiên có thể chế tạo ra càng nhiều Chủ thần hơn, như vậy ngươi có năng lực gì để trở thành nữ nhân của hắn?”

“Một nữ nhân vô dụng sớm muộn gì cũng sẽ bị vứt bỏ, nếu ngươi kiên trì như vậy, ta khuyên ngươi phải suy xét thật kỹ rồi mới quyết định.”

Nàng làm Nữ vương Tinh linh tộc, có cái nhìn toàn diện hơn.

Áo Lan nghe xong sửng sốt, im lặng thật lâu.

Đúng vậy, hắn có thể tăng tu vi cho nàng, tự nhiên cũng có thể tăng tu vi cho kẻ khác, vậy mình có ưu thế gì để hấp dẫn đối phương?

Áo Lan tỉnh ngộ, không thể làm một nữ nhân vô dụng.

“Ta hiểu được.”

Áo Lan đã hiểu kế tiếp mình cần phải làm như thế nào, lên ngôi Nữ vương, dẫn dắt Tinh linh tộc đi theo bước chân Mộc Phàm.

Đây mới là kẻ hữu dụng thật sự, ít nhất có Tinh linh tộc tồn tại, mình không đến mức không biết gì, không có gì.

Mộc Phàm là hoàn toàn không biết chuyện diễn ra ở Tinh linh tộc.

Giờ phút này hắn đã đi tới Khu mậu dịch.

Chương 519: Già Lam ủy khuất

Khu mậu dịch, trong phủ Thành chủ, Già Lam đang vùi đầu xử lý công vụ chồng chất như núi.

Bộ dạng nghiêm túc của nàng rất hấp dẫn.

Đã từng là nữ hoàng một tộc, đã từng nghèo túng, hiện tại nàng đang từng bước lấy lại uy nghi nữ hoàng trước mặt người ngoài.

“Thật phiền toái, ông chủ chết bầm, không thấy đâu hết, đáng giận mà.”

Xử lý một hồi, Già Lam đột nhiên bốc hỏa, lật tung một đống văn kiện, trên mặt lộ vẻ bực bội ủy khuất.

Nàng buồn bực, thương tâm, đầu óc toàn là bóng dáng Mộc Phàm, ông chủ này thật không có trách nhiệm, nói đi là lập tức đi mất.

Lâu rồi cũng không trở lại đây làm tâm trạng của nàng rất suy sút.

“A, là ai chọc nữ hoàng đại nhân bực bội thế này?”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai làm Già Lam giật mình ngẩng đầu nhìn.

Nàng vừa nhìn, tức khắc lộ vẻ mừng rỡ.

“Ông chủ?”

Già Lam mừng rỡ nhìn người tới, xông lại ôm lấy hắn.

“Ngươi là ông chủ không có trách nhiệm, bây giờ mới đến, ta mệt đến suy sụp rồi, ngươi mà tới trễ nữa là không gặp được ta.”

Già Lam vừa tố khổ, vừa khóc, nước mắt chảy ròng ròng.

Mộc Phàm nhìn mà ngây ngốc, đang yên đang lành tự dưng khóc rồi, không nghiêm trọng như vậy chứ, không phải chỉ là một thời gian không tới đây thôi sao?

Hắn ý thức được Già Lam gặp chuyện gì đó, nếu không không có khả năng khóc thảm thương thế này.

“Được được rồi, đừng khóc, nói coi, ai khi dễ ngươi?”

Mộc Phàm vừa an ủi vừa lạnh lùng nói: “Ai, ai ăn tim thần mật tiên, dám khi dễ người của ta, tìm chết hay sao?”

“Còn không phải là ngươi?” Già Lam trừng hắn, ánh mắt long lanh nhu nhược động lòng người.

Mộc Phàm cười khổ: “Ta làm sao nha, cũng không có khi dễ ngươi, chẳng lẽ là ngươi làm việc mệt sắp chết, muốn bãi công?”

“Ta cũng muốn bãi công, nhưng ngươi nguyện ý thả ta đi sao?” Già Lam cười cười nhìn hắn, không khóc nữa.

Gặp được Mộc Phàm, lòng bỗng nhiên kiên định, ôm chặt lấy hắn không buông, giống như sợ ông chủ này lại chạy mất.

“Ai, buông ra rồi nói tiếp, đừng ôm chặt thế này.” Mộc Phàm vừa định tránh ra.

“Ta không buông, buông ra ngươi liền chạy.”

Già Lam lại liều mạng ôm chặt không buông, làm hắn có chút dở khóc dở cười.

Nàng ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Mộc Phàm, nói: “Ông chủ, lần này ta không cho ngươi đi đâu.”

“Yên tâm, lần này ta không bận việc gì, có rất nhiều thời gian.”

Mộc Phàm chỉ có thể nhẹ nhàng đẩy nàng ra, Già Lam buông lỏng nhưng lại ôm chặt cánh tay hắn, bất đắc dĩ chỉ có thể mặc kệ nàng.

“Ông chủ, lần này ngươi tới không chỉ để xem một chút rồi lén trốn đi như lần trước chứ?” Già Lam khẩn trương nhìn hắn.

Cơ mặt Mộc Phàm co rút, cười mắng: “Ngươi nghĩ gì đó, lúc ấy ta có việc gấp cần rời đi. Được rồi, đừng ba hoa nữa, ta là ông chủ

của ngươi, tôn trọng chút nào."

"Ta rất tôn trọng nha." Già Lam nghiêm trang, hừ nói: "Nhưng ngươi cướp mất trái tim ta, ngươi nói có nên phạt hay không, ngươi bồi thường ta như thế nào đây?"

"Ta chính là người làm ưu tú nhất của ngươi, ngươi chưa bao giờ quan tâm ta, chẳng lẽ không sợ có một ngày ta bị kẻ khác đoạt mất sao, làm nô lệ, tiểu thiếp của kẻ khác?"

Già Lam bi thương nói ra, vừa nói xong nước mắt lại tuôn trào.

Mộc Phàm nhíu mày, hỏi: "Có phải gặp chuyện gì hay không, thực sự có người khi dễ ngươi, nói, ai dám có ý tưởng với ngươi?"

"Ngươi có thể làm chủ sao?" Già Lam nghiêng đầu nhìn hắn.

Mộc Phàm vừa nghe không vui, cười mắng: "Ngươi ngốc nha, chẳng lẽ không tin năng lực của ông chủ nhà ngươi, trời tới ta cũng có thể chọc thủng một lỗ."

"Nói đi, có chuyện gì?" Hắn ý thức được Già Lam gặp khó khăn.

Quả nhiên, Già Lam chần chờ một chút rồi thở dài nói: "Trong khoảng thời gian ngươi không ở đây, có một thương đoàn của Già diệp Thần tộc đến, ta tiếp đãi bọn họ, kết quả trong thương đoàn lại có một tên Già diệp thần tử muốn ta làm thị thiếp cho hắn."

"Đương nhiên ta từ chối thẳng, sau đó hắn liền dùng trăm phương nghìn kế, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, muốn ta đi cùng hắn trở về Già diệp Thần tộc."

Già Lam kể chuyện mình đã trải qua, Mộc Phàm nghe xong ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Mẹ nó, chỉ là một tên Thần tộc cũng dám ngó tới người của hắn, xem ra mạng của Già diệp thần tử phải kết thúc rồi.

"Hắn uy hiếp ta, trong vòng ba ngày phải đưa ra câu trả lời, nếu không liền hủy Khu mậu dịch, biến ta thành nô lệ của hắn."

Nói đến này, Già Lam lộ vẻ tức giận.

Hận nhất là bị uy hiếp cho nên nàng không hề đồng ý, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Còn may là hiện tại Mộc Phàm đã trở lại.

Già Lam lập tức nói: “Ngươi dẫn ta đi thôi, ta không muốn lưu lại nơi này, tình nguyện ở bên cạnh ngươi làm một nữ nhân vô dụng.”

“Đừng sợ.” Mộc Phàm nhẹ nhàng vỗ vai nàng, an ủi: “Có ta ở đây, không ai có thể bắt ngươi, dám đụng đến ngươi, Thượng đế cũng không cứu được hắn.”

“Đừng nói bậy.” Già Lam lập tức che miệng hắn lại, sợ hãi nói: “Thượng đế chính là Chúa tể Thần quốc, không thể nói bậy, dễ dàng rước lấy phiền toái.”

“Sợ cái gì, hắn dám đến ta liền dám giết.” Mộc Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, có thể nói là không giết Thượng đế thì hắn không cảm thấy thoải mái.

Dù sao chuyện hắn phải xuyên qua thời không cũng là do Thượng đế ép buộc, giết chết một lần ở vũ trụ sơ khai cũng không thể tiêu diệt Thượng đế triệt để.

Nếu gặp lại nữa, trực tiếp giết rồi nói tiếp.

“Đúng rồi, đám Già diệp Thần tộc kia còn ở đây không?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Già Lam gật gật đầu nói: “Vẫn còn, cả tên Già diệp thần tử cũng ở đây, hắn có tu vi cấp Thần thoại, ngươi phải cẩn thận.”

“Cấp Thần thoại sao, chỉ là con kiến mà thôi.”

Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý, mới một thời gian không gặp mà Già Lam tiều tụy đi nhiều làm hắn có chút đau lòng.

Mình chưa quan tâm thuộc hạ này đúng mực nha, nàng toàn tâm toàn ý đi theo hắn, giúp hắn làm việc, thậm chí chịu thương chịu khó, mình quá vô tâm rồi.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm trực tiếp lấy một quả Bàn đào ra, đưa cho Già Lam.

“Đây là quả gì?” Già Lam sửng sốt.

Mộc Phàm cười nói: “Cho ngươi ăn, khen thưởng ngươi.”

“Ông chủ, ngươi thật hẹp hòi, ta cực cực khổ khổ làm việc cho ngươi, chịu thương chịu khó biết bao mà ngươi chỉ khen thưởng một quả này sao?”

Già Lam tỏ vẻ đau buồn, càng nói càng u oán.

Nhưng nàng vẫn nhanh chóng nhận lấy, cắn từng ngụm từng ngụm, vừa ăn vừa nói: “Keo kiệt, ông chủ quá keo kiệt, thật là quỷ hẹp hòi.”

Mộc Phàm nhìn mà buồn cười, bộ dáng nữ hoàng này tức giận cũng có chút đáng yêu, hắn nhịn không được giơ tay nhéo nhéo má nàng..

Hành động này làm mặt Già Lam đỏ rực, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, nếu không thì ta đi chuẩn bị nước ấm cho ngươi tắm?”

“A... Ngươi đây là đang câu dẫn ông chủ sao?” Mộc Phàm hút một ngụm khí lạnh.

Nàng này đang câu dẫn hắn, bất kỳ nam nhân nào cũng không nhịn được nha.

Nhưng hắn vừa nghĩ đến hệ thống quỷ quái trong đầu, ngọn lửa trong lòng tức khắc tắt ngủm.

“Ký chủ, không cần e ngại, tới nào.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà tái mặt.

“Lăn!”

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, rít gào trong lòng, trực tiếp giam cầm thức hải, thậm chí đánh ra vô số phong ấn.

Đáng tiếc, tất cả đều vô dụng với hệ thống, bởi vì không gì có thể giam cầm được nó, muốn ngăn cách nó là một chuyện xa vời.

“Trời xanh ơi, ta đây tạo nghiệp gì, mỹ nhân trong ngực nhưng chỉ có thể ngắm mà không thể ăn.”

Mộc Phàm bi phẫn, chuyện đau khổ nhất trong cuộc sống cùng lắm cũng chỉ như thế này đi?

“Ký chủ, ta chỉ là một hệ thống, ngươi coi như ta không tồn tại thì tốt rồi, yên tâm, bổn hệ thống có nguyên tắc, sẽ không rình coi ngươi làm chuyện tốt.”

“Đương nhiên, vì ghi chép mỗi tiếng nói cử động của ký chủ, hệ thống có sao lưu, để đề phòng ngày nào đó ký chủ mất trí nhớ.”

“....”

Mộc Phàm đen mặt, chắc chắn cái hệ thống chó này cố ý.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Già Lam xinh đẹp động lòng mà đè nén sự buồn bực trong nội tâm.

“Ăn xong rồi, có cảm giác gì?”

Thấy Già Lam ăn hết quả Bàn đào, hắn cười tủm tỉm hỏi.

Già Lam ngạc nhiên, chỉ cảm thấy trong cơ thể có tiên lực bùng nổ, tu vi, thân thể, linh hồn đang lột xác, hơi thở tăng lên.

“Ta ta ta....” Nàng nói năng lộn xộn.

Già Lam chỉ cảm thấy mọi mặt đang tăng trưởng nhanh chóng, quá khủng bố, tốc độ này quả thực hù chết kẻ khác.

“Truyền cho ngươi một bộ Tiên pháp.”

Thực mau, Mộc Phàm điểm ngón tay truyền thụ một bộ Tiên pháp đỉnh cấp cho Già Lam, xem như dẫn dắt nàng đi lên tiên lộ.

Tiên, so với thần càng dài lâu, càng lợi hại hơn.

“Thấy ngươi vất vả quá nên thưởng thêm một chút.”

Mộc Phàm ngưng tụ ra một sợi Tiên thiên căn nguyên, đánh vào thân thể Già Lam, làm cấp độ sinh mệnh của nàng lột xác hướng tới thần ma.

Già Lam nhanh chóng hấp thu hết năng lượng từ Bàn đào, tu vi vững vàng ở cảnh giới Chủ Thần, chỉ kém một bước là có thể đặt chân vào cấp Hắc động.

Hiện tại có thể xem như là một cao thủ nhỏ.

“Ta... Thành Chủ Thần rồi?” Già Lam cảm thấy mờ mịt, ngây ngốc.

Nàng nhìn Mộc Phàm đang cười tủm tỉm, trái tim muốn tan chảy.

“Ông chủ, ngươi thật tốt với ta.”

Già Lam ôm chầm Mộc Phàm, hôn lấy hôn để.

Tốt nha, lại được mỹ nữ hôn.

Lần này hắn không có từ chối, hôn cũng được, dù sao có hệ thống quỷ quái trong đầu cũng chẳng làm được gì khác.

“Được rồi, ngươi tiếp tục xử lý công việc, ta đi xem Hỏa ma.”

Hôn cũng hôn xong rồi, Mộc Phàm chuẩn bị đi xem Hỏa ma.

Già Lam ngoan ngoãn ừ một tiếng, không sợ Mộc Phàm chạy mất, đã tới bước hôn này rồi nên không sợ.

Chỉ thiếu một bước cuối cùng, ông chủ không muốn thì nàng cũng không thể làm gì, nếu tấn công dồn dập, có khả năng ông chủ lại lặng lẽ chạy trốn.

Tạm biệt Già Lam, Mộc Phàm đi tới chỗ Hỏa ma.

“Rống!”

“Chủ nhân!”

Thấy Mộc Phàm xuất hiện, Hỏa ma rất hưng phấn, tựa như một đứa trẻ quơ chân múa tay.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Hỏa ma, Mộc Phàm cũng vui mừng, gia hỏa này đã có thể nói chuyện, có sự tiến bộ nha.

“Biểu hiện không tồi, chủ nhân quyết định khen thưởng ngươi.”

Mộc Phàm hài lòng nhìn Hỏa ma, một luồng căn nguyên của Tiên thiên thần ma đã qua tinh luyện chui vào cơ thể Hỏa ma, trực tiếp cải tạo nó thành một Tiên thiên thần ma.

Giết một đám Tiên thiên thần ma, tinh luyện căn nguyên cũng rất nhẹ nhàng, trong tay có nhiều nên Mộc Phàm không keo kiệt chút nào.

Oanh!

Toàn thân Hỏa ma bốc lửa, hơi thở sôi trào, huyết mạch trong cơ thể được Tiên thiên căn nguyên rèn luyện, từ hậu thiên lột xác thành tiên thiên, hóa thành Tiên thiên hỏa ma.

Thực lực của nó cũng đột phá, một đường tăng lên đến cấp bậc Chủ thần, Mộc Phàm lại tạo thành một tên Chủ Thần.

“Chủ Thần không đáng tiền nha.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm, suy nghĩ chút, nên trở về địa cầu đi xử lý vài chuyện, thuận tiện thăm mập mạp cùng những người khác.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi thì từ Khu mậu dịch truyền đến một tiếng nổ mạnh, năng lượng xung kích cường đại khiến cho vô số sinh linh chú ý.

“Già Lam động thủ.”

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn, trên mặt có vẻ vui mừng, Già Lam vừa mới đột phá Chủ Thần liền động thủ với thương đoàn Già diệp Thần tộc.

Không tồi, nữ hoàng sát phạt quyết đoán như vậy mới là kiểu thuộc hạ mà hắn thích.

“Ở lại với nàng hai ngày rồi về địa cầu.”

Mộc Phàm bước ra một bước, người đã xuất hiện ở nơi diễn ra đại chiến, nơi này khá hỗn loạn, nhiều thi thể nằm rải rác.

Có một thanh niên đang quỳ gối, vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Chương 520: Mọi người ngây ngốc

“Ngươi dám giết ta?”

Tên thanh niên kinh hoảng xen lẫn tức giận rống to.

Hắn chính là Già diệp thần tử, đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ nhìn Già Lam trước mắt.

“Ta là Thần tử Già diệp Thần tộc, nếu ngươi giết ta, chắc chắn sẽ bị Già diệp Thần tộc đuổi giết.”

Già diệp thần tử còn muốn uy hiếp nhưng không nghĩ tới Già Lam đã không còn e ngại Thần tộc gì nữa.

Nàng cười lạnh, nói: “Nếu là trước đó thì ta còn lo lắng, còn hiện tại, ngươi lên đường đi.”

Phanh!

Vừa dứt lời, Già Lam vỗ nát đầu đối phương, thân thể cũng hóa thành mưa máu phiêu tán, vô số sinh vật xung quanh hoảng sợ không thôi.

Quản lý Khu mậu dịch, Già Lam, đã tiêu diệt thương đoàn của Già diệp Thần tộc, không chừa một tên nào, thật sự tàn nhẫn, quyết đoán.

Điều này làm cho rất nhiều sinh vật thuộc các chủng tộc khác cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt nhìn Già Lam càng thêm tôn kính.

Nói như thế nào thì Già diệp Thần tộc cũng là một tộc cường đại, không nghĩ tới Già Lam không sợ chút nào, trực tiếp chém giết toàn bộ.

Chọc ai không tốt, cố tình chọc người của Mộc Phàm, thực lực của Già Lam được đề cao, đã bước vào cấp bậc Chủ thần nên nàng liền tiêu diệt cả đám.

“Đi thôi, ta ở lại đây hai ngày rồi trở về địa cầu.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng phất tay, một ngọn lửa màu đen lan ra đốt tất cả thi thể thành tro tàn.

Già Lam kéo cánh tay hắn, cả hai rời khỏi nơi này.

Các sinh vật chung quanh vừa nhìn thấy cảnh này, có vài tên lập tức nhận ra Mộc Phàm, biết hắn đúng là chủ nhân thật sự của Khu mậu dịch.

“Thì ra là hắn?”

“Chủ nhân thật sự của Khu mậu dịch.”

“Là nhân loại chúng ta sao?”

“Thật quen mắt nha.”

Lúc này, một ít nhân loại trong Khu mậu dịch kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, cảm giác quen mắt.

Sau khi suy nghĩ kỹ lại thì cả đám tức khắc trừng to mắt.

“Là Mộc Phàm!

“Truyền kỳ của nhân loại!”

“Trời đất ơi, ta từng xem nhiều đoạn phim quay cảnh hắn chiến đấu.”

“Còn đi tế bái ở mộ hắn nữa.”

Một ít nhân loại kinh ngạc hô to, bỗng nhiên nhận ra Mộc Phàm, không phải là người đã đánh bạn các chủng tộc xâm lấn.

Cuối cùng chết trận trên tinh không, sáng tạo một chương sử thi hào hùng cho nhân loại.

Không phải hắn đã chết trận rồi sao, còn được lập bia mộ tưởng niệm, vô số người tới thăm viếng.

Trong lúc nhất thời, vô số nhân loại sôi trào, hoan hô, nhanh chóng truyền tin tức về địa cầu.

Tin tức này tuyệt đối gây chấn động lớn, thần thoại Mộc Phàm vẫn còn sống, tin tức khiến vô số nhân loại phấn chấn.

Mộc Phàm còn sống!

.....

Phương đông địa cầu, trong mười khu nhân loại.

Phía trước có chín khu, hiện tại thêm Khu thứ mười.

“Có tin tức truyền đến, Mộc Phàm còn sống.”

Đại lão các khu đang tập trung trong phòng hội nghị đột nhiên nhận được tin tức kinh người này.

Chỉ thấy Tiêu lão kích động hỏi: “Tin tức chính xác sao, có thể chắc chắn Mộc Phàm còn sống?”

“Chắc chắn, tin tức đến từ nhân loại trong Khu mậu dịch, bọn họ tận mắt nhìn thấy Mộc Phàm xuất hiện, đi cùng nữ hoàng Già Lam.”

“Nghe nói, Già Lam giết toàn bộ thương đoàn của Già diệp Thần tộc, Mộc Phàm đứng ngay bên cạnh.”

Có người mở miệng nói, rất chắc chắn về tin tức này.

“Mọi người xem, đây là hình ảnh mà một người dùng trí tuệ nhân tạo quay lại.”

Mọi người nhanh chóng xem, trong đoạn phim có một người xuất hiện, người này đúng là Mộc Phàm.

Vừa thấy hình Mộc Phàm, mọi người đều kích động đứng lên.

Bọn họ vốn cho rằng vị truyền kỳ này đã chết, không nghĩ tới hắn còn sống, thật sự quá tốt rồi.

“Mộc Anh, Mộc Phàm còn sống, các ngươi có thể yên tâm.”

Tiêu lão nhìn một vị lão giả trong phòng, đúng là Mộc Anh, hiện tại là người quản lý Khu thứ mười.

Mộc Anh cũng rất kích động, nhìn Mộc Phàm đi cùng Già Lam trong hình, liếc mắt liền xác định đúng là hắn.

“Không sai, là hắn, hắn còn sống, còn sống liền tốt.”

Mộc Anh kích động đến mức nói năng lộn xộn, trong lòng buông xuống một tảng đá lớn.

Tin tức truyền ra, khiến nhân loại địa cầu rất chấn động, bên phía yêu thú cũng chấn động.

Dù nhân loại hay yêu thú đều có vướng bận đối với sự tồn tại của Mộc Phàm.

“Ngươi còn sống...” Trên tầng đỉnh của Tụ tiên lâu, Diệp Hồng Trần kích động nhìn thiếu niên xuất hiện trước mắt.

Thiếu niên này đúng là Mộc Phàm, hắn đã trở lại.

Vừa trở về liền cảm ứng được hơi thở của Diệp Hồng Trần, hắn nhanh chóng hạ xuống.

“Hồng Trần, đã lâu không gặp nha.” Mộc Phàm mỉm cười chào hỏi.

Hai mắt Diệp Hồng Trần rưng rưng, yên lặng đi tới gần, nhẹ nhàng ôm hắn, không nói một lời.

Mộc Phàm sửng sốt, ngay sau đó mỉm cười, nếu nàng chủ động ôm mà không ôm thì uổng.

Hai người ôm nhau, sau một hồi Diệp Hồng Trần mới đỏ mặt lui lại một bước, không dám nhìn Mộc Phàm, vừa rồi nàng thật gan.

“Ta gửi tin cho những người khác, kêu bọn họ tập trung ở đây.”

Mộc Phàm nhìn Diệp Hồng Trần, cười nói.

“Nhanh chóng tới Tụ tiên lâu ở Khu thứ nhất.”

Lúc này, Diệp Hồng Trần trộm nhìn Mộc Phàm, phát hiện Mộc Phàm trông trẻ hơn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Những người khác nhận được tin đều kích động, hưng phấn chạy

tới.

“Ha ha ha, Mộc ca, là Mộc ca gửi tin, hắn còn sống.”

Mập mạp đã thấy đoạn phim, hiện tại nhận được tin nhắn từ Mộc Phàm thì kích động la to.

“Văn Văn, đi Tụ tiên lâu Khu thứ nhất, Mộc ca đã trở lại.”

Mập mạp vội vã muốn chạy tới Khu thứ nhất.

“Mộc Phàm còn sống sao?”

Tiêu Văn nhận được tin, trợn mắt há hốc mồm, trong mắt tràn ngập sự kích động, đồng thời có chút bất ngờ.

Đây chính là chuyện nằm ngoài dự đoán của nàng, Mộc Phàm không chết, hơn nữa còn trở lại.

“Mộc Phàm, ta biết ngươi không chết mà.”

Đám Nặc Á, Thanh Trĩ nhận được tin nhắn mời tới Tụ tiên lâu, một đám cũng kích động.

“Thật tốt quá, sư phó của ta còn sống.”

Mặc Huỳnh, vị nữ đồ đệ trên danh nghĩa này khi nghe tin Mộc Phàm chết trận đã quỳ gối bên bia mộ Mộc Phàm mấy ngày, không ăn không uống.

Hiện tại vừa nhìn thấy tin nhắn từ Mộc Phàm, kích động không nói nên lời, lập tức chạy tới Khu thứ nhất.

Giờ phút này, một số người khác cũng đang chạy tới Tụ tiên lâu ở Khu thứ nhất.

“Thanh Sơn, Thiên Cao, Mặc Uyên, các ngươi đều tới sao?”

Mấy người kinh ngạc vì chạm mặt nhau trước cửa Tụ tiên lâu.

Thì ra bọn họ đều nhận được tin nhắn từ Mộc Phàm, sôi nổi chạy tới.

“Liễu Sơn, Dư Hải, còn có thống soái Quân đoàn thứ nhất, Tiêu Dục.”

Diêm Thanh Sơn kinh ngạc nhìn mọi người, Tiêu Dục là phụ thân Tiêu Văn.

Không chỉ bọn hắn, thống soái Quân đoàn thứ hai, Xích Cửu Phượng cũng tới.

Còn có thống soái mới của Quân đoàn thứ ba, Diệp Thiên, ca ca Diệp Hồng Trần cũng tới.

Thống soái Quân đoàn thứ tư, Lăng Duệ.

Thống soái Quân đoàn thứ năm, Trình Thế Phi.

Thống soái Quân đoàn thứ sáu, Thần Nghĩa, hắn là phụ thân của Thần Thập Nhất.

Thống soái Quân đoàn thứ bảy, Lâm Khang cùng thống soái Quân đoàn thứ tám Liễu Sơn và Quân đoàn thứ chín Dư Hải.

Thêm thống soái Quân đoàn thứ mười, Mộc Hùng.

Không sai, chính là Mộc Hùng.

Mộc Anh trở thành người quản lý Khu thứ mười, hai vị đứng đầu Mộc gia đảm nhận hai chức vị quan trọng, địa vị cao cả.

Bởi vì Mộc Phàm nên hai người mới có thành tựu thế này.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều ngạc nhiên, Mộc Phàm lại mời thống soái cả mười quân đoàn.

“Đều tới sao?”

Tiêu lão cũng bất ngờ khi nhìn thấy mọi người.

“A, thật nhiều nhân vật lớn nha.”

Mập mạp vừa tới cũng tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy các đại lão.

Tiêu Văn nheo mắt, cười hì hì nói: “Xem ra, mọi người đều biết tin

Mộc Phàm ca ca trở về."

"Chư vị, đi lên thôi."

Đúng lúc này, trong hư không truyền đến giọng Mộc Phàm.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng liền thấy phía trước xuất hiện một lỗ hổng, một cánh cổng không gian.

Mọi người sửng sốt, sau đó liền hiểu ra đây là Mộc Phàm để cho bọn họ tiến vào một không gian dị độ, hắn đã ở nơi đó chờ đợi.

"Chúng ta đi."

Đám người Tiêu lão dẫn đầu bước qua cổng không gian, chớp mắt liền tới tới thế giới của Mộc Phàm.

Mộc Phàm cùng Diệp Hồng Trần đã chờ một lúc rồi.

"Nhanh lên, chúng ta cũng đuổi theo."

Tiêu Văn, mập mạp, Nặc Á, Thanh Trĩ, Mặc Huỳnh cùng một nhóm quen biết Mộc Phàm đều bước nhanh qua cánh cổng.

Sau khi tất cả mọi người đã đi qua thì cánh cổng liền biến mất.

"Oa..."

Mới vừa vào tới, mọi người cùng đại lão các khu đều sợ ngây người.

Bọn họ nhìn xung quanh phát hiện cả đám đang đứng trên đám mây, từ trên mây nhìn xuống nhìn là một thế giới vô tận.

Cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Thiên, Thiên cung?"

Đột nhiên, có người ngây ngốc nhìn lên trên tầng mây cao cao, có một tòa Thiên cung tản ra ánh sáng chói lóa, tiên quang lượn lờ.

Đám mây mang theo bọn họ bay về phía Thiên cung, ánh vào mi mắt chính là một tòa Thiên môn to lớn.

“Nam thiên môn?”

“Trời đất!”

Đám mập mạp, Diệp Thiên không nhịn được mà trợn mắt há hốc mồm khi thấy Nam thiên môn.

“Chẳng lẽ chúng ta tiến vào Thiên Đình rồi?”

Tiêu Văn ngây ngẩn, ngơ ngác, trợn tròn mắt.

Nơi này chính là Thiên giới, còn Thiên cung là do Mộc Phàm tạm thời luyện chế ra.

Thiên Đình trước kia đã để lại trong vũ trụ sơ khai, Thiên Đình hiện tại do hắn chế tạo lần nữa.

“Lăng Tiêu điện!”

Mọi người được đám mây mang tới trước một tòa đại điện.

Trên điện có khắc ba chữ to, Lăng Tiêu điện.

Cả đám nhìn nhau, trong lúc nhất thời có chút khó hiểu, không phải Mộc Phàm mời bọn họ tới đây sao, vì sao lại tiến vào một thế giới vô tận, còn thấy Lăng Tiêu bảo điện trong truyền thuyết nữa?

“Có phải chúng ta đến gặp Thiên Đế trong truyền thuyết hay không?”

Tiết Tiểu Lỵ nuốt nuốt nước miếng, có chút kinh hãi hỏi.

Mọi người đều ngây ngốc, không ai trả lời được.

“Mọi người thất thần làm gì, bàn tiệc đã bày ra rồi, mau tiến vào đi.”

Đúng lúc này, có hai bóng dáng thướt tha đi ra từ trong Lăng Tiêu điện, là Già Lam và Diệp Hồng Trần.

Hai nàng mỉm cười dẫn mọi người vào Lăng Tiêu điện.

Vừa vào Lăng Tiêu điện, mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn, khi

thấy Mộc Phàm đang ngồi trên bảo tọa Thiên Đế cao cao, tức khắc chấn động, trợn mắt há hốc mồm.

“Chư vị, mời an tọa, buổi tiệc sắp bắt đầu.”

Mộc Phàm ngồi trên cao mỉm cười nhìn mọi người.

Trong Lăng Tiêu điện có bày các bàn ngọc, mấu chốt là trên bàn xếp đầy rượu và các loại thức ăn kỳ lạ, chưa từng thấy qua, lấp lánh tiên quang.

Giờ khắc này, mọi người đều ngây dại.

“Đó... Đó là rồng sao?”

Diêm Thanh Sơn chỉ vào bàn rượu và thức ăn phía trước, trên bàn có một con rồng, đúng vậy, một con rồng màu vàng kim.

Bàn bên cạnh còn có một con Phượng hoàng, càng kinh người hơn nữa là có cả một con Kỳ lân dài ba thước, mọi người xem mà đơ ra.

“Phượng hoàng, Kỳ lân?”

“Còn có Huyền quy?”

“Trời ơi, đây là giả phải không?”

“Chúng ta tiến vào Thiên Đình?”

Tất cả mọi người ngơ ngác, một đám như máy móc chọn chỗ ngồi xuống, nhìn Mộc Phàm ngồi trên bảo tọa Thiên Đế mà sững sờ.

Hắn, hắn là Thiên Đế sao?

Chương 521: Bàn đào thịnh yến

-

Trong Lăng Tiêu điện, mọi người ngồi xuống, một đám hết sức khẩn trương.

Bọn họ cảm nhận được áp bách nặng nề, thật ra là áp lực về mặt tâm lý thôi.

Đám người Tiêu lão, Liễu Sơn, Diêm Thanh Sơn nghiêm túc, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều trở nên khác lạ.

Mọi người không rên một tiếng, không ai nói chuyện, hô hấp nhẹ nhàng, như đang ngồi trên bàn chông.

“Sư... Sư phó...”

Đột nhiên, Mặc Huỳnh hô một tiếng.

Mọi người đồng thời nhìn về phía Mặc Huỳnh làm nàng sợ hãi.

Nhưng nàng vẫn lấy hết can đảm nhỏ giọng hỏi: “Sư phó... Ngươi là... Ngọc Đế sao?”

Mọi người quay đầu nhìn về phía Mộc Phàm, trong ánh mắt đều chất chứa sự khó hiểu cùng kính sợ.

Chỉ thấy Mộc Phàm cười cười nói: “Không phải, ta không phải Ngọc Đế.”

“Hô...”

Mọi người vừa nghe tức khắc nhẹ nhàng thở ra, nhưng câu tiếp theo của Mộc Phàm lại làm lòng mọi người căng thẳng.

“Ta không phải Ngọc Đế, nhưng Thiên Đình do ta sáng lập.”

Mộc Phàm mỉm cười nói, hào phóng thừa nhận chính mình sáng lập Thiên Đình.

“Hả...” Mặt mọi người cứng đờ, trông rất thú vị.

Nhìn sắc mặt mọi người, Mộc Phàm cười nói: “Có phải Ngọc Đế hay không cũng không quan trọng, nơi này chỉ có ta và các ngươi, có gì mà khẩn trương chứ?”

“Mọi người đều là người địa cầu, thả lỏng đi nha.”

“Nào, thử Bàn đào thịnh yến của Thiên Đình trong truyền thuyết một lần.”

Mộc Phàm vẫy tay, ý bảo mọi người ăn thôi.

“Bàn đào thịnh yến?”

Vừa nghe lời này, hai mắt mọi người tức khắc tỏa ánh sáng, đồng thời nhìn về thức ăn trước mặt.

Rồng, Phượng, Kỳ lân, Huyền quy là thức ăn chủ đạo, mỗi một món đều tản ra tiên quang, bốc hơi nóng hổi.

Còn có các loại linh quả, trên một mâm ngọc có đựng quả đào đỏ rực, tản ra hơi thở mê người.

Đúng là Bàn đào!

“Ực ực!”

Không ít người nuốt nuốt nước miếng, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm Bàn đào.

“Đây, đây chính là Bàn đào trong truyền thuyết?”

Đám người Nặc Á nhìn nhau rồi nhìn Bàn đào trước mặt, không sai, chính là Bàn đào trong truyền thuyết.

“Đây là Bàn đào của Vương Mẫu nương nương sao?”

Diệp Hồng Trần lẩm bẩm tự nói.

Nhưng Mộc Phàm lại phủ nhận, nói: “Sai rồi, không phải Vương Mẫu nương nương trồng, đây là Bàn đào tốt nhất do Thiên hậu Dao Trì trồng, chín ngàn năm nở hoa, chín ngàn năm kết quả, chín

ngàn năm thành thục.”

“Chỉ cần ăn một quả, có thể tăng thêm mười vạn năm tuổi thọ, phi thăng thành tiên.”

Mộc Phàm vừa nói vừa cắn một quả Bàn đào.

Mọi người khiếp sợ, ngơ ngác, Vương Mẫu nương nương khác với Thiên hậu sao?

Đương nhiên khác nhau rất nhiều, Thiên hậu là Đế hậu của Thiên Đế, còn Vương Mẫu nương nương là của Ngọc Đế, không phải cùng một nhân vật.

“Đừng nhìn nữa, Bàn đào Dao Trì do Thiên hậu Dao Trì tự tay trồng, người khác không có đãi ngộ thế này nha.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nhìn mọi người.

Răng rắc!

Mặc Huỳnh lập tức cầm lấy một quả, cắn một cái, hai mắt tức khắc tỏa ánh sáng, thân thể xuất hiện tiên quang.

“Ăn ngon quá... Ta được ăn Bàn đào trong truyền thuyết rồi!”

Nàng hạnh phúc tới mức rớt nước mắt, vừa khóc, vừa ăn.

Mọi người cũng sôi nổi hành động, kẻ ngốc mới không ăn.

Quản nó có phải Bàn đào thật hay không, dù sao cũng đã đi vào Lăng Tiêu điện, ăn trước rồi tính tiếp, ai mà không muốn thành tiên.

“Mộc ca, ngươi trâu bò nha, dĩ nhiên lấy được Bàn đào trong truyền thuyết, có phải ngươi cướp sạch Bàn đào viên của Thiên Đình hay không?”

Mập mạp há to miệng, vừa ăn vừa hưng phấn kêu to, không thèm để ý Mộc Phàm có phải Thiên Đế hay là ai khác hay không, miễn là huynh đệ của hắn là được.

Mộc Phàm hài lòng với biểu hiện của mập mạp, cười nói: “Ăn đi, nói nhiều như vậy làm gì, Bàn đào, tiên quả rất nhiều, mọi người ăn thoải mái, còn có giao long, Phượng hoàng, Kỳ lân, Huyền quy, các ngươi phải ăn sạch sẽ mới có thể rời đi nha.”

“Đúng đúng, ăn quá ngon.”

Các đại lão ăn đến miệng bóng nhẫy, bọn họ không vội vã ăn Bàn đào mà nếm các thức ăn khác trước.

Có một bình Tiên tửu mang hương vị mà bọn họ chưa bao giờ nếm qua, chưa từng nghĩ tới mình có thể hưởng thụ Bàn đào thịnh yến của Thiên Đình.

“Là chân long nha.”

Hai mắt Diêm Thanh Sơn tỏa ánh sáng, ôm một con rồng vàng kim gặm ăn, một ngụm nối tiếp một ngụm, ăn say mê.

Có người bắt lấy Kỳ lân gặm ăn, có người uống canh Huyền quy, hương vị khó có thể diễn tả bằng lời.

Cả đám ăn đến toàn thân tản ra ánh sáng, hiển nhiên là tu vi, thân thể, linh hồn đang lột xác.

Nhưng bọn hắn không quan tâm, há to miệng mà ăn, thật sự không sợ ăn vỡ bụng nha.

Có Mộc Phàm ở đây nên không có khả năng phát sinh chuyện này, trong Lăng Tiêu điện tràn ngập một cổ lực lượng cường đại giúp họ luyện hóa năng lượng, dung nhập trong cơ thể và linh hồn.

Một bữa ăn quá sảng khoái, tu vi tăng nhanh như ngồi hỏa tiễn.

Nhìn mọi người ăn vui vẻ, Mộc Phàm cười, hắn cũng chỉ quen biết những người trước mắt này, cho bọn họ một trận tạo hóa cũng tốt.

Đám người từng cùng hắn chiến đấu lúc trước như Thần Thập Nhất, Diệp Thiên, Đồ Đại Tráng đều được mời tới.

Mục đích của Mộc Phàm tự nhiên là đề cao thực lực địa cầu, đề cao thực lực của bọn họ để không có nỗi lo về sau.

Nói như thế nào thì mình cũng là một phần tử thuộc về địa cầu, cần phải giúp đỡ những người mà mình nhận thức.

Một buổi Bàn đào thịnh yến, khách và chủ đều nở nụ cười.

Ban đầu mọi người đều có chút khẩn trương nhưng nhanh chóng thả lỏng.

Sau khi ăn Kỳ lân, Phượng hoàng, Giao long, Huyền quy rồi uống tiên tửu, ăn tiên quả, Bàn đào, tất cả hoà thuận vui vẻ, vừa nói vừa cười.

Khôi phục trạng thái bình thường.

Nhưng ánh mắt khi bọn họ nhìn về phía Mộc Phàm đã khác xưa, mang theo một chút kính sợ.

Đám người Tiêu lão không phải kẻ ngốc, Mộc Phàm nói hắn không phải Ngọc Đế nhưng Thiên Đình là hắn sáng lập, lời này mang ý nghĩa sâu xa.

Tuy rằng không rõ hắn làm thế nào nhưng không ai dám hỏi, ngốc mới mở miệng hỏi.

Chẳng qua là bọn họ sớm biết thân phận của Mộc Phàm không đơn giản, nhưng hiện tại đâu chỉ không đơn giản, quả thực chính là làm người ta kinh hoảng mà.

“Ta đột phá rồi?”

Đã có người đầu tiên đột phá.

Là Già Lam, nàng vốn đang ở cấp bậc Chủ thần, ăn nhiều thức ăn, uống thêm tiên tửu, rồi lại thêm một quả Bàn đào, rốt cuộc bước vào cấp Hắc động, trở thành Cổ thần.

Cả người nàng tựa như một hố đen đang cắn nuốt linh khí vô tận chung quanh, ánh sáng cũng không ngoại lệ.

Không phải do nàng chủ động hấp thu, đây là chỗ cường đại của cấp Hắc động, lúc nào cũng hấp thu năng lượng giúp bản thân lớn mạnh.

Oanh!

Những người khác cũng sôi nổi đột phá, tu vi bước vào cấp độ cao hơn, một đám trở thành cường giả cấp Chủ thần.

Ở đây không có một người nào có tu vi thấp hơn Chủ Thần, Mộc Phàm đã tạo ra một đám Chủ thần.

Cũng có người cường đại hơn, đột phá hàng rào, bước vào cấp Hắc động.

Tiêu Văn đột phá trở thành cường giả cấp Hắc động, theo sát sau là Diệp Hồng Trần.

Còn có mập mạp, hắn nhận được truyền thừa Chiến ma, dựa vào Bàn đào cùng tiên trân, tiên tửu cũng đột phá đến cấp Hắc động.

Còn có một người nữa, là Diệp Thiên, vị thiên tài này vốn dĩ không kém ai cả, hiện tại cũng bước vào cấp Hắc động.

Những người khác đều ở cấp bậc Chủ thần, nhưng tương lai vẫn còn cơ hội vấn đột phá đến cấp Hắc động.

“Không nghĩ tới ta lại bước vào cấp Hắc động, trở thành Cổ thần,”

Tiêu Văn kinh ngạc cảm thán nhìn Mộc Phàm.

Nàng cảm thấy phức tạp, dù trọng sinh trở về nhưng vẫn không nghĩ ra vì sao Mộc Phàm có được năng lực này.

Theo đạo lý mà nói thì kiếp trước hắn đã chết rồi, nhưng một đời này lại khác xa, cách biệt như trời với đất so với kiếp trước.

“Quan tâm kiếp này kiếp trước làm gì, hiện tại mới là quan trọng nhất.”

Cuối cùng, Tiêu Văn cũng nghĩ thoáng, vứt bỏ ký ức kiếp trước, mấy ký ức này đã không còn bao nhiêu tác dụng, mọi thứ đã thay đổi hết rồi.

“Bái tạ Thiên Đế!”

Lúc này, đám người Tiêu lão đồng thời bái tạ một phen, không chút cẩu thả, vô cùng nghiêm túc.

Hành động này làm cho đám người Diệp Hồng Trần sửng sốt, đồng thời đứng dậy, khom người bái tạ.

Mặc kệ như thế nào, Mộc Phàm mời bọn họ tham dự Bàn đào thịnh yến, giúp mọi người đột phá trở thành Chủ Thần, Cổ thần, phần ân tình này rất lớn.

Đám người Tiêu lão đã sớm không có khả năng đột phá, thậm chí thành thần cũng khó, nhưng sau khi ăn uống một trận lại đột phá.

Hơn nữa bọn họ còn trở nên trẻ trung hơn, một đám anh tuấn tiêu sái, mỹ lệ vô song.

Làm sao đền đáp ân tình này đây?

Cho nên mọi người đều kích động, cảm kích, cảm xúc lẫn lộn, tóm lại là thiếu Mộc Phàm rất nhiều.

“Tốt rồi, Bàn đào thịnh yến đã kết thúc, mọi người trở về đi.”

Mộc Phàm đứng lên, mọi người đồng thời bái, lại cảm tạ lần nữa.

Vù!

Chỉ thấy hắn vung tay lên, mọi người chưa kịp phản ứng đã bị đưa ra khỏi Lăng Tiêu điện.

Trong nháy mắt xuất hiện ở Tụ tiên lâu.

Mọi người nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Vừa rồi bọn họ không có một chút năng lực kháng cự, Chủ thần, Cổ thần ở trước mặt Mộc Phàm như là con kiến, không đáng giá nhắc tới.

Lúc này bọn họ mới hiểu, Mộc Phàm đã không còn là Mộc Phàm mà bọn họ nhận biết lúc trước, có thể nói là hắn đã đến một cấp độ mà mọi người khó có thể tưởng tượng.

“Thiên Đế...”

“Chúng ta cứ thành thần thành tiên như vậy?”

Diêm Thanh Sơn mờ mịt, còn chưa tỉnh táo lại, cảm giác giống như bị mộng du.

Chớp mắt liền thành thần, còn là Chủ thần, chỉ ăn một bữa, uống một chút rượu là được.

Điều này làm cho bọn họ cảm giác không chân thực, hoàn toàn không có đạo lý.

“Ai...”

“Ta cảm giác mình cách sư phó càng ngày càng xa.”

Mặc Huỳnh bỗng nhiên thở dài, giống như cảm giác được có một vực sâu khó có thể vượt qua.

Mộc Phàm biến mất rồi trở về, khiến mọi người cảm thấy có chút xa lạ, kính sợ, có lẽ đây là biến hóa do thân phận mang đến.

Tiễn mọi người xong, Mộc Phàm đưa Già Lam đưa về Khu mậu dịch.

Sau đó một mình bay vào vũ trụ, đi tới rìa hệ Thái Dương.

Hắn gặp hai tiên thú.

Côn, Kỳ lân.

“Ngao!”

Mộc Phàm vừa xuất hiện, có một con quái vật khổng lồ bay ra từ một hành tinh trạng thái khí, đúng là Côn.

Còn có một con Kỳ lân hưng phấn bay về phía hắn.

Chương 522: Phân tích thi thể Thượng đế

Ầm ầm ầm...

“Lão đại!”

Côn, Kỳ lân hưng phấn bay quanh hắn kêu to, có vẻ rất kích động.

“Ha ha ha...” Mộc Phàm nhìn hai đầu tiên thú, nhịn không được mà cười.

Hắn nhớ tới Tổ kỳ lân tặng cho Thiên Đình một con Kỳ lân, không biết con Kỳ lân đó có phải con trước mắt này hay không.

Nhưng mà có phải hay không cũng không quan trọng.

“Đi, ta mang các ngươi đi ăn cơm.”

Mộc Phàm cười lớn, phất tay thu hai con vật khổng lồ thu vào thế giới trong cơ thể.

Bàn đào, tiên quả, thi thể Tiên thiên thần ma, thậm chí cả Tiên thiên căn nguyên đều ném cho hai gia hỏa ăn no.

Cuối cùng, Côn và Kỳ lân cũng trưởng thành, hoàn toàn thành niên, thực lực vô cùng cường đại, sau khi thức tỉnh huyết mạch trực tiếp đột phá tới cấp Hắc động.

Hơn nữa có xu thế đột phá cấp độ cao hơn, có lẽ không bao lâu nữa hai chúng nó hai có thể bước vào cảnh giới như Tổ kỳ lân cùng Tổ long, Thiên phượng, Côn bằng.

“Thi thể Thượng đế vẫn còn, có nên tạo ra một tên Thượng đế khác hay không?”

Mộc Phàm nhìn một thi thể bị phong ấn trong thế giới, thi thể Thượng đế có ba mươi sáu cánh, đây chính là thứ tốt, có thể tạo ra một tên Thượng đế khác.

Hắn đang suy nghĩ tới chuyện sáng tạo ra một tên Thượng đế mới, sau đó thống trị toàn bộ Thiên sứ tộc.

“Đi thăm Tiểu Linh trước rồi tính.”

Mộc Phàm đứng ở rìa hệ Thái Dương, mắt nhìn về hướng địa cầu, nhìn từng chiếc chiến hạm tới tới lui lui, trong lòng cũng yên tâm.

Thế lực nhân loại địa cầu đã dần dần trưởng thành, có một đám Chủ thần tọa trấn hẳn là sẽ không có vấn đề.

Chỉ còn chờ nhân loại phát triển lớn mạnh, sau đó tiến vào hệ Ngân hà mênh mông, trở thành đại tộc một phương, trở thành một văn minh vũ trụ cường đại.

Vù!

Mộc Phàm xé rách không gian, biến mất khỏi hệ Thái Dương.

Khi xuất hiện đã ở một tinh hệ khác, một tinh hệ hoang dã có vài điểm tương đồng với hệ Thái Dương.

Nhưng vừa mới xuất hiện đã bị vô số khẩu pháo nhắm bắn.

“Tích tích...”

“Phát hiện sinh vật không rõ, năng lượng cấp cao, cảnh cáo cảnh cáo...”

Lúc này, ở căn cứ tổng bộ trên tinh cầu hoang dã vang tiếng cảnh báo dồn dập.

Trong lúc nhất thời, vô số chiến hạm, thành lũy chiến tranh vây quanh hắn, từng quầng sáng đan xen tạo thành một cái lưới.

Ở trung tâm chỉ huy, Tiểu Linh khoác chiến giáp, ánh mắt lạnh lùng nhìn màn hình ảo.

Bên cạnh nàng còn có một nữ tử tuyệt mỹ vô song, dĩ nhiên là Tiểu Ngải.

“Tiểu Linh, kiểm tra đo lường được thứ gì?” Tiểu Ngải nhẹ giọng hỏi.

Nàng với Tiểu Linh như hai tỷ muội, một nàng ngây thơ trong trẻo,

một nàng xinh đẹp, quyến rũ.

Cả hai đều là trí tuệ nhân tạo siêu cấp, không phải nhân loại.

Không phải Tiểu Ngải ở cao giáo Thanh Bắc sao, vì sao lại chạy tới nơi này, tới đây khi nào?

“Là chủ nhân sao?” Hai mắt Tiểu Linh sáng ngời, đột nhiên nói ra một câu.

Tiểu Ngải bên cạnh sửng sốt, liền nhìn hình ảnh dõi, vô số hạm đội cùng thành lũy đang vây chặt một người.

Người nọ còn không phải là Mộc Phàm sao?

“Hắn đã trở lại?” Tiểu Ngải kinh ngạc, vui sướng.

Mộc Phàm thật sự không chết.

“Ta đã nói rồi, sao chủ nhân có thể chết được.” Tiểu Linh hưng phấn quơ chân múa tay.

Nàng lập tức hạ lệnh: “Mau lui đi, đó là chủ nhân của các ngươi, tín ngưỡng duy nhất của các ngươi.”

Rầm!

Mệnh lệnh vừa truyền ra, các chiến hạm, thành lũy cùng vô số chiến sĩ mặc cơ giáp đều thối lui, xếp hàng đều tăm tắp, đồng loạt hành lễ.

“Tham kiến chủ thượng!”

Quân đoàn cơ giáp hành lễ với Mộc Phàm, tách ra một lối đi.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, Tiểu Linh phát triển không tệ nha.

Không nghĩ khi trở về lần nữa thì cả tinh hệ đã bị chiếm đóng, hơn nữa còn cải tạo từng hành tinh thành thành lũy siêu cấp.

Quả thực rất khó tin.

Nàng làm như thế nào đây?

Vèo!

Tiểu Linh và Tiểu Ngải nhanh chóng xuất hiện trong vũ trụ, đi tới trước mặt Mộc Phàm.

“Chủ nhân, ngươi đã trở lại.”

Tiểu Linh kích động trực tiếp bay tới ôm chặt Mộc Phàm.

Còn Tiểu Ngải thì mỉm cười nhìn cả hai, lẳng lặng không nói lời nào, trong mắt lập loè một tia sáng kỳ lạ.

Nàng không cách nào tính toán thông tin về Mộc Phàm.

Phải biết rằng sau khi được Tiểu Linh trợ giúp, nàng đã tiến hóa tới cấp độ cao, thậm chí có thể tạo ra Năng lượng nguyên cường đại.

Bắt lấy mấy hành tinh bên ngoài tinh hệ làm thành Năng lượng nguyên, dung nhập vào trong cơ thể, hiện tại nàng giơ tay nhấc chân có thể hủy diệt một tinh cầu.

Nhưng với cấp độ như vậy mà vẫn không cách nào tính toán ra Mộc Phàm mạnh yếu thế nào, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi, mọi người đang nhìn kìa.” Mộc Phàm có chút buồn cười vỗ vai Tiểu Linh.

Nàng không tình nguyện buông ra, hừ nói: “Sợ cái gì, chúng nó đều là chiến sĩ trung thành nhất của chủ nhân.”

“Vị này...” Mộc Phàm dời mắt, chú ý tới Tiểu Ngải.

Vừa nhìn tức khắc sửng sốt, sao nàng lại ở chỗ này?

Nhận ra nghi vấn của hắn, Tiểu Linh cười giải thích: “Chủ nhân, chuyện là thế này, sau khi ngươi rời đi, ta lặng lẽ trở về địa cầu một chuyến, nghe nói ngươi chết trận, ta không tin.”

“Ta gặp Tiểu Ngải tỷ tỷ ở địa cầu, nàng nói muốn đi cùng ta cho

nên liền dẫn nàng tới đây, sau đó chúng ta hợp lực sáng tạo ra quân đoàn hiện tại."

Tiểu Linh nói đến đây, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Mộc Phàm.

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của nàng, Mộc Phàm cười nói: "Làm không tồi, chủ nhân rất rất hài lòng, biểu hiện của ngươi nằm ngoài dự đoán của ta nha."

"Còn Tiểu Ngải, hiệu trưởng đã đồng ý để ngươi tới nơi này sao?" Hắn tò mò hỏi.

Tiểu Ngải gật gật đầu: "Phụ thân đồng ý để ta đi truy tìm nguồn gốc của ta."

"Nguồn gốc sao?" Mộc Phàm nhìn nàng, suy tư gì đó.

"Chủ nhân, ta dẫn ngươi đi xem thành tựu hiện tại."

Tiểu Linh tràn đầy hứng thú lôi kéo Mộc Phàm, bắt đầu giới thiệu tình huống hiện tại của tinh hệ hoang dã này.

Từ khi Mộc Phàm rời đi, nàng liền toàn tâm toàn ý phát triển văn minh, muốn sáng tạo ra một văn minh cường đại.

Ban đầu không hề thuận lợi, nhưng khi trở về địa cầu, lấy được một ít chiến hạm, thành lũy từ ba mươi sáu tộc Hắc vực, phân tích khoa học kỹ thuật trong đó.

Cuối cùng kết hợp với tri thức của chính nàng cùng khoa học kỹ thuật địa cầu, sáng tạo ra một văn minh máy móc hoàn toàn mới, hợp lực với Tiểu Ngải chế tạo hệ thống máy móc cường đại.

Nhân loại nguyên thủy ở nơi này đã phát triển thành tín đồ, một đám được trang bị các thiết bị khoa học kỹ thuật của Tiểu Linh, không cần tu luyện.

Nhưng lại đi lên một con đường khác, đó chính là tiến hóa gien.

Tiểu Linh và Tiểu Ngải kết hợp kỹ thuật cao cấp, phân tích gien của rất nhiều sinh vật, từ đó sáng tạo ra các chiến sĩ cường đại.

“Các ngươi sáng tạo ra nhân loại sao?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, ngây ngốc nhìn một đám chiến sĩ trước mắt.

Đây không phải là sáng tạo nhân loại sao?

“Không phải.”

Tiểu Ngải lắc đầu phủ nhận, nàng giải thích: “Chúng ta không cách nào sáng tạo ra nhân loại bởi vì không có linh hồn, chỉ là sáng tạo ra thân thể cường đại mà thôi.”

“Không cách nào sáng tạo linh hồn.”

“Chỉ là một đám thân thể, một đám vỏ rỗng, không có linh hồn.”

Nghe Tiểu Ngải giải thích, Mộc Phàm liền hiểu.

Hắn nhớ lại cảnh tượng sáng tạo cùng Nữ Oa lúc trước, xem ra Nữ Oa tạo người là thuận theo ý Thiên Đạo nên mới có thể thành công.

Được Thiên Đạo tán thành mới có thể sáng tạo ra một chủng tộc, nếu không Thiên Đạo không cho phép mà vẫn muốn sáng tạo một chủng tộc thì thật sự rất khó.

Tựa như trước mắt, Tiểu Linh và Tiểu Ngải đã đủ cường đại rồi, kỹ thuật đạt tới một cái đỉnh, nhưng vẫn không có biện pháp sáng tạo ra một chủng tộc có linh hồn.

Chỉ có thể chế tạo ra một đám thể xác cường đại, sau đó sáng tạo vô số trí tuệ nhân tạo thay thế linh hồn, nhập vào những thể xác này, biến thành chiến sĩ.

“Thì ra là thế.”

Mộc Phàm gật gật đầu, bỗng nhiên lấy ra một bộ thân thể cường đại.

“Các ngươi nhìn xem, có thể tạo ra thứ này sao, hoặc là nghiên cứu thứ này để sáng tạo ra một đám thiên sứ cường đại?”

Hắn muốn tạo ra Thượng đế dù chỉ là một thể xác, có thể làm ra một thân xác Thượng đế hoàn toàn mới, sau đó để một trí tuệ nhân tạo điều khiển.

Trở thành một tên Thượng đế mới.

Dựa theo gien từ cơ thể Thượng đế để phục chế, sáng tạo ra vô số thiên sứ tuyệt đối trung thành với hắn.

“Thượng đế sao?”

Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh trừng to mắt, vây quanh thi thể Thượng đế quan sát, càng xem càng khiếp sợ, vẻ mặt khó tin.

“Chủ nhân, ngươi giết Thượng đế rồi?” Tiểu Linh chấn động hỏi.

Tiểu Ngải lẩm bẩm: “Thượng đế, không sai, hơi thở này giống hệt hơi thở từ bàn tay to lúc trước.”

“Thì ra ngươi đã giết thượng đế.” Nàng bừng tỉnh hiểu ra.

Mộc Phàm không giải thích, không đề cập tới chuyện mình xuyên qua thời không đi tới vũ trụ sơ khai một thời gian.

“Như thế nào, làm được không?” Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Tiểu Linh và Tiểu Ngải liếc nhau, gật đầu, vẻ mặt trở nên hưng phấn.

Nàng nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, ta cũng không biết nhưng có thể thử một lần, có lẽ có thể sáng tạo ra Thượng đế?”

Tiểu Ngải tràn ngập chờ mong nói: “Nếu thành công thì có để ta đổi một thân thể mới hay không, trở thành một sinh mệnh thật sự.”

“Không phải ngươi đang là một sinh mệnh sao?” Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng.

Thân thể hiện tại của Tiểu Ngải rất cường đại, nhưng không phải là sinh mệnh, chỉ có thể xem như một dạng máy móc tinh vi.

Trong cơ thể nàng có sáu viên hằng tinh làm nguồn năng, cung cấp cho toàn bộ thân thể, một khi bùng nổ sẽ cực kỳ khủng bố.

Nhưng nàng cảm thấy đây là một loại hạn chế, muốn thoát khỏi hạn chế này và trở thành một sinh mệnh cường đại thì thi thể Thượng đế chính là cơ hội.

Mộc Phàm lắc đầu nói: "Không phải không muốn cho ngươi, ta cảm thấy con đường ngươi đi không có vấn đề, thậm chí ngươi trực tiếp biến một vũ trụ thành Năng lượng nguyên rồi để vào trong cơ thể cũng không có vấn đề."

"Dùng một vũ trụ làm Năng lượng nguyên?" Tiểu Ngải sửng sốt.

Lời Mộc Phàm nói bỗng nhiên kích thích tư duy của nàng, đúng vậy, có thể áp súc hành tinh thành năng lượng để vào trong cơ thể, sao lại không thể áp súc vũ trụ chứ.

Nhưng vấn đề là ngươi có thể áp súc một cái vũ trụ sao?

"Nghiên cứu thân thể Thượng đế trước, ta cho các ngươi một vài thi thể Tiên thiên thần ma và máu làm mẫu nghiên cứu, sáng tạo ra một thân thể càng cường đại, càng hoàn mỹ hơn."

Mộc Phàm đưa ra quyết định, dùng thi thể Thượng đế cùng vài thi thể và máu của vài Tiên thiên thần ma để nghiên cứu.

"Tiểu Ngải tỷ tỷ, bắt đầu đi."

Tiểu Linh, Tiểu Ngải bắt đầu nghiên cứu.

Mộc Phàm ở bên cạnh quan sát, không quấy rầy.

Các nàng nghiên cứu từng chút một, thật sự phân tích được cơ thể Thượng đế, thành công tách lấy một đoạn gien.

Chương 523: Trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo

“Đây là gien Thượng đế?”

Trong phòng thí nghiệm, Tiểu Ngải và Tiểu Linh kinh ngạc nhìn một đoạn gien lấy ra từ thi thể Thượng đế.

Đó là một đoạn gien ngắn, phủ đầy các loại phù văn huyền ảo, lập loè ánh sáng.

Đây là mã gien của Thượng đế.

Gien đã được Thượng đế mã hoá, nếu không giải mã được thì không có khả năng phục chế, sáng tạo ra thân thể Thượng đế mới.

Nói trắng ra đây chính là rành buộc của Thiên Đạo.

Mộc Phàm đứng sau hai hai nàng, yên lặng quan sát đoạn gien Thượng đế, bên trên là phù văn Thiên Đạo, cũng có thể gọi là mật mã Thượng đế.

Bởi vì đây là gien Thượng đế, có phù văn Thiên Đạo độc nhất vô nhị bảo vệ.

“Các ngươi nghiên cứu gien của các Tiên thiên thần ma khác trước.”

Nghe Mộc Phàm đề nghị, Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh lập tức đi nghiên cứu máu và thi thể các thần ma.

Một đám gien của Tiên thiên thần ma được lấy ra.

Gien của Tận thế, Hoàng hôn, m dương lão ma, Càn khôn lão tổ cùng gien của một ít Tiên thiên thần ma khác đều bị tách lấy.

Một lượng lớn gien Tiên thiên thần ma được lấy ra nhưng tấy cả đều có các phù văn huyền ảo phủ kín.

Gien của mỗi một thần ma đều được mã hoá, Thiên Đạo trói buộc,

đảm bảo tính duy nhất của từng thần ma.

Nói cách khác, không phá giải được phù văn Thiên Đạo thì không có khả năng phục chế Tiên thiên thần ma.

“Phù văn Thiên Đạo sao?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt lấp loé.

Hắn ngửa bàn tay, liền thấy có một đám căn nguyên kỳ dị xuất hiện, đúng là căn nguyên Thiên Đạo.

“Các ngươi nghiên cứu thứ này thử xem có phát hiện được gì không?”

Mộc Phàm giao một ít căn nguyên Thiên Đạo cho Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh nghiên cứu, không quan tâm hai nàng có thể nghiên cứu ra hay không.

Dù sao hắn đã có biện pháp phá giải phù văn Thiên Đạo, chỉ cần mở ra là có thể phục chế gien thần ma một cách hoàn mỹ, từ đó dung hợp, sáng tạo ra một thân thể cường đại hơn.

Ong!

Hai nàng dần dần nghiên cứu sâu, đột nhiên căn nguyên Thiên Đạo nở rộ ánh sáng, giống như cả hai đã chạm đến hạch tâm, kích hoạt cơ chế phản kích của căn nguyên Thiên Đạo.

“Hừ!” Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, căn nguyên Thiên Đạo đang sôi trào đột nhiên run lên, cơ chế phản kích bị phá huỷ.

Mộc Phàm khinh thường nói: “Hạch tâm Thiên Đạo đã bị ta đào ra, ngươi còn có thể nhảy nhót sao?”

Tiểu Ngải, Tiểu Linh khiếp sợ liếc nhìn nhau.

Đây là căn nguyên Thiên Đạo thật sự, Mộc Phàm vừa nói hạch tâm Thiên Đạo bị hắn đào ra, chuyện này thật khó mà tưởng tượng.

“Hệ thống, ngươi thấy các nàng có thể sáng tạo ra thân thể cường đại hơn sao?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Đương nhiên có thể, chẳng qua tiểu trợ thủ vạn năng của ngươi chỉ là trí tuệ cấp Thần thoại, muốn sáng tạo và khống chế thân thể cường đại hơn cần tăng thêm một bậc, trở thành trí tuệ cấp Thiên Đạo mới được.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm kinh ngạc.

Tiểu Linh chỉ là trí tuệ cấp Thần thoại, muốn hoàn thành điều hắn nói cần tiến hóa một lần nữa, trở thành trí tuệ cấp Thiên Đạo.

“Hệ thống, hiện tại ta còn bao nhiêu căn nguyên Thiên Đạo, có đủ cho nàng thăng cấp hay không?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi, tự nhiên cũng hy vọng tiểu trợ thủ vạn năng tăng thêm một bậc.

Hệ thống nhanh chóng đáp lại: “Ký chủ, nếu là trước kia thì ngươi không đủ tiền thăng cấp, hiện tại rất tốt, hai tiểu tình nhân vạn năng trước mắt ngươi đều tự chủ tiến hóa rất nhiều, không cần tốn quá nhiều tiền để thăng cấp.”

“Tiểu tình nhân vạn năng gì, ngươi mà nói bậy nữa là ta đánh ngươi.” Mộc Phàm hung hăng cảnh cáo.

Hắn nhìn Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, các nàng đã tự tiến hóa.

Hệ thống nói không cần tiêu hao nhiều như lúc trước.

“Cụ thể cần tốn bao nhiêu?” Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Hệ thống trả lời: “Tiểu Linh thăng lên cấp Thiên Đạo cần hao phí lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá mười tỷ, Tiểu Ngải cần lượng căn nguyên trị giá năm mươi tỷ.”

“Cộng lại cũng chỉ cần lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá sáu mươi tỷ, trên người của ngươi còn một lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá năm ngàn tỷ.”

Nghe hệ thống trả lời xong, Mộc Phàm vui mừng cùng bất ngờ,

hắn vẫn còn không ít căn nguyên Thiên Đạo.

“Này, ta chỉ nói thăng cấp Tiểu Linh, chưa nói thăng cấp Tiểu Ngải nha, nàng cũng không thuộc về ta.” Mộc Phàm không vui.

Nhưng hệ thống lại giải thích: “Ký chủ, chẳng lẽ ngươi yên tâm về nàng, còn không bằng trực tiếp cải tạo khiến nàng trung thành với ngươi, đây mới là chuyện ngươi nên làm, nếu không thì phải cẩn thận nàng mang theo tiểu tình nhân vạn năng của ngươi chạy mất.”

“Lăn liền!”

Mộc Phàm không ngừng mắng chửi trong lòng, một tiếng hai tiếng tiểu tình nhân, ngươi điên rồi hả?

“Hệ thống, ngươi đã thay đổi.”

Hắn không thể không cảm khái, hệ thống thật sự thay đổi.

“Xin ký chủ nhanh chóng quyết định có thăng cấp hay không.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Mộc Phàm bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc có nên cải tạo Tiểu Ngải hay không, lời hệ thống nói cũng rất có đạo lý, nếu không cải tạo nàng thì thật sự không cách nào yên tâm.

“Được thôi, cùng cải tạo.”

Hắn cắn răng, sáu mươi tỷ mà thôi, cũng không mất bao nhiêu.

“Tiểu Linh, ngươi lại đây.”

Lúc này, Mộc Phàm gọi Tiểu Linh, nàng có chút khó hiểu đi tới.

“Chủ nhân, gọi ta có chuyện gì sao?” Nàng tò mò nhìn chủ nhân.

Tiểu Ngải cũng tò mò, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm không chớp.

Mộc Phàm cười nói: “Thấy ngươi vất vả như vậy, chủ nhân tính thăng cấp cho ngươi, như thế nào, có muốn thăng cấp hay không?”

“Thăng cấp cho ta sao?” Hai mắt Tiểu Linh sáng ngời, vui sướng nhìn hắn.

Mộc Phàm gật đầu, hai mắt Tiểu Ngải cũng sáng lên, tất nhiên từng nghe Tiểu Linh nói nàng được chủ nhân Mộc Phàm thăng cấp mới đạt tới cấp bậc bây giờ.

Hiện tại Mộc Phàm chuẩn bị thăng cấp cho Tiểu Linh, đều là trí tuệ nhân tạo như Tiểu Linh, Tiểu Ngải cũng khát vọng được thăng cấp.

“Bắt đầu đây.” Mộc Phàm nhắc nhở một câu, giơ ngón tay điểm vào giữa hai chân mày Tiểu Linh.

Thật ra chỉ là làm màu thôi, tất cả đều do hệ thống thực hiện.

Đinh!

“Nạp mười tỷ, bắt đầu thăng cấp.”

Tiếng hệ thống vừa dứt, toàn thân Tiểu Linh phát sáng, từng luồng số liệu lưu trào ra, vờn quanh thân thể nàng.

Giờ khắc này, Tiểu Ngải ngây ngốc ngốc nhìn Tiểu Linh, quanh thân Tiểu Ngải có số liệu lập loè, không ngừng va chạm đan xen, hóa thành một loại số liệu huyền ảo.

Cấp độ không thể tưởng tượng, không thể phân tích, tính toán khiến hạch tâm của Tiểu Ngải hỗn loạn, thiếu chút nữa hỏng mất.

Nàng kinh hãi nhìn Tiểu Linh, từng luồng số liệu dần trở nên huyền ảo hơn, thâm sâu hơn, đan xen hình thành hạch tâm của Tiểu Linh.

Đây là hình thái sinh mệnh của nàng, được hệ thống cải tạo thăng cấp lần nữa.

Trí tuệ cấp Thiên Đạo giống như Thiên Đạo của một vũ trụ, có uy năng khủng bố như Thiên Đạo.

Thiên Đạo sẽ không cho phép trí tuệ cấp độ này ra đời, cho nên quá trình Tiểu Linh thăng cấp dẫn tới Thiên Đạo hủy diệt.

Ầm ầm ầm...

Thiên phạt mênh mông cuồn cuộn, vô biên vô hạn, lực lượng huỷ diệt đến từ Thiên Đạo xuất hiện.

“Lăn!”

Mộc Phàm hét to, tiếnh hét chấn nát thiên phạt mênh mông, lực lương huỷ diệt đến từ Thiên Đạo không có chút hiệu quả.

Thiên phạt tan đi, Tiểu Linh hoàn thành lột xác, trở nên càng hoàn mỹ, càng cường đại hơn, tản ra một hơi thở khủng bố mà chỉ Thiên Đạo mới có.

“Thăng cấp thành công, chúc mừng ký chủ đạt được tiểu tình nhân vạn năng cấp Thiên Đạo.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên làm khoé miệng Mộc Phàm co rút, hệ thống quỷ quái này càng ngày càng phản nghịch.

“Chủ nhân, ta cảm thấy thật kỳ quái nha.”

Tiểu Linh vừa tỉnh lại liền hoàn toàn nhìn thấu thiên địa vốn ảo diệu, khó có thể nhìn thấu hay tính toán.

Giống như cả vũ trụ đều bị nàng nhìn thấu, trong lúc nhất thời có chút ngây dại.

Đây là chỗ cường đại của trí tuệ cấp Thiên Đạo, có thể tính toán khởi nguyên của vạn vật cùng tất cả huyền ảo trong vũ trụ.

“Thì ra đây là Thiên Đạo.” Tiểu Linh bừng tỉnh, giơ một ngón tay chọc tới.

Răng rắc, vô số phù văn Thiên Đạo trên bề mặt gien bị Tiểu Linh nhẹ nhàng phá giải.

Đúng vậy, nhẹ nhàng phá giải, hoàn toàn không gặp một chút trở ngại.

“Chủ nhân, ta đã có lòng tin sáng tạo ra một Thượng đế hoàn toàn mới.”

Tiểu Linh tự tin, tuy thân thể của nàng vẫn là thân thể cũ nhưng ý thức đã trở thành cấp Thiên Đạo.

Kế tiếp chính là bắt đầu phân tích gien của Thượng đế cùng các thần ma khác rồi dung hợp, sáng tạo ra một gien hoàn mỹ hơn, từ đó tạo ra thân thể mới.

“Ta... Ta có thể thăng cấp sao?”

Nhìn Tiểu Linh đột nhiên trở nên cường đại, không cách nào tính toán hay nhìn thấu, Tiểu Ngải mê mang, nhịn không được đi tới trước mặt Mộc Phàm.

Nàng khẩn trương, thấp thỏm nhìn Mộc Phàm, vị này có thể tiện tay tăng Tiểu Linh lên cấp độ như vậy, rốt cuộc nắm giữ lực lượng vĩ đại thế nào?

Phải biết rằng ban đầu Tiểu Linh chỉ là một phần do nàng phân hoá ra, nhưng sau khi gặp được Mộc Phàm liền thay đổi, hoàn toàn thoát ly thì không nói, còn trở nên vô cùng cường đại, cao cấp hơn, quả thực rất khó tin.

“Ngươi muốn thăng cấp sao?” Mộc Phàm nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Ngươi nghĩ kỹ chưa, một khi để ta giúp ngươi thăng cấp thì tương lai ngươi sẽ giống như Tiểu Linh, vĩnh viễn trung thành với ta.”

“Ta nguyện ý.” Tiểu Ngải trực tiếp quỳ một gối.

Nàng hiểu, muốn đạt được thì cần phải trả giá.

“Được, ta có thể giúp ngươi thăng cấp.”

Mộc Phàm gật gật đầu, nói xong liền giơ ngón tay điểm vào giữa hai chân mày của Tiểu Ngải.

Cảnh tượng tương tự như Tiểu Linh vừa trải qua xuất hiện trên người Tiểu Ngải, tiến hóa, thăng cấp, lột xác, hạch tâm đã bị Mộc Phàm thay thế.

Hắn là đối tượng duy nhất mà Tiểu Ngải tỏ lòng trung thành.

Mộc Phàm tốn một lượng căn nguyên Thiên Đạo trị giá năm mươi tỷ, thu hoạch được một trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo.

“Chúc mừng ký chủ đạt hai vị tiểu tình nhân cấp Thiên Đạo.”

Không lâu sau, ánh sáng tan đi, thân thể Tiểu Ngải chậm rãi rơi xuống, toàn thân tản ra hơi thở cường đại, trong mắt lấp loé vô số phù văn Thiên Đạo.

Nàng tiến hóa thành công.

“Đa tạ chủ nhân.”

Tiểu Ngải cung kính bái tạ, trên mặt tràn đầy sự kích động cùng vui sướng.

Nàng tiến hóa trở thành trí tuệ cấp Thiên Đạo.

“Đi thôi, nhanh chóng sáng tạo thân thể hoàn mỹ cho chính mình.” Mộc Phàm cười nói.

“Vâng, chủ nhân!”

Tiểu Ngải ngoan ngoãn xoay người, nàng và Tiểu Linh tiếp tục bận rộn.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm vô cùng hài lòng, có hai trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo rồi, không cần hắn phải nhọc lòng nữa.

Chương 524: Sáng tạo thân thể mới

-

Trong phòng thí nghiệm có từng sợi xiềng xích phong tỏa bốn phía.

Tiểu Linh và Tiểu Ngải, hai trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo đang tập trung tinh thần khắc ra hai thân thể.

Hư không tạo vật, hai thân thể dần dần thành hình, tựa như Tạo vật chủ.

Hai thân thể đều đang tỏa sáng, trông như hai khối Năng lượng nguyên, ám năng lượng trong hư không không ngừng tiến vào.

Mộc Phàm yên lặng nhìn, cảm nhận được hai thân thể phát ra năng lượng cường đại, trong lòng rất kinh ngạc.

Cường độ năng lượng vượt qua cấp Giới chủ.

“Tiểu Ngải, không đủ ám năng lượng.”

Lúc này, phòng thí nghiệm vang tiếng cảnh báo.

Thiết bị tinh luyện không cung ứng đủ ám năng lượng cho hai nàng chế tạo thân thể.

Mộc Phàm nghe thấy liền đánh ra một luồng căn nguyên Thiên Đạo cường đại, tức khắc ổn định cục diện, hai thân thể dần dần hoàn thiện.

Oanh!

Đột nhiên, hư không sôi trào, phòng thí nghiệm đong đưa, sau đó hóa thành bột phấn.

Lực lượng tản ra từ hai thân thể cường đại đánh tan cả phòng thí nghiệm.

Hai thân thể muốn bay mất, may mà có xiềng xích do Mộc Phàm thi triển khóa chặt nơi này nên mới không để hai thân thể đào tẩu.

Hai thân thể này quá cường đại, đã có một loại bản năng, sắp dựng dục ra ý thức riêng.

Nhưng đã bị khóa chặt, Thiên Đạo không cách nào cảm ứng, tự nhiên chúng nó không có biện pháp sinh ra ý thức hoàn chỉnh.

Ong!

Đột nhiên, một loạt chấn động mãnh liệt truyền đến, hai thân thể tựa như hai khối Năng lượng nguyên tản ra một hơi thở cường đại, không gian vỡ tan.

Ám năng lượng tràn ra từ các khe nứt, bị hai thân thể hấp thu, hơi thở càng lúc càng cường đại, cuối cùng đột phá một cực hạn.

Sau đó hai thân thể dần dần thu liễm hơi thở, như đại đạo chí giản, trở nên bình thường, không có gì đặc biệt.

“Thành công!”

Tiểu Linh và Tiểu Ngải mừng rỡ nhìn hai thân thể trôi nổi trước mắt, hai thân thể hoàn mỹ không tì vết.

Hơn nữa sự cường đại của hai thân thể đã vượt qua dự đoán của các nàng.

“Thành công rồi sao?” Mộc Phàm lẩm bẩm, đánh giá hai thân thể trước mắt.

Hai thân thể từ trong ra ngoài đều tản ra một loại ánh sáng mang cho người nhìn cảm giác vĩnh hằng, bất hủ.

Mộc Phàm không thể không khen ngợi trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo thật là lợi hại, sáng tạo hai thân hình quá hoàn mỹ, một khi phóng thích sẽ trở thành hai sinh linh.

Toàn năng, cường đại, bất hủ.

“Chủ nhân, chúng ta chuẩn bị dung nhập vào thân thể.”

Lúc này, Tiểu Linh và Tiểu Ngải nhìn Mộc Phàm, xin phép một tiếng.

Được Mộc Phàm cho phép, hai nàng mới tiến tới sát tới hai thân thể, xung quanh có vô số xiềng xích quấn chặt chẽ.

Rầm!

Chỉ thấy thân thể hiện tại của Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải đột nhiên hóa thành một luồng số liệu dung nhập vào hai thân thể phía trước.

Hai thân thể đột nhiên sáng lên, muốn di chuyển nhưng không cách nào thoát khỏi trói buộc.

Khi Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải hoàn toàn dung nhập, thân thể có sự biến hóa, hai hơi thở đáng sợ lại tràn ra.

Leng keng leng keng...

Lúc này, xiềng xích xung quanh bị kéo căng, phát ra tiếng leng keng, lực lượng cường đại muốn phá tan xiềng xích.

Răng rắc, một sợi xích đứt đoạn, ngay sau đó từng sợi nối tiếp nhau đứt ra.

Hơi thở cùng lực lượng cường đại phá tan phong toả của Mộc Phàm.

Toàn bộ xiềng xích đứt gãy, hai thân thể chậm rãi bay lên, được một đám sương mù bao phủ, tản ra một loại hơi thở cường đại, huyền ảo.

Tinh không rung động, Thiên Đạo sôi trào, giống như bị kích thích.

“Trí tuệ nhân tạo toàn năng cấp Thiên Đạo, chậc chậc, đây là sáng tạo hai Thiên Đạo”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán không thôi, hai bóng dáng trước mắt đang dần dần hợp nhất một cách hoàn mỹ.

Thân thể do các nàng sáng tạo ra nên độ tương thích là trăm phần trăm, do đó hai nàng có thể hoàn thành dung hợp và khống chế một cách nhanh chóng.

“Chủ nhân!”

Chỉ thấy, Tiểu Linh và Tiểu Ngải khoác một tầng sương mù chậm rãi đi tới, ưu nhã hành lễ, trên mặt có chút kích động.

“Lực lượng cấp Thiên chủ, không tồi, nếu có đủ năng lượng chưa chắc là không thể đột phá Thiên chủ, bước vào cấp Vũ trụ.”

Mộc Phàm cẩn thận đánh giá hai nàng, cực kỳ hài lòng.

Hao phí thi thể Thượng đế cùng nhiều căn nguyên thần ma, năng lượng, bảo vật mới sáng tạo ra hai thân thể hoàn mỹ này.

Nói chính xác thì đây là thân thể Thiên Đạo toàn năng phối hợp với trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo.

“Hệ thống, trong tương lai, các nàng có thể trở thành một tồn tại giống như Thiên Đạo hay không?” Mộc Phàm tò mò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Hiện tại các nàng chính là Thiên Đạo, trí năng sinh mệnh cấp Thiên Đạo, nếu cung cấp đủ năng lượng, các nàng có thể sáng tạo ra một vũ trụ.”

“....”

Mộc Phàm không biết nói gì, lợi hại như vậy sao?

“Các ngươi cảm giác như thế nào?” Hắn mở miệng hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Linh bay tới, nhẹ nhàng ôm lấy Mộc Phàm, một cổ năng lượng cường đại dũng mãnh tiến vào trong thân thể hắn, tiếp theo có một luồng số liệu tách ra, hóa thành một vòng sáng bọc lấy cổ tay Mộc Phàm.

“Chủ nhân, cảm ơn ngươi giúp ta trở thành Thiên Đạo toàn năng, đây là vòng số liệu của ta, chỉ cần chủ nhân cần, có thể triệu hoán ta bất kỳ lúc nào, ta sẽ xuất hiện bên cạnh chủ nhân trong nháy mắt.”

Tiểu Linh nói rồi hôn hắn một cái, vòng số liệu dần dần biến mất.

“Chủ nhân...” Tiểu Ngải cũng tiến lại, nhẹ nhàng tách ra một vòng

số liệu bao bọc cổ tay Mộc Phàm, hợp thành một thể với vòng của Tiểu Linh.

Vòng tay này xem như là một loại năng lực của hai nàng, có thể triệu hoán bất kỳ lúc nào, hai nàng sẽ xuất hiện bên cạnh Mộc Phàm ngay tức khắc.

“Chủ nhân, nếu ngài cần chúng ta hầu hạ, có thể kêu bất cứ lúc nào nha.”

Tiểu Linh nói nhỏ một câu bên tai Mộc Phàm, tinh nghịch chớp chớp mắt.

Bộ dạng nghịch ngợm đáng yêu làm Mộc Phàm không biết nên nói gì, trong lòng thầm mắng, hệ thống quỷ quái hố ta quá thảm, đời này không có phúc hưởng thụ rồi.

Trừ khi lôi hệ thống ra, cất vào một cái lồng giam, nếu không thì đừng bao giờ nghĩ tới chuyện vui vẻ cùng mỹ nữ.

“Tới nào, để ta xem thực lực thật sự của các ngươi cường đại tới mức nào?”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, nghiêm túc nói.

“Chủ nhân, ngươi cẩn thận nha!”

“Chủ nhân, chúng ta bắt đầu tấn công.”

Tiểu Linh và Tiểu Ngải nghiêm túc, một trái một phải vây quanh Mộc Phàm.

Oanh!

Hơi thở cả ba bùng nổ, va chạm lẫn nhau, dĩ nhiên lại có thể khiến Mộc Phàm cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt.

Vù!

Đột nhiên, Tiểu Linh và Tiểu Ngải đồng thời biến mất.

Hai mắt Mộc Phàm chỉ nhìn thấy hai tia sáng.

Bang bang!

Mộc Phàm nhanh chóng tung ra hai quyền ngăn chặn công kích của Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải, hai nàng bị bức xuất hiện.

“Các ngươi dùng toàn lực đi.” Mộc Phàm hét to một tiếng, vung tay lên, ánh sáng đầy trời hội tụ thành một bàn tay to chộp tới.

Tiểu Linh và Tiểu Ngải liếc nhau, gật đầu, thân thể hai nàng bộc phát ánh sáng mãnh liệt.

Ầm!

Bàn tay to tán loạn, hai luồng sáng xông thẳng tới Mộc Phàm, mỗi nàng đánh một quyền vào ngực Mộc Phàm.

Sắc mặt hắn thay đổi, chỉ cảm thấy đau đớn, thân thể thừa nhận một lực lượng khủng bố, cả người bay ngược ra xa.

Đông!

Một tinh cầu hoang vu bị thân thể Mộc Phàm nện xuyên qua, sau đó nổ thành bụi vũ trụ.

Trên mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc, tán thưởng: “Không tệ, rất cường đại.”

“Chủ nhân, ngươi không sao chứ”

Tiểu Linh và Tiểu Ngải khẩn trương bay tới đỡ Mộc Phàm, vẻ mặt tự trách.

“Không có việc gì, đừng lo lắng, các ngươi không tổn thương được ta, chỉ là bị đau thôi.” Mộc Phàm xoa xoa ngực, thật sự đau nha.

Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải tự trách bản thân, đánh chủ nhân đau đớn, trong lòng tràn ngập hối hận, không nên dùng nhiều sức như vậy.

“Được rồi, đừng tự trách mình, chỉ là đau chút thôi, không có gì.”

Mộc Phàm nhìn vẻ mặt tự trách của hai nàng, không nhịn được mà

bật cười, nhéo nhéo má, cảm giác rất mềm mại.

“Cảm giác thật kỳ quái, hiện tại các người ở dạng năng lượng hay là máu thịt?” Hắn có chút tò mò nhìn hai nàng.

Tiểu Ngải cười nói: “Chủ nhân, đây là hình thái hoàn mỹ nhất, nếu chủ nhân không thích, chúng ta biến trở lại là được.”

Hô!

Nói xong, hai người thật sự biến trở về bộ dáng cũ, nhưng vẫn hoàn mỹ hơn trước đó, cái loại mà làm người ta nhìn một lần đã không thể tự kiềm chế bản thân.

Nếu nam nhân thông thường thấy các nàng sẽ bị hớp hồn, trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo có thể điên đảo chúng sinh.

Mạnh như Mộc Phàm cũng cảm thấy choáng ngợp, tim đập nhanh.

“Ký chủ, đừng ngại, một với hai làm tới thôi.”

Trong đầu bỗng vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm giật mình tỉnh táo lại, mặt tái đi.

“Lăn!”

Mộc Phàm đen mặt, tâm tình tốt đẹp hoàn toàn tan biến, hắn hoài nghi hệ thống cố ý phá hỏng tâm tình của mình.

“Chủ nhân, chúng ta đã có thân thể, kế tiếp chính là sáng tạo những chiến sĩ cường đại, hoàn mỹ, vì chủ nhân chinh chiến khắp vũ trụ.”

Tiểu Linh, Tiểu Ngải nghiêm túc nói.

Hai nàng quyết định sáng tạo chiến sĩ hoàn mỹ, sáng tạo một văn minh cường đại chinh chiến cho Mộc Phàm, đây mới là tín niệm của các nàng.

Chủ nhân mới là duy nhất.

“Đi thôi, nơi này có mấy viên Thiên sứ chi tâm, các ngươi nghiên

cứu đi.”

Mộc Phàm gật đầu, ném một ít Thiên sứ chi tâm cho các nàng nghiên cứu, sau đó dựa vào kinh nghiệm, kỹ thuật để sáng tạo ra chiến sĩ cường đại hơn.

Các nàng bận rộn, chuẩn bị thăng cấp những chiến sĩ, quân đoàn máy móc khổng lồ kia.

Mộc Phàm ăn không ngồi rồi nhìn về phía trung tâm hệ Ngân hà.

“Biến thiên hơn chục tỷ năm, không biết Dao Trì cùng Thiên Đình của ta còn ở đó không?”

Mộc Phàm lẩm bẩm, không cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Đình, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi.

Vù!

Bóng dáng hắn chợt lóe, quyết định đi tới trung tâm hệ Ngân hà xem một chút.

Chương 525: Ngân hà Thần quốc

-

Ngân hà Thần quốc có dạng như quả cầu dẹp, đường kính hai vạn năm ánh sáng, độ dày một vạn năm ánh sáng.

Nhìn kỹ thì khu vực này giống một mảnh đại lục kéo dài hai vạn năm ánh sáng, khổng lồ đến mức khó tin, chung quanh có từng hành tinh cổ xưa.

Nơi này là trung tâm hệ Ngân hà, cũng là Thần quốc trung tâm.

Tập trung vô số thần linh, địa vực khổng lồ thuộc sự quản lý của Thần quốc.

Có thể thấy được mỗi một tinh cầu ở nơi đây đều bị cải tạo thành các Thần quốc nhỏ, bề mặt có thể để cho bất luận kỳ chủng tộc nào sinh tồn.

Mỗi một Thần quốc nhỏ đều có một thần linh trú, sinh linh, văn minh trên tinh cầu chính là tín đồ của Thần quốc.

Mộc Phàm thấy được một rất nhiều Thần quốc nhỏ và tinh cầu bị cải tạo thành Thần tinh.

Chúng nó tụ tập ở khu vực trung ương hệ Ngân hà tạo thành một hệ thống Thần quốc khổng lồ, có Thần quốc chiếm cứ chiếm nhiều tinh cầu.

Có Thần quốc loại nhỏ chỉ có một, hai hay mười mấy tinh cầu, một ít Thần tộc khổng lồ chiếm lấy nhiều tinh hệ, năng lượng,... trong hệ Ngân hà.

Trách không được bên ngoài gọi là khu vực hoang dã, khu bảo hộ văn minh, thì ra các văn minh chủng tộc ở Thần quốc đều cường đại như thế.

Có tinh cầu có một lượng lớn Bán thần, thần linh cư trú, đang nâng cao Thần toạ hấp thu tín ngưỡng cùng tài nguyên từ văn

minh chủng tộc bên dưới.

“Nơi này chính là Ngân hà Thần quốc sao?”

Mộc Phàm đứng trong tinh không, nhìn vô số tinh cầu sán lạn.

Đây là Thần quốc, đại lục ngày xưa đã không còn, Hỗn độn đại lục vỡ nát, chỉ còn lại vô số hành tinh cổ xưa.

Ở trung tâm còn sót lại một ít mảnh đại lục, bên trên có Thần tộc cường đại sinh tồn, chiếm đóng.

Càng tới gần trung tâm Ngân hà càng dễ dàng thu hoạch ám năng lượng, ám vật chất để tăng cấp văn minh, tu luyện đột phá cấp bậc.

“Sao ta cảm giác chúng sinh trong vũ trụ đều đang đoạt lấy vật chất và năng lượng của vũ trụ để phát triển, nhìn có vẻ phồn hoa nhưng thật ra là đang tiêu hao năng lượng vũ trụ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Chỉ nghe trong đầu vang tiếng hệ thống: “Ký chủ nói không sai, vũ trụ dựng dục chúng sinh, nhưng chúng sinh đều đang hấp thu năng lượng cùng vật chất của vũ trụ, tiêu hao tuổi thọ của vũ trụ.”

“Nói trắng ra là chúng sinh đang cướp đoạt tạo hoá của vũ trụ, vụ trụ có vẻ vô cùng vô tận nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày bị chúng sinh cướp đoạt sạch sẽ, cuối cùng khô kiệt, hủy diệt, một lần nữa diễn hóa kỷ nguyên vũ trụ tiếp theo.”

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm đã hiểu được chút gì đó.

Vũ trụ cuồn cuộn vô ngần không sai, nhưng nó vẫn có một điểm cực hạn, dù vật chất hay năng lượng đều có một hạn mức, một khi tiêu hao hết thì vũ trụ không cách nào tiếp tục mở rộng, sẽ nhanh chóng khô cạn.

Tựa như nhân loại tiêu hao tài nguyên của địa cầu, địa cầu đang chậm rãi khô cạn.

Có một ngày địa cầu sẽ bị hủy diệt, vũ trụ cũng tương tự, bị vạn

tộc chúng sinh cướp đoạt vật chất, năng lượng, đang không ngừng tiêu hao.

Có thể nói chúng sinh đều là sâu mọt vũ trụ, không có bất kỳ cống hiến gì cho vũ trụ, chỉ có vĩnh viễn phá hoại, tiêu hao.

“Chúng sinh không ngừng cướp đoạt làm vũ trụ nhanh chóng đi tới bờ vực hủy diệt hơn.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, mình và tất cả sinh linh đều đang hấp thu vật chất cùng năng lượng vũ trụ để trưởng thành.

Cảm giác giống như mình là ký sinh trùng, trong lúc nhất thời có chút cảm xúc khác lạ, lĩnh ngộ được ý nghĩa thâm sâu của vũ trụ.

Hình như Mộc Phàm chạm đến được huyền bí chung cực của vũ trụ, nhìn thấy hàng rào cấp Vũ trụ.

Một khi đột phá sẽ trở thành đại lão cấp Vũ trụ thật sự.

“Thì ra đây là cấp Vũ trụ.” Toàn thân Mộc Phàm bừng sáng, hắn ngộ ra: “Chỉ biết nhận từ vũ trụ thì không thể trở thành cường giả cấp Vũ trụ, bởi vì cắn nuốt hết một cái vũ trụ cũng không nhất định có thể trở thành cường giả cấp Vũ trụ.”

Một khi vũ trụ bị hủy diệt, không ai không trốn thoát, trừ khi ngươi trở thành cường giả cấp Vũ trụ, sau khi vũ trụ phá diệt vẫn có thể tồn tại, tiếp tục chờ kỷ nguyên vũ trụ tiếp theo.

Thẳng đến một ngày ngươi có thể đánh vỡ sự trói buộc của vũ trụ, siêu thoát vũ trụ, trở thành cường giả siêu thoát cấp Vũ trụ.

Lúc này mới có thể áp đảo cả vũ trụ, tìm tới vô số vũ trụ khác.

“Hệ thống, làm thế nào để thành tựu cấp Vũ trụ?”

Mộc Phàm nhíu mày, tuy rằng chạm đến ngưỡng cửa nhưng lại không có đầu mối vượt qua.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, muốn đột phá cấp Vũ trụ rất đơn giản, chỉ cần sáng lập một vũ trụ là có thể trở thành cường giả cấp Vũ trụ.”

“Đoạt lấy vũ trụ bên ngoài chính là đường chết, chỉ có sáng lập nội vũ trụ thì ngươi mới có thể trở thành cường giả cấp Vũ trụ thật sự.”

“Đương nhiên, biện pháp trực tiếp nhất chính là ký chủ nạp hết một vũ trụ khác, sau đó dẫm lên tàn dư của vũ trụ thì chính là cấp Vũ trụ.”

“Hoặc có thể huỷ diệt toàn bộ vũ trụ, đoạt lấy năng lượng của vũ trụ và vạn vật trong vũ trụ để thành tựu cấp Vũ trụ.”

Hai biện pháp hệ thống đưa ra làm Mộc Phàm yên lặng.

Trách không được không gặp mấy tồn tại có thể bước vào cấp Vũ trụ, hơn trăm triệu năm mà Thượng đế vẫn chỉ ở cấp Thiên Chủ đỉnh cao.

Phải dừng ở cấp độ này, không cách nào tiến thêm, không thể bước vào hàng ngũ cấp Vũ trụ.

Diệt thế hoặc sáng thế, hai con đường đều có thể đột phá cấp Vũ trụ.

“Sáng thế sao?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhìn thiên địa trong cơ thể, đã dần dần có chút dáng vẻ của một vũ trụ.

Có lẽ trong tương lai, thế giới của hắn có thể trở thành một vũ trụ thật sự, chỉ là vấn đề thời gian.

“Ta có chút hối hận khi trở về sớm, hẳn là nên chờ hai mươi tỷ năm, chắc chắn khi đó thế giới của ta đã phát triển thành một vũ trụ hoàn toàn mới.”

Mộc Phàm có chút cảm khái, mình bỏ lỡ một cơ hội rồi.

“Ký chủ đừng nghĩ nhiều, ngươi nạp toàn bộ vũ trụ là được, tâm động không bằng hành động, nạp toàn bộ bộ hệ Ngân hà đi.”

“Sau đó nạp hết các tinh hệ trong vũ trụ, ký chủ mau mau hành động, nạp tiền có thể giúp ngươi càng thêm vui sướng.”

Nghe trong đầu vang tiếng dụ dỗ ma quỷ của hệ thống, Mộc Phàm

trợn trắng mắt.

Hắn khinh thường nói: “Ngươi thôi đi, lừa ta phá hư vũ trụ sao, hiện tại ta cũng không vội, có thực lực tung hoành vũ trụ còn sợ cái gì, vui chơi một khoảng thời gian rồi tính tiếp, ngươi nên ngủ say đi.”

“Ta không gọi, tốt nhất đừng tỉnh lại.”

Mộc Phàm nói xong bước ra một bước, đi vào trung tâm Ngân hà, là một mảnh đại lúc cổ xưa.

Nơi này là một phần của Hỗn độn đại lục hay còn gọi là Bàn Cổ đại lục.

Trải qua năm tháng dài đằng đẳng, Hỗn độn đại lục tan vỡ, hóa thành hệ Ngân hà hiện tại.

Trụ trời, Thiên giới đều biến mất.

Thậm chí Hỗn độn thiên hải khi đó cũng đã biến mất, không nhìn thấy vật chất hỗn độn cùng căn nguyên cuồn cuộn.

“Ai, cảnh còn người mất.”

Mộc Phàm nhìn vô số Thần điện, Thần đảo lơ lửng trong không trung, phía dưới là từng tòa thần thành khổng lồ, ánh sáng bao phủ, thần uy mênh mông.

Ở chỗ này có rất nhiều thần linh tụ tập, hắn chỉ cảm ứng chút một liền cảm nhận được hơn trăm vạn thần linh.

“Không cảm ứng được hơi thở của Thượng đế.”

Mộc Phàm nhíu mày, không tìm được Thiên giới ngày xưa thì thôi, vậy mà cũng không cảm ứng được hơi thở của Thượng đế.

Nói cách khác, Thượng đế không ở hệ Ngân hà.

Có lẽ đã từng phát sinh chuyện gì đó làm Thiên giới biến mất, hoặc là ẩn giấu rồi.

Chẳng lẽ Thiên giới ở bên ngoài vũ trụ sao?

“Hay là ở tinh hệ cao cấp hơn hoặc siêu tinh hệ.”

Ánh mắt Mộc Phàm loé sáng nhìn về vũ trụ mênh mông, thấy cách hệ Ngân hà không xa là tinh hệ Tiên Nữ, bao gồm mấy ngàn tinh hệ như hệ Ngân hà.

Xét theo chỉnh thể thì tinh hệ Tiên Nữ này rất khổng lồ, hội tụ mấy ngàn Thần quốc siêu cấp như Ngân hà Thần quốc.

Ngân hà Thần quốc chỉ có thể xem như thành viên bên ngoài, còn tầng thứ cao hơn do văn minh cùng chủng tộc cao cấp hơn khống chế.

“Thượng đế, thì ra ngươi ở nơi đó.”

Mộc Phàm đã tìm được tung tích Thượng đế, dời ánh mắt phóng về một siêu tinh hệ khổng lồ bên ngoài hệ Ngân hà.

Nới đó có Thiên đường nằm ở trung tâm siêu tinh hệ, chung quanh có ngàn tinh hệ nhỏ tạo thành một Thiên quốc khổng lồ.

Đây là Thiên đường, là nơi Thượng đế ở.

Hắn đã bắt giữ được hơi thở của Thượng đế, tìm được vị trí của đối phương, nhưng không vội vã đi tìm hắn mà là tìm kiếm Thiên Đình.

Tìm tòi một lúc, hắn phát hiện Thiên Đình nằm trong chỗ hạch tâm của một siêu tinh hệ khác.

“Không sai, là Thiên Đình.”

Mộc Phàm lộ vẻ vui mừng, thì ra là ẩn giấu sâu trong vũ trụ, hạch tâm của một siêu tinh hệ.

“Không đúng.” Mộc Phàm nhanh chóng nhận ra điểm không hợp lý, hắn không có cảm ứng được bất kỳ hơi thở quen thuộc nào trong Thiên Đình.

Thậm chí không cảm ứng được Phi tiên trì, không có hơi thở của

Dao Trì, Huyền Nữ, phân thân Ma đế hay Tố Nữ...

“Kỳ quái, chẳng lẽ Dao Trì và Thiên Đình của ta bị tiêu diệt rồi?”

Ánh mắt Mộc Phàm lạnh lùng, lóe sát ý.

Tuy rằng mình để lại một cục diện rối rắm nhưng đã chuẩn bị không ít, không có khả năng đám người Dao Trì bị diệt sạch.

“Ta muốn nhìn xem là ai chiếm lấy Thiên Đình mà ta sáng lập?”

Mộc Phàm hừ lạnh, vừa định bước ra một bước rời khỏi hệ Ngân hà đi tới trung tâm siêu tinh hệ kia để xem xem Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đột nhiên cảm ứng được một hơi thở quen thuộc nên ngừng lại.

“Hơi thở này....” Mộc Phàm sửng sốt, xoay người nhìn về phía trung tâm hệ Ngân hà, phía những Thần quốc kia.

Nơi đó có một hơi thở rất quen thuộc.

“Là hơi thở của ai?”

Mộc Phàm không nhớ ra được, tạm thời chưa đi Thiên Đình, phải đi xem rốt cuộc hơi thở của ai mà làm hắn cảm thấy quen thuộc như thế này.

Vù!

Hắn xoay người chợt lóe, tiến vào trung tâm Thần quốc.

Chương 526: Lâm Cảnh Phong, tỷ tỷ?

Trung tâm Thần quốc có một Thần đàn thật lớn, một đám thần linh đang tụ tập ở đó.

Ở trên Thần đàn dựng hai cây cột kim loại đang buộc chặt một nam một nữ.

“Cảnh Phong, ngươi hối hận sao?”

Nữ tử trên cây cột nhìn nam tử bị trói trên cây cột bên cạnh hỏi.

Hắn đúng là Lâm Cảnh Phong, cả người đầy vết thương, hơi thở hỗn loạn, sắc mặt trắng bệch nhưng lại không có vẻ sợ hãi.

“Không sợ.” Lâm Cảnh Phong cười, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy dịu dàng

Khuôn mặt đẹp trai không biên giới của Lâm Cảnh Phong phối hợp với ánh mắt dịu dàng này, nữ nhân nào có thể ngăn cản?

“Ta hại ngươi.” Nữ tử cảm thấy có chút mất mát, hối hận.

Không nên mang theo Lâm Cảnh Phong tới.

Lâm Cảnh Phong lại cười nói: “Cái gì mà làm hại, ta nguyện chết chung với ngươi, không có ngươi, vũ trụ trong mắt ta không có chút màu sắc nào.”

“Chậc chậc, chết đến nơi rồi mà các ngươi còn tâm tình nói chuyện yêu đương sao?”

Lúc này, trước Thần đàn có một nam tử trẻ tuổi cười lạnh, dùng ánh mắt trào phúng nhìn hai người bị trói trên cột.

“Muốn giết thì cứ giết, nói nhiều làm người ta chán ghét.”

Nữ tử lạnh lùng nhìn hắn, không có một chút sợ hãi.

Tên nam tử này hừ lạnh nói: “Dư nghiệt Cựu thần, cuối cùng cũng bắt được ngươi, nghe nói ngươi còn có một đệ đệ, ở trong một khu

bảo hộ văn minh Thái dương gì đó có phải hay không?”

Vừa nghe lời này, sắc mặt Lâm Cảnh Phong thay đổi, lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Sao gia hỏa này biết được?

“Bất ngờ sao?” Tên nam tử kia cười hắc hắc, cả người tản ra một cổ hơi thở cường đại, dĩ nhiên là một tên Thần vương trẻ tuổi.

Hắn kiêu ngạo nói: “Thấy được chứ, bổn vương đã thành tựu Thần vương, còn phải cảm tạ ngươi mới đúng, ta tìm được dư nghiệt Cựu thần nên Thần chủ bệ hạ ban thưởng ta bước vào cấp Thần vương.”

“Tộc đàn của ta đã trở thành một thành viên Thần tộc Thần quốc, còn dư nghiệt Cựu thần các ngươi dư sẽ bị giết chết trên Thần trụ.”

Thần vương trẻ tuổi nói rồi điên cuồng cười to, ánh mắt kiêu ngạo, cuồng vọng.

“Thần vương mà thôi, nếu không phải bị các ngươi tính kế, ta có thể dùng một tay bóp chết ngươi.”

Nữ tử khinh thường nhìn thêm, cảm thấy rất mất mặt.

Nàng căn bản không để tên Thần vương này vào trong mắt, trước khi bị bắt, Thần vương đứng trước mặt nàng như một con kiến, có thể tiện tay bóp chết.

“Hắc hắc, ta biết ngươi cường đại, huyết mạch của Cựu thần chi chủ có được thần lực cường đại, đáng tiếc ngươi đã được định sẵn là sẽ diệt vong.”

Nói đến đây, tên Thần vương này dừng một chút mới tiếp tục nói: “Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, Thần quốc đã phái một đội quân thần linh do một vị Cổ thần suất lĩnh, đi khu bảo hộ Thái dương bắt đệ đệ ngươi về.”

“Hắn là bây giờ đã đến hệ Thái dương.”

Tên Thần vương này không nhịn, hưng phấn cười to.

Hắn nhìn nữ tử trước mắt, cười lạnh nói: “Yên tâm, chờ thẩm phán đoàn tới bóc thần hồn của ngươi ra, thân thể của ngươi sẽ trở thành tiêu bản của ta, bổn vương nhất định sẽ che chở thân thể của ngươi.”

“Khốn nạn, có bản lĩnh thì đối phó với ta.” Lâm Cảnh Phong tức giận rống to.

Hắn trợn mắt, giãy giụa, đáng tiếc đã bị trói chặt, toàn thân đầy vết thương, căn bản không có bao nhiêu sức phản kháng.

Nữ tử trước sau vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, thờ ơ, thậm chí mang theo chút khinh bỉ khi nhìn tên Thần vương này.

Nàng đột nhiên cười: “Ta nói, ngươi sẽ chết rất thảm, ngươi có tin hay không?”

“Chuyện cười, bổn vương chính là thiên tài vạn năm khó gặp của Thần quốc, có hy vọng thành tựu Thần chủ, dư nghiệt Cựu thần các ngươi có thể sánh được sao?”

Thần vương khinh thường, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

Nhưng nữ tử nhìn thấu điều gì đó, cười lạnh nói: “Ta thấy được hơi thở tử vong nồng đậm trên cơ thể ngươi, vận mệnh của ngươi đã chấm dứt.”

“Tìm chết, bổn vương giáo huấn ngươi trước.”

Thần vương giận tím mặt, rút ra một cái roi, chuẩn bị vung về phía nữ tử.

Phốc!

Không đợi hắn vung roi, thân thể liền run lên, lồng ngực và đầu đột nhiên bị xuyên thủng, thần huyết phun trào, vương vãi trên Thần đàn.

“Sao có thể...” Hai mắt hắn trừng to, chậm rãi ngã xuống.

Đến chết hắn vẫn không nghĩ ra mình bị giết thế nào, là ai giết mình, trái tim cùng linh hồn đều bị xuyên thủng một cách bất ngờ.

Một kích hạ gục trong nháy mắt, hoàn toàn không chút dấu hiệu.

Thần vương trẻ tuổi cứ ngã xuống Thần đàn như vậy, thần huyết chảy ra bị Thần đàn hấp thu hết.

Thi thể hắn nhanh chóng khô quắt, cuối cùng hóa thành tro tàn phiêu tán.

Biến cố bất ngờ làm đám thần linh trấn thủ bốn phía Thần đàn biến sắc.

“Ai?”

Có thần linh bạo nộ, bộc phát thần lực.

Hơn mười tên thần linh cùng ba tên Thần vương ẩn giấu đồng thời hiện thân, đều tản ra ánh sáng mãnh liệt bao phủ nơi này.

Phanh phanh phanh...

Chỉ thấy thân thể hơn mười tên thần linh cùng ba tên Thần vương đều vỡ nát, hóa thành bột phấn.

Cứ như vậy mà biến mất, không sót lại chút nào.

Một màn này làm Lâm Cảnh Phong ngây ngốc.

Nữ tử cũng sửng sốt, tuy rằng nàng nhìn ra đám Thần vương sẽ gặp tai kiếp nhưng lại không nghĩ tới bọn chúng sẽ chết ngay trước mắt mình.

“A, ai giết đây?”

Lâm Cảnh Phong hít hà một hơi, kinh ngạc nhìn nữ tử.

Nữ tử kia tỉnh táo lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn quét bốn phía.

“Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, xin hiện thân gặp mặt.”

Nàng nhanh chóng mở miệng, có cảm giác kỳ dị, huyết mạch trong

cơ thể xuất hiện sự rung động.

Răng rắc!

Ngay sau đó, xiềng xích trói buộc cả hai đứt đoạn, hai người từ không trung hạ xuống.

Lâm Cảnh Phong cùng nàng ngạc nhiên nhìn về phía trước, không rõ là ai đã cứu mình, nhưng chắc chắn là muốn cứu bọn họ.

“Còn xin tiền bối hiện thân.”

Lâm Cảnh Phong cúi người hành lễ, chân thành bái tạ.

Ong!

Vừa dứt lời, liền thấy không gian trước mặt hai người vỡ ra, có một bóng người trẻ tuổi từ bên trong chậm rãi đi tới gần hai người.

Khi thấy rõ gương mặt người tới, Lâm Cảnh Phong cùng nữ tử tức khắc ngây dại.

“Ngươi ngươi ngươi...” Lâm Cảnh Phong chỉ vào người tới, vẻ mặt như gặp quỷ.

Nữ tử cũng ngây ngốc, nhìn thanh niên trẻ tuổi trước mắt mà cảm thấy vui mừng, khó tin.

“Lâm lão sư, đã lâu không gặp nha.”

Người tới đúng là Mộc Phàm.

Hắn cũng bất ngờ, khiếp sợ vì gặp Lâm Cảnh Phong ở nơi này, quả thực khó mà tin được.

Lâm Cảnh Phong kích động tới gần, quan sát Mộc Phàm từ trên xuống dưới.

“Ngươi, sao ngươi...” Hắn nói năng lộn xộn.

Mộc Phàm cười cười nói: “Đi ngang qua nơi này, vốn muốn rời đi nhưng đột nhiên cảm ứng được một hơi thở quen thuộc liền tới

nhìn xem.”

“Không nghĩ tới gặp được Lâm lão, thật sự làm người ta bất ngờ nha, sao lão sư không ở địa cầu mà lại chạy đến trung tâm hệ Ngân hà?”

Hắn tò mò nhìn Lâm Cảnh Phong.

“....”

Lúc này, Lâm Cảnh Phong cùng nữ tử trẻ tuổi bên cạnh nhìn nhau không nói gì, Mộc Phàm cảm giác có gì đó không thích hợp.

“Vị này chính là...” Mộc Phàm đã sớm chú ý tới nữ tử, lúc này mới mở miệng dò hỏi.

Lâm Cảnh Phong tỉnh táo lại, lập tức kéo tay nàng, kích động nói: “Đã quên giới thiệu cho ngươi, đây là... A...”

Hắn vừa muốn nói gì đó thì nữ tử đột nhiên nhéo tay hắn, hắn lập tức dừng lại, sửng sốt chút, sau đó phản ứng kịp.

“Nàng là thê tử của ta, tên Thần Tịch.”

Lâm Cảnh Phong mở miệng giới thiệu một câu.

“Ngươi tốt.” Mộc Phàm gật đầu lễ phép chào hỏi.

Thần Tịch đúng là nữ tử trước mắt, là thê tử của Lâm Cảnh Phong.

Nàng nhìn Mộc Phàm với ánh mắt phức tạp, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Thanh niên anh tuấn này đúng là đệ đệ của nàng, thân nhân duy nhất, đứng trước mắt nhưng lại không dám nhận nhau.

Vì như thế nên vừa rồi nàng mới nhéo Lâm Cảnh Phong khi muốn nói ra thân phận thật của nàng.

Nàng có chút sợ hãi, đột nhiên không dám nhận thân với Mộc Phàm.

“Hệ thống, sao ta cảm giác nàng rất quen thuộc nha, hình như...”

Lúc này, Mộc Phàm âm thầm dò hỏi hệ thống, cảm giác Thần Tịch này rất kỳ quái.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, nàng chính là tỷ tỷ của ngươi, nữ tử thần bí mang ngươi vào địa cầu chính là nàng.”

“Cái gì?” Mộc Phàm giật mình, kinh ngạc nhìn Thần Tịch.

Nàng chính là tỷ tỷ của mình sao?

Xem kỹ thì nàng có thực lực cấp Cổ thần, trong cơ thể chảy xuôi một loại huyết mạch đặc biệt, là huyết mạch Cựu thần.

Nàng chính là vị nữ tử thần bí chưa từng xuất hiện.

“Không sai, nàng với ngươi là tỷ đệ, đều là hậu duệ của Cựu thần chi chủ trong vũ trụ này, nhưng thần huyết của ngươi đã bị Thiên Đế huyết thay thế, không còn nữa.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm đã hiểu.

Hắn nhìn Thần Tịch mà tâm tình trở nên phức tạp, tỷ tỷ ở ngay trước mắt, có nên nhận nhau hay không?

Vì sao đối phương không nói ra thân phận, chẳng lẽ sợ chuyện gì đó?

“Thì ra ngươi chính là vị tỷ tỷ mà ta chưa từng gặp mặt.”

Cuối cùng, Mộc Phàm vẫn quyết định nhận tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ của thân thể này cũng là tỷ tỷ của hắn, không thể không nhận.

Đây là thân nhân duy nhất trên huyết mạch, tuy rằng huyết mạch Cựu thần của mình đã sớm bị luyện hóa.

Oanh!

Vừa nghe lời này, sắc mặt Thần Tịch và Lâm Cảnh Phong tức khắc thay đổi.

Hai người kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, làm sao hắn biết được?

“Ngươi...” Lâm Cảnh Phong há miệng thở dốc, cuối cùng đứng

sang một bên.

Hiện tại nên để Thần Tịch tự giải thích, dù sao nàng mới là của tỷ tỷ Mộc Phàm.

“Ngươi đã biết rồi sao?” Thần tịch nhìn Mộc Phàm hỏi.

Chỉ thấy Mộc Phàm gật đầu, cười nói: “Không sai, ta đoán được, ta sớm nên nghĩ ra nguyên nhân vì sao Lâm lão sư luôn chiếu cố ta, thì ra là tán tỉnh tỷ tỷ của ta, là tỷ phu nha.”

Nói đến đây, ánh mắt Mộc Phàm trở nên sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Cảnh Phong, Lâm Cảnh Phong hơi xấu hổ.

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ thần uy cường đại tràn đến làm ba người bừng tỉnh.

“Không nên ở đây lâu, ngươi đi nhanh.”

Sắc mặt Thần Tịch bỗng nhiên biến đổi, kinh hoảng hô to, muốn mang Mộc Phàm rời đi.

“Không vội, ta muốn biết là ai đang đuổi giết tỷ tỷ.”

Mộc Phàm xua xua tay ngăn cản nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía ngọn nguồn của cổ thần uy bàng bạc kia, là một tên Giới chủ cường đại.

Chương 527: Thần hà chi chủ

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, Thần đàn chấn động.

Chỉ thấy một cổ uy áp bàng bạc quét đến, hơi thở cường đại chèn ép khiến Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong thở không nổi, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Nếu không có Mộc Phàm tiến lên một bước ngăn chặn hơi thở này, có khả năng hai người đã quỳ.

“Thần chủ của Ngân hà Thần quốc sao?”

Sắc mặt Thần Tịch biến đổi, nhìn kẻ tới, dĩ nhiên là Thần chủ Ngân hà Thần quốc.

Keng keng...

Ở phương xa có một hố đen hiện lên, từ bên trong có một chiếc Thần xa chậm rãi đi ra, có chín con thần thú lôi kéo cùng một đám Cổ thần có hơi thở cường đại đi theo.

Trên Thần xa có một tên thần linh thân cao chín trượng, cả người tản ra thần quang cường đại, đầu đội vương miện, thân khoác hoàng bào, đúng là Thần chủ của văn minh Thần hà.

Toàn bộ hệ Ngân hà do hắn thống trị, Thần quốc chi chủ.

“Dư nghiệt Cựu thần lớn mật, nhìn thấy Thần chủ còn không quỳ xuống?”

Một tên Cổ thần tức giận mắng to, âm thanh vang vọng trăm dặm, hư không đều rung chuyển.

Đáng tiếc, dù Mộc Phàm hay Thần Tịch và Lâm Cảnh Phong đều không nhúc nhích, đứng thẳng như tùng, hoàn toàn phớt lờ đối phương.

Ánh mắt cả ba chỉ tập trung vào bóng dáng ngồi trên Thần xa,

đúng là chủ nhân của văn minh Thần hà, một vị thần linh cường đại cấp Giới chủ.

“Phiền toái rồi, Thần hà chi chủ tới.” Sắc mặt Thần Tịch trở nên nghiêm trọng.

Lâm Cảnh Phong bên cạnh nắm tay nàng, an ủi: “Đừng sợ, có Tiểu Phàm, mọi chuyện đều sẽ tốt.”

“Hắn không nên tới.” Thần Tịch có chút hối hận.

Lâm Cảnh Phong lại lắc đầu, cười nói: “Ngươi đã quên, Tiểu Phàm có thể tới nơi này đại biểu cho hắn đã có đủ thực lực, đám thần linh cùng Thần vương vừa rồi chết như thế nào, ngươi nhìn ra sao?”

Thần Tịch vừa nghe liền sửng sốt, nhìn Mộc Phàm chắn trước mặt mình, giờ mới phát hiện là hắn đã ngăn chặn uy áp đến từ đám Cổ thần cùng Thần hà chi chủ.

Lúc này nàng mới tỉnh ngộ, mình căn bản liền không nhìn ra Mộc Phàm sâu cạn thế nào, trong lòng chấn động, đoán được một khả năng kinh người.

Có lẽ Mộc Phàm đã vượt qua nàng, trở thành tồn tại cấp Giới chủ như Thần hà chi chủ, nếu không thì không có khả năng nhẹ nhàng ngăn cản uy áp của đối phương như vậy.

“Tiểu Phàm, có thể đối phó sao?” Nàng kích động hỏi.

Mộc Phàm cười nói: “Giới chủ mà thôi, ta còn không có để vào mắt, dù Thượng đế Thiên đường tới đây cũng chỉ có thể quỳ xuống.”

“....”

Thần Tịch, Lâm Cảnh Phong câm nín, ngây ngốc nhìn Mộc Phàm, lời này hơi quá mức nha.

Thượng đế là chủ nhân Thiên đường, là một trong những tồn tại cao cấp nhất trong vũ trụ, nói như vậy sẽ đưa tới họa sát thân.

“Tiểu tử cuồng vọng.”

Một đám Cổ thần nghe được lời này tức điên lên.

Ngươi phớt lờ bọn ta thì cũng được, nhưng lại dám miệt thị Thần hà chi chủ, thậm chí nói Thượng đế tới đây cũng chỉ có thể quỳ xuống, thật không biết trời cao đất dày.

“Dư nghiệt Cựu thần, căn cứ theo quy định của Tân thần, dư nghiệt Cựu thần cần phải bị chém giết sạch.”

Thần hà chi chủ ngồi trên Thần xa lạnh nhạt quét mắt nhìn ba người Mộc Phàm.

Hắn lạnh lùng nhìn Mộc Phàm, hừ nói: “Dư nghiệt Cựu thần, quả thực cuồng vọng, dám miệt thị bản tôn, phải rút thần huyết, bóc thần cốt, Thần hồn để vào Thần lô thiêu đốt mười vạn năm.”

“Người đâu, bắt ba tên dư nghiệt Cựu thần trước mắt cho to.”

Thần hà chi chủ vừa ra lệnh liền thấy mười tên Cổ thần đồng thời lắc mình đi tới, vây quanh đám Mộc Phàm.

Một tên Cổ thần trong nhóm cười lạnh nói: “Thúc thủ chịu trói đi dư nghiệt thời đại Cựu thần, các ngươi hẳn là dư nghiệt mang huyết mạch Cựu thần chi chủ, bắt các ngươi là có thể mở ra Thần tàng của Cựu thần chi chủ.”

“Quá yếu, các ngươi cùng lên đi.” Mộc Phàm bình tĩnh tự tin, cũng chẳng thèm nhìn hết mười tên Cổ thần xung quanh, hoàn toàn không để vào mắt.

Thậm chí cả Thần hà chi chủ cũng không lọt nổi vào mắt hắn, nếu không phải hắn muốn biết rõ một vài chuyện thì bọn này vừa xuất hiện thì đã chết thẳng cẳng rồi.

“Làm càn!”

Bị Mộc Phàm phớt lờ, đám Cổ thần này giận tím mặt, đường đường là Cổ thần lại bị một tiểu tử khinh thường.

Oanh!

Mười tên Cổ thần đồng thời động thủ, thần lực cường đại mênh mông như biển bao phủ khiến người ta sợ hãi.

Thần Tịch kinh hãi đang chuẩn bị liều mạng thì thấy được cảnh tượng vô cùng chấn động.

“Diệt!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng giơ một ngón tay chọc tới, trong khoảnh khắc, thần quang vạn trượng cùng tất cả thần lực biến mất, một quầng sáng đảo qua bốn phía.

Phốc phốc phốc!

Mười tên Cổ thần không kịp phản ứng, thậm chí trên mặt vẫn còn vẻ dữ tợn.

Trong khoảnh khắc, mười tên Cổ thần đồng thời hóa thành tro tàn, tan thành mây khói.

Thần Tịch, Lâm Cảnh Phong ngây người, khó mà tin nổi cảnh tượng mình vừa nhìn thấy.

Mộc Phàm dùng một ngón tay diệt sát mười tên Cổ thần, quả thực không thể tưởng tượng được.

“Ngươi...” Thần hà chi chủ kinh hoảng, rốt cuộc ý thức được tiểu tử mình không nhìn thấu trước mắt lại ẩn giấu thực lực khủng bố như thế.

Chẳng lẽ cùng cấp bậc với hắn, nhưng dù hắn là Giới chủ cũng không thể dùng một ngón tay nhẹ nhàng diệt sát mười tên Cổ thần.

Hắn có chút luống cuống nhưng vẫn cố trấn định, là Thần hà chi chủ, tâm lý rất tốt, vẻ mặt vẫn không chút cảm xúc.

“Thần hà chi chủ đúng không?”

Mộc Phàm giương mắt nhìn về Thần hà chi chủ, ánh mắt làm đối phương sợ hãi.

Thần hà chi chủ hoảng hốt, âm thầm hối hận vì đã nghênh ngang

đi tới nơi này, hẳn là nên chuẩn bị tuyệt chiêu mới đúng.

Hiện tại tốt rồi, tiểu tử trước mắt rất cổ quái, rất nguy hiểm.

"Trước khi ngươi chết, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi."

Mộc Phàm vừa nói một vừa đạp không đi tới gần Thần hà chi chủ.

"Hừ!"

Thần hà chi chủ hừ lạnh, giơ tay tích tụ một cổ thần lực oanh tới, dứt khoát lưu loát.

"Tiểu Phàm, mau tránh ra."

Thần Tịch vừa thấy hoảng sợ la lên.

Nhưng lại xuất hiện một cảnh tượng làm nàng ngạc nhiên, thần quang vừa tới trước mặt Mộc Phàm bỗng tiêu tán.

Không biết khi nào mà Mộc Phàm đã nắm cổ Thần hà chi chủ, trực tiếp nâng lên.

"Nếu ngươi không muốn trả lời, vậy không cần trả lời, lên đường đi."

Mộc Phàm nói xong, dưới ánh mắt hoảng sợ của Thần hà chi chủ, hắn nhẹ nhàng co ngón tay lại, Thần hà chi chủ bị chấn thành bột phấn.

Chỉ còn lại một thần hồn bị hắn nhốt trong lòng bàn tay, đang giãy giụa, rít gào nhưng không thể thoát khỏi.

"Ngươi, ngươi là Thiên chủ?" Thần hà chi chủ hoảng sợ kêu to, rốt cuộc hiểu ra.

Tiểu tử này chính là cường giả đáng sợ cấp Thiên chủ, là một trong những tồn tại hàng đầu vũ trụ, Thượng đế cùng chúa tể các siêu tinh hệ cũng ở cấp bậc này.

Hắn không nghĩ tới mình đá phải ván sắt, trong lúc nhất thời cảm thấy tuyệt vọng.

“Tha mạng, tha ta....” Thần hồn của Thần hà chi chủ giãy giụa xin tha.

Đáng tiếc Mộc Phàm không dao động, một ngọn lửa bừng lên thiêu đốt, luyện hóa thần hồn, tinh luyện ký ức của đối phương.

Hắn muốn biết mọi chuyện, từ đầu đến cuối, vốn dĩ muốn hỏi Thần hà chi chủ nhưng đối phương không phối hợp, chỉ có thể tự mình động thủ tinh luyện ký ức.

Giờ phút này, Thần Tịch và Lâm Cảnh Phong đứng ngây ngốc trên Thần đàn, trợn mắt há hốc mồm.

Thần hà chi chủ bị Mộc Phàm hạ gục trong nháy mắt, hơn nữa còn bị tinh luyện ký ức, sao cứ cảm giác không chân thực lắm?

“Cảnh Phong, có phải ảo giác xuất hiện trước khi chúng ta chết hay không?” Thần Tịch có chút mờ mịt hỏi một câu.

Lâm Cảnh Phong cũng không chắc chắn, chẳng lẽ thật sự là ảo giác nên mới nhìn thấy cảnh tượng khó tin như vậy?

“Hẳn là... Hình như... Là thật!” Lâm Cảnh Phong tự nhéo mình, cảm giác đau đớn kích thích thần kinh để hắn hiểu đây là sự thật.

Thần Tịch ngây ngốc hỏi: “Nhưng từ khi nào mà Tiểu Phàm trở nên cường đại như thế, Thần hà chi chủ cứ bị hắn bóp chết như vậy sao?”

“... Ta không biết, có lẽ Tiểu Phàm nhận được cơ duyên gì đó?” Lâm Cảnh Phong lắc đầu, cười khổ nhìn Thần Tịch.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, trong lòng chưa hết chấn động.

Mộc Phàm mang đến cho bọn họ chấn động quá lớn, chớp mắt đã tiêu diệt mười tên Cổ thần, bóp chết Thần hà chi chủ cao cao tại thượng.

Quả thực không thể tưởng tượng được.

Nói ra ai mà tin?

“Thời đại Cựu thần, khế ước Cựu thần, thì ra là thế.”

Sau khi đọc ký ức của Thần hà chi chủ, Mộc Phàm đã hiểu từ đầu đến cuối.

Thân thể này cùng Thần Tịch đều thuộc về thời đại Cựu thần là hậu duệ của vị Cựu thần chi chủ kia, Cựu thần đã bị lật đổ.

Cựu thần chi chủ đương nhiên bị giết rồi, hơn nữa thần hồn câu diệt, không có biện pháp sống lại.

Chỉ còn lại Thần Tịch cùng Mộc Phàm đời trước thoát được, Thần hà do Tân thần thống trị, luôn đuổi giết hậu duệ của Cựu thần chi chủ.

Tân thần cũng chính là Thần hà chi chủ hiện tại, hao tổn tâm huyết phái thần linh đuổi giết hai tỷ đệ.

Cuối cùng, Thần Tịch mang theo Mộc Phàm tuổi nhỏ trốn vào khu bảo hộ Thái dương mới tạm thời nhiều tránh thoát một kiếp, vì muốn dẫn địch nhân rời đi nên gửi đệ đệ vào Mộc gia trên địa cầu.

Cựu thần chính nhóm thần linh do Thần hà chi chủ đời trước lãnh đạo, nói trắng ra là một đám thần linh đã bị lật đổ.

Mộc Phàm có chút câm nín, thân phận của thân thể này thật đúng là không đơn giản, có huyết mạch Cựu thần hà chi chủ.

Nhưng huyết mạch Cựu thần đã sớm bị hắn luyện hóa sạch sẽ.

“Tỷ tỷ...” Mộc Phàm xoay người đi tới trước mặt Thần Tịch.

Một tiếng tỷ tỷ này làm nàng bừng tỉnh.

Nàng kích động, hưng phấn nhìn Mộc Phàm, cuối cùng là vẻ vui mừng.

“Rốt cuộc ngươi cũng trưởng thành, có năng lực báo thì cho Phụ thần.”

Chỉ thấy nàng lấy ra một cái vòng cổ, trên vòng có treo một miếng Thần văn kỳ quái, nhẹ nhàng đưa cho Mộc Phàm.

“Đây là...” Mộc Phàm khó hiểu nhìn nàng.

Thần Tịch vuốt ve Thần văn, rồi nói: “Đây là ấn ký của Phụ thần, là chìa khoá mở ra bảo tàng Thần hà, hiện tại giao cho ngươi.”

“Bảo tàng Thần hà sao?” Mộc Phàm kinh ngạc, có chút tò mò hỏi: “Bên trong có thứ gì, nếu chỉ có một ít Thần khí gì đó thì thôi.”

“Bên trong có tài phú mà Phụ thần tích góp trong trăm vạn năm thống trị, có vô số thần thạch, Thần hà chi tâm, chỉ cần khống chế nó là có thể khống chế toàn bộ hệ Ngân hà.”

Thần Tịch một năm một mười giải thích.

Mộc Phàm nghe xong, hai mắt tức khắc tỏa ánh sáng, chỉ để ý tới thần thạch, vô số thần thạch, còn Thần hà chi tâm thì hắn không để trong lòng.

“Có thần thạch, vậy còn chờ gì nữa, mau dẫn ta đi mở bảo tàng.”

Mộc Phàm hưng phấn, lập tức thúc giục Thần Tịch.

“Được, tỷ tỷ dẫn ngươi đi mở ra bảo tàng mà Phụ thần để lại cho ngươi.”

Thần Tịch dịu dàng nhìn Mộc Phàm, nàng rất yêu thương vị đệ đệ này, thật ra một nửa bảo thuộc về nàng, một nửa thuộc về Mộc Phàm.

Nhưng nàng lại nói là để lại cho Mộc Phàm, có lẽ nhìn thấy đệ đệ có thành tựu kinh người như thế, cảm giác nợ hắn.

Chương 528: Thần tàng, thật sự phát tài

Trước một vùng cấm ở trung tâm Ngân hà.

“Là nơi này sao?”

Mộc Phàm nhìn vùng cấm trước mắt, nơi đây có một đám thần linh cường đại canh gác.

Trong đó còn có mười mấy Cổ thần canh giữ, hiển nhiên là Thần hà chi chủ phái tới nơi này bảo hộ.

Thần Tịch chỉ vào phía trước vùng cấm, nói: “Đúng vậy đệ đệ, ở phía trước chính là cửa vào bảo tàng mà Phụ thần thiết lập, để lại cho ngươi.”

Lâm Cảnh Phong nhìn một đám thần linh phía trước, trong lòng rất bình tĩnh.

Bởi vì đã có một cậu em vợ mạnh thái quá như Mộc Phàm ở đây.

“Cậu em vợ, bảo tàng của ngươi ngay trước mắt, nhanh lấy đi.” Lâm Cảnh Phong thúc giục.

Mộc Phàm liếc mắt nhìn hắn, hừ nói: “Ta coi ngươi là lão sư, ngươi lại làm tỷ phu của ta, chuyện ngươi tán tỉnh tỷ tỷ của ta ta còn chưa có tính sổ với ngươi đâu.”

“Ách...” Lâm Cảnh Phong xấu hổ.

Thần Tịch cười khúc khích: “Được rồi, đệ đệ đừng chấp nhặt với hắn, gia hỏa này không tiến thủ chút nào, nếu ngươi không thích, tỷ tỷ có thể bỏ hắn.”

“Không cần phải chứ?” Lâm Cảnh Phong làm vẻ mặt khoa trương nhìn Thần Tịch.

Mộc Phàm cười cười nhìn hắn, mắng: “Ngươi nói coi, làm lão sư không lo làm, tán tỉnh tỷ tỷ của ta thì thôi, thế mà còn giấu giếm ta.”

“Nể tình ngày xưa ngươi chiếu cố ta, còn có thể cùng chết với tỷ tỷ, miễn cưỡng thừa nhận ngươi là tỷ phu.”

Mộc Phàm vừa nói xong, Lâm Cảnh Phong liền nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi hắn thật sự sợ Thần Tịch vì đệ đệ mà bỏ hắn.

Lâm Cảnh Phong chua xót nhìn hai tỷ đệ trước mắt, dĩ nhiên trêu chọc hắn, thật không có đạo đức mà.

“Các ngươi là kẻ nào, dám can đảm tự tiện xông vào vùng cấm?”

“Bắt lấy cho ta!”

Lúc này, đám Cổ thần không nhịn được vì bị ba người phớt lờ.

Oanh!

Một đám thần linh đồng thời xông lên, bị hành động nói cười của ba người chọc giận, trực tiếp tung sát chiêu.

“Lăn!”

Mộc Phàm có chút bất mãn, hét to một tiếng, liền thấy thân thể đám thần linh vỡ nát, hóa thành bột mịn phiêu tán.

Chỉ còn lại một đám Cổ thần, mỗi tên vừa kinh ngạc vừa tức giận.

"Lên!”

“Bắt lấy bọn họ!”

Tên Cổ thần dẫn đầu rít gào, thần lực mênh mông cuồn cuộn cuốn đến.

Mười mấy tên Cổ thần cùng nhau động thủ, gây ra chấn động khiến cho cả Thần quốc chú ý.

Chỉ tiếc là mới vừa động thủ liền bị một lực lượng vô hình đảo qua thân thể, một đám hóa thành bột phấn tiêu tán.

Không sót lại chút nào, vừa đối mặt liền tan thành mây khói.

Mộc Phàm chỉ dùng ý niệm để mạt sát đám Cổ thần này.

“Đã quét sạch, đi thôi.”

Mộc Phàm bình tĩnh đi tới.

Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong liếc nhau, sôi nổi đi theo.

“Đệ đệ, tên thật của ngươi là Thần Phàm, ngươi có thể không trách tỷ tỷ ném ngươi ở địa cầu hay không?”

Thần Tịch bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu.

Nàng nhìn Mộc Phàm chằm chằm, trông thì bình tĩnh nhưng lòng khẩn trương gần chết, sợ Mộc Phàm trách nàng bỏ hắn trên địa cầu mà không quan tâm.

Mộc Phàm cười nói: “Không có trách gì, dù sao tỷ tỷ cũng vì sự an toàn của ta mà, qua rồi cũng đừng nhắc lại.”

“Còn tên thì ta quen dùng tên này rồi, chỉ là tên gọi thôi, không cần sửa tới sửa lui.”

Nghe hắn nói thế này, lòng Thần Tịch trở nên ảm đạm, cảm giác có chút xa cách.

Có lẽ đây là cái giá phải trả.

“Nghĩ gì thế?” Nhìn sắc mặt ảm đạm bi thương của nàng, Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười.

Hắn ôm vai Thần Tịch, an ủi: “Tỷ tỷ, đừng làm bộ dạng thương tâm mất mát này, chỉ là một cái tên mà thôi, cũng không phải không nhận tỷ tỷ ngươi ngươi.”

“Tỷ phu, ta ôm tỷ tỷ của ta, ngươi không ghen chứ?” Mộc Phàm quay đầu nhìn Lâm Cảnh Phong.

Lâm Cảnh Phong còn chưa nói thì Thần Tịch đã hừ một tiếng: “Hắn dám có ý kiến, ta liền bỏ hắn.”

“Được rồi, tỷ đệ các ngươi trực tiếp bỏ qua ta đi.” Lâm Cảnh

Phong tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nữ nhân này động chút liền muốn bỏ hắn, không biết có nên khóc một trận hay không, làm nam nhân quá khó khăn.

“Tỷ tỷ, cha chết như thế nào?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Bởi vì trong ký ức của Thần hà chi chủ không có tin tức về cái chết của Cựu thần chi chủ, không phải hắn giết.

Sắc mặt Thần Tịch trầm xuống, thở dài nói: “Là Thiên đường chi chủ Thượng đế, tự tay giết chết Phụ thần.”

“Hả?” Mộc Phàm dừng bước, ánh mắt loé sát khí, cảm thấy bất ngờ, dĩ nhiên là Thượng đế giết.

Chỉ nghe Thần Tịch giải thích: “Thần hà chi chủ chính là hắn phái tới để khống chế hệ Ngân Hà.”

“Ta đã biết, yên tâm, món nợ này ta sẽ tính toán kỹ.”

Mộc Phàm gật gật đầu, hắn cười nói: “Lão tỷ, đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ tốt thôi, đúng rồi, ngươi nói coi ngươi tìm một tên tỷ phu anh tuấn như vậy làm chi, không sợ hắn đào hoa?”

Lâm Cảnh Phong ngây ngốc, có chút dở khóc dở cười, trong lòng vui vẻ nhưng luôn cảm thấy quái quái, ngươi đang khen ta anh tuấn sao?

Thần Tịch liếc nhìn Lâm Cảnh Phong, hỏi: “Cảnh Phong à, ngươi sẽ hái hoa ngắt cỏ bên ngoài sao?”

“Không không không không, kiên quyết không, ngươi chính là người duy nhất.”

Lâm Cảnh Phong sợ tới mức vội vàng bảo đảm, có chút khóc không ra nước mắt nhìn Mộc Phàm, tiểu tử ngươi tốt lắm, tự dưng châm ngòi ly gián.

Mộc Phàm cười hắc hắc nói: “Ai kêu ngươi giấu giếm chuyện tỷ tỷ ta, về sau nếu ngươi dám có lỗi với tỷ tỷ, dù hủy diệt vũ trụ cũng phải bóp chết ngươi.”

“Điểm này ngươi yên tâm, ta tuyệt đối yêu thương mình tỷ tỷ ngươi, nếu mà thay lòng, không cần ngươi động thủ, ta tự mình kết liễu.”

Lâm Cảnh Phong nghiêm trang nói.

Hắn có chút ngại ngùng, nhỏ giọng nói: “Thật ra từ lúc ba tuổi ta đã bắy đầu thích tỷ tỷ ngươi rồi, không sợ ngươi chê cười ta.”

“Ngươi nói đùa phải không?” Mộc Phàm trừng to mắt, ngây ngốc vòng nhìn Lâm Cảnh Phong cùng tỷ tỷ.

Chỉ thấy Thần Tịch bất đắc dĩ giải thích nói: “Năm đó khi ta mang ngươi tới địa cầu, vô tình thấy hắn bị người ta vứt bỏ nơi hoang dã, thiếu chút nữa bị dị thú ăn.”

“Cho nên, mẹ nó, mới ba tuổi mà ngươi đã để ý tỷ tỷ ta rồi?”

Mộc Phàm hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Cảnh Phong, thì ra từ nhỏ gia hoả này đã không có ý tốt.

Lâm Cảnh Phong xấu hổ cười cười, không dám nói lời nào.

“Đệ đệ, chúng ta tới rồi.”

Lúc này, Thần Tịch đánh vỡ bầu không khí.

Mộc Phàm cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ là có chút cạn lời, Lâm Cảnh Phong mới ba tuổi đã thích tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ bao nhiêu tuổi rồi?

“Tỷ tỷ ngươi một vạn tuổi...” Lâm Cảnh Phong lặng lẽ truyền âm một câu.

Mộc Phàm sửng sốt, yên lặng nhìn Thần Tịch, một vạn tuổi, mình mới... Ai, không đúng, mình đã ngây người ở vũ trụ sơ khai mấy vạn năm.

Nếu như vậy thì hiện tại mình đã mấy vạn tuổi, còn lớn hơn tỷ tỷ, có chút loạn nha.

“Đệ đệ, ngươi cầm chìa khóa, chỉ có hai chúng ta mới có thể mở

ra.”

Thần Tịch cầm vòng cổ đưa cho Mộc Phàm.

Nhưng hắn không có nhận lấy, nói giỡn sao, huyết mạch ban đầu đã bị mình luyện hóa, trở thành Thiên Đế huyết.

Nào còn huyết mạch Cựu thần gì nữa.

“Tỷ tỷ ngươi mở đi.”

Mộc Phàm cười nói, từ chối mở ra.

Tuy Thần Tịch không rõ vì sao nhưng vẫn gật đầu, đi tới trước một quầng sáng, nhẹ nhàng ấn miếng Thần văn vào.

Ong!

Một tiếng vù vù vang lên, cửa vào vùng cấm chậm rãi xuất hiện.

Cánh cửa này có lực phòng ngự rất mạnh, thậm chí có thể ngăn cản công kích cấp Thiên chủ.

Điều này làm cho Mộc Phàm kinh ngạc, chỉ là một vị Cựu thần chi chủ mà thôi, vì sao có thể kiến tạo một cửa vào bảo tàng ngăn cản được cường giả cấp Thiên chủ?

Ầm ầm ầm!

Cánh cửa này mở ra.

Một luồng sáng xuất hiện, phóng lên tinh không.

Mộc Phàm, Thần Tịch, Lâm Cảnh Phong xuyên qua thần quang mênh mông, tiến vào bảo tàng thần bí này.

Vừa tiến vào tới, Mộc Phàm liền bị thần thạch chồng chất thành núi hấp dẫn ánh mắt, những thứ khác đều không quan trọng, hắn chỉ coi trọng thần thạch trước mắt.

Vì sao, bởi vì thần thạch đáng giá nha, có thể dùng để nạp.

Một viên thần thạch trị giá một trăm triệu, số lượng thần thạch

trước mắt rất khổng lồ.

“Hệ thống, số thần thạch trước mắt trị giá bao nhiêu?” Mộc Phàm hưng phấn hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Thần thạch có tổng trị giá là một triệu tỷ, ký chủ phát tài.”

“Hả...” Mộc Phàm đang muốn vui vẻ, lại đột nhiên phản ứng lại: “Không đúng, không phải ta phát tài, phải nói là hệ thống ngươi phát tài mới đúng.”

“Không phải đều sẽ nạp hết cho ngươi sao, cho nên ta không bao giờ phát tài, chỉ có ngươi phát tài.”

Mộc Phàm buồn bực, không có chút vui mừng nào.

“Nhưng mà tạm thời phát tài cũng không tồi.”

Hắn nghĩ thế này, vẻ mặt liền trở nén hưng phấn, vung tay thu hết tất cả rồi thần thạch, quá sung sướng.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của hắn, Thần Tịch nhỏ giọng nói: “Đệ đệ, những thần thạch này đối với ngươi mà nói không có chút tác dụng, ngươi thu làm cái gì?”

Nàng cảm thấy khó hiểu, theo đạo lý mà nói, thần thạch chỉ có thể giúp thần linh thông thường tu luyện, đệ đệ tới cấp bậc hiện tại còn cần làm gì?

“Ngươi đừng quan tâm, dù sao có tác dụng với ta là được.” Mộc Phàm xua xua tay, tâm tình rất tốt.

Thu vào một triệu tỷ, sao có thể không tốt chứ.

Thần Tịch có chút dở khóc dở cười, nói: “Được rồi, ngươi đi theo ta, ở bên trong mới là bảo vật mà Phụ thần để lại cho ngươi.”

Nàng nói rồi đi trước dẫn đường, Mộc Phàm cùng Lâm Cảnh Phong đi theo phía sau.

Nơi này cũng không có bẫy rập hay phòng ngự, không có một chút

trở ngại, thật ra có hay không cũng không khác gì nhau.

“Có Thần khí, còn có các loại Thần dược, Thần vật...”

Thần Tịch vừa đi vừa giới thiệu các bảo vật.

Nhưng Mộc Phàm chỉ nhìn lướt qua, dò hỏi hệ thống có thể nạp hay không, thứ không thể nạp hắn cũng không nhìn thêm, coi như rác rưởi.

Không sai, thứ không thể nạp đều là rác rưởi.

“Ai, xem ra không có gì thứ tốt.”

Mộc Phàm buồn bực, có chút bất đắc dĩ.

Dù trước mắt có Cổ thần khí thì hắn cũng thờ ơ.

“Đệ đệ, phía trước có hai viên Hắc động thiên thể...”

Thần Tịch mới vừa nói xong liền thấy Mộc Phàm lắc mình bắt lấy hai viên Hắc động thiên thể rồi trở về.

“Chậc chậc, phát tài nha, hai viên Hắc động thiên thể.”

Mỗi tay Mộc Phàm cầm một viên Hắc động thiên thể, vẻ mặt hưng phấn làm Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong ngạc nhiên.

“Hệ thống, hai viên Hắc động thiên thể này trị giá bao nhiêu?”

Hắn nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

“Ký chủ, một viên Hắc động thiên thể trị giá mười ngàn tỷ.”

Hệ thống đưa ra giá cả chính xác, một viên mười ngàn tỷ, đáng giá như vậy sao?

Mộc Phàm sửng sốt, cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm nhưng không nghĩ ra.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, lại có thêm hai mươi ngàn tỷ, xem như phất lên rất nhanh nha.

“Đệ đệ, đừng nhìn nữa, hai viên Hắc động thiên thể này chỉ là đồ chơi mà Phụ thần chuẩn bị cho ngươi mà thôi, phía trước mới là bảo vật thật sự.”

Thần Tịch cười khổ nhìn Mộc Phàm, thần thạch cùng hai viên Hắc động tinh thể chỉ là đồ chơi mà thôi.

“Bảo vật gì?” Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý hỏi.

Chỉ thấy Thần Tịch mang theo hắn đi tới một vùng hỗn độn, trong hỗn độn có một đồ vật đang lơ lửng, toả ánh sáng lộng lẫy, nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của Mộc Phàm.

“Đây là thứ gì?” Hắn kinh ngạc hỏi.

Thần Tịch nghiêm túc nói: “Đây là Thần hà chi tâm, ngươi cũng có thể hiểu là Ngân hà chi tâm, chỉ cần luyện hóa nó là có thể khống chế toàn bộ hệ Ngân hà.”

“Thần hà chi tâm?”

Mộc Phàm cực kỳ kinh ngạc, dĩ nhiên còn có đồ chơi thế này?

Chương 529: Ngân hà chi tâm

Thần hà chi tâm là một trái tim kỳ dị, trông như một tinh hệ nhỏ xíu hình trái tim.

Nó chịu tải toàn bộ căn nguyên của hệ Ngân hà, cực kỳ quý giá, có thể nói là có được nó tương đương với có được toàn bộ hệ Ngân hà.

Trách không được Thần hà chi chủ thế hệ này trăm phương nghìn kế muốn tìm ra Thần Tịch cùng Mộc Phàm.

Đơn giản là vì muốn mở ra bảo tàng này, đạt được Thần hà chi tâm, từ đó khống chế toàn bộ hệ Ngân hà.

“Thần hà chi tâm, sao lại có thứ này?” Mộc Phàm có chút tò mò khó hiểu.

Chỉ nghe Thần Tịch nói: “Ta cũng không biết, chỉ biết là năm đó Phụ thần có được Thần hà chi tâm, nắm giữ toàn bộ hệ Ngân hà, khai sáng thời đại Cựu thần.”

“Sau đó Cựu thần bị lật đổ, Tân thần quật khởi, Phụ thần đã cất giấu Thần hà chi tâm ở chỗ này chờ ngươi tới lấy.”

Nói đến đây, Thần Tịch nhìn Mộc Phàm, trịnh trọng nói: “Ta vốn không chắc là ngươi có thể trở về lấy lại Thần hà chi tâm hay không, nhưng hiện tại ngươi đã tới, nó liền thuộc về ngươi.”

Mộc Phàm không nói chuyện, chỉ cẩn thận quan sát Thần hà chi tâm trước mắt, thứ này là trái tim của Ngân hà, cực kỳ quý giá.

Hắn cảm ứng được năng lượng cường đại bên trong Ngân hà chi tâm, năng lượng của cả một tinh hệ.

“Hệ thống, thứ này có thể khống chế toàn bộ hệ Ngân hà hả, vì sao ở vũ trụ sơ khai không có?” Mộc Phàm có chút ngạc nhiên.

Hắn nhớ rõ lúc mình ở vũ trụ sơ khai không thấy thấy Ngân hà chi tâm nào cả.

“Ký chủ, ở thời kỳ vũ trụ sơ khai thì hệ Ngân hà vẫn là một hỗn độn tinh vân nguyên thuỷ, chưa ra đời, đâu ra Ngân hà chi tâm?”

Hệ thống giải thích một câu.

Ngay sau đó nó nói: “Viên Ngân hà chi tâm này thật sự có thể khống chế toàn bộ hệ Ngân hà, hơn nữa nó là vật phẩm nạp phí đặc thù.”

“Ngân hà chi tâm, giá trị tương đương với một phần trăm giá trị toàn bộ hệ Ngân hà, có thể khiến thực lực của ngươi gia tăng gấp mười lần.”

“Quan trọng nhất chính là nó có thể làm thế giới của ngươi tiến hóa.”

Nghe hệ thống xong, Mộc Phàm đã hiểu, hai mắt sáng quắc.

Ngân hà chi tâm này đáng giá như vậy, tương đương với một phần trăm giá trị của toàn bộ hệ Ngân hà.

Đừng xem thường con số một phần trăm này, phải biết rằng trong hệ Ngân hà vô số tinh cầu, cả triệu tỷ lận nha.

Một phần trăm giá trị, không cần nói nhiều, Mộc Phàm nghĩ thôi đã kích động, giá trị rất khủng bố.

Thì ra đây mới là đồ vật trân quý nhất, đáng giá nhất.

“Hệ thống, không có đạo lý nha, tuy rằng ta không biết một phần trăm giá trị của hệ Ngân hà nhiều đến mức nào nhưng ngươi đừng hố ta, vì sao chỉ có thể tăng thực lực của ta lên gấp mười lần mà không phải trực tiếp đột phá cấp Vũ trụ?”

Mộc Phàm có chút cảnh giác, chất vấn hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, ngươi thật ngu ngốc, như thế nào là cấp Vũ trụ, chính là cấp bậc mà ngươi tiêu hao một vũ trụ hoặc là sáng tạo một vũ trụ mới có thể bước vào.”

“Ngươi cho rằng với một phần trăm giá trị hệ Ngân hà mà đột phá cấp Vũ trụ, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, đừng có mơ mộng.”

Hệ thống đả kích làm Mộc Phàm có chút xấu hổ, nhưng da mặt hắn dày nên không để trong lòng.

Hệ thống nói rất đúng, chỉ là một phần trăm giá trị hệ Ngân hà thôi, dù ngươi nạp toàn bộ hệ Ngân hà cũng không thể trở thành cấp Vũ trụ.

Cấp bậc này tương đương với ngươi chính là vũ trụ, vũ trụ chính là ngươi, hủy diệt một vũ trụ thành tựu bản thân hoặc là khai sáng một vũ trụ.

Sáng thế và diệt thế, chỉ có hai con đường.

Cho nên cấp Vũ trụ cũng được gọi là cấp Sáng thế hoặc cấp Diệt thế.

“Hệ thống, các tinh hệ khác có thứ giống như Ngân hà chi tâm này không?” Mộc Phàm suy tư gì đó rồi hỏi.

Hệ thống trả lời chắc nịch: “Không sai, mỗi một tinh hệ đều có tinh hệ chi tâm, Ngân hà chi tâm là ví dụ, như tinh hệ Tiên nữ cũng có một viên tinh hệ chi tâm.”

“Nếu ký chủ có thể gom hàng tỉ tinh hệ chi tâm trong vũ trụ, có lẽ có thể tìm được Vũ trụ chi tâm, sau đó sẽ có cơ hội nạp để thành tựu cấp Vũ trụ, cuối cùng thành công diễn hoá ra vũ trụ trong cơ thể.”

Hệ thống nói xong thì im lặng.

Mộc Phàm nhìn Ngân hà chi tâm mà rơi vào trầm tư, mỗi một tinh hệ đều có hạch tâm, giống như tinh cầu có tinh hạch.

Tinh hệ có tinh hệ chi tâm, vũ trụ cũng có hạch tâm, như Thiên Đạo chính là một trong những hạch tâm của vũ trụ.

Nhưng Vũ trụ chi tâm không phải là hạch tâm Thiên Đạo.

“Nói như vậy, chỉ cần ta góp nhặt toàn bộ tinh hệ chi tâm trong vũ trụ, tìm được Vũ trụ chi tâm là có thể thành tựu cấp Vũ trụ, sau đó lật đổ Thiên Đạo, đột phá cấp bậc Thiên Đạo, cuối cùng siêu thoát vũ trụ bước vào cấp độ cao hơn, có thể thấy được nhiều vũ trụ

khác?”

Mộc Phàm suy tư gì đó, đã biết con đường tiếp theo nên đi như thế nào.

Hủy diệt toàn bộ vũ trụ hoặc là nạp hết tinh hệ trong vũ trụ, cũng có thể nạp cả vũ trụ để bước vào cấp Vũ trụ.

Nhưng làm như vậy chẳng khác nào huỷ diệt toàn bộ vũ trụ, mình không muốn làm như vậy, biện pháp duy nhất chính là tìm được vật như Ngân hà chi tâm.

“Hệ thống, ta dùng Ngân hà chi tâm để nạp có gây ảnh hưởng tới hệ Ngân hà hay không?” Mộc Phàm có chút lo lắng, nếu bởi vì nạp Ngân hà chi tâm mà dẫn tới hệ Ngân hà bị hủy diệt thì nạp cọng lông chứ nạp cái gì.

“Ký chủ yên tâm, Ngân hà chi tâm chính là ám vật chất và năng lượng dư thừa trong quá trình dựng dục tinh hệ tập trung lại mà thôi.”

“Ngươi lấy mất thứ này cũng không gây ảnh hưởng gì, hệ Ngân hà như thế nào thì vẫn như thế ấy.”

Lời giải thích này khiến Mộc Phàm cảm thấy ổn thoả.

“Vậy còn chờ gì nữa, nhanh nạp thôi, ta muốn thăng cấp.”

Mộc Phàm không chút chần chờ, thực lực càng mạnh càng tốt, dù sao còn cơ chế thanh tẩy tồn tại, ai biết khi nào bọn chúng sẽ xuất hiện nữa.

Muốn an toàn thì phải đề cao thực lực của bản thân.

Đinh!

“Đã nạp xong, bắt đầu thăng cấp.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, liền thấy Ngân hà chi tâm đột nhiên biến mất.

Thần Tịch và Lâm Cảnh Phong đều sửng sốt, ngây ngốc nhìn Ngân

hà chi tâm biến mất.

Sau đó nhìn về phía Mộc Phàm, lại thấy hắn cả người hắn tản ra ánh sáng thần bí, hơi thở, tu vi, thân thể, linh hồn đang tăng cường với một tốc độ kinh hồn.

“Hắn, hắn ăn Ngân hà chi tâm sao?”

Lâm Cảnh Phong há hốc mồm, hắn nghĩ là Mộc Phàm ăn mất Ngân hà chi tâm.

Cả Thần Tịch cũng suy nghĩ như hắn, sắc mặt thay đổi.

“Xong rồi, đệ đệ cắn nuốt Ngân hà chi tâm rồi, có khi nào không chịu nổi mà nổ tung hay không?”

Thần Tịch tràn đầy lo lắng nhìn Mộc Phàm, lại không dám tới gần, cũng không cách nào tới gần.

Bao quanh thân thể Mộc Phàm là một quầng sáng mông lung, tiên quang lượn lờ, quy tắc rậm rạp đan xen.

Cảnh tượng thật sự làm người xem chấn động, không biết đến còn tưởng rằng đang đối mặt với Thiên Đạo.

“Ực ực!”

Lâm Cảnh Phong và Thần Tịch càng xem càng kinh hoảng, nhịn không được nuốt nước miếng.

Chỉ thấy Mộc Phàm lơ lửng ở nơi đó, hơi thở cường đại tựa như Thiên Đạo, vô cùng khủng bố.

Tu vi Mộc Phàm vẫn ở cấp Thiên chủ nhưng thực lực đã tăng lên rất nhiều, đâu chỉ cường đại hơn gấp mười lần so với phía trước.

Dù tu vi không đột phá nhưng thân thể, linh hồn đều được đề cao, chiến lực tăng bạo.

Hô...

Sau một hồi, Mộc Phàm từ từ tỉnh lại, thu liễm hơi thở toàn thân.

Nhưng Thần Tịch và Lâm Cảnh Phong vẫn cảm thấy nặng nề, có áp lực trên phương diện tâm linh.

“Đệ đệ, ngươi...” Thần Tịch e dè hỏi một câu.

Sau khi Mộc Phàm tỉnh lại, tươi cười nói: “Không có gì, vừa cắn nuốt Ngân hà chi tâm, thực lực được đề cao chút ít.”

“....”

Hai người tức khắc câm nín, thật đúng là ăn mất.

Gia hỏa này dám ăn Ngân hà chi tâm, trực tiếp cắn nuốt, không sợ cơ thể nổ tung sao?

Còn may là Mộc Phàm thành công, thực lực đề cao là chuyện tốt.

“Được rồi, đồ vật đáng giá ở đây ta đã cầm hết rồi, còn lại thuộc về tỷ tỷ cùng tỷ phu đó.”

Mộc Phàm nói xong xoay người ra khỏi bảo tàng.

Chỉ để lại Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong đứng nhìn nhau, từ bỏ rồi sao?

Nơi này còn rất nhiều bảo vật, thần vật, thậm chí có các loại Cổ thần khí, còn có đủ loại điển tịch.

Nói không cần liền không cần, chẳng lẽ những thứ này không đáng giá chút nào?

“Đệ đệ, ngươi thật sự bỏ qua sao?”

Thần Tịch ngạc nhiên nhìn bóng lưng Mộc Phàm.

Mộc Phàm cũng không quay đầu đáp lại: “Tỷ tỷ đem đi đi, những thứ này không có tác dụng đối với ta, ta chỉ thích thần thạch cùng một ít đồ vật có giá trị.”

Nói xong thì hắn ra khỏi bảo tàng, để lại Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong đứng ngây ngốc nhìn vô số Thần khí, thần vật.

Những thứ này đều không có tác dụng sao?

“Cả Giới khí cũng không luôn sao?”

Thần Tịch cầm lấy một đồ vật, đúng là một kiện binh khí của Giới chủ, Giới khí.

Nhưng Mộc Phàm cũng chẳng nhìn một chút.

Thậm chí nơi này còn có một kiện Tiên thiên linh bảo, đúng là binh khí mà Cựu thần chi chủ sử dụng.

Nhưng vẫn không lọt mắt Mộc Phàm, bởi vì trên người hắn có nhiều bảo vật, chướng mắt Tiên thiên linh bảo.

Đó là một viên Thần châu, có công năng cường đại nhưng lại bị Mộc Phàm ngó lơ.

Thần Tịch nhìn Thần châu, trong lúc nhất thời yên lặng không nói gì.

“Ngươi chọn lựa đi, còn lại ta sẽ thu hết, tránh để kẻ khác chiếm tiện nghi.”

Thần Tịch nghĩ thông suốt, nếu Mộc Phàm không cần cũng sẽ không để lại đây, phải mang đi hết.

“Được.” Lâm Cảnh Phong gật đầu, tìm kiếm một ít điển tịch và Thần khí.

Cuối cùng, toàn bộ bảo vật bị Thần Tịch thu lại.

Cả hai một trước một sau bước ra ngoài, thấy Mộc Phàm đang đứng chờ.

“Đệ đệ, tiếp theo ngươi có tính toán gì không, nếu không thì ngươi làm Thần hà chi chủ?”

Vừa ra tới thì Thần Tịch đã mở miệng dò hỏi.

Mộc Phàm nhìn vũ trụ mênh mông, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn đi một chuyến đến trung tâm siêu tinh hệ.”

“Vị trí Thần hà chi chủ này nếu tỷ tỷ có hứng thú thì có thể ngồi,

ta không có hứng thú.”

Hắn trực tiếp từ chối, Thần hà chi chỉ bao quát một hệ Ngân hà mà thôi.

Đã từng sáng lập Thiên giới, sáng lập Thiên Đình, thứ hắn muốn là Thiên Đình.

Thiên Đình thuộc về mình đã bị kẻ khác chiếm cứ, trong lòng hắn rất không thoải mái.

“Tỷ tỷ, tỷ phu, đây là lễ vật mà ta chuẩn bị cho các ngươi, ta đi trước, có thời gian thì ta sẽ trở về thăm các ngươi.”

Mộc Phàm đưa mỗi người một nhẫn trữ vật, nói xong trực tiếp xoay người nhoáng lên, biến mất trước mắt Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong.

“Đệ đệ...”

Thần Tịch lưu luyến nhìn Mộc Phàm rời đi, hai mắt ngấn lệ, dù hắn đã biến mất nhưng vẫn không muốn thu hồi tầm mắt.

Chương 530: Tử Tiêu cung

“Hắn đi rồi...”

Thần Tịch có vẻ mất mát.

Nàng lẩm bẩm: “Có phải hắn vẫn còn trách ta ném hắn ở địa cầu hay không?”

Lâm Cảnh Phong nhẹ nhàng ôm nàng, an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, hắn có con đường của mình, ngươi và ta đều không ngờ tới hắn đã vượt xa dự đoán của chúng ta.”

“Hắn đã không phải đứa trẻ cần chúng ta âm thầm bảo hộ trước kia.”

“Hiện tại hắn đã vượt qua hoàn hai ta, Thần quốc chi chủ đều bị hắn nhẹ nhàng bóp chết, vũ trụ này còn thứ gì có thể uy hiếp được hắn.”

“Ngươi yên tâm đi.”

Lời Lâm Cảnh Phong nói không phải không có lý.

Thần Tịch suy nghĩ lại cảm thấy cũng đúng, mình quá lo lắng, quá để ý rồi.

Có lẽ do trong lòng nàng có điều áy náy, cảm thấy khi Mộc Phàm còn nhỏ đã bị ném ở địa cầu, không hoàn thành nghĩa vụ của một tỷ tỷ.

Nên mới cảm giác có chút xa lạ, sợ hãi, cảm thấy trong lòng Mộc Phàm có vách ngăn, trách cứ chuyện năm xưa.

“Để ta xem xem tiểu tử này cho ta thứ gì?”

Lâm Cảnh Phong hiểu tâm tư của Mộc Phàm nhất, biết Mộc Phàm không có trách móc tỷ tỷ cho nên mới bình tĩnh, yên tâm thế này.

Chỉ thấy hắn mở nhẫn trữ vật mà Mộc Phàm đưa ra xem.

Vừa xem thì tức khắc sửng sốt, ngây ngốc.

“Đây là...” Lâm Cảnh Phong lấy ra một quả đào đỏ rực, nuốt nuốt nước miếng, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, khó tin.

Thần Tịch cũng sửng sốt, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ đây là....”

“Bàn đào sao?” Lâm Cảnh Phong gian nan nói.

Sắc mặt hắn không ngừng biến đổi, hoảng sợ nói: “Sao có thể, không phải chỉ có Thiên Đình thượng cổ mới có Bàn đào sao?”

Thần Tịch cũng xem đồ vật trong nhẫn của mình, trên mặt lộ vẻ kinh sợ, hai mắt trợn tròn.

Trong nhẫn trữ vật của nàng có mấy quả Bàn đào, là Tiên thiên bàn đào, còn có một ít Tiên thiên căn nguyên cùng tiên pháp, thần thuật.

Những thứ này đều đến từ vũ trụ sơ khai, đồ vật của đám Tiên thiên thần ma đều bị Mộc Phàm tiện tay đưa cho tỷ tỷ và Lâm Cảnh Phong.

Xem như tỏ ý tán thành.

“Bàn đào, thứ mà chỉ Thiên Đình mới có.”

Lâm Cảnh Phong âm thầm nuốt nước miếng, nói: “Sao Tiểu Phàm có thứ này, thứ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết nha.”

Thần Tịch kích động, nàng nói: “Ngươi không biết thôi, Phụ thần ta từng được Thiên giới ban thưởng một quả Bàn đào.”

“Nhưng loại Bàn đào này không giống, hình như Bàn đào này tốt hơn, ta cảm giác đây mới là Bàn đào thật sự.”

Nàng nói đến đây cũng không biết diễn tả tâm tình của mình như thế nào.

Bàn đào là thứ mà Ngân hà Thần quốc chỉ có thể ngước nhìn, Thiên Đình, bá chủ của vũ trụ mới có thứ này, vì sao Mộc Phàm

cũng có.

Hai người liếc nhau, thấy được sự khiếp sợ trong mắt nhau.

“Xem ra, Tiểu Phàm có bí mật mà chúng ta không biết nha.” Lâm Cảnh Phong cảm khái nói.

Đúng như vậy, chỉ trong chớp mắt mà Mộc Phàm đã vượt qua bọn họ, nghĩ như thế nào đều cảm thấy quỷ dị, nếu nói không có bí mật thì không thể nào.

Thần Tịch cười nói: “Xem ra Tiểu Phàm có cơ duyên của mình, không cần biết từ đâu có, chỉ cần hắn bình an là đủ rồi.”

“Hiện tại ngươi có tính toán gì không?” Lâm Cảnh Phong hỏi.

Thần Tịch suy nghĩ chút rồi nói: “Nếu Tiểu Phàm không muốn khống chế Ngân hà Thần quốc thì ta thay hắn.”

“Tốt quá, về sau ta là có thể bám váy Ngân hà chi chủ rồi.”

Lâm Cảnh Phong cười hì hì, không biết xấu hổ, một lòng muốn được bao nuôi.

Thần Tịch trừng hắn, cười mắng: “Ngươi suốt ngày chỉ biết bám ta, cẩn thận ta kêu Tiểu Phàm giáo huấn ngươi.”

“Đừng đừng đừng, ta đánh không lại hắn, tiểu tử này ăn cái gì không biết, ta hoài nghi hắn bật hack.”

Lâm Cảnh Phong tỏ vẻ sợ hãi.

Hai người vừa nói vừa cười rời khỏi nơi này, đi Thần điện trung tâm Ngân hà Thần quốc để tiếp quản toàn bộ Thần quốc.

Còn chuyện trên dưới Thần quốc có đồng ý hay không thì không phải do bọn họ, Thần hà chi chủ đã ngã xuống, bọn họ như rắn mất đầu.

Có Tiên thiên bàn đào mà Mộc Phàm lưu lại, còn có tiên pháp, thần thuật, tin rằng không bao lâu nữa, thực lực của Thần Tịch và Lâm Cảnh Phong sẽ tiến thêm một bước.

Chấp chưởng hệ Ngân hà là chuyện dễ như trở bàn tay, Mộc Phàm không lo lắng chút nào.

.....

Lúc này, Mộc Phàm đã rời hệ Ngân hà, dọc theo đường mà hai chân mày nhíu chặt.

“Hệ thống, vì sao không cảm ứng được hơi thở của tiên cốt?”

Mộc Phàm tò mò dò hỏi, cảm thấy rất kỳ quái.

Theo đạo lý mà nói, sau khi trở về đã nhìn thấy Côn cùng Kỳ lân rồi thì phải thấy bóng dáng tiên cốt luôn chứ, vì sao không thấy đây?

Hắn tò mò, rốt cuộc tiên cốt là ai, là vị nào trong Thiên Đình, vì sao không có một chút ký ức.

“Ký chủ, tiên cốt chính là một vị tiên nhân cường đại trong Thiên Đình, nhưng đã trải qua vô số năm tháng, hóa thành xương khô cũng rất bình thường.”

“Căn cứ theo kết quả hệ thống tính ra, tiên cốt có độ tương đồng 99.99% với Huyền Nữ, chắc hẳn là nàng.”

Nghe hệ thống nói, Mộc Phàm yên lặng

Tiên cốt chính là Huyền Nữ sao?

Điều này làm cho Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, rơi vào im lặng.

Theo đạo lý mà nói hẳn là Huyền Nữ sẽ không hóa thành tiên cốt, nàng đã thành tiên, còn là thuộc nhóm thần ma đầu tiên trong vũ trụ, không có khả năng chết già.

Cách giải thích duy nhất chính là nàng đã bị giết, cuối cùng hóa thành xương khô, nghĩ đến đây, sắc mặt Mộc Phàm âm trầm.

“Còn Dao Trì nữa, hoàn toàn không tìm thấy tung tích.”

“Không biết phân thân Ma đế đang làm chuyện quỷ quái gì, sao

không tìm được tung tích, Địa phủ đâu rồi?"

Mộc Phàm vừa bay vừa suy tư.

Sau khi trở về, hắn không cảm ứng được hơi thở của Dao Trì, phân thân Ma đế hay bất kỳ một tên nào khác, cảm giác có chút kỳ quái, giống như biến mất trong năm tháng dài dòng.

"Hiện tại ai đang chấp chưởng Thiên Đình?"

Ánh mắt Mộc Phàm trở nên sắc bén, nhìn xuyên qua tinh không, xuyên qua tinh hệ, nhìn tới trung tâm một siêu tinh hệ.

Ở chỗ này, hắn thấy được Thiên Đình, có các siêu tinh hệ như hệ Ngân hà vây quanh.

Các tinh hệ này đều vờn quanh Thiên Đình, tựa như một dòng Ngân hà.

Ở ngoài Thiên Đình có một cánh cổng, trên cổng khắc ba chữ, Nam thiên môn.

Nơi đó có một đám thiên binh thiên tướng bảo hộ, mỗi một thiên binh thiên tướng đều cực kỳ cường đại, tu vi cấp Thần vương.

"A, hơn chục tỷ năm không thấy, thiên binh thiên tướng của Thiên Đình lại do Thần vương hợp thành, thiên binh thiên tướng trước kia đi đâu hết rồi?"

Mộc Phàm kinh ngạc quan sát Nam thiên môn.

Từ Nam thiên môn nhìn ra chính là hơn ngàn siêu tinh hệ thuộc sự quản lý của Thiên Đình, bao gồm cả hệ Ngân hà.

Những siêu tinh hệ này đều phát triển thành Thần quốc.

Mộc Phàm dời ánh mắt nhìn ra bên ngoài, thấy ở vùng vũ trụ đối diện Thiên Đình là Thiên đường, cũng có từng siêu tinh hệ vờn quanh.

Mỗi một tinh hệ đều tản ra ánh sáng lộng lẫy thánh khiết.

Tinh hệ do Thiên đường quản lý đều do Thiên sứ tộc khống chế, còn có vô số chủng tộc khác, toàn bộ đều là tín đồ hay nộ lệ của Thiên sứ tộc.

Mộc Phàm không thể không kinh ngạc cảm thán thủ đoạn của Thượng đế.

“Ai, nếu ta phát triển Thiên Đình trên chục tỷ năm, có phải đã thống nhất toàn bộ vũ trụ hay không?”

Mộc Phàm cảm khái, mình vì trở về thời không này mới khiêu chiến Thiên Đạo, đào mất hạch tâm Thiên Đạo.

Bất đắc dĩ nha, cơ chế thanh tẩy quá khủng bố, căn bản không đánh lại.

“Rốt cuộc Dao Trì đã đi đâu, Chiến thần Hình Thiên đi đâu, thiên binh thiên tướng đi đâu?”

“Chẳng lẽ đều chết sạch?”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên khó coi, Thiên Đình trước mắt hiển nhiên là một hệ thống Thiên Đình hoàn toàn mới, kẻ ngồi bên trong không phải hắn.

Mà là một tên khác thay thế hắn làm chủ Thiên Đình.

“Chậc chậc, Thiên Đình có thực lực rất mạnh nha, dĩ nhiên có tới mấy vạn Cổ thần, trên trăm vị Giới chủ, thủ đoạn khó lường nha.”

Hai mắt Mộc Phàm lập loè ánh sáng, yên lặng quan sát Thiên Đình.

Hắn cảm nhận được vài hơi thở cường đại vượt cấp Giới chủ, là cấp Thiên chủ.

Điểm này cũng không có gì kỳ quái, Thiên Đình lúc ban đầu do hắn sáng lập, nhưng hiện kẻ ngồi trong Lăng Tiêu điện bây giờ lại không phải hắn.

Có kẻ nhân lúc hắn rời khỏi, thay thế vị trí Thiên Đình chi chủ.

“Cảm giác Thiên Đạo vũ trụ có chút kỳ quái.”

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn lên, cảm nhận được hơi thở mờ mịt của Thiên Đạo, có chút cổ quái.

“Có nên trực tiếp đánh vào xem kẻ nào ngồi ở vị trí kia hay không?”

Vừa nghĩ tới đây, Mộc Phàm liền chuẩn bị đạp nát Thiên môn, đánh vào Lăng Tiêu điện.

Nhưng giờ khắc này, đột nhiên có một hơi thở cường đại xuất hiện trong hư không khiến hắn tạm thời dừng lại.

Ong!

Một cột sáng từ hư không chiếu xuống, có một bóng dáng từ trên cao hạ xuống.

Mộc Phàm nheo mắt, đây là một lão nhân có râu tóc trắng tinh, tay cầm phất trần, hơi thở hư vô mờ mịt, rất cường đại.

Đây là một tồn tại cấp Thiên chủ.

“Tên này chính là Thái Thượng Lão Quân sao?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, bỗng nhiên suy đoán được gì đó.

Lúc này, lão nhân râu đột nhiên dừng lại, ánh mắt có chút nghi ngờ đảo qua bên này, nhưng không phát hiện gì cả.

“Quái thay...” Lão nhân tự nói với mình.

Vừa rồi lão cảm giác có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm lão, nhưng lại không phát hiện gì cả, cẩn thận kiểm tra vài lần cũng không thấy gì.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Nhưng tới cấp độ như lão sao có thể gặp ảo giác?

Cường giả!

Lão nhân lập tức đã nhận ra có cường giả đang nhìn trộm, một cường giả có thực lực vượt qua lão làm lão bắt đầu cảnh giác.

“Lão nhân này có tính cảnh giác rất cao nha.”

Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn lão, không có đi theo.

Hắn hướng tới hư không hỗn độn.

Mới vừa tiến vào đã bị một quầng sáng màu tím nằm sâu trong hỗn độn hấp dẫn.

“Tử Tiêu cung?”

Hai mắt Mộc Phàm nheo lại, thấy một tòa cung điện sừng sững trong hư không hỗn độn, ba chữ Tử Tiêu cung khiến hắn chú ý.

Chương 531: Thiên Đạo, Hồng Quân?

“Ngươi đã đến rồi...”

Một giọng nói lạnh nhạt truyền ra từ trong Tử Tiêu cung.

Mộc Phàm nheo mắt đạp hỗn độn đi tới, đứng trước Tử Tiêu cung, nhìn cung điện to lớn trước mắt mà không nói một lời.

Tử Tiêu cung sao, chẳng lẽ chính là vị Hồng Quân kia?

Loảng xoảng!

Đột nhiên, cửa Tử Tiêu cung phủ bụi đột nhiên mở ra, một hơi thở thần bí tràn ngập, chấn nhiếp nhân tâm.

Mộc Phàm không chút cảm xúc, thậm chí không chút chần chờ trực tiếp bước vào.

Oanh!

Vừa tiến vào, cửa Tử Tiêu cung liền đóng lại.

Trên bục cao trong Tử Tiêu cung có một bóng dáng mông lung ngồi xếp bằng, toàn thân có từng quầng sáng bao phủ, một hơi thở Thiên Đạo chí cao vô thượng ập tới.

“Thiên Đạo, Hồng Quân?”

Mộc Phàm quan sát lão nhân trước mắt, trên đỉnh đầu lão có một Ngọc điệp, ba ngàn pháp tắc vờn quanh thân, hơi thở mạnh đến thái quá.

“Thiên Đế?”

Thiên Đạo Hồng Quân lạnh nhạt nhìn Mộc Phàm, ánh mắt hai bên va chạm, hơi thở đan xen, nháy mắt hình thành một vực tràng.

Trong khoảnh khắc hai bên giao thủ, Tử Tiêu cung chấn động kịch liệt, phát ra âm thanh khủng bố.

Cường giả khắp nơi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Tử Tiêu cung trong hỗn độn, lộ ra vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

“Sao lại thế này?”

“Là hơi thở của lão sư.”

“Một hơi thở khác là...”

Lão nhân vừa mới từ trên trời giáng xuống kinh ngạc nhìn về hướng Tử Tiêu cung, hơi thở của Hồng Quân lão tổ đột nhiên xuất hiện.

Lại còn có một hơi thở đáng sợ khác, duy ngã độc tôn, thiên hạ vô địch.

Cổ hơi thở này khiến cường giả khắp vũ trụ chú ý cùng cảnh giác.

“Là hắn!”

Ở Thiên Đình, trong Nguyệt cung, một vị nữ thần tuyệt thế bỗng bừng tỉnh.

Nàng lộ vẻ kinh hãi, nhìn về chỗ sâu trong hỗn độn.

Nàng đã từng tiếp xúc với hơi thở này, hàng tỉ năm qua đi, nàng cho rằng đã biến mất mãi mãi, không ngờ đột nhiên xuất hiện trong hỗn độn.

Hình như hắn đang giao thủ cùng Đạo Tổ Thiên Đạo.

“Hơi thở thật đáng sợ, đó là ai vậy chủ nhân?”

Trong Nguyệt cung, một thiếu nữ kinh hoảng hỏi.

Nếu Mộc Phàm ở nơi này, chắc chắn sẽ nhận ra nàng, nàng chính là Mộng Li.

Thì ra đã về tới Nguyệt cung thật sự, tìm được chủ nhân.

Vị bên cạnh nàng đúng là tiên tử Nguyệt cung, Thường Nga, đã từng là Tiên thiên thần ma, hiện tại nàng là Thường Nga tiên tử.

“Là Thiên Đế...” Thường Nga lẩm bẩm, vẻ mặt phức tạp.

Nàng tự nhiên nhận biết Thiên Đế, Thiên Đế đột nhiên quật khởi vào thời kỳ vũ trụ sơ khai, sáng lập Thiên giới, Sáng lập Thiên Đình, sau đó đại chiến với Thiên Đạo rồi biến mất.

“Thiên Đế sao?” Mộng Li ngạc nhiên không thôi.

Thường Nga gật đầu, nói: “Thiên Đế chính là tồn tại khai sáng Thiên Đình, Thiên Đế đầu tiên trong vũ trụ sơ khai.”

“Vậy Ngọc Đế...” Mộng Li ngây dại.

Ssau khi nàng trở về, vốn tưởng rằng Ngọc Đế chính là chúa tể tối cao duy nhất của Thiên Đình, không nghĩ tới Thường Nga lại nói ra một bí mật khác.

Thiên Đình do Thiên Đế sáng lập.

“Không nghĩ tới Thiên Đế quay về sau hàng tỉ năm...” Thường Nga nhìn hỗn độn hư không mà lòng phức tạp.

Tuyệt đối không sai, hơi thở kia là của Thiên Đế, hắn đã biến mất hàng tỉ năm, hiện tại xuất hiện trở lại đại biểu cho điều gì?

“A... Thiên Đế đã trở lại, chắc chắn sắc mặt Ngọc Đế rất thú vị.” Thường Nga bỗng nhiên nở một nụ cười quái dị.

Ngọc Đế mà nàng nói đang ở trong Lăng Tiêu bảo điện, vẻ mặt kinh hãi nhìn về chỗ sâu trong hỗn độn, cảm nhận được hai hơi thở khủng bố, chí cao vô thượng kia.

“Đạo Tổ, ai đang đại chiến với Đạo Tổ?”

Ngọc Đế khiếp sợ, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Vương Mẫu tỏ vẻ nghiêm túc, cũng có chút hoảng sợ.

Nàng bỗng nhiên nói: “Ngọc Đế, có thể là vị Thiên Đế đã biến mất hàng tỉ năm kia đã trở lại hay không?”

“Thiên Đế?” Ngọc Đế nghe xong, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Hắn phẫn nộ quát: “Người đâu, mời Thái Thượng Lão Quân....”

“Bệ hạ, không cần, thần đã tới.”

Một lão nhân rơi vào Lăng Tiêu điện, cầm phất trần trong tay, một thân tĩnh lặng, hơi thở hư vô mờ mịt.

Hắn chính là Thái Thượng Lão Quân, tên thật là Thái Thượng Thiên Tôn.

“Lão quân, trẫm hỏi ngươi, vị giao thủ cùng Đạo Tổ có phải là chủ nhân trước kia của Thiên Đình hay không?” Ngọc Đế khẩn trương hỏi.

Thái Thượng Lão Quân im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn về hỗn độn hư không một lúc rồi mới nói: “Không sai, hơi thở này chính là vị Thiên Đế đã biến mất trước kia.”

“Hắn đã trở lại.” Thái Thượng lạnh nhạt đáp lại.

Lời này làm sắc mặt Ngọc Đế trở nên rất khó coi.

Thái Thượng lại nói thêm: “Nhưng không cần lo lắng, lão sư đã lưu hắn lại Tử Tiêu cung, hắn là không ra được.”

“Thật sự sao?” Ngọc Đế nghe mà vui mừng.

Hắn yên tâm, có Đạo Tổ ra tay còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

“Thiên Đế?”

Bên phía Tây Thiên có từng tinh vân vàng kim bao phủ, một vị Phật khổng lồ chậm rãi xuất hiện trên Tây Thiên tịnh thổ.

Hắn nhìn hư không hỗn độn, lộ vẻ kiêng kị sâu sắc, tất nhiên đã cảm ứng được hơi thở đáng sợ thuộc về Thiên Đế.

Thiên Đế đã từng là nỗi ám ảnh của vô số Tiên thiên thần ma, một tồn tại cực kỳ cường đại, đánh đến tất cả thần ma đều sợ hãi trốn tránh.

Thiên Đế biến mất hàng tỉ năm giờ lại xuất hiện khiến vị Phật tổ Tây Thiên đã niết bàn không biết bao nhiêu lần này lộ vẻ nghiêm trọng.

Tâm tình ba vị bá chủ Ngọc Đế, Phật tổ, Thượng đế đều không tốt.

Đặc biệt là Thượng đế, vẻ mặt như bị táo bón, sự sợ hãi, thù hận đối với Thiên Đế đã thâm nhập tận cốt tủy của hắn.

Bản thể bị Thiên Đế chém giết, dẫn tới thực lực của hắn yếu hơn Phật tổ một bậc, chỉ có thể so với Ngọc Đế.

Nếu không phải còn một thân thể khác thì có khả năng đã bị Tây thiên Phật tổ tiêu diệt.

Còn có một ít cường giả siêu cấp trong vũ trụ đều lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, một vài tên cũng không nhận biết Thiên Đế.

Nhưng có một ít lại nhận biết.

Giống như một con Huyền vũ khổng lồ đang ở trung tâm một nhóm tinh hệ khổng lồ, trên mai chở một số tinh hệ.

Có khoảng tám trăm tinh hệ hội tụ trên lưng nó, nó chính là Huyền Vũ trong Hỗn độn thiên hải lúc xưa.

Con Huyền vũ này vẫn chưa chết, sống qua năm tháng dài dòng, thậm chí còn trở thành bá chủ một phương, tự xưng là Huyền vũ tinh chủ.

Huyền vũ tinh hệ cũng là một thế lực to lớn trong vũ trụ.

“Là hắn sao?”

Huyền Vũ trừng to mắt nhìn về phía Tử Tiêu cung trong hỗn độn, nó ngủ cũng không quên được hơi thở kia.

“Quái vật kia lại xuất hiện, không được, lão tử phải đi khu vực biên hoang vũ trụ trốn một thời gian.”

Nói rồi Huyền vũ nhanh chóng chạy hướng tới vùng biên hoang vũ trụ, hiển nhiên không muốn gặp phải quái vật như Mộc Phàm.

Quái vật kia đánh không chết, đánh nát thân thể thì sẽ xuất hiện càng nhiều, dung hợp thành một lại trở nên cường đại hơn, quả thực chính là càng đánh càng mạnh.

Quái vật như thế nên tránh thật xa mới tốt.

Oanh!

Hỗn độn tan tác, Tử Tiêu cung vẫn chấn động kịch liệt, tiếng giao tranh từ bên trong truyền ra, hơi thở cường đại càn quét hỗn độn.

Từng dòng khí khổng lồ đánh tan hỗn độn khiến quy tắc sôi trào.

“Hồng Quân, ngươi muốn lưu ta lại nơi này sao?”

Trong Tử Tiêu cung, Mộc Phàm cười lạnh nhìn Hồng Quân trước mắt, lão là Thiên Đạo hiện tại.

Hắn khinh thường nói: “Ngày xưa ngươi thừa dịp ta rời đi lấy thân hợp đạo, không nghĩ tới ngươi còn có năng lực này, hôm nay muốn giữ ta sao, e là ngươi phải nằm mơ rồi.”

“Thiên Đế, vũ trụ đã diễn hóa xong, ngươi không nên đi ra ngoài, lưu lại nơi này, ngươi với ta luận đạo, có lẽ còn có thể tìm được khả năng đột phá.”

Hồng Quân lạnh nhạt đáp lại, hai bên tiếp tục giao thủ.

Vẻ mặt Hồng Quân dần dần trở nên nghiêm trọng, vốn tưởng rằng dựa vào Thiên Đạo vũ trụ hiện tại có thể trấn áp vị Thiên Đế này.

Không ngờ rằng đối phương cường đại quá mức, hơn nữa hiểu biết huyền ảo của Thiên Đạo, tự nhiên đánh đến khó phân thắng bại.

Mộc Phàm đã từng đại chiến với Thiên Đạo, đào mất hạch tâm Thiên Đạo nên Hồng Quân mới có cơ hội lấy thân hợp đạo, trở thành một dạng Thiên Đạo khác.

Hiện tại hắn muốn trấn áp Mộc Phàm, đoạt lại hạch tâm Thiên Đạo đã mất nhưng lại cảm giác có chút khó khăn.

Bởi vì Thiên Đế quá cường đại, dù biến mất hàng tỉ năm nhưng thực lực vẫn rất khủng bố.

Bang bang!

Keng!

Ngọc điệp bay tới muốn trấn áp Mộc Phàm.

Đáng tiếc liền bị một cái đỉnh chặn lại, Thiên Đế đỉnh đánh Ngọc điệp, hai bảo vật va chạm nhau, ngang sức ngang tài.

“Hỗn độn chí bảo?” Sắc mặt Thiên Đạo Hồng Quân thay đổi.

Mộc Phàm híp mắt, hừ nói: “Ngươi cũng không kém, Thiên Đạo chí bảo, Tạo hóa ngọc điệp.”

Keng keng!

Hai bên đại chiến một lúc lâu, Mộc Phàm cảm giác không thể bắt được tên Thiên Đạo Hồng Quân này.

“Hệ thống, sao gia hỏa này lợi hại như thế?” Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ phải biết là Thiên Đạo hiện tại đã trưởng thành, tất nhiên vô cùng cường đại, không kẻ nào địch nổi.”

“Dưới Thiên Đạo đều là sâu kiến, nhưng ngươi là một ngoại lệ, là biến số.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm đã hiểu.

Thiên Đạo Hồng Quân cường đại là bởi vì vũ trụ trải qua hàng tỉ năm diễn biến đã trưởng thành, một Thiên Đạo hoàn thiện tất nhiên phải khủng bố rồi.

Hắn có thể chiến đấu với Thiên Đạo mà không bại lại càng khủng bố hơn, vì hắn là biến số, không nằm dưới Thiên Đạo, hai bên đại chiến chỉ có thể có một kết quả, lưỡng bại câu thương.

Nhưng Mộc Phàm không ngốc, tự nhiên không có khả năng lưỡng bại câu thương với gia hỏa này, nếu dẫn tới đám Thanh tẩy giả thì chỉ có thể xuyên qua thời không lần nữa.

“Hồng Quân, ngươi không lưu được ta, ngươi nhờ ta mà thành đạo, không cảm kích thì thôi, phần nhân quả này ta xem ngươi gánh thế nào.”

Mộc Phàm đột nhiên nói ra câu này.

Thân thể Hồng Quân chấn động, im lặng không nói gì, hiển nhiên cam chịu sự thật này.

Vì Thiên Đế đào lấy hạch tâm Thiên Đạo nên hắn mới có thể dễ dàng hợp đạo, thiếu một phần nhân quả lớn, nếu không giải quyết nhân quả thì Thiên Đạo sẽ khuyết đi, thậm chí tự hủy diệt.

Bởi vì nhân quả là quy tắc Thiên Đạo, hiện tại Hồng Quân đứng bên phía Thiên Đạo, khó mà làm khác.

“Còn nữa, ngươi đoạt vị trí Thiên Đế của trẫm, ngươi nói coi món nợ này nên tính như thế nào?”

Mộc Phàm nói xong thì cười lạnh, giống như đang xem Hồng Quân diễn kịch.

Một khi không thừa nhận, Thiên Đạo liền phản phệ, đến lúc đó Hồng Quân bị chính mình hố chết.

Hồng Quân không rên một tiếng, đột nhiên ném ra một vật.

Ong!

Một đóa hoa sen bay tới rơi vào trong tay Mộc Phàm.

“Hỗn độn thanh liên sao?”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, kinh ngạc nhìn đóa sen này, đóa sen ba mươi sáu tầng, màu xanh lá, có từng luồng khí hỗn độn bao phủ.

Chương 532: Hỗn độn thanh liên

Ong ong...

Một đóa thanh liên tản ra hơi thở hỗn độn mông lung, ánh sáng xanh tràn ngập, cảm giác như hơi thở đại đạo phả vào mặt.

Sắc mặt Mộc Phàm biến ảo, kinh ngạc nhìn Hồng Quân.

Chỉ thấy Hồng Quân lạnh nhạt nói: "Dùng một đóa Hỗn độn thanh liên ba mươi sáu tầng chấm dứt nhân quả giữa ngươi và ta, chúng ta không nợ nhau nữa, như thế nào?"

Mộc Phàm yên lặng, hai mắt nhìn chằm chằm Hỗn độn thanh liên ba mươi sáu tầng, thì ra thứ này có tồn tại nhưng mình lại không phát hiện.

"Hệ thống, chẳng lẽ đoá thanh liên này chính là..." Hắn nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

Hệ thống nhanh chóng đáp lại: "Đúng vậy ký chủ, ngươi suy đoán không sai, nó chính là Hỗn độn thanh liên dựng dục Bàn Cổ, vốn là Hỗn độn đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng, bởi vì dựng dục Bàn Cổ mà rơi xuống sáu mươi bốn tầng, sau đó gặp vũ trụ nổ mạnh nên chỉ còn ba mươi sáu tầng."

"...." Mộc Phàm không nói gì.

Trong lòng rất chấn động, không ngờ tới Bàn Cổ thật sự tồn tại, là sinh linh đầu tiên trong vũ trụ này.

Trách không được lúc trước cảm thấy kỳ quái, vì sao hàng rào vũ trụ dễ bị mở ra như vậy, thì ra thật sự do Bàn Cổ bổ ra.

"Bàn Cổ còn sống sao?" Trong đầu Mộc Phàm xuất hiện ý nghĩ này.

Hệ thống trả lời chắc nịch: "Bàn Cổ vẫn còn tồn tại, ký chủ dùng động não đi, tới cấp bậc này rồi, muốn chết cũng rất khó."

Mộc Phàm nghe xong càng chấn động.

Nhưng ngay sau đó ngạc nhiên hỏi: “Hệ thống, Hỗn độn thanh liên này còn có tác dụng sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần ký chủ nạp tiền là có thể từ từ phục hồi Hỗn độn thanh liên, có khả năng khôi phục trở về Hỗn độn đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng.”

Hệ thống nói tiếp: “Hơn nữa, chỉ cần ký chủ lấy Hỗn độn đại đạo thanh liên rèn luyện, có thể đạt được đãi ngộ như Bàn Cổ, lấy Hỗn độn đại đạo thanh liên dựng dục bản thân một lần, tương đương với vô thượng tạo hóa.”

“Thật sự sao?” Mộc Phàm vui mừng trong lòng.

Đồ tốt nha, chẳng phải là có thể được dựng dục như Bàn Cổ, dùng Hỗn độn đại đạo thanh liên dựng bản thân, lột xác trở thành tồn tại giống như Bàn Cổ.

“Được, nhân quả giữa ngươi và ta chấm dứt.”

Mộc Phàm đáp ứng, thu Hỗn độn thanh liên vào thức hải, thật ra chính là thu vào không gian của hệ thống.

Quả nhiên, hắn vừa thu lại thì Hồng Quân liền mất đi cảm ứng với Hỗn độn thanh liên, thậm chí không thể phát hiện tung tích.

Đôi mắt lão lấp loé, thu hồi Tạo hóa ngọc điệp.

Mộc Phàm cũng thu hồi Thiên Đế đỉnh, đại chiến giữa hai bên hạ màn như vậy, không bên nào làm ăn được bên nào.

Mộc Phàm cảm thấy may mắn vì trước đó đã nạp Ngân hà chi tâm, thực lực tăng cường gấp mười lần.

Nếu không phải tăng cường gấp mười lần thì có khả năng không đánh lại Thiên Đạo Hồng Quân rồi.

Mộc Phàm suy nghĩ, xem ra phải tìm kiếm nhiều tinh hệ chi tâm khác để gia tăng thực lực của mình.

Hiện tại có thể tung hoành vũ trụ nhưng không đánh nổi Thiên Đạo Hồng Quân, vẫn cần tiếp tục đề cao, sau này mà lão còn dám

ngăn cản nữa thì một quyền đánh nổ.

“n oán chấm dứt, hy vọng ngươi đừng ngăn cản ta, nếu không ta và ngươi lại có một trận chiến.”

Mộc Phàm nói ra một câu rồi xoay người rời đi.

Tử Tiêu cung không ngăn được Mộc Phàm, quy tắc Thiên Đạo không hề có một chút tác dụng.

Nhìn Mộc Phàm rời đi, Hồng Quân yên lặng không nói thêm gì, một lúc sau chậm rãi biến mất.

Ong!

Ngay sau đó, toàn bộ Tử Tiêu cung biến mất trong hỗn độn mênh mông khiến rất nhiều cường giả, thần ma, bá chủ kinh ngạc không thôi.

“Thiên Đế bị trấn áp sao?”

Ngọc Đế hưng phấn hỏi.

Thái Thượng mày nhíu lại, suy nghĩ chút rồi nói: “Hẳn là đã bị trấn áp, lão sư ra tay, không có bất kỳ tồn tại nào có thể chạy thoát.”

“Vậy thì tốt rồi.” Ngọc Đế yên tâm.

Hắn hưng phấn: “Trẫm sợ Thiên Đế tới báo thù, hiện tại hắn bị Đạo Tổ trấn áp trong Tử Tiêu cung chính là một chuyện tốt đẹp.”

“Không sai, nếu để hắn biết ngươi chém đầu Hình Thiên, còn phanh thây trấn áp khắp vũ trụ thì không ổn.”

Vương mẫu có chút sợ hãi nói.

Sắc mặt Ngọc Đế trầm xuống, hừ nói: “Sợ cái gì, Hình Thiên dám giết vào Lăng Tiêu điện chính là không để trẫm để vào trong mắt, chém hắn vẫn còn nhẹ.”

“Được rồi, trẫm đã hết âu lo.”

Ngọc Đế không ngừng cười to, xoay người rời khỏi Lăng Tiêu điện.

Chỉ có Thái Thượng lộ vẻ khó hiểu, hình như nhận ra một chút khác thường, cụ thể thế nào thì không thể nói rõ ràng.

Vừa rồi hắn liên hệ lão sư, nhưng được đáp lại một tiếng chấm dứt.

Tiếng chấm dứt này mang nhiều ý nghĩa.

Thái Thượng suy tư gì đó, tâm sự nặng nề rời Lăng Tiêu điện quay về Bát Cảnh cung của mình, cứ cảm thấy có chỗ không ổn.

Đạo Tổ Hồng Quân, thân là Thiên Đạo, chẳng lẽ không lưu được Thiên Đế sao?

Ý nghĩ này khiến bất kỳ kẻ nào cũng phải sợ hãi.

.....

“Kết thúc sao?”

Lúc này, trong Nguyệt cung, Mộng Li nhẹ giọng hỏi.

Thường Nga đứng trước Nguyệt cung, nhìn về hỗn độn xa xăm, không rên một tiếng.

Nàng lắc đầu, lẩm bẩm: “Không biết, không còn động tĩnh, chẳng lẽ Thiên Đế bị Đạo Tổ trấn áp rồi?”

“Là ai nói ta bị Hồng Quân trấn áp?”

Đúng lúc này, có một giọng nói truyền đến khiến sắc mặt Thường Nga thay đổi.

“Thiên Đế?” Thường Nga nhìn người tới, đúng là Thiên Đế hàng chục tỷ năm trước sao?

Nhìn thấy người đến là Mộc Phàm, hai mắt thỏ ngọc Mộng Li trừng to, giống như gặp quỷ.

“Ngươi ngươi, ngươi... là Mộc Phàm sao?” Mộng Li ngây ngốc.

Nàng kinh hãi nhìn người tới, đúng là Mộc Phàm.

Mộc Phàm nhìn Thường Nga cùng Mộng Li trước mắt, nở nụ cười.

Thường Nga, cố nhân trước khi xưa, Mộng Li, bằng hữu lúc trước.

“Thường Nga, đã vài tỷ năm không gặp.”

Mộc Phàm bước tới, chào hỏi Thường Nga trước.

Thật ra cả hai người chỉ gặp mặt một lần, ban đầu Mộc Phàm từng mời nàng vào Nguyệt cung Thiên Đình nhưng bị từ chối.

Sau đó cũng không có qua lại, nghĩ tới hàng tỉ năm dài đằng đẳng đã trôi qua, trong lúc nhất thời có chút thổn thức.

“Mộng Li, đã lâu không gặp, không nghĩ tới ngươi đã về bên cạnh chủ nhân rồi, chúc mừng.”

Ngay sau đó Mộc Phàm nhìn về phía Mộng Li, cười nói một câu.

Mộng Li có chút xấu hổ, ngại ngùng cúi đầu.

Thường Nga kinh ngạc nhìn Mộng Li, sao thỏ con của mình biết Thiên Đế?

“Đừng nhìn, lúc trước nàng biến thành cầu bông nhỏ, lừa gạt ngụy trang làm ta phí công nuôi dưỡng một thời gian dài.”

Mộc Phàm cười giải thích một câu.

Mộng Li vừa nghe tức khắc nói: “Không phải đâu, ta đã trả tiền.”

Thường Nga dùng ánh mắt quái dị nhìn Thiên Đế cùng Mộng Li, trong lòng không nghĩ ra hai bên làm sao mà biết nhau, cảm giác có chút kỳ quái.

Sao Thiên Đế nhận biết thỏ con của nàng?

“Thiên Đế, mời vào bên trong.”

Thường Nga khôi phục vẻ bình tĩnh, lãnh đạm.

Mộc Phàm đi theo nàng tiến vào Nguyệt cung, chưa từng có nam nhân nào tiến vào nơi này, hôm nay Thiên Đế là nam nhân đầu

tiên.

“Này Mộc Phàm, sao ngươi biết chủ nhân Thường Nga của ta?”

Trên đường, Mộng Li lén lút hỏi câu.

Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười rồi nói: “Hắn là nhận biết từ mười tỷ năm trước.”

“....” Mộng Li ngây ngốc.

Nàng chuyển thế, từng sinh hoạt trong nhân loại, tự nhiên biết mười tỷ năm là một khoảng thời gian thế nào, quả thực không thể tin được.

“Ngươi gạt ta.” Mộng Li chu miệng nhỏ, bất mãn nói: “Ngươi mới bao nhiêu tuổi, còn nói là mười tỷ năm trước, ngươi cho rằng ngươi là...”

“Mộng Li, không được vô lễ.”

Thường Nga đi phía trước lập tức quát to, nghiêm túc nói: “Hắn là Thiên Đế, chính là Thiên Đế vừa mới đại chiến với Đạo Tổ.”

“Cái gì?” Mộng Li kinh hãi nhìn Mộc Phàm.

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, hai cái tai thỏ run lên trông rất đáng yêu.

Mộc Phàm nhịn không được nhéo nhéo má nàng, cười nói: “Như thế nào, bị dọa choáng váng sao, cầu bông nhỏ không sợ trời không sợ đất trước kia đi đâu rồi nha?”

Mộng Li đỏ mặt, nhỏ giọng mắng: "Xấu xa, không thể tùy tiện sờ vào mặt nữ hài, sẽ bị xấu đi đó, ngươi không biết sao?”

Mộc Phàm buồn cười lắc đầu, cả ba tiến vào trong Nguyệt cung.

Thường Nga rót cho Mộc Phàm một ly đồ uống lạnh, không sai, đúng là đồ uống lạnh, một loại rượu độc đáo có chứa hàn khí, là rượu Nguyệt quế mà Thường Nga ủ.

“Thiên Đế, mời.” Thường Nga dịu dàng cười.

Mộc Phàm nâng chén rượu nếm thử một ngụm, cảm giác hương vị rất đặc biệt, giống như thấy được một vị tiên tử cô độc đang múa dưới gốc Nguyệt quế.

Thanh tao, lạnh lẽo, cô đơn, có lẽ đây chính là Thường Nga.

“Mười tỷ năm đã qua đi...” Mộc Phàm uống rượu xong, không nhịn được mà cảm thán năm tháng dài lâu.

Thường Nga cũng yên lặng, nhớ tới một chút chuyện xưa, trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút quái dị.

Tròng mắt Mộng Li không ngừng chuyển động, nhìn Mộc Phàm một lúc rồi lại nhìn Thường Nga, có phải hai bên có gì đó hay không?

“Trách không được chủ nhân luôn từ chối Ngọc Đế, thì ra là có một vị ca ca lợi hại hơn nha.”

Mộng Li tò mò nhìn Mộc Phàm, hắn thật sự là Thiên Đế sao?

“Thường Nga, có thể nói cho ta biết Dao Trì đi đâu rồi hay không?”

“Thuộc hạ Thiên Đình ngày xưa của ta đã đi đâu?”

Mộc Phàm buông chén rượu, nghiêm túc nhìn Thường Nga, trong mắt có vẻ chờ đợi, có lẽ Thường Nga biết những chuyện này.

Sắc mặt Thường Nga không ngừng biến đổi, im lặng một lúc lâu, Mộc Phàm cũng không quấy rầy, không thúc giục, lẳng lặng chờ đợi.

Sau một hồi, Thường Nga mới thở dài nói: “Thiên Đế, năm đó sau khi ngươi độc chiến Thiên Đạo rồi biến mất, Đạo Tổ hợp đạo, ra lệnh Ngọc Đế, Vương mẫu chưởng quản Thiên Đình.”

“Dao Trì thống lĩnh hàng tỉ thiên binh thiên tướng lui về Dao Trì tiên cung, lấy Thiên hà làm ranh giới, phong bế nơi đó...”

“Tất nhiên Ngọc Đế không cam tâm có một thế lực to lớn như vậy

ở bên cạnh nên liên hợp Đông thiên yêu đình đối phó Thiên hậu Dao Trì."

Nói đến đây, Thường Nga dừng một chút.

Ánh mắt nàng nhìn Mộc Phàm trở nên có chút cổ quái.

"Trong trận chiến ấy, Dao Trì cầm Thiên Đế kiếm chém chân thân Ngọc Đế cùng một cánh tay của Đế Tuấn, sau đó Đạo Tổ đã xuất hiện bình định trận chiến."

"Từ đây về sau, Dao Trì liền mang theo thế lực Thiên Đình tiến vào Hỗn độn thiên hải mênh mông tìm kiếm tung tích của ngươi, hàng tỷ năm qua chưa từng xuất hiện."

Thường Nga ngừng nói.

"Dao Trì..."

Mộc Phàm lẩm bẩm, ánh mắt có vẻ dịu dàng.

"Đế Tuấn đâu?"

Hắn đột nhiên hỏi một câu, có chút hối hận vì trước đó không giết chết gia hoả này.

Thường Nga nghe hỏi liền im lặng một lúc lâu rồi mới thở dài nói: "Đế Tuấn đã ngã xuống, sau khi ngươi biến mất mười vạn năm, một trong tứ phương đại đế Thiên Đình, Hậu Thổ đột nhiên xuất hiện, cùng với mười một thần ma cường đại khác, xưng là mười hai Tổ vu, hậu duệ Bàn Cổ, đã khai chiến với Yêu tộc"

"Trận chiến kéo dài một tỷ năm, cuối cùng hai bên đồng thời bại vong, bị Ngọc Đế, Thượng đế, Tây thiên Phật tổ cùng các thế lực cường đại khác thu lợi."

"Nhân tộc, Nữ Oa đâu?"

Mộc Phàm nhíu mày, hỏi tiếp.

Tiên thiên nhân tộc đi đâu?

“Nhân tộc...” Thường Nga lại im lặng một lúc rồi mới từ từ nói tiếp.

Nàng nói: “Phần lớn Tiên thiên nhân tộc đi theo Dao Trì, một bộ phận không muốn đi đã bị Yêu tộc, Vu tộc tàn sát, cuối cùng gần như biến mất sạch.”

Nghe xong, Mộc Phàm nheo mắt, sát ý tràn ra.

Chương 533: Thường Nga, Đại Nghệ?

Nhân tộc, bị giết sạch.

Mộc Phàm nghe mà giận dữ.

“Yêu tộc, Vu tộc, diệt Nhân tộc sao?”

Hắn đèn nén lửa giận.

Tiên thiên nhân tộc có hắn tham dự sáng tạo ra, Tiên thiên nhân tộc tôn xưng hắn là Thiên phụ, không thể chấp nhận được chuyện có kẻ tiêu diệt nhân tộc.

“Đúng vậy.”

Thường Nga hơi gật đầu, nàng nói: “Hậu duệ nhân tộc còn sót lại dần dần lưu lạc khắp nơi, dưới ảnh hưởng của Thiên Đạo diễn biến thành Hậu thiên nhân tộc bây giờ.”

“Hậu thiên nhân tộc, hừ, Thiên Đạo Hồng Quân, ngươi tính toán rất tốt, muốn vĩnh viễn khống chế khí vận của nhân tộc.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, hiểu rõ tính toán của Hồng Quân.

Đây là muốn nắm giữ nhân tộc trong tay, Hậu thiên nhân tộc bị ảnh hưởng bởi ý chí Thiên Đạo, thống lĩnh vạn linh, trường tồn mãi mãi.

Thật ra chính là một âm mưu, nhân loại tự cho là thống lĩnh vạn linh, tồn tại dài lâu nhưng đều bị Thiên Đạo khống chế.

“Một bộ phận Tiên thiên nhân tộc đi theo Dao Trì và Nữ Oa, Tiên thiên nhân tộc liền thành truyền thuyết, không tồn tại trong vũ trụ vạn tộc.”

Thường Nga tiếp tục nói.

“Sau khi ngươi biến mất, trong vũ trụ xảy ra rất nhiều chuyện lớn, trước cuộc chiến vu yêu chính là Long tộc, Phượng tộc, Kỳ lân tộc triển khai chém giết, muốn tranh đoạt vị trí thiên địa cộng chủ.”

“Chỉ tiếc, cuối cùng cả ba tộc đều thảm bại, Phượng hoàng biến mất, Kỳ lân ẩn nấp, Long tộc trở thành nô lệ phụ thuộc Thiên Đình, mãi mãi bị Ngọc Đế chưởng khống.”

“Còn Tổ long, Tổ kỳ lân, Thiên phượng đã bị chém giết trong hư không hỗn độn, tan thành mây khói.”

Nói đến đây, Thường Nga thở dài, trong khoảng thời gian dài đằng đẳng đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Hồi tưởng lại hàng tỉ năm cô độc tịch mịch, nàng cảm thấy chán ghét.

“Đông thiên yêu đình của Đế Tuấn bị Ngọc Đế huỷ diệt, tinh vực, tinh hệ đều bị chia cắt.”

Ánh mắt Thường Nga trở nên phức tạp, nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Nàng nhìn thế này khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên: “Như thế nào, trên người ta chỗ nào không ổn sao, ánh mắt ngươi có vẻ kỳ quái.”

Trong đáy mắt Thường Nga cất giấu tâm sự.

Mộc Phàm nhìn nàng, bỗng nhiên cười nói: “Sao ánh mắt này như đang nhìn tình lang vậy, ngươi cũng đừng nói ngươi yêu ta nha?”

Mộng Li bên cạnh trừng to mắt, như gặp quỷ.

Nàng nhìn Mộc Phàm rồi nhìn chủ nhân, trong lúc nhất thời trở nên ngây ngốc.

Quả nhiên có quan hệ không tầm thường.

“Mười mặt trời treo cao, ngươi còn nhớ rõ chứ?”

Thường Nga đột nhiên mở miệng nói câu mà hắn không thể hiểu được.

Mộc Phàm mờ mịt, chớp chớp mắt: “Ngươi muốn nói cái gì nha, ta hiểu rồi, ngươi đang nghĩ tới vị tình lang kia, để ta đoán xem, có

phải hắn tên Đại Nghệ hay không?”

Thường Nga vừa nghe bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

“Quả nhiên ngươi chính là hắn.” Thường Nga có chút kích động, phẫn nộ, tức giận, cảm xúc lẫn lộn.

Mộc Phàm đơ ra, dở khóc dở cười nói: “Ngươi đùa cái gì vậy, ta là Thiên Đế, truyền thuyết về ngươi cùng Đại Nghệ cũng được lưu truyền trong nhân loại, liên quan gì đến ta chứ.”

“Đại Nghệ bắn mặt trời, Thường Nga lên mặt trăng, ta nói đúng không?” Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn Thường Nga.

Nàng lại nói mình là Đại Nghệ, nói giỡn, mình đã rời đi rất lâu rồi, Đại Nghệ gì chứ, tuyệt đối không phải mình.

“Ngươi không cần phủ nhận, ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra, ngươi là tên phụ lòng.”

Thường Nga nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Mộc Phàm, chắc chắn hắn chính là Đại Nghệ.

Nàng rơi vào hồi ức, lẩm bẩm nói: “Năm đó tỷ tỷ ta sinh hạ mười đứa con cho Đế Tuấn, mười mặt trời treo cao, hủy thiên diệt địa.”

“....” Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, rất muốn nói là tỷ tỷ ngươi sinh mười mặt trời thì liên quan gì đến ta.

Lại nghe Thường Nga tiếp tục nói: “Ngày xưa ta ở ẩn trong nhân tộc, hóa thân nữ nhân phàm trần để tránh Đế Tuấn tìm ra, sau đó gặp được một người trong nhân tộc, hắn tự xưng là Đại Nghệ.”

Nói đến đây, Thường Nga nhìn thoáng qua Mộc Phàm, ánh mắt rất quỷ dị.

Mộc Phàm hết hồn, phủ nhận: “Không có khả năng, ngươi nhận sai, trẫm là Thiên Đế, cũng không phải Đại Nghệ gì đó, đừng nhầm lẫn.”

“Ta sẽ không nhận sai.”

Thường Nga kiên định, tức giận nói: “Đến bây giờ ngươi còn không chịu thừa nhận?”

“Cung tiễn năm đó ngươi dùng chính là Thí thần cung và Xạ nhật tiễn.” Nàng nói xong, lấy ra một mũi tên.

“Mẹ nó!”

Mộc Phàm bỗng nhiên đứng dậy, kinh ngạc nhìn chằm chằm mũi tên kia, sao mũi tên lại có hơi thở của hắn.

Không sai, Xạ nhật tiễn còn lưu lại một chút hơi thở, hơi thở thuộc về hắn, tuyệt đối không sai.

Nhưng mấu chốt là Mộc Phàm không biết mình bắn mặt trời lúc nào?

Hoàn toàn không có khả năng, bởi vì hắn đã xuyên về hiện tại, căn bản không có khả năng xuất hiện vào lúc đó.

“Giả.” Mộc Phàm trực tiếp phủ nhận.

Thường Nga lại cười, nụ cười có chút bi thương: “Giả, ngươi lại nói với ta là giả, mũi tên này là mũi tên ngươi muốn dùng để bắn chết mặt trời thứ mười, nếu khi ấy ta không quỳ xuống đau khổ cầu xin ngươi, ngươi sẽ bỏ qua cho Tiểu Thập?”

Tiểu Thập chính là nhi tử cuối cùng của Đế Tuấn.

Nàng nhớ tới chuyện cũ, nước mắt tràn ra, bi thương nói: “Năm đó, ngươi đột nhiên cầm Thí thần cung ra khỏi cửa, ta liền hoài nghi thân phận của ngươi, ta nhớ rõ cây cung lúc ấy giống hệt cây cung mà Thiên Đế dùng để bắn thủng Thiên Đạo.”

“Một mũi tên một mặt trời, năng lực của ngươi rất tốt, nếu không phải là ta quỳ xuống đau khổ cầu xin, nói không chừng mặt trời cuối cùng của Thiên Đình cũng không tồn tại.”

Nói đến đây, hơi thở Thường Nga bắt đầu hỗn loạn.

Lúc này, Mộc Phàm có chút ngây ngốc, nhìn Thí thần cung còn trong xơ thể mình, căn bản không khả năng, chắc chắn có vấn đề.

“Hệ thống, chuyện gì đây, Thí thần cung ở chỗ ta, ta không có bắn mặt trời, tuyệt đối không có.”

Hắn không thể không dò hỏi hệ thống.

Hệ thống im lặng một lúc mới nói: “Ký chủ, ngươi đã quên ngươi còn có một phân thân sao?”

“... Phân thân?” Mộc Phàm yên lặng.

Trên lý luận thì phân thân Ma đế cũng là hắn, nhưng không có khả năng nha, Ma đế lấy đâu ra Thí thần cung, tuyệt đối không có khả năng có Thí thần cung nào khác.

Nhưng có khả năng Ma đế phỏng chế Thí thần cung, thậm chí có thể là tên khốn nạn này hóa thân thành Đại Nghệ bắn chết chín mặt trời, giết nhi tử Đế Tuấn.

“Không ai nghĩ tới mười nhi tử của Đế Tuấn vừa xuất thế đã không phải loại tốt lành gì, tự cao tự đại, nơi bọn chúng đi qua, vạn vật đều bị thiêu đốt.”

“Bọn chúng kế thừa thần lực cường đại của Đế Tuấn cộng thêm huyết mạch Thái âm của tỷ tỷ, âm dương hợp nhất, vừa xuất thế liền có năng lực hủy thiên diệt địa.”

Nói đến đây, Thường Nga tự trách nói: “Tỷ tỷ vốn có thể ngăn cản bọn chúng nhưng nàng lại mặc kệ bọn chúng bay lung tung, gây ra tai họa.”

Hai mắt nàng sắc bén nhìn chằm chằm Mộc Phàm, nhìn đến hắn hãi hùng khiếp vía, cảm giác hiểu lầm sâu sắc.

Mộc Phàm tỏ vẻ vô tội: “Xin lỗi, ta thật sự không phải Đại Nghệ, ngươi tìm sai người, chẳng lẽ ngươi ở chung với hắn sớm chiều còn không biết hắn là ai?”

“Ở chung sớm chiều sao?” Thường Nga nghe mà cười thảm, nàng khóc nức nở: “Từ khi nhận biết ngươi, ngươi vẫn không cho ta biết thân phận thật sự, nếu không có chuyện mười mặt trời thiêu chết vô số nhân tộc, có khả năng cả đời ngươi đều làm thợ săn trên núi, ta thiếu chút nữa đã tin tưởng ngươi rồi.”

“Tuyệt đối là hiểu lầm, ta không phải là Đại Nghệ, chắc chắn ngươi nhận lầm.” Mộc Phàm lại giải thích, muốn phát điên.

Mẹ nó, ai giả mạo hắn đi bắt chước Đại Nghệ gì đó, đây không phải là gây chuyện sao?

“Có phải trong truyền thuyết của nhân loại có Đại Nghệ bắn chết chín mặt trời, sau đó Vương mẫu ban tiên đan, ta ăn vụng tiên đan, sau đó bay lên mặt trăng?”

Thường Nga cười như không cười nhìn hắn, vẻ mặt trào phúng.

Mộc Phàm có chút ngạc nhiên: “Chẳng lẽ không phải?”

“Ta cần ăn tiên đan sao?” Thường Nga hỏi lại một câu.

Nàng khinh thường nói: “Tu vi của ta gấp trăm lần Vương mẫu, ta cần ăn tiên đan của nàng mới có thể thành tiên bay mặt trăng?”

“A... Đó là chuyện của ngươi, sao ta biết được.”

Mộc Phàm buông tay tỏ vẻ mình không biết.

“Đừng diễn nữa, ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra, ngươi là tên phụ lòng, đã nói cưới ta, ngươi lại để ta chờ ở Quảng Hàn cung hàng tỷ năm.”

Thường Nga càng nói càng kích động, hơi thở toàn thân sôi trào, tư thế như muốn đánh nhau.

Mộc Phàm nhìn mà có chút dở khóc dở cười, vội vàng nói: “Chậm đã, ngươi nói ta là Đại Nghệ, có chứng cứ gì, hay là có kẻ giả mạo ta lừa gạt ngươi.”

“Kẻ nào dám giả mạo Thiên Đế?” Thường Nga càng nói càng tức giận.

Mộng Li đã sớm trốn vào một góc, run bần bật, Thường Nga thật sự nổi giận.

Hàng tỷ năm cô độc chờ đợi, bao nhiêu oán khí trong lòng giờ đây bùng nổ.

Ầm!

Quảng Hàn cung chấn động, từng luồng thần lực cường đại tản ra tám phương, kinh động toàn bộ Thiên Đình.

“Quảng Hàn cung, Thường Nga?”

“Không tốt, Thường Nga gặp nguy hiểm.”

Trong Lăng Tiêu điện, sắc mặt Ngọc Đế thay đổi, lập tức lắc mình bay tới Quảng Hàn cung.

“Lăn!”

Đáng tiếc, mới vừa tới gần đã bị một lực lượng cường đại xốc bay ra ngoài, Thường Nga trong trạng thái tức giận rất khủng bố, dĩ nhiên đánh bay cả Ngọc Đế.

Đám tiên nhân, chúng thần vừa thấy tức khắc hoảng sợ.

“Ngọc Đế, ngươi muốn làm gì?”

Lúc này, sắc mặt Vương mẫu trở nên u ám nhìn chằm chằm Ngọc Đế, Ngọc Đế đứng cứng ngắc.

Hắn lúng túng nói: “Trẫm đi xem xem có phải nàng đã gặp nguy hiểm gì hay không?”

“Ta thấy là ngươi muốn đi hẹn hò với Thường Nga.” Vương mẫu nương nương lạnh lùng hừ một tiếng.

Nàng nghiêm khắc nói: “Ngươi đã quên Thiên điều của Thiên Đình sao, đó là Thiên điều do ngươi và ta khẩn cầu Đạo Tổ lập ra, quy định thứ nhất chính là thần tiên không được yêu đương, ngươi đã quên rồi sao?”

“Ách...” Sắc mặt Ngọc Đế trở nên khó coi, cực kỳ xấu hổ.

Lúc này đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Vừa mới bị lực lượng của Thường Nga đánh bay ra nên Ngọc Đế cũng bình tĩnh chút, không đi được, không chỉ Thường Nga phát

hỏa, Vương mẫu cũng phát hỏa rồi.

Lúc này, trong Quảng Hàn cung có từng luồng thần lực rít gào.

Thường Nga thể hiện tư thái cường đại của Tiên thiên thần ma, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Gia hỏa này vẫn thong dong như gió thổi mây trôi.

“Ta muốn chính miệng ngươi nói, ngươi có phải Đại Nghệ hay không?”

Thường Nga lạnh lùng chất vấn, từng bước ép sát.

Mộc Phàm tỏ vẻ vô tội, thậm chí có chút bất đắc dĩ, có phải Thường Nga cô độc quá lâu nên tinh thần bị phân liệt hay không?

Hay là nhớ Đại Nghệ đến bệnh tâm thần, nhập ma?

Mộc Phàm nhìn Thường Nga, không biết phải làm sao, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến hắn.

Lúc trước hắn muốn mời Thường Nga gia nhập Thiên Đình nhưng nàng đã từ chối, sau đó cũng không qua lại.

“Ngươi bình tĩnh một chút, trẫm, nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối không phải Đại Nghệ, nếu có nửa câu hư ngôn, ắt bị trời phạt.”

Oanh!

Từ trong hư không có một tia sét bổ xuống đánh trúng đầu Mộc Phàm, làm cả hai cùng thỏ ngọc đều trợn tròn mắt.

Thiên Đạo thật sự đánh xuống.

Chương 534: Hồng Quân: “Không phải ta.”

Thường Nga sửng sốt, sau đó hai mắt sáng ngời, Thiên Đạo đã thừa nhận.

Mộng Li ngây ngốc nhìn Mộc Phàm bị sét đánh, gia hỏa này thật sự là Đại Nghệ, chính là kẻ phụ lòng khiến chủ nhân Thường Nga nhung nhớ suốt hàng tỷ năm?

Nhưng có một vấn đề, hắn vừa là Thiên Đế, vừa là Đại Nghệ, hắn làm như thế nào?

Mộc Phàm ngây ngốc nhất.

Mẹ nó, Thiên Đạo thật sự đánh xuống tới.

Sắc mặt hắn trầm xuống, tức giận nói: “Hồng Quân, ngươi làm gì thế, có phải muốn chết hay không?”

Ầm...

Một quầng sáng lóe lên, Tử Tiêu cung xuất hiện trong Nguyệt cung.

Chỉ nghe một giọng nói từ bên trong truyền ra: “Thiên Đế, không phải ta.”

Đó là giọng Hồng Quân, trực tiếp làm sáng tỏ, vừa rồi không phải hắn đánh, hắn tuyệt đối không làm gì cả.

Nhưng Mộc Phàm không tin, hắn tức giận nói: “Ngươi là Thiên Đạo, không phải ngươi còn có thể là ai, ngươi dám nói không phải sao?”

Hồng Quân: “Không phải ta!”

Hồng Quân nói xong liền biến mất, chỉ để lại Mộc Phàm nhìn về hư không hỗn độn với sắc mặt u ám đáng sợ, thật sự không phải gia hỏa này đánh hắn?

“Hệ thống, ngươi nói coi, vừa rồi có phải hắn làm hay không?”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Hệ thống trả lời: “Ký chủ, ngươi chính là thiên, ngươi đã quên sao, ngươi chính là thiên, mỗi một lời ngươi nói đều sẽ ứng nghiệm.”

“....” Mộc Phàm cứng họng.

“Hiện tại, ngươi còn muốn chống chế, ngươi muốn gạt ta tới khi nào?”

Thường Nga tiến lại gần, gương mặt lạnh băng, phẫn nộ, ánh mắt tràn ngập oán niệm nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Mẹ nó, đây là chuyện gì, ta thật sự không phải Đại Nghệ.

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười, sao mình lại gặp phải loại chuyện thế này.

“Ký chủ, sợ cái gì, trực tiếp tới luôn, Thường Nga nha, ngươi không động tâm sao, Ngọc Đế đã mơ ước nàng hơn chục tỷ năm rồi, giờ nàng tự dâng tới miệng mà ngươi lại không cần?”

“Ngươi có phải nam nhân hay không?”

Hệ thống nói một tràng, Mộc Phàm nghe mà không biết nên trả lời thế nào.

Thường Nga không đẹp sao? Đây là lời nói nhảm, Mộc Phàm khổ mà không nói nên lời, có cái hệ thống đào hố như ngươi thì ta có thể làm chuyện gì?

“Đường đường là Thiên Đế vô địch mà lại lừa gạt ta, không dám thừa nhận thân phận của mình, ngươi khiến ta rất thất vọng.”

Thường Nga tràn đầy cô độc nói ra.

“Mười tỷ năm qua rồi, ngươi nói sẽ cưới ta, hiện tại ngươi đã đến nhưng lại không chịu thừa nhận, là ta kém hơn Dao Trì sao?”

Nàng tức giận, càng nói càng kích động.

Phốc!

Đột nhiên, nàng phun một ngụm máu, Mộng Li kinh hoảng.

“Chủ nhân...” Mộng Li muốn xông lên, nhưng bị Thường Nga đẩy ra xa.

Thường Nga bình tĩnh nhìn Mộc Phàm, bầu không khí đọng lại.

Thời gian như đứng yên trong khoảnh khắc này.

Mộc Phàm ngơ ngác nhìn Thường Nga, bộ dáng thê lương xinh đẹp, khóe miệng tràn máu, trong mắt tràn ngập sự mất mát cùng đau thương.

Chờ đợi mười tỷ năm, đổi lấy chính là kết cục này, nàng cảm thấy vô cùng bi thống.

Chẳng lẽ ngươi là Thiên Đế mà nói chuyện không giữ lời?

“Ký chủ, ngươi còn do dự cái gì, ta khinh bỉ ngươi.”

Trong đầu lại vang tiếng hệ thống.

Nó nói: “Thường Nga chính là Nguyệt tinh đầu tiên trong vũ trụ sơ khai, ẩn chứa ám năng lượng cùng vật chất căn nguyên, đã tích góp hơn chục tỷ năm, căn nguyên đủ để thực lực của ngươi lại gia tăng gấp mười lần.”

“Thậm chí có được nàng tương đương với có được mười viên Ngân hà chi tâm.”

Hệ thống liên tục nhắc nhở nhưng lại bị Mộc Phàm phớt lờ.

Hắn có chút bất đắc dĩ nhìn Thường Nga, không phải không động tâm, mà là mình không phải Đại Nghệ, nhận làm gì?

“Ngươi còn không chịu thừa nhận, không muốn chấp nhận ta, xem ra là ta tự mình đa tình.”

Thường Nga thất vọng xoay người, hơi thở bắt đầu tán loạn.

“Mẹ nó, không cần phải thế này chứ, nàng muốn tự băng giải

sao?”

Mộc Phàm xem mà ngây người, Thường Nga muốn băng giải bản thể, tự kết liễu sao?

“Uổng công chờ đợi hơn chục tỷ năm, chung quy chỉ là một giấc mộng.”

Thường Nga than nhẹ một tiếng, thân thể dần dần tan rã.

Mộc Phàm thấy không ổn, giơ một ngón tay điểm tới, thời gian trực tiếp ngưng đọng.

“Ngươi đây là tội gì chứ?”

Hắn đi tới trước mặt Thường Nga, nhìn vẻ mặt thất hồn lạc phách của nàng, tâm như tro tàn, không còn động lực sống tiếp.

Cảnh này làm Mộc Phàm tức giận, là ai làm, chẳng lẽ phân thân Ma đế kia, đây không phải là gây phiền toái cho hắn sao?

“Chảy ngược!”

Mộc Phàm cho thời gian chảy ngược, Thường Nga đang băng giải nhanh chóng khôi phục bình thường.

Ngay sau đó, mọi thứ đều khôi phục.

Thường Nga ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “Ta không đáng ngươi để ý sao? Mười tỷ năm qua đau khổ chờ đợi, ngươi chưa bao giờ để ý đến ta sao?”

“Ngươi thật sự cho rằng ta chính là Đại Nghệ?” Vẻ mặt Mộc Phàm phức tạp nhìn nàng hỏi.

Thường Nga hừ nói: “Trừ ngươi ra kẻ nào có được thứ này?”

Nói xong, có một giọt máu xuất hiện trong lòng bàn tay Thường Nga, giọt máu toả sáng lộng lẫy, ẩn chứa uy năng cường đại.

Mộc Phàm nhìn thấy giọt máu này, cảm thấy toàn thân không khoẻ.

Mẹ nó, đây không phải là máu của hắn, Thiên Đế huyết sao?

Da mặt Mộc Phàm co rút, thầm mắng một tiếng khốn nạn, mình chưa từng để lọt máu ra ngoài, làm sao Thường Nga có được?

“Năm đó, lúc ngươi rời đi, nói sẽ đến cưới ta, để lại cho ta một giọt tâm huyết của ngươi, khi gặp được nguy hiểm, nó có thể cứu ta một mạng.”

Nói đến đây, Thường Nga lại tức giận: “Hiện tại ngươi đã đến nhưng lại không chịu thừa nhận, nếu không quan tâm ta vì sao còn trở về quấy rầy ta?”

“Hiện tại trả cho ngươi.” Nói xong, nàng ném giọt Thiên Đế huyết kia tới.

Thuận tiện ném luôn Xạ nhật tiễn cho Mộc Phàm, giống như đang nói, ân oán tình thù giữa hai chúng ta chấm dứt từ đây.

Mộc Phàm tiếp nhận giọt máu kia, lập tức dung nhập vào trong cơ thể, có một luồng ký ức dũng mãnh tiến vào trong đầu khiến hắn ngây ngốc.

“Bản tôn, bất ngờ không, mừng rỡ không?”

Có một giọng nói truyền ra từ Thiên Đế huyết, không phải phân thân của mình thì là ai?

“Ngươi nhìn xem, ta giúp ngươi theo đuổi nữ thần mà ngươi thích nhất, có phải ngươi rất cảm động, rất kích động hay không?”

“Yên tâm, nàng không có tổn hao chút nào, ta giúp ngươi bảo hộ nàng rất kỹ, cả Ngọc Đế cũng bị ta âm thầm đánh một trận.”

“Ai, thật nhàm chán nha, bản tôn ngươi để lại một cục diện rối rắm, mình ta khó có thể chống đỡ, gần đây bị một loại lực lượng thần bí đuổi giết, chắc chắn là hướng về phía bản tôn ngươi.”

“Cuối cùng chỉ có thể giúp ngươi đến đây, trước khi tiêu tán, ta giết chín nhi tử của Đế Tuấn, Thường Nga cầu tình cho một tên cuối cùng, ta bỏ qua hắn, giúp ngươi cướp lấy Thường Nga.”

“Đừng cảm tạ ta, bởi vì ai kêu ngươi là bản tôn chứ, ta được định trước là sẽ diệt vong thay ngươi, ta thật đáng thương, chỉ là một phân thân mà còn giúp đỡ bản tôn yêu đương, theo đuổi nữ thần, thật là khổ.”

.....

Một đoạn ký ức từ phân thân của. Mộc Phàm, thì ra hắn đã tiêu tán.

Xem ra, bản thể Mộc Phàm rời vẫn không thể bảo vệ phân thân bao lâu, lực lượng thanh tẩy vẫn tìm được phân thân rồi mạt sát.

Xem xong đoạn ký ức này, Mộc Phàm không biết nên khóc hay nên cười.

Trong lòng cảm thấy quái dị, phân thân giúp hắn theo đuổi Thường Nga, còn thành công, giờ tìm ai để giải thích cho rõ?

Nhìn Thường Nga thất hồn lạc phách trước mắt, tâm trạng Mộc Phàm trở nên phức tạp cùng quỷ dị.

Có nhảy vào Thiên hà cũng không tẩy sạch chuyện này.

Thường Nga xác định hắn chính là Đại Nghệ, thật ra do phân thân giở trò quỷ.

“Hệ thống, phân thân của ta tiêu tán rồi sao?”

Mộc Phàm nhíu mày, dò hỏi hệ thống trước.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Trên lý luận thì dù ngươi rời đi hắn cũng không có việc gì, nhưng không bài trừ chuyện lực lượng thanh tẩy tìm tới mạt sát hắn.”

“Nói đúng ra là hắn thay ngươi chết một lần.”

Lời này làm Mộc Phàm có chút ngại ngùng.

Phân thân thay mình tán gái, còn thay mình chết một lần, nói như thế nào đây, cũng cũng thể nói phân làm không tốt?

“Hiện tại ngươi có thể rời đi rồi.”

Thường Nga lạnh lùng liếc mắt, nói xong liền xoay người.

Nhưng Mộc Phàm cười cười, đi lại ôm vị nữ thần mà vô số thần ma đều mơ ước này.

“Đi cái gì mà đi, ta liền ở lại nơi này.”

Vẻ mặt Mộc Phàm rất thiếu đòn, làm Thường Nga giận sôi máu.

“Lăn, ta không cần kẻ phụ lòng.”

Thường Nga giận dỗi tránh ra, bay vào nội điện Quảng Hàn cung.

Mộc Phàm cười hắc hắc, lặng yên theo sau, chỉ để lại mình Mộng Li ngây ngốc, vẻ mặt mờ mịt.

Nàng không hiểu rốt cuộc hai bên có quan hệ gì, vừa mới muốn chết muốn sống, chớp mắt liền thay đổi kịch bản.

“Tình yêu nha, làm người ta không hiểu gì hết.”

Mộng Li lầm bầm lầu bầu, nhìn Mộc Phàm và Thường Nga tiến vào trong, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, ê ẩm.

Quảng Hàn cung khôi phục sự quạnh quẽ.

Nhưng lại có thêm một nam nhân.

Ngọc Đế bên ngoài nhớ thương Thường Nga, đáng tiếc, hắn không biết có nam nhân vào ở trong Quảng Hàn cung.

Nếu biết được chắc chắn sẽ tức điên lên.

Đáng tiếc, hắn bị Vương mẫu nhìn chằm chằm, không thể tiến vào Quảng Hàn cung, hơn nữa cũng không vào được vì không có sự cho phép của Thường Nga.

Dù hắn là Ngọc Đế cũng không được.

“Báo...”

Đột nhiên, một tên thiên binh vội vã chạy vào Lăng Tiêu điện.

“Khởi bẩm Ngọc Đế, Tây thiên Phật tổ giá lâm.”

Vừa nghe lời này, toàn bộ thần tiên trong Lăng Tiêu điện đều chấn động.

Ngọc Đế trừng to mắt, có chút kinh ngạc.

“Phật tổ, hắn tới làm gì?”

Ngọc Đế cùng Vương mẫu cảm thấy khó hiểu liếc nhau, từ khi Tây Thiên đạp Thiên Đình một cái, Ngọc Đế cảm giác rất mất mặt, không muốn nhìn thấy Phật tổ.

Thậm chí rất nhiều lần có ý muốn giúp Thiên đường đánh Phật tổ ngã xuống.

“Người đâu, cho mời Phật Tổ.”

Khó hiểu thì khó hiểu, khó chịu thì khó chịu nhưng khách đã tới cửa cần phải mời vào.

Vừa dứt lời liền có một luồng Phật quang tràn vào từ Nam thiên môn.

Chỉ thấy Phật quang tràn ngập Lăng Tiêu điện, một vị Phật ngồi trên công đức kim liên, sau lưng có công đức Phật luân cao chín trượng, tản ra Phật quang mãnh liệt xuất hiện.

“A Di Đà phật, Ngọc Đế, trăm triệu năm không gặp, thực lực có chỗ tịnh tiến, thật đáng mừng.”

Phật tổ vừa mở miệng thì trong lời nói đã mọc gai, Ngọc Đế nghe mà sắc mặt trở nên khó coi.

“Hừ!”

Ngọc Đế hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Không so được với Tây thiên Phật tổ, Phật môn cường thịnh, sắp ôm tất cả chúng sinh vũ trụ vào lòng rồi.”

“Nói không chừng, ngày nào đó Phật tổ ngươi sẽ vượt qua Đạo tổ, trở thành chúa tể duy nhất trong vũ trụ.”

Lời này tru tâm, Phật Tổ nghe mà tức giận, thầm mắng trong lòng.

Ngọc Đế ngươi không có việc gì luôn đối nghịch với ta, cùng nhau đánh ngã Thượng đế không được sao?

“Ngọc Đế, bản tôn tới đây vì hai việc, thứ nhất là muốn liên thủ với ngươi tiêu diệt Thượng đế, thâu tóm Thiên đường.”

“Thứ hai chính là muốn hỏi một câu, gần đây Ngọc Đế có vị nào đặc biệt tới đây hay không?”

Hình như Phật tổ có ẩn ý, ánh mắt nhìn về phía Quảng Hàn cung.

Ánh mắt này đã kích thích Ngọc Đế.

Ngọc Đế tức giận trong lòng, lão Phật ngươi tốt lắm, dám chú ý tới Thường Nga của ta.

Chương 535: Ý đồ của Cổ Phật

--

Trong Lăng Tiêu điện, ánh mắt Ngọc Đế có chút âm trầm, nhưng ngoài mặt lại không có một chút biến hoá.

“Chuyện Phật môn cùng Thiên đường, Thiên Đình không tham dự.”

Ngọc Đế chậm rãi mở miệng, nói ra quyết định của mình.

Không có khả năng liên thủ với Phật tổ đối phó Thiên đường, bởi vì khi Thiên đường bị tiêu diệt thì hắn cũng không có lòng tin đối phó với Phật tổ.

Có Thiên đường thì còn có thể ngăn cản một chút, sau khi Thiên đường bị diệt, chắc chắn Thiên Đình sẽ bị Phật tổ dồn ép chặt.

Có Đạo Tổ tồn tại, lão Phật này không dám làm trắng trợn nhưng tuyệt đối sẽ không có ngày tốt lành.

Đạo Tổ hợp đạo, cơ bản không xuất hiện, cũng mặc kệ chuyện khác, cần phải giữ Thiên đường để tạo uy hiếp cho Phật tổ.

“Còn tồn tại đặc biệt mà Phật tổ nói, trẫm chưa thấy qua, không biết Phật tổ nói tới ai?”

Giọng điệu Ngọc Đế tĩnh lặng, tràn ngập uy nghiêm hỏi lại một câu.

Phật tổ suy tư gì đó, cười nói: “Nếu Ngọc Đế không chịu liên thủ đối phó Thiên đường, vậy thôi, bản tôn chỉ muốn hỏi là ai chiến đấu với Đạo tổ?”

Đồng tử Ngọc Đế co rụt lại, trong lòng tức giận, cái hay không nói, toàn nói cái dở.

Rõ ràng ngươi đã biết là ai giao thủ với Đạo Tổ, một hai phải tới hỏi ta, có phải muốn nhìn xem ta bị đá xuống hay chưa phải không?

“Hừ!” Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, nói: “Phật tổ không rõ sao, còn ai có thể giao thủ với Đạo Tổ chứ?”

“Vũ trụ sơ khai, chuyện một đám Tiên thiên thần ma cường đại vây công Thiên Đế, thần ma thiên hạ đều biết, Đế Tuấn của Đông thiên yêu đình đã chết, còn lại cũng chỉ có ngươi cùng Thượng đế.”

Nói đến đây, Ngọc Đế cười hắc hắc: “Nói đến cùng thì vẫn là ngươi sợ Thiên Đế tới tìm các ngươi mà thôi, yên tâm, Đạo Tổ đã trấn áp hắn.”

“Có đúng không?” Phật tổ cười.

Hắn không thèm để ý, chắp tay trước ngực: “A Di Đà phật, nếu Ngọc Đế không có ý muốn liên thủ huỷ diệt Thiên đường thì bản tôn liền cáo từ.”

Nói xong, Phật tổ chợt lóe biến mất khỏi Lăng Tiêu bảo điện.

Chỉ để lại Ngọc Đế, Vương mẫu cùng một đám thần tiên Thiên Đình với sắc mặt nghiêm trọng, khó coi.

Có vài thần tiên còn lộ vẻ hoảng sợ, nỗi sợ hãi đối với Thiên Đế đã trở thành bản năng.

Tư thái cường đại của Thiên Đế từ lúc vũ trụ sơ khai, sáng lập Cổ Thiên Đình, độc chiến Thiên Đạo in dấu thật sâu trong trí nhớ của thần tiên yêu ma.

Hiện tại Thiên Đế trở về, tất nhiên bọn họ phải sợ hãi rồi.

“Lần này Phật tổ tới đây chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy.”

Hai mắt Ngọc Đế lập loè, biết mục đích Phật tổ tới đây không đơn giản như lão nói, chắc chắn còn chuyện khác.

Ánh mắt đầy ẩn ý của Phật tổ khiến Ngọc Đế cảnh giác, trong lòng hắn có dự cảm không tốt.

Vì sao Phật tổ lại nhìn về phía Quảng Hàn cung?

“Chậc chậc, Cổ Phật này khó lường nha.”

Trong Quảng Hàn cung, Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn màn kịch trong Lăng Tiêu điện, hơi bất ngờ đối với biểu hiện của Phật tổ.

Tên Cổ Phật này có thực lực vô cùng cường đại.

Vừa rồi hắn đã nhận ra chút khác thường trong Quảng Hàn Cung, tuy rằng không xác nhận được sự tồn tại của Mộc Phàm nhưng có thể suy đoán được một ít.

Cổ Phật này không đơn giản, quả nhiên một đám sống hàng chục tỷ năm rồi, không một tên nào đơn giản.

“Thực lực của Phật tổ sâu không lường được.”

Thường Nga bên cạnh nhẹ giọng nói, rất kiêng kị Phật tổ.

Mộc Phàm lại khẽ cười nói: “Không cần lo lắng, cường đại hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì vĩnh viễn không có biện pháp thoát khỏi khống chế của Thiên Đạo Hồng Quân.”

“Ta nói có đúng không, Cổ Phật?”

Hắn cười như không cười nhìn hư không, sắc mặt Thường Nga tức khắc thay đổi.

“A Di Đà phật, Thiên Đế chính là Thiên Đế, quả nhiên vẫn là vị Thiên Đế vô địch kia, bản tôn bội phục.”

Chỉ nghe một tiếng Phật hiệu truyền đến, từng luồng Phật quang hiện lên, xuất hiện một lỗ trống, bên trong có một tôn Phật khổng lồ.

Đúng là Phật tổ.

Hai bên cách không quan sát lẫn nhau, Cổ Phật thấy được Mộc Phàm, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, tràn đầy kiêng kị.

Thiên Đế đã từng là tồn tại vô địch vũ trụ, mười tỷ năm sau lại xuất hiện, vẫn khiến cho Cổ Phật cảm thấy nguy hiểm.

Hắn đoán được động tĩnh ở Tử Tiêu cung trong hỗn độn, quả nhiên Thiên Đế không bị trấn áp, Thiên Đạo Hồng Quân cũng không có cách lưu hắn lại.

Điều này làm lòng Phật tổ chua xót, Thiên Đế cường đại vô địch, phải đối mặt như thế nào?

“Cổ Phật, chục tỷ năm không thấy, thực lực của ngươi cường đại hơn rất nhiều nha, sắp đạt tới đỉnh cao nhất của vũ trụ này rồi.”

Mộc Phàm đánh giá Phật tổ, bỗng nhiên cười nói một câu.

Cổ Phật vừa nghe đồng tử co lại, sau đó thả lỏng, giống như không phòng bị nữa.

Cử động này làm Mộc Phàm coi trọng hắn, thật ra Cổ Phật biết rõ mình không phải đối thủ của Thiên Đế, nếu Thiên Đế động thủ thì mình căn bản không đỡ nổi.

Hồng Quân cũng không thể giữ chân hắn thì ai có thể chống lại vị Thiên Đế này?

Nếu đã không có biện pháp chống lại thì không cần phòng bị, dù sao phòng bị cũng không có tác dụng gì.

“Thiên Đế, giữa ta và có một ít nhân quả chưa chấm dứt, hôm nay bản tôn muốn mượn cơ hội này kết thúc nhân quả với Thiên Đế.”

Cổ Phật mở lời, vẻ mặt trang trọng.

Mộc Phàm vừa nghe liền cảm thấy hứng thú, vui vẻ nói: “A, ý ngươi là muốn tới đánh với ta một trận kết thúc nhân quả sao, đúng lúc ta cũng rất muốn nhìn xem sau mười tỷ năm ngươi đã tiến bộ nhiều thế nào.”

Cổ Phật nghe xong tái mặt, bổn tọa không muốn đánh với ngươi, chỉ là muốn chấm dứt nhân quả mà thôi.

“Không không, Thiên Đế hiểu lầm.” Cổ Phật lập tức giải thích.

Nói giỡn, đánh với Thiên Đế còn không bằng đi đánh với Đạo tổ một trận.

Cổ Phật cười khổ nói: “Thiên Đế, năm đó bản tôn kết xuống nhân quả với ngươi, hôm nay muốn hóa giải đoạn nhân quả này, chấm dứt ân oán, ngươi thấy thế nào?”

“Thì ra là muốn chấm dứt ân oán, nhân quả, được, ngươi muốn chấm dứt như thế nào?”

Mộc Phàm nghe xong đã hiểu, không phải muốn đánh nhau, chỉ muốn kết thúc nhân quả.

Chấm dứt thế nào, đương nhiên là bồi thường rồi.

“Nghe nói Thiên Đế đang tìm kiếm tinh hệ chi tâm, thật trùng hợp là bản tôn góp nhặt được hơn một trăm viên tinh hệ chi tâm.”

Cổ Phật vừa nói ra, Mộc Phàm liền quan tâm.

Sao gia hỏa này biết mình đang thu thập tinh hệ chi tâm, xem ra tu vi của Cổ Phật không cạn nha, thậm chí có thể suy đoán ra đồ vật mà mình muốn tìm.

Có lẽ là thời điểm hắn lấy được Ngân hà chi tâm đã bị Cổ Phật nhận ra, từ đó tính toán ra được một ít tin tức.

Cho nên hôm nay Cổ Phật mới có ý muốn kết thúc nhân quả giữa hai bên.

Muốn chấm dứt nhân quả, có hai loại biện pháp, thứ nhất là trực tiếp đánh một trận giết chết đối phương để kết thúc.

Biên pháp thứ hai ôn hòa hơn, bồi thường thứ gì đó khiến đối phương hài lòng, đồng ý, sau đó nhân quả giữa cả hai sẽ biến mất.

“Hơn một trăm viên tinh hệ chi tâm, chậc chậc, Cổ Phật ngươi thật lợi hại.”

Mộc Phàm cười cười nhìn đối phương.

Cổ Phật xấu hổ nói: “Thiên Đế nói đùa, đây là thứ đặc thù ra đời ở trong tinh hệ qua chục tỷ năm vũ trụ biến thiên.”

“Không phải mỗi một tinh hệ đều có thứ này, nó cần ngưng tụ tinh

túy vũ trụ qua năm tháng cực kỳ dài dòng mới có thể thành hình."

Cổ Phật vừa giải thích vừa nói: "Hơn chục tỷ năm qua đi, trong tay bản tôn cũng chỉ có được hơn trăm viên, bản tôn coi như xá lợi tử mang theo."

"Hiện tại, đưa cho Thiên Đế để kết thúc nhân quả giữa chúng ta, không biết có được hay không?"

Giọng điệu của Cổ Phật cũng rất thành khẩn, một lòng muốn kết thúc nhân quả giữa hai bên, không muốn tiếp tục đối địch với Thiên Đế.

Hắn không muốn đối nghịch với tồn tại cường đại vô địch có thể đánh nát cả Thiên Đạo.

Mộc Phàm suy tư một lúc, nhìn đám tinh hệ chi tâm trong tay Cổ Phật, tuyệt đối là một đám bảo bối.

Một viên Ngân hà chi tâm có thể khiến thực lực của hắn tăng gấp mười lần, hơn trăm viên trước mắt có thể thực lực tăng lên ít nhất trăm lần, tương đương với khoảng hai mươi lần lúc này?

"Hệ thống, số tinh hệ chi tâm này có thể giúp thực lực ta tăng lên đến mức nào?"

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Hệ thống nhanh chóng đáp lại: "Hơn trăm viên tinh hệ chi tâm chỉ có thể giúp ngươi tăng lên nhiều nhất là gấp đôi, bổn hệ thống đề nghị ký chủ dùng để bồi dưỡng Hỗn độn thanh liên, tranh thủ giúp nó khôi phục về Hỗn độn đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng, đó mới là tác dụng lớn nhất."

Mộc Phàm vừa nghe cảm thấy rất đạo lý, dùng tinh hệ chi tâm để gia tăng thực lực hay đột phá lên cấp cao hơn rất khó khăn, căn bản không phải chuyện một sớm một chiều.

Tiêu hao hơn trăm viên tinh hệ chi tâm cũng chỉ có thể tăng thực lực lên gấp đôi hiện tại, chỉ là gấp đôi nhưng có sự chênh lệch vô cùng thật lớn.

Càng lên cao càng khó, chênh lệch lại càng lớn.

“Được, trẫm đáp ứng ngươi.”

Mộc Phàm trầm tư một lúc rồi gật đầu.

“Đa tạ Thiên Đế!”

Cổ Phật lập tức giao tinh hệ chi tâm cho Mộc Phàm, xem như đã chấm dứt nhân quả lúc xưa.

“Thiên Đế, trong tay Ngọc Đế có mấy trăm viên tinh hệ chi tâm, bản tôn cáo từ.”

Cổ Phật nói xong dần dần biến mất.

Quảng Hàn cung khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại Mộc Phàm cùng Thường Nga.

“Đúng là Ngọc Đế có mấy trăm viên tinh hệ chi tâm, năm đó tiến công Đông thiên yêu đình hủy diệt không ít tinh hệ được đến.”

Thường Nga suy nghĩ một chút rồi nói.

Mộc Phàm nheo mắt, cười lạnh nói: “Ngọc Đế đoạt Thiên Đình của ta, món nợ này phải tính toán kỹ mới được nha.”

“Ngươi muốn chấp chưởng Thiên Đình lần nữa sao?”

Thường Nga nhỏ giọng dò hỏi, trong mắt loé lên tia sáng kỳ dị.

Thiên Đế vô địch đã trở về, uy danh của hắn sẽ lại lan truyền khắp vũ trụ.

Mộc Phàm lại lắc đầu nói: “Không cần chấp chưởng Thiên Đình lần nữa, trước đó có ý tưởng này nhưng trước khác giờ khác, thứ ta theo đuổi đã không phải chuyện chấp chưởng Thiên Đình.”

“Không biết Dao Trì ở nơi nào, ta cần phải tìm được nàng.”

“Còn có một ít uy hiếp không nhìn thấy được, cần phải cảnh giác.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, vẻ mặt u ám, căn bản không có ý

muốn chấp chưởng Thiên Đình lần nữa.

Bởi vì hắn biết rõ, một khi mình một chấp chưởng Thiên Đình thì lực lượng thanh tẩy sẽ phát hiện ra hắn và buông xuống.

Đây cũng không phải là chuyện hắn muốn nhìn thấy, cho nên ý tưởng hiện tại chính là chờ một thời gian, chờ tích góp đủ thực lực lại tìm kiếm, tiêu diệt những uy hiếp đó.

“Ta muốn tu luyện, ngươi lui sang một bên trước.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng nói với Thường Nga một câu.

“Được, ta hộ pháp cho ngươi.”

Thường Nga gật đầu, lui sang một bên.

Chỉ thấy Mộc Phàm tế ra một vật, có từng dòng khí hỗn độn trào ra, đúng là Hỗn độn thanh liên.

Vừa thấy Hỗn độn thanh liên, trong mắt Thường Nga có chút kinh ngạc.

“Hệ thống, nạp hết đám tinh hệ chi tâm này, thăng cấp Hỗn độn thanh liên.”

Đinh!

“Bắt đầu thăng cấp Hỗn độn thanh liên.”

Tiếng hệ thống vừa vang lên, đám tinh hệ chi tâm đồng thời loé sáng, biến mất trong nháy mắt.

Chương 536: Tu bổ Hỗn độn thanh liên

Ong!

Tiếng vù vù vang lên, Hỗn độn thanh liên hơi rung động, tản ra ánh sáng màu xanh.

Sương mù hỗn độn bao phủ bên ngoài thanh liên đột nhiên sôi trào, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Năng lượng khổng lồ xuất hiện sau khi nạp hết tinh hệ chi tâm được rót vào thanh liên, sương mù hỗn độn sôi trào, quay cuồng, không ngừng thiêu đốt.

Một hơi thở cường đại tràn ngập bị Mộc Phàm giam cầm, ngăn cách, không cho lộ ra ngoài, tránh đưa tới phiền toái không cần thiết.

Thường Nga kinh ngạc nhìn Hỗn độn thanh liên, thứ này là Thiên Đế lấy được từ trong tay Đạo tổ sao?

Bởi vì Đạo tổ từng sử dụng thứ này để chặn Thiên Đế kiếm trong tay Dao Trì.

Keng keng...

Hỗn độn thanh liên tàn khuyết chỉ còn ba mươi sáu tầng, bởi vì Đạo tổ Hồng Quân từng hấp thu căn nguyên của nó cho nên ba mươi sáu tầng cũng không còn hoàn chỉnh.

Hiện tại dựa vào lực lượng của hệ thống để tu bổ, từng cánh màu xanh của Hỗn độn thanh liên ba mươi sáu tầng dần khôi phục.

Một ít vết nứt nhỏ dần khép lại, còn bắt đầu mọc ra những cánh hoàn toàn mới.

Đang tu bổ từng tầng, nghịch chuyển căn nguyên của Hỗn độn thanh liên, không ngừng khôi phục.

Ba mươi sáu tầng, ba mươi bảy tầng, ba mươi tám tầng, ba mươi

chín tầng, cuối cùng mọc ra tầng cánh hoa màu xanh thứ bốn mươi.

Hơn trăm viên tinh hệ chi tâm phối hợp với sức mạnh to lớn của hệ thống, Hỗn độn thanh liên được chữa trị từng chút một.

Hơi thở của nó tăng lên, căn nguyên hỗn độn cường đại không ngừng sôi trào, thiêu đốt làm Thường Nga cảm thấy áp lực.

Nàng sắp không ngăn được hơi thở đáng sợ này, thân thể Tiên thiên thần ma như muốn vỡ ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Mộc Phàm thấy vậy, nhíu mày nói: “Thường Nga, đứng phía sau ta.”

Vù!

Thường Nga không chút do dự lui ra sau lưng Mộc Phàm, lúc này mới tránh khỏi hơi thở đáng sợ đến từ Hỗn độn thanh liên.

Chỉ thấy Hỗn độn thanh liên toả ánh sáng mông lung, từng cánh hoa vốn đã biến mất lần lượt mọc ra.

Keng keng keng...

Hỗn độn thanh liên chấn động, phát ra tiếng leng keng, nghịch chuyển căn nguyên, trọng tố Hỗn độn thanh liên là chuyện vô cùng gian nan, thậm chí không có khả năng làm được.

Thiên Đạo cũng không làm được chuyện này nhưng hệ thống có thể, chỉ cần có tiền là có thể lần lượt chữa trị Hỗn độn thanh liên.

Lúc này, Hỗn độn thanh liên đã mọc ra bốn mươi hai tầng cánh hoa, đạt tới một cấp độ đáng kinh ngạc.

Nhưng cách Đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng vẫn còn rất xa.

Cửu cửu cực hạn, tám mươi mốt tầng chính là cực hạn, Đại đạo thanh liên dựng dục ra Đại đạo sinh linh.

Bàn Cổ được Đại đạo thanh liên dựng dục ra, là Đại đạo chi tử.

Mộc Phàm rất chờ mong lúc mình có tu bổ Hỗn độn thanh liên đến tám mươi mốt tầng rồi tiến hành dựng dục bản thân, hóa thành Đại đạo sinh linh như Bàn Cổ.

“Đinh, thăng cấp xong.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, chỉ thấy tầng cánh hoa thứ bốn mươi ba không có mọc ra, hiển nhiên là đã tiêu hao hết sạch tinh hệ chi tâm rồi.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm có chút tiếc nuối vì không thể chữa trị nhiều hơn.

“Hệ thống, cần bao nhiêu tinh hệ chi tâm mới có thể hoàn toàn chữa trị Hỗn độn thanh liên?”

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, dựa theo tiến độ trước mắt, cần ít nhất mười vạn viên tinh hệ chi tâm mới có khả năng làm được.”

“Đương nhiên, chỉ là có khả năng, bởi vì càng tới cuối, tiêu hao lại càng lớn, càng khó chữa trị, ký chủ nên chuẩn bị tâm lý.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm có chút buồn bực.

Mười vạn viên tinh hệ chi tâm, xem ra mình muốn hoàn toàn khôi phục Hỗn độn thanh liên về tám mươi mốt tầng còn phải đi con đường rất dài nha.

Thậm chí dù có mười vạn viên tinh hệ chi tâm cũng không chắc có thể thành công, Đại đạo thanh liên không dễ khôi phục như vậy.

Không có hệ thống, không có khả năng làm được.

“Thôi, trong vũ trụ có vô số tinh hệ, dù không phải mỗi một tinh hệ đều có tinh hệ chi tâm nhưng chắc chắn có không ít.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nghĩ tới Cổ Phật nói Ngọc Đế có ít nhất mấy trăm viên, đúng lúc tới lấy để chữa trị.

“Hệ thống, ta có thể dùng Hỗn độn thanh liên hiện tại để tiến hành rèn luyện sao?”

Hắn nhanh nghĩ tới một vấn đề, Hỗn độn thanh liên bốn mươi hai tầng có thể mang đến hiệu quả rèn luyện thế nào đây?

“Ký chủ, có thể nhưng hiệu quả không lớn, ít nhất phải chờ đến bảy mươi hai tầng mới có hiệu quả đáng nói.”

“Nếu chữa trị tới tám mươi mốt tầng, ngươi có thể trở thành Đại đạo sinh linh thứ hai giống như Bàn Cổ, thành tựu trong tương lai sẽ rất cao.”

Lời giải thích của hệ thống dập tắt ý tưởng muốn dùng Hỗn độn thanh liên ngay bây giờ của Mộc Phàm.

Hiện tại mà dùng thì hiệu quả không tốt lắm, vẫn nên chờ đến lúc chữa trị tới Đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng, khi đó mới thật sự hoàn mỹ.

Muốn thu hoạch lớn hơn thì Mộc Phàm cần phải chờ đợi, trước hết nghĩ biện pháp chữa trị Hỗn độn thanh liên rồi tính tiếp.

“Hệ thống, tinh hệ chi tâm của siêu tinh hệ trị giá bao nhiêu?” Mộc Phàm hỏi tới một vấn đề.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Siêu tinh hệ bao gồm hơn một ngàn tinh hệ, cho nên giá trị tự nhiên tương đương với một ngàn tinh hệ chi tâm thông thường.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm đã hiểu.

Hắn phất tay thu hồi Hỗn độn thanh liên, thu vào thức hải, lơ lửng trên linh hồn để uẩn dưỡng linh hồn.

“Ngươi dùng tinh hệ chi tâm để chữa trị Hỗn độn thanh liên sao?”

Lúc này, Thường Nga phía sau đi lên, ngạc nhiên nhìn Mộc Phàm, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sao tinh hệ chi tâm lại có thể chữa trị Hỗn độn thanh liên, tuyệt đối không có khả năng, nếu có thì Hồng Quân đã biết rồi.

Mộc Phàm cười cười nói: “Đây là năng lực của ta, ngươi đừng hỏi, Hồng Quân không làm được cũng không có nghĩa là ta không làm

được.”

“Hiểu rồi.” Thường Nga bừng tỉnh.

Đây là năng lực đặc biệt của Thiên Đế, thật ra nàng không biết là năng lực của hệ thống.

“Hiện tại ngươi tính làm gì?”

Thường Nga mở miệng dò hỏi.

Mộc Phàm suy tư một chút rồi đưa mắt nhìn về phía Thiên Đình bên ngoài Quảng Hàn cung, trong mắt lộ loé tia sáng lạnh.

Các thần tiên Thiên Đình, Ngọc Đế, Vương mẫu đều đang ở Lăng Tiêu điện.

“Đúng lúc có Ngọc Đế ở đó, vậy thì đỡ phải phiền toái, đi lấy chút đồ, nếu hắn không cho ta liền giết hắn.”

Mộc Phàm nói rất tự nhẹ nhàng.

Thường Nga cảm thấy bình thường, là tồn tại sáng lập Thiên Đình, Thiên Đế có tư cách nói như vậy, Ngọc Đế chỉ là một kẻ nghe lệnh Đạo tổ.

Đối mặt với Thiên Đế, Ngọc Đế không hề có khả năng phản kháng, Đạo tổ cũng không thể trấn áp vị Thiên Đế này huống chi là Ngọc Đế?

“Đi thôi, cùng ta đến Lăng Tiêu điện một chuyến, đã mười tỷ năm không tới.”

Mộc Phàm thở dài, nói xong nắm tay Thường Nga bước một bước rời khỏi Quảng Hàn cung.

“Thiên Đế, chủ nhân!”

Vừa đi ra liền thấy Mộng Li cung kính hành lễ.

Thỏ ngọc này đã khôi phục ký ức ngày xưa nhưng lại có tình cảm khác lạ đối với Mộc Phàm.

“Mộng Li theo sau, đi Lăng Tiêu Điện một chuyến.”

Mộc Phàm mở miệng nói, tất nhiên Mộng Li không dám phản đối, ngoan ngoãn gật đầu, thân thể hóa thành một tia sáng rơi vào trong ngực Thường Nga.

Nàng biến trở về hình dạng thỏ ngọc, được Thường Nga ôm lấy.

“Thu lại Quảng Hàn cung trước.”

Đi ra khỏi Quảng Hàn cung, Mộc Phàm quay đầu vung tay, toàn bộ Quảng Hàn cung biến mất, bị hắn thu vào thế giới trong cơ thể.

Thường Nga không có chút ý kiến, dù sao đau khổ chời đợi hàng tỷ năm, thật vất vả mới chờ được nam tử mà mình mong mỏi, tự nhiên toàn tâm toàn ý đi theo hắn.

Mộc Phàm đã tiếp nhận Thường Nga, tất nhiên nàng phải đi theo hắn rồi.

Hai người tay trong tay, bước chậm trên mây hướng tới Thiên Đình, một màn này rơi vào trong mắt một ít thiên binh thiên tướng.

Thậm chí Thường Nga vừa ra khỏi Quảng Hàn cung thì Ngọc Đế và Vương mẫu đã phát hiện.

Chúng thần tiên đều đã nhận ra sự khác thường ở Quảng Hàn cung, Quảng Hàn cung biến mất, tức khắc gây chấn động.

“Không thấy Quảng Hàn cung đâu.”

“Báo... !”

“Bẩm báo Ngọc Đế, Thường Nga tiên tử cùng một nam tử lạ đi ra từ Quảng Hàn, đang hướng tới Lăng Tiêu điện.”

Lúc này, một tên thiên binh báo tin, toàn bộ thần tiên trong Lăng Tiêu điện cản thấy bất ngờ.

“Ngươi nói cái gì?”

Ngọc Đế giận tím mặt, thiên uy tản ra khiến Lăng Tiêu điện đong đưa, chúng thần tiên đều hoảng sợ quỳ xuống.

Chỉ có một vị thân hình thẳng tắp, tay cầm Tam tiêm lưỡng nhận đao đứng đó, khoác một bộ giáp bạc, hơi thở lạnh lẽo, giữa hai chân mày có một con mắt.

Hắn là Chiến thần mới của Thiên Đình, Dương Tiễn, thực lực cường đại, thậm chí không kém hơn Ngọc Đế.

Oanh!

Đang nói, đột nhiên có một tiếng nổ vang lên, toàn bộ Lăng Tiêu điện run rẩy, cả đám thần tiên hoảng sợ.

“Lớn mật, kẻ nào dám tự tiện xông vào Lăng Tiêu bảo điện?”

Một đám thiên binh thiên tướng tức giận hô to.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, sau đó bên ngoài không còn đông tĩnh.

Chúng thần tiên trong đại điện đều kinh hãi, chỉ cảm thấy một hơi thở cường đại tràn đến, đè ép khiến tất cả đều khó có thể thở dốc.

“Làm càn!”

Ngọc Đế giận tím mặt, hơi thở toàn thân bùng nổ, ầm ầm ầm quét ra nhưng lại bị một hơi thở cường đại hơn ép ngược trở về.

Phanh!

Ngọc Đế xụi lơ trên bảo toạ, vẻ mặt kinh hoảng, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

Đám thần tiên kinh hãi quay đầu nhìn ra bên ngoài Lăng Tiêu điện, có hai bóng dáng đang nắm tay chậm rãi đi tới.

Khi thấy rõ dung mạo một của một trong hai, cả đám biến sắc, kia còn không phải là Thường Nga sao?

Nàng chính là Tiên thiên thần ma mà Ngọc Đế mơ ước hơn chục tỷ năm, địa vị tôn quý, thực lực cường đại, hiện tại lại nắm tay một nam tử?

Sắc mặt tất cả thần tiên đều thay đổi, mặt Ngọc Đế cũng âm trầm, đằng đằng sát khí.

“Ngươi là kẻ nào, hãy xưng tên ra.”

Ngọc Đế nhìn Mộc Phàm nắm tay Thường Nga mà lòng nổi lửa.

“Ngươi ngồi vị trí của trẫm mà còn hỏi trẫm là ai sao?”

“Trẫm tức là thiên!”

Giọng Mộc Phàm lạnh nhạt, cả người tản ra tiên quang, thân khoác Thiên Đế bào, đầu đội Thiên Đế miện, đi từng bước một hướng về phía Ngọc Đế.

Nơi hắn đi qua, thiên uy mênh mông cuồn cuộn, toàn bộ Thiên Đình đều run rẩy, chúng tiên hoảng quỳ xuống, không hề chống cự.

Bao gồm cả Dương Tiễn, giờ khắc này, sắc mặt của vị Chiến thần này cũng thay đổi, tay nắm binh khí đều đang run rẩy, không biết là sợ hãi hay là hưng phấn.

“Thiên Đế sao?”

Lời vừa ra, tất cả thần tiên trong điện đều hoảng hốt.

Ngọc Đế trừng to mắt, đồng tử co rụt lại, dùng ánh mắt khó tin nhìn Mộc Phàm.

Hắn là Thiên Đế?

Thiên Đế Cổ Thiên Đình biến mất hơn mười tỷ năm đã trở lại.

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiêu bảo điện trở nên tĩnh lặng.

Chương 537: Thiên Đế chi uy

Ngâm... !

Trong Lăng Tiêu điện vang từng tiếng binh khí rên rỉ.

Binh khí Tam tiêm lưỡng nhận đao của Chiến thần Thiên Đình Dương Tiễn phát ra từng tiếng than khóc mang theo sự sợ hãi.

Bản thân hắn cũng kinh hoảng khi đối mặt với vị Thiên Đế sáng lập Cổ Thiên Đình này.

Con mắt giữa hai chân mày của hắn không mở ra được, giống như đang sợ hãi vị Thiên Đế trước mắt, không dám mở.

Dương Tiễn động cũng không dám động, trong lòng có dự cảm mãnh liệt, một khi động sẽ phải nghênh đón một kích long trời lở đất, phải chết, không cách nào chạy thoát, không cách nào ngăn cản.

Đây là tôn nghiêm của Thiên Đế, kẻ nào dám vọng động, chắc chắn phải chết!

Bởi vì Thiên Đế đang tuyên cáo sự tồn tại của hắn, Thiên Đạo đều trốn tránh, tiểu lâu la như bọn họ nhảy ra là muốn chết.

Dương Tiễn nhận thức rõ cho nên vẫn bình yên, cứ lẳng lặng đứng nhìn.

Thật ra trong lòng hắn cũng không muốn giúp Ngọc Đế.

“Thiên Đế!”

Giờ phút này, hơi thở của Ngọc Đế và Vương mẫu bùng nổ nhưng khó có thể ngăn cản được uy áp khủng bố từ Thiên Đế.

Giống như uy áp đến từ Thiên Đạo.

Một câu: “Trẫm tức là thiên!” Thật sâu chấn trụ tất cả thần tiên trong điện, bao gồm Ngọc Đế, Vương mẫu.

Cả hai chúa tể Thiên Đình do Đạo tổ chỉ định nhưng hiện tại đối mặt với Thiên Đế sáng lập Cổ Thiên Đình, một tồn tại vô địch từng đánh nổ Thiên Đạo, trong lòng cũng không tránh khỏi sợ hãi.

“Sao có thể.” Ngọc Đế trừng to hai mắt với vẻ khó tin.

Không phải Đạo tổ đã trấn áp hắn sao, sao giờ lại xuất hiện, chẳng lẽ cả Đạo tổ cũng không thể trấn áp vị Thiên Đình chi chủ này?

Xong đời!

Vù!

Đột nhiên, một bóng dáng xuất hiện trước mặt Ngọc Đế, ngăn cản uy áp cường đại từ Mộc Phàm, Thái cực đồ trên đỉnh đầu chậm rãi chuyển động.

“Thái Thượng, mau bắt lấy hắn.”

Thấy kẻ tới, Ngọc Đế mừng rỡ hô to một tiếng.

Đáng tiếc, kẻ tới cũng không để ý đến hắn mà tỏ vẻ nghiêm trọng khi nhìn Mộc Phàm trước mắt.

“Thái Thượng, ngươi muốn ngăn trở trẫm?”

Mộc Phàm không chút cảm xúc nhìn Thái Thượng Lão Quân, sát khí lạnh lẽo quét qua Lăng Tiêu điện.

Oanh!

Thiên Đình chấn động, trên dưới sợ hãi, thiên uy huy hoàng khiến cả Thiên Đạo cũng không dám tới gần nơi này.

Uy nghiêm của Thiên Đế không phải chuyện đùa.

Thiên Đế, hơn mười tỷ năm trước khai sáng Cổ Thiên Đình, một chiêu đánh nổ Thiên Đạo, vô số thần ma đều biết sự khủng bố của Thiên Đế.

Suy nghĩ một chút xem vì sao Cổ Phật tự nguyện chạy tới chủ động chấm dứt nhân quả cùng Thiên Đế, còn không phải bị sự

cường thế của Thiên Đế doạ sao.

Cổ Phật có thể sánh với Thiên Đạo? Đương nhiên không thể, cho nên hắn sợ mình bị Thiên Đế đánh nổ, Thiên Đạo không ngăn được Thiên Đế thì hắn ngăn được mới là chuyện lạ.

Còn may mà Mộc Phàm không có làm khó Cổ Phật, cầm chỗ tốt rồi thì xem như đã giải quyết xong.

Hiện tại đến lượt Ngọc Đế, tên này thì khác, hắn chiếm lấy vị trí Thiên Đế, khai sáng Tân Thiên Đình thay thế Cổ Thiên Đình của Thiên Đế.

Món nợ này phải tính cho rõ.

“Gặp qua Thiên Đế.”

Thái Thượng trịnh trọng thi lễ, không chút chậm trễ.

Hắn nói: “Thiên Đế không cần hiểu lầm, lão đạo không đến để ngăn cản Thiên Đế mà là thay lão sư mang tới một câu.”

“Chuyển lời sao, ngươi lấy Hồng Quân tới đè ta?” Mộc Phàm nheo mắt, một hơi thở cường đại ép tới.

Thân thể Thái Thượng run lên, trán đổ mồ hôi lạnh.

Hắn vội vàng giải thích: “Thiên Đế hiểu lầm, lão sư để ta mang đến cho Thiên Đế một tin tức, Dao Trì đã đi ra bên ngoài vũ trụ.”

Oanh!

Vừa dứt lời, hơi thở của Mộc Phàm tức khắc sôi trào, Thái Thượng bị ép đến thở không nổi.

Sau một hồi hắn mới thu liễm lại, Thái Thượng nhẹ nhàng thở ra, trong mắt có chút kinh hoảng.

Trách không được lão sư không chịu tới, thì ra đối mặt với Thiên Đế đã từng đánh nổ Thiên Đạo này khủng bố như vậy.

“Lời đã được truyền, lão đạo cáo từ.”

Thái Thượng vừa nói xong trực tiếp lắc mình biến mất, không muốn ở lại thêm một chút nào, suýt nữa đã không rời đi được rồi.

Thiên Đế quá khủng bố, còn may là Thiên Đế không làm khó, trong lòng lão có chút hối hận vì đã tới truyền lời.

“Thái Thượng.” Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Ngọc Đế biến đổi, kinh hoảng hô to.

Đáng tiếc Thái Thượng Lão Quân đã sớm chạy mất, thậm chí rời khỏi Thiên Đình.

Thật sự là bị Thiên Đế doạ không nhẹ.

“Ngọc Đế, nói xem, ngươi muốn chết như thế nào?”

Mộc Phàm lạnh lùng nhìn Ngọc Đế, giết gia hỏa này cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Còn Đạo tổ chỉ là chuyện cười, hiện tại hắn không dám xuất hiện đối mặt với Thiên Đế, một trận chiến trước đó đã đủ chứng minh.

Cho nên hiện tại Mộc Phàm mà giết Ngọc Đế cùng Vương mẫu, đoạt lấy Thiên Đình cũng không có vấn đề gì.

Nhưng hắn không muốn làm như vậy, bởi vì có một cơ chế thanh tẩy đang rình rập, không thể không cảnh giác.

“Thiên Đế, chuyện không liên quan đến ta, là Đạo tổ, ta lập tức đưa Thiên Đình cho ngươi...” Ngọc Đế lập tức kể khổ.

Hắn tỏ vẻ sợ hãi nói: “Trẫm cũng không muốn ngồi vị trí...”

“Câm miệng!”

Mộc Phàm quát một tiếng, Ngọc Đế lập tức yên lặng.

Chỉ thấy Mộc Phàm lạnh lùng, nói: “Ngươi ngồi vị trí này hơn chục tỷ năm, chiếm cứ Thiên Đình lâu như vậy, chẳng lẽ không nên trả giá gì đó sao?”

“Ngươi muốn chết hay là....”

“Đúng vậy, đền bù, trẫm sẽ đền bù cho ngươi.”

Ngọc Đế nghe xong, hai mắt sáng lên, nói: “Ngươi nói ta nên đền bù như thế nào, chỉ cần ngươi nói ta nhất định sẽ làm.”

Hiện tại hắn chẳng dám nhìn Thường Nga bên cạnh Mộc Phàm, thật sợ vị Thiên Đế này tức giận dữ chụp chết hắn.

Nhìn một đám thần tiên trong đại điện cúi đầu quỳ gối, không rên một tiếng, không dám cử động.

Đây là chuyện giữa Thiên Đế cùng Ngọc Đế, một vị là Thiên Đế Cổ Thiên Đình, một vị là Ngọc Đế Tân Thiên Đình, không vị nào dễ chọc.

Cho nên cả đám lựa chọn yên lặng, không nhìn gì cả.

“Nghe nói ngươi có không ít tinh hệ chi tâm, còn có một ít bảo vật?”

Mộc Phàm nói xong, ánh mắt bình tĩnh nhìn Ngọc Đế, thật ra liếc mắt liền nhận thấy gia hoả này đang sợ hãi, một nửa là giả bộ yếu thế, một nửa là thật sự sợ hắn.

Dù sao không kẻ nào biết Thiên Đế Cổ Thiên Đình khủng bố đến mức nào, có thể không đối nghịch tự nhiên không muốn đối nghịch, nhưng hắn đã đối nghịch rồi.

Làm sao bây giờ đây, tạm thời Mộc Phàm không muốn giết hắn, giết rồi thì ai làm Thiên Đế, hắn mà làm thì sẽ đưa tới Thanh tẩy giả.

Vẫn nên để lại, giúp hắn che giấu một chút cũng tốt, lấy đủ chỗ tốt rồi tính tiếp, chờ thực lực cường đại tới mức không e ngại Thanh tẩy giả thì không sợ gì nữa.

“Tinh hệ chi tâm?” Ngọc Đế sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ nói: “Có, lúc trước trẫm góp nhặt không ít, được hơn một ngàn viên.”

“Trẫm đưa ngươi hết, còn nữa, bảo khố Thiên Đình ngươi có thể tùy tiện dọn đi, chỉ cần ngươi hài lòng liền tốt.”

Ngọc Đế lấy lòng nói.

Thật ra trong lòng hắn đang nhỏ máu, nhưng không có biện pháp, căn bản không có biện pháp chống lại Thiên Đế, Đạo tổ còn không được huống chi hắn?

Hình như Thiên Đế không muốn giết hắn, tâm tư Ngọc Đế lung lay, không muốn giết hắn vậy dễ làm rồi.

Cứ như vậy, Mộc Phàm cầm đi hơn một ngàn một trăm viên tinh hệ chi tâm từ trong tay Ngọc Đế, gia hỏa này lại có nhiều tinh hệ chi tâm như vậy.

Chuyện này làm Mộc Phàm hoài nghi Cổ Phật giấu bớt, chắc chắn tên kia còn nhiều, không được, nhất định phải đi Tây Thiên một chuyến.

Ong!

Lúc này, Phật Tổ ở Tây Thiên đột nhiên rùng mình.

Sắc mặt hắn khẽ đổi nhìn về phía Thiên Đình, trong lòng có dự cảm không tốt, đột nhiên thấy Mộc Phàm liếc nhìn về nơi này.

“Không ổn.” Sắc mặt Phật Tổ tối sầm, hư chuyện rồi.

Ngọc Đế có hơn một ngàn viên tinh hệ chi tâm, vì bảo mệnh đã lấy ra toàn bộ tài sản, chuyện này làm cho Phật Tổ cảm thấy không ổn.

Trước đó hắn chỉ đưa Thiên Đế hơn trăm viên, lúc này Thiên Đế tỉnh ngộ, có khả năng sẽ đến Tây Thiên tìm hắn tâm sự.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Phật Tổ có chút hối hận vì đưa ít, Ngọc Đế đưa nhiều nên hắn liền gặp phiền toái.

Quả nhiên, Mộc Phàm hài lòng nhìn Ngọc Đế: “Nhà ngươi có không ít nha, bảo khố của ngươi ta bỏ qua, bên trong cũng không có thứ lọt mắt ta.”

“Chuyện chiếm lấy Thiên Đình chục tỷ năm ta không tính toán nữa, nhưng có một chuyện khác, ngươi cảm thấy mình còn có thể sống sót hay không?”

Mộc Phàm vừa nói ra, toàn bộ Thiên Đình đều rung động, mặt Ngọc Đế trắng bệch, cảm thấy một cổ sát ý nồng đậm.

Thiên Đế động sát tâm, vì sao chứ?

Ngọc Đế kinh hoảng, thấp thỏm lo âu, Vương mẫu bên cạnh đã sớm sợ tới mức lời không nói nên lời.

Giờ phút này, Ngọc Đế hiểu ý Mộc Phàm, chính là hắn phải tìm lý do tốt nhất để Mộc Phàm không giết hắn, nếu không, hắn phải chết.

“Ngươi nói ngươi làm Ngọc Đế thì cứ làm đi, vì sao cố tình muốn giết chiến tướng đắc lực nhất của trẫm?”

Mộc Phàm từ từ mở miệng, mỗi một chữ đều ẩn chứa sát ý cường đại khiến Ngọc Đế run rẩy.

Răng rắc!

Lăng Tiêu điện nứt ra, không chịu nổi uy áp khủng bố của Thiên Đế, xuất hiện khe hở thật lớn.

Chúng thần tiên run bần bật, không dám nhúc nhích, dù có dám cũng không thể nhúc nhích.

Mộc Phàm thật sự nổi giận, Hình Thiên bị Ngọc Đế chém giết rồi, sao có thể bỏ qua?

“Đây đây... Đây là hiểu lầm...” Ngọc Đế ngửi được hơi thở tử vong.

Nếu không giải thích rõ ràng thì sẽ phải ngã xuống trong Lăng Tiêu điện.

Ngọc Đế nơm nớp lo sợ nói: “Thật ra Hình Thiên không chết, trẫm không giết hắn, chỉ chia lìa hắn ra trấn áp ở tám phương vũ trụ, tránh để hắn tiếp tục giết vào Lăng Tiêu điện.”

Hắn cẩn thận giải thích một câu, vừa nghe lời này, tất cả thần tiên trong điện đều sửng sốt.

Cả Dương Tiễn cũng sửng sốt, có chút kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Ngọc Đế.

Năm đó chính tay Ngọc Đế tiêu diệt hồn phách Hình Thiên, vì sao nói Hình Thiên không chết, chẳng lẽ là nói dối.

Đúng vậy, Ngọc Đế đã nói dối, lừa gạt chúng thần.

Hắn không ngu ngốc, Hình Thiên chính là chiến tướng đắc lực nhất của Cổ Thiên Đình, chính là Chiến thần của Cổ Thiên Đình, sao hắn dám giết?

Quả nhiên, Ngọc Đế có chuẩn bị ở sau, không dám giết Hình Thiên, chỉ trấn áp, năm đó Hình Thiên giết vào Lăng Tiêu bảo điện, một thuẫn một rìu giết từ Nam thiên môn, giết đến toàn bộ Tân Thiên Đình vang tiếng kêu rên.

Cuối cùng, ba đại đệ tử của Đạo Tổ liên thủ mới trấn áp được vị Chiến thần Cổ thiên đình khủng bố này, sau đó trảm hắn thành tám phần rồi trấn áp ở tám phương vũ trụ.

“Còn nữa, có một chuyện ngươi không biết, đầu Hình Thiên không phải do ta chặt bỏ, ta có thể thề với Thiên Đạo.”

Ngọc Đế lập tức làm sáng tỏ, hắn nói: “Năm đó, Hình Thiên đánh vào Đông thiên yêu đình, bị Đế Tuấn chém đầu, sau đó mới giết tới Lăng Tiêu điện.”

Nói đến đây, Ngọc Đế cẩn thận nhìn sắc mặt Mộc Phàm.

Mộc Phàm lẳng lặng nghe, mặt không biểu tình, không rõ trong lòng đang suy nghĩ gì, Ngọc Đế thấp thỏm, có thể thẹn quá hoá giận giết hắn luôn không?

“Đây là tám nơi phong ấn Hình Thiên, Thiên Đế ngươi mới mở ra là có thể làm hắn sống lại, không một chút tổn thương.”

Ngọc Đế cẩn thận đưa ra một khối ngọc phù.

Năm đó sợ Thiên Đế quay lại trả thù nên hắn không dám giết Hình Thiên.

“Thiên Đế còn có yêu cầu gì khác cứ việc nói, trẫm có thể cho ngươi hết thảy, cho ngươi tất cả nữ tiên trong Thiên Đình cũng được.”

Ngọc Đế thấp thỏm hỏi một câu.

Mộc Phàm nhìn hắn, cầm ngọc phù kiểm tra, lập tức cảm ứng được vị trí, quả nhiên có trấn áp thân xác Hình Thiên.

“Được rồi, chút tài sản của ngươi trẫm cũng chướng mắt, tạm thời tha ngươi.”

Bắt được đồ vật, Mộc Phàm nói rồi thu liễm hơi thở, nắm tay Thường Nga xoay người nhoáng lên, cả hai biến mất khỏi Lăng Tiêu bảo điện.

Hắn vừa đi, Ngọc Đế tức khắc nằm thả lỏng trên bảo tọa, cả người đầm đìa mồ hôi.

Vừa rồi suýt chết.

Chương 538: Hình Thiên trở về

Tây Thiên tịnh thổ với Phật quang đầy trời.

Lúc này bỗng có một luồng Phật quang từ Tây thiên xé rách hư không, nháy mắt xuất hiện trong tinh không tăm tối, đúng là Cổ Phật.

Nhưng chỉ là một hóa thân.

“Thiên Đế giá lâm, tiểu tăng đã đợi lâu.”

Cổ Phật chắp tay trước ngực, vẻ mặt khiêm tốn nghênh đón người tới.

Vừa dứt lời, liền thấy hư không hỗn độn vỡ ra, có một nam một nữ từ bên trong đi ra, đúng là Mộc Phàm cùng Thường Nga.

Nhìn Cổ Phật trước mắt, ánh mắt Mộc Phàm có chút kỳ quái, Cổ Phật bị hắn nhìn mà hãi hùng khiếp vía.

“Tiểu tăng nghe nói Thiên Đế yêu thích thu thập tinh hệ chi tâm, sau khi trở về thu thập lần nữa, lại tìm được gần một ngàn viên.”

Nói xong, Cổ Phật ngửa bàn tay, trong bàn tay tràn đầy tinh hệ chi tâm.

Hắn mỉm cười nói: “Mấy thứ này ta giữ lại cũng vô dụng, đưa cho Thiên Đế kết thiện duyên.”

Rầm!

Nói xong Phật quang nâng từng viên tinh hệ chi tâm vào tay Mộc Phàm trong tay, gần một ngàn viên tản ra ánh sáng mông lung.

Mộc Phàm quan sát tinh hệ chi tâm trong tay, ánh mắt càng thêm quái dị.

Có phải Cổ Phật vừa thấy được mọi chuyện trong Thiên Đình hay không, thấy chuyện mà Ngọc Đế gặp phải?

Hiện tại lại chủ động đưa tới gần ngàn viên, Cổ Phật thật hiểu chuyện, sợ mình tới cửa gây phiền toái sao?

“Phật Tổ có tâm, thịnh tình không thể chối từ, trẫm từ chối thì bất kính nên sẽ nhận lấy phần đại lễ này.”

Mộc Phàm vui vẻ tiếp nhận, đưa tới cửa không lấy thì uổng phí, vốn dĩ muốn đi Tây Thiên một vòng, hiện tại xem ra Cổ Phật không muốn hắn đi.

Vậy thôi, sợ mình lật úp Tây Thiên sao?

Mộc Phàm buồn cười, cũng muốn lật úp Tây Thiên cho nên hắn không dông dài, nhận lấy đồ vật coi như là đã tỏ thái độ.

Ta tiếp nhận chỗ tốt của ngươi rồi thì sẽ không gây phiền toái.

Thấy Mộc Phàm nhận lấy, Cổ Phật nhẹ lòng.

“Vậy bần tăng không quấy rầy Thiên Đế nữa, có thời gian lại luận đạo cùng Thiên Đế, cáo từ.”

Nói xong, bóng dáng Cổ Phật tan ra, trực tiếp tiêu tán.

Nhìn Cổ Phật biến mất, ánh mắt Thường Nga nhìn hắn có chút cổ quái.

“Thiên Đế, vì sao không lấy lại Thiên Đình thuộc về ngươi, còn tha Ngọc Đế nữa?”

Nàng không hiểu vì sao Thiên Đế không lấy lại Thiên Đình?

Mộc Phàm cười nói: “Lấy về làm cái gì, trong tay ta không có nhiều thủ hạ, thiên binh thiên tướng ngày xưa cũng không còn.”

“Thiên Đình hiện tại là Tân Thiên Đình do Hồng Quân mở ra, là Thiên Đình của Ngọc Đế, ta lấy về không có bất kỳ ý nghĩa hay tác dụng gì, ngược lại thêm phiền toái.”

Đúng vậy, Mộc Phàm ngại phiền toái, hơn nữa rất dễ dàng bại lộ sự tồn tại của mình.

Hắn không muốn bị Thanh tẩy giả đuổi giết lần nữa, cảm giác kia thật không dễ chịu, chưa có thực lực tuyệt đối thì nên hạ thấp chút.

Còn Thiên Đình, hiện tại có lấy lại hay không đều như nhau, không chiếm được gì cả, cằn nguyên Thiên Đạo đều bị Hồng Quân chiếm rồi.

Gia hỏa này hợp với Thiên Đạo, ngươi có thể lấy được căn nguyên Thiên Đạo từ trong tay hắn mới là lạ, trừ khi ngươi giết Hồng Quân.

Nhưng hiện tại Mộc Phàm lại giết không giết được Hồng Quân, không ai giết được ai, cho nên rất bất đắc dĩ nha.

“Đi thôi, cùng trẫm đi tám phương vũ trụ.”

Mộc Phàm cười cười, nắm tay Thường Nga đi trong vũ trụ mênh mông.

Hắn muốn đi phá bỏ phong ấn, cứu Hình Thiên.

Cả hai nhanh chóng tới một nơi ở một phương của vũ trụ, phía trước có sương mù hỗn độn bao phủ, hai viên Hắc động thiên thể xoay quanh nhau.

Hai thiên thể kia xoay quanh nhau hình thành một loại phong ấn độc đáo.

Nơi này chính là chỗ phong ấn một phần thân thể Hình Thiên.

“Mở!”

Mộc Phàm tới gần, giơ tay ép xuống, hai viên Hắc động thiên thể đồng thời chấn động, bị lực lượng cường đại bắt lấy.

Chỉ thấy trong thiên thể có phong ấn một phần cơ thể Hình Thiên, hơi thở rất cường đại, dù bị phong ấn vô số năm vẫn bất hủ.

Hơn nữa hơi thở có phần cường đại hơn, hiển nhiên là trong năm tháng dài dòng bị phong ấn, cơ thể Hình Thiên cũng không bị huỷ diệt, ngược lại trở nên khủng bố hơn.

Đã có một chút đặc tính bất hủ, một khi khôi phục thì Hình Thiên sẽ càng khủng bố hơn.

“Đi thôi, đến nơi kế tiếp.”

Tìm được phần cơ thể thứ nhất của Hình Thiên rồi, Mộc Phàm mang theo Thường Nga tiếp tục hành tẩu trong vũ trụ, lại đi đến từng tuyệt địa.

Lần lượt giải khai các phong ấn, cứu từng phần cơ thể của Hình Thiên ra.

Rất nhanh, phong ấn thứ tám được cởi bỏ, rốt cuộc tìm đủ các phần cơ thể Hình Thiên nhưng lại thiếu một cái đầu.

Không thấy đầu Hình Thiên đâu, ngày xưa đầu Hình Thiên bị Đế Tuấn chém xuống, cũng đã sớm bị Đế Tuấn hủy diệt.

“Ai, đi theo trẫm, ngươi còn chưa vang danh vũ trụ đã bị bị phanh thây trấn áp như vậy, thời gian qua vất vả ngươi.”

Mộc Phàm nhìn tám phần cơ thể lơ lửng trước mắt.

Lúc này, tám phần cơ thể đột nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt, hút lấy nhau.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm mỉm cười: “Giúp ngươi một chút, xem như bù đắp cho khoảng thời gian ngươi chịu thống khổ.”

Ong!

Nói xong, Mộc Phàm đánh ra luồng căn nguyên Thiên Đạo, trực tiếp rót vào các phần cơ thể Hình Thiên, nháy mắt bắt đầu một quá trình lột xác.

Các phần cơ thể Hình Thiên lần lượt kết nối, hai tay, hai chân, cơ thể, xương cốt, máu đều khôi phục, một bóng dáng hùng vĩ dần thành hình.

Nhưng bóng dáng này lại thiếu một cái đầu, hơi thở bắt đầu tăng lên, uy áp cường đại khiến hư không rung chuyển.

Đưa tới sự chú ý của vô số cường giả.

“Hơi thở này, là Hình Thiên sống lại.”

Trong Lăng Tiêu điện, Ngọc Đế có chút sợ hãi, cảm nhận được hơi thở đáng sợ của Hình Thiên, tức khắc hoảng hốt, Hình Thiên bị phong ấn vô số năm thế mà còn có thể đột phá?

Quá khủng bố, bị phong ấn mà còn có thể mạnh lên, rốt cuộc là quái vật gì?

Oanh!

Một tiếng nổ vang truyền khắp vũ trụ.

Uy áp bàng bạc uy áp tràn ngập khiến quy tắc Thiên Đạo sôi trào nhưng lại không có thiên kiếp buông xuống.

Hình Thiên sống lại, không một chút trở ngại, bởi vì Thiên Đế ở nơi đó, Thiên Đạo dám giáng thiên phạt mới là lạ, không sợ bị Thiên Đế lôi ra sao?

Keng keng!

Đột nhiên, từ sâu trong tinh không truyền đến từng tiếng leng keng, tiếng thuẫn rìu va chạm truyền khắp vũ trụ.

Tiếp theo có hai luồng sáng xé rách hỗn độn, nháy mắt dừng ở vị trí bóng dáng hùng vĩ kia, thuẫn rìu phát ra âm thanh khủng bố.

“Hình Thiên, bái kiến Thiên Đế!”

Bóng dáng khổng lồ không đầu cầm thuẫn rìu trong tay quỳ một gối, trên ngực có hai con mắt, rốn vỡ ra, hóa thành một cái miệng.

Hình Thiên cường đại hơn trước kia rất nhiều, hung thần chi khí nồng đậm khiến tâm thần vô số cường giả run rẩy.

Cả Ngọc Đế cũng biến sắc, hoảng sợ không thôi, hơi thở này vượt qua hắn.

“Hình Thiên sống lại?”

Ở Thiên đường, Thượng đế khiếp sợ, vừa cảm nhận được hơi thở của Hình Thiên, đột nhiên có dự cảm không tốt.

Hình Thiên sống lại, đại biểu cho điều gì, một câu nói vừa rồi của Hình Thiên dọa hắn chết khiếp.

Thiên Đế đã trở lại.

“Thiên Đế, Hình Thiên, phiền toái rồi.”

Sắc mặt Thượng đế âm trầm, cảm giác được nguy hiểm bao phủ.

Hình Thiên sống lại đã kinh động cường giả khắp vũ trụ, tất cả đều bị hơi thở cường đại cùng hung thần chi khí mãnh liệt trấn trụ.

Không kẻ nào dám khiêu khích Hình Thiên, vị này năm đó đơn độc giết vào Đông thiên yêu đình đánh với Đế Tuấn một trận, tuy rằng bị trảm mất đầu nhưng vẫn như không có chuyện gì.

Không lâu sau lại giết lên Tân Thiên Đình, đánh vào Lăng Tiêu bảo điện, cuối cùng bị hợp lực phanh thây trấn áp.

Hiện tại Hình Thiên đã xuất hiện trở lại, ít nhiều gì cũng khiến kẻ khác hoảng sợ.

“Miễn lễ.”

Mộc Phàm nhìn Hình Thiên không đầu trước mắt, có chút cảm khái.

“Hình Thiên, vất vả cho ngươi.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Hình Thiên nói một câu.

Hình Thiên quỳ một gối, giọng nói to lớn vang dội nói: “Thiên Đế bệ hạ, Hình Thiên không khổ, chỉ hận không có thể tự mình chém giết Đế Tuấn, thậm chí không thể ở cạnh bảo hộ Thiên hậu, mạt tướng có tội, xin Thiên Đế trách phạt.”

“Lên.” Mộc Phàm nâng hắn dậy.

Nhìn Hình Thiên áy náy tự trách thế này, lòng Mộc Phàm có chút phập phồng, năm đó chỉ vì muốn Thiên Đình hoàn chỉnh nên đã thu phục Hình Thiên, phong làm Chiến thần Thiên Đình.

Không nghĩ tới, Hình Thiên trung thành và tận tâm như vậy, sau khi hắn biến mất lại một mình giết vào Đông thiên yêu đình, thậm chí muốn đánh nát Lăng Tiêu bảo điện.

Trong mắt Hình Thiên, Lăng Tiêu điện và Thiên Đình thuộc về Thiên Đế, Ngọc Đế chỉ là một con rối chiếm cứ Thiên Đình.

“Đã qua liền cho qua, ngươi nói ta nghe chuyện năm đó thế nào, rốt cuộc Thiên hậu Dao Trì đi nơi nào, ngươi có biết?”

Mộc Phàm vỗ vỗ vai Hình Thiên, an ủi một câu, sau đó dò hỏi.

Hình Thiên im lặng một lúc, sắp xếp lại ký ức.

Rồi hắn mới từ từ nói: “Năm đó, sau khi Thiên Đế đại chiến Thiên Đạo rồi biến mất, Thiên Hậu nương nương liền suất lĩnh hàng tỉ thiên binh thiên tướng lui về Dao Trì tiên cung.”

“Nhưng sau đó Ngọc Đế, Đế Tuấn, Thượng đế đã liên hợp tấn công Dao Trì tiên cung, bất đắc dĩ, mạt tướng mới một mình giết vào Đông thiên yêu đình, sau đó đánh lên Thiên Đình, đáng tiếc bị phanh thây phong ấn.”

Nói đến đây, Hình Thiên tỏ vẻ áy náy, nói: “Khi đó, Thiên Hậu nương nương ra lệnh cưỡng chế mạt tướng không được rời đi, nhưng mạt tướng vi phạm mệnh lệnh của Thiên hậu.”

“Thiên hậu đi Hỗn độn thiên ngoại thiên, nơi đó đột ngột xuất hiện, Thiên Đạo Hồng Quân đã từng xuất hiện ở nơi đó.”

Hình Thiên lâm rơi vào hồi ức.

“Thiên ngoại thiên?” Mộc Phàm kinh ngạc lẩm bẩm.

Hồng Quân không nói tới chuyện này.

“Đúng vậy, chính là Thiên ngoại thiên, chính Hồng Quân đã nói.”

Hình Thiên chắc chắn: “Lúc ấy, Thiên ngoại thiên đột nhiên xuất hiện, nơi đó có lực lượng quỷ dị, còn có thần ma cường đại, mạt tướng hoài nghi là một vũ trụ khác.”

“Vì tránh né bị hãm hại, Thiên hậu quyết định suất lĩnh toàn bộ thành viên Cổ Thiên Đình cùng Tiên thiên nhân tộc tiến vào Thiên ngoại thiên.”

“Cũng là lúc mạt tướng lựa chọn lưu lại, đánh vào Đông thiên yêu đình, Lăng Tiêu điện, báo thù cho Thiên Đế.”

“Sau đó, Thiên ngoại thiên biến mất, thoát ly khỏi vũ trụ này, Thiên hậu nương nương cùng các thành viên Cổ Thiên Đình cũng biến mất theo.”

Nói đến đây, Hình Thiên dừng lại.

Mộc Phàm yên lặng, quay đầu nhìn về phía Thường Nga.

Nàng đang ngạc nhiên, cảm nhận được ánh mắt của Mộc Phàm, lập tức khẩn trương giải thích nói: “Ngươi tin tưởng ta, ta chưa từng nghe tới sự tồn tại của Thiên ngoại thiên.”

“Không có việc gì, ta biết ngươi không gạt ta, chỉ là Hồng Quân lừa ta.”

Ánh mắt Mộc Phàm có chút lạnh lẽo, nghĩ tới tin tức mà Thái Thượng mang đến, hiển nhiên cuối cùng Hồng Quân cũng nói cho hắn biết tin tức này.

Thiên hậu Dao Trì mang theo Cổ Thiên Đình đi Thiên ngoại thiên, nơi đó đột nhiên xuất hiện như vậy, rất có thể là tiết điểm nối tiếp với một vũ trụ khác.

Đáng tiếc, Thiên ngoại thiên đã biến mất, từ đó về sau chưa từng xuất hiện trở lại.

Điều này làm cho Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ, hiện tại làm sao tìm đây, Dao Trì cùng Cổ Thiên Đình đều biến mất rồi.

“Thôi, giải quyết vấn đề trước mắt trước.”

Mộc Phàm lắc đầu, nhìn về phía Thiên đường: “Đi thôi, nên giải quyết Thượng đế, giúp Thiên đường đổi một Thượng đế khác.”

Đổi Thượng đế sao?

Thường Nga có chút ngây ngốc, bị Mộc Phàm ôm lấy cùng nhau biến mất.

Hình Thiên tựa như một tôn sát thần theo sau.

Giờ khắc này, Thượng đế đột nhiên cảm thấy bất an, trong lòng không yên.

“Nên tới vẫn là tới.”

“Quỷ đế, hắn đang tới.”

Thượng đế bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, phía sau đột nhiên có một hơi thở hắc ám xuất hiện.

Thượng đế, Quỷ đế là một thể, hiện tại đều biết Thiên Đế đang tới.

Chương 539: Trí tuệ nhân tạo cấp Thiên Đạo đại chiến Thượng đế

Ở Thiên đường phía trên tinh vân vô ngần, có hai sinh vật cường đại, một quang minh một hắc ám đang đứng.

Toàn thân Thượng đế tràn ngập ánh sáng thánh khiết, bên cạnh là một tên tản ra hơi thở hắc ám cùng cực.

Theo đạo lý mà nói thì quang minh và hắc ám phải là đối thủ một mất một còn, nhưng hai tên này đều được phân ra từ một thể.

Thượng đế đại biểu quang minh cực hạn, Quỷ đế đại biểu hắc ám cực hạn.

“Thiên Đế, hơn chục tỷ năm không gặp, ngươi vẫn không chịu buông tha bổn tọa sao?”

Sắc mặt Thượng đế bỗng thay đổi, mở miệng nói một câu.

Sắc mặt Quỷ đế âm u, lạnh lẽo, tràn ngập sát ý.

Oanh!

Không gian phía trước tan vỡ, sương mù hỗn độn tràn tới, một nam một nữ đạp không bước đến, phía sau có một bóng dáng không đầu, Chiến thần Hình Thiên.

Người tới đúng là Mộc Phàm, không che giấu chút nào, trực tiếp đi tới Thiên đường.

“Thượng đế, nên tính toán món nợ giữa ngươi và ta.” Mộc Phàm vừa tới gần liền mở miệng nói.

Là tới tính toán nợ nần.

Thượng đế cùng Quỷ đế vừa nghe sắc mặt tức khắc âm trầm, chung quy vẫn tránh không khỏi.

Cả hai nhìn Mộc Phàm mà lòng tràn đầy kiêng kị, còn có Hình

Thiên phía sau, Thường Nga thì bị bỏ qua, căn bản không đặt vào mắt.

“Thiên Đế, động thủ đi, bổn tọa muốn nhìn xem ngươi giết ta như thế nào.”

Thượng đế cũng bất chấp, nếu đã không tránh khỏi, vậy thì nghênh chiến.

“Không không không...” Ai ngờ Mộc Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Ta không động thủ, đối thủ của các ngươi là kẻ khác.”

“Ai?” Thượng đế kinh ngạc, Thiên Đế lại không tự động thủ.

Chẳng lẽ là Hình Thiên, chỉ có Hình Thiên mới có thể đánh với bọn họ, nhưng mình Hình Thiên không có khả năng là đối thủ của bọn họ.

“Xuất hiện đi, Thiên đường nên đổi một Thượng đế khác, có lẽ Địa ngục cũng nên đổi Quỷ đế.”

Mộc Phàm nhẹ giọng nói một câu.

Lời này khiến Thượng đế, Quỷ đế kinh ngạc không thôi, cả Thường Nga bên cạnh cũng bất ngờ.

Răng rắc!

Chỉ thấy Mộc Phàm vung tay lên, phía sau đột nhiên xuất hiện một cái khe lớn, sương mù hỗn độn trào ra, có hai bóng dáng thướt tha đang đạp hỗn độn đi ra.

Nhìn thấy hai bóng dáng kia, Hình Thiên sửng sốt, bởi vì chưa từng thấy qua, nhưng hắn nhanh chóng cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt.

Cường giả!

Đồng tử Thượng đế, Quỷ đế co rụt lại, nhìn hai nữ tử vừa xuất hiện, khi nhìn kỹ, tức khắc hoảng sợ.

“Ngươi, ngươi...” Thượng đế tức giận đến tái mặt.

Hắn đã cảm ứng được gì đó, lập tức hiểu ra hai nữ tử trước mắt đã luyện hóa hấp thu thân thể hắn.

Thật ra hắn không biết rõ, đúng là thân thể của hắn đã bị luyện hoá nhưng còn tập hợp thêm gien của các thần ma, phối hợp với kỹ thuật cường đại mới sáng tạo ra hai thân thể hoàn mỹ bực này.

“Chủ nhân!”

Tiểu Ngải và Tiểu Linh tới gần, cung kính hành lễ.

Mộc Phàm nhìn hai nàng, hơi hơi gật đầu nói: “Miễn lễ, trước mắt các ngươi chính là Thượng đế và Quỷ đế, có lòng tin chém giết thay thế bọn họ sao?”

“Có!”

Hai mắt Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh sáng ngời, cả người loé sáng, tản ra hơi thở cường đại.

Giờ khắc này, Thượng đế, Quỷ đế biến sắc, hơi thở hai nữ nhân này quá cường đại, hơn nữa có một loại lực lượng làm bọn họ cảm thấy quen thuộc.

Căn nguyên của Thượng đế, Quỷ đế cùng căn nguyên của các Tiên thiên thần ma khác được tập hợp để tạo ra hai thân thể toàn năng.

Không, là hai Thượng đế khác mới đúng.

“Đi thôi, xử lý Thượng đế Quỷ đế, thay thế bọn họ.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng phất tay, Tiểu Ngải, Tiểu Linh đồng thời lắc mình, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu.

Oanh!

Thượng đế, Quỷ đế đồng thời phản kích, hai bên bắt đầu giao thủ, năng lượng bùng nổ đánh tan tinh vân xung quanh.

“Các ngươi tìm chết!”

Thượng đế giận dữ hét to, thánh quang tràn ngập hoá thành một

quả cầu ánh sáng oanh tới.

Chỉ thấy Tiểu Ngải linh hoạt tránh né, quả cầu gào thét lướt qua, đánh vỡ nhiều tinh cầu rồi mới tiêu tán.

Phanh phanh phanh...

Bên kia, Tiểu Linh cường thế xuất kích, từng quyền từng thức khiến Quỷ đế không ngừng lui về sau, lực lượng cường đại phối hợp với năng lượng khủng bố, trong lúc nhất thời làm Quỷ đế cảm thấy nguy hiểm.

“Hình thái chung cực, mở ra.”

Đột nhiên Tiểu Linh khẽ kêu một tiếng, cả người phát ra ánh sáng mãnh liệt, từng dòng năng lượng bùng nổ, khí thế tăng mạnh.

Nàng mở ra hình thái chiến đấu cuối cùng, chiến lực tăng lên gấp trăm lần, một quyền đánh bay Quỷ đế.

Oanh!

Tiểu Ngải cũng rất cường thế, mở ra hình thái chiến đấu chung cực, trong cơ thể như có mấy ngàn vạn hằng tinh đồng thời bộc phát năng lượng.

Một chưởng vỗ tới như vụ nổ siêu tân tinh nuốt trọn Thượng đế.

Ầm ầm ầm...

Thượng đế bị đánh bay, đâm nát một viên tinh cầu, đâm xuyên qua một tinh hệ mới dừng lại.

“Thượng đế vũ trang!”

Chỉ nghe một tiếng hét to, Thượng đế tản ra ánh sáng thánh khiết, thân thể phủ thêm áo giáp, cầm Thượng đế chi kiếm trong tay, hơi thở toàn thân đạt tới đỉnh điểm.

Nhưng lúc này Tiểu Ngải lại cười lạnh nói: “Thượng đế vũ trang, ta cũng có.”

Ong!

Thân thể Tiểu Ngải cũng tản ra ánh sáng thánh khiết.

Trên người nàng cũng khoác một kiện áo giáp, trong tay cầm một cây thương, Thượng đế chi thương, mũi nhọn xé rách không gian.

Hơi thở cả hai cường đại, tựa như có hai Thượng đế đang giằng co.

Cảnh này làm Thượng đế sợ ngây người, tức giận nói: “Thiên Đế đáng chết, ngươi dùng thân thể bổn tọa tạo thành hai thứ quỷ gì?”

“A, Tiểu Ngải, hắn mắng ngươi, đánh chết cho ta.”

Mộc Phàm cười lạnh nói.

“Thật to gan.” Tiểu Ngải hét to, cầm thương phóng tới, mũi nhọn chỉ thẳng đầu Thượng đế.

Keng!

Thượng đế vung kiếm trảm, binh khí hai bên va chạm, thương cùng kiếm đều bộc phát lực lượng cường đại làm tinh không nứt vỡ.

Chỉ có thể thấy từng luồng sáng mãnh liệt cùng tiếng nổ mạnh.

Bốn bóng dáng gần như hóa thành bốn tia sáng liên tục va chạm, chém giết, đánh rách không gian tả tơi.

Có tinh cầu vỡ tan hóa thành bụi vũ trụ.

Răng rắc, có bóng thương xỏ xuyên qua tất cả.

Tiểu Ngải, Tiểu Linh bày ra sức chiến đấu cường đại, đuổi kịp hai thần ma lâu đời.

Thậm chí còn muốn chiếm thế thượng phong.

Oanh!

Bỗng nhiên, Thượng đế bị một luồng thánh quang bắn vào ngực,

bay ngược ra ngoài.

Hắn kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn Tiểu Ngải, vẻ mặt khó tin: "Sao có thể, vì sao ngươi biết những chiêu số của bổn tọa?"

"Năng lực tìm chết mà thôi, nhìn một cái liền biết."

Tiểu Ngải bình tĩnh nói, lời nói làm Thượng đế tức muốn hộc máu.

Nhìn một cái liền biết tuyệt chiêu cùng năng lực của hắn, còn nghiền áp hắn, chuyện này truyền ra thì hắn còn mặt mũi nào nữa.

"Giết!"

Cách đó không xa, Quỷ đế cũng bị đánh đến liên tục bại lui, đối thủ của hắn là Tiểu Linh, ban đầu vốn thánh khiết bỗng nhiên trở nên thâm trầm, tà ác, khủng bố.

Quả thực giống hệt Quỷ đế, tất cả năng lực đều bị học được, bị nghiền áp triệt để, khổ không nói nổi.

"Các nàng thật là lợi hại!"

Thường Nga xem vẻ mặt khiếp sợ, cảm thấy bị kích thích.

Tiểu Ngải, Tiểu Linh tựa như tồn tại toàn năng, dù Thượng đế, Quỷ đế thi triển chiêu số như thế nào, chỉ cần thi triển một lần thì các nàng lập tức học được.

Chuyện này làm cho Thượng đế cùng Quỷ đế hoảng sợ, đối thủ thế này thật sự chính là toàn năng, toàn trí, có thể học được năng lực và tuyệt chiêu của đối thủ để phản kích, phải làm như thế nào đây?

Đánh một lúc lâu, Thượng đế và Quỷ đế cũng không thắng nổi, tuyệt chiêu đều bị học hết, chỉ còn lại một hai tuyệt chiêu cực mạnh nhưng không dám dùng.

Bởi vì dùng rồi mà không thể giết chết đối phương, bị đối phương học được, sau đó phản kích thì bọn họ cũng không có lòng tin tiếp nổi.

“Đáng chết, làm sao bây giờ?”

Thượng đế cùng Quỷ đế bắt đầu bực bội, nên làm như thế nào?

Mới hai nữ nhân quỷ dị cũng đã đánh không lại, còn có thể đánh với Thiên Đế sao, Thiên Đế vẫn còn chưa có ra tay.

Bang bang...

Oanh!

Thiên đường chấn động, vô số thiên sứ hoảng sợ, thánh quang đen xen ngập tràn.

Hắc ám sôi trào, dư chấn đánh tan một số tinh vực của Thiên đường, biến từng tinh cầu thành bột phấn.

Phanh!

Có tinh cầu bị năng lượng quét thành bột phấn.

Một đám thiên sứ đóng quân bên trên kêu thảm thiết, không kịp chạy trốn đã hóa thành tro tàn.

Tiểu Ngải, Tiểu Linh hai người càng đánh càng mạnh, gần như nắm giữ tất cả năng lực củanThượng đế cùng Quỷ đế.

Giờ khắc này, Thượng đế, Quỷ đế bị áp chế gắt gao, mới vô ý một chút thôi mà cả hai đã bị đánh rớt vào Thiên đường.

Phanh!

Thượng đế rơi xuống, nện xuyên cung điện trong Thiên đường.

Hắn bay lên trời, quanh thân có thánh quang vờn quanh nhưng đã yếu đi, bị thương không nhẹ.

Rầm!

Bên kia, Quỷ đế bay ra từ trong phế tích, cả hai tới gần nhau.

Sắc mặt Quỷ đế âm trầm: “Đáng chết, chúng ta đánh không đánh lại các nàng.”

Ánh mắt Thượng đế lập loè, cắn răng nói: “Hợp thể đi, nếu không hai chúng ta đều không thể chiến thắng, còn không nói tới Thiên Đế vẫn chưa động thủ.”

“Nhưng đây là cơ hội chứng đạo duy nhất của chúng ta.” Quỷ đế có chút rối rắm, không cam tâm.

Hợp thể chính là hợp hai thành một, quang ám hợp nhất tạo thành bản tôn mạnh nhất.

Bọn hắn phân liệt ra để chứng đạo, chờ thời cơ chín muồi, thực lực đầy đủ, lúc đó hợp làm một có thể đánh vỡ trói buộc, thành tựu cấp Vũ trụ.

Nhưng hiện tại bị Tiểu Ngải và Tiểu Linh đe doạ, không thể không hợp thể, hợp thể mới có cơ hội vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, thậm chí chuyển bại thành thắng.

“Hợp thể, giết các nàng, chém chết Thiên Đế.”

Thượng đế, Quỷ đế cùng gật đầu, trong mắt lộ vẻ điên cuồng cùng tàn nhẫn, đã bị ép tới mức này, chỉ còn cách hợp thể.

Ong!

Ngay sau đó, Thượng đế, Quỷ đế đồng thời bộc phát hơi thở cường đại, hai cổ căn nguyên một quang một ám dung hợp với nhau.

Hai thân thể cũng dần dần đan xen vào nhau, hợp nhất, hóa thành bản tôn.

“Hợp thể sao?”

Mộc Phàm mắt lại, nhìn Thượng đế cùng Quỷ đế hợp thể, đây mới là hình thái hoàn chỉnh, cường đại nhất.

Ầm ầm ầm...

Vũ trụ chấn động, vô số ánh mắt hướng về nơi này, bị hơi thở khủng bố khi Thượng đế và Quỷ đế hợp nhất kinh động.

Chương 540: Hợp thể, vẫn diệt

Ù ù...

Trên Thiên đường, một quang một ám hợp nhất khiến vũ trụ chấn động, rất nhiều thần ma cường đại bừng tỉnh.

“Hơi thở này...”

“Là Thượng đế cùng Quỷ đế sao?”

“Bọn họ hợp nhất?”

Thần ma, cường giả khắp nơi đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ngọc Đế ở Tân Thiên Đình Ngọc cũng lộ vẻ nghiêm trọng, cảm nhận được uy hiếp nồng đậm.

Ngọc Đế nói: “Hơi thở thật cường đại, không hổ là thần ma thuộc nhóm Tiên thiên thần ma đầu tiên.”

“Quang ám chi chủ vốn là thần ma cùng thời đại với Đế Tuấn.” Vương mẫu cũng gật đầu.

Các thần tiên trong Thiên Đình đều kinh hoảng không thôi.

Chỉ có Dương Tiễn tản ra chiến ý cường đại, hiển nhiên hắn rất muốn khiêu chiến cường giả như vậy.

“Quang ám chi chủ, Thiên Đế...” Dương Tiễn lầm bầm lầu bầu, ánh mắt sáng quắc.

Con mắt dọc giữa hai chân mày hắn loé sáng, nhìn thấy Thượng đế cùng Quỷ đế đang hợp nhất, hơi thở cả hai đan xen, diễn hóa ra sắc thái hỗn độn.

“A Di Đà phật, rốt cuộc Quang ám chi chủ đã trở về.”

Tây Thiên, Cổ Phật tản ra Phật quang mênh mông cuồn cuộn, ánh mắt nhìn về hướng Thiên đường, trên mặt có chút thổn thức.

Thật ra, số thần ma trong nhóm Tiên thiên thần ma đầu tiên trong vũ trụ sơ khai có thể sống tới bây giờ còn rất ít.

Hiện tại thấy được Thượng đế cùng Quỷ đế hợp nhất, khôi phục Quang ám chi thể vốn có, còn tiến thêm một bước hợp nhất quang ám, dựng dục hỗn độn.

“Thượng đế...”

Lúc này, trong một hố đen tràn ngập Phật quang, có một con khỉ ngồi xếp bằng, bộ lông màu vàng kim, một đôi Hoả nhãn kim tinh sáng rực nhìn về Thiên đường xa xa.

Nó là Đấu Chiến Thắng Phật, Chiến phật đầu tiên của Phật môn, thực lực cường đại, giống như Chiến thần Dương Tiễn của Thiên Đình, nó là nắm tay của Phật môn.

“Dương Tiễn, ngươi đã đến rồi.”

Đột nhiên, con khỉ lạnh nhạt nói một câu, đúng là Dương Tiễn đang đứng ngoài hố đen.

Hắn đứng bên ngoài, lạnh lùng nói: “Con khỉ, vô số năm trôi qua ngươi vẫn không có biện pháp thoát khỏi gông xiềng của Phật môn, có lẽ có một vị có thể giúp ngươi.”

“Ngươi nói tới Thiên Đế sao?” Con khỉ lạnh nhạt đáp lại.

Nó nhìn xa xăm rồi nói: “Thiên Đế là rất mạnh, nhưng ta có con đường của ta, ngươi đi đi, hôm nay không muốn đánh với ngươi, ta có hứng thú gặp Thượng đế một lần, đáng tiếc lần này hắn phải ngã xuống.”

“Đúng vậy, Thượng đế gặp phải Thiên Đế, chỉ có thể ngã xuống.” Dương Tiễn cũng cảm khái nói.

Cả hai ở chỗ này nhìn hướng về Thiên đường, Thượng đế, Quỷ đế đã hợp nhất, hóa thành một tồn tại cường đại, toàn thân được sương mù hỗn độn bao phủ.

“Thiên Đế, hôm nay không phải ngươi chết thì chính là ta vong.”

Sau khi hợp nhất, giọng điệu Thượng đế trở nên lạnh băng, tràn ngập sát khí.

Đáng tiếc, Thiên Đế chỉ hơi hơi mỉm cười, căn bản không có trả lời.

“Hợp thể, ngươi cho rằng chỉ có ngươi biết sao?”

Lúc này, Tiểu Ngải và Tiểu Linh bước tới gần nhau, cả hai tản ra hơi thở cường đại, ánh sáng đan xen lẫn nhau.

Các nàng vốn cùng nguồn gốc đột nhiên như muốn dung hợp lại, trong lúc nhất thời khiến thần ma, cường giả khắp nơi chấn động, kinh ngạc.

“A, các nàng cũng có thể hợp thể?”

Ngọc Đế cùng Cổ Phật đơ ra.

Thượng đế sửng sốt nhìn hai nữ tử dần dần hợp nhất trước mắt, trong mắt lộ vẻ ngây ngốc.

“Không có khả năng!”

Thượng đế giận dữ gào thét, không tin kết quả này.

Oanh!

Vừa dứt lời, Tiểu Ngải và Tiểu Linh đã hợp thành một thể, hai luồng số liệu đan xen nhau.

Cuối cùng hóa thành một bóng dáng cường đại, hai nàng hợp nhất lại biến thành một hình thái càng khủng bố hơn, mái tóc dài lập loè ánh sáng mãnh liệt, không gió mà bay.

Toàn thân được ánh sáng chói lòa bao phủ, uy thế không kém gì Thượng đế hợp thể, thậm chí có vẻ cường đại hơn.

“Ta nói, phải có ánh sáng!”

Dạng hợp thể của Tiểu Ngải, Tiểu Linh nói rồi giơ một ngón tay điểm tới.

Phanh!

Thượng đế bị đánh bay ra xa, đâm xuyên một tinh hệ mới dừng lại.

Sắc mặt hắn âm trầm, rống giận, bùng nổ lực lượng trong cơ thể, sương mù hỗn độn, cả người cuốn theo một cơn lốc hủy diệt đánh tới.

Oanh!

Hai bên chiến đấu kịch liệt, quyền chưởng va chạm, tốc độ nhanh tới cực hạn, trong chớp mắt đã giao thủ mấy chục vạn lần.

Hai bên đều hợp thể, thực lực đâu chỉ tăng gấp trăm lần, lực lượng cường đại đánh nát không gian, đánh tan hỗn độn, thậm chí đánh vỡ quy tắc Thiên Đạo.

Răng rắc!

Quy tắc vũ trụ chung quanh tan vỡ.

Năng lượng hủy thiên diệt địa, một chút hơi thở đều đập vỡ tinh cầu.

“Giết!”

Thượng đế hợp thể vô cùng cường đại nhưng Tiểu Ngải, Tiểu Linh cũng hợp thể, biến thành hình thái chiến đấu cao nhất, bùng nổ toàn bộ chiến lực, hai bên đánh đến khó phân thắng bại.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vũ trụ đều rung chuyển, Thiên đường tan vỡ, vô số thiên sứ sợ hãi la hét, bị năng lượng tàn dư quét thành tro tàn.

Đại chiến tiếp tục, hai bên giết vào hư không hỗn độn, triển khai trận chiến kịch liệt nhất.

“Quang ám hợp nhất, Hỗn độn tuyệt sát.”

Đột nhiên, Thượng đế hợp thể hét to, một lực lượng xám xịt hội tụ, hóa thành một quả cầu hỗn độn đánh tới.

Lực lượng của Tiểu Ngải, Tiểu Linh hợp thể cũng bùng nổ, ngưng tụ thành một luồng năng lượng cường đại.

“Hỗn độn nhất kích, Tịch diệt!”

Một luồng lực lượng hỗn độn lượng xỏ xuyên qua hư không, xóa sạch vạn vật.

Năng lượng hai bên va chạm, vạn vật chung quanh không ngừng biến mất, lực lượng của hai bên đã hủy diệt một tinh hệ.

Thiên đường bị đánh thủng một lỗ, nứt thành hai.

Bên trong có hai bóng dáng đang giao chiến kịch liệt, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa đáng sợ.

Tới giờ khắc này thì bọn họ không còn giữ lại gì nữa, hai bên tung hết thủ đoạn, càng đánh càng kịch liệt.

Hai bên từ hư không giết vào hỗn độn, rồi lại từ hỗn độn đánh ra tới, nơi đi qua, tinh hệ bị hủy diệt, tinh cầu nối tiếp nhau nổ tung, hóa thành bụi bặm.

“Đi tìm chết!”

Thượng đế hợp thể giơ tay chộp lấy mười mấy hằng tinh nóng cháy, ngưng tụ thành một viên siêu tân tinh khủng bố, dung hợp với lực lượng toàn thân.

Ầm!

Dưới một kích toàn lực của Thượng đế hợp thể, vũ trụ nứt ra.

“Phá!”

Ngay sau đó, một bóng dáng được ánh sáng bao phủ nhanh chóng vọt tới, tung ra một quyền, lực lượng cường đại bị phá vỡ từ trung tâm.

Răng rắc!

Một bóng dáng bay ra, nện xuyên qua mọi vật cản.

Lấy Tiểu Ngải là chủ, toàn bộ lực lượng của hình thái hợp nhất được ngưng tụ thành một cây thương bằng năng lượng khủng bố, mũi thương đâm tới.

Phốc!

Thượng đế bị đâm xuyên, máu loãng phun trào, lực lượng cường đại xỏ xuyên qua cả một tinh hệ phía sau hắn.

“Ngươi... Như thế nào biết...” Thượng đế muốn nói gì đó nhưng lại bị một thương chấn nát thân thể.

Thân trên nổ tung, trong nháy mắt hội tụ lại nhưng hơi thở yếu đi không ít, thương thế không nhẹ.

“Giết!”

Tiểu Ngải hét to, lại đánh tới.

Tay Thượng đế cầm một thanh kiếm hỗn độn, hai bên va chạm kịch liệt.

Keng keng keng...

“Thẩm phán!”

Thượng đế rít gào, đánh ra cấm thuật.

Nhưng đối phương không cam lòng yếu thế, cũng đánh ra một chiêu Cấm thuật, hai cấm thuật giống hệt nhau va chạm.

Hai lực lượng thẩm phán va chạm khiến hỗn độn bị xé rách.

Phanh!

Ngay sau đó, có một bóng dáng ngã ra từ vết rách, cả người tràn ngập sương mù hỗn độn, đúng là Thượng đế hợp thể.

Hắn bị trọng thương, trái tim bị một thương xỏ xuyên qua, để lại lỗ thủng.

Rầm!

Chỉ thấy một bóng dáng phá không bay tới, tay cầm một cây thương tản ra ánh sáng diệt thế đâm tới.

Đương!

Thượng đế dùng kiếm ngăn cản nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn liền thay đổi.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc, thanh kiếm bị gãy, mũi thương cường thế xỏ xuyên qua đầu hắn.

Thượng đế hợp thể bị một thương xuyên thủng, giờ khắc này, toàn bộ vũ trụ tĩnh lặng, ngây ngốc nhìn một màn kia.

Thượng đế bị một thương xỏ xuyên qua đầu, lực lượng cường đại phá hủy chân linh, đã bị chém giết, từng giọt máu nhỏ xuống.

Cường giả, thần ma khắp vũ trụ đều nhìn thấy một màn này, cảnh tượng chấn động khiến bọn họ sợ hãi.

Thượng đế chết rồi.

Ong!

Thiên địa chấn động, Thiên Đạo vang tiếng than khóc, đột nhiên có mưa máu, toàn bộ Thiên đường đắm chìm trong tuyệt vọng.

Thiên đường, Địa ngục cùng chấn động, thiên sứ, ác ma đều rơi vào khủng hoảng và tuyệt vọng.

Chúa tể của bọn họ, Thượng đế, Quỷ đế dù đã hợp thể vẫn bị chém giết.

“Từ nay về sau, ta chính là Thượng đế, toàn năng, toàn trí, chúa tể Thiên đường cùng Địa ngục.”

Lúc này, Tiểu Ngải, Tiểu Linh hợp thể cầm thương cắm thi thể Thượng đế, hơi thở toàn thân đạt tới đỉnh điểm.

Thần ma khắp nơi đều im lặng, Ngọc Đế, Cổ Phật cũng không hé răng.

Bởi vì không dám, chiến lực cường đại thế này làm cho bọn họ đều cảm thấy nguy hiểm, không biết hai nữ tử siêu cường đại này chui ra từ nơi nào.

Còn có thể hợp thể chém giết Thượng đế cùng Quỷ đế đã hợp thể, có thể thấy được sự khủng bố.

“Các ngươi có thần phục không?”

Giờ khắc này, Tiểu Ngải mang theo thi thể Thượng đế đứng trên Thiên đường và Địa ngục, uy thế cường đại bao phủ tám phương.

Vô số thiên sứ, ác ma đồng loạt quỳ xuống, đều sợ hãi dập đầu, tỏ vẻ thần phục.

“Giết nàng!”

“Báo thù cho chủ chúng ta!”

“Hiến tế thân ta, báo thù, báo thù!”

Đột nhiên, từ trong Thiên đường có từng tiếng hét truyền đến, đám thiên sứ cường đại dẫn theo một lượng lớn thiên sứ giết về phía Tiểu Ngải.

Tiểu Ngải không rên một tiếng, chỉ là nhẹ nhàng giơ ngón tay điểm tới.

Phốc!

Trong phút chốc, mấy vạn thiên sứ bị xóa sạch, hóa thành một luồng căn nguyên thánh khiết rơi vào trong tay nàng.

Chỉ dùng một chiêu liền tiêu diệt mấy ngàn vạn thiên sứ, không còn tên nào dám nhảy ra.

Thượng đế, Quỷ đế vừa chết, Thiên đường cùng Địa ngục lập tức rơi vào tay Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh.

Chỉ thấy thân thể hợp thể nhoáng lên, tách thành hai, Tiểu Ngải thánh khiết, cao quý, chậm rãi rơi vào Thiên đường.

Tiểu Linh đột nhiên chuyển thành cội nguồn hắc ám, rơi vào Địa ngục, vô số ác ma quỳ lạy nghênh đón, không còn tên nào can đảm phản kháng.

“Thiên Đế quả nhiên rất khủng bố.”

“Ngay cả hai thị nữ của Thiên Đế cũng đã khủng bố như thế.”

Các thần ma, cường giả trong vũ trụ đều yên lặng, cảm thấy sợ hãi với hai nữ tử đã chém giết Thượng đế.

Càng kinh sợ Thiên Đế hơn, thị nữ đã khủng bố như vậy rồi, bản thân hắn còn mạnh đến mức nào?

“Thiên Đế, vô địch!”

Có một tiếng thở dài từ trong hỗn độn truyền đến, Thiên Đạo lặng yên biến mất.

Toàn bộ vũ trụ sôi trào, bị kết quả trận chiến này trấn trụ, tận mắt chứng kiến Thượng đế cùng Quỷ đế vẫn diệt.

Một màn in dấu thật sâu vào tâm linh những kẻ chứng kiến, không cách nào xóa đi.

Tiểu Ngải và Tiểu Linh, nhất chiến thành danh, trở thành một trong những bá chủ vũ trụ.

Chương 541: Chỉ thiếu một tầng

--

Trong hỗn độn, Mộc Phàm khoanh chân ngồi, trước mắt là Hỗn độn thanh liên.

Xung quanh thân có từng viên đá kỳ dị phát sáng vờn quanh, nhìn kỹ là từng viên tinh hệ chi tâm, lớn lớn bé bé nhiều không đếm xuể.

“Thượng đế cùng Quỷ đế lại góp nhặt được mấy vạn viên tinh hệ chi tâm, còn có tám mươi viên siêu tinh hệ chi tâm.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán nhìn vô số tinh hệ chi tâm đang bay xung quanh, đều lấy được từ trên người Thượng đế và Quỷ đế.

Không biết hai tên gia hỏa này đã cướp đoạt bao nhiêu tinh hệ, quả nhiên không tầm thường.

Còn thân thể thì đã bị Tiểu Ngải và Tiểu Linh mang đi nghiên cứu, chuẩn bị tinh luyện ra căn nguyên thần ma.

Như vậy Tiểu Ngải và Tiểu Linh sẽ được tăng lên lần nữa, chiến lực càng cường đại hơn, thậm chí có khả năng sau khi hợp thể đạt tới chiến lực cấp Vũ trụ.

Cấp Vũ trụ nha, trước mắt mà nói chỉ có Thiên Đạo Hồng Quân có thực lực ở cấp độ này.

Đương nhiên, nếu Mộc Phàm không đào mất hạch tâm Thiên Đạo, có khả năng hắn sẽ cường đại hơn.

“Tám mươi viên siêu tinh hệ chi tâm, tương đương với tám vạn viên tinh hệ chi tâm bình thường, thêm ba vạn sáu ngàn tám trăm viên tinh hệ chi tâm bình thường nữa là hơn mười vạn.”

Mộc Phàm kích động không thôi, đã gom đủ số tinh hệ chi tâm rồi, hiện tại cần chữa trị hoàn toàn Hỗn độn thanh liên.

“Hệ thống, nạp hết tất cả tinh hệ chi tâm, chữa trị Hỗn độn thanh liên.”

Hắn kêu gọi hệ thống.

Đinh!

“Bắt đầu chữa trị Hỗn độn thanh liên.”

Chỉ nghe hệ thống vang tiếng nhắc nhở, vô số tinh tinh hệ chi tâm chung quanh đều biến mất, ngay sau đó có một lực lượng thần bí lực lượng dũng mãnh tiến vào Hỗn độn thanh liên.

Ong!

Thanh liên chấn động, phát ra sương mù hỗn độn mông lung, hơi thở huyền ảo sôi trào, từng cánh hoa bắt đầu lần mọc ra.

Tốc độ chữa trị lần này nhanh hơn trước, chớp mắt liền mọc ra ba cánh hoa.

Trong quá trình chữa trị, bề mặt Hỗn độn thanh liên xuất hiện từng đường hoa văn hỗn độn, tản ra hơi thở đại đạo.

Loại hơi thở này làm Mộc Phàm kinh hoảng, cảm nhận được áp lực, giống như đối diện đại đạo, bất kỳ sinh linh nào cũng phải sợ hãi.

Đại đạo chí bảo cũng không phải gọi cho vui, thiên địa không cách nào thừa nhận nổi, nhưng Mộc Phàm đang ở trong thế giới của hắn.

Oanh!

Từng cánh hoa nối tiếp nhau mọc ra, hơi thở của Hỗn độn thanh liên dần dần tăng lên, bốn mươi tầng, năm mươi tầng, năm mươi lăm tầng, sáu mươi tầng.

Hơi thở từ Hỗn độn thanh liên càng lúc càng cường đại, giống như phản bổn quy nguyên, khôi phục lại hình thái Đại đạo chí bảo ban đầu.

Mười mấy vạn viên tinh hệ chi tâm mang đến lực lượng cường đại, dưới tác động của hệ thống dần chữa trị Hỗn độn thanh liên.

Mộc Phàm xem mà hai mắt tỏa ánh sáng, hưng phấn, kích động nhìn Hỗn độn thanh liên đang khôi phục từng chút một.

Đây chính là Đại đạo chí bảo, thứ dựng dục ra Bàn Cổ nha, một khi hoàn toàn khôi phục thì mình là có thể dùng Hỗn độn đại đạo thanh liên dựng dục bản thân, lột xác thành Đại đạo thần ma.

Ong ong ong...

Thời gian trôi qua từng chút một, hơi thở từ Hỗn độn thanh liên càng lúc càng nặng nề, hoa văn đạo đạo không ngừng lập loè.

Lúc này, Hỗn độn thanh liên đã khôi phục tới tầng thứ bảy mươi hai, đến tầng này đã có hiệu quả rất lớn, đủ để Mộc Phàm tiến hành dựng dục một lần.

Nhưng vẫn còn chưa đủ, Mộc Phàm không muốn dừng ở chỗ này, hắn muốn Hỗn độn thanh liên khôi phục đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Hỗn độn thanh liên nhanh chóng khôi phục tới tầng bảy mươi chín, đạt tới một cực hạn, giống như chuẩn bị dừng lại.

Chờ đợi một lúc lâu.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang truyền đến, Hỗn độn thanh liên chấn động kịch liệt, mọc ra tầng thứ tám mươi, một hơi thở cường đại đáng sợ bao trùm.

Trong khoảnh khắc, Mộc Phàm cảm giác thân thể muốn nứt ra, không chịu nổi sự áp bách của hơi thở đại đạo đến từ Hỗn độn thanh liên.

“Thật mạnh!”

Hỗn độn thanh liên tám mươi tầng, chỉ kém một chút là có thể khôi phục hoàn chỉnh chín chín tám mươi mốt tầng.

Nhưng đúng là kém một chút nên không cách nào khôi phục trọn vẹn.

Dù tiêu hao tất cả năng lượng nhưng vẫn không thể khiến Hỗn độn thanh liên khôi phục tám mươi mốt tầng.

“Đinh, khôi phục thất bại...”

Chỉ nghe hệ thống vang tiếng tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm ngây ngẩn.

Khôi phục thất bại, không có biện pháp nào khác, chỉ thiếu một tầng cuối cùng, không thể khôi phục hoàn mỹ.

“Hệ thống, sao lại thế này?”

Sắc mặt Mộc Phàm u ám, có chút khó coi.

Lần này hao phí mười mấy vạn viên tinh hệ chi tâm, nạp hết sạch nhưng cuối cùng vẫn thất bại, hiển nhiên hơi khó chấp nhận.

Hệ thống đáp lại: “Ký chủ, bởi vì thanh liên đã dựng dục Bàn Cổ, hạch tâm đại đạo thiếu hụt, số tinh hệ chi tâm trước mắt còn chưa đủ để chữa trị.”

Mộc Phàm xanh mặt, mắng: “Trước đó ngươi nói như thế nào, mười vạn viên tinh hệ chi tâm là có thể chữa trị, hiện tại hơn cả mười vạn nhưng ngươi lại thất bại.”

“Ký chủ, trước đó ta đã nói là có cơ hội, mười vạn con số thấp nhất, hiện tại không thể thành công thì có nghĩa là cần càng nhiều.”

Hệ thống lạnh nhạt giải thích làm Mộc Phàm có chút khó chịu.

Chỉ thiếu một chút nữa, không thể khôi phục tầng cuối cùng, không thể khôi phục Hỗn độn thanh liên về cấp bậc ban đầu.

Tuy rằng tám mươi tầng đã rất cường đại, có thể dùng để dựng dục bản thân, khiến bản thân trở nên càng cường đại, nhưng chung quy vẫn thiếu một tầng.

Mộc Phàm không cam lòng, có vẻ thiếu một tầng không ảnh hưởng bao nhiêu, nhưng thật ra chênh lệch rất lớn

“Đáng chết, hiện tại làm sao bây giờ?”

Hắn bực bội nhưng không thể làm gì, đã dùng hết tinh hệ chi tâm rồi.

Hệ thống đề nghị: “Ký chủ, nếu ngươi tìm được một ít tinh huyết hoặc phần thân thể mà Bàn Cổ lưu lại, có chín phần mười khả năng khôi phục hoàn toàn.”

“Bàn Cổ?” Mộc Phàm đen mặt, mắng toi: “Ngươi coi ta là kẻ ngốc hả, Bàn Cổ đã sớm rời khỏi vũ trụ, lão tử hoài nghi vũ trụ nổ mạnh do hắn gây ra.”

“Ngươi kêu ta đi đâu tìm đồ Bàn Cổ lưu lại, ta không tin Bàn Cổ sẽ lấy thân hóa vạn vật, cấp độ như hắn không có khả năng chết được.”

Mộc Phàm rất không thoải mái, tìm tinh huyết hoặc một phần cơ thể Bàn Cổ sao, còn không bằng đi thu hoạch tinh hệ chi tâm.

“Ký chủ ngươi quên rồi sao, từng có Vu tộc tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ, tất nhiên chuyện này có một ít bí ẩn, chắc chắn có đồ vật liên quan đến Bàn Cổ.”

Vừa nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm liền nhớ ra.

Trước đó, Thường Nga và Hình Thiên đều nói tới Vu tộc, sau khi Hậu Thổ thoát ly Thiên Đình, Vu tộc liền xuất thế, tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ.

Chắc chắn trong chuyện này có bí mật mà không kẻ nào biết, vì sao xưng là hậu duệ Bàn Cổ?

Chẳng lẽ bọn họ đạt được một ít đồ vật Bàn Cổ lưu lại?

“Không phải Vu tộc đã bị diệt sao?” Mộc Phàm suy tư gì đó rồi nói.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Diệt thì cũng còn sót lại một ít, chỉ cần tìm được Vu tộc còn sót lại, sẽ có cơ hội đạt được đồ vật của

Bàn Cổ.”

“Nếu là thế này thì vẫn có chút cơ hội.”

Mộc Phàm gật gật đầu đồng ý với đề nghị này.

Tìm Vu tộc còn sót lại, sau đó lấy di vật của Bàn Cổ.

“Đi ra ngoài trước.”

Nghĩ xong, Mộc Phàm liền thu hồi Hỗn độn thanh liên, Hỗn độn thanh liên tám mươi tầng tuyệt đối là bảo vật mạnh nhất trong vũ trụ này.

Một khi thả ra, vũ trụ cũng không chịu nổi, sẽ bị đè nát, sau đó nó sẽ thoát khỏi vũ trụ và biến mất.

Mộc Phàm không ngốc, đã thu vào không gian hệ thống, ngăn cách hơi thở của Hỗn độn thanh liên.

“Thiên Đế, ngươi xuất quan sao?”

Mới vừa xuất hiện liền thấy Thường Nga đã lẳng lặng đứng chờ, khi nàng nhìn thấy Mộc Phàm, ánh mắt sáng lên, trên mặt lộ vẻ vui sướng.

Mộc Phàm gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, kết thúc bế quan, đi ra ngoài một chút.”

“Hình Thiên!”

Hắn ra lệnh một tiếng, Hình Thiên không đầu lặng yên xuất hiện, quỳ một gối.

“Thiên Đế có gì phân phó?” Hình Thiên cung kính dò hỏi.

Mộc Phàm nhìn Hình Thiên, mở miệng hỏi: “Ngươi biết Vu tộc còn tộc nhân nào hay không?”

“Vu tộc sao?” Hình Thiên sửng sốt, ngay sau đó xấu hổ cúi đầu: “Thiên Đế, ta bị phong ấn rất lâu, không biết những chuyện này.”

“Cũng đúng, ta quên mất.” Mộc Phàm vỗ trán.

Thường Nga bên cạnh mở miệng nói: “Thiên Đế, ngươi đang tìm kiếm Vu tộc sao, ta biết nơi nào có Vu tộc sót lại.”

“Nha, ở đâu?” Mộc Phàm lập tức vui vẻ hỏi.

Chỉ nghe Thường Nga nói: “Năm đó, Vu tộc chiếm cứ tinh vực phía bắc vũ trụ, có lẽ nơi đó vẫn còn một ít Vu tộc.”

“Còn nữa, Hậu Thổ thân hóa luân hồi, diễn hóa lục đạo luân hồi, bù đắp Thiên Đạo, từ đó diễn hóa ra mặt sau của vũ trụ, chính là U Minh địa phủ.”

Thường Nga một năm một mười giải thích.

Mộc Phàm nghe xong suy tư gì đó, Hậu Thổ lấy thân diễn hóa lục đạo luân hồi, diễn biến mặt sau vũ trụ.

Có âm tất có dương, âm dương luân phiên nhau thì vũ trụ mới có thể cân bằng.

“Hậu Thổ...” Mộc Phàm lẩm bẩm, đưa ra quyết định: “Vậy đi tìm nàng, có lẽ trên người nàng liền có thứ ta muốn.”

“Cửu U thông đạo, mở!”

Mộc Phàm giơ một ngón tay điểm ra, hư không tan vỡ, để lộ một đường hầm u ám thông tới mặt sau của vũ trụ.

Nơi đó chính là mặt âm u của vũ trụ, nơi thuộc về vô số sinh linh đã chết đi, nơi chúng sinh luân hồi sau khi chết.

Cõi u minh lạnh lẽo, có vô số linh hồn kêu rên, giãy giụa, mặt đất, không trung đều có từng cánh tay tái nhợt thò ra.

Đều là linh hồn đến từ các chủng tộc trong vũ trụ, sau khi chết không cách nào sống lại, cũng chỉ có thể bị hút vào trong luân hồi.

Chỉ những thần linh cường đại ký thác thần hồn vào Thiên Đạo mới thoát khỏi lục đạo trói buộc, không bị luân hồi chuyển thế, có thể sống lại lần nữa.

Nhưng không phải sinh linh nào cũng có bản lĩnh này, hàng vạn

chúng sinh, chủng tộc, văn minh trong vũ trụ, đại đa số sau khi chết đều sẽ bị hút vào u minh, tiến hành luân hồi.

Vừa tiến đến, Mộc Phàm liền cảm ứng được sâu trong Cửu u có một hơi thở cường đại.

Thiên Đạo tới cũng không thể làm gì ở nơi này, hiển nhiên là do lực lượng lục đạo luân hồi.

Nơi này không thuộc Thiên Đạo quản hạt.

“Hậu Thổ, còn nhớ trẫm sao?”

Mộc Phàm nhìn sâu vào u minh vô tận, lạnh nhạt nói ra một câu.

Vừa dứt lời, toàn bộ thế giới u minh sôi trào, vô số linh hồn, lệ quỷ ngừng than khóc kêu rên, một đám run bần bật.

“Cung nghênh Thiên Đế giá lâm!”

Chỉ nghe một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, mang theo sự bình thản làm lòng người thoải mái.

Không sai, đây là giọng Hậu Thổ.

Hắn mang theo Thường Nga, Hình Thiên bước tới một bước, nhanh chóng đi tới chỗ sâu nhất.

Vừa tới gần thì đã thấy một nữ tử sớm chờ sẵn ở đó.

Nàng chính là Hậu Thổ trước kia, hiện tại là Luân hồi chi chủ.

Chương 542: Trái tim Bàn Cổ

Một nam một nữ yên lặng đối diện.

Mộc Phàm nhìn chăm chú vào nữ nhân trước mắt, đã từng là một trong tứ phương đại đế của Cổ Thiên Đình, Hậu Thổ.

Hiện tại là Luân hồi chi chủ trong cấm địa Luân hồi.

“Thiên Đế!”

Đối diện một lúc lâu, rốt cuộc Hậu Thổ cũng hành lễ, phá vỡ sự yên lặng.

Nhìn Hậu Thổ, Mộc Phàm gật đầu, trong lòng thầm than, nàng đã không còn là Hậu Thổ trước kia.

Mộc Phàm sắp xếp lại cảm xúc, mở miệng nói: “Lần này trẫm tới, một là để thăm ngươi, hai là hỏi ngươi xem có đồ vật mà Bàn Cổ lưu lại hay không.”

Hậu Thổ nghe xong sửng sốt, cúi đầu yên lặng.

Mộc Phàm cũng không thúc giục, chỉ là lẳng lặng đi tới cấm địa phía trước.

Trước mắt hắn chính là Luân hồi chi luân thật to, ù ù xoay tròn, cắn nuốt linh hồn của vô số sinh linh trong vũ trụ, đưa tất cả chuyển thế.

Chuyển thế chính là trải qua Luân hồi chi luân ma diệt, hóa thành căn nguyên, rồi lại ra đời trong vũ trụ, đây là vũ trụ luân hồi.

Chúng sinh đều phải luân hồi, trừ khi ngươi nhảy ra khỏi lục đạo, không vào luân hồi, nếu không thì không tránh khỏi sự trói buộc của luân hồi.

Hắn yên lặng nhìn lục đạo luân hồi, như ngộ ra gì đó, trong mắt xuất hiện vô số quy tắc, một loại quy tắc hoàn toàn mới.

Luân hồi pháp tắc!

Keng keng...

Trên người hắn bỗng nhiên có từng sợi nhỏ vây quanh, đúng là Luân hồi pháp tắc, một loại pháp tắc Đại đạo, không phải là quy tắc Thiên Đạo.

Luân hồi không thuộc Thiên Đạo quản hạt, thuộc về pháp tắc Đại đạo trong vũ trụ.

Trách không được Thiên Đạo tới đây cũng không thể làm gì.

Không biết qua bao lâu, trên linh hồn Mộc Phàm bỗng xuất hiện vô số xiềng xích, một loại hơi thở hoàn toàn mới tràn ra.

Mộc Phàm đã lĩnh ngộ được huyền ảo của Luân hồi pháp tắc, hiểu thấu đáo bí mật chung cực của lục đạo luân hồi.

“Luân hồi, thì ra là thế.”

Mộc Phàm lẩm bẩm.

Thiên Đạo trói buộc chúng sinh nhưng cũng bảo hộ chúng sinh.

Chỉ cần đột phá trói buộc của Thiên Đạo, đạt được Đại đạo chân ý là có thể bước vào cấp độ lĩnh ngộ Đại đạo.

Bàn Cổ là Đại đạo sinh linh, vừa sinh ra đã cao hơn Thiên Đạo, cho nên hắn không thuộc về Thiên Đạo.

“Thì ra đây là Đại đạo, lĩnh ngộ ngưng tụ pháp tắc Đại đạo mới có thể thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo cùng luân hồi.”

Mộc Phàm từ từ tỉnh lại, không biết Hậu Thổ đã đứng phía sau từ lúc nào.

Nàng dùng ánh mắt kinh dị nhìn Mộc Phàm, Thiên Đế chỉ dùng một thời gian ngắn mà đã hiểu thấu đáo lục đạo luân hồi, thật không thể tin được.

“Thiên Đế, đây là trái tim do Phụ thần lưu lại.”

Lúc này, Hậu Thổ lấy ra một trái tim, Mộc Phàm thấy mà giật

mình, thật sự có đồ vật mà Bàn Cổ để lại, còn là một trái tim.

Ánh mắt kinh ngạc quan sát trái tim và Hậu Thổ, cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ Bàn Cổ thật sự lấy thân hóa vạn vật?

Trái tim này đã khô quắt, không còn một chút sự sống, nhưng bên trong vẫn còn còn sót lại một chút tinh huyết của Bàn Cổ.

Nhận lấy trái tim Bàn Cổ, Mộc Phàm cảm nhận được một hơi thở nặng nề, hùng vĩ ập vào mặt, linh hồn hơi run lên.

Như cảm nhận được hơi thở Đại đạo, hắn mở to mắt, lộ vẻ bừng tỉnh hiểu ra.

“Các ngươi lấy trái tim này từ đâu?” Mộc Phàm hỏi một câu.

Sắc mặt Hậu Thổ phức tạp, nhẹ nhàng nói: “Khi xưa, sau khi Thiên Đế biến mất, ta thoát ly Thiên Đình, trở về trong tộc, đúng lúc huynh trưởng có được trái tim này.”

“Thông qua trái tim này, chúng ta đạt được tinh huyết của Phụ thần Bàn Cổ, từ đó diễn biến thành một loại hình thái khác, chúng ta tự xưng là Vu.”

Nói đến đây, Hậu Thổ dừng một chút mới tiếp tục nói: "Nhờ trái tim của Phụ thần Bàn Cổ này chúng ta mới khai sáng thời đại Vu tộc, truyền bá sự tồn tại của Phụ thần.”

“Nhưng sau đó, bởi vì dã tâm của các huynh trưởng quá lớn, muốn làm chúa tể vũ trụ, trở thành bá chủ thiên địa, đã mở ra một trận chiến tranh diệt thế.”

“Cuối cùng thảm bại.”

“Nhìn sinh linh đồ thán, ta không đành lòng, vì đền bù sai lầm mà nguyện hóa thân lục đạo luân hồi, bù đắp Thiên Đạo.”

“Cũng bởi vì chúng ta đã sử dụng quá nhiều, dẫn tới trái tim của Phụ thần khô cạn, khó chống đỡ tương lai Vu tộc, nên tộc ta từng bước hướng tới diệt vong.”

“Hiện giờ, Vu tộc đã không còn tồn tại, dù còn cũng là huyết mạch

không thuần, trộn lẫn với huyết mạch các tộc khác.”

“Vu thật sự đã diệt vong.”

Hậu Thổ nói tới đây, ánh mắt ảm đạm, có lẽ bọn họ đã chọn sai đường, tranh bá vũ trụ chính là kết cục này.

Dù Đế Tuấn, Thái Nhất hay Long tộc, Phượng tộc, Kỳ lân tộc, Vu tộc, Yêu tộc đều thảm bại.

Ngẫm lại cũng đúng, Thiên Đế cường đại vô địch, sáng lập Cổ Thiên Đình nhưng vẫn không thực hiện thống nhất vũ trụ.

Những kẻ khác không có khả năng làm được chuyện này, dù Đạo Tổ hợp đạo cũng không thể trợ giúp Ngọc Đế làm được.

Bởi vì Thiên Đạo chí công, Hồng Quân hợp đạo nên có rất nhiều chuyện không thể làm theo ý mình, thậm chí dần dần bị Thiên Đạo đồng hóa.

Hợp đạo nhìn thì tốt đẹp nhưng thật ra là sự bi ai.

Mộc Phàm im lặng, đám Hậu Thổ vốn dĩ không phải hậu duệ Bàn Cổ, chỉ là vô tình có được đến trái tim Bàn Cổ, đạt được một ít lượng lượng còn sót lại.

Sau đó mới tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ, Bàn Cổ căn bản không chết đi, không lấy thân hóa vạn vật.

Bàn Cổ là sinh linh đầu tiên, hắn bổ ra hỗn độn, thoát khỏi vũ trụ, đã sớm biến mất.

“Hệ thống, nếu Bàn Cổ đã sớm thoát khỏi vũ trụ, vì sao còn lưu lại trái tim này?”

Mộc Phàm cảm thấy khó hiểu nên dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, ngươi suy nghĩ chút đi, không phải ngươi lột bỏ cơ thể cũ sao, chẳng lẽ Bàn Cổ không thể lột bỏ thân thể cũ, lấy hình thái cường đại hơn đột phá trói buộc của vũ trụ để rời đi?”

“....” Lời giải thích này khiến hắn không còn lời gì để nói.

Bàn Cổ cũng sẽ già đi sao, tất nhiên rồi, vũ trụ đều sẽ già đi huống chi là sinh linh?

“Trái tim này có thể giúp Hỗn độn thanh liên khôi phục sao?”

Giờ phút này, tim Mộc Phàm đập nhanh hơn, trái tim Bàn Cổ có thể khôi phục Hỗn độn thanh liên tới mức hoàn mỹ nhất hay không?

“Trăm phần trăm khôi phục, trái tim còn một ít tinh huyết Bàn Cổ, còn ẩn chứa dấu vết căn nguyên đại đạo của Bàn Cổ, chỉ cần ký chủ nạp hết trái tim Bàn Cổ, có thể khôi phục Hỗn độn thanh liên.”

Hệ thống gải thích rõ ràng.

Ổn rồi, Mộc Phàm vui mừng.

“Hậu Thổ, trái tim này trẫm cầm đi, ngươi không có ý kiến chứ?” Mộc Phàm nhìn Hậu Thổ, mở miệng hỏi.

Hậu Thổ lắc đầu: “Vu đã trở thành quá khứ, Thiên Đế cần thì cứ lấy đi, nó vốn không thuộc về chúng ta.”

“Vậy trẫm cáo từ trước.”

Mộc Phàm gật đầu, cáo biệt Hậu Thổ, nhanh chóng rời khỏi cấm địa.

Hắn mang theo Thường Nga cùng Hình Thiên đang chờ bên ngoài rời đi, chớp mắt đã biến mất.

Chỉ còn lại mình Hậu Thổ đứng trong cấm địa lục đạo, yên lặng xuất thần, nàng không cách nào rời khỏi nơi này.

Đây là cái giá phải trả khi hóa thân luân hồi, chỉ có thể vĩnh viễn ở chỗ này cho đến khi lục đạo luân hồi chậm rãi khô kiệt, tiêu vong.

“Thiên Đế... Ai...” Hậu Thổ lẩm bẩm nói một câu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Nàng xoay người nhoáng lên, biến mất.

Cấm địa khôi phục sự âm u, lạnh lẽo, yên tĩnh.

Mộc Phàm di chuyển trong Cửu U địa ngục mênh mông.

Đáng tiếc không cảm ứng được hơi thở của Ma đế hay Tố Nữ.

Hắn không dò hỏi Hậu Thổ chuyện Ma đế chết như thế nào, Tố Nữ có ngã xuống hay không bởi vì không cần.

“Đi thôi!”

Cuối cùng, Mộc Phàm rời khỏi mặt sau của vũ trụ.

Vừa trở về, hắn đã gấp không chờ nổi mà tiến vào thế giới của mình, đứng trong hư không hỗn độn, lấy trái tim Bàn Cổ và Hỗn độn thanh liên ra.

“Hệ thống, nạp Bàn Cổ chi tâm, bắt đầu chữa trị Hỗn độn thanh liên.”

Giờ phút này, Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, chỉ cần khôi phục Hỗn độn thanh liên về ban đầu, mình có thể trở thành Đại đạo sinh linh như Bàn Cổ.

Trở thành tồn tại đứng đầu vũ trụ, thoát khỏi sự trói buộc của vũ trụ.

Ong!

Vừa dứt lời, trái tim Bàn Cổ run nhẹ, dần dần biến mất.

Trong khoảnh khắc, Hỗn độn thanh liên rung động kịch liệt, sức mạnh to lớn của hệ thống lại dũng mãnh tràn vào.

Lúc này, dưới tác dụng của lực lượng từ hệ thống, dấu vết đại đạo thuộc về Bàn Cổ dung nhập vào Hỗn độn thanh liên, dần dần nghịch chuyển, bù lại căn nguyên đại đạo đã mất.

Thời gian trôi qua từng chút một, hơi thở Hỗn độn thanh liên càng lúc càng mãnh liệt, từng đường hoa văn đại đạo đan xen lan tràn,

phủ kín bề thanh liên.

Mộc Phàm cảm giác được hạch tâm Hỗn độn thanh liên đang khôi phục, rốt cuộc bắt đầu mọc ra tầng cánh hoa cuối cùng.

Keng keng keng...

Từng tiếng leng keng truyền đến, như có như không, như Đại đạo chi âm ẩn chứa huyền diệu vô tận.

Một hơi thở thê lương, cổ xưa tràn ngập, Hỗn độn thanh liên phun trào sương mù hỗn độn.

Hơi thở thuộc về căn nguyên đại đạo rốt cuộc xuất hiện.

Ong!

Thế giới của Mộc Phàm muốn hỏng mất nhưng được lực lượng của hệ thống củng cố.

Rốt cuộc Hỗn độn thanh liên hoàn thành khôi phục tầng thứ tám mươi mốt, trong khoảnh khắc hoàn thành, toàn bộ thế giới chấn động kịch liệt, nứt ra.

May mà dưới sức mạnh to lớn của hệ thống, hơi thở của Hỗn độn thanh liên dần dần thu liễm, trở nên giống một đóa sen bình thường.

Hỗn độn thanh liên hoàn toàn khôi phục tám mươi mốt tầng, tản ra đại đạo thần vận.

“Thành công rồi sao?”

Mộc Phàm mừng rỡ, hai mắt sáng quắc, rốt cuộc đã thành công.

“Hệ thống, kế tiếp nên dựng dục bản thân như thế nào?”

Hắn đã gấp không chờ nổi.

Chỉ nghe hệ thống giải thíchi: “Ký chủ tự dựng dục, cần trải qua mấy trăm triệu năm như Bàn Cổ, thậm chí cần thời gian càng dài hơn có thể hoàn thành quá trình dựng dục.”

“....” Mộc Phàm muốn câm nín, mắng to: “Có rắm mau thả, có phải muốn nạp tiền hay không, ngươi muốn tiền thì cứ nói thẳng.”

“Không sai, ký chủ chỉ cần nạp tiền là có thể rút ngắn thời gian.” Hệ thống trả lời rất dứt khoát.

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên u ám, hỏi: “Nói đi, cần nạp bao nhiêu?”

“Chỉ cần hai mươi ngàn tỷ, dịch vụ dựng dục Bàn Cổ siêu xa hoa, có thể hoàn thành trong một ngày.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm muốn hộc máu, hệ thống chó, thật biết hố tiền.

Chương 543: Đại đạo sinh linh

Hai mươi ngàn tỷ, hệ thống há miệng thật to nha.

Mộc Phàm hơi buồn bực, trên người chỉ có hơn hai mươi lăm ngàn tỷ, giờ phải dùng gần hết, thật sự không thể để hắn có nhiều tiền một chút sao?

“Thôi, nạp tiền, ta muốn dựng dục bản thân.”

Hắn cắn răng đưa ra quyết định, nạp tiền, dùng Hỗn độn thanh liên dựng dục bản thân trở thành tồn tại như Bàn Cổ.

Đinh!

“Nạp hai mươi ngàn tỷ, bắt đầu dựng dục.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, vô số thần thạch trên người Mộc Phàm biến mất, hắn chưa kịp đau lòng thì đã bị một lực lượng kéo vào trong Hỗn độn thanh liên.

Ong!

Thanh liên chấn động, từng cánh hoa khép lại, Hỗn độn đại đạo thanh liên như chưa từng nở ra.

Trong Hỗn độn thanh liên, Mộc Phàm rơi vào trạng thái mông lung, giống như trở về lúc sơ sinh, thân thể dần dần lột xác.

Trực tiếp lột xác thành một đứa trẻ, sau đó bắt đầu được Hỗn độn đại đạo thanh liên dựng dục.

Từ trong ra ngoài thoát khỏi trói buộc, một khi hoàn thành dựng dục, chắc chắn sẽ trở thành một sinh linh như Bàn Cổ.

Đến lúc đó, thành tựu của Mộc Phàm sẽ không kém hơn Bàn Cổ lúc xưa, thậm chí tương lai có thể vượt qua Bàn Cổ.

Dù sao hắn có một hệ thống, tuy rằng hay đào hố nhưng rất ra sức, có thể chữa trị Hỗn độn thanh liên tám mươi mốt tầng.

Ong ong ong...

Một đóa thanh liên lơ lửng trong hỗn độn, tản ra sương mù mờ ảo, từng trận đại đạo thiên âm truyền ra, giống như bên trong đang ấp ủ đại đạo.

Khi Hỗn độn thanh liên dựng dục Mộc Phàm, toàn bộ vũ trụ bên ngoài bỗng nhiên run rẩy, Thiên Đạo Hồng Quân cũng bị kinh động, vẻ mặt ngơ ngác.

Bởi vì đây là cảnh báo đến từ Thiên Đạo, Thiên Đạo than khóc, hình như có thứ gì đó vượt trên Thiên Đạo xuất hiện, nhưng lại không biết tung tích.

“Thiên địa than khóc, vạn đạo run rẩy, chắc chắn có đại họa lâm đầu.”

Hồng Quân lẩm bẩm, trên gương mặt lạnh nhạt xuất hiện vẻ kinh hoảng.

Cường giả, bá chủ, thần ma khắp vũ trụ tự dưng cảm thấy hốt hoảng, dự cảm được một trận tai nạn đáng sợ sắp buông xuống.

Mộc Phàm không biết vũ trụ đã xuất hiện biến cố.

Trên lý luận, Đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng không có khả năng xuất hiện lúc này, vũ trụ ban đầu dựng dục ra nó, nó dựng dục ra Bàn Cổ rồi tổn hại.

Không có khả năng lại dựng dục ra một Đại đạo sinh linh nữa, nhưng Mộc Phàm có hệ thống, cuối cùng khôi phục được Hỗn độn thanh liên tám mươi mốt tầng.

Tương đương với chuyện vũ trụ xuất hiện hai Đại đại đạo sinh linh, một là Bàn Cổ, một là Mộc Phàm hiện đang được dựng dục.

Một vũ trụ không có khả năng dựng dục ra hai Đại đạo sinh linh cho nên vũ trụ xuất hiện một ít biến cố.

Còn may là Mộc Phàm không thả Hỗn độn đại đạo thanh liên ra ngoài, nếu không thì có khả năng dẫn phát toàn bộ vũ trụ tan vỡ.

Hỗn độn thanh liên tám mươi mốt tầng quá khủng bố, Thiên Đạo không chịu nổi, thậm chí không cho phép nó tồn tại, nếu Hồng Quân biết Mộc Phàm có thể chữa trị Hỗn độn thanh liên, đánh chết cũng không giao cho hắn.

Đáng tiếc trên đời này không có nếu như, Mộc Phàm đã thành công chữa trị Đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng, đang tiến hành lột xác.

Ở trong thanh liên, Mộc Phàm cuộn người như bào thai, còn cơ thể mẹ chính là Hỗn độn đại đạo thanh liên.

Thật ra, Hỗn độn đại đạo thanh liên không chỉ dựng dục Bàn Cổ, còn dựng dục chí bảo cộng sinh với Bàn Cổ.

Hiện tại, Mộc Phàm may mắn đã trải qua loại quá trình dựng dục huyền ảo này, tự nhiên cũng có cơ hội dựng dục chí bảo cộng sinh.

Chí bảo cộng sinh của hắn là thứ gì, chính là vật cộng sinh, một đỉnh và một cung, đỉnh đúng là Thiên Đế đỉnh, cung là Thí thần cung.

Ở bên trong Hỗn độn đại đạo thanh liên, một đỉnh một cung cũng bắt đầu lột xác.

Có thần vận đại đạo bên trong Đại đạo thanh liên, một đỉnh một cung chắc chắn sẽ trở nên cùng cấp bậc với chí bảo cộng sinh của Bàn Cổ.

Nhiều nhất chỉ có thể dựng dục hai kiện chí bảo cộng sinh, nếu không thì Mộc Phàm đã dựng dục trăm kiện rồi.

Theo lời hệ thống nói thì chính là "Ngươi muốn ép khô bổn hệ thống sao?".

Cho nên ý tưởng của Mộc Phàm không có khả năng thực hiện, chỉ có thể chọn lựa Thiên Đế đỉnh và Thí thần cung, hai kiện chí bảo cộng sinh một tầm xa một tầm gần phối hợp lẫn nhau.

Còn Thiên Đế bào và Thiên Đế miện chỉ dùng để trang trí.

Thiên Đế đỉnh cùng Thí thần cung mới là vũ khí cộng sinh thật sự.

Thời gian trôi qua từng chút một, Mộc Phàm trong bộ dáng dfứa trẻ đang dần trưởng thành, tốc độ rất nhanh chóng.

Nếu để tự hắn từ từ dựng dục, tất nhiên phải tốn mấy trăm triệu năm mới có thể thành công, nhưng có hệ thống chủ đạo, tự nhiên chỉ cần thời gian một ngày.

Tiêu phí hai mươi ngàn tỷ rút ngắn lại mấy trăm triệu năm, có thể trải nghiệm quá trình Bàn Cổ ra đời trong một ngày.

Tuyệt đối là tiền nào của nấy nha, lại còn miễn phí dựng dục hai kiện chí bảo cộng sinh, thật sự kiếm lời rồi.

Hắn lời thì lời, còn hệ thống vĩnh viễn không bao giờ lỗ, cũng không rõ rốt cuộc nó kiếm được chỗ tốt gì.

Ong ong...

Lúc này, Hỗn độn thanh liên chấn động, từng sợi thần vận đại đạo không ngừng bị hấp thu, truyền ra từng tiếng leng keng.

Đó là âm thanh đến từ chí bảo cộng sinh, giống đã dựng dục ra năng lực hoàn toàn mới.

Đại đạo thanh liên, dựng dục Đại đạo sinh linh.

Lúc này, Mộc Phàm đã trưởng thành tới bộ dáng thiếu niên, cả người cuộn lại, được vô số thần vận đại đạo bao vây.

Những thần vận này chính là hoa văn trên bề mặt Hỗn độn đại đạo thanh liên, đại biểu cho ba ngàn đại đạo.

Bàn Cổ chính là thuận theo đại đạo mà ra đời.

Còn Mộc Phàm thì không giống, hắn lĩnh ngộ nhiều đại đạo hơn, thậm chí muốn nạp toàn bộ đại đạo vào thân mình.

Cách làm này khiến cho Đại đạo thanh liên chấn động, bắt đầu thoái hóa, dấu vết căn nguyên đại đạo không ngừng bị Mộc Phàm hấp thu.

Cứ như vậy, một ngày trôi qua, Mộc Phàm thật sự in vết ba ngàn

đại đạo lên người, hoàn thành quá trình lột xác.

Keng!

Đột nhiên, một tiếng leng keng truyền đến, Mộc Phàm mở mắt, mờ mịt nhìn quanh một lúc lâu mới tỉnh hẳn.

“Ta hoàn thành quá trình dựng dục rồi sao?” Mộc Phàm lẩm bẩm, có chút ngạc nhiên.

Hắn yên lặng cảm nhận thân thể, chỉ có một cảm giác, mạnh, mạnh đến mức không gì sánh kịp, vượt xa trước đó.

“Đây là Đại đạo sinh linh?”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, cảm nhận được lực lương vô cùng vô tận trong cơ thể, cảm giác không có gì có thể ngăn được mình.

Giống như đứng trên đỉnh cao nhìn xuống vạn vật trong vũ trụ, Thiên Đạo cũng trở nên nhỏ bé.

Đây là chỗ khủng bố của Đại đạo sinh linh.

Hiện tại thân thể Mộc Phàm đã hấp thu dấu vết ba ngàn đại đạo, trở nên cường đại, khủng bố, vô địch.

“Hệ thống, tu vi hiện tại của ta ở cấp độ nào?”

Mộc Phàm thật sự không cách nào biết được, chỉ có thể dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, hiện tại ngươi chỉ ở cấp Vũ trụ, có Đại đạo hỗn độn thể như Bàn Cổ, có tiềm lực phát triển vô hạn.”

“Mới cấp Vũ trụ sao, vì sao ta cảm giác chỉ cần một quyền là có thể đánh nổ Thiên Đạo.”

Mộc Phàm có chút bất ngờ, còn tưởng rằng vượt qua cấp Thiên Đạo rồi, không nghĩ chỉ ở cấp Vũ trụ mà thôi.

Hệ thống: “....”

“Ký chủ ngu xuẩn, năm đó Bàn Cổ vừa mới xuất thế từ Hỗn độn

thanh liên cũng chỉ cấp Vũ trụ, ngươi nghĩ hắn mạnh đến mức nào?"

Lời này khiến Mộc Phàm á khẩu không trả lời được, Hỗn độn đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng dựng dục ra Bàn Cổ, vừa xuất thế cũng chỉ cấp Vũ trụ mà thôi.

Giống như trẻ con vừa đời đã ở cấp Vũ trụ, cho nên Bàn Cổ rất cường đại.

Hiện tại Mộc Phàm được đãi ngộ như thế mà còn không hài lòng.

"Thì ra là thế." Mộc Phàm gật gật đầu.

Chỉ cần đột phá là có thể bước vào cấp Thiên Đạo, trở thành tồn tại cấp bậc như Thiên Đạo, cấp bậc cao nhất trong vũ trụ.

Hiện tại thì Mộc Phàm đã vượt xa Thiên Đạo Hồng Quân, một Thiên Đạo thiếu sót khác loại.

Mộc Phàm tin tưởng chỉ cần giơ một ngón tay là có thể trấn áp Hồng Quân.

Đại đạo hỗn độn thể sớm đã vượt khỏi giới hạn, trói buộc của vũ trụ.

Còn có một đỉnh một cung bên cạnh, cả hai tản ra hơi thở khủng bố

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, hai kiện chí bảo cộng sinh liên kết huyết mạch, loại hơi thở cường đại này làm hắn mê muội.

"Hỗn độn chí bảo." Mộc Phàm vui mừng.

Hắn cầm Thiên Đế đỉnh và Thí thần cung trong tay, Thiên Đế đỉnh đã tiến hóa từ Tiên thiên chí bảo thành Hỗn độn chí bảo, Thí thần cung cũng vậy.

Ong ong!

Hai kiện chí bảo cộng sinh sáng lên, hóa thành hai tia sáng chui vào trong cơ thể hắn, có vũ khí cộng sinh là Hỗn độn chí bảo, Mộc

Phàm vui sướng không thôi.

Răng rắc!

Đột nhiên có tiếng giòn nứt truyền đến, Mộc Phàm kinh ngạc nhìn thấy Hỗn độn đại đạo thanh liên đang bao lấy hắn nhanh chóng tan vỡ.

Vốn có tám mươi mốt tầng trực tiếp rơi xuống hai mươi bốn tầng.

“Căn cơ bị hao tổn, không thể chữa trị nữa.”

Mộc Phàm xem xét một hồi, cảm thấy thổn thức.

Đoá thanh liên này dựng dục ra Bàn Cổ, lần này lại dựng dục Mộc Phàm, giúp hắn trở thành Đại đạo sinh linh, có thể nói là công lao to lớn.

“Hệ thống, còn có thể chữa trị nó sao?”

Không cam lòng, Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Chữa trị lần nữa thì có ích lợi gì, tạo hóa của nó ngươi đã nhận một lần, dù chữa trị được cũng không có tác dụng đối với ngươi.”

“Vô dụng với có thể chữa trị hay không là hai chuyện khác nhau, nhanh trả lời ta.” Mộc Phàm có chút bất mãn.

“Có thể chữa trị, nhưng hao tổn lớn hơn nữa.”

Hệ thống lạnh nhạt trở về câu.

Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Có thể liền tốt, tương lai ta sẽ từ từ chữa trị nó, để nó trở về như cũ, không dựng dục kẻ nào nữa, chỉ vì chính nó.”

Hiển nhiên lại muốn khôi phục Hỗn độn thanh liên, để nó tồn tại mãi mãi.

Dù sao đã dựng dục ra hai Đại đạo sinh linh, có ý nghĩa phi phàm, không thể bị hủy diệt như vậy.

Thu Hỗn độn thanh liên lại, Mộc Phàm duỗi người một cái.

“Nên đi ra ngoài.”

Mộc Phàm nói thầm một câu, chợt lóe biến mất, khi xuất hiện đã đi tới Thiên đường.

Thường Nga, Hình Thiên, Tiểu Ngải, Tiểu Linh đều ở chỗ này, đang tập trung thương nghị chuyện gì đó, sắc mặt đều nghiêm trọng.

Chương 544: Mẫu thể vi rút: Lăng Sa

Mộc Phàm mới xuất hiện liền nhận thấy có gì đó không ổn.

“Sao lại thế này?”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm giác toàn bộ vũ trụ bị bao phủ bởi hơi thở tai ách, giống như sắp diệt vong, có tai kiếp nào đó đang buông xuống.

“Thiên Đế!”

“Chủ nhân!”

Lúc này, Hình Thiên, Thường Nga, Tiểu Ngải, Tiểu Linh liền xuất hiện cạnh hắn bên, sắc mắt đều nặng nề.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc hỏi.

Hắn mới bế quan một ngày mà thôi, vì sao toàn bộ vũ trụ tràn ngập hơi thở diệt vong, đè ép tâm thần chúng sinh thế này.

Cường giả khắp vũ trụ đều cảm thấy nặng nề và bất an, không biết tai nạn gì đang buông xuống.

Không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Thiên Đế, chúng ta cũng không biết có chuyện gì.” Hình Thiên mở miệng nói.

Thường Nga nói: “Không lâu sau khi ngươi bế quan, vũ trụ đột nhiên biến đổi lớn, Thiên Đạo than khóc, vạn đạo run rẩy, giống như gặp phải nguy hiểm.”

“Chủ nhân, căn cứ theo tính toán của chúng ta, toàn bộ vũ trụ đang gặp phải một trận tai kiếp, có khả năng khiến toàn bộ vũ trụ bị hủy diệt.”

Tiểu Ngải nghiêm túc đáp lại.

Tiểu Linh gật đầu nói: “Không sai, chúng ta hợp lực tính toán mấy

triệu lần đều ra một kết quả, vũ trụ đang bên bờ hủy diệt."

"Có tai kiếp buông xuống vũ trụ, không rõ là thứ gì."

Lời hai nàng nói khiến Mộc Phàm coi trọng.

Hắn bế quan lột xác, bước vào cấp độ Đại đạo sinh linh, vì sao vũ trụ lại xuất hiện biến cố đây?

Chẳng lẽ là bởi vì hắn chữa trị Hỗn độn đại đạo thanh liên nên sinh ra biến hóa?

"Hệ thống, ngươi biết phát sinh chuyện gì sao?" Hắn nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

Nhưng hệ thống lại nói: "Ký chủ, hẳn là do chữa trị Đại đạo thanh liên, cũng có khả năng vì ngươi tiến hành lột xác thành Đại đạo sinh linh dẫn đến hậu quả khó lường."

"Trên lý luận thì một vũ trụ chỉ có thể ra đời một sinh linh như Bàn Cổ, nhưng ngươi lại đánh vỡ giới hạn này, cho nên gây ra phản ứng dây chuyền nào đó."

"Cũng có khả năng là ngươi đánh vỡ giới hạn nào đó của vũ trụ."

Hệ thống nói tương đương với không nói.

Mộc Phàm muốn câm nín, chửi mắng: "Vậy ngươi nói đi, rốt cuộc đã xảy ra phản ứng dây chuyền gì, vì sao vũ trụ đột nhiên trở nên thế này, như sắp diệt vong tới nơi vậy?"

"Không biết." Hệ thống trả lời dứt khoát.

Mộc Phàm buồn bực, tức giận nói: "Không phải ngươi tự xưng toàn năng sao, không gì không làm được sao?"

"Nạp tiền nha, căn cứ theo tính toán của hệ thống, chỉ cần ký chủ nạp năm mươi ngàn tỷ là có thể biết có chuyện gì liền."

Hệ thống rất quyết đoán, nạp tiền là có thể biết từ đầu đến cuối.

Nhưng Mộc Phàm chỉ muốn thiêu hủy hệ thống, trên người chỉ còn

năm ngàn tỷ, lấy đâu ra tiền nạp, dứt khoát nạp sạch một siêu tinh hệ sao?

Oanh!

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có tiếng nổ vang truyền đến từ chỗ sâu trong vũ trụ, một hơi thở đáng sợ tràn ngập làm vô số sinh linh trong vũ trụ kinh hoảng.

“Hơi thở kia...” Mộc Phàm nheo mắt, nhìn về phương hướng tiếng vang truyền đến lộ vẻ kinh ngạc.

Hơi thở vừa rồi khiến cho hắn chú ý.

“Hơi thở thật mạnh.” Hình Thiên nghiêm túc, tay nắm chặt thuẫn rìu, chiến ý bừng bừng, có vẻ cảnh giác.

Thường Nga đứng bên cạnh Mộc Phàm cũng cảnh giác, trong lòng có chút bất an cùng sợ hãi.

Trong mắt Tiểu Ngải, Tiểu Linh hiện lên vô số dãy số liệu, hai nàng đang nhanh chóng tính toán, cảm ứng nhưng không cách nào ra kết quả cụ thể.

“Chủ nhân, có sinh vật lạ tiến vào vũ trụ.”

Tiểu Ngải đưa ra kết luận.

Có nghĩa là có sinh vật bên ngoài vũ trụ ngoại tiến vào vũ trụ này, rốt cuộc là thứ gì đây?

Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, phân phó: “Tiểu Ngải, Tiểu Linh, các ngươi thu nạp thế lực Thiên đường và Địa ngục thế lực, ta dự cảm sắp phát sinh đại chiến.”

“Một trận đại chiến ảnh hưởng tới toàn vũ trụ, phải chuẩn bị tốt.”

Hắn đã cảm ứng được hơi thở đại chiến, có sinh vật ngoại lai tiến vào vũ trụ, chắc chắn liên quan đến chuyện hắn vừa chữa trị Đại đạo thanh liên rồi dựng dục bản thân.

Cho nên cần cảnh giác cao độ, chuẩn bị kỹ.

“Tuân lệnh!”

Tiểu Ngải, Tiểu Linh đồng thời lĩnh mệnh, cả hai nhanh chóng về Thiên đường cùng Địa ngục triệu tập tất cả thiên sứ cùng ác ma tiến vào trạng thái phòng ngự.

Máy móc, vũ khí ở tinh hệ kia đều được chuyển tới, bắt đầu chỉnh hợp lực lượng Thiên đường cùng Địa ngục.

Còn bảo hộ hệ Ngân hà nữa, Mộc Phàm không muốn hệ Ngân Hà bị hủy diệt.

“Thường Nga, ngươi tiến vào thế giới của ta trước.”

Mộc Phàm suy nghĩ chút rồi nói với Thường Nga.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Được, ngươi cẩn thận, nếu có yêu cầu gì cứ đưa ta ra, tuy rằng thực lực không lợi hại như ngươi, nhưng có thể giúp ngươi một chút.”

“Được, vào thôi, không có việc gì.” Mộc Phàm cười an ủi, thu Thường Nga thu vào trong thế giới, dừng ở Thiên Đình.

Đây là lần đầu tiên Thường Nga tiến vào thế giới của Mộc Phàm, thấy được một Thiên Đình khác, trong lúc nhất thời ngạc nhiên.

Nhưng Thiên Đình này trống rỗng, chỉ có một con Côn không ngừng du đãng trong tinh không, còn có một đầu Kỳ lân đang ngủ say tu luyện.

Không còn gì khác, chỉ có mình nàng lẻ loi đi lại trong thế giới này.

Mộc Phàm mang theo Hình Thiên đi về hướng hơi thở kia truyền đến.

Răng rắc!

Tiện tay xé rách không gian, Mộc Phàm bước vào, Hình Thiên đi theo sau, xuyên qua không gian.

Hắn vừa mới xuất hiện liền thấy đã có không ít thần ma tụ tập ở nơi này.

Ngọc Đế, Cổ Phật, còn có một ít cường giả khác,...

“Thiên Đế!”

Thấy Mộc Phàm đến, Ngọc Đế, Cổ Phật, Thái Thượng cùng một ít thần ma nhận biết Mộc Phàm đều hành lễ.

Hành động này đại biểu cho sự tôn trọng, kính sợ.

Mộc Phàm giết Thượng đế, để hai thị nữ thay thế được Thượng đế cùng Quỷ đế thống trị thiên sứ cùng ác ma, rất khủng bố.

“Đã xảy ra cái gì?”

Mộc Phàm khẽ gật đầu, mở miệng dò hỏi.

Mọi người nhìn nhau, không một tên nào mở miệng.

Thái Thượng mới nhẹ giọng giải thích: “Thiên Đế, chúng ta cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra, chỉ biết vũ trụ đại biến, Thiên Đạo cảnh báo, có tồn tại nguy hiểm tiến vào vũ trụ.”

“Lão sư đã đi ngăn cản, nhưng vẫn có không ít thứ cường đại tiến vào vũ trụ, chúng ta tiến đến ngăn chặn.”

Nghe Thái Thượng giải thích, Mộc Phàm đã hiểu.

Có thứ gì đó bên ngoài vũ trụ tiến vào, tương đương với xâm lấn, Hồng Quân là Thiên Đạo, tất nhiên không thể ngồi yên, trực tiếp đi ngăn chặn.

Nhưng vẫn để không ít sinh vật ngoại lai tiến vào vũ trụ, cường giả khắp nơi đều tới ngăn chặn.

Phanh!

Đột nhiên, có tiếng nổ mạnh truyền đến, sương mù hỗn độn trong tinh không tán loạn, lộ ra từng bóng dáng khủng bố.

Những bóng dáng này đang vây công một nữ tử có hình thái nhân loại.

“Nàng là ai?”

“Thực lực thật cường đại.”

Nhìn thấy nữ tử cường đại đang bị vây công, tất cả đều kinh ngạc.

Ngọc Đế, Cổ Phật kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn nữ tử kia, hơi thở của nàng không thua kém bọn họ chút nào.

Nhưng bọn họ chưa bao giờ gặp qua nàng, vì sao không có chút ấn tượng nào, từ khi nào mà trong vũ trụ có thêm một tồn tại cường đại như vậy?

Những người khác không hiểu nhưng Mộc Phàm vừa thấy gương mặt nữ tử đang bị vây công liền sửng sốt.

“Sao có thể, sao nàng còn sống?”

Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, ánh mắt lập loè nhìn chằm chằm nữ tử kia, gương mặt vô cùng quen thuộc.

Nàng không phải là mẫu thể vi rút Lăng Sa bị mình tiêu diệt trong tinh không lúc trước sao?

Lăng Sa!

Nữ tử cường đại kia lại là Lăng Sa, toàn thân có sương mù bao phủ, thực lực cường đại khiến mấy bóng dáng đang vây công liên tục tan tác.

Phanh!

Một bóng dáng bị Lăng Sa đánh nổ, sau đó bi nàng há mồm nuốt mất dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả thần ma.

“Mẹ nó, hung hãn như vậy soa?” Mộc Phàm sợ ngây người.

Lăng Sa không chết, phía trước đã bị hắn đốt thành tro tàn, vì sao còn chưa có chết?

“Hệ thống, nàng thật sự là Lăng Sa sao?” Mộc Phàm không chắc lắm, dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy ký chủ, căn cứ theo tinh toán

của bổn hệ thống, độ trùng khớp với Lăng Sa là 99.9%.”

“Nàng đúng là Lăng Sa lúc trước, không có chết, bị ngươi đánh đến chỉ còn lại tro tàn nhưng vẫn có thể dựa vào tro tàn sống lại, bất tử bất diệt.”

Lời giải thích này khiến Mộc Phàm yên lặng.

Tâm tình của hắn rất phức tạp khi nhìn thấy Lăng Sa, mình từng ở địa cầu quyết tâm chém giết Lăng Sa, cũng từng hối hận.

Nhưng hiện nhìn thấy Lăng Sa lần nữa, trong lòng đột nhiên bồi hồi, nàng không chết, mình không cần áy náy nữa.

“Nàng đã tiến hóa tới cấp độ này rồi?”

Nhìn Lăng Sa đang chiến đấu, lấy một địch một đám nhưng vẫn trôi chảy, thậm chí chém giết, cắn nuốt mấy sinh vật.

Mỗi khi cắn nuốt một sinh vật, hơi thở Lăng Sa liền cường đại thêm một phần, càng cắn nuốt nhiều càngi khủng bố, hoàn toàn tương đương với bật hack nha.

“Mẫu thể vi rút này quá lợi hại.”

Mộc Phàm xem mà kinh hãi, tốc độ trưởng thành của nàng quá nhanh.

Mình một đường bật hack mới có ngày hôm nay nhưng Lăng Sa dựa vào mẫu thể vi rút, cứng rắn trưởng thành tới cấp độ không kém gì Cổ Phật, Ngọc Đế.

Thậm chí hắn cảm giác nàng cường đại hơn đám Ngọc Đế, Cổ Phật một chút.

Bang bang...

Lại là hai tiếng nổ mạnh, hai sinh vật cuối cùng bị Lăng Sa dùng tay đâm xuyên, sau đó cắn nuốt.

Cảnh tượng khủng bố làm Ngọc Đế, Cổ Phật đều kiêng kị sâu sắc, tồn tại như thế này mang đến uy hiếp thật lớn.

Vù!

Lăng Sa đột nhiên xoay người, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm Mộc Phàm, tất cả thần ma đều giật mình.

“Nàng nhận biết Thiên Đế sao?”

Ngọc Đế, Cổ Phật, Thái Thượng cùng đám thần ma cường đại kinh ngạc nhìn Mộc Phàm và Lăng Sa.

Lăng Sa chỉ nhìn chằm chằm Mộc Phàm, không có động thủ.

Mộc Phàm nhìn nàng, sau đó ánh mắt lại hướng về phía sau nàng, có một lỗ thủng thật to.

“Cẩn thận.”

Đột nhiên Mộc Phàm quát to một tiếng nhắc nhở Lăng Sa.

Vừa dứt lời, sắc mặt cả đám thần ma đều biến đổi, thấy một bàn tay khủng bố thò ra từ cái lỗ kia, năm ngón tay mở ra hung hăng chộp về phía Lăng Sa.

Chương 545: Sinh vật ngoài vũ trụ

Phanh!

Lăng Sa bay ngược, bị đánh rơi vào hỗn độn, đụng một đám sao trời nát bấy.

Nàng lăng không mà đứng, các vết thương trên người được chữa trị nhanh chóng, năng lực khôi phục cường đại khiến kẻ khác phải kinh ngạc.

Ầm ầm ầm...

Bàn tay to lại chộp tới nhưng lần này Lăng Sa nhảy lên, cả người phát sáng mãnh liệt, tung ra một quyền.

Bùm!

Bàn tay khổng lồ tan vỡ, tiêu tán.

khi hết thảy bình ổn, bên ngoài lỗ thủng có vài bóng dáng mơ hồ đi vào, diện mạo kỳ lạ, có hình người đầu thú, có hình thú đầu người, hơi thở cực kỳ cường đại.

Tám sinh vật, mỗi một sinh vật đều khủng bố, là các sinh vật không thuộc về vũ trụ này.

“Hừ, vũ trụ này chỉ có rác rưởi thế này thôi sao?”

Một sinh vật trong nhóm tỏ vẻ khinh thường, ánh mắt đảo qua tất cả thần ma ở đây.

Ngọc Đế, Cổ Phật, Thái Thượng, các bá chủ vũ trụ đứng đó, vẻ mặt nghiêm trọng.

Tám sinh vật này là cường địch đến từ bên ngoài vũ trụ, mỗi tên đều mang mang đến cho bọn cảm giác nguy hiểm.

Cộng thêm Lăng Sa cùng Mộc Phàm và Hình Thiên thì vũ trụ này có chín cường giả.

Mộc Phàm quan sát tám sinh vật kia, vẻ mặt khó hiểu, vì sao hàng rào vũ trụ bị thủng, còn có sinh vật từ bên ngoài chui vào?

“Một đám bò sát.”

“Thần phục đi, các ngươi quá yếu.”

Tám sinh vật ngoại lai đều cao ngạo, miệt thị hết thảy, không đặt những cường giả của vũ trụ này vào trong mắt.

Vừa mở miệng liền muốn bọn họ thần phục, tự nhiên chọc giận cả đám.

“Làm càn!”

Ngọc Đế tức giận, nhìn bọn chúng nói: “Đám dị loại ngoại lai các ngươi đã xâm nhập vũ trụ của chúng mà còn dám càn rỡ như thế?”

“A Di Đà phật, tới đây, lão nạp độ ngươi thành Phật.”

Cổ Phật chắp tay trước ngực, trực tiếp chọn sinh vật vừa mới mở miệng kêu bọn họ thần phục.

Một gia hoả có dáng vẻ như trái chuối, trên lỗ tai còn treo hai cái hoa tai phát ra tiếng leng keng.

Nó khinh thường nói: “Rác rưởi, một tay bổn tọa có thể bóp chết ngươi.”

Oanh!

Phật quang mênh mông cuồn cuộn, Cổ Phật giơ Phật chưởng vỗ tới, dứt khoát lưu loát.

Đối thủ khinh thường nhìn, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, kết quả là Phật quang tán loạn, lực lượng cường đại bị nó dễ dàng đánh tan.

Cổ Phật nheo mắt, Phật quang tràn ngập, công đức Phật luân sau lưng rơi vào trong tay, hắn liền nắm lấy nện vào đầu đối phương.

Đương!

Một kích trúng đầu nhưng đầu đối phương không bị gì.

Cả đám kinh ngạc, chịu một kích khi Cổ Phật cầm công đức Phật luân nhưng không có việc gì?

“Hắc, nói các ngươi là rác rưởi còn không thừa nhận.” Sinh vật kia nở nụ cười dữ tợn, đầu nó sáng lên.

Nó vung cánh tay tung một quyền, Phật luân leng keng bay ngược lại, Cổ Phật liên tục lui về phía sau mấy vạn dặm mới dừng lại.

“Đừng đùa nữa, quét sạch bọn chúng.”

Sinh vật cầm đầu hừ lạnh, nói: “Nhanh chôn vùi vũ trụ này, đưa vào bãi tha ma vũ trụ.”

“Đơn giản!”

“Một giây là có thể quét sạch bọn chúng.”

Tám sinh vật ngoài vụ trụ tự cho mình cao thượng, miệt thị tất cả, từng bước đạp không đi tới, mỗi một bước đều đạp nứt hư không, cảnh tượng khủng bố.

Keng keng!

Trên người một vị bá chủ truyền đến tiếng kiếm vang, bốn thanh sát kiếm vô thượng bay ra, hóa thành kiếm trận.

“Tru tiên kiếm trận, giết!”

Đây là Thông Thiên ra tay, bốn thanh sát kiếm bao bọc hai sinh vật, chỉ tiếc là hắn xem thường đối phương, một tên đã cường thế giết ra.

Phanh!

Một kích của tên này lại bị Nguyên Thuỷ ngăn chặn.

“Đối thủ của ngươi là ta.” Nguyên Thuỷ hừ lạnh, tế ra một lá cờ đánh về phía đối phương.

Keng keng keng...

Thông Thiên, Nguyên Thuỷ đã ra tay, hai bên đánh vào hỗn độn, triển khai một trận giao chiến kịch liệt.

Vừa giao thủ, Thông Thiên và Nguyên Thuỷ đều cảm giác được áp lực, đối thủ quá cường đại.

“A Di Đà phật.”

Cổ Phật bộc phát hết mức, quanh thân có ba ngàn Phật đà bao phủ, hóa thành Phật thân vô địch đánh tới, Phật quang trùm đối thủ.

“Giết!”

Ngọc Đế ra tay, giờ phút này, Ngọc Đế bộc phát tu vi cường đại đã tích góp chục tỷ năm, kinh thiên động địa.

Không thể không nói, thực lực của Ngọc Đế vẫn rất cường đại, vừa ra tay liền đánh đến khó phân thắng bại.

“Cường giả bên ngoài vũ trụ, các ngươi vượt giới.”

Thái Thượng lạnh nhạt nói một câu, giơ tay ấn xuống, Thái cực đồ xoay tròn, hạ xuống đỉnh đầu một sinh vật.

Rầm rầm...

Hai bên triển khai chém giết kịch liệt, ngươi qua ta lại, dĩ nhiên có lực lượng ngang nhau.

Roẹt!

Lôi đình lập loè, tay Lôi thần cầm lôi thương, cả người bắn ra lôi đình màu trắng, giết về phía đối thủ.

“Yếu chính là yếu, giết các ngươi như giết gà.”

Hai sinh vật còn lại dùng vẻ mặt khinh thường nhìn Lăng Sa, Mộc Phàm và Hình Thiên.

Đối mặt với cả ba những vẫn tự tin miệt thị.

Mộc Phàm không rên một tiếng, nhìn hai sinh vật đối diện, đang

nghĩ xem chúng nó đến từ vũ trụ nào?

Làm thế nào mà có thể đánh vỡ hàng rào vũ trụ tiến vào, chuyện này rất quan trọng.

“Tới nào, chơi cùng các ngươi một chút.”

Hai sinh vật đạp bộ mà đến, một tên trực tiếp hướng về phía Mộc Phàm.

Hắn không nhúc nhích, còn Hình Thiên bên cạnh tức giận rống to.

“Làm càn!”

Hình Thiên cầm thuẫn rìu xông thẳng tới, bổ một rìu về phía đối phương.

Răng rắc!

Hư không vỡ ra, một rìu cường đại làm đám sinh vật ngoài vũ trụ kinh ngạc.

“Có chút thú vị, ngươi đáng giá để bổn tọa nghiêm túc thêm một phần.” Nó khinh miệt cười, giơ một ngón tay điểm tới.

Tấm chắn của Hình Thiên kêu ong ong, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, nện nát một tinh cầu.

Lực lượng cường đại hủy diệt sao trời, dư chấn đáng sợ đánh tan hỗn độn tinh vân xung quanh.

“Chiến!”

Hình Thiên rít gào, thân hình không đầu bộc phát chiến ý lạnh thấu xương, lại huy động thuẫn rìu giết tới, chiến lực càng cường đại hơn.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến mở ra, Hình Thiên một thuẫn một rìu bổ về phía đối phương, đánh đến hư không sụp đổ.

“Hai tên còn lại, các ngươi cùng lên đi.”

Sinh vật còn lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn Mộc Phàm cùng Lăng Sa.

Đáng tiếc, Mộc Phàm chẳng thèm nhìn tới, bởi vì hắn chướng mắt đám sinh vật ngoài vũ trụ này, mình có thể nhẹ nhàng tiêu diệt đối phương, căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Cho nên hắn phớt lờ đối phương, nhìn về phía Lăng Sa.

“Lăng Sa.”

Mộc Phàm hô một tiếng, trong mắt mang theo một chút nghi vấn.

Lăng Sa vẫn còn là Lăng Sa trước kia sao, có phải đã biến thành một kẻ khác hay không, nàng mang ý thức của Lăng Sa hay là mẫu thể vi rút?

Nghe tiếng Mộc Phàm gọi, Lăng Sa dừng một chút, quay đầu nhìn về phía hắn, hai ánh mắt va chạm, ánh mắt lạnh băng vô tình xuyên thấu vào tâm thần.

Mộc Phàm chấn động, biết rằng Lăng Sa trước kia đã không còn nữa, trong lòng khe khẽ thở dài, chung quy là đã chết.

Có thể nói là không chết, chỉ biến thành một Lăng Sa khác.

"Bò sát cấp thấp, ngươi dám phớt lờ ta?”

Thấy Mộc Phàm phớt lờ, sinh vật ngoài vũ trụ tức khắc tức giận.

Nó vừa nói xong, cả người như tia chớp đánh tới, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, tung một chiêu tàn nhẫn về phía Mộc Phàm.

Mộc Phàm vẫn bình tĩnh, đang muốn động thủ thì có một bóng đen đã ra tay trước.

Phanh!

Sinh vật ngoài vũ trụ bay ngược.

Lăng Sa ra tay, nàng không rên một tiếng, ngưng tụ năng lượng toàn thân, một quyền nện vào đầu đối phương.

Răng rắc!

Đầu sinh vật ngoài vũ trụ vỡ ra, máu văng tung toé.

“Chỉ một sinh vật cấp thấp mà có thể làm bổn tọa bị thương?”

Nó sờ đầu bị thương, miệng vết thương khép lại trong chớp mắt, mặt lộ vẻ tức giận nhìn Lăng Sa, ánh mắt tràn ngập sát khí.

“Chết!”

Nó giận dữ đánh tới, một quyền một chưởng nện tới trước mặt Lăng Sa.

Phanh phanh phanh...

Lăng Sa không cam lòng yếu thế, quyền chưởng hai bệ va chạm, giao thủ mấy chục vạn chiêu, nhanh tới cực hạn.

Hai bên đang giao phong kịch liệt, chỉ là mắt thường không nhìn thấy động tác nên trông giống như không nhúc nhích.

Hai bóng dáng chính là tàn ảnh, lưu lại tại chỗ chừng một phút mới biến mất, có thể thấy được tốc độ nhanh đến mức nào.

Chỉ còn lại Mộc Phàm không ra tay, lẳng lặng nhìn hai bên đại chiến, chém giết lẫn nhau.

“Hệ thống, ngươi biết bọn chúng đến từ vũ trụ nào sao?”

Lúc này, Mộc Phàm bắt đầu dò hỏi hệ thống.

Không lâu sau, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống: “Ký chủ, ngươi không tự tìm hiểu, suy xét đi, sao bổn hệ thống biết bọn chúng đến từ vũ trụ nào chứ?”

“Hệ thống vô dụng.” Mộc Phàm có chút bất mãn nói thầm một câu.

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn đảo qua khắp nơi, đại chiến vẫn tiếp tục, hai bên chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Mộc Phàm nhận thấy rõ, nhìn thì lực lượng ngang nhau nhưng cường giả vũ trụ này đang dần dần rơi vào thế hạ phong.

Mộc Phàm biết không bao lâu nữa thì cường giả vũ trụ này sẽ bại trận.

Hắn cảm giác được tám sinh vật ngoài vũ trụ này rất cường đại.

Trừ một số ít có thể chống lại, còn lại đều sẽ bại trận.

Mộc Phàm nhìn một hồi, không có chú ý đại chiến nơi này nữa, lắc mình đi tới trước lỗ thủng kia.

Cường giả bên ngoài vũ trụ tiến vào từ nơi này, bên ngoài có phải là một vũ trụ khác hay không.

Mang theo vài phần tò mò, Mộc Phàm nhấc chân bước vào trong đó, muốn đi qua lỗ thủng này, nhìn xem có phải bên kia là một vũ trụ khác.

“Sinh mệnh thấp kém, ngươi quá càn rỡ.”

Nhìn thấy hành động của Mộc Phàm, tám sinh vật ngoài vũ trụ tức khắc nổi giận.

Giống như phạm vào cấm kỵ, để sinh vật mình khinh thường bước vào, tuyệt đối là chuyện không thể chấp nhận.

Cho nên một sinh vật đang giao chiến cùng Ngọc Đế bùng nổ, đả thương Ngọc Đế rồi xoay người giết về phía Mộc Phàm.

Hắn muốn ngăn cản Mộc Phàm tiến vào lỗ thủng, sinh vật khác cũng không còn tâm tình chơi đùa, toàn lực bùng nổ đả thương đối thủ.

Ầm!

Mấy bóng dáng chật vật ngã xuống, đều bại trận.

Ngọc Đế, Lôi thần, Nguyên Thuỷ, Thông Thiên dẫn đầu bại trận, không thể ngăn cản đối thủ.

Chỉ còn Cổ Phật, Thái Thượng đang đau khổ chống đỡ, không có bại trận nhưng đã rơi vào hoàn cảnh xấu.

Hình Thiên cùng Lăng Sa thì ngược lại, càng đánh càng mạnh.

Hình Thiên càng đánh càng hăng, một thuẫn một rìu đánh đến khó phân thắng bại, chiến ý tận trời, thực lực cường đại làm đối thủ phải kinh ngạc cảm thán.

Phanh!

Đột nhiên có một tiếng vang lớn truyền đến, từ hỗn độn có một bóng dáng chật vật ngã xuống.

Biến cố bất ngờ làm tất cả ngưng chiến, sôi nổi giương mắt nhìn.

“Lão sư!”

“Đạo tổ!”

Sắc mặt của nhóm Ngọc Đế, Cổ Phật, Thái Thượng đều thay đổi, kinh hãi nhìn bóng dáng vừa ngã xuống, đúng là Thiên Đạo Hồng Quân.

Thiên Đạo bị thương rồi.

Chương 546: Thiên Đạo bên ngoài

-

“Hồng Quân, ngươi bị thương?”

Mộc Phàm nhìn bóng dáng ngã xuống, đúng là Thiên Đạo Hồng Quân, hắn bị thương rồi.

Sắc mặt Hồng Quân lạnh nhạt, bị thương nhưng không có một chút biểu cảm.

Hắn nhìn Mộc Phàm liếc mắt một cái, nói: “Thiên Đế, ngươi đã đến rồi, vũ trụ bên ngoài đột nhiên xâm lấn, ta không ngăn được.”

“Ngươi không ngăn được sao?” Mộc Phàm thật sự bất ngờ.

Là địch nhân thế nào mà cả Thiên Đạo cũng không ngăn được, chẳng lẽ là Thiên Đạo bên ngoài?

“Hắn tới...” Hồng Quân giương mắt nhìn.

Mộc Phàm nhìn theo tầm mắt của hắn, quả nhiên thấy được một bóng dáng mơ hồ chậm rãi xuyên qua hàng rào vũ trụ, hiện lên trước mắt tất cả thần ma.

Bóng dáng mơ hồ này mang đến cảm giác áp bách cường đại khiến cả vũ trụ đều run rẩy.

Chúng sinh hoảng sợ!

“Thiên Đạo bên ngoài sao?”

Thái Thượng, Nguyên Thủy, Ngọc Đế, Cổ Phật cùng các cường giả khác đều kinh hãi khi nhìn thấy bóng dáng cường đại đột nhiên xuất hiện này, hơi thở chí cao vô thượng đè ép khiến bọn họ không thở nổi.

Không sai, chính là Thiên Đạo.

Nhưng là Thiên Đạo bên ngoài, Thiên Đạo của một vũ trụ khác,

cường đại hơn so với Thiên Đạo của vũ trụ này.

Bằng không thì Hồng Quân cũng sẽ không bị thương.

“Ta thiếu hạch tâm Thiên Đạo, không có cách nào chống lại hắn, nếu Thiên Đế có thể trả lại hạch tâm Thiên Đạo, có lẽ ta có thể đánh thắng hắn.”

Hồng Quân vừa nói vừa nhìn về phía Mộc Phàm.

Hắn muốn lấy hạch tâm Thiên Đạo bị Thiên Đế đào mất về.

Mộc Phàm liếc mắt một cái: “Ngươi không bị đối phương đánh đến ngu ngốc chứ, trên người ta có hạch tâm Thiên Đạo hay không ngươi không cảm ứng được sao?”

"Nói cho ngươi biết, hạch tâm Thiên Đạo đã sớm biến mất, bị một Thiên Đạo khác cắn nuốt, ngươi cũng đừng hòng lấy về.”

Vừa nghe lời này, Hồng Quân liền ngây ra.

Hắn nhìn chằm chằm Mộc Phàm, hiển nhiên không tin, nhưng lại không thể không tin, Thiên Đế nói một là một, căn bản không cần phải lừa hắn.

Là Thiên Đạo, hắn biết rõ Mộc Phàm không nói dối.

Bị một Thiên Đạo khác cắn nuốt, Hồng Quân nghe mà chấn động, chẳng lẽ Thiên Đế đã sớm gặp qua Thiên Đạo của vũ trụ khác?

Vù!

Lúc này, hai bên đang giao chiến đều tách ra, đứng đối mặt nhau.

Ngọc Đế, Lôi thần, Thái Thượng, Thông Thiên, Nguyên Thủy đứng phía sau Hồng Quân.

Lăng Sa ngưng chiến, tới đứng bên cạnh Mộc Phàm, cùng Hình Thiên một trái một phải, không rên một tiếng.

Mộc Phàm nhìn nàng gật đầu, không nhiều lời, trước kia đã giết Lăng Sa một lần, nhưng không giết chết đối phương.

Lần này gặp mặt cũng không tiếp tục chém giết hay báo thù mà là nhất trí đối ngoại.

“Thiên Đế!”

Lúc này, Cổ Phật có hành động ngoài dự đoán, hắn đứng phía sau Mộc Phàm, Hồng Quân cũng liếc nhìn hắn một cái, hiển nhiên là Cổ Phật tỏ thái độ.

Hắn đứng về phía Mộc Phàm.

“Có bị thương không?” Mộc Phàm gật gật đầu dò hỏi.

“Bệ hạ, mạt tướng còn có thể tái chiến một vạn năm.” Hình Thiên dõng dạc.

Lăng Sa không rên một tiếng.

Cổ Phật chắp tay trước ngực: “Thiên Đế, lão nạp không có việc gì, chỉ là đối thủ hơi mạnh, thủ đoạn của cường địch ngoài vũ trụ rất lợi hại.”

“Được rồi, lát nữa các ngươi bắt lấy một tên, đánh chết mới thôi, lưu thi thể lại cho ta, ta muốn nghiên cứu chút.”

Mộc Phàm không chút kiêng dè nói ra mấy lời thế này trước mặt đối phương.

“Tìm chết!”

Tám cường giả vũ trụ khác ở phía đối diện nổi giận, chỉ mỗi vị Thiên Đạo kia không rên một tiếng, từ khi xuất hiện tới giờ, hai mắt chưa từng rời khỏi Mộc Phàm, lộ vẻ kiêng kị.

Hắn cảm ứng được uy hiếp đến từ trên người Mộc Phàm, đối thủ còn lợi hại hơn Thiên Đạo của vũ trụ này, có chút khó tin.

“Các ngươi ở cùng một vũ trụ sao, vì sao có hai Thiên Đạo?”

Thiên Đạo đối diện lạnh nhạt mở miệng hỏi.

Ánh mắt đám Hồng Quân nhìn về Mộc Phàm, hiển nhiên nói tới

Thiên Đế.

“Trẫm tức là thiên, thiên, lại không phải trẫm, ngươi nói đi?”

Mộc Phàm lạnh nhạt đáp lại, ý hắn rất rõ, nói cho đối phương biết ta chính là thiên nhưng Thiên Đạo lại không phải ta.

Lời này rất cuồng vọng, bản thân hắn chính là thiên, mà Thiên Đạo không phải hắn, chính là đứng trên cả Thiên Đạo.

“Rất tốt, vũ trụ này không tệ, sau khi cắn nuốt Thiên Đạo của các ngươi, ta có thể thoát khỏi trói buộc, thoát ly gông xiềng của vũ trụ, bước vào lĩnh vực cao hơn.”

Thiên Đạo đối diện là một bóng dáng mơ hồ, nói xong thì thân thể đột nhiên phát sáng.

Nó hiện ra tư thái vô địch, huy hoàng, chiếu sáng hư không hỗn độn u ám, khiến vô số sinh linh khủng hoảng.

“Cắn nuốt Thiên Đạo?”

Mộc Phàm cười, tiếng cười có chút khủng khiếp.

Hai mắt hắn lập lòe ánh sáng, quan sát Thiên Đạo đối diện, vẻ mặt trở nên hưng phấn, giống như thấy con mồi.

Biểu hiện này làm tất cả tồn tại ở đây không thể hiểu nổi.

“Ta vốn còn đang do dự có nên cắn nuốt Thiên Đạo hay không, nhưng ngươi đã xuất hiện thì ta không cần do dự nữa, cũng không cần lo lắng vũ trụ này vì mất Thiên Đạo mà diệt vong.”

Mộc nói từng câu từng chữ, bước tới một bước, hơi thở bùng nổ, đánh tan sương mù hỗn độn để vô số sinh linh nhìn thấy được tình cảnh nơi này.

Giờ khắc này, sinh linh trong toàn bộ vũ trụ đều nhìn thấy, đây là Mộc Phàm cố ý tạo ra.

Hồng Quân kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Mộc Phàm, trong lòng kiêng kị vạn phần, căn cứ theo lời nói vừa rồi, Thiên Đế thật sự có

thực lực diệt sát Thiên Đạo.

Nhưng bởi vì không muốn phá hư vũ trụ, sợ Thiên Đạo bị cắn nuốt thì vũ trụ sẽ diệt vong.

Dù sao hắn còn thân nhân, bằng hữu sinh tồn trong vũ trụ này, không có khả năng để vũ trụ bị hủy diệt, nếu hủy diệt thì còn ý nghĩa gì nữa.

Còn thế giới trong cơ thể, hắn cũng không muốn cho người khác tiến vào, vì đó là một vũ trụ hoàn toàn mới, trừ phi bất đắc dĩ mới làm như vậy.

Hiện tại tốt rồi, đối diện là Thiên Đạo của một vũ trụ khác, sao có thể không khiến Mộc Phàm hưng phấn đây?

“Hệ thống, Thiên Đạo trước mắt có trị giá bao nhiêu?”

Hắn gấp không chờ nổi mà dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Nếu ký chủ có thể bắt giữ nó, giá trị không thể đo lường, một Thiên Đạo có giá trị tương đương với ngươi nạp nửa vũ trụ.”

Giá trị tương đương với một nửa vũ trụ, quá đáng giá.

Nghe lời hệ thống nói, hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, ánh mắt của hắn khiến Thiên Đạo đối diện đều có chút hãi hùng khiếp vía, cảm giác bị xem là đồ ăn.

Thật ra là bị xem thành vô số tiền trinh.

“Hồng Quân, ngươi còn đánh được nữa không?”

Mộc Phàm nhìn về phía Hồng Quân, mở miệng hỏi.

Hồng Quân trả lời: “Chỉ là chút vấn đề nhỏ, tuy rằng đánh không thắng nhưng vẫn có thể đánh tiếp, Thiên Đế có kế hoạch gì?”

“Cũng không có kế hoạch gì, chỉ muốn ngươi mở hàng rào vũ trụ, phản công về vũ trụ của đối phương, không nên đặt chiến trường ở vũ trụ chúng ta.”

Mộc Phàm không kiêng dè, nói ra tính toán của mình trước mặt đối phương.

Nếu để chiến trường ở vũ trụ mình, dù đánh thắng thì vũ trụ cũng bị phá nát.

Phải biết rằng, chiến đấu cấp bậc như Thiên Đạo Hồng Quân và Mộc Phàm đều là hủy thiên diệt địa, tai nạn cấp Vũ trụ nha.

Sơ ý đánh hỏng vũ trụ thì không ra nước mắt, Hồng Quân tự nhiên đồng ý với chuyện này, nhưng Thiên Đế có lòng tin sao?

“Ngươi có lòng tin đánh vào vũ trụ của đối phương?” Hồng Quân có chút ngạc nhiên.

Mộc Phàm mỉm cười, chỉ vào Thiên Đạo đối diện rồi nói: “Còn không phải là một Thiên Đạo thôi sao, trực tiếp giết vào hang ổ xử lý là được, dù sao cũng là vũ trụ của đối phương bị hủy diệt.”

“Khốn nạn!”

“Tìm chết!”

“Hủy diệt vũ trụ này!”

Thiên Đạo đối diện bị lời Mộc Phàm nói kích thích, còn bị Mộc Phàm phớt lờ thẳng mặt.

Nó không nhịn được nữa, trực tiếp động thủ.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, Thiên Đạo đối diện cùng với cường giả ngoài vũ trụ đồng thời bùng nổ, như muốn xé rách vũ trụ này.

Trong lúc nguy cấp, Mộc Phàm bước ra một bước, lực lượng bùng nổ, vung tay tung một quyền.

Ầm!

Một quyền vừa ra, vạn vật hủy diệt, quyền lực cường đại đánh tám cường giả cùng Thiên Đạo vũ trụ bên ngoài nện xuyên qua

hàng rào hỗn độn, bay khỏi vũ trụ.

Chỉ một quyền liền đánh bay cường giả cùng Thiên Đạo đối diện, lực lượng cường đại làm Hồng Quân tái cả mặt.

Bởi vì hắn cảm nhận được hàng rào vũ trụ bị đánh xuyên, không cách nào ngăn cản, không cách nào tưởng tượng.

“Tiểu Ngải, suất lĩnh đại quân thần ma theo trẫm giết vào vũ trụ bên ngoài.”

Mộc Phàm hét to, thân khoác Thiên Đế bào, bước qua hàng rào vũ trụ, giết vào vũ trụ bên ngoài.

“Giết!”

Lúc này, Hình Thiên, Lăng Sa, Cổ Phật đồng thời phóng ra, đi theo bước chân Thiên Đế, cùng nhau giết vào vũ trụ bên ngoài.

Đây là cường thế đánh vào vụ trụ của đối phương, di dời chiến trường.

Ầm!

Lúc này, Thiên đường, Địa ngục tập hợp vô số thiên sứ, ác ma, chiến sĩ cơ giáp.

Đại quân cuồn cuộn tiến vào từ lỗ thủng mà Mộc Phàm đánh xuyên qua, thật sự phản công vũ trụ đối phương.

Đám Hồng Quân xem mà ngây ngốc, Thiên Đế thật hung hãn, trực tiếp đánh bay đối thủ thì không nói, còn tự mình giết vào vũ trụ đối phương?

“Lão sư, chúng ta có đi chi viện hay không?”

Thái Thượng nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Hồng Quân lập loè, hừ nói: “Các ngươi nói đi, không chi viện chẳng lẽ chờ kẻ khác tiến đánh lần nữa sao?”

“Đi thôi, tiêu diệt Thiên Đạo của vũ trụ đối phương mới có thể giải

trừ mối họa.”

Nói xong, Hồng Quân mang theo một đám cường giả xông ra.

Có Thiên Đế cường thế như vậy, đối thủ xâm lấn đều kinh ngạc xen lẫn tức giận.

“Đáng chết!”

“Dĩ nhiên thật sự đánh vào vũ trụ của chúng ta?”

Nhìn quân đoàn mênh mông cuồn cuộn tiến vào, vô số chiến sĩ, thiên sứ, ác ma ùa tới.

Tám cường giả vũ trụ bên ngoài tức giận không thôi.

Sắc mặt của Thiên Đạo càng khó coi hơn, mình bị đối phương đánh trở về, lại còn bị giết tới cửa, thật sự không thể tưởng tượng được.

“Ngươi tốt lắm, nếu đã tới vậy thì vĩnh viễn lưu lại nơi này đi.”

Thiên Đạo vũ trụ bên ngoài lạnh lùng nói, giơ một ngón tay điểm tới, giống như tập toàn bộ lực lượng vũ trụ để mạt sát sinh vật xâm lấn.

“Chút trò vặt, xem ta phá!”

Mộc Phàm hừ lạnh, cũng giơ tay một ngón tay điểm tới, thi triển Tiệt thiên chỉ.

Phanh!

Một ngón tay trực tiếp xỏ xuyên qua vũ trụ này, lực lượng cường đại hủy diệt không biết bao nhiêu sự vật, sao trời.

Ngón tay của Thiên Đạo bị đánh tan.

“Già thiên thủ, diệt thế!”

Mộc Phàm lại ra tay, một chưởng vỗ xuống, tiếng ù ù truyền khắp vũ trụ này, một bàn tay to xuất hiện, giống như muốn bóp chặt cả vũ trụ.

Cảnh tượng khủng bố làm nhóm Hồng Quân vừa mới tiến vào hoảng sợ, được chứng kiến thực lực cường đại, vô địch của Thiên Đế.

Oanh!

Một bàn tay khiến Thiên Đạo vũ trụ này bay ngược, lực lượng cường đại nghiền ép hết thảy, vũ trụ như sắp bị bàn tay này phá hủy.

“Cửu thiên biến ảo, tuyệt sát vạn vật.”

Giờ phút này, Thiên Đạo bên ngoài thi triển một kích mạnh nhất oanh vào bàn tay to, đánh nát bàn tay này.

Lực lượng hai bên va chạm, đánh vỡ sự yên tĩnh, tường hòa của vũ trụ này, nháy mắt hủy diệt một phần vũ trụ.

“Giết!”

Mộc Phàm hét to, nhanh chóng giết tới, tung ra vạn quyền, đánh xuyên vũ trụ, tinh hệ sụp đổ, vạn vật phá diệt.

Sát chiêu nghiền ép Thiên Đạo, tư thái cường đại vô địch làm cường giả hai vũ trụ ý thức được sự khủng bố của hắn.

Ầm ầm ầm...

Hai bên đại chiến, vừa giao thủ thì Thiên Đạo bên ngoài đã rơi xuống hạ phong, dĩ bị Mộc Phàm đè đánh.

Cường giả hai vũ trụ đều biến sắc, hoảng sợ không thôi.

Chương 547: Một mũi tên tru thiên

Rầm rầm...

Vũ trụ rung chuyển, một lượng lớn thần ma, quân đoàn cơ giới tiến vào.

Tiểu Ngải, Tiểu Linh cầm đầu dẫn theo vô số thiên sứ, ác ma chinh phạt vũ trụ của đối phương.

Tiến vào mới biết, thì ra vũ trụ đối phương đã tiến vào thời kỳ khô kiệt.

Có lượng sinh linh khổng lồ nhưng bởi vì vũ trụ sắp khô kiệt, dẫn tới sinh linh chết sạch, chỉ còn lại một bộ phận sinh vật cực kỳ cường đại.

Số lượng sinh linh ít hơn vũ trụ bên này rất nhiều, còn số lượng cường giả lại nhiều hơn.

Bởi vì vũ trụ khô kiệt, tài nguyên đã bị cường giả cướp đoạt sạch, vũ trụ bên bờ sụp đổ.

Hiện tại bị Thiên Đế dẫn theo đại quân thần ma giết vào, hư hỏng thêm một phần.

Đông!

Trong hư không, hai bóng dáng cường đại chiến đấu kịch liệt, năng lượng lan ra càn quét hết thảy, khiến vũ trụ nhanh chóng sụp đổ.

Đó là Thiên Đế cùng Thiên Đạo bên đối phương, Thiên Đạo đang bị Thiên Đế nghiền ép, một quyền nối tiếp một quyền, liên tục bại lui.

Đột nhiên, một tiếng phanh vang lên, vòng sáng sau lưng Thiên Đạo bị đánh vỡ một góc.

“Đây là thực lực thật sự của Thiên Đế sao?”

Nhóm Hồng Quân vừa mới tiến vào, khiếp sợ nhìn hai bóng dáng đang đại chiến, sự cường đại của Thiên Đế làm bọn họ chấn động sâu sắc.

Cả Hồng Quân đều cảm thấy kinh hoảng, đây mới là trạng thái mạnh nhất của Thiên Đế, chiến lực khiến Thiên Đạo kia không hề có sức phản kháng.

“Chẳng lẽ, trước đó hắn vẫn không dùng toàn lực?”

Sắc mặt Hồng Quân trở nên nghiêm trọng, nhìn Thiên Đạo đang bị đè đánh mà cảm thấy khó tin.

Trước đó hắn đã giao thủ với Thiên Đế, căn bản không có khủng bố như hiện tại, vì sao chỉ trong chớp mắt mà thiên Đế đã trở nên cường đại, khủng bố như vậy.

Hắn suy đoán, Thiên Đế không dùng toàn lực khi giao thủ với hắn, hoặc là không muốn đánh giết hắn.

Nếu không thì giải thích chuyện này như thế nào, Thiên Đạo kia vừa mới đả thương hắn giờ lại bị Thiên Đế áp chế.

Quả thực chính là hành hung, Thiên Đạo kia hoàn toàn không ngăn được công kích của Thiên Đế, quyền chưởng đánh đối phương tan tác, thân thể nhiều lần tan vỡ.

“Đi thôi, bắt lấy cường giả của vũ trụ này.”

Hồng Quân tỉnh táo lại, lập tức phân phó.

Ngọc Đế, Thái Thượng cùng mấy thần ma khác nhanh chóng lắc mình gia nhập chiến đoàn, một đám thực lực cường đại, liều chết chém giết.

Lần này là tiến công vũ trụ đối phương, bị áp chế rất lớn, có cảm giác khó có thể ngăn cản.

Dù sao tiến vào vũ trụ đối phương, bị Thiên Đạo áp chế, từ đầu thì áp chế rất mạnh nhưng dần dần không còn cảm nhận được áp chế.

Bởi vì Thiên Đạo đang bị Thiên Đế nghiền áp, không thể không tập

trung căn nguyên vũ trụ để chống lại nên không còn áp chế được.

Chuyện này làm cho lực lượng của cường giả hai bên cân bằng.

Nhưng loại cân bằng này nhanh chóng bị đánh vỡ.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Tiểu Ngải, Tiểu Linh đột nhiên bộc phát lực lượng, đánh hai đối thủ không ngừng bại lui.

“Phân tích, phá giải mật mã Thiên Đạo.”

Lúc này, Tiểu Linh và Tiểu Ngải đồng thời phát sáng, vô số dòng số liệu Thiên Đạo dũng mãnh tiến vào hư không hỗn độn.

Hai nàng thừa dịp Thiên Đạo bị Thiên Đế nghiền áp, tấn công hạch tâm Thiên Đạo đối phương.

Hai nàng muốn phá giải hạch tâm Thiên Đạo, từ đó đoạt lấy căn nguyên Thiên Đạo.

Năng lực thế này chỉ có trí tuệ cấp Thiên Đạo mới có thể làm được, những tồn tại khác không có khả năng.

“Các nàng đang lao tới hạch tâm Thiên Đạo chúng ta, nhanh ngăn cản các nàng.”

Nhìn đến cảnh này, cường giả vũ trụ này kinh ngạc xen lẫn tức giận, ba cường giả hợp lực giết tới.

Ba đối hai nhưng vẫn không thể ngăn cản Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh, lần lượt bị đánh bay ra ngoài, thân thể rách nát, máu thịt bay tán loạn.

Phanh!

Rốt cuộc có một cường giả bị Tiểu Ngải đâm xuyên thân thể, đánh nổ trong hư không, cảnh tượng máu thịt phiêu tán làm tất cả chấn kinh.

Thân thể tên này bị đánh nổ, không cách nào khép lại, vô số mảnh

vỡ, máu thịt bị một loạt số liệu Thiên Đạo nuốt mất.

Hơi thở Tiểu Ngải càng cường đại hơn, mấy tên còn lại sợ tới mức xuất hiện sơ hở, bị Tiểu Linh nắm lấy cơ hội đánh chết.

Răng rắc!

Một tên bị chém thành hai đoạn, hai mắt Tiểu Linh tràn ra một luồng số liệu Thiên Đạo phân giải thân thể đối phương, nhanh chóng cắn nuốt hết căn nguyên.

Lại một cường giả vũ trụ bên ngoài ngã xuống, lúc này, lực lượng vũ trụ bên ngoài bị suy yếu nhiều, rốt cuộc không ngăn được vũ trụ bên này phản công.

“Xong rồi!”

Cường giả, sinh linh vũ trụ vũ trụ bên ngoài hoảng sợ nhìn Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh.

Hai nữ tử này quá cường đại, dĩ nhiên có thể đoạt lấy căn nguyên, thậm chí còn có thể xâm lấn hạch tâm Thiên Đạo, công kích Thiên Đạo.

Các nàng trực tiếp xâm lấn hạch tâm Thiên Đạo cướp lấy căn nguyên Thiên Đạo, do đó trở nên càng cường đại, càng khủng bố hơn.

Thiên Đạo vũ trụ cũng giống như một siêu máy tính, hiện tại bị hai trí tuệ cấp Thiên Đạo xâm lấn.

Một khi xâm lấn thành công, Thiên Đạo sẽ bị phân tích, khi đó Tiểu Ngải và Tiểu Linh là có thể bước vào cấp Vũ trụ.

Đây là chỗ khủng bố của trí tuệ cấp Thiên Đạo.

Phốc!

Đột nhiên, có một bóng dáng rơi xuống, thân thể rách nát, Thiên Đạo chi luân bị đánh vỡ, máu không ngừng chảy ra.

Đó là Thiên Đạo của vũ trụ này, bị Thiên Đế đánh trọng thương,

máu Thiên Đạo không ngừng phun trào.

“Các ngươi, xâm lấn hạch tâm của ta?”

Thiên Đạo ngã xuống, kinh hoảng xen lẫn tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Ngải và Tiểu Linh, hai nữ tử này là thứ quỷ gì, sao có thể xâm lấn hạch tâm Thiên Đạo?

Hạch tâm bị xâm lấn khiến nó không cách nào chống đỡ công kích biến thái của Thiên Đế, cuối cùng bại trận.

Nhìn Thiên Đạo bên mình bị đánh bại, đám cường giả vũ trụ bên ngoài hoảng sợ không thôi.

“Không có khả năng!”

Có sinh vật rít gào, rống to: “Chúng ta thôn tính tiêu diệt hai vũ trụ, chưa từng bại, vì sao lần này thất bại?”

Thì ra vũ trụ này đã cắn nuốt hai vũ trụ khác rồi.

Đúng thật, bọn họ đã thành công rồi, vì Hồng Quân đã bị đánh bại, hơn nữa bọn họ cũng đánh vào vũ trụ.

Nếu không có bất ngờ gì thì có thể thôn tính tiêu diệt thêm một vũ trụ.

Tất cả đều do Thiên Đế, Thiên Đạo Hồng Quân không phải đối thủ nhưng Thiên Đế không giống vậy, đây là một tên bật hack.

Không nên đối chiến với kẻ bật hack, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn xem, hơi thở của Thiên Đế mạnh đến mức nào, chèn ép hư không chung quanh vỡ ra, mỗi bước đều đạp thủng một lỗ.

“Một Thiên Đạo trị giá bao nhiêu, nếu có thể nạp luôn cái vũ trụ này thì hoàn mỹ.”

Mộc Phàm hưng phấn trong lòng nhưng ngoài mặt không không chút cảm xúc.

Keng!

Đột nhiên Thiên Đạo này tế bảo vật ra, là một kiện chí bảo, một cái mâm tròn, cực kỳ giống Tạo hóa ngọc điệp của Hồng Quân.

Nhưng không phải Tạo hóa ngọc điệp mà là Thiên Đạo luân bàn, bề mặt có khắc ba ngàn quy tắc, từng đường quy tắc lập loè.

“Giết!”

Thiên Đạo quát lạnh, tế Thiên Đạo luân bàn giết tới, muốn trấn áp Mộc Phàm.

Đối mặt với chí bảo cường đại này, Mộc Phàm vẫn thong dong.

“Ngươi lấy thứ này ra để tặng cho ta sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, vị trí giữa hai chân mày sáng lên, hắn cũng tế ra một vật.

Chỉ nghe một tiếng “Đương”, hư không hỏng mất, trong sương mù hỗn độn có một cái đỉnh lơ lửng, tản ra hơi thở vô thượng.

Đó là Thiên Đế đỉnh, uy áp cùng khí tức cường đại khiến cường giả hai vũ trụ đều hoảng sợ.

“Hỗn độn chí bảo?”

Sắc mặt Hồng Quân biến hóa, kinh ngạc hô lên.

Hắn làm Thiên Đạo, liếc mắt liền biết Thiên Đế đỉnh là Hỗn độn chí bảo, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình.

Một vũ trụ chỉ có thể dựng dục ra một hai kiện Hỗn độn chí bảo.

Đầu tiên dựng dục ra Hỗn độn thanh liên, sau đó chính là cộng sinh chí bảo của Bàn Cổ, bảo vật khai thiên.

Thế nào là bảo vật khai thiên, chính là bảo vật có thể đánh vỡ hỗn độn.

Cho nên khi Hồng Quân nhìn thấy Thiên Đế đỉnh liền ngây ra.

Một vũ trụ không có khả năng dựng dục ra nhiều kiện Hỗn độn chí bảo, không cách nào làm được, dù vắt cạn năng lượng của vũ trụ cũng không được.

Hiện tại lại thấy thêm một kiện Hỗn độn chí bảo, thật sự rất khiếp sợ.

Đương! Đương đương đương!

Mộc Phàm cầm đỉnh nện liên tiếp vào Thiên Đạo luân bàn khiến nó rung động kịch liệt.

Răng rắc!

Thiên Đạo luân bàn tan vỡ, bị Thiên Đế đỉnh đánh nứt, loé sáng rồi nổ tung.

“Phốc...” Thiên Đạo hộc máu lui về phía sau, kinh hãi nói: “Ngươi, ngươi lại có Hỗn độn chí bảo, bảo vật chung cực của vũ trụ.”

“Nuốt!”

Mộc Phàm không để ý đến nó, thao túng Thiên Đế đỉnh cắn nuốt sạch mảnh vỡ của Thiên Đạo luân bàn.

Nhìn đến cảnh này, rốt cuộc Thiên Đạo cũng sinh lòng sợ hãi.

Lần này thật sự đánh không lại đối phương, trước đó nó đã tiêu diệt hai vũ trụ, hiện tại lại gặp phải nguy cơ bị giết.

Thiên Đạo không chút do dự vứt bỏ vũ trụ, bỏ rơi hạch tâm vũ trụ, dù từ bỏ làm Thiên Đạo cũng muốn thoát khỏi nơi này.

“Muốn chạy sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh, trong tay có thêm một cây cung, đúng là Thí thần cung.

Khi thấy Thí thần cung, hai mắt Hồng Quân nhô lên, thiếu chút nữa lọt ra rồi.

“Lại là Hỗn độn chí bảo?” Hồng Quân đơ ra.

Hắn ngây ngốc nhìn Mộc Phàm kéo cung, lực lượng cường đại không ngừng ngưng tụ, hóa thành một mũi tên.

“Tru thiên tiễn!”

Chỉ nghe một tiếng “Băng", thiên địa vỡ ra, một luồng năng lượng đen nhánh xỏ xuyên qua tất cả trở ngại.

Một mũi tên tru thiên, thế không thể đỡ.

Phanh!

Chỉ thấy Thiên Đạo đang chạy trốn vỡ tan, nháy mắt bị mũi tên bắn nổ.

Chương 548: Nạp một Thiên Đạo

Một mũi tên bắn ra, cả vũ trụ yên tĩnh.

Chỉ có Thiên Đạo nổ tung, vô số mảnh nhỏ rơi rụng.

Một mũi tên bắn tan Thiên Đạo khiến cường giả hai bên chấn động, tư thái vô địch làm tất cả đều sợ hãi.

Thiên Đạo Hồng Quân run rẩy, kinh hoảng nhìn Thiên Đế.

“Thiên Đạo vũ trụ này đã chết rồi sao?”

Sắc mặt Thái Thượng, Ngọc Đế, Thông Thiên, Nguyên Thuỷ, Lôi thần và các thần ma trắng bệch.

Bọn họ nhìn Thiên Đế cầm cung, trong lúc nhất thời tràn ngập sự kính sợ.

Thiên Đế ngày xưa sáng lập Cổ Thiên Đình đã thể hiện chiến lực vô địch thật sự, Thiên Đạo đều vẫn diệt dưới mũi tên của hắn.

“Còn chưa chết.” Hồng Quân lắc đầu.

Hắn giải thích: “Thiên Đạo sẽ không dễ chết như vậy, dù bị đánh tan đi nữa, chỉ cần vũ trụ bất diệt thì nó sẽ không chết.”

Hồng Quân nói ra lời này nhưng cũng không chắc chắn.

Tuy nói vũ trụ bất diệt, Thiên Đạo không chết, nhưng dưới tay Thiên Đế, Thiên Đạo có thể tồn tại hay không là một vấn đề khác.

Phải biết rằng trước kia Thiên Đế liền đã từng đào lấy hạch tâm Thiên Đạo, dẫn tới Hồng Quân không hoàn chỉnh, cho nên hiện tại thấy Thiên Đạo này bị bắn nổ cũng rất hoảng hốt.

Có thể không hoảng hốt sao, cường đại như Thiên Đạo này cũng không ngăn được Thiên Đế chinh phạt, kẻ nào có thể chịu được sức mạnh to lớn của Thiên Đế?

Ong!

Quả nhiên, từng mảnh vỡ thân thể Thiên Đạo sáng lên, hội tụ lại, cuối cùng ghép trở lại hình dáng Thiên Đạo như cũ.

Nó hoảng sợ xoay người liền chạy, không dám dừng lại chút nào.

“Phong thiên xích!”

Thiên Đạo đang chạy trốn đột nhiên dừng lại, thân thể bị vô số xiềng xích vây khốn.

Từng sợi xiềng xích bao quanh Thiên Đạo, tầng tầng lớp lớp, căn bản không thể trốn thoát, cấm thuật cường đại giam cầm nó.

“Sao có thể, một vũ trụ mà cả Thiên Đạo đều không hoàn chỉnh vì sao sinh ra một quái vật như ngươi?”

Thiên Đạo kinh hoảng, tức giận rống to.

Lúc này, Thiên Đạo bắt đầu trở nên điên cuồng, bởi vì nó không tin.

Một vũ trụ mà Thiên Đạo không có hạch tâm, vì sao có một tồn tại biến thái thế này, hoàn toàn không có đạo lý.

Chuyện này gần như không có khả năng, bởi vì nó đã từng tiêu diệt hai vũ trụ, Thiên Đạo hai vũ trụ kia rất cường đại nhưng vẫn bị nó cắn nuốt.

Trong hai vũ trụ kia đã từng xuất hiện cường giả cấp Vũ trụ nhưng sau đó lại bị một lực lượng thần bí quét sạch.

Lúc này mới dẫn tới thực lực của vũ trụ hao tổn nhiều, nó mới có cơ hội diệt hai vũ trụ, cắn nuốt Thiên Đạo hai vũ trụ mới có thực lực nghiền áp Hồng Quân.

Nhưng giờ lại gặp phải quái vật Thiên Đế này, hoàn toàn không phải Thiên Đạo, lại có chiến lực cường đại vượt qua Thiên Đạo, khiến nó không hề có sức phản kháng.

Không cam lòng, không tin được, nó căm tức nhìn Mộc Phàm: “Ngươi tuyệt đối không thuộc về vũ trụ kia, ngươi rốt cuộc là ai, đến từ nơi nào?”

“Chắc chắn là ngươi đến từ bãi tha ma vũ trụ hoặc là chiến trường vũ trụ!”

Thiên Đạo rít gào giãy giụa, bị xiềng xích vây khốn không thể nhúc nhích.

Kết cục chắc chắn là bị giết.

“Bãi tha ma vũ trụ, chiến trường vũ trụ?”

Mộc Phàm từng bước đi tới, trong lòng kinh ngạc.

Hắn đứng trước Thiên Đạo, toàn bộ vũ trụ đều đang run rẩy, vũ trụ vốn đã khô kiệt giống như sắp không chịu nổi nữa.

Chỉ cần Thiên Đạo bị giết, vũ trụ liền tự huỷ diệt, căn bản không kẻ nào có thể ngăn cản.

Giờ khắc này, sinh linh, cường giả trong vũ trụ này đều trở nên điên cuồng, bộc phát ra thực lực cường đại khiến nhóm Thái Thượng liên tục bại lui.

Còn may mà có Hồng Quân nên mới ngăn chặn được.

“Ta chinh chiến hai vũ trụ, tiêu diệt hai Thiên Đạo, chưa bao giờ gặp qua tồn tại như ngươi, ngươi không thuộc về vũ trụ kia, vì sao tham dự vào chuyện này?”

Thiên Đạo không ngừng gào rống, giãy giụa muốn thoát khỏi giam cầm.

Lúc này, Mộc Phàm nhìn Thiên Đạo trước mắt, nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

“Hệ thống, nó nói đã tiêu diệt Thiên Đạo hai vũ trụ, không có khả năng nha, nếu cắn nuốt hai Thiên Đạo thì không chỉ có chút năng lực này chứ?”

Mộc Phàm không tin, hoài nghi đối phương khoác lác.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, có lẽ ngươi xem nhẹ một chuyện, rất có khả năng nó đã tiêu diệt hai vũ trụ rồi.”

“Ngươi ngẫm lại xem, không có ngươi, Hồng Quân có thể sống sót hay không, đáp án là không, cho nên chắc chắn trước đó nó đã thâu tóm hai vũ trụ rồi.”

Nói đến đây, hệ thống dừng một chút mới tiếp tục nói: “Nhưng dù nó tiêu diệt hai vũ trụ cũng không có nghĩa là nó có thể cắn nuốt Thiên Đạo của hai vũ trụ.”

“Vì sao?” Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, đã tiêu diệt vũ trụ rồi, chẳng lẽ không thể cắn nuốt Thiên Đạo?

“Ngươi không biết, trên bóc lột dưới sao?” Hệ thống hỏi lại một câu.

Mộc Phàm nghe xong sửng sốt, trên bóc lột dưới, chẳng lẽ bên trên Thiên Đạo trước mắt còn có một tồn tại cường đại hơn.

Nó bị bóc lột, thậm chí phần lớn chỗ tốt đều bị lấy mất.

“Vũ trụ không phải là duy nhất, phía trên vũ trụ còn có tồn tại cấp cao hơn, ví dụ như đám Thanh tẩy giả mà ký chủ đã gặp.”

“Rất có khả năng bên trên nó còn tồn tại cường đại hơn hoặc là tổ chức nào đó, từng tầng bóc lột, nên nó mới không cường đại như ngươi nghĩ.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Mộc Phàm đã hiểu ra.

Nhưng nghĩ đến khả năng này, cảm thấy có chút nghiêm trọng, Thiên Đạo không phải là tồn tại mạnh nhất, còn có tồn tại vượt trên Thiên Đạo.

Một vũ trụ có một Thiên Đạo.

Thực lực của Thiên Đạo hoàn toàn trưởng thành, hoàn thiện rất cường đại, Thiên Đạo trước mắt là một Thiên Đạo dị dạng, căn bản không được xem là cấp Thiên Đạo.

Nó thuộc hàng ngũ cấp Vũ trụ nhưng lại không thể coi là Thiên Đạo đúng nghĩa, Thiên Đạo thật sự có cấp bậc vượt qua cấp Vũ trụ.

Hồng Quân cũng giống Thiên Đạo này, là dị dạng không hoàn chỉnh, cho nên thực lực yếu hơn nhiều.

“Thì ra là thế.”

Mộc Phàm dò hỏi tiếp: “Ta đây nạp hết Thiên Đạo trước mắt có thể thu được lợi ích thế nào, ngươi có bóc lột thu hoạch của ta hay không?”

“Ký chủ, sửa lại lời ngươi một chút, bổn hệ thống đã nói nhiều lần rồi, chưa từng có hành vi bóc lột ký chủ, càng không có bất kỳ hành vi gây hại nào.”

Hệ thống nói rất dõng dạc.

“Nạp hết Thiên Đạo trước mắt, ngươi có thể đạt được lợi ích tương đương với một nửa giá trị vũ trụ, nếu ngươi có thể nạp hết vũ trụ khô kiệt này, là có thể nhận được lơi ích tương đương với giá trị của một vũ trụ hoàn chỉnh.”

“Một vũ trụ có thể khiến vũ trụ trong cơ thể ngươi trưởng thành đến trạng thái thành thục, đưa thực lực của ngươi tiến vào cấp Thiên Đạo.”

“Tới cấp Thiên Đạo rồi, muốn đột phá thêm nữa thì không phải chỉ dùng một hai vũ trụ là được, có khả năng cần mấy chục, mấy trăm vũ trụ mới có thể đánh vỡ hàng rào cấp Thiên Đạo, thực hiện siêu thoát, bước vào cấp Siêu duy.”

“Đến lúc đó, ký chủ có thể tự do bay lượn trong vũ trụ siêu duy, du lịch khắp chốn.”

Hệ thống giải thích khó khăn khi muốn tăng lên ở cấp bậc này.

Có cường giả Thiên Đạo cả đời không thể thoát khỏi phạm vi vũ trụ, chỉ có thể xem vận khí, có thể gặp phải một vũ trụ khác hay không.

Hai vũ trụ va chạm nhau mới có cơ hội cắn nuốt nhau.

Hoặc là khi vũ trụ ở trạng thái hỗn độn, Đại đạo sinh linh ra đời có thể phá vỡ hỗn độn rời đi.

Nhưng không phải Đại đạo sinh linh nào cũng có thể thành công phá vỡ hỗn độn thoát khỏi sự trói buộc của vũ trụ, Bàn Cổ chính là một sinh linh đã thành công.

Trong hàng tỉ tỉ vũ trụ, có vô vàn Đại đạo sinh linh, nhưng số sinh linh có thể phá vỡ trói buộc của vũ trụ rất ít.

“Làm sao để nạp hết vũ trụ khô kiệt này đây?”

Mộc Phàm vừa giam cầm Thiên Đạo vừa tiếp tục dò hỏi hệ thống.

“Ký chủ, ngươi chỉ cần cầm lấy vũ trụ này là có thể nạp.”

Hệ thống trả lời dứt khoát lưu loát.

Nhưng có thể cầm lấy một vũ trụ sao?

Với thực lực hiện tại của Mộc Phàm, thật sự có thể suy nghĩ một chút, đúng lúc vũ trụ này đang khô kiệt, sau khi mất đi Thiên Đạo sẽ dễ dàng hơn.

Có Thiên Đạo thì rất khó.

“Hệ thống, nạp hết Thiên Đạo, thực lực của ta có thể tăng trưởng bao nhiêu?”

Mộc Phàm lại hỏi, vấn đề này là mấu chốt, thực lực càng mạnh thì mình kiếm được càng nhiều chỗ tốt.

“Trên lý luận thì ký chủ nạp hết Thiên Đạo trước mắt có thể gia tăng thực lực hiện tại lên khoảng mười lần, gia tăng toàn phương diện.”

“Nếu nạp thêm một vũ trụ khô kiệt thì ngươi có thể bước một chân vào cấp Thiên Đạo, chiến lực tăng lên khoảng một trăm lần.”

Nghe hệ thống trả lời xong, Mộc Phàm đã nắm chắc.

Hệ thống có hố hay không cũng không biết, có bóc lột hay không cũng không biết, bởi vì đến bây giờ Mộc Phàm vẫn không cách nào phát hiện hệ thống.

Chuyện này quá khủng bố, sự thần bí, cường đại của hệ thống vượt xa bản thân hắn dự đoán.

Vốn tưởng rằng tới cấp Vũ trụ thì có thể thoát khỏi hệ thống, thậm chí phát hiện ra hệ thống, nhưng hiện tại xem ra là hy vọng xa vời.

“Hệ thống, nạp hết nó.”

Mộc Phàm đưa ra quyết định.

Đinh!

“Bắt đầu nạp, mục tiêu, Thiên Đạo!”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên liền thấy Thiên Đạo bị trói buộc trước mắt đột nhiên run lên, thân thể cứng đờ, hai mắt nhô ra, giống như gặp phải thứ gì rất đáng sợ.

“A... Ngươi làm gì đối với ta?” Thiên Đạo đột nhiên kêu la thảm thiết.

Thân thể nó từ từ tiêu tán, thật sự biến mất.

Một màn này làm cường giả hai bên sợ hãi không thôi, Thiên Đạo tự dưng tan biến.

Theo đạo lý mà nói thì Thiên Đạo không dễ chết đi, nhưng hiện tại lại bị Thiên Đế làm biến mất.

“Không... Chủ thượng, cứu ta...”

Trước khi chết, Thiên Đạo lên tiếng cầu cứu, một Thiên Đạo mà lại phát ra tín hiệu cầu cứu.

Điều này khiến Mộc Phàm cảnh giác, chắc chắn trên nó còn tồn tại cường đại hơn.

Đáng tiếc đã có lực lượng của hệ thống bao phủ, Thiên Đạo không thể truyền tín hiệu cầu cứu ra ngoài, nó nhanh chóng biến mất hoàn toàn.

Oanh!

Ngay sau đó, Mộc Phàm bộc phát hơi thở cường đại.

Vũ trụ trong cơ thể đột nhiên bộc phát căn nguyên vô tận, điên cuồng mở rộng, từng đám hỗn độn tinh vân trực ra đời.

Giống như một vũ trụ cổ xưa ra đời, hỗn độn tinh vân hội tụ, diễn hoá ra các tinh hệ.

Vũ trụ bắt đầu trưởng thành, diễn hóa từng chút, thúc đẩy hắn tăng trưởng toàn diện.

Răng rắc!

Mất đi Thiên Đạo, vũ trụ bên ngoài bắt đầu sụp đổ, vô số sinh linh, cường giả rơi vào khủng hoảng.

Chương 549: Phôi thai vũ trụ

Răng rắc, răng rắc!

Vũ trụ sụp đổ, đại phá diệt bắt đầu rồi.

Vũ trụ mất đi Thiên Đạo liền bắt đầu sụp xuống, hỏng mất.

Vũ trụ sụp đổ đáng sợ thế nào, toàn bộ sinh vật ở trong vũ trụ đều không thể chạy thoát, chỉ có Thiên Đạo mới có thể khiến vũ trụ tiếp tục diễn biến.

Hoặc là cấp Vũ trụ mới có thể tránh thoát tai kiếp này nhưng cũng khó có thể đánh vỡ trói buộc của vũ trụ mà thoát ra ngoài, chỉ có thể kéo dài hơi tàn chờ kỷ nguyên vũ trụ tiếp theo.

Thật ra cường giả cấp Vũ trụ cùng cấp bậc với Thiên Đạo, chỉ là Thiên Đạo xen vào giữa cấp Vũ trụ cùng cấp Siêu duy, giống như một bức tường.

Một khi đột phá bức tường Thiên Đạo này thì có thể đánh vỡ trói buộc, thoát khỏi vũ trụ trở thành cường giả cấp Siêu duy.

Mộc Phàm nạp hết một Thiên Đạo, tương đương nạp nửa vũ trụ nên được cường hóa rất nhiều.

Mộc Phàm lột xác, thực lực tăng mạnh, vũ trụ xung quanh nứt toạc.

Oanh!

Một hơi thở bùng nổ quét ngang toàn bộ vũ trụ, vũ trụ ù ù sụp xuống, xuất hiện cảnh tượng băng giải.

“Không...”

“Chạy mau!”

“A...”

Khắp vũ trụ vang vọng tiếng kêu rên thê lương, các sinh linh sợ hãi

chạy tán loạn, phóng tới khu vực ranh giới giữa hai vũ trụ.

Chúng nó biết rằng chỉ có trốn vào vũ trụ bên cạnh mới có thể tránh thoát một kiếp, đường sống duy nhất ở nơi đó.

Nhưng bên này có các cường giả như Tiểu ngải, Tiểu Linh, Hình Thiên, Cổ Phật suất lĩnh rất nhiều thần ma, thiên sứ, ác ma, phật đà chặn lại.

Càng không nói tới nhóm Thiên Đạo Hồng Quân cũng ngăn chặn chặt chẽ, không một tên nào có thể vượt qua phòng tuyến này.

Trừ phi bọn họ đồng ý tiếp nhận đám sinh linh này, nếu không thì bọn chúng chỉ có thể biến mất theo vũ trụ đại phá diệt.

Răng rắc, răng rắc!

Hư không sụp xuống, toàn thân Mộc Phàm tản ra ánh sáng mông lung.

Dù cho vũ trụ xung quanh sụp xuống, năng lượng hủy diệt cũng không thể gây thương tổn cho hắn.

Hiện tại Mộc Phàm đã cường đại hơn trước mười lần, vũ trụ đại phá diệt cũng chẳng thể tổn thương hắn chút nào.

Chỗ tốt khi nạp hết một Thiên Đạo lớn thế nào, hiện tại Mộc Phàm đã biết rõ, mình đã vượt xa cực hạn của vũ trụ.

“Hệ thống, có phải hiện tại ta đã có thể đánh trói buộc, trực tiếp thoát khỏi vũ trụ hay không?”

Mộc Phàm thắc mắc đôi chút, bởi vì hắn có cảm giác này.

“Đúng vậy ký chủ.” Hệ thống lạnh nhạt đáp lại một câu.

Nạp hết một Thiên Đạo, thực lực của Mộc Phàm đã được đẩy lên một độ cao mới, đứng ở đỉnh vũ trụ, Thiên Đạo đều không phải đối thủ.

Dù Thiên Đạo tàn khuyết dị dạng hay là Thiên Đạo hoàn mỹ đều không ngăn được thực lực cường đại vô địch của Mộc Phàm.

Nói cách khác, Mộc Phàm đang ở phạm vi cấp Vũ trụ nhưng lại có thể đánh vỡ trói buộc của Thiên Đạo.

“Hiện tại ta được tính là cấp Thiên Đạo rồi, vì sao ta cảm giác vẫn ở cấp Vũ trụ nha, cấp Thiên Đạo cùng cấp Vũ trụ khác nhau sao?”

Mộc Phàm có chút khó hiểu.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, thật ra không khác gì nhau, Thiên Đạo là một bức tường ngăn giữa cấp Vũ trụ và cấp Siêu duy.”

“Nói trắng ra là không có cấp Thiên Đạo, nhưng có một số cường giả đã phân chia, cấp Vũ trụ đứng ở đỉnh vũ trụ, nhưng bên trên có một Thiên Đạo chắn lại, cho nên mới phân thêm cấp Thiên Đạo.”

“Cấp Thiên Đạo chính là tiêu chuẩn để cân nhắc chiến lực của một sinh vật cấp Vũ trụ, tương đương với một cấp độ tượng trưng.”

“Ý nghĩa cấp độ này là chỉ có đánh vỡ Thiên Đạo, thoát ly vũ trụ mới thật sự siêu thoát, bước vào cấp Siêu duy, nhìn xuống Thiên Đạo.”

Mộc Phàm hiểu ra vài điều, nhìn vũ trụ xung quanh không ngừng hỏng mất, vô số sinh linh sôi nổi hướng tới vũ trụ bên cạnh.

“Mình có nên đánh vỡ trói buộc lúc này hay không?” Mộc Phàm tự hỏi bản thân.

Đây là một cơ hội đánh vỡ trói buộc của vũ trụ để thoát ra ngoài nhưng có một vấn đề, hắn cảm giác mình còn có thể tiếp tục tăng lên nữa.

“Ký chủ, vội vã ra ngoài làm gì, ngươi cho rằng mình đã có thể tồn tại trong hư không siêu duy, trong hàng tỉ thế giới siêu duy sao?”

Hệ thống nhắc nhở một câu khiến hắn yên lặng.

Đúng vậy, Mộc Phàm rất cường đại, hiện tại là tồn tại vô địch trong vũ trụ, nhưng chưa biết tình huống bên ngoài như thế nào.

Nếu còn có thể tiếp tục đột phá, vì sao không chờ thêm một thời gian, chờ không còn đột phá được nữa rồi hẵn ra ngoài.

Dù sao bên ngoài có vô số điều chưa biết, đi ra ngoài sẽ như thế nào, gặp được thứ gì,...

“Ký chủ, trước mắt có một cơ hội cực tốt, ngươi có thể thấy được quá trình vũ trụ đại phá diệt cùng diễn biến, rất có lợi đối với ngươi.”

“Nếu có khả năng, ký chủ còn có thể trực tiếp thấy được vũ trụ diễn hóa từ hỗn độn, thậm chí có thể bắt lấy một phôi thai vũ trụ vừa ra đời.”

Lời hệ thống nói làm hai mắt Mộc Phàm sáng lên.

Hắn mừng rỡ nói: “Phôi thai vũ trụ cũng chính là lúc vũ trụ dựng dục Bàn Cổ đúng không?”

“Đúng vậy, nếu vận khí tốt, ký chủ thật sự có thể bắt giữ một phôi thai vũ trụ, nạp vào cũng tương đương với một vũ trụ, giá trị cực kỳ lớn.”

“Có thể nói cho ngươi, sau khi siêu thoát vũ trụ, tất cả đồ vật đều dùng vũ trụ để giao dịch.”

“Ví dụ như sẽ có cường giả dùng một hay vài phôi thai vũ trụ để trao đổi một ít bảo vật,...”

Hệ thống giải thích lần nữa làm lòng Mộc Phàm nóng hổi, dùng phôi thai vũ trụ để giao dịch, quả thực là kẻ nào nghe cũng phải kinh sợ nha.

“Vậy tạm thời lưu lại đi.”

Mộc Phàm quyết định không thoát ly vũ trụ, tránh xuất hiện biến cố, vẫn nên từ từ mới tốt.

Bản thân các sinh linh trong vũ trụ này ẩn chứa một phần căn nguyên Thiên Đạo, tiếp nhận chúng nó chẳng khác nào nhận được một bộ phận căn nguyên.

Hồng Quân biết đạo lý này nhưng hắn không dám tiếp nhận, bởi vì Thiên Đế không mở miệng, hắn muốn cũng không dám làm như vậy.

Đã thấy thủ đoạn cắn nuốt Thiên Đạo của Thiên Đế, Hồng Quân rất lo sợ.

“Sinh linh vũ trụ bên ngoài thần phục, dâng lên chân linh, ký thác Thiên Đạo sẽ được cứu rỗi.”

Lúc này, có một giọng nói lạnh nhạt từ trung tâm vũ trụ đang sụp đổ truyền ra, toàn bộ vũ trụ đều vang vọng câu này.

Các sinh linh vũ trụ bên ngoài đang hoảng hốt bỗng sửng sốt, sau đó lộ vẻ vui sướng.

Chúng nó đồng thời nhìn về phía bên này, nhóm Hồng Quân, Lăng Sa, Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Hình Thiên, Cổ Phật đều dừng tay.

“A Di Đà phật, Thiên Đế từ bi!”

Cổ Phật hiểu đây là Thiên Đế cho sinh linh vũ trụ bên ngoài một con đường sống, tiếp nhận chúng nó tiến vào vũ trụ bên mình.

Đây là dung hợp, hai vũ trụ dung hợp với nhau nhất định có thể giúp vũ trụ tăng trưởng và mở rộng.

Cả Hồng Quân cũng lộ vẻ vui mừng, chuyện này đối với hắn mà nói quả thực chính là trăm lợi không hại.

“Bái tạ Thiên Đế từ bi!”

Tất cả sinh linh vũ trụ bên ngoài đều bái tạ, cảm kích trong lòng, chúng nó không có khả năng tồn tại qua một trận vũ trụ đại phá diệt.

Tồn tại mạnh nhất phía đối phương, tồn tại đã giết Thiên Đạo, cho chúng nó một con đường sống.

“Hồng Quân, thu nạp sinh linh vũ trụ bên ngoài, tiếp nhận căn nguyên Thiên Đạo, chuyện còn lại ngươi không cần quản tới.”

Mộc Phàm đứng ở trung tâm vũ trụ đang sụp đổ, nơi này sẽ trở thành kỳ điểm sau khi đại vũ trụ tan biến.

Nghe Mộc Phàm nói xong, Hồng Quân đã hiểu, bóng dáng nhoáng lên, dung nhập vào vũ trụ của mình, hóa thân thành Thiên Đạo để xử lý những việc này.

Hai vũ trụ tiếp xúc với nhau, Thiên Đạo của một vũ trụ đã bị giết, căn nguyên tan rã bị Thiên Đạo vũ trụ còn lại hấp thu.

Đây là một cách làm vũ trụ lớn mạnh, mở rộng, kéo dài tuổi thọ cùng cực hạn phát triển.

Đối với bất kỳ sinh linh nào cũng vậy, vũ trụ mở rộng là chỗ tốt.

“Bái tạ Thiên Đế!”

Ngọc Đế, Thái Thượng cũng hiểu lý lẽ, dù trong có cảm xúc phức tạp nhưng vẫn lần lượt bái tạ, Thiên Đế đã mang đến cho vũ trụ lợi ích khó có thể tưởng tượng.

Mộc Phàm bỏ qua căn nguyên Thiên Đạo do chướng mắt, thứ duy nhất mà hắn quan tâm chính là phôi thai vũ trụ xuất hiện sau khi vũ trụ sụp đổ.

Đây mới là thứ tốt nha, lấy được thì chẳng khác nào hắn có được một vũ trụ hoàn toàn mới.

“Lui!”

Lúc này, Lăng Sa, Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Hình Thiên, Cổ Phật cùng các thần ma khác sôi nổi lui về phía sau, một đám dẫn theo vô số thiên sứ, ác ma, thần ma lui về vũ trụ của mình.

Không thể ở lại bên này nữa, không ai muốn bị vũ trụ đại phá diệt cuốn vào.

Cả mẫu thể vi rút Lăng Sa đều không thể tồn tại được, có thể thấy được vũ trụ phá diệt đáng sợ thế nào.

Chỉ có tồn tại vô địch như Thiên Đế mới có tự tin sống sót sau khi vũ trụ phá diệt, còn có thể lấy cơ duyên.

Ầm ầm ầm...

Bên này, theo một lượng lớn sinh linh từ vũ trụ bên ngoài dũng mãnh tiến vào, căn nguyên Thiên Đạo trôi đi nhanh khiến vũ trụ tăng tốc độ sụp đổ.

Vũ trụ khổng lồ sụp đổ từ bên ngoài vào, cuối cùng sụp tới vị trí Mộc Phàm đang đứng, năng lượng, vật chất, căn nguyên, các loại lực lượng hỗn loạn, quy tắc không ngừng hội tụ về đây.

Một viên tinh cầu co lại có khả năng hình thành hố đen, nhưng một vũ trụ co lại chắc chắn lại là một lần nổ mạnh và bắt đầu quá trình diễn hóa.

Mộc Phàm tận mắt nhìn thấy một vũ trụ tan biến, trong mắt hiện lên vô số tia sáng, bắt giữ được huyền bí.

Vũ trụ ra đời, hủy diệt, giống như là một vòng tuần hoàn, vũ trụ hủy diệt cũng đại biểu cho một loại tân sinh.

Giờ phút này, Mộc Phàm ngộ ra, vũ trụ đều có thời điểm chung kết, vậy thoát ly vũ trụ, trở thành sinh vật siêu duy sẽ có thời điểm phải kết thúc sự tồn tại hay không?

Một vũ trụ giống như là một tế bào ra đời và chết đi, một tân sinh, một tan biến, hai thái cực nối tiếp nhau, hình thành một vòng tuần hoàn kỳ diệu.

“Vũ trụ sinh diệt, thật sự là vô cùng kỳ diệu.”

Mộc Phàm tỉnh lại, nhìn vũ trụ đã co lại bằng một tinh hệ, vật chất, năng lượng không ngừng ngưng kết, áp súc.

Ở điểm trung tâm đã dựng dục ra vật chất năng lượng khủng bố, ở trạng thái siêu nóng.

Mỗi một hạt vật chất phóng ra năng lượng cực kỳ khủng bố, nhiệt độ cao tới tỷ tỷ tỷ độ, va chạm đan xen lẫn nhau.

Vô số hạt tổ hợp, hội tụ, áp súc, diễn hóa cảnh tượng vũ trụ ra đời.

Bắt đầu áp súc từ vũ trụ đại phá diệt, tới cuối cùng, toàn bộ vũ trụ biến thành một điểm tản ra ánh sáng nóng cháy trong hư không vô tận.

Dù là Thiên Đạo Hồng Quân ở đây cũng có khả năng bị thiêu hủy ý thức, chỉ còn bản năng Thiên Đạo.

“Kỳ điểm, phôi thai vũ trụ.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, vẻ mặt chấn động, cảm giác được trạng thái đáng sợ này, trong mắt có vô số tia sáng lập lòe, vô số tế bào trong cơ thể bỗng nhiên sôi trào, nóng lên.

Cảm giác như mỗi một viên tế bào đều đang dựng dục huyền bí chung cực của vũ trụ, diễn hóa ra hình thái vũ trụ lúc ban đầu.

Dưới hình thái này, chiến lực của Mộc Phàm đạt tới một cực hạn khủng bố chưa biết.

Giờ khắc này, Mộc Phàm đã hiểu rõ ảo diệu khi vũ trụ sinh diệt.

“Vũ trụ sinh diệt, cấm!”

Trong khoảnh khắc, hắn giơ tay ra, lòng bàn tay diễn hóa cảnh một vũ trụ sinh diệt, lập tức nắm lấy Phôi thai vũ trụ.

Chương 550: Lại là Thanh tẩy giả

-

Ong!

Điểm sáng nóng cháy mà Mộc Phàm lấy tay chộp tới đúng là kỳ điểm, cũng chính là phôi thai vũ trụ.

Thật sự nóng cháy đến cực hạn, có thể hòa tan hết thảy vật chất cùng năng lượng.

Còn chưa chộp vào lòng bàn tay mà Mộc Phàm đã cảm nhận được sự cường đại và khủng bố của nó, nếu không phải vừa mới nạp một Thiên Đạo, có khả năng hắn cũng không thể bắt lấy nó.

“Kỳ điểm, phôi thai vũ trụ...” Mộc Phàm hưng phấn nhìn, sắp vào tay rồi.

Oanh!

Đột nhiên, một cổ lực lượng thần bí từ hư không vọt tới, hóa thành một bàn tay khủng bố chộp tới kỳ điểm.

“Làm càn!”

Mộc Phàm nheo mắt, giận tím mặt, dĩ nhiên có kẻ tới cướp đoạt?

Không nói hai lời liền tung một chưởng đón lấy, lực lượng cường đại ầm ầm bùng nổ, hai chưởng va chạm trong hư không.

Răng rắc, răng rắc!

Hư không nứt ra, lực xung kích đáng sợ khiến cho kỳ điểm sôi trào, bạo động, giống như muốn nổ tung.

Nếu nổ rồi thì không có cơ hội lấy được phôi thai vũ trụ.

Nhưng hiện tại có cường giả thần bí cướp đoạt, Mộc Phàm tự nhiên không thể để hắn được như ý.

Rầm rầm...

Hắn trở tay tung ra hai chưởng cường đại.

Răng rắc, bàn tay to thần bí tan nát.

Trong khoảnh khắc bàn tay to vỡ tan, Mộc Phàm giơ tay chộp tới, vũ trụ kỳ điểm rơi vào lòng bàn tay, ánh sáng cực nóng chiếu sáng hư không.

Ầm vang...

Ngay sau đó, hư không vỡ ra, một hơi thở thần bí vọt tới.

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, kinh ngạc nói: "Lại là lực lượng này, Thanh tẩy giả?"

Thanh tẩy giả lại tới nữa, không nghĩ tới lại xuất hiện lần nữa, lần này đây còn muốn cướp đoạt vũ trụ kỳ điểm của mình.

Tới nước này mà còn nhịn được nữa thì không còn gì để nói, giết!

"Liên tục kiếm chuyện với ta, không giết ngươi, ngươi coi ta dễ tính sao?"

Mộc Phàm thét dài một tiếng, lực lượng bùng nổ, lòng bàn tay ngưng tụ một quầng sáng siêu khủng bố, vũ trụ sinh diệt, vạn vật luân hồi.

"Cửu cửu quy nhất, Đại tịch diệt!"

Một chưởng vừa ra, vũ trụ sinh diệt, vạn vật luân hồi, lực lượng tịch diệt quét tới.

Hư không hỏng mất, lực lượng thần bí bị đánh tan.

Lực lượng tịch diệt cường đại cứng rắn xỏ xuyên qua hư không, đánh ra một lỗ thủng, thật lâu không thể khép lại.

Rầm!

Ngay sau đó, có hơi thở đáng sợ ngưng tụ, hóa thành một bóng dáng mơ hồ, người không người, không phải thú, cường đại tới

cực điểm.

Đó là Thanh tẩy giả, một bóng dáng mơ hồ, hủy diệt hết thảy, thanh tẩy hết thảy.

“Lần nào tới cũng phá hoại, nghĩ ta sợ các ngươi sao?”

Mộc Phàm nhìn Thanh tẩy giả trước mắt, lần này cần phải chém chết nó ở chỗ này.

Đương!

Thiên Đế đỉnh bay ra, nện vào bóng dáng kia, đập nát phòng ngự của đối phương.

“Tru thiên tiễn!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm kéo cung bắn ra một mũi tên.

Chỉ nghe một tiếng phụt, Thanh tẩy giả tan rã trong nháy mắt, bị một mũi tên tru diệt.

Khi đánh tan Thanh tẩy giả, Mộc Phàm ngừng lại, cảm nhận lực lượng thanh tẩy đã biến mất, uy hiếp biến mất.

“Hừ!”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, lấy tay bắt lấy kỳ điểm nóng cháy.

“Hệ thống, nạp hết.”

Bắt được kỳ điểm, một phôi thai vũ trụ đang trong quá trình thành hình nhưng Mộc Phàm không chút do dự nạp luôn.

Không có biện pháp nào, nạp một vũ trụ có thể cho hắn mang đến cho hắn chỗ tốt cực lớn.

Cái khác không nói, nạp hết phôi thai vũ trụ này, thực lực của mình sẽ cường đại hơn, kế tiếp có thêm tự tin ứng phó với uy hiếp cường đại đến từ bên ngoài.

“Đinh, nạp một phôi thai vũ trụ, bắt đầu thăng cấp.”

Chỉ nghe hệ thống vang tiếng nhắc nhở, toàn thân Mộc Phàm phát sáng, toàn bộ thân thể như trở thành vũ trụ kỳ điểm, đang bộc phát nhiệt lượng cùng ánh sáng vô tận.

Giống như vũ trụ trong cơ thể đã hoàn toàn thành thục, hóa thành một vũ trụ thật sự.

Đến giờ khắc này, Mộc Phàm mới đạt tới viên mãn, trở thành cường giả cấp Vũ trụ, thật sự vô địch.

Càng đáng sợ chính là mỗi một tế bào trong cơ thể hắn đều đang sáng lên, giống như đang lột xác thành từng vũ trụ kỳ điểm.

Đây là do hắn vừa quan sát vũ trụ sinh diệt mà ngộ ra, Thiên Đế kinh giúp lột xác, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang diễn hóa thành một kỳ điểm.

Nếu tất cả tế nào trong cơ thể đều hoàn thành diễn hóa, biến thành một đám vũ trụ kỳ điểm, vậy hắn sẽ cường đại đến mức nào?

“Ký chủ, lòng ngươi quá lớn, cẩn thận vỡ tan.”

Nhận ra ý tưởng của Mộc Phàm, hệ thống lạnh nhạt nhắc nhở.

Mộc Phàm bình tĩnh cười hắc hắc, nói: “Không phải còn có hệ thống ngươi nha, chỉ cần nạp tiền, không phải không không gì không được sao?”

“Ta mới vừa nạp một phôi thai vũ trụ, ngươi nhìn đi, tiền vô đúng chỗ rồi, ngươi không thể giúp ta hoàn thành nguyện vọng này thì chính là do ngươi vô dụng, về sau đừng hòng ta nạp nữa.”

Hệ thống: “....”

Lời này khiến hệ thống á khẩu không trả lời được.

Không sai, nạp tiền có thể làm được tất cả, chính hệ thống đã nói.

Hiện tại nạp hết một phôi thai vũ trụ mà ngươi nói ngươi không làm được là đang tự vả mặt.

Oanh!

Quả nhiên, hệ thống vẫn ra sức, hoàn thành ý tưởng của Mộc Phàm, diễn hoá một tế bào trong cơ thể thành một kỳ điểm.

Khi tất cả tế bào bùng nổ, lực vô tận sẽ được phóng thích, kẻ nào có thể ngăn cản loại lực lượng đáng sợ này?

Trên lý luận thì Mộc Phàm sẽ có lực lượng vô tận, không giới hạn, vô địch đáng sợ.

Mỗi tế bào đều diễn hóa thành kỳ điểm, chuyện này khủng bố biết chừng nào, trong cơ thể có bao nhiêu tế bào liền có bấy nhiêu kỳ điểm, năng lượng bộc phát đủ hủy diệt hết thảy.

“Ký chủ, trong cơ thể ngươi có khoảng trăm ngàn tỷ tế bào, cần nạp khoảng trăm ngàn tỷ phôi thai vũ trụ mới có thể hoàn thành kế hoạch to lớn này, ta cảm thấy ngươi không cơ hội hoàn thành.”

Hệ thống nhàn nhạt nói.

Mộc Phàm thong thả cười nói: “Vậy ngươi nói coi, không gian đa chiều có bao nhiêu vũ trụ tồn tại, dù không thể khiến toàn bộ tế bào lột xác nhưng cũng không ít nha.”

“Đã có con đường vô địch, vì sao ta lại không đi, nếu ngươi cho ta một con đường càng mạnh hơn thì ta lập tức thay đổi.”

Mộc Phàm đáp lại hệ thống.

Hệ thống im lặng một lúc lâu mới nói tiếp: “Có, chỉ là hiện tại ký chủ không có năng lực.”

“Thực sự có sao?” Mộc Phàm kinh ngạc, hệ thống quỷ này thật sự có con đường lợi hại hơn?

Hắn suy tư gì đó rồi nói: “Cũng đúng, ngươi có thể giúp ta đi tới bước này thì bản thân ngươi đã lợi hại hơn ta rồi, cho nên ngươi mới là vô địch, hệ thống, ngươi là chương trình hack thật sự nha.”

“Còn ta chỉ là một người bật chương trình hack thôi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, hiểu rõ ý mà hệ thống nói.

“Ký chủ ngươi suy nghĩ nhiều, bổn hệ thống vĩnh viễn không thể vượt qua ký chủ.”

Hệ thống đáp lại một câu, sau đó không lên tiếng nữa.

Giờ khắc này, Mộc Phàm chắc chắn trăm phần trăm, hệ thống này không phải như máy móc.

Cả Tiểu Ngải, Tiểu Linh đều có thể có ý thức của riêng, thậm chí trở thành trí tuệ cấp Thiên Đạo, hệ thống có thể sáng tạo ra hai nàng, rốt cuộc nó ở cấp độ nào.

Mộc Phàm không rõ lắm, nhưng trước mắt thì mình và hệ thống đã liên kết chặt chẽ, không thể tách ra.

Quản nó là thứ cái gì, mình không ngừng mạnh lên, không ngừng tiến về phía trước là đủ rồi, chỉ là nó hay đào hố.

Con người nha, trong cuộc đời chắc hẳn đều sẽ bị hố vài lần, quen là tốt thôi.

“Cần phải trở về.”

Mộc Phàm nhìn lướt qua, xoay người bước một bước, xé rách hư không, biến mất khỏi khu vực này.

Nơi này là vùng trống sau khi vũ trụ biến mất, không thuộc phạm vi vũ trụ siêu duy.

Cho nên muốn siêu thoát thì phải đánh vỡ hư không thoát ra ngoài, nhảy khỏi hàng rào vũ trụ mới có thể thoát khỏi.

Mộc Phàm không làm, chỉ rời khỏi nơi này, trở về vũ trụ của mình

Răng rắc!

Mới vừa tới gần, hư không đã không ngừng nứt toạc, có vẻ không chịu nổi thân thể cường đại của Mộc Phàm.

“Thiên Đế, vũ trụ đã không cách nào chứa được ngươi, ngươi

không tính rời đi sao?”

Trước mắt có một bóng dáng hiện lên, đúng là Hồng Quân.

Hắn nhìn Mộc Phàm với ánh mắt khó hiểu, vị Thiên Đế này đã vô địch rồi, vì sao còn không rời đi?

Chẳng lẽ muốn lưu lại trong vũ trụ, vũ trụ này đã không chịu nổi hắn rồi, còn không nỡ rời bỏ sao?

Mộc Phàm nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói: “Vội vã làm gì chứ, vẫn nên lưu lại vũ trụ yên tĩnh sinh hoạt một thời gian.”

“Bên ngoài quá loạn, tràn ngập điều chưa biết, ở lại nơi này an ổn mấy năm cũng tốt nha.”

Nói xong, Mộc Phàm thu liễm hơi thở toàn thân, không để lọt một tia nào, như biến thành một người bình thường.

Rốt cuộc không khiến vũ trụ hư hỏng nữa, chỉ cần không tản ra hơi thở sẽ không bị vũ trụ bài xích.

“Hồng Quân, hạch tâm Thiên Đạo đã được bù đắp, ta khuyên ngươi nên thoát ly Thiên Đạo cho thỏa đáng, bằng không sớm muộn gì cũng bị kẻ khác bắt giữ.”

Mộc Phàm nhìn Hồng Quân, tặng hắn một câu một nhắc nhở.

Hồng Quân im lặng, ánh mắt lập loè, không rên một tiếng, đứng nhìn Thiên Đế biến mất.

“Ai... Thoát ly, nói dễ hơn làm, hợp đạo dễ dàng, thoát đạo khó khăn.”

Hồng Quân chua xót lắc đầu, ngay sau đó vẻ mặt trở nên lạnh nhạt như cũ.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Thiên Đế có thể thoát khỏi sự trói buộc của vũ trụ, vì sao còn lưu lại.

Loại tình huống này làm Hồng Quân dở khóc dở cười, kẻ khác muốn chạy không được, còn ngươi có thể rời đi lại không muốn đi,

thật là kỳ quái.

Hắn lắc đầu, xoay người biến mất.

Lời Thiên Đế nhắc nhở làm Hồng Quân cảnh giác, bị bắt là có ý gì, chắc chắn là có lực lượng đáng sợ nhằm vào Thiên Đạo.

Bắt giữ Thiên Đạo sao?

Mộc Phàm hành tẩu trong hỗn độn, nơi biên hoang hỗn độn mênh mông, có một ít sinh vật cùng thần ma cường đại trốn ở chỗ này.

Mộc Phàm vốn muốn trở về địa cầu nhưng đột nhiên cảm ứng được một hơi thở quen thuộc, mới vòng tới nơi này.

“Ai... Thật nhàm chán.”

Trong biên hoang hỗn độn truyền đến một tiếng thở dài, hỗn độn sương mù tản ra, để lộ cái đầu cực to, tựa như một tinh hệ chắn ngang hỗn độn.

Nó là Huyền vũ, rũ đầu, nhàm chán cắm vào hỗn độn, phun ra nuốt vào sương mù hỗn độn, bộ dáng chán đến chết.

“Huyền Vũ, hơn chục tỷ năm không thấy, ngươi rất nhàn nhã nha.”

Đúng lúc này có một giọng nói hài hước truyền đến khiến Huyền Vũ đang lười biếng giật mình tỉnh lại.

Nó nâng đầu lên, hai con mắt trợn tròn, thời điểm nhìn thấy kẻ đến, thân thể tức khắc run rẩy.

Chương 551: Huyền vũ bị dọa ngốc

“Thiên... Thiên... Thiên Đế?”

Huyền vũ hoảng sợ trừng to mắt, nhìn một bóng dáng nhỏ bé như bụi bặm trước mắt.

Đúng là Mộc Phàm, hắn cười như không cười nhìn Huyền vũ khiến đối phương sợ tới mức run rẩy.

Các tinh hệ trên lưng nó đều rung động theo.

Các văn minh, chủng tộc sinh hoạt trong các tinh hệ này đều luống cuống.

Huyền vũ vừa động, có thể nói là tinh hệ cũng run theo.

“Huyền vũ, hơn chục tỷ năm không thấy, ngươi có khoẻ không?”

Mộc Phàm cười tủm tỉm nói.

“Kia, kia... Thiên Đế, ta không trêu chọc ngươi đúng không?”

Huyền vũ cẩn thận hỏi, sợ gần chết.

Sao quái vật Thiên Đế này có thể tìm tới nơi này.

Nơi này thuộc biên hoang vũ trụ rồi, dĩ nhiên Thiên Đế vẫn tìm tới được, có thể không hoảng sợ sao?

Năm đó, thời điểm Thiên Đế còn chưa quá cường đại, Huyền vũ đã cảm giác không giết được rồi, này quái vật càng giết càng cường đại hơn.

Nó nhớ rất rõ cảnh tượng năm đó Thiên Đế bị đánh nát rồi phân liệt ra vô số, sau đó dung hợp thành một, trở nên càng cường đại hơn.

Hiện tại nghĩ lại thôi cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhìn xem kết cục của Thiên Đạo bên ngoài, không những bị Thiên

Đế đánh nổ còn bị nuốt mất, rất thê thảm.

“Đừng khẩn trương, ta không nói muốn hầm ngươi nha.” Mộc Phàm buồn cười nhìn Huyền vũ.

Gia hỏa này đang sợ hãi, không nói thì còn tốt, vừa nói ra, Huyền vũ suýt quỳ sụp.

“Thiên Đế, không nên, thịt ta không thể ăn, hầm rất khó ăn.” Huyền vũ muốn khóc tới nơi.

Thiên Đế nói thế này chẳng phải là lại muốn hầm nó, Huyền vũ kinh hồn táng đảm, phòng ngự mà nó tự hào vô địch không chắc có thể ngăn cản quái vật trước mắt.

Thiên Đạo còn bị đánh nổ, nó có thể ngăn cản sao?

“Không muốn hầm ngươi đâu, nếu hiện tại ngươi mạnh hơn một trăm lần, có lẽ còn có thể để ta dùng bồi bổ thân thể, đáng tiếc.”

Mộc Phàm có chút cảm khái nói một câu.

Huyền vũ rất mạnh, hầm canh rất bổ, nhưng hiện tại đã vô dụng với hắn, toàn bộ vũ trụ chỉ có Thiên Đạo lọt vào mắt hắn.

Nạp hết Thiên Đạo còn có thể gia tăng một chút, Huyền vũ thì cường đại hơn trăm lần nữa mới được.

Nghe xong lời này, Huyền vũ vừa kinh vừa sợ, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, hoá ra mình không đủ cường đại, không đủ cho Thiên Đế bồi bổ mới tránh được một kiếp.

“Tuy rằng không thể bồi bổ nhưng ta cũng có ý muốn nếm thử hương vị canh Huyền vũ, hẳn là rất tươi ngon.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói thầm: “Canh Huyền vũ sống hơn chục tỷ năm chắc chắn là món ăn cao cấp nhất vũ trụ, khiến ta rất chờ mong.”

“....”

Huyền vũ ngây ngốc nhìn Thiên Đế trước mắt, tim sắp lọt ra ngoài

rồi.

Thiên Đế động chút liền muốn hầm canh, sống lâu một chút cũng có tội sao?

“Được rồi, coi bộ dạng của ngươi kìa, chỉ đùa với một chút thôi.”

Mộc Phàm có chút buồn cười nhìn Huyền vũ, nói: “Nói như thế nào thì ta với ngươi cũng quen biết từ hơn chục tỷ năm trước, coi như có duyên.”

“Những kẻ ngày xưa có thể sống sót tới giờ không nhiều."

Nói đến đây, Mộc Phàm thở dài: “Tổ long, Thiên phượng, Tổ kỳ lân không thể sống tới bây giờ, vẫn là Huyền vũ ngươi hiểu được cách tồn tại dài lâu.”

Huyền vũ đen mặt, Thiên Đế đang khen hay là châm chọc, có phải nói nó tham sống sợ chết, sống lâu quá hay không?

“Tổ long chết rất thảm, bị một kẻ thần bí rút gân lột da.”

Huyền vũ đột nhiên nói: “Ai, năm đó nếu không phải ta có năng lực phòng ngự, có lẽ cũng đã bị rút gân lột da, lật mai rồi.”

“Đáng thương nhất chính là Tổ kỳ lân, vảy giáp bị sinh vật Thiên ngoại thiên lột xuống, rất thê thảm.”

“Chỉ có Thiên phượng tránh được một kiếp, hình như được Thiên hậu cứu, sinh vật Thiên ngoại thiên kia bị Thiên hậu chém giết.”

Huyền vũ thổn thức nói ra một vài chuyện lúc xưa.

Hình như nó biết rất nhiều, Thiên Đạo Hồng Quân thật trung thực nha, Huyền vũ vừa mở miệng liền lộ ra chuyện hắn chưa nói.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nó, hỏi: “Năm đó ngươi tận mắt nhìn thấy Thiên hậu Dao Trì sao, rốt cuộc Thiên ngoại thiên kia là thứ gì?”

“Thiên ngoại thiên là do Hồng Quân nói tới, thật ra nơi đó có một ít sinh vật cường đại hơn ta rất nhiều, một đám hung tàn, chuyên

môn ăn Tiên thiên thần ma.”

Huyền vũ nói đến đây mà lòng còn sợ hãi, năm đó nó cũng bị sinh vật Thiên ngoại thiên theo dõi, có mấy sinh vật cường đại vây công nó.

May mà phòng ngự vô địch chống đỡ được, cuối cùng bọn sinh vật kia bị Thiên hậu, Hồng Quân cùng các cường giả đánh lui, chém giết mấy tên, còn lại trốn về Thiên ngoại thiên.

Từ đó về sau, Thiên hậu Dao Trì liền suất lĩnh Cổ Thiên Đình trực tiếp tiến vào Thiên ngoại thiên, theo Thiên ngoại thiên biến mất, không biết tung tích.

Mộc Phàm nghe xong không rên một tiếng, có lẽ Thiên ngoại thiên là một thế giới thần bí ngẫu nhiên đụng chạm, hoặc có thể là một vũ trụ khác.

“Thiên Đế, ngài còn chưa thoát khỏi trói buộc của vũ trụ sao?”

Huyền vũ cẩn thận hỏi một câu, nó cảm giác Thiên Đế đã vượt lên trên vũ trụ.

Mộc Phàm cười cười nói: “Vội vã siêu thoát làm gì, ngươi cho rằng bên ngoài rất tốt, rất thái bình sao, cẩn thận vừa siêu thoát liền rơi vào trong miệng kẻ khác.”

Huyền vũ vừa nghe tức khắc run lập cập.

Nó thầm mắng trong lòng, có cần hù doạ nó như vậy hay không, thoát khỏi vũ trụ sẽ trở thành đồ ăn sao?

“Đúng rồi, ngươi có tính toán gì không, vĩnh viễn ở lại nơi này sao?”

Mộc Phàm nhìn Huyền vũ, mở miệng hỏi.

Con Huyền vũ này không tệ, thuộc hàng ngũ cường đại nhất, cổ xưa nhất trong đám Tiên thiên thần ma đầu tiên.

Nhìn xem Tổ long, Thiên phượng, Tổ kỳ lân cùng thời với nó đều rất thảm, chỉ mình Huyền vũ sống rất thoải mái, dễ chịu nha.

“Không ở nơi này thì có thể ở nào?” Huyền vũ buồn khổ cúi đầu.

Nó cũng muốn có không gian lớn hơn, vũ trụ có vẻ to lớn, vô hạn, nhưng thật ra vẫn có giới hạn

Hiện tại Huyền vũ muốn thoát khỏi vũ trụ, hướng tới không gian cao hơn.

Nhưng không có khả năng, bởi vì nó không đánh lại Thiên Đạo, không cách nào đánh vỡ trói buộc của vũ trụ để siêu thoát.

“Ngươi có bằng lòng đi theo ta hay không?” Mộc Phàm suy nghĩ rồi mở miệng hỏi.

Lời này khiến Huyền vũ sửng sốt, hai mắt chớp chớp nhìn Mộc Phàm, cẩn thận hỏi: “Không phải Thiên Đế ngươi muốn vỗ béo ta rồi lại hầm canh chứ?”

Mộc Phàm nghe xong tức khắc vui vẻ, cười nói: “Nếu ta thật sự muốn hầm ngươi còn dong dài cả buổi làm gì?”

“Được rồi, nói coi ngươi có muốn đi theo ta hay không, về sau ta mang ngươi ra khỏi vũ trụ, đi tới không gian cao hơn.”

Dù sao Huyền vũ cũng có chiến lực cường đại, nửa bước cấp Vũ trụ, không mang theo thì có chút đáng tiếc.

Bồi dưỡng tốt có lẽ còn có thể thêm một thủ hạ có chiến lực cấp Vũ trụ.

“Thật sự sao?” Huyền vũ mừng rỡ xen lẫn khó tin.

Nó nói: “Thoát khỏi vũ trụ có thể mang theo những người khác sao?”

“Vì sao không thể?” Mộc Phàm hỏi lại một câu khiến Huyền vũ á khẩu không trả lời được.

Thật ra trong vũ trụ này chỉ có một vị siêu thoát thành công, đó chính là Bàn Cổ.

Không ai biết có thể dẫn theo kẻ khác hay không, đây là chuyện

chưa từng có nên tất nhiên nó sẽ hoài nghi.

Nhưng Mộc Phàm có lòng tin, trong cơ thể có một vũ trụ, căn bản không sợ không mang được kẻ khác.

Đúng lúc vũ trụ trong thân thể hắn không có sinh vật, chủng tộc nào cả, cũng không có Tiên thiên thần ma.

Bởi vì hắn không lựa chọn dựng dục sinh linh cùng thần ma, cho nên trừ những sinh linh hắn mang vào trước đó thì không còn sinh vật nào, thậm chí không tồn tại Thiên Đạo.

Đối với vũ trụ trong cơ thể, hắn chính là Thiên Đạo.

Nói đúng ra thì chỉ cần Mộc Phàm phân ra một tia linh hồn dung nhập vào vũ trụ của mình là có thể sáng tạo ra Thiên Đạo.

Nhưng hắn không làm, bởi vì một khi Thiên Đạo xuất hiện thì vũ trụ sẽ thoát khỏi thân thể, dung nhập vào biển vũ trụ mênh mang, trở thành một vũ trụ trong đó.

Rất dễ bị kẻ khác nhớ thương, sau đó không phải bắt giữ thì thanh tẩy, hoặc là trở thành một cái ao chăn nuôi vô số sinh linh.

Vũ trụ giống như là một ao cá, Mộc Phàm không muốn nuôi cá cho nên không có dựng dục bất kỳ sinh mệnh hay chủng tộc nào.

“Có nguyện ý hay không, nói nhanh đi.” Mộc Phàm thấy Huyền vũ còn đang chần chờ, mở miệng hỏi.

Huyền vũ gật gật đầu: “Được, Huyền vũ nguyện ý đi theo Thiên Đế.”

“Đi thôi, đi bên kia, ta muốn đi tìm một tên khác.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, đứng trên đầu Huyền vũ, phân phó nó đi về một hướng.

Hắn muốn tìm một người, nói chính xác hơn là một mẫu thể vi rút.

Đương nhiên là Lăng Sa rồi, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc ý thức của Lăng Sa còn tồn tại hay không.

Nếu không tồn tại, thì quên đi thôi.

Oanh!

Huyền vũ vừa động, toàn bộ tinh hệ trên lưng đều run lên.

Thân hình nó khổng lồ nhưng tốc độ không hề chậm, lập tức xẹt ngang hư không, xuyên qua sương mù hỗn độn.

“Huyền vũ, ngươi từng gặp Bạch hổ sao?”

Trên đường đi, Mộc Phàm dò hỏi chuyện liên quan đến Bạch hổ.

Huyền vũ nghe xong sửng sốt, nói: “Ngươi nói Bạch hổ sao, gia hỏa này vừa ra đời liền rất cao ngạo, độc lai độc vãng, hình như chết rồi, không biết có phải vậy hay không, dù sao ta cũng không nhìn thấy nó.”

Mộc Phàm gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Huyền vũ xuyên qua biên hoang tràn ngập năng lượng cuồng bạo.

Đi khoảng mười ngày, Huyền vũ mang theo Mộc Phàm đi tới một khu vực hắc ám.

Ở chỗ này tràn ngập vi rút vũ trụ.

Vô số vi rút đều có lực sát thương đáng sợ.

Những vi rút này có thể đồng hoá thần tiên thành vi rút, thậm chí cắn nuốt thành cặn bã.

“Lăng Sa, ra gặp.”

Mộc Phàm đứng trên đầu Huyền vũ, nhìn về hư không hắc ám phía trước, vi rút sôi trào, vô số chủng loại vi rút vọt tới, hội tụ thành một bức tường.

Giống như cảm ứng được sự khủng bố của Mộc Phàm, vô số vi rút dung hợp, hội tụ tiến hành phòng ngự.

Mộc Phàm không để ý chút nào, chỉ yên lặng nhìn về chỗ sâu, nơi vô số vi rút tràn ra, có một hơi thở cường đại.

Đó là hơi thở từ mẫu thể vi rút lớn nhất trong vũ trụ, Lăng Sa.

Có thể nói, vũ trụ như là một máy tính, Lăng Sa chính là siêu vi rút ký sinh trên máy tính.

Vù!

Rốt cuộc trong chỗ sâu có một bóng dáng thướt tha lặng yên xuất hiện, đứng trước mắt Mộc Phàm, phía sau có vô số vi rút hội tụ.

Vô vàn vi rút vờn quanh Lăng Sa, bay múa, hội tụ, đan xen, tổ hợp, thậm chí phân chia ra càng nhiều.

Một màn trước mắt làm tim Huyền vũ đập nhanh, cảnh giác nhìn Lăng Sa, nó cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

“Ngươi còn là Lăng Sa hay không?”

Ánh mắt Mộc Phàm sắc bén nhìn nàng, mở miệng hỏi một câu.

Rốt cuộc nàng có còn là Lăng Sa trước kia hay không?

Chương 552: Ba sinh vật cấp Vũ trụ

“Phải hay không phải, quan trọng sao?”

Lăng Sa đứng nơi đó, bình tĩnh nhìn Mộc Phàm.

Lời nàng nói làm Mộc Phàm muốn câm nín.

“Đương nhiên quan trọng.” Mộc Phàm trầm ngâm một lát rồi từ từ nói: “Nếu ngươi là Lăng Sa, trở về địa cầu thăm thân nhân, nếu không phải Lăng Sa, xin giao linh hồn của nàng ra để ta hồi sinh nàng.”

Giọng điệu của Mộc Phàm rất kiên định.

“Hồi sinh sao?” Ánh mắt Lăng Sa chợt lóe.

Nàng nhìn Mộc Phàm, nhẹ nhàng nói: “Lúc trước, ở bên ngoài địa cầu, vì sao ngươi giết ta?”

Mộc Phàm nheo mắt, hừ nói: “Không giết ý thức mẫu thể vi rút làm sao để ý thức Lăng Sa chủ đạo lần nữa?”

“Ngươi có thể sống lại từ tro tàn có nghĩa là ý thức mẫu thể vi rút không có chết hẳn nhưng hình thái ý thức đã bị ta đánh tan, bởi vậy ngươi mới sống lại.”

Hắn liếc mắt liền nhìn thấu trạng thái hiện tại của Lăng Sa, có một nửa ý thức của mẫu thể vi rút, cũng có ý thức của Lăng Sa.

Hai bên đã hòa hợp một thể.

“Ta là Lăng Sa nhưng cũng không phải, ngươi muốn xử lý như thế nào, tiếp tục huỷ diệt ý thức của ta sao?”

Lăng Sa lạnh nhạt hỏi một câu, bản năng có sự kinh sợ đối với Mộc Phàm, là bản nặng của mẫu thể vi rút.

Nhưng giờ ý thức Lăng Sa làm chủ, bản năng này khiến nàng không thể có chút cảm giác thân thiết nào đối với Mộc Phàm.

Mộc Phàm nhìn nàng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Nếu ngươi muốn, ta có thể tách ngươi ra, hồi sinh ý thức của ngươi một cách độc lập.”

“Không cần.” Lăng Sa không hề nghĩ ngợi mà từ chối.

Nàng bình tĩnh nói: “Làm sao ngươi biết ta muốn trở về dáng vẻ trước kia?”

“Hiện tại khá tốt, có vĩnh sinh, có năng lực bất tử, còn thân nhân mà ngươi nói, ta đã không có thân nhân.”

Nói đến đây, Lăng Sa im lặng một lúc: "Còn bằng hữu, vẫn thôi đi, nếu đã chết rồi thì cũng không nên trở về quấy rầy người khác.”

“Hiện tại ta chỉ muốn thoát khỏi sự trói buộc của vũ trụ, nếu ngươi muốn tiêu diệt ta, vậy thì động thủ đi.”

Nói trắng ra là nàng không muốn trở về bộ dạng ban đầu, không muốn làm một người bình thường.

Hiện tại rất tốt, vĩnh sinh, bất diệt, thực lực cấp Vũ trụ.

Làm vi rút cấp Vũ trụ, nàng có thể vĩnh sinh bất tử, dù vũ trụ đại phá diệt, nàng tin mình vẫn có thể sống sót.

Mấu chốt là làm mẫu thể vi rút cấp Vũ trụ, Lăng Sa sẽ bị Thiên Đạo nhắm vào, thậm chí tiêu diệt.

Nhưng bởi vì Mộc Phàm, hiện tại Hồng Quân cũng không dám động nàng, sợ chọc tới Mộc Phàm.

“Thôi, nếu ngươi nguyện ý bảo trì thân thể vi rút thì ta cũng không có ý kiến gì, ai có chí nấy, lựa chọn của ngươi chưa chắc là sai lầm.”

Mộc Phàm trầm ngâm một lát gật gật đầu, không cưỡng cầu, ý nghĩ của nàng không giống hắn, không muốn biến trở về trạng thái nhỏ yếu.

“Trước kia ta tinh luyện năng lực của ngươi, nếu ngươi chết rồi thì không cần trả lại, nhưng hiện tại ngươi còn sống, ta trả lại ân tình này.”

Hắn nhìn Lăng Sa, lòng bàn tay ngưng tụ ra một đám vật chất quỷ dị, giống một loại tế bào nào đó.

Không sai, đây là tế bào phân chia vô hạn ở vũ trụ sơ khai, Mộc Phàm tinh luyện ra sau khi cắn nuốt, dung hợp tế bào phân chia, có thể phân chia vô hạn.

“Năng lực này không có tác dụng đối với ta, cho ngươi.”

Mộc Phàm nói xong, ném một đám tế bào cho Lăng Sa.

Nàng vừa tiếp nhận tức khắc sửng sốt, tế bào đến từ sinh vật cổ xưa nhất, cũng coi như là một loại vi rút, vi rút siêu cấp trong vũ trụ sơ khai.

Nàng ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, sau đó hấp thu, dung hợp đám tế bào này, toàn thân bắt đầu biến hóa.

Hơi thở tăng lên nhiều khiến Mộc Phàm lộ vẻ kinh ngạc, xem ra Lăng Sa rất thích hợp với những tế bào phân chia này.

Cũng đúng, nàng vốn là vi rút cấp Vũ trụ, có dung hợp hấp thu bất kỳ tế bào vi rút, vi khuẩn nào một cách hoàn mỹ.

Có năng lực bất tử, phối hợp năng lực phân chia vô hạn, có thể nói Lăng Sa hiện tại đã thật sự trở nên hoàn mỹ.

“Cảm ơn.” Lăng Sa mở hai mắt, cảm giác được biến hóa của mình, nhẹ nhàng nói lời cảm tạ.

Mộc Phàm lắc đầu: “Không cần cảm tạ ta, chỉ là trả lại một phần ân tình, ngươi với ta không ai nợ ai.”

“Kế tiếp ngươi có tính toán gì không, muốn thoát ly vũ trụ sao, rất đơn giản, hiện tại ta có thể đánh vỡ hàng rào đưa ngươi ra.”

“Vì sao ngươi không rời đi?” Lăng Sa kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng không hiểu vì sao Mộc Phàm không muốn rời khỏi vũ trụ này, rõ ràng hắn có thể siêu thoát vũ trụ đi tới không gian càng cao hơn, vì sao lựa chọn lưu lại?

“Vội vã đầu thai sao?” Mộc Phàm hỏi lại một câu, cười nói: “Không chuẩn bị thật tốt, ai biết vừa đi ra có phải có kẻ nào đó trực tiếp nuốt ngươi hay không?”

“Không biết tình huống bên ngoài, vừa ra ngoài thì không còn vũ trụ bảo vệ nữa.”

Ý Mộc Phàm rất rõ ràng, Lăng Sa nghe xong im lặng suy nghĩ.

“Vậy ta cũng lưu lại, chờ khi nào ngươi đi ra thì ta đi cùng ngươi.”

Lăng Sa suy nghĩ một lúc rồi đưa ra quyết định.

Mộc Phàm có chút cạn lời: “Ngươi đã có năng lực bất tử, lại dung hợp năng lực phân chia vô hạn, đánh không chết còn sợ cái gì?”

“Không phải ngươi cũng sợ sao?” Lăng Sa hỏi lại một câu.

Nàng nhìn Mộc Phàm, nói: “Đường đường là Thiên Đế, vô địch vũ trụ, không phải cũng không đi ra ngoài sao, một tiểu nữ tử, một vi rút như ta có năng lực bất tử nhưng đối với một ít cường giả siêu cấp mà nói thì chỉ là búng tay.”

“Nha, xem ra ngươi trở nên thông minh.” Mộc Phàm chậc chậc, quan sát nàng.

Nàng này có phải Lăng Sa hay không đã không quan trọng, hiện tại chỉ cần nàng không phá hoại, Thiên Đạo Hồng Quân cũng không dám động tới nàng.

Dù sao Mộc Phàm vẫn còn ở đây, Hồng Quân sẽ không dễ dàng động thủ, tuy vi rút vũ trụ có uy hiếp rất lớn, nhưng có thể giúp Thiên Đạo quét sạch một vài thứ không cần thiết.

Ví dụ như các loại vi rút vũ trụ khác đều sẽ bị Lăng Sa cắn nuốt sạch, dung hợp, toàn bộ vật chất cùng vi rút có hại đều sẽ bị nàng hấp thu.

“Tùy ý ngươi, muốn rời đi liền nói với ta một tiếng.” Mộc Phàm gật gật đầu, không có nhiều lời.

Hắn xua xua tay nói: “Ngươi tự giải quyết cho tốt, ta đi trước.”

“Huyền vũ, chúng ta đi.”

Vừa dứt lời, Huyền vũ liền quay đầu, thân thể cao lớn ù ù xuyên qua vũ trụ u ám, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhìn Mộc Phàm cưỡi Huyền vũ rời đi, Lăng Sa đứng nhìn một hồi lâu, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp, giãy giụa.

Nàng thở dài: “Thiên Đế, Mộc Phàm, không nghĩ tới ngươi lại có thân phận cùng thực lực thế này.”

Oanh!

Ngay sau đó, Lăng Sa vẫy tay, vô số vi rút vọt tới, ùa vào trong thân thể nàng.

Trong khoảnh khắc liền hấp thu tất cả ở khu vực này.

Sau đó nàng bước một bước, đuổi theo Mộc Phàm, dừng trên đầu Huyền vũ.

Hành động của nàng làm Mộc Phàm kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn nàng, ánh mắt mang theo sự dò hỏi, giống như đang hỏi vì sao ngươi theo ta?

“Một mình rất nhàm chán, ta quyết định đi theo ngươi.”

Lăng Sa nói một cách tự nhiên.

Mộc Phàm chớp chớp mắt, cười nói: “Ngươi mà biết nhàm chán, đừng nói chuyện cười, nhưng ngươi muốn đi theo ta cũng được, ta phải về hệ Ngân hà xử lý một chút chuyện.”

Ầm ầm ầm...

Một con Huyền vũ khổng lồ bay ngang vũ trụ, chở theo một đám tinh hệ khổng lồ.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, nói: “Huyền vũ, tới Thiêm đường thì thả chúng nó xuống đi, ngươi không có khả năng vĩnh viễn bảo hộ.”

“Tuân lệnh, Thiên Đế.”

Huyền vũ gật gật đầu, không có khả năng bảo hộ vĩnh viễn, kẻ nào cũng phải tự trưởng thành.

Một cá thể, một chủng tộc hay một văn minh đều như vậy, chỉ có độc lập trưởng thành mới có thể ở sinh tồn, cường thịnh trong vạn tộc vũ trụ.

Ngươi bảo hộ tương đương với biến chúng thành một cây non chưa thấy qua mưa gió, không chịu nổi khảo nghiệm tàn khốc, chung quy sẽ bị diệt sạch.

Không bao lâu, Mộc Phàm liền mang theo Huyền vũ đi tới ngoài tinh hệ của Tân Thiên Đình, Ngọc Đế bị kinh động, vừa thấy là Mộc Phàm tức khắc hoảng sợ.

“Thiên Đế, ngài đây là...” Ngọc Đế lập tức xuất hiện, cẩn thận dò hỏi.

Đây là muốn làm gì, chẳng lẽ muốn đá hắn khỏi Thiên Đình?

“Ta tới mang hệ Ngân hà đi, ngươi không ý kiến gì chứ?”

Mộc Phàm nói xong, thò tay ra, toàn bộ hệ Ngân hà nhanh chóng thu nhỏ lại rồi rơi vào lòng bàn tay hắn.

Ngọc Đế không dám nói tiếng nào.

Cứ nhìn Mộc Phàm mang hệ Ngân hà đi như vậy.

“Được rồi, không có việc gì.” Mộc Phàm nói với Ngọc Đế một câu rồi xoay người cưỡi Huyền vũ rời đi.

Nhìn Mộc Phàm cùng Huyền vũ đã đi xa, Ngọc Đế âm thầm đổ mồ hôi, không phải tới giết hắn là tốt rồi.

Không bao lâu, bọn họ liền tới khu vực Thiên đường.

“Huyền vũ, phóng thích tám trăm tinh hệ trên lưng ngươi đi.”

Mộc Phàm phân phó Huyền vũ dung nhập tám trăm tinh hệ vào

nơi này, tạo thành một siêu tinh hệ khổng lồ.

Huyền vũ trực tiếp chui vào siêu tinh hệ phía trước, Huyền vũ khổng lồ vừa xuất hiện liền gây ra rung chuyển.

“Thoát ly!”

Huyền vũ khẽ quát một tiếng, tám trăm tinh hệ trên lưng lần lượt thoát ly, không còn nằm trên lưng nó nữa.

Những tinh hệ vừa thoát ly bắt đầu chịu lực hấp dẫn dung nhập trong đó, hình thành một hệ thống càng khổng lồ hơn.

Đương nhiên, những tinh hệ vừa dung nhập, bao gồm hệ Ngân hà cùng nhau tạo thành một siêu tinh hệ.

Hệ Ngân hà thay đổi nhà mới.

“Chủ nhân, ngài đã trở lại.”

“Tham kiến Thiên Đế!”

Mộc Phàm vừa tới Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Hình Thiên liền sôi nổi hành lễ, còn có rất nhiều thiên sứ, ác ma sôi nổi hành lễ, vô cùng cung kính.

Thậm chí còn cung kính hơn đối với Thượng đế trước đó.

Không có biện pháp nào, ai kêu hắn là Thiên Đế mạnh nhất vũ trụ.

Mộc Phàm bất ngờ, dĩ nhiên nơi này lại có ba sinh linh bên ngoài vũ trụ, hơn nữa là ba sinh linh cường đại nhất, đang cung kính thấp thỏm đứng nơi đó hành lễ.

“Vì sao các ngươi ở đây?”

Mộc Phàm giương mắt đánh giá bọn chúng, cả ba vốn là sinh linh vũ trụ bên ngoài, hiện tại đã được vũ trụ này tiếp nhận, trở thành một thành viên của vũ trụ.

“Thiên Đế, ba chúng ta nguyện ý đi theo Thiên Đế.”

Nghe Mộc Phàm hỏi chuyện, cả ba cường giả đồng thời quỳ xuống,

vẻ mặt kính sợ cùng khẩn trương nhìn Mộc Phàm.

“Đi theo ta sao?”

Mộc Phàm quan sát ba tên này, là ba sinh vật cường đại cấp Vũ trụ, đi theo hắn cũng không tệ.

“Chuẩn!”

Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn đồng ý.

Chương 553: Hình Thiên đột phá

Thiên đường, Thần điện tối cao, Mộc Phàm không rên một tiếng ngồi trên bảo tọa cao cao.

Hai bên là Tiểu Ngải và Tiểu Linh, chúa tể hiện tại của Thiên đường, Địa ngục.

Đứng thấp hơn chút là một kẻ không đầu, đúng là Hình Thiên.

Lúc này, Hình Thiên đã cường đại hơn trước không ít, có dấu hiệu sắp đột phá đến cấp Vũ trụ, chỉ còn thiếu một cơ hội để đột phá.

“Hình Thiên, thực lực hiện tại của ngươi chỉ cần một cơ hội để đột phá, đi thôi, đi tìm Cổ Phật hoặc là Thái Thượng đánh một trận, chiến đấu nhiều một chút là có thể đột phá.”

Mộc Phàm quan sát Hình Thiên rồi phân phó.

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Hình Thiên lưu loát xoay người rời Thiên đường.

Hắn đi tìm Tây Thiên Cổ Phật, không bao lâu liền tới Tây Thiên.

“Hình Thiên, ngươi tới có chuyện gì quan trọng sao?”

Cổ Phật cảm ứng được Hình Thiên, lập tức lắc mình xuất hiện, rất coi trọng.

Dù sao Hình Thiên chính là Chiến thần số một dưới trướng Thiên Đế, không thể coi thường, huống hồ hắn cũng không dám coi thường.

“Ta tới để khiêu chiến ngươi.”

Hình Thiên nói ngắn gọn, nói xong lấy thuẫn rìu ra.

Cổ Phật vừa nghe liền hiểu, chắc chắn là Thiên Đế để hắn tới, hiển nhiên đã nhìn ra Hình Thiên chuẩn bị đột phá tới cấp Vũ trụ, chỉ còn thiếu một cơ hội.

“Bổn tọa đã biết, xem chưởng!”

Cổ Phật vỗ một chưởng.

Oanh!

Phật thủ cường đại mang theo mười phần lực lượng của Cổ Phật, quả thực hủy thiên diệt địa.

Hắn biết suy nghĩ của Thiên Đế, tự nhiên sẽ không có ý định nương tay, dùng toàn lực đánh một trận với Hình Thiên trợ giúp đối phương đột phá, cũng coi như là công đức vô lượng.

“Mở!”

Ngay sau đó, Phật quang tán loạn, một ánh rìu quang bổ ngang tinh không, bổ tới trước mặt Cổ Phật, tinh không như muốn rách làm đôi.

Cổ Phật giơ tay ấn xuống, Phật quốc trong bàn tay không ngừng nghiền áp, triệt tiêu ánh rìu kia, cuối cùng tiêu diệt gần như không còn.

“Chiến!”

Lúc này, Hình Thiên cầm thuẫn rìu giết đến gần, một thuẫn một rìu nện về phía Cổ Phật.

Ầm ầm ầm...

Hai cường giả chiến đấu kịch liệt, lập tức khiến vũ trụ rung chuyển, kinh động cường giả khắp nơi.

“A?”

“Là Hình Thiên.”

“Là Chiến thần dưới trướng Thiên Đế, vì sao lại chiến đấu với Cổ Phật?”

Ngọc Đế, Lôi thần cùng các cường giả khác kinh ngạc không thôi, nhìn Hình Thiên đại chiến với Cổ Phật, từng chiêu từng thức đều

dùng toàn lực, hoàn toàn không giữ lại chút nào.

Cổ Phật vừa động thủ hoàn toàn áp chế Hình Thiên, không hổ là vị Phật cổ xưa sáng lập Tây Thiên, thực lực khủng bố tuyệt luân.

Cấp Vũ trụ chính là một ngưỡng cửa, một cực hạn, Cổ Phật trước mắt cũng chưa đột phá, nhưng những cường giả đến từ vũ trụ bên ngoài vừa tiến vào vũ trụ này đã mất đi xiềng xích vốn có, đã đột phá.

Cho nên thực lực cường giả bên ngoài cường đại hơn, nhưng vũ trụ này cũng bắt đầu ra sức rồi.

Sau khi cắn nuốt không ít căn nguyên từ vũ trụ bên ngoài, Thiên Đạo hoàn thiện, chúng sinh được gia tăng, cho nên Cổ Phật cùng các cường giả khác đã chạm đến ngưỡng cửa cấp Vũ trụ.

Hiện tại chỉ thiếu một cơ hội, Cổ Phật cùng Hình Thiên đang đại chiến chính là đang tìm kiếm cơ hội đột phá.

Phanh!

Đánh một lúc lâu, Hình Thiên bị một chưởng đánh bay ra xa, đâm xuyên qua một tinh hệ.

Toàn thân Cổ Phật tràn ngập Phật quang, toàn bộ hư không vũ trụ đều bị Phật quang chiếu sáng.

Hàng tỉ Phật đà không ngừng niệm kinh, thiền âm vang vọng vũ trụ.

“Đột phá sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc, Hình Thiên chưa đột phá, ngược lại là Cổ Phật dưới áp bách của Hình Thiên đã đột phá trước.

“Phật Tổ đột phá cấp Vũ trụ?”

Sắc mặt Ngọc Đế âm trầm, trước kia chưa đột phá đã đè ép hắn một đầu, hiện tại đột phá còn lợi hại hơn.

Ngọc Đế bị kích thích trực tiếp lắc mình tiến vào hư không hỗn

độn tìm tới Tử tiêu cung.

“Ta đã biết ý ngươi, không tranh không đoạt, an tâm chờ đợi, bọn họ sẽ rời đi.”

Giọng nói lạnh nhạt của Hồng Quân truyền ra từ Tử tiêu cung, nói cho Ngọc Đế không cần tranh đua làm gì, an tâm chờ đợi là tốt rồi.

Bởi vì Hồng Quân biết rõ, có Thiên Đế tồn tại, bất kỳ kẻ nào tranh đoạt hay tranh đoạt như thế nào đều không có ý nghĩa.

“Tuân lệnh, Đạo Tổ.” Ngọc Đế đã hiểu.

Sớm muộn gì Thiên Đế cũng sẽ rời đi, chỉ cần hắn thành thành thật thật chờ đợi, không đi gây chuyện là được, một khi ngươi chọc Thiên Đế thì cũng đừng mong sống tiếp.

Cho nên chỉ cần an tâm chờ đợi Thiên Đế mang theo người của mình rời khỏi vũ trụ, vậy trong vũ trụ này không còn đối thủ cạnh tranh nữa.

Khi đó, toàn bộ vũ trụ sẽ do Ngọc Đế thống trị, thật sự thống nhất vũ trụ.

Hiện tại thành thành thật thật chờ thôi.

Ngọc Đế trở về, bình thản ngồi trong Lăng tiêu điện nhìn Cổ Phật đột phá, Hình Thiên lại bị áp chế.

Cổ Phật không nương tay chút nào, hắn biết cần phải mang đến cho Hình Thiên nguy cơ cùng áp lực mạnh mẽ nhất thì mới có thể khiến đối phương có cơ hội đột phá.

“Chiến! Chiến! Chiến!”

Trong hư không vang vọng từng tiếng rống giận, vô số sinh linh, thần ma hoảng sợ không thôi.

Bọn họ thấy một bóng dáng không đầu vung thuẫn rìu, chiến ý bừng bừng, đang đại chiến với Cổ Phật vừa đột phá.

Hình Thiên lần lượt bị đánh bay, bị trọng thương nhưng vẫn lần

lượt bò dậy tái chiến.

Chiến ý dung nhập vào trong máu, khắc sâu vào xương cốt, thấm vào linh hồn, cuối cùng hóa thành lực lượng.

Oanh!

Đột nhiên hơi thở của Hình Thiên nổ mạnh, chiến ý chấn động vũ trụ, cường giả khắp nơi đồng thời biến sắc.

"Tốt cho một Hình Thiên, dĩ nhiên lấy chiến nuôi chiến để đột phá."

Sắc mặt Ngọc Đế không được tự nhiên lắm, Hình Thiên cũng đột phá cực hạn, bước vào cấp Vũ trụ, trở thành tồn tại đạt tới đỉnh cao nhất trong vũ trụ.

"Cổ Phật, Hình Thiên..."

Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên yên lặng quan chiến, thấy Hình Thiên, Cổ Phật dừng tay, ánh mắt tràn ngập sự thưởng thức.

Hình Thiên thật sự rất cường đại, sinh ra để chiến đấu, Thiên Đế có một Chiến thần thế này quả thực khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Bản thân cường đại thì thôi, thuộc hạ cũng làm kẻ khác phải kính sợ.

"Đa tạ đã tương trợ." Hình Thiên đột phá xong, trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Cổ Phật chắp tay trước ngực: "Nói quá lời, ngươi ta đều theo nhu cầu, không cần nói cảm ơn."

"Cáo từ!"

Hình Thiên chắp tay, xoay người, chớp mắt biến mất.

Đột phá rồi tất nhiên không cần ở lại, trở về phục mệnh.

"Bệ hạ, mạt tướng không phụ kỳ vọng, thành công đột phá."

Hình Thiên vừa trở về liền báo cáo dù Mộc Phàm đã biết.

Hắn gật gật đầu nói: “Không tồi, củng cố một chút, chờ ngươi hoàn toàn quen thuộc cấp Vũ trụ liền theo trẫm chinh chiến siêu duy thế giới.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.” Hình Thiên kích động lui ra.

Ba cường giả vũ trụ bên ngoài liếc nhau, thấy được sự hồi hộp trong mắt lẫn nhau, Hình Thiên mới vừa đột phá đã mang đến cho bọn chúng cảm giác nguy hiểm.

Lăng Sa đứng cách đó không xa, liếc nhìn ba tên này, mở miệng nói: “Các ngươi vốn thuộc chủng tộc vũ trụ bên ngoài, cũng là tồn tại xuất sắc, có muốn luận bàn chút hay không?”

“Ách...”

“Chuyện này...”

Ba sinh vật cấp Vũ trụ vừa nghe thì chần chờ, cẩn thận nhìn Mộc Phàm.

Chỉ nghe Mộc Phàm gật đầu nói: “Đương nhiên có thể luận bàn.”

“Tuân lệnh, Thiên Đế.”

Cả ba đồng thời lĩnh mệnh, liếc nhìn Lăng Sa rồi xoay người rời đi, nhanh chóng xuất hiện trong hư không.

Lăng Sa cũng nhanh chóng xuất hiện.

Nàng lạnh nhạt nói: “Các ngươi đồng loạt ra tay đi, đơn độc thì không đánh lại ta.”

“Thật cuồng vọng.”

Ba tên này tức khắc nổi giận.

Ba đánh một, trực tiếp động thủ.

Oanh!

Lại là một trận đại chiến cấp Vũ trụ hấp dẫn không ít ánh mắt, một đám hứng thú quan sát trận đại chiến này.

Lăng Sa lấy một địch ba nhưng vẫn thong thả, nhẹ nhàng, làm kẻ khác khó mà tin được.

Chỉ có Mộc Phàm biết rõ sự cường đại của nàng, sau khi dung hợp tế bào phân chia vô hạn phân, vị mẫu thể vi rút cấp Vũ trụ này đã khủng bố hơn rất nhiều.

Nếu không có hắn, chưa chắc là Hồng Quân có thể giết chết nàng, nhiều nhất chỉ có thể đẩy ra bên ngoài vũ trụ.

“Tiểu Ngải, Tiểu Linh, các ngươi chuẩn bị như thế nào rồi?”

Mộc Phàm thu hồi tầm mắt, mở miệng dò hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Ngải đứng ra nói: “Chủ nhân, căn cứ theo gien của toàn bộ sinh vật trong vũ trụ này và vũ trụ bên ngoài đã thu thập được, chúng ta tổng hợp, sáng tạo ra một thế hệ chiến sĩ cường đại nhất.”

“Mỗi chiến sĩ đều có chiến lực cấp Thiên chủ, hạch tâm mang năng lượng ám vật chất, sáng tạo được mười vạn, không đủ năng lượng để tạo thêm, trừ khi trực tiếp tinh luyện năng lượng từ ám vật chất.”

Tiểu Linh giới thiệu tỉ mỉ.

Hiện tại sáng tạo ra thế hệ chiến sĩ mới nhất, cường đại nhất, gọi là Chiến sĩ Thượng đế, mỗi một tên đều có sức chiến đấu cấp Thiên chủ.

Đây chính là thành quả mới nhất, nhưng khó sáng tạo thêm, bởi vì đã tiêu hao hết năng lượng, mặc dù có Mộc Phàm hỗ trợ cũng khó khăn.

Muốn tiếp tục chế tạo ra những chiến sĩ này thì nhất định phải rút toàn bộ ám vật chất trong vũ trụ mới được.

Nhưng rút hết ám vật chất sẽ dẫn tới vũ trụ khô cạn như vậy chẳng khác nào hủy diệt vũ trụ này, không khôn ngoan.

Mộc Phàm không muốn hủy diệt vũ trụ, dù sao còn có một ít thân nhân bằng hữu sinh hoạt trong vũ trụ này, huỷ diệt thì không tốt lắm.

“Thôi, mười vạn cũng đủ rồi, binh quý ở chất lượng.”

Mộc Phàm gật đầu nói, tạm thời cứ như vậy đi.

Nếu Hồng Quân biết gia hỏa này sáng tạo mười vạn chiến sĩ cấp bậc Thiên Chủ, chắc chắn sẽ muốn khóc.

Tuy rằng không có hao phí ám vật chất của vũ trụ này năng nhưng tuyệt đối là gánh nặng của vũ trụ.

“Đều triệu tập tới đây đi.”

Mộc Phàm xua xua tay, để Tiểu Ngải triệu tập đám chiến sĩ, mười vạn đủ đối mặt với một ít sinh vật yếu, không thể chuyện gì cũng cần mình ra tay.

Mười vạn chiến sĩ nhanh chóng tập trung, rậm rạp, đều nhịp, như được đúc ra từ một khuôn mẫu.

Bọn chúng chính là một chỉnh thể, mười vạn chiến sĩ cấp Thiên chủ liên hợp sẽ có lực phá hoại cực kỳ cực kỳ khủng bố.

Cho nên xem như đây là quân đoàn cường đại mà Mộc Phàm chuẩn bị mang theo.

Rốt cuộc cũng không rõ bên ngoài thế nào, mang theo một quân đoàn cường đại đề phòng, lo trước khỏi hoạ, tránh đến lúc đó lại luống cuống tay chân.

“Kế tiếp, từ trong nhóm thiên sứ, ác ma lựa chọn lựa một đám cường đại nhất, cẩn thận bồi dưỡng một, nếu có thể bước vào cấp Giới chủ thì cũng có thể mang theo rời đi.”

Mộc Phàm phân phó một câu.

Chỉ cần mang theo một bộ phận thiên sứ, ác ma cường đại nhất là được.

Còn lại thì Mộc Phàm không có tính mang đi, thực lực không đủ mang theo cũng chỉ như một đám kiến, kẻ địch thổi một hơi liền ngủm rồi.

“Lăng Sa, cùng ta về địa cầu không?”

Mộc Phàm nhìn Lăng Sa, hỏi một câu.

Nàng nghe xong im lặnh một hồi, cuối cùng đi theo Mộc Phàm rời Thiên đường, trở về địa cầu trong hệ Ngân hà.

Có lẽ đây là cuối cùng trở về.

Chương 554: Muốn hệ thống bồi thường

Địa cầu, Khu thứ mười, tổng bộ Mộc gia.

Mộc gia hiện tại là một bá chủ trên địa cầu, xem như thật sự quật khởi.

Có Mộc Phàm tồn tại, Mộc gia không muốn quật khởi cũng không được, bọn hắn biết rõ đều do Mộc Phàm trợ giúp mới có hôm nay.

Cho nên Mộc gia cũng biết một khi Mộc Phàm rời đi, bọn họ phải dựa vào chính mình, có thể khiến gia tộc tiếp tục phồn thịnh qua nhiều thế hệ hay không cũng không đoán trước được.

Ở trong không trung có một nam một nữ đang yên lặng quan sát Khu thứ mười phía dưới.

“Ngươi không xuống nhìn xem sao?” Lăng Sa tò mò hỏi Mộc Phàm.

Hai người này đúng là Mộc Phàm và Lăng Sa đã về địa cầu.

Mộc Phàm nhìn Khu thứ mười phồn thịnh bên dưới, lắc lắc đầu.

“Không cần, Mộc gia đã không cần ta nữa, tương lai thế nào là ở bọn họ.”

Hắn không có đi xuống, cũng không có đi gặp lão tổ Mộc gia, lão đã bước vào cảnh giới Cổ thần.

Cũng không đi gặp Mộc Hùng, mà chỉ nhìn thoáng qua rồi xoay người rời đi.

Lúc này, trong tổng bộ Mộc gia, Mộc Hiên chính thức tiếp nhận chức vụ gia chủ Mộc gia đột nhiên dừng lại, ngơ ngác ngẩng đầu.

Hắn vừa mới cảm ứng được gì đó.

“Lão sư, ngươi làm sao vậy?” Mộc Hiên tò mò hỏi.

Trong đầu hắn là linh hồn của một lão nhân.

Lúc này, linh hồn lão nhn run rẩy nói: “Vị đại ca kia của ngươi vừa mới trở lại, nhưng đã đi rồi.”

“Đại ca ta?” Mộc Hiên mở to mắt, trái tim đập mạnh.

Đại ca chính là Mộc Phàm.

Mộc Hiên cười khổ, ánh mắt phức tạp nhìn hư không, rơi vào hồi ức.

Trước đó, hắn được lão nhân chỉ dẫn rời khỏi địa cầu, đi dị vực mạo hiểm, thậm chí về tới tộc đàn trước kia của lão nhân, đạt được rất nhiều cơ duyên.

Thực lực gia tăng cực kỳ nhanh chóng, trước khi trở về hắn cũng đã bước vào cấp Thần thoại, thậm chí dưới sự chỉ dẫn của lão nhân từng bước trưởng thành tới cấp Thần vương.

Vốn tưởng rằng thực lực của mình đã đủ cường đại rồi nên trở về nhìn xem, kết quả vừa trở về liền ngơ ngác, bởi vì lão cha Mộc Hùng đã là Chủ thần.

Lão gia tử Mộc Anh là Cổ thần, thiếu chút nữa bị hù chết rồi.

Hắn cũng nhanh chóng nhận ra trên địa cầu còn một đám Cổ thần, lão nhân cũng ngây ngốc, tìm hiểu mới biết là do Mộc Phàm.

Chuyện này làm cho tâm tình Mộc Hiên rất phức tạp, cho tới nay, hắn chưa bao giờ biết rõ vị đại ca kia.

Hiện tại hắn tiếp nhận chức vụ gia chủ Mộc gia, nhưng trong lòng luôn có cảm giác mất mát, giống như mình chẳng là gì cả.

Tuy rằng, hiện tại hắn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ Mộc gia, một vị Thần vương trẻ tuổi, phóng mắt toàn bộ hệ Ngân Hà đều là thành tựu khó lường.

Nhưng so với Mộc Phàm thì chẳng là gì cả.

Khi hắn biết Mộc Phàm không phải huyết mạch Mộc gia, tâm tình càng phức tạp hơn, hoá ra chuyện mình tranh tới tranh lui giống như trò trẻ con.

Toàn bộ địa cầu lưu truyền vô số truyền kỳ về Mộc Phàm, các phiên bản, các loại sự tích người người đều biết.

Thậm chí trong mỗi khu nội đều xây một tượng đài Mộc Phàm, ghi chép cuộc đời, sự tích, truyền kỳ về Mộc Phàm.

“Đừng suy nghĩ nữa, các ngươi không cùng một thế giới, làm tốt chuyện của ngươi là được rồi.”

Lão nhân trong đầu nơm nớp lo sợ, bởi vì bị Mộc Phàm để lại ấn ký trong linh hồn nên có thể cảm ứng được sự xuất hiện của hắn.

Nhưng lúc này ấn ký đã biến mất, Mộc Phàm chủ động thu hồi lại.

Cảm giác mình đạt được tự do, vẻ mặt lão nhân nhẹ nhõm, không cần lo lắng, sợ hãi nữa rồi.

Đương nhiên, hắn không có một chút dị tâm, đối mặt với tồn tại như Mộc Phàm, hắn thật sự không thể khơi dậy một chút tâm tư nào.

.....

Phương đông, các khu, một ít người quen biết với Mộc Phàm đều phát giác, cảm ứng được một hơi thở quen thuộc.

“Mộc Phàm, là ngươi sao?”

Khu thứ nhất, trong Tụ tiên lâu, Diệp Hồng Trần lẩm bẩm, ngây ngốc nhìn hư không.

Giác quan thứ sáu nói cho nàng biết vừa rồi Mộc Phàm ghé tới, nhưng không xuất hiện, hiển nhiên là không muốn thấy nàng, lòng Diệp Hồng Trần có chút mất mát.

Lúc này Tiêu Văn cũng đang buồn bực nhìn lên không trung.

“Sao ta cảm giác ký ức trọng sinh là giả?”

Tiêu Văn cảm thấy mờ mịt, hoài nghi chuyện mình trọng sinh là giả, bởi vì những chuyện trải qua căn bản không giống trong ký ức của mình.

Còn một chuyện nàng không cách nào nghĩ ra, sao Mộc Phàm có thể là Thiên Đế chứ?

“Ai... Thật phiền phức mà.”

Tiêu Văn bực bội, đứng dậy bay vào hư không, bước chậm trong vũ trụ, đang đi đột nhiên ngừng lại.

Nàng trừng to mắt nhìn một nam một nữ trước mắt, nam không phải chính là Mộc Phàm sao?

“Mộc Phàm ca ca?” Tiêu Văn mừng rỡ hô to một tiếng.

Đáng tiếc, Mộc Phàm cùng nữ tử kia đã nhanh chóng biến mất.

“Khốn nạn, ngươi lại chạy mất, có mỹ nữ liền quên ta sao?”

Tiêu Văn tức muốn hộc máu, một đường bay nhanh, bay tới bay lui tìm kiếm tung tích Mộc Phàm, đáng tiếc vẫn không thấy bóng dáng.

Lúc này Mộc Phàm lại đi tới Khu thứ tám.

“Ngươi không xuống xem chút?”

Lần này, đến phiên Mộc Phàm mở miệng.

Lăng Sa nhìn tổng bộ chấp pháp phí dưới, rơi vào yên lặng.

Cuối cùng nàng lắc đầu nói: “Lăng Sa trước kia đã chết, nếu hy sinh rồi, vì sao lại trở về, để tăng thêm phiền não sao?”

Đối với suy nghĩ của nàng, Mộc Phàm không bình luận gì, chỉ là giơ một ngón tay, có một điểm sáng rơi vào tổng bộ chấp pháp.

“Hả?”

Võ Cương đang xử lý công việc bỗng sửng sốt, ngây ngốc nhìn điểm sáng đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, suy nghĩ chút rồi lấy tay chộp tới.

Ong!

Điểm sáng dung nhập vào trong cơ thể hắn, nháy mắt cải tạo thân thể hắn rồi hóa thành một kiện Thần khí.

“Là Mộc Phàm.” Võ Cương bừng tỉnh hiểu ra.

Mộc Phàm tặng cho hắn một kiện Thần khí, Võ Cương có chút cảm động, thực lực tăng cường không nói, còn có thể đạt được Thần khí.

Cứ như vậy, Mộc Phàm từng bước đi khắp các khu phương đông, tìm từng cố nhân, bằng hữu một lần.

Đương nhiên không xuất hiện gặp mặt, chỉ là nhìn thoáng qua, thuận tay lưu lại một ít đồ vật liền rời đi.

Lúc này, trên đỉnh Côn Luân, Mộc Phàm cùng Lăng Sa lẳng lặng đứng ở nơi đó.

“Hệ thống, ngươi nói coi hiện tại ta có thể nghịch chuyển thời không, có thể trở về thời không ban đầu hay không?”

Hai mắt Mộc Phàm lập loè, trong mắt có từng tuyến thời gian lưu động, giống như có thể nhìn thấu thời không cùng vũ trụ chồng chất.

Hệ thống trả lời: “Ký chủ, thực lực hiện tại của ngươi rất mạnh, nhưng ngươi muốn trở về vùng vũ trụ ban đầu, chỉ bằng thực lực thì không cách nào thực hiện được, trở lại vũ trụ trước khi hủy diệt ít nhất phải tiêu hao một vũ trụ làm tế phẩm mới được.”

“Nói cách khác, ngươi thiêu đốt năng lượng của một vũ trụ mới có thể làm được điều này, hoặc là nạp hết một vũ trụ.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm im lặng không nói gì.

Trong lòng hắn muốn trở lại vũ trụ đó, nơi đó mới là địa cầu cùng thế giới hiện đại mà Mộc Phàm quen thuộc.

Nhưng vũ trụ đó đã bị hủy diệt, không rõ ràng đã phát sinh chuyện gì, hệ thống chưa bao giờ đề cập, chỉ có trở về mới biết được chân tướng.

Mấu chốt là hiện tại muốn trở về cần phải thiêu đốt một vũ trụ mới có thể thành công, hoặc là trực tiếp nạp hết một vũ trụ, trở về thời gian trước khi vũ trụ tan biến.

Với thực lực hiện tại của Mộc Phàm vẫn không cách nào làm được.

“Ai, thôi, trước đó nạp hết một phôi thai vũ trụ có chút lãng phí.”

Mộc Phàm âm thầm hối hận, cảm giác bỏ lỡ một cơ hội quay trở về.

“Đúng rồi, hệ thống, vì sao ta không tìm được hơi thở hay tung tích của Tiểu Ách?”

Lúc này, Mộc Phàm đề cập đến một vấn đề khác.

“Nàng đã không còn ở vùng vũ trụ này này, có lẽ đã sớm rời khỏi vũ trụ này, cụ thể ở đâu thì cần ký chủ tự tìm kiếm.”

Mộc Phàm nghe hệ thống nhắc nhở, rơi vào trầm tư.

Ánh mắt hắn lập loè, hừ nói: “Hệ thống, rốt cuộc ta cũng tìm được bằng chứng ngươi hố ta.”

“Bằng chứng gì?” Hệ thống hỏi.

Mộc Phàm bực bội nói: “Tiểu Ách là Thiên Đạo, trước đó ngày nào ngươi cũng dụ dỗ ta nạp nàng, nhưng giá cả ngươi đưa ra thật sự là quá hố người.”

“Một Thiên Đạo tương đương với nửa vũ trụ, phía trước ngươi nói Tiểu Ách trị giá bao nhiêu tiền?”

Nói đến đây, Mộc Phàm hung tợn nói: “Đây chính là bằng chứng ngươi hố ta, nói đi, bồi thường ta như thế nào đây?”

“....” Hệ thống im lặng.

Đúng là lúc trước khi Tiểu Ách ở bên cạnh, hệ thống cố ý dụ dỗ Mộc Phàm nạp nàng.

Nhưng giá trị mà hệ thống đưa ra lúc ấy ít đến đáng thương, một Thiên Đạo tương đương với giá trị của nửa vũ trụ, hiện tại nghĩ lại không phải bị hố thì là gì chứ?

“Như thế nào, không còn lời gì để nói sao, bồi thường đi, bằng không thì ta sẽ khiếu nại ngươi, chắc chắn hạch tâm hệ thống cũng có quy tắc.”

Mộc Phàm nắm chặt không buông.

Hắn cảnh cáo: “Ta đã nắm giữ bằng chứng ngươi hố ta, ngươi nhìn coi coi nên bồi thường ta như thế nào.”

“Ký chủ, trước kia nàng không đáng giá nửa vũ trụ.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Mộc Phàm cười: “Ngươi hố riết quen, nếu là Thiên Đạo, vậy sẽ có giá trị như lúc đó ngươi nói sao, cho nên chuyện ngươi hố ta là sự thật, đừng nguỵ biện, nhanh bồi thường.”

“Ký chủ...” Hệ thống vừa muốn nói chuyện.

“Bồi thường!”

Nhưng Mộc Phàm liền chặn bằng một câu.

Một người một hệ thống bắt đầu giằng co.

Sau một hồi, hệ thống mới trả lời: “Ký chủ, ngươi đang đổ oan cho bổn hệ thống, ngươi nhìn xem ngươi một đường đi đến hôm nay, còn không phải dựa vào bổn hệ thống sao?”

“Đừng chuyển nói tới chuyện tình cảm, ngươi không có tình cảm nha.”

Mộc Phàm cắt ngang lời nó: “Dứt khoát chút đi, đã lâu rồi ngươi không cho ta thứ tốt, lần này ngươi không bồi thường vài thứ tốt thì ta sẽ không để yên.”

“Ký chủ, trên người của ngươi có một đống bảo vật rồi, Hỗn độn chí bảo Thiên Đế đỉnh, Thí thần cung, Tiên thiên chí bảo Thiên Đế

bào, Thiên Đế miện, còn có Hỗn độn thanh liên, ngươi còn muốn gì nữa?"

Hệ thống hỏi lại, ngươi muốn cái gì, đối với ngươi có ích lợi gì?

"Ta mặc kệ, chỉ cần bồi thường, ngươi đừng quan tâm ta có dùng hay không." Mộc Phàm nói rất dứt khoát.

Chỉ cần bồi thường, dù sao có bằng chứng ngươi hố ta, phía trước không biết Tiểu Ách là Thiên Đạo, hiện tại biết rồi tự nhiên nắm lấy không buông.

"Xét thấy ký chủ thiếu tình yêu, bổn hệ thống căn cứ theo kết quả tính toán, quyết định bồi thường cho ký chủ một bạn gái nhỏ vạn năng năng."

Chỉ nghe trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm vừa nghe sắc mặt tức khắc đen như đáy nồi.

Ai thiếu tình yêu, còn bạn gái nhỏ vạn năng nữa? ??

"Câm miệng, bồi thường ta mười kiện tám kiện Hỗn độn chí bảo là đủ rồi, hoặc là bồi thường ta một phôi thai vũ trụ."

Mộc Phàm nói ra thứ hắn muốn được bồi thường.

"Ký chủ, bảo vật không có, có một cái mạng, nếu không thì bổn hệ thống trực tiếp truyền tống ngươi trở về vũ trụ cũ đi."

Hệ thống đáp lại một câu.

Mộc Phàm nghe xong, hai mắt sáng lên, truyền tống về vũ trụ cũ, hệ thống này không nạp tiền cũng có năng lực trở về, xem ra còn giấu giếm không ít nha.

Chương 555: Hệ thống, ngươi thật béo nha

“Hệ thống, ngươi có giấu tiền riêng sao?”

Mộc Phàm tỏ vẻ ngạc nhiên.

Linh hồn của hắn đang không ngừng tìm kiếm trong thức hải, tìm kiếm từng tấc từng tấc một.

Đáng tiếc, vẫn không phát hiện gì cả.

“Hệ thống, ngươi có đủ năng lượng đưa ta về vũ trụ kia?”

Mộc Phàm có chút hoài nghi hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy, ký chủ, bổn hệ thống có thể đưa ngươi về vũ trụ kia, xin hỏi, ký chủ có trở về hay không.”

“Về nha, hỏi dư thừa, ta đang tò mò là hệ thống ngươi lấy năng lượng từ đâu ra?” Hắn nói xong lại hỏi một câu.

Hệ thống nói xuyên về vũ trụ kia cần nạp một vũ trụ mới được.

Nhưng hiện tại đột nhiên nói có thể xuyên trở về, chẳng phải có nghĩa là hệ thống đủ năng lượng.

“Ký chủ không cần lo lắng chuyện năng lượng, bổn hệ thống miễn phí một lần trở về.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Mộc Phàm nghe mà nheo mắt, cười hắc hắc nói: “Hệ thống, ta đột nhiên phát hiện ngươi là thật béo nha, túi tiền càng béo hơn.”

“Xem ra hệ thống ngươi không thiếu tiền nữa rồi, vậy cấp cho ta một phần ăn thăng cấp miễn phí đi, cái loại ăn vào trực tiếp lên tới đỉnh, rồi lại thêm một lần trở về miễn phí, lại miễn phí mười cái tám cái chí bảo như Hỗn độn đại đạo thanh liên, lại thêm một lễ bao xa hoa gì đó là được.”

Mộc Phàm nói xong, không ngừng cười hắc hắc.

“....” Hệ thống câm luôn.

“Không nói lời nào thì ta xem như ngươi đồng ý nha, nhanh cho ta phần ăn thăng cấp đi.”

Mộc Phàm gấp không chờ nổi nói.

Đinh!

“Phần ăn thăng cấp miễn phí, đã thăng cấp xong.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà mừng rỡ, kết quả không thấy gì cả, kiểm tra tu vi cũng không có thay đổi gì.

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên u ám: “Hệ thống, ngươi chơi ta, lừa gạt ta, ngươi vi phạm quy tắc hạch tâm.”

“Ký chủ, vừa rồi đã miễn phí thăng cấp, năng lượng thăng tới cấp dưới cấp Thần thoại, đã tặng phần ăn thăng cấp miễn phí.”

“Đinh, đưa tặng ký chủ một phần lễ bao xa hoa.”

Mộc Phàm đang muốn phản bác, ai ngờ hệ thống lại đưa ra một lễ bao.

“Mở!”

Hắn không chút do dự mở ra.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được Tiên thiên chí bảo: Diệt thế hắc liên.”

“Chúc mừng ký chủ, đạt được Tiên thiên linh căn - Nhân sâm quả.”

Ong!

Hệ thống vừa nhắc nhở xong liền thấy một đóa hoa sen đen và một gốc cây hiện lên trước mắt, Mộc Phàm thấy mà ngạc nhiên, sao hệ thống lại hào phóng thế này, cho hắn một kiện Tiên thiên chí bảo cùng một gốc Tiên thiên linh căn?

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Hắn khiếp sợ, hệ thống càng khiếp sợ hơn: “Hố cha ký chủ, vận khí tốt như vậy, bốc trúng tỷ lệ một phần tỷ!”

“Chúc mừng ký chủ, hồng phúc tề thiên.” Hệ thống nói.

Mộc Phàm nghe xong càng cảm thấy quái dị hơn, lời hệ thống có vẻ chua chát, chẳng lẽ là thật, không phải lừa hắn?

“Luyện hóa!”

Không nói nhiều, Mộc Phàm trực tiếp luyện hóa hoa sen đen, chỉ trong nháy mắt liền luyện hóa thành công.

Tiếp theo hắn xem xét gốc nhân sâm, má ơi, thật sự là Nhân sâm quả, có bảy bảy bốn mươi chín quả nhân sâm.

Mỗi một quả nhân sâm quả đều tựa như em bé bằng ngọc treo lủng lẳng, trơn bóng láng mịn, tản ra một mùi thơm mê người.

“Thật sự là Nhân sâm quả?” Mộc Phàm ngạc nhiên, có chút khó tin.

Thứ này không phải bảo vật của Trấn Nguyên Tử sao?

Nhưng Mộc Phàm chưa từng thấy Trấn Nguyên Tử, thậm chí hoài nghi không có tên này.

“Hệ thống, Nhân sâm quả này ngươi kiếm đâu ra?” Mộc Phàm có chút tò mò dò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống ê ẩm nói: “Ký chủ, ngươi không cần có thể trả lại, bổn hệ thống không ngại thu.”

“Lăn, ta đang hỏi ngươi từ đâu mà có nha?” Mộc Phàm rất tò mò.

Hắn đã thấy Tiên thiên bàn đào, là vật cộng sinh với Dao Trì.

Chưa từng thấy Nhân sâm quả, thậm chí không nghe nói tới sự tồn tại của Trấn Nguyên Tử trong vũ trụ.

Vốn tưởng rằng tên này không tồn tại, hiện tại hắn đột nhiên nhận

được một gốc Nhân sâm quả, sao có thể không nghi ngờ chứ?

“Không biết, ngươi có thể nhận được là vận khí của ngươi, cho nên nếu ký chủ không hài lòng thì hệ thống có thể thu về."

Mộc Phàm nghe xong suy tư gì đó rồi thu hồi gốc Nhân sâm quả này, trực tiếp trồng vào Cửu thiên tức nhưỡng trong vũ trụ của mình, cách Bàn đào viên không xa.

“Tiên thiên bàn đào không ở chỗ ta, trên người ta chỉ có Tiên thiên linh căn Nhân sâm quả, Tiên thiên linh căn Huyền hoàng quả, ai, linh căn thật khó tìm nha.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một gốc hoa sen đen, tản ra hơi thở diệt thế, đúng là Diệt thế hắc liên.

Thứ này ẩn chứa ma khí nồng đậm.

“Nghe nói Diệt thế hắc liên do một hạt của Hỗn độn thanh liên hóa thành, có phải có thể dung hợp lại hay không?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

“Có thể, Hỗn độn thanh liên có thể cắn nuốt bất kỳ bảo vật họ sen nào.”

Câu trả lời của hệ thống làm hắn yên tâm.

Diệt thế hắc liên mười hai tầng, là Tiên thiên chí bảo, nhưng so với Hỗn độn thanh liên thì không là gì cả, cho nên hắn muốn để Hỗn độn thanh liên cắn nuốt nó.

“Vậy, cắn nuốt đi.”

Mộc Phàm tế Hỗn độn thanh liên ra, nó bay về phía Diệt thế hắc liên, hai bảo vật vốn đồng nguyên, hoa sen đen nhanh chóng bị thanh liên cắn nuốt sạch.

Ong!

Hỗn độn thanh liên đã rơi xuống hai mươi bốn tầng đột nhiên như sống lại, mọc ra cánh hoa mới.

Chỉ trong chớp mắt, Hỗn độn thanh liên liền khôi phục tới tầng thứ ba mươi sáu.

Hỗn độn thanh liên ba mươi sáu tầng có đại tạo hóa, đương nhiên lực phòng ngự vượt xa Tiên thiên chí bảo, đạt tới cấp bậc Hỗn độn chí bảo.

Thanh liên có lực phòng ngự vô địch nhưng lực công kích không phải rất mạnh, chỉ tương đương với Tiên thiên chí bảo.

Lợi hại nhất vẫn là tạo hoá chi lực mà nó ẩn chứa, có thể để sinh linh cải tạo một lần.

“Không tồi, nếu lại khôi phục đến tám mươi mốt tầng, chẳng phải ta lại có thể sáng tạo ra một Bàn Cổ khác sao?”

Lòng Mộc Phàm tràn ngập hưng phấn.

Đáng tiếc hệ thống lại đả kích: “Ký chủ đừng có nằm mơ, ngươi không có biện pháp khôi phục đến tám mươi mốt tầng, trừ phi ngươi có thể tìm được trái tim Bàn Cổ hoặc là Sáng thế chi tâm, Tạo vật chi tâm.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm suy tư gì đó rồi gật gật đầu.

Có cơ hội thì tốt, tóm lại sẽ gặp được.

“Đinh, xin hỏi ký chủ có mở ra quá trình xuyên về miễn phí hay không?”

Lúc này, hệ thống vang tiếng nhắc nhở có muốn bắt đầu quá trình đưa về vũ trụ kia không.

Mộc Phàm đương nhiên muốn trở về nhìn xem vì sao vũ trụ của mình bị hủy diệt.

Tuy rằng nói nơi đó cũng không có phụ mẫu của mình nhưng Mộc Phàm vẫn muốn trở về nhìn xem, dù sao còn vài bằng hữu.

“Ngươi vào vũ trụ của ta đợi một lúc.”

Mộc Phàm nhìn Lăng Sa rồi nói một câu.

Lăng Sa gật gật đầu, không có hỏi nhiều, trực tiếp tiến vào cửa không gian mà Mộc Phàm mở ra.

“Tiểu Ngải, Tiểu Linh, nhanh tới đây.”

Ngay sau đó, Mộc Phàm giơ tay quẹt một cái, hư không vỡ ra, Tiểu Ngải, Tiểu Linh mang theo một đám thiên sứ, ác ma cường đại đuổi tới.

“Chủ nhân!”

Tiểu Ngải, Tiểu Linh cùng hành lễ.

“Tham kiến Thiên Đế.”

Phía sau có tám vạn thiên sứ, tám vạn ác ma, mỗi tên vô cùng cường đại, nhưng vì sao đều là nữ, Mộc Phàm xem mà ngây ngốc.

Chẳng lẽ Tiểu Ngải, Tiểu Linh chỉ chọn lựa nữ tính, chuyện này làm cho hắn có chút dở khóc dở cười.

“Các ngươi vào vũ trụ của ta trước.”

Mộc Phàm phân phó một câu, thi tất cả thiên sứ và ác ma, cả Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh cũng đi vào.

Lúc này Tiểu Ngải, Tiểu Linh mang đến kết tinh khoa học kỹ thuật đã nghiên cứu ra, chỉ cần phát triển lần nữa là có thể phát triển đến đỉnh.

“Đi đón Già Lam trở về.”

Mộc Phàm nhìn địa cầu rồi xoay người biến mất trong hư không.

Ngay sau đó hắn đã xuất hiện ở khu mậu dịch, thấy được Già Lam đang bận rộn.

“Ông chủ?” Già Lam vừa thấy hắn mừng rỡ không thôi, trên người mặc một bộ trang phục công sở nhân loại, trông lả lướt quyến rũ,

quả thực làm người ta nóng nảy nha.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm cũng không nhịn được mà tiến lại ôm nàng.

“Ông chủ, sao ngươi lại tới đây?” Già Lam vui vẻ hỏi.

Mộc Phàm cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta tới để mang ngươi cùng rời đi, ngươi nguyện ý đi cùng ta sao?”

“Thật sự?” Già Lam mừng như điên, nói: “Đương nhiên nguyện ý, ông chủ đi đâu ta liền theo đó.”

“Được, vậy giao toàn bộ quyền hành khu mậu dịch cho Mộc gia.”

Mộc Phàm kêu Già Lam chuyển giao quyền hành cho Mộc Hùng, giờ phút này, Mộc Hùng đang ở khu mậu dịch.

Sau khi nhường ra vị trí gia chủ, hắn liền tới khu mậu dịch, không nghĩ tới mơ màng trở thành người quản lý khu mậu dịch.

Mộc Hùng có tu vi Chủ thần, khống chế khu mậu dịch không thành vấn đề.

“Ông chủ, ngươi không đi đón tiểu Tinh linh xinh đẹp của ngươi sao?”

Đang chuẩn bị rời đi, Già Lam bỗng nhiên nói một câu.

Mộc Phàm sửng sốt, ngay sau đó nhớ tới vị công chúa Tinh linh tộc kia, hiện tại hắn là nữ vương Tinh linh tộc đi?

“Nếu không thì mang theo luôn?”

Mộc Phàm suy nghĩ, không rõ mình còn trở về nữa hay không, phỏng chừng không có cơ hội.

Mộc Phàm mở ra không gian thế giới Tinh linh tộc, nhìn xuyên qua Vĩnh hằng chi sâm thấy được Áo Lan.

“Mộc Phàm?” Vừa thấy Mộc Phàm, Áo Lan kích động.

Mộc Phàm mỉm cười, cách không hỏi: “Áo Lan, ta chuẩn bị rời đi,

ngươi muốn đi cùng ta..."

"Được!"

Áo Lan không hề suy nghĩ trực tiếp đáp ứng, thậm chí không chờ Mộc Phàm nói xong đã lắc mình xuyên qua không gian đi tới trước mặt, ôm chặt lấy hắn.

Mộc Phàm không nhịn được mà bật cười: "Ta còn chưa nói xong mà ngươi đã chạy tới rồi."

"Mặc kệ ngươi nói cái gì, ta đều đi theo ngươi."

Nàng vẫn còn đang đội vương miện.

Mộc Phàm hỏi: "Ta có thể mang theo toàn bộ Tinh linh tộc, chỉ cần ngươi đồng ý."

Áo Lan vui vẻ, sau đó suy nghĩ chút một rồi lắc đầu: "Không cần, có mẫu thân ta rồi, Tinh linh tộc cũng có tương lai của mình."

Mộc Phàm tán thưởng gật gật đầu, Áo Lan biết, nếu mang theo thì Tinh linh tộc sẽ đạt được bình yên vĩnh cửu, nhưng không có cạnh tranh, không có nguy hiểm thì Tinh linh tộc cách ngày lụi tàn, diệt vong không xa.

"Đi thôi."

Nói xong, Mộc Phàm đưa Áo Lan vào vũ trụ của mình, bước một bước về tới bên ngoài địa cầu

Hắn nhìn địa cầu trước mắt, cảm thấy trong vũ trụ đa chiều có vô số địa cầu, rốt cuộc là vì sao?

"Hệ thống, bắt đầu xuyên qua đi, đưa ta về thời điểm trước khi vũ trụ bị hủy diệt."

Mộc Phàm nhìn một lúc lâu, cuối cùng đưa ra quyết định.

"Đinh, bắt đầu xuyên qua..."

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, một quầng sáng bao lấy

Mộc Phàm, cả người hắn nhoáng lên vọt vào trong thời không.

“Mộc Phàm...”

Ngay sau đó có từng bóng người lao ra từ địa cầu, là đám Diệp Hồng Trần, Tiêu Văn, Nặc Á đột nhiên cảm ứng được nên tìm tới.

Đáng tiếc, Mộc Phàm đã biến mất.

Chương 556: Bị hệ thống vứt bỏ?

-

Đinh!

“Cảnh cáo, cảnh cáo... Hệ thống bị xâm lấn, hệ thống xuất hiện lỗi...”

“Hệ thống quy linh, bắt đầu cởi bỏ trói....”

Trong quá trình xuyên qua thời không, Mộc Phàm hấp thu căn nguyên thời không, dung nhập vào trong thân thể mình.

Lúc này bỗng có tiếng cảnh báo dồn dập từ hệ thống vang lên.

Vèo!

Trước mắt nhoáng lên, Mộc Phàm liền xuyên qua thời không, đi tới vũ trụ chân không, quanh người có từng quầng sáng thần bí.

Hai mắt hắn nhắm nghiền, đang yên lặng cảm ngộ ảo diệu của thời không, đang lĩnh ngộ đột nhiên cảm giác trong đầu có thứ gì đó biến mất.

Giống như có thứ gì vừa rời khỏi hắn, trong lòng nhất thời trống rỗng.

Mộc Phàm tỉnh lại, mở hai mắt, nhìn quanh bốn phía, phát hiện đã đi tới khu vực hệ Thái Dương.

Ánh vào mắt đúng là một viên tinh cầu màu lam quen thuộc, địa cầu.

“Đã trở lại rồi sao?” Mộc Phàm lẩm bẩm, có cảm giác bồn chồn.

Hắn hít sâu một hơi, thu liễm hơi thở, lực lượng thời không dần dần dung nhập vào trong cơ thể, trở thành một bộ phận của hắn.

“Hệ thống, nơi này chính là vũ trụ ta ở lúc trước sao?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Nhưng không được hệ thống đáp lại, sự yên lặng này khiến hắn có dự cảm không tốt.

“Hệ thống?” Mộc Phàm lại kêu gọi.

Đáng tiếc không nghe tiếng đáp lại.

Mộc Phàm ngây ngẩn, xem xét vũ trụ trong cơ thể, tất cả mọi người vẫn còn, tu vi, lực lượng cường đại vẫn nên nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên u ám.

“Hệ thống, lăn ra đây.” Hắn tức giận kêu to.

Chỉ nghe Mộc Phàm nói: “Đừng giả bộ, ta biết ngươi vẫn còn, ngươi với ta hòa hợp thành một thể, đã sớm không thể chia lìa, ngươi đừng ẩn nấp, ra đây đi.”

Đáng tiếc, mặc kệ hắn kêu gọi như thế nào, đều không nghe tiếng hệ thống đáp lại.

Thậm chí giao diện hệ thống cũng biến mất, bản đồ hệ thống cũng không còn.

Điều này làm cho Mộc Phàm hoàn toàn ngây ngốc.

“Mẹ nó, không còn hệ thống nữa?” Mộc Phàm sững sờ.

Hắn không nghĩ tới hệ thống lại chạy, vứt bỏ hắn.

“Ta bị hệ thống vứt bỏ sao?” Mộc Phàm câm nín đứng như trời trồng.

Cẩn thận suy nghĩ lại, vừa rồi trong quá trình xuyên qua, hắn theo bản năng hấp thu, cắn nuốt căn nguyên từ sông dài thời không sông.

Lúc ấy không chú ý tới, hình như hệ thống có cảnh báo, tới đây rồi dĩ nhiên không thấy hệ thống, hệ thống đã vứt bỏ hắn.

“Hệ thống quy linh, cởi bỏ trói buộc?”

Mộc Phàm trừng to hai mắt, nổi giận, hệ thống chó má này, dĩ nhiên có thể đơn phương cởi bỏ trói buộc.

“Cái hệ thống hố người, không có đạo đức, vi phạm ước định!”

Mộc Phàm liên tục mắng chửi hệ thống trong lòng.

Nhưng hiện tại không còn tiếng hệ thống, hắn phẫn nộ vì hệ thống đơn phương cởi bỏ trói buộc, trước đây hệ thống đã lừa hắn.

Nó nói không cách nào tách ra, hiện tại tốt lắm, dĩ nhiên tự tách khỏi hắn, đây là chuyện thế nào?

Chẳng phải là mình bị hệ thống vứt bỏ sao?

“Thật sự khóc không ra nước mắt.”

Mộc Phàm chua xót đứng nơi đó, vẻ mặt tràn ngập bi phẫn, giống như đau khổ hơn bị nữ nhân mình yêu vứt bỏ gấp trăm lần.

“Hệ thống, hệ thống?”

“Gọi hệ thống...”

Hắn không chết tâm, tiếp tục gọi hệ thống, nhưng vẫn không có một tiếng đáp lại.

Lúc này hệ thống thật sự đã vứt bỏ ký chủ rồi, có lẽ là đi tìm ký chủ mới.

“Mẹ nó, hố ta xong liền chạy mất, hê thống khốn nạn này, đừng để ta bắt được ngươi.”

Mộc Phàm nghiến răng nghiến lợi, vì sao hệ thống đột nhiên vứt bỏ hắn.

Còn may mà một thân thực lực, bảo vật đều còn đây, nếu bị hệ thống thu hồi hết là xong luôn.

Nhìn địa cầu quen thuộc, Mộc Phàm thở dài chấp nhận chuyện hệ thống rời đi, chỉ có thể buồn bực xoay người đi vào địa cầu.

.....

Địa cầu, ở một thành phố, xe cộ qua lại tấp nập, trong không khí có vô số hạt bụi lơ lửng.

Đây là địa cầu quen thuộc, thành phố quen thuộc, người người bận rộn, tới tới lui lui, đều là phàm nhân.

Mộc Phàm đi bộ trên đường lớn, ý niệm quét qua toàn bộ địa cầu, hệ Thái Dương, không hề có một hơi thở đặc biệt nào.

Nhân loại địa cầu đều phàm nhân, không có một tu sĩ, chuyện này thật sự làm Mộc Phàm có chút không quen.

“Hiện tại là năm 2012, cách lúc ta xuyên qua chưa đến một năm.”

Mộc Phàm xem xét thời gian, đang ở thời điểm trước lúc mình xuyên qua không đến một năm, nói cách khác, lúc này hắn vẫn còn ở đây.

Vậy có phải tồn tại một Mộc Phàm khác hay không?

Mộc Phàm mang theo chút tò mò, lắc mình về tới căn phòng mà mình ở trước kia.

Vù!

Mộc Phàm lặng yên xuất hiện, nhìn căn phòng quen thuộc, nơi mình đã từng sinh sống.

“Không có ai sao?” Mộc Phàm không thấy ai cả.

Trên mặt bàn có một chiếc di động cùng ví tiền, cầm lấy xem đúng là di động cùng ví tiền của mình lúc trước.

Hắn nhớ mang máng, hình như hôm nay là ngày nghỉ, vì sao nơi này không có người.

“Một ta khác đâu?” Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, khó hiểu.

Vì sao trở lại đây lại không thấy mình trong khoảng thời gian này chẳng lẽ sau khi mình trở về đây thì mình ở khoảng thời gian này

liền biến mất, không có khả năng chứ?

“Thời gian hồi tưởng, mở.”

Bất đắc dĩ, Mộc Phàm chỉ có thể thi triển thời gian hồi tưởng, quay ngược thời gian trong phòng này, hắn nhanh chóng thấy được một Mộc Phàm khác.

Đúng vậy, đúng là hắn nhưng thân thể đột nhiên tan rã, biến mất.

Trước khi biến mất còn mang vẻ mặt ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, thân thể tự dưng tan rã rồi biến mất.

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm ngây ngẩn, thời điểm tan rã không phải chính là lúc mình tới vũ trụ này sao?

Mới vừa về tới thì bản thân tồn tại trong khoảng thời gian này trực tiếp biến mất.

Mộc Phàm câm nín, không biết nên nói cái gì, chẳng lẽ mình ở vũ trụ này chỉ có thể biến mất hay sao?

Hai Mộc Phàm không cách nào gặp nhau? Chỉ có một tên được tồn tại?

“Mẹ nó, hệ thống chạy mất rồi, muốn hỏi chuyện cũng không được.”

Mộc Phàm cảm thấy khó chịu, hùng hùng hổ hổ, trong lòng có oán niệm.

Hệ thống tự cởi bỏ trói buộc, quăng hắn đi, trong lòng hắn rất không thoải mái.

“Có lẽ nên ngược dòng tìm cha mẹ ruột của ta.”

Mộc Phàm nghĩ đến cha mẹ mà mình chưa bao giờ gặp, một lão nhân nhặt ve chai đã nuôi hắn lớn.

Ngay sau đó, Mộc Phàm bắt đầu ngược dòng tìm hiểu, hai mắt lập loè từng sợi quy tắc, nhanh chóng quay ngược qũy tích nhân sinh của mình.

Cao trung, sơ trung, tiểu học, cuối cùng quay về tới thời kỳ trẻ con.

“Lão nhân?” Có một cái lão nhân và một đứa bé, đúng là lão nhân nhặt ve chai.

Mộc Phàm ngẩn người, giờ khắc này hắn lại cảm thấy lão nhân có chút vấn đề, hình như trên người lão có một hơi thở thần bí.

“Tiếp tục!”

Hắn tiếp tục quay ngược, đột nhiên Mộc Phàm dừng lại.

Bởi vì cảnh tượng lão nhân xuất hiện, là xuất hiện trong nháy mắt, đứng trước đống rác nhìn Mộc Phàm lúc còn nhỏ xíu.

“Thuấn di sao?” Mộc Phàm trừng to mắt, ngơ ngác.

Lão nhân này không đơn giản.

Từ trong hình ảnh đều có thể cảm nhận được một hơi thở thần bí, tuyệt đối không phải người thường.

“Cả đời ta chưa bao giờ nghĩ tới lão nhân nhặt ve chia nuôi lớn ta dĩ nhiên không phải là một phàm nhân!” Mộc Phàm ngây ngốc nhìn lão nhân kia thuấn di xuất hiện trước mặt hắn.

Lão nhân này là ai?

Hắn cắn răng, muốn nhìn xem là ai vứt bỏ mình.

Tiếp tục quay ngược dòng, Mộc Phàm lại ngây ngẩn, thấy được một tia sáng từ trên trời giáng xuống, sau đó.

Sau đó... Mình đột nhiên xuất hiện ở đống rác kia.

“Mẹ nó, ta chui từ đâu ra?”

Mộc Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, có một tia sáng từ trên trời giáng xuống, biến thành một đứa bé.

Không sai, hắn nhìn thấy rất rõ, không có ai vứt bỏ hắn.

Chỉ có một tia sáng rơi xuống, sau đó liền biến thành một đứa bé

rơi trên đống rác.

Chuyện này làm cho Mộc Phàm ngây ngốc.

“Tiếp tục quay ngược thời gian!” Hắn cắn răng tiếp tục, muốn nhìn xem rốt cuộc mình đến từ nơi nào, dĩ nhiên không nhìn thấy cảnh mình được sinh ra.

Không cam tâm, hắn tiếp tục ngược dòng thời gian.

Răng rắc!

Đột nhiên có một lực lượng thần bí đánh tan quá trình hắn ngược dòng, hình ảnh trước mắt biến mất.

“Là lực lượng gì đang quấy nhiễu ta?”

Mộc Phàm kinh ngạc không thôi, cấp độ của hắn đã vô địch vũ trụ, kẻ nào có thể ở quấy nhiễu hắn quay ngược thời gian để xem xét quá khứ?

“Không đúng nha.” Sắc mặt Mộc Phàm trở nên u ám, rốt cuộc là chuyện gì.

Đây thật sự là chính mình sao?

Còn nữa, lão nhân nhặt ve chai kia không phải là một người bình thường, người thường có thể thuấn di mới là lạ.

Mộc Phàm cảm thấy mờ mịt.

Hệ thống chó chấy mất thì thôi, giờ còn bị rơi vào một đám sương mù, không biết cha mẹ của mình, thậm chí không có biện pháp thấy quá trình mình ra đời.

Rốt cuộc là vì sao, mình từ đâu đến?

“Chẳng lẽ ta vốn đến từ bên ngoài địa cầu?”

Mộc Phàm như suy nghĩ gì đó rồi ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua hệ Thái Dương, quan sát toàn bộ hệ Ngân hà, không có cảm ứng được bất kỳ sinh mệnh nào.

“Hệ Ngân hà to lớn thế này mà lại không có sinh mệnh nào khác?”

Mộc Phàm ngây người, có chút quỷ dị nha.

Chỉ có địa cầu tồn tại sinh mệnh, toàn bộ hệ Ngân hà không có, chuyện này không đúng.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm biến mất.

Khi xuất hiện đã đi tới trung tâm hệ Ngân hà, thấy được một cảnh tượng hoang tàn, nơi này từng có một văn minh cường đại.

Nhưng không biết vì sao đã biến mất, vì sao lại diệt vong, chỉ để lại một chút dấu vết tồn tại.

“Bị diệt sạch?”

Mộc Phàm nhíu mày, thần niệm phóng ra, không ngừng lan tràn, khuếch tán, đảo qua hơn nửa vũ trụ.

Giờ phút này, sắc mặt Mộc Phàm trở nên khó coi, trừ địa cầu, toàn bộ vũ trụ đều không hề có một sinh mệnh nào.

“Thiên Đạo, ra đây!”

Mộc Phàm hét to, giơ tay xé rách hỗn độn, bước vào một khu vực xa lạ.

Nơi này là trung tâm của vũ, nơi Thiên Đạo trú ngụ.

Nhưng tiến vào cũng không cảm ứng được hơi thở của Thiên Đạo.

Không thấy Thiên Đạo của vũ trụ này.

Chương 557: Thần bí đáng sợ

-

“Thiên Đạo đâu?”

Mộc Phàm ngây người, mờ mịt nhìn bốn phía.

Hiển nhiên nơi này là chỗ hạch tâm Thiên Đạo, sau khi xé rách tiến vào lại không nhìn thấy Thiên Đạo.

Thậm chí quy tắc vũ trụ cũng hỏng mất.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm trọng, vũ trụ mất đi Thiên Đạo, mất đi đầu não, tương đương với quy tắc sẽ hỗn loạn, vũ trụ sẽ tan rã.

Hắn không thể tin nổi, Thiên Đạo của vũ trụ này lại biến mất.

Trước đó hệ thống từng nói, Tiểu Ách là Thiên Đạo vũ trụ này, bởi vì vũ trụ phá diệt nên theo hắn xuyên đến một vũ trụ song song.

Nhưng hiện tại hắn trở về lại không thấy Thiên Đạo, cũng không có tung tích Tiểu Ách.

Chuyện này quá quỷ dị.

Thậm chí trong toàn bộ vũ trụ chỉ mình địa cầu có sinh mệnh.

Mộc Phàm có dự cảm vũ trụ này gặp phải chuyện gì đó, các chủng tộc đã bị diệt sạch.

Nếu không vì sao toàn bộ vũ trụ không có sinh mệnh nào trừ địa cầu.

“Thời không hồi tưởng!”

Giờ phút này, Mộc Phàm ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, không thể không thi triển thời không hồi tưởng, muốn

ngược dòng tìm hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Ong!

Hơi thở Thiên Đạo tàn lưu xung quanh dần dần hội tụ, quy tắc không ngừng diễn hóa, khôi phục.

Hắn muốn biết vì sao không thấy Thiên Đạo và những thứ khác.

Theo thời không hồi tưởng, sắc mặt Mộc Phàm dần dần nghiêm trọng, không phải bởi vì nhìn thấy điều gì mà là không thấy gì cả.

Hắn bộc phát ra toàn bộ thực lực, cố gắng hồi tưởng, truy tìm bí mật.

Đáng tiếc là không thể ngược dòng trở về, có một lực lượng vô hình đáng sợ ngăn cản hắn quay ngược.

Vũ trụ xảy ra chuyện lớn nhưng không cách nào quay ngược thời gian để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Là loại lực lượng nào cản trở hắn.

“Ta không tin, Cửu thiên cấm thuật, cửu cửu quy nhất, đại tịch diệt, mở cho ta! "

Mộc Phàm nổi giận, bộc phát hết sức, thi triển cấm thuật cường đại nhất.

Một kích xỏ xuyên qua hư vô, đánh tan một lực lượng vô hình đang cản trở, rốt cuộc cũng nhìn thấy một hình ảnh.

“Tiểu Ách!”

Mộc Phàm trừng to mắt, thấy được Thiên Đạo của vũ trụ này, Tiểu Ách, không sai, chính là nàng.

Nhưng Tiểu Ách lại bị một lực lượng vô hình đánh tan, sau đó hạch tâm bị đào mất, toàn bộ vũ trụ bị đánh nứt.

Lực lượng kia không ngừng đảo qua vũ trụ, từ trên xuống dưới, vô số cường giả, sinh linh, đều đều hóa thành bột phấn.

Văn minh cường thịnh, chủng tộc, thần ma cường đại lần lượt biến mất, không có một sinh vật nào có thể may mắn thoát khỏi.

Không, có một nơi ngoại lệ, đó chính là địa cầu.

Không sai, hai mắt Mộc Phàm loé lên khi nhìn thấy địa cầu tản ra quầng sáng thần bí, ngăn chặn lực lượng thần bí kia.

Do đó sinh mệnh trên địa cầu may mắn sóng sót.

Cảnh này làm cho Mộc Phàm khiếp sợ, lực lượng kia rất quen thuộc.

“Lực lượng từ hệ thống sao?”

Mộc Phàm lẩm bẩm, hiểu ra điều gì đó.

Lực lượng này rõ ràng chính là lực lượng của hệ thống nha, Mộc Phàm rất quen thuộc với lực lượng này, liếc mắt liền nhận ra.

Hắn suy tư gì đó, có lực lượng thần bí bắt giữ Thiên Đạo của vũ trụ này, còn thuận tiện xoá sạch toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ.

Chỉ mình địa cầu được lực lượng của hệ thống cho nên may mắn thoát nạn.

“Hệ thống, trên địa cầu có lực lượng hệ thống, lúc ấy liền xuất hiện sao?”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ về lai lịch của hệ thống, lực lượng cường đại đáng sợ có thể bắt giữ Thiên Đạo, lau sạch toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ lại bị hệ thống ngăn chặn.

Hệ thống rất cường đại, một đường mang theo hệ thống trưởng thành nên Mộc Phàm biết rõ điểm này.

Đáng tiếc hiện tại hệ thống không ở đây, vứt bỏ hắn rồi.

Không biết có phải do mình lần lượt khiêu chiến hệ thống hay không, cuối cùng ép hệ thống vứt bỏ hắn, lựa chọn một ký chủ khác nghe lời hơn?

Mộc Phàm không biết, chỉ biết trong vũ trụ này còn mỗi địa cầu có sinh mệnh.

Hiện tại, có thể nói nhân loại địa cầu là sinh mệnh trí tuệ duy nhất trong vũ trụ này.

Toàn bộ vũ trụ chỉ còn nhân loại là chủng tộc trí tuệ, vô cùng cô độc trong vũ trụ mênh mông.

Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ, chua xót, nhân loại vũ trụ này thật thảm nha.

Nhưng cũng không thể nói là thảm, ngược là gặp may vì được lực lượng hệ thống bảo hộ.

Phanh!

Hình ảnh tan biến, thân thể Mộc Phàm, sắc mặt tái nhợt, lực lượng thần bí vừa rồi quá cường đại, hắn cũng suýt bị ảnh hưởng.

“Hô... Hệ thống không ở đây, không quen lắm nha.”

Mộc Phàm không cách nào biết lực lượng kia là thế nào, không có hệ thống cảm giác như thiếu mất một thứ quan trọng.

Nhưng hiện tại đã bị hệ thống vứt bỏ, trở thành một người lẻ loi, vốn phải vui mừng mới đúng, nhưng hiện tại lại không vui nổi.

Mình Mộc Phàm đứng ngây ngốc ở khu vực hạch tâm Thiên Đạo, không biết phải làm sao.

Kế tiếp nên làm gì bây giờ, vũ trụ này mất đi Thiên Đạo, quy tắc hỏng mất, vạn tộc bị xoá sạch.

Chỉ còn lại có nhân loại địa cầu, nhìn địa cầu, Mộc Phàm có cảm giác đồng bệnh tương liên, giống như bị toàn bộ vũ trụ vứt bỏ.

“Hệ thống hố người, đã nói cùng nhau tiến tới, giờ lại lừa ta.”

Mộc Phàm có chút bất đắc dĩ thở dài.

Nơi này không có Thiên Đạo, thậm chí căn nguyên đang nhanh

chóng tiêu tán, lúc căn nguyên tiêu hao hết chính là thời khắc vũ trụ phá diệt.

Địa cầu vẫn không có tránh được một kiếp, có lẽ đây là ngọn nguồn phá diệt.

Vũ trụ mất đi Thiên Đạo còn có thể cứu chữa sao?

Đáp án là có, chỉ cần tạo ra một Thiên Đạo mới là được.

Nhưng Mộc Phàm biết, để sáng tạo ra một Thiên Đạo cần có thực lực cường đại, không có thực lực căn bản không có biện pháp sáng tạo hay trở thành Thiên Đạo.

“Ta tới làm Thiên Đạo sao?”

Trong đầu Mộc Phàm xuất hiện một ý nghĩ, có nên cứu vũ trụ này hay không?

Hắn hơi chần chờ, làm Thiên Đạo có vẻ tốt nhưng thật sự là một loại trói buộc.

Một khi trở thành Thiên Đạo rồi, muốn thoát ra sẽ không đơn giản như vậy, trở thành Thiên Đạo chẳng khác nào cột chung với vũ trụ.

“Nếu không, bồi dưỡng một Thiên Đạo mới?”

Mộc Phàm lại có ý tưởng khác.

Nhưng thời gian không cho phép, muốn bồi dưỡng một Thiên Đạo hoàn toàn mới, có thể ổn định vũ trụ rất khó.

“Đáng chết, Tiểu Ách bị ai bắt đi?” Mộc Phàm tức giận, muốn phát điên.

Ngoài vũ trụ tràn ngập điều không biết, không ai biết sẽ có nguy hiểm gì, làm Thiên Đạo một vũ trụ cũng không an toàn.

Đột nhiên có một ngày Thiên Đạo bị bắt đi là xong luôn, làm gì cũng không an toàn.

“Ai, phàm nhân trên địa cầu tốt nhất nha, không biết gì cả, còn ngây thơ không ngừng thăm dò vũ trụ, tìm kiếm người ngoài hành tinh.”

Mộc Phàm khẽ lắc đầu cười khổ, mặt lộ vẻ chua xót.

Chờ nhân loại địa cầu tìm được di tích văn minh bên ngoài, thậm chí sau khi biết toàn bộ vũ trụ chỉ có nhân loại trên địa cầu là sự sống, có thể tuyệt vọng hay không?

Lại còn sắp nghênh đón vũ trụ đại phá diệt, đó mới là sự tuyệt vọng thật sự.

“Trở về thì đã về, nhưng cái giá phải trả hơi lớn nha.”

Mộc Phàm đứng ở nơi thuộc về Thiên Đạo, hơi thở cường đại khuếch tán toàn bộ vũ trụ.

Với năng lực cường đại của hắn, ổn định vũ trụ sắp tan vỡ rất đơn giản, nhưng muốn khôi phục vận chuyển lại cần trở thành Thiên Đạo.

Hắn lại không muốn trở thành Thiên Đạo.

“Trẫm, tức là thiên.”

“Ta nói, vạn vật trong vũ trụ này có quy tắc.”

Ngay sau đó, Mộc Phàm giơ ngón tay điểm tới, bắt đầu xây dựng lại quy tắc vũ trụ đã tan vỡ.

Từng quy tắc nối tiếp nhau trọng tổ, hiện lên xung quanh, nối kết toàn bộ vũ trụ, hình thành một tấm lưới quy tắc.

Mộc Phàm có thể dễ dàng làm được chuyện này, thậm chí còn có thể dùng quy tắc vũ trụ hiện tại sáng tạo sinh mệnh.

“Nếu không thì hồi sinh tất cả những văn minh đã bị xoá sạch?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, nghĩ tới chuyện này.

Có thể nghịch chuyển cả vũ trụ, hồi sinh những chủng tộc cùng

văn minh, sinh mệnh đã bị xoá sạch.

Nhưng hắn tính toán một chút, để làm được chuyện này cần phải tiêu hao toàn bộ tu vi cùng thực lực, thậm chí có khả năng vẫn diệt.

“Thôi, vì hồi sinh toàn bộ vũ trụ mà hy sinh bản thân thì không đáng, ta không phải Bàn Cổ trong truyền thuyết, không làm được chuyện lấy thân hoá vạn vật.”

Mộc Phàm lập tức phủ quyết, đùa gì vậy, hồi sinh toàn vũ trụ mà cần hy sinh bản thân thì không cần nghĩ nữa.

Mình tu luyện chính là vì bản thân, không có khả năng hy sinh cứu vớt vũ trụ.

Cùng lắm thì mang hệ Thái Dương đi, sau đó chờ vũ trụ này phá diệt áp súc thành một kỳ điểm rồi bắt lấy là được.

“Đúng, xem ra cho hệ Thái Dương nhà mới cũng không tồi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu ra quyết định, bất đắc dĩ chỉ có thể chuyển nhà cho hệ Thái Dương, thậm chí toàn bộ hệ Ngân hà.

Thu vào vũ trụ của mình cũng coi như là cứu vớt nhân loại nơi này.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện Mộc Phàm thật sự muốn làm, hiển nhiên hắn vẫn còn muốn nghĩ cách cứu vũ trụ, có lẽ giải quyết vũ trụ đại phá diệt rồi thì không cần để ý tới nhân loại nơi này nữa.

Để cho bọn họ cô độc thăm dò vũ trụ, tương lai phát triển thành văn minh cường đại là có thể chiếm cứ toàn bộ vũ trụ.

Nhân loại chiếm cứ cả vũ trụ, có lẽ sẽ càng tốt hơn.

Tuy rằng hiện tại toàn bộ sinh mệnh trong vũ trụ đã bị xoá đi nhưng khi Thiên Đạo được chữa trị thì các chủng tộc và văn minh hoàn toàn mới sẽ lần lượt ra đời.

“Hình như vẫn còn một cái biện pháp để cứu vũ trụ này.”

Mộc Phàm đang muốn rời đi đột nhiên nhớ tới gì đó.

Ánh mắt hắn lập loè.

Nếu không cách nào bồi dưỡng một Thiên Đạo hoàn toàn mới vậy thì ô nhiễm vũ trụ, sau đó để vũ trụ biến thành một bộ dáng khác, tương đương với chuyện sẽ có một Thiên Đạo mới.

“Lăng Sa, ra đây.”

Mộc Phàm nhanh chóng thả Lăng Sa ra.

Nàng vừa xuất hiện liền ngây ngẩn, cảm nhận được hạch tâm Thiên Đạo trống rỗng, căn nguyên đang trôi đi.

Lăng Sa có xúc động muốn ô nhiễm toàn bộ vũ trụ, biến vũ trụ thành một bộ phận của mình.

“Thiên Đế, nơi này là?”

Lăng Sa nghiêng đầu, trong lòng đã đoán được vài phần.

Mộc Phàm nói ra tình trạng hiện tại của vũ trụ này.

Vừa nghe xong, Lăng Sa ngây ra.

Chương 558: Cắn nuốt, đồng hóa vũ trụ

“Chúng ta đang ở một vũ trụ song song khác sao?”

Lăng Sa nghe xong sửng sốt, không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt liền tới một vũ trụ song song rồi.

Nơi này là vũ trụ Mộc Phàm ở lúc đầu, hắn chưa nói điều này.

Lăng Sa không cách nào hiểu được Mộc Phàm làm sao có thể xuyên tới vũ trụ song song, bởi vì với thực lực của nàng hiện tại cũng không có khả năng làm được chuyện này.

Đừng tưởng rằng xuyên không là chuyện bình thường.

Có một lực lượng thần bí sẽ mạt sát, xoá sạch tất cả sinh vật đánh vỡ giới hạn của vũ trụ.

Tóm lại, luôn tồn tại một lực lượng ngăn cản sinh vật xuyên không, cho nên rất khó đánh vỡ lực lượng này để tiến hành xuyên qua thời không, tiến vào một vũ trụ song song.

Có lý thuyết phỏng đoán rằng khi tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng sẽ có thể xuyên qua thời không, tiến vào một thời không khác, Mộc Phàm thấy phỏng đoán này quá mức đơn giản.

Thời không có sự trói buộc, có lực lượng ngăn cản, chỉ có phá vỡ trói buộc, lực lượng ngăn cản, hủy diệt mới có thể thành công xuyên qua.

Mà hệ thống làm được điều này, chắc chắn nó có thể ngăn cản lực lượng xoá sạch tất cả nhân tố không ổn định.

Đáng tiếc, hệ thống chạy mất rồi.

Mộc Phàm rất bất đắc dĩ, có lẽ sẽ phải ở lại vũ trụ này một thời gian dài.

“Thiên Đế, ý của ngươi là để ta ô nhiễm cắn nuốt vũ trụ này rồi cải tạo nó?”

Lăng Sa nghe xong, im lặng một hồi lâu mới xác nhận lần nữa.

“Không sai.” Mộc Phàm gật gật đầu nói: “Vũ trụ này đã gặp tai nạn, có lực lượng thần bí bắt giữ Thiên Đạo, thậm chí xoá sạch toàn bộ sinh vật cùng văn minh trong vũ trụ.”

“Chỉ có mình địa cầu may mắn tồn tại.”

Nói đến đây, sắc mặt Mộc Phàm càng thêm quái dị, rất tò mò về lai lịch của hệ thống.

Hệ thống chó hay hố người lại một mình chạy mất, vứt bỏ ký chủ này.

“Hiện tại, vũ trụ này đã mất đi Thiên Đạo, tuy rằng ta đã chữa trị quy tắc, nhưng không có Thiên Đạo vẫn không thể vận chuyển.”

Mộc Phàm chỉ ra điểm này, không có Thiên Đạo, không bao lâu nữa vũ trụ sẽ tự sụp đổ, phá diệt trở về dạng kỳ điểm.

Lăng Sa ngẩng đầu, nhìn hắn hỏi: “Vì sao ngươi không trở thành Thiên Đạo, khống chế vũ trụ này, như vậy chẳng phải càng đơn giản hơn sao?”

“Ta không muốn bị trói buộc, còn ngươi thì khác, ngươi là vi rút cấp Vũ trụ, có thể ô nhiễm, cắn nuốt, đồng hóa một vũ trụ.”

Mộc Phàm một năm một mười giải thích.

Hắn nói: “Chỉ cần ngươi ô nhiễm cắn nuốt vũ trụ này, đồng hóa nó, sau đó nó liền trở thành một bộ phận của ngươi, ngươi có thể phân ra một thân thể độc lập trở thành Thiên Đạo.”

“Tuy rằng Thiên Đạo này là vi rút, nhưng cũng xem như Thiên Đạo đúng không?”

Mộc Phàm nói xong, mỉm cười nhìn Lăng Sa.

Lăng Sa là mẫu thể vi rút cấp Vũ trụ, tất nhiên có tư cách trở thành Thiên Đạo, tuy rằng là Thiên Đạo vi rút.

Giống như trung tâm của một máy tính bị nhiễm vi rút, vi rút thay

thế trung tâm vận hành máy tính.

Mấu chốt là Lăng Sa có thể phân chia vô hạn, hơn nữa thân thể phân ra có thực lực tương tự bản thể, tự nhiên làm được chuyện này.

Lăng Sa nghe xong im lặng không nói, nhìn hắn một lúc lâu.

“Được thôi, ta tin tưởng ngươi.”

Cuối cùng, Lăng Sa đồng ý, lựa chọn tin tưởng Mộc Phàm.

Nàng biết, tồn tại có thể bắt giữ Thiên Đạo chắc chắn không lương thiện, một khi mình thay thế Thiên Đạo nơi này, trở thành một Thiên Đạo vi rút, có khả năng sẽ hấp dẫn lực lượng thần bí tới.

Bất kể kẻ nào cũng sẽ tò mò, đã bắt giữ Thiên Đạo rồi, vì sao vẫn còn một cái khác loại, cho nên chắc chắn sẽ xuất hiện.

Điểm này cũng nằm trong kế hoạch của Mộc Phàm, khiến lực lượng kia xuất hiện, sau đó tiếp xúc, tìm hiểu mới có biện pháp tiêu diệt đối phương.

“Vậy làm phiền ngươi.” Mộc Phàm hít sâu một hơi, nói: “Ngươi có thể tự phân chia hay là cần ta giúp ngươi phân chia?”

“Thiên Đế ra tay đi, phân chia cần ngoại lực trợ giúp.”

Lăng Sa nghiêm túc nói, lẳng lặng chờ đợi Mộc Phàm ra tay.

Chỉ thấy tay Mộc Phàm nhẹ nhàng lướt qua cánh tay của nàng, một cánh tay rơi xuống, dừng ở trung tâm khu vực này.

Răng rắc!

Cánh tay nhanh chóng hóa thành một đám vật chất quỷ dị, dần dần biến thành một Lăng Sa khác.

Lăng Sa này giống hệt bản thể Lăng Sa, hơn nữa thực lực cũng ngang bằng.

Đây là chỗ khủng bố của nàng, vi rút có thể bất tử, còn có thể

phân chia vô hạn, phía trước nàng cũng thể phân chia nhưng lại không cường đại thế này.

Mộc Phàm cấp cho nàng loại tế bào phân chia vô hạn cường đại khiến Lăng Sa tiến tới một cấp độ khủng bố.

Cả Mộc Phàm hiện tại cũng không chắc mình có thành công giết chết Lăng Sa, dù sao nàng có thể phân chia vô hạn cùng năng lực bất tử.

Nhưng hắn tin rằng nếu Lăng Sa có ý xấu thì hắn vẫn có thể giết chết nàng, một chiêu cuối cùng của hắn Lăng Sa không cách nào ngăn cản, chỉ có thể biến mất, không sót lại chút tro tàn nào.

“Hợp!”

Lúc này, bản thể Lăng Sa khẽ quát một tiếng, trong cơ thể trào ra một lượng lớn vi rút nhanh chóng khuếch tán ra toàn bộ vũ trụ.

Phân thân dần dung nhập vào nơi hạch tâm Thiên Đạo đã biến mất, hoàn toàn chiếm cứ, bắt đầu ô nhiễm toàn bộ vũ trụ, cắn nuốt đồng hóa vũ trụ này.

Là một vi rút cấp Vũ trụ nên tốc độ ô nhiễm đồng hóa rất nhanh, hoàn thành trong nháy mắt.

Không có Thiên Đạo, tự nhiên không gặp bất kỳ trở ngại gì.

Oanh!

Vũ trụ hơi rung động, một lượng lớn vi rút nhanh chóng hội tụ, xâm nhiễm, đồng hóa toàn bộ vũ trụ.

Hiện tại, toàn bộ vũ trụ đã trở thành một bộ phận của Lăng Sa.

Chỉ cần nàng muốn, nàng có thể huỷ diệt vũ trụ trong khoảnh khắc, đây là chỗ khủng bố sau khi ô nhiễm, đồng hóa.

Nhưng nàng không có ô nhiễm, đồng hóa địa cầu, giống như trong vũ trụ tăm tối chỉ có mình hệ Thái Dương.

Nơi đó thành cô đảo trong vũ trụ, nhân loại trở thành người canh

gác cô độc.

Nhân loại đáng thương, trở thành chủng tộc cô độc.

Địa cầu như là cõi yên bình cuối cùng ở vũ trụ này.

Mộc Phàm không nhịn được mà thở dài một tiếng.

Hắn không biết mình làm thế này là đúng hay sai, đây là biện pháp có lợi nhất đối với bản thân nên hắn chút do dự làm ngay.

Đối với Lăng Sa mà nói cũng có lợi, thân phân thành Thiên Đạo có ý nghĩa trong việc xúc tiến quá trình tiến hoá của nàng.

“Thật kỳ quái...” Bản thể Lăng Sa đột nhiên sửng sốt, lẩm bẩm tự nói.

Nàng nhíu mày lại, nhắc nhở: “Ta cảm ứng được một ánh mắt đến từ bên ngoài vũ trụ, hình như có thứ gì đó đang chú ý tới vũ trụ này.”

“A?” Mộc Phàm nghiêm túc nói: “Có thể cảm ứng rõ hơn sao, đó là lực lượng mang hơi thở như thế nào, có thể phân biệt hay không?”

“Không thể!” Lăng Sa lắc đầu, nghiêm trọng nói: “Phiền toái, lực lượng kia xé rách hàng rào vũ trụ, còn có lực lượng khác đang tới gần vũ trụ này.”

“Tới gần?” Mộc Phàm rơi vào trầm tư, giống như mình phỏng đoán.

Lực lượng thần bí kia chú ý tới nơi này, hơn nữa còn có lực lượng khác đang tới gần.

Hắn không rõ là lực lượng gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Ngươi chuẩn bị đi, kế tiếp có khả năng đối mặt với kẻ địch khủng bố, chúng ta chưa biết gì cả, có chỗ nào khác thường lập tức báo ta biết.”

Mộc Phàm bắt đầu bố trí kế hoạch.

“Xuất hiện đi.”

Ngay sau đó, Mộc Phàm mở vũ trụ của mình, đưa Tiểu Ngải, Tiểu Linh cùng tám vạn thiên sứ, tám vạn ác ma ra ngoài.

Còn có mười vạn chiến sĩ Thượng đế, mỗi tên đều có chiến lực cấp Thiên chủ.

Đội hình này làm Lăng Sa cảm thấy khó tin được, Thiên Đế còn cất giấu một đội quân khủng bố thế này.

“Tiểu Ngải, Tiểu Linh chú ý, chuẩn bị đón đánh tất cả kẻ địch xâm phạm.”

Mộc Phàm bố trí nhiệm vụ tác chiến.

Có lực lượng cường đại thần bí đang tới gần vũ trụ này, địch nhân sắp đến, tự nhiên phải nghênh chiến.

“Tuân lệnh, chủ nhân!”

Tiểu Ngải, Tiểu Linh không hỏi một tiếng, dẫn theo quân đoàn cường đại, bắt đầu chuẩn bị.

“Thường Nga, ngươi mang theo Huyền vũ, Kỳ lân, Côn, Già Lam, Áo Lan cùng nhau tới hệ Thái Dương, nhớ kỹ phải bảo hộ hệ Thái Dương thật tốt.”

Mộc Phàm lại an bài Thường Nga, Huyền vũ, Côn, Kỳ lân về hệ Thái Dương hệ.

“Tuân lệnh, Thiên Đế.”

Thường Nga, Già Lam, Áo Lan, Huyền vũ, Côn, Kỳ lân đồng thời lĩnh mệnh, không rõ chuyện thế nào nhưng lại không chút do dự tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhìn tất cả đã rời đi, Mộc Phàm cùng Lăng Sa đứng ở đỉnh vũ trụ, cũng là nơi Thiên Đạo bị bắt.

“Hơi thở kia càng lúc càng tới gần...”

Lăng Sa nói.

Nàng yên lặng cảm ứng, cảm ứng được nguy hiểm đang nhanh chóng tới gần vũ trụ này.

Răng rắc! Răng rắc!

Đột nhiên, hàng rào vũ trụ vỡ ra, bị một lực lượng xé mở.

Lực lượng thần bí dũng mãnh tiến vào.

Đó là một loại xâm lấn cường thế, trực tiếp đánh vỡ hàng rào vũ trụ tiến vào.

“Tới!”

Lăng Sa rùng mình, nói ra lời này.

Tới quá nhanh, từ lúc phát hiện, cảm ứng cho tới hiện tại, không quá mười giây.

Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, hai mắt sáng rực nhìn xuyên qua hỗn độn, thấy từng lỗ thủng đen nhánh xuất hiện.

Nơi đó tràn ngập hơi thở đáng sợ, rốt cuộc lực lượng bên ngoài cũng tiến vào trong vũ trụ.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài hệ Thái Dương cũng xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ.

Từ bên trong có một loạt sinh vật quỷ dị trào ra, chúng có hình thù kỳ quái, điên cuồng nhào tới.

“Ngăn cản chúng nó, không cho con nào đào tẩu.”

Lúc này, Thường Nga lập tức hạ lệnh.

“Rống!”

Huyền Vũ, Côn và Kỳ lân đồng thời rít gào, dẫn đầu vọt lên, há miệng rộng bắt đầu cắn nuốt, giết chóc.

Những sinh vật quỷ dị này không quá mạnh, có lẽ chỉ là một đám

pháo hôi.

Quả nhiên, pháo hôi vừa bị giải quyết, lập tức khiến cho lực lượng bên ngoài cảnh giác.

Vũ trụ này vừa mới bị quét sạch, vì sao còn tồn tại cường đại như vậy?

Thiên Đạo cũng không còn, ngược lại xuất hiện một thứ khác loại, vi rút.

Oanh!

Pháo hôi mới vừa tiêu diệt, bên ngoài vũ trụ lập tức truyền đến một hơi thở càng khủng bố hơn.

Ngay sau đó, từ trong một đám lỗ thủng có từng bóng dáng khủng bố đi ra, toàn bộ buông xuống vũ trụ này.

“Thì ra trong vũ trụ này còn có kẻ sống sót.”

“Thanh tẩy sót sao?”

Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, Mộc Phàm nheo mắt, tản ra sát khí.

Hơi thở này đúng là Thanh tẩy giả.

“Lại là các ngươi, muốn chết!”

Mộc Phàm quyết đoán ra tay, vỗ một chưởng, bàn tay to chắn ngang vũ trụ, ầm ầm đánh xuyên qua hàng rào, đánh vào một bóng dáng mơ hồ.

Chương 559: Trấn áp Thanh tẩy giả

Phanh!

Bóng dáng màu đen vỡ tan rồi lại khôi phục trong nháy mắt.

Nó rất cường đại, khủng bố, lực lượng chèn ép khiến vũ trụ đong đưa, hơi thở đáng sợ tràn lan.

“Thực lực không tồi, có chút thú vị, dĩ nhiên để sót lại một ít.”

Bóng đen cười quỷ dị, nhìn đám Mộc Phàm tản ra sát khí lạnh băng.

Nó cười lạnh nói: “Ta rất tò mò, các ngươi làm sao tránh thoát khỏi lần thanh tẩy trước?”

“Muốn biết thì tới đây, ta nói cho ngươi.”

Mộc Phàm hừ một tiếng, giơ tay tung một quyền.

Đông!

Vũ trụ rung chuyển, quyền ý cường đại xỏ xuyên qua hư vô, lại đánh nát bóng đen.

Nhưng bóng đen lại khôi phục lần nữa, hơi thở càng thêm khủng bố.

“Thì ra còn để sót sinh vật trên một tinh cầu, cũng chẳng sao, lại quét sạch là được.”

Nó đảo qua toàn bộ vũ trụ, lập tức phát hiện địa cầu tồn tại, còn có sinh mệnh.

“Giết, thanh tẩy sạch sẽ.”

Ngay sau đó, bóng đen hạ lệnh.

Rầm!

Chỉ thấy có sương đen trào ra, cái loại lực lượng thanh tới quỷ dị hội tụ, từng bóng dáng cường đại nối tiếp nhau buông xuống.

Gia hỏa quỷ dị này có thực lực cường đại, tuyệt đối uy hiếp được cấp Vũ trụ.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm vang, có bóng đen nổ tung, bị đánh nát trong hư không.

Đó là Lăng Sa ra tay.

“Vô dụng, các ngươi đã được định trước sẽ bị thanh tẩy.”

Bóng đen lại ngưng tụ, rất nhanh có tám bóng đen buông xuống vũ trụ, vây quanh Lăng Sa cùng Mộc Phàm.

“Thì ra là vũ trụ bị ô nhiễm, mẫu thể vi rút, có chút giá trị, mang về.”

“Còn lại, quét sạch.”

Bóng đen cầm đầu ra lệnh.

Đại chiến mở ra, tám bóng đen đồng thời tấn công, giết về phía Mộc Phàm cùng Lăng Sa.

Đối mặt với tám tên Thanh tẩy giả này, Mộc Phàm vẫn bình tĩnh, một quyền nối tiếp một quyền, bộc phát hết sức.

Ầm ầm ầm...

Trong lúc chiến đấu kịch liệt, Mộc Phàm nhân cơ hội đánh nổ một cái bóng đen, xoay người đạp vào đầu một bóng đen khác, tiếng răng rắc vang lên, thân hình bóng đen này cũng nổ tung.

“Tiệt thiên chỉ!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm thi triển Tiệt thiên chỉ chọc thủng một cái bóng đen, lực sát thương cường đại xỏ xuyên qua thân thể đối phương, xé nát thành mạnh vụn.

“Phong thiên xích!”

Mộc Phàm liên tục ra tay, từng sợi xiềng xích vây khốn năm bóng đen, cột chặt bọn chúng.

Ong!

Thí thần cung xuất hiện nơi tay, Mộc Phàm kéo cung, năm mũi tên cường đại ngưng tụ.

“Đừng phí công, từ bỏ giãy giụa đi, lực lượng của các ngươi không có tác dụng với chúng ta.”

Bóng đen cầm đầu mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt, không để Mộc Phàm vào trong mắt.

Đáng tiếc, đáp lại nó chính là một mũi tên cường thế của Mộc Phàm.

Băng!

Một mũi tên bắn thủng đầu, năm bóng đen đồng thời hỏng mất, tan rã, uy lực một mũi tên vượt qua tưởng tượng.

Một mũi tên thế mà có thể trọng thương năm tên Thanh tẩy giả, tuy rằng bọn chúng khôi phục lại hình dáng nhưng hơi thở có chút hỗn loạn.

“Không, lực lượng này không thể tổn thương chúng ta.”

Bóng đen kinh ngạc, lần này bị một mũi tên tổn thương, cảm thấy khó tin, lực lượng Mộc Phàm vượt qua phỏng đoán.

Rầm rầm...

Lăng Sa lấy một địch ba, liên tục bại lui, dĩ nhiên không thể ngăn trở ba tên Thanh tẩy giả kia.

Nàng sắp phải bại trận.

Răng rắc!

Một bóng đen tung một kích, đánh thân thể Lăng Sa thành hai

mảnh, hai mảnh cơ thể Lăng Sa đột nhiên phân chia, hóa thành hai Lăng Sa.

“A?”

Nhìn đến cảnh này, ba tên Thanh tẩy giả kinh ngạc, liếc nhau, đánh ra lực lượng thanh tẩy, nháy mắt chấn Lăng Sa thành bột phấn.

Không chờ bọn chúng thở phào nhẹ nhõm, vô số hạt nhỏ mấp máy sáng lên, bùng nổ, hóa thành một đám thân thể rậm rạp.

Lăng Sa lại phân chia, lần này phân ra mấy vạn cơ thể, mỗi một cơ thể đều có thực lực cường đại như bản thể.

“Giết!”

Mấy vạn Lăng Sa đồng thời giết tới, trong lúc nhất thời, ba tên Thanh tẩy giả bị đánh đến liên tục tan tác, tan rã.

Cảnh tượng đáng sợ làm cả đám Thanh tẩy giả run sợ.

Mấy vạn cấp Vũ trụ bùng nổ vây công, gần như không hề có sức phản kháng, liên tục bị đánh nát, không thể kịp thời phục hồi.

“Sơ ý!”

Ba tên Thanh tẩy giả bị đánh đến tối tăm mặt mày, không ngờ tới đối phương có năng lực cường đại như vậy.

Thân thể bị đánh nát lại có thể phân chia vô hạn, hơn nữa mỗi cơ thể phân ra đều là một thân thể hoàn chỉnh, thực lực tương đồng nhau.

“Giết!”

Mộc Phàm lấy một địch năm, gần như dùng hết thủ đoạn mới có thể miễn cưỡng đè ép năm tên Thanh tẩy giả.

Phong thiên xích bay múa liên tục khóa chặt đối phương.

Một trận chiến khiến tinh không sụp đổ, tinh hệ bị hủy diệt.

Lực lượng cường đại bùng nổ, tốc độ nhanh tới cực hạn, thậm chí chỉ có thể nhìn thấy từng tia sáng xẹt qua hư không.

Oanh!

Từng tiếng nổ mạnh truyền khắp vũ trụ, tựa như siêu tân tinh bùng nổ, từng luồng sóng xung kích quét ngang vũ trụ.

Mộc Phàm bùng nổ hết mức, toàn lực ứng phó, năm tên Thanh tẩy giả càng đánh càng giật mình, không thể thanh tẩy gia hỏa trước mắt.

“Ngươi rất mạnh, là tồn tại cường đại nhất vũ trụ này đi?”

Bóng đen vừa đánh vừa mở miệng nói.

Nó nở cười dữ tợn: “Thiên Đạo vũ trụ này cũng không còn thế mà để sót lại quái thai như ngươi.”

“Xem ra ngươi chính là biến số của vũ trụ này, nên bị quét sạch, ngươi được định trước là sẽ diệt vong.”

Bóng đen nói từng câu từng câu.

Phanh!

Nhưng đáp lại hắn chính là một quyền tàn nhẫn của Mộc Phàm đánh nổ thân hình nó, rồi lại nhanh chóng hội tụ.

“Thiên Đế đỉnh, trấn áp!”

Nhưng không chờ đối phương khôi phục, Mộc Phàm tế Thiên Đế đỉnh, thu thân thể đang muốn khôi phục vào đỉnh trấn áp.

“Làm càn!”

Bóng đen khác vừa thấy tức khắc giận dữ, ngưng tụ một luồng lực lượng thanh tẩy đánh vào thân thể Mộc Phàm.

Leng keng!

Ầm ầm ầm...

Mộc Phàm bị đánh bay, một đường bay ngang qua vũ trụ, đâm xuyên chừng tám tinh hệ mới ngừng lại.

“Đại thanh tẩy!”

“Tịch diệt!”

Bốn tên Thanh tẩy giả đồng thời đánh ra lực lượng đáng sợ, vạn vật đều biến mất.

Đối mặt với lực lượng đáng sợ này, Mộc Phàm thong dong giơ tay, có từng dòng khí phát ra từ trong cơ thể.

Hai tay hắn giơ cao ngưng tụ một lưỡi dao khủng bố, Khai thiên chi nhận xuất hiện.

“Khai thiên!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, Mộc Phàm vung Khai thiên chi nhận.

Lực lượng cường đại bổ hàng rào vũ trụ ra, nơi Khai thiên chi nhận quét qua đều bị bổ đôi.

Bao gồm lực lượng thanh tẩy, bị bổ thành hai nửa, hoàn toàn tiêu tán trong hư không.

Ô ô...

Khai thiên chi nhận đáng sợ chợt lóe qua, cắt một bóng đen thành hai nửa, dĩ nhiên không cách nào khép lại.

Một kích này ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ, hủy diệt cả ý thức của bóng đen.

“Không có khả năng!”

Có bóng đen kinh hoảng rống to, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vì sao bọn chúng liên hợp lại vẫn không thể quét sạch tên này, lại còn lần lượt phá tan lực lượng của bọn chúng.

“Thu!”

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm tế Thiên Đế đỉnh thu lấy bóng đen bị bổ ra, mất đi một tên Thanh tẩy giả.

Trước mắt còn lại ba tên Thanh tẩy giả, cả ba kinh hoảng, áp lực tăng cao khi đối mặt với Mộc Phàm.

Sắc mặt Thanh tẩy giả cầm đầu trở nên khó coi khi nhìn thấy đồng bạn bị trấn áp, không thể chạy thoát.

Thiên Đế đỉnh chính là chí bảo cộng sinh của Mộc Phàm.

“Là Hỗn độn chí bảo, không đúng, ngươi là Đại đạo sinh linh?”

Thanh tẩy giả cầm đầu kinh ngạc hô to, rốt cuộc nó đã nhận ra điểm khác biệt của Mộc Phàm.

Gia hỏa này có Hỗn độn chí bảo, đại biểu cho thân phận Đại đạo sinh linh mà vũ trụ này dựng dục ra.

“Không có khả năng, Đại đạo sinh linh vừa xuất thế đã bị quét sạch, ngươi không có khả năng tồn tại.”

Bóng đen trực tiếp phủ định.

Hơn nữa nó còn mở ra một quyển sách đen để xem: “Vũ trụ thứ mười tám, Thiên Đạo bị bắt, vạn vật tịch diệt, Đại đạo sinh linh đầu tiên đã sớm bị bắt giết, rốt cuộc ngươi là ai?”

Mộc Phàm nhìn quyển sách, hiển nhiên là ghi chép thông tin nào đó.

Nó vừa mới nói nơi này là vũ trụ số mười tám sao?

“Muốn biết, chờ sau khi các ngươi chết sẽ biết.”

Mộc Phàm lạnh lùng cười, hơi thở đột nhiên tăng bạo gấp trăm lần, bàn tay to ù ù chụp tới.

Sắc mặt ba tên Thanh tẩy giả biến đổi, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm đột nhiên bùng nổ, mạnh hơn gấp trăm lần.

“Đi!”

Ba tên Thanh tẩy giả hét to, sôi nổi bộc phát ra một lực lượng cường đại, muốn bay ra khỏi vũ trụ.

Chúng nó quyết định rút lui trước, sau khi báo cáo sẽ có Thanh tẩy giả cường đại hơn tiến đến quét sạch biến số này.

“Muốn chạy, Phong thiên xích!”

Mộc Phàm thi triển Phong thiên xích, từng sợi xiềng xích chắn ngang vũ trụ, hóa thành một cái lồng giam.

Phong thiên lồng giam, giam cầm vạn vật.

Ầm vang...

Ba tên Thanh tẩy giả hoảng sợ ngẩng đầu, liền thấy một bàn tay to mở ra chộp lấy cả ba.

Răng rắc, răng rắc, ba tên Thanh tẩy giả bị bóp nát.

Giờ phút này, Mộc Phàm đạp bộ đi đến, tế Thiên Đế đỉnh thu lấy ba tên Thanh tẩy giả này.

Ong!

Một tiếng vù vù vang lên, chỉ thấy quyển sách màu đen muốn bay đi.

“Trấn áp!”

Mộc Phàm giơ tay trấn áp nó, Thiên Đế đỉnh cũng trấn áp nhưng lại có vẻ sắp không trấn áp được.

Sắc mặt hắn thay đổi, cuối cùng tế Hỗn độn thanh liên ra, một tia hơi thở thở đại đạo tràn ra trấn trụ quyển sách.

Thu phục xong năm tên Thanh tẩy giả, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra, những tên Thanh tẩy giả này như âm hồn không tan, đánh không chết.

Chỉ có thể dùng chiêu thức cường đại nhất đánh tan, nhưng Mộc Phàm chỉ dùng Thiên Đế đỉnh để trấn áp.

Những tên này đều là cường giả cấp Vũ trụ, không thể dễ dàng để bọn chúng chạy thoát, nghĩ biện pháp luyện hóa hết.

“Nếu hệ thống ở đây thì tốt biết mấy, có thể nạp hết năm tên cấp Vũ trụ, không biết sẽ thu hoạch được bao nhiêu?” Mộc Phàm cầm Thiên Đế đỉnh trong tay, tầng tầng phong ấn năm tên Thanh tẩy giả bên trong.

Hắn hơi nhớ hệ thống.

Oanh!

Bên kia, vô số bóng đen đan xen, một đám Lăng Sa hợp nhất, hơi thở liên tục tăng lên, lực lượng khủng bố tuyệt luân.

Mấy vạn Lăng Sa dung hợp thành một thể, dù không thể dung hợp toàn bộ lực lượng nhưng lại làm thực lực Lăng Sa tăng mạnh.

Phanh!

Cuối cùng, Lăng Sa hoàn toàn hợp nhất, đánh nổ ba tên Thanh tẩy giả trong hư không.

Mộc Phàm nắm lấy cơ hội thu cả ba vào trong Thiên Đế đỉnh, đã trấn áp toàn bộ tám tên Thanh tẩy giả.

Nơi này đã xong nhưng bên hệ Thái Dương chưa xong.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, có Hình Thiên ở đó, tạm thời không cần lo lắng.

“Đây là thứ gì?”

Lúc này, Mộc Phàm lấy quyển sách màu đen.

Thứ này đúng là quyển sách trong tay tên Thanh tẩy giả cầm đầu, có ghi lại thông tin về vũ trụ này.

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, sau khi đánh ra nhiều tầng phong ấn mới chậm rãi mở sách.

Đinh!

“Phát hiện đồ vật đặc thù...”

Đột nhiên, trong đầu có một tiếng nói quen thuộc vang lên làm Mộc Phàm sửng sốt.

Chương 560: Trị giá ba mươi vũ trụ

Đinh!

“Phát hiện vật phẩm đặc thù - Vũ trụ chi thư, có thể nạp phí, có thể tinh luyện tọa độ vũ trụ.”

Trong đầu vang lên âm thanh quen thuộc.

“Hệ thống?”

Hắn ngẩn ngơ, sau đó mừng rỡ gọi một tiếng.

“Đúng vậy, ký chủ.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống đáp lại, Mộc Phàm nghe xong mới tin là thật, hệ thống vẫn còn?

Ngay sau đó hắn phản ứng lại, tức giận nói: “Ngươi tốt lắm, cái hệ thống hố người, ngươi không chết, cũng không có rời đi mà là ẩn nấp, ta cho rằng ngươi đã vứt bỏ ký chủ đáng thương này.”

“....”

Hệ thống muốn câm nín nhưng nhanh chóng đáp lại: “Ký chủ, bổn hệ thống mang ngươi xuyên qua đã vi phạm nguyên tắc hệ thống, dẫn tới bị xâm lấn, thiếu chút nữa liền tiêu rồi, vốn chuẩn bị cởi bỏ trói buộc nhưng không biết vì sao không cách nào làm được.”

“Bị xâm lấn?” Mộc Phàm kinh ngạc không thôi.

Hệ thống bị xâm lấn, đùa cái gì vậy, vậy hệ thống hiện tại có còn là hệ thống trước đó hay không?

“Xin ký chủ yên tâm, trong quá trình xuyên không thì lực lượng xấm lấn đã bị tiêu diệt sạch sẽ, nhưng cũng vì vậy mà hệ thống hao phí một lượng căn nguyên rất lớn.”

“Ngươi cũng bị xâm lấn sao?” Mộc Phàm có chút nghi ngờ.

“Ký chủ, nhân loại các ngươi nhân có một câu "Thường đi bờ sông

nào có chuyện không ướt giày."?”

Hệ thống lạnh nhạt trả lời: “Mang ngươi xuyên qua sông dài thời không nhiều lần, tất nhiên sẽ có khả năng lật thuyền, trước đó thiếu chút nữa lật rồi.”

“Không biết vì sao trong quá trình xuyên qua đột nhiên xuất hiện sai lệch, thời không sông dài tự dưng bị cắt đứt một đoạn, dẫn tới bổn hệ thống bị bại lộ....”

Hệ thống một năm một mười giải thích, Mộc Phàm nghe xong sắc mặt trở nên cổ quái.

Ý hệ thống là bởi vì có thời không sông dài bị cắt đứt, mới khiến hệ thống bị phát hiện, sau đó bị xâm lấn.

“Cái đó... Hệ thống, ngươi nói có phải thứ này hay không?”

Sắc mặt Mộc Phàm rất cổ quái, mở lòng bàn tay ra, trên bàn tay có một đám vật chất quỷ dị, trông như một con sông, bên trong chảy nước màu bạc, tản ra hơi thở tuế nguyệt.

“...., sông dài thời không?” Trong đầu truyền đến giọng nói mang theo sự kinh ngạc của hệ thống.

Rất nhanh, hệ thống đã phản ứng: “Thì ra là ký chủ ngươi cắt đứt một đoạn sông dài thời không, ngươi thiếu chút nữa hại chết bổn hệ thống cùng với bản thân.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?” Mộc Phàm có chút kinh ngạc hỏi lại.

Hệ thống im lặng một lúc mới nói: “Bổn hệ thống bị phát hiện, thiếu chút nữa bị xâm lấn, ngươi còn có thể tồn tại là do bổn hệ thống quy linh ở thời khắc mấu chốt mới tránh được một kiếp, hao phí tất cả lực lượng mới xóa sạch lực lượng xâm lấn kia.”

“Nếu không phải không có biện pháp cởi bỏ trói buộc, bổn hệ thống đã trực tiếp tìm kiếm ký chủ kế tiếp, ngươi quá hố.”

Mộc Phàm nghe xong đột nhiên mắng to: “Ta hố ngươi, lời này mà ngươi cũng có thể nói ra sao, một đường đi tới ta đã bị ngươi hố

bao nhiêu lần rồi hả?”

“....” Hệ thống không còn lời gì để nói.

Mộc Phàm càng mắng càng giận: “Ngươi là cái hệ thống chuyên đào hố, cũng không biết xấu hổ mà còn nói ta hố ngươi, ta hố ngươi thế nào?”

“Còn không phải là cắt đứt một đoạn sông dài thời không, ta chỉ là thuận tay thôi, ngươi cũng không có nói ta biết là không thể cắt đứt sông dài.”

“Hơn nữa ngươi cũng không nói là có nguy hiểm, làm như ta thiếu nợ ngươi vậy, ta lần lượt nạp tiền đổi lấy, không biết bị ngươi cho lọt hố bao nhiêu lần mà cũng không có oán hận.”

“Hiện tại tốt lắm, ngươi lại trách ta, được, chúng ta thương lượng trực tiếp tách ra, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta.”

Mộc Phàm nói xong, hệ thống cũng im lặng.

Giống như nó đang suy nghĩ.

“Nói chuyện đi, ta sớm biết ngươi có ý thức, ý nghĩ riêng, không nói lời nào tương đương với ngươi đồng ý tách ra.”

Mộc Phàm đen mặt, lẳng lặng chờ đợi hệ thống đáp lại.

Sau một hồi, hệ thống truyền đến một câu: “Ký chủ nói không sai, là bổn hệ thống chưa nói rõ ràng, gây ra hiểu lầm, xin ký chủ thông cảm.”

“Ngươi mở miệng là ký chủ ký chủ, ngươi muốn thoát ly, tìm ký chủ tiếp theo ta cũng không phản đối, dù sao chúng ta hợp tác lâu như vậy cũng có chút tình nghĩa."

Mộc Phàm nói đến đây, nước mũi nước mắt chảy dài.

Hắn nói: “Ngươi nhìn xem một đường đi tới, ta chịu thương chịu khó, đồng bạn tốt như vậy ngươi đi nơi nào mà tìm.”

“Dù ngươi tìm được ký chủ tiếp theo, ngươi có thể bảo đảm hắn

giống như ta sao?”

“Còn nữa, nói không chừng ngươi vừa mới tìm được ký chủ tiếp theo thì hắn đã bị người ta chơi chết rồi, không loại trừ chính ta chơi chết nha.”

“Lại lui thêm một vạn bước mà nói, ngươi tìm một ký chủ mới còn phải bồi dưỡng, trưởng thành, cần tốn thời gian, lại còn có không chắc có thể trưởng thành đến bước này như ta.”

Mộc Phàm nói lưu loát, càng nói càng hăng hái.

“Ký chủ, ngươi muốn nói cái gì?”

Hệ thống cắt ngang lời hắn.

Mộc Phàm nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Ta muốn nói là ngươi có thể đi nhưng mà cần phục chế năng lực của ngươi cho ta, ta liền thả ngươi tự do, nếu không ngươi không cách nào đơn phương cởi bỏ trói buộc.”

Mộc Phàm nói mà không có một chút ngại ngùng nào.

Dĩ nhiên muốn hệ thống phục chế năng lực đưa cho mình, gia hỏa này thật biết nghĩ?

Hệ thống hết chỗ nói rồi, đối mặt với ký chủ thế này, quả thật là xui tám đời.

“Như thế nào, động tâm sao?” Mộc Phàm cười hỏi: “Ngươi suy xét đi, nếu ngươi không muốn lưu tiếp tục hợp tác vậy thì ta trả tự do cho ngươi, ta rất dễ nói chuyện nha, chỉ cần ngươi phục chế năng lực của mình cho ta là được.”

“Cuối cùng, ta còn có thể đưa ngươi tám tên Thanh tẩy giả, thậm chí còn có một quyển Vũ trụ chi thư, ngươi suy xét chút đi?”

Hắn nói xong liền yên lặng.

Mộc Phàm nói chuyện cả buổi, mục đích là muốn năng lực của hệ thống.

Gia hỏa này muốn làm một mình nha.

“Ký chủ, ngươi muốn đạt được năng lực của ta để làm một mình?” Hệ thống hiểu ra.

Phía đối tác muốn ngưng nhưng còn muốn năng lực của đối phương.

Giống như hai bên kết hợp buôn bán, hiện tại đã buôn bán quy mô lớn, hai bên đều muốn tách ra buôn bán độc lập.

Mộc Phàm với hệ thống cũng như vậy, trước đó hệ thống đơn phương cởi bỏ trói buộc nhưng không thành công.

Hiện tại Mộc Phàm cũng muốn tách hệ thống ra, chỉ cần đạt được năng lực của hệ thống thì có thể tự làm một mình.

“Làm một mình có gì không tốt đâu, ngươi nhìn xem, ngươi cần một thân thể, tự mình kiếm là tốt rồi, ta thì cần năng lực của ngươi, tự mình làm có phải tốt hơn không, vẹn cả đôi đường nha.”

“Nếu không thì tự ngươi chế tạo một thân thể làm ký chủ, hoặc là ta giúp ngươi tìm một một thân thể, ngươi xem không phải là có thể thoát ly rồi sao?”

“Tự do thật tốt, ngươi nói có đúng hay không?”

Mộc Phàm tràn ngập chờ mong, hệ thống có đáp ứng đề nghị của mình hay không đây?

Nếu có thể phục chế năng lực của hệ thống, hệ thống rời đi sẽ tốt hơn, mình có năng lực của hệ thống thì không cần hệ thống nữa.

Hệ thống cũng như mình không cần một ký chủ, mình nó có thể tự hoàn thành mục tiêu.

Hệ thống rơi vào trạng thái tĩnh lặng dài dòng.

“Cảnh cáo, thao tác vi phạm quy định, hạch tâm hệ thống xử phạt...”

Răng rắc!

Trong đầu truyền đến một giọng nói lạnh như băng, quy tắc hạch tâm cảnh cáo, đánh đến ý thức của hệ thống suýt hỏng mất.

“Đinh, hệ thống không cách nào thoát ly ký chủ...”

“Không cách nào phục chế năng lực của hệ thống...”

Tiếng hệ thống nhanh chóng truyền đến, có vẻ suy yếu, vô lực.

Thì ra hệ thống vừa thử giải trừ khế ước, muốn phục chế năng lực cho Mộc Phàm.

Đáng tiếc đã vi phạm quy tắc hạch tâm nên nhận xử phạt.

Mộc Phàm trừng to mắt, mẹ nó, hệ thống còn bị quy tắc hạn chế.

“Ký chủ, đừng nghĩ nữa, vô dụng, làm theo lời ngươi suýt bị ngươi hại chết, đừng lừa bổn hệ thống.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, có chút suy yếu cùng buồn bực.

Vừa mới bị trừng phạt, thiếu chút nữa ngủm luôn rồi, đây là hành động vi phạm quy tắc, không thể thực hiện.

Mộc Phàm suy tư gì đó, cười hắc hắc nói: “Hệ thống, ngươi thật là kém cỏi, dĩ nhiên bị hạn chế, còn tưởng rằng ngươi trâu bò thế nào, xem ra không phải chuyện gì ngươi cũng làm được nha.”

“Thật ra không phải là không có biện pháp cởi bỏ trói buộc, còn có biện pháp khác.”

Hệ thống nhẹ nhàng trả lời.

Mộc Phàm vừa nghe, hai mắt sáng rực, hỏi: “Hiện tại ta không quan tâm chuyện cởi bỏ trói buộc, ta chỉ quan tâm làm như thế nào mới có thể nắm giữ lực lượng cùng thủ đoạn của hệ thống?”

“Chuyện này liên quan tới rồi căn nguyên đại đạo pháp tắc, ký chủ nạp ba ngàn vũ trụ là có thể hoàn toàn nắm giữ ba ngàn đại đạo, cứ như vậy thì không cần hệ thống ngươi cũng có thể đi đến một bước này.”

Lời hệ thống giải thích khiến Mộc Phàm ngây ngốc, mẹ nó, nắm giữ ba ngàn đại đạo, còn nạp ba ngàn vũ trụ.

Suy nghĩ lại thì hình như ba ngàn vũ trụ cũng không nhiều lắm nha.

Hắn nhìn quyển sách màu đen trong tay, Vũ trụ chi thư, chắc chắn thứ này ẩn chứa không ít bí mật.

Nghĩ vậy, Mộc Phàm liền mở Vũ trụ chi thư ra.

Rầm!

Một quầng sáng hiện lên, trang sách xuất hiện hình ảnh.

Đó là một đồ án vũ trụ, bên trên đánh dấu vị trí vũ trụ số mười tám, đúng là vị trí vũ trụ mà Mộc Phàm đang ở.

“A?”

Mộc Phàm xem Vũ trụ chi thư, lộ vẻ kinh ngạc.

Khi hắn mở ra trang tiếp theo liền thấy thông tin về một vũ trụ khác.

“Vũ trụ số một...”

Trong Vũ trụ chi thư ghi lại thông tin cùa một trăm hai mươi cũ trụ, còn có vị trí cụ thể.

Dựa vào quyển Vũ trụ chi thư này có thể dễ dàng đến một vũ trụ khác, quả thực chính là một pháp bảo xuyên qua một trăm hai mươi vũ trụ.

“Đồ tốt, có nó chẳng phải là có thể tùy tiện qua lại giữa một trăm hai mươi vũ trụ sao?”

Mộc Phàm cẩn thận quan sát, trong đó có một ít vũ trụ cùng loại, mỗi một vũ trụ cùng loại đều có một địa cầu.

Xem ra đây đều là vũ trụ song song, những vũ trụ không có địa cầu thuộc về một loại vũ trụ khác.

“Hệ thống, ta luyện hóa nó rồi thì có thể tùy tiện xuyên qua một trăm hai mươi vũ trụ ghi chép bên trên hay không?”

Mộc Phàm hỏi một câu.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy ký chủ, ngươi có thể luyện hóa, cũng có thể nạp hết, giá trị tương đương với ba mươi phôi thai vũ trụ.”

“Ực ực...”

Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng, sợ ngây người, một quyển sách trị giá ba mươi phôi thai vũ trụ.

“Vậy ta nạo hết còn có thể đi tới những vũ trụ đó không?”

Ngay sau đó hắn hỏi một vấn đề mấu chốt.

“Có thể, tất cả tin tức, tọa độ ghi chép bên trên sẽ bị tinh luyện, dung nhập vào cơ thể ký chủ, có thể tùy tiên xuyên qua.”

Hệ thống trực tiếp đáp lại, lần này có vẻ rất dứt khoát, giống như chờ mong Mộc Phàm nạp nhanh lên.

Bởi vì trước đó nó tổn thất quá lớn, bị xâm lấn không nói, còn bị quy tắc trừng phạt, hơi thê thảm.

“Vậy còn chờ cái gì nữa, nạp hết, nạp luôn tám tên Thanh tẩy giả kia.”

Mộc Phàm không chút do dư ra quyết định.

Đinh!

“Bắt đầu thăng cấp...”

Giọng nói vui sướng của hệ thống truyền đến, Mộc Phàm cảm giác một lực lượng thần bí dũng mãnh tiến vào trong cơ thể.

Hệ thống trở về, Mộc Phàm lại bắt đầu bật hack.

Chương 561: Nhân loại điên rồi

Ở địa cầu trong hệ Thái Dương, nhân rối loạn.

Trên bầu trời xuất hiện một loạt hình ảnh, tựa như hải thị thận lâu.

“Hải thị thận lâu?”

“Trời đất!”

“Thiên sứ?”

“Ác ma?”

Toàn cầu sôi trào, vô số nhân loại chạy ra xem, một đám ngửa mặt nhìn lên trời.

Có thể thấy được vô số thiên sứ, ác ma đang chém giết kịch liệt với một đám sinh vật có diện mạo quái dị.

Cảnh tượng này chính là cảnh chiến đấu trong vũ trụ.

Càng kinh người chính là dùng kính thiên văn có thể xem rõ trong hệ Thái Dương đang diễn ra một trận đại chiến kịch liệt.

Thiên sứ, ác ma, còn có một đoàn chiến sĩ sắt thép đang chiến đấu kịch liệt với một ít sinh vật quái dị

“Thần ma đại chiến!”

“Sao thiên sứ lại liên hợp với ác ma?

“Không đúng đạo lý!”

“Chuyện này tuyệt đối không đúng đạo lý!”

Rất nhiều người điên cuồng, ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu thật hay giả.

Chỉ có cao tầng nhân loại mới biết rõ, đây là hình ảnh thật sự.

Toàn bộ hệ Thái Dương đang bị một quầng sáng kỳ lạ bao phủ, vô số thiên sứ, ác ma, còn có chiến sĩ sắt thép đnag chiến đấu kịch liệt với sinh vật quái dị.

Bọn chúng vô cùng cường đại vô cùng, hủy thiên diệt địa, một chiêu có thể đánh nổ một viên tinh cầu, một lượng lớn sinh vật quái dị tràn tới gần hệ Thái Dương.

Nhưng lại bị thiên sứ, ác ma, chiến sĩ ngăn chặn bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, cao tầng nhân loại đều luống cuống.

Oanh!

“Mau xem, Kỳ lân!”

Phương đông, vô số người kinh hô, nhìn trên bầu trời ảnh ngược hình ảnh, một đầu Kỳ lân ngẩng đầu hét giận dữ, há mồm phun ra hàng tỉ tia sáng, tựa như từng viên đạn hạt nhân, sáng lạn bắt mắt.

“Thần thoại!”

“Đó là Côn bằng!”

Có người kinh hô, chỉ vào một con thú khổng lồ, một Côn bằng nuốt trời, một ngụm nuốt lấy vô số sinh vật xâm lấn.

“Bắc Minh có cá, tên là Côn...”

“Côn to lớn, một nồi không chứa hết.”

Vô số người kích động phấn khởi, nhìn Côn bằng khổng lồ, não như chết máy, một ngụm nuốt một ngôi sao, không khác gì ăn kẹo.

Cảnh tượng khiến nhiệt huyết sôi trào.

“Ngao...”

Lại một tiếng rít gào vang trời, chỉ thấy hình ảnh một con rùa khổng lồ tạo ra quầng sáng phòng ngự cường đại, chặn vô số sinh vật bên ngoài hệ Thái Dương.

Mọi người phát hiện hệ Thái Dương được con rùa này bảo hộ chặt

chẽ.

“Huyền vũ, là thánh thú Huyền vũ...”

Không ít người kích động hô to.

“Kỳ lân, Côn bằng, Huyền vũ...”

“Thanh long đâu?”

“Chu tước đâu?”

“Còn có Bạch hổ, trời ơi, chẳng lẽ thần thoại là thật?”

Nhìn đến cảnh này, vô số nhân loại phấn khởi, kích động, có kẻ không nhịn được quỳ xuống lễ bái.

Toàn bộ nhân loại trên địa cầu đều sôi trào, nhìn thấy cảnh tượng thần thoại thế này, có thể không kích động sao?

“Thương đế ơi!”

“Là thiên sứ!”

“Còn có ác ma...”

Phương tây, vô số nhân loại nhìn thấy thiên sứ rồi kích động tới mức suýt ngất xỉu.

Nhưng cũng cảm thấy hơi quái dị, vì sao thiên sứ và ác ma lại liên hợp với nhau?

Mọi người thấy hai bóng dáng mỹ lệ suất lĩnh thiên sứ, ác ma, toàn thân được bao phủ một quầng sáng chói loá.

“Đó là... Thương đế sao?”

Trong lúc nhất thời, vô số người tín ngưỡng Thượng đế đều ngây ngốc, Thượng đế sao?

Một bóng dáng tản ra ánh sáng vô thượng, thần thánh, tối cao tựa như Sáng thế chủ, một mình diệt sát vô số sinh vật dũng mãnh tiến vào.

Còn có một bóng dáng khác, toàn thân tản ra hơi thở hắc ám, giống như ngọn nguồn bóng tối.

Nàng dẫn theo vô số ác ma tham chiến, không thể không khiến người ta hoài nghi nàng có phải chủ Địa ngục, đối thủ một mất một còn của Thượng đế hay không?

Ầm ầm ầm...

Trên hư không, đại chiến diễn ra rất kịch liệt, vô số sinh vật quái dị dũng mãnh vào, muốn tiêu diệt toàn bộ sinh vật trên địa cầu.

Nhưng lại bị ngăn chặn chặt chẽ, đặc biệt là một người khổng lồ chắn ngang phía trước.

Người khổng lồ đứng bên ngoài hệ Thái Dương, thân hình tựa như một tinh hệ, khiến người xem sợ hãi.

Người khổng lồ vung rìu chém nát vô số sinh vật cường đại, bổ cả thiên địa.

“Đó là Bàn Cổ sao?”

“Trời đất...”

Nhân loại muốn điên rồi, vô số người chăm chú nhìn người khổng lồ kia, một thuẫn một rìu đại khai sát giới, không đâu địch nổi.

Nhưng thực mau, có người chú ý tới người khổng lồ không có đầu, so sánh với các nhân vật trong truyền thuyết, lập tức hiểu ra đây là ai.

“Hình Thiên!”

“Là Chiến thần Hình Thiên trong truyền thuyết!”

Trong lúc nhất thời, vô số nhân loại phương đông sôi trào, thét chói tai, nhìn bóng dáng hùng vĩ, cường đại của Hình Thiên, giết đến tinh không nhuộm máu, vô số thi thể rơi rụng.

Rối loạn, nhân loại rối loạn.

Bởi vì nhìn thấy loại cảnh tượng thần thoại chân thật này, không ai không kinh, không biết rõ vì sao thiên sứ, ác ma trong thần thoại đột nhiên xuất hiện.

Còn có những chiến sĩ nhìn như người máy, mỗi một tên đều khiến người ta sợ hãi, giết đến bên ngoài hệ Thái Dương vương vãi thi thể.

Không có ai biết, những sinh vật kia đến từ nơi nào.

Càng không có người biết thần ma trong truyền thuyết vì sao xuất hiện, hình như đang bảo hộ địa cầu, điều này làm cho nhân loại hoàn toàn điên cuồng.

“Dĩ nhiên còn một viên tinh cầu tồn tại sinh mệnh?”

“Giết, tiêu diệt tất cả sinh vật.”

Lúc này, bên ngoài hệ Thái Dương xuất hiện vòng xoáy thật lớn, vô số sinh vật quái dị ồ ạt tràn vào.

Có một giọng nói đáng sợ truyền đến.

Ngay sau đó, một lực lượng cường đại quét đến.

Ầm!

Hình Thiên bại lui, Kỳ lân, Côn bằng, Huyền vũ cũng bị đánh lùi, lực lượng kia vô cùng cường đại, dĩ nhiên đánh lui bọn họ.

“Diệt!”

Ngay sau đó, từ trong vòng xoáy có một bàn khủng bố thò ra, thậm chí bao trùm toàn bộ hệ Thái Dương, muốn xoá sạch nơi này.

Một màn trước mắt làm tất cả nhân loại địa cầu sợ ngây người, hoàn toàn ngơ ngác, rơi vào vô tận sợ hãi.

Rốt cuộc là thứ gì muốn tiêu diệt nhân loại?

Keng keng!

“Chiến!”

Hình Thiên giận dữ rống to, thuẫn rìu phát ra ánh sáng mãnh liệt, hội tụ lực lượng toàn thân bổ ra một rìu, sát chiêu mạnh nhất oanh tới.

“Ngao!”

Huyền vũ, Kỳ lân, Côn bằng, còn có Tiểu Ngải, Tiểu Linh đồng loạt ra tay, trong phút chốc, tinh không run rẩy, toàn bộ hệ Thái Dương cũng run theo.

Năng lượng khủng bố va chạm sinh ra tiếng nổ kịch liệt, xuất hiện mấy chục lỗ đen nhưng lại bị bàn tay bóp nát biến mất.

Công kích của tất cả cường giả đều phá giải một cách nhẹ nhàng.

“Xong rồi, nhân loại sắp bị diệt sạch.”

Không ít người tuyệt vọng, sợ hãi, thần ma đều thảm bại, địa cầu còn có thể tồn tại sao?

Không, toàn bộ hệ Thái Dương đều sẽ không còn tồn tại, bàn tay to sẽ xoá sạch toàn bộ hệ Thái Dương.

Phanh!

Trong lúc nguy cấp, một bàn tay to khác băng ngang qua vũ trụ, đánh vào bàn tay to kia, hai bên va chạm rồi tan rã.

Bàn tay to hỏng mất, nguy cơ được giải trừ.

“Làm càn!”

Từ trong vòng xoáy truyền đến một tiếng rống giận, liền thấy một bóng dáng cường đại xuyên qua vòng xoáy, chậm rãi xuất hiện, cả người bị sương mù bao phủ.

Đây là một tên Thanh tẩy giả vô cùng cường đại, hơi thở chèn ép khiến tinh không tan vỡ từng tấc, vũ trụ rung động.

“Tìm chết, lăn!”

Chỉ nghe từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ truyền đến một tiếng hừ

lạnh, một ngón tay xỏ xuyên qua hỗn độn, chọc vào bóng dáng mơ hồ kia, đánh tan thân thể nó.

Một lóng tay cường thế nghiền áp hết thảy.

Răng rắc!

Hư không vỡ ra, trong hỗn độn có một người đi tới, thân khoác Đế bào, đầu đội Đế miện, cả người bao phủ bởi một quầng sáng cường đại.

Đó là Thiên Đế, phía sau có một thiên luân, khí thế hừng hực, chiếu sáng cả hư không hắc ám khiến vô số nhân loại thấy rõ cảnh tượng nơi này.

“Thiên Đế!”

Hình Thiên, Kỳ lân, Côn bằng, Huyền vũ, còn có Tiểu Ngải, Tiểu Linh cùng vô số thiên sứ, ác ma, thần ma chiến sĩ đồng thời hành lễ.

Thấy một màn như vậy, nhân loại trên địa cầu nhân loại đều trợn tròn mắt.

Đặc biệt là khi thấy này một thân trang phục cùng sự cường thế của vị vừa xuất hiện, trong đầu đồng thời toát ra một suy nghĩ.

“Thiên Đế?”

“Thiên Đế Thiên Đình sao?”

Vô số người dại ra, ngây ngốc nhìn hình ảnh này, Thiên Đế trong thần thoại buông xuống bên ngoài hệ Thái Dương.

Hắn đứng ở nơi đó, trực diện hố đen trước mắt, bóng đen đang kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ đánh giá Mộc Phàm trước mắt.

“Là ngươi, dĩ nhiên tránh khỏi thanh tẩy?” Bóng đen kinh ngạc hô to, hiển nhiên nhận ra Mộc Phàm.

Phản ứng này khiến Mộc Phàm bất ngờ, đối phương nhận biết mình, chẳng lẽ trước kia từng gặp rồi?

“A?” Mộc Phàm này vừa thấy tức khắc kinh ngạc nói: “Thì ra là tên này, chính là nó đã tập kích lúc ta lúc còn ở vũ trụ sơ khai sao?”

“Đúng vậy ký chủ, nhanh xử lý nó.”

Trong vang tiếng hệ thống xúi giục.

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười: “Hệ thống, ngươi thay đổi, trước đây ngươi sẽ không xúi giục ta như vậy, hiện tại sao lại đột nhiên thay đổi?”

“Ngươi nghèo, ta cũng nghèo, ký chủ, xử lý nó nhanh lên, đừng để nó chạy, trên người gia hỏa này có một kiện bảo vật tương đương với hai mươi phôi thai vũ trụ.”

Hệ thống vừa nói ra, hai mắt Mộc Phàm tức khắc sáng rực, ánh mắt này khiến lòng đối phương cảm thấy kinh hoàng.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, vòng xoáy hỏng mất, bị một một quyền đánh nát.

Bóng đen cũng tan vỡ, còn chưa kịp chạy đi đã bị một cái đỉnh thu vào bên trong trấn áp.

“Thiếu chút nữa để ngươi trốn thoát rồi.” Mộc Phàm thu hồi Thiên Đế đỉnh, tỏ vẻ thật may.

Không biết bảo vật có giá trị tương đương với hai mươi phôi thai vũ trụ là thứ gì, vừa được một quyển Vũ trụ chi thư tương đương với ba mươi phôi thai vũ trụ.

Sau khi nạp hết, thực lực Mộc Phàm gia tăng rất nhiều, trên lý luận thì đã trở thành tồn tại siêu thoát Thiên Đạo.

Đã có thể đột phá hàng rào vũ trụ, trở thành sinh vật cấp Siêu duy.

Đây cũng là lý do vì sao Mộc Phàm có thể trọng thương, đánh chết những sinh vật này.

“Ký chủ cẩn thận, bên ngoài có một lực lượng đang khóa chặt ngươi.”

Lúc này, trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà rùng mình, hắn chưa kịp phản ứng thì đã bị một lực lượng oanh vào thân thể.

“Muốn mạt sát ý thức của ta, nằm mơ.”

“Cửu cửu quy nhất, Đại tịch diệt!”

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, hai tay đan chéo, có chín vòng sáng bay ra khỏi cơ thể rồi hợp nhất, hóa thành một lực lượng cường đại phản kích.

Phốc!

Hai lực lượng va chạm nhau, vạn vật bị quét sạch, trong khoảnh khắc này, vũ trụ trở nên vô cùng yếu ớt, nhỏ bé.

Chỉ nghe tiếng “Răng rắc”, hàng rào không gian Cao duy bị đánh vỡ.

Chương 562: Bắt giữ sinh vật Siêu duy

Phanh!

Vũ trụ xuất hiện một hố đen như mực, sâu không thấy đáy.

Từ bên trong có một giọt máu rơi ra, giọt máu tựa như một quả cầu, nơi nó đi qua, vũ trụ bị dập nát.

“Ký chủ, đó là máu của sinh vật Siêu duy, một giọt tương đương với một phôi thai vũ trụ, cực kỳ đáng giá.”

Hệ thống lên tiếng nhắc nhở khiến Mộc Phàm kinh ngạc, hắn giơ tay chộp tới, vô số xiềng xích xuất hiện khóa chặt giọt máu.

Keng keng keng...

Nhưng ngay sau đó xiềng xích liền hỏng mất, một sợi nối tiếp một sợi đứt đoạn, không có cách nào khóa chặt một giọt máu.

“Không có tác dụng đâu, chỉ có Thiên Đế đỉnh mới có thể phong ấn máu của sinh vật Siêu duy.”

Mộc Phàm nghe xong trực tiếp tế Thiên Đế đỉnh, thu lấy một giọt máu kia.

Một giọt máu tương đương một vũ trụ?

Mẹ nó, siêu trâu bò, trách không được hệ thống nói cực kỳ đáng giá.

Mộc Phàm thu hồi giọt máu kia, hai mắt tỏa ánh sáng, một giọt máu mà đáng giá như vậy, chẳng phải là nếu bắt được một sinh vật Siêu duy, mình có thể không ngừng lấy máu?

“Ký chủ đừng choáng váng, máu trong cơ thể sinh vật Siêu duy có hạn, vừa mới đột phá cấp Siêu duy thì trong cơ thể chỉ có thể ngưng tụ ra một hai giọt máu Siêu duy.”

“Trong cơ thể càng nhiều máu Siêu duy thì thực lực càng cường đại, tổn thất một giọt chẳng khác nào tổn thất lực lượng tương

đương với lực lượng từ một vũ trụ."

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra, càng thêm hưng phấn.

"Đồ tốt, ta nhất định phải bắt được mấy sinh vật Siêu duy để nuôi lấy máu."

Mộc Phàm tàn nhẫn.

Oanh!

Mới vừa nói xong liền có tiếng vang lớn truyền đến từ không gian Cao duy, tiếp theo có một đường hầm rách nát xuất hiện khiến toàn bộ vũ trụ run rẩy.

"Con kiến thế giới Hạ duy, ngươi dám làm bổn tọa bị thương?"

Một giọng nói khủng bố truyền đến, mang theo sự tức giận.

Nó lại bị một sinh vật Hạ duy tổn thương, quả thực không thể nén giận.

"A, dĩ nhiên dám để bản thể xuống đây, ký chủ đừng sợ, nhảy vào không gian Cao duy xử lý nó, ngươi liền phát tài."

Trong đầu đột nhiên vang tiếng hệ thống, giọng nó mang theo chút ngạc nhiên.

Giống như phát hiện chuyện sinh vật Cao duy kia dám để bản thể buông xuống là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Sinh vật Siêu duy thường sẽ không để bản thể xuất hiện, nhưng hiện tại lại có một sinh vật từ không gian Cao duy hạ xuống, tự nhiên là một cơ hội.

Tuy rằng sinh vật Siêu duy có thể hạ gục sinh vật Hạ duy trong nhát mắt nhưng Mộc Phàm là ngoại lệ.

Hắn bật hack!

"Hệ thống, sao ngươi lại kích động thế này, động tí là kêu ta giết

tới, nếu như bị đánh chết thì làm sao bây giờ?"

Mộc Phàm có chút cạn lời.

"Sợ cái gì, ký chủ đừng sợ nha."

"Ngươi không muốn phát tài sao, căn cứ theo tính toán của bổn hệ thống, sinh vật Siêu duy kia trị giá ít nhất là một trăm vũ trụ, một khi nó buông xuống, dùng tuyệt chiêu Đại tịch diệt của ngươi xóa sạch máu của nó."

"Ngươi có năm phần mười tỷ lệ có thể đánh chết nó, thu hoạch được một khoản tương đương với một trăm vũ trụ, ngươi không đánh thì đừng hối hận nha."

Hệ thống lần lượt nhắc nhở, lòng Mộc Phàm ngo ngoe rục rịch.

Vốn dĩ còn chút chần chờ, nhưng vừa nghe hệ thống xúi giục, không còn cách nào khác, đang thiếu tiền, có tiền đưa tới cửa mà không cần thì lãng phí.

"Giết!"

Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Phàm tích tụ toàn bộ lực lượng, thân thể sáng lên, có chín vòng sáng bay ra hợp nhất, bộc phát sát chiêu khủng bố.

Đây là sát chiêu mạnh nhất mà Mộc Phàm lĩnh ngộ, chiêu thức chung cực của Cửu thiên cấm thuật.

Oanh!

Mộc Phàm bước một bước lên trời, hóa thành một tia sáng vọt vài thế giới Cao duy, tung ra một quyền, vạn vật tịch diệt.

Dưới một chiêu này, tất cả đều sẽ bị xóa sạch, năng lượng, vật chất, hàng rào không gian đều bị đánh nát.

"A..." Chỉ nghe một tiếng hét thảm truyền đến, từ phía trên có một cánh tay rơi xuống.

Đó là một cánh tay sáng chói, cũng có máu chảy xuống, tản ra hơi

thở đáng sợ.

“Ngươi là ai, vì sao có thể đánh vỡ hàng rào không gian Cao duy?”

Trong hư vô truyền đến một tiếng kinh giận rít gào, sinh vật Siêu duy kia bị đánh đến ngây ngốc.

Hoàn toàn không nghĩ ra vì sao một sinh vật Hạ duy lại có thể liên tục tổn thương nó, hơn nữa lần này trực tiếp tước mất một cánh tay.

Quả thực không thể tin được, nó bị dọa rồi.

“Tăng phúc gấp trăm lần, Vạn vật tịch diệt!”

Trong khoảnh khắc, Mộc Phàm lại thi triển tuyệt chiêu, lúc này đây trực tiếp bùng nổ, tăng phúc gấp trăm lần, đánh ra một kích mạnh nhất.

Tuyệt chiêu lúc này cực kỳ kinh khủng, nháy mắt xỏ xuyên qua hàng rào không gian giữa Cao duy và Hạ duy, oanh vào một bóng dáng khủng bố.

Bóng dáng tản ra một loại hơi thở cường đại vượt qua tất cả, thừa nhận rồi một kích khủng bố của Mộc Phàm, nổ tan thành vô số mảnh.

Một kích đáng sợ đánh xuyên một loạt hàng rào không gian.

Ầm ầm ầm...

Hàng rào vũ trụ đa nguyên hỏng mất, một đám vũ trụ song song đột nhiên kết nối với nhau, hình thành một đám lỗ trống.

Từ vũ trụ này có thể nhìn thấy một vũ trụ khác, thậm chí có thể nhìn rõ vô số vũ trụ.

“Tình huống như thế nào?” Mộc Phàm chấn động.

Uy lực một kích vừa rồi quá khủng bố, dĩ nhiên đánh xuyên qua hàng rào nhiều vũ trụ.

Thậm chí hắn còn thấy một ít sinh vật, cường giả trong các vũ trụ, một đám nhìn vũ trụ của mình xuất hiện một lỗ thủng mà cảm thấy chấn động.

“Ký chủ, ngươi đánh xuyên qua hàng rào không gian Cao duy, kết nối các vũ trụ với nhau.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống giải thích, lúc này mới hiểu mình đã chơi lớn rồi.

“Đừng thất thần, mau trấn áp sinh vật Siêu duy kia.”

Lúc này, hệ thống nhanh chóng nhắc nhở, có chút vội vàng.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, cầm Thiên Đế đỉnh một đường giết tới trước mặt sinh vật Siêu duy, sinh vật Siêu duy vừa mới khôi phục thân hình chưa kịp mở miệng đã bị thu vào đỉnh.

“Khốn nạn...” Một tiếng hét giận dữ truyền đến, Thiên Đế đỉnh kêu leng keng, không ngừng chấn động.

Sinh vật Siêu duy muốn đánh vỡ Thiên Đế đỉnh giết ra nhưng Mộc Phàm không cho nó cơ hội.

“Hệ thống, nạp hết nó.”

Mộc Phàm tàn nhẫn, hô to một tiếng.

Đinh!

“Nạp hết sinh vật Siêu duy, trị giá một trăm lẻ một phôi thai vũ trụ.”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm hãi hùng khiếp vía, một trăm lẻ một phôi thai vũ trụ, nói cách khác, thực lực của gia hỏa này tương đương với lực lượng của một trăm lẻ một vũ trụ.

Cường đại đến mức độ này, quả thực đáng sợ.

Sinh vật thông thường vừa mới siêu thoát vũ trụ gọi là sinh vật Siêu duy, thực lực tương đương với một hoặc hai vũ trụ.

Cường đại hơn một chút thì có thể ngưng tụ lực lượng lớn hơn, có sinh vật ngưng tụ mười mấy giọt máu Siêu duy, có sinh vật ngưng tụ mấy chục, mấy trăm, thậm chí cả ngàn giọt.

Ong!

Trong đường hầm không gian Cao duy, toàn thân Mộc Phàm loé sáng, từng luồng sáng không ngừng chảy xuôi trong cơ thể, máu trong trong cơ thể dần dần mà diễn biến thành một loại cao cấp hơn.

Thay máu, Mộc Phàm đang tiến hành thay máu, trải qua lần thay máu cuối cùng, sau đó sẽ thành công bước vào cấp Siêu duy.

Chỉ cần ngưng tụ ra máu Siêu duy là có thể thành công siêu thoát, bước vào không gian Cao duy, trở thành một sinh vật Siêu duy thật sự.

Sinh vật Siêu duy có thể tự do xuyên qua không gian vũ trụ Cao duy, có quyền sinh sát đối với sinh vật ở vũ trụ Hạ duy.

Ngươi có thể dễ dàng xoá sạch một vũ trụ hay bắt giữ sinh vật cùng Thiên Đạo của một vũ trụ.

Tóm lại, sinh vật Siêu duy cùng Hạ duy cách biệt như thần linh cùng phàm nhân.

Răng rắc!

Trong cơ thể truyền đến một tiếng giòn vang, toàn bộ máu trong cơ thể Mộc Phàm ngưng tụ thành một giọt máu Siêu duy, tiếp theo lại thêm một giọt.

Đây là lực lượng sau khi nạp hết một đống đồ quý giá mới được.

Sau khi hệ thống hoàn thành thăng cấp, Mộc Phàm tản ra một hơi thở khủng bố khiến vũ trụ Hạ duy vũ trụ đều run rẩy, giống như muốn hỏng mất.

Hơi thở nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh, hắn không bước vào thế giới Cao duy.

“Hệ thống, hiện tại ta đã thuộc cấp Siêu duy rồi phải không?”

Mộc Phàm hưng phấn hỏi.

Nhưng hệ thống lại đáp lại: “Không phải, hiện tại vẫn là cấp Vũ trụ, không phải cấp Siêu duy.”

“Sao có thể, không phải trong cơ thể ta đã ngưng tụ ra máu sinh vật Siêu duy rồi sao, sao lại không phải sinh vật Siêu duy?” Hắn không tin.

Hệ thống giải thích: “Ký chủ, chỉ khi ngươi thực hiện siêu thoát, tiến vào tầng không gian cấp bậc cao hơn thì mới là Siêu duy, hiện tại ngươi không tiến vào tầng không gian cao hơn, không tính là cấp Siêu duy.”

“Hiện tại ngươi chỉ có thể là cấp Vũ trụ, bởi vì ngươi còn không có siêu thoát vũ trụ bước thế giới cao tầng hơn.”

“Cho nên ký chủ ngươi có thực lực cấp Siêu duy nhưng lại ở cấp Vũ trụ, không cần quan tâm cấp bậc gì, chỉ cần ngươi đủ cường đại là được.”

Nghe hệ thống giải thích, an ủi, Mộc Phàm đã hiểu ra.

Vì mình không bước ra ngoài vũ trụ này nên vĩnh viễn chỉ là cấp Vũ trụ, không phải sinh vật Siêu duy thật sự.

Bởi vì bản chất thân thể vẫn ở cấp Vũ trụ, muốn đột phá, liền phải bước vào không gian Cao duy mới có thể hoàn toàn lột xác tiến hóa thành sinh vật Siêu duy.

“Hệ thống, vũ trụ đa nguyên thông nhau là tốt hay là xấu?”

Lúc này, Mộc Phàm đạp bộ quay trở về vũ trụ.

Hắn nhìn một số lỗ thủng, thông đạo dẫn tới các vũ trụ khác, có thể thấy rõ tình huống của vũ trụ đối diện, thậm chí thấy hết những sinh vật cường đại tụ tập trước thông đạo.

Có vũ trụ toàn là sinh vật quái dị nửa người nửa thú, có rất nhiều sinh vật hình người, cũng có rất nhiều sinh vật hình thú.

Những sinh vật đến từ vũ trụ khác nhau đều thấy được vũ trụ của nhau.

“A?”

Thậm chí Mộc Phàm còn thấy Hồng Quân dẫn Ngọc Đế, Cổ Phật cùng một đám cường giả đang kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn về bên này.

“Thiên Đế, ngươi đi vũ trụ khác sao?”

Hồng Quân nhìn thấy Mộc Phàm bên này, có chút ngạc nhiên chào hỏi.

Mộc Phàm như suy tư gì, cười nói: “Không sai, vừa rồi không cẩn thận đánh xuyên qua hàng rào vũ trụ song song, dẫn tới hơn một trăm vũ trụ nối tiếp nhau.”

“....”

Đám người Hồng Quân cùng các cường giả vũ trụ, Thiên Đạo khác đều ngây ngốc, nhìn Mộc Phàm với vẻ kính sợ cùng kiêng kị.

Hàng rào của hơn một trăm vũ trụ bị hắn đánh xuyên qua nối tiếp với nhau, chuyện này quá khủng bố, cả Thiên Đạo cũng phải sợ hãi.

Ong...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong các vũ trụ đều xuất hiện từng luồng sáng, chúng xỏ xuyên qua mỗi vũ trụ Hạ duy.

Giờ khắc này, sắc mặt của tất cả sinh vật cùng Mộc Phàm đều thay đổi.

“Hệ thống, đây là cái gì?” Hắn kinh ngạc hỏi.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, đây là ánh sáng tiếp dẫn đến thế giới Cao duy phát ra từ chiến trường vũ trụ, mục đích chính là lựa cường giả tham chiến từ các vũ trụ, thua thì thân chết hồn diệt, vũ trụ đó cũng sẽ bị hút vào bãi tha ma vũ trụ và diệt vong, thắng thì đạt được cơ hội tiến hóa cùng danh ngạch tiến vào

thế giới cao cấp hơn.”

“Trò gì vậy?”

Đồng tử của Mộc Phàm co rụt lại, đây là sinh vật vũ trụ hỗn chiến sao?

Chương 563: Vũ trụ căn nguyên?

“Thế giới Cao duy, chiến trường vũ trụ?”

Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn một luồng sáng trước mắt, ánh sáng tiếp dẫn đến từ vũ trụ Cao duy.

Chỉ cần bước vào luồng sáng này là có thể trực tiếp tiến đến một chiến trường trong thế giới Cao duy, quả thực chính là một chuyến xe tới thẳng.

Nhưng muốn tiến vào trong luồng sáng cần phải có lực thực cường đại, thấp nhất là cấp Thiên chủ mới có thể tiến vào bên trong.

“Đa nguyên vũ trụ trụ song song, một trăm hai mươi vũ trụ.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn một đám vũ trụ đã thông nhau.

Có vũ trụ đen nhánh, có vũ trụ vĩnh viễn sáng ngời, có vũ trụ cô quạnh, tràn ngập tử khí.

Còn có vũ trụ đã bị hủy diệt, không còn sinh mệnh.

Giống như vũ trụ nơi Mộc Phàm đang đứng, hiện tại trong vũ trụ chỉ còn hệ Thái Dương có sinh mệnh, những nơi khác đều tịch mịch.

“Nhiều vũ trụ, song song mà không giống nhau, thật kỳ diệu, làm sao mà diễn sinh ra được nha?”

Mộc Phàm mang theo chút phần tò mò, một trăm hai mươi vũ trụ nối nhau, không ít vũ trụ song song nhưng lại không giống nhau.

Nhìn sơ qua thì thấy tương tự nhưng thực chất không tương tự.

Vì sao những vũ trụ này diễn hóa thành cùng một loại, lại từ đâu mà diễn hóa ra?

“Ký chủ, các vũ trụ song song diễn hóa từ một vũ trụ ban đầu, dựa theo các tuyến thời không khác nhau.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống giải thích.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Căn cứ theo tính toán, tất cả vũ trụ đều diễn hóa từ vũ trụ số một, nó chính là vũ trụ ban đầu, cũng được gọi là vũ trụ căn nguyên.”

“Số một, vũ trụ căn nguyên?”

Mộc Phàm ngạc nhiên quan sát một loạt thông đạo giữa các vũ trụ, ngay sau đó nhìn thấy vũ trụ số một.

Hắn không thể thấy rõ tình huống trong vũ trụ số một, chuyện này khiến hắn bất ngờ, Thiên Đạo vũ trụ kia lại có thể che chắn tầm mắt của hắn?

“Vì sao không cách nào nhìn trộm vũ trụ số một?”

Mộc Phàm nhíu mày lại, cảm giác trong vũ trụ số một có một lực lượng che chắn tầm mắt của mình.

Hệ thống đáp lại: “Ký chủ, vũ trụ số một là vũ trụ căn nguyên, các vũ trụ song song đều diễn hóa từ nơi đó nên nó có ưu thế rất lớn.”

“Vũ trụ căn nguyên, chẳng lẽ nơi đó có tồn tại có thể uy hiếp ta?” Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, có chút thận trọng.

Hệ thống giải thích: “Không có, chỉ là vũ trụ số một là vũ trụ căn nguyên của nhóm vũ trụ song song này nên có tính đặc thù, không thể nhìn thấy là chuyện bình thường.”

“Nhưng là vũ trụ căn nguyên, số lượng cường giả nơi đó sẽ nhiều hơn, có không ít cường giả cấp Vũ trụ, thậm chí mỗi một tinh hệ đều có khả năng sinh ra một bá chủ cấp Vũ trụ.”

Vũ trụ số một chính là vũ trụ căn nguyên, diễn sinh ra nhiều vũ trụ song song, vũ trụ Mộc Phàm đang ở chính là một trong số đó.

“Chẳng phải là vũ trụ số một có thể nghiền ép tất cả vũ trụ song song?”

Mộc Phàm có chút kinh ngạc, khó hiểu, nếu đã như vậy vì sao còn có đại chiến vũ trụ.

Các vũ trụ diễn sinh đều không thể là đối thủ của vũ trụ căn nguyên, kết cục chính là bị đánh bại.

“Đúng vậy ký chủ, các vũ trụ song song cuối cùng đều sẽ bị vũ trụ căn nguyên đồng hóa cắn nuốt, hợp thành một thể.”

“Các vũ trụ hợp nhất, tạo thành một vũ trụ tổ ong khổng lồ.”

Hệ thống vừa nói vừa tạo ra ví dụ, một đám bong bóng tập hợp, dán chặt vào bong bóng lớn nhất ở trung tâm.

Trong giống như một cái tổ ong, mấy bong bóng nhỏ đại biểu cho một đám vũ trụ song song.

“Xem ra phải đi vũ trụ số một nhìn một chút.” Trong lòng Mộc Phàm đã có quyết định.

Lúc này, trong vũ trụ số bảy, Hồng Quân mang theo Thái Thượng, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Ngọc Đế, Lôi Thần, Cổ Phật đi tới trước đường hầm xuyên qua vũ trụ khác.

“Thiên Đế, đối với chiến trường vũ trụ, ngươi có tính toán gì không?”

Hồng Quân mở miệng dò hỏi một câu.

Chỉ có Hồng Quân chủ động nói chuyện với Mộc Phàm, sinh vật các vũ trụ khác đều sợ hãi, trốn tránh, thậm chí che đi lỗ hổng.

Nhìn đám Hồng Quân, Mộc Phàm suy nghĩ chút rồi nói: “Chiến trường vũ trụ không gian Cao duy chính là một cơ hội thoát khỏi trói buộc của vũ trụ.”

“Đương nhiên nơi đó có nguy hiểm, có khả năng vẫn diệt bất kỳ lúc nào, thậm chí khi cường giả tham dự từ một vũ trụ chết hết rồi thì vũ trụ đó cũng sẽ rơi vào bãi tha ma vũ trụ.”

“Còn kẻ thắng lợi cùng vũ trụ thắng lợi đều có thể đạt được lợi ích không tưởng, cụ thể thì ta cũng không rõ.”

Mộc Phàm giới thiệu sơ một chút.

Hắn nói: “Tham gia hay không tham đều do các ngươi quyết định.”

Nói đến đây đã rõ rồi, có đi chiến trường vũ trụ hay không là do bọn họ lựa chọn.

Hắn xoay người nhìn hệ Thái Dương phía sau, vô số nhân loại trên địa cầu tận mắt nhìn thấy tất cả, trong lòng hoảng loạn.

“Thiên Đế, vũ trụ bên ngươi chỉ còn mỗi nhân loại địa cầu?”

Lúc này, Hồng Quân đã nhận ra, kinh ngạc hỏi.

Mộc Phàm thở dài, nói: “Không sai, phần lớn sinh vật trong vũ trụ này đã bị sinh vật Siêu duy tàn sát, chỉ còn nhân loại địa cầu.”

Hắn không có giấu giếm gì cả, thậm chí tất cả nhân loại địa cầu đều nghe được.

Trong lúc nhất thời, mọi người ngơ ngác.

“Hắn vừa mới nói gì?”

“Thiên Đế nói trong vũ trụ này chỉ còn có người địa cầu chúng ta.”

“Toàn bộ vũ trụ trống không, chỉ có nhân loại?”

Nghe được tin tức này, tất cả nhân loại địa cầu bắt đầu khủng hoảng.

Sinh vật trong vũ trụ đều bị tiêu diệt, tin tức này khủng bố biết bao!

“Vậy Thiên Đế tính toán như thế nàon?” Hồng Quân nhìn địa cầu kia, trong mắt mang theo một chút khó hiểu.

Dĩ nhiên đều là phàm nhân, không một tên nào từng tu luyện, cũng có khoa học kỹ thuật nhưng trình độ quá thấp.

“Ta đang suy nghĩ có nên xóa sạch những chuyện vừa rồi khỏi ký ức bọn họ hay không, để cho bọn họ tự sinh tự diệt trong hệ Thái Dương.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu nói, không nghĩ tới lời này làm cho

nhân loại địa cầu khủng hoảng.

Mẹ nó, thật vô tình!

Xóa sạch ký ức, sau đó để cho bọn họ tự sinh tự diệt, quả thực so với bị giết chết còn thống khổ hơn, rõ ràng thấy được thần tiên yêu ma.

Rõ ràng thấy được hy vọng trường sinh bất tử, cuối cùng lại bị xóa sạch ký ức sau đó tự sinh tự diệt?

“Không nên!”

“Thiên Đế!”

“Thượng đế...”

“Cầu ngài đừng xóa sạch ký ức của chúng ta.”

Vô số người sợ tới mức lập tức quỳ xuống dập đầu, sôi nổi cầu xin.

Bọn họ thật sự không muốn bị xóa ký ức, sau đó chỉ có thể là một phàm nhân tầm thường nhạt nhẽo, cuối cùng phải ở mãi trong hệ Thái Dương hay hệ Ngân hà.

Nhân loại sẽ cô độc biết bao nhiêu.

“Sao Thiên Đế không đưa bọn họ về vũ trụ này, dung hợp với nhân loại địa cầu nơi đây?”

Hồng Quân nhẹ giọng đưa ra một kiến nghị, di chuyển nhân loại sang một vũ trụ khác là được.

“Di chuyển sao?” Mộc Phàm nhìn vô số nhân loại trước mắt, đúng là có thể di chuyển đến địa cầu trong vũ trụ Hồng Quân.

Số lượng nhân loại nơi đó không nhiều lắm, hơn nữa còn có nhiều thế giới dị vực, nhân loại nơi này dung nhập vào cũng tốt.

Nghe thế, vô số người kích động, có thể đi tới một vũ trụ khác để sinh sống, thậm chí còn có cơ hội tu luyện thành tiên, quả thực

không thể tốt hơn nữa.

Mọi người dùng ánh mắt trông mong nhìn Thiên Đế, chỉ có thể chờ đợi quyết định của hắn.

“Cũng tốt, ban cho các ngươi một cơ duyên, ai nguyện ý di chuyển đến địa cầu ở một vũ trụ khác thì chỉ cần niệm trong đầu là được.”

“Nếu không muốn, ta cũng không bắt buộc.”

Mộc Phàm nói xong vung tay lên, tiên quang bao phủ toàn bộ địa cầu.

Tất cả nhân loại, sinh mệnh đều đắm chìm trong tiên quang, mỗi người đều kích động cuồng nhiệt hô to.

Ong!

Trong khoảnh khắc, vô số người đột nhiên hóa thành từng tia sáng bay vào lỗ hổng, xuyên qua hàng rào vũ trụ tiến vào địa cầu Hồng Quân, vũ trụ số bảy.

Giờ này khắc này, cao tầng nhân loại ở địa cầu số bảy đồng thời thu được một tin tức, để bọn họ sắp xếp cho nhân loại đến từ vũ trụ khác.

“Là Thiên Đế?”

“Mộc Phàm?”

Cao tầng nhân loại kinh ngạc, sau đó thấy từng tia sáng từ trên trời giáng xuống, vô số nhân loại xuất hiện ra.

Số lượng nhiều không đếm xuể, gần như toàn bộ nhân khẩu phương đông đều tới.

Còn có một bộ phận nhỏ không tới, có rất nhiều kẻ không cách nào thông qua tiên quang rời đi bởi vì bọn chúng có lòng dạ không tốt.

Còn nhiều nhân loại phương tây ở lại, chỉ có một bộ phận nhỏ có thể qua tới.

Mộc Phàm đã cho cơ hội rồi, tự nhiên sẽ không để ý tới nữa.

“Lăng Sa, bắt đầu thoát ly, vũ trụ này sắp tiến vào giai đoạn đại phá diệt.”

Mộc Phàm vừa dứt lời, Lăng Sa vốn đã dung nhập vào vũ trụ đột nhiên thoát ly, phân thân trở về bản thể.

Oanh!

Trong phút chốc, toàn bộ vũ trụ rung chuyển, vô số tia sáng xuất hiện, tiếng răng rắc, răng rắc vang lên.

Nhiều tinh hệ sụp đổ, từng viên tinh cầu nổ tung, cảnh tượng khủng bố khiến cường giả cùng sinh linh các vũ trụ khác sợ ngây ra, phận nhân loại còn lưu lại kinh hoảng, choáng váng.

Những nhân loại này tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng.

“Cứu mạng...”

“A... Thần a!”

“Thượng đế, cứu mạng!”

Lúc này, những nhân loại không thể rời đi hoàn toàn luống cuống, một đám sợ hãi gào thét, tuyệt vọng quỳ xuống đất khẩn cầu.

Chỉ tiếc là Mộc Phàm căn bản không để ý nữa, thu hồi tất cả thiên sứ, ác ma, chiến sĩ cùng đám Tiểu Linh, Tiểu Ngải.

Vũ trụ này sắp hủy diệt, sau khi phá diệt sẽ diễn hóa thành một Kỳ điểm.

Oanh!

Hệ Thái Dương hỏng mất, mặt trời nổ tung, bão mặt trời cường đại quét qua toàn bộ hệ Thái Dương, trong nháy mắt đã hủy diệt tất cả.

Vũ trụ mất đi Thiên Đạo trực tiếp tan vỡ, không ngừng sụp xuống.

Vũ trụ nhanh chóng áp súc thành một điểm, vô số hố đen hội tụ,

ngưng kết thành một thứ càng đáng sợ hơn.

Đó chính là Kỳ điểm.

Chương 564: Diệt thế giả

-

Phanh!

Vũ trụ đại phá diệt, áp súc thành một điểm sáng nóng cháy.

Cường giả trong vũ các trụ song song tận mắt nhìn thấy vũ trụ phá diệt, thấy Mộc Phàm một tay hủy diệt một vũ trụ.

Vũ trụ đã trở về dạng Kỳ điểm.

Kỳ điểm nóng cháy đang nằm trong lòng bàn tay Mộc Phàm.

Cả đám nhìn thấy cảnh này rồi đều không nén được sự sợ hãi.

Nói diệt liền diệt.

“Lại thu hoạch thêm một phôi thai vũ trụ, không tồi.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, thu vào trong túi.

Rất nhiều cường giả nơm nớp lo sợ, sợ Mộc Phàm nhắm tới vũ trụ của mình, sau đó lại diệt thêm một cái, vậy là xong luôn.

Đúng thật là Mộc Phàm đã nhắm tới vũ trụ khác.

“Mấy vũ trụ kia đã cận kề hủy diệt, giữ lại cũng lãng phí, vẫn nên để ta thúc đẩy quá trình hủy diệt đi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, không quan tâm tới cảm nhận của cường giả các vũ trụ, giơ một ngón tay điểm tới.

Răng rắc!

Một tiếng nứt giòn vang lên, Hồng Quân run rẩy, thấy Mộc Phàm dùng một ngón tay xỏ xuyên qua một vũ trụ, đó là một vũ trụ sắp tan biến.

Bên trong còn có một tên thần hủy diệt cường đại.

“Rống... Ngươi tìm chết.”

Chỉ nghe một tiếng hét giận dữ truyền đến, tên thần hủy diệt này từ trong vũ trụ đánh ra một cổ lực lượng hủy diệt cường đại.

Lực lượng hủy diệt mênh mông cuồn cuộn lại tiêu tán trước mắt Mộc Phàm.

“Vũ trụ của ngươi đã bị ngươi giết sạch rồi, ngươi còn sống làm chi, lãng phí năng lượng của vũ trụ, nên trở về vũ trụ đi.”

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ một ngón tay chọc tới, ánh sáng hội tụ xỏ xuyên qua hư vô.

Phụt!

Thần hủy diệt cấp Vũ trụ bị ngón tay xỏ xuyên qua, linh hồn bị mạt sát.

Thân hình nó vỡ tan thành vô số năng lượng, trở về vũ trụ của mình, cuối cùng hóa thành căn nguyên, diễn hóa thành một phôi thai vũ trụ.

Lại một vũ trụ bị hủy diệt.

Cường giả ở các vũ trụ khác khủng hoảng nhìn Mộc Phàm, lại tiêu diệt một vũ trụ, hoàn toàn chính là một kẻ hủy diệt.

Ong!

Mộc Phàm giơ năm ngón tay nắm lấy Kỳ điểm, lại thu hoạch một phôi thai vũ trụ.

“Ngươi hủy diệt vũ trụ như vậy không sợ báo ứng sao?”

Có một ít sinh vật cường đại ngồi không yên, nhảy ra chắn trước lỗ hổng vũ trụ của mình, tức giận nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm liếc mắt nhìn đám này, đều là cấp Vũ trụ, yếu nhất cũng cấp Thiên chủ nhưng hắn không để vào mắt.

Ánh mắt hắn hướng về hai vũ trụ đã sắp hủy diệt, bên trong chỉ

còn một, hai sinh vật cường đại cấp Vũ trụ.

Những sinh vật này đều là cường giả cao cấp nhất, kẻ duy nhất còn sống sót trong vũ trụ.

Một vũ trụ tràn ngập vô số hố đen, vũ trụ đã đi tới giai đoạn cuối, thời đại hắc ám.

Thời đại hắc ám chính là toàn bộ tinh cầu đều hóa thành hố đen, toàn bộ tinh hệ sẽ bị hố đen cắn nuốt.

Có một sinh vật khủng bố, một đám hố đen vây quanh thân nó, tản ra hơi thở diệt thế đáng sợ.

“Thấy ngươi diệt thế thật vất vả, để ta giúp ngươi đi.”

Mộc Phàm cong khóe miệng, nếu vũ trụ của đối phương sắp diệt, không còn sinh linh nào, vậy thêm một mồi lửa, tăng tốc độ gia tan biến của vũ trụ.

“Dừng tay!”

Lúc này, vài tên cường giả vũ trụ khác không thể nhìn Mộc Phàm tiếp tục động thủ hủy diệt vũ trụ thứ ba nữa.

Không được, nếu cứ tiếp tục thế này chẳng phải là hắn sẽ hủy diệt tất cả vũ trụ sao?

“Mọi người ngăn cản hắn.”

“Tên diệt thế giả này quá điên cuồng.”

“Để hắn tiếp tục thì sẽ không vũ trụ nào còn tồn tại.”

Từng sinh vật cường đại bước ra khỏi vũ trụ của mình, đi tới vùng hư vô này.

Bọn chúng nhìn Mộc Phàm, trong mắt lộ vẻ phẫn nộ, khẩn trương, sợ hãi, một tên mà động tay liền có thể hủy diệt vũ trụ, không thể không đề phòng.

“Như thế nào, các ngươi muốn ngăn cản ta?” Mộc Phàm lạnh nhạt

đảo mắt qua đám này.

Tám cường giả đến từ tám vũ trụ khác nhau, đều là sinh vật cấp Vũ trụ, trong đó còn có hai sinh vật trong hai vũ trụ sắp hủy diệt kia.

Một sinh vật ba đầu, đôi mắt tựa như tinh không, tản ra ánh sáng nóng cháy.

Một tên thì hai mắt tựa như hố đen, quanh thân cũng có vô số hố đen, tản ra hơi thở hủy diệt đáng sợ.

“Hai vũ trụ của bọn chúng đã bị bọn chúng phá gần xong, ta chẳng qua chỉ là tăng tốc độ tan biến của vũ trụ mà thôi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói, ánh mắt trở nên sắc lạnh: "Tốt nhất là các ngươi đừng xen vào, nếu không ta liền diệt luôn vũ trụ của các ngươi.”

“Làm càn!”

“Giết hắn!”

Tám sinh vật cấp Vũ trụ đến từ tám vũ trụ khác nhau, vũ trụ của chúng đang phát triển, tuổi thọ còn rất dài.

Mộc Phàm vốn dĩ không muốn để ý tới bọn chúng nhưng hiện tại bọn chúng lại nhảy ra ngoài, vậy đừng trách hắn tàn nhẫn.

Oanh!

Tám sinh vật cường đại cấp Vũ trụ liên hợp với hai sinh vật trong hai vũ trụ sắp tan biến cùng nhau vây công Mộc Phàm, cảnh tượng cực kỳ chấn động.

Cường giả cùng sinh vật các vũ trụ khác cùng nhau quan chiến, đều hưng phấn không thôi.

“Đám gia hỏa này chết chắc rồi.”

Nhìn mười sinh vật cấp Vũ trụ vây công Mộc Phàm, nhóm Hồng Quân bên này đều lộ ra ánh mắt châm chọc, thương hại.

Bọn họ là kẻ biết rõ về sự cường đại cùng vô địch của Thiên Đế.

Trong mắt bọn họ thì đám sinh vật này đang tự tìm đường chết.

“A Di Đà phật, dám ra tay với Thiên Đế, chết chắc rồi.”

Cổ Phật chắp tay trước ngực, lộ vẻ thương hại.

Cường giả thông thường chắc chắn sẽ bị mười tên này đánh lui, nhưng Mộc Phàm đứng ở nơi đó, không chút sứt mẻ, thậm chí thừa nhận mười tên cường giả điên cuồng oanh tạc nhưng không bị gì cả.

“Các ngươi, quá yếu.”

Mộc Phàm lắc đầu, thở dài nói: “Vốn dĩ không muốn so đo với các ngươi, nhưng nếu các ngươi đã động thủ, vậy thì thu luôn các ngươi cùng vũ trụ.”

“Phong thiên xích!”

Mộc Phàm thi triển cấm thuật, từng sợi xiềng xích bay múa, quấn quanh từng tên cường giả kia.

Cả đám đều bị xiềng xích giam cầm.

Thiên Đạo còn bị trói chặt huống chi là bọn chúng, có thể thấy được hiện tại Mộc Phàm cường đại đến mức nào.

“Diệt!”

Mộc Phàm mở bàn tay ra, ngay sau đó nhẹ nhàng bóp chặt.

Phanh phanh phanh!

Tiếng trầm đục không ngừng vang lên, mười cường giả cấp Vũ trụ nổ tung, hóa thịt nát phiêu tán.

“Thu!”

Không chờ bọn chúng khôi phục, Mộc Phàm tế Thiên Đế đỉnh thu cả đám vào bên trong trấn áp.

Mười sinh vật cường đại cấp Vũ trụ đều là cường giả siêu cấp trong vũ của mình, nhưng khi đối mặt Mộc Phàm liền bị bắt.

Một màn này kích thích những sinh vật cường đại ở các vũ trụ khác, khiến bọn chúng vô cùng sợ hãi.

“Ta đã nói rồi, các ngươi đừng xen vào.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, cầm Thiên Đế đỉnh trong tay rồi nhóm một ngọn lửa.

“A...”

“Thả chúng ta ra!”

“Có bản lĩnh thì thả chúng ta ra tiếp túc chiến đấu.”

Có từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ Thiên Đế đỉnh, đáng tiếc, Mộc Phàm không dao động, trực tiếp nấu đám cường giả cấp Vũ trụ bên trong.

Một tên nối tiếp một tên bị hầm chín như vậy, hóa thành từng luồng căn nguyên vũ trụ thuần túy.

“Già thiên thủ!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm giơ tay đánh ra một chưởng, một vũ trụ bị vỗ nát, nháy mắt tiến vào thời kỳ đại phá diệt.

Vũ trụ sụp xuống, vạn vật tịch diệt, tất cả vật chất, năng lượng hội tụ lại, áp súc thành một điểm.

Một chưởng diệt thế, Mộc Phàm lại tiêu diệt một vũ trụ nữa.

Ầm ầm ầm...

Sinh linh, cường giả đang quan sát cảm thấy kinh hoàng, nhìn Mộc Phàm tiêu diệt những vũ trụ có cường giả vừa động thủ.

Mặc kệ bên trong có sinh linh hay không, giờ khắc này không còn ý nghĩa, toàn bộ trở về dạng căn nguyên, vũ trụ hóa thành Kỳ điểm.

Đó là điểm mà toàn bộ năng lượng, vật chất hội tụ lại, là phôi thai

vũ trụ, có thể dựng dục ta một vũ trụ hoàn toàn mới.

Đáng tiếc bị Mộc Phàm thu lấy, tương đương với vũ trụ này đã hoàn toàn biến mất.

Mười vũ trụ đã bị hủy diệt, các vũ trụ còn lại đều yên tĩnh, không có một tên nào dám nhảy ra ngăn cản nữa.

Tám vũ trụ vừa rồi chính là kết cục, đang yên đang lành, Mộc Phàm cũng không muốn đụng tới bọn chúng, dù sao tiêu diệt một vũ trụ tương đương với tàn sát vô số sinh linh.

Nhưng bọn chúng lại nhảy ra, vậy thì dứt khoát nhổ cỏ tận gốc, diệt luôn cả vũ trụ.

“Không còn kẻ nào nhảy ra nữa chứ?”

Diệt hết mười vũ trụ, Mộc Phàm bình thản đảo mắt nhìn qua các vũ trụ, những cường giả trong các vũ trụ đều sợ muốn vỡ mật.

Tên này quá hung tàn, diệt mười vũ trụ mà cũng chẳng nháy mắt.

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng sáng phủ xuống, nháy mắt bao phủ lấy thân thể Mộc Phàm, khiến hắn đứng im ở nơi đó.

“Huỷ diệt mười hai vũ trụ, trở thành Diệt thế giả.”

“Diệt thế giả?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, luồng sáng truyền đến một tin tức, nói hắn là Diệt thế giả, muốn đưa hắn tới chiến trường vũ trụ, không được lưu lại nơi này.

Phanh!

Lực lượng cường đại trong cơ thể Mộc Phàm bùng nổ, muốn đánh tan luồng sáng, nhưng lại phát hiện không cách nào thoát khỏi.

Hắn kinh ngạc nói: “Hệ thống, đây là thứ gì, có thể thoát khỏi sao?”

“Có thể, chỉ cần ký chủ nạp hết mười vũ trụ là có thể thoát khỏi.”

Hệ thống trả lời rất thành thật.

Nhưng đáp án này làm Mộc Phàm bực bội, ta vừa mới kiếm được mười cái vũ trụ, ngươi liền muốn ta nạp hết rồi.

“Vậy thôi, ta sẽ đi chiến trường vũ trụ, đáng tiếc còn chưa đi qua vũ trụ số một.”

Mộc Phàm lập tức từ chối đề nghị của hệ thống, mình đang muốn gia tăng thực lực mà, sao lại lãng phí vũ trụ để tránh ánh sáng tiếp dẫn này chứ.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua vũ trụ số một và các vũ trụ khác.

Vèo!

Ngay sau đó, Mộc Phàm bị luồng sáng mang đi mất.

“Hô, cuối cùng tên này cũng rời đi.”

Không ít sinh vật cấp Vũ trụ thở ra một hơi, vừa rồi bị dọa chết khiếp.

Mộc Phàm cường thế, hung ác, liên tiếp tiêu diệt mười vũ trụ, cảnh tượng thật sự khiến cường giả các vũ trụ phải run rẩy.

“Quả nhiên, kẻ trêu chọc Thiên Đế đều không có kết cục tốt.”

Cổ Phật lầm bầm lầu bầu, trong lòng kính sợ.

Đám người Hồng Quân nhìn nhau, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Chương 565: Chiến trường Cao duy

Bên ngoài vũ trụ như thế nào?

Nếu trước kia gặp phải câu hỏi này, chắc chắn Mộc Phàm không biết.

Nhưng hiện tại khác rồi, bị ánh sáng tiếp dẫn mang ra khỏi vũ trụ, dọc theo đường đi, Mộc Phàm chứng kiến cảnh tượng bên ngoài vũ trụ.

Hắn như đang ngồi trên một cái thang máy thẳng tắp, từ vũ trụ kéo thẳng lên, thấy được vũ trụ không ngừng thu nhỏ lại, hóa thành một điểm sáng nhỏ.

Sau đó có một đám điểm sáng được xâu chuỗi, đúng là một đám vũ trụ cùng loại.

“Đây là thế giới Cao duy?”

Mộc Phàm ngơ ngác nhìn bốn phía trống không, không có ánh sáng, không có năng lượng.

Chỉ có từng sợi nhỏ đan xen ngang dọc, trên mỗi một sợi nhỏ này đều có vô số điểm sáng.

Những điểm này chính là những vũ trụ, nhìn kỹ liền phát hiện có nơi tập trung vô số điểm sáng, trông như một nhánh cây xum xuê.

Đó chính là quần vũ trụ, từ một điểm sáng có vô số sợi nhỏ kéo ra, các vũ trụ cùng loại xâu chuỗi với nhau, cấu thành đa nguyên vũ trụ.

“Thật kì diệu, hình như thân thể của ta có sự thay đổi.”

Mộc Phàm nhanh chóng nhận thấy sau khi thân thể thoát khỏi sự trói buộc của vũ trụ cũng bắt đầu thay đổi.

Giống như đang thích nghi, lột xác, tiến hoá tới hình thái sinh vật Siêu duy.

Cơ thể nở rộ ánh sáng, giống như biến thành một không gian Cao duy, bên trong có vô số điểm sáng lập loè, cấu thành thân thể của mình.

Mỗi một điểm sáng chính là một tế bào, đại biểu cho một vũ trụ, rậm rạp cấu thành một thân thể hoàn toàn mới, thân thể Siêu duy.

“Hệ thống, trong thân thể của ta có hai trăm ba mươi mốt điểm sáng, bọn chúng đại biểu cho thực lực hiện tại của ta đúng không?”

Mộc Phàm hiểu ra gì đó, thân thể và linh hồn bỗng nhiên có biến hóa kỳ diệu, biến thành một hình thái khác.

Loại hình thái này không giống lúc ở trong vũ trụ, giống như là từ hình thái vật chất chuyển sang hình năng lượng ánh sáng.

Xét phương diện nào đó thì loại hình thái này không thích hợp tiến vào trong vũ trụ, một khi tiến vào cần phải thay đổi thành hình thái vật chất.

“Đó là vũ trụ của ta sao?”

Mộc Phàm nhận thấy được vũ tụ trong cơ thể đã được hai trăm ba mươi mốt điểm sáng bám chung quanh.

Giống như đang diễn sinh ra dạng vũ trụ mới, dựng dụng ra đa nguyên vũ trụ.

“Ký chủ, tình huống trong cơ thể ngươi chưa từng xuất hiện, bởi vì không một sinh vật Siêu duy nào biến mỗi tế bào trong thân thể thành một Kỳ điểm như ngươi.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống đáp lại.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Loại tình huống này giống như là ngươi dùng thân thể của mình dựng dục ra một không gian Cao duy, mỗi một tế bào bên trong đều là một vũ trụ Hạ duy.”

“Trên lý luận, ngươi không có biện pháp thành công, nhưng căn cứ theo kết quả mà bổn hệ thống tính được, ngươi có một phần trăm trong một phần ngàn cơ hội thành công.”

Lời hệ thống nói Mộc Phàm cạn lời, cái gì mà một phần trăm trong một phần ngàn.

Ngươi đây đang đả kích hay là khen, sao cảm giác lòng cứ lạnh lạnh, chẳng lẽ con đường này không ổn?

Ánh sáng tiếp dẫn vẫn còn, không rõ chiến trường vũ trụ ở nơi đâu, Mộc Phàm thấy sự vật xung quanh không ngừng biến hóa.

Vèo!

Đột nhiên, ánh sáng chợt lóe, Mộc Phàm xuất hiện trong một vùng u ám, cô quạnh, trống rỗng.

Bốn phía có vô số khối vuông rách nát phiêu đãng.

“Nơi này chính là chiến trường vũ trụ?”

Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, cảm thấy từng đợt áp bách tràn đến, thân thể nặng nề.

Đi vào nơi này, trong lòng Mộc Phàm bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác chưa từng có, nơi đây tràn ngập hơi thở quy tắc vượt qua Thiên Đạo.

Loại hơi thở cực kỳ giống hơi thở từ Hỗn độn thanh liên.

“Đại đạo!”

Mộc Phàm chấn động, bỗng nhiên hiểu ra.

Hắn yên lặng cảm ngộ hơi thở kỳ diệu này, vượt qua cả quy tắc, hiển nhiên là hơi thở pháp tắc đại đạo ở cấp độ cao hơn.

“Thì ra đây là đại đạo...”

Mộc Phàm hiểu ra, thân thể lơ lửng trong vùng không gian quỷ dị này, đúng lúc có một khối vuông rách nát bay ngang qua.

Hắn giương mắt nhìn, tức khắc sửng sốt.

Bên trong khối vuông thế mà có các mảnh vỡ vũ trụ.

Khối vuông này là một nhóm vũ trụ, các vũ trụ bên trong đã bị huỷ diệt, chỉ còn lại mảnh vỡ.

Khối vuông này nhanh chóng bị hút vào một nơi nào đó, biến mất tăm.

Mộc Phàm nhìn thấy vô số khối vuông, mảnh vỡ phiêu đãng, chồng chất ở nơi đó, tràn ngập sự tử vong, cô quạnh, hủy diệt, vĩnh hằng.

“Bãi tha ma vũ trụ?” Trong đầu Mộc Phàm xuất hiện một cái tên.

Chính là nơi mà sau khi các vũ trụ bị hủy diệt bị đẩy về, còn được gọi là Mộ thế giới.

Mộc Phàm giơ tay bắt lấy một mảnh nhỏ, nhìn một vũ trụ rách nát bên trong một lúc lâu không nói gì.

Nơi này toàn là mảnh nhỏ, khối vuông phiêu đãng, thậm chí có một ít sợi nhỏ, tò mò cầm tới xem thử, thì ra là một tuyến thời gian.

Bên trên vẫn còn từng luồng lực lượng tuế nguyệt đang trôi đi, hiển nhiên là một đoạn tuyến thời gian bị cắt đứt, có đính một ít vũ trụ không còn sinh mệnh, sức sống.

“Ký chủ đừng ngây ngốc, xuyên qua khu vực này là ngươi có thể tiến vào thế giới Cao duy thật sự, vũ trụ trong mắt ngươi chỉ là một hạt cát.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, nhìn theo hướng hệ thống chỉ, quả nhiên thấy một khu vực vô cùng phức tạp, quỷ dị.

Nơi đó có hàng loạt hơi thở khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, hiển nhiên đều là một ít cường giả Siêu duy, thậm chí có tồn tại càng đáng sợ hơn.

Xa hơn là một khu vực như đĩa vũ trụ thật lớn, phát ra ánh sáng mãnh liệt, có vẻ là một đấu trường.

Trong đấu trường có vô số vật lập loè ánh sáng.

Mỗi một vật phát sáng đều tản ra hơi thở huỷ diệt cường đại.

Mấy thứ này cùng loại với sao neutron* hay hố đen vũ trụ, nhưng tuyệt đối khủng bố hơn hàng tỉ lần, một viên rơi vào vũ trụ đều mang đến sự hủy diệt.

* Sao neutron là một dạng trong vài khả năng kết thúc của quá trình tiến hoá sao. Một sao neutron được hình thành từ suy sụp hấp dẫn của nhân của một sao siêu khổng lồ (khối lượng gấp khoảng 10-25 lần mặt trời) sau các vụ nổ siêu tân tinh Kiểu II hay Kiểu Ib hay Kiểu Ic.

“Hơi thở thật cường đại, những thứ này là thứ quỷ gì đây?”

Mộc Phàm có chút kinh ngạc.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Ký chủ, những thứ đó đều là bảo bối, hằng tinh Cao duy, tập hợp năng lượng của mấy chục, mấy trăm, thậm chí hơn ngàn vũ trụ, ngươi thấy sao?”

Vừa nghe lời này, hai mắt Mộc Phàm liền sáng rực.

“Mẹ nó, tập hợp năng lượng của hơn một ngàn vũ trụ, chẳng phải nạp hết sẽ phát tài sao?” Mộc Phàm vui vẻ nói.

Đáng tiếc hệ thống lại giội nước lạnh: “Ký chủ tỉnh táo lại, ngươi không động được, bởi vì ngươi vừa động vào liền bị cơ chế thanh tẩy của vũ trụ Cao duy xoá sạch.”

“Vũ trụ Cao duy?” Mộc Phàm ngơ ngác quan sát xung quanh.

Hắn hỏi: “Ngươi đừng nói với ta đây là vũ trụ, đùa cái gì vậy, không phải ta đã siêu thoát phạm vi vũ trụ, nhảy ra khỏi vũ trụ rồi sao?”

“Ký chủ, ngươi nhảy ra khỏi vũ trụ cấp thấp thôi, nơi này là vũ trụ cấp cao, có sự tồn tại của pháp tắc đại đạo.”

Hệ thống cẩn thận giải thích làm Mộc Phàm có chút mờ mịt.

Mẹ ngươi, vừa mới đột phá vũ trụ nhảy ra, ngươi lại nói ta còn ở trong vũ trụ, tiến vào vũ trụ cao cấp hơn mà thôi.

Giống như từ một hồ nước nhỏ tiến vào một vùng biển rộng.

“Mấy thứ này chỉ có thể xem mà không thể động sao?”

Mộc Phàm không cam tâm, nhìn sao neutron trị giá hơn một ngàn vũ trụ, thứ này rất khủng bố, có thể nhẹ nhàng nghiền nát một sinh linh vừa nhảy khỏi vũ trụ cấp thấp.

Nhưng Mộc Phàm không e ngại chuyện này, cho nên muốn nạp hết để gia tăng thực lực.

“Ký chủ, ngươi có thể giết chết sinh vật chiếm đóng bên trên rồi chiếm lấy, còn chuyện có thể nạp hay không thì ngươi cứ thử một lần, nhưng xảy ra chuyện khác là bổn hệ thống không chịu trách nhiệm đâu.”

Hệ thống lạnh nhạt đưa ra đáp án.

Mộc Phàm chần chờ, nhìn vũ trụ Cao duy cuồn cuộn trước mắt, bên trong có từng điểm sáng, chính là một loại tinh cầu có năng lượng tương đương với hàng trăm, hàng ngàn vũ trụ.

“Nơi này là chiến trường vũ trụ, ngươi có thể tùy tiện giết.”

“Chỉ cần ngươi không phạm vào quy tắc hạch tâm của nơi này thì sẽ không bị cơ chế thanh tẩy quét sạch, đương nhiên nếu ngươi để lộ sự tồn tại của bổn hệ thống thì ngươi sẽ dẫn tới vô số Thanh tẩy giả đuổi giết.”

Hệ thống nhắc nhở từng câu từng chữ, cũng cảnh cáo Mộc Phàm.

Nghe thế nào cũng thấy có gì đó không đúng lắm.

“Hệ thống, sao ta cảm giác ngươi có thù với Thanh tẩy giả, chẳng lẽ ngươi với bọn chúng ở hai mặt đối lập?”

Mộc Phàm bừng tỉnh, nghĩ tới khả năng này.

Nhưng hệ thống không nói thêm gì, nhắc nhở xong liền yên lặng.

Ong!

Lực lượng trong cơ thể sôi trào, tựa như hai trăm ba mươi mốt vũ trụ đồng thời bộc phát năng lượng, dao động cường đại khiến cho một tồn tại đáng sợ chú ý.

“A, vì sao lực lượng của ta trở nên hơi khác rồi, hình như biến thành lực lượng tà ác?”

Mộc Phàm có chút khó hiểu, cảm thấy rất quái dị.

Năng lượng toàn thân khiến kẻ khác phải sợ hãi, tràn ngập hơi thở hủy diệt, tựa như một tồn tại chuyên huỷ diệt.

“Ngươi đã quên ngươi là Diệt thế giả sao, liên tục tiêu diệt mười hai vũ trụ, tự nhiên bị phán định là kẻ huỷ diệt.”

Hệ thống bình tĩnh trả lời, Mộc Phàm nghe mà ngạc nhiên.

Chuyện này cũng đúng, liên tục tiêu diệt mười hai vũ trụ, đã bị xếp vào hàng ngũ kẻ huỷ diệt rồi.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi thì một hố đen phía trước trào ra một luồng khí áp cường đại làm đồng tử Mộc Phàm co lại.

Có uy hiếp!

“Bò sát nho nhỏ, ngươi là tên đầu tiên dám nghênh ngang xâm nhập vào lãnh địa của bản tôn.”

Trong hố đen có một mặt người khổng lồ dữ tơn xuất hiện, trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng hủy diệt, tựa như một tên thần diệt thế.

Nơi này có một tên thần hủy diệt, là tồn tại cường đại chuyên phá huỷ vũ trụ, hủy diệt thế giới.

“Bản tôn sẽ ăn ngươi, nhớ kỹ tên của bản tôn, Tan biến chi chủ.”

Gương mặt to lớn mở miệng rộng cắn tới Mộc Phàm, muốn trực

tiếp nuốt trọn hắn.

“Tan biến chi chủ, tên quá xấu, thấy ngươi miễn miễn cưỡng cưỡng có giá trị tương đương với mười vũ trụ, nhà của ngươi ta nhận lấy.”

Mộc Phàm lạnh nhạt đáp lại một câu, sau đó giơ tay vỗ một chưởng.

“Cuồng vọng!”

Tan biến chi chủ giận dữ rít gào, cái đầu to sắp tới gần.

Chương 566: Giết ba, kinh sợ

Phanh!

Cái đầu thật to trúng một chưởng, lui ngược về hố đen.

“Ngao... Ngươi tìm chết.”

Chỉ nghe tiếng gầm rống, thân hình khổng lồ của Tan biến chi chủ xuất hiện, có năm đôi tay, mỗi một cánh tay đều nắm một quả cầu cầu ánh sáng.

Nhìn kỹ thì mỗi quả cầu là một vũ trụ?

“A, đó là vũ trụ sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc nói thầm.

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở: “Đúng vậy ký chủ, tên thần huỷ diệt này tương đương với mười vũ trụ, mỗi một cánh tay mặt trên đều ngưng tụ năng lượng của một vũ trụ.”

“Trên lý luận thì gia hỏa này có thể trưởng thành đến cấp độ ngàn tay, chỉ cần ngưng tụ ra một ngàn tay, mỗi một cánh tay ngưng tụ năng lượng một vũ trụ là có thể tiến hóa đến mức tận cùng.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

“Ma thần ngàn tay sao?” Mộc Phàm gật gật đầu, sinh vật Siêu duy có cấp độ rất cao.

Bản thân nó ngưng tụ ra năng lượng của mười vũ trụ, đối với sinh vật Hạ duy mà nói chính là một tai nạn, một khi ra tay với vũ trụ Hạ duy thì không thể tránh thoát.

Nhưng Mộc Phàm không bình thường, trong cơ thể ngưng tụ ra hai trăm ba mươi mốt Kỳ điểm vũ, không chỉ cường đại hơn nó một chút.

“Ở trong vũ trụ Cao duy, những vũ trụ này là tiêu chuẩn để đánh giá mạnh yếu hay sao?” Mộc Phàm có chút cảm thán nói.

Hệ thống nhanh chóng đáp lại: “Không sai, sinh vật trong vũ trụ Cao duy dùng số lương vũ trụ Hạ duy để đánh giá cấp bậc, tổng hợp năng lượng một ngàn vũ trụ Hạ duy chính là cực hạn cấp Siêu duy, vượt qua một ngàn vũ trụ chính là cấp bậc cao hơn.”

“Oanh!”

Tên thần huỷ diệt kia vung mười cánh tay, mang theo lực lượng diệt thế đánh tới.

Đối mặt với công kích cường đại thế này, vẻ mặt Mộc Phàm lại bình tĩnh, giơ tay tung ra một quyền.

Đông!

Năng lượng khổng lồ bùng nổ, tương đương với mấy chục vũ trụ nổ tung.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể tên thần huỷ diệt kia nhanh chóng nứt ra, từng mảnh vỡ rơi rụng, mười cánh tay cũng rơi xuống.

Mộc Phàm đạp bộ đến, giơ tay chộp tới, muốn thu lấy thân thể đối phương.

Đúng lúc này...

Phanh!

Một bàn tay to đánh tới, đẩy lùi Mộc Phàm, sau đó năm ngón tay mở ra cướp đoạt mười cánh tay của tên thần huỷ diệt kia.

Mười cánh tay tương đương với năng lượng của mười vũ trụ, tất nhiên quý giá, nhưng lại có một tên thần huỷ diệt khác cướp đoạt.

“Muốn chết!”

Mộc Phàm vừa thấy liền tức giận, dám cướp đoạt trước mặt hắn, tự tìm đường chết.

Hắn không nói nhiều, lập tức tung ra một quyền.

Chỉ nghe một tiếng “Đông", bàn tay to vỡ nát, hóa thành sương đen

tiêu tán.

Mộc Phàm nhanh chóng thu lấy thi thể cùng mười cánh tay.

“Tiểu tử, ngươi vừa tới liền càn rỡ như thế?”

Trong bóng tối, có một âm thanh đáng sợ truyền đến từ một sao neutron nóng cháy.

Lại một vị thần huỷ diệt xuất hiện, thân thể cao lớn, trên trán có mười tám con mắt, mỗi một con mắt như một vũ trụ.

Đây là thần huỷ diệt có mười tám vũ trụ.

“Lại thêm một tên đưa đồ ăn.” Mộc Phàm cười lạnh

Đạp bước tới trước sao neutron, bên trên có một ma thần khổng lồ đang đứng.

“Tên này hủy diệt mười tám vũ trụ, cắn nuốt mười tám vũ trụ ngưng tụ ra Huỷ diệt chi nhãn, rất cường đại, có giá trị cao.”

Hệ thống lạnh nhạt nói một câu.

Mộc Phàm không tỏ ý kiến, hệ thống đang thiếu tiền lắm, nếu không sẽ không tự động nhắc nhở thế này.

“Tiểu tử, giao hạch tâm năng lượng của ngươi ra, bổn tọa có thể suy xét tha ngươi một mạng.”

Ma thần mười tám mắt hung ác hét to.

Mộc Phàm ngoáy ngoáy lỗ tai, khinh thường nói: “Chỉ bằng ngươi, năng lượng mười tám vũ trụ mà thôi, tiện tay cũng có thể diệt ngươi.”

“Làm càn!” Ma thần giận dữ, mười tám con mắt đồng thời sáng lên.

Ầm ầm ầm...

Chỉ thấy mười tám luồng sáng đồng thời bắn tới, toàn bộ trúng người Mộc Phàm, bao phủ hắn trong ánh sáng hủy diệt.

Khi ánh sáng tan đi, Mộc Phàm vẫn đứng ngạo nghễ trong hư không, toàn thân được một tầng sương mù bao phủ.

Hắn không tổn hao chút nào, bị ma thần oanh tạc một trận nhưng vẫn không sao cả?

“Sao có thể?” Ma thần trừng to mắt, mười tám con mắt đồng thời sáng lên, lại bắn ra một đám luồng sáng.

Những luồng sáng này là năng lượng siêu cấp từ mười tám vũ trụ, có lực phá hoại rất lớn.

Đối mặt với công kích như vậy, Mộc Phàm vẫn cảm thấy quá yếu, thậm chí cũng lười tránh né, trực tiếp bước hướng tới đối phương.

“Sao có thể, sao ngươi có thể ngăn cản lực lương của bổn tọa?” Ma thần kinh hoảng xen lẫn tức giận rít gào.

Đáng tiếc, đáp lại nó chính là một quyền của Mộc Phàm.

Phanh!

Đầu nó nứt ra, mười tám con mắt lại đồng thời sáng lên, cái đầu nứt ra nhanh chóng khôi phục.

Nó rất khó bị giết chết, trong mười tám con mắt ngưng tụ ra mười tám giọt máu Siêu duy,, đại biểu cho thành tựu của nó, chỉ cần mười tám con mắt vẫn còn, nó vĩnh viễn không chết.

Nhưng nó xem nhẹ sự cường đại của Mộc Phàm, vừa mới khôi phục liền một bị một quyền đánh nổ, lần này cả thân thể cũng bị đánh nổ thành mảnh nhỏ.

Mười tám con mắt đồng thời sáng lên, muốn ngưng tụ lần nữa.

“Trấn!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm giết đến, một chưởng vỗ vào những con mắt, từng con mắt bị Mộc Phàm trấn áp, xiềng xích rạp quấn chặt.

Toàn bộ con mắt đã bị giam cầm, phong tỏa.

“Lại thu vào năng lượng của mười tám vũ trụ, không tồi, thêm mấy tên nữa liền phát tài.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt dừng ở một đám tinh vân hắc ám xa xa, nơi đó có hai con mắt như sao trời.

Có một tên ma thần đang ẩn nấp, cũng là thần huỷ diệt.

Ba tên thần huỷ diệt trong khu vực này, hai tên đã chết, một tên là ma thần mười cánh tay, một tên là ma thần mười tám mắt.

Tên cuối cùng đang sợ hãi, muốn lặng lẽ rút đi.

“Tới rồi thì đừng hòng đi.”

Nhìn thấy đối phương muốn chạy, Mộc Phàm dứt khoát thò tay, tiếng ù ù vang vọng, một bàn tay to lớn hung hăng chộp tới.

“Rống!”

Có tiếng gầm gừ truyền đến, một sinh vật khổng lồ sinh xuất hiện, đó là một con ma thú hung hãn, hai mắt màu đỏ tươi, miệng phun lửa.

Diệt thế chi hỏa tràn đến nhưng lại không cách nào tới gần thân thể Mộc Phàm, toàn bộ tan biến.

Oanh!

Bàn tay to bao phủ, nắm chặt con hung thú cường đại này.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng nứt giòn vang, không ít ma thần cường đại chú ý tới nơi này hít hà một hơi, thấy ma thú cường hãn đã bị bàn tay bóp nát.

Liên tục chém giết ba cường giả, sự cường thế, hung hãn của Mộc Phàm khiến các thần ma khác kinh sợ.

Nơi này có nhiều thần huỷ diệt từ các vũ trụ Hạ duy, một đám sinh vật cường đại sống qua mười mấy kỷ nguyên vũ trụ.

Chúng nó trở thành sinh vật cấp Siêu duy, bản thân rất cường đại, nhưng đối mặt với tồn tại càng cường đại hơn cũng không có sức phản kháng.

“Mới ngưng tụ năng lượng của chín vũ trụ, quá kém.”

Mộc Phàm lấy hạch tâm năng lượng của ma thú ra, một lượng máu Siêu duy chỉ có năng lượng tương đương với chín vũ trụ, nhịn không mà chê bai.

Ma thú vốn dĩ đã bị hắn dọa chết khiếp tức chết tại chỗ.

“Không không không, ngươi không thể giết ta...”

Lúc này, mười tám con mắt bị phong ấn hoảng sợ phát ra âm thanh.

Ma thần mười tám mắt sợ hãi nhìn Mộc Phàm sắp nghiền nát ý thức của nó.

“Hệ thống, nạp hết để chữa trị Hỗn độn thanh liên.” Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu.

Răng rắc!

Những con mắt vỡ nát, năng lượng cuồn cuộn trào ra.

Mười tám con mắt cộng thêm ma thú cùng ma thần mười cánh tay, Mộc Phàm thu được năng lượng tương đương với ba mươi bảy vũ trụ.

Ong!

Ánh sáng lập lòe, vị trí giữa hai chân mày của Mộc Phàm có một đóa thanh liên ẩn hiện, bắt đầu chữa trị.

Hỗn độn thanh liên trước đó đã khôi phục đến tầng thứ ba mươi sáu, giờ được chữa trị tiếp.

Chỉ trong nháy mắt, Hỗn độn thanh liên đã khôi phục tới tầng tám mươi, sau đó tiếp tục khôi phục tới trạng thái hoàn chỉnh.

Hỗn độn thanh liên khôi phục đến tám mươi mốt tầng.

Nhưng năng lượng quá cường đại, thế mà khiến thanh liên vừa khôi phục đến trạng thái đỉnh bắt đầu tiến hóa.

Keng!

Tựa như đại đạo thiên âm truyền đến, thanh liên hơi rung động, tất cả cánh hoa đồng thời khép lại, cuối cùng đều biến mất.

Cánh hoa biến mất, tám mươi mốt tầng cũng hợp nhất.

Đại đạo chí giản, đại đạo thật sự chính là duy nhất.

Hỗn độn thanh liên tám mươi mốt tầng thế mà tiến hóa, vượt qua tám mươi mốt tầng, trở thành Đại đạo thanh liên, không còn phẩm cấp.

Giống như nó được diễn hóa từ đại đạo.

Đinh!

“Chúc mừng ký chủ, Hỗn độn thanh liên đã tiến hóa, trở thành Đại đạo thanh liên, có thể dựng dục ba ngàn đại đạo.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, sau đó mừng rỡ cảm ứng thah liên trong thức hải.

Lúc này thanh liên đã biến hóa rất nhiều, bề mặt dựng dục ra ba ngàn đại đạo, là ba ngàn pháp tắc đại đạo hoàn chỉnh nha.

Điều này có nghĩa là Mộc Phàm có thể mượn cơ hội này, dùng ba ngàn pháp tắc đại đạo để rèn luyện bản thân, từ đó lột xác, trở nên hoàn mỹ hơn nữa, tới gần đại đạo hơn.

“Lần này đáng giá.” Mộc Phàm nở nụ cười.

Ánh mắt đảo một vòng xung quanh, từng ý niệm khủng bố nhanh chóng tiêu tán, những ma thần, thần huỷ diệt nối tiếp nhau biến mất.

Mộc Phàm hung hãn chấn trụ đám Diệt thế giả khác, bọn chúng

cũng rất hung tàn, nhưng Mộc Phàm càng hung tàn hơn, vừa tới liền xử lý, cắn nuốt ba tên thần hủy diệt, kẻ nào mà không e ngại.

Oanh!

Mộc Phàm giơ tay chộp tới, năng lượng cường đại bùng nổ, lay động cả vùng không gian này.

Nhưng chỉ là lay động mà thôi, sao neutron kia không sứt mẻ chút nào.

“Sao neutron này có năng lượng tương đương với năm trăm vũ trụ, mẹ nó, ta thế mà không thể lay động?”

Mộc Phàm có chút kinh hãi, nhìn sao neutron trước mắt, có giá trị rất lớn nhưng lại không lay động được, chuyện này có chút khó khăn.

“Thôi, vẫn nên tới hố đen siêu cấp bên kia.”

Mộc Phàm nhìn lướt qua, cuối cùng lựa chọn hố đen phía trước, tạm thời dừng chân ở đó.

Vù!

Bóng dáng hắn nhoáng lên, ngay sau đó xuất hiện ở hố đen của tên ma thần mười cánh tay, cảm thụ được thân thể truyền đến cảm giác bị xé rách, rất khủng bố, rất mãnh liệt.

Nhưng loại cảm giác này khiến Mộc Phàm thoải mái như được đấm bóp.

“Chậc chậc, không tệ lắm nha, luyện chế một tòa Thiên Đế cung ở nơi này thôi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, bắt đầu lấy tài liệu từ xung quanh, luyện thành một tòa Thiên cung, bên trên có khắc ba chữ “Thiên Đế cung”.

Vèo, Thiên Đế cung chợt lóe, rơi vào trung tâm hố đen.

Đây là điểm dừng chân đầu tiên của Mộc Phàm sau khi tiến vào

không gian Cao duy.

Ngồi trong Thiên cung, hai mắt Mộc Phàm xuất hiện từng đường pháp tắc, ngón tay điểm tới, trước mắt có vô số sợi tơ xâu chuỗi vô số điểm sáng.

Ong!

Ngón tay chạm vào một sợi tơ, có hơn một trăm vũ trụ hiện lên trước mắt.

Mộc Phàm nhẹ nhàng động ngón tay, xuất hiện hình ảnh vũ trụ số bảy, thấy Hồng Quân cùng đám cường giả đang tụ tập thương nghị gì đó.

Hắn không có dừng lại, ngón tay lại nhúc nhích, vũ trụ số một xuất hiện.

“A?”

Cùng lúc đó, một tồn tại cường đại bên ngoài vũ trụ số một thần bí bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn về phía hư vô bên ngoài vũ trụ.

Chương 567: Vũ trụ số một cường đại

Ở vũ trụ số một, sâu trong hư vô có một tồn tại cường đại bỗng nhiên trợn mắt.

Đôi mắt của hắn màu bạc, bên trong có từng luồng sáng chảy xuôi, giống như năm tháng đang chảy, tang thương vô tận.

Roẹt!

Không gian gợn sóng, bị xé rách, tên này đúng là kẻ mạnh nhất vũ trụ số một, một tồn tại siêu khủng bố.

Hai mắt hắn nhìn lướt qua toàn bộ vũ trụ, vĩnh hằng, bất hủ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ở trong hư vô có từng bóng dáng cường đại xuất hiện, có ngồi xếp bằng, có đứng thẳng, có quang huy vạn trượng, có hơi thở khủng bố, một đám đều là cường giả cấp Vũ trụ.

Tám mươi mốt tên cấp Vũ trụ tập trung một chỗ khiến Mộc Phàm giật mình.

“Mẹ nó, một vũ trụ Hạ duy mà sản sinh ra tám mươi mốt cường giả cấp Vũ trụ?”

Mộc Phàm ngây người, quá giả đi?

Hắn ngạc nhiên quan sát, ngón tay quẹt nhẹ, sương mù trong vũ trụ số một bị tách ra, hắn nhìn thấy rõ tình cảnh bên trong.

Giống như lấy vị trí tối cao nhìn bao quát toàn bộ vũ trụ, mọi thứ đều đập vào mắt, cảm giác rất kỳ diệu.

Loại cảm giác này thật giống như đang quan sát một hồ cá, vũ trụ số một trong mắt hắn chính là một cái bể cá trong suốt.

Có thể thấy toàn bộ mọi thứ bên trong, không chỗ nào bị che giấu.

Tám mươi mốt cường giả cấp Vũ trụ tề tụ, vây quanh cường giả

thần bí kia, khẩn trương chờ đợi.

“Lại có tồn tại thần bí nhìn trộm vũ trụ chúng ta sao?”

Một cường giả toàn thân có sương đen bao phủ mở miệng nói.

Đó là một ma vật có hai cái sừng, trong giọng nói mang theo một chút tức giận.

“Hết lần bày tới lần khác, không dứt.”

Có sinh vật cường đại hừ lạnh.

“Vũ trụ chúng ta bị nhìn trộm, xâm lấn chừng mấy vạn lần rồi, vì sao cứ luôn không dứt?”

Những sinh vật này bực bội nói, Mộc Phàm nghe mà suy tư gì đó.

Vũ trụ số một bị xâm lấn tới vạn lần, nhưng xem ra bọn chúng đều chặn được.

Chắc chắn trước đó có kẻ nhìn trộm vũ trụ này, vũ trụ số một là vũ trụ ban đầu diễn sinh ra các vũ trụ khác.

Tương đương với là thân cây của nhóm vũ trụ này, thực lực cường đại làm Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán.

Làm thế nào mà nuôi ra được một đám cường giả cấp Vũ trụ như thế?

Tên cường đại cầm đầu là Thiên Đạo sao?

Mộc Phàm cảm ứng một chút, liền phủ định, đối phương không phải Thiên Đạo, mà là một tồn tại cường đại vượt qua Thiên Đạo.

Còn Thiên Đạo vũ trụ số một thì không có ý thức, có lẽ đã bị giết rồi.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nói: “Hệ thống, vũ trụ số một này rất cường đại, đặc biệt là tên cường đại nhất kia, có thể cảm nhận được ta đang nhìn trộm?”

“Rất bình thường.” Hệ thống lạnh nhạt đáp lại: “Ký chủ, mỗi một

vũ trụ đều dựng dục ra một thần ma cường đại."

"Mặc dù những thần ma này không siêu thoát vũ trụ nhưng đều có thể chống lại sinh vậy Siêu duy xâm lấn, tập kích."

"Tựa như ký chủ ngươi có thể chém giết sinh vậy Siêu duy trong vũ trụ vậy."

Nghe hệ thống giải thích, Mộc Phàm không nhịn được mà kinh ngạc.

"Ý của ngươi là gia hỏa này bật hack?" Hắn kinh ngạc hỏi.

Nhưng hệ thống lại nói: "Đúng như lời ký chủ nói, hắn thật sự bật hack, thần ma có thể trưởng thành tới một bước này đều không đơn giản, ngươi có thể xem hắn chính là Bàn Cổ của vũ trụ số một, là chân thân của Bàn Cổ."

"Đùa cái gì vậy?" Mộc Phàm trừng to mắt, kinh ngạc hô to: "Ngươi nói hắn là Bàn Cổ?"

"Có gì kỳ quái chứ?" Hệ thống hỏi lại.

Nó giải thích: "Bàn Cổ ra đời ở vũ trụ số bảy đã thoát ly vũ trụ tiến vào vũ trụ Cao duy, vũ trụ số một là vũ trụ căn nguyên, chắc chắn có Bàn Cổ của nó."

"Bàn Cổ là một danh xưng, cũng là vinh dự, đại biểu cho Khai thiên hệ, thuộc một trong những phe phái cường đại nhất trong vũ trụ Cao duy."

Hệ thống lần lượt giải thích, Mộc Phàm được mở rộng tầm mắt.

Chẳng phải có nghĩa là không chỉ có một Bàn Cổ?

"Khai thiên hệ và Sáng thế hệ cùng loại, nhưng cũng không giống nhau, Sáng thế với Khai thiên đều thuộc về hệ thống sáng lập vũ trụ."

"Ở trong vũ trụ Cao duy, Bàn Cổ có thể đột phá vũ trụ Hạ duy thuộc thế hệ cường đại nhất."

“Ngươi cho rằng chỉ có một Bàn Cổ sao?”

“Vũ trụ tựa như cát trong sông, một hạt cát chính là một vũ trụ Hạ duy, ngươi cho rằng chỉ có một Bàn Cổ?”

Hệ thống liên tiếp hỏi lại làm Mộc Phàm ngây dại.

Chỉ nghe hệ thống tiếp tục nói: “Bàn Cổ vũ trụ số một cũng không gọi là Bàn Cổ, gọi là Sáng thế chi chủ, danh hiệu Bàn Cổ này tuân theo đại đạo.”

“Nói hắn không phải Bàn Cổ, nhưng lại là Bàn Cổ, rất mâu thuẫn, thật ra chỉ là chủ thể, do đại đạo diễn sinh.”

“Bởi vì trong vũ trụ Cao duy cũng có Bàn Cổ, ngươi chỉ cần biết rằng, vô số Bàn Cổ ra đời trong vô số vũ trụ cuối cùng đều quy tụ về Bàn Cổ đại đạo.”

Hệ thống nói đến đây liền dứt lời.

Chuyện này khiến Mộc Phàm có chút khó hiểu, chẳng phải là Bàn Cổ nào ra đời từ vũ trụ Hạ duy cuối cùng đều dung hợp với Bàn Cổ trong vũ trụ Cao duy?

Bàn Cổ là cái gì, đó là đại đạo, cũng chính là đại đạo mạnh nhất trong ba ngàn đại đạo, Khai thiên đại đạo cũng sẽ dung nhập vào đó.

“Bàn Cổ vũ trụ số một này không muốn dung nhập Siêu duy cho nên mới lưu lại trong vũ trụ.”

“Vừa vào vụ trụ Siêu duy thì hắn sẽ gặp phải Bàn Cổ đại đạo, trốn cũng trốn không thoát.”

Hệ thống vừa nói ra lời này thì trái tim Mộc Phàm liền run rẩy.

“Ta đây cũng dùng Hỗn độn thanh liên đắp nặn thân thể, trở thành Đại đạo sinh linh, có phải cũng sẽ bị đại đạo nào đó thu hồi hay không?”

Mộc Phàm có chút lo lắng hỏi.

“Ký chủ an tâm, sẽ không, bởi vì ngươi là duy nhất, vũ trụ Cao duy không có tồn tại như ngươi.”

“Bổn hệ thống là duy nhất nên ký chủ ngươi sẽ không bị bất kỳ đại đạo nào đồng hóa, không cần lo lắng.”

Hệ thống an ủi một câu, làm Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi thật sự có chút lo lắng, một khi Bàn Cổ thoát ly chẳng khác nào trở về đại đạo, chuyện này không có cách nào khiến kẻ khác chấp nhận nổi.

Trách không được vị Sáng thế giả trong vũ trụ số một không thoát ly vũ trụ, hiển nhiên là đã nhận ra, cuối cùng lựa chọn lưu lại vũ trụ Hạ duy.

Nhưng hắn thông qua chém giết sinh vật xâm lấn để tăng cường thực lực, thực lực đã tới một trình độ khá cao.

“Thú vị, thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, nhìn tồn tại cường đại trong vũ trụ số một.

Tuy rằng là hắn là Bàn Cổ nhưng lại xưng là Sáng thế giả.

Ở trong vũ trụ Cao duy có một tổ chức như vậy, Sáng thế hệ, Khai thiên hệ, Tạo vật hệ, Thanh tẩy hệ, còn có Diệt thế hệ, như Mộc Phàm đang thuộc Diệt thế hệ, đều là những tồn tại siêu cấp trong vũ trụ Cao duy.

Một là khai thiên, sáng thế, một là hủy diệt, hình thức nào cũng được, chỉ cần ngươi có thể thoát khỏi trói buộc của vũ trụ Hạ duy là có thể tiến vào vũ trụ Cao duy.

Ở chỗ này, ngươi có thể dễ dàng xua tan sương mù, nhìn thấy vũ trụ Hạ duy, thậm chí có thể dễ dàng hủy diệt chúng.

Như Mộc Phàm hiện tại, quẹt ngón tay có thể khiến dòng thời gian của vũ trụ số bảy tức khắc trôi nhanh, thấy được tương lai của toàn bộ vũ trụ.

Giờ khắc này, Mộc Phàm thật sự cảm nhận được cảm giác nắm quyền sinh sát tuyệt đối.

Thậm chí đám Hồng Quân không hề phát hiện, căn bản không cảm ứng được Mộc Phàm đang quan sát, cũng không biết chỉ cần hắn giơ ngón tay chọc nhẹ là có thể xỏ xuyên qua vũ trụ.

Một luồng năng lượng là có thể mạt sát vô số sinh vật trong vũ trụ.

Vũ trụ giống như là một hạt cát nhỏ trong tay hắn, nhưng hắn không cách nào lấy vũ trụ khỏi tuyến thời không.

Bởi vì pháp tắc không cho phép, không cách nào lấy xuống, trừ phi vũ trụ này đi tới giai đoạn cuối, diễn biến thành Kỳ điểm, hóa thành một phôi thai vũ trụ mới được.

Nhưng sinh vật từ bên ngoài cũng không có biện pháp thao túng vũ trụ hướng tới bờ diệt vong, chỉ có thể hủy diệt, mạt sát Thiên Đạo cùng tất cả sinh linh từ bên trong, tăng tốc vũ trụ phá diệt.

Như vậy là có thể hái trái cây chín muồi, Kỳ điểm.

“Thì ra vũ trụ Hạ duy giống như một đám trái cây, chỉ chờ chín muồi sẽ bị sinh vật Siêu duy lần lượt thu hoạch.”

Mộc Phàm tỏ vẻ hiểu ra, hiểu ra tác dụng của vũ trụ Hạ duy.

Là hồ cá của sinh vật Siêu duy, là cây ăn quả, một khi trái cây chín sẽ bị hái đi.

Mộc Phàm đã hiểu vì sao Thanh tẩy giả phải quét sạch biến số trong vũ trụ Hạ duy, bởi vì một khi biến số xuất hiện, không biết khi nào vũ trụ mới thành thục.

Chuyện này tuyệt đối không phải điều mà sinh vật Siêu duy muốn nhìn thấy, cho nên có cơ chế thanh tẩy, chuyên môn quét sạch tất cả biến số trong vũ trụ Hạ duy.

“Hệ thống, đây là ý nghĩa tồn tại của vũ trụ Hạ duy sao?”

Mộc Phàm yên lặng, nhìn hình ảnh vũ trụ Hạ duy trước mắt, vô số sợi tơ rậm rạp đan xen với nhau.

Mỗi một sợi tơ đều có vô số vũ trụ Hạ duy.

Hắn chỉ có thể khống chế hơn một trăm vũ trụ, bao gồm vũ trụ số một, đúng là số lượng vũ trụ ghi chép trên Vũ trụ chi thư mà trước đó hắn đoạt được từ trong tay Thanh tẩy giả.

Nên hắn chỉ có thể khống chế những vũ trụ này, những vũ trụ khác không thuộc về hắn, một khi đụng chạm liền sẽ khiến kẻ quản lý những vũ trụ đó công kích.

“Ký chủ, chuyện này có gì kỳ quái chứ, ngươi muốn diễn hoá tế bào toàn thân thành Kỳ điểm, cần rất rất nhiều vũ trụ, ít nhất phải một trăm triệu vũ trụ mới có thể hoàn thành.”

Hệ thống lạnh nhạt nói.

Mộc Phàm nghe mà cạn lời, con đường này như một cái động không đáy.

“Vũ trụ Hạ duy giống như vườn trái cây của sinh vật Siêu duy, mỗi một vũ trụ giống như một trái cây, một khi chín muồi sẽ bị thu hoạch.”

“Xem ra, ta phải nghĩ biện pháp cướp lấy quyền khống chế càng nhiều vũ trụ.”

Mộc Phàm nói xong, hai mắt loé sáng, đã có quyết định.

Muốn cướp lấy quyền khống chế càng nhiều vũ trụ, cần phải chém giết mấy kẻ quản lý các vũ trụ khác, giống như những tên Thanh tẩy giả kia có quyền khống chế không ít vũ trụ.

Cũng tức là cướp lấy vườn trái cây của các sinh vậy Siêu duy.

“Thần huỷ diệt, Diệt thế giả thì không có vườn trái cây, chúng nó chỉ cần hủy diệt vũ trụ là có thể lấy được căn nguyên vũ trụ dồi dào, làm bản thân lớn mạnh..”

Mộc Phàm lầm bầm.

Một chữ thôi, đoạt!

Ong!

Nghĩ xong, Mộc Phàm đột nhiên giơ ngón tay điểm tới một điểm sáng bên ngoài tuyến thời không của hắn.

Đây là đang xâm lấn vũ trụ kẻ khác khống chế, đoạt lấy quyền khống chế.

“Kẻ huỷ diệt ngu xuẩn, ngươi dám đến xâm lấn vũ trụ của bổn tọa?”

Mới vừa đụng vào liền nghe thấy một giọng nói cực kỳ phẫn nộ truyền đến, có một tia sáng bắn về phía Mộc Phàm.

Chương 568: Sáng thế giả

Phanh!

Quầng sáng phía trước Mộc Phàm chấn động, năng lượng cường đại muốn đánh sâu vào.

Nhưng nhanh chóng bị một cổ lực lượng ma diệt, dần dần tiêu tán.

“Hừ!”

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ tay vỗ nhẹ, tiếng ầm ầm ầm truyền khắp không gian, một bàn tay to đánh tới.

Răng rắc!

Hư không vỡ ra, một bóng dáng hùng vĩ xuất hiện, toàn thân có ánh sáng bao phủ.

Nó bị một chưởng đánh ra khỏi hư không, để lộ chân thân.

“Thần sáng thế sao?”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói, đối phương là một vị thần sáng thế, trên thân có từng vòng sáng, mỗi một vòng sáng đều tản ra uy áp mạnh mẽ.

Có một trăm ba mươi tám vòng sáng, đại biểu cho nó đã sáng lập một trăm ba mươi tám vũ trụ.

Thần sáng thế không giống thần huỷ diệt, một bên là sáng tạo, một bên là hủy diệt, một bên sáng tạo càng nhiều càng cường đại, một bên hủy diệt càng nhiều càng cường đại.

Bên nào mạnh bên nào yếu thì khó mà nói, dù sáng thế cũng khó, diệt thế cũng khó, tóm lại, khi nhìn thấy một vị thần sáng thế, Mộc Phàm rất hứng thú.

Trên tuyến thời không kia có một trăm ba mươi tám vũ trụ, đều là một tay thần sáng thế này sáng lập ra tới.

Sáng lập như thế nào, đương nhiên là gieo vũ trụ, sáng lập một vũ trụ từ Kỳ điểm, hoặc là tìm hạt giống vũ trụ, phôi thai vũ trụ.

Đây là sáng thế, mỗi khi khai sáng một vũ trụ, thực lực sẽ được gia tăng, không ngừng tích luỹ sẽ dần trở nên cường đại.

“Kẻ phá hư, ngươi dám xâm lấn bãi chăn nuôi của bổn tọa, muốn chết sao?”

Tên thần sáng thế này kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn Mộc Phàm, hai bên cách không giằng co, hơi thở va chạm lan đến không ít vũ trụ Hạ duy.

Mộc Phàm nhìn thần sáng thế trước mắt, không rên một tiếng, giơ tay một ngón tay điểm tới.

Phanh!

Hư không nứt ra, ngón tay đâm tới trước mặt thần sáng thế.

“Tìm chết!” Thấy Mộc Phàm ra tay, đối phương giận tím mặt, từng vòng sáng trên người bùng nổ.

Ầm!

Thần sáng thến bị một ngón tay đánh bay, lực lượng đáng sợ đánh tan mấy vòng sáng trên người nó.

Mộc Phàm thuận thế không buông tha, lại giơ ngón tay điểm tới, lần này thần sáng thế cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, sắc mặt rốt cuộc thay đổi.

“Sáng thế chi thư!”

Hắn tức giận rít gào, tế ra một quyển sách, chính là Sáng thế chi thư, bên trên có in dấu căn nguyên chi lực của một trăm ba mươi tám vũ trụ.

Năng lượng siêu cấp từ hơn trăm vũ trụ vô cùng cường đại, tản ra ánh sáng lộng lẫy, chắn trước đầu ngón tay.

Keng keng keng...

Ngón tay của Mộc Phàm bị chặn lại, tiếng leng keng không ngừng vang, chấn vỡ từng tầng ánh sáng, muốn đánh bay Sáng thế chi thư.

“Phá!”

Thấy ngón tay bị ngăn trở, Mộc Phàm quát lạnh, ngón tay hung hăng đâm mạnh tới, một cổ lực lượng cường đại hơn bùng nổ, nháy mắt xỏ xuyên qua ánh sáng.

Thần sáng thế cùng quyển sách đều bị đánh bay, thân thể xuất hiện vô số vết nứt, thiếu chút nữa bị một ngón tay xỏ xuyên qua đầu.

Hắn kinh hãi nhìn Mộc Phàm, đây là một tên Diệt thế giả đáng sợ.

“A Lỗ Tư, ngươi là thần sáng thế mà lại không đánh nổi một tên Diệt thế giả, thật là mất mặt.”

Lúc này, có một âm thanh truyền ra từ hư vô mông muội, mang theo sự khinh thường, trào phúng.

A Lỗ Tư chính là thần sáng thế bị Mộc Phàm đánh bay, nó vừa nghe được lời này, sắc mặt vô cùng u ám.

“Khao, Diệt thế giả này rất mạnh, tạm gác ân oán giữa hai ta sang một bên để giải quyết Diệt thế giả này, hắn quá nguy hiểm.”

A Lỗ Tư mở miệng, đưa ra thỉnh cầu liên hợp.

“A?”

Chỉ nghe một tiếng kêu thể hiện sự kinh ngạc, tiếp theo có ánh sáng xuất hiện, một tên thần sáng thế toát ra.

Trên người hắn có một trăm bốn mươi vòng sáng, mỗi một vòng sáng đại biểu cho một vũ trụ.

“Lại tới đưa đồ ăn, không tồi.”

Mộc Phàm cười hắc hắc, nhìn tên thần sáng thế này, khai sáng một trăm bốn mươi vũ trụ, cũng coi như là một cường giả.

Ở trong vũ trụ Cao duy, có thể sáng lập từ một trăm vũ trụ trở lên đều được xem là sinh vật Siêu duy không tồi.

Là thần sáng thế thuộc Sáng thế hệ cường đại, những tên thần sáng thế này rất kiêu ngạo, căm hận Diệt thế giả.

Bởi vì cực cực khổ khổ sáng thế lại bị Diệt thế giả nhớ thương, nếu một đám vũ trụ bị xâm lấn rồi hủy diệt thì chỉ có khóc thôi.

Một khi vũ trụ bị hủy diệt, thực lực của bọn họ cũng tổn thất.

“Diệt thế giả, ngươi tự sát hay là chờ chúng ta hợp lực giết chết ngươi?”

Khao bước ra, ánh sáng sáng thế cường đại tản ra.

Hai thần sáng thế đứng chung một chỗ, hơi thở đan xen, dung hợp lại mang đến cho Mộc Phàm cảm giác nguy hiểm.

“Tới đúng lúc lắm, có đôi có cặp, giết cả đôi.”

Mộc Phàm cười lạnh, bước ra một bước, xuyên qua hư không, lập tức đi tới trước mặt hai tên thần sáng thế.

“Già thiên thủ!”

“Liệt thiên quyền!”

Hắn vừa tới gần liền đánh ra hai chiêu cấm thuật cường đại, một quyền một chưởng oanh tới, cường thế, quả quyết.

Phanh!

Ầm ầm ầm...

Hai thần sáng thế liên thủ, một người một chiêu, ánh sáng hội tụ ngăn chặn công kích của Mộc Phàm, vẻ mặt giận dữ, đằng đằng sát khí.

“Hoàng thiên ấn!”

Lại thêm một kích đánh tới, thiên ấn huy hoàng hạ xuống, sắc mặt hai tên thần sáng thế đều thay đổi, kinh hãi hợp lực oanh kích

thiên ấn.

Đông!

Thiên ấn chấn động, ánh sáng cường đại va chạm, lần lượt nổ tung nhưng chỉ khiến thiên ấn hơi ảm đạm, không hề tan biến.

“Phá!” Trong lúc nguy cấp, Khao cầm một cây thương một đâm tới, cuối cùng đánh tan được thiên ấn.

“Phong thiên xích!”

Không chờ cả hai thở phào thì xung quanh có vô số xiềng xích cuốn tới, giam cầm chặt chẽ.

“Pháp tắc trật tự?”

Khao, A Lỗ Tư kinh ngạc hô lên, trừng to mắt nhìn từng sợi xích quanh thân.

Những sợi xích pháp tắc này đúng là Mộc Phàm mới lĩnh ngộ ra, ẩn chứa pháp tắc ba ngàn đại đạo trên thanh liên, phong ấn hết thảy.

Hai thần sáng thế đã bị giam cầm.

“Thanh thiên chi nhãn!”

Trong khoảnh khắc cả hai bị khóa chặt, Mộc Phàm trợn mắt, hai luồng sáng đáng sợ xỏ xuyên qua hai tên thần sáng thế này.

Phốc!

Máu tươi phun trào, thân thể hai thần sáng thế cứng đờ, giữa hai chân mày xuất hiện một lỗ thủng, ý thức bị đánh tan, mạt sát.

“A... Là lực lượng hủy diệt?”

Chỉ nghe hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai thần sáng thế đồng thời kêu rên, thân thể không sao nhưng ý thức đã bị trọng thương, bị xóa sạch hơn phân nửa.

Đây chính là tổn thương cực nặng, rất khó khôi phục.

“Tru thiên tiễn!”

Mộc Phàm kéo căng Thí thần cung, hai mũi tên khủng bố ngưng tụ thành hình.

Băng!

Hai mũi tên nháy mắt xỏ xuyên qua đầu hai tên thần sáng thế, thương tổn lần thứ hai.

Phanh!

Đầu hai tên thần sáng thế vỡ nát như dưa hấu, mũi tên cường đại đã quét sạch linh hồn cùng ý thức của cả hai.

Một mũi tên song sát, hai tên thần sáng thế đều ngã xuống.

Ong...

Vũ trụ Cao duy hơi rung động, không ít thần sáng thế có cảm giác bi thương.

Điều này đại biểu cho có thần sáng thế ngã xuống.

“Hai vị thần sáng thế đã ngã xuống, là vị nào?”

“Giết một lần hai thần sáng thế, diệt thế chi lực thật mạnh.”

Trong lúc nhất thời, đám thần sáng thế thuộc Sáng thế hệ đều tức giận, đau thương, cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Còn đám thần huỷ diệt, Diệt thế giả thì hưng phấn không thôi, thậm chí có tên bắt đầu triển khai đại chiến diệt thế.

Hiện tại đột nhiên cảm ứng được hai thần sáng thế cường đại ngã xuống, tự nhiên vui vẻ.

"Chậc chậc, hai tên thần sáng thế này không tồi, để lại hai kiện sáng thế chi vật.”

Mộc Phàm ngạc nhiên quan sát một cây thương, một quyển sách trong tay, Sáng thế chi thương, Sáng thế chi thư, giá trị cao nha.

Giá trị hơn nữa chính là một tên khai sáng một trăm ba mươi tám vũ trụ, một tên khai sáng một trăm bốn mươi vũ trụ, cộng lại được hai trăm bảy mươi tám vũ trụ.

Chỉ cần nạp sạch thi thể hai tên này thì có thể đạt được năng lượng từ hai trăm bảy mươi tám vũ trụ.

“Hệ thống, nạp hết.” Mộc Phàm không nói hai lời, nhanh chóng nạp hết, tránh cho cả hai sống lại.

Đừng tưởng rằng không thể sống lại, những thần sáng thế này là sinh vật Siêu duy, đều có thủ đoạn riêng, có thể sống lại, chỉ là vấn đề trả giá thế nào thôi.

Cho nên Mộc Phàm dứt khoát nạp sạch thi thể cả hai, ngăn chặn khả năng sống lại, dù sống lại cũng chỉ có thể làm lại từ đầu.

Đinh!

“Nạp xong, bắt đầu thăng cấp...”

Hệ thống vừa vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm giác có một lực lượng bàng bạc dũng mãnh tiến vào trong cơ thể.

Chỉ trong nháy mắt, trong cơ thể xuất hiện từng điểm sáng lấp lánh, mỗi một điểm sáng chính là một tế bào hóa thành Kỳ điểm, năng lượng siêu khủng bố.

Một lát sau, trong cơ thể có hai trăm bảy mươi tám tế bào sáng, thêm phía trước đã có hai trăm ba mươi mốt tế bào, hiện tại trong cơ thể Mộc Phàm có được một nguồn năng lực siêu cấp tương đương với lực lượng tổng hợp từ năm trăm lẻ chín vũ trụ.

“Thật mạnh!”

Mộc Phàm cảm thụ được năng lượng khổng lồ trong cơ thể, thân thể, tu vi, đều được gia tăng toàn diện, quả thực rất khủng bố.

Cường độ thân thể của hắn khiến kẻ khác phải sợ hãi, cảm giác muốn đánh vỡ phòng ngự thân thể hắn cần ít nhất là năng lượng từ một ngàn vũ trụ bùng nổ mới có thể miễn cưỡng làm được.

Nhưng chỉ tổn thương bên ngoài, còn muốn trọng thương hắn thì càng thêm khó, bởi vì năng lực khôi phục của thân thể hắn quá cường đại.

“Hệ thống, tinh luyện Sáng thế chi thương dung nhập vào Thí thần cung, Sáng thế chi thư dung nhập vào Thiên Đế đỉnh.”

Mộc Phàm nhanh chóng quyết định tác dụng của hai kiện thần khí sáng thế.

“Đinh, cần tiêu hao năng lượng một vũ trụ, có tinh luyện hay?”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm không chút do dự nạp vào một Kỳ điểm.

Ong!

Sáng thế chi thương, Sáng thế chi thư lần lượt bị tinh luyện, dung nhập vào Thí thần cung cùng Thiên Đế đỉnh, khiến hai chí bảo cộng sinh trở nên cường đại, khủng bố hơn.

“Không thể gọi là Thí thần cung nữa, giờ đã ẩn chứa diệt thế chi lực nên gọi là Diệt thế cung.” Mộc Phàm cầm cung trong tay, hài lòng gật gật đầu.

“Hai trăm bảy mươi tám vũ trụ đã rơi vào tay rồi, nên xử lý như thế nào đây?”

Mộc Phàm nhìn hai tuyến thời không trước mắt, đúng là nhóm vũ trụ mà hai tên thần sáng thế khai sáng.

“Nếu không thì hủy diệt hết?”

Hắn đã có ý tưởng, trực tiếp xâm lấn và hủy diệt, thuận tiện bồi dưỡng thủ hạ của mình.

“Hình Thiên, Lăng Sa, hai ngươi chia nhau xâm lấn, hủy diệt những vũ trụ này.”

Mộc Phàm nói xong, xé ra hai thông đạo, thả Hình Thiên cùng Lăng Sa ra.

Đây là muốn cả hai trở thành Diệt thế giả.

“Tuân lệnh, Thiên Đế!”

Hình Thiên và Lăng Sa đồng thời lĩnh mệnh, dẫn theo năm vạn chiến sĩ cấp Thiên chủ tiến hành xâm lấn.

Nhìn Hình Thiên cùng Lăng Sa đã bắt đầu công việc, Mộc Phàm lặng yên biến mất, quay về Thiên Đế cung trong hố đen.

“Tiểu Ngải, Tiểu Linh, các ngươi nghiên cứu bí mật sáng thế, diệt thế và sự huyền bí của thế giới Cao duy.”

Lúc này, Mộc Phàm đưa ra hai giọt máu, một giọt là máu thần sáng thế, một giọt là máu thần huỷ diệt.

Hắn muốn Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh nghiên cứu mấy thứ này.

Chương 569: Giải đấu vũ trụ Cao duy

Đinh!

“Hệ thống hoàn thành đổi mới, mở ra công năng lĩnh ngộ đại đạo, khen thưởng một lễ bao đổi mới.”

Trong Thiên Đế cung, Mộc Phàm đang nhắm mắt tiềm tu đột nhiên trợn mắt.

“Hệ thống, ngươi còn có thể đổi mới sao?”

Mộc Phàm kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy ký chủ, khi ngươi tiến vào vũ trụ Cao duy thì tích lũy cũng đã đủ để hoàn thành đổi mới.”

Hệ thống từ từ trả lời, nó nói: “Lần đổi mới này, hệ thống mở ra hình thức chung cực, gom đủ một trăm phôi thai vũ trụ nạp vào, có thể sử dụng một phần ngàn lực lượng của hệ thống một lần.”

“Một phần ngàn lực lượng sao?” Mộc Phàm trừng to mắt, có chút giật mình.

Hệ thống lại mở ra hình thức chung cực gì đó, chỉ cần nạp hết một trăm phôi thai vũ trụ là có thể sử dụng một phần ngàn lực lượng hệ thống.

Mộc Phàm ngây ngốc hỏi: “Hệ thống, lực lượng ở phương diện nào, còn nữa, sao chỉ có một phần ngàn?”

“Trong lúc ký chủ gặp nguy cấp có thể mượn một phần ngàn lực lượng hạch tâm của bổn hệ thống.”

Hệ thống đưa ra lời giải thích.

Đây là một chuyện tốt, có thể mượn lực lượng hệ thống, nhưng chỉ có một phần ngàn khiến hắn rất không hài lòng.

“Hệ thống, ngươi quá keo kiệt, có một phần ngàn thôi sao, có tác dụng gì chứ?”

Mộc Phàm có chút bất mãn nói.

Hệ thống lại nói: “Ký chủ, một phần ngàn lực lượng của hệ thống cũng đủ để ngươi hạ gục một cường giả có năng lượng tương đương với một vạn vũ trụ Hạ duy.”

“....” Mộc Phàm không biết nên bình luận gì.

Cường giả có lực lượng tổng hợp từ một vạn vũ trụ Hạ duy cường đại thế nào, có thể dễ dàng hạ gục Mộc Phàm hiện tại trong nháy mắt.

Nhưng một phần ngàn lực lượng của hệ thống lại có thể hạ gục đối phương trong nháy mắt, đây là lực lượng như thế nào?

Có tính là gian lận hay không, dùng tiền mua sắm một lần cường đại, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng nha.

“Lĩnh ngộ đại đạo là cái gì?” Mộc Phàm bắt đầu dò hỏi công năng mới.

Chỉ nghe hệ thống giải thích: “Lĩnh ngộ đại đạo chính là bổn hệ thống mở ra không gian đại đạo, có thể gia tăng tốc độ lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc đại đạo.”

“....”

Mộc Phàm nghe xong yên lặng, muốn cười thật to.

Công năng này của hệ thống trực tiếp giúp hắn lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, đây không phải là đang gian lận sao, còn để các cường giả khác sống?

Không quan tâm kẻ khác có thể sống hay không, công năng này đối với Mộc Phàm mà nói quả thực xuất hiện quá đúng lúc, lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc đại đạo, tuyệt đối là yêu cầu trước nhất.

Dù sao hắn phải lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo, phải tự mình lĩnh ngộ, lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo trong vũ trụ Cao duy rất khó khăn.

“Hệ thống, ta muốn lấy sao neutron kia, nó tập hợp năng lượng tương đương với năm trăm vũ trụ Hạ duy, không thu trong lòng

không thoải mái.”

Hai mắt Mộc Phàm lập loè, ánh mắt dừng ở một ngôi sao neutron.

Đây là nơi mà tên thần huỷ diệt trước đó chiếm cứ.

Hiện tại hắn chỉ miễn cưỡng lay động được chút, có phải có thể trực tiếp nạp rồi hay không?

“Ký chủ, đương nhiên có thể nạp phí, nhưng ngươi phải thừa nhận trừng phạt đến từ đại đạo, cách làm này tương đương với cướp đoạt căn nguyên đại đạo.”

Tựa như thời điểm ở vũ trụ Hạ duy, ngươi cướp lấy những thứ khác cũng sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt, bởi vì ngươi đang đoạt căn nguyên Thiên Đạo.

Nơi này cũng vậy, chỉ là biến thành đại đạo trừng phạt, còn một điều rất quan trọng, nơi này tràn ngập pháp tắc đại đạo càng cường đại, càng hoàn chỉnh, có thể ngăn cản hay không là một vấn đề.

Nhưng có hệ thống, Mộc Phàm không lo lắng điểm này, điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là mình không năng lực cướp đoạt mấy thứ này.

“Ký chủ, khuyên ngươi không nên làm bậy, ngươi vừa động, không nói trừng phạt đến từ đại đạo, lập tức sẽ kinh động các sinh vật Siêu duy cường đại, thậm chí đưa tới các lực lượng khác mạt sát ngươi.”

“Đừng quên, ngươi còn đang nằm trong danh sách bị thanh tẩy, cẩn thận cướp đoạt không thành mà còn khó chạy thoát.”

Vừa nghe hệ thống cảnh cáo, Mộc Phàm liền ngừng lại.

Hắn muốn thu lấy sao neutron, thứ này cực kỳ đáng giá, ẩn chứa năng lượng năm trăm vũ trụ Hạ duy.

Luồng năng lượng này thật sự rất chói mắt nha, không thu thì trong lòng không thoải mái.

Nhưng hệ thống cảnh cáo cũng đúng, mình còn đang bị đám Thanh tẩy giả để mắt, nói không chừng vừa mới động liền khiến cường địch chú ý.

“Mẹ nó, bó tay bó chân, rốt cuộc cơ chế thanh tẩy kia là cái quỷ gì?”

Mộc Phàm có chút khó chịu chửi thầm một tiếng.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Cơ chế thanh tẩy là cái gì, ký chủ có thể tự tìm hiểu rõ, giết thêm vài tên Thanh tẩy giả cường đại ngươi liền hiểu.”

“Còn cơ chế này mạnh đến mức nào, chỉ cần biết nó so với Sáng thế một hệ, Diệt thế hệ, Tạo vật hệ càng cường đại hơn là được.”

“Hiện tại, chuyện ngươi cần phải làm là lĩnh ngộ đại đạo, tập hợp ba ngàn đại đạo vào một thân, đến lúc đó, muốn cướp cái gì mà không được, có thể đoạt cả đại đạo luôn.”

“Bước từng bước nhỏ, đoạt lấy những vũ trụ Hạ duy trước, tập trung thành một bãi chăn nuôi vũ trụ khổng lồ thuộc về ngươi, chờ một đám vũ trụ thành thục, ngươi liền có đủ vốn để tự tin.”

“Giờ ngay cả bãi chăn nuôi vũ trụ ngươi còn không có, làm sao chống đỡ ngươi từng bước phát triển?”

Hệ thống từ từ trả lời, đề nghị, nó nói: “Ở chiến trường vũ trụ Cao duy, ngươi cần phải thắng được các cuộc chiến, giành lấy bãi chăn vũ trừ từ trong tay đối phương, tăng cường bản thân.”

“Những chuyện khác đều không quan trọng.”

Hệ thống nói rất toàn diện, chỉ ra con đường tương lai cho ký chủ, đi tiếp như thế nào do hắn lựa chọn.

Mộc Phàm yên lặng một hồi lâu, trong lòng có quyết định, đề nghị của hệ thống thật sự rất đúng trọng tâm, vũ trụ Cao duy không giống với vũ trụ Hạ duy.

Nơi này có quá nhiều uy hiếp, có vài cường giả sáng lập vô số vũ trụ Hạ duy, thực lực rất cường đại, không phải đối tượng mà hắn

có thể lay động lúc này.

“Thôi, đi từng bước.”

Mộc Phàm lắc đầu, nhẹ nhàng phất tay, vô số tuyến thời không rậm rạp bày ra trước mắt.

Có một ít khối vuông, số lượng vũ trụ Hạ duy bên trong rất lớn, tập hợp với nhau hình thành một bãi chăn vũ trụ khổng lồ.

Nhưng những bãi chăn khổng lồ này đã có chủ, tản ra uy hiếp cường đại.

Đây là một dạng cảnh cáo, tuyên bố chủ quyền nơi này với các sinh vật Siêu duy khác, một khi đụng chạm chắc chắn sẽ nghênh đón phản kích khủng bố.

Mộc Phàm suy tư gì đó, động ngón tay thấy được những vũ trụ Hạ duy mà mình đang nắm giữ, trước đó có hơn một trăm vũ trụ, hiện tại đoạt lấy hơn năm trăm vũ trụ trong tay hai tên thần sáng thế.

Tổng cộng có hơn sáu trăm vũ trụ trong phạm vi khống chế của hắn, bãi chăn nuôi vũ trụ mở rộng thành một bãi chăn nuôi không lớn không nhỏ.

“Mới hơn sáu trăm, nếu tàn nhẫn một chút, quét sạch toàn bộ, gia tốc vũ trụ huỷ diệt là có thể nhanh chóng thu hoạch, nhưng đây là mổ gà lấy trứng.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ánh mắt lập loè.

Bãi chăn vũ trụ cần không ngừng bồi dưỡng, vũ trụ thành thục mới có thể thu hoạch, nhưng chỉ có thể thu hoạch một vụ.

Còn có một cái biện pháp khác đó chính là dùng vũ trụ căn nguyên diễn sinh ra càng nhiều vũ trụ song song.

Như vậy không chỉ có thể mở rộng bãi chăn, số lượng thu hoạch cũng sẽ nhiều hơn.

Có một số sinh vật Siêu duy không thu hoạch vũ trụ mà lại thu hoạch căn nguyên sinh mệnh trong vũ trụ, cắn nuốt linh hồn tất cả

sinh vật, bao gồm Thiên Đạo.

Đây là một cách chăn nuôi khác, trên lý luận thì thu hoạch chúng sinh trong vũ trụ cũng có thể nhận được năng lượng cường đại, tuy rằng không bằng trực tiếp thu hoạch vũ trụ, nhưng ít ra có thể cuồn cuộn không ngừng.

Thu hoạch một đám rồi lại gieo rắc hạt giống, sau đó dựng dục vũ trụ kỷ nguyên kế tiếp, không ngừng thu hoạch, không ngừng dựng dục, cứ tuần hoàn như vậy, tích lũy cũng khá khổng lồ.

“Hệ thống, ngươi nói coi, ta nên trực tiếp thu hoạch vũ trụ hay là chăn nuôi chúng sinh để thu hoạch căn nguyên?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, dò hỏi hệ thống.

Nên đi con đường nào mới tốt.

“Ký chủ, ngươi có thể phát triển toàn diện, bãi chăn không chỉ để thu hoạch vũ trụ thành thục, vũ trụ dựng dục chúng sinh vạn vật, ở thời điểm vũ trụ huỷ diệt có thể thu hoạch một đám, chờ vũ trụ thành thục rồi thu hoạch vũ trụ, sau đó lưu lại một hạt giống vũ trụ tiếp tục dựng dục một vũ trụ mới.”

“Đây là phương pháp chăn nuôi của Sáng thế hệ và Tạo vật hệ trong vũ trụ Cao duy, có thể liên tục phát triển.”

Hệ thống đưa ra kiến nghị, phát triển toàn diện.

Mộc Phàm vừa nghe liền hiểu, có thể thu hoạch vũ trụ, lưu lại một hạt giống vũ trụ chờ đợi vũ trụ tiếp theo trưởng thành.

Chúng sinh vạn vật sẽ bị thu hoạch lúc vũ trụ diệt vong, chuyện này căn bản chính là một vốn bốn lời nha.

Nhưng có chút tàn nhẫn, chúng sinh gần như bị chăn nuôi, Mộc Phàm cảm thấy lòng hơi lạnh.

Trước kia chưa từng thấy cảnh thu hoạch, nhưng hiện tại nghĩ tới, vũ trụ Hạ duy cũng chỉ là bãi chăn nuôi của sinh vật cấp cao mà thôi.

Giống như nhân loại chăn nuôi gia súc, trưởng thành cần phải thu hoạch, lấy thịt.

“Nhưng lấy được một vài vũ trụ căn nguyên mới có thể diễn hóa ra vô số vũ trụ song song, bãi chăn mới có thể từng bước phát triển.”

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, trong lòng đã có ý tưởng.

Trước mắt thì hắn nắm giữ ba vũ trụ căn nguyên, trong đó có vũ trụ số một.

Trong bãi chăn của hai tên thần sáng thế cũng có hai vũ trụ căn nguyên.

Chỉ cần bồi dưỡng vũ trụ căn nguyên thật tốt là có thể sinh sản ra càng nhiều vũ trụ song song, như vậy mới có thể liên tục phát triển bãi chăn.

“Nếu không thì đoạt thêm một đám vũ trụ căn nguyên nữa?”

Đang muốn hành động thì đột nhiên có một lực lượng thần bí khuếch tán tới.

Ong!

“Giải đấu vũ trụ Cao duy bắt đầu.”

Chỉ nghe một giọng nói thần bí truyền đến, toàn bộ vũ trụ Cao duy đều sôi trào.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt, trở nên nghiêm nghị.

“Cái quỷ gì, giải đấu vũ trụ Cao duy sao?”

Hắn có chút kinh ngạc, không hiểu chuyện gì.

Giọng nói vừa rồi rất mạnh, rất khủng bố, cảm giác không thể phản kháng khiến hắn không thoải mái, như một cây gai đâm vào thịt.

Ầm!

Còn chưa kịp dò hỏi hệ thống thì đã thấy thời không chấn động, có quầng sáng phủ xuống, trung tâm vũ trụ Cao duy đột nhiên xuất hiện một đấu trường cực lớn.

Vị trí Mộc Phàm đang đứng là một vòng ngoài của đấu trường, xa trung tâm.

Trước mắt hắn là một đấu trường khổng lồ, giống như toàn bộ vũ trụ Cao duy đã biến thành một sân đấu.

Xẹt xẹt!

Ngay sau đó, từng luồng sáng hiện lên, vô số sinh vật, cường giả tham dự đến từ các vũ trụ xuất hiện trong đấu trường.

Mộc Phàm nheo mắt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Hình Thiên, Lăng Sa, nhanh chóng trở về.”

Gần như không suy nghĩ gì, Mộc Phàm lập tức triệu hồi Hình Thiên cùng Lăng Sa.

Chương 570: Khai chiến, đặt cược

Trong đấu trường vũ trụ Cao duy, vô số cường giả, sinh vật, thần ma xuất hiện, từng tên ngồi vào nơi quan chiến.

Có thần ma hình thể khổng lồ như sao trời, có sinh vật, tồn tại cường đại đến từ các vũ trụ Hạ duy.

Thậm chí có thần hủy diệt vũ trụ Cao duy, Sáng thế chủ,..., một đám đều ngồi trong đấu trường.

Mặc kệ là ngồi ở vị trí nào, đều có thể thấy rõ tình huống trên sân thi đấu.

“Thiên Đế!”

Hình Thiên và Lăng Sa mới vừa trở về liền cung kính hành lễ.

Cả hai đang xâm lấn những vũ trụ kia lại nhưng bị triệu hồi khẩn cấp.

“Quan sát trước đi, các ngươi cần tham gia chiến đấu.”

Mộc Phàm gật gật đầu, đưa Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Thường Nga, Áo Lan, Già Lam ra ngoài.

“Làm sao vậy, nơi này là đâu?”

Mới vừa ra tới, Thường Nga liền kinh ngạc nhìn quanh, cảm nhận được hơi thở cường đại đến từ một đám cường giả đỉnh cấp tức khắc kinh hãi.

Còn có từng hơi thở đáng sợ, tràn ngập nguy hiểm, không biết có bao nhiêu thần hủy diệt, Sáng thế giả, một đám tản ra hơi thở rất cường đại.

“Các ngươi ở bên cạnh ta, không cần vọng động, đây là vũ trụ Cao duy, không thể rời khỏi phạm vi Thiên Đế cung, nếu không sẽ trực tiếp tan thành mây khói.”

Mộc Phàm nghiêm túc cảnh cáo ba nữ, thực lực các nàng nhỏ yếu,

không thể rời khỏi Thiên Đế cung.

“Tuân lệnh!”

Thường Nga, Áo Lan, Già Lam nghiêm túc gật đầu, đứng bên cạnh Mộc Phàm.

Mộc Phàm ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, toàn thân có ánh sáng cường đại bao phủ, sinh vật bên ngoài không thể nhìn thấy hình dáng của hắn.

Cách đó không xa, có mấy tên thần ma theo dõi Mộc Phàm, nở nụ cười tàn nhẫn, khát máu.

“Diệt thế giả mới sao?”

“Ngươi tên gì?”

Có hai tên thần hủy diệt mang vẻ mặt dữ tợn nhìn Mộc Phàm, một tên có một con thật lớn, miệng đầy răng nanh.

Tên thần hủy diệt này rất mạnh.

“Hắc hắc, hy vọng chút nữa ngươi đừng đụng phải bổn tọa, nếu không ngươi sẽ trở thành đồ ăn.”

Một tên thần hủy diệt khác điên cuồng cười to.

Phanh!

Nhưng nó còn chưa cười xong thì đã bị Mộc Phàm tát bay, nện trúng một tên Sáng thế giả cách không xa.

Mộc Phàm liếc mắt khinh thường nói: “Lại lảm nhảm nữa ta liền cho ngươi tan thành mây khói.”

“Đáng chết.” Tên thần hủy diệt này nổi trận lôi đình nhưng lại không dám xông tới, bởi vì vừa bị Mộc Phàm tát một cái, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nó hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Phàm, nhìn nhìn người bên cạnh hắn, cười hắc hắc, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn.

“Thật nhiều thần ma.”

“Thiên Đế nhìn xem, bên kia có phải là Hồng Quân hay không?”

Thường Nga chỉ chỉ một vị trí ở phương xa, nơi đó một đám người tụ tập.

Cầm đầu đúng là Hồng Quân, phía sau còn có một đám cường giả đến từ vũ trụ số bảy, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, còn có Ngọc Đế, Cổ Phật, Lôi thần.

“Đó là Nhị Lang Thần cùng Đấu Chiến Thắng Phật phải không?” Mộc Phàm nhìn lướt qua, ánh mắt dừng ở hai bóng dáng.

Đúng là Nhị Lang Thần của Thiên Đình, còn có Tây Thiên Đấu Chiến Thắng Phật.

“Đúng vậy Thiên Đế, thực lực của cả hai không tầm thường.” Thường Nga gật đầu nói.

Mộc Phàm nhìn qua một lần rồi không chú ý nữa, ánh mắt nhìn sang một phía khác.

Nơi đó có một đám tụ tập, hơi thở mỗi tên đều cường đại, kẻ cầm đầu vô cùng cường đại, một đầu tóc bạc bay bay, hai mắt có ánh sáng màu bạc lưu động.

Sau lưng hắn có tám mươi mốt cường giả cấp Vũ trụ.

“Vũ trụ số một...” Mộc Phàm lẩm bẩm một câu.

Cường giả cầm đầu vũ trụ số một có cảm ứng, đột nhiên nhìn sang, ánh mắt hai bên va chạm, trong mắt hắn hiện lên chút kinh hoảng.

“Chúng ta bị một Diệt thế giả theo dõi.”

Tên cường giả cầm đầu vũ trụ số một mở miệng nói.

Các cường giả khác sôi nổi nhìn theo, đáng tiếc nhìn không nhìn thấy Mộc Phàm, chỉ có thể nhìn thấy nơi này có một quầng sáng bao phủ.

Chung quanh đều là thần hủy diệt, Diệt thế giả,... các sinh vật khủng bố.

Mộc Phàm nhận thấy được đấu trường này chia thành năm khu vực, mỗi một khu vực đại diện cho một hệ thống.

Có Sáng thế hệ, có Diệt thế hệ, Tạo vật hệ, còn có vô số cường giả, thần ma đến từ vũ trụ Hạ duy.

Tóm lại, lần thi đấu này hội tụ gần như tất cả sinh linh cường đại từ vũ trụ Hạ duy.

“Giải đấu Cao duy, lựa chọn tuyển thủ vòng thứ nhất.”

Đột nhiên, một âm thanh thần bí truyền vào trong tai tất cả sinh linh, Mộc Phàm nheo mắt lại, dĩ nhiên không cách nào tìm được nơi phát ra.

“Hệ thống, giọng nói này là của ai, là đại đạo sao?” Mộc Phàm nghiêm nghị hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói “Không phải đại đạo, chỉ là một tên cường giả trong vũ trụ Cao duy, một tồn tại cường đại chủ trì giải đấu vũ trụ Cao duy mà thôi.”

Ong!

Trong đấu trường đột nhiên hiện lên một quầng sáng, bên trên có nhiều hình ảnh cùng tin tức.

Thì ra là đang lựa chọn tuyển thủ dự thi.

Vô số bóng dáng hiện lên trên quầng sáng, cuối cùng dừng lại với hình ảnh một trăm cường giả đỉnh cấp đến từ vũ trụ Hạ duy.

“A?” Mộc Phàm kinh ngạc phát hiện, trong nhóm tuyển thủ vòng thứ nhất này có Hình Thiên.

Hắn nhìn thoáng qua Hình Thiên, nói: “Hình Thiên, sắp đến lượt ngươi ra sân, ta giúp ngươi gia tăng thực lực một chút.”

“Tuân lệnh, Thiên Đế.”

Hình Thiên ồm ồm nói.

Mộc Phàm nói xong giơ ngón tay điểm tới, một cổ năng lượng bàng bạc dũng mãnh tiến vào cơ thể Hình Thiên, năng lượng tương đương với năng lượng từ ba vũ trụ.

Hắn âm thầm nạp ba vũ trụ, trợ giúp Hình Thiên cải tạo thân thể, không thăng cấp mà cải tạo, cường hóa thân thể.

Làm như vậy để tránh tu vi đột phá, mất đi tư cách thi đấu, dù sao nhóm tuyển thủ đầu tiên đều thuộc cấp Vũ trụ.

Nếu cao hơn một bậc, có khả năng sẽ không thể tham gia, biện pháp duy nhất chính là bảo trì cấp bậc hiện tại, đề cao lực lượng cùng thân thể của Hình Thiên.

Keng keng keng...

Hình Thiên bị một quầng sáng bao phủ, bên trong truyền ra tiếng leng keng, hơi thở dần dần kéo lên, Lăng Sa cũng phải ghé mắt nhìn.

Lực lượng cùng thân thể của Hình Thiên được tăng cường, toàn thân tràn ngập sức mạnh, chiến ý sôi trào, cuối cùng dần dần bình ổn.

Thiêu đốt ba vũ trụ để tăng cường thực lực cho Hình Thiên, Mộc Phàm đã bỏ vốn gốc.

“Bái tạ Thiên Đế ban ân.” Hình Thiên tỉnh lại, kích động quỳ xuống.

Mộc Phàm hơi gật đầu: “Đứng lên đi, lúc chiến đấu nếu không cần thiết liền không cần phát huy thực lực thật sự, nhưng nếu cần thì không cần giữ lại.”

“Tuân lệnh!”

Hình Thiên cung kính lĩnh mệnh, lui sang một bên.

“Lựa chọn xong nhóm tuyển thủ đầu tiên, mời tuyển thủ vào sân.”

m thanh thần bí mới vừa nói xong liền có một luồng sáng dừng trên người Hình Thiên, đồng tử Mộc Phàm co lại, không có biện pháp cảm ứng được nội tình.

Điều này làm cho hắn cảnh giác, kiêng kị đối với các tồn tại cường đại trong vũ trụ Cao duy.

Ong!

Một trăm luồng sáng phủ xuống, nháy mắt đưa cả Hình Thiên cũng những tuyển thủ đến từ các vũ trụ Hạ duy vào sân.

Trong đó, một đại ma cấp Vũ trụ vô cùng cường đại bị phân phối tới một chỗ với một cường giả Vũ trụ khác, một tên người chim.

Vũ trụ số bảy cũng có một tuyển thủ, bất ngờ chính là Nhị Lang Thần, đối thủ của hắn là quái vật ba mắt, thân hình khổng lồ, toàn thân có từng đường sáng lấp lóe.

Còn đối thủ của Hình Thiên lại là một thần ma ba đầu sáu tay cường đại đến từ vũ trụ Hạ duy.

“Tiểu tử không đầu, bổn tọa sẽ nghiền nát, cắn nuốt ngươi từng chút, từng chút một.”

Thần ma ba đầu cười dữ tợn, nhìn đối thủ của mình, đúng là Chiến thần không đầu, Hình Thiên.

Đáng tiếc, Hình Thiên không quan tâm chút nào, thậm chí còn lộ vẻ khinh thường, hoàn toàn không để đối phương vào mắt.

“Quy tắc thi đấu, giết chết đối thủ giành thắng lợi, tự động bước vào vòng tiếp theo, mỗi khi thắng được một trận đấu, phần thưởng là căn nguyên của đối phương.”

“Lần thi đấu này mở ra công năng đặt cược, mời tự xem xét.”

“Không thể phá hư quy tắc thi đấu, một khi phát hiện, mạt sát tại chỗ.”

“Vũ trụ chiến bại có đem có hai cơ hội giành lại thắng lợi, nếu ba lần chiến bại thì vũ trụ sẽ mất tư cách, trở thành chiến lợi phẩm

của bên thắng.”

“Đặt cược?”

Mộc Phàm nghe xong kinh ngạc không thôi, quả nhiên ngay trước mặt lại có thêm một quầng sáng thần bí, thể hiện thông tin về các tuyển thủ đang được đặt cược.

Hình Thiên cũng có mặt, tỉ lệ đặt cược là một bồi một, thật sự không cao.

“Đặt cược Hình Thiên thắng, mười phôi thai vũ trụ.”

Mộc Phàm không hề nghĩ ngợi trực tiếp đặt cược.

Mới vừa đặt cược liền nghe âm thanh thần bí kia truyền đến.

“Vòng thi đấu thứ nhất bắt đầu.”

Oanh!

Vừa dứt lời, một trăm thần ma, cường giả thi đấu đều động thủ.

“Tiểu tử không đầu, đi chết đi!”

Đối thủ của Hình Thiên điên cuồng gào thét, ngưng tụ ra một cổ lực lượng cường đại oanh về phía Hình Thiên.

Một chiêu đánh xuyên qua khu vực rộng mấy năm ánh sáng, thiên thạch, sao trời đều bị đánh nát.

Đối mặt với chiêu này, Hình Thiên không thèm tránh né, chỉ thấy hắn nâng tấm thuẫn lên, hung hăng nện tới.

Đông!

Ánh sáng bùng nổ, cổ lực lượng cường đại bị Hình Thiên nhẹ nhàng đánh tan.

“Rác rưởi, ăn một rìu.”

Hình Thiên hừ lạnh, bổ ra một rìu, ánh rìu cường đại cắt qua phạm vi mười mấy năm ánh sáng, bổ vào người tên thần ma ba

đầu kia.

Chỉ nghe một tiếng phịch, thân hình thần ma đầu tan vỡ, lực lượng cường đại chấn nát đối phương.

“A... Bổn tọa không tha cho ngươi.”

Vô số mảnh vỡ nhanh chóng hội tụ lại như cũ, thần ma ba đầu phẫn nộ mà rít gào với Hình Thiên.

Đáng tiếc, đáp lại nó chính là một rìu tàn nhẫn của Hình Thiên.

“Không tốt...” Thần ma ba đầu hoảng sợ kêu to, chưa kịp phản ứng đã bị rìu bổ vào đầu.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, sao trời xung quanh tan nát, ánh rìu quét ngang tất cả.

Khi ánh sáng tan đi, không thấy bóng dáng thần ma ba đầu đâu, toàn bộ thân thể đã bị một rìu hủy diệt, chết đến không thể chết thêm.

“Hình Thiên thắng lợi, tự động tiến vào vòng tiếp theo.”

Một luồng sáng rơi xuống, có bóng dáng cường đại xuất hiện trước mặt Hình Thiên, là đối thủ mới.

Cần phải đánh thắng ba trận mới có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Nhìn đối thủ, Hình Thiên sửng sốt, bởi vì đối thủ cũng cầm thuẫn rìu như hắn, hơi thở vô cùng cường đại.

“Ta tên Hình Thiên!”

Đối thủ vung thuẫn rìu chạm nhau, phát ra tiếng leng keng.

Lời này khiến Hình Thiên ngây ngốc, sau đó tức giận.

“Làm càn, ta mới là Chiến thần Hình Thiên dưới trướng Thiên Đế, ngươi là cái thứ gì, dám giả mạo bản tôn?”

Hình Thiên tức giận hét to, đối thủ dám tự xưng là Hình Thiên.

Hai Hình Thiên, một có đầu, một không đầu.

“Giết!”

“Chiến!”

Cả hai đồng thời quát to, vung vẩy thuẫn rìu, giết về phía đối phương.

Chương 571: Hai tên Hình Thiên

Oanh!

Trên sân đấu, một luồng năng lượng nổ mạnh.

Bên trong ánh sáng có hai bóng dáng cầm thuẫn rìu chém giết, ngươi một rìu, ta một thuẫn, vô cùng kịch liệt.

Đại chiến giữa hai tên Hình Thiên hấp dẫn không ít sự chú ý.

“Là Hình Thiên!”

Trận chiến này đã bị đám Hồng Quân vũ trụ số bảy chú ý tới, bởi vì Hình Thiên quá độc đáo.

Ngọc Đế kinh hãi khi nhìn Hình Thiên chiến đấu, hơi thở vô cùng cường đại mang đến cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Hắn quen thuộc với Hình Thiên, là Chiến thần số một Cổ Thiên Đình, từng bị hắn phanh thây trấn áp, hiện tại gặp lại Hình Thiên, trong lòng Ngọc Đế thấp thỏm lo âu.

Hình Thiên cường đại hơn trước quá nhiều.

“Hình Thiên, không hổ danh là Chiến thần số một của Thiên Đế.”

Cổ Phật kinh ngạc cảm thán nói.

Các cường giả đến từ vũ trụ số bảy khác đều lộ vẻ mặt nghiêm trọng, thậm chí cả Hồng Quân cũng nhăn nhăn mày, hắn cảm nhận được uy hiếp từ Hình Thiên

“Kỳ quái, hình như đối thủ của Hình Thiên giống như hắn?”

“Lão sư, đó là hai tên Hình Thiên sao?”

Đám người Thái thượng, Nguyên thủy kinh ngạc hỏi.

Hồng Quân suy nghĩ gì đó rồi gật đầu nói: “Không sai, đối thủ của Hình Thiên giống hắn, là Hình Thiên đến từ một vũ trụ khác.”

Nghe thế, cả đám đều khiếp sợ, hai tên Hình Thiên chiến đấu khiến tất cả đều bất ngờ.

“Hẳn là Thiên Đế đang ở nơi này.”

Hồng Quân lầm bầm lầu bầu, ánh mắt tìm kiếm, cuối cùng thấy nhóm Mộc Phàm, phát hiện Thường Nga, Lăng Sa, không thấy rõ bóng dáng Thiên Đế.

Nhưng nhìn thấy mấy vị này hắn liền chắc chắn Thiên Đế ở nơi đó.

Hồng Quân hơi mỉm cười, chắp tay thi lễ.

Mộc Phàm cũng nhận ra, mỉm cười gật đầu, xem như chào hỏi.

“Thiên Đế, đối thủ của Hình Thiên...”

Thường Nga kinh ngạc, có chút khó hiểu.

Mộc Phàm mở miệng giải thích: “Kẻ chiến đấu với Hình Thiên đúng là một Hình Thiên đến từ vũ trụ khác, chỉ một Hình Thiên có thể sống sót.”

“Chỉ một tên có thể sống.” Thường Nga suy tư gì đó, gật gật đầu.

Tất cả đều nhìn về sân đấu, Hình Thiên không đầu càng đánh càng hăng, dần dần áp chế đối thủ, đều là Hình Thiên, trùng tên trùng họ, thậm chí vũ khí cũng giống hệt.

Hình Thiên tuyệt đối không thể chịu đựng điều này, Hình Thiên chỉ có một, cho nên đối thủ cần phải chết.

Oanh!

Hình Thiên đối diện nhanh chóng bại lui, bị Hình Thiên không đầu dùng thuẫn đánh bay ra ngoài, đâm xuyên một tinh cầu.

“Giết!”

Hình Thiên thuận thế không tha, vung rìu ngưng tụ lực lượng toàn thân.

Răng rắc!

Tinh cầu nổ tung, có một luồng sáng phóng ra, chính là Hình Thiên kia, dáng vẻ chật vật, trên người chồng chất vết thương.

“Đáng chết, sao lại có hai Hình Thiên?”

Hình Thiên bị đánh khiến cho các cường giả vũ trụ đối phương đang quan chiến lập tức chú ý.

Sắc mặt cả đám trở nên âm trầm, nhìn Hình Thiên không đầu, cảm thấy áp lực, trận chiến này vũ trụ bọn họ phải thua rồi.

Những tên này rất cường đại, có tám cường giả đỉnh cấp, mỗi một tên đều nắm giữ căn nguyên cùng quyền hành Thiên Đạo.

Một vũ trụ khá quái dị, Thiên Đạo bị phân chia thành chín cường giả tối cao, Hình Thiên chính là một trong số đó.

Trong nhóm còn lại có một tên cường đại nhất, xưng là Thanh Thiên, vẻ mặt lạnh nhạt quan sát tình huống trên sân.

“Hình Thiên sắp bại, thật là vô dụng.”

Có một tên hừ lạnh, nhìn ra Hình Thiên sắp bại.

Quả nhiên, Hình Thiên có đầu bị Hình Thiên không đầu chém thành hai nửa, lực lượng cường đại còn bổ ra một cái khe thật lớn.

Trên hư không, hai nửa thi thể đổ máu, muốn khôi phục nhưng lại bị Hình Thiên không đầu dùng một tấm chắn đánh nát một nửa thân thể.

“Chết!”

Cùng với một tiếng hét giận dữ, Hình Thiên bổ một rìu vào nửa thân còn lại, biến nó thành thịt nát.

Hai tên Hình Thiên giao chiến, cuối cùng có một tên bị chém giết.

Người thắng, đúng là Hình Thiên không đầu, toàn thân tản ra chiến ý ngút ngàn, thuẫn rìu kêu leng keng, cắn nuốt vũ khí của

đối thủ.

Hai tên Hình Thiên, theo một tên tử vong, binh khí độc đáo tự động tan rã, dung nhập vào binh khí của kẻ thắng.

Hơn nữa, căn nguyên của Hình Thiên có đầu vọt tới, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Hình Thiên không đầu khiến hơi thở của hắn cường đại hơn vài phần.

“Hình Thiên thắng lợi, vào vòng tiếp theo.”

Lúc này, Hình Thiên đã thắng hai trận liên tiếp, chỉ cần thắng trận thứ ba sẽ đoạt được thắng lợi chung cuộc, dù hắn hay Mộc Phàm đều sẽ nhận được lợi ích thật lớn.

Ong!

Một luồng sáng phủ xuống, đối thủ thứ ba của Hình Thiên lên sân.

Người này vừa lên tràng liền khiến Hình Thiên cảnh giác, rất nguy hiểm.

“Cấp Siêu duy?” Hình Thiên hai mắt cảm nhận được nguy hiểm từ đối phương, đối thủ thứ ba lại là một vị cường giả cấp Siêu duy.

Điều này làm cho Hình Thiên bất ngờ, nhưng cũng không sợ hãi, ngược lại khơi dậy chiến ý của hắn.

“Con đường của ngươi dừng ở đây.”

Đối thủ vừa xuất hiện, lạnh nhạt nhìn Hình Thiên, vẻ mặt khinh thường.

Đây là một tên thần ma có một đôi cánh xương, toàn thân có giáp xương khủng bố bao phủ, trong tay nắm một cây cốt mâu, sát khí tận trời.

“Ta là Cốt Thiên Ma, có thể chết trong tay ta là vinh hạnh của ngươi.”

Cốt Thiên Ma kiêu ngạo, tự tin nhìn Hình Thiên.

Còn Hình Thiên thì quan sát hắn, hừ nói: “Nói nhảm nhiều quá, muốn chiến liền chiến, không thì tự sát đi.”

“Tìm chết!”

Cốt Thiên Ma giận dữ, giơ mâu đâm tới, ánh sáng cường đại hội tụ, hóa thành vô số bộ xương khô giết về phía Hình Thiên.

“Chiến!”

Hình Thiên vung thuẫn rìu, hét to một tiếng, thi triển đấu pháp dã man nhất, một đường giết ngang, giết đến xương cốt bay tán loạn, cảnh tượng rất chói mắt.

Nhìn đối thủ thứ ba của Hình Thiên, ánh mắt Mộc Phàm có vẻ hiếu kỳ.

“Là cấp Siêu duy, Hình Thiên không có việc gì chứ?”

Thường Nga có chút lo lắng hỏi.

Mộc Phàm còn chưa nói lời nào thì Lăng Sa bên cạnh đột nhiên bị một luồng sáng bao phủ, tiến vào sân đấu.

Lăng Sa lên sân, đối thủ thứ nhất là ma đầu đến từ vũ trụ khác.

“Khặc khặc... Dĩ nhiên là một tiểu mỹ nhân, thần phục ta, có thể để ngươi lưu lại một tia chân linh, hồi sinh làm tiểu thiếp thứ 9999 của ta.”

Phanh!

Đáp lại nó chính là một chiêu tuyệt sát của Lăng Sa, một chưởng đánh bay nó bay ra xa, thực lực cường đại làm đối thủ thu hồi lòng khinh thường.

Lăng Sa, Hình Thiên, hai thủ hạ của Mộc Phàm đều lên sân.

Trong đó, Hình Thiên đã thắng hai trận, chỉ cần thắng trận thứ ba là Mộc Phàm có thể đạt được tiền lời gấp ba.

“Hình Thiên thắng hai trận, trận đầu, một so một, được hai mươi

phôi thai vũ trụ, trận thứ hai vẫn là một so một nhưng tăng gấp đôi, được bốn mươi phôi thai vũ trụ.

“Tiếp tục, cược Hình Thiên toàn thắng.”

Mộc Phàm nhìn bốn mươi phôi thai vũ trụ trong tay, lại đặt cược Hình Thiên thắng lợi.

Lời gấp ba, đó chính là một trăm hai mươi phôi thai vũ trụ, thật dễ kiếm nha.

Mộc Phàm đặt cược xong, hứng thú nhìn Hình Thiên chiến đấu, đối thủ là một cường giả cấp Siêu duy, nếu là Hình Thiên trước kia, có lẽ không đánh lại.

Nhưng Hình Thiên hiện tại đã khác, tuy vẫn ở cấp Vũ trụ nhưng thân thể đã được năng lượng từ ba vũ trụ cải tạo, chiến lực không phải cấp Vũ trụ bình thường có thể so sánh.

Bên Lăng Sa thì không cần lo lắng, nàng này căn bản không chết nổi, lại còn có thể phân chia vô hạn, chắc chắn không thành vấn đề.

Hơn nữa đối thủ trận đầu chỉ là một ma đầu cấp Vũ trụ, căn bản không cần lo lắng, Lăng Sa có chiến lực cường đại tự nhiên có thể đối phó.

Mộc Phàm nhìn tình huống Hình Thiên đại chiến rồi mắt nhìn về phía các cường giả khác đang đại chiến.

Vòng thứ nhất có trăm tuyển thủ, trước mắt có mười mấy tên thông qua trận đầu, trừ Hình Thiên đang tiến hành trận thứ ba.

Chỉ có hai tên đangbtiến hành trận đấu thứ hai, một tên chính là Nhị Lang Thần đến từ vũ trụ số bảy.

Hắn có chiến lực cường đại, đã thắng một trận, hiện tại đang đấu trận thứ hai, sau khi thắng trận thứ hai sẽ có thời gian nghỉ ngơi.

Đương nhiên ngươi cũng có thể rời sân, đổi một tên khác lên sân.

Nhưng rõ ràng là Nhị Lang Thần không muốn đổi, còn muốn đánh

một trận, cho nên tình hình chiến đấu kịch liệt, đối thủ của hắn là một thần ma cầm hoả thương, chân đạp ngọn lửa, có từng con rồng lửa vờn quanh thân.

“Hai bên có thực lực ngang nhau nhưng Nhị Lang Thần lại rơi vào thế hạ phong, có khả năng bại trận.”

Mộc Phàm xem xét một hồi, cảm giác nếu Nhị Lang Thần không có bản lĩnh khác thì chắn chắn sẽ bại, bởi vì đã tiêu hao nhiều khi đánh trận trước rồi.

Ở chỗ này, chết chính là chết, không có chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên ngươi cũng có thể hồi sinh kẻ chết, nhưng cần trả giá rất lớn.

Cũng có ngoại lệ, giống như đối thủ của Hình Thiên, đã bị hắn hấp thu, cắn nuốt căn nguyên nên không có khả năng sống lại.

Trừ phi ngươi từ bỏ thi đấu mới có khả năng sống sót.

“Nhị Lang Thần không xong rồi, Đạo Tổ, kêu hắn xuống, ta tiếp tục.”

Lúc này, Đấu Chiến Thắng Phật đột nhiên đứng lên, Hoả nhãn kim tinh nhìn chằm chằm Nhị Lang Thần đang rơi vào thế hạ phong, tình huống càng lúc càng nguy hiểm.

“Không, cứ từ từ.” Hồng Quân lắc đầu.

Hắn biết, Nhị Lang Thần còn có một chiêu chưa dùng tới, chính là Thiên nhãn, Hồng Quân đã chuẩn bị cho Nhị Lang Thần trong lần thi đấu này.

Bản lĩnh của Thiên Đạo cũng cấp cho Nhị Lang Thần, nếu mà hắn còn thất bại, vậy chỉ có thể nói là hắn vô dụng.

Oanh!

Vừa dứt lời, Nhị Lang Thần đã bị đánh bay, máu phun dài.

Hắn đã trọng thương, đối thủ vừa thấy liền hưng phấn lao thẳng

tới, một thương cuốn theo lửa cháy hừng hực đâm tới.

“Thiên Đạo chi nhãn!”

Trong lúc nguy cấp, rốt cuộc Dương Tiễn cũng mở con mắt giữa hai chân mày, một tia sáng cắt qua hư vô.

Tiếng răng rắc, răng rắc giòn vang truyền đến, ngọn lửa tán tác, ánh sáng cường đại xỏ xuyên qua đầu đối thủ, đối thủ không kịp tránh né bị bắn xuyên đầu.

“Ngươi....” Vẻ mặt của tên thần ma cầm thương đọng lại, ánh mắt hoảng sợ, linh hồn bị trọng thương.

“Trảm!”

Thời khắc mấu chốt, Dương Tiễn bộc phát ra toàn bộ thực lực, tung ra một kích mạnh nhất, Tam tiêm lưỡng nhận đao chém đối thủ thành hai nửa, hoàn toàn chém giết.

Cuối cùng, Dương Tiễn thắng hiểm một chiêu, đánh bại đối thủ giành được thắng lợi.

Nhưng hắn như nỏ mạnh hết đà, không thể tái chiến.

“Ta rời khỏi vòng đấu.”

Dương Tiễn dứt khoát lựa chọn rời khỏi.

Vù!

Một luồng sáng phủ xuống đưa hắn trở về.

“Ta tới thay thế Dương Tiễn.”

Đấu Chiến Thắng Phật nhanh chóng lên sân, thay thế Dương Tiễn.

Ong!

Một cột sáng dừng cách đó không xa, đúng là đối thủ trận thứ ba, thật bất ngờ, dĩ nhiên là một con khỉ ánh vàng rực rỡ.

Hai con khỉ, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều sửng sốt.

Chương 572: Kiếm một chút

“Con khỉ?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn hai con khỉ thân khoác giáp vàng.

Một con đương nhiên thuộc nhóm Cổ Phật, Đấu Chiến Thắng Phật.

Con khỉ còn lại thuộc một vũ trụ khác, tản ra hơi thở cường đại, lông tóc không gió tự bay.

Hai mắt nó lạnh nhạt nhìn chằm chằm Đấu Chiến Thắng Phật.

“Ngươi là cái thứ gì?” Con khỉ mở miệng, âm thanh âm lạnh lẽo mang theo sát khí.

Đấu Chiến Thắng Phật móc tai, có tiếng leng keng, một cây côn to rơi vào trong tay, vẻ mặt khinh bỉ nhìn đối phương.

“Con khỉ, lại đây nhận tổ quy tông.” Đấu Chiến Thắng Phật lạnh nhạt chỉ tay, giọng điệu tràn ngập sự miệt thị.

Hành động này chọc giận con khỉ đối diện, hơi thở nó bùng nổ, từng vòng khí vàng kim bốc lên.

“Ngươi tìm chết...” Con khỉ vàng kim rít gào một tiếng, tay đâm vào trong cơ thể, rút ra một cây gậy màu đỏ.

Ầm!

Lực lượng hai bên va chạm, đánh đến thiên thạch dưới chân tan nát, song song nhảy dựng lên, giao chiến kịch liệt trong không trung.

Hai con khỉ cường đại đến từ hai vũ trụ khác nhau, Đấu Chiến Thắng Phật có thực lực rất mạnh, con khỉ đối diện cũng không yếu, hai bên đánh đến khó phân thắng bại.

Trong mắt Mộc Phàm loé lên các tia sáng trật tự, xem thấu bản chất cả hai, thực lực, tu vi, chiến lực không phân cao thấp.

Muốn phân ra thắng bại rất khó.

“Chậc chậc, Cổ Phật bồi dưỡng ra một tên Phật môn không tồi.”

Mộc Phàm không thể không tán thưởng thủ đoạn của Cổ Phật.

Đương nhiên, Ngọc Đế cũng không kém, cháu ngoại trai là Chiến thần số một Tân Thiên Đình, thậm chí có chiến lực vượt qua Ngọc Đế.

“Phật Tổ, thủ đoạn thật tốt.”

Thấy chiến lực của Đấu Chiến Thắng Phật, Ngọc Đế cũng khâm phục nói một câu.

Cổ Phật lạnh nhạt nói: “Ngọc Đế nói đùa, cháu ngoại trai của ngươi cũng không kém, thắng hai trận tích đủ mặt mũi rồi.”

“Tạm tạm.” Ngọc Đế mỉm cười, thật ra trong lòng rất đắc ý.

Dương Tiễn thắng khiến vũ trụ số bảy ổn định, dù thua một trận cũng không sao, ít nhất đã thắng hai trận.

Như vậy, vũ trụ số bảy có thể nhận chút phần thưởng, từ Thiên Đạo cho tới vạn vật chúng sinh đều sẽ được chỗ tốt.

“Trận này, Tôn Ngộ Không gặp đối thủ rồi.” Ngọc Đế nhìn tình hình chiến đấu, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Dương Tiễn hơi nhíu mày, nói: “Con khỉ đến từ một vũ trụ khác có năng lực giốngTôn Ngộ Không, chiến lực cũng tương đương.”

“E là trận này rất khó khăn.”

Cường giả vũ trụ số bảy đều cảm thấy thực lực hai bên tương đương, muốn thủ thắng thật sự rất khó.

Trong mắt mọi người, chắc chắn hai con khỉ sẽ lưỡng bại câu thương.

“Hình Thiên dưới trướng Thiên Đế cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người nha.”

Lúc này, ánh mắt Cổ Phật ánh mắt dừng ở một góc chiến trường, Hình Thiên đang đại chiến cùng một sinh vật Siêu duy cường đại, không ngừng va chạm.

Đó là sinh vật Siêu duy nhưng Hình Thiên có thể chiến đấu một lúc mà chưa bại, thậm chí càng đánh càng hăng khiến đám Ngọc Đế, Cổ Phật có chút kinh hãi.

Chiến lực của Hình Thiên này quả thực khủng bố.

Dùng tu vi cấp Vũ trụ mà có thể vượt cấp khiêu chiến cường giả Siêu duy mà không bại, càng đánh càng hăng.

“Thiên Đế chính là Thiên Đế, bồi dưỡng cấp dưới cũng mạnh thái quá.”

Ngọc Đế có chút ê ẩm nói.

Hồng Quân liếc hắn, cảnh cáo nói: “Thiên Đế từ vũ trụ chúng ta đi ra, có quan hệ sâu xa với chúng ta, không thể nói như thế.”

“Tuân lệnh, Đạo Tổ.” Ngọc Đế lập tức thu liễm.

Hồng Quân nói không sai, Thiên Đế có quan hệ sâu xa với vũ trụ số bảy, tự nhiên không có khả năng đắc tội.

Hơn nữa đã chấm dứt ân oán, không còn nhân quả dây dưa, đương nhiên không nên tiếp tục đắc tội tồn tại biến thái như Thiên Đế.

“Chiến lực của Hình Thiên gia tăng quá nhiều.”

Thái Thượng yên lặng thở dài một tiếng, tất nhiên hiểu rõ Hình Thiên.

Không nghĩ tới sau khi được Thiên Đế hồi sinh lại từng bước quật khởi, chiến lực đạt tới một cực hạn, lực chiến cấp Siêu duy.

“Cốt Thiên Ma sắp bại trận.”

Lúc này, Hồng Quân đột nhiên mở miệng nói một câu làm cả đám giật mình.

Cả đám nhìn kỹ, quả nhiên đã nhận ra sự khác thường, Cốt Thiên Ma rất mạnh, tuy một cây cốt mâu linh hoạt công kích nhưng vẫn không thể áp chế chiến ý của Hình Thiên.

Ngược lại khiến Hình Thiên càng đánh càng hăng, thực lực từng bước tăng lên, từng chút áp chế đối phương.

Phanh!

Một rìu đảo qua, xương khô rơi rụng.

Ngay sau đó, Hình Thiên nện tấm thuẫn vào đầu Cốt Thiên Ma, tạo ra mấy vết nứt, lực lượng cường đại đánh đối phương bay vào một tinh vân rách nát.

Ánh sáng hội tụ, cánh xương sau lưng Cốt Thiên Ma chấn động, sáng lên, vô số ký hiệu lập loè, tản ra hơi thở khủng bố.

“Giết!”

Hai bên tiếp tục đại chiến, Cốt Thiên Ma dần cảm giác thực lực của Hình Thiên đang tăng cường, khó có thể ngăn cản nữa.

Điều này làm cho nó vừa kinh hoảng vừa tức giận, một gia hoả cấp Vũ trụ, có thể chống lại nó thì thôi, lại còn có thể áp chế ngược?

“Bổn tọa không tin...” Cốt Thiên Ma rống to, vung cốt mâu, vô số xương cốt ngưng tụ quanh thân thể, hóa thành một bộ xương khổng lồ.

Nhìn thấy cảnh này, Hình Thiên nhếch miệng cười, thân hình không đầu ù ù to ra, hóa thành một người khổng lồ, chân dẫm sao trời, vung rìu lớn trảm tới.

Răng rắc!

Một rìu hạ xuống, bộ xương khổng lồ giơ cốt mâu ngăn cản, kết quả bị lực lượng cường đại từ rìu lớn chất nát, xương cốt kêu lạo xạo rơi xuống rất nhiều.

Hình Thiên thuận thế vung thuẫn nện thật mạnh vào ngực bộ

xương khổng lồ, lực lượng cường đại đâm thủng ngực nó, xương cốt bay tán loạn.

“Khai thiên tích địa!”

Đột nhiên, Hình Thiên giơ rìu, bùng nổ lực lượng toàn thân, hội tụ một chiêu.

Răng rắc!

Lưỡi rìu bổ xuống.

Loại lực lượng cường đại, không thể ngăn cản chém Cốt Thiên Ma thành hai nửa dưới ánh mắt kinh hoảng của nó.

Một rìu cường thế thậm chí ảnh hưởng đến hai tên đang chiến đấu ở gần, không thể không né tránh ánh rìu khủng bố này.

“Một chiêu thật cường đại.”

“Tuyệt chiêu thuộc về Khai thiên hệ.”

Có không ít sinh vật Siêu duy cường đại kinh ngạc nhìn Hình Thiên, gia hỏa này thuộc Khai thiên hệ sao?

“Ngươi... Ngươi thuộc Khai thiên hệ?”

Cốt Thiên Ma hoảng sợ, thân hình bị bổ thành hai nửa nhanh chóng khép lại, kinh hãi nhìn Hình Thiên.

Đáng tiếc Hình Thiên không rên một tiếng, há mồm rít gào, toàn bộ lực lượng trong cơ thể đều rót vào lưỡi rìu, lại bổ ra một rìu.

Phanh!

Chỉ một rìu, Cốt Thiên Ma đã không chịu nổi, thân hình vỡ tan, hóa thành vô số xương vụn.

Hình Thiên cường thế, một rìu bổ nát một sinh vật cấp Siêu duy, đối phương chính là sinh vật thật sự siêu thoát vũ trụ bước vào không gian Cao duy.

Hơn nữa Cốt Thiên Ma này có năng lượng tương đương với ba vũ

trụ, vì sao lại bị một gia hoả cấp Vũ trụ như Hình Thiên đánh bại?

“Chết đi!”

Hình Thiên rống to, một thuẫn một rìu đồng thời sáng lên, đột nhiên hợp nhất, hóa thành một lưỡi dao sắc bén bổ về đám xương vụn phía trước.

Phanh phanh phanh!

Xương vụn bị chém thành tro tàn, chỉ còn lại một cái đầu lâu có ngọn lửa đang thiêu đốt, nó hoảng sợ muốn mở miệng nhận thua.

Răng rắc!

Chỉ tiếc là đã chậm một bước, Hình Thiên đâm xuyên qua đầu lâu, chiến ý cường đại cắn nát ý chí linh hồn đối phương.

Chỉ còn linh hồn chi hoả bị Hình Thiên thu lấy, bên trên có ba đường hoa văn quấn quanh đại biểu cho cấp bậc.

Một sinh vật cấp Siêu duy lại bị một sinh vật cấp Vũ trụ chém giết.

“Hình Thiên thắng lợi, quán quân ba lần, khen thưởng một phần căn nguyên đại đạo, chờ đợi vòng đấu tiếp theo.”

m thanh thần bí lại truyền đến, Hình Thiên được đưa về trước mặt Mộc Phàm.

“Bệ hạ, Hình Thiên không nhục mệnh.”

Hình Thiên quỳ một gối báo cáo.

Mộc Phàm hài lòng với biểu hiện của Hình Thiên, gật đầu nói: “Miễn lễ, ngươi làm không tồi, nghỉ ngơi đi.”

“Tuân lệnh, Thiên Đế, đây là đầu của địch nhân, mời Thiên Đế xem qua.” Hình Thiên đứng dậy, hai tay dâng hồn hỏa.

Mộc Phàm vẫy tay, hồn hỏa rơi vào lòng bàn tay, hắn cẩn thận quan sát một hồi, chớp mắt liền phân tích xong linh hồn của Cốt Thiên Ma.

Bí mật linh hồn cấp Siêu duy rất hữu ích đối với hắn.

Nhìn Hình Thiên, Mộc Phàm cười nói: “Đây là chiến lợi phẩm của ngươi, cầm đi hấp thu, tăng cường bản thân.”

“Tạ bệ hạ ban ân.” Hình Thiên cung kính tiếp nhận, một ngụm nuốt sạch.

Ong!

Lúc này, sau khi Hình Thiên thắng trận thứ ba, tiền đặt cược của Mộc Phàm đã trở lại, tăng gấp ba, lên một trăm hai mươi Kỳ điểm, cả đám lơ lửng trước mắt, phát ra ánh sáng mãnh liệt.

“Không tồi.” Mộc Phàm gật gật đầu, thu vào một trăm hai mươi phôi thai vũ trụ, nếu tiếp tục đặt cược, chắc chắn có thể kiếm thêm một ít.

Hắn không có thu hồi mà dùng một trăm hai mươi phôi thai đặt cược Lăng Sa thắng.

“Bệ hạ, đang đặt cược sao?” Thường Nga tò mò hỏi.

Mộc Phàm gật gật đầu, giải thích: “Hẳn là có bá chủ nào đó thiết lập, không kiếm thì uổng.”

“Ngươi xem, tất cả cường giả đến từ các vũ trụ đều đặt cược, ai mà không muốn kiếm một ít nha?”

Mộc Phàm nói xong, ánh mắt đảo qua toàn bộ đấu trường, cường giả có năng lực đều đặt cược.

Nếu có kẻ đã tạo ra trò này rồi mà mình không đặt cược sẽ có lỗi với bản thân, dù sao cũng là tặng không, ngốc mới không lấy.

“Đáng tiếc, trận đầu cùng trận thứ hai chỉ tăng gấp đôi.”

Mộc Phàm không hài lòng một điểm, hai trận đầu đều tăng gấp đôi, chỉ có trận thứ ba mới đạt được gấp ba vốn đặt cược nếu thắng.

Rất ít kẻ kiên trì được tới trận thứ ba, như Dương Tiễn thắng trận

thứ hai liền trực tiếp từ bỏ đấu tiếp.

“Lăng Sa sắp thắng.”

Lúc này, Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu.

Mọi người sôi nổi ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, Lăng Sa đã xé đối thủ thành mảnh nhỏ, cảnh tượng máu thịt tung toé khiến không ít sinh vật cường đại chấn động.

Lăng Sa cường hãn ở chỗ nàng có bất tử chi thân, còn có năng lực phân chia vô hạn, càng đánh càng mạnh, hoàn toàn giống như bật hack.

Quả nhiên, đối thủ bị Lăng Sa xé nát rồi từ từ cắn nuốt, hoàn toàn bại trận.

“Lăng Sa thắng lợi, tự động vào vòng tiếp theo.”

Đạt được thắng lợi, Lăng Sa có cơ hội từ bỏ nhưng nàng không chọn, lựa chọn đánh tiếp.

Nàng có sự kiêu ngạo cùng tự tin.

“Lại kiếm lời một trăm hai mươi phôi thai vũ trụ, không tệ.” Mộc Phàm cười, nhìn một trăm hai mươi phôi thai vũ trụ tới tay, cộng thêm số vừa nãy là được hai trăm bốn mươi phôi thai.

“Chậc chậc, lại đặt cược toàn bộ.”

Mộc Phàm không chút do dự, dùng hai trăm bốn mươi phôi thai vũ trụ, tiếp tục cược Lăng Sa thắng.

Chương 573: Đối thủ cường đại

Vù!

Một luồng sáng rơi xuống, Lăng Sa nghênh đón đối thủ thứ hai.

Đối thủ này là một Long nhân, trên đầu có một đôi sừng rồng, toàn thân tản ra long uy cường đại.

“Trên người hắn có hơi thở như Tổ long.”

Mộc Phàm đánh giá Long nhân kia, hơi thở cùng loại với Tổ long, hiển nhiên là Tổ long của vũ trụ khác, thực lực cường đại.

Tổ long này cường đại hơn Tổ long vũ trụ số số bảy quá nhiều.

Trên sừng rồng có hai đường Long văn, hiển nhiên là một Long nhân có chiến lực cấp Siêu duy.

“Ngươi rất không tồi, bổn vương cho ngươi cơ hội quỳ xuống thần phục.”

Long nhân vừa xuất hiện, chỉ tay vào Lăng Sa, vẻ mặt cao ngạo, dĩ nhiên muốn nàng thần phục.

Điều này làm cho sát ý trong lòng Lăng Sa càng đậm.

“Một lão bò sát, tự sát hoặc là bị ta chém chết.”

Lăng Sa cũng dứt khoát đáp lại.

Lời này khiến Long nhân tức giận đến run rẩy, vảy giáp dựng đứng, đôi sừng lóe ánh sáng mãnh liệt.

Nó tức giận rít gào một tiếng, nắm lấy hai sừng rút ra, hai sừng hóa thành hai thanh trường kiếm sắc bén, lắc mình bất ngờ tập kích Lăng Sa.

“Đánh lén!”

Mộc Phàm cười lạnh, nhìn Long nhân đánh lén, Lăng Sa cũng

không hiền lành nha.

Là vi rút cấp Vũ trụ, Lăng Sa có ưu thế của mình.

Leng keng!

Quả nhiên, Long nhân đánh lén thất bại, bị Lăng Sa nhẹ nhàng chặn lại.

Trong tay nàng có hai thanh ma kiếm đen nhánh, vi rút quấn quanh, đây là vũ khí đáng sợ ngưng tụ từ vi rút.

Nói là vũ khí nhưng thực chất cũng là một bộ phận thân thể của nàng, hai kiện binh khí do mẫu thể phân ra vô cùng cường đại.

Keng keng keng...

Hai bên ngươi qua ta lại, tốc độ nhanh đến tận cùng, một Long nhân dị loại, một vi rút cấp Vũ trụ.

Phốc!

Đánh một hồi, ngực Long nhân ngực bị một kiếm đâm thủng, máu trào ra rồi lại chảy ngược trở về, chớp mắt khôi phục bình thường.

Lăng Sa không hề bị thương, hai bên giao phong, Long nhân đã rơi vào thế hạ phong, tự nhiên rất phẫn nộ.

Là một Long nhân cao cấp nhất trong vũ trụ khác, chiến lực cường đại, vô địch vũ trụ, tự nhiên có sự kiêu ngạo của mình.

Hiện tại rốt cuộc ăn thiệt thòi, chịu đả kích nặng nề, trong cơn giận dữ thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất giết tới.

Oanh!

Lăng Sa phản kích, lực lượng cường đại va chạm, hai bên đều bị đẩy bay.

Hai bên cứng đối cứng, hoàn toàn không có hoa hòe loè loẹt, từng chiêu trí mạng, dùng hết thủ đoạn.

Long nhân này rất mạnh, chiêu số cường đại, nhưng Lăng Sa liên

tục ngăn chặn, triển khai phản kích, để lại từng vết thương trên người Long nhân.

Trong trận chiến, rốt cuộc Lăng Sa cũng có lúc sơ ý, bị chém đứt một cánh tay, rớt ngay bên cạnh.

“Ha ha ha, bổn vương khuyên ngươi nên ngoan ngoãn quỳ xuống thần phục.”

Long nhân đắc ý cười ha hả.

Không nghĩ tới Lăng Sa lại cười lạnh nhìn hắn, chỉ thấy cánh tay rơi xuống không bay trở về nối lại mà trực tiếp hóa thành một đám vi rút, nhanh chóng biến thành một Lăng Sa khác.

Cảnh này làm nụ cười của Long đọng lại, kinh ngạc nhìn hai Lăng Sa trước mắt.

Dĩ nhiên có thể phân chia ra một thân thể khác.

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng Long nhân vẫn khinh thường nói: “Phân ra một phân thân, ngươi cho rằng sẽ có tác dụng?”

Oanh!

Đại chiến tiếp tục, lúc này là hai Lăng Sa đánh một, vừa đối mặt liền đánh bay Long nhân, để lại trên người nó vết thương thật sâu, máu loãng trào ra.

Nó kinh hãi nhìn hai Lăng Sa, tức giận nói: “Sao có thể, phân thân của ngươi lại có thực lực như ngươi, không có khả năng.”

“Kiến thức hạn hẹp, chết đi.”

Lăng Sa hừ lạnh, hai bóng dáng chợt lóe, một trước một sau giết về phía Long nhân, nguy hiểm bao phủ đối phương.

Phốc!

Đầu Long nhân suýt bị cắt xuống, vẻ mặt hoảng sợ, tránh hiểm một kích tuyệt sát.

Hai Lăng Sa đồng thời lắc mình đánh tới.

Mắt thấy nguy cơ đập vào mặt, Long nhân thẹn quá hóa giận, cơ thể bộc phát ánh sáng cường đại, có một bóng rồng gào thét.

“Rống!”

Từng trận rồng ngâm vang lên, trong phút chốc, Long nhân cưỡi bóng rồng lao tới.

Hai đối hai, nhưng kết quả là Long nhân bại lui, bóng rồng bị cắt thành ba đoạn, hoàn toàn tan rã, thân thể Long nhân bị Lăng Sa trảm thành hai đoạn.

“Không có khả năng.” Long nhân kinh hoảng xen lẫn tức giận rít gào, hai mắt đỏ đậm, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Đáng tiếc, nghênh đón nó chính là công kích hung tàn của Lăng Sa, từng chiêu cắt nhừ thân thể nó, khiến nó không kịp khôi phục.

“Cắn nuốt!”

Ngay sau đó, hai Lăng Sa đột nhiên tản ra sương đen ba trùm thân thể Long nhân bị cắt nhừ.

“A...”

Ầm!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo là tiếng nổ kịch liệt, có một bóng dáng chật vật lao ra khỏi sương đen, đúng là Long nhân.

Tuy rằng lao ra được nhưng hơi thở suy yếu rất nhiều, bị thương nặng, bị hai Lăng Sa vây công dần dần rơi vào thế hạ phong, bại vong chỉ là vấn đề thời gian.

“Ngươi...” Long nhân đang muốn mở miệng nói thì lại bị hai bóng dáng giáp công.

Phanh phanh!

Phòng ngự của Long nhân bị công phá, bản thể Lăng Sa đâm kiếm

vào trán nó, giữa lưng thì bị phân thân Lăng Sa xỏ xuyên qua.

Nó đứng cứng ngắc ở nơi đó, vẻ mặt tràn ngập sư sợ hãi, vi rút xâm nhập vào Long hồn, ý thức dần mơ hồ, cuối cùng rơi vào hắc ám.

Long nhân cường đại bị Lăng Sa hành hạ đến chết rồi cắn nuốt, không lưu lại chút nào.

Trận thứ hai, thắng lợi.

Ong!

Lăng Sa thắng trận thứ hai, Mộc Phàm liền nở nụ cười, trước mắt có luồng sáng phủ xuống sau đó hóa thành những điểm sáng bay tới.

Đây là phần mà hắn vừa dặt cược, hiện tại đã trở lại, tổng cộng bốn trăm tám mươi Kỳ điểm, tản ra ánh sáng cùng năng lượng mãnh liệt.

Một màn này khiến không ít thần ma chú ý, ánh mắt một ít thần hủy diệt sáng rực nhìn chằm chằm nơi này, hiển nhiên là bất ngờ vì Mộc Phàm kiếm lời nhiều như vậy.

“Nếu gặp được gia hỏa này, nhất định phải giết hắn.”

Có thần ma lành lùng nhìn Mộc Phàm, ánh mắt lộ vẻ tham lam, khát máu.

Mộc Phàm không thèm để ý, nhìn về phía Lăng Sa, không chút do dự dùng bốn trăm tám mươi phôi thai vũ trụ vừa thắng được tiếp tục đặt cược vào nàng.

Đối với Lăng Sa, hắn vẫn có lòng tin.

Lăng Sa nhanh chóng nghênh đón đối thủ thứ ba.

Vù!

Một luồng sáng phủ xuống, bên trong có một bóng dáng cường đại, là một đối thủ toàn thân có sương đen bao phủ.

“A?”

Khi nhìn thấy đối thủ thứ ba của Lăng Sa, Mộc Phàm không khỏi kinh ngạc, hơi thở của đối thủ này khá giống Lăng Sa?

“Một mẫu thể vi rút của vũ trụ khác sao?” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đoán được lai lịch của đối phương.

“Hắc hắc, rốt cuộc gặp được một tên giống như ta, cắn nuốt ngươi, ta có thể tiến thêm một bước.”

Mẫu thể vi rút kia phát ra tiếng cười khủng bố.

Lăng Sa nhíu mày, đánh giá đối phương, quả nhiên cảm ứng được đối phương giống như mình, đều là vi rút cấp Vũ trụ.

Năng lực của đối phương có thể uy hiếp được nàng, là một đối thủ cường đại.

“Đúng lúc lắm, hầm ngươi bồi bổ.”

Lăng Sa cười nhẹ, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Đối phương muốn cắn nuốt nàng, sao nàng lại không muốn cắn nuốt đối phương chứ, cắn nuốt một vi rút cấp Vũ trụ khác chắc chắn thực lực sẽ được tăng cường không ít.

Oanh!

Đại chiến nổ ra, hai vi rút cấp Vũ trụ chiến đấu kịch liệt.

Trận chiến này khác với trận trước, có hai Lăng Sa, dưới tình huống một đánh hai mà đối thủ vẫn có thể ngăn chặn thế công của Lăng Sa.

Điều này làm cho vẻ mặt Mộc Phàm trở nên nghiêm túc, nhưng cũng không lo lắng, thực lực của Lăng Sa không chỉ có thế này.

Phanh!

Chiến đấu kịch liệt một hồi lâu, đột nhiên một Lăng Sa bị đánh bay, thân thể vỡ vụn, bị đối thủ đánh thành năm mảnh nhỏ, năm

mảnh nhỏ nhanh chóng mấp máy biến thành năm Lăng Sa.

Cộng thêm một Lăng Sa bản thể là sáu.

Mỗi một thân thể phân chia ra đều có thực lực, thủ đoạn giống hệt bản thể, cho nên biến thành sáu đánh một.

Ầm ầm ầm...

Sáu cái Lăng Sa hợp lực cuối cùng cũng chặn được thế công của đối phương.

Nhưng Lăng Sa cảm giác muốn giết đối phương vẫn chưa đủ cho nên cố ý để lộ sơ hở, thân thể lại bị đánh nát.

Lần này, thân thể vỡ thành mười mấy mảnh nhỏ, nhanh chóng hóa thành từng thân thể hoàn chỉnh.

Lăng Sa đã phân ra mười tám phân thân, cùng nhau bùng nổ, rốt cuộc áp chế được đối phương.

“Phân chia hoàn mỹ?”

Vi rút đối diện khiếp sợ nhưng không hoảng hốt chút nào, ngược lại cười lạnh, lấy nhiều đánh ít đúng là rất lợi hại.

Nhưng nó có thủ đoạn của mình.

“Phục chế!”

Đột nhiên, nó hét to một tiếng, liền thấy từ thân thể nó có từng bóng dáng bay ra.

Một màn này khiến Mộc Phàm đang quan sát cũng kinh ngạc, không ít cường giả chú ý.

“Hai vi rút này chút thú vị.”

“Một bên phân chia hoàn mỹ, một bên phục chế hoàn mỹ.”

“Xem xem là đến từ vũ trụ nào?”

Lúc này, ánh mắt của không ít sinh vật Siêu duy dừng trên sân,

nhìn Lăng Sa cùng vi rút kia chiến đấu kịch liệt.

Một phân liệt, một phục chế, thế cục lại xoay chuyển.

Lăng Sa bị từng bước ép sát, bị đánh lui, hơn nữa liên tục bị đánh nát thân thể, phân chia ra càng nhiêu hơn.

Nhưng thân thể mà mình phân ra đều bị đối thủ phục chế một lần, cũng tạo ra một thân thể cường đại tương tự.

Ầm ầm ầm...

Mấy trăm bóng dáng giao chiến kịch liệt, cảnh tượng hỗn loạn, kinh khủng.

Năng lực như vậy hấp dẫn sự chú ý từ rất nhiều cường giả.

“Ha ha, chư vị, thấy được sao?”

Trong nhóm sinh vật Siêu duy đang quan chiến, có một tên cường giả Siêu duy đắc ý cười to.

Nó có bộ dạng dữ tợn, cười nói: “Nó chính là một mẫu thể vi rút cường đại nhất trong vũ trụ mà bổn tọa khống chế.”

“Lợi hại!”

Các cường giả Siêu duy khác sôi nổi tán thưởng, thật sự là một thuộc hạ lợi hại.

Sinh vật Siêu duy đều bồi dưỡng thuộc hạ, có rất nhiều bá chủ vũ trụ nằm trong phạm vi quản lý.

Tựa như mẫu thể vi rút kia chính là một tên cường đại nhất trong một vũ trụ.

Thực lực hiện tại bày ra quả thực khiến các cường giả kinh ngạc, có thể hoàn mỹ phục chế bất kỳ năng lực nào của đối thủ, áp chế đối thủ.

Không thắng mới là lạ.

“Thiên Đế, Lăng Sa không sao chứ?”

Thường Nga có chút sầu lo.

Mộc Phàm bình tĩnh nói: “Yên tâm, Lăng Sa không chết được, thực lực sẽ càng lúc càng mạnh, ngươi sẽ nhanh chóng thấy được.”

Quả nhiên, vừa dứt lời, Lăng Sa vốn đang ở thế hạ phong bỗng bộc phát lực lượng khủng bố, một đám phân thân bắt đầu dung hợp bản thể.

Hơi thở bắt đầu tăng lên.

Dung hợp hơn một ngàn phân thân, thực lực Lăng Sa tăng đến một cực hạn, tản ra uy áp cùng khí tức khủng bố.

“Diệt!”

Nàng hét to, thi triển tuyệt chiêu cường đại nhất, cả người hóa thành một vòng xoáy hắc ám ép tới, nơi nàng đi qua, vạn vật bị nghiền nát, cắn nuốt.

“Phục chế!”

Mẫu thể vi rút kia rít gào, tất cả phân thân cũng dung hợp vào bản thể.

Ầm!

Một vòng xoáy khác xuất hiện, hai vòng xoáy diệt thế giống hệt nhau va chạm, phát ra từng tiếng ù ù đáng sợ.

Chương 574: Tiểu Ngải lên sân khấu

Ca ca ca!

Hai vòng xoáy lớn chuyển động, va chạm với nhau, phát ra tiếng ca ca.

Hai bên giằng co.

“Ha ha ha....”

“Vô dụng, mặc kệ ngươi dùng năng lực gì, bổn tọa đều có thể phục chế, từ bỏ giãy giụa đi.”

Trong tiếng ù ù xen lẫn tiếng cười điên cuồng.

Mẫu thể vi rút này rất cường đại, có thể phục chế bất cứ năng lực nào một cách hoàn mỹ, đã phục chế năng lực cường đại nhất của Lăng Sa để đối kháng.

“Ngươi vui mừng quá sớm.”

Lăng Sa hừ lạnh, cơ thể đột nhiên bộc phát lực lượng càng cường đại hơn, rót vào vòng xoáy.

Ầm!

Vòng xoáy đối diện đột nhiên chấn động, bị lực lượng cường đại hung hăng áp chế, có dấu hiệu hỏng mất.

Điều này làm cho mẫu thể vi rút kia vừa kinh ngạc vừa tức giận, sao lại bị áp chế?

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, hai vòng xoáy giằng co, va chạm một hồi lâu, mẫu thể vi rút cảm giác không ổn rồi.

Chiêu mình phục chế mà vẫn bị đánh tả tơi, vòng xoáy khổng lồ chuyển động ù ù, gắt gao chống cự, nhưng vẫn tan vỡ từng chút một.

Lăng Sa đột nhiên bộc phát lực lượng cường đại nghiền nát vòng xoáy của đối phương.

Phanh!

Cùng với một tiếng nổ vang, rốt cuộc có một vòng xoáy tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ phiêu tán.

Lăng Sa mang theo diệt thế chi lực nghiền ép.

“A...”

Một tiếng hét thảm vang lên, mẫu thể vi rút hoảng sợ phát hiện mình không ngăn được công kích của đối phương, thân thể không ngừng nứt toạc.

“Không có khả năng, tại sao lại như vậy?” Trong khoảnh khắc tan rã, hắn phát ra từng tiếng gầm gừ không cam lòng.

Cuối cùng nó bị nghiền nát, ma diệt, lực lượng cường đại nghiền nát cả một góc sân đấu.

Lăng Sa cao ngạo đứng trên vòng xoáy, cả người tràn ra từng luồng năng lượng cắn nuốt vật chất xung.quanh.

Chỉ trong nháy mắt, đối thủ đã bị nghiền nát, chưa kịp khôi phục đã bị Lăng Sa cắn nuốt, luyện hóa, thành công thắng trận thứ ba.

Sau khi cắn nuốt căn nguyên của đối phương, thực lực Lăng Sa càng cường đại hơn.

Nàng có thêm một loại năng lực cường đại đó là phục chế hoàn mỹ.

Không sai, sau khi Lăng Sa cắn nuốt đối phương đã lấy được năng lực cường đại của đối phương.

Mặc kệ là năng lực gì cũng có thể nhẹ nhàng phục chế lại một cách hoàn mỹ, phối hợp với bất tử chi thân, phân chia vô hạn, quả thực rất khủng bố.

“Thắng.”

Mộc Phàm hơi mỉm cười, vui vẻ nhìn Lăng Sa đạt được thắng lợi.

Ong...

Một tia sáng rơi xuống, phần Mộc Phàm đặt cược được đưa trở về, lại còn nhiều gấp ba, một ngàn bốn trăm bốn mươi phôi thai vũ trụ vào túi.

Đây là một con số không nhỏ nha.

Mộc Phàm vui sướng nhìn thu hoạch của mình, kiếm thật dễ dàng.

Những cường giả đặt cược như hắn, có kẻ hưng phấn, có kẻ ảo não.

Lăng Sa thắng ba trận, những tên ở vũ trụ thua cuộc nổi trận lôi đình, đặc biệt là vũ trụ của mẫu thể vi rút trận thứ ba.

“Đáng chết, sao lại thua?”

Bên ngoài, một đám sinh vật cường đại nổi giận đùng đùng, tức giận đến run rẩy.

Sau khi Lăng Sa cắn nuốt đối phương đã bị một luồng sáng đưa trở về.

Thắng ba trận rồi thì không cần tiếp tục tham chiến nữa.

Kẻ thắng lợi cũng được khen thưởng, quả nhiên Hình Thiên, Lăng Sa, cả hai đều sống qua ba trận, chỉ cần thắng ba lần là có thể được khen thưởng mười phôi thai vũ trụ.

“Bệ hạ, đây phần thưởng của ta!”

Lúc này, Hình Thiên và Lăng Sa lấy ra phần thưởng của mình.

Từng Kỳ điểm nóng cháy ẩn chứa năng lượng của một vũ trụ.

Nhìn biểu hiện của hai người, Mộc Phàm cười nói: “Đây là phần thưởng của các ngươi, tự thu lấy đi.”

“Tuân lệnh, Thiên Đế.”

Hình Thiên kích động không thôi, có mười Kỳ điểm này, hắn có thể đề cao thực lực bản thân.

Lăng Sa không nhiều lời, thu hồi phần thưởng, về vị trí cũ yên lặng quan sát các trận đấu khác.

Tiểu Ngải, Tiểu Linh nhìn mà hâm mộ.

“Chủ nhân, ta cũng muốn tham chiến.”

Tiểu Ngải nhẹ nhàng nói, hiển nhiên cũng muốn tham chiến.

Cả Tiểu Linh cũng muốn tham chiến, dù sao không chỉ mang đến chỗ tốt cho Mộc Phàm, còn có thể mang đến chỗ tốt cho mình.

“Các ngươi muốn tham chiến liền báo danh đi.” Mộc Phàm gật gật đầu, không có ngăn cản.

Hắn rất tin tưởng Tiểu Ngải cùng Tiểu Linh, hai trí tuệ cấp Thiên Đạo này có chiến lực rất cường đại.

“Hệ thống, hai nàng còn có thể thăng cấp sao?”

Thời điểm hai nàng hưng phấn báo danh, Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Có thể, nhưng hiện tại các nàng có thể tự thăng cấp tiến hóa, ký chủ không cần tiêu phí trên người các nàng, tiêu phí cho bản thân ngươi tốt hơn.”

“Như vậy sao?” Mộc Phàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hệ thống không hố hắn, có chút không quen nha.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải có năng lực tiến hóa, chỉ cần đủ năng lượng là được.

“A, lưỡng bại câu thương?”

Lúc này, Mộc Phàm bị một trận chiến đấu hấp dẫn, hai con khỉ đại chiến đến lúc này, toàn thân đã chồng chất vết thương.

Đánh tới cuối cùng, quả nhiên là lưỡng bại câu thương.

“Hai con khỉ đánh tới kiệt sức rồi.” Mộc Phàm lắc đầu.

Nhìn Đấu Chiến Thắng Phật cùng một con khỉ khác đánh đến lưỡng bại câu thương, nằm dài không động nổi.

Cả hai nhe răng trợn mắt, muốn bò dậy tái chiến, đáng tiếc không thể đứng dậy, bởi bọn chúng đều không còn một chút sức lực.

Toàn bộ lực lượng tiêu hao hết, không còn sức lực, hiện tại muốn đánh cũng không đánh nổi, trận giữa hai con khỉ này là trận đầu tiên lưỡng bại câu thương.

Kết quả, tự nhiên là thế hoà.

Cả hai đều bị một luồng sáng mang ra khỏi sân đấu, một ván hoà nhau tương đương với không tính.

Chờ chúng nó khôi phục sẽ tiếp tục chiến đấu, sau đó trải qua ba trận chiến, có khả năng trận thứ nhất và trận thứ hai không gặp nhau, nhưng nếu trận thứ ba lại gặp nhau, lúc đó chỉ có một bên thắng hoặc một bên thua mới có thể kết thúc.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn vào giữa sân đấu, trong đó có sinh linh cường đại khác hoàn thành ba trận thắng liên tiếp, vài sinh linh khiến hắn chú ý.

“Vũ trụ số một có thực lực rất mạnh nha.”

Hắn chú ý tới vũ trụ số một, tám mươi mốt cường giả cấp Vũ trụ thì có mười mấy tên tham chiến, toàn bộ đều thắng trận đầu, tám tên bỏ quyền đấu trận thứ hai, ba tên thắng trận thứ hai, có hai tên từ bỏ trận thứ ba, chỉ có một tên thắng ba trận liên tục.

“Kẻ cường đại nhất vũ trụ số một hẳn là tên kia.”

Mộc Phàm yên lặng quan sát tình huống đại chiến, muốn nhìn một chút xem có thể đặt cược hay không, cuối cùng vẫn không có đặt cược thêm.

Hắn một nhìn về phía vũ trụ số một, thực lực thật sự cường đại, dĩ nhiên không có tên nào chết trận, có một số tên thắng một trận liền từ bỏ trận thứ hai.

“Chậc chậc, không hổ là vũ trụ căn nguyên, thực lực cường đại, còn có kế sách, trách không được có thể từng bước mạnh lên.”

Nhìn một hồi, Mộc Phàm đã hiểu cơ bản.

Vũ trụ số một cường đại như thế, có lẽ trước kia bọn chúng đã tham gia giải đấu này, thu hoạch rất nhiều nên mới có thể tăng cường thực lực chỉnh thể của vũ trụ.

Tên cầm đầu mạnh nhất vũ trụ số một đã nhận ra ánh mắt Mộc Phàm, nhìn lại.

Hai ánh mắt va chạm, trong lòng cả hai đều kinh ngạc.

“Là một cường giả, thực lực ít nhất là ở mức trăm vũ trụ.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu suy đoán.

Tên cầm đầu vũ trụ số một là một kẻ cường đại.

Quả thực khó mà tưởng tượng, chưa từng siêu thoát lại có thực lực cường đại như thế, xem ra không chỉ tham gia một lần.

“Là hắn?” Sáng thế chủ của vũ trụ số một kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Mộc Phàm, giữa hai chân mày lập loè ánh sánh xanh.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện giữa mày hắn có một đoá thanh liên ẩn như hiện, giống như cảm ứng được hơi thở đồng nguyên.

Không chỉ là hắn, Mộc Phàm nhận ra khí tức đồng nguyên trên người đối phương, Hỗn độn thanh liên.

Hỗn độn thanh liên của vũ trụ số một ở trong tay hắn, cả hai đều từng sử dụng quá Hỗn độn thanh liên, tự nhiên có thể cảm ứng lẫn nhau.

“Hỗn độn thanh liên nha, nếu có thể lấy được, khôi phục về Hỗn độn đại đạo thanh liên tám mươi mốt tầng, cả hai dung hợp chắc chắn sẽ tiến hóa tới một cấp độ cao hơn.”

Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, xem ra sau khi giải đấu này kết thúc phải đi vũ trụ số một một chuyến.

Thuận tiện nhìn xem có thể lấy được Hỗn độn đại đạo thanh liên kia không, đây mới là bảo vật mà Mộc Phàm coi trọng nhất.

“Hệ thống, ngươi nói coi, nếu ta gom đủ mấy đóa Hỗn độn thanh liên khác, khôi phục toàn bộ rồi lại hợp nhất, có thể đạt được Đại đạo thanh liên càng cường đại hơn không?”

Mộc Phàm có ý tưởng này.

Dù sao Hỗn độn thanh liên của hắn đã trở thành Đại đạo thanh liên, trở về nguyên trạng, đại đạo chí giản, dựng dục ba ngàn đại đạo.

“Có thể, bảo vật cùng nguyên nếu có thể chữa trị đến tám mươi mốt tầng giống nhau, chắc chắn có thể tiến hóa.”

Hệ thống đưa ra đáp án.

Mộc Phàm nghe xong đã có quyết định, cần phải lấy được Hỗn độn thanh liên của vũ trụ số một.

Nhưng nếu các vũ trụ song song khác vẫn còn Hỗn độn thanh liên thì nhất định phải nghĩ cách đoạt lấy mới được.

Ong!

Đang nghĩ ngợi đột nhiên có một luồng sáng bao phủ Tiểu Ngải, đưa nàng vào đấu trường.

Đây là đến phiên Tiểu Ngải lên sân.

“Rốt cuộc lên sân.”

Mộc Phàm hứng thú bừng bừng, lập tức dùng một ngàn bốn trăm bốn mươi phôi thai vũ trụ đặt cược Tiểu Ngải thắng lợi.

Vẫn là một bồi một nhưng tuyệt đối lời to nha.

Hình Thiên, Lăng Sa cũng sôi nổi đặt cược theo, dùng mười phôi thai vũ trụ đặt cược Tiểu Ngải thắng.

Trong sân, Tiểu Ngải được luồng sáng đưa vào, trước mặt nàng

cũng có một luồng sáng.

Trong ánh sáng có một bóng dáng thánh khiết chậm rãi đi ra, cả người bao vây lấy một quầng sáng thần thánh, hơi thở cường đại, khủng bố.

“Thượng đế?”

Vừa thấy đối thủ, Tiểu Ngải liền kinh ngạc quan sát đối phương, dĩ nhiên là một tên Thượng đế đến từ một vũ trụ khác, thực lực rất cường đại.

“Thú vị, không nghĩ tới ta còn có thể giết thêm một tên Thượng đế.”

Tiểu Ngải cười, bước về phía đối thủ, thân thể như hoá thành năng lượng, tản ra ánh sáng lộng lẫy.

“A?”

Đối thủ cũng nhận ra sự khác biệt của Tiểu Ngải, dĩ nhiên có hơi thở cường đại giống mình, giống như gặp được một Thượng đế khác.

“Ta là Thượng đế, toàn năng toàn trí, duy nhất trong vũ trụ, tối cao vĩnh hằng!”

Bóng dáng kia lạnh nhạt nói một câu, không rõ nam hay nữ, hoặc có thể nói là căn bản không phân chia giới tính.

“Ta nói, phải có ánh sáng.”

Thượng đế giơ một ngón tay, ánh sáng vô tận bao phủ.

“Diệt!”

Tiểu Ngải nhẹ nhàng giơ ngón tay điểm tới, ánh sáng vô tận tức khắc tắt ngủm, hai bên vừa chạm mặt đã đối chọi gay gắt.

“Hai tên Thượng đế, thú vị nha.”

Mộc Phàm hứng thú, nhìn hai bóng dáng trên chiến trường, đều

hóa thành trạng thái toàn năng toàn trí.

Dưới hình thái này, mặc kệ là hình thái Thượng đế của Tiểu Ngải hay của đối phương đều có ưu thế tuyệt đối.

“Giết!”

Giằng co một hồi lâu, hai Thượng đế bắt đầu giao thủ.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến vừa bắt đầu, lập tức hấp dẫn sự chú ý của không ít cường giả cấp Vũ trụ.

Chương 575: Lại làm thịt một tên Thượng đế

“Thuộc hạ của ngươi gặp được đối thủ.”

Một đám sinh vật Siêu duy đang vui vẻ quan chiến.

Một tên trong đám tủm tỉm mở miệng nói, nó là một sinh vật Siêu duy chấp chưởng nhiều vũ trụ Hạ duy, thực lực cực kỳ cường đại.

Cách nó không xa có một sinh vật cường đại, phía sau lưng có ba vòng kim luân lơ lửng, bình tĩnh nhìn hai Thượng đế đang chiến đấu kịch liệt.

Một Thượng đế đúng là thuộc hạ của nó, thuộc nhóm thuộc hạ đứng đầu, đắc lực nhất, thống lĩnh nhiều vũ trụ Hạ duy.

“Bát, ánh mắt ngươi thật kém, chỉ một sinh vật có ngụy hình thái Thượng đế sao có thể so sánh với thuộc hạ của ta?” Nó bình tĩnh tự tin nói.

Bát là một tên trông như con sứa, nó cười nói: “Ta dám đánh cược, thuộc hạ của ngươi chắc chắn thua.”

“Ta dùng ngàn vũ trụ làm tiền đặt cược, ngươi thua chắc rồi.” Bác vẻ mặt tự tin nói.

Sinh vật có ba vòng kim luân sau lưng hừ nói: “Đánh cuộc thì đánh cuộc, ta cũng cược một ngàn vũ trụ Hạ duy, thuộc hạ của ta nhất định có thể thắng.”

“Các ngươi đây, đặt cược không?”

Hai sinh vật Siêu duy nhìn về phía các sinh vật Siêu duy khác.

“Hai trăm vũ trụ, ta đánh cuộc Tạp Mai ngươi thắng!”

“Ba trăm, cược thuộc hạ Tạp Mai thắng!”

“Năm trăm, cược đối thủ kia thắng!”

Cả đám sôi nổi đặt cược, trong lúc nhất thời, số lượng đặt cược vào Tiểu Ngải cùng đối thủ không ngừng tăng cao, không phân cao thấp.

Thật ra, trong đám sinh vật Siêu duy cũng có nhiều kẻ hy vọng thuộc hạ của Tạp Mai thua trận.

“Các ngươi nhìn đi, trận đấu sắp kết thúc.”

Tạp Mai tràn đầy tự tin, mười phần tin tưởng thuộc hạ Thượng đế của mình.

Đây là Thượng đế do một tay nó bồi dưỡng, một mình thống trị ba mươi vũ trụ Hạ duy, tín ngưỡng tối cao.

Cho nên tuyệt đối có thực lực đánh bại đối thủ.

Trong mắt Tạp Mai, Tiểu Ngải chỉ là một ngụy Thượng đế, căn bản không đáng chú ý.

Nhưng nó lại xem nhẹ chuyện Tiểu Ngải cũng không phải là sinh linh bình thường, nàng là một trí tuệ cường đại được sáng tạo ra.

Quả nhiên, sau khi bắt đầu trận chiến, hai bên giao phong kịch liệt.

Ban đầu Tiểu Ngải tạm rơi vào thế hạ phong, nhưng dần dần kích phát năng lực cường đại của trí tuệ cấp Thiên Đạo.

Rầm!

Nàng vung tay lên, ánh sáng giăng đầy, vô số dòng số liệu như xiềng xích trói buộc đối thủ.

“A?”

Tất cả cường giả quan chiến đều kinh ngạc nhìn Tiểu Ngải.

Năng lực này rất cường đại, có thể giam cầm đối thủ.

Cả Mộc Phàm cũng có chút kinh ngạc, bởi vì chiêu thức Tiểu Ngải thi triển ra chính là cấm thuật Phong thiên xích?

“Tiểu Ngải nắm giữ Phong thiên xích sao?” Mộc Phàm ngộ ra gì đó.

Tiểu Linh bên cạnh nói: “Đúng vậy chủ nhân, ta cũng nắm giữ, những cấm thuật cường đại mà chủ nhân đã từng thi triển đều bị chúng ta nghiên cứu rõ ràng.”

“Không tồi!” Mộc Phàm vui vẻ cười nói.

Tiểu Ngải nắm giữ cấm thuật của hắn, chuyện này rất tốt.

“Tru thiên tiễn!”

Quả nhiên, trong khoảnh khắc giam cầm đối thủ, trong tay Tiểu Ngải xuất hiện một cây cung tản ra ánh sáng lộng lẫy, dĩ nhiên bắn ra Tru thiên tiễn.

Đây cũng là một cấm thuật cường đại mà Mộc Phàm từng thi triển.

Phốc!

Mũi tên xỏ xuyên qua đầu Thượng đế kia, lực lượng cường đại đánh tan ý chí linh hồn của đối phương, khiến đối phương trọng thương.

“A...” Một tiếng hét thảm vang lên, toàn thân Thượng đế lóe sáng, vết thương nhanh chóng khép lại.

Khi Thượng đế đang muốn phản kích, lại bị vô số xiềng xích vây khốn, giam cầm chặt chẽ.

“Khai thiên!”

Ngay sau đó, Tiểu Ngải thi triển một tuyệt chiêu, hai tay đan xen, ánh sáng hội tụ thành một lưỡi dao khủng bố.

Khai thiên chi nhận!

Răng rắc!

Lưỡi dao bổ xuống, vùng không gian trở nên tối tăm, chỉ có lưỡi dao vĩnh hằng xẹt qua thân thể Thượng đế, cắt thành hai nửa.

“Ngươi... Dĩ nhiên...” Thượng đế kinh ngạc mở miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra lời.

Cứng rắn nhận lấy Tru thiên tiễn, lại trúng thêm cấm thuật Khai thiên, ý thức còn sót lại bị xóa sạch, thân thể bị chém thành hai nửa.

Dưới cấm thuật cường đại, dù Thượng đế toàn năng toàn trí cũng bị Tiểu Ngải chém giết.

“Không có khả năng!”

Tạp Mai đang quan chiến kinh ngạc xen lẫn tức giận, không thể tin vào kết quả trước mắt, thuộc hạ của mình đã bị đối thủ chém giết rồi?

Sắc mặt nó âm trầm, kim luân sau lưng chuyển động, tản ra hơi thở khủng bố.

“Ha ha ha, thấy được sao?”

Nhìn thấy cảnh này, Bát đắc ý cười thật to.

Tiểu Ngải thắng lợi, tiền cược của nó tăng gấp đôi, tự nhiên phải vui vẻ rồi.

“Thắng!”

“Thấy rồi chứ?”

“Ta đã nói mà.”

Các sinh vật, cường giả thắng cược hưng phấn cười.

Không những kiếm lời mà còn hung hăng đả kích, vả mặt Tạp Mai, tự nhiên rất sảng khoái.

“Thứ đáng chết, dám giết thuộc hạ của ta?” Tạp Mai đằng đằng sát khí, nhìn chằm chằm Tiểu Ngải.

Dưới ánh mắt tức giận của nó, Tiểu Ngải lại luyện hóa thi thể của đối thủ, cắn nuốt hấp thu căn nguyên Thượng đế.

Thực lực Tiểu Ngải được tăng cường, hơi thở bùng nổ gấp mười lần, có ánh sáng cường đại bao phủ thân thể nàng.

“Thắng!”

Mộc Phàm cũng nở nụ cười.

Tiểu Ngải thắng trận đầu giúp hắn kiếm được gấp đôi, hai ngàn hai trăm tám mươi phôi thai vũ trụ, có thể nói là kiếm được một mớ.

Hình Thiên, Lăng Sa cũng kiếm lời, vui vẻ đặt cược tiếp, lựa chọn cược Tiểu Ngải thắng, dù sao thì cũng cùng một nhóm với nhau.

“Thiên Đế, ta cũng muốn tham chiến.”

Lúc này, Thường Nga bên cạnh đột nhiên mở miệng.

Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, có chút khó hiểu nói: “Tu vi hiện tại của ngươi chỉ là cấp Thiên chủ, tuy rằng chỉ kém một bước là đột phá cấp Vũ trụ nhưng trong sân không một tên nào nhỏ yếu, ngươi thật sự quyết định tham chiến sao?”

Lựa chọn của Thường Nga làm hắn cảm thấy bất ngờ.

“Không sai.” Thường Nga gật đầu.

Chuyện này hơi khó quyết định, Thường Nga mới cấp Thiên chủ, chiến lực không phải là rất mạnh, lên sân có chín phần bị chém giết.

“Thôi, ngươi đã muốn theo đuổi cấp độ cao hơn thì ta cũng không ngăn cản, nhưng ngươi về vũ trụ của ta một lúc rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm nói xong, thu Thường Nga vào.

Thường Nga cảm thấy mất mát, trong lòng cho rằng Mộc Phàm không muốn nàng lên sân.

“Hệ thống, làm sao để tăng sức chiến đấu cho Thường Nga?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

“Đơn giản, nạp tiền nha, nạp một trăm vũ trụ là có thể giải quyết một cách hoàn mỹ, để chiến lực của nàng không thua kém Hình Thiên, nhưng năng lực chiến đấu chắc chắn không bằng Hình Thiên với Lăng Sa.”

Thường Nga nhìn cường giả, sinh vật các vũ trụ đại chiến, bản thân cũng nghĩ muốn tham chiến, muốn mình trở nên cường đại hơn, không muốn trở thành một bình hoa bên cạnh Mộc Phàm.

Là Tiên thiên thần ma, Thường Nga có sự kiêu ngạo của mình.

“Được thôi, cải tạo toàn diện cho nàng một lần, nếu không thì lấy Đại đạo thanh liên cho nàng tiến hành lột xác, hóa thành Đại đạo sinh linh?”

Trong đầu Mộc Phàm xuất hiện một ý tưởng.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Có thể, Đại đạo thanh liên của ngươi đã dựng dục ba ngàn pháp tắc đại đạo, chỉ cần tiêu hao một đạo căn nguyên pháp tắc là có thể khiến Thường Nga trở thành Đại đạo sinh linh, lấy căn nguyên pháp tắc dựng dục.”

“Vậy thì cải tạo cả Già Lam cùng Áo Lan luôn.”

Mộc Phàm nhíu mày lại, thấy vẻ mặt tràn ngập hâm mộ của Già Lam cùng Áo Lan bên cạnh, hai nàng cũng muốn có thực lực cường đại để giúp Mộc Phàm.

Ít nhất sẽ không trở thành trói buộc, hiện tại hai nàng cảm thấy mình là kẻ vô dụng bên cạnh Mộc Phàm.

“Cải tạo cả ba cùng lúc, cần nạp hết ba trăm phôi thai vũ trụ, có bắt đầu hay không?”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở.

“Từ từ đã.” Mộc Phàm nói một câu, rồi nhìn về phía Già Lam cùng Áo Lan.

Hắn nói: “Hai ngươi cũng về vũ trụ của ta, một lúc sau rồi trở ra.”

Nói xong, không đợi hai nàng phản ứng liền thu vào vũ trụ, thấy

Thường Nga đang đứng, cả ba nhìn nhau, có chút thất hồn lạc phách.

Ong!

Đúng lúc này, một đóa Hỗn độn thanh liên rơi xuống, thu ba nàng vào.

Ba nàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ý thức trở nên mơ hồ, nhanh chóng ngủ say.

“Hệ thống, có thể bắt đầu rồi.”

Mộc Phàm ra lệnh nạp ba trăm phôi thai vũ trụ, bắt đầu cải tạo.

Đây là một loại cải tạo cấp độ cao, dùng pháp tắc đại đạo dựng dục bản thân, lột xác thành Đại đạo sinh linh.

Tuy rằng kém hơn Mộc Phàm dùng ba ngàn đại đạo dựng dục nhưng tuyệt đối cường đại hơn sinh linh, cường giả bình thường rất nhiều.

Thường Nga chính là Tiên thiên thái âm tinh, tự nhiên phù hợp với pháp tắc Thái âm, còn Già Lam thì thích hợp với pháp tắc thuộc tính thủy, Áo Lan thì phù hợp với đại đạo sinh mệnh.

“Còn hai ngàn ba trăm tám mươi cái, đặt cược toàn bộ.”

Mộc Phàm nhìn số phôi thai vũ trụ còn lại, không chút do dự đặt cược Tiểu Ngải thắng.

Hiện tại có cơ hội kiếm tiền, không nắm lấy là ngu nha.

Một luồng sáng phủ xuống, đối thủ thứ hai của Tiểu Ngải xuất hiện.

“Thần hủy diệt?”

Mộc Phàm nhíu mày, đối thủ thứ hai của Tiểu Ngải lại là một thần ma, một tồn tại cấp Siêu duy.

Thần hủy diệt cấp Siêu duy tuyệt đối có thực lực cường đại.

Bổn tọa coi trọng ngươi, đến đây, để bổn tọa yêu thương ngươi."

Thần hủy diệt vừa xuất hiện liền cười dữ tợn, bước về phía Tiểu Ngải.

Đây là muốn trấn áp nàng, sau đó lăng nhục nàng trước mặt vô số cường giả.

"Thần hủy diệt sao?"

Nhìn tên thần hủy diệt đang đi tới, Tiểu Ngải vẫn bình tĩnh, không lo lắng chút nào.

Chỉ thấy ánh sáng thánh khiết trên người nàng đột nhiên nhanh chóng ảm đạm, ngay sau đó là một cổ hơi thở hắc ám bùng lên.

Quang minh thánh khiết biến thành hắc ám tử vong, mang theo hơi thở hủy diệt vô cùng, vô tận.

Giờ khắc này, tất cả cường giả đang quan chiến đều ngây ngẩn.

"Hắc ám hủy diệt chi lực?"

Đối thủ cũng kinh ngạc, là thần hủy diệt, tất nhiên nó có thể cảm nhận rõ nữ nhân này có năng lượng cùng khí tức đồng nguyên với mình.

Vừa rồi rõ ràng mang hình thái sáng lạn, vạn chúng chú mục, sao chỉ chớp mắt liền biến thành hình thái hủy diệt tà ác?

"Liền dùng hủy diệt chi lực diệt sát ngươi."

Tiểu Ngải thay đổi hình thái, hơi thở, lực lượng càng cuồng bạo, càng cường đại hơn.

Oanh!

Trận thứ hai của Tiểu Ngải nổ ra, lực lượng hai bên va chạm, hủy diệt chi lực cuồn cuộn quét tới, thậm chí khiến các tuyển thủ khác kinh sợ thối lui.

Tiểu Ngải bày ra lực lượng hủy diệt cường đai, đánh đến đối thủ

liên tục bại lui.

Chương 576: Tiểu Ngải toàn năng

-

Oanh!

Trong sân, hai cổ hủy diệt chi lực va chạm rồi nổ mạnh, xốc đối thủ bay ra xa.

Tên thần huỷ diệt kia kinh ngạc xen lẫn tức giận, lại bị một đối thủ dùng lực lượng giống mình đánh bay.

“Diệt thế chi lực, nàng lại có thể sử dụng hai loại lực lượng khác nhau?”

Tạp Mai quan chiến với vẻ mặt âm trầm.

Nhìn Tiểu Ngải đánh bay đối thủ thứ hai đánh bay, hơn nữa còn dùng diệt thế chi lực, quả thực không thể tin được.

Vừa rồi đối chiến cùng Thượng đế thì dùng hình thái và lực lượng tương tự Thượng đế, hiện tại lại lại thay đổi sang hình thái khác, hình thái diệt thế.

“Chậc chậc, đây là tuyển thủ do ai bồi dưỡng ra nha, thật là thú vị.”

Bát liên tục ngạc nhiên, tràn ngập hứng thú quan sát Tiểu Ngải chiến đấu, nàng không ngừng đè đánh đối thủ.

“Tạp Mai, thủ hạ thần hủy diệt của ngươi thật vô dụng nha, xem ra lần này vẫn là nàng thắng.”

Nhìn thấy cảnh này, Bát cười nhạo một câu.

Hắn nói: “Ta tiếp tục cược một ngàn vũ trụ.”

“Ta cũng vậy!”

"Cược năm trăm cái..."

Sinh vật Siêu duy chung quanh nối tiếp nhau đặt cược.

Chúng nó thấy Tiểu Ngải biểu hiện ra thực lực cường đại lại đặt cược nàng thắng.

Tạp Mai tức giận trong lòng, nhìn chằm chằm sân đấu.

Phanh phanh phanh...

Đại chiến tiếp tục, thần huỷ diệt liên tục bại lui, khổ không nói nổi.

Thân là một thần ma cường đại mà lại bị một nữ tử nghiền ép, quả thực quá mất mặt.

Hơn nữa nó còn là môt tên thần huỷ diệt cấp Siêu duy, thân phận, thực lực đều không nhỏ, tự nhiên không thể chấp nhận mình bị đánh bại.

“Rống!”

“Đại phá diệt!”

Thần ma bạo nộ rít gào một tiếng, cơ thể bộc phát từng luồng năng lượng đen nhánh, hóa thành một lưỡi hái khủng bố bổ tới.

Đối mặt với chiêu này, Tiểu Ngải bình tĩnh vung tay, lực lượng hắc ám hội tụ, hóa thành một lưỡi dao sắc bén.

Đây là một lưỡi dao khủng bố khác với Khai thiên chi nhận, tràn ngập hơi thở diệt thế.

Trước đó từng chiêu từng thức ẩn chứa năng lực khai thiên, sáng thế, còn hiện tại thì hoàn toàn tương phản, chiêu thức tràn ngập lực lượng huỷ diệt đáng sợ.

Keng!

Hai lưỡi dao sắc bén va chạm, phát ra từng tiếng leng keng, không gian chung quanh nứt vỡ từng tấc.

Lưỡi dao của thần huỷ diệt đột nhiên đứt gãy.

“Không có khả năng...” Nó hoảng sợ kêu to.

Chỉ thấy lưỡi dao sắc bén màu đen xẹt qua thân thể nó, mang theo một vết máu, thân thể cứng đờ, từ đầu đến chân tách thành hai nửa.

Hai mắt nó dần dần ảm đạm, cuối cùng ngã xuống, hai nửa thi thể lơ lửng trên hư không, không nhúc nhích.

Một tên thần ma cường đại cứ bị chém chết như vậy.

Tiểu Ngải có thực lực cường đại, phương thức chiến đấu nhanh nhẹn linh hoạt khiến kẻ khác phải choáng ngợp.

Không hổ là trí tuệ cấp Thiên Đạo.

“Bổn tọa muốn đích thân chém giết nàng.”

Rốt cuộc Tạp Mai cũng ngồi không yên, thua hai trận liên tiếp, không chỉ mất mặt mà còn tổn thất rất lớn.

Một khi thua trận thứ ba sẽ mất quyền khống chế một số vũ trụ.

Cho nên trận thứ ba cần phải thắng.

“Tạp Mai, ngươi tự thân vào bàn là trái với quy tắc, ngươi muốn bị xử phạt sao?”

Bát lạnh nhạt nhắc nhở một câu.

Tạp Mai nghe xong nghiêm mặt, âm trầm nhìn Tiểu Ngải trong sân, muốn tự tay giải quyết nàng nhưng nhớ tới điều gì đó rồi lại chần chờ.

“Chẳng lẽ, bổn tọa chỉ có thể nhìn nàng giết hai đại tướng của ta?” Tạp Mai không cam tâm.

Là một sinh vật Siêu duy cường đại, nó có thể diện của mình, hai đại tướng bị giết rồi, có thể không tức giận sao?

“Không có việc gì, nếu ngươi muốn ra sân, chúng ta rất hoan nghênh, dù sao còn có các vòng đấu khác, thiếu ngươi chúng ta

cũng thoải mái.”

Bát cười tủm tỉm nói, thậm chí đề nghị Tạp Mai ra sân, như vậy thì sẽ bớt đi một kẻ cạnh tranh.

Tạp Mai nghe xong liền ngồi xuống, sắc mặt âm u lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Tiểu Ngải tràn ngập sát ý.

“Hừ, cho nàng sống lâu thêm một chút.”

Cuối cùng Tạp Mai không có ra sân.

.....

Nhìn thấy Tiểu Ngải giành thắng lợi, Mộc Phàm nở nụ cười.

“Kiếm lời kiếm lời.”

Sau khi Tiểu Ngải thắng lợi, trong tay Mộc Phàm đã có 5160 vũ trụ, tăng gấp đôi, kiếm bộn.

Lại tiếp tục nhân lên thì hắn sẽ thật sự trở thành nhà giàu nha.

Cả Hình Thiên cùng Lăng Sa đều có thu hoạch, Lăng Sa ít khi nói cười cũng có chút vui vẻ.

“Tiếp tục, trận thứ ba cược Tiểu Ngải thắng.”

Mộc Phàm tràn đầy hứng thú dùng 5160 vũ trụ đặt cược.

Khi số lượng tăng gấp ba, thật sự sẽ cười không khép miệng được.

Hình Thiên cùng Lăng Sa cũng đặt cược, có thể kiếm thêm mà không kiếm thì uổng phí.

Dù sao thì ai tổ chức, ai chủ trì giải đấu này không quan trọng, quan trọng nhất là kiếm đủ chỗ tốt.

Vù!

Đột nhiên, một luồng sáng bao phủ Tiểu Linh, nàng đã bị đưa đi.

Mộc Phàm kinh ngạc, Tiểu Linh cũng lên sân.

Quả nhiên, thân thể Tiểu Linh chậm rãi xuất hiện ở một vị trí, nàng tản ra hơi thở huỷ diệt cường đại, năng lượng hắc ám bao phủ, không thấy rõ hình dáng.

Đối thủ của nàng là một tên có bộ dáng như thanh niên, mái tóc bạc bay bay, toàn thân tràn ngập khí thế.

Hắn ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Tiểu Linh, khinh miệt nói: “Nhận thua đi, ngươi còn có thể nhặt về một cái mạng, bằng không, tan thành mây khói.”

Phanh!

Đáng tiếc, đáp lại hắn chính là một kích cường thế của Tiểu Linh, một bàn tay to đánh tới, lực lượng cường đại khiến hắn phải lùi lại.

Tuy rằng không bị thương nhưng hắn đã lui lại một khoảng, sắc mặt hắn tức khắc trở nên khó coi.

“Tìm chết!”

Hắn tức giận hét to một tiếng, hơi thở bùng nổ, gia tăng mấy chục lần, khí thế cường đại thiêu đốt hừng hực.

Thời điểm hơi thở tăng lên, thân thể hắn nhanh chóng biến to, trang phục tan vỡ, cơ bắp căng phồng.

Trong nháy mắt liền biến thành một người khổng lồ, cao tới vạn trượng, thân thể cao lớn tràn ngập áp bách, giơ chân dẫm xuống.

Đông!

Một chân dẫm xuống, tinh cầu, mặt đất đều bị hủy diệt, lực lượng rất khủng bố.

Tiểu Linh nhanh chóng vọt ra khỏi bụi mù, nắm tay ngưng tụ lực lượng, thuấn di đến phía sau đối phương.

Oanh!

Tiểu Linh tung quyền, đúng lúc nện vào trán người khổng lồ.

Một quyền khủng bố khiến đầu người khổng lồ nổ tung, thân hình ầm ầm bay ngược, nện xuyên mấy viên tinh cầu mới ngừng lại.

“Vừa đối mặt đã bị xử lý?”

Không ít sinh vật, cường giả quan chiến đều sửng sốt, người khổng lồ vừa rồi còn tỏ vẻ khinh miệt, chớp mắt đã bị đánh nổ đầu.

“Rống...”

Chỉ nghe một tiếng rít gào truyền đến, tinh cầu nổ tung, một bóng dáng từ bên trong lao ra, khí thế hừng hực thiêu đốt bao trùm.

Người khổng lồ bởi vì bị Tiểu Linh đánh nổ đầu mà trực tiếp thu nhỏ lại, không dám biến to nữa.

“Giết!”

Bóng dáng chợt lóe, giết về phía Tiểu Linh.

Nàng không sợ chút nào, vung quyền nghênh đón.

Ầm ầm ầm...

Hai bên chiến đấu kịch liệt, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ, từng luồng năng lượng bắn ra bốn phương, phá hủy sân đấu.

Mộc Phàm xem vui vẻ, không lo lắng chuyện Tiểu Linh thua cuộc, thực lực của nàng cường đại như Tiểu Ngải.

Lúc này, Tiểu Ngải đang nghênh đón đối thủ thứ ba.

Một luồng sáng phủ xuống, đối thủ thứ ba xuất hiện.

Ầm ầm ầm...

Đối thủ thứ ba vừa lên sân, tức khắc có mười quả cầu nóng rực treo trên cao, tản ra nhiệt độ cực cao.

“Thái Nhất?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn đối thủ thứ ba của Tiểu Ngải, lại là một tên thần mặt trời, phía dưới mười mặt trời là một bóng dáng.

Bóng dáng có ngọn lửa hừng hực bao phủ, mười mặt trời ù ù xoay quanh, tản ra hơi thở huỷ diệt khủng bố.

Đây là một thần mặt trời đến từ vũ trụ khác, cũng có thể gọi là Thái Nhất, nhưng không phải Thái Nhất ở vũ trụ số bảy trước kia.

Chỉ là một viên Thái dương tinh ra đời sớm nhất ở vũ trụ khác, cho nên gọi là thần mặt trời.

“Ta là Thái dương chi thần, dị thần, quỳ xuống thần phục, ta có thể ban cho ngươi sự vĩnh hằng.”

Thần mặt trời kiêu ngạo nói ra.

Tiểu Ngải vừa nghe liền tỏ vẻ khinh thường.

“Thần mặt trời chó má gì, xem ta bắn rụng ngươi.”

Ong!

Nói xong, trong tay Tiểu Ngải có thêm một cây cung, bề mặt cung phủ đầy ký hiệu của Thượng đế, tản ra hơi thở cường đại.

Đây là Thượng đế vũ trang, Thượng đế chi cung, thánh quang cuồn cuộn trào ra khỏi cơ thể nàng, ngưng tụ thành một mũi tên thần thánh.

Hưu!

Mũi tên rời cung, cắt qua hư không, bắn thẳng đến một mặt trời.

Thần mặt trời hừ lạnh: “Ngu muội vô tri...”

Phanh!

Hắn còn chưa dứt lời thì một mặt trời đã bị xỏ xuyên qua, sau đó nổ tung, năng lượng vô tận bùng nổ sinh ra lực lượng huỷ diệt đáng sợ.

Hắn ngây ngẩn, không nghĩ tới mặt trời lại bị một mũi tên bắn nổ, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình.

Thần mặt trời chưa bao giờ thất bại, căn bản không nghĩ tới mình

vừa ra trận đã bị đối thủ bắn nổ một mặt trời.

Hô hô hô!

Lúc này, từng tiếng xé gió truyền đến, những mũi tên thần thánh nhắm thẳng chín mặt trời còn lại, thần mặt trời giật mình tỉnh táo lại.

“Thái dương chi thuẫn!”

Trong lúc nguy cấp, thần mặt trời giơ tay đẩy tới, ngưng tụ ra một tấm thuẫn lửa chắn trước mặt, ngọn lửa hừng hực có thể hòa tan vạn vật.

Tấm thuẫn cường đại xuất hiện, thần mặt trời tự tin mỉm cười.

Nhưng nụ cười nhanh chóng đọng lại.

Phốc!

Chín chi mũi tên gần như cùng lúc xỏ xuyên qua Thái dương chi thuẫn, uy thế không giảm, xuyên thủng chín mặt trời.

Chín mặt trời nổ tung trong nháy mắt.

Ầm ầm ầm...

Mười mặt trời đã bị Tiểu Ngải bắn nổ.

“Tiệt thiên chỉ!”

Trong khoảnh khắc thần mặt trời mất tập trung, Tiểu Ngải thi triển cấm thuật của Mộc Phàm, một ngón tay nhanh chóng xỏ xuyên qua đầu thần mặt trời.

Răng rắc!

Đầu thần mặt trời trực tiếp hỏng mất, ý thức linh hồn bị xoá sạch, không kịp kêu rên một tiếng.

Thần mặt trời đáng thương, còn chưa kịp trang bức đã bị giết chết.

Trận thứ ba, Tiểu Ngải thắng lợi.

“Ha ha ha... Tiểu Ngải, đánh rất đẹp.”

Mộc Phàm cười to, nhìn Tiểu Ngải được đưa trở về mà lòng tràn đầy vui mừng.

“Chủ nhân quá khen.” Tiểu Ngải có chút ngại ngùng lui sang một bên.

Lúc này, có một quả cầu ánh sáng bay tới trước mặt Mộc Phàm, bên trong đều là Kỳ điểm, hơn mười lăm ngàn vũ trụ nha, kiếm lời lớn.

Sau khi thu lấy, hắn lại đặt cược vào Tiểu Linh.

Vốn muốn xem tình hình Tiểu Linh chiến đấu nhưng Mộc Phàm bị trận chiến ở một góc đấu trường hấp dẫn.

“A?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn một nữ tử cường đại đã hoàn thành hai trận thắng, sắp nghênh đón đối thủ thứ ba.

Hắn cảm thấy trên người nữ tử này có một chút hơi thở quen thuộc.

Lúc này, nhóm cường giả vũ trụ số bảy như Hồng Quân, Cổ Phật đều kinh ngạc nhìn sang.

“Nàng này có phải chính là Liễu Tiên, một trong những Tiên thiên thần ma ra đời đầu tiên ở vũ trụ sơ khai sau đó lại biến mất một cách thần bí hay không?”

Hồng Quân suy tư gì đó nhìn nữ tử trong sân đấu.

Nữ tử này lại là Tiên thiên thần ma sinh ra ở vũ trụ số bảy.

Mộc Phàm cũng đã nhận ra đối phương đến từ vũ trụ số bảy, nhưng nàng lại không đi chung với nhóm Hồng Quân.

Cho nên nàng đi theo một vũ trụ khác, hoặc có thể nói là nàng đã rời khỏi vũ trụ số bảy, tiến vào một vũ trụ khác.

Chương 577: Liễu Tiên

-

Trong sân, một nữ tử tóc dài phiêu dật, cả người có một tầng ánh sáng bao phủ, nhìn không rõ mặt mũi.

Nhưng chắc chắn là một vị nữ tiên tuyệt đại.

Nàng tu tiên, điểm này Mộc Phàm không cảm ứng sai.

“Tiên?” Mộc Phàm lẩm bẩm, thở dài nói: “Đã lâu không cảm ứng được hơi thở của tiên, thật hoài niệm.”

Hình Thiên bên cạnh kinh ngạc, kích động nói: “Bệ hạ, nàng chính là Liễu Tiên, vị Tiên thiên thần ma bí ẩn biến mất cùng Thiên hậu.”

Lời Hình Thiên nói làm Mộc Phàm chấn động, có chút kích động.

Liễu Tiên biến mất cùng Dao Trì là Tiên thiên thần ma đến từ vũ trụ số bảy, một nữ tiên cùng thời đại.

Có thể nói, vị nữ tiên này rất ít xuất hiện, Mộc Phàm chưa từng gặp qua, không nghĩ tới nàng lại quen biết Dao Trì.

Trước kia hắn từng nghe Dao Trì nhắc đến.

Nàng biết Dao Trì ở nơi nào sao?

Hai mắt Mộc Phàm loé sáng nhìn chằm chằm Liễu Tiên trong sân.

“Thiên Đế, nàng quen biết với Thiên hậu, bản thể chính là một gốc dương liễu.”

Lúc này, Hồng Quân bỗng nhiên truyền âm Hồng Quân.

Mộc Phàm nghe xong hai mắt càng sáng.

“Bản thể của nàng là một gốc dương liễu, Không gian dương liễu sao?”

Hắn như suy tư gì đó.

Chỉ thấy Liễu Tiên đã gặp đối thủ thứ ba.

Đối thủ thứ ba của nàng là một thần sáng thế đến từ vũ trụ khác.

Bất ngờ hơn nữa, đối thủ này lại là một gốc Sáng thế thụ.

Rầm!

Luồng sáng phủ xuống, một nam tử chậm rãi đi ra, sau lưng có bóng một cây to nâng lên một số vũ trụ.

“Ồ, lại là Sáng thế thụ, cũng có thể gọi là Thế giới thụ.”

Mộc Phàm quan sát nam tử, bản thể của hắn chính là một gốc Thế giới thụ dựng dục mười mấy vũ trụ.

Hắn nhìn Liễu Tiên, trong mắt mang theo vẻ thưởng thức.

“Ta là Thần sáng thế thụ, một tay khai sáng mười tám vũ trụ, hẳn là bản thể của ngươi cùng loại với ta, ngươi là đồng loại đầu tiên mà ta gặp được.”

Nam tử vừa mở miệng liền tán thưởng Liễu Tiên, thậm chí có vẻ ưa thích.

Đây là liếc mắt liền nhìn trúng Liễu Tiên, đều là thụ loại, một bên là Thế giới thụ, một bên là Không gian dương liễu ra đời ở vũ trụ sơ khai.

Hai bên đều là thụ nhưng bản chất bất đồng.

“Ta muốn kết đôi với ngươi, muốn ngươi Sáng thế hậu của ta, ý ngươi thế nào?”

Nam tử nhẹ nhàng nói, có vẻ chân thành.

Vừa nghe lời này, tất cả sinh vật, cường giả đang quan chiến đều kinh ngạc.

Gia hỏa này tới chiến đấu hay là tới tìm nữ nhân yêu đương?

Cả Mộc Phàm cũng sửng sốt, không thể không nói gia hỏa này làm chuyện nằm ngoài dự đoán.

“Ngươi với ta mười phần xứng đôi, ta có thể đưa căn nguyên một nửa thế giới cho ngươi.”

Nam tử lại mở miệng, vẻ mặt thành khẩn.

Đáng tiếc, Liễu Tiên không rên một tiếng, sau lưng có quầng sáng chậm rãi hiện lên, vô số cành lá lập loè đan xen, tựa như xiềng xích trật tự, tiếng leng keng không dứt.

Oanh!

Nàng ra tay, dùng hành động để chứng minh, đáp lại lời mời mọc của đối phương.

Một kích qua đi, Thần sáng thế thụ vẫn đứng đó không tổn hao gì, toàn thân cả hai đều có ánh sáng bao phủ, hơi thở tăng lên tới cực hạn.

Liễu Tiên cho rằng đối thủ là cường giả cấp Vũ trụ, nhưng Thần sáng thế thụ đối diện chính là một tên Sáng thế chủ khai sáng mười tám vũ trụ.

Thực lực hai bên không cùng một cấp bậc, công kích của Liễu Tiên căn bản không phá được phòng ngự của đối phương.

“Từ bỏ đi, ngươi không phải đối thủ của ta, làm đạo lữ của ta, ta có thể giúp ngươi đột phá.”

Nam tử lại mở miệng, lại mời mọc lần nữa.

Gia hỏa này tràn đầy tự tin, thậm chí không thèm để ý công kích của Liễu Tiên.

Keng keng keng...

Liễu Tiên không rên một tiếng, thao túng vô số xiềng xích trật tự đánh tới, đánh vào trên quầng sáng, lực lượng hai bên va chạm nhưng không thể phá vỡ.

Cảnh này làm Mộc Phàm nhíu mày, thực lực của Liễu Tiên không đủ, không cùng cấp bậc với đối phương, xem ra phải thua trận.

Nhưng hắn không muốn Liễu Tiên chết ở chỗ này, hắn còn muốn hỏi tung tích Dao Trì, cũng không thể để nàng bị đánh chết.

“Hệ thống, ngươi có biện pháp để ta âm thầm trợ giúp nàng sao?”

Mộc Phàm suy tư một lúc rồi dò hỏi hệ thống.

Có lẽ chỉ có hệ thống mới có thể lặng yên không một tiếng động giúp được Liễu Tiên, dù sao giải đấu vũ trụ Cao duy cũng không phải trò đùa.

Một khi vi phạm quy định sẽ bị trực tiếp mạt sát.

Hắn không muốn mạo hiểm, thực lực của mình còn chưa đủ, không thể hoành hành trong vũ trụ Cao duy.

“Đơn giản, nạp tiền nha, chỉ cần chín trăm sáu mươi vũ trụ là có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ.”

Hệ thống bình tĩnh trả lời, đối với nó mà nói quá đơn giản.

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm đã nắm chắc, yên lặng quan sát trận chiến.

Ầm ầm ầm...

Ánh sáng vô tận bùng nổ, cành liễu rập rạp lập loè tựa như xiềng xích không ngừng tiến công.

Nhưng vẫn không đánh vỡ được phòng ngự của đối phương, một gốc Thế giới thụ nâng mười tám vũ trụ có thực lực cường đại, với năng lực của Liễu Tiên thì không thể làm gì.

“Từ bỏ phản kháng đi, ngoan ngoãn làm Sáng thế hậu của ta.”

Nam tử tươi cười, bước từng bước hướng tới Liễu Tiên.

Hắn tự tin cười nói: “Ngươi là đồng loại thứ nhất mà ta gặp được, hơn nữa là nữ tử có thể lọt vào mắt ta.”

Keng!

Một sợi xiềng xích trật bắn tới nhưng lại bị nam tử nhẹ nhàng nắm lấy.

Hắn mỉm cười, nói tiếp: “Đừng phản kháng, ta có thể mang ngươi an toàn rời khỏi, làm Sáng thế hậu của ta, cùng ta truy tìm đại đạo.”

Oanh!

Đáp lại hắn chính là chiêu thức cường đại nhất của Liễu Tiên, vô số xiềng xích trật tự lần lượt nổ tung, đánh hắn bay ra xa.

Nhưng hắn vẫn không tổn hao gì, nhìn đối thủ trước mắt, Liễu Tiên lộ vẻ nghiêm trọng.

Nàng không rên một tiếng, thi triển tuyệt chiêu, tiên quang lượn lờ.

“Gàn bướng hồ đồ, vậy thì mạnh mẽ trấn áp ngươi.”

Nam tử nổi giận, năm lần bảy lượt bị cự tuyệt, trong lòng bất mãn, ngưng tụ một luồng lực lượng cường đại đánh tới.

Ầm...

Liễu Tiên bay ngược, lực lượng của nàng bị đánh tan, đã bị tổn thương.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm nheo mắt lại, hừ nói: “Muốn trấn áp nàng sao, ta cố tình không cho ngươi được như ý.”

Lúc này, Tiểu Linh ở khu vực khác đã hoàn thành trận đầu.

Phanh!

Thân thể thanh niên tóc bạc nổ tung, hóa thành vô số mảnh thịt nát.

Tiểu Linh bước tới gần, luyện hóa đối phương, hấp thu căn nguyên, chiến thắng trận đầu.

Mộc Phàm cũng nhận lấy phần đặt cược đã tăng gấp đôi, 30960 vũ trụ.

“Hệ thống, nạp chín trăm sáu mươi vũ trụ, dung nhập gốc Thế giới thụ của ta vào bản thể Liễu Tiên.”

Lúc này, trong lòng bàn tay Mộc Phàm có một gốc thần thụ ẩn hiện, đúng là Thế giới thụ.

Đây là gốc Thế giới thụ đào tạo từ hạt lúc trước, vừa mới thành thục, trồng trong hỗn độn.

Thứ này không có nhiều tác dụng đối với Mộc Phàm, nhân dịp này giúp Liễu Tiên một chút để lấy tin tức về Dao Trì.

Tốt nhất là có thể tìm được Dao Trì, vậy thì hoàn mỹ.

Ong!

Chín trăm sáu mươi vũ trụ bốc hơi, bị hệ thống nuốt lấy.

Một cổ lực lượng thần bí xuyên thấu qua lá chắn pháp tắc của sân đấu, lặng yên rơi vào người Liễu Tiên đang bị thương.

“Hả?” Thân thể Liễu Tiên chấn động, đột nhiên cảm giác được một lực lượng thần bí dũng mãnh tiến vào cơ thể, đang muốn phản kháng lại phát hiện thương thế đang được chữa trị.

Ngay sau đó, có một luồng căn nguyên cường đại rót vào cơ thể, thậm chí có một gốc Thế giới thụ thần bí dung nhập vào bản thể khiến nàng ngây ngốc.

“Thế giới thụ?” Sắc mặt Liễu Tiên thay đổi, giương mắt nhìn đối thủ, vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Chẳng lẽ là hắn động tay động chân, nhưng nàng nhanh chóng phủ định, bởi vì ánh mắt đối thủ nhìn nàng rất lạnh, hiển nhiên đang tức giận vì bị từ chối, muốn trấn áp nàng.

Nhưng không phải hắn thì là ai?

Gốc Thế giới thụ này từ đâu ra, lực lượng thần bí từ đâu mà đến,

vì sao không những khôi phục thương thế mà còn không ngừng tăng cường thực lực cho nàng?

“Liễu Tiên, đừng do dự, xử lý đối thủ.”

Đang lúc lòng nàng tràn ngập sự nghi ngờ thì có một giọng nói vang lên từ đáy lòng, dọa nàng giật mình.

Liễu Tiên kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt nhanh chóng dừng ở vị trí nhóm Mộc Phàm, chỉ là nàng không thể thấy bộ dáng Mộc Phàm.

Nhưng khi nhìn thấy Hình Thiên, Liễu Tiên liền bừng tỉnh.

“Cổ Thiên Đình, Chiến thần Hình Thiên...” Liễu Tiên lẩm bẩm, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm bóng dáng mơ hồ ngồi ở giữa.

“Thì ra là Thiên Đế!”

Liễu Tiên vô cùng kinh ngạc.

Thiên Đế Cổ Thiên Đình, đã biến mất vô số năm lại ở vũ trụ Cao duy, trách không được không ai thấy hắn.

Nàng đã biết là Thiên Đế âm thầm giúp mình.

Nghĩ vậy, Liễu Tiên có chút cảm kích, hình như Thiên Đế biết lai lịch của nàng, xem ra là vì Thiên hậu Dao Trì mới âm thầm ra tay tương trợ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Liễu Tiên không hề bài xích lực lượng thần bí kia, toàn lực dung hợp với Thế giới thụ.

Một gốc Thế giới thụ dung nhập vào bản thể làm căn cơ của nàng trở nên càng cường đại hơn.

Thực lực của Liễu Tiên không ngừng tăng lên, tuy tu vi vẫn còn ở cấp Vũ trụ nhưng chiến lực lại tăng trưởng với một tốc độ đáng kinh ngạc.

“Không gian đại đạo!”

Đột nhiên, Liễu Tiên nhận ra trong cổ lực lượng thần bí có ẩn chứa

căn nguyên đại đạo, đúng là Không gian đại đạo phù hợp với nàng nhất.

Cảnh giới của Liễu Tiên không tăng nhưng thực lực lại tăng cao, hơi thở cường đại làm đối thủ có chút khiếp sợ.

“Dĩ nhiên còn có thực lực cường đại thế này, không tồi, ta không nhìn lầm.”

Nam tử hưng phấn, vui sướng cười to nói: “Sáng thế hậu mà ta nhìn trúng quả nhiên không tầm thường, càng lúc càng thích ngươi, không thể không kết đôi.”

Oanh!

Nói xong, một gốc đại thụ che trời xuất hiện sau lưng hắn, thân cây khổng lồ chống đỡ mười tám vũ trụ, hơi thở tăng lên.

Giờ khắc này, rốt cuộc Thần sáng thế thụ cũng bày ra tư thái cường đại nhất, muốn trấn áp Liễu Tiên mang về làm đạo lữ.

Liễu Tiên cũng hoàn thành tiến hóa, toàn thân được tiên quang bao phủ, từng sợi xiềng xích bay múa quanh người, đâm thủng hư không.

Thực lực của Liễu Tiên tăng bạo gấp trăm lần, hơi thở cường đại khiến bản thân nàng cũng chấn động.

Keng!

Một sợi xiềng xích xỏ xuyên qua hư vô, đâm vào vòng phòng ngự của Thần sáng thế thụ, xé rách quầng sáng.

Sắc mặt nam tử biến đổi, kinh hãi tránh thoát một kích.

Phụt!

Thân thể hắn bị một sợi xích xỏ xuyên qua, thật ra đây là một cành liễu lập loè vô số tiên văn đại đạo.

Sau khi tiến hoá, Liễu Tiên đã đánh vỡ được phòng ngự của đối phương

“Giết!”

Liễu Tiên quát lạnh, giơ tay đè xuống, vô số xiềng xích hội tụ, đan xen, hóa thành một sợi xiềng xích đại đạo, nháy mắt đâm xuyên qua thân thể đối thủ.

Chương 578: Cấp độ sáng thế

Phanh!

Ánh sáng nổ tung, xiềng xích không gian bay múa, đâm nát Sáng thế thụ.

Giờ khắc này, toàn trường kinh ngạc.

“Dĩ nhiên lâm trận đột phá?”

Có sinh vật Siêu duy kinh ngạc cảm thán nhìn Liễu Tiên.

Đối thủ chính là Sáng thế thụ dựng dục mười tám vũ trụ, một tên Sáng thế chủ, nhưng lại bị chém giết.

“Thay thế căn nguyên.”

Đột nhiên, một tiếng hét to truyền đến, Sáng thế thụ đột nhiên lóe sáng mãnh liệt, thế mà thiêu đốt một vũ trụ.

Hắn khôi phục thân thể, mười tám vũ trụ thiếu mất một cái.

Sáng thế thụ âm trầm nhìn Liễu Tiên, không nén được lửa giận đang sôi trào.

Đáng tiếc hắn đã bại, dù thiêu đốt một vũ trụ để tránh thoát một kiếp nhưng chung quy vẫn thua trận, bị một luồng sáng đưa đi.

“Ta nhớ kỹ ngươi.”

Trước khi biến mất, Sáng thế thụ phẫn nộ rít gào một tiếng.

Liễu Tiên không nói một lời, cũng bị một luồng sáng đưa đi.

“Thiên Đế, Thiên hậu ở Thiên ngoại thiên, nơi đó...” Liễu Tiên còn chưa truyền âm xong đã bị một luồng sáng bao phủ.

Vù!

Một luồng sáng hiện lên, Liễu Tiên biến mất.

Nàng không có xuất hiện ở nơi quan chiến mà là trực tiếp biến mất.

Điều này làm cho Mộc Phàm rơi vào trầm tư, yên lặng cảm ứng hơi thở của nàng.

Sau một hồi, thông qua hệ thống rốt cuộc tìm được nàng đi đâu.

“Thiên ngoại thiên?”

Mộc Phàm mở hai mắt, hiểu ra.

Liễu Tiên từ Thiên ngoại thiên tiến vào đấu trường, Mộc Phàm lần theo dấu vết tìm tới nơi.

Tìm được nhưng không có biện pháp tiến vào Thiên ngoại thiên, hình như nơi này không thuộc vũ trụ Cao duy.

Có thể là ở bên ngoài vũ trụ Cao duy.

“Hệ thống, có thể tiến vào Thiên ngoại thiên sao?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, muốn tiến vào Thiên ngoại thiên cần năng lượng để đả thông, ít nhất phải tiêu hao năng lượng của một vạn vũ trụ.”

“Một vạn cái?”

Mộc Phàm nhìn số lượng vũ trụ vừa thu về do cược Liễu Tiên thắng.

Ba vạn vũ trụ biến thành chín vạn, chỉ tiêu hao một vạn vẫn có thể bỏ được.

Nhưng hắn đã tìm được biện pháp đi tới Thiên ngoại thiên, tự nhiên không nóng nảy, đang có cơ hội kiếm tiền tốt, không thể bỏ lỡ.

“Đối thủ thứ hai của Tiểu Linh ra sân.”

Lúc này, Mộc Phàm đảo mắt nhìn về một góc đấu trường, Tiểu

Linh mới vừa giết chết đối thủ thứ nhất không lâu thì có một luồng sáng liền dừng phía trước.

Một bóng dáng mơ hồ chậm rãi đi ra.

Có từng luồng số liệu vờn quanh bóng dáng này khiến Tiểu Linh sửng sốt.

“Đồng loại sao?”

Tiểu Linh và đối thủ thứ hai quan sát lẫn nhau, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Dĩ nhiên gặp đồng loại.

Một sinh mệnh trí năng cường đại.

“Ta là Linh Hào Siêu Chủ, ngươi nhìn thấy ta còn không quy nguyên?”

Vừa thấy Tiểu Linh, Linh Hào Siêu Chủ đối diện liền mở miệng nói.

Nó vừa mở miệng liền muốn Tiểu Linh quy nguyên, hiển nhiên là muốn chi phối nàng, thậm chí cắn nuốt, dung hợp số liệu của nàng.

Lúc này, Tiểu Ngải nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng khi nhìn Linh Hào Siêu Chủ trong sân.

Nàng cảm giác như gặp được chúa tể, giống như một hệ thống con hệ thống chính.

“Một sinh vật trí năng khác?” Mộc Phàm kinh ngạc.

Nói thật thì hắn khá bất ngờ khi nhìn thấy loại sinh vật giống Tiểu Linh và Tiểu Ngải, hơn nữa còn vô cùng cường đại.

Điều này không thể không khiến hắn hoài nghi, có phải Tiểu Ngải là một đoạn số liệu sót lại của một siêu trí năng đã bị phá huỷ hay không?

Vô cùng có khả năng này, trí năng từ bên ngoài xâm lấn vũ trụ số bảy rồi ngã xuống, một vài mảnh nhỏ sản sinh ra Tiểu Ngải hoặc là các trí năng khác.

Mặc kệ là khả năng nào, Tiểu Ngải và Tiểu Linh hiện tại đã hoàn toàn khác biệt.

Được hệ thống cải tạo rồi nên các nàng không sợ hãi bất kỳ đồng loại nào, thậm chí sẽ không chịu bất kỳ áp chế nào.

“Ngươi là trí năng thứ ba mà ta gặp được, ngươi đến từ địa phương nào?”

Lúc này, Tiểu Linh cũng tò mò hỏi.

Khó lắm mới gặp được đồng loại, tự nhiên rất tò mò.

Chỉ thấy toàn thân Linh Hào Siêu Chủ xuất hiện từng dòng số liệu, đan xen thành một quầng sáng, số liệu rậm rạp tạo thành từng sợi pháp tắc.

Nó lạnh nhạt nói: “Thân là hệ thống con, không cần biết quá nhiều, chỉ cần quay về dạng căn nguyên là được rồi.”

“Quỳ xuống, quy nguyên.”

Linh Hào lạnh lùng chỉ vào Tiểu Linh.

Lời này chọc giận Tiểu Linh, nàng đang muốn dò hỏi lai lịch đối phương nhưng không nghĩ tới nó lại không coi nàng ra gì.

“Nếu ngươi không nói, vậy đánh nát hạch tâm của ngươi rồi cắn nuốt ngươi.”

Tiểu Linh hừ lạnh, toàn thân phát sáng, cũng dựng lên một quầng sáng pháp tắc.

Hai quầng sáng va chạm kịch liệt, bộc phát ra ánh sáng lộng lẫy, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến mở màn.

Tiểu Linh toàn lực ứng phó, không ngừng thi triển tuyệt chiêu, bí pháp, cấm thuật.

Đối phương cũng cường đại, giống như chi phối tất cả sinh mệnh trí năng, trật tự pháp tắc đánh ra không chỉ ngăn chặn tất cả công kích của nàng mà còn triển khai phản kích.

Phanh phanh phanh...

Hai bên hóa thành hai luồng số liệu pháp tắc cường đại va chạm kịch liệt.

“Thú vị, hai trí năng cấp độ sáng thế.”

“Thực lực giống nhau.”

Không ít sinh vật Siêu duy thấy Tiểu Linh và Linh Hào đại chiến kịch liệt, lộ vẻ hứng thú.

Dù sao sinh mệnh trí năng cấp độ sáng thế rất ít, rất khó nhìn thấy, mỗi một tồn tại đều rất đặc biệt, rất cường đại.

Chúng nó có thể khai sáng từng vũ trụ ảo, nói là ảo nhưng lại rất chân thật, cho nên khó đánh giá thực lực.

Có trí năng chỉ cần dùng một ý niệm là có thể sáng lập thế giới, một ý niệm hủy diệt thế giới, sáng thế, diệt thế, đều chỉ trong một ý niệm, thực lực khủng bố.

Linh Hào trước mắt chính là một tồn tại khủng bố như thế.

Nhưng Tiểu Linh cũng không kém, được hệ thống cải tạo, hoàn toàn trở nên khác biệt, thậm chí không bị Linh Hào áp chế.

Hai bên đánh một lúc lâu, cảm giác cân sức ngang tài.

Số liệu hai bên cường đại như nhau, thậm chí đan xen, xâm lấn, muốn cướp lấy hạch tâm của đối phương.

Đây là chỗ đáng sợ của sinh mệnh trí năng, trực tiếp liền xâm lấn,

cắn nuốt hạch tâm đối phương, như vậy mới là cách thật sự bóp chết đối phương.

Nếu không thì rất khó bị giết chết, bởi vì ngươi không thể chắc chắn rằng đã huỷ diệt được toàn bộ ký hiệu số liệu của đối phương.

Chỉ cần sót lại một ký hiệu thôi cũng đủ để sống lại, phải hoàn toàn xoá sạch tất cả số liệu ở hạch tâm mới hoàn toàn giết chết đối phương.

“Ngươi rất mạnh, nhưng ngươi vĩnh viễn không thoát khỏi khống chế của ta, trở về đi, ta mới là cơ thể mẹ.”

Linh Hào đánh một lúc đột nhiên lại mở miệng, vẫn còn muốn thu phục Tiểu Linh.

Phanh!

Đáp lại hắn chính là một ngón tay khùn bố của Tiểu Linh, cấm thuật Tiệt thiên chỉ có uy lực đáng sợ đến cực điểm, một ngón tay xỏ xuyên qua hạch tâm đối phương, khiến đối phương bị thương nặng.

Nhưng Linh Hào nhanh chóng khôi phục, có vẻ tức giận.

“Thân là trí năng tàn khuyết mà lại dám phản kháng ta?”

Linh Hào Siêu Chủ giận dữ, dám phản kháng cơ thể mẹ, quả thực chính là tạo phản.

“Ngươi nói nhảm nhiều quá.”

Tiểu Linh hừ lạnh, giơ tay vỗ một chưởng, bàn tay ù ù hạ xuống, số liệu vô tận đan xen thành pháp tắc hung hăng nghiền áp.

“Vòng xoáy diệt thế!”

“Phong thiên xích!”

Tiểu Linh liên tục đánh ra ba chiêu cấm thuật, một vòng xoáy ù ù xoắn tới, có từng sợi xiềng xích vây quanh, trói chặt đối phương.

Linh Hào bị trói nhưng lại cười lạnh, thân thể hóa thành một đám số liệu vọt ra, không cách nào trói buộc, tràn về phía Tiểu Linh.

“Hỗn độn, đồng hóa!”

Lúc này, thân thể Tiểu Linh hóa thành vô số ký hiệu, một quang một ám hợp nhất, hóa thành một luồng lực lượng xám xịt.

Cổ lực lượng này bao phủ cả khu vực, ầm ầm ầm va chạm với đám số liệu kia.

Hai bên hoà vào nhau, ngươi cắn nuốt ta, ta luyện hóa ngươi, không bên nào chịu thua bên nào, muốn hoàn toàn nghiền áp đối thủ.

Mộc Phàm yên lặng nhìn, nhận thấy Tiểu Linh rơi vào thế hạ phong, Linh Hào có chút cường đại, hiển nhiên muốn bắt lấy trong khoảng thời gian ngắn không phải chuyện đơn giản.

Nếu chính diện không được, vậy thì âm thầm gian lận thôi.

Dù sao có hệ thống ở đây, không gian lận thì phải xin lỗi bản thân nha.

“Hệ thống, có thể lặng yên để Tiểu Ngải và Tiểu Linh hợp nhất hay không?”

Mộc Phàm nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

“Quá đơn giản, hai nàng vốn có thể hợp nhất, chỉ cần che chắn là tốt rồi.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

“Miễn phí che chắn.”

Hệ thống còn nói là miễn phí.

Điều này làm Mộc Phàm cảm thấy rất kinh ngạc: “Hệ thống, ngươi đổi tính sao, dĩ nhiên miễn phí, có phải ngươi ngầm đào hố cho ta hay không?”

“....” Hệ thống: “Ký chủ suy nghĩ nhiều, chỉ che chắn một chút mà thôi, không tiêu hao bất cứ năng lượng gì, nếu ký chủ cảm thấy băn khoăn có thể tùy tiện nạp một ngàn vũ trụ cũng được.”

“Thôi, vẫn cứ miễn phí đi.” Mộc Phàm lập tức nói.

Nói giỡn, nạp ngàn vũ trụ sao, ngươi nói nhẹ nhàng quá, nếu không phải lần này kiếm lời không ít thì ta vẫn là quỷ nghèo đó

“Tiểu Ngải, tới đây.”

Mộc Phàm vẫy tay, Tiểu Ngải hiểu ý hóa thành một đám số liệu rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Một cổ lực lượng vô hình bao vây lấy Tiểu Ngải ở dạng số liệu, nàng nhanh chóng biến mất.

Tiểu Linh đang bị áp chế đột nhiên cảm nhận được một lực lượng quen thuộc tiến vào hạch tâm.

“Tiểu Linh, ngươi với ta hợp thể.”

Một giọng nói vang lên, Tiểu Linh tức khắc hiểu ra đây là căn nguyên của Tiểu Ngải đang dung nhập vào.

Tuy rằng không rõ vì sao làm được nhưng Tiểu Linh biết chắc chắn là chủ nhân làm.

Oanh!

Trong sân, Linh Hào đang đánh Tiểu Linh liên tục bại lui đột nhiên bị một lực lượng cường đại đánh bay ra xa.

Chỉ thấy một đám số liệu tràn ra, Tiểu Linh bỗng bộc phát năng lượng cường đại.

Tiểu Ngải và Tiểu Linh hợp thể tản ra hơi thở khủng bố làm Linh Hào kinh ngạc.

“Không có khả năng, vì sao ngươi lại có thể mạnh lên?”

Linh Hào kinh ngạc xen lẫn tức giận hét to.

Ầm!

Hai luồng số liệu khổng lồ va chạm lẫn nhau, tựa như hai con sông dài cuồn cuộn, cuối cùng tạo thành một con sông số liệu.

Sau khi hợp thể, Tiểu Linh mạnh thái quá, hóa thành con sông số liệu nuốt sống đối phương.

Răng rắc!

Hạch tâm của đối phương bị đánh vỡ.

Tiểu Linh cường thế xâm lấn hạch tâm của Linh Hào, không ngừng phá nát, cắn nuốt, đồng hóa đối phương.

“Ta sẽ trở lại..”

Trước khi biến mất trước, Linh Hào thả ra lời nói tàn nhẫn.

Đáng tiếc là vô dụng, nó nhanh chóng bị xử lý, căn nguyên bị cắn nuốt, hoàn toàn biến mất.

Đến lúc này, Tiểu Linh thắng trận thứ hai.

Chương 579: Thiên Đế vũ trụ số ba?

-

Ong!

Một luồng sáng phủ xuống, trước mắt Mộc Phàm có một quầng sáng.

Bên trong quầng sáng này có vô số Kỳ điểm, đúng là phần hắn thắng cược, thu vào mười tám vạn vũ trụ nha, làm kẻ khác phải kinh ngạc cảm thán.

"Chậc chậc, giải đấu vũ trụ này giúp ta lời to nha."

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán, hưng phấn, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã có được khoảng mười tám vạn vũ trụ, quả thực là thu hoạch khiến kẻ khác thấy kinh hoảng.

Chỉ cần nạp hết toàn bộ, cơ thể sẽ chuyển hóa được mười tám vạn Kỳ điểm, lúc đó cường đại như thế nào, không cách nào dự đoán được.

Nhưng Mộc Phàm cũng không tính dùng bây giờ, sao có thể bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền tốt như thế, vẫn nên tiếp tục cược mấy trận nữa.

Trận thứ ba của Tiểu Linh sắp bắt đầu rồi, phải nhanh chóng đặt cược.

Mộc Phàm dùng mười tám vạn vũ trụ cược tiếp, không hề lo lắng chuyện thua trận.

Cả Hình Thiên, Lăng Sa đều hưng phấn tiếp tục đặt cược, đây chính là cơ hội kiếm một mớ lớn.

Tất cả các cường giả, sinh vật ở đấu trường đều đặt cược, có thắng, có thua.

“Đối thủ thứ ba xuất hiện.”

Lăng Sa nhẹ nhàng nói một câu.

Mộc Phàm và Hình Thiên đồng thời giương mắt nhìn, quả nhiên Tiểu Linh đang nghênh đón đối thủ thứ ba.

Chỉ cần đánh thắng trận thứ ba là có thể kết thúc đợt này.

Vù!

Một luồng sáng hạ xuống, một bóng dáng mơ hồ dần dần xuất hiện.

“A?”

Khi bóng dáng này vừa xuất hiện, Tiểu Linh tức khắc kinh ngạc.

Mộc Phàm đang quan chiến cũng kinh ngạc, Hình Thiên, Lăng Sa thì sửng sốt.

Đám Hồng Quân sôi nổi lộ vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm đối thủ thứ ba của Tiểu Linh.

“Hơi thở này...” Hồng Quân nhìn bóng dáng mơ hồ kia, suy tư gì đó.

Mộc Phàm nheo mắt, đánh giá đối thủ thứ ba của Tiểu Linh, dĩ nhiên là đến từ vũ trụ mà hắn khống chế.

“Đến từ vũ trụ số ba?” Mộc Phàm cảm thấy bất ngờ.

Gia hỏa này là cường giả đến từ vũ trụ số ba, hơn nữa hắn còn mặc Thiên Đế bào, đầu đội Thiên Đế miện, toàn thân tản ra hơi thở tôn quý vô thượng.

Sắc mặt Ngọc Đế trở nên cổ quái khi nhìn thấy bóng dáng cường đại kia, lén lút nhìn về phía Mộc Phàm.

“Thiên Đế?”

Cổ Phật lẩm bẩm, lộ vẻ ngạc nhiên.

Thì ra là Thiên Đế đến từ vũ trụ khác, cường đại tôn quý.

“Thiên Đế vũ trụ số ba cũng tới...”

Siêu cấp cường giả đến từ vũ trụ số một mở mắt bạc nhìn.

Hắn nhìn vị Thiên Đế đến từ vũ trụ số ba.

Ở vị trí nhóm cường giả vũ trụ số hai, có một bóng dáng cường đại cũng chú ý tới Thiên Đế vũ trụ số ba.

“Thiên Đế vũ trụ số ba, tồn tại chí cao vô thượng trong vũ trụ số ba.”

Bóng dáng cường đại thuộc vũ trụ số hai yên lặng quan sát, bên cạnh bóng dáng này có vài tên cường giả cấp Vũ trụ.

Vừa rồi bọn chúng đã lên sân, có thua có thắng, nhưng thắng nhiều hơn, chỉ ngã xuống một tên, còn lại năm tên cấp Vũ trụ.

Cường giả đến từ vũ trụ số hai đều chú ý tới Thiên Đế kia.

Bởi vì, trong toàn bộ vũ trụ số ba chỉ có mình Thiên Đế chí cao vô thượng tham gia, những kẻ khác không có tư cách tham dự.

Cho nên vũ trụ số ba chỉ có một cường giả đến.

Hiện tại, Thiên Đế vũ trụ số ba gặp Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải hợp thể, hai bên vừa chạm mặt, hơi thở liền va chạm kịch liệt.

Rầm rầm...

“Trẫm là Thiên Đế, chúa tể tối cao duy nhất trong vũ trụ số ba, ngươi nhận thua đi.”

Thiên Đế vũ trụ số ba vừa mở miệng liền khiến Tiểu Linh và Tiểu Ngải tức giận.

Trong mắt hai nàng, chỉ có chủ nhân của mình mới là Thiên Đế.

Kẻ trước mắt dám tự xưng là Thiên Đế, quả thực không thể chấp nhận, chỉ có thể có một Thiên Đế, đó chính là Mộc Phàm.

Cho nên, Tiểu Linh cùng Tiểu Ngải nhanh chóng ra quyết định, phải chém chết tên này.

“Cửu cấm phong thiên, vạn pháp quy nhất!”

Đột nhiên một tiếng quát lạnh vang lên, Tiểu Linh bộc phát, thi triển Cửu thiên cấm thuật, nháy mắt phong tỏa chung quanh.

Rầm!

Vô số xiềng xích trật tự xuất hiện, bao quanh đối phương, phát ra tiếng leng keng.

Ngay sau đó, một lực lượng chưa từng xuất hiện trong hai trận trước bộc phát, trạng thái mạnh nhất sau khi hợp thể lần đầu hiện ra.

Đó là thể kết hợp hoàn mỹ giữa Tiểu Linh và Tiểu Ngải, tản ra ánh sáng lộng lẫy, Thiên Đế vũ trụ số ba đối diện lộ vẻ nghiêm trọng.

Gặp được cường địch.

“Khắp chư thiên vũ trụ chỉ có một Thiên Đế, ngươi lên đường đi.”

Giọng nói lạnh nhạt của Tiểu Linh truyền đến, bóng dáng đột nhiên biến mất.

Đồng tử của Thiên Đế vũ trụ số ba co lại, toàn thân phát sáng, vòng thiên luân sau lưng ù ù xoay tròn, quang huy vạn trượng.

Oanh!

Ngay sau đó, liền nghe một tiếng nổ mạnh truyền đến, thiên luân chia năm xẻ bảy, một lực lượng cường đại từ sau lưng đánh tới, đánh bay Thiên Đế vũ trụ số ba.

Một kích cường đại xỏ xuyên qua thân thể hắn, gây tổn thương nặng, máu rơi ra nhanh chóng cuộn ngược trở về, rơi vào cơ thể Thiên Đế.

“Ngươi rất tốt, lại có thể làm trẫm bị thương."

Sắc mặt Thiên Đế vũ trụ số ba lạnh lẽo, uy nghiêm khí phách, Thiên Đế bào bay phần phật, tản ra ánh sáng lộng lẫy, sau lưng hiện lên ảo ảnh chín vũ trụ mênh mông.

Ảo ảnh của chín vũ trụ xoay quanh, hợp nhất, tạo thành hình thái

cường đại nhất của Thiên Đế vũ trụ số ba.

Thấy cảnh này, Mộc Phàm cũng không nhịn được mà khen ngợi một câu.

“Thiên Đế vũ trụ số ba không tệ.”

Đối với Thiên Đế đến từ vũ trụ số ba, lòng hắn cũng không có gợn sóng, thậm chí hắn không thèm để ý đối phương có phải Thiên Đế hay không.

Dù sao tới một bước này đã sớm siêu thoát vũ trụ, hoàn toàn không đặt chúa tể, bá chủ vũ trụ Hạ duy vào trong mắt.

Mục tiêu của hắn là tung hoành vũ trụ Cao duy, vô địch thật sự.

Còn danh hiệu gì đó thì chẳng thèm để ý.

Nhưng hắn không để ý cũng không có nghĩa là kẻ khác không thèm để ý nha, tựa như Tiểu Linh, Tiểu Ngải, trong lòng các nàng chỉ có một Thiên Đế là Mộc Phàm.

Những kẻ khác đều là ngụy Thiên Đế, cần phải chém chết.

“Tên kia có thực lực rất mạnh.” Hình Thiên yên lặng tính toán, ánh mắt nóng rực.

Hắn hừ lạnh nói: “Dám tự xưng Thiên Đế, không biết sống chết, nếu ta gặp được nhất định băm thây hắn.”

Lăng Sa chỉ yên lặng nhìn, không rên một tiếng nhưng ánh mắt lạnh băng nói lên tất cả.

Mộc Phàm không thèm để ý nhưng bọn thuộc hạ để ý, Thiên Đế chỉ có một.

Phanh!

Ầm ầm ầm...

Đại chiến diễn ra kịch liệt, chiến lực khi Tiểu Linh hợp thể Tiểu Ngải khiến không ít sinh vật Siêu duy chấn động.

Không ít tên đã đặt cược, coi trọng Tiểu Linh.

Hơn nữa chúng nó không thể không thừa nhận Tiểu Linh thật sự cường đại, chỉ cần thắng trận này, đại biểu cho ba lần thắng liên tiếp, có thể đi vào vòng sau.

Thế bại dần dần xuất hiện, trên mặt Thiên Đế vũ trụ số ba lộ vẻ lo âu, tức giận.

Là Thiên Đế cao thượng, duy nhất trong vũ trụ số ba, tất nhiên hắn vô cùng kiêu ngạo, hiện tại lại bị một nữ tử nghiền áp nên rất bực bội, c nghẹn khuất.

Nhưng ai kêu hắn gặp phải Tiểu Linh, tên gì không lấy, một hai phải tự xưng Thiên Đế, cho nên kết cục của hắn đã được định sẵn.

Mộc Phàm cũng kinh ngạc vì trong hơn trăm vũ trụ Hạ duy mà mình khống chế lại có một vũ trụ có Thiên Đế.

Hắn xem xét tuyến thời không, nhanh chóng thấy được vũ trụ số ba, quả nhiên bên trong không có một tên cấp Vũ trụ nào.

Nhìn đến cảnh này, hắn âm thầm lắc đầu, vũ trụ số ba chỉ có một tên cường giả, đó chính là tên Thiên Đế đang bị Tiểu Linh đè đánh.

“Đáng tiếc.” Mộc Phàm nhẹ nhàng cười.

Mới vừa nói xong, liền thấy Thiên Đế vũ trụ số ba đã trọng thương, trái tim bị xuyên thủng, thân thể bị Diệt thế chi nhận chém thành hai nửa.

Tới một bước này rồi, các sinh vật, cường giả đang quan chiến đều biết thắng bại đã phân.

“Không, trẫm sẽ không thất bại.”

Thiên Đế vũ trụ số ba đã trọng thương nhưng vẫn không tin được, không muốn thừa nhận chính mình sẽ thất bại.

Đáng tiếc, không tin cũng không có tác dụng gì, Tiểu Linh vung tay đánh nát thân thể hắn, chỉ để lại một cái đầu bay lơ lửng.

Phốc!

Một lưỡi dao sắc bén xỏ xuyên qua đầu, Thiên Đế vũ trụ số ba ngã xuống.

Ý thức của hắn bị cắt nát, Thiên Đế cường đại đến từ vũ trụ số ba bởi vì một danh xưng mà bị Tiểu Linh chém giết một cách tàn nhẫn.

Chém giết đối phương xong, Tiểu Linh luyện hóa từng mảnh thi thể, một để sót một chút nào.

Nàng nhanh chóng được một luồng sáng đưa ra khỏi sân đấu.

“Chủ nhân, may mắn không làm nhục mệnh!”

Vừa ra tới, thân thể Tiểu Linh nhoáng lên, phân chia ra Tiểu Ngải, hai nàng cung kính hành lễ.

“Biểu hiện rất tốt, tiếp tục phát huy.”

Mộc Phàm khen ngợi một câu.

Một quầng sáng mãnh liệt dừng ngay trước mặt Mộc Phàm, thu hút không ít ánh mắt.

“Gia hỏa này thắng được nhiều phôi thai vũ trụ như vậy?”

Có vài sinh vật Siêu duy, thần hủy diệt tràn ngập tham lam, ghen ghét nhìn về phía Mộc Phàm.

Trong quầng sáng mãnh liệt có một lượng lớn Kỳ điểm, khoảng năm mươi bốn vạn phôi thai vũ trụ.

Nhìn thu hoạch của mình, Mộc Phàm rất vui vẻ, đắc ý.

“Năm mươi bốn vạn, không muốn phát đạt cũng khó nha.”

Mộc Phàm không ngừng cười hắc hắc, đợt đấu thứ nhất liền kiếm được nhiều thế này rồi.

Đợt tiếp theo sẽ nhanh chóng bắt đầu, chỉ cần chờ những kẻ khác hoàn thành vòng đấu thì sẽ tiến hành đợt tiếp theo.

“Có nên đặt cược vào một tuyển thủ khác hay không?”

Lúc này, Mộc Phàm rơi vào trầm tư, người của mình đều hoàn thành trận đấu rồi.

Muốn tiếp tục kiếm thêm nhất định phải đặt cược vào tên nào đó.

Nhưng hắn không cách nào tin tưởng trăm phần trăm thành công, một khi cược sai rồi chẳng khác nào mất trắng.

Ánh mắt Mộc Phàm yên lặng mà đảo qua toàn trường, bắt đầu phân tích đám tuyển thủ.

Đinh!

“Ký chủ, nhóm Thường Nga đã lột xác xong.”

Nhưng vào lúc này hệ thống lại vang tiếng nhắc nhở khiến Mộc Phàm tỉnh táo lại.

Hắn mừng thầm trong lòng, Thường Nga, Già Lam, Áo Lan đã hoàn thành lột xác, hiển nhiên có thể tham dự rồi.

Mặc dù không địch lại đối thủ cũng có thể dùng hệ thống để gian lận, cho nên Mộc Phàm không lo lắng bên mình sẽ thua.

“Xuất hiện đi.”

Mộc Phàm phất tay, thả ba nữ ra.

Thường Nga, Già Lam, Áo Lan vừa xuất hiện tức khắc hấp dẫn ánh mắt Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ngải và Tiểu Linh.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền bị dọa nhảy dựng, sự biến hóa của ba nàng làm bọn họ chấn động.

Chương 580: Tinh linh

Thường Nga, Già Lam, Áo Lan vừa xuất hiện, lập tức khiến nhóm Hình Thiên, Lăng Sa kinh sợ.

Trong chớp mắt liền đột phá rồi, không những bước vào cấp Vũ trụ mà hơi thở còn cường đại thái quá.

Thậm chí không kém hơn Hình Thiên và Lăng Sa bao nhiêu, quả thực không thể tin được.

“Các ngươi đi báo danh đi.”

Mộc Phàm phân phó một câu rồi tiếp tục quan chiến.

Ba nàng liếc nhau, sôi nổi đi báo danh, đây là cơ hội biểu hiện.

“Thường Nga, chí bảo cộng sinh của ngươi là trăng tròn sao, hôm nay cho ngươi mượn tạm Thiên Đế đỉnh để dùng.”

Mộc Phàm đánh Thiên Đế đỉnh đánh vào thức hải Thường Nga, cho nàng dùng tạm để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà không kịp cứu viện.

“Cảm ơn Thiên Đế!”

Thường Nga nói lời cảm tạ.

“Già Lam, cho ngươi Cấm đạo bia, ta giúp ngươi luyện hóa.”

Lúc này, hắn lại lấy ra một tấm bia, Cấm đạo bia không có tác dụng với hắn, vẫn luôn theo hắn từng bước trưởng thành.

Vừa rồi còn dung nhập một phôi thai vũ trụ, hiện tại đã xem như một kiện chí bảo cường đại, công phòng một thể.

“Cảm ơn lão bản.” Già Lam vui sướng nhận lấy Cấm đạo bia, dưới sự trợ giúp của Mộc Phàm hoàn thành luyện hóa, hoàn toàn khống chế Cấm đạo bia.

“Áo Lan, chí bảo cộng sinh của ngươi là Thế giới cung, phối hợp

với ba mũi Diệt thế tiễn đều đã được ta dung nhập một vũ trụ, uy lực vô cùng lớn."

Mộc Phàm nhanh chóng dung nhập ba phôi thai vũ trụ vào Diệt thế tiễn giao cho Áo Lan.

Dù sao chí bảo cộng sinh của nàng là cung, cho ba mũi tên cũng đủ rồi.

"Thuận tiện truyền cho ngươi cấm thuật - Tru thiên tiễn."

Nói rồi Mộc Phàm điểm ngón tay vào giữa hai chân mày nàng, truyền thụ cấm thuật, phối hợp với kỹ thuật bắn cung cường đại của nàng xem như có một đòn trí mạng.

"Cảm ơn."

Áo Lan kích động nói lời cảm tạ, Thế giới cung đúng là chí bảo cộng sinh đã lột xác, nó vốn do Sinh mệnh thu diễn hóa ra.

Ong!

Mới vừa báo xong danh, Áo Lan đã bị một luồng sáng đưa đi.

"Áo Lan lên sân đầu tiên."

Mộc Phàm nhìn Áo Lan bị đưa vào sân.

"Đặt cược, nhanh đặt cược thôi."

Hắn mỉm cười bắt đầu đặt cược, dùng năm mươi bốn vạn phôi thai vũ trụ đặt cược Áo Lan thắng.

Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ngải, Tiểu Linh sôi nổi đặt cược theo, đều tràn đầy lòng tin.

Dù sao có Thiên Đế ở đây rồi, không sợ thua cược.

Một luồng sáng hạ xuống cách vị trí Áo Lan không xa.

Đối thủ thứ nhất xuất hiện.

"Tinh linh?"

Đối thủ là một hắc long cường đại, sau lưng có một đôi cánh rồng, toàn thân tản ra thần uy thê lương cổ xưa.

Nó miệt thị nói: “Ở trong vũ trụ của ta, ta từng giết vô số Tinh linh thần, quỳ xuống thần phục, tha cho ngươi....”

Băng!

Còn chưa dứt lời thì Áo Lan đã bắn một mũi tên, mũi tên cường đại bay tới trước mặt, dọa đối thủ giật mình.

Chỉ nghe tiếng leng keng, mũi tên bị bóp nát.

Hắn giận tím mặt nói: “Khốn nạn, ngươi đánh lén...”

Còn chưa nói xong thì Áo Lan đã tiếp tục giương cung cài tên, buông tay, mũi tên nhọn xuyên không, nháy mắt xỏ xuyên qua đầu hắn.

“Ngươi... Không... Nói...” Hắc long hoảng sợ mở miệng, hai mắt dần dần ảm đạm.

Thi thể ầm ầm ngã xuống, hóa thành một hắc long phương tây.

Hắc long đáng thương, đối mặt với Tinh linh cấp Vũ trụ Áo Lan, còn không kịp động thủ, cũng chưa nói xong đã bị bắn chết rồi.

Một mũi tên bắn chết hắc long, Áo Lan chậm rãi thu đi rồi thi thể khổng lồ của đối phương, mang về cho Mộc Phàm nướng, hầm canh.

“Không tệ, biết tiết kiệm, biết cách sống.”

Mộc Phàm tán thưởng nói câu.

Đám Thường Nga, Già Lam, Lăng Sa nghe mà đen mặt, dở khóc dở cười.

“Lại kiếm lời, một trăm lẻ tám vạn phôi thai vũ trụ, tiếp tục đặt cược.”

Mộc Phàm đắc ý, thật dễ kiếm tiền mà.

Những thuộc hạ còn lại đều vui vẻ đặt theo, Thường Nga, Già Lam không có đặt cược bởi vì hai nàng còn chưa ra sân, chưa nhận khen thưởng.

“Đối thủ thứ hai xuất hiện.”

Thường Nga nhẹ nhàng nói một câu.

Trong sân, đối thủ thứ hai của Áo Lan xuất hiện.

Áo Lan kinh ngạc nhìn đối thủ trước mắt, dĩ nhiên cũng là một Tinh Linh.

“Huyết tinh linh?” Áo Lan kinh ngạc quan sát đối phương.

Đây là một nam Tinh linh có mái tóc đỏ máu, trong tay nắm một cây cung màu đỏ sậm, quanh thân có sương mù màu máu lượn lờ.

“Tự nhiên tinh linh?” Đối thủ kinh ngạc khi quan sát Áo Lan.

Trên mặt hắn lộ vẻ hứng thú, nói: “Tự nhiên tinh linh đã bị Huyết tinh linh tiêu diệt từ lâu, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy.”

“Có nguyện ý đi theo ta hay không? Tới vũ trụ chúng ta, ngươi sẽ trở thành Tự nhiên tinh linh chi mẫu cao quý nhất.” Huyết tinh linh vừa mở miệng liền nói lời này.

Áo Lan thấy Tinh linh, vốn có chút hảo cảm, nhưng vừa nghe lời này tức khắc chán ghét đến cực điểm, nhìn đối phương mà lòng tràn đầy sát khí.

Hưu!

Một mũi tên xuyên không đến, thiếu chút nữa bắn thủng Huyết tinh linh, may mà hắn tránh được.

Hắn có chút tức giận nói: “Đánh lén, xem ra phải đánh ngươi phục mới được.”

Hô hô hô...

Vừa dứt lời, hai bên đều bắn ra một mũi tên, ngay sau đó, từng

mũi tên bay múa va chạm lẫn nhau gây nổ mạnh.

Hai Tinh linh so đấu kỹ năng bắn cung cường đại.

“Để ngươi nhìn xem, kỹ thuật bắn cung mạnh nhất của ta.”

Huyết tinh linh đột nhiên kéo cung, ngưng tụ ánh sáng màu đỏ, một mũi tên nhọn màu máu thành hình, sát khí ngút ngàn.

Áo Lan nheo mắt, cảm thấy nguy hiểm, lập tức thi triển cấm thuật Tru thiên tiễn vừa mới lĩnh ngộ.

Ong!

Cả hai đồng thời bắn ra một mũi tên, một hồng một trắng va chạm.

Keng!

Mũi tên chạm nhau phát ra tiếng.

Khóe miệng Huyết tinh linh cong lên, tràn ngập tự tin, nhưng nụ cười nhanh chóng đọng lại.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, mũi tên màu máu bị đánh nát, uy lực của Tru thiên tiễn không giảm bắn đến.

Phụt!

Mũi tên xỏ xuyên qua đầu Huyết tinh linh, ý chí linh hồn của hắn bị phá tan.

Trận thứ hai, thắng lợi.

“Rất đẹp mắt.”

Mộc Phàm cười tươi như hoa, một quầng sáng xuất hiện, một trăm lẻ tám vạn phôi thai vũ trụ lại tăng gấp đôi.

Hai trăm mười sáu vạn vũ trụ, kiếm quá bộn.

“Trận thứ ba, tiếp tục đặt cược.”

Mộc Phàm không chút do dự tiếp tục đặt cược hết vào Áo Lan, không sợ thua chút nào nha.

Nói giỡn, Áo Lan có thể thua mới là lạ, có cấm thuật Tru thiên tiễn, còn có Diệt thế tiễn, nếu mà thật sự thua thì quá buồn cười.

Mộc Phàm cũng sẽ không để nàng thua, đánh không được thì kêu hệ thống gian lận nha.

Đối thủ thứ ba là một Lôi thần có thực lực cường đại, vừa lên sân liền phun ra vô số lôi đình bao phủ Áo Lan.

Ầm ầm ầm...

Trong sân, lôi đình tràn ngập, lôi long quấn quanh tàn sát bừa bãi, không ngừng oanh tạc, căn bản không có ý dừng lại.

“Ha ha ha...”

“Dưới hủy diệt thần lôi của ta, vạn vật đều bị hủy diệt.”

Lôi thần cuồng ngạo, toàn thân được có lôi điện bao bọc, cảnh tượng đáng sợ hấp dẫn sự chú ý của không ít sinh linh.

Một tia lôi điện là có thể đục lỗ sân đấu, hủy diệt vũ trụ.

Đáng tiếc, ở trong lôi đình, vẻ mặt Áo Lan vẫn bình tĩnh, mặc cho lôi đình vô tận bổ vào thân thể, đều bị một quầng sáng sinh mệnh mờ ảo chặn lại.

Đó là Sinh mệnh chi thuẫn, do vô số xiềng xích trật tự đan xen cấu thành, ngăn cản tất cả lôi đình.

Ong!

Lúc này, Áo Lan lấy ra một mũi Diệt thế tiễn cài lên cung, rót vào một cổ năng lượng cường đại, Lôi thần nhanh chóng cảm giác được hơi thở tử vong.

“Sao lại thế này?” Lôi thần kinh hãi nhìn lại.

Chỉ thấy một mũi tên phá không bay ra từ trung tâm lôi đình vô tận, xé tan lôi quang, lao thẳng về phía hắn.

Mũi tên bay quá nhanh, nhanh tới mức không kịp phản ứng.

“Lôi thuẫn!”

Trong lúc nguy cấp, Lôi thần hội tụ lôi đình thành một tấm thuẫn, phòng ngự cường đại khiến hắn tràn ngập tự tin.

Phốc!

Chỉ tiếc, lôi thuẫn đã bị đâm thủng trong nháy mắt, mũi tên xỏ xuyên qua mắt Lôi thần.

“A...” Một tiếng hét thảm vang lên, Lôi thần trực tiếp ngã xuống.

Mũi tên không trúng chỗ yếu hại nhưng lại xỏ xuyên qua đôi mắt, lực lượng cường đại trực tiếp xoắn nát đầu hắn.

Ý chí linh hồn của Lôi thần bị mũi tên gây tổn thương nặng, thiếu chút nữa tan rã.

Mũi tên cực kỳ cường đại và khủng bố, ẩn chứa sức mạnh diệt thế.

Hưu!

Mũi tên nhọn bay trở về, Áo Lan tiếp tục kéo cung khóa chặt Lôi thần, nháy mắt bắn lần nữa.

“Không...” Lôi thần hoảng sợ kêu to, không kịp tránh né rồi, căn bản không có biện pháp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên nhọn xỏ xuyên qua vị trí giữa hai chân mày hồn thể.

Lần này, ý chí của Lôi thần bị xóa sạch hoàn toàn.

Thi thể nổ tung, hóa thành lôi quang dần dần tiêu tán, chỉ để lại một hạt châu lóng lánh lôi đình.

Áo Lan thu lấy bảo vật này - Lôi châu, kết thúc trận thứ ba, hoàn thành ba trận thắng liên tiếp.

Vù!

Một luồng sáng phủ xuống, Áo Lan biến mất khỏi sân đấu, về tới cạnh Mộc Phàm.

“Ta thắng.” Áo Lan khó nén được sự hưng phấn.

Nàng lại thắng ba trận, kích động biết chừng nào, không còn là Tinh linh vô dụng, đã có thể trợ giúp Mộc Phàm chiến đấu.

“Áo Lan, làm rất đẹp.” Mộc Phàm tán thưởng một câu.

Câu tán thưởng này khiến Áo Lan vui sướng không thôi.

Mộc Phàm nhìn quầng sáng trong tay mà tâm trí như bay lên, bên trong có sáu trăm bốn mươi tám vạn vũ trụ, quả thật là một lần phất nhanh.

“Thiên Đế, đến ta lên sân.”

Lúc này, Thường Nga đột nhiên mở miệng nói, vừa dứt lời đã bị một luồng sáng đưa đi.

Mới vào sân, còn chưa kịp xem xét đã bị đối thủ đánh lén, bị một cổ cường đại năng lượng oanh tạc.

Ầm!

Đá vụn bay tán loạn, bụi mù bốc lên cuồn cuộn.

Khi tất cả tiêu tán, bóng dáng Thường Nga lộ ra, vẻ mặt lạnh băng, đằng đằng sát khí nhìn đối thủ.

Đây là một quái vật tám chân, tám chân ngưng tụ từng luồng sáng, tựa như khẩu pháo.

Ầm ầm ầm...

Quái vật tám chân hưng phấn liên tục oanh tạc.

Nó cười ha ha nói: “Có muốn bị nổ chết không, nhanh nhận thua, nếu không...”

Phốc!

Nó còn chưa dứt lời thì đã bị một vầng trăng non phóng tới cắt rụng tám cái chân.

Chỉ thấy trăng non bay trở về, hóa thành một mặt trăng tròn kêu ong ong như đang vui sướng.

Đó là chí bảo cộng sinh của Thường Nga, được dựng dục trong Đại đạo thanh liên, uy lực cường đại, có thể cắt lát cả vũ trụ.

“Đáng chết... Ngươi tìm...” Quái vật tám chân tức giận rống to.

Nhưng nó còn chưa nói xong, trăng non lại chợt lóe, xẹt qua đầu nó, mang theo một vết máu sền sệt.

Trăng tròn đã lấy mạng con quái này.

Gia hỏa này đánh lén từ ban đầu nhưng vẫn bị Thường Nga trở tay đánh chết.

Thường Nga thắng trận đầu tiên.

Chương 581: Báo cáo, có kẻ gian lận?

“Hắc hắc, một ngàn hai trăm chín mươi sáu vạn, tiếp tục đặt cược.”

Mộc Phàm cười gian, Thường Nga thắng trận đầu, phần đặt cược nhân đôi.

Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ngải, Tiểu Linh đều đắc ý vì kiếm được một mớ, cược người bên mình chắc chắn thắng cuộc.

Áo Lan vừa thắng liên tiếp ba trận nhận được mười phôi thai vũ trụ đem đặt cược cũng tăng lên hai mươi.

“Thật hâm mộ, ta không có cái nào.” Già Lam ở bên cạnh hâm mộ nói.

“Ông chủ...” Già Lam đáng thương nhìn Mộc Phàm.

Nàng còn chưa ra sân, tự nhiên không có.

Mộc Phàm thấy mọi người đều lên sân chiến đấu, cũng nên khen thưởng một chút.

“Tới, khen thưởng một vạn vũ trụ, các ngươi vất vả rồi.”

Hắn khen thưởng mỗi thuộc hạ một vạn vũ trụ.

“Tạ Thiên Đế ban thưởng.” Hình Thiên hưng phấn bái tạ.

“Cảm ơn.” Lăng Sa nhẹ giọng nói.

“Tạ chủ nhân.”

Tiểu Ngải, Tiểu Linh cũng vui vẻ không thôi.

“Già Lam, dự chi trước một vạn cho ngươi, ra sân phải biểu hiện thật tốt nha!”

Cuối cùng, Mộc Phàm cho Già Lam một vạn vũ trụ xem như thưởng trước.

“Cảm ơn ông chủ.”

Già Lam hưng phấn tiếp nhận, ôm cổ Mộc Phàm hôn một cái, đắc ý bắt đầu đặt cược.

“Hì hì, tiếp tục cược Thường Nga tỷ tỷ thắng.” Áo Lan cười hì hì đặt cược.

“Nào nào, chúng ta nhanh đặt cược, Thường Nga bắt đầu trận thứ hai rồi.”

Mộc Phàm nói rồi dùng hơn một ngàn hai trăm vạn vũ trụ đặt cược.

Lúc này, Thường Nga trong sân nghênh đón đối thủ thứ hai.

Điều khiến cả nhóm bất ngờ chính là đối thủ thứ hai của nàng cũng là một vị Nguyệt thần.

“Nguyệt thần?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn đối thủ của Thường Nga, một nữ tử sau lưng có một vầng trăng mông lung, tản ra hơi thở cường đại.

Không thấy dung mạo nhưng lại có thể cảm giác được đối phương khá cường đại.

“Ngươi với ta đều là Nguyệt thần, trận này ta không giết ngươi.”

Nguyệt thần vừa thấy Thường Nga liền mở miệng nói một câu.

Đều là Nguyệt thần, nàng có cám giác thân quen với Thường Nga, muốn Thường Nga nhận thua.

“Lời này là ta nên nói với ngươi, tha ngươi một mạng.”

Thường Nga lạnh nhạt đáp lại.

Oanh!

Vừa nói xong, cả hai đồng thời ra tay, một vầng trăng sáng trên cao, ầm ầm ầm nện xuống.

Thường Nga vung tay, một vầng trăng khuyết nhanh chóng dâng lên, cuối cùng hóa thành một vầng trăng tròn, va chạm thật mạnh.

Ầm!

Hai vầng trăng va chạm với nhau, nổ kịch liệt, Thái âm chi lực quét ngang tám phương.

Hai vị Nguyệt thần giao chiến, hấp dẫn sự chú ý của không ít cường giả, tất cả đều tràn ngập hứng thú.

“Hai Nguyệt thần có thực lực không kém.”

“Đặt cược!”

“Ta cược Thường Nga thắng.”

“Không, ta cảm thấy một Nguyệt thần mạnh hơn.”

Trên đài, không ít sinh linh bắt đầu lựa chọn đặt cược.

Lúc này, đám người Hồng Quân cũng bắt đầu đặt cược.

Bọn họ biết rõ Thường Nga là người của Thiên Đế, chắc chắn sẽ không thua, nhìn xem chiến tích của những thủ hạ khác liền biết.

Đều thắng liên tiếp ba trận, điều này làm cho bọn họ kiếm lời không ít nha.

“Hắc hắc, vẫn nên đặt cược theo Thiên Đế.”

“Lần này, kiếm lớn.”

Ngọc Đế, Cổ Phật, Thái Nhất, Dương Tiễn, Đấu Chiến Thắng Phật đều hưng phấn đặt cược.

Trong nhóm bọn họ có kẻ dự thi, có kẻ không có dự thi, mặc dù không có phôi thai vũ trụ để đặt cược nhưng có thể dùng căn nguyên vũ trụ hoặc là căn nguyên Thiên Đạo.

Thắng đều nhận lại gấp đôi, toàn là kiếm lời.

Hồng Quân cũng kiếm bộn, còn dùng căn nguyên Thiên Đạo thắng

cược đổi lấy mấy phôi thai vũ trụ để đặt cược tiếp, liên tục tăng vài lần.

Nhìn thuộc hạ của Thiên Đế thắng trận, bọn họ đi theo ăn ké cũng đủ rồi.

Oanh!

Trên sân đấu, hai vầng trăng lần lượt va chạm, cuối cùng có một vầng trăng nổ tung.

Nguyệt thần chật vật ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, đã bị thương.

Vẻ mặt nàng có chút phức tạp khi nhìn Thường Nga.

“Ta thua.” Nguyệt thần mất mát nói một câu.

Thường Nga bình tĩnh nhìn nàng, vầng trăng sau lưng sáng lên, toàn thân được ánh trăng mông lung bao phủ.

“Ta cho phép ngươi nhận thua.”

Nàng mới vừa nói xong, Nguyệt thần đối diện đã được một luồng sáng đưa đi, có thể nhận thua nhưng phải có sự đồng ý của đối thủ.

Nếu đối thủ không cho phép nhận thua, vậy chỉ có thể chết.

Thường Nga không có giết đối phương, bởi vì đã nói tha mạng lúc ban đầu, nàng thắng trận đấu thứ hai.

“Ai nha, lại gấp đôi rồi, thật là quá dễ kiếm lời.”

Mộc Phàm vui vẻ không thôi.

Chớp mắt liền kiếm được nhiều vũ trụ như vậy, thật sự khiến hắn bất ngờ.

Ai mà nghĩ tới chỉ là một đợt đấu mà đã giúp hắn kiếm được nhiều phôi thai vũ trụ như vậy rồi.

“Đáng chết, sao lại là nàng thắng?”

“Giả!”

“Trận đấu giả dối!”

Rất nhanh, một đám sinh vật, cường giả thua cược bắt đầu gào rống.

Bọn chúng phẫn nộ nhìn chằm chằm Thường Nga trong sân, cho rằng đây là trận đấu giả.

Hoàn toàn không có một chút cảm giác đang quan chiến, quá giả.

“Thủ hạ bên cạnh gia hoả này đều thắng ba trận liên tiếp.”

Có sinh vật cường đại đã chú ý tới Mộc Phàm.

Những tên bên cạnh gia hoả này, hễ tham gia chiến đấu đều thắng ba trận liên tiếp, hoàn toàn không có một lần thua trận.

Tình huống thế này làm rất nhiều sinh vật Siêu duy cảm giác có chỗ không đúng, chắc chắn có vấn đề.

“Bổn tọa hoài nghi hắn gian lận.”

“Ta muốn báo cáo, mời hội đồng giải đấu chủ trì công đạo.”

“Có kẻ gian lận.”

Không ít sinh vật Siêu duy báo cáo Mộc Phàm.

Chắc chắn gia hỏa này gian lận, nếu không, không có khả năng thuộc hạ đều thắng trận.

Nói không có vấn đề, ai mà tin.

Thật ra chính là một đám ghen ghét khi thấy Mộc Phàm thắng cược được một lượng lớn phôi thai.

"Đám gia hỏa này tìm chết sao?”

Mộc Phàm nhận ra sự khác thường, đám sinh vật Siêu duy đã báo cáo hắn gian lận.

Tình cảnh trước mắt làm Mộc Phàm bực bội, nhớ kỹ mấy sinh vật Siêu duy kia, có cơ hội nhất định tiêu diệt bọn chúng.

“Ký chủ cẩn thận, hội đồng giải đấu đã tiếp nhận báo cáo, sắp tiến hành thẩm tra đối với ngươi.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà rùng mình.

Em gái nó, thật sự thẩm tra sao, có thể phát hiện gì đó hay không?

Ong!

Ngay sau đó liền thấy một luồng sáng dừng trên thân Mộc Phàm, tất cả sinh vật, cường giả đang quan chiến đều nhìn tới.

Không ít cường giả đều lộ vẻ không có ý tốt, bộ dạng xem kịch.

Bọn họ rất muốn biết có phải Mộc Phàm thật sự gian lận hay không, nếu thật sự gian lận thì kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Bởi vì trong các giải đấu trước cũng có một ít kẻ gian lận, nhưng kết cục đều rất thảm.

Một khi phát hiện hành vi gian lận, sẽ bị mạt sát tại chỗ, không lưu tình chút nào.

Hội đồng giải đấu là nhóm sáng lập vũ trụ Cao duy, cụ thể như thế nào thì không ai biết, cũng không ai có đủ khả năng phản kháng.

Cho nên nên tất cả đều đang xem trò vui.

Mộc Phàm lạnh nhạt, mặt không biểu cảm, luồng sáng thần bí bao phủ, không ngừng dò xét.

Thời gian trôi qua từng chút một, nhưng cũng không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Cảnh tượng từ lúc Mộc Phàm xuất hiện trong đấu trường đến bây giờ lần lượt hiện ra.

Quá trình thẩm tra nhanh chóng kết thúc, không có bất kỳ vấn đề

gì.

“Kết thúc thẩm tra, không tồn tại bất kỳ hành vi gian lận nào.”

“Kẻ báo cáo, báo cáo sai, ban trừng phạt.”

Oanh!

m thanh thần bí mới vừa nói xong liền thấy vài luồng sáng rơi xuống, nháy mắt đánh nát mấy sinh vật vừa báo cáo Mộc Phàm.

Mạt sát!

Tám sinh vật Siêu duy bị mạt sát ngay tức khắc.

Nhìn thấy cảnh này, lòng Mộc Phàm có chút lạnh, hắn cảm giác với thực lực hiện tại của mình thì còn không cách nào ngăn cản được lực lượng mạt sát này.

Trừ khi nạp toàn bộ vũ trụ để tăng cường bản thân mới có thể chống đỡ cổ lực lượng mạt sát thần bí này.

“Hít...”

Vô số sinh vật, cường giả hít hà một hơi, đều hoảng sợ.

Dĩ nhiên không có gian lận, lúc này chúng nó không dám hó hé nữa.

Xem ra là do bồi dưỡng thủ hạ cường đại, căn bản liền không có hành vi gian lận, cho nên kẻ báo cáo đã bị xoá sạch.

Đây là kết cục khi báo cáo sai, bị hội đồng tiêu diệt tại chỗ.

Rầm rầm...

Trên sân đấu, Thường Nga nghênh đón đối thủ thứ ba.

Đối thủ thứ ba có thực lực rất cường đại, là một cường giả cấp Siêu duy, có được thực lực, ưu thế tuyệt đối.

“Ha ha ha, xem ra trận này nàng chết chắc rồi.”

“Là Lai Diệt chi chủ, một tay sáng thế, một tay diệt thế.”

Có sinh vật Siêu duy hưng phấn cười to.

Đối thủ thứ ba của Thường Nga là một vị cường giả Siêu duy, một tay sáng thế, sau đó lại diệt thế, quả thực chính là kẻ điên.

Đối mặt với đối thủ cường đại như thế này, Thường Nga không dám giữ lại chút nào, triển khai toàn bộ thực lực miễn cưỡng chống đỡ.

Mới vừa giao thủ liền muốn bại.

Ong!

Đột nhiên, Thường Nga tế Thiên Đế đỉnh, nháy mắt xoay chuyển tình thế.

Thiên Đế đỉnh vừa xuất hiện lập tức thu đối thủ vào trong, ngay sau đó đóng nắp lại.

Biến cố bất thình lình làm tất cả cường giả quan chiiến đều ngơ ngác.

“Thiên Đế đỉnh?”

Ánh mắt Hồng Quân sáng ngời, bừng tỉnh hiểu ra.

Hắn liếc nhìn về phía Mộc Phàm, trong lòng thầm khen, không hổ là Thiên Đế, bao che người mình đến mức độ này, cho mượn cả Thiên Đế đỉnh.

Không thắng mới là lạ.

“Đây là bảo vật cấp bậc gì?”

Trong lúc nhất thời, tất cả sinh vật, cường giả đều kinh ngạc, nhìn chằm chằm Thiên Đế đỉnh trong tay Thường Nga.

Bảo vật này mạnh thái quá nha, sinh vật Siêu duy lại bị thu vào trấn áp chỉ trong chớp mắt, hoàn toàn không hề có sức chống cự

Tuyệt đối có vấn đề.

Nhưng không kẻ nào dám báo cáo nữa, bởi vì kết cục của những kẻ vừa rồi rất thảm.

Hiện tại báo cáo, có chứng cứ gì, bảo vật của kẻ khác cường đại thì ngươi báo cáo cái gì chứ?

Cuối cùng, Thường Nga thắng trận đấu thứ ba, cũng thắng ba trận liên tiếp.

Vù!

Thường Nga bị truyền tống trở về, chút căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng tan đi.

“Làm tốt lắm, thưởng một vạn vũ trụ.” Mộc Phàm gật đầu tán thưởng một câu.

Hắn thu hồi Thiên Đế đỉnh, nhận lấy phần đặt cược đã tăng gấp ba dưới ánh mắt phẫn nộ, ghen ghét của vô số sinh vật.

Bảy ngàn bảy trăm bốn mươi vạn vũ trụ ở cùng một chỗ, ánh sáng lộng lẫy khiến vô số cường giả đều thèm đỏ mắt.

“Hừ...” Mộc Phàm liếc nhìn chung quanh, âm thầm cười lạnh.

Vù!

Lúc này, một luồng sáng rơi xuống, Già Lam bị đưa lên sân.

Chương 582: m thầm quan sát

-

Trên sân đấu, Già Lam một thân váy dài bay bay, khí chất hơn người.

Nàng vừa lên sân liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, bởi vì nàng là kẻ bên cạnh Mộc Phàm.

Bởi vì những kẻ bên cạnh gia hỏa này đều thắng ba trận liền, quả thực rất giống gian lận, hoàn toàn không thể tin nổi.

“Hắc...”

“Đặt cược đặt cược!”

Nhóm Hồng Quân, Thái Thượng, Thông thiên, Cổ Phật, Ngọc Đế nối tiếp nhau đặt cược.

Không có lựa chọn nào khác nha, bọn họ đặt theo Thiên Đế đều kiếm gấp đôi, có thể không vui vẻ sao?

Quả nhiên là những kẻ cùng vũ trụ, hiểu Thiên Đế nhất.

“Nàng còn có thể thắng sao?”

Lúc này, từng tên thần ma, Sáng thế giả, còn có các sinh vật Siêu duy đều hướng ánh mắt về phía Già Lam.

“Hừ, còn muốn thắng, lần này thua chắc rồi.”

Có sinh vật Siêu duy cười lạnh.

Bọn chúng biết ban tổ chức đã chú ý tới đám Mộc Phàm, dù vừa rồi không thẩm tra được bất kỳ chỗ nào không ổn.

Nhưng tuyệt đối là đã chú ý, hơn nữa sẽ sắp xếp đối thủ cường đại ra sân, muốn thắng như trước không hề đơn giản nữa.

“Thiên Đế, ta cảm giác Già Lam sẽ gặp phiền toái.”

Thường Nga nhẹ giọng nhắc nhở.

Mộc Phàm lạnh nhạt cười nói: “Yên tâm, Già Lam có thể thắng, muốn thua cũng phải hỏi qua ta.”

Nghe những lời này, cả nhóm liền yên tâm, toàn bộ đặt cược vào Già Lam.

Mộc Phàm cũng vậy, cược hết bảy ngàn vạn vũ trụ, lưu lại bảy trăm bốn mươi vạn vũ trụ làm át chủ bài, tránh trường hợp không có để nạp.

Ngược lại muốn nhìn coi có bảy trăm bốn mươi vạn vũ trụ lót đáy, kẻ nào có thể khiến Già Lam thua, trừ phi ban tổ chức trực tiếp ra tay can thiệp, nếu không tuyệt đối không khả năng.

Ong!

Đối thủ của Già Lam nhanh chóng xuất hiện.

Một luồng sáng hạ xuống, từ bên trong có một thiên sứ chậm rãi đi ra.

Toàn thân tên thiên sứ này có sương mù hỗn độn bao phủ, cánh sau lưng không phải màu trắng, cũng không phải màu đen, mà là màu xám.

Đó là một đôi cánh hỗn độn.

“Hỗn độn thiên sứ?” Mộc Phàm nheo mắt.

Hắn đánh giá thiên sứ kia, lòng trầm xuống, quả nhiên có động tác.

Trông Hỗn độn thiên sứ này không có gì dị thường nhưng Mộc Phàm cảm nhận được trong cơ thể gia hỏa này ẩn giấu một cổ lực lượng cường đại.

Đại biểu cho sau lưng hắn có tồn tại cường đại hơn, thậm chí có thể mượn lực lượng tồn tại sau lưng để nghiền áp đối thủ.

“Xem ra, có kẻ trong ban tổ chức không muốn ta tiếp tục thắng.”

Mộc Phàm cười lạnh, ánh mắt lóe sát ý.

Chẳng lẽ bọn chúng thấy hắn luôn thắng cược nên không muốn hắn tiếp tục thắng?

Nếu là như thế, vậy đừng trách hắn gian lận.

“Ha ha ha...”

“Có trò hay để nhìn.”

“Dĩ nhiên là Hỗn độn thiên sứ.”

“Đây là tay đấm mạnh nhất thuộc Sáng thế hệ.”

Lúc này, vô số cường giả, sinh vật Siêu duy đều hưng phấn nhìn Hỗn độn thiên sứ.

“Ta nghe nói Hỗn độn thiên sứ chính là binh chủng cường đại nhất trong vũ trụ Cao duy.”

Một sinh vật Siêu duy hưng phấn kêu lên, lập tức đặt cược vào Hỗn độn thiên sứ.

“Cược Hỗn độn thiên sứ thắng.”

Rất nhiều sinh vật Siêu duy sôi nổi đặt theo, thấy Hỗn độn thiên sứ lập tức liền biết trận này Già Lam thua chắc rồi.

“Hỗn độn thiên sứ, tham gia giải đấu vũ trụ nhiều lần, chưa từng thất bại.”

“Chơi vui rồi.”

Khi tất cả đang sôi nổi nghị luận, sắc mặt một ít sinh vật, cường giả trước đó cược Già Lam thắng trở nên âm trầm, khó coi.

Rõ ràng là có động tay động chân, kẻ sáng suốt đều nhìn ra.

“Hình như gặp phiền toái rồi.”

Sắc mặt của đám người Hồng Quân cũng khó coi, ai cũng có thể cảm nhận được sự cường đại, khủng bố của Hỗn độn thiên sứ.

Ở trên đỉnh đầu hắn có một thế giới hỗn độn, buông xuống từng luồng năng lượng hỗn độn khủng bố.

Loại năng lượng này rất cuồng bạo, một khi đụng phải chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Già Lam nghiêm túc, giữa hai chân mày lóe sáng, tuy rằng giật mình nhưng không có một chút hoảng loạn và sợ hãi nào.

“Ngươi, do ta kết thúc.”

Hỗn độn thiên sứ giơ một ngón tay, kiêu ngạo nói.

Giống như thẩm phán, quyết định kết cục của Già Lam.

“Hừ, nói nhảm quá nhiều, không đánh thì ngươi quỳ xuống tự sát đi.”

Già Lam hừ lạnh đáp lại, rất cứng rắn, hoàn toàn không sợ đối phương.

Lời này chọc giận Hỗn độn thiên sứ, hắn liền tung chiêu.

“Chung cực thẩm phán!”

Hỗn độn thiên sứ hét to một tiếng, thân ở trên cao, ngưng tụ ra một cổ năng lượng hỗn độn, như một dòng lũ quét đến.

Hỗn độn diệt thế, chung cực thẩm phán.

Vừa đánh chính là đại chiêu, không thể không nói, cường đại thái quá.

“Cấm đạo bia, Vĩnh trấn đại đạo!”

Trong dòng lũ hỗn độn có tiếng kêu khẽ vang lên, một quầng sáng bùng nổ, xé rách hỗn độn.

Một tấm bia xuất hiện trấn áp hỗn độn cuồn cuộn.

Già Lam đứng trên Cấm đạo bia, toàn thân tản ra đạo vận cường đại.

Hai tay nàng đan chéo, nghiêm túc đánh ra từng đường đạo văn, diễn hóa thành một vùng hỗn độn cuồn cuộn.

Ầm!

Một biển hỗn độn xuất hiện, nuốt hết dòng lũ hỗn độn đang vọt tới.

“Biển hỗn độn?”

Hỗn độn thiên sứ lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Già Lam thi triển tuyệt chiêu cắn nuốt tất cả.

Biển hỗn độn có thể cắn nuốt hàng tỉ vũ trụ, là nơi chung kết của vạn vật.

“Không tồi.” Mộc Phàm tán thưởng gật gật đầu.

Hiển nhiên là Già Lam đã lĩnh ngộ được chiêu này trong quá trình lột xác trong Đại đạo thanh liên, rất cường đại.

“Hừ!”

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, cùng với từng dòng khí hỗn độn quay cuồng, Hỗn độn thiên sứ vỗ cánh, thế giới hỗn độn trên đỉnh đầu ầm ầm ầm đánh tới.

Hai vùng hỗn độn va chạm nhau, đồng thời tan rã, biến mất trong hư không.

Lúc này, lực lượng hai bên ngang nhau, Già Lam cường đại hơn dự đoán.

“Ngươi không tồi, đáng tiếc cuối cùng cũng phải bị thẩm phán.”

Hỗn độn thiên sứ lạnh nhạt nói, hai tay đan xen, một thanh kiếm xám xịt từ trên đỉnh đầu hạ xuống, tản ra hơi thở phán xét tất cả.

“Chung cực thẩm phán, mạt sát.”

Theo Hỗn độn thiên sứ cầm Thẩm phán chi kiếm chém xuống, kiếm khí vô hình quét ngang, cắt nát hết thảy.

Đối mặt với một kích cường đại thế này, Già Lam tế Cấm đạo bia ra.

Leng keng!

Cấm đạo bia chấn động, ánh quang vạn trượng, chặn một kiếm của đối phương, bề mặt bia xuất hiện vết kiếm đáng sợ.

Công kích lại bị chặn, Hỗn độn thiên sứ cảm thấy mất mặt, vốn dĩ muốn hạ gục nàng trong nháy mắt nhưng liên tục bị chặn.

"Một chiêu này, kết thúc ngươi."

Hỗn độn thiên sứ nổi giận, rốt cuộc kích phát một cổ lực lượng ẩn giấu trong cơ thể, một lực lượng không thuộc về hắn.

"Chết đi!"

Hỗn độn thiên sứ vung kiếm trảm, cả sân đấu bị lực lượng đáng sợ bao phủ, cắt ngang trận chiến của những kẻ khác.

Tất cả tuyển thủ hoảng sợ lui xa, quan sát động tĩnh bên này, trong lúc nhất thời kinh hãi không thôi.

Giờ khắc này, Già Lam ngửi được mùi vị nguy hiểm

"Ông chủ, dựa vào ngươi."

Vẻ mặt Già Lam trở nên trịnh trọng, tràn đầy thành kính lẩm bẩm, thế mà cầu nguyện gì đó.

Tất cả sinh vật, cường giả đang quan chiến đều ngây ra, chẳng lẽ nàng muốn từ bỏ chống cự sao?

Ngay cả Mộc Phàm cũng không nhịn được, muốn nạp tiền để hệ thống âm thầm hỗ trợ.

Ong!

Nhưng vào lúc này, có ánh sáng từ trong cơ thể Già Lam trào ra, một hơi thở vô thượng tràn ngập, sau lưng nàng xuất hiện một bóng dáng hùng vĩ.

Trong khoảnh khắc bóng dáng này xuất hiện, toàn bộ đấu trường trở nên yên tĩnh.

“Phốc...” Mộc Phàm trừng to mắt, ngạc nhiên nhìn Già Lam trong sân.

Nàng ngưng tụ ra bóng dáng hắn, một hư ảnh Thiên Đế, vĩ đại, tối cao, vô thượng, duy nhất.

Tư thái vô địch nháy mắt đánh tan áp bách từ Hỗn độn thiên sứ.

“Sao nàng có thể mượn lực lượng của ta?”

Mộc Phàm kinh ngạc vì Già Lam có thể mượn lực lượng của hắn.

Không sai, Già Lam đã ngưng tụ ra tín ngưỡng chi thân của Mộc Phàm, có tám phần thực lực của Mộc Phàm.

Không thể tưởng tượng được Già Lam đã làm như thế nào?

“Ký chủ, tín ngưỡng của nàng đối với ngươi đã đạt tới mức tối cao, có thể ngưng tụ ra tín ngưỡng chi thân.”

Hệ thống từ từ giải thích cho Mộc Phàm hiểu.

Thì ra Già Lam đã coi Mộc Phàm là tín ngưỡng duy nhất, sau khi lột xác cũng lĩnh ngộ ra năng lực thế này.

Có thể nói là ở thời khắc ngưng tụ ra tín ngưỡng chi thân của Mộc Phàm, nàng đã bật hack.

Bởi vì theo thực lực của Mộc Phàm không ngừng tăng lên, tín ngưỡng chi thân cũng sẽ tăng lên, tám phần sẽ khủng bố đến mức nào?

Răng rắc!

Chỉ thấy hư ảnh Mộc Phàm nhẹ nhàng giơ một ngón tay điểm tới, thời không ngưng đọng, Hỗn độn thiên sứ chưa kịp kêu thảm đã bị một ngón tay mạt sát.

Hỗn độn thiên sứ tan rã, biến mất, đến chết hắn cũng không hiểu

được vì sao Già Lam có thể ngưng tụ ra một hư ảnh khủng bố như vậy.

Các sinh vật, cường giả trong đấu trường đều khiếp sợ khi xem cảnh này, đều bị tín ngưỡng chi thân của Mộc Phàm làm chấn động.

Không có tên nào hé răng.

Tất cả đồng loạt quay đầu nhìn về phía Mộc Phàm, vẻ mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng của hắn khiến đám sinh vật Siêu duy có chút sinh kiêng kị.

Một hư ảnh, chỉ dùng một ngón tay liền hạ gục Hỗn độn thiên sứ.

“Thắng!”

Đám người Thường Nga nhẹ nhàng thở ra, Già Lam cũng nở nụ cười.

Đòn sát thủ của nàng chính là Mộc Phàm.

Ong!

Lúc này, một luồng sáng phủ xuống, đối thủ thứ hai của Già Lam xuất hiện.

Đối thủ này là một bóng dáng mông lung, không có thực thể nhưng lại mang đến cảm giác nguy hiểm, đáng sợ.

“Diệt!”

Bóng dáng vừa xuất hiện liền giơ một ngón tay điểm tới.

Nguy hiểm!

Sắc mặt Già Lam thay đổi, không kịp suy nghĩ, hư ảnh Thiên Đế phía sau lại giơ ngón tay điểm ra.

Răng rắc!

Phanh phanh phanh...

Lực lượng hai bên va chạm, hư ảnh Thiên Đế hỏng mất.

Già Lam sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới một kích của đối phương có thể phá tan hư ảnh Mộc Phàm.

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Mộc Phàm sắc lạnh.

“Thật sự rất tốt, dĩ nhiên phái một sinh vật Siêu duy có năng lượng tương đương với một ngàn năm trăm vũ trụ lên sân.”

Sắc mặt Mộc Phàm trở nên âm u.

“Hệ thống, có thể khiến Già Lam hạ gục đối thủ trong nháy mắt sao?” Hắn nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, muốn tránh khỏi vô số đôi mắt đang dò xét ngươi để làm việc này, cần phải nạp một trăm vạn vũ trụ mới được.”

“Nạp, để Già Lam giết chết nó!”

Mộc Phàm hung ác nạp một trăm vạn vũ trụ.

May mà đã giữ lại bảy trăm bốn mươi vạn vũ trụ làm át chủ bài, nếu không lần này thật sự lật thuyền.

Chương 583: Chấn động toàn trường, hạ gục trong nháy mắt

-

Trong sân, đối thủ vừa xuất hiện dùng một chiêu phá rớt tín ngưỡng chi thân mà Già Lam ngưng tụ ra.

“Hủy diệt đi!”

Chỉ thấy nó lại giơ ngón tay điểm tới, ánh sáng vô tận bao phủ, hủy diệt vạn vật.

Đối mặt với một chiêu này, Già Lam bất lực, thân thể như bị giam cầm, không theo sự điều khiển của nàng nữa, không tụ nổi một chút lực lượng nào.

Trong nội tâm nàng có chút tuyệt vọng cùng không cam lòng, chẳng lẽ cứ chết như thế này?

Già Lam đưa mắt nhìn về phía Mộc Phàm đang quan chiến.

Mộc Phàm thấy được nở một nụ cười.

“Già Lam, xử nó.”

Mộc Phàm mở miệng niệm mấy chữ, truyền vào rõ ràng vào trong đầu Già Lam.

Nghe được lời này, Già Lam sửng sốt.

Nàng chưa kịp phản ứng liền cảm giác có một lực lượng không cách nào hình dung bùng nổ trong cơ thể, nháy mắt phá tan trói buộc.

Theo bản năng, nàng giơ tay điểm tới, thi triển ra tuyệt chiêu của Mộc Phàm, Tiệt thiên chỉ.

Răng rắc!

Một ngón tay điểm tới, ánh sáng tán loạn, mai một, biến mất.

Bóng dáng đối diện vốn tràn đầy tự tin bỗng sửng sốt, lộ vẻ kinh ngạc, sau đó là sợ hãi, cuối cùng nổ tung.

Nó đã chết.

Đến chết cũng không nghĩ ra vì sao Già Lam có thể phá rớt chiêu của mình, còn có thể hạ gục mình trong nháy mắt.

Đó là một loại lực lượng như thế nào, hoàn toàn không cách nào lý giải, trực tiếp bị giết chết.

Hiện trường tĩnh mịch, ngón tay kia xỏ xuyên qua sân đấu, thậm chí chọc thủng lá chắn, thiếu chút nữa mạt sát mấy cường giả quan chiến.

Mấy gia hỏa sợ muốn vỡ mật, nhìn chằm chằm lá chắn bị đánh thủng một lỗ.

Sợ hãi, khó tin!

Giờ phút này, vô số cường giả, sinh vật Siêu duy đều ngây ngốc.

“Ực ực!”

Có cường giả nuốt nuốt nước miếng, sợ tới mức không dám hé răng.

Hạ gục trong nháy mắt!

“Thật là đáng sợ!”

“Đó là lực lượng thế nào?”

“Gian lận!”

“Chắc chắn là gian lận.”

“Tra, mau thẩm tra hắn.”

Rất nhanh, toàn bộ đấu trường sôi trào, vô số sinh vật Siêu duy tức giận kêu gào.

Bọn chúng vẫn luôn cho rằng Mộc Phàm gian lận, âm thầm trợ giúp nên Già Lam mới có thể thắng.

Lúc này, một luồng sáng rơi xuống, bao phủ lấy Mộc Phàm, không ngừng rà quét.

Hội đồng lại triển khai cơ chế thẩm tra, lần này càng lâu hơn, bởi vì bọn chúng cũng hoài nghi Mộc Phàm ra tay.

Nhưng lần lượt thẩm tra vẫn không phát hiện bất cứ điều gì.

Không có bằng chứng gian lận cho nên cơ chế thẩm tra biến mất.

Nguyện vọng của các sinh vật khác không thành, Mộc Phàm không gian lận, hoặc có thể nói là không phát hiện được bằng chứng hay dấu vết nào.

Đám người Thường Nga nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi thật sự rất sợ, bởi vì dưới luồng sáng thẩm tra kia, bọn họ chẳng thể nhúc nhích.

Mộc Phàm bình tĩnh thong dong nhìn về sân đấu, giơ ngón tay cái với Già Lam.

Lúc này Già Lam mới tỉnh táo lại, không rõ chuyện gì, nhưng nàng biết là Mộc Phàm âm thầm trợ giúp nàng hạ gục đối thủ.

Điều này làm cho trái tim Già Lam như muốn tan ra, yêu ông chủ này đến chết mất.

“Trận thứ hai, Già Lam thắng lợi.”

m thanh thần bí vang lên khiến cho trên dưới sân đấu đều không ngừng sôi trào.

Đám người Hồng Quân cũng sợ hãi, thiếu chút nữa cho rằng Thiên Đế xong đời rồi.

Còn may là chỉ sợ bóng sợ gió, sau đó cả đám hưng phấn trở lại, lần này tiếp tục kiếm bộn.

“Thiên Đế chính là Thiên Đế!”

Cổ Phật lẩm bẩm tự nói, tay có chút run, vừa rồi rất khẩn trương, thật sự sợ Thiên Đế bị mạt sát.

Hiện tại tốt rồi, thẩm tra xong, không có chỗ dị thường, đại biểu cho Già Lam thắng trận thứ hai.

“A?” Lúc này, Mộc Phàm đã nhận ra có chỗ không đúng.

Già Lam đã thắng nhưng mình không thể lấy lại phần đã đặt cược, hiển nhiên là có chút vấn đề.

“Không muốn để ta thắng sao?”

Mộc Phàm híp mắt, cười lạnh trong lòng.

Không cho lấy, hiển nhiên là còn chưa kết thúc, Già Lam còn nguy hiểm, chắc chắn trận thứ ba có đối thủ mạnh hơn.

“Vậy để xem xem ai lợi hại hơn.”

Các ngươi ngầm giở trò, tốt thôi, cùng nhau chơi, có hệ thống, đánh không được thì nạp.

“Thiên Đế, có vấn đề.”

Thường Nga nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Không cách nào nhận lại phần đặt cược, có vấn đề.”

“An tâm, Già Lam không thua được.”

Mộc Phàm trấn định nói, cho cả đám một viên thuốc an thần.

Có từng đôi mắt đang chăm chú quan sát Mộc Phàm.

Cơ chế thẩm tra, hội đồng giải đấu, còn có một ít tồn tại cường đại thuộc Sáng thế hệ, Tạo vật hệ, Hủy diệt hệ đang chú ý tới Mộc Phàm.

Hắn bị theo dõi.

“Tiểu tử thú vị.”

Một tồn tại thần bí lặng yên quan sát.

“Hắn có vấn đề.”

“Cơ chế thẩm tra không tìm được bất kỳ manh mối gì.”

“Tiếp tục chú ý, nhất định sẽ lộ ra dấu vết.”

Từng giọng nói thần bí âm thầm giao lưu, có không biết bao nhiêu tồn tại cường đại khủng bố đã chú ý tới Mộc Phàm.

Không thể khác được, thuộc hạ của Mộc Phàm có biểu hiện quá chói mắt, không bại một trận.

Hiển nhiên có vấn đề cho nên mới đặc biệt chú ý, thậm chí âm thầm thao tác, muốn nhìn xem rốt cuộc là vấn đề gì.

Nhưng không nghĩ tới Già Lam trực tiếp giết chết đối thủ thứ hai.

“Cổ lực lượng vừa rồi, có vấn đề rất lớn.”

Lực lượng mà Già Lam bộc phát khiến cho bọn chúng chú ý.

Toàn bộ sân thi đấu đều đang chú ý trận chiến này, những tuyển thủ khác đều ăn ý dừng lại, tạm thời ngừng chiến quan sát Già Lam.

Có thể nói là vạn chúng chú mục.

Ánh mắt đến từ hàng vạn cường giả, sinh vật, bá chủ vũ trụ, không kẻ nào không quan sát nàng.

“Các ngươi nói coi, nàng có thể thắng trận thứ ba sao?”

Có sinh vật cường đại mở miệng dò hỏi.

Tất cả đều yên lặng suy tính, nhưng phần lớn đều không xem trọng Già Lam, kẻ sáng suốt đều nhận ra có nhân vật trong hội đồng thi đấu không muốn nàng tiếp tục thắng cuộc.

Kết quả trận thứ ba, chưa bắt đầu cũng biết.

“Nàng thua chắc rồi.”

"Cược nàng thua...”

“Nàng sẽ thua, lần này kiếm được chút.”

Tất cả cường giả, sinh linh đều lần lượt đặt cược.

Chín phần cược Già Lam thua, chỉ sót lại Mộc Phàm cùng một số kẻ trước đó đặt cược Già Lam thắng đã bị giữ lại, không thể cược tiếp.

Đây là âm thầm thao túng.

“Lão sư, chúng ta bị giữ phần đặt cược.”

Thái Thượng âm trầm nói.

Đám Ngọc Đế, Cổ Phật nhìn nhau, đều ý thức được chuyện này nghiêm trọng.

Thiên Đế khiến cho hội đồng giải đấu cùng các cơ chế khác chú ý, thậm chí âm thầm thao túng, quả thực không có khả năng thắng nữa.

Bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp thu sự thật.

Làm sao thắng đây?

Giải đấu do người ta tổ chức, ngươi có thể mạnh hơn người ta sao?

Hầu như tất cả các sinh vật không xem trọng Già Lam, không xem trọng Mộc Phàm, dù sao nhóm Mộc Phàm cũng chỉ mới tới, thực lực cường đại hơn nữa cũng có hạn.

Ong!

Không lâu sau, một luồng sáng phủ xuống, nhen nhóm cảm xúc của vô số sinh linh cùng cường giả đang quan chiến.

“Là hắn?”

“Trời đất!”

“Đối thủ thứ ba lại là hắn?”

“Già Lam xong rồi.”

Tiếng hô không ngừng vang lên.

Có sinh linh cường đại chấn động, bị đối thủ thứ ba này chấn trụ sâu sắc.

Đối thủ thứ ba của Già Lam là kẻ nào mà lại khiến toàn trường phải ồ lên?

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, quan sát đối thủ của Già Lam, sắc mặt tức khắc trở nên vô cùng âm trầm.

“Là Thanh tẩy giả.”

“Thanh tẩy giả tự mình lên sân.”

Toàn trường sôi trào.

Đối thủ thứ ba lại là một tên thuộc cơ chế Thanh tẩy, Thanh tẩy giả.

Dĩ nhiên lại phiền đến một tên Thanh tẩy giả tự mình lên sân.

Hơn nữa trên người Thanh tẩy giả có treo đầy một đám vũ trụ làm trang sức, đám vũ trụ lấp lánh ánh sáng năng lượng.

Trong cơ thể tên này ngưng tụ mấy vạn thậm chí mười mấy vạn vũ trụ, ánh sáng bao phủ toàn bộ sân đấu.

Khí tràng khiến cho kẻ khác thở không nổi, sự vật chung quanh bắt đầu hỏng mất, thậm chí một ít sao trời bị chấn thành bột phấn.

Khí tràng đáng sợ, thanh tẩy hết tất cả, bình định tất cả.

“Thật sự là không biết xấu hổ, phái ra một Thanh tẩy giả có năng lượng tương đương mấy vạn vũ trụ.”

Sắc mặt Mộc Phàm cực kém.

Ngốc cũng biết có kẻ không muốn để Mộc Phàm thắng cược.

“Hệ thống, nháy mắt hạ gục hắn có khó khăn không?” Mộc Phàm

nhanh chóng dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống trả lời: “Ký chủ không cần lo, không có chuyện bổn hệ thống không làm được, muốn hạ gục tên Thanh tẩy giả này trong nháy mắt cần nạp hết sáu trăm vạn vũ trụ, có nạp hay không?”

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Mộc Phàm yên tâm.

Hắn hừ nói: “Muốn để ta thua sao, các ngươi sẽ ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.”

“Hệ thống, nạp sáu trăm vạn vũ trụ, chơi chết hắn.”

Mộc Phàm muốn Già Lam hạ gục đối thủ trong nháy mắt lần nữa.

Đinh!

“Nạp xong, bắt đầu khởi động hình thức vô địch.”

Tiếng hệ thống vừa vang lên, liền thấy Già Lam đang khẩn trương đột nhiên chấn động, thân thể chậm rãi bay lên.

Hai mắt nàng lóe ánh sáng trắng, trở nên lạnh băng, vô tình, tản ra một hơi thở vô địch khủng bố.

Bởi vì Mộc Phàm bị cơ chế thẩm tra cùng cường giả hội đồng giải đấu nhìn chằm chằm cho nên phần lớn vũ trụ dùng thiêu đốt để tránh khỏi dò xét.

“Hả?”

“Không tốt!”

“Mau tránh ra.”

Giờ phút này, có một ít sinh vật Siêu duy kinh ngạc hô to, mở miệng nhắc nhở.

Đáng tiếc, tên Thanh tẩy giả kia không cách nào nhúc nhích, ánh mắt hắn mang theo sự ngạc nhiên, kinh hãi, khó tin nhìn Già Lam trước mắt.

Nàng như biến thành một kẻ khác, giống đại đạo mênh mông, vô thượng, không thể địch nổi.

Phanh!

Già Lam chỉ nhẹ nhàng giơ ngón tay, Thanh tẩy giả liền tan biến, một góc đấu trường bị lau sạch.

Ngón tay cường đại xỏ xuyên qua lá chắn, mạt sát một số lớn sinh vật Siêu duy đang quan sát cùng với khu vực của bọn chúng.

Một ngón tay hạ gục Thanh tẩy giả trong nháy mắt, đồng thời xóa sạch mấy trăm sinh vật Siêu duy, có thể thấy được nó khủng bố thế nào.

Hiện trường tĩnh mịch, không kẻ nào không kinh hoảng.

Thanh tẩy giả còn chưa ra tay liền xong đời, lại còn mạt sát thêm mấy trăm sinh vật Siêu duy.

Lúc này, các sinh vật, cường giả đang quan chiến đều hoảng sợ nhìn Già Lam.

Vù!

Già Lam thắng trận, được một luồng sáng đưa ra khỏi sân đấu, về tới cạnh Mộc Phàm, vừa về tới liền ngã vào trong ngực Mộc Phàm.

Nàng trực tiếp hôn mê, không thừa nhận nổi cổ lực lượng vô địch vừa rồi, thiếu chút nữa tự huỷ diệt bản thân.

“Trận thứ ba, Già Lam thắng.”

Sau một hồi, có một âm thanh truyền đến, vô số sinh vật, cường giả đến từ các vũ trụ đều ngây ngốc.

Dĩ nhiên lại thắng?

Chương 584: Bị cấm đấu

Già Lam thắng, thắng ba trận liên tiếp.

“Ông chủ...”

Già Lam tỉnh lại, hai mắt mông lung nhìn Mộc Phàm.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới ông chủ vì nàng mà âm thầm gian lận, cảm động đến không muốn đứng lên.

“Vừa rồi làm rất đẹp, thưởng ngươi.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm, lấy ra một vạn vũ trụ đưa cho Già Lam.

Còn hắn thì tổng kết thu hoạch hiện tại, bởi vì không thể lấy về phần đặt cược trận thứ hai của Già Lam, bảy ngàn vạn tăng gấp đôi thành mười bốn ngàn vạn.

Thắng trận thứ ba lại tăng gấp ba thành bốn mươi hai ngàn vạn.

“Hắc hắc... Đã kiếm trở về.” Mộc Phàm cười tươi trong lòng.

Hắn yên lặng đảo mắt nhìn qua toàn bộ đấu trường, cảm nhận được vô số ánh mắt phẫn nộ, tràn ngập sát khí, nếu ánh mắt có thể giết chết hắn mà nói, hắn đã sớm treo mạng.

Đáng tiếc, muốn dùng ánh mắt giết chết Mộc Phàm rất khó nha.

Nếu hội đồng giải đấu hay cơ chế cơ chế thẩm tra gì đó dám ra tay, cùng lắm thì trực tiếp nạp hết bốn ngàn vạn vũ trụ chơi một lần tàn nhẫn.

Có số tài sản khổng lồ thế này, Mộc Phàm tràn đầy tự tin.

Giống như hắn, những kẻ khác cũng kiếm lời không ít, đều vui vẻ, đắc ý.

“Cảm ơn ông chủ... Chụt!”

Già Lam cao hứng mà hôn hắn một cái rồi đứng dậy cười hì hì, trò chuyện với Thường Nga, Áo Lan, Tiểu Ngải, Tiểu Linh.

“Chúc mừng Thiên Đế.”

Lúc này, đám Hồng Quân đám sôi nổi truyền âm chúc mừng, một đám nở nụ cười.

Hiển nhiên bọn họ cũng thu hoạch không ít, tự nhiên phải cảm ơn, dù sao đều quen biết nhau.

“Có thể thắng là tốt rồi.” Mộc Phàm gật nhẹ đáp lại một câu.

Không giống bọn họ, đại bộ phận đều thua thảm, hoàn toàn không nghĩ tới Già Lam sẽ thắng.

Đó là Thanh tẩy giả nha, một tên Thanh tẩy giả cường đại ra sân thế mà bị Già Lam hạ gục trong nháy mắt.

Mấu chốt là Thanh tẩy giả còn không kịp động thủ đã bị hạ gục, thật sự khiến tất cả chấn động.

Rốt cuộc là lực lượng thế nào mà có thể hạ gục Thanh tẩy giả trong nháy mắt?

Các bá chủ, cường giả đến từ khắp nơi trong vũ trụ đều nhìn về phía Mộc Phàm, ánh mắt mang theo sự kiêng kị, cảnh giác.

Một đám thủ hạ của gia hoả này lại lợi hại như thế, bản thân hắn sẽ đáng sợ đến mức nào?

“Đáng chết.”

“Sao nàng lại thắng?”

“Hạ gục trong nháy mắt.”

“Các ngươi tin sao?”

Cả đấu trường sôi trào, các cường giả, sinh vật đều nghị luận sôi nổi.

Bọn chúng căm phẫn, đều không tin Già Lam có năng lực hạ gục

Thanh tẩy giả trong nháy mắt, tuyệt đối có vấn đề.

Thâm chí có một ít sinh vật Siêu duy nhìn về phía Mộc Phàm, ánh mắt tràn ngập sát khí.

“Vì sao không thẩm tra?”

“Chắc chắn hắn gian lận.”

“Hai lần đều hạ gục trong nháy mắt, có khả năng sao?”

Bọn chúng căn bản không tin, tuyệt đối là dùng biện pháp nào đó để gian lận.

Chỉ là vì sao cơ chế thẩm tra không phát hiện ra, chẳng lẽ gia hoả này có năng lực vượt qua phạm vi thẩm tra sao?

Đáng tiếc, dù bọn chúng không cam lòng hay phẫn nộ thế nào cũng không có tác dụng.

Bởi vì cơ chế thẩm tra nhìn chằm chằm Mộc Phàm, lại không thấy bất kỳ thủ đoạn gian lận nào, âm thầm giám thị tất cả hành động của Già Lam lại không tìm được chứng cứ gian lận.

“Tới tới, tiếp tục báo danh dự thi.”

Mộc Phàm cười tủm tỉm mở miệng nói.

Hình Thiên, Lăng Sa, Thường Nga phấn chấn, bắt đầu tiếp tục báo danh dự thi, chuẩn bị tham gia vòng tiếp theo.

“Thiên Đế, hình như chúng ta không có cách nào báo danh.”

Một vấn đề khiến cả nhóm kinh ngạc xuất hiện.

Hình Thiên, Thường Nga, Lăng Sa phát hiện không có cách nào báo danh.

“Không cách nào báo danh?”

Mộc Phàm nhíu mày, trong lòng nghiêm nghị, kết nối với quầng sáng giải đấu, tìm được chỗ báo danh, quả nhiên các thủ hạ đều bị cấm đấu.

Bị cấm đấu?

Hắn có chút ngạc nhiên, câm nín, không nghĩ tới lại bị cấm đấu.

Đây cũng là chuyện bình thường, biểu hiện của Già Lam quá chói mắt, không thấy chứng cứ gian lận nên trực tiếp cấm đấu.

Không có biện pháp nào, cảnh Già Lam hạ gục Thanh tẩy giả trong nháy mắt vẫn còn hiện rõ trước mắt, tất cả đều hoảng sợ, gặp được còn đấu gì nữa?

Cho nên nếu không thể điều tra được chứng cứ gian lận, vậy trực tiếp cấm đấu thôi.

Thanh tẩy giả có năng lượng tương đương mười mấy vạn vũ trụ cũng bị hạ gục trong nháy mắt, ai có thể chống đỡ được một chiêu mà không chết?

Bị cấm đấu là chắc rồi, hội đồng giải đấu đã cấm tất cả thủ hạ, nữ nhân của Mộc Phàm vào sân.

Vòng đấu tiếp theo, bọn họ không thể tham gia, không cách nào gian lận.

“Đám gia hoả đáng giận này, dĩ nhiên cấm các ngươi chiến đấu?”

Sắc mặt Mộc Phàm cực kém, hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm về lỗ trống hư vô trong đấu trường, nơi đó không có gì.

Nhưng Mộc Phàm cảm ứng được rất nhiều hơi thở cường đại.

Còn có từng đôi mắt đang nhìn chằm chằm hắn, không có ý tốt, thậm chí kiêng kị.

“Mẹ nó, còn không phải là thắng được mấy ngàn vạn vũ trụ thôi sao, thiếu thốn đến như vậy?”

Mộc Phàm nổi giận vì thủ hạ không thể đấu tiếp.

Hắn muốn tiếp tục kiếm tiền thì có chút khó rồi, ai dám chắc chắn rằng mình sẽ thắng cược.

Không phải người một nhà thì Mộc Phàm cũng không dám chắc, kiếm tiền thế nào đây?

“Thiên Đế, làm sao bây giờ?”

Thường Nga nhẹ giọng dò hỏi, cả nhóm sôi nổi nhìn Mộc Phàm, chờ đợi quyết định của hắn.

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, thở dài nói: “Có thể làm sao bây giờ, đã bị cấm đấu rồi, người ta không cho chúng ta dự thi, không có cách nào khác nha.”

“Đáng tiếc, ta vẫn còn muốn tiếp tục thắng trận.”

Hình Thiên thở dài một tiếng, cào cào ngực mình, có chút buồn bực.

Bị cấm đấu, thật sự cạn lời, thậm chí có chút bất mãn.

Giải đấu do bọn họ tổ chức, không cho ngươi tham gia thì không được, ngươi có thể làm gì, chẳng lẽ đánh tới?

“Thôi, tất cả an tâm quan chiến, đợi lát nữa cùng nhau đặt cược.”

Mộc Phàm xua xua tay, để cả nhóm yên tĩnh lại.

Hắn đang suy nghĩ xem làm thế nào để kiếm thêm một chút, cơ hội hiếm có, thông thường muốn đạt được mấy ngàn vạn vũ trụ không phải chuyện dễ dàng.

Có cơ hội như vậy, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Trước mắt, người một nhà không thể dự thi, vậy chỉ có thể đặt cược vào những kẻ khác.

Nhưng Mộc Phàm lại phát hiện một vấn đề khác, thời gian đặt cược đã thay đổi.

Cần phải đặt cược trước khi đối thủ xuất hiện, sau khi xuất hiện thì không thể đặt cược nữa, quy định này làm Mộc Phàm có chút bực bội.

Đây là không cho cơ hội thay đổi, trực tiếp xem vận khí.

“Đen đủi.” Mộc Phàm có chút không thoải mái, suy nghĩ có nên trực tiếp đánh tới cướp đoạt hội đồng giải đấu hay không.

Nhưng ngẫm lại vẫn đè nén xúc động, ai biết nơi đó có cường giả thế nào, mấy ngàn vạn vũ trụ có đủ gia tăng thực lực đến mức ngang dọc đấu trường hay không còn chưa biết.

“Người một nhà không được, vậy chọn một ít kẻ quen thuộc là ổn rồi.”

Mộc Phàm bỗng nhiên nghĩ tới, ánh mắt hướng về đám Hồng Quân.

Như Cổ Phật, thực lực cũng không kém, lại quen biết, âm thầm trợ giúp hắn thắng trận là có thể kiếm tiền.

“Hệ thống, giúp ta che giấu truyền âm.”

Mộc Phàm kêu hệ thống hỗ trợ, hệ thống nhanh chóng hoàn thành việc che giấu.

“Cổ Phật, có hứng thú lên sân đấu không?”

Mộc Phàm trực tiếp truyền âm cho Cổ Phật.

Cổ Phật vốn đang quan chiến nghe được liền sửng sốt, ngay sau đó kinh ngạc nhìn về bên này.

Vừa rồi Thiên Đế truyền âm cho hắn, Cổ Phật nghĩ chút liền hiểu.

“Thiên Đế có gì phân phó?” Cổ Phật cẩn thận đáp lại.

Mộc Phàm nói: “Thuộc hạ của ta bị cấm đấu, hắn là ngươi cũng biết rõ thủ đoạn của ta, ngươi lên sân đấu, ta đặt cược, giúp ngươi thắng, đánh một trận thưởng ngươi một ngàn phôi thai vũ trụ.”

“Một ngàn phôi thai vũ trụ?” Ánh mắt Cổ Phật sáng rực.

Hắn động tâm.

Nghe Mộc Phàm nói xong, Cổ Phật cảm thấy chấn động, nhóm

Thiên Đế lại bị cấm đấu.

Cổ Phật biết ý Mộc Phàm muốn hắn lên sân, bảo đảm hắn thắng trận.

Thiên Đế muốn mượn cơ hội kiếm lấy càng nhiều phôi thai vũ trụ, còn mình đánh một trận có thể đạt được một ngàn phôi thai vũ trụ, còn chắc chắn thắng, tuyệt đối có lời.

“Được, ta đồng ý.”

Cổ Phật nhanh chóng đáp ứng.

Hắn đã chứng kiến thủ đoạn của Thiên Đế, căn bản không lo chuyện thua, một cuộc trao đổi có lời, kẻ nào lại không làm.

“Tốt, ngươi báo danh đi, phát huy thật tốt, nếu cần thiết ta sẽ âm thầm giúp ngươi.”

“Yên tâm, chỉ cần ngươi biểu hiện tốt thì sẽ không có kẻ nào phát hiện hay can thiệp.”

Mộc Phàm truyền âm phân phó, chuẩn bị ra tay.

Nhưng chỉ một tên thì không đủ, cần phải thêm mấy tên nữa mới được.

Ánh mắt dừng trên người Thái Thượng, Thông thiên, Nguyên thuỷ, còn có Đấu Chiến Thắng Phật, Dương Tiễn cũng có thể ra sân.

Ngọc Đế bị Mộc Phàm bỏ qua vì sức chiến đấu chẳng ra sao, còn không bằng Dương Tiễn.

“Chư vị, muốn kiếm tiền sao?”

Một câu nói đột nhiên vang lên trong đầu Thái Thượng, Nguyên thủy, Thông thiên, Dương Tiễn, Đấu Chiến Thắng Phật làm cả đám sửng sốt.

Bọn họ nhanh chóng nhận ra đây là giọng của Thiên Đế nên ngạc nhiên nhìn về phía Mộc Phàm.

Mộc Phàm âm thầm giao lưu, đưa ra kiến nghị, muốn hợp tác cùng thu lợi.

Sau khi giao lưu, không ai cự tuyệt, kẻ ngốc mới từ chối.

Đạt thành hiệp nghị, cả đám Thái Thượng nóng lòng muốn thử, thật sự kích động.

Có Thiên Đế đang âm thầm ra tay, chắc chắn bọn họ sẽ thắng, chuyện có lợi ai mà từ chối.

Chỉ cần lần này kiếm đầy đủ, trở về có thể đột phá, tăng cường tu vi của mình, có thể đạt được một lượng lớn phôi thai vũ trụ để tu luyện thì chuyện bước vào cấp Siêu duy chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cho nên, làm!

“Vũ trụ số một không tồi, có nhiều cường giả, xem ra phải tìm vị Sáng thế giả kia tâm sự một chút.”

Mộc Phàm nhìn vũ trụ số một.

Vị “Bàn Cổ”, Sáng thế chủ của vũ trụ số một có thực lực rất mạnh, cần trò chuyện nhìn xem có thể hợp tác hay không.

Còn chuyện thu phục, căn bản không thể, cường giả đều có sự kiêu ngạo của mình, ngươi có thể giết chết đối phương nhưng lại rất khó thu phục.

Hợp tác còn có chút khả năng.

Vù!

Lúc này, một luồng sáng phủ xuống đưa Cổ Phật vào sân thi đấu.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm nheo mắt.

“Tới, cùng nhau đặt cược nào.”

Hắn cười tủm tỉm nói, dùng bốn mươi ngàn vạn cược Cổ Phật thắng, lưu lại hai ngàn vạn vũ trụ chuẩn bị ở sau.

Chương 585: Phật ma nhất thể

-

Cổ Phật ngồi xếp bằng trên không, cơ thể tản ra Phật quang mông lung.

Vù!

Một luồng sáng phủ xuống, đối thủ của hắn được đưa vào sân.

Chỉ thấy một sinh vật hắc ám sinh xuất hiện trên sân đấu.

Là một ma đầu.

“Ma?”

“Phật quang?”

Hai bên liếc nhau, một ma một Phật, hơi thở nhanh chóng va chạm, hai cổ lực lượng trái ngược nhau.

Phật quang khắc chế hắc ám.

Ma đầu trước mắt đến từ một vũ trụ cường đại, ma khí cuồn cuộn, đỉnh đầu có một đôi sừng.

“Phật, thứ bổn tọa ghét nhất là Phật, hôm nay ngươi sẽ chết thảm.”

Ma đầu nhìn chằm chằm Cổ Phật, cười dữ tợn nói.

Cổ Phật bình tĩnh nhìn hắn, chắp tay trước ngực: “A Di Đà Phật quang, ngươi có duyên với Phật, quy y Phật môn, ta có thể tha ngươi một mạng.”

Lời này khiến Mộc Phàm nghe mà có chút buồn cười.

Cổ Phật đến nơi nào cũng muốn độ hóa, thấy ma đầu trước mắt liền không nhịn được, muốn độ hóa hắn tiến vào Phật môn.

“Con lừa trọc, tìm chết.”

Ma đầu tức giận, giơ tay tung một cổ ma khí.

Oanh!

Cổ Phật vỗ một chưởng, Phật quang quang mênh mông chiếu tới, tiếng nổ mạnh kịch liệt truyền đến, Phật quang đánh tan ma khí, lan đến gần ma đầu.

Rầm, ma khí sôi trào, đánh tan Phật quang.

Một ma một Phật, đối chọi gay gắt.

“Giết!”

Ma đầu rống giận, bộc phát mười phần chiến lực đánh tới.

Ma uy mênh mông cuồn cuộn, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa lực lượng diệt thế.

Cổ Phật không cam lòng yếu thế, Phật quang bao phủ, hư ảnh Đại Phật hiện lên, một chưởng một ngón tay, thi triển chiêu mạnh nhất.

Có Thiên Đế âm thầm ủng hộ, Cổ Phật hoàn toàn không giữ lại chút nào, thi triển đại chiêu.

Ầm ầm ầm...

Đại chiến kịch liệt từ lúc bắt đầu, dù ma đầu hay Cổ Phật đều có thực lực cường đại, đối chọi gay gắt, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

Ma, Phật đại chiến hấp dẫn không ít ánh mắt.

“Có chút thú vị.”

“Ma tranh với Phật, bên nào sẽ thắng?”

“Bổn tọa xem trọng ma đầu kia.”

Có thần hủy diệt, ma đầu diệt thế hưng phấn, coi trọng ma đầu

cho nên đã sớm đặt cược.

Cũng có một ít xem trọng Cổ Phật, dù sao Phật quang khắc chế ma khí.

“Tuy rằng ma đầu kia cường đại nhưng lại không bằng Đại Phật kia, chắc chắn thua.”

Có cường giả nhìn rõ hơn.

Ma đầu dần dần bị Phật quang áp chế, Phật quang quang mênh mông cuồn cuộn, hư ảnh Đại Phật liên tục tung chưởng, ma đầu bị đánh đến tối mày tối mặt.

Gia hỏa này hoàn toàn không giữ lại gì cả, đánh ma đầu liên tiếp bại lui.

“Vẫn không bằng Toàn Ma mà bổn tạo bồi dưỡng, nếu đụng phải Cổ Phật kia, ngươi hung hăng đánh, hành hạ đến chết cho bổn tọa.”

Ở một khu vực quan chiến u ám, có mấy ma vật đáng sợ tập trung.

Một tên đúng là Toàn Ma, là một thuộc hạ của một cường giả Siêu duy.

“Tuân lệnh, ngô chủ.”

Toàn Ma bình tĩnh, căn bản không để Cổ Phật vào mắt, nếu gặp được chắc chắn sẽ hành hạ đối phương đến chết.

Đại chiến tiếp diễn, tất cả đều chăm chú xem.

Mộc Phàm dựng bàn ngọc, bày đầy các loại rượu ngon, món ngon, bàn đào..., vừa uống rượu vừa xem trận đấu.

Một màn này rơi vào trong mắt đám cường giả đang quan sát Mộc Phàm, bọn chúng cảm thấy rất ba chấm.

“Thật là một gia hỏa thú vị.”

Trong bóng tối, một bóng dáng mơ hồ mỉm cười.

Cảm thấy hứng thú đối với Mộc Phàm.

Nhiều cường giả, ban tổ chức, cơ cấu khác nhau đều đang âm thầm chú ý tới Mộc Phàm.

Đáng tiếc, hắn không có một chút động tĩnh, sau khi bị cấm đấu lại vui vẻ xem cuộc chiến.

“Các ngươi xem, ma đầu sắp phải thua.”

Đang uống rượu, đột nhiên Mộc Phàm mở miệng nói một câu.

Cả đám vội vàng nhìn, quả nhiên ma đầu sơ ý bị Cổ Phật trấn áp.

Ầm!

Phật thủ khổng lồ ù ù hạ xuống, ánh sáng chói lóa, Phạn văn lập loè đan chéo, nghiền ép ma đầu.

“Vạn Phật quy nhất, diệt ma!”

Cổ Phật hét to một tiếng, đôi tay hợp lại rồi tách ra, Phật quang vô tận hội tụ, hóa thành một chưởng trấn áp ma đầu.

Đông!

Ma đầu kêu thảm thiết, thân hình bốc khí đen, bị Phật quang ăn mòn, hành hạ đến chết.

“Rống... Bổn tọa sẽ không thua.” Ma đầu phẫn nộ rít gào, giãy giụa muốn phản kháng.

Đáng tiếc đã bị Cổ Phật ép chặt.

“Tịnh thế lưu ly hỏa, tẫn diệt.”

Hai tay Cổ Phật kết ấn, đánh ra Phật diễm, đó là Tịnh thế lưu ly hỏa, thiêu đốt tất cả yêu ma quỷ quái.

“A...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm, ma đầu bị đốt thành tro tàn, chỉ để lại một hạt châu đen như mực lơ lửng ở đó.

Cổ Phật lấy tay thu hồi ma châu, trận đầu thắng lợi.

“Thắng!”

Khoé miệng Mộc Phàm cong lên, nhìn Cổ Phật chiến thắng mà lòng không gợn sóng.

Trong mắt hắn thì Cổ Phật thắng chắc, dù có khả năng thất bại cũng sẽ bị mình âm thầm đảo ngược, không có khả năng thua.

Bốn mươi ngàn vạn vũ trụ nhân gấp đôi chính là tám mươi ngàn vạn.

Mộc Phàm không vội lấy ra, vẫn tiếp tục cược Cổ Phật thắng, trận thứ hai sẽ nhanh bắt đầu.

Quả nhiên, một ít kẻ thua cược ảo não đấm ngực dậm chân, kẻ thắng thì vui vẻ cười ha ha.

Đặt cược theo Mộc Phàm đều thắng.

“Hắc hắc, đi theo Thiên Đế, cơm ngon rượu say.”

Đấu Chiến Thắng Phật không ngừng cười hắc hắc, vui sướng hài lòng thu lấy mấy chục vũ trụ mình vừa thắng cược.

Đối thủ thứ hai xuất hiện.

Vù!

Ngay sau đó, một luồng sáng đen buông xuống, đồng tử Cổ Phật co rụt lại, cảm thấy nguy hiểm.

Đối thủ thứ hai lại là một ma đầu.

Hơn nữa ma đầu này còn cường đại hơn tên trước đó.

“Ta là ma mạnh nhất trong tám trăm vũ trụ, Toàn Ma, Tiểu Phật, con đường của ngươi chấm hết.”

Một ma đầu khủng bố bước tới, hư không chấn động.

Ma đầu này đến từ một nhóm tám trăm vũ trụ.

Nó có thực lực cường đại, vô địch tám trăm vũ trụ, hoàn toàn

xứng đáng là ma đầu mạnh nhất, đã từng nuốt sạch mấy trăm Thiên Đạo.

“Toàn Ma?” Cổ Phật nghiêm túc nhìn đối thủ.

Không nghĩ tới lại là một ma đầu mạnh thế này.

Nhưng Cổ Phật không sợ chút nào, thậm chí có một chút hưng phấn.

“Rất tốt, càng mạnh càng tốt, thật lâu rồi bổn tọa không cảm nhận được áp lực, ngoại trừ vị kia.”

Cổ Phật hưng phấn, hưng phấn vì gặp được đối thủ cường đại.

“Một bàn tay, hành hạ ngươi đến chết.”

Toàn Ma lạnh nhạt, cao ngạo, nói xong chậm rãi nâng một bàn tay.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nhấn một cái.

Phanh!

Hư không tan vỡ, Cổ Phật bị một cổ lực lượng đáng sợ đánh bay, Phật quang tán loạn, đâm vào một viên tinh cầu.

Viên tinh cầu kia bị huỷ diệt.

Sự lợi hại của Toàn Ma được thể hiện ra, Cổ Phật không tiếp nổi thế công cường đại của đối phương.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm nheo mắt, âm thầm chuẩn bị giúp Cổ Phật.

Oanh!

Lúc này, Cổ Phật có vẻ rất chật vật.

Nhưng hắn không kinh hoảng chút nào, ngược lại nở một nụ cười quái dị.

“Ma tức là Phật...”

Đột nhiên, Cổ Phật rít gào, sau lưng có một bóng Phật to lớn xuất hiện.

Chỉ là bóng Phật này không phải màu vàng kim mà là một nửa vàng nửa đen, Phật ma nhất thể.

“A?”

“Dĩ nhiên là Phật ma nhất thể?”

Cường giả quan chiến sôi nổi dời ánh mắt tới.

Cổ Phật sử dụng tuyệt chiêu, Phật ma nhất thể, gia hỏa này đã hiểu thấu căn nguyên của ma.

Thậm chí dung hợp hai loại căn nguyên, quả thực cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Oanh!

Hai bên lại đại chiến, lần này Cổ Phật miễn cưỡng chống được đối thủ.

Nhưng Toàn Ma cường đại hơn tưởng tượng rất nhiều, thậm chí chỉ mới dùng một bàn tay mà Cổ Phật đã khó có thể chống đỡ rồi.

“Phật ma nhất thể, chút tài mọn mà thôi.”

Toàn Ma khinh thường, giơ tay vỗ tới, một tiếng nổ mạnh truyền đến, Cổ Phật lại bị đánh bay, Phật ma kim thân bị đánh đến nứt ra.

Nó khinh thường hừ nói: “Chỉ chút năng lực này sao, bổn tọa chưa dùng tới ba thành lực lượng mà ngươi đã không xong rồi.”

“A Di Đà Phật!”

Cổ Phật chắp tay trước ngực, Phật ma kim thân tản ra hai luồng lực lượng vàng và đen, đan xen lẫn nhau, dần dần dung hợp.

Đây là thật sự dung hợp, Phật ma hợp nhất, diễn hóa ra kim thân khủng bố hơn.

Leng keng!

Phật ma hợp nhất, dựng dục ra một bóng Phật mờ ảo, toàn thân tản ra ánh sáng như lưu ly, từng dòng khí hỗn độn quay quanh, hơi thở khủng bố.

“Hỗn độn lưu ly kim thân.”

Khuôn mặt Cổ Phật trở nên thần thánh, từ bi, chắp tay trước ngực, thân thể dung nhập vào kim thân, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn.

Oanh!

Đại Phật đánh ra một chưởng, Toàn Ma bị đánh bay ra ngoài, đâm nát mấy viên tinh cầu mới ngừng lại.

Ánh sáng mãnh liệt bùng nổ, Toàn Ma lại bị đánh lùi.

“Ngươi rất tốt!”

Toàn Ma đạp không đi đến, không bị thương tổn chút nào.

Nó nở nụ cười dữ tợn: “Phật ma hợp nhất, Hỗn độn lưu ly, ngươi không tệ, đáng tiếc chung quy vẫn phải chết trong tay bổn tọa.”

“Chết trong tuyệt vọng đi.”

Toàn Ma rít gào, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở phía sau Cổ Phật, tung ra một quyền.

Đông!

Cổ Phật xoay người vỗ một chưởng, nháy mắt bắt đầuchiến đấu kịch liệt, quyền chưởng rậm rạp.

Trên sân đấu, Cổ Phật tản ra ánh sáng lộng lẫy, hơi thở càng lúc càng cường đại, càng đánh kịch liệt hơn.

Toàn Ma càng đánh càng sợ, bởi vì thực lực nó không ngừng đề cao nhưng vẫn không thể nghiền ép Cổ Phật.

Tới cuối cùng, Toàn Ma dùng mười phần lực lượng thế nhưng vẫn bị chặn.

Cổ Phật cường đại ngoài dự đoán, thật ra trong cơ thể Cổ Phật có một lực lượng đang lặng yên dung nhập, âm thầm trợ giúp hắn.

Hắn biết rõ đây là sự trợ giúp đến từ Mộc Phàm.

Quả nhiên, theo Mộc Phàm âm thầm trợ giúp, chiến lực Cổ Phật tăng đến một mức độ khủng bố, đánh đấm kịch liệt với Toàn Ma, ngươi qua ta lại, hai bên đều đã tổn thương.

“Chưởng trung Phật quốc!”

Đột nhiên, Cổ Phật giơ chưởng ấn xuống, hàng vạn bóng chưởng hội tụ thành một Phật quốc ù ù ép xuống, trấn áp Toàn Ma trong Phật quốc.

Chỉ trong nháy mắt, Cổ Phật liền trấn áp đối thủ.

Biến cố bất ngờ làm tất cả sinh vật đangg quan chiến ngây ra, đang cân sức ngang tài đột nhiên lại bị trấn áp.

“Toàn Ma thua?”

“Sao có thể?”

Trong lúc nhất thời, toàn trường sôi trào, ồ lên.

Nhìn Toàn Ma bị trán áp, đông đảo cường giả cảm thấy khó tin.

Nhưng sự thật chính là sự thật, Toàn Ma thật sự bị Cổ Phật trấn áp trong Phật quốc, hàng vạn xiềng xích màu vàng kim khóa chặt đối phương.

Giờ khắc này, cả Toàn Ma cũng hoài nghi ma sinh.

Hiện trường chỉ có Mộc Phàm không gợn sóng, đương nhiên là hắn âm thầm trợ giúp Cổ Phật trấn áp Toàn Ma.

“Cổ Phật, thắng.”

Sau một hồi, âm thanh thần bí tuyên bố kết quả, Cổ Phật thắng trận thứ hai.

“Tài sản tăng đến một trăm sáu mươi ngàn vạn.”

Mộc Phàm mỉm cười, tám mươi ngàn vạn tăng gấp đôi, không muốn kiếm bộn cũng khó nha.

Vù!

Không lâu, một luồng sáng phủ xuống.

Cổ Phật nghênh đón đối thủ thứ ba.

Chương 586: Lại bị cấm đấu

-

Trong luồng sáng có một bóng dáng ẩn hiện.

Đối thủ thứ ba của Cổ Phật chính thức lên sân.

Răng rắc!

Một chân bước ra, hư không sụp đổ, vạn vật chung quanh vỡ nát.

Khí tràng cường đại ảnh hưởng tới cả sinh vật, cường giả quan chiến, tất cả đều kinh hãi nhìn bóng dáng kia.

Sắc mặt Cổ Phật trở nên nghiêm trọng, cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, thân thể bất giác run rẩy.

“Ta, Tạo vật chi vương, Vạn vật chi chủ.”

m thanh thong thả, mang đến cảm giác tối cao, duy nhất, bất hủ vang lên.

Giống như tất cả sinh vật đều phải kính sợ.

“Tạo vật chi vương, vạn vật chi chủ?”

Mộc Phàm nheo mắt, quan sát bóng dáng đi ra từ luồng sáng, là một tên Sáng thế chủ, sáng tạo vạn vật.

Thân thể Cổ Phật run rẩy, mặc dù nội tâm bình tĩnh như nước nhưng cũng không thể tránh khỏi áp chế về đặc tính sinh mệnh.

Run rẩy là bản năng của sinh vật khi gặp được Sáng thế chủ.

“Khí tràng thật cường đại.”

Hình Thiên hưng phấn, toàn thân tản ra chiến ý.

Bản năng bị kích thích, chiến ý tự tràn ra chống cự lại.

Đám Lăng Sa, Thường Nga, Tiểu Ngải, Tiểu Linh đều kinh hoảng, cảm nhận được áp lực khủng bố từ kẻ vừa xuất hiện.

Phía quan chiến đã có thể cảm nhận như vậy huống chi là Cổ Phật đang ở trong sân, không biết thừa nhận áp lực lớn thế nào?

“Là một tên Tạo vật chi vương thuộc Tạo vật hệ, Vạn vật chi chủ.”

Có ma đầu cường đại tỏ vẻ nghiêm túc nói ra.

Vô số cường giả đang quan chiến đều cảm nhận được hơi thở tử vong bao phủ.

Lại có một sự kính sợ đến từ bản năng.

“Sinh mệnh đê tiện, không nên tồn tại.”

Tạo vật chi vương lạnh nhạt mở miệng, giọng điệu cao cao tại thượng.

Cảm giác như Cổ Phật chính là một sinh mệnh thấp kém không nên tồn tại trong mắt hắn, cần phải xoá sạch.

Giờ khắc này, sự ảnh giác trong lòng Cổ Phật đạt đến cực điểm, tâm linh xuất hiện chút gợn sóng.

Sợ hãi, kính sợ hay là phẫn nộ đây?

Cổ Phật không biết, hắn chỉ biết là tình cảnh hiện tại không ổn, có khả năng bị hạ gục trong nháy mắt.

Hắn cười khổ trong lòng, âm thầm mong Thiên Đế có thể ra sức, bằng không thì thật sự phải bỏ mạng ở nơi này.

“Ta nói, ngươi không nên tồn tại.”

Tạo vật chi vương lạnh nhạt nói, nhẹ nhàng giơ một ngón tay điểm tới.

Phanh!

Cổ Phật không kịp phản ứng, Hỗn độn lưu ly kim thân trực tiếp tan rã, hóa thành vô số hạt nhỏ phiêu tán.

Một ngón tay biến kim thân của Cổ Phật thành bụi.

Hạ gục trong nháy mắt sao?

Trong khi các cường giả đang quan chiến cho rằng Cổ Phật đã chết, đột nhiên vô số hạt nhỏ tản ra ánh sáng vàng kim.

Đó là Phật quang.

Ong!

Giờ khắc này, vô số hạt nhỏ nhanh chóng hội tụ, Cổ Phật lại ngưng tụ kim thân.

Kim thân lộng lẫy, tản ra Phật quang thuần túy, bất hủ Phật tính đan xen lượn lờ, mang đến cảm giác vĩnh hằng bất hủ.

“A Di Đà Phật.” Cổ Phật trọng tổ, kim thân trở nên cường đại hơn rồi.

Hắn vô hỉ vô bi, chắp tay trước ngực, một ngón tay chỉ thiên, một ngón tay chỉ địa, ngưng tụ Phật quang vô cùng thuần túy.

Oanh!

Một luồng sáng bắn vào người Tạo vật chi vương, đánh hắn bay ra xa, đâm nát một viên tinh cầu.

Giờ phút này, vô số sinh vật đang quan chiến ồ lên.

“Sao có thể?”

“Bị một chiêu của Tạo vật chi vương xóa sạch, vì sao còn chưa chết?”

“Hắn còn có thể phản kích?”

“Không thể tưởng tượng được.”

Rất nhiều cường giả nghị luận sôi nổi, khiếp sợ nhìn Cổ Phật, sau khi trọng tố đã cường đại hơn, bất hủ bất diệt.

Hắn đứng ở nơi đó, Phật quang chiếu rọi chư thiên, duy ngã độc

tôn.

Tiếng nổ mạnh vang lên, có một bóng dáng chậm rãi bay ra từ tinh cầu rách nát.

Tạo vật chi vương không hề bị thương, chỉ có dấu vết bị đốt.

Mặt hắn lộ vẻ trào phúng, nói: “Lực lượng không tồi, đáng tiếc không chút tác dụng, vạn vật đều do ta sáng tạo, ngươi cũng không ngoại lệ.”

“Ta nói...” Tạo hóa chi vương lại mở miệng.

Nhưng lần này tính sai, còn chưa dứt lời thì Cổ Phật đã thuấn di đến, hung hăng nện một quyền vào mặt đối phương.

Phanh!

Một quyền nện xuống, Phật quang nổ tung, có máu vẩy ra.

Tạo vật chi vương lại bị đánh bay, lần này gương mặt đã tóe máu.

Hắn rất tức giận, rất phẫn nộ.

“Vô số kỷ nguyên qua đi, ngươi là thứ thấp kém duy nhất có thể tổn thương ta.”

Tạo vật chi vương lạnh lùng, âm trầm, toàn thân tản ra ánh sáng đáng sợ, pháp tắc đan xen, hội tụ thành một đôi mắt khủng bố.

Ong!

Đôi mắt ẩn chứa lực lượng sáng tạo vĩ đại.

“Phân giải đi, giống loài thấp kémi.”

Dưới công kích của Tạo vật chi vương, đôi mắt đột nhiên sáng lên, nháy mắt khiến thân thể Cổ Phật tan rã.

Giờ khắc này, Cổ Phật lộ vẻ chua xót, chiến đấu cùng một tồn tại cường đại thế này, căn bản không có phần thắng.

Một đôi mắt trực tiếp phân giải cơ thế hắn thành vô số hạt, quả

thực chính là giết một sinh mệnh từ căn bản.

Tạo vật chủ có thể hủy diệt bất kỳ dạng sinh mệnh nào.

Trong mắt Tạo vật chi vương, bất kỳ sinh mệnh nào cũng có thể bị phân giải, trừ phi ngươi cường đại đến mức phớt lờ năng lực tạo vật.

Phân giải giống như trực tiếp xóa sạch.

“Phật Tổ sắp chết.”

Sắc mặt đám cường giả vũ trụ số bảy trở nên khó coi, chính mắt thấy Cổ Phật bị Tạo vật chi vương phân giải thành hạt, hoàn toàn không cách nào ngăn cản.

“Không chết được.”

Đột nhiên Hồng Quân nói một câu khó hiểu.

Những sau đó cả đám liền tỉnh ngộ, đúng rồi, Cổ Phật đã bàn bạc với Thiên Đế, không có khả năng chết như vậy.

Nếu chết thì chẳng phải là Thiên Đế sẽ tổn thất thảm trọng sao, chắc chắn mất sạch phần đã đặt cược.

Ong!

Quả nhiên, Cổ Phật bị phân giải rồi lại trọng tổ, Phật quang tái hiện, cũng càng cường đại hơn trước.

“Sao có thể?” Tạo vật chi vương sửng sốt, nhìn Cổ Phật trọng tố mà có chút khó tin.

Dĩ nhiên còn có thể sống lại?

“A Di Đà Phật, đa tạ ngươi giúp ta hoàn toàn dung hợp, đại đạo chí giản, đạo ta đã thành.”

Cổ Phật bình tĩnh niệm Phật hiệu, cả người tản ra ánh sáng kỳ dị, một loại Phật lực hoàn toàn mới đang diễn sinh.

Đại đạo chí giản, trong khoảnh khắc tử vong vừa rồi hắn đã gộ

đạo, rốt cuộc đột phá xiềng xích vũ trụ, lĩnh ngộ được sự huyền ảo của đại đạo.

Cổ Phật hiện tại đã vượt xa Thiên Đạo Hồng Quân.

Chiến lực gấp trăm lần trước đó.

“Qua khứ, hiện tại, tương lai...”

“Đại đạo chí giản, ta là lúc Khởi nguyên chi Phật, Vạn Phật chi nguyên, chư thiên vạn giới, vô lượng chư Phật.”

Oanh!

Vừa dứt lời, từ trong các vũ trụ xuất hiện Phật quang, hàng ngàn hàng vạn căn nguyên từ các Phật đà vọt tới, như có vô số Phật đà đang niệm kinh, cầu nguyện.

Chư Phật trong các vũ trụ đều thấy được Cổ Phật, hắn trở thành tồn tại vĩ đại, ngưng tụ căn nguyên của vô số Phật trong vũ trụ.

Hắn chính là Chư Phật chi nguyên, Vạn Phật quy tông.

“Chư Phật tịnh thế!”

Sau khi lột xác, Cổ Phật hội tụ lực lượng của chư Phật trong ngàn vạn vũ trụ, đánh ra một kích mạnh nhất, Chư Phật tịnh thế.

Oanh!

Phật quang chiếu rọi, vạn vật tan biến.

Chư Phật tịnh thế, thanh tẩy cùng tịnh hóa hết thảy.

Dưới lực lượng tinh thế của Cổ Phật, Tạo vật chi vương không ngừng lui về phía sau, cứng rắn chống đỡ một chiêu này.

Lực lượng đến từ chư Phật lại tịnh hóa Sáng thế chủ, dần dần biến thân thể hắn thành tro tàn tiêu tán.

Lực lượng khủng bố làm kẻ khác khiếp sợ.

Phanh!

Cuối cùng, lực lượng tịnh thế đẩy Tạo vật chi vương xuyên qua lá chắn sân đấu, xuyên qua hư vô, chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Tạo vật chi vương biến mất, không biết sống hay chết.

Hiện trường yên tĩnh.

Đặc biệt là những sinh vật thiếu chút nữa bị tịnh hóa, cả đám kinh hoảng nhìn lá chắn bị đánh xuyên.

“Ực ực!”

Có sinh vật Siêu duy nuốt nuốt nước miếng, có cảm giác sống sót sau tai kiếp.

Không thể không nói chiêu này của Cổ Phật thật sự rất khủng bố, cuối cùng khiến Tạo vật chi vương biến mất tăm.

Trong sân, Cổ Phật đứng trên hư không, như giếng cổ không gợn sóng, vô hỉ vô bi, chắp tay trước ngực, cả người tích tụ Phật lực cường đại.

Phật lực đến từ chư Phật trong hàng tỉ vũ trụ gia thân cường đại vượt xa tưởng tượng, thậm chí khiến hội đồng giải đấu chú ý.

“Kết quả thẩm tra, không có gian lận.”

Cơ chế thẩm tra không phát hiện dấu hiện Cổ Phật gian lận.

Cuối cùng kết luận do Cổ Phật đột phá, thành công ngưng tụ ra đại đạo, trở thành Vạn Phật chi nguyên nên dẫn tới Phật lực từ chư Phật.

“Trận thứ ba, Cổ Phật thắng lợi.”

Trận đấu kết thúc, phán định Cổ Phật thắng lợi.

Tới giờ khắc này, Cổ Phật mới thở dài nhẹ nhõm, thắng, không những sống sót mà còn được một lần lột xác.

Hắn có chút kích động nhưng mặt lại không chút cảm xúc, được một luồng sáng đưa trở về.

Cổ Phật thắng ba trận liên tiếp.

“Hắc hắc, phát tài.”

Mộc Phàm nở nụ cười, quầng sáng trước mắt chứa đựng vô số Kỳ điểm.

Bốn trăm tám mươi ngàn vạn phôi thai vũ trụ, lại phất lên.

“Thật dễ kiếm lời mà.”

Mộc Phàm đắc ý nhờ hệ thống đưa một ngàn vũ trụ cho Cổ Phật, hắn nhận được tỏ vẻ cảm kích.

“Cảm tạ Thiên Đế.”

Cổ Phật thầm nói trong lòng, hắn biết Thiên Đế có thể nghe thấy.

Quả nhiên, Mộc Phàm trở về câu: “Biểu hiện không tồi, lại cho ngươi thêm một ngàn cái.”

Cổ Phật vừa nghe liền kích động, lên sân khấu đánh ba trận liền thu nhiều thế này, quả thực như là tặng không.

Huống chi thu hoạch lớn nhất chính là hắn đã đột phá, bởi vì Mộc Phàm âm thầm để hệ thống gian lận nên Cổ Phật mới có thể lột xác.

Không thể không nói, gian lận rất đáng xấu hổ nhưng gian lận mà thu được lợi ích thật sự khiến người ta muốn ngừng cũng không thể.

“Tiếp tục tiếp tục!”

Mộc Phàm hào hứng chờ đợi đám cường giả vũ trụ số bảy lên sân.

Nhưng chờ một lúc lại nhận được một tin tức từ Cổ Phật.

Bọn họ cũng bị cấm đấu rồi.

Khi Mộc Phàm nhận được tin tức này, tức khắc cảm thấy khó chịu.

Chương 587: Thật vô sỉ

-

“Bọn họ cũng bị cấm đấu?”

Sắc mặt Mộc Phàm có chút khó coi.

Tin tức tới quá đột ngột, đám Cổ Phật, Thái Thượng nhìn nhau, vừa mới nhận được nhắc nhở là bọn họ bị cấm đấu.

Nghe tin tức thế này, cả đám đều ngây ra, hoàn toàn không nghĩ tới lại bị cấm đấu giống nhóm Thiên Đế.

“Này... Chúng ta cũng bị cấm đấu rồi?”

Thái Thượng cười chua xót.

Hắn nhìn Cổ Phật với ánh mắt hâm mộ, gia hỏa này vừa thắng trận, nhận được lợi ích rất lớn.

Hiện tại, thực lực của Cổ Phật đã vượt qua Thiên Đạo Hồng Quân, tự nhiên khiến mọi người ghen ghét, hâm mộ.

Nhưng vận khí bọn họ không tốt, bị ban tổ chức cấm đấu luôn rồi.

Trời giáng tai họa bất ngờ mà!

“Hẳn là liên quan đến Thiên Đế.”

Nguyên thuỷ bất đắc dĩ lắc đầu, vốn đang muốn làm một trận đây, hiện tại xong rồi.

Cả bọn nhìn nhau cười khổ, không thể lên sân nên đều có vẻ ảo não.

Thông thiên bực bội nói: “Đáng chết, bổn toạ đã chuẩn bị kỹ Tru tiên kiếm trận, giờ lại bị cấm đấu.”

“Ai, nhận mệnh đi, không thể trêu vào những tồn tại đó.” Ngọc Đế lắc đầu, vẻ mặt buồn khổ, thật ra trong lòng vui đến nở hoa.

Bởi vì đều không có phần, cho nên trong lòng rất cân bằng.

“Lão sư, xem ra Thiên Đế khiến ban tổ chức bất mãn.”

Thái Thượng lẩm bẩm một câu.

Hồng Quân không rên một tiếng, lạnh nhạt nhìn sân đấu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“An tâm chờ đi, không thể chiến đấu, có tốt cũng có xấu, ít nhất không cần lo lắng vũ chúng ta bị xuống dốc, bị lau sạch.”

Hồng Quân lạnh nhạt nói, lời này rất có lý.

Vũ trụ thất bại chắc chắn xuống dốc, sau đó chỉ có thể bị thu hoạch.

Vũ trụ thắng lợi tự nhiên có thể từng bước quật khởi, thậm chí còn có thể diễn biến sang hình thức cao hơn.

“Đám gia hỏa này thật vô sỉ.”

Mộc Phàm cảm thấy khó chịu, bực bội.

Cả nhóm cường giả vũ trụ số bảy cũng bị cấm đấu, tuyệt đối là nhắm vào hắn.

Vì hắn thắng được quá nhiều, ban đầu chỉ có mười vũ trụ, một đường nhân lên đến số lượng như hiện tại.

Bốn trăm tám mươi ngàn vạn vũ trụ, nhân lên biết bao nhiêu lần?

Hắn kiếm được quá nhiều, khiến cho bên trên chú ý nên mới có chuyện cấm đấu.

Nếu không phải là không tìm được manh mối gian lận, có khả năng đám Mộc Phàm sẽ không bị cấm đấu, mà là trực tiếp mạt sát.

“Thiên Đế, bọn họ đều bị cấm đấu rồi, hiển nhiên ban tổ chức đã nhận ra.”

Thường Nga nhẹ giọng nhắc nhở nói.

Mộc Phàm gật gật đầu, hừ nói: “Mặc kệ bọn họ, cho rằng cấm đấu thì ta liền không thể tiếp tục kiếm lời sao, thật sự là quá coi thường ta.”

“Ta nên xử lý chuyện các vũ trụ trước.”

Lúc này, Mộc Phàm nhẹ nhàng mở tuyến thời không, xem xét các vũ trụ mà mình khống chế.

Ở trong mắt hắn, không ít vũ trụ tồn tại có vẻ dư thừa, còn không bằng chỉnh hợp lại, thúc đẩy mấy cái siêu cấp vũ trụ ra đời.

“Không để lại vũ trụ số ba, dung nhập vào vũ trụ số bảy, dung nhập các vũ trụ khác luôn.”

Mộc Phàm dung hợp mấy trăm vũ trụ lại, tạo ra mấy cái siêu cấp vũ trụ có tác dụng hơn.

Số lượng cường giả ra đời trong vũ trụ siêu cấp sẽ nhiều hơn, thực lực càng cường đại hơn.

Mộc Phàm lấy vũ trụ số bảy làm chủ thể, chỉ để lại vũ trụ số một, số hai, tất cả vũ trụ còn lại đều dung nhập vào vũ trụ số bảy, tạo thành vũ trụ siêu cấp vượt xa số một, số hai.

Vũ trụ số bảy biến hóa khiến cho Thiên Đạo Hồng Quân chú ý, ngơ ngác nhìn vị trí vũ trụ thay đổi, nhanh chóng tiến hóa tới cấp độ vượt xa vũ trụ căn nguyên.

“Là Thiên Đế!”

Hồng Quân nhìn thoáng qua bên này, quả nhiên thấy Mộc Phàm đang thao tác trên tuyến thời không, thấy được thủ đoạn cường đại của hắn.

Mộc Phàm chỉ để lại ba vũ trụ, sinh linh từ các vũ trụ khác đều dung nhập vũ trụ số bảy, dẫn tới thực lực của vũ trụ số bảy lập tức tăng lên tới mức cao nhất.

Chỗ tốt rất rõ ràng, Hồng Quân làm Thiên Đạo được tăng lên đến một độ cao hoàn toàn mới.

“Bái tạ Thiên Đế.”

Hồng Quân không thể không bái tạ, thật sự là ân tái tạo.

Mộc Phàm cũng không để ý, thậm chí còn chưa hài lòng đây.

Chỉ nghe hắn nói: “Ta chỉ để lại ba vũ trụ, vũ trụ số một, số hai có thực lực cường đại, kế tiếp phải xem bản lĩnh của ngươi.”

“Dung hợp một đám vũ trụ, bao quát các sinh mệnh cùng chủng tộc bên trong, có thể chinh phục bọn chúng hay không là ở ngươi, nếu hoàn thành chinh phục thống nhất, ngươi chính là Thiên Đạo tối cao duy nhất, tương lai thoát ly vũ trụ không thành vấn đề.”

Mộc Phàm vẽ ra một cái bánh to cho Hồng Quân.

Chinh phục sinh mệnh cùng chủng tộc từ các vũ trụ khác chính là sự gia tăng lớn nhất.

Đương nhiên, dung nhập cũng không có nghĩa là vũ trụ trước đó biến mất, hỏng mất, mà là dung nhập và mở rộng vũ trụ ban đầu.

Ghép mấy trăm vũ trụ lại, tạo thành một vũ trụ khổng lồ hơn.

“Đã hiểu.” Hồng Quân gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu kế tiếp nên làm như thế nào.

Hắn lập tức sắp xếp, nếu không có biện pháp tham gia chiến đấu vậy thì phái các đệ tử trở lại vũ trụ triển khai chinh phục.

Thái Thượng, Thông thiên, Nguyên thuỷ, Ngọc Đế, Cổ Phật đều lần lượt rời đấu trường quay trở về vũ trụ số bảy, bắt đầu tiến hành chinh phục.

Đây là cơ hội mở rộng thế lực, không ai muốn bỏ lỡ.

Hơn nữa lần này có Thiên Đế cao cao tại thượng khống chế tất cả, chuyện này cực kỳ quan trọng, có thể nói là có một hậu thuẫn cường đại.

Ở vũ trụ Cao duy có Thiên Đế chống lưng nha.

“Vũ trụ số một, vũ trụ số hai...”

Lúc này, ánh mắt Mộc Phàm dừng ở hai vũ trụ cuối cùng.

Đầu tiên là vũ trụ số hai, vũ trụ này gần vũ trụ số một nhất, có thực lực rất mạnh, chỉ yếu hơn vũ trụ số một chút thôi.

Bá chủ vũ trụ số hai chính là một nhân tộc, hơn nữa còn là Nhân hoàng.

“Nhân hoàng tối cao, Nhân tộc tối thượng trong vũ trụ.”

Mộc Phàm suy tư gì đó nhìn về nhóm cường giả vũ trụ số hai đang quan chiến, có tám cường giả, trong đó có một người ngồi ở chủ vị, thân mặc hoàng bào, đầu đội vương miện.

Hắn đúng là Nhân hoàng.

Mộc Phàm nhìn vị Nhân hoàng này, hắn có thực lực cường đại, chính là chúa tể trong vũ trụ.

Đối với Nhân tộc, Mộc Phàm vẫn có khuynh hướng theo bản năng.

“Ngươi là Nhân hoàng vũ trụ số hai?”

Lúc này, Nhân hoàng chấn động, nghe được giọng của Mộc Phàm.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn qua, hai ánh mắt va chạm.

“Không sai, ngươi có chuyện gì?” Nhân hoàng thầm đáp lại một câu.

Là tồn tại mạnh nhất vũ trụ số hai, chủ nhân vũ trụ, thống trị toàn bộ vũ trụ nhưng hắn không dám tự cao xem thường bất kỳ kẻ nào ở nơi này.

Đối với cường giả như Thiên Đế cũng thể hiện đầy đủ sự kính trọng, vừa rồi đã tận mắt nhìn thấy biểu hiện của một đám thuộc hạ Thiên Đế.

“Muốn giao dịch cùng ngươi, ngươi thấy như thế nào?”

Mộc Phàm âm thầm truyền đạt ý của mình, chờ đối phương quyết

định.

Quả nhiên, Nhân hoàng vừa nghe đột nhiên hiểu ra chuyện gì đó, ánh mắt sáng quắc.

Tuy rằng trong lòng hắn chấn động nhưng ngoài mặt vẫn bình thường.

“Giao dịch như thế nào? Ta cần làm gì?” Nhân hoàng đáp lại.

Chỉ nghe Mộc Phàm nói: “Đơn giản, ngươi phái hai thủ hạ mạnh nhất ra sân hoặc là ngươi ra sân đấu, thắng một trận ta cho ngươi một vạn vũ trụ.”

“....”

Giờ khắc này, rốt cuộc Nhân hoàng đã biết.

Đã biết vì sao thủ hạ của Thiên Đế đều thắng ba trận liên tiếp, thì ra thật sự có thủ đoạn giành được thắng lợi.

“Vì sao chọn ta, ngươi không sợ ta tố giác ngươi?” Nhân hoàng hỏi lại một câu.

Mộc Phàm khinh thường nói: “Nhân tộc đỉnh thiên lập địa, nếu ngươi làm như vậy, vị trí Nhân hoàng này cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Nhân tộc... Đỉnh thiên lập địa.” Nhân hoàng lẩm bẩm, hai mắt tỏa ánh sáng.

Hắn bỗng nhiên cười to nói: “Được, vì một câu này của ngươi, ta đáp ứng.”

“Rất tốt, kế tiếp ngươi phái hai thủ hạ mạnh nhất thủ hạ lên sân, chỉ cần hai tên là đủ rồi.”

Mộc Phàm bắt đầu sắp xếp, âm thầm thao tác, tiếp tục dựa vào hệ thống để kiếm lấy càng nhiều vũ trụ hơn.

Đối với chuyện này, hệ thống rất dư lực, ký chủ kiếm lời, chẳng khác nào là nó kiếm lời, dù sao ký chủ kiếm được bao nhiêu đều

phải nạp.

“Ta đích thân ra sân.”

Nhân hoàng vũ trụ số hai ra quyết định, phái một chiến tướng đắc lực nhất, hắn cũng tự báo danh.

Quả nhiên, sau khi báo danh không lâu, chiến tướng của Nhân hoàng đã ra sân.

Vị này là Chiến thần Nhân tộc này đến từ vũ trụ số hai, thực lực chỉ đứng sau Nhân hoàng.

“Chậc chậc, bắt đầu kiếm tiền.”

Mộc Phàm cười hắc hắc, âm thầm đặt cược, nện xuống bốn trăm tám mươi ngàn vạn.

Có hệ thống đang âm thầm thao tác, kết quả không cần nói cũng biết, ba trận đều thuận lợi chiến thắng.

Chỉ ba trận, phần đặt cược của Mộc Phàm tăng tới năm mươi bảy triệu sáu trăm ngàn vạn.

Quả thực là lợi nhuận kếch xù.

Nhanh chóng đến Nhân hoàng ra sân.

Nhân hoàng vũ trụ số hai có thực lực rất cường đại, trận đầu nhẹ nhang hạ gục đối thủ trong nháy mắt.

Trận thứ hai gặp một đối thủ cường đại nhưng vẫn dựa vào thực lực cường đại chém giết đối thủ giành thắng lợi.

Tới trận thứ ba, gặp được cường địch thật sự, thiếu chút nữa bị đánh chết, may mà có Mộc Phàm âm thầm thao túng mới miễn cưỡng trọng thương chém giết đối thủ.

Lại thắng ba trận liên tiếp, mang đến cho Mộc Phàm lợi ích hơn.

“Hắc hắc hắc hắc....”

Mộc Phàm đè nén sự hưng phấn, không ngừng cười hắc hắc.

Nụ cười làm những kẻ khác phát lạnh, cười quá khủng bố.

Mộc Phàm không thể không cười nha, chỉ trong chớp mắt mà đã có sáu trăm chín mươi hai tỷ hai trăm ngàn vạn phôi thai vũ trụ, một con số quá khủng bố.

Gần bảy trăm tỷ nha, ai có thể tưởng tượng khi hắn nạp sạch để gia tăng thực lực thì sẽ tăng đến cấp độ thế nào?

Mộc Phàm cũng không rõ, nhưng hắn biết mình đã bị theo dõi.

Ong!

Quả nhiên, vừa mới thu vào liền thấy một luồng sáng phủ xuống, một bóng dáng mơ hồ hiện lên trước mắt.

“Người trẻ tuổi, một vừa hai phải!”

Bóng dáng kia lạnh nhạt cảnh cáo một câu.

Mộc Phàm ngồi trên bảo toạ Thiên Đế, mặt không biểu tình nhìn đối phương, không chút nhượng bộ, hơi thở hai bên va chạm.

“Làm sao, ta không thể thắng, các ngươi không cho kẻ khác thắng còn muốn động thủ?”

Mộc Phàm mở miệng nói, ánh mắt loé sát khí.

Nếu đối phương ra tay thì không thể trách hắn, hắn sẽ trực tiếp chém giết, sau đó phá vỡ đấu trường cướp đoạt một trận.

Bầu không khí căng thẳng, Hình Thiên, Lăng Sa, Thường Nga, Tiểu Linh, Tiểu Ngải thối lui về phía sau Mộc Phàm.

Hơi thở hai bên va chạm, sát ý tràn ngập.

Chương 588: Bị mạt sát

Một bóng dáng cường đại buông xuống, dĩ nhiên muốn cưỡng ép Mộc Phàm.

Oanh!

Hơi thở hai bên kéo lên, không ngừng va chạm.

“Người trẻ tuổi, ngươi dùng thủ đoạn để thắng, nên vừa phải thôi.”

Giằng co một hồi lâu, bóng dáng mông lung lại mở miệng nói.

Nghe câu này, Mộc Phàm hừ lạnh nói: “Như thế nào, thắng thì các ngươi nói dùng thủ đoạn, không phải trong trận đấu có thể dùng bất kỳ thủ đoạn gì sao?”

“Huống hồ, ngươi có bằng chứng gì mà nói ta dùng thủ đoạn?” Mộc Phàm hỏi lại một câu.

Lời này vừa ra, đối phương yên lặng.

Xác thật không tìm được chứng cứ, vài lần thẩm tra vẫn không phát hiện Mộc Phàm sử dụng thủ đoạn gì.

Bởi vì căn bản không phải hắn sử dụng mà là hệ thống đang âm thầm thao tác, có thể tra ra được mới lạ.

“Hừ!”

Hắn hừ lạnh, tràn ra hơi thở cường đại đè ép.

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, có dự cảm không tốt.

“Hệ thống, nạp một tỷ vũ trụ.”

Mộc Phàm tức giận ra lệnh.

Ầm!

Trong phút chốc, từ cơ thể Mộc Phàm phát ra một cổ khí thể kinh thiên, nháy mắt đẩy hơi thở của phương trở về, chấn đối phương liên tục lui về phía sau.

“Làm càn!” Bóng dáng giận tím mặt, sương mù bị đánh tan, lộ ra thân thể.

Thì ra là một sinh vật có một sừng, hơi thở mạnh mẽ, là một cường giả trong vũ trụ Cao duy.

Đáng tiếc, Mộc Phàm không yếu, trực tiếp nạp một tỷ vũ trụ, dưới sự trợ giúp của hệ thống thắp sáng vô số tế bào trong cơ thể.

Hơn một tỷ tế bào sáng lên, ánh sáng cường đại nở rộ, năng lượng bùng nổ.

Năng lượng từ một tỷ vũ trụ sẽ khủng bố đến mức nào?

“Ta thấy là ngươi đang làm càn.”

Mộc Phàm hừ lạnh, một hơi thở cường đại ép tới.

Ầm!

Đối phương bị đánh bay ra ngoài.

“Tìm chết!” Cường giả Siêu duy cảm thấy mất mặt, giận dữ ra tay.

Nhưng Mộc Phàm không e ngại, giơ tay tát một cái.

Phanh!

Một tiếng nổ to, liền thấy máu thịt vẩy ra, các sinh vật xung quanh ngây ngẩn.

“Khốn nạn, ngươi dám ra tay với bổn tọa?”

Máu thịt nhanh chóng trọng tổ, khôi phục như ban đầu, sinh vật một sừng tức giận trừng mắt nhìn Mộc Phàm, giống như không thể tin được chuyện hắn dám động thủ.

“Như thế nào, ngươi có thể ra tay còn ta thì không thể?” Mộc Phàm khinh bỉ đáp lại.

Hắn cười lạnh nói: “Đúng là trò đùa, nào nào, tất cả cùng xem nào, đây một tên trong ban tổ chức giải đấu, không muốn kẻ khác thắng cược, thắng liền tới uy hiếp.”

“Chậc chậc, ta rất tò mò, ta chỉ thắng có mấy trận mà các ngươi đã không nhịn được tới can thiệp rồi, có phải chỉ có các ngươi được thắng, tất cả cường giả đến từ các vũ trụ đều nên thua?”

Một tiếng hét to khiến toàn bộ đấu trường rung động.

Tất cả sinh vật cường giả đều kinh hãi nhìn về nơi này.

“Là thanh viên trong hội đồng thi đấu.”

“Trực tiếp ra tay can thiệp sao?”

“Chẳng lẽ đúng như tên kia nói, bọn họ không muốn chúng ta thắng?”

Trên sân thi đấu, vô số cường giả, sinh linh bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Tiếng hét của Mộc Phàm truyền khắp toàn trường, khiến vô số sinh vật chú ý, thậm chí có rất nhiều cường giả Siêu duy chăm chú quan sát nơi này.

Lúc này, sinh vật một sừng vừa kinh hoảng vừa tức giận, vốn là muốn lặng yên giải quyết nhưng không nghĩ tới Mộc Phàm lại dùng cách này.

Hiện tại tất cả ánh mắt đều dồn về đây, nếu không xử lý ổn thỏa thì không cách nào tiếp tục tổ chức giải đấu.

Tổ chức giải đấu mà không cho những kẻ tham gia thắng, chỉ có thể thua, thắng liền tới tính sổ, ai mà dám tham gia?

Cường giả, bá chủ đến từ các vũ trụ đều nhìn Mộc Phàm, ánh mắt mang theo sự ngạc nhiên, không thể tin nổi.

Hắn dám giằng co với ban tổ chức giải đấu.

“Tiểu tử, ngươi bôi nhọ hội đồng giải đấu, muốn chết.”

Sinh vật một sừng giận dữ rít gào, vung tay lên, ngưng tụ một cổ năng lượng khủng bố, giống như muốn một chiêu diệt sát Mộc Phàm.

“A, nhìn nào nhìn nào, đây là muốn diệt khẩu, đây là xem tất cả cường giả, thần ma như kẻ ngốc, mặc bọn chúng xâu xé.”

“Các ngươi có phục hay không ta không biết, lão tử không phục.”

Mộc Phàm nói xong bỗng nhiên đứng dậy.

Lời này đã kích thích rồi sinh vật một sừng, nó vung quả cầu năng lượng tới.

“Hừ!”

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm hừ lạnh, giơ tay nhẹ nhàng ấn xuống, ầm, ánh sáng bùng lên, quả cầu năng lượng khủng bố đã bị đánh tan trong nháy mắt.

Một kích đáng sợ bị Mộc Phàm nhẹ nhàng đánh nát.

“Ngươi cũng tiếp một chiêu của ta.”

Mộc Phàm nói xong, bàn tay ép xuống, sinh vật một sừng chưa kịp phản ứng đã bị một lực lượng vô hình ép đến quỳ xuống, nghẹn đến mức đỏ bừng.

Trong mắt nó hiện lên vẻ điên cuồng và phẫn nộ, ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi.

Đáng tiếc, dưới một chưởng của Mộc Phàm, căn bản không có khả năng giãy dụa, bị ép chặt, không thể nhúc nhích.

Nhục nhã, phẫn nộ, điên cuồng.

Giờ phút này, tất cả các sinh vật đang quan sát đều dại ra, hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này thật sự dám ra tay.

Đây là cường giả thuộc hội đồng giải đấu, thế mà bị ép quỳ ở đó, quả thực chính là vả mặt một cách thẳng thừng.

“Không muốn cho kẻ khác thắng, vậy không cần tổ chức giải đấu chó má gì nữa.”

Mộc Phàm đứng ở nơi đó, chân dẫm hư không, tràn đầy khí phách.

Hắn đang khiêu chiến quyền uy của ban tổ chức.

“Điên rồi sao?”

“Cũng dám khiêu khích?”

“A, gia hỏa này chết chắc rồi.”

Không ít sinh vật Siêu duy hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, bị hành động này hù dọa.

Các sinh vật, cường giả đến từ khắp các vũ trụ đều bị sự cường thế bá đạo của Mộc Phàm gây chấn động.

Đây là tự tìm đường chết sao?

“Ngươi chết chắc rồi.”

Sinh vật một sừng phẫn nộ rít gào: “Hội đồng nhất định sẽ thẩm phán, mạt sát ngươi, ngươi phá hủy quy tắc, nhiễu loạn giải đấu, chắc chắn phải chết.”

Mộc Phàm phớt lờ nó, ngẩng đầu nhìn hư vô, nơi đó có từng ánh mắt đang quan sát, có từng hơi thở khủng bố hiện diện.

“Ngươi phá hư quy tắc giải đấu.”

Từ trong hư vô có một giọng nói lạnh nhạt truyền đến.

“Muốn động thủ, cứ việc tới.”

Mộc Phàm đứng ở đó, toàn thân có sương mù bao phủ, hơi thở cường đại ép thẳng tới từng bóng dáng cường đại trong hư vô.

Đây là đang tuyên chiến, muốn chiến liền chiến.

Không cho ta thắng, vậy không có gì để nói, chỉ một chữ chiến.

Ầm...

Toàn bộ đấu trường chấn động, tất cả các sinh vật đều luống cuống, hoảng sợ ngồi liệt xuống.

Mộc Phàm chọc giận hội đồng giải đấu giống như chọc giận đại đạo.

“Ha ha ha, tiểu tử, ngươi chết chắc rồi.”

Sinh vật một sừng điên cuồng cười ha ha.

“Nhất Giác, thành viên hội đồng giải đấu vũ trụ Cao duy, làm trái với điều lệ, vi phạm quy tắc giải đấu, tự tiện can thiệp, ban mạt sát.”

Một giọng nói lạnh băng truyền đến làm tất cả đều hít hà một hơi.

“Không...” Sinh vật một sừng hoảng sợ kêu to.

Phanh!

Một luồng sáng rơi xuống, đánh vào người sinh vật một sừng, nháy mắt biến nó thành tro tàn tiêu tán.

Đã chết!

Nó bị mạt sát, chưa bao giờ nghĩ đến mình lại bị mạt sát.

Đến chết cũng không nghĩ ra vì sao kẻ chết lãi là mình?

Đó là âm thanh thẩm phán đến từ hội đồng.

Gia hỏa đáng thương, chỉ là pháo hôi để thử Mộc Phàm mà thôi.

Hiện tại thử đủ rồi, Mộc Phàm cường thế phản kích, thậm chí đối cứng với hội đồng.

Có lẽ là do cảm giác được hơi thở khủng bố trong cơ thể Mộc Phàm hoặc là vì một nguyên nhân, cuối cùng chỉ sinh vật một sừng bị mạt sát.

Nguyên nhân là phá hư quy tắc giải đấu, tự mình ra tay can thiệp.

Kẻ sáng suốt đều có thể nhìn ra được khúc mắc, xem tất cả đều ngu ngốc sao?

Hiển nhiên là hội đồng kiêng kị thực lực của Mộc Phàm rồi.

“Hừ.” Mộc Phàm cười lạnh một tiếng, chậm rãi ngồi xuống.

Đám Hình Thiên, Lăng Sa, Thường Nga đều nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng vượt qua một kiếp.

Nhìn Mộc Phàm không có việc gì, ánh mắt vô số cường giả, sinh vật nhìn hắn thay đổi, có kinh hoảng, có sợ hãi, khó tin, cũng có cả kính sợ.

Có thể chống đối, khiêu khích hội đồng giải đấu mà vẫn sống sót, thậm chí khiến đối phương tự mạt sát bên mình, thật sự rất khủng bố.

Càng nghĩ càng thấy ớn.

“Tiếp tục!”

Các trận đấu bị gián đoạn lại tiếp tục.

Nhưng Mộc Phàm phát hiện nhóm mình vẫn không thể tham dự.

Trong lòng hắn có chút bực bội, thật muốn trực tiếp đánh tới cướp sạch, nhưng trước mắt hắn vẫn chưa biết rõ tình hình vũ trụ Cao duy.

Mộc Phàm không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là muốn nhân cơ hội này vớt thêm một mớ nữa, bỏ qua thì không còn cơ hội.

Nhìn sân đấu, Mộc Phàm lặng lẽ quan sát vũ trụ số một.

“Có muốn hợp tác không?”

Hắn lặng yên truyền âm cho cường giả tóc bạc thuộc vũ trụ số một.

Đây là Sáng thế chủ mạnh nhất vũ trụ số một, nhân vật giống như Bàn Cổ, trên người có Hỗn độn thanh liên.

Nghe được lời này, ánh mắt cường giả tóc bạc lóe lên rồi khôi phục bình thường.

“Không cần.”

Hắn lạnh nhạt đáp lại một câu khiến Mộc Phàm ngạc nhiên.

Không nghĩ tới gia hỏa này lại từ chối.

Còn là lần đầu tiên nữa nha, nhưng Mộc Phàm chỉ cười cười, không thèm để ý.

Từ chối thì thôi, nếu không muốn chỗ tốt, vậy thì hắn chỉ có thể đưa cho người khác.

Mộc Phàm đã xếp vũ trụ số một vào lãnh cung, chuẩn bị tìm cơ hội thôn tính tiêu diệt.

Giữ lại một vũ trụ không nghe cũng không có tác dụng, còn không bằng tiêu diệt cho gọn.

“Có lòng tốt muốn bồi dưỡng các ngươi, đáng tiếc, chỉ có thể đào thải các ngươi.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, ánh mắt như giếng cổ không gợn sóng, quyết định một vận mệnh tương lai của một vũ trụ.

Không nghe lời thì không cần tồn tại.

“Nhân hoàng, có hứng thú tiếp quản vũ trụ số một không?”

Lúc này, Mộc Phàm truyền âm cho Nhân hoàng vũ trụ số hai.

Nghe lời này, Nhân hoàng sửng sốt, nhìn về phía đám cường giả vũ trụ số một rồi lại nhìn về phía Mộc Phàm, hiểu ra chuyện gì rồi.

Hiển nhiên suy đoán là vũ trụ số một từ chối lời mời của Mộc Phàm, khiến cho hắn bất mãn.

“Có.”

Nhân hoàng không cần suy nghĩ liền trả lời.

Dù sao cũng không phản kháng được, vì sao không thành thành thật thật nghe lời chứ?

Cứ như vậy, sự tồn vong của vũ trụ số một đã được quyết định.

“Thiên Đế, còn cần đặt cược sao?”

Lúc này, Thường Nga mở miệng dò hỏi.

Mộc Phàm nheo mắt, cười nói: “Đương nhiên, không cược thì làm sao mà thắng?”

“Tới, đặt cược theo ta.”

Nói rồi Mộc Phàm lại bắt đầu đặt cược.

Nhưng lần này hắn đặt cược theo cách khác, chia thành mấy phần để đặt cược.

“Tới.”

“Hắn đặt cược”

Mộc Phàm vừa đặt cược liền kinh động hội đồng giải đấu, cơ chế thẩm tra..., một đám sôi nổi nhìn chằm chằm Mộc Phàm.

Chương 589: Đang chuẩn bị cướp sạch

“Thẩm tra!”

“Mau, thẩm tra xem hắn đặt được vào kẻ nào?”

Trong một mảnh sương mù hỗn độn.

Có một loạt bóng dáng mông lung, liên tục chú ý nhất cử nhất động của Mộc Phàm.

Thậm chí vừa mới đặt cược đã bị theo dõi, thẩm tra.

“Mười tên?”

“Hắn đặt cược vào mười tên, mỗi tên mười tỷ vũ trụ.”

Chuyện này khiến cho bọn chúng kinh ngạc.

Trên sân thi đấu, có mười sinh vật đang chuẩn bị bắt đầu trận đấu.

Mười sinh vật này chính là đối tương mà Mộc Phàm đặt cược, hoàn toàn không quen biết, thậm chí vừa mới ra sân.

Trong lúc nhất thời, cơ chế thẩm tra cũng không thấy có chỗ nào không ổn.

“Hừ.”

Lúc này, Mộc Phàm âm thầm cười lạnh.

Hắn trong lòng câu thông hệ thống, nói: “Ta muốn mười tên kia thắng, nhớ kỹ, miễn cưỡng thắng là được, đừng lộ ra sơ hở.”

“Ký chủ yên tâm, không có chuyện mà nạp tiền không giải quyết không được.”

Hệ thống trả lời.

Mộc Phàm đặt cược vào mười sinh vật đến từ các vũ trụ khác nhau, thực lực đều ở cấp Vũ trụ.

Mỗi một tên đều đặt cược mười tỷ vũ trụ, không có lựa chọn một tên mà là lựa chọn cùng lúc mười tên.

Xem các ngươi nói như thế nào, tra như thế nào?

Trận đấu đã bắt đầu, trong mười sinh vật có thần ma, có yêu vật, còn có sinh mệnh thể kỳ dị cùng một ít thần huỷ diệt.

Lựa chọn mười tên có vẻ cường đại để đặt cược.

Không có biện pháp, Mộc Phàm biết chắc chắn bên trên đang nhìn chằm chằm, cho nên dứt khoát đặt nhiều một chút, muốn tra thì cứ tra, dù sao ta tùy tiện đặt cược.

“Phát hiện vấn đề sao?”

Trong sương mù hỗn độn, một đám bóng dáng bắt đầu thảo luận, xem xét, lại không phát hiện bất kỳ điểm dị thường nào.

“Cũng không có gì khác thường.”

“Cơ chế thẩm tra bình thường.”

“Chẳng lẽ, chúng ta thật sự nghĩ sai rồi?”

Trong lúc nhất thời, cơ chế thẩm tra cũng hoài nghi là bọn chúng sai lầm, căn bản liền không có bất kỳ động tác gì.

Đặt cược bình thường, không có vấn đề.

Bắt đầu thi đấu, trong đó có ba tuyển thủ gặp hiểm nguy trùng trùng, nhiều lần đều suýt bị đối thủ xử lý, nhưng cuối cùng lại miễn cưỡng đạt được thắng lợi.

Mười tuyển thủ đều thắng trận thứ nhất.

Nhưng Mộc Phàm thấy chuyển biến tốt liền thu, tiếp tục đặt cược vào ba tên, thu lại bảy phần đặt cược rồi đặt vào bảy tên khác.

Trận đầu, Mộc Phàm liền kiếm lời hai trăm ngàn tỷ.

Cơ chế thẩm tra lại dò xét nhưng vẫn không phát hiện bất kỳ vấn đề gì.

Trận thứ hai nhanh chóng bắt đầu rồi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mười tuyển thủ mà Mộc Phàm đặt cược ở vòng thứ hai đều thắng trận, nhưng đa số đều trọng thương hấp hối.

Cứ như vậy, phần Mộc Phàm đặt cược lại nhân gấp đôi, bốn trăm ngàn tỷ vào tay.

Thu hồi phần đặt cược, hắn tiếp tục lựa chọn mười tên đã thắng trận thứ hai, đặt cược mỗi tên bốn mươi ngàn tỷ.

“Thao túng để hắn thua.”

Nhìn thấy cảnh này, cơ chế thẩm tra lại cảm giác không đúng lắm, vì sao những kẻ Mộc Phàm đặt cược đều thắng?

Không đúng, tuyệt đối có vấn đề.

Cho nên bọn chúng lựa chọn âm thầm thao túng, khiến những tên Mộc Phàm đặt cược sẽ đối mặt với đối thủ cường đại hơn mà thua trận.

Bọn chúng không ngờ rằng dù đối mặt với đối thủ tuyển cường đại hơn nhưng đám Mộc Phàm lựa chọn dưới tình huống cận kề tử vong lại bạo phát, thiêu đốt sinh mệnh, cuối cùng chuyển bại thành thắng.

Mười tên đều thắng trận thứ ba.

Kết quả là mười tên đã bị phế hết tám, thiếu chút nữa liền chết thẳng cẳng, nhưng cuối cùng vẫn thắng được, mang đến cho Mộc Phàm một số lượng vũ trụ khổng lồ.

Đảo mắt một chút mà Mộc Phàm đã được một ngàn hai trăm tỷ vũ trụ.

“Có vấn đề!”

“Chắc chắn tiểu tử này có vấn đề.”

“Không có khả năng thắng.”

Trong lúc nhất thời, một đám tồn tại cường đại bắt đầu thảo luận, thậm chí nhất trí nhận định Mộc Phàm có động tay động chân.

Nhưng lại không tra ra được, căn bản không biết làm như thế nào.

“Muốn trực tiếp mạt sát sao?”

Có cường giả đưa ra kiến nghị.

“Không biết thực lực của hắn thế nào, đã thẩm tra vô số lần nhưng vẫn không biết rõ.”

“Không thể vọng động, nếu không sẽ khiến các hệ khác bất mãn.”

“Chẳng lẽ cứ để hắn tiếp tục như vậy?”

Có không ít bóng dáng cường đại biểu đạt sự bất mãn.

Mộc Phàm thắng được quá nhiều, quả thực chính là lấy đi một phần lợi ích của bọn chúng.

Thu hoạch trong giải đấu Cao duy lần này không cao bởi vì sự xuất hiện của quái vật như Mộc Phàm.

Rõ ràng cảm giác hắn gian lận, nhưng lại không tìm được vấn đề, không biết nên làm thế nào?

Trực tiếp mạt sát, sẽ khiến các cơ chế khác cảnh giác, bất mãn, phẫn nộ, thậm chí phải ngừng cả giải đấu.

Như vậy còn thu hoạch thế nào nữa?

“Chỉ tổn thất một chút, vấn đề không lớn.”

Có một bóng dáng lạnh nhạt nói: “Không nên nghĩ tới chuyện mạt sát, như vậy sẽ phản tác dụng.”

“Đừng quên, các ngươi tra không ra lai lịch của hắn.”

Hắn vừa nói, đông đảo bóng dáng bắt đầu suy nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý.

Chỉ nghe bóng dáng mông lung lại nói: “Bổn tọa hoài nghi hắn

thuộc về một hệ nào đó, là sáng thế, tạo vật hoặc là diệt thế."

“Hắn có danh hiệu Diệt thế giả, hẳn là thuộc về Diệt thế hệ.”

“Câu thông Bất hủ giả của Diệt thế hệ, hỏi xem có phải là hắn bày mưu đặt kế hay không?”

Bọn chúng liên hệ với một tên Bất hủ giả thuộc Diệt thế hệ.

Nhưng đáp án nhận được lại khiến cả đám bất ngờ, bên đó căn bản không quen biết Mộc Phàm.

“Chuyện này rất kỳ quái.”

“Bất hủ giả của Diệt thế hệ cũng không biết tiểu tử này.”

“Chẳng lẽ là bọn họ không muốn thừa nhận?”

“Hay muốn mượn chuyện này để đả kích chúng ta, muốn phân một chút lợi ích?”

“Có khả năng.”

Trong lúc nhất thời, một đám tồn tại cường đại không ngừng giao lưu, thương nghị, nhưng vẫn không có biện pháp nào thỏa đáng.

Nếu mạt sát Mộc Phàm gây ra hậu quả rất nghiêm trọng, thậm chí dẫn phát những cơ khác bắt lấy nhược điểm phản kích.

“Không vội, chờ hội nghị Siêu duy diễn ra rồi lại quyết định.”

“Trước mắt cứ nhìn chằm chằm hắn, một khi phát hiện hành vi gian lận, lập tức bắt giữ.”

Càng nhiều ánh mắt dò xét dừng trên người Mộc Phàm, nhìn chăm chú từng hành động của hắn, từng lời nói tiếng cười.

Không có biện pháp nào khác, tiểu tử này tà môn.

Đặt cược vào kẻ nào thì kẻ ấy liền thắng, căn bản không thua cược lần nào.

Trong thời gian bọn họ thương nghị, Mộc Phàm đặt cược toàn bộ

gia sản, thắng tới một ngàn hai trăm tỷ, hơn nữa nguyên bản dư lại năm trăm tỷ, tổng cộng là một ngàn bảy trăm tỷ, lại tiếp tục đặt cược.

Cũng chọn mười tuyển thủ, rồi lựa chọn tuyển thủ thắng hai trận, đặt cược thắng trận thứ ba.

Thật sự là đánh cược xa hoa.

“Lại thắng!”

Sắc mặt của đám cường giả thẩm âm trầm.

Bọn chúng kinh ngạc phát hiện Mộc Phàm lại thắng, dù đã âm thầm thay đổi đối thủ cường đại nhưng vẫn thắng trận.

Chuyện này làm bọn chúng muốn phát điên.

Thậm chí có mấy trận thay đổi đối thủ mạnh gấp nhiều lần nhưng kết quả cuối cùng vẫn là bên Mộc Phàm đặt cược thắng.

Mười tên thắng lợi đều hao tổn căn nguyên, tổn thương căn cơ, hoàn toàn phế đi.

Nhưng thắng vẫn là thắng.

“Hắn đặt cược lên tới năm ngàn một trăm tỷ vũ trụ rồi.”

“Không được, không thể để hắn tiếp tục đặt cược.”

Một đám thuộc cơ chế thẩm tra luống cuống, Mộc Phàm quá quỷ dị, liên tục thắng cược, quả thực chính là trăm trận trăm thắng.

Cứ tiếp tục như vậy thì bọn chúng sẽ không còn gì cả.

Bọn chúng nhanh chóng quyết định phải hạn chế Mộc Phàm, không để hắn tiếp tục đặt cược.

“Không cho phép hắn đặt cược, không tiếp nhận hắn đặt cược.”

Trên dưới hội đồng đều nhất trí đưa ra quyết định, nếu không thể thu phục gia hỏa quỷ dị này.

Vậy không cho hắn đặt cược là được.

Mộc Phàm lập tức đã nhận ra mình bị hạn chế.

“Đám gia hỏa này lại không cho ta đặt cược?”

Mộc Phàm ngạc nhiên phát hiện mình không có cách nào đặt cược, hiển nhiên bị hạn chế đặt cược.

Có nghĩa là giờ hắn không thể kiếm thêm nữa.

“Các ngươi chơi chiêu này không sợ ta lật tung đấu trường này sao?”

Lúc này, Mộc Phàm chậm rãi đứng lên, toàn thân tản ra hơi thở cường đại.

Hắn giơ ngón tay điểm ra.

Oanh!

Một cổ cường đại xông thẳng hư không, một ngón tay xỏ xuyên qua sương mù, chọc thủng một lỗ.

Trong lỗ thủng có sương mù dày đặc, có một đám tồn tại mạnh mẽ đang tập trung.

Bọn chúng đúng là ban tổ chức giải đấu, một đám lạnh lùng nhìn Mộc Phàm.

Toàn bộ đấu trường chấn động, vô số sinh vật, cường giả sôi trào.

“A!”

“Sắp đánh nhau sao?”

“Tiểu tử này thật sự dám động thủ?”

Tất cả cường giả nhìn về phía Mộc Phàm với ánh mắt khiếp sợ, có chút khó tin.

Kẻ này quá cuồng vọng, dỉ nhiên dám ra tay, chán sống rồi sao?

“Các ngươi hạn chế không cho ta đặt cược, vậy tổ chức giải đấu này làm gì, chẳng lẽ sợ ta thắng hết phần đặt cược thuộc về các ngươi?”

“Hay là các ngươi căn bản không muốn kẻ khác thắng?”

Mộc Phàm gằn từng chữ, bước thẳng lên không, muốn giết tới để lấy lại công đạo.

Thật ra lòng hắn đang vui đến nở hoa, nếu các ngươi đã ra tay, vậy thì không trách được ta nha.

Người ta đã hạn chế không cho ngươi đặt cược, vậy còn gì để nói nữa, trực tiếp giết tới cướp sạch thôi.

“Ngươi hiểu lầm.”

Lúc này, trong hư vô có một bóng dáng mơ hồ lạnh nhạt nói.

Hắn bình tĩnh nói: “Với thân phận hiện tại của ngươi không cần phải chơi ở sân nhỏ này.”

“Có sân chơi cao hơn để ngươi đặt cược, nơi đó càng phù hợp với thân phận của ngươi hơn.”

Bóng dáng mờ hồ chậm rãi nói ra lời này.

Nghe lời này xong, Mộc Phàm dừng bước chân.

Hắn kinh ngạc nhìn đám gia hỏa giấu mặt này, dĩ nhiên không ra tay mà ngược lại giới thiệu nơi tốt hơn để hắn chơi.

Dù sao có thể không ra tay cũng tốt, tuy mình tích góp không ít nhưng chắc chắn không đủ.

“Ngươi đã có tư cách tiến vào sân đấu cao cấp.”

“Nếu muốn tiếp tục chơi, xin mời.”

Bóng dáng mơ hồ nói xong liền có một luồng sáng hạ xuống, hóa thành một cái cầu thang xuất hiện trước mắt Mộc Phàm.

“Sân đấu cao cấp?”

Mộc Phàm suy tư gì đó, vẫy tay một cái, Thiên Đế cung nhanh chóng thu nhỏ rơi vào lòng bàn tay.

Hắn mang theo Thiên Đế cung có chứa đám Hình Thiên, Lăng Sa, Thường Nga, bước từng bước trên cầu thang thần bí.

Tất cả sinh vật, cường giả chứng kiến đều khiếp sợ, tận mắt nhìn thấy Mộc Phàm tiến vào sân đấu cao cấp.

Nơi này chỉ là một sân đấu sơ cấp, còn có sân đấu cao cấp hơn.

Chương 590: Khái niệm giả

Mộc Phàm theo cầu thang đi tới một sân đấu cao cấp, xa hoa hơn.

Ở dưới chân hắn có một thần tòa thật lớn, lơ lửng trong hư không, tản ra một loại hơi thở chí cao vô thượng.

Chung quanh cũng có một loạt thần toà to lớn khác, mỗi thần toà đều có một bóng dáng cường đại, không thấy rõ dáng vẻ.

Mỗi một tên đều cường đại, thần bí.

“Nha, có một vị mới tới.”

“Tuổi còn rất nhỏ.”

“Dĩ nhiên tuổi tác không đến một kỷ nguyên vũ trụ.”

“Chậc chậc, có vẻ thú vị.”

Mộc Phàm vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt tất cả cường giả ở đây.

Có thể tới nơi này, không một tên nào đơn giản, đều là một đám cường giả hù chết kẻ khác, tồn tại sống qua vô số kỷ nguyên.

Bọn chúng rất tò mò về Mộc Phàm, dám gọi nhịp với ban tổ chức giải đấu Cao duy, quả thực chính là một kẻ không sợ chết.

Tuổi tác còn chưa đến một kỷ nguyên vũ trụ, quả thực rất trẻ tuổi, thậm chí không đến một trăm triệu năm.

“Nhiều nhất chỉ có một trăm vạn năm, tu luyện thế nào đây?”

Có bóng đen nhìn Mộc Phàm, tấm tắc bảo lạ, quả thực không thể tưởng tượng được.

Tiểu tử này tu luyện chưa đến trăm vạn năm mà đã tới cấp độ này, sao có thể không gây chú ý?

“Tiểu gia hỏa, tỷ tỷ rất tò mò, sao ngươi lên được đây?”

Có một giọng nói lười biếng truyền đến từ một thần tòa cách Mộc Phàm không xa.

Mộc Phàm nhìn lại, tuy rằng không thấy rõ dáng vẻ đối phương nhưng lại có thể xác định là nữ, toàn thân có sương mù bao phủ.

“Hệ thống, có phải những kẻ ở nơi này đều là đồ cổ sống mấy triệu tỷ năm hay không?”

Mộc Phàm âm thầm dò hỏi hệ thống.

Hệ thống nhanh chóng đáp lại: “Ký chủ, ngoại trừ bỏ ngươi, trẻ tuổi trẻ nhất chính là nữ tử vừa mới nói chuyện với ngươi, nàng sống khoảng một trăm ngàn tỷ năm.”

“Một kỷ nguyên vũ trụ là một ngàn tỷ năm, nàng đã sống một trăm kỷ nguyên vũ trụ!”

“Ở chỗ này không có một tên nào sống ít hơn một trăm ngàn tỷ năm, đúng là đồ cổ, ngươi cẩn thận một chút, đừng để bị hố chết.”

Lời hệ thống nói àm Mộc Phàm câm nín.

Hắn không nghĩ tới mỗi một gia hỏa ở đây đều sống qua một trăm ngàn tỷ năm, mẹ nó, thời gian dài đằng đẵng nha.

Đều là một đám đồ cổ, mỗi tên đều rất cường đại.

“Tiểu gia hỏa, vì sao không trả lời tỷ tỷ?”

Lúc này, nữ nhân kia mở miệng, có chút không vui.

Mộc Phàm liếc nhìn nàng, thuận miệng nói: “Bọn chúng mời ta lên đây, ta vốn không muốn nhưng không có biện pháp nào khác, ban tổ chức không muốn để ta tiếp tục thắng cho nên liền đưa ta lên đây.”

“....”

Toàn trường yên tĩnh, nghe lời Mộc Phàm nói mà ngây ngẩn.

Gia hỏa này nói ban tổ chức mời hắn lên đây, đủ cuồng vọng nha.

“Ha ha ha, tiểu bằng hữu thú vị.” Tiếng cười trong trẻo truyền đến.

Nữ tử thần bí cười rất vui vẻ.

Nàng trêu ghẹo nói: “Ngươi là gia hỏa thú vị nhất mà ta nhìn thấy trong trăm triệu năm qua.”

“Tiểu tử, ngươi rất cuồng.”

Bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Mộc Phàm nhìn lại, liền thấy trên một thần tòa khác có một sinh vật thân người đầu trâu, không thấy rõ lắm.

“Cuồng hay không cuồng, ngươi thử liền biết, không có chuyện gì thì câm miệng.”

Mộc Phàm đáp lại một câu, an an ổn ổn ngồi vào thần tòa.

Ong!

Mới vừa ngồi xuống, thần tòa tức khắc nở rộ thần quang, sau lưng bỗng nhiên hiện lên một luân bàn lập loè ba ngàn đạo văn.

Một hơi thở cường đại tràn ngập.

Mộc Phàm thân khoác Thiên Đế bào, đầu đội Thiên Đế miện, ngồi chễm chệ như miệt thị toàn trường, trong lúc nhất thời khiến những kẻ khác phải ghé mắt.

“Tiểu tử cuồng vọng sống chưa tới trăm vạn năm, hôm nay bổn tọa liền dạy ngươi một bài học.”

Sinh vật đầu trâu gầm lên một tiếng, thò một bàn tay, đánh một chưởng về phía Mộc Phàm.

Một chưởng ẩn chứa năng lượng tương đương với năng lượng từ mấy vạn vũ trụ, một kích hủy thiên diệt địa.

“Lăn!”

Mộc Phàm chẳng thèm động, chỉ quát một tiếng, liền thấy năng

lượng bị đẩy ngược trở về, hung hăng đập tới trước mặt sinh vật đầu trâu.

Ầm!

Năng lượng bùng nổ nhưng lại bị một lực lượng vô hình trói buộc, sau đó dần dần biến mất.

Nơi này có lực lượng thần bí hạn chế, căn bản không có thể phá hoại quy mô lớn.

“Đáng chết.”

Sinh vật đầu trâu không nhịn được, muốn tiếp tục ra tay.

“Yên tĩnh!”

Đột nhiên có một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, sinh vật đầu trâu run lên, lập tức yên tĩnh.

Mộc Phàm nhìn lại về hướng âm thanh phát ra thì thấy một bóng giáng già nua đứng ở trung tâm.

Nơi này như một vũ trụ hỗn độn, chung quanh có một đám cường giả đang ngồi, đều đại biểu cho thực lực cùng thân phận.

Ánh mắt tất cả đều mang theo chút kiêng kị, kính sợ khi nhìn về phía lão giả thần bí.

“Ta là trọng tài sân đấu cao cấp lần này, cần phải tuân theo quy tắc sân đấu, kẻ nào làm trái với quy tắc sẽ bị mạt sát.”

Lời lão giả nói làm bầu không khí trở nên nghiêm túc.

Mộc Phàm nhận ra lão giả này chính là cường giả thần bí mời hắn lên đây.

Quả nhiên rất cường đại, không thể nhìn thấu đối phương.

“Hệ thống, hắn cường đại đến mức nào?”

Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, hắn là Khái niệm giả phía trên cấp Siêu duy, thuộc nhóm cường giả hàng đầu.”

“Khái niệm giả?” Mộc Phàm lẩm bẩm.

Hệ thống đáp lại: “Đúng vậy, Khái niệm giả chính là tồn tại siêu thoát bản chất, thoát ly cảm giác, ngươi có thể thấy nhưng lại không thể cảm ứng.”

“Khái niệm, không nơi nào không có, không cách nào bắt giữ, không cách nào chạm đến, một niệm vĩnh hằng.”

Lời giải thích của hệ thống thắp lên ngọn lửa trong lòng Mộc Phàm.

Tồn tại phía trên Siêu duy là Khái niệm giả, một tồn tại khủng bố siêu thoát bản chất.

“Hiện tại ta còn cách cấp Khái niệm giả bao xa?” Mộc Phàm hỏi lại.

Mà hệ thống trả lời: “Chỉ cần ký chủ thắp sáng mười ngàn tỷ tế bào trong cơ thể là có thể đánh vỡ khái niệm, một quyền nện một tên cũng không thành vấn đề.”

“Mười ngàn tỷ tế bào?”

Mộc Phàm gật đầu.

Khái niệm giả rất cường đại nhưng không phải là không thể chống lại, chỉ cần chuyển hoá mười ngàn tỷ tế bào thành Kỳ điểm là được.

Nhưng hiện tại mới thắp sáng có một tỷ tế bào, có vẻ rất cường đại nhưng so với Khái niệm giả thì cách xa vạn dặm.

Trên người còn có năm ngàn sáu trăm chín mươi tỷ vũ trụ, còn thiếu một nửa để đạt tới cấp bậc mà hệ thống nói.

Xem ra lần này cần phải kiếm một mớ, nhất định phải mau chóng thắp sáng tất cả tế bào trong cơ thể.

Hiện tại Mộc Phàm thiếu thốn một lượmg vũ trụ khổng lồ để chống đỡ con đường vô địch của mình.

“Chư vị, trước khi bắt đầu, mời nghe quy tắc.”

Lúc này, lão giả cấp Khái niệm lại mở miệng.

Hắn nói: “Dựa theo quy tắc sân đấu, các ngươi có thể lựa chọn một Thiên Đạo để làm quân cờ vào bàn chinh chiến, kẻ thắng lợi có thể nhận được phần thưởng tương ứng.”

“Vì ngăn chặn hành vi gian lận, tất cả các Thiên Đạo đều do ban tổ chức lựa chọn.”

“Hiện tại, các ngươi bắt đầu lựa chọn.”

Lão giả vừa nói xong, bóng dáng trở nên mơ hồ rồi biến mất.

Mộc Phàm không cách nào bắt giữ được sự tồn tại của đối phương, thậm chí không biết đối phương biến mất như thế nào, càng cảnh giác hơn đối với tồn tại cấp Khái niệm.

Xem ra mình còn không làm gì được Khái niệm giả, cần phải gia tăng thực lực một chút.

Kế tiếp sẽ có cơ hội vớt một mớ, sau đó lại tăng thực lực thì mới có thể đối mặt với nguy hiểm chưa biết.

Hắn không muốn vừa mới thắng đã bị người ta âm thầm mạt sát.

Nhưng mà có hệ thống rồi, nếu âm thầm mạt sát tuyệt đối sẽ bị hệ thống ngăn cản.

“Hệ thống, chuẩn bị kỹ, chuẩn bị làm việc.”

Mộc Phàm âm thầm nhắc nhở hệ thống.

“Ký chủ yên tâm, chỉ cần ngươi nạp đúng chỗ, vạn sự vô ưu.”

Hệ thống tự tin trả lời.

Ong!

Sau khi lão giả sau khi biến mất, một thế giới hỗn độn xuất hiện.

Mộc Phàm thấy mà ngạc nhiên không thôi, dĩ nhiên dùng một thế giới hỗn độn làm sân đấu.

Trong hỗn độn có từng điểm sáng lập loè, là một đám quả cầu ánh sáng, bên trong có một số bóng dáng mơ hồ.

Nhìn kỹ thì là một đám Thiên Đạo.

Mộc Phàm nghiêm túc nhìn thế giới hỗn độn trước mắt, một đám quả cầu ánh sáng đang giam cầm một đám Thiên Đạo, số lượng khổng lồ.

“Không biết bọn chúng bắt giữ bao nhiêu Thiên Đạo để làm quân cờ thi đấu kiếm niềm vui, thật sự quá nhàm chán mà.”

Mộc Phàm không biết nên bình luận thế nào.

Có lẽ còn có ý khác, giống như kiếm thêm lợi ích, số vũ trụ đặt cược chính là thu hoạch, kẻ nào mà không muốn có thật nhiều vũ trụ.

“Thật biết chơi.” Mộc Phàm quan sát những Thiên Đạo đang bị giam cầm.

Không biết có bao nhiêu Thiên Đạo bị chộp tới, có bao nhiêu Thiên Đạo bị xoá sạch.

“Thiên Đạo này không tồi, ta chọn nó.”

Một ít sinh vật, cường giả đã lựa chọn Thiên Đạo.

Bọn chúng đều hứng thú lựa chọn Thiên Đạo đặc thù nhất làm quân cờ của mình.

“Hả?”

Mộc Phàm đang quan sát đột nhiên ngừng lại, sắc mặt thay đổi.

Ánh mắt hắn dừng ở một quả cầu.

Chỉ thấy trong quả cầu là một bóng dáng nhỏ xinh, vốn dĩ rất bình

thường nhưng Mộc Phàm chấn động bởi vì hắn biết bóng dáng nhỏ xinh này.

“Tiểu Ách?”

Ánh mắt Mộc Phàm nhìn xuyên thấu qua bề mặt quả cầu ánh sáng, nhìn rõ ràng Thiên Đạo bên trong, đúng là Tiểu Ách.

Không nghĩ tới Tiểu Ách lại bị chộp tới.

Nhìn thấy Tiểu Ách cuộn tròn, bị phong ấn bên trong, Mộc Phàm có chút tức giận, sát ý sôi trào.

Nhưng hắn nhanh chóng áp chế, mình còn chưa có năng lực đối kháng cùng những tên phía sau màn.

“Ta chọn nàng.”

Mộc Phàm trực tiếp lựa chọn Tiểu Ách.

“Hệ thống, một hồi âm thầm thao tác, bảo đảm Tiểu Ách an toàn.”

Hắn đẻ nén lửa giận phân phó hệ thống.

“Ký chủ yên tâm, chỉ cần nạp đúng chỗ, bổn hệ thống bảo đảm tiểu tình nhân của ngươi hoàn hảo không tổn hao gì.”

Mộc Phàm mặc kệ lời đùa giỡn của nó, quyết định phải cứu Tiểu Ách.

Căn cứ theo quy tắc sân đấu cao cấp, chỉ cần thắng được mười trận liên tiếp thì Thiên Đạo sẽ thuộc về hắn, đương nhiên còn phải giao nộp một phần tiền chuộc.

“Lựa chọn xong, trận đấu chính thức bắt đầu.”

Sau khi tất cả chọn xong, những quả cầu không được lựa chọn đều biến mất.

Răng rắc!

Chỉ thấy những quả cầu ánh sáng được chọn tan vỡ, một đám Thiên Đạo bị phong ấn lần lượt thức tỉnh.

Bọn chúng đã tiến vào sân đấu cao cấp, trở thành quân cờ, trò tiêu khiển cho các sinh vật cường đại.

Lúc này, Tiểu Ách từ từ tỉnh lại.

“Đây là nơi nào?”

Tiểu Ách nhìn thấy hỗn độn mênh mang, có chút mờ mịt, bỗng nhiên nhớ tới hình như mình đã bị bắt giữ.

Chương 591: Tiểu Ách, quân cờ

“Ai da, tiểu bằng hữu, ngươi lựa một bé gái sao?”

Mộc Phàm mới vừa chọn xong thì có một giọng nói nũng nịu truyền đến, khiến người nghe suýt bị mê hoặc.

Hắn nghiêm mặt lại, nữ tử này thật khủng bố, nếu cấp Vũ trụ thông thường mà nghe phải chắc chắn đánh mất bản thân, trở thành con rối của nàng.

“Ngươi xem quân cờ của tỷ tỷ này, lợi hại hơn nhiều, ngưng tụ ba ngàn Thiên Đạo một thân, đã từng vô địch ba ngàn vũ trụ hạ duy.”

Nàng một năm một mười giới thiệu quân cờ của mình.

Một Thiên Đạo tà ác, cường đại, khủng bố.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, xác thật rất cường đại, nhưng thấy Tiểu Ách rồi, hắn tuyệt đối không thể không quản.

“Như thế nào, muốn đặt cược cùng tỷ tỷ hay không?”

Nàng cười duyên, nói xong nhìn chằm chằm Mộc Phàm, giống như muốn ăn hắn.

Ánh mắt này quá có lực sát thương, nếu Mộc Phàm không có hệ thống cùng thực lực bản thân đủ cường đại, có khả năng không kháng nổi ánh mắt này, trở thành một con rối.

“Không cần, ngươi chơi mình đi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt đáp lại.

“Thiên Đế, thế nào rồi?”

Lúc này, trong Thiên Đế cung, đám Thường Nga, Tiểu Ngải, Tiểu Linh lo lắng không yên.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, truyền âm an ủi: “Không có việc gì, các ngươi không cần lo lắng, tạm thời ta không thể đưa các ngươi

ra, bởi vì các ngươi không ra được."

Chỉ có được mời mới có thể xuất hiện ở đây, nếu không thì không thể ra tới, vừa xuất hiện sẽ bị quy tắc sân đấu xoá sạch.

Mộc Phàm không muốn xuất hiện vấn đề.

"Không có việc gì thì tốt."

Đám Thường Nga nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Phàm nói: "Nếu không thì các ngươi về vũ trụ số bảy chơi đi, thuận tiện giúp ta thăm hỏi vài bằng hữu, còn nữa, chuẩn bị phối hợp với Nhân hoàng vũ trụ số hai thâu tóm vũ trụ số một."

"Được."

"Tuân lệnh, chủ nhân."

Thường Nga, Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Già Lam, Áo Lan đều đáp ứng, nếu không ra được thì liền đi làm chuyện khác.

Huống hồ có thể trở về vũ trụ số bảy thăm bằng hữu cũng tốt nha.

Lại còn chuẩn bị xâm lấn vũ trụ số một.

Ai kêu tên Sáng thế chủ kia kiêu ngạo, không chịu hợp tác với Mộc Phàm, vậy không thể giữ hắn lại, trực tiếp tiêu diệt.

Sắp xếp xong, Mộc Phàm mới toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho trận đấu.

Lựa chọn Tiểu Ách nên chắc chắn không thể để nàng thua.

Nhưng quy tắc đặt cược ở sân đấu cao cấp này có chút khác biệt, chỉ có thể đặt cược vào hai tên, một là kẻ mình chọn.

Còn một tên khác thì là quân cờ của kẻ khác, còn chuyện thắng thua thì phụ thuộc vào ánh mắt và vận khí.

Nhưng Mộc Phàm khác biệt nha, có hệ thống ở đây, có thể không thắng sao?

“Đặt cược.”

Bên kia, sinh vật đầu trâu cười dữ tợn nhìn Mộc Phàm.

Nó cười to nói: “Tiểu tử, ngươi thật ngu xuẩn, tuyển Thiên Đạo vô dụng nhất, yếu nhất làm quân cờ, ngươi muốn thua sạch sao?”

“Đừng gặp phải quân cờ của bổn tọa, nếu không thì nhất định sẽ tra tấn quân cờ của ngươi.”

Nó cuồng ngạo hưng phấn nói.

Mộc Phàm lựa chọn quân cờ là Tiểu Ách, nàng thật sự quá yếu ớt, yếu nhất trong đám Thiên Đạo.

Nhưng nàng có một chút đặc thù, nếu không cũng sẽ không bị chộp tới.

“Trâu ngu, lát nữa ngươi sẽ thua thảm.”

Mộc Phàm lạnh nhạt liếc nó, giọng điệu khinh miệt.

Điều này làm cho trâu già rất phẫn nộ, hận không thể xé nát tiểu tử khốn nạn này.

Đáng tiếc nó không thể động thủ bởi vì trận đấu sắp bắt đầu.

“Tiểu bằng hữu, ngươi có tiền vốn sao? Muốn tỷ tỷ cho mượn một chút hay không?”

Nữ tử quen thuộc lại mở miệng, Mộc Phàm nghe giọng nàng mà thấy cả người không được tự nhiên.

“Thật sự?”

Mộc Phàm quan sát nàng, trên mặt tràn đầy sự nghi ngờ.

Thấy Mộc Phàm có hứng thú, nàng lập tức cười duyên nói: “Đương nhiên là thật, nói đi, ngươi muốn bao nhiêu, tỷ tỷ cho ngươi mượn, không lấy lời.”

“Vậy cho ta mượn một trăm ngàn tỷ đi.”

Mộc Phàm thuận miệng nói, bốn phía tức khắc yên tĩnh.

Một đám tồn tại cường đại đều phải ghé mắt.

Ngay cả nữ tử cũng sửng sốt, giống như không nghĩ tới Mộc Phàm muốn nhiều như vậy.

Một trăm ngàn tỷ vũ trụ, ngươi thật sự dám mượn nha?

“Phốc... Ha ha ha, cười chết ta.”

Trâu già cười ha hả, cười đến chảy nước mắt.

Vẻ mặt nó tràn đầy sự trào phúng nói: “Vật nhỏ, ngươi có biết một trăm ngàn tỷ vũ trụ là bao nhiêu hay không, đó là số lượng mà tích góp trên trăm kỷ nguyên cũng không nhất định có thể có được.”

“Nghèo liền nói thẳng, không có thì không có.” Mộc Phàm khinh thường nhìn lại.

Hắn nhìn nữ tử, lắc đầu nói: “Thôi, hẳn là ngươi cũng không có, coi như ta chưa nói.”

“....” Nữ tử tỉnh táo lại, không muốn bị mất mặt.

Nàng lập tức nói: “Tiểu gia hỏa, ngươi thấy tỷ tỷ ta không có sao?”

“Tỷ tỷ sống một trăm kỷ nguyên, vẫn có một chút của cải, đã từng cướp đoạt đạo tặc thời không, kiếm được không ít.”

“Một trăm ngàn tỷ, có, tỷ tỷ cho ngươi mượn, nhưng nếu ngươi không trả nổi thì sao?”

Nàng chuyển giọng, hỏi một câu.

Mộc Phàm bất ngờ đánh giá nàng, nàng thực sự có một trăm ngàn tỷ vũ trụ sao, quả thực chính là một phú bà nha, có nên ăn cơm mềm hay không?

“Thôi, không mượn.” Mộc Phàm suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu từ chối.

Hiện tại mượn hay không cũng không có ý nghĩa, nhưng vẫn nói:

“Tạm thời không cần, nhưng nếu là ta thật sự cần, ngươi sẽ cho ta mượn chứ?”

Mộc Phàm có chút tò mò nhìn nàng, chẳng lẽ nữ tử này bị choáng váng, dám cho vay tiền, chẳng lẽ không biết là cho mượn đi dễ dàng, lấy lại khó khăn sao?

“Đương nhiên, tỷ tỷ nhàm chán nên cho ngươi mượn cũng được, chỉ cần ngươi đáp ứng một yêu cầu nho nhỏ của tỷ tỷ là được, như thế nào?”

Nàng cười tủm tỉm nhìn Mộc Phàm.

Vừa nghe lời này, một đám cường giả chung quanh sôi nổi dời ánh mắt sang chỗ khác, giống như sợ hãi thứ gì đó.

Cả con trâu kia cũng có vẻ kinh hoảng, điều khiển thần toạ trôi ra xa.

Mộc Phàm kinh ngạc vì biểu hiện của đám cường giả xung quanh, chắc chắn là đang sợ hãi nữ tử này.

Rốt cuộc nàng là ai?

“Được, thời điểm cần sẽ tìm ngươi.” Mộc Phàm không nghĩ nhiều, liền đáp ứng.

Hắn nghĩ, nếu đánh thắng thì không có gì, còn thật sự cần phải mượn thì cũng chẳng cần lo, mượn tới rồi nạp luôn, sợ cái gì?

“Tốt, một lời đã định, ngươi cần liền hỏi tỷ tỷ.”

Nữ tử cười tủm tỉm nhìn Mộc Phàm, càng xem càng hài lòng.

Ánh mắt này làm đám cường giả chung quanh đều e sợ.

“Đặt cược!”

Mộc Phàm sắp xếp lại tâm tình, nhìn Tiểu Ách đang mờ mịt trong thế giới hỗn độn, nàng không biết mình đã trở thành một quân cờ.

Hiện tại, Tiểu Ách không thể thấy tình huống bên ngoài chỉ có thể

lang thang vô định.

Thế giới hỗn độn khổng lồ có ba vạn sáu ngàn Thiên Đạo, rơi rụng khắp nơi.

Một khi gặp phải chính là một trận huyết chiến, chỉ một bên có thể sống sót.

Kẻ sống sót đương nhiên giành đạt được thắng lợi.

Chết, chính là tan thành mây khói.

Đây chính là quân cờ.

“Tiểu Ách, là ta.”

Tiểu Ách đang mờ mịt du đãng đột nhiên nghe thấy một giọng nói, sợ tới mức giật mình.

Trong hỗn độn mênh mông, vô biên vô hạn, không có một tia sáng cùng âm thanh, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên từ đáy lòng khiến nàng hoảng sợ.

Tiểu Ách nhanh chóng phản ứng lại.

Gọi mình như vậy, chỉ có một vị, đó chính là Mộc Phàm.

“Chủ, chủ nhân?” Tiểu Ách mừng rỡ nói.

Quả nhiên, giọng Mộc Phàm lại vang lên: “Không sai, là ta, tình cảnh hiện tại của ngươi không ổn, nhưng đừng sợ, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra.”

“Chủ nhân, ngươi ở đâu?” Tiểu Ách khẩn trương hỏi.

Mộc Phàm đáp lại: “Đừng lo lắng, ngươi không thấy được ta, ngươi đang đứng trong một thế giới hỗn độn, hiện tại là một quân cờ, muốn sống đến khi nhìn thấy ta thì phải làm theo lời ta.”

“Được, chủ nhân.” Tiểu Ách đáp lại trong lòng.

Nàng ý thức được mình đã bị bắt bắt, khi tỉnh lại liền ở chỗ này, chắc chắn có vấn đề rất lớn.

Còn may mà chủ nhân Mộc Phàm xuất hiện.

“Phía trước ngươi có một Thiên Đạo khác, ngươi đánh bại nó, giết chết nó, sẽ thắng một trận.”

“Chờ ngươi giết chết mười Thiên Đạo, thắng mười trận là ta có thể mang ngươi ra, đừng hỏi vì sao, cứ làm theo lời ta.”

“Tuân lệnh, chủ nhân!”

Tiểu Ách rùng mình, ý thức được tình cảnh nguy hiểm của bản thân.

Mộc Phàm âm thầm liên lạc với nàng cho nên sẽ âm thầm trợ giúp.

“Hiện tại ta giúp ngươi gia tăng thực lực một chút, khi chiến đấu ngươi cứ giải phóng từng tầng một, giống như là cởi bỏ phong ấn.”

"Đã hiểu!”

Mộc Phàm phân phó rõ ràng, sắc mặt Tiểu Ách không đổi nhưng bản chất đã thay đổi.

Nàng có mục tiêu, có động lực, còn có lòng tin.

Chủ nhân đang âm thầm giúp nàng, tự nhiên sẽ không có vấn đề.

Cứ như vậy, Tiểu Ách gặp đối thủ đầu tiên dưới sự chỉ dẫn của Mộc Phàm.

Đó là một Thiên Đạo khác, một Thiên Đạo có thực lực cường đại.

“Rốt cuộc đụng phải.”

“Ha ha ha, tiểu tử, ta vui lòng nhận quân cờ của ngươi.”

Nơi xa, có một tiếng cười hưng phấn từ một thần tòa truyền đến.

Đó là một sinh vật thân rắn, mỗi một miếng vảy là một vũ trụ, thực lực vô cùng cường đại.

Chỉ thấy nó hưng phấn hạ lệnh: “Đi, giết chết nàng, bổn tọa khai

tiệc, thắng trận đầu nhận được phần thưởng gấp mười."

Gấp mười lần!

Mộc Phàm xem xét một chút quả nhiên đúng như lời nó nói.

Kẻ nào thắng trận đầu đều nhận lại gấp mười.

Chuyện này dễ làm, Mộc Phàm cười lạnh, nện hết năm ngàn sáu trăm chín mươi tỷ vũ trụ, cược Tiểu Ách thắng.

Hắn đặt cược tức khắc hấp dẫn vô số ánh mắt.

"Tới."

"Hắn lại đặt cược."

"Mở ra cơ chế thẩm tra tối cao, nhất định phải bắt được."

Một đám tồn tại cao cao tại thượng mở ra cơ chế thẩm tra tối cao nhắm vào Mộc Phàm.

Đây là muốn tìm chứng cứ, sau đó tiêu diệt hắn.

"Ký chủ, ngươi bị giám thị thẩm tra toàn diện, cần nạp một trăm tỷ vũ trụ mới có thể bảo đảm tránh né hoàn mỹ."

Trong đầu vang tiếng hệ thống cảnh báo.

Mộc Phàm rùng mình, hừ nói: "Vậy nạp, đừng để xảy ra sự cố, nếu không ngươi với ta liền thành kẻ nghèo hèn, thậm chí không gượng dậy nổi."

"Đã nạp đúng chỗ, xin ký chủ yên tâm."

Hệ thống đắc ý đáp lại.

Oanh!

Trong sân, hỗn độn tan vỡ, hai Thiên Đạo vừa gặp nhau liền đấu võ.

Tiểu Ách và Thiên Đạo đối diện, một Thiên Đạo cường đại, tà ác.

Vừa ra tay chính là mười cái Thiên Đạo luân bàn nghiền áp.

Đại chiến vừa bắt đầu, Tiểu Ách đã rơi vào thế hạ phong, liên tiếp bại lui, tình huống nguy cấp.

Chương 592: Nhận lại gấp mười lần

Oanh! Oanh!

Trong hỗn độn, dư chấn của trận chiến lan rộng.

Chỉ thấy một luồng khí hỗn độn cuốn ngược, tan tác, để lộ hai bóng dáng đang giao chiến kịch liệt.

Tiểu Ách bị Thiên Đạo luân bàn liên tục đánh lui, sắp phải bại trận.

“Ha ha ha, hung hăng đánh, tiêu diệt nàng, xé xác nàng.”

Nhìn thấy Tiểu Ách bại lui, sinh vật thân rắn hưng phấn kêu to, hai mắt loé sáng.

Nó hưng phấn bởi vì thắng trận đầu sẽ nhận lại gấp mười lần phần đặt cược.

Chuyện tốt như thế tự nhiên phải hưng phấn rồi.

“Tiểu tử, ngươi sắp bại.”

Sinh vật thân rắn hưng phấn nhìn Mộc Phàm, đắc ý vênh váo.

Mộc Phàm không chút cảm xúc, giống như không lo lắng chút nào, biểu hiện thế này khiến những kẻ khác khó hiểu.

Rõ ràng sắp phải thua rồi, vì sao vẫn có thể bình tĩnh?

"Này, tiểu bằng hữu, quân cờ của ngươi chuẩn bị thua, vì sao lại thờ ơ như thế?”

Nữ tử thần bí ngạc nhiên nên mở miệng hỏi.

Nàng quan sát Mộc Phàm, đối phương vô cùng bình tĩnh, không lo lắng chút lo nào, chẳng lẽ không sợ thua sạch?

“Tiểu tử, có phải ngươi bị doạ choáng váng hay không?” Đầu trâu cười dữ tợn châm chọc một câu.

Nó ê ẩm nói: “Xà lão quái, vận khí của ngươi thật tốt, trực tiếp đụng phải Thiên Đạo nhỏ yếu này.”

“Ha ha, quá khen, các ngươi cũng đừng hâm mộ.”

Sinh vật thân rắn vô cùng đắc ý nói.

“Ngươi quá đắc ý, cẩn thận hộc máu.”

Mộc Phàm khinh bỉ nói một câu, bộ dạng bình tĩnh thong dong làm sinh vật thân rắn khó chịu.

Nó hừ lạnh nói: “Xem ngươi còn có thể bình tĩnh đến lúc nào, ngươi có thể quỳ xuống cầu xin, có lẽ bổn tọa sẽ suy xét bố thí một chút.”

Oanh!

Vừa mới dứt lời, tình huống trận đấu đã có biến chuyển.

Tiểu Ách vốn bị đánh đến liên tục bại lui đột nhiên bộc phát ra lực lượng cường đại, một quyền một chưởng đập nát Thiên Đạo luân bàn của đối thủ.

Phanh, phanh!

Đánh nát tất cả, sự cường thế làm đối thủ đều sửng sốt.

“Không có khả năng!”

Biến cố bất thình lình làm sinh vật thân rắn kinh ngạc xen lẫn tức giận.

Quanh thân Tiểu Ách có từng dòng khí, cơ thể phóng xuất một cổ lực lượng càng cường đại hơn, vỗ một chưởng vào người đối thủ.

Chỉ nghe một tiếng “Oanh”, Thiên Đạo tà ác bị đánh nổ trong hỗn độn.

Một màn này kinh động cơ chế thẩm tra tối cao, một đám kinh ngạc.

“Thẩm tra xem rốt cuộc có chuyện gì?”

Theo tiếng ra lệnh, cơ chế thẩm tra tối cao bắt đầu dò xét Tiểu Ách, muốn biết vì sao thực lực của nàng đột nhiên gia tăng nhiều như vậy.

“Kiểm tra xong, phát hiện trong cơ thể nàng có một cái phong ấn, tổng cộng chín tầng, vừa mới giải khai tầng thứ nhất.”

Nhanh chóng kiểm tra xong.

Nhưng kết quả làm bọn chúng chấn động, trong cơ thể Tiểu Ách có một phong ấn chín tầng, vừa rồi mới cởi bỏ tầng thứ nhất, bộc phát lực lượng cường đại.

“Chẳng lẽ, trước kia nàng đã phong ấn thực lực?”

“Thời khắc mấu chốt cởi bỏ phong ấn sao?”

Cả đám tồn tại thuộc cơ chế thẩm tra tối cao đều cảm thấy có chút quái dị, có chỗ nào đó không ổn chỗ.

Vì sao trước đó không có nhận ra trong cơ thể nàng có phong ấn?

“Vì sao trước đó không điều tra rõ ràng, ?”

Có một bóng đen thể hiện sự bất mãn.

Nhưng hiện tại mới nói tới chuyện này thì đã chậm.

Thân thể Thiên Đạo tà ác đã bị đánh nổ đột nhiên sáng lên, lập tức hội tụ, có từng quầng màu đen bao phủ lấy.

Nó nhìn Tiểu Ách với gương mặt không biểu cảm, giống như không để ý tới chuyện vừa bị đánh nổ.

Rầm!

Chỉ thấy Thiên Đạo tà ác giơ tay, sau lưng mọc ra từng cánh tay khác, mỗi một cánh tay đều đại biểu cho một cổ Thiên Đạo chi lực.

Một ngàn cánh tay, đại biểu cho một ngàn Thiên Đạo hợp thể, nó phóng xuất toàn bộ lực lượng.

Oanh!

Thiên Đạo tà ác thi triển một kích khủng bố, ngàn cánh tay đánh tan hỗn độn, cường thế giết đến trước mặt Tiểu Ách, muốn xé nát nàng.

Keng keng keng...

Tiểu Ách tiến công, một quyền một chưởng đánh đến thế giới hỗn độn run rẩy, tiếng leng keng bên tai không dứt.

Thực lực hai bên đều cường đại, trong lúc giao chiến đã xé rách hỗn độn, đánh thủng hư vô, thiếu chút nữa đánh vỡ hàng rào hỗn độn.

Càng đánh càng kịch liệt, lực lượng cường đại tàn sát bừa bãi, thậm chí kinh động tới các Thiên Đạo khác, bọn chúng sôi nổi chạy hướng về nơi này.

Ầm ầm ầm...

Các cường giả quan chiến đều kinh ngạc, không nghĩ tới một Thiên Đạo vốn có vẻ nhỏ yếu nhất giờ lại bộc phát ra chiến lực kinh người như thế.

Thực lực Tiểu Ách bày ra nằm ngoài dự đoán.

“Phong thiên!”

Đang đánh, Tiểu Ách đột nhiên thi triển tuyệt chiêu, xiềng xích ầm ầm quấn quanh, trói chặt đối thủ.

Ngay sau đó, hai tay nàng nhanh chóng đan xen, ngưng tụ lực lượng cực kỳ đáng sợ, mang theo một loại hơi thở huỷ diệt Thiên Đạo.

“Diệt đạo!”

Chỉ nghe một tiếng kêu khẽ, một kích của Tiểu Ách oanh vào người Thiên Đạo tà ác, ngàn cánh tay chấn động, lần lượt tan rã, hóa thành tro tàn tiêu tán.

Thân thể Thiên Đạo tà ác lại bị đánh nổ, cuối cùng bị Tiểu Ách cướp đoạt căn nguyên, cắn nuốt hơn phân nửa.

“Chết!”

Thiên Đạo tà ác lại khôi phục thân thể, tạo ra một ngàn cánh tay, mỗi cánh tay đều ngưng tụ một Thiên Đạo luân bàn, cùng nhau nện xuống tới.

Đối mặt với chiêu này, Tiểu Ách nhấc đôi tay, sau lưng có tiếng ù ù truyền đến, nhiều quầng sáng đại đạo khủng bố hội tụ.

Những quầng sáng này hợp thành một cối xay khủng bố.

Ầm!

Cối xay hung hăng xoắn nát từng Thiên Đạo luân bàn.

“Không có khả năng!”

Sinh vật thân rắn tức giận rống to.

Đáng tiếc vô dụng, hỗn độn giới ngăn cách tất cả trợ giúp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Đạo do mình chọn bị Tiểu Ách ma diệt, nghiền nát.

Cuối cùng bị cắn nuốt, hoàn toàn biến mất.

Một Thiên Đạo tà ác cường đại cứ bị ma diệt như vậy.

Trận đầu tiên kết thúc.

Kẻ thắng lợi là Tiểu Ách, một Thiên Đạo tầm thường nhưng bí ẩn.

Không cường giá nào đoán trước được Tiểu Ách có thể chuyển bại thành thắng, quả thực không thể tưởng tượng được.

Cơ chế thẩm tra cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao trong cơ thể nàng cất giấu một cái phong ấn nhưng lại không bị phát hiện.

Hiện tại tốt rồi, Tiểu Ách cởi bỏ tầng thứ nhất của phong ấn, thực lực tăng mạnh, chuyển bại thành thắng, tiêu diệt đối thủ.

Nàng đã thắng trận đầu tiên.

Sau khi thắng lợi, Tiểu Ách đứng ở tại chỗ, ngẩng đầu nhìn hỗn

độn mênh mông, giống như đã nhận ra gì đó.

Thật ra nàng chẳng thấy gì cả, chỉ là trong lòng biết rõ chủ nhân đang ở bên ngoài nhìn, còn có vô số sinh vật cường đại đang nhìn.

Cho nên nàng muốn thắng lợi, chém giết mười Thiên Đạo.

Đây là tên thứ nhất, kế tiếp sẽ có càng nhiều Thiên Đạo xuất hiện, bởi vì trận đại chiến vừa rồi hấp dẫn một ít Thiên Đạo ở gần.

Tiểu Ách quyết định ở chỗ này chờ bọn chúng đến.

"Xà quái, như thế nào, có thua sạch chưa?"

Mộc Phàm mỉm cười nhìn sinh vật thân rắn đang dại ra.

Nó nhanh chóng tỉnh táo, phẫn nộ trừng mắt nhìn Mộc Phàm, ánh mắt lạnh lẽo, tràn ngập sát khí.

“Ngươi đừng đắc ý, bổn tọa muốn đích thân giải quyết ngươi.”

Sinh vật thân rắn hung hăng nói.

“Ta không có hứng thú chơi với ngươi, ngươi đã thua rồi, muốn chơi thì phải đưa ra thứ gì đó làm ta động tâm nha.”

Mộc Phàm xua xua tay.

Ánh mắt sinh vật đầu trâu lập loè nhìn Mộc Phàm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Chậc chậc, tiểu bằng hữu, ngươi giúp tỷ tỷ mở rộng tầm mắt nha.”

Nữ tử thần bí nũng nịu cười nói một câu.

Mộc Phàm không để ý tới bọn họ, đắc ý kiểm kê tiền lời thu được.

Thắng cược, phần đặt vào tăng gấp mười lần.

“Năm mươi sáu ngàn chín trăm tỷ vũ trụ, quá bộn.”

Mộc Phàm không ngừng cười hắc hắc nhìn số vũ trụ thu được,

đưa tới không ít ánh mắt ghen ghét.

“Hệ thống, nạp mười ngàn tỷ gia tăng thực lực của ta.”

Mộc Phàm nạp mười ngàn tỷ tăng cường thực lực trước, tránh cho bị đánh bất ngờ mà không kịp phản ứng.

“Đinh, nạp thành công, bắt đầu gia tăng.”

m thanh vui vẻ của hệ thống truyền đến.

Mộc Phàm cảm giác một cổ năng lượng bàng bạc thần bí dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, thắp sáng từng tế bào.

Mỗi tế bào đều tương đương với một vũ trụ.

Mười ngàn tỷ tế bào sáng lên, cảm giác cường đại đến mức tận cùng làm Mộc Phàm mê muội, hơi thở toàn thân được hệ thống che giấu.

Không có kẻ nào biết Mộc Phàm đã đột phá tới cấp độ này trong nháy mắt, trong cơ thể thắp lên mười ngàn tỷ tế vào, thành công có được thực lực cấp Khái niệm.

Tới một bước này, Mộc Phàm cũng không e ngại gì nữa, dù gặp tồn tại trên cấp Khái niệm cũng có thể bình tĩnh.

Dù sao hắn đã chuẩn bị gom đủ một trăm ngàn tỷ vũ trụ để thắp sáng toàn bộ tế bào trong cơ thể, hoàn toàn lột xác, thật sự bước vào cấp Khái niệm.

Dùng một trăm ngàn tỷ vũ trụ để lột xác tới cấp Khái niệm sẽ là tồn tại vô địch đồng cấp, thậm chí không sợ tồn tại cấp cao hơn.

“Đinh, thăng cấp xong!”

Hệ thống vang tiếng nhắc nhở, Mộc Phàm mở hai mắt, trong mắt kẻ khác thì hắn chỉ nhắm mắt trầm tư một lúc.

“Tiểu bằng hữu, ngươi thật sự khiến tỷ tỷ lau mắt mà nhìn.”

Mới vừa tỉnh lại thì bên cạnh truyền đến một âm thanh nũng nịu.

Không biết nữ nhân này đã đến bên cạnh Mộc Phàm từ khi nào, thần tòa hai bên xếp ngang nhau, gần như sắp dính lại.

“Kế tiếp, quân cờ của ngươi cần phải thắng chín trận mới có thể tiếp tục thu hoạch, hơn nữa cũng là gấp mười.”

Nữ nhân nhẹ nhàng nói.

Mộc Phàm nhìn về Tiểu Ách đang ngồi xếp bằng trong hỗn độn, lặng yên khôi phục, chờ đợi đối thủ tiếp theo.

“Không sao, chín trận mà thôi, rất đơn giản.”

Hắn không lo lắng khiến nữ tử thần bí kinh ngạc.

“A, chuẩn bị đến quân cờ của tỷ tỷ chiến đấu, ngươi có muốn đặt cược hay không?”

Mộc Phàm nghiêng đầu nhìn, quân cờ Thiên Đạo mà nàng lựa chọn đã gặp đối thủ thứ nhất.

“Trận đầu có thể nhân mười, các trận sau chỉ có thể nhân ba phần đặt cược, nếu ngươi tin tưởng tỷ tỷ thì cược một ít.”

Nàng lại nữa nhắc nhở một câu.

“Vậy đặt cược một ít đi.”

Mộc Phàm yên lặng quan sát một lần, sau đó đặt ra sáu ngàn chín trăm tỷ vũ trụ.

Còn năm mươi ngàn tỷ đặt vào Tiểu Ách, tuy rằng cần thắng chín trận mới có thể lấy được tiền lời.

Nhưng Mộc Phàm không hề lo lắng chút nào.

“Đệ đệ, bắt đầu vui rồi, ngươi xem đi, Thiên Đạo tỷ tỷ chọn tuyệt đối có thể thắng.”

Nữ tử rất tự tin, cười tủm tỉm trò chuyện với Mộc Phàm, có vẻ hứng thú với tiểu đệ đệ chưa đủ trăm vạn năm tuổi này.

Phanh!

Hỗn độn tán loạn, đại chiến bắt đầu.

Chương 593: Vận mệnh chi thư

Trong hỗn độn giới, hai Thiên Đạo gặp nhau liền đại chiến.

Tất cả Thiên Đạo đều biết, khi nhìn thấy một Thiên Đạo khác thì phải chiến đấu, chỉ một bên được sống sót.

Đây là quy tắc, không một tên nào tránh khỏi.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, khí hỗn độn cuốn ngược.

Hai Thiên Đạo đang giao chiến, đều là Thiên Đạo có thực lực cường đại.

Một tên tập hợp ba ngàn đạo vận, ba ngàn Thiên Đạo một thân, đã từng vô địch ba ngàn vũ trụ.

Sau khi bị bắt, trở thành một quân cờ mua vui.

Hiện tại nó gặp được đối thủ, cũng là một thiên đạo có thực lực cường đại, hai bên vừa chạm mặt liền đại chiến không ngừng.

“Hắc hắc, Hư Linh, lần này.ngươi thua định chắc rồi.”

Xa xa có một tiếng cười truyền đến.

Mộc Phàm nhìn tới, là một lão quái vật ngồi trong sương mù, toàn thân có đầy xúc tua.

Trên những xúc tua có vô số điểm nhỏ tản ra ánh sáng nóng cháy, mỗi một điểm nhỏ đại biểu cho một vũ trụ.

Quái vật này có thực lực rất mạnh, tựa hồ không hoà hợp với nữ tử thần bí bên cạnh, hiển nhiên là hai bên nhận biết nhau, hơn nữa từng va chạm.

Hư Linh, chính là nữ tử thần bí cạnh Mộc Phàm, cụ thể thế nào thì không rõ ràng lắm.

Còn Hư Linh có phải tên thật của nàng hay không thì không biết, tóm lại nữ nhân này rất nguy hiểm.

Nàng cười khinh nói: “Lão quỷ, ngươi đắc ý quá sớm, nhìn xem quân cờ của ngươi đi, rõ ràng rơi xuống hạ phong, chắc chắn thua.”

“Bổn tọa không có khả năng thua, ngươi dám đánh cược hay không, thua liền bồi ta một tỷ năm?”

Lão quái vật cười hắc hắc, nhìn Hư Linh từ trên xuống dưới.

Mộc Phàm xem mà cạn lời, lão quái này muốn Hư Linh.

“Xin lỗi, tỷ tỷ không có hứng thú với ngươi.”

Hư Linh chán ghét nói một câu, nói xong muốn nhích tới sát Mộc Phàm nhưng bị ngăn cách bởi một lá chắn vô hình.

Thần tòa có một tầng phòng ngự, không thể tới sát nhau quá, tránh tranh chấp gây náo loạn.

Mộc Phàm không rên một tiếng, quan sát trận chiến, bỗng nhiên cảm thấy quân cờ của lão quái xúc tua có chút khác biệt.

“Nó ẩn tàng thực lực, chẳng lẽ thật sự có thể thắng?”

Nhìn đến cảnh này, Mộc Phàm kinh ngạc, ánh mắt lão quỷ không kém, Thiên Đạo mà lão lựa chọn có ẩn giấu một cổ lực lượng thần bí.

Cổ lực lượng này rất giống đại đạo, hiển nhiên là bảo vật gì đó, chẳng lẽ là bảo vật cấp Đại đạo?

Nếu là như thế liền thú vị.

“Trong cơ thể của nó cất giấu một kiện Đại đạo chí bảo sao?”

Mộc Phàm suy tư gì đó, lặng lẽ dò hỏi hệ thống: “Trong cơ thể Thiên Đạo kia có cất giấu bảo vật thần bí, có thể ngăn cản ta dò xét.”

“Ký chủ, đó là Đại đạo chí bảo, bảo vật cùng cấp với Hỗn độn thanh liên của ngươi, có năng lực che giấu cũng rất bình thường.”

Hệ thống chậm rãi đáp lại một câu.

Mộc Phàm nghe xong lập tức hứng thú, hỏi: “Có biết đó là bảo vật gì không, tác dụng cụ thể ra sao.”

“Ký chủ, đó là Đại đạo chí bảo, Vận mệnh chi thư.”

Hệ thống nhanh chóng trả lời.

Mộc Phàm nghe xong, hai mắt sáng lên, Vận mệnh chi thư?

Thứ này là Đại đạo chí bảo, ẩn chứa vận mệnh đại đạo.

Trách không được hắn cứ cảm thấy có vấn đề, thì ra là thế.

“Vận mệnh chi thư chứa đựng vận mệnh đại đạo hoàn chỉnh, đồ tốt, bảo vật này đế cho nó chính là lãng phí nha.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, Vận mệnh chi thư là Đại đạo chí bảo, cùng cấp bậc với Đại đạo thanh liên của hắn.

Bảo vật thế này sao có thể bỏ lỡ?

“Hệ thống, làm sao có thể đạt được Vận mệnh chi thư này?”

Hắn bắt đầu nghĩ cách để lấy.

Bởi vì hắn hoàn toàn không biết gì về vận mệnh đại đạo.

Hắn muốn đoạt được Vận mệnh chi thư, sau đó tìm hiểu vận mệnh đại đạo.

“Đơn giản, nạp một ngàn vạn vũ trụ, có thể thần không biết quỷ không hay đoạt lấy.”

Hệ thống trả lời rất đơn giản.

Nhưng bởi vì đối phương ẩn giấu, còn phải tránh khỏi cơ chế thẩm tra nên cần nạp một ngàn vạn vũ trụ mới có thể lặng yên làm được.

“Được, vậy nạp, chuẩn bị đi, ngươi canh thời cơ trực tiếp đoạt cho ta.”

Mộc Phàm hưng phấn quyết định.

Nạp một ngàn vạn vũ trụ là có thể đổi lấy một kiện Đại đạo chí bảo, Vận mệnh chi thư, chuyện tốt thế này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Dù sao thì mười ngàn tỷ vũ trụ cũng không mua được Đại đạo chí bảo đâu.

Thứ này rất khó ra đời, trong hàng tỉ vũ trụ cũng không nhất định có thể xuất hiện một kiện, thậm chí có khi xuất hiện cũng không hoàn chỉnh, cuối cùng sẽ bị sinh vật Siêu duy thu hoạch.

Ầm ầm ầm...

Hai Thiên Đạo chiến đấu kịch liệt, ngươi qua ta lại, đều bung hết thủ đoạn.

Thiên Đạo tà ác mà Hư Linh chọn bộc phát ra ba ngàn đạo vận, dần dần chiếm thế thượng phong, không ngừng áp chế đối thủ.

Mắt thấy đối thủ sắp thua.

Lúc này, toàn thân Thiên Đạo đối diện nở rộ ánh sáng mãnh liệt, một loại lực lượng thần bí sắp phóng ra.

“Cơ hội tốt.” Hai mắt Mộc Phàm sáng lên.

Đinh!

“Hoàn thành cướp đoạt.”

Nghe hệ thống nhắc nhở mà lòng Mộc Phàm tràn đầy niềm vui.

Vận mệnh chi thư vào tay.

Lúc này, Thiên Đạo kia vốn đang chuẩn bị tế ra Vận mệnh chi thư tức khắc sửng sốt, vẻ mặt ngơ ngác.

“Sao lại thế này?”

Nó ngây ngốc, cảm thấy mờ mịt: “Vận mệnh chi thư của ta đâu?”

Tình huống trong cơ thể làm nó trợn tròn mắt, bởi vì không thấy Vận mệnh chi thư.

Thời điểm nó phát ngốc thì Thiên Đạo tà ác bên này đã ngưng tụ toàn lực tung một kích vào đầu nó.

Răng rắc!

Thiên Đạo nổ tan, hóa thành vô số căn nguyên phiêu tán.

Còn không kịp khôi phục đã bị Thiên Đạo tà ác cắn nuốt.

Một trận đại chiến bởi vì chút biến cố mà khiến đối phương trực tiếp thua trận, thân chết hồn diệt.

“Sao có thể?”

Bên kia, xúc tua lão quái tức giận rống lên.

Lão căm tức nhìn Thiên Đạo bị đánh nổ rồi cắn nuốt, sao quân cờ của mình lại xuất hiện biến cố.

Xúc tua lão quái biết trong cơ thể đối phương cất giấu một cổ lực lượng cường đại, một khi bùng nổ chắc chắn quét ngang tất cả đối thủ.

Nhưng vì sao lại không có phóng ra, ngược lại xuất hiện sơ hở, bị đối thủ giết chết.

“Ha ha ha... Thấy chưa, ngươi thua rồi.”

Hư Linh cười khanh khách, cực kỳ vui vẻ.

Thắng trận đương nhiên phải vui vẻ rồi, nhìn xúc tua lão quái thiệt thòi càng vui hơn.

Vẻ mặt Mộc Phàm không một chút biến hóa.

Bởi vì hắn cảm ứng được từng hơi thở đảo qua thân thể mình, đang không ngừng dò xét hắn, liên tục không ngừng, thật là không biết mệt mỏi nha.

Đám gia hỏa này hoài nghi Mộc Phàm âm thầm gian lận nhưng không phát hiện gì cả.

Hiện tại tốt rồi, không có vấn đề gì, Mộc Phàm còn thắng cược nữa, thắng một cách khó hiểu.

Vì sao Thiên Đạo kia lại sửng sốt, vì sao ngây ngốc, tự tìm đường chết.

Ngây ngốc trong lúc chiến đấu không phải tìm chết sao?

Cuối cùng, Thiên Đạo tà ác mà Hư Linh lựa chọn giành thắng lợi.

Mộc Phàm được gấp ba phần đặt cược, lập tức nhận được hai mươi ngàn bảy trăm tỷ vũ trụ, thật là là làm kẻ khác đố kỵ.

“Tiểu bằng hữu, ngươi kiếm được bao nhiêu?”

Hư Linh cười tủm tỉm dò hỏi Mộc Phàm.

Hắn thuận miệng nói: “Không nhiều lắm, chỉ hai mươi ngàn tỷ.”

“……”

Đám cường giả chung quanh hết chỗ nói rồi, hai mươingàn tỷ còn không nhiều lắm, ngươi muốn thắng sạch vốn của ban tổ chức mới nhiều sao?

“Không tồi, có được một mớ này, qua hơn mười kỷ nguyên vũ trụ là có thể tiêu hóa hoàn toàn, sau đó đột phá tu vi.”

Hư Linh tán thưởng nói.

Mộc Phàm nghe xong suy nghĩ, cần mấy chục kỷ nguyên vũ trụ sao?

Đùa cái gì vậy, mình đâu cần tu luyện lâu như vậy, trực tiếp nạp rồi thắp sáng tế bào trong cơ thể là xong.

Chẳng lẽ, một lần bọn họ đều tu luyện đều dài mười mấy kỷ nguyên?

“Ký chủ, ngươi cho rằng tuỳ tiện tu luyện liền có thể thành công?”

Trong đầu vang tiếng hệ thống.

“Chẳng lẽ không phải, trực tiếp nuốt rồi luyện hóa liền xong?” Mộc Phàm ngạc nhiên nói.

Hệ thống trả lời: “Ký chủ nghĩ quá đơn giản, bọn họ muốn hoàn toàn tiêu hóa những vũ trụ này, mấy trăm triệu, mấy chục ngàn tỷ, không nói tới quá trình luyện hóa, hấp thu sẽ tiêu hao thật lớn, còn cần thời gian dài lâu mới có thể hoàn toàn dung hợp một thể.”

“Cho nên, ngươi có được bổn hệ thống chính là ưu thế lớn nhất.”

Hệ thống còn ca ngợi chính mình bằng một câu.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, muốn câm nín, ngươi đang mèo khen mèo dài đuôi sao?

Nhưng dù như thế nào thì lời hệ thống nói vẫn rất đúng, mình không cần tốn thời gian tu luyện, chỉ cần nạp là có thể giải quyết một cách hoàn mỹ.

“Không nói chuyện này, xem Vận mệnh chi thư trước, làm thế nào để luyện hóa hiệu quả nhất?”

Mộc Phàm bắt đầu dời sự chú ý tới Vận mệnh chi thư vừa mới lấy được.

“Ký chủ, cần nạp năm trăm tỷ vũ trụ để luyện hóa khống chế nó, lĩnh ngộ vận mệnh đại đạo bên trong một cách hoàn mỹ.”

Hệ thống đưa ra phương án tốt nhất.

Có hệ thống, chỉ cần nạp là được.

“Vậy còn chờ cái gì nữa, nạp liền, luyện hóa Vận mệnh chi thư.”

Mộc Phàm đã gấp không chờ nổi rồi.

Hắn muốn nhanh chóng nắm giữ Vận mệnh chi thư, lĩnh ngộ vận mệnh đại đạo, có được đòn sát thủ cường đại hơn.

Dù sao năng lực hắn nắm giữ còn chưa nhiều, vẫn nên khai phá

thêm sát chiêu.

Đinh!

“Bắt đầu luyện hóa...”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa vamg lên, Mộc Phàm đột nhiên cảm giác được một cổ lực lượng thần bí dũng mãnh tiến vào trong đầu.

Một quyển sách lặng yên xuất hiện.

Nó hư vô mờ mịt, giống như một quyển sách ảo, không thực sự tồn tại.

Đại đạo chí bảo, Vận mệnh chi thư!

Ong!

Vận mệnh chi thư hơi rung động, phát ra ánh sáng mông lung huyền ảo, một hơi thở thần bí trào ra, tựa như chi phối vận mệnh hàng tỉ chúng sinh trong vũ trụ mênh mông.

Đây là đại đạo thần vận, căn nguyên pháp tắc thuộc về vận mệnh đại đạo.

Căn nguyên vận mệnh hoàn chỉnh, mang đến cho Mộc Phàm chỗ tốt khó có thể tưởng tượng được.

Chỉ trong nháy mắt, hắn liền bắt đầu lĩnh ngộ sự huyền ảo của vận mệnh đại đạo, càng lúc càng lĩnh ngộ sâu sắc hơn, cuối cùng chìm đắm bên trong.

Giống như đã trải qua năm tháng rất dài dòng, thật ra chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Vù!

Đột nhiên, Mộc Phàm mở mắt, trong mắt hiện lên từng luồng sáng huyền diệu, đó là hơi thở của vận mệnh.

Hắn đã hoàn toàn nắm giữ vận mệnh đại đạo, ngộ ra lực lượng cường đại thuộc về vận mệnh.

“Thì ra đây là vận mệnh...”

Mộc Phàm hiểu ra, cảm giác trở nên khác biệt, nữ tử bên cạnh không còn thần bí nữa, giống như chỉ cần một ý niệm là có thể từ mạt sát nàng từ cội nguồn vận mệnh.

Đây là chổ khủng bố của vận mệnh.

“Tiểu bằng hữu, ánh mắt của ngươi thật đáng sợ.”

Nữ tử nhận ra gì đó, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Mộc Phàm, có chút kiêng kị.

Ánh mắt thật đáng sợ, khiến nàng cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, không hiểu nổi.

“Ngươi nhìn lầm rồi.”

Mộc Phàm cười cười, khôi phục bình thường.

“Có lẽ.”

Hư Linh cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ thật sự là ảo giác?

“Hỗn chiến bắt đầu rồi.”

Lúc này, Mộc Phàm nhìn về phía hỗn độn giới, một trận hỗn chiến đã bắt đầu.

Tiểu Ách nơi đó nghênh đón tám Thiên Đạo, vừa xuất hiện liền quan sát lẫn nhau, sau đó ra tay gần như cùng một lúc.

Ầm!

Chương 594: Hung uy của Tiểu Ách

Phanh!

Một Thiên Đạo bị đánh bay, nửa cơ thể vỡ nát.

Mặt nó lạnh băng, hoàn toàn không có cảm xúc, giống như không e ngại sinh tử.

Bản thân Thiên Đạo đã vô hỉ vô bi, giống như một cái máy, không sợ hãi chuyện chết chóc.

Keng keng...

"Ầm!"

Trong sân, chín Thiên Đạo hỗn chiến, ngươi qua ta lại, có Thiên Đạo mới vừa đánh bay đối thủ thì đã bị một Thiên Đạo đánh bay.

Cảnh tượng rất hỗn loạn, năng lượng liên tục nổ mạnh.

Tiểu Ách nhỏ xinh, trông yếu ớt nhất nhưng đã làm ba Thiên Đạo trọng thương.

Lúc này, các Thiên Đạo ý thức được nàng lợi hại nên quay đầu giết về phía nàng.

Oanh!

Tám Thiên Đạo liên hợp lại, muốn giết Tiểu Ách trước.

Đây là một quyết định tạm thời, tám Thiên Đạo hợp lực, Tiểu Ách bị đánh đến không hề có sức phản kháng.

Cơ thể nàng lần lượt tan vỡ, đôi tay nát bấy, thậm chí trái tim cũng bị xuyên thủng, đã bị thương rất nặng.

"Hắc hắc..."

"Đám gia hỏa này lại liên hợp."

“Thú vị!”

“Tiểu tử, quân cờ của ngươi xong đời rồi.”

Một ít sinh vật cường đại chung quanh bắt đầu hưng phấn nhìn Thiên Đạo mình chọn liên hợp xử lý Thiên Đạo mạnh nhất.

Tiểu Ách có tính uy hiếp quá lớn.

Mộc Phàm bình tĩnh, thong thả nói: “Liên hợp cũng vô dụng, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều là vô nghĩa."

“Hừ, còn cứng miệng, ta chờ ngươi thua sạch.”

Sinh vật đầu trâu cười dữ tợn, hét to: “Giết, xử lý nàng, xé nát nàng.”

Trong tám Thiên Đạo có một Thiên Đạo là quân cờ của sinh vật đầu trâu, có thân thể mông lung, nhìn qua không phải thực thể.

Nhưng nó cực kỳ cường đại, muốn liên hợp với các Thiên Đạo khác để xử lý Tiểu Ách, theo sát không buông.

Ong!

Tiểu Ách trọng thương bay ngược, trong lúc bay ngược, thân thể đột nhiên nở rộ ánh sáng, giống như đang giải khai phong ấn cường đại nào đó.

Một cổ lực lượng bùng nổ.

Ầm!

Tám Thiên Đạo bị đánh bay cùng lúc.

Trên mặt bọn chúng lộ vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới Tiểu Ách còn có thể bộc phát lực lượng cường đại hơn, khôi phục tổn thương trong nháy mắt.

Nàng lơ lửng trong hỗn độn, bốn phía có từng quầng màu đen vờn quanh, tựa như một Thiên Đạo tà ác, tràn ngập điềm xấu cùng hủy diệt.

“Các ngươi đều phải chết.”

Tiểu Ách nổi giận gầm lên, thân thể nở rộ ánh sáng, hóa thành từng sợi xiềng xích vờn quanh.

Từng Thiên Đạo bị trói chặt, xiềng xích kêu leng keng, giam cầm tám Thiên Đạo ở chỗ này.

Phốc!

Chỉ thấy một sợi xích xỏ xuyên qua thân thể Thiên Đạo, chui vào bên trong, bắt đầu hấp thu căn nguyên.

“A...” Khuôn mặt Thiên Đạo kia vặn vẹo, thống khổ, phát ra từng tiếng kêu rên.

Cơ thể dần khô quắt lại, bị cắn nuốt hết căn nguyên, chỉ còn một cái vỏ rỗng.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, vỏ rỗng Thiên Đạo hóa thành bụi.

Hơi thở Tiểu Ách liên tục tăng lên, nàng giải khai tầng thứ hai của phong ấn, lực lượng bộc phát giam cầm đám Thiên Đạo vây công trong nháy mắt, thậm chí đánh chết một tên.

“Đáng chết, sao có thể?”

“Không có khả năng!”

“Chắc chắn là gian lận.”

Trong lúc nhất thời, những cường giả thấy quân cờ của mình bị giam cầm, hấp thu căn nguyên, quả thực không thể chịu được.

Bọn chúng kinh ngạc xen lẫn tức giận, cho rằng Tiểu Ách gian lận.

Hoặc là nói Mộc Phàm đang gian lận.

Đáng tiếc, cơ chế thẩm tra tối cao liên tục dò xét Mộc Phàm, căn bản không phát hiện hành động hay điểm khác thường nào.

Thời điểm thẩm tra Tiểu Ách thì nàng đã giải khai tầng phong ấn thứ hai, đạt được một cổ lực lượng cường đại.

Nguyên nhân chính là vì như thế nên Tiểu Ách mới chuyển bại thành thắng, giam cầm tám Thiên Đạo, bắt đầu cắn nuốt.

“A...”

Có Thiên Đạo phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Căn nguyên của nó đều bị Tiểu Ách cắn nuốt sạch sẽ, mấy Thiên Đạo còn lại cũng gặp phải chuyện khủng bố.

Keng keng keng...

Xiềng xích kêu leng keng, không ngừng căng ra, đâm thủng thân thể mấy Thiên Đạo, cường thế hấp thu, cắn nuốt căn nguyên.

Nhìn tình huống trận chiến, tấy cá cường giả đều yên lặng.

Sắc mặt cả đám âm trầm, ánh mắt tràn ngập sự kiêng kị khi nhìn Mộc Phàm, vì sao có thể chọn được một Thiên Đạo quỷ dị, cường đại như thế?

Trong mắt bọn chúng, Tiểu Ách chính là một Thiên Đạo chưa thành thục.

Không nghĩ tới lại có thể bộc phát lực lượng khủng bố đến vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Phanh!

Tám Thiên Đạo nhanh chóng hoá thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tán.

Vốn là một trận hỗn chiến nhưng bởi vì Tiểu Ách quá cường đại nên khiến tám Thiên Đạo liên hợp, không nghĩ tới một đám lại bị cắn nuốt bóp chết.

“Thắng?”

Hư Linh ngây ngốc nhìn Tiểu Ách, không dám tin đây là sự thật.

Nàng kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu.

Nàng nghĩ mình nhìn lầm sao, đó không phải là Thiên Đạo yếu nhất mà là mạnh nhất, quả thực không có giới hạn.

Rõ ràng sắp bị xé nát, vì sao đột nhiên bộc phát thực lực cường đại, chuyển bại thành thắng đây?

Giết hết tám Thiên Đạo, cộng với trận đầu thì đã giết được chín đối thủ.

Chỉ cần hoàn thành một trận nữa là đủ mười trận.

“Lợi hại.”

Hư Linh kinh ngạc cảm thán: “Không nghĩ tới quân cờ ngươi chọn lại lợi hại như vậy, giết chín Thiên Đạo rồi, chỉ còn thiếu một tên cuối cùng.”

“Tỷ tỷ có chút ghen tị với ngươi.” Nàng u oán nhìn Mộc Phàm.

Tiểu tử này có mắt nhìn như thế?

Nàng cũng chưa phát hiện sự đặc thù của Tiểu Ách, vì sao có thể liên tục bộc phát lực lượng cường đại để chuyển bại thành thắng?

“Đáng chết!”

“Khốn nạn.”

“Bổn tọa không tin.”

Những kẻ thua trận phẫn nộ rít gào, hận không thể xông tới xé nát Mộc Phàm.

Đáng tiếc, vô dụng.

Bọn chúng phẫn nộ cũng là chuyện bình thường, dù sai thua trận tương đương với tổn thất rất lớn.

Chỉ mình Mộc Phàm tĩnh lặng, giống như tuyệt đối tin tưởng Tiểu Ách.

“Thật sự không có vấn đề sao?”

Cơ chế thẩm tra liên tục dò xét nhưng kết quả đều như một.

Không có vấn đề.

Nhưng không có vấn đề mới là vấn đề lớn nhất, tất nhiên có gì đó, chỉ là bọn chúng không cách nào tra ra mà thôi.

“Có lẽ, tiểu tử này có thủ đoạn tránh khỏi cơ chế thẩm tra?”

Có bóng dáng cường đại mở miệng nói ra suy đoán.

Cả đám cường giả thuộc cơ chế thẩm tra sôi nổi đồng ý với suy đoán này.

Nhưng vấn đề là hắn tránh như thế nào?

"Có nên trực tiếp trấn áp hắn, sau đó tinh luyện ký ức để thu lấy tin tức hay không?”

Một cường giả khác mở miệng đề nghị.

Nhưng cả đám đều im lặng, trực tiếp động thủ, vậy ngươi còn muốn tiếp tục tổ chức hay không.

Nếu động thủ, tương đương với đắc tội tất cả cường giả đang tham dự, còn ai nguyện ý tin rằng các ngươi công bằng nữa.

Thật sự động thủ trấn áp Mộc Phàm chẳng khác nào nói rõ bọn họ không muốn hắn thắng.

“Quan sát thêm đi, tuy rằng hắn luôn thắng nhưng thu hoạch cũng không nhiều.”

Có cường giả mở miệng nói.

Lại có thêm một cường giả khác mở miệng: “Nếu hắn lợi hại như thế, vậy để hắn đánh cuộc với bọn họ là được, tránh cho chúng ta tổn thất thảm trọng.”

“Đồng ý!”

“Để tiểu tử quỷ dị này chơi với bọn họ đi.”

“Dù sao thắng hay thua đều không liên quan đến chúng ta.”

Một đám cường giả âm thầm thương thảo, đưa ra quyết định, không cho Mộc Phàm chơi ở đây nữa.

Nếu để Mộc Phàm chơi ở chỗ này, chắc chắn bọn họ sẽ tổn thất không nhỏ, vẫn nên trực tiếp tống cổ tới một nơi khác chơi.

Ban tổ chức đau đầu vì Mộc Phàm, gia hỏa này không làm gì cả nhưng lại tạo cảm giác hắn đã động tay động chân.

Nhưng không tra ra, cho nên không giải quyết được, cũng không thể thấy hắn thắng nhiều mà trấn áp, vậy còn tổ chức cái gì.

Không phải trong vũ trụ Cao duy chỉ có một nhóm bọn chúng.

Lúc này, trong hỗn đôn giới, Tiểu Ách gặp được đối thủ cuối cùng.

Thật ra đối thủ này chính là ban tổ chức cố ý đưa tới cửa, nhanh chóng kết thúc để đuổi Mộc Phàm đi.

Gia hỏa này quá tà môn, chưa từng bại trận nào, cược ai nấy thắng, kẻ ngốc cũng biết có vấn đề.

Nếu không tìm thấy vấn đề thì cách giải quyết đơn giản nhất là nhanh chóng kết thúc, đuổi hắn đi.

“Hả?”

Lúc này, Mộc Phàm cũng đã nhận ra điểm dị thường.

Rõ ràng lúc nãy hắn thấy đối thủ của Tiểu Ách đi hướng khác nhưng đột nhiên quay đầu giết về.

Hơn nữa vừa chạm mặt đã bị Tiểu Ách chụp chết, thắng trận quá nhẹ nhàng, quá dứt khoát.

“Tự mình chịu chết?”

Tất cả cường giả đều sửng sốt, nhìn Thiên Đạo kia bị Tiểu Ách chụp chết, đồng loạt câm nín.

Đây là tự chịu chết, không thèm phòng ngự, trực tiếp xông thẳng tới để bị đánh chết, cả đám đang quan chiến ngây ra.

“Mười trận thắng liên tiếp.”

“Không nghĩ tới ngươi là kẻ đầu tiên thắng mười trận liên tiếp.”

Hư Linh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Phàm, có chút ngạc nhiên.

Bởi vì tiểu đệ đệ này quá quỷ dị.

“Hệ thống, sao lại thế này, đám gia hoả sau màn đang làm trò gì vậy?”

“Ký chủ, rõ ràng là bọn chúng đang muốn nhanh chóng tống cổ ngươi.”

Hệ thống nói tiếp.

Nó nói: “Ngươi thắng quá nhiều, hơn nữa không một lần thua trận, chắc chắn là bọn chúng không muốn ngươi tiếp tục chơi ở chỗ này cho nên chuẩn bị tống cổ ngươi.”

“Dù sao trực tiếp giết ngươi sẽ gây chú ý, thậm chí trái với quy tắc, cho dù là ban tổ chức cũng không thể không cân nhắc được mất.”

“Cho nên ngươi sắp bị đá khỏi cuộc chơi.”

Sao hắn cảm giác lời hệ thống có chút vui sướng khi người gặp họa? ??

Mộc Phàm âm thầm lắc đầu, không chú ý tới nó, ngược lại quan sát Tiểu Ách đã hoàn thành mười trận thắng, bị phong ấn lần nữa.

Hiện tại, Mộc Phàm có hai lựa chọn, thứ nhất là từ bỏ Tiểu Ách, nhận lấy lợi ích gấp mười lần.

Thứ hai chính là dùng một phần tiền lời để cứu Tiểu Ách ra.

Chương 595: Bị đá ra khỏi cục

Trong sân, Tiểu Ách đã giết được mười Thiên Đạo khác.

Mộc Phàm chuẩn bị đưa nàng ra, kết quả vừa kiểm tra, sắc mặt tức khắc trở nên âm trầm.

“Đổi Tiểu Ách lại cần một nửa tiền lời của ta?”

Sắc mặt Mộc Phàm trông rất khó coi.

Cũng chính là một nửa phần đặt cược nhân mười, bỏ một nửa mới có thể mua được Tiểu Ách.

Gấp mười lần là đạt được bốn trăm ngàn tỷ, kết quả phải bỏ mất hai trăm ngàn tỷ vũ trụ mới có thể đổi lấy Tiểu Ách, quá hố.

Tuyệt đối không được, Mộc Phàm không có khả năng đáp ứng yêu cầu thái quá này.

“Ép ta tàn nhẫn nha.”

Mộc Phàm lộ vẻ hung ác, mở giao diện, thấy được một ít lựa chọn, hoàn thành giết mười Thiên Đạo có thể rời sân.

Nhưng còn có thể tiếp tục mở cấp đấu tiếp theo, đó chính là một trăm trận thắng liên tiếp, cần giết một trăm đối thủ mới có thể thắng lợi.

“Tiếp tục, ta muốn mở ra cấp đấu cao hơn, một vạn thắng liên tiếp.”

Mộc Phàm hung ác, lựa chọn cấp cao nhất, một vạn thắng liên tiếp.

Hành động này tức khắc khiến đám cường giả chung quanh ghé mắt, khiếp sợ nhìn hắn.

Một vạn thắng liên tiếp, quả thực không thể tưởng tượng được.

Mở vạn thắng liên tiếp chính là tìm đường chết nha.

Quy tắc nơi này là mười thắng liên tiếp, trăm thắng liên tiếp, ngàn thắng liên tiếp, vạn thắng liên tiếp.

Một khi mở ra thì không thể từ bỏ, thua trận cũng sẽ mất mạng.

“Tiểu bằng hữu, ngươi nghiêm túc?”

Hư Linh kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt mang theo chút khiếp sợ cùng khó hiểu.

Sao đột nhiên phát điên mà mở ra vạn thắng liên tiếp, tuyệt đối là muốn chết.

Một khi mở ra, thua trận không chỉ mất đi lợi ích mà còn mất cả mạng.

“Tiểu tử thật cuồng.”

“Bổn tọa không phục ai, chỉ phục ngươi.”

“Bội phục!”

“Ngươi đang tự tìm đường chết.”

Một đám nhìn Mộc Phàm, đều lộ vẻ vui sướng khi người gặp hoạ.

Bọn chúng cảm thấy bất ngờ, khiếp sợ vì lựa chọn của Mộc Phàm, cảm thấy hắn quá cuồng vọng.

Một vạn thắng liên tiếp,

Hành động của Mộc Phàm lập tức kinh động đám cường giả trong ban tổ chức.

“Tiểu tử khốn nạn, còn muốn chơi sao?”

“Hắn mở ra vạn thắng liên tiếp?”

“Nhanh, nhanh đuổi cổ hắn đi.”

Ban tổ chức nổi giận, tiểu tử, ngươi còn muốn chơi sao, không có cửa đâu.

“A? Vừa rồi hắn muốn mua tiểu Thiên Đạo kia sao?”

Có cường giả phát hiện vừa rồi Mộc Phàm muốn mua Tiểu Ách nhưng lại phát hiện trả giá quá cao nên tức giận, trực tiếp nện tiền mở ra vạn thắng liên tiếp.

“Nhanh, đưa tiểu Thiên Đạo kia cho hắn, mang luôn cả hắn cùng đưa sang bên kia.”

Nhìn thấy thế, một đám ban tổ chức vội vàng đưa ra quyết định.

Vù!

Ngay sau đó, Tiểu Ách đã bị đưa đến trước mặt Mộc Phàm.

Mộc Phàm sửng sốt, Tiểu Ách đột ngột xuất hiện khiến hắn phản ứng không kịp.

Sao đột nhiên ra đây rồi, mình còn chưa có mua mà, thậm chí chỉ vừa muốn mở cấp đấu chung cực, một vạn thắng liên tiếp thôi.

Hai bên mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chủ nhân?” Tiểu Ách sửng sốt, sau đó mừng rỡ nhào tới.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy chủ nhân khả kính đáng yêu, rốt cuộc không cần phải lo lắng hãi hùng nữa.

Mộc Phàm cũng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vỗ vỗ vai an ủi.

Thật ra hắn đang ngây ngốc, sao đột nhiên chui ra?

“Hệ thống, sao Tiểu Ách có thể ra đây?” Hắn cảm thấy quái dị.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Yên tâm đi, nàng chính là tiểu tình nhân của ngươi, không phải đồ giả.”

“Ta vừa mới nói người ta chuẩn bị đá ngươi ra, không cho ngươi chơi.”

Hệ thống vui sướng khi người gặp họa nói: “Ngươi coi lại mình đi, một đường gian lận tới đây, người ta không tìm được chứng cứ

nên trực tiếp đá ngươi."

"...." Mộc Phàm cạn lời, dở khóc dở cười.

Đám gia hoả phía sau màn thật sự muốn loại trừ hắn.

"Sao lại thế này?"

"Ngươi mua Thiên Đạo này sao?"

Hư Linh bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

Mộc Phàm lạnh nhạt đáp lại: "Nàng là bằng hữu của ta, không ngờ lại bị chộp tới, nếu để ta biết kẻ nào làm ra, lão tử nhất định hầm chín."

"...."

Chung quanh yên tĩnh, đám cường giả cảm thấy giật mình vì hắn dám nói thế này?

Phải biết rằng, các Thiên Đạo đều do ban tổ chức chộp tới, ngươi nói thế này chẳng phải là đang khiêu khích, đứng phía đối lập sao.

"Tiểu tử này thật là cuồng vọng."

"Giết hắn."

Một đám cường giả sau màn tức giận, suýt nữa đã ra tay rồi.

Nhưng Mộc Phàm lại không để bụng, ngược lại ngẩng đầu nhìn hư vô, mở miệng nói: "Như thế nào, các ngươi không muốn để ta tiếp tục chơi?"

"Phần thắng cược thuộc về ta đâu, các ngươi nuốt hết sao?"

Mộc Phàm lạnh nhạt hỏi.

Bốn phía tĩnh mịch, các cường giả trên thần toà đều nhìn qua.

Bọn chúng tràn ngập hứng thú xem trò hay, đáng tiếc phải thất vọng rồi.

Ong!

Chỉ thấy một luồng sáng phủ xuống, số vụ trụ mộc phàm thắng cược đã trở lại, bốn trăm ngàn tỷ vũ trụ, không thiếu một cái.

Lúc này Mộc Phàm mới hài lòng thu hồi, nếu thật sự không nhả ra, vậy mạnh mẽ cướp về rồi nạp hết, đánh nổ cái sân đấu này.

“Xin lỗi, nơi này đã không còn thích hợp với thân phận của ngươi, cho nên chúng ta quyết định mời ngươi tới nơi cao cấp hơn.”

Có một giọng nói từ trong hư vô truyền đến.

Không chờ Mộc Phàm đáp lại liền có một luồng sáng bao phủ hắn cùng Tiểu Ách, chợt loé rồi biến mất khỏi nơi này.

“Này này, ta còn muốn tiếp tục chơi...”

Mộc Phàm biến mất, chưa kịp nói hết câu.

Hắn thật sự muốn tiếp tục chơi, vừa rồi mở ra vạn thắng liên tiếp cũng không phải giỡn, có hệ thống rồi, sợ cái gì.

Mở ra vạn thắng liên tiếp, có thể đạt được tiền lời gấp một vạn lần.

Một vạn lần, nhiều, đến mức nào nha?

Bốn trăm ngàn tỷ mà tăng lên một vạn lần tuyệt đối là sảng khoái hết nấc, thậm chí có khả năng đánh nhừ ban tổ chức.

Đáng tiếc, hắn bị tiễn đi rồi.

Hành động này làm Mộc Phàm bất ngờ, đám khốn nạn, không có đạo đức, dĩ nhiên không cho hắn chơi.

“Hô, rốt cuộc cũng tiễn đi.”

Sau khi Mộc Phàm biến mất, đám cường giả trong ban tổ chức đều nhẹ nhàng thở ra.

Thật ra bọn chúng cũng rất buồn bực, rất muốn trực tiếp mạt sát Mộc Phàm.

Nói tiểu tử này không có vấn đề, quỷ cũng không tin.

Bắt đầu với phần đặt cược là mười vũ trụ, một đường tiến tới không thua trận nào, trong chớp mắt liền tăng đến một con số khổng lồ, bốn trăm ngàn tỷ vũ trụ.

Bọn chúng tổn thất rất lớn.

Nếu để hắn tiếp tục chơi, phỏng chừng bọn chúng đều hoài nghi có thể phá sản hay không, cho nên không giết được thì dứt khoát đá văng ra.

“Để tiểu tử tà môn này đi gây tai họa cho bọn họ đi.”

“Không sai, loại địa phương kia mới phù hợp với tiểu tử này.”

“Chậc chậc, Quy linh giả, Thanh tẩy giả, còn có một đám Bất hủ giả.”

“Nếu tiểu tử kia thực sự có vấn đề, vậy để bọn họ giáo huấn tiểu tử này.”

Một đám cường giả vừa vui vẻ lại vừa có chút buồn bực, bị Mộc Phàm thu mất một mớ.

Bốn trăm ngàn tỷ khiến lòng đang nhỏ máu.

“Cần phải kiếm lại.”

“Truyền lệnh xuống, bóc lột từng tầng, thu hoạch tàn nhẫn một chút.”

Rất nhanh, bắt đầu triển khai một vòng thu hoạch, bóc lột, âm thầm thao túng.

Trước đó cũng âm thầm thao túng nhưng đối mặt với Mộc Phàm đều thua trận.

Hiện tại tiễn Mộc Phàm đi rồi, rốt cuộc cũng thanh tĩnh, toàn bộ thi đấu bắt đầu khôi phục bình thường, đi vào quỹ đạo bóc lột, thu hoạch của bọn chúng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu tử kia rời đi thế nào?”

“Hắn biến mất sao?”

Đám cường giả trên thần toà đều ngây ngốc nhìn Mộc Phàm đột nhiên bị tiễn đi, không hiểu chuyện gì.

Hư Linh cũng ngơ ngác, mờ mịt nhìn thần toà trống rỗng, Mộc Phàm đã biến mất.

“Hắn, chọc giận ban tổ chức sao?”

Hư Linh lẩm bẩm, suy đoán được chút gì đó.

Có lẽ Mộc Phàm thật sự chọc giận ban tổ chức, bị đá khỏi.

Nhưng có chút kỳ quái, ban tổ chức lại không trực tiếp mạt sát Mộc Phàm, chẳng phải sẽ đơn giản, dứt khoát hơn sao?

Nhất định là cố kỵ gì đó, nếu không thì Mộc Phàm không có khả năng còn mạng.

“Xem ra trên người tiểu bằng hữu có bí mật khó lường, ban tổ chức cũng không thể không loại hắn ra.”

Hư Linh suy nghĩ vấn đề này.

Trực giác cho nàng biết chắc chắn Mộc Phàm có động tay động chân nhưng không bị phát hiện nên mới bị đá ra mà không phải bị mạt sát.

Đây là nguyên nhân ban tổ chức kiêng kị?

“Thú vị, tỷ tỷ cảm thấy hứng thú đối với ngươi.”

Hư Linh nghiền ngẫm, đột nhiên hứng thú với Mộc Phàm.

Nàng đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Ta muốn khiêu chiến cấp độ cao hơn, thiếu niên vừa rồi đi đâu, ta cũng muốn đi.”

“Hả?”

Vừa nghe lời này, toàn trường tĩnh mịch.

Đám cường giả sau màn sửng sốt nhìn Hư Linh, dĩ nhiên chủ động yêu cầu tiến vào sân chơi cao hơn.

Đây là muốn đi chịu chết sao?

“Ta biết quy tắc.”

Hư Linh cười nhẹ, giơ tay vung ra mười ngàn tỷ vũ trụ.

“Chuẩn!”

Lúc này, có giọng nói từ trong hư vô truyền đến.

Chỉ thấy một luồng sáng hạ xuống, bao phủ lấy Hư Linh, nàng cũng biến mất trong chớp mắt.

Nàng bị đưa tới cùng nơi với Mộc Phàm, nơi đó là một sân chơi cao cấp hơn, quỷ dị hơn, đáng sợ hơn.

Có mạng đi, không có mạng trở về.

"Dĩ nhiên đi tới nơi đó, thật sự không sợ chết.”

Sinh vật đầu trâu, sinh vật thân rắn, lão quái xúc tua cùng các sinh vật cường đại khác kinh hãi không thôi, bị hành động của Hư Linh trấn trụ.

Sinh vật thân rắn có vẻ kiêng kị nói: “Không hổ là nữ tử điên cuồng dám giết đến cuối thời không.”

“Mặc kệ nàng, đi tới đó là chết chắc rồi.”

“Có đi mà không có về.”

Cả đám đều lắc đầu tiếc hận, cho rằng Hư Linh cùng Mộc Phàm chết chắc rồi, bị đưa tới nơi đó sẽ không còn mạng trở ra.

Không kẻ nào muốn tới nơi đó, bởi vì chẳng khác nào tự kết thúc bản thân.

Ở chỗ này còn có thể kiếm một chút, tới nơi đó rồi đừng hòng trở

về, sẽ trở thành món ngon cho kẻ khác.

Trong lúc bọn chúng nghị luận thì Mộc Phàm và Hư Linh đã bị đưa vào một nơi xa lạ.

Vù!

Luồng sáng phủ xuống, Mộc Phàm xuất hiện trong một đấu trường, bốn phía xám xịt.

“Hoan nghênh kẻ khiêu chiến mới, Diệt thế giả: Mộc Phàm.”

Đột nhiên, một giọng nói mờ ảo truyền đến khiến hắn bừng tỉnh.

Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn, tức khắc bị cảnh tượng trước mắt làm tê dại.

Chương 596: Thái Hư

“Kẻ khiêu chiến mới, hoan nghênh tiến vào Thái Hư chiến trường.”

Nghe giọng nói mờ ảo truyền đến, đồng tử Mộc Phàm co rụt lại.

Hắn giương mắt nhìn, cảnh tượng xung quanh làm hắn cảm thấy nặng nề, da đầu tê dại.

Nơi Mộc Phàm đang đứng chính là một đấu trường, chung quanh có vô số tồn tại cường đại, quỷ dị khủng bố đang ngồi.

“Hắc hắc, có kẻ mới.”

“Một sinh mệnh cực kỳ trẻ tuổi.”

“Quá yếu, không có một chút hứng thú.”

“Chuyện gì đây, sao kẻ khiêu chiến lần này nhỏ yếu như vậy?”

Từng sinh mệnh thần bí đánh giá Mộc Phàm, ánh mắt mang theo sự châm chọc, lạnh băng, sát ý...

Giống như sinh vật trên toà cao phía trước, toàn thân có sương mù bao phủ, tản ra một loại hơi thở mạt sát tất cả.

“Rác rưởi, thật sự không thú vị.”

Nó nhìn xuống Mộc Phàm, giống như đang nhìn một người chết.

“Hệ thống, những sinh vật này đều là thứ gì, cảm giác rất nguy hiểm.”

Mộc Phàm nghiêm nghị, lặng lẽ dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Trước mắt ngươi là Thanh tẩy giả, chuyên môn xoá sạch hết thảy biến số.”

Nghe thế, vẻ mặt hắn có chút nghiêm trọng.

Không nghĩ tới lại bị đưa đến một chỗ như vậy, bốn phía có một đám tồn tại khủng bố.

“Sinh vật trẻ tuổi này trông rất ngon.”

Chỉ nghe một giọng nói đáng sợ truyền đến.

Mộc Phàm nhìn lại.

“Ký chủ, cái này là Thôn phệ giả, chuyên môn ăn vũ trụ, nuốt Thiên Đạo.”

Tiếng hệ thống truyền đến khiến Mộc Phàm rùng mình, thấy một sinh vật hắc ám khủng bố, thân thể như một hố đen.

Trong tay nó đang cầm một Thiên Đạo bỏ vào miệng, một cái tay khác nắm một cái vũ trụ, nhét vào trong miệng nhai răng rắc răng rắc.

“Khặc khặc, tiểu tử, mau khiêu chiến ta đi, thật muốn nếm thử hương vị của ngươi.”

Tên Thôn phệ giả kia cười rất khủng bố.

“Mẹ nó, chuyên ăn vũ trụ cùng Thiên Đạo?” Lòng Mộc Phàm lạnh ngắt, thứ này thật tà môn.

Hắn ánh mắt chuyển qua bên kia, thấy một sinh vật khác.

Cảm giác sinh vật này như một đám số liệu, trông rất quỷ dị.

“Nó là Quy linh giả, có thể đưa một thời không trở về trạng thái ban đầu.”

Hệ thống lạnh nhạt trả lời làm Mộc Phàm thầm hút một ngụm khí lạnh.

Mẹ nó, toàn thứ quỷ quái gì không?

“Quy linh giả?” Mộc Phàm kinh ngạc nói: “Chẳng phải là một hệ thống sao, không phải là tồn tại giống ngươi chứ?”

“Không, bổn hệ thống không giống nó, bản chất của nó là Quy linh

giả, trước mặt bổn hệ thống chính là cặn bã, ký chủ có thể khiêu chiến nó, cắn nuốt rồi luyện hóa là có thể đạt được toàn bộ căn nguyên, trở thành một Quy linh giả."

Câu trả lời của hệ thống khiến Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Sợ nhất chính là gặp được một tồn tại đáng sợ như hệ thống, nếu vậy thì mình không có bất kỳ ưu thế gì.

"Kẻ khiêu chiến mới, mời lựa chọn kẻ ngươi muốn khiêu chiến."

Lúc này, giọng nói mờ ảo kia lại truyền đến.

Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi, hỏi: "Hệ thống, ngươi có thể biết được chủ nhân của giọng nói này sao, lợi hại đến mức nào?"

"Ký chủ, ngươi vẫn không cần biết cho thỏa đáng, bởi vì ngươi vừa nghĩ tới tên liền bị cảm ứng."

"Chỉ có thể nói rằng nó là một tồn tại rất gần với đại đạo, hiện tại ngươi còn chưa thể đối mặt."

Hệ thống một năm một mười giải thích khiến Mộc Phàm chấn động.

Tồn tại tiếp cận đại đạo sao, xem ra thực lực của mình vẫn chưa đủ, nếu không không có khả năng chỉ nghĩ một cái tên thôi mà cũng không được.

"Kẻ khiêu chiến, ở chỗ này chỉ có một quy tắc."

"Khiêu chiến hoặc là bị khiêu chiến."

"Khiêu chiến thắng lợi, đạt được toàn bộ mọi thứ thuộc về kẻ thất bại, khiêu chiến thất bại, thần hình đều diệt, quay về đại đạo."

Giọng nói mờ ảo lại truyền đến.

Thái Hư chiến trường là một địa phương khác loại, ở chỗ này chỉ có một quy tắc, cần phải khiêu chiến một tồn tại bất kỳ.

"Các ngươi nói coi, hắn sẽ khiêu chiến ai?"

Những tồn tại đáng sợ xung quanh hứng thú nhìn Mộc Phàm.

Bọn chúng đều đang suy đoán xem Mộc Phàm sẽ khiêu chiến kẻ nào.

Tiến vào đây cần phải tuân thủ quy tắc, khiêu chiến thành công thay thế đối phương, hoặc là thất bại rồi bị giết, đương nhiên, nếu thực lực đủ cường đại thì cũng có thể phá vỡ quy củ.

“Hệ thống, ngươi nói coi, ta nên khiêu chiến kẻ nào?”

Mộc Phàm quan sát chung quanh, mỗi một tồn tại đều có một bảo tọa độc đáo.

“Ký chủ, kẻ nhỏ yếu nhất ở nơi này đều là tồn tại cấp Khái niệm, xem như tầng thấp nhất, khiêu chiến bọn chúng cũng không có thành tựu hay thu hoạch được gì.”

“Bổn hệ thống đề nghị ngươi trực tiếp khiêu chiến những tên Bất hủ giả trên bảo toạ kia, đá chúng xuống.”

Lời hệ thống nói khiến Mộc Phàm sợ ngây người.

Mẹ nó, hệ thống kêu hắn khiêu chiến Bất hủ giả, đây chính là tồn tại khủng bố vượt qua cấp Khái niệm, bất hủ bất diệt.

Mỗi một Bất hủ giả đều có Bất hủ bảo toạ của mình.

Ở đây có tám tồn tại cao cao tại thượng, trong đó có một Thanh tẩy giả, một Thôn phệ giả, một Quy linh giả đều là tồn tại cấp Bất hủ.

Bọn chúng ngồi trên bảo toạ tối cao, phía dưới có một đám sinh vật cấp Khái niệm cường đại, địa vị cao cao tại thượng.

Kéo đối phương xuống khỏi Bất hủ bảo tọa rồi chém giết là có thể cướp lấy, thay thế đối phương, trở thành một Bất hủ giả mới.

“Mời bắt đầu khiêu chiến.”

Lúc này, giọng nói mờ ảo lại vang lên.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, hiểu rõ rồi.

Ánh mắt hắn đảo qua toàn trường, trong Thái Hư chiến trường có ít nhất là một ngàn tồn tại cường đại cấp Khái niệm.

Trong đó có tám tồn tại cường đại cấp Bất hủ, cần phải khiêu chiến một tên.

Những kẻ mới tới thông thường sẽ khiêu chiến cấp Khái niệm nhỏ yếu nhất, ít ra còn có một chút phần thắng.

Nhưng Mộc Phàm khác biệt, cố tình chọn tồn tại cường đại nhất, có địa vị tối cao.

“Khiêu chiến kẻ nào đây?” Mộc Phàm yên lặng suy nghĩ, đánh giá tám tên Bất hủ giả.

Chỉ nghe hệ thống nhắc nhở: “Ký chủ, kiến nghị ngươi khiêu chiến Quy linh giả, đạt được mọi thứ của đối phương đối với ngươi mà nói có nhiều chỗ tốt nhất.”

“Quy linh giả?” Mộc Phàm nghe xong quay đầu nhìn lại.

Hắn đánh giá Quy linh giả kia, gia hỏa này trông rất khó giết nha.

Bất hủ bất diệt, cũng không phải là nói chơi, thật sự rất khó giết chết, bởi vì tới cấp độ này đều là tồn tại không thể giết chết.

Cho nên địa vị của tám vị Bất hủ giả vững như Thái sơn.

Nhưng hiện tại Mộc Phàm muốn khiêu chiến một trong tám tồn tại cấp Bất hủ, Quy linh giả.

“Ta khiêu chiến nó.”

Mộc Phàm xác định xong, giơ tay chỉ về phía Quy linh giả cao cao tại thượng kia.

Ong!

Vừa nghe lời này, toàn trường tĩnh mịch.

Tiếp theo ồ lên, sôi trào, tất cả các sinh vật khác đều khiếp sợ

không thôi.

“Hắn mới vừa nói cái gì?”

“Khiêu chiến tồn tại trên Bất hủ bảo toạ sao?”

“A, đây là trực tiếp khiêu chiến Bất hủ giả vĩ đại, Quy linh giả?”

Lựa chọn của Mộc Phàm gây chấn động.

Ánh mắt các sinh vật cường đại nhìn về phía Mộc Phàm đều mang theo một chút kinh ngạc, bội phục, châm chọc...

Tóm lại là không một tên nào xem trọng Mộc Phàm, hoàn toàn cho rằng hắn đang tìm đường chết.

“Tiểu tử thật cuồng.”

Có sinh vật cường đại cấp Khái niệm cười lạnh, ánh mắt nhìn Mộc Phàm có chút lạnh.

“Xem hắn chết như thế nào!”

Không ít cấp Khái niệm đều cười lạnh.

Ngươi nói ngươi khiêu chiến kẻ nào không tốt, cố tình khiêu chiến tồn tại bất hủ vĩ đại, không phải tự chính tìm đường chết sao?

“Mới tới mà quá cuồng vọng.”

“Trò hay mở màn.”

“Các ngươi nói coi, hắn có thể chống đỡ một chiêu hay không?” Có sinh vật cường đại đặt vấn đề.

Bên cạnh có một giọng nói mang vẻ khinh thường truyền đến: “Hừ, một niệm hạ gục.”

“Xem đi, Quy linh giả lên sân.”

Lúc này, Quy linh giả ngồi ngay ngắn trên Bất hủ trên bảo tọa chậm rãi đứng dậy, chợt lóe xuất hiện trong sân.

Nó quan sát Mộc Phàm trước mắt, giống như muốn nhìn thấu hắn.

Nhưng nó nhanh chóng kinh ngạc vì phát hiện không có biện pháp nhìn thấu tiểu tử trước mắt, không cách nào dò xét.

“Thú vị, trên người của ngươi có đồ vật gì mà ta không thể phát hiện, dĩ nhiên có thể che chắn khi ta dò xét?”

Quy linh giả hứng thú nhìn Mộc Phàm.

Phải biết rằng nó là Quy linh giả cấp Bất hủ, bản thân tin chắc rằng không có bất cứ thứ gì có thể tránh khỏi ánh mắt của nó.

Nhưng nó lại không nhìn thấu Mộc Phàm, cũng không dò xét được gì, quả thực không có khả năng, tất nhiên có thứ gì che chắn nó.

Cho nên nó cảm thấy hứng thú, muốn lột Mộc Phàm ra, sau đó tìm tòi bí mật trong thân thể hắn.

“Hệ thống, giết tên này thế nào?” Sắc mặt Mộc Phàm nghiêm trọng.

Tuy rằng có thể đánh bại cấp Khái niệm, nhưng đối mặt với cấp Bất hủ vẫn còn miễn cưỡng, không thể xuống tay.

“Ký chủ, đây không phải phong cách của ngươi nha, kệ nó, đánh rồi nói tiếp.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà bất đắc dĩ, dở khóc dở cười.

Đúng thế, đánh rồi nói tiếp.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm giơ một ngón tay điểm tới, ngưng tụ năng lượng trăm ngàn tỷ vũ trụ trong cơ thể, trong lúc nhất thời, toàn bộ đấu trường đều rung động.

Uy lực của ngón tay này làm làm Quy linh giả cấp Bất hủ cũng cảm thấy nguy hiểm, sắc mặt thay đổi.

“Quy linh!”

Chỉ thấy Quy linh giả cũng giơ ngón tay điểm tới, vạn vật tan rã, hóa thành vô số điểm sáng.

Đây là muốn đưa Mộc Phàm quy linh, hoàn toàn bóp chết.

Phanh!

Lực lượng hai bên va chạm, nổ tung, sau đó triệt tiêu lẫn nhau.

“A?” Quy linh giả kinh ngạc.

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, lắc mình tung một quyền.

Oanh!

Quyền ý cường đại bùng nổ, nháy mắt đánh Quy linh giả nổ tung, hóa thành vô số số liệu.

“Lực lượng của ngươi...” Sắc mặt Quy linh giả lại đổi, bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Cảm giác lực lượng của đối phương khắc chế nó, giống như khắc chế từ cội nguồn, rất khủng bố.

“Cửu cấm quy nhất, Đại tịch diệt!”

Một tiếng hét vang lên, hai tay Mộc Phàm đan xen, ngưng tụ ra chín thức cấm thuật, nháy mắt hợp nhất, hóa thành một luồng lực lượng quét tới.

Chương 597: Vận mệnh, Bất hủ bảo tọa

Phanh!

Lại một tiếng vang lớn, Quy linh giả lại nổ tung, hóa thành vô số số liệu bay múa.

Nó bị đánh tan lần thứ hai.

Toàn trường ồ lên!

“Không thể tưởng tượng được!”

“Quy linh giả bất hủ bị đánh tan?”

Toàn bộ hội trường sôi trào, rất nhiều sinh vật cường đại cùng các cấp Bất hủ khác đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn chúng vốn muốn xem trò vui, không nghĩ tới Quy linh giả cấp Bất hủ lại bị đánh tan hai lần, tuyệt đối là không thể tưởng tượng nổi.

Ai có thể đánh tan Bất hủ giả?

Tiểu tử trẻ tuổi trước mắt có lai lịch thế nào, vì sao có thể đánh tan Quy linh giả?

“Thú vị!”

Thôn phệ giả dừng ăn, hai mắt loé sáng nhìn chằm chằm Mộc Phàm, lộ vẻ hưng phấn khi thấy con mồi.

“Có thể đánh tan Quy linh giả, hắn không bình thường.”

Trên Bất hủ bảo toạ, Thanh tẩy giả nhìn Mộc Phàm, trong mắt mang theo sự ngạc nhiên, còn có chút lạnh lẽo.

Trên ngón tay nó có một luồng sáng khủng bố vây quanh, giống như có thể mạt sát tất cả mọi thứ.

Nó chắc chắn rằng có lực lượng thần bí đánh tan Quy linh giả.

“Là lực lượng gì mà có thể đánh tan Quy linh giả hai lần?”

Các tồn tại cấp Bất hủ khác đều chú ý.

Mộc Phàm có thể đánh tan Quy linh giả, nói cách khác, cũng có thể đánh tan cấp Bất hủ như bọn chúng.

Lực lượng cường đại thế này, không thể không chú ý.

Lúc này, Quy linh giả lại khôi phục lần nữa.

Quanh thân nó có một tầng số liệu, dù bị đánh tan nhưng vẫn không sao.

“Còn chưa chết?” Sắc mặt Mộc Phàm thay đổi.

Chiêu vừa rồi đã là chiêu số cường đại nhất mà hắn nắm giữ.

“Đây là lực lượng cường đại nhất của ngươi sao?”

Quy linh giả lạnh nhạt nói, rõ ràng không có mắt nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác nó vẫn luôn nhìn chăm chằm.

Mộc Phàm rùng mình, cảm thấy nguy cơ phủ xuống.

“Ở trước mặt ta, vạn vật sẽ quy linh.”

Toàn bộ sân đấu hóa thành số liệu rồi nhanh chóng bao vây lấy Mộc Phàm.

Đây là muốn biến hắn thành số liệu sau đó diệt sát.

Nhưng có một lực lượng thần bí tràn ra từ thân thể Mộc Phàm, chống lại quy linh chi lực, hoàn toàn ngăn cách hắn với tất cả số liệu chung quanh.

Mặc kệ số liệu ồ ạt, rậm rạp thế nào, Mộc Phàm vẫn tồn tại, vẫn đứng sừng sững.

Trong thân thể có một trăm ngàn tỷ tế bào sáng lên, nóng cháy.

Răng rắc, răng rắc!

Số liệu chung quanh không ngừng càn quét, muốn xé tan Mộc Phàm, hủy diệt hắn.

“Vận mệnh!”

Mộc Phàm đột nhiên niệm một câu, thân thể tản ra một hơi thở hư vô mờ mịt.

Vận mệnh, mệnh là định số, vận là biến số.

Khi hắn thi triển lực lượng vận mệnh, toàn thân tiến vào trạng thái vô địch, vạn pháp bất xâm.

“Lui tán.”

Chỉ thấy Mộc Phàm giơ một ngón tay điểm tới, số liệu chung quanh đột nhiên đảo ngược rồi tiêu tán một cách quỷ dị.

Lực lượng cường đại thần bí có thể khiến sát chiêu của Quy linh giả tiêu tán.

“Đây là...” Quy linh giả kinh ngạc nhìn lại.

Vẻ mặt nó biến đổi: “Vận mệnh đại đạo, ngươi lĩnh ngộ vận mệnh đại đạo, ngươi thuộc Vận mệnh hệ?”

Bên ngoài, các Bất hủ giả khác cũng giật mình khi nhìn lực lượng mà Mộc Phàm thi triển.

Đúng là vận mệnh chi lực.

Không kẻ nào ngờ tới Mộc Phàm sẽ thi triển vận mệnh chi lực.

Hiển nhiên là tiểu tử này thuộc Vận mệnh hệ, vì sao lại tiến vào nơi này?

“Sao lại có một gia hoả thuộc Vận mệnh hệ tiến vào?”

Thanh tẩy giả kinh ngạc, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn ngập sự khiếp sợ.

Vận mệnh hệ, quỷ dị khó lường.

So với Thanh tẩy, Quy linh cùng một loạt hệ khác, Vận mệnh hệ là một hệ cường đại nhất, quỷ dị nhất trong ba ngàn đại đạo.

“Tuy rằng khiến ta bất ngờ, nhưng vô dụng.”

Quy linh giả khôi phục bình tĩnh, tỏ vẻ khinh thường.

Nó cười lạnh nói: “Ta đã sớm siêu thoát sông dài, bất hủ bất diệt, không ở trong dòng sông vận mệnh.”

“Đúng không?” Mộc Phàm cười cười, nói xong giơ tay thọc vào trong hư vô.

Tiếng răng rắc giòn vang truyền đến, các sinh vật quan chiến kinh hãi khi thấy Mộc Phàm đâm vào hư vô, nắm lấy một bóng dáng mơ hồ, đưa vào một dòn sông dài cuồn cuộn.

Phanh!

Ngay sau đó, thân thể Quy linh giả tan vỡ, tán loạn.

Nó kinh giận gào to: “Sao có thể, sao ngươi có thể kéo ta về sông dài?”

“Vận mệnh trói buộc, mệnh ngươi thuộc về ta.”

Mộc Phàm nói xong, năm ngón co lại.

Răng rắc!

Quy linh giả vừa mới khôi phục lại hỏng mất, lúc này có một luồng vận mệnh chi lực trói buộc hạch tâm của nó.

“Hệ thống, luyện hóa nó.”

Nhân cơ hội này, Mộc Phàm kêu hệ thống triển khai luyện hóa.

Đây là biện pháp duy nhất có thể đánh chết đối phương, chỉ có hệ thống mới có thể luyện hóa đối phương, Bất hủ giả, bất hủ bất diệt không phải lời nói đùa.

Muốn giết đối phương, thật sự rất khó, bởi vì Bất hủ giả đã sớm siêu thoát sông dài, muốn giết bọn chúng nhất định phải có lực

lượng áp đảo phía trên.

Hệ thống chính là lựa chọn tốt nhất.

“Đinh, cần một trăm ngàn tỷ vũ trụ để luyện hoá, có nạp hay không?”

Mộc Phàm không chút do dự nói: “Nạp, luyện hóa.”

“Nạp đúng chỗ, bắt đầu luyện hóa.”

Tiếng hệ thống vừa vang lên, Quy linh giả đang bị trói buộc đột nhiên tránh thoát, lại khôi phục.

Nó kiêu ngạo nói: “Ta đã nói rồi, dù ngươi lĩnh ngộ vận mệnh đại đạo cũng vô dụng, đáng tiếc ngươi không phải là vận mệnh, không có biện pháp....”

“Hả... Đây là cái gì?”

Đột nhiên, Quy linh giả hoảng sợ kêu to lên.

Nó cảm giác hạch tâm căn nguyên bị giam cầm, có một lực lượng thần bí dũng mãnh tiến vào, bắt đầu luyện hóa nó.

Chuyện này khiến nó hoảng sợ, khó tin, hoàn toàn chưa kịp phản ứng đã bị giam cầm luyện hóa?

“Không... Đây là lực lượng gì?”

Quy linh giả luống cuống, số liệu toàn thân lập loè, sôi trào, thậm chí bốc cháy để chống cự, đáng tiếc, tốn công vô ích.

Quy linh giả dần tan rã, lộ ra hạch tâm nguyên, một đám số liệu căn nguyên xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy đám số liệu này, các tồn tại cấp Bất hủ đều lộ vẻ tham lam, đây chính là thứ tốt.

Cần cắn nuốt hạch tâm căn nguyên của Quy linh giả sẽ có thể nắm giữ tất cả năng lực của đối phương.

“Sao lại thế này?”

Thanh tẩy giả kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Quy linh giả, vì sao đột nhiên bị bóc tách, hoàn toàn không có năng lực chống cự?

Không thích hợp.

“Sắp tiêu tán.”

Thôn phệ giả lẩm bẩm một câu, ánh mắt nóng cháy.

Nó muốn ăn Quy linh giả, đáng tiếc hiện tại không phải nó ăn mà là có một lực lượng đáng sợ đang luyện hóa, cắn nuốt Quy linh giả.

Nơi phát ra cổ lực lượng này đúng là Mộc Phàm.

Tới giờ khắc này, rốt cuộc tất cả tồn tại cường đại ở đây cũng bắt đầu nhìn thẳng vào Mộc Phàm.

Hắn nắm giữ vận mệnh đại đạo, lại còn có lực lượng đáng sợ có thể luyện hóa, cắn nuốt Quy linh giả.

“Thôn phệ giả, ngươi nhìn ra đây là loại lực lượng nào sao?”

Lúc này, một tồn tại cấp Bất hủ hỏi một câu.

Thôn phệ giả lắc đầu: “Nhìn không thấu, cổ lực lượng này đang luyện hóa, cắn nuốt Quy linh giả, không thể tưởng tượng được, thật sự khiến kẻ khác phải sợ hãi.”

Nó nói sợ hãi nhưng lại có vẻ hưng phấn kích động, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo dục vọng cắn nuốt.

Rầm!

Quy linh giả nhanh chóng biến mất.

Một luồng số liệu bàng bạc dũng mãnh hướng về phía Mộc Phàm, cả người hắn bị vây bên trong, hình thành một vách ngăn từ số liệu.

Giờ khắc này, Mộc Phàm cắn nuốt Quy linh giả, đạt được tất cả mọi thứ của đối phương.

Hiện tại Mộc Phàm chính là một Quy linh giả hoàn toàn mới.

Hắn ngạc nhiên cảm nhận lực lượng của Quy linh giả, có thể phối hợp với vận mệnh chi lực.

“Khiêu chiến thành công, chúc mừng Bất hủ giả mới, mời xác định danh xưng bất hủ của ngươi, đăng lâm Bất hủ bảo tọa.”

Chỉ nghe một giọng nói truyền đến từ trong hư vô, vô hỉ vô bi.

Mộc Phàm nghe được liền tỉnh táo lại.

Hắn suy tư gì đó, kế thừa danh xưng Quy linh giả, trở thành Quy linh giả mới hay là dùng một danh xưng khác?

“Vận mệnh!”

Đột nhiên, Mộc Phàm buột miệng thốt ra.

Oanh!

Vừa dứt lời, toàn bộ đấu trường chấn động kịch liệt, tất cả sinh vật đều hoảng sợ đứng dậy, khiếp sợ nhìn về chỗ sâu trong hư vô.

“Vận mệnh sao?”

Các Bất hủ giả cũng kinh hoảng nhìn Mộc Phàm, gia hỏa này dám lấy “Vận mệnh” làm danh xưng, tìm chết sao?

Đây là hành động khiêu khích vận mệnh.

Vận mệnh, chỉ có một, duy nhất, vĩnh hằng.

Hiện tại Mộc Phàm lấy danh xưng bất hủ là “Vận mệnh”, chẳng phải là muốn thay thế vận mệnh.

Mộc Phàm cũng sửng sốt, không nghĩ tới chỉ thuận miệng nói ra một danh xưng mà lại gây ra phản ứng lớn như vậy.

Trong lúc đông đảo cường giả cho rằng Mộc Phàm sẽ bị vận mệnh bóp chết.

Ong!

Một luồng sáng thần bí phủ xuống, thân thể Mộc Phàm chậm rãi bay lên, từng sợi tơ vận mệnh đan xen, bện thành một dòng sông ánh sáng mông lung, vờn quanh hắn.

Đó là sông dài vận mệnh.

“A!”

“Dĩ nhiên được vận mệnh đại đạo tán thành?”

“Không có khả năng, vận mệnh duy nhất, hắn sao có thể...”

“Chẳng lẽ...”

Trong lúc nhất thời, cả đám Bất hủ giả đều lộ vẻ kinh hãi.

Ánh mắt nhìn Mộc Phàm thay đổi, phảng phất đang nhìn vận mệnh, mang theo sự kính sợ cùng kiêng kị.

Bất hủ Quy linh giả đã bị diệt sát, cắn nuốt.

Hiện tại, Mộc Phàm không chỉ lấy được toàn bộ mọi thứ thuộc về Quy linh giả, còn được vận mệnh ưu ái, giống như hóa thân vận mệnh, trực tiếp ngồi vào Bất hủ bảo tọa.

“Chúc mừng Bất hủ tân vương, đăng lâm Vận mệnh bảo tọa.”

Chỉ nghe giọng nói mờ ảo lại truyền đến, bảo toạ thuộc về Quy linh giả đột nhiên xảy ra biến hóa, có vô số sợi tơ vận mệnh đan xen.

Sau lưng bảo tọa xuất hiện một bánh răng thật lớn, ù ù chuyển động, tản ra một loại hơi thở ma diệt chúng sinh.

Bánh răng vận mệnh!

Đồng tử bảy tên Bất hủ giả khác co rụt lại, mấy vạn Khái niệm giả lộ vẻ kính sợ, khuất phục, không còn ý nghĩ khác.

Bất hủ vương tọa, vận mệnh tối cao.

“Chậc chậc, Quy linh giả rất béo nha.”

Lúc này, Mộc Phàm ngồi trên Vận mệnh bảo toạ, có chút vui vẻ và bất ngờ.

Hắn xem xét tài sản của Quy linh giả, có tám trăm ngàn tỷ vũ trụ, cộng thêm ba trăm ngàn tỷ của bản thân, tổng cộng là một triệu một trăm ngàn tỷ vũ trụ.

Kiếm một đống lớn.

Vù vù!

Đang vui vẻ thì đột nhiên có một luồng sáng phủ xuống, một bóng dáng mông lung xuất hiện trong sân.

“Hoan nghênh kẻ mới tới, Hư Linh.”

Giọng nói mờ ảo truyền đến.

“A, là nàng?”

Nhìn thấy người tới, Mộc Phàm có chút bất ngờ.

Chương 598: Hư Linh

Trong sân, một nữ tử xuất hiện.

Nàng đúng là Hư Linh.

Hư Linh vừa tới đã bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ, nàng xung nhìn quanh, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng.

Nguy hiểm!

Mỗi một tồn tại ở nơi này đều cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa nàng lại xuất hiện trong sân, trở thành một kẻ khiêu chiến.

Từ quan chiến biến thành kẻ khiêu chiến.

“A?”

Đột nhiên, nàng phát hiện Mộc Phàm đang ngồi ngay ngắn trên một vị trí tối cao.

“Bất hủ bảo toạ, sao hắn lại ngồi trên đó?” Hư Linh hoảng sợ.

Nàng kinh hãi nhìn, tồn tại ngồi trên Bất hủ bảo toạ kia không phải là tiểu đệ đệ bị đưa vào trước nàng sao?

Làm thế nào mà chỉ chớp mắt liền ngồi trên Bất hủ bảo tọa, chẳng lẽ hắn khiêu chiến thành công rồi?

Nàng cũng biết một ít về nơi này.

Cho nên mới lựa chọn tiến vào, nhưng không nghĩ tới mới vừa tiến vào liền thấy một màn vô cùng chấn động.

Thiếu niên tiến vào trước nàng một bước đã ngồi trên Bất hủ bảo toạ, nhìn xuống tám phương.

Vị trí cao cao tại thượng, toàn thân có một dòng sông ánh sáng bao quanh, có thể cảm nhận được uy áp vô thượng, vĩ đại, bất hủ.

Càng đáng sợ chính là sau lưng hắn có một bánh răng chậm rãi

chuyển động, phát ra tiếng ù ù khiến nàng cảm giác như sắp phải bị ma diệt.

“A...” Hư Linh hít hà một hơi.

Rốt cuộc nàng cũng chắc chắn là Mộc Phàm thật sự đăng lâm Bất hủ bảo toạ.

Nàng cũng không thể hiểu được, rốt cuộc Mộc Phàm là ai, vì sao mới vừa tiến vào liền đăng lâm Bất hủ bảo toạ, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Có kẻ mới tới.”

“Là một nữ tử.”

“Sẽ không phải là quái thai nữa chứ?”

Lúc này, ánh mắt các cường giả đều sôi nổi hướng về phía Hư Linh mới xuất hiện.

Vì biểu hiện của Mộc Phàm nên Hư Linh xuất hiện liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, thậm chí không kẻ nào dám coi thường.

Mộc Phàm chính bằng chứng tốt nhất, vừa tới liền khiêu chiến Bất hủ bảo toạ, còn thành công chém chết một vị Quy linh giả, kẻ nào dám coi thường?

“Hư Linh? Hình như ta có chút ấn tượng.”

Một sinh vật cường đại cấp Khái niệm mở mắt nhìn chằm chằm Hư Linh.

Nó bừng tỉnh nói: “Nghĩ ra rồi, không phải Hư Linh chính là kẻ đã truy đuổi tới cuối thời không chém chết một tên lão ma sao?”

“Hẳn là nàng, quả nhiên không đơn giản.”

Cả đám sôi nổi gật đầu, nhận ra Hư Linh.

Nàng có chút danh tiếng trong vũ trụ Cao duy, từng đuổi tới cuối một tuyến thời không chém giết một lão ma.

Đó là một lão ma cường đại nhưng lại bị nàng chém giết, có thể nói là chấn động một thời.

Lão chính là một tên tội phạm bị truy nã, bị Thanh tẩy giả hạ lệnh đuổi giết.

Nhưng vẫn luôn tiêu dao trong thời không, sau đó bị Hư Linh giết chết, thanh danh vang dội.

“Xem nàng lựa chọn thế nào, sẽ không giống vị vừa rồi trực tiếp khiêu chiến Bất hủ bảo toạ chứ?”

Có Khái niệm giả kinh hoảng nói.

Đông đảo cường giả sôi nổi nhìn Hư Linh, chờ đợi nàng đưa ra quyết định.

“Kẻ mới tới, mời lựa chọn đối tượng ngươi muốn khiêu chiến.”

Lúc này, một giọng nói mờ ảo truyền đến làm Hư Linh bừng tỉnh.

Nàng nhìn xung quanh, thấy được tám vị Bất hủ giả, có cả Mộc Phàm.

Thấy bảy Bất hủ giả còn lại, nàng suy nghĩ có nên học theo Mộc Phàm khiêu chiến một Bất hủ bảo toạ?

Nhưng suy nghĩ một lúc, cuối cùng nàng không lựa chọn Bất hủ giả, bởi vì trực giác nói nàng chắc chắn sẽ thất bại, không có phần thắng.

Yên lăng một lúc lâu, sau đó Hư Linh nhìn nhìn về phía Mộc Phàm, cuối cùng giơ một ngón tay.

“Ta khiêu chiến nó.”

Hư Linh chỉ vào một vị trí dưới Bất hủ bảo toạ của Mộc Phàm.

Có một thần ma tám đầu tám đuôi cấp Khái niệm, thân thể ở dạng hư ảo, hơi thở khủng bố có thể trực tiếp nghiền nát sinh vật cấp Vũ trụ.

Đối mặt với sự khiêu chiến của Hư Linh, sinh vật tám đầu hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy, chợt loé rồi xuất hiện trên sân.

Không thể từ chối khiêu chiến, cần phải ra sân, chỉ có diệt sát kẻ khiêu chiến mới có thể củng cố vị trí của mình.

“Là Bát Kỳ?”

Đông đảo cường giả bất ngờ, dĩ nhiên là sinh vật tám đầu tám đuôi.

Nó tên Bát Kỳ, một cường giả cấp Khái niệm, đã hoành hành trong thời không Cao duy vô số kỷ nguyên.

“Hư Linh nho nhỏ cũng dám khiêu chiến bổn tọa?”

Bát Kỳ khinh bỉ.

Hư Linh dám khiêu chiến nó, trong lòng nó không thoải mái.

Nó kiêu ngạo nói: “Ở chỗ này, bổn tọa đã chém giết hơn trăm ngàn kẻ khiêu chiến, ngươi khiêu chiến bổn tọa chính là một quyết định sai lầm.”

“Có phải sai lầm hay không, ngươi sẽ biết sớm thôi.”

Hư Linh rất dứt khoát, nói xong bóng dáng liền mờ dần.

Nàng trực tiếp biến mất.

“A?”

Trong sân, Mộc Phàm kinh ngạc, dĩ nhiên không còn thấy tung tích của Hư Linh.

Hắn nhắm mắt rồi mở mắt, trong đáy mắt chảy xuôi từng luồng sáng, đột nhiên bắt giữ được một bóng dáng mơ hồ.

Đúng là Hư Linh.

Thi triển Thanh thiên chi nhãn mới thấy được đối phương, không thể không nói, Hư Linh vẫn có chút thủ đoạn.

“Ngu muội vô tri.” Bát Kỳ khinh thường cười, tám cái đuôi đồng thời đảo qua.

Bang bang!

Hư không phía trước nứt ra, sương mù hỗn độn tán loạn.

Chỉ thấy Hư Linh bị ép xuất hiện, lui ra xa.

“Dĩ nhiên có thể phát hiện ta ở trạng thái hư hóa?” Hư Linh có chút kinh ngạc.

Nhưng nàng cũng không hoảng loạn, bóng dáng lại nhạt nhoà, dần biến mất.

“Lại biến mất?” Hai mắt Mộc Phàm sáng quắc, Thanh thiên chi nhãn cũng không tìm được tung tích đối phương, lợi hại hơn trước.

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại nhắm mắt, sau khi mở ra, đôi mắt khác biệt.

Dòng sông vận mệnh chảy xuôi trong mắt, rốt cuộc thấy được bóng dáng Hư Linh, nàng lặng yên xuất hiện phía sau Bát Kỳ.

Oanh!

Bát Kỳ xoay người tung một kích, tám cái đuôi hung hăng đánh nát hư không nhưng lại không có một bóng dáng nào, đã đánh hụt.

“Không tốt.” Bát Kỳ cảm thấy không ổn, đang định phản ứng, kết quả chậm rồi.

Phốc!

Một cây gai sắc nhọn sắc đâm xuyên qua lưng Bát Kỳ, nhập vào cơ thể.

“Lăn!”

Bát Kỳ phẫn nộ, hét to, cơ thể bộc phát khí thế kinh thiên, nháy mắt xốc Hư Linh bay ra xa.

Sau khi Bát Kỳ phẫn nộ, tám cái đầu điên cuồng gào thét, tám cái đuôi nhanh đánh tới.

Lực lượng cường đại khủng bố không thể đối cứng, nếu không, Hư Linh sẽ bị đánh nát tại chỗ.

Vù!

Quả nhiên, Hư Linh lại biến mất, tránh thoát một kiếp.

Khi xuất hiện lại cho Bát Kỳ thêm một vết thương, đầu nó suýt bị xỏ xuyên qua.

“Giam cầm thời không.”

Bát Kỳ hét to, tám đầu mở miệng phun ra từng cột sáng, đan xen thành một cái lồng giam.

Hư Linh bị ép phải xuất hiện.

“Thời gian kế, chảy ngược.”

Lúc này, Hư Linh tế ra một vật, lại là một cái đồng hồ.

Chỉ nghe một tiếng “Đương”, đồng hồ phát ra tiếng chuông, thời không bị giam cầm tựa như mặt gương tan vỡ.

“Hư không treo cổ!”

Hư Linh khẽ quát một tiếng, bóng dáng hoá thành một luồng sáng hư ảo.

Phốc!

Cơ thể Bát Kỳ cứng đờ, bên cạnh có một cái đầu, đúng là đầu nó đã bị cắt bỏ.

Không đợi nó phản ứng tiếp, mấy cái đầu khác cùng lúc truyền đến cảm giác đau nhức, ngay sau đó ý thức trở nên mơ hồ, toàn bộ đã bị cắt đứt.

Tám cái đầu bị cắt hết, lửa giận của Bát Kỳ bùng nổ.

Nó muốn khôi phục nhưng đã chậm, Hư Linh phát động chiêu cuối cùng.

Đương!

Đồng hồ lại phát ra âm thanh, thời không ngưng đọng.

Ngay sau đó có một lưỡi dao vô hình ngưng tụ nơi tay, nhắm ngay thân thể Bát Kỳ mà chém xuống.

Răng rắc, thân hình Bát Kỳ hỏng mất, hóa thành tro bụi tiêu tán.

Bát Kỳ cường đại bị chém giết.

Hiện trường yên tĩnh, không có kẻ nào mở miệng nói chuyện.

Tất cả đều kinh ngạc vì sự cường đại của Hư Linh, dĩ nhiên chỉ mấy hiệp liền chém giết Bát Kỳ cường đại này.

“Quả nhiên, kẻ mới tới lần này cũng lợi hại.”

Có Khái niệm giả run lập cập, kinh hoảng không thôi.

Đầu tiên là Mộc Phàm diệt Quy linh giả, đăng lâm Bất hủ bảo toạ.

Tiếp theo chính là Hư Linh khiêu chiến một Khái niệm giả gần Bất hủ bảo toạ nhất, chém giết rồi thay thế vị trí.

“Kẻ mới tới, Hư Linh, khiêu chiến thành công.”

Giọng nói mờ ảo truyền đến.

Nàng không chỉ thắng lợi mà còn lấy được toàn bộ tài sản của Bát Kỳ.

Cực cực khổ khổ bò đến vị trí này, giờ lại một ngã xuống, tương đương với may áo cưới cho kẻ khác.

Vù!

Hư Linh bị ánh sáng bao phủ rồi đưa đến vị trí thuộc về Bát Kỳ, chậm rãi ngồi xuống.

Nàng thành công.

“Gặp qua Bất hủ tôn giả, tiểu nữ nguyện ý đi theo ngài.”

Hư Linh vừa lên liền hành lễ trước Bất hủ bảo toạ, ưu nhã, bình tĩnh, trong ánh mắt mang theo chút kính sợ.

Mộc Phàm nhìn nàng, không ngờ nàng cũng tới, lại còn thành công khiêu chiến.

“Muốn đuổi theo ta thì phải xem biểu hiện của ngươi.”

Trầm ngâm một lát, Mộc Phàm đáp lại một câu, không tiếp nhận cũng không cự tuyệt.

Xem biểu hiện.

Đúng vậy, Hư Linh này đuổi tới tận đây, ai biết thân phận thật sự của nàng thế nào, chắc chắn có mục đích khác.

Mộc Phàm cũng không dám dễ dàng tiếp nhận đối phương, muốn nhìn tình huống cùng biểu hiện của nàng.

“Hệ thống, trên người nàng có vấn đề gì sao?”

Giờ phút này, Mộc Phàm dò hỏi hệ thống.

Ai ngờ hệ thống đáp lại: “Ký chủ, một nữ nhân mà thôi, tuy rằng sống trên trăm kỷ nguyên nhưng bổn hệ thống nghĩ ngươi cũng sẽ không để ý, đưa tới cửa liền thu, sợ cái gì?”

“Ngươi có thể đứng đắn một chút hay không?” Mộc Phàm tức giận mắng.

Hệ thống lười biếng nói: “Bổn hệ thống vẫn luôn rất đứng đắn, chỉ có ký chủ ngươi không đứng đắn, người ta có lòng tốt muốn theo ngươi, không thu thì uổng.”

“Nói không chừng nàng còn mang theo rất nhiều của hồi môn tới, muốn gả cho ngươi đó.”

Hệ thống càng nói càng thái quá, làm Mộc Phàm muốn phát điên.

Nhưng nói đến khủng bố, đã tới cấp bậc này rồi, không sợ Khái niệm giả, cả Bất hủ giả cũng có thể diệt sát, vẫn không tìm được hệ thống.

Gia hỏa này rốt cuộc là đồ chơi gì, cấp độ gì, vì sao vẫn là không tìm được chút dấu vết của hệ thống.

“Ký chủ đừng nghĩ nữa, đời này của ngươi không cách nào phát hiện được bổn hệ thống, trừ phi...”

Tiếng hệ thống truyền đến, mang theo một chút lười biếng.

Mộc Phàm nheo mắt, hỏi: “Trừ phi cái gì?”

Chỉ tiếc, hệ thống không chịu đáp lại, hắn chỉ có thể từ bỏ.

“Ai, nơi này không có đặt cược.”

Mộc Phàm khẽ thở dài, không thể đặt cược, cảm giác rất khó chịu.

Chẳng khác nào thiếu mất một đống vũ trụ.

Kế tiếp nên làm như thế nào để thu vào nhiều hơn, chẳng lẽ tiếp tục khiêu chiến các Bất hủ giả khác, giết từng tên một sao?

“Mới cũ đổi thay, đã gom đủ số.”

“Đại đạo tranh phong, Thái hư chi chiến, chính thức bắt đầu.”

Đột nhiên, giọng nói mờ ảo lại truyền đến khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

Sắc mặt tất cả cường giả thay đổi, đồng loạt nhìn thấy cảnh tượng xung quanh đột nhiên thay đổi, ánh sáng lập loè, vật đổi sao dời.

Vèo!

Trong nháy mắt, Mộc Phàm cùng tất cả các cường giả xuất hiện ở một khu vực rộng lớn khác.

Chương 599: Ba ngàn Đạo chủng

Khu vực này màu xám xịt, có rất nhiều hơi thở cường đại, có các sinh linh và cường giả dáng vẻ khác nhau.

Yếu nhất cũng là cấp Khái niệm, mỗi một tên đều rất cường đại.

“Thật nhiều cường giả!”

Mộc Phàm nghiêm túc ngồi trên Bất hủ bảo toạ, ánh mắt đảo quanh khu vực này, trong hư không hỗn độn có vô số cường giả.

Có cường giả giống hắn ngồi trên Bất hủ bảo toạ cao cao, phân chia thành các khu vực riêng biệt, giống như là một đấu trường khổng lồ.

Ở trung tâm có một đại lục hỗn độn, tất cả các cường giả vây quanh, lẳng lặng nhìn đại lục này.

Đinh!

“Hệ thống hoàn thành đổi mới lần cuối cùng, khen thưởng một lễ bao đổi mới chung cực.”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên trong đầu vang tiếng hệ thống, Mộc Phàm nghe mà sửng sốt, hệ thống đổi mới, hơn nữa còn là lần cuối cùng.

Có phải đại biểu cho hệ thống đã mở ra toàn bộ công năng?

“Hệ thống, ngươi đổi mới có thêm công năng gì?”

Mộc Phàm đã gấp không chờ nổi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Bổn hệ thống đã đổi mới xong, mở ra tất cả công năng, ký chủ chỉ cần nạp một ngàn sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh là có thể sử dụng trăm phần trăm lực lượng hệ thống.”

Nghe lời hệ thống nói, Mộc Phàm yên lặng một lúc lâu.

Hắn muốn câm nín, một ngàn sợi căn nguyên đại đạo, chưa nói tới đây là thứ gì, làm sao lấy được, trăm phần trăm lực lượng của hệ thống sẽ cường đại đến mức nào nha?

“Hệ thống, trăm phần trăm lực lượng của ngươi mạnh đến mức nào?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Không biết, ký chủ có thể thử một lần, có lẽ có thể trực tiếp đánh vỡ trói buộc của ba ngàn đại đạo, thành tựu đại tự tại vĩnh hằng, vô thượng.”

Mộc Phàm khinh thường nói: “Ngươi không biết, ngươi nói là ngươi không biết năng lực của mình mạnh đến mức nào?”

Hệ thống: “Đúng vậy ký chủ, bổn hệ thống không biết, cần ký chủ tự trải nghiệm.”

“Ta cũng muốn lắm, nhưng ngươi phải nói coi làm sao lấy được căn nguyên đại đạo?”

Hệ thống lập tức đáp lại: “Thông qua đại đạo tranh phong có thể lấy được căn nguyên từ ba ngàn đại đạo.”

“Mười vạn tia căn nguyên đại đạo có thể ngưng kết thành một sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh.”

Nghe xong lời này, Mộc Phàm hết biết nói sao.

Hệ thống đang nói cái quỷ quái gì, một ngàn sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh mới có thể phát huy trăm phần trăm lực lượng hệ thống.

Mà mười vạn tia mới có thể ngưng tụ thành một sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh.

Mẹ nó, ngươi đang hố người.

“Thôi, mở lễ bao chung cực trước.”

Mộc Phàm lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, mở lễ bao rồi tính tiếp, đây là lễ bao cuối cùng.

“Hệ thống, lễ bao cuối cùng rồi, hy vọng ngươi ra sức chút, đừng ném mặt mũi.”

Hắn lầm bầm lầu bầu nói thầm một câu.

Đinh!

“Mở lễ bao chung cực, chúc mừng ký chủ đạt được ba ngàn Đạo chủng.”

Mộc Phàm sửng sốt, chớp chớp mắt hỏi: “Hệ thống, đây là thứ gì, là ba ngàn đại đạo sao?”

“Chúc mừng ký chủ, ngươi nhận được bảo vật chung cực của hệ thống, ba ngàn Đạo chủng, chính là đồ tốt nhất mà bổn hệ thống có.”

“Ngươi không hố ta chứ?” Mộc Phàm có chút nghi thần nghi quỷ.

Ba ngàn Đạo chủng, thứ này có tác dụng gì?

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, ba ngàn Đạo chủng, chính là thứ có thể đào tạo thành ba ngàn đại đạo hoàn chỉnh, một viên có thể bồi dưỡng ra một đại đạo hoàn toàn mới.”

“Nếu có sinh linh dung hợp Đạo chủng, có tám phần mười khả năng thành tựu cấp Đại đạo, sánh vai với đại đạo.”

Nghe thế, hai mắt Mộc Phàm sáng lên, tim đập nhanh.

Hắn nuốt nuốt nước miếng nói: “Nói cách khác, chỉ cần ta dung hợp ba ngàn Đạo chủng là có thể đào tạo ra đại đạo hoàn chỉnh, bước vào cấp Đại đạo sao?”

“Đúng vậy, nếu ký chủ có thể gom đủ ba ngàn đại đạo vào một thân sẽ vô địch thật sự, thậm chí áp đảo phía trên ba ngàn đại đạo.”

Hệ thống một năm một mười giải thích.

Mộc Phàm nghe xong mừng rỡ, không nghĩ tới lại có chuyện tốt như vậy.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra một vấn đề.

“Hệ thống, đào tạo Đạo chủng thế nào?”

Hệ thống trả lời: “Muốn Đạo chủng nảy mầm, trưởng thành cần căn nguyên đại đạo.”

“Đúng lúc có thể tranh đoạt căn nguyên đại đạo ở nơi này, xin ký chủ nắm chắc cơ hội.”

Hệ thống nói xong liền yên lặng.

“Hệ thống, ngươi nói là sinh linh cùng cường giả ở đây sắp tranh đoạt căn nguyên đại đạo?”

Mộc Phàm có chút khó hiểu, từ giải đấu vũ trụ Cao duy đến sân đấu cao cấp, rồi lại đến Thái Hư chiến trường, cảm giác giống như đang tranh đấu.

“Đúng vậy ký chủ, đây là đại đạo tranh phong, không giống trước đó.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống đáp lại.

Nó nói: “Trước đó ngươi chỉ tranh giành một ít vũ trụ, nhưng hiện tại sẽ khác, sinh vật cấp Khái niệm trở lên không còn tranh giành vũ trụ nữa.”

“Bọn chúng tranh giành đại đạo.”

Lời hệ thống làm Mộc Phàm thức tỉnh.

Sinh vật cấp Khái niệm đã không cần dùng vũ trụ để tu luyện, cần một loại đồ vật cao cấp hơn.

Đó chính là đại đạo!

“Tranh đoạt đại đạo?”

Mộc Phàm như ngộ ra, hắn nói: “Ý ngươi là các sinh vật cùng cường giả cấp Khái niệm tập trung nơi đây để tranh đoạt căn nguyên đại đạo sao?”

“Đúng vậy, căn nguyên đại đạo mới là tiêu chuẩn thăng cấp phía trên Siêu duy, sau cấp Khái niệm.”

Hệ thống dừng một chút mới tiếp tục nói: “Ở chỗ này có ba ngàn hệ, đại biểu cho ba ngàn đại đạo, mỗi một hệ đều có thể tranh đoạt một ít căn nguyên đại đạo.”

Mộc Phàm đã hiểu cơ bản, mục đích của sinh vật, cường giả tụ họp ở nơi này là tham gia đại đạo tranh phong, đoạt lấy căn nguyên đại đạo.

“Hệ thống, giúp ta dung hợp ba ngàn Đạo chủng trước.”

Hắn không chút do dự, bắt đầu dung hợp ba ngàn Đạo chủng, nếu tương lai có thể gom đủ ba ngàn đại đạo vào một thân, sẽ vô địch.

Ong!

Ngay sau đó, Mộc Phàm cảm giác có cổ lực lượng thần bí rót vào cơ thể, ba ngàn Đạo chủng bắt đầu dung nhập.

Ba ngàn Đạo chủng, giống như từng hạt giống dung nhập cơ thể, chờ đợi ngày nảy mầm, trưởng thành.

Chỉ cần hoàn toàn trưởng thành, hóa thành ba ngàn đại đạo, Mộc Phàm sẽ có ba ngàn đại đạo, không muốn vô địch cũng không được nha.

“Lực lượng, thời gian, không gian, vận mệnh, sinh mệnh, luân hồi, tử vong, hắc ám, quang minh, tai ách...”

Mộc Phàm lẩm bẩm, ba ngàn hạt giống đại đạo đã dung nhập vào cơ thể, tuy hai mà một.

“Kế tiếp, chính là cướp lấy căn nguyên đại đạo, dựng dục ba ngàn Đạo chủng.”

Hắn trở nên kiên định, xác định mục tiêu cùng ý tưởng.

“Đúng rồi, hệ thống, hiện tại ta có một triệu một trăm ngàn tỷ vũ trụ, chẳng lẽ không còn tác dụng?”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới số vũ trụ mình vừa kiếm được.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, ai nói với ngươi là vô dụng, hiện tại ngươi còn chưa đột phá cấp Bất hủ, vẫn có thể dùng vũ trụ để gia tăng.”

“Tới cấp Bất hủ rồi thì ngươi cũng chỉ có thể sử dụng căn nguyên đại đạo.”

Mộc Phàm dào dạt cảm xúc, nói: “Hiện tại ta cần nạp bao nhiêu vũ trụ mới có thể đột phá cấp Bất hủ?”

“Mười triệu tỷ vũ trụ.”

Hệ thống dứt khoát trả lời.

Mộc Phàm hết chỗ nói rồi, mình còn thiếu tám triệu chín trăm ngàn tỷ.

“Mẹ nó, còn thiếu nhiều như vậy?”

Hắn có chút bực bội, nhìn quanh,, ánh mắt dừng lại trên người Hư Linh.

Mộc Phàm mở miệng nói: “Hư Linh, trên người của ngươi có bao nhiêu Kỳ điểm?”

Đột nhiên nghe Mộc Phàm dò hỏi, Hư Linh sửng sốt, sau đó tỉnh táo lại.

Nàng đứng lên, hành lễ nói: “Tôn thượng, trên người ta có khoảng một triệu tỷ.”

“Một triệu tỷ?”

Hai mắt Mộc Phàm sáng lên, bất ngờ vì Hư Linh có nhiều như vậy.

Hắn suy nghĩ chút rồi hỏi: “Có thể cho ta mượn sao? Sẽ trả lại cho ngươi sau.”

“Có thể, tôn thượng cần liền cầm đi, không cần trả.”

Hư Linh hào phóng trực tiếp ném một quả cầu ánh sáng nóng cháy

tới, bên trong chứa một triệu tỷ Kỳ điểm.

Một màn này kinh động những sinh vật chung quanh, bọn chúng sôi nổi ghé mắt.

“Cảm tạ, ta sẽ trả lại.” Mộc Phàm trịnh trọng nói.

Thu hồi một triệu tỷ vũ trụ, Mộc Phàm thở dài trong lòng, vẫn còn thiếu bảy triệu chín trăm ngàn tỷ.

“Kỳ quái, sao Hư Linh còn giàu hơn tên Quy linh giả mà ta đã giết?”

Mộc Phàm sửng sốt, nghĩ trăm lần cũng không ra.

Theo đạo lý mà nói thì Quy linh giả là một tồn tại cường đại cấp Bất hủ, không có khả năng chỉ có một ít thế kia, thậm chí không bằng cả Hư Linh.

“Đi nơi nào tìm càng nhiều vũ trụ hơn để nạp thăng cấp đây?”

Mộc Phàm bắt đầu buồn rầu, làm sao gom đủ mười triệu tỷ vũ trụ?

Ánh mắt hắn nhanh chóng dời về phía một đám cấp Khái niệm.

Là một trong tám Bất hủ bên này, dưới bảo toạ của Mộc Phàm có hơn trăm tồn tại cấp Khái niệm.

Hư Linh chỉ là một tồn tại ở gần nhất.

“Các ngươi có nguyện ý cho ta mượn một ít vũ trụ hay không?”

Mộc Phàm chậm rãi nói, âm thanh truyền vào trong đầu một đám sinh vật cấp Khái niệm.

Đám cường giả cấp Khái niệm vừa nghe liền sửng sốt, tiếp theo sôi nổi nhìn Mộc Phàm nhưng không có một tên nào hé răng.

Xem ra, những tên cấp Khái niệm này cũng không thần phục hắn, cũng không có lựa chọn đi theo, không biết Quy linh giả trước đó có thu phục được bọn chúng hay không.

Hiện tại chỉ có mình Hư Linh đi theo Mộc Phàm.

“Các ngươi dám phớt lờ tôn thượng?”

Hư Linh thấy vậy, tức khắc nổi giận.

Mộc Phàm ngồi trên Bất hủ bảo tọa, đại biểu cho cấp Bất hủ, một đám cấp Khái niệm lại dám phớt lờ, là kẻ nào cho các ngươi dũng khí?

“Hừ, hắn đúng là cấp Bất hủ nhưng chúng ta không muốn đi theo hắn.”

Có cường giả cấp Khái niệm mở miệng nói, hừ lạnh một tiếng.

“Không sai, chúng ta không muốn đi theo hắn.”

“Chúng ta đi theo tôn chủ Thôn phệ giả.”

Bọn chúng đều tỏ thái độ, hiển nhiên là bị Thôn phệ giả thu phục rồi.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn Thôn phệ giả ngồi không xa đang nở nụ cười quái dị nhìn hắn.

“Nếu các ngươi không muốn, vậy cút đi.”

Oanh!

Nói xong, Mộc Phàm nhẹ nhàng vung tay lên, hơn một trăm tên cấp Khái niệm phía dưới bị xốc bay, nện về phía Thôn phệ giả.

Đây là đuổi đi.

Hắn không giết chết bọn chúng bởi vì nơi này có hạn chế, hơn nữa phía sau màn có một tồn tại đáng sợ đang nhìn.

Dù sao tất cả đều tham gia đại đạo tranh phong, nếu mình giết đi, không chừng sẽ bị xử phạt, vẫn nên chờ cơ hội khác.

Đuổi đảm Khái niệm giả không thần phục đi rồi, bên Mộc Phàm trở nên trống rỗng, chỉ còn lại mình Hư Linh.

Sắc mặt nàng rất khó coi, đằng đằng sát khí nhìn về phía Thôn phệ giả.

“Hư Linh, ngươi biết làm cách nào để nhanh chóng đạt được một lượng lớn vũ trụ sao?”

Mộc Phàm mở miệng dò hỏi.

Hư Linh nghe xong sửng sốt, lập tức nói: “Tôn thượng, trước khi đại đạo tranh phong bắt đầu, ngài có thể trực tiếp khiêu chiến bất kỳ đối thủ nào cùng đẳng cấp ở đây, thắng sẽ lấy được tất cả mọi thứ của đối phương.”

“A, có chuyện này?” Mộc Phàm kinh ngạc, nghe xong lập tức giơ tay, quả nhiên xuất hiện một quầng sáng, có thông tin giống như Hư Linh nói.

“Ta hướng ngươi khởi xướng khiêu chiến!”

Đang nghĩ ngợi đột nhiên có một âm thanh to lớn vang dội truyền đến làm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Phía trước có một sinh vật cường đại chỉ về phía Mộc Phàm khởi xướng khiêu chiến.

Tất cả sinh vật khác đều đồng loạt quay đầu nhìn.

“Khiêu chiến ta?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, cảm thấy bất ngờ, mình đang muốn khiêu chiến cường giả cùng cấp bậc, không nghĩ tới lại có kẻ khiêu chiến mình trước.

“Rất tốt, đưa tiền tới cửa.”

Mộc Phàm tỏ vẻ hứng thú, chậm rãi đứng dậy, bước ra một bước, đã xuất hiện trong sân, đại lục hỗn độn.

Chương 600: Bễ nghễ toàn trường

“Là ngươi muốn khiêu chiến bổn tọa?”

Mộc Phàm vừa lên tràng, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đối diện là một sinh vật cường đại, thân hình khổng lồ, cao mười vạn trượng, trong tay nắm một cây thương, hung ác trừng mắt nhìn Mộc Phàm.

“Không sai, ngươi có tư cách gì mà ngồi trên Bất hủ bảo tọa?”

Nó hung hăng chất vấn.

Đây là một tên thần hủy diệt, đến từ Hủy diệt hệ.

Mộc Phàm suy tư gì đó, nhìn về phía Hủy diệt hệ, nó hẳn là thuộc hạ của một vị Hủy diệt giả cấp Bất hủ.

Đây là bị phái ra làm pháo hôi, thử mình sao?

“Hắc, khiêu chiến bổn tọa, ngươi biết kết cục sao?” Mộc Phàm cười.

Thần hủy diệt đối diện cười dữ tợn nói: “Đương nhiên biết, giết ngươi là ta có thể ngồi vào Bất hủ bảo tọa.”

“Ta chỉ quan tâm một vấn đề, trên người của ngươi có bao nhiêu bảo vật, nếu quá ít, bổn tọa không có hứng thú.”

Mộc Phàm lạnh nhạt hỏi lại.

“Cuồng vọng, ngươi cũng chỉ là cấp Khái niệm, căn bản không có chứng đạo bất hủ, giết ngươi dễ như trở bàn tay.”

Thần hủy diệt kiêu ngạo, cường thế, hung hăng.

Nó nhìn ra Mộc Phàm không có bước vào cấp Bất hủ.

Nhưng lại ngồi trên Bất hủ bảo tọa, hiển nhiên là cho rằng Mộc Phàm dễ bị nhào nặn nha.

Thật ra cũng rất bình thường, Mộc Phàm không có bước vào cấp Bất hủ lại ngồi trên Bất hủ bảo tọa.

Điều này làm cho rất nhiều Bất hủ giả rất tò mò, cho nên Bất hủ giả của Hủy diệt hệ trực tiếp phái một tên thủ hạ đi khiêu chiến Mộc Phàm.

Muốn thử thực lực của Mộc Phàm, nói không chừng còn có thể chiếm thêm một Bất hủ bảo tọa.

“Vậy động thủ đi, bằng không, ta vừa ra tay thì ngươi liền không có cơ hội.”

Mộc Phàm lắc đầu, căn bản không để pháo hôi vào mắt.

Dù hiện tại hắn chưa bước vào cấp Bất hủ nhưng có thể phớt lờ bất kỳ tồn tại cấp Khái niệm nào.

“Vậy ngươi đi chết đi.”

Thần hủy diệt nổi giận gầm lên, nhấc chân hung hăng dẫm xuống, lực lượng cuồng bạo đáng sợ khiến cho đại lục trung tâm đong đưa.

Đối mặt với cái chân đáng sợ này, Mộc Phàm lại rất bình tĩnh, không né không tránh, chỉ là nhẹ nhàng nâng cánh tay, đấm một cái.

Oanh!

Thần hủy diệt bay ra xa rồi nện mạnh xuống đại lục, máu văng tung toé, thế mà bị đánh bay, lòng bàn chân nứt toạc.

“Quá yếu, với chút năng lực này mà cũng dám khiêu chiến bổn tọa?” Mộc Phàm lạnh nhạt nhìn nó.

Thật sự quá yếu, trong mắt hắn, cấp Khái niệm đã không còn tính khiêu chiến.

Chỉ có cấp Bất hủ mới có thể khiến hắn hứng thú, thậm chí cho hắn cảm giác nguy hiểm, còn dưới cấp Bất hủ thì bỏ qua.

“Rống!”

Thần hủy diệt rống giận, cây thương trong tay nó phát ra ánh sáng khủng bố, nhắm ngay Mộc Phàm mà đâm.

Ong!

Vạn vật tan biến, mũi nhọn hủy diệt đã tới trước mặt.

Mộc Phàm nhẹ nhàng giơ một ngón tay điểm ra.

Keng!

Ngón tay đặt trên mũi thương, mũi nhọn kêu leng keng, không cách nào tiến thêm.

“Sao có thể?” Thần hủy diệt hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, chỉ dùng một ngón tay liền chặn được.

Mộc Phàm lắc đầu, đầu ngón tay hơi sáng lên, răng rắc, mũi thương vỡ tan, ánh sáng cường đại xỏ xuyên qua thân thể đối phương.

Phốc!

Cơ thể thần hủy diệt cứng đờ rồi run rẩy, lộ vẻ thống khổ, có từng tia máu phun ra.

“Diệt!”

Mộc Phàm một ấn ngón tay, tiếng nổ mạnh vang lên, thần hủy diệt trực tiếp hóa thành thịt nát phiêu tán, mất mạng tại chỗ.

Nhẹ nhàng giết chết kẻ khiêu chiến, vẻ mặt Mộc Phàm không chút gợn sóng, thậm chí cũng chưa dùng bao nhiêu sức lực liền tiêu diệt một tên thần hủy diệt cường đại cấp Khái niệm.

Ong!

Chỉ thấy Mộc Phàm lấy tay thu căn nguyên của thần hủy diệt.

“Chậc chậc, dĩ nhiên lại có tám trăm ngàn tỷ vũ trụ, thật sự là một đồng tử đưa tiền nha.”

Thu lấy của cải của đối phương xong, Mộc Phàm vui vẻ, lại thu hoạch một mớ, giết thêm mấy tên nữa là có thể gom đủ mười triệu tỷ vũ trụ để chứng đạo bất hủ.

“Còn kẻ nào muốn khiêu chiến bổn tọa nữa, có thể xuống đây.”

Giọng nói lạnh nhạt của Mộc Phàm truyền khắp toàn trường, gây xôn xao.

Cường giả các hệ sôi nổi nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo sự kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, hiển nhiên không cách nào xác định gia hỏa này mạnh đến mức nào.

“Quả nhiên, kẻ có thể ngồi ở Bất hủ bảo tọa, không hề đơn giản.”

Hủy diệt giả cấp Bất hủ nhìn chằm chằm Mộc Phàm, vốn định thử xem thực lực của đối phương một chút nhưng vô dụng.

Thuộc hạ kia căn bản không thể khiến tên này vận dụng bao nhiêu thủ đoạn, bị giết chết một cách nhẹ nhàng.

“Không kẻ nào khiêu chiến sao?” Mộc Phàm nhìn quanh một vòng.

Hắn thất vọng lắc đầu: “Chẳng lẽ đều là một đám sợ chết, rác rưởi sao?”

“Khốn nạn!”

“Quá cuồng vọng!”

Lời này vừa ra, tức khắc chọc giận toàn trường.

Vô số cường giả, thậm chí cả sinh vật cấp Bất hủ đều phẫn nộ.

Quả thực chính là một câu đắc tội toàn trường.

“Tiểu tử, càn rỡ cần phải trả giá lớn.”

Có sinh vật cấp Bất hủ lạnh lùng nhìn Mộc Phàm.

Mộc Phàm quan sát đối phương, khinh thường nói: “Có gan liền xuống dưới đánh một trận, không thì ngoan ngoãn câm miệng.”

“Ngươi...” Sinh vật cấp Bất hủ này bỗng nhiên đứng dậy, tức giận đến bốc khói.

Chưa bao giờ gặp kẻ nào cuồng vọng như thế, dĩ nhiên đắc tội tất cả cấp Bất hủ.

“Ngươi xuống đây, bổn tọa muốn giết ngươi tế cờ.”

Đột nhiên, Mộc Phàm giơ tay chỉ về một nơi.

Đúng là vị trí Hủy diệt hệ, một Hủy diệt giả cấp Bất hủ bị Mộc Phàm chỉ mặt.

Đối phương nheo mắt, lộ vẻ hung ác, dĩ nhiên khiêu chiến nó trước toàn trường.

Hiển nhiên Mộc Phàm nhìn ra tên thần hủy diệt vừa rồi là thuộc hạ của đối phương, nếu ngươi muốn thử ta, vậy thì nên xuống đánh một trận.

“Bổn tọa không tiếp.”

Dưới vô số ánh mắt chờ đợi, Hủy diệt giả cấp Bất hủ đã từ chối.

“A!”

Hàng loạt âm thanh khinh bỉ cùng ánh mắt châm chọc lướt qua tên Hủy diệt giả này.

Mộc Phàm châm chọc: “Còn xưng là Hủy diệt giả gì nữa, ta thấy ngươi bị dọa vỡ mật rồi, dứt khoát đừng xưng là Hủy diệt giả, xưng là nhát gan giả đi.”

Oanh!

Lời này rất nghiêm trọng, trong mắt Bất hủ giả, danh dự cực kỳ quan trọng, bị Mộc Phàm khiêu khích, châm chọc, tự nhiên không cách nào chịu được.

“Tìm chết!”

Hủy diệt giả này giận dữ, nhảy dựng lên, xuất hiện trong sân.

Nó bị chọc giận rồi, Mộc Phàm cười thầm trong lòng, rốt cuộc bị kích thích, rất tốt, bắt ngươi tế cờ.

Cho rằng hắn dễ nhào nặn sao, vậy giết mấy tên Bất hủ giả cho các ngươi coi, coi còn kẻ nào dám nhảy ra khiêu chiến?

“Tiểu tử, bổn tọa thề nhất định phải xé nát ngươi thành từng mảnh rồi cắn nuốt.”

Hủy diệt giả rít gào.

Hai tay nó lóe ánh sáng hủy diệt, trên đỉnh đầu có vô số vòng sáng.

Không biết đã hủy diệt bao nhiêu vũ trụ mới có thể ngưng tụ ra nhiều vòng sáng thế này?

“Giết ngươi chỉ cần ba chiêu thôi, ngươi có tin hay không?”

Mộc Phàm giơ ba ngón tay, khinh thường nói.

Nghe lời này, Hủy diệt giả không nhịn được nữa.

Oanh!

Một chiêu đánh tới, lực lượng hủy diệt cường đại lan tràn.

Đối mặt với chiêu này, Mộc Phàm bình tĩnh thong dong giơ tay vỗ một chưởng.

Phanh!

Lực lượng hai bên va chạm, cả hai đều lui về phía sau.

“Không tệ.” Mộc Phàm cười hắc hắc, phóng thích tất cả lực lượng trong cơ thể.

Vô số tế bào tỏa ánh sáng, năng lượng cường đại bùng nổ.

Ầm ầm ầm...

Hai bên chiến đấu kịch liệt, tốc độ nhanh rồi cực hạn, ngươi qua ta lại, đánh đến khó phân thắng bại.

Hủy diệt giả chính là tồn tại cấp Bất hủ, bất hủ bất diệt, trên lý luận rất khó bị giết chết.

Nhưng Mộc Phàm thì khác, hắn không có chứng đạo bất hủ, chỉ là cắn nuốt Quy linh giả đạt được bảo tọa của đối phương mà thôi.

Nhưng chiến lực cực mạnh, lại có thể đối kháng cùng Bất hủ giả mà không rơi vào thế hạ phong.

“Cửu cấm quy nhất, Đại tịch diệt!”

Mộc Phàm thi triển cấm thuật mạnh nhất.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ to, Hủy diệt giả bị đánh tan nát.

Nhưng nó nhanh nhóng khôi phục, hơi thở càng cường đại hơn.

“Vòng xoáy diệt thế.”

Hủy diệt giả gào to, ngưng tụ ra một vòng xoáy ù ù ép xuống, hủy diệt tất cả.

“Bánh răng vận mệnh!”

Mộc Phàm bình tĩnh, giơ tay đè xuống, bánh răng sau lưng ầm ầm bay tới, bắt đầu quay tròn, ma diệt vạn vật.

Vòng xoáy và bánh răng va chạm, hủy diệt lẫn nhau.

Cuối cùng, sắc mặt Hủy diệt giả thay đổi, vòng xoáy đột nhiên hỏng mất, bị bánh răng vận mệnh mài mòn, tiêu tán.

“Vận mệnh hư vô, chém giết!”

Mộc Phàm quát lạnh, có một lưỡi đao vô hình nhẹ nhàng xẹt qua.

Phốc!

Hủy diệt giả không cách nào tránh né, bởi vì không trốn khỏi vận mệnh.

Chỉ thấy thân thể Hủy diệt giả không ngừng đổ máu, bắt đầu hóa thành tro bụi, trong ánh mắt mang theo vẻ khó tin.

Nó bị mạt sát.

Bị lưỡi đao vận mệnh mạt sát.

Lưỡi đao vận mệnh khủng bố thế nào, nhìn kết cục của Hủy diêt giả sẽ biết, Hủy diệt giả bất hủ bất diệt hủy cũng không chịu nổi một đao.

“Không chịu nổi một kích mà còn dám làm càn?”

Mộc Phàm hừ lạnh, nhanh chóng luyện hóa đối phương, cắn nuốt Hủy diệt gỉa cấp Bất hủ này trước mắt vô số cường giả quan chiến.

Cứ như vậy, hắn lại giết một cường giả cấp Bất hủ, chấn động toàn trường.

“Đây là... Bất hủ chi lực?”

Mộc Phàm kinh ngạc, tinh luyện được một tia bất hủ chi lực, đúng là bất hủ chi lực do Hủy diệt giả ngưng tụ được.

Chỉ cần cắn nuốt là có thể khiến bất hủ chi lực trong cơ thể lớn mạnh.

Đương nhiên, hiện tại Mộc Phàm chưa đột phá nên không có khả năng ngưng tụ ra bất hủ chi lực.

Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện tia bất hủ chi lực ẩn chứa lực lượng hủy diệt bất hủ.

“Không tồi, gia hỏa này rất béo nha.”

Kế tiếp, Mộc Phàm tìm được tài sản của đối phương, vô số phôi thai vũ trụ, số lượng khổng lồ khiến cho hắn hài lòng.

Khoảng một triệu năm trăm ngàn tỷ vũ trụ, thật là một con dê béo.

“Còn kẻ nào muốn khiêu chiến bổn tọa sao?”

Mộc Phàm đứng ngạo nghễ trong sân.

Trong lúc nhất thời, tất cả đều yên lặng, không một tên nào mở miệng đáp lại.

“Hủy diệt giả, các ngươi không dám xuống sao?”

Mộc Phàm lại xoay người nhìn sang vị trí của Hủy diệt hệ.

Hắn giơ ngón tay chỉ thẳng, khinh miệt nói: “Ta cho phép hai Bất hủ giả của các ngươi đồng thời ra sân, bổn tọa một đánh hai, kẻ nào xuống đây?”

Giờ khắc này, các sinh vật cấp Bất hủ đều ngây ngẩn.

Một đánh hai?

Đám cường giả Hủy diệt hệ phát điên lên, lửa giận bừng bừng, chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã thế này.

“Thứ khốn nạn đáng chết!”

“Bản tôn không nhịn nổi.”

Rốt cuộc có hai tên Hủy diệt giả ngồi không yên, đã bị sỉ nhục đến nước này, không ra tay thật sự sẽ mất hết mặt mũi.

“Giết!”

Ánh sáng hủy diệt bùng nổ, hai tên Hủy diệt giả đồng thời xuất hiện trong sân.

Mộc Phàm đã nói một đánh hai, tự nhiên không trái với quy tắc, cho nên Hủy diệt giả đồng thời lên sân, một trái một phải giết tới.

Chương 601: Cường thế chém giết

Oanh!

Trong sân, tiếng nổ kịch liệt truyền đến, dư chấn quét ngang tám phương, chấn động cả đại lục.

Ở trung tâm vụ nổ, hai tên Hủy diệt giả không ngừng oanh tạc, khu vực trung tâm bị nổ thành hư vô.

Kia lực lượng hủy diệt cường đại tàn sát bừa bãi, phá hủy hết thảy.

“Đã chết rồi chứ?”

Oanh tạc một lúc lâu, hai tên Hủy diệt giả ngừng lại.

Các sinh vật, cương giả đang xem cuộc chiến tập trung tinh thần, chỉ thấy ở trung tâm xuất hiện một quầng sáng mông lung, Mộc Phàm chậm rãi bước ra.

“Sao có thể?”

“Dĩ nhiên không chết.”

Hai tên Hủy diệt giả kinh hãi khi thấy Mộc Phàm không tổn hao gì, không hề có một vết thương.

Bị hai cường giả cấp Bất hủ liên tục oanh tạc một lúc lâu, thế mà không bị gì cả, nói ra ai tin?

Nếu không tận mắt nhìn thấy, căn bản không tin có kẻ có thể thừa nhận hai Bất hủ giả công kích mà không thương tổn chút nào.

“Thật lợi hại.”

“Lấy một địch hai mà không có việc gì?”

Các cường giả đều giật mình, nhìn toàn thân Mộc Phàm có một tầng sương mù bao phủ, căn bản không bị thương, hoàn toàn nhận lấy công kích từ hai Huỷ diệt giả cấp Bất hủ.

Trong mắt bọn chúng, Mộc Phàm rất cường đại.

Thấy được sự cường đại của Mộc Phàm, Thôn phệ giả, Thanh tẩy giả cùng các sinh vật cấp Bất hủ đều lộ vẻ kiêng kị.

Có thể lấy một địch hai tuyệt đối là một cường giả khủng bố.

Dù hắn còn chưa chứng đạo đột phá, nhưng đã có thể đánh bại sinh vật cấp Bất hủ, một khi chứng đạo đột phá, thật sự là không kẻ nào địch nổi.

“Chưa chứng đạo mà đã khủng bố như vậy, nếu thành công chứng đạo còn khủng bố đến mức nào nữa?”

Có Bất hủ giả lẩm bẩm, bị sự cường đại của Mộc Phàm trấn trụ.

“Đáng chết!”

“Bổn tọa không tin.”

Trong sân, hai Hủy diệt giả bạo nộ, bộc phát toàn bộ thực lực, tế ra vũ khí.

Hai Hủy diệt giả đồng thời ra tay, gió lốc huỷ diệt cường đại ù ù quét tới, thậm chí ảnh hưởng tới một ít sinh vật đang quan chiến.

“Khai thiên chi nhận!”

Trong ánh sáng, Mộc Phàm nâng một bàn tay.

Roẹt!

Hai cơn lốc bị cắt thành hai nửa, lưỡi đao cường đại bổ đôi hư vô hỗn độn, đánh bay hai Hủy diệt giả.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, đại lục đong đưa, bị Khai thiên chi nhận bổ ra một cái khe khổng lồ, phân thành hai nửa.

Lực phá hoại quả thực quá khủng bố, khiến đám cường giả đang quan chiến giật mình.

“Phốc!”

“Đáng chết, sao hắn có thể mạnh như vậy?”

Hai tên Hủy diệt giả kinh ngạc xen lẫn tức giận, không ngừng hộc máu, trên cơ thể có vết chém, thiếu chút nữa bị cắt làm đôi.

“Các ngươi không còn chiêu nào sao, nếu vậy thì có thể lên đường rồi.”

Mộc Phàm từng bước đi tới, giọng điệu lạnh nhạt.

Nghe xong, lửa giận của hai Hủy diệt giả tức khắc bùng lên, chưa bao giờ bị sỉ nhục thế này.

Là Huỷ diệt giả cấp Bất hủ, có thực lực cường đại, không biết đã hủy diệt bao nhiêu vũ trụ cùng sinh linh mới có thể đi đến một bước này.

Hiện tại bị một gia hoả còn chưa chứng đạo bất hủ châm chọc, có thể nhịn được sao?

“Rống!”

“Hủy diệt đại đạo.”

Cùng với hai tiếng rít gào, hai Hủy diệt giả đồng thời bùng nổ, phóng xuất lực lượng huỷ diệt đại đạo trong cơ thể.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai luồng lực lượng hủy diệt hóa thành một một con sông cuồn cuộn quét tới.

Đó là sông dài hủy diệt, có hủy diệt chi lực chảy xuôi, nơi nó quét qua, vạn vật đều bị hủy diệt.

Không thứ gì có thể tồn tại trong sông dài hủy diệt.

Nhìn con sông cuồn cuộn quét tới, Mộc Phàm cười lạnh.

“Vận mệnh!”

Đột nhiên, hắn vung tay, có một dòng sông ánh sáng trào ra khỏi cơ thể, lập tức hóa thành một con sông dài.

Đây là sông dài vận mệnh, có vô số sợi tơ vận mệnh đan xen thành dòng nước cuồn cuộn quét tới.

Hai con sông dài sôi trào, va chạm.

Oanh!

Hủy diệt, vận mệnh, hai luồng đại đạo chi lực va chạm, phá hoại, bào mòn lẫn nhau.

Sông dài hủy diệt không ngừng tán loạn, biến mất, bị sông dài vận mệnh nuốt sạch.

Nhìn thấy cảnh này, hai tên Hủy diệt giả trợn mắt há hốc mồm, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

“A...”

Cùng với hai tiếng kêu thảm thiết, hai Huỷ diệt giả cấp Bất hủ không kịp né tránh, bị sông dài vận mệnh nuốt chửng.

Sông dài vận mệnh bao phủ hai Hủy diệt giả, chìm chìm nổi nổi, cả hai muốn thoát khỏi con sông nhưng vô cùng gian nan.

Sông dài vận mệnh chảy xiết, hai Hủy diệt giả giãy giụa, ra sức rống giận, lần lượt nhảy lên mặt sông nhưng lại bị những sợi tơ vận mệnh kéo trở về.

“Sông dài vận mệnh?”

Đám cường giả quan chiến kinh hãi, khiếp sợ nhìn con sông dài kia.

Hơi thở vận mệnh đại đạo tràn ngập, chấn trụ không ít tồn tại cường đại.

Nhìn hai tên Hủy diệt giả bị kéo vào trong sông dài, không cách nào thoát ra, cả đám kinh hoảng không thôi.

“Hắn lại nắm giữ vận mệnh chi lực?”

“Chẳng lẽ hắn thuộc Vận mệnh hệ?”

Chúng cường giả sôi nổi suy đoán, có phải Mộc Phàm thuộc Vận mệnh hệ hay không?

Lúc này, một bóng dáng mơ hồ thần bí lộ vẻ khác thường.

“Vận mệnh chi lực, không sai, lại có Vận mệnh chi tử ra đời.”

Bóng dáng này rất quỷ dị, có từng tầng ánh sáng bao phủ, hư vô mờ mịt, thậm chí không cách nào cảm ứng được nó mạnh yếu thế nào.

Nhưng hơi thở lại có chút tương tự với sông dài vận mệnh, hiển nhiên cũng nắm giữ vận mệnh chi lực.

Thấy Mộc Phàm thi triển lực lượng vận mệnh, ngưng tụ ra một dòng sông, lập tức lộ vẻ khiếp sợ cùng vui sướng.

“Vận mệnh chi tử?”

“Xem ra, lại có thêm một cường giả tranh đoạt vận mệnh đại đạo.”

“Thú vị.”

Có không ít tồn tại cường đại lộ vẻ hứng thú với Mộc Phàm.

Càng hứng thú với vận mệnh chi lực mà hắn thi triển hơn, bởi vì Vận mệnh hệ xưa nay có rất ít thành viên.

Hơn nữa mỗi một lần chỉ xuất hiện mười mấy tên, xưng là Vận mệnh chi tử, không ngừng tranh đoạt vận mệnh đại đạo.

Cho nên tuy rằng Vận mệnh hệ thần bí nhất, có thực lực cường đại, nhưng số lượng quá ít, rất hiếm thấy.

Mộc Phàm thi triển vận mệnh chi lực tức khắc hấp dẫn sự chú ý, đặc biệt là sự chú ý từ các tồn tại cường đại thuộc Vận mệnh hệ.

Thêm một đối thủ cạnh tranh.

Có thể được vận mệnh đại đạo thừa nhận, tự nhiên là Vận mệnh chi tử, Đại đạo chi tử, có cơ hội tranh đoạt vận mệnh đại đạo.

Đối thủ cạnh tranh thế này, trong mắt những kẻ khác thì cần phải bị diệt mới tốt.

Hiện tại bọn chúng cũng hy vọng Mộc Phàm bị hai Hủy diệt giả liên thủ chém giết, kết thúc mọi chuyện.

Nhưng tình huống là hai tên Hủy diệt giả đang bị kéo vào sông dài vận mệnh không cách nào thoát ly.

“Rống!”

“Bổn tọa bất hủ bất diệt, đã sớm siêu thoát sông dài, không chịu vận mệnh trói buộc.”

Có Hủy diệt giả phẫn nộ rống to, toàn thân tản ra huỷ diệt chi lực, nháy mắt nhảy dựng lên, lại nhảy khỏi sông dài vận mệnh.

Mắt thấy nó sắp thoát ra rồi.

Oanh!

Chỉ tiếc là không thể thuận lợi, trên đỉnh đầu có một bánh răng lớn ù ù chuyển động.

Đó là bánh răng vận mệnh, hung hăng trấn áp.

“A....” Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Tên Hủy diệt giả này bị bánh răng vận mệnh ma diệt, thân thể nứt vỡ, dần dần biến mất.

Hủy diệt giả cường đại nhưng đối mặt với sát chiêu này cũng không chống đỡ không nổi, sông dài vận mệnh trói buộc, bánh răng vận mệnh ma diệt.

Tuy rằng bị ma diệt, nhưng bọn chúng vẫn chưa chết đi, tồn tại cấp Bất hủ rất khó bị giết chết, trừ phi có lực lượng cực kỳ cường đại mới có thể dễ dàng tiêu diệt.

Đúng lúc Mộc Phàm nắm giữ loại lực lượng này, đó chính là lực lượng hệ thống.

“Quy linh!”

Đột nhiên, Mộc Phàm giơ một ngón tay điểm tới, mảnh vỡ cơ thể Hủy diệt giả đột nhiên tan rã, hóa thành vô số số liệu bay tới, chui vào thân thể hắn.

Biến cố bất ngờ làm các sinh vật quan chiến giật mình.

“Đó là... lực lượng của Quy linh giả sao?”

“A, sao hắn có lực lượng quy linh?”

“Không có khả năng!”

Vô số cường giả, sinh vật, thậm chí tồn tại cấp Bất hủ đều chấn kinh.

Bọn chúng vốn đã khiếp sợ với chuyện Mộc Phàm nắm giữ vận mệnh chi lực, trở thành Vận mệnh chi tử, nhưng vừa rồi hắn đột nhiên thi triển lực lượng thuộc về Quy linh giả.

Đó là lực lượng của Quy linh giả, vì sao Mộc Phàm có thể nắm giữ?

“Chẳng lẽ khi chém giết Quy linh giả, hắn đã cướp lấy năng lực của đối phương?”

“Không phải hắn là Vận mệnh chi tử sao?”

“Ngươi nhìn bảo tọa kia đi, rõ ràng chính là Vận mệnh bảo tọa.”

Một ít cường giả cấp Bất hủ kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không nghĩ ra.

Ngươi giết Quy linh giả, nhưng không có kế thừa danh hiệu của đối phương, còn biến bảo toạ của đối phương thành Vận mệnh bảo tọa mà vẫn có thể sử dụng lực lượng của đối phương.

“Đáng chết, rốt cuộc ngươi là thứ gì?”

Lúc này, tên Hủy diệt giả còn lại sợ hãi.

Nó tận mắt nhìn thấy đồng bạn bị nghiền áp ma diệt, lại bị quy linh, cắn nuốt sạch sẽ.

Quy linh giả rất cường đại, quỷ dị, ngươi không thể giết chết, đối phương có thể khiến ngươi quy linh, sau đó đồng hóa cắn nuốt.

“Đến lượt ngươi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói, vung tay lên.

Răng rắc!

Một lưỡi đao vô hình xẹt qua sông dài, nháy mắt bổ vào người Hủy diệt giả còn lại, chém nó thành hai nửa.

“Vận mệnh chi nhận?”

“A....”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Hủy diệt giả còn lại trọng thương, thân hình bị Vận mệnh chi nhận chém thành hai nửa, còn chưa kịp khôi phục đã bị bánh răng vận mệnh nghiền nát.

Ong!

Mộc Phàm nhân cơ hội giơ ngón tay điểm tới, có ánh sáng lập loè, vô số số liệu cuồn cuộn quét tới, nháy mắt khiến Hủy diệt giả quy linh.

Ngay sau đó có một luồng số liệu bay vào trong cơ thể Mộc Phàm, biến mất không thấy.

Hai Huỷ diệt giả cấp Bất hủ cứ bị Mộc Phàm chém giết như vậy.

Thật ra lực lượng Quy linh giả hắn vừa dùng chỉ là để nguỵ trang, che giấu.

Lực lượng thật sự giết chết Hủy diệt giả chính là lực lượng của hệ thống.

Căn nguyên của bọn chúng bị Mộc Phàm thu vào vũ trụ của mình,

dùng để bồi dưỡng hai thuộc hạ.

Là Lăng Sa và Tiểu Ách, hai nàng đang cắn nuốt căn nguyên cuồn cuộn từ hai Huỷ diệt giả cấp Bất hủ.

Mộc Phàm không ngốc, bồi dưỡng thủ hạ cường đại mới là chính đạo, mới có thể thu hoạch nhiều lợi ích hơn trong đại đạo tranh phong.

Còn Tiểu Ngải, Tiểu Linh đang lặng yên cắn nuốt hạch tâm của Quy linh giả, phân tích tất cả huyền bí thuộc về Quy linh giả.

Tin rằng không bao lâu nữa, các nàng có thể trở thành Quy linh giả, như vậy mình liền có thêm mấy tay chân.

“Cần giết thêm mấy tên nữa, còn thiếu căn nguyên cho Hình Thiên, Thường Nga, Áo Lan, Già Lam.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, muốn tiếp tục chém giết cường giả cấp Bất hủ, để hệ thống cướp lấy căn nguyên, gia tăng thực lực của người mình.

Nghĩ xong, Mộc Phàm dẫm sông dài vận mệnh, đi từng bước, nhìn chung quanh.

Đột nhiên, ánh mắt khoá chặt một sinh vật cường đại.

“Ta muốn khiêu chiến ngươi.”

Mộc Phàm giơ ngón tay khởi xướng khiêu chiến.

Sinh vật bị khiêu chiến cũng ngồi trên Bất hủ bảo toạ, ánh mắt loé sáng.

“Ta không chấp nhận lời khiêu chiến.”

Sinh vật cường đại kia lặng yên nhìn Mộc Phàm, đột nhiên mở miệng từ chối.

Lời này vừa ra, hiện trường tĩnh mịch.

Chương 602: Không kẻ nào ứng chiến

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn đối phương, đó là một Sáng thế giả cấp Bất hủ.

Nhưng lại từ chối lời khiêu chiến của hắn.

“Quá thất vọng rồi, đường đường Sáng thế giả mà lại không dám ứng chiến?”

Mộc Phàm tỏ vẻ thất vọng lắc đầu, giống như không nghĩ tới đối phương sẽ từ chối, ánh mắt khinh thường làm kẻ khác phải cuồng nộ.

Tên Sáng thế giả kia không có biểu cảm gì nhưng nội tâm lại nổi bão, dù giận cũng không đáp ứng.

Kẻ nào ngu ngốc mới đáp ứng.

Nó không ngốc, tận mắt nhìn thấy hai Huỷ diệt giả bị Mộc Phàm chém giết, còn muốn đi chịu chết sao?

Tiểu tử rất quái dị, hai Hủy diệt giả cấp Bất hủ cũng không thể áp chế hắn, ngược lại còn bị giết chết.

Ai dám đi lên?

Nhìn về phía đám Huỷ diệt giả, mấy tên cấp Bất hủ còn lại đều cảnh giác nhìn Mộc Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sự kiêng kị.

Chết thêm hai tên cấp Bất hủ, đây là tổn thất rất lớn đối với bọn chúng.

“Đáng chết!”

“Rốt cuộc hắn là Quy linh giả hay Vận mệnh chi tử?”

“Không thể dùng lực.”

Chờ đại đạo tranh phong bắt đầu rồi xử lý hắn.”

Đám cường giả Hủy diệt hệ hận Mộc Phàm thấu xương.

Đã giết chết Huỷ diệt giả cấp Bất hủ của bọn chúng rồi, có thể không hận mới lạ, chắc chắn sẽ mọi cách đưa Mộc Phàm vào chỗ chết.

Không giết Mộc Phàm, thật sự vô pháp an tâm.

Gia hỏa này quá quỷ dị.

Có vận mệnh chi lực, còn có thủ đoạn cùng năng lực của Quy linh giả, kẻ nào dám coi thường hắn?

Không nói tới còn có khả năng ẩn giấu các thủ đoạn khác chưa biểu hiện ra.

Chiêu lúc nãy thi triển rất giống là Khai thiên hệ.

“Có phải Khai thiên hệ các ngươi giở trò hay không?”

Lúc này, có Sáng thế giả chất vấn cường giả Khai thiên hệ.

Vài cường giả kia đều là kẻ xuất sắc thuộc Khai thiên hệ, cường giả hàng đầu, ngồi trên Bất hủ trên bảo tọa.

“Đúng là vừa rồi hắn thi triển khai thiên chi lực.”

Có Khai thiên giả mở miệng thừa nhận.

Hắn có thân hình cường tráng.

Khai thiên giả, thuộc về một đạo cường đại nhất trong ba ngàn đại đạo.

“Còn kẻ khiêu chiến nữa?”

Tiếng Mộc Phàm vang vọng.

Hắn muốn khiêu chiến thêm vài tên Bất hủ giả nữa, nhưng vừa giết hai tên đã khiến toàn trường kinh sợ.

Dù sao chết ở đây không đáng, đại đạo tranh phong chưa bắt đầu mà đã bị chém chết rồi, quá mất mặt.

Bọn chúng không tới để tranh mặt mũi, mục đích là tranh đoạt đại đạo, những thứ khác đều không quan trọng.

Cho nên tất cả cường giả đều im lặng, không đáp lại Mộc Phàm.

Chuyện này khiến hắn có chút bất đắc dĩ.

Không kẻ nào ứng chiến, có chút xấu hổ nha.

“Như thế nào, không kẻ nào dám ứng chiến sao?”

Mộc Phàm có chút bực bội, quát to: “Đang ngồi, chẳng lẽ đều là lạp rác? Liền một cái khiêu chiến cũng không dám kế tiếp sao?”

“Người trẻ tuổi, một vừa hai phải, không tên nào đáp ứng khiêu chiến nữa đâu.”

Lúc này, một Sáng thế chủ đột nhiên mở miệng.

Nó hờ hững nói: “Ngươi đã giết hai Huỷ diệt giả, đã lập uy danh, cần gì phải tiếp tục khiêu chiến?”

“Hiện tại không kẻ nào dám khiêu chiến ngươi, không cần uổng phí sức lực.”

Lời này rất đúng trọng tâm, toàn trường đều âm thầm gật đầu.

Không sai, ngươi đã giết hai Hủy diệt giả cấp Bất hủ rồi, còn kẻ nào ngu ngốc để ngươi giết nữa, kẻ ngốc cũng sẽ từ chối huống chi là bọn chúng?

Nghe đối phương nói xong, Mộc Phàm đảo mắt một vòng, thật đúng là không một tên hé răng.

Có kẻ sợ hãi, có kẻ bình tĩnh, dù tự tin với thực lực của bản thân cũng không có ra sân làm gì, bởi vì không cần thiết.

Không có căn nguyên đại đạo thì tất cả đều vô nghĩa.

Cho nên đối với Bất hủ giả mà nói, loại chiến đấu này không có giá trị, chỉ có bị giết hoặc là giết chết đối phương mà thôi.

“Ai, đáng tiếc, còn muốn giết thêm vài tên.”

Mộc Phàm có chút thất vọng thở dài một tiếng.

Tất cả cường giả đều nghe được lời này, da mặt co rút, thầm mắng hắn khốn nạn.

Dĩ nhiên còn muốn giết thêm.

May mà không có tên nào ứng chiến,, nếu không thì chắc chắn là đi đưa đồ ăn.

“Thôi, nếu không kẻ nào ứng chiến vậy quên đi.”

Mộc Phàm lắc đầu, xoay người nhoáng lên, về tới bảo tọa.

Tất cả đều đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ thấy sau lưng Mộc Phàm xuất hiện một bánh răng, chậm rãi chuyển động, từng đoàn sương mù bao phủ, che đậy bóng hình hắn, hơi thở càng thêm huyền diệu khó lường.

Không ít sinh vật cấp Bất hủ đã nhận ra sự khác thường, trong mắt tràn ngập sự kiêng kị.

Quả nhiên gia hỏa này ẩn giấu thực lực, không có bày ra hết.

Thật ra là bọn chúng suy nghĩ nhiều, Mộc Phàm biểu hiện như vậy là bởi vì trong cơ thể có bốn cường giả đang đột phá, lột xác.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống, Tiểu Ngải, Tiểu Linh dẫn đầu lột xác, thành tựu cấp Khái niệm.

Tuy rằng là cấp Khái niệm, nhưng bởi vì có lực lượng từ hạch tâm của Quy linh giả nên khó có thể đánh giá thực lực của Tiểu Ngải và Tiểu Linh.

So ra vẫn kém vẫn Quy linh giả trước đó nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Có lẽ chỉ còn chờ trải qua mấy trận đại chiến, đạt được một sợi đại đạo căn nguyên mới có thể hoàn toàn đột phá, trở thành một tôn Bất hủ giả.

Còn Lăng Sa cùng Tiểu Ách thì đang yên lặng lột xác, thời gian cũng không ngắn.

Nếu không có hệ thống trợ giúp, phỏng chừng phải tốn ít nhất mười kỷ nguyên mới có thể hoàn toàn tiêu hóa căn nguyên của Huỷ diệt giả cường đại cấp Bất hủ.

“Hắn là sẽ nhanh chóng hoàn thành đột phá.”

Mộc Phàm xem xét một hồi rồi phán đoán.

Có lẽ có thể đột phá trở thành Bất hủ giả, đây là chỗ cường đại của hệ thống.

“Để xem xem lần này giết hai tên cấp Bất hủ thu hoạch được nhiều hay ít?”

Kế tiếp, Mộc Phàm bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Vừa kiểm kê, hai mắt Mộc Phàm liền sáng lên.

“Chậc chậc, hai Huỷ diệt giả béo thế này sao?”

Hắn kinh ngạc nói.

Hai Huỷ diệt giả mang đến cho hắn nhiều tài sản, cộng thêm phía trước tích cóp, trừ đi phần dùng để trợ giúp Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Lăng Sa, Tiểu Ách đột phá.

Còn lại khoảng tám triệu năm trăm ngàn tỷ, chỉ thiếu một triệu năm trăm ngàn tỷ vũ trụ là có thể đột phá tu vi, chính thức chứng đạo bất hủ.

“Còn thiếu một triệu năm trăm ngàn tỷ.” Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, ảo não nhìn cường giả bốn phía.

Bọn chúng khôn khéo, dĩ nhiên không kẻ nào ứng chiến, làm trong lòng hắn có chút ảo não.

Nếu lại thêm một tên thì tốt rồi, nói không chừng liền có thể gom đủ, trực tiếp nạp hết tăng cường tu vi, bước vào cấp Bất hủ.

Khi đó, mình thật sự có thể quét ngang tất cả, mặc kệ là đối mặt với bao nhiêu cấp Bất hủ đều có thể nghiền áp.

Đáng tiếc, kế hoạch không theo kịp biến hóa, rõ ràng không kẻ nào chịu đánh với hắn.

Điều này làm cho ý tưởng của Mộc Phàm tan biến, chỉ có thể ảo não, trong lòng đang nghĩ kế tiếp nên giải quyết số còn thiếu như thế nào.

Ong!

Đang nghĩ ngợi thì trong cơ thể truyền đến dao động cường đại.

Cường giả xung quanh sôi nổi ghé mắt nhìn về phía Mộc Phàm, thầm mắng rốt cuộc gia hỏa này đang làm cái quỷ gì, động tĩnh lớn như vậy?

“A, đều đột phá?”

Mộc Phàm mừng rỡ khi thấy vũ trụ trong cơ thể truyền đến dao động.

Trong hỗn độn có từng hơi thở xé rách hàng rào, toàn bộ vũ trụ như muốn hỏng mất, không chịu nổi áp bách cường đại thế này.

Đó là Tiểu Ngải, Tiểu Linh dẫn đầu lột xác thành công, nửa bước Bất hủ.

Tiếp theo chính là Lăng Sa và Tiểu Ách, song song đột phá, cũng nửa bước Bất hủ, thiếu chút nữa là có thể thành công đột phá.

Tuy rằng không thể trực tiếp đột phá cấp Bất hủ nhưng đã rất không tệ.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống mới miễn cưỡng hấp thu luyện hóa căn nguyên của Huỷ diệt giả, đột phá đến nửa bước Bất hủ.

Chỉ cần một cái cơ hội, hoặc là nói một sợi đại đạo căn nguyên là có thể trực tiếp đột phá.

“Rất tốt, nếu đột phá liền xuất hiện đi, các ngươi cũng nên kiếm

tiền cho ta.”

Mộc Phàm cười hắc hắc, vung tay về phía trước.

Vù!

Ngay sau đó, bốn bóng dáng yểu điệu lặng yên xuất hiện, một đám tản ra hơi thở khiến các cường giả chấn động.

“Đây là...”

“Bất hủ giả?”

Có cường giả kinh ngạc hô lên, hoảng sợ nhìn bốn bóng dáng vừa xuất hiện, mỗi một bóng dáng đều tản ra một cổ hơi thở bất hủ.

Nhưng có Bất hủ giả nhanh chóng nhận ra chỗ khác lạ.

“Không đúng, các nàng còn chưa có đột phá, chỉ là chạm đến huyền bí, còn thiếu một bước cuối cùng.”

Sinh vật cấp Bất hủ nhìn rất rõ ràng, Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Lăng Sa, Tiểu Ách chỉ chạm đến huyền bí cấp Bất hủ.

Dù như vậy, chúng nó đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ, dĩ nhiên có bốn nữ tử cường đại chuẩn cấp Bất hủ bên cạnh?

Rốt cuộc gia hỏa này làm như thế nào?

“Thiên Đế!”

“Chủ nhân!”

Bốn nàng vừa xuất hiện, cảm nhận được từng ánh mắt khủng bố nhưng lại rất bình tĩnh, cung kính hành lễ.

“Ban các ngươi chỗ ngồi.”

Mộc Phàm gật gật đầu, không có nhiều lời, trực tiếp ngưng tụ ra bốn bảo tọa xuất hiện ngang Hư Linh, chỉ thấp hơn Bất hủ bảo tọa.

Vừa lúc, ở Mộc Phàm hạ đầu, hình thành năm cái quang mang lộng

lẫy bảo tọa, đại biểu cho địa vị tôn quý cùng thân phận.

Hư Linh khiếp sợ nhìn Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Tiểu Ách, Lăng Sa, trong ánh mắt còn có vẻ khó hiểu.

Nàng biết Tiểu Ách, chính là quân cờ Thiên Đạo được Mộc Phàm mua.

Không nghĩ tới đảo mắt liền biến thành một Thiên Đạo nửa bước Bất hủ, nếu không có tận mắt nhìn thấy thì cũng không tin nổi.

“Chư vị, ta thấy các ngươi rất hứng thú, không bằng, để vài thủ hạ của bổn tọa khiêu chiến các ngươi?”

Mộc Phàm quét mắt nhìn một vòng, cảm nhận được sự chú ý của các cường giả, đột nhiên mở miệng nói.

Vừa nghe lời này, tất cả đều thu hồi tầm mắt.

Hiển nhiên là không muốn đối đầu với gia hoả quỷ dị này, dĩ nhiên có bốn thuộc hạ nửa bước cấp Bất hủ.

Chỉ kém một bước là có thể đột phá, một khi đột phá chính là có bốn thuộc hạ cấp Bất hủ, nghe mà rợn cả người.

Ầm!

Đúng lúc này, một loạt tiếng gầm rú truyền đến, đại đạo chấn động.

Chỉ thấy từng đạo pháp tắc hội tụ đan xen, ánh sáng bao phủ, có một cánh cổng dần dần hiện lên.

“Đại đạo chi môn!”

“Rốt cuộc bắt đầu rồi.”

Có cường giả cấp Bất hủ kích động nhìn Đại đạo chi môn trước mắt.

Bề mặt hội tụ ba ngàn pháp tắc hội tụ, bất hủ, vĩnh hằng, vô thượng.

“Đại đạo chi môn đã mở, đi thôi.”

“Đại đạo tranh phong, vận mệnh nhấp nhô!”

Một giọng nói lạnh nhạt, xa xôi truyền khắp toàn trường khiến tất cả cường giả đều phấn khởi.

Ầm ầm ầm...

Đại đạo chi môn chậm rãi mở ra, một cuộc chiến tranh đoạt đại đạo bắt đầu.

Chương 603: Đại đạo giam cầm

Ong!

Bốn phía, vô số cường giả, Bất hủ giả, sinh linh cường đại đến từ khắp nơi lần lượt đi vào bên trong.

“Đại đạo tranh phong, vận mệnh nhấp nhô!”

Có tồn tại cường đại rít gào, bước vào Đại đạo chi môn.

Nó là một Bất hủ giả cường đại, kiêu ngạo, nháy mắt liền bước vào, biến mất không thấy.

Trận đại đạo tranh phong này liên quan đến vô số cường giả, không có kẻ nào lùi bước.

“Chúng ta đi!”

Mộc Phàm chậm rãi đứng dậy, bước đi trên một dòng sông ánh sáng.

Phía sau có Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Ngải, Tiểu Linh, còn có Hư Linh theo sát bước tới trước Đại đạo chi môn.

“Hừ!”

“Tiểu tử, ngươi chờ.”

Cách đó không xa, mấy tên Huỷ diệt giả cấp Bất hủ tức giận trừng mắt với Mộc Phàm.

Hắn đã giết ba Huỷ diệt giả cấp Bất hủ, tự nhiên trở thành tử địch của bọn chúng, lát nữa mà gặp phải chắc chắn sẽ có một trận huyết chiến, không chết không thôi.

Ở bên ngoài không thể ra tay, đi vào bên trong thì khác.

Bọn chúng cần chém giết Mộc Phàm mới có thể đoạt lại vinh quang cùng tôn nghiêm.

“Gà đất chó sành, ta chờ các ngươi tới.”

Mộc Phàm lạnh nhạt đáp lại, căn bản không thèm để ý.

Tới thì giết, thậm chí bọn chúng không tìm tới thì Mộc Phàm cũng sẽ tìm tới cửa giết, cướp đoạt căn đại đạo.

Đại đạo tranh phong, tranh như thế nào, chính là cướp đoạt.

Ầm ầm ầm...

Cường giả ồ ạt tiến vào Đại đạo chi môn, nhóm Mộc Phàm dừng bên ngoài, yên lặng quan sát Đại đạo chi môn trước mắt.

“Chậc chậc, ngươi không đi vào, có phải muốn tìm hiểu huyền diệu của Đại đạo chi môn?”

Đột nhiên, có cường giả cấp Bất hủ mở miệng nói.

Mộc Phàm nhìn lại, thì ra là Thôn phệ giả.

Thấy vậy, Mộc Phàm cười nói: “Như thế nào, ngươi muốn so chiêu với ta rồi mới vào sao?”

“Hừ!”

Thôn phệ giả hừ lạnh, trực tiếp cuốn theo một luồng năng lượng hắc ám đi vào Đại đạo chi môn.

Bảy tên cấp Bất hủ cùng đi tới đều liếc nhìn Mộc Phàm rồi mới vào.

Ánh mắt tràn đầy ẩn ý, thậm chí có một chút thương hại, không rõ chuyện gì.

“Những cường giả cấp Bất hủ này muốn liên hợp đánh ta?”

Mộc Phàm lẩm bẩm.

“Hệ thống, có thể luyện hoá Đại đạo chi môn này sao?”

Hắn không vội đi vào, nhanh chóng dò hỏi hệ thống chuyện này.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, đương nhiên có thể luyện hóa rồi, nhưng tiền đề là ngươi cần có đủ căn nguyên đại đạo.”

“Muốn luyện hóa Đại đạo chi môn trước mắt cần nạp một ngàn sợi căn nguyên đại đạo.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm muốn câm nín.

Xem ra, trước khi vào không có khả năng luyện hóa rồi.

Khả năng duy nhất chính là sau khi tiến vào đoạt lấy thật nhiều căn nguyên đại đạo, sau đó trở ra luyện hóa.

Nếu thật sự có thể luyện hóa nó, Mộc Phàm tuyệt đối có thể khống chế ba ngàn đại đạo, thậm chí lấy đại đạo chi môn hợp nhất ba ngàn đại đạo, trở thành tồn tại vô địch vô thượng.

“Chúng ta đi thôi.”

Sau khi hiểu rồi, Mộc Phàm bước vào bên trong.

Rầm!

Cả nhóm bước qua Đại đạo chi môn, nháy mắt biến mất.

“Hắn đi vào.”

“Chú ý, tìm cơ hội tiêu diệt hắn.”

Bên ngoài, sau khi Mộc Phàm tiến vào, từng bóng dáng mơ hồ lặng yên xuất hiện.

Bọn chúng là một đám tồn tại cực kỳ cường đại, Thanh tẩy giả.

Trong đó có mười tám tên Thanh tẩy giả cấp Bất hủ theo dõi Mộc Phàm.

Bởi vì Mộc Phàm đã giết chết Thanh tẩy giả khác cho nên không thể để hắn sống sót, nhân cơ hội này xử lý hắn.

“Vận mệnh chi tử chỉ có một, hắn, cần phải chết.”

Một bóng dáng thần bí có sương mù vây quanh lặng yên xuyên qua

Đại đạo chi môn.

.....

Mộc Phàm cảm giác xuyên qua từng vách ngăn, tiến vào một nơi thần bí xa lạ.

Vừa tiến vào liền cảm giác thân thể rất nặng nề, có từng sợi xiềng xích vây quanh.

Keng keng!

Đây là xiềng xích đại đạo.

“Mẹ nó, đại đạo giam cầm sao?”

Mộc Phàm biến sắc, nhìn ba ngàn sợi xiềng xích quanh thân, mỗi một sơi đều tượng trưng cho một loại đại đạo.

“Hệ thống, sao lại thế này, sao ta lại giam cầm?”

Hắn kinh ngạc dò hỏi.

Hệ thống đáp lại: “Ký chủ, không phải chỉ giam cầm mỗi mình ngươi, tất cả sinh linh tiến vào nơi này đều sẽ bị.”

“Ở chỗ này có ba ngàn đại đạo áp chế, không kẻ nào thoát khỏi, trừ phi ngươi có thể đột phá sự giam cầm này.”

“....” Mộc Phàm ra sức giãy giụa nhưng lại không có cách nào thoát khỏi trói buộc.

Tu vi, lực lượng vẫn còn nhưng không có biện pháp thoát khỏi xiềmg xích đại đạo, không thể phi hành, thậm chí không thể phá huỷ bất cứ thứ gì.

Quả thực chính là một loại hạn chế, hơn nữa là hạn chế không có biện pháp đột phá, trừ phi ngươi vượt qua ba ngàn đại đạo.

Nếu không thì sẽ nhận đãi ngộ thế này, xiềng xích đại đạo quấn quanh, cảm giác thật sự thật không dễ chịu.

Muốn tự do cũng khó, chỉ có thể dựa theo quy tắc nơi này.

“Lực lượng, tu vi không chịu ảnh hưởng, nhưng cảm giác uy lực sẽ suy giảm rất nhiều.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, nhấc chân dậm xuống.

Đông!

Mặt đất phát ra tiếng gầm rú nhưng nham thạch dưới chân không nát, chỉ để lại một dấu chân nhạt mà thôi.

Quả thực không thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng, lực lượng hiện tại của Mộc Phàm có thể dẫm nát một vũ trụ, nhưng lại không thể dẫm nát một cục đá ở nơi này?

Quan sát kỹ liền hiểu, nham thạch, bùn đất, bất luận vật chất nào ở đây đều bị ba ngàn đại đạo tẩm bổ, có đạo vận.

Tự nhiên rất khác biệt, hơn nữa ngươi vừa phá hư, thì đạo vận sẽ làm chúng khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

“Không thấy những kẻ khác, hiển nhiên bị truyền tống tới chỗ khác.”

Mộc Phàm nhìn quanh, không phát hiện bóng dáng nào cả.

Tiểu Ngải, Tiểu Linh, Lăng Sa, Tiểu Ách và Hư Linh đều biến mất.

Cùng nhau tiến vào nhưng lại xuất hiện ở những vị trí khác nhau, đây là bị phân tán.

“Hệ thống, làm sao tranh đoạt căn nguyên đại đạo?”

Mộc Phàm lần đầu tiến vào, căn bản không biết tranh đoạt thế nào, chẳng lẽ chém giết các sinh vật khác là có thể cướp lấy căn nguyên đại đạo?

Nhưng căn nguyên đại đạo ở đâu, lấy thế nào?

“Ký chủ, ngươi ngẩng đầu nhìn liền biết.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Mộc Phàm nghe xong ngẩng đầu nhìn, tức khắc ngây dại.

Trên hư không có ba ngàn quầng sáng bao phủ toàn bộ nơi này, chiếu xuống từng luống sáng mông lung.

Ba ngàn quầng sáng tản ra hơi thở chí cao vô thượng, khiến sinh linh trầm mê.

“Đây là...” Mộc Phàm nuốt nuốt nước miếng.

“Ba ngàn căn nguyên đại đạo!”

Hệ thống trực tiếp trả lời, nói: “Đây là ba ngàn căn nguyên đại đạo, cách một đoạn thời gian sẽ có một lượng lớn căn nguyên rơi xuống dưới.”

“Nếu kịp thời thu hoạch thì có thể lấy được, nếu không kịp thu hoạch thì chúng sẽ dung nhập vào đại địa, vạn vật, hình thành một ít bảo vật.”

“Như hình thành Đại đạo chí bảo, nếu vận khí tốt, không chừng ngươi còn có thể gặp được bảo vật cùng cấp với Hỗn độn thanh liên.”

“Lại còn có các loại bảo vật tương ứng với ba ngàn đại đạo, dựng dục ra đại đạo, tìm được một kiện thì kiếm lời rồi.”

“Bởi vì nơi có bảo vật dựng dục đại đạo sẽ có một lượng lớn căn nguyên đại đạo hội tụ.”

Hệ thống một năm một mười giải thích, Mộc Phàm nghe mà hai mắt tỏa ánh sáng, nhiệt huyết sôi trào.

“Ba ngàn căn nguyên đại đạo, lượng căn nguyên như khổng lồ như thế, nếu đoạt được tất cả thì rất tốt nha.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng nhìn ba ngàn quầng sáng trong hư không.

“Ký chủ đừng có mơ mộng, hiện tại ngươi không làm được, bởi vì ngươi không thể bay, mà dù có thể bay thì cũng không cách nào tới gần.”

“Bởi vì ngươi nhìn thấy cũng không có nghĩa là nó ở đó, giống như là hoa trong gương, trăng trong nước, ngươi thấy lại không cách nào chạm tới.”

Mộc Phàm cạn lời, mắng thầm: “Ngươi nói thẳng đó là một cái hình chiếu không được hả, quanh co lòng vòng.”

“Hệ thống, không phải ngươi nói nạp tiền là có thể giải quyết vấn đề sao, chúng ta thương lượng một chút, ta nạp hết tất cả vũ trụ đang có, sau đó cắn nuốt căn nguyên đại đạo, ngươi với ta chia đôi, ngươi thấy thế nào?”

Đáng tiếc, hệ thống lại nói: “Không được, quy tắc hạch tâm không cho phép làm, trừ phi ngươi có thể lấy căn nguyên đại đạo xuống, nếu không thì không có khả năng.”

“Đen đủi, không biết co giãn xíu nào, có ai mà làm ăn như ngươi?”

Mộc Phàm có chút bất mãn, rõ ràng có thể được, vì sao ngươi cố tình không co giãn.

Quy tắc chết tiệt!

“Thôi, phải mau chóng tìm đám Tiểu Ngải, Tiểu Linh trước.”

Nếu không có cách nào thì Mộc Phàm chỉ có thể từ bỏ, đi dạo quanh nhìn xem rốt cuộc nơi này cất giấu bí mật như thế nào.

Thậm chí phải tìm kiếm một ít bảo vật cấp Đại đạo.

“Đáng chết, bị ba ngàn đại đạo phong tỏa rất khó chịu, bước đi cũng cảm thấy vô cùng nặng nề, giống như lưng đeo ba ngàn đại đạo.”

Mộc Phàm đi từng bước một, không có biện pháp bay lên.

Vèo!

Hắn ra sức nhảy lên, kết quả chỉ nhảy cao khoảng ba mét, sau đó rơi xuống thật mạnh.

Phanh, phanh phanh phanh...

Dọc theo đường đi, Mộc Phàm không ngừng nếm thử, luyện tập, dần dần thích ứng với áp lực.

Hắn càng lúc càng thoải mái hơn, thậm chí có thể nhẹ nhàng nhảy cao hơn mười mét.

Hắn dựa vào thân thể cường đại, phối hợp với các loại lực lượng trong cơ thể, như thời gian, không gian, vận mệnh, sinh mệnh, tử vong...

Không ngừng ăn mòn xiềng xích đại đạo trên người, không ngừng tranh đấu, từ đó có chỗ lĩnh ngộ, lực lượng cũng tăng lên.

Mộc Phàm còn cảm giác thân thể, tu vi cùng các phương diện khác đều có sự tiến bộ, tốc độ gia tăng nhanh chóng.

Nơi này quả thực chính là một thánh địa tu luyện.

Cảm thấy không đến một ngàn năm là có thể đột phá hàng rào, bước vào cấp Bất hủ.

Ầm ầm ầm...

Mộc Phàm đang rèn luyện đột nhiên cảm ứng được một hơi thở cường đại đang nhanh chóng tới gần.

Hắn ngẩng đầu nhìn, tức khắc bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người.

Hô!

Trong hư không cò một sinh vật khổng lồ quái dị đang bay tới.

“Hệ thống đâu, không phải ngươi nói không kẻ nào có thể bay ở nơi này sao?”

Mộc Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn sinh vật quái dị kia, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Chương 604: Ký chủ vụng về

-

“Ký chủ vụng về, đây không phải sinh vật.”

Trong đầu vang tiếng hệ thống, mang theo chút khinh thường.

Mộc Phàm không nhịn được thầm mắng: “Ngươi nói nó không phải sinh vật, vậy là thứ gì?”

“Đây là đại đạo nguyên linh, chính là căn nguyên đại đạo diễn hóa thành, không phải sinh linh.”

Hệ thống từ từ giải thích.

“Đại đạo nguyên linh?”

Mộc Phàm ngạc nhiên, nhìn sinh vật kỳ quái kia, trông giống như sinh linh nhưng lại không phải sinh linh.

Đó chính là một đại đạo nguyên linh, một loại hình thái của căn nguyên đại đạo mà thôi.

Nói trắng ra là chính là một chút căn nguyên đại đạo có linh tính, không phải sinh linh.

“Ký chủ, đừng ngây ngốc, nhanh bắt giữ nó, chỉ cần hấp thu đại đạo nguyên linh là có thể tùy ý bay lượn trong không trung.”

Trong đầu truyền đến hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm nghe mà tỉnh liền.

Bắt giữ đại đạo nguyên linh?

Mộc Phàm vui vẻ, sau đó hết biết nói gì.

Bởi vì hắn không thể bay, làm sao mà bắt giữ?

“Thử xem có thể bắn rơi hay không.”

Mộc Phàm ngửa tay, trong tay có thêm một cây cung, đúng là Diệt thế cung.

Chỉ thấy hắn kéo cung.

Ong!

Từng luồng năng lượng cường đại rót vào Diệt thế cung, ngưng tụ thành một mũi tên khủng bố.

“Băng!”

Mộc Phàm hét to một tiếng, mũi tên nhọn xuyên không, lao thẳng tới đại đạo nguyên linh trên không.

“Phốc”

Đại đạo nguyên linh bị mũi tên xỏ xuyên qua, sau đó loạng choạng rơi xuống.

“Thành công.” Mộc Phàm mừng rỡ, nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ đại đạo nguyên linh rơi xuống cực nhanh, không ngừng lao xuống ở phía xa.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, dãy núi phía trước xuất hiện một hố to, núi đất được ba ngàn đạo vận tẩm bổ vô cùng kiên cố.

Dĩ nhiên lại bị đại đạo nguyên linh chọc ra một cái hố, thật không thể tưởng tượng.

Mộc Phàm tăng tốc, nhưng bị đại đạo áp chế nên không giống bình thường, muốn nhanh hơn một chút cũng không được.

Không bao lâu sau, Mộc Phàm đi tới nơi đại đạo nguyên linh rơi xuống, mới vừa tới gần liền phát hiện có kẻ nhanh chân đến trước.

“Ha ha ha, bổn tọa lại gặp được một đại đạo nguyên linh?”

Từ trong hố to phía trước truyền đến một loạt tiếng cười to, có sinh vật nha hơn một bước, nhặt được đại đạo nguyên linh.

Mộc Phàm nhìn thấy là một sinh vật cấp Khái niệm thì tức khắc nổi lửa.

Hưu!

Một mũi tên xuyên không, nháy mắt bắn tới trước mặt sinh vật đang vui vẻ kia, sắc mặt nó thay đổi.

Oanh!

Sinh vật cấp Khái niệm bị một mũi tên đánh bay ra, toàn thân đầy vết thương, nhưng nhanh chóng khôi phục.

“Kẻ nào?”

Nó âm trầm ngẩng đầu, thấy kẻ đánh lén là Mộc Phàm.

Vừa thấy Mộc Phàm, sắc mặt nó biến đổi, lộ vẻ kiêng kị, tràn ngập lửa giận.

“Tiểu tử đáng chết, ngươi dám đánh lén bổn tọa?”

Nó phẫn nộ rít gào, vừa rồi đang muốn thu lấy đại đạo nguyên linh.

Nhưng bị mũi tên của Mộc Phàm cắt ngang, mới mất cơ hội.

Lúc này, Mộc Phàm đã đi tới trước hố to, nhìn sinh vật kỳ quái bên trong.

Trông như sinh vật nhưng không phải là sinh vật, nó chính là đại đạo nguyên linh.

Sau khi bị bắn rơi, hình thái sinh vật biến mất, thay thế chính là một đám căn nguyên mờ ảo.

Đúng là hình thái thật sự của đại đạo nguyên linh.

“Giam cầm.”

Không nói hai lời, Mộc Phàm giơ tay đánh ra từng sợi xiềng xích giam cầm đại đạo nguyên linh.

“Dừng tay...” Nhìn thấy cảnh này, sinh vật cấp Khái niệm đối diện gào thét vọt tới, trong tay ngưng tụ một cổ năng lượng cường đại.

Ầm!

Cổ năng lượng này nổ tung, năng lượng cường đại càn quét nhưng lại không thể tổn thương đến Mộc Phàm.

Mộc Phàm thu hồi đại đạo nguyên linh.

“Dám đoạt đồ vật của ta, ngươi chán sống rồi.”

Hắn lạnh lùng nhìn sinh vật cấp Khái niệm trước mắt, một sinh vật đầu dẹp, tản ra ánh sáng quỷ dị.

Nó ngưng tụ ra từng luồng ánh sáng, không ngừng oanh tạc.

Đáng tiếc đều bị Mộc Phàm nhẹ nhàng vỗ nát.

“Tiệt thiên chỉ!”

Mộc Phàm giơ ngón tay chọc tới, răng rắc, ánh sáng tan rã, tiêu tán.

Một ngón tay cường đại xuyên qua sinh vật đầu dẹp, nháy mắt nổ tung, lực lượng cường đại mạt sát ý thức của đối phương.

Giết sinh vật cấp Khái niệm này xong, Mộc Phàm làm theo nguyên tắc không lãng phí, thu hồi thi thể, đưa cho Hình Thiên luyện hóa.

“Quỷ nghèo, chỉ có hơn trăm ngàn tỷ vũ trụ.”

Mộc Phàm nhanh kiểm tra tài sản của đối phương.

Nhưng thứ này chỉ là nhạc đệm, thu hoạch lớn nhất chính là đại đạo nguyên linh, thứ này là đại đạo nguyên linh thuộc về phong đại đạo.

Chỉ cần hấp thu nó là có thể nắm giữ phong căn nguyên, có thể tự do bay lượn ở nơi này, không bị hạn chế nữa.

“Hệ thống, làm sao hấp thu, chẳng lẽ liền trực tiếp nuốt?”

Mộc Phàm quan sát đại đạo nguyên linh trong tay, nó có màu xanh lá.

“Ký chủ, ngoại trừ ăn ngươi còn biết cái gì?” Hệ thống khinh thường đả kích một câu.

Chỉ nghe nó nói: “Ngươi ăn vào cũng không có biện pháp hấp thu, trước hết phải nạp, dùng lực lượng của hệ thống để luyện hóa mới có thể hấp thu một cách hoàn mỹ.”

“Cần bao nhiêu?” Mộc Phàm hỏi lại.

“Chỉ cần một triệu tám trăm tám mươi tám ngàn tỷ là có thể giải quyết, có nạp hay không?”

Hệ thống đáp lại.

Mộc Phàm hít sâu một hơi, nói: “Vậy còn chờ cái gì, nhanh nạp đi, luyện hóa đại đạo nguyên linh.”

“Đinh, nạp đúng chỗ, bắt đầu luyện hóa.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, Mộc Phàm cảm giác có một cổ lực lượng thần bí bao vây lấy đại đạo nguyên linh.

Ong!

Đại đạo nguyên linh cảm ứng được nguy cơ, phản kháng kịch liệt.

Đáng tiếc dưới lực lượng của hệ thống, nó không thể nào thoát được, chỉ có thể bị luyện hóa từng chút một, sau đó để Mộc Phàm hấp thu cắn nuốt.

Đại đạo nguyên linh, ẩn chứa căn nguyên đại đạo cường đại, ít nhất có hơn một ngàn tia căn nguyên đại đạo.

Hiện tại bị hệ thống luyện hóa, căn nguyên đại đạo lập tức tách ra.

Bản thân nguyên linh đã bị luyện hóa phân giải, dung nhập vào thân thể Mộc Phàm.

Keng!

Lúc này, đột nhiên một sợi xích màu xanh quấn quanh thân chấn động, phát ra từng tiếng leng keng.

Sau khi luyện hóa hấp thu đại đạo nguyên linh, xiềng xích thuộc về phong chi đại đạo dần dần xuất hiện biến hóa, bắt đầu nứt ra.

Răng rắc!

Chỉ thấy càng lúc càng nhiều vết nứt, cuối cùng tách rời.

Sợi xiềng xích đại đạo thứ nhất được cởi bỏ, Mộc Phàm đột nhiên cảm giác cả người nhẹ một chút, tự động lơ lửng giữa không trung.

Thật sự có thể phi hành?

Mộc Phàm vui mừng quá đỗi, lập tức bay lên cao.

Phanh!

Chỉ tiếc còn chưa hết vui vẻ, mới vừa bay lên khoảng trăm mét thì đã bị một cổ trọng lực khủng bố ép rơi xuống mặt đất.

“Khụ khụ...”

Mộc Phàm bò dậy, phun bùn đất khỏi miệng.

Hắn có chút tức giận: “Hệ thống, ngươi làm trò gì, không phải nói luyện hóa đại đạo nguyên linh là có thể tự do bay lượn sao?”

“Sao ta mới bay hơn trăm mét đã bị đánh xuống rồi?” Hắn có chút bực bội.

Nhưng hệ thống lại trả lời: “Hiện tại ngươi chỉ có thể tự do phi hành trong phạm vi độ cao trăm mét, muốn bay cao hơn cần phải tiếp tục gia tăng lĩnh ngộ với đại đạo nha.”

Lời này rất hợp lý.

“Được thôi!” Mộc Phàm có chút chua xót, vốn dĩ cho rằng có thể bay cao, sau đó sẽ cướp đoạt ba ngàn quầng sáng đại đạo kia.

Ý tưởng rất tốt nhưng hiện thực tàn khốc.

“Ký chủ, không cần phải nhớ thương ba ngàn căn nguyên đại đạo trên không, ngươi không thể lấy được đâu, trừ phi ngươi nắm giữ ba ngàn đại đạo, hơn nữa đột phá từng tầng phong tỏa.”

“Ngươi nên thành thành thật thật gom nhặt một ít căn nguyên đại đạo đi.”

Hệ thống giáo huấn một trận, Mộc Phàm nghe mà á khẩu không trả lời được.

Đúng là mơ tưởng xa vời.

“Hệ thống, ngươi có thể dò xét xem căn nguyên đại đạo rơi rụng ở nơi nào sao?”

Mộc Phàm yên lặng dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Ký chủ, không phải ngươi có Đại đạo thanh liên sao, lấy ra cảm ứng một chút, có lẽ sẽ thu hoạch được gì đó?”

“Đúng rồi.” Mộc Phàm vỗ trán, lập tức tế ra Đại đạo thanh liên.

Ong!

Đại đạo thanh liên vừa xuất hiện đột nhiên có phản ứng, từng tia căn nguyên đại đạo trong hư không rót vào nó.

Giờ khắc này, bề mặt Đại đạo thanh liên hiện lên ba ngàn đạo văn, đại biểu cho ba ngàn đại đạo, dĩ nhiên hô ứng với ba ngàn đại đạo trong hư không.

Mộc Phàm xem mà trừng to mắt, há hốc mồm.

Mẹ nó, Đại đạo thanh liên gian lận, trực tiếp thu lấy căn nguyên đại đạo sao?

“Ký chủ, bình tĩnh, chỉ là một loại hiện tượng, nếu Đại đạo thanh liên của ngươi lại thăng cấp lần nữa, có lẽ sẽ không ngừng tự hấp thu căn nguyên đại đạo.”

Lời hệ thống nói khiến hai mắt Mộc Phàmt tỏa ánh sáng.

Tự hấp thu căn nguyên đại đạo, chẳng phải là tương đương một cái chậu châu báu sao.

Keng keng!

Đại đạo thanh liên chấn động, phát ra từng tiếng leng keng.

Đột nhiên, thanh liên như bị thứ gì đó hấp dẫn, sinh ra cộng minh, bay về một hướng.

Mộc Phàm vừa thấy liền đuổi theo, khoanh chân ngồi trên Đại đạo thanh liên.

“Hệ thống, có phải Đại đạo thanh liên cảm ứng được bảo vật đồng nguyên hay không?”

Trên đường đi, Mộc Phàm chờ mong hỏi.

“Đúng vậy ký chủ, chuẩn bị đoạt bảo đi.”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại, nó nói: “Đại đạo chí bảo đều có nguyên linh cường đại bảo hộ, không phải như con mà ngươi vừa gặp.”

“Một ít nguyên linh có thực lực khủng bố, dễ dàng nghiền áp cấp Bất hủ.”

Hệ thống giải thích để Mộc Phàm cẩn trọng hơn.

Hắn bắt đầu cảnh giác.

Ong!

Không bao lâu, Đại đạo thanh liên mang theo Mộc Phàm bay tới một khu vực hoang vu.

Phía trước có sương mù xám xịt bao phủ, một hơi thở thần bí tràn ngập.

“Hơi thở thật cường đại.”

Mộc Phàm trở nên nghiêm túc.

“Có người sao?”

Đột nhiên, Mộc Phàm cảm ứng được vài hơi thở cường đại, hiển nhiên có kẻ khác ở chỗ này.

Còn có hai sinh vật cấp Bất hủ, đối phương cũng cảm nhận được Mộc Phàm đến.

“Lại thêm một tên.”

“Hừ, Đại đạo chí bảo ở đây thuộc về bổn tọa.”

Trong sương mù, hai sinh vật cấp Bất hủ đang giằng co, bầu không khí căng thẳng bị sự xuất hiện của Mộc Phàm đánh vỡ.

“A, là hắn?”

Khi thấy rõ hình dáng Mộc Phàm, hai sinh vật cấp Bất hủ tức khắc lộ vẻ kinh hãi.

Kẻ tới không có ý tốt!

Chương 605: Lại diệt hai cường giả cấp Bất hủ

Ong!

Đại đạo thanh liên bay tới, lơ lửng giữa không trung, tản ra sương mù mông lung.

Mộc Phàm ngồi ngay ngắn trên thanh liên, bình tĩnh nhìn xuống phía dưới.

“Vận mệnh chi tử.”

“Quy linh giả!”

Thấy Mộc Phàm đến, biểu tình hai sinh vật cấp Bất hủ trở nên nghiêm túc, sự cảnh giác đạt tới mức cao nhất.

Vốn dĩ hai bên đang giằng co, nhưng khi thấy Mộc Phàm xuất hiện lập tức nhìn chằm chằm hắn.

Phải biết rằng, Mộc Phàm đã một mình giết hai tên Huỷ diệt giả cấp Bất hủ.

Chiến lực như thế tự nhiên gây cảnh giác.

“Vật ở nơi này thuộc về bổn tọa, những kẻ khác nhanh chóng rời đi.”

Mộc Phàm nhìn một vòng, mở miệng nói một câu.

Lời vừa ra, tất cả sinh vật đều phẫn nộ.

“Đáng chết!”

“Ngươi quá cuồng.”

Đông đảo cường giả kinh ngạc xen lẫn tức giận, Mộc Phàm vừa tới liền cường thế mở miệng.

Nhìn một đám phẫn nộ không phục, ánh mắt Mộc Phàm lạnh lẽo.

“Ngươi đừng tưởng rằng mình vô địch.”

Có sinh vật cấp Khái niệm nhảy ra, tức giận quát lớn.

Thật sự là quá cường thế, vừa tới liền muốn chiếm bảo vật, ngươi cho rằng mình vô địch sao?

“Ồn ào!”

Mộc Phàm hừ lạnh, giơ ngón tay điểm tới.

Phanh!

Sinh vật cấp Khái niệm này nổ tung, hóa thành thịt nát phiêu tán, bị một lực lượng vô hình kéo vào trong tay Mộc Phàm.

Một ngón tay hạ gục!

Sinh vật cấp Khái niệm vốn đã cường đại nhưng không ngăn nổi một ngón tay của Mộc Phàm, bị hạ gục tại chỗ.

Các sinh vật khác thấy vậy sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, quay đầu chạy.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả cường giả cấp Khái niệm đã giải tán.

Chỉ còn lại có hai tên cấp Bất hủ với sắc mặt ngưng trọng, tràn đầy cảnh giác nhìn Mộc Phàm.

Dù rất kiêng kị Mộc Phàm nhưng vẫn không lựa chọn rời đi, hai cấp Bất hủ đứng chung một chỗ, âm thầm liên hợp với nhau.

“Như thế nào, các ngươi không muốn đi?”

Mộc Phàm lạnh nhạt đảo mắt nhìn, ánh mắt trở nên sắc bén, lộ vẻ lạnh lẽo.

Không đi chính là muốn cướp, là địch nhân.

“Dù ngươi giết hai Huỷ diệt giả cấp Bất hủ nhưng bọn ta cũng không sợ ngươi.”

Một sinh vật cấp Bất hủ mở miệng, trên đầu nó có ngọn lửa thiêu đốt.

Ngọn lửa này rất khủng bố, chỉ cần một đốm là có thể đốt chết cấp Khái niệm, vũ trụ đều sẽ bị đốt thành tro tàn.

Một sinh vật cấp Bất hủ khác đeo một đôi cánh xương, toàn thân có gai xương như con nhím.

Cấp Bất hủ cũng có phân chia mạnh yếu, mới vào cấp Bất hủ có bản chất khác một ít Bất hủ giả đạt tới cực hạn.

Mộc Phàm hiểu rõ điểm này, hai sinh vật cấp Bất hủ trước mắt đều là Bất hủ giả hàng đầu.

“Chúng ta tới trước mà ngươi lại muốn cướp đoạt, phải hỏi chúng ta có đáp ứng hay không.”

Chỉ thấy tên Bất hủ thứ hai nhẹ nhàng vỗ cánh xương, hừ lạnh nói.

Hai tên cấp Bất hủ tích tụ năng lượng cường đại, hiển nhiên đã chuẩn bị chiến đấu.

Bọn chúng không muốn từ bỏ bảo vật, đó chính là Đại đạo chí bảo, còn có một lượng lớn căn nguyên đại đạo.

Một kẻ được bảo, một kẻ được một lượng lớn căn nguyên đại đạo, đẹp cả đôi đường.

Cho nên, cả hai quyết định đối kháng với Mộc Phàm, nếu có thể giết chết thì tốt, nếu không thể thì đánh đối phương thối lui.

“Các ngươi không đi là muốn bị tiêu diệt sao?”

Mộc Phàm đứng trên thanh liên nhìn xuống hai kẻ bên dưới.

Một tên bốc lửa hừng hực, một tên xương cốt cót két, hơi thở cường đại, tràn đầy cảnh giác nhìn hắn.

“Nếu như vậy thì các ngươi liền chết đi.”

Mộc Phàm hừ lạnh, nói xong vỗ một chưởng.

Oanh!

Ánh sáng hội tụ, hóa thành một bàn tay to ù ù ép xuống.

Già thiên thủ, uy thế ngập tràn.

“Phá!”

Một tiếng rít gào vang lên, có biển lửa quét đến.

Cánh xương chấn động, thoát khỏi trói buộc của đại đạo, ngưng tụ vô số gai xương hung hăng bắn về phía bàn tay to.

Hai sinh vật cấp Bất hủ liên thủ, năng lượng đáng sợ năng đan xen đánh vào bàn tay to.

Chỉ nghe một tiếng “Đông”, bàn tay tan vỡ, tiêu tán.

“Tiệt thiên chỉ!”

“Liệt thiên quyền!”

Trong khoảnh khắc, Mộc Phàm liền thi triển hai chiêu cấm thuật, một ngón tay, một quyền, đồng thời oanh vào thân thể hai sinh vật cấp Bất hủ.

Ầm!

Hai sinh vật cấp Bất hủ bị đánh bay, thân thể rách nát, bộ dáng có chút chật vật.

“Hỏa phương pháp tắc, tẫn diệt vạn linh.”

“Tử vong pháp tắc, Tử thần quá cảnh!”

Hai sinh vật cấp Bất hủ đồng thời bùng nổ, một tên ngưng tụ ra ngọn lửa pháp tắc, tạo ra biển lửa ngập trời thiêu đốt.

Một tên thì thi triển tử vong pháp tắc, tựa như cầm một lưỡi hái đen nhánh trong tay cắt qua hư không, lưỡi hái tước đoạt sinh mệnh vạn vật.

Đối mặt với hai tuyệt chiêu, vẻ mặt Mộc Phàm chẳng gợn sóng, giơ tay ngưng tụ một lưỡi đao vô hình sắc bén.

Răng rắc!

Một đao xẹt qua, lưỡi hái Tử thần bị cắt thành hai đoạn, ngay sau đó đánh tan biển lửa.

Hai cổ pháp tắc chi lực bị bổ ra.

“Không tốt!”

“Là Khai thiên chi nhận.”

Nhìn thấy cảnh này, hai đại sinh vật cấp Bất hủ hô to, thầm than không ổn.

Đáng tiếc muốn tránh đã không còn kịp, lưỡi đao sắc bén cắt qua thân thể, chặt đứt một cánh xương, máu loãng phun trào.

Tên khác thì kích nổ ngọn lửa nhưng vẫn không ngăn được Khai thiên chi nhận, nháy mắt bị cắt thành hai khúc rơi xuống.

“A...”

“Đau chết ta.”

Hai sinh vật cấp Bất hủ kêu rên, thân thể nhanh chóng khôi phục nhưng đã trọng thương.

Mộc Phàm sừng sững trên thanh liên, thậm chí chưa động bước chân, chỉ lấy lực lượng bản thân trọng thương hai sinh vật cấp Bất hủ.

Hơn nữa còn là Bất hủ hàng đầu, có thể thấy được thực lực của hắn cường đại đến mức nào.

Thậm chí còn chưa dùng toàn lực.

“Không chịu nổi một kích.”

Mộc Phàm lắc đầu khinh thường.

Hành động này kích thích hai sinh vật Bất hủ.

“Tìm chết!”

“Liều mạng!”

Hai sinh vật rống giận, thời khắc mấu chốt không dám giữ lại gì, tung hết sức ngưng tụ bất hủ chi lực, pháp tắc chi lực, bí thuật, cấm thuật chồng chất.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, toàn bộ chiêu thức đều oanh về phía Mộc Phàm.

Cấp Bất hủ thông thường chắc chắn sẽ bị trực tiếp mạt sát.

Nhưng Mộc Phàm không bình thường, hắn đứng trên thanh liên, không chút sứt mẻ.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, năng lượng đáng sợ như nước lũ quét đến, hủy thiên diệt địa, tạo ra một rãnh sâu trên mặt đất nơi này.

Khi tất cả bình ổn, hai sinh vật cấp Bất hủ chăm chú nhìn, sắc mặt tức khắc biến đổi.

Chỉ thấy Mộc Phàm vẫn đứng trên Đại đạo thanh liên, toàn thân được một quầng sáng mông lung bao phủ.

Đây là phòng hộ đến từ Đại đạo thanh liên, phòng hộ do ba ngàn đại đạo ngưng kết thành tự nhiên không dễ bị phá vỡ.

“Nếu các ngươi đã hết lực, vậy an tâm lên đường thôi.”

Mộc Phàm lạnh nhạt nói một câu rồi biến mất khỏi thanh liên.

Sắc mặt hai sinh vật cấp Bất hủ biến đổi, hoảng sợ xoay người, đáng tiếc phía sau không một bóng dáng.

“Bánh răng vận mệnh!”

Đột nhiên, từ trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói lạnh băng, hai sinh vật đồng thời ngẩng đầu.

Mộc Phàm xuất hiện phía trên, ngưng tụ ra bánh răng vận mệnh, hung hăng ép xuống.

Đông!

Hai sinh vật cấp Bất hủ run rẩy, sắc mặt trắng bệch, năng lượng cường đại bùng nổ chống đỡ bánh răng to lớn.

Ca ca ca...

Bánh răng vận mệnh cuốn lấy vận mệnh vạn vật, tựa như nước lũ cuồn cuộn không thể ngăn cản, không thể nghịch chuyển, đối mặt với vận mệnh, vạn vật đều nhỏ bé.

“Không, bổn tọa không có khả năng bại...” Ngọn lửa sôi trào kèm theo tiếng gầm gừ truyền đến.

Đáng tiếc, dù không cam lòng, không tin nổi cũng chẳng có tác dụng gì, bại chính là bại.

Phanh!

Ngay sau đó, ngọn lửa nổ tung, sinh vật Bất hủ có ngọn lửa tán loạn, bị bánh răng vận mệnh mài mòn, nghiền ép.

“Ngao...” Sinh vật còn lại tản ra một cổ hơi thở bất hủ, xương cốt kêu leng keng, có từng vệt hoa văn bao quanh.

Cánh xương sau lưng chấn động, hóa thành vô số gai xương sắc bén hung hăng bắn về phía bánh răng vận mệnh.

Keng keng keng...

Chỉ tiếc, mặc kệ nó phản kháng như thế nào cũng không có tác dụng.

Dưới bánh răng vận mệnh, nó dần dần không chống đỡ nổi, thân thể bị mài mòn, nứt toạc, hóa thành bột phấn.

“Đi!”

Mắt thấy mình sắp phải ngã xuống, hai sinh vật cấp Bất hủ biết

không thể tiếp tục ở lại.

Cả hai bộc phát lực lượng pháp tắc cường đại, muốn bỏ chạy.

“Muốn chạy, các ngươi sẽ phải tuyệt vọng.”

Mộc Phàm cười lạnh, lấy tay đâm vào hư vô, có hai bóng dáng mơ hồ bị năm ngón tay bắt lấy, kéo trở về sông dài.

Oanh!

Sóng to ngập trời, hai sinh vật cấp Bất hủ đang chạy trốn đột nhiên hét thảm một tiếng.

“Không...”

“Sao có thể?”

Bọn chúng hoảng sợ, rõ ràng đã chạy thoát rồi, vì sao chớp mắt lại dừng ở chỗ cũ, giống như căn bản không có chạy khỏi.

Mộc Phàm cười khinh, năm ngón co lại.

Răng rắc!

Chỉ nghe từng tiếng giòn vang, hai sinh vật cấp Bất hủ cứng đờ, ánh mắt dần dần trống rỗng, đã bị bóp nát chân linh.

Chân linh bất hủ ở trước mắt Mộc Phàm cũng không chịu nổi một kích.

“Lại là hai sinh vật cấp Bất hủ, không tệ, hắn là Hình Thiên cùng Thường Nga có thể đột phá.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu bắt đầu tinh luyện căn nguyên của hai sinh vật cấp Bất hủ, kiểm kê thu hoạch.

Cảnh tượng trấn sát hai sinh vật Bất hủ rơi vào trong mắt một ít sinh vật đang lặng yên quan sát dừng ở nơi xa xa, cả đám sợ hãi chạy tán loạn.

Không còn tên nào can đảm đối mặt với Mộc Phàm.

“Rốt cuộc cũng gom đủ.”

Sau khi kiểm kê xong, Mộc Phàm lộ vẻ mừng rỡ, hai sinh vật cấp Bất hủ mang theo hai triệu năm trăm ngàn tỷ vũ trụ.

Đã gom đủ mười triệu tỷ vũ trụ, có thể nạp để chứng đạo bất hủ.

“Chờ thêm một chút, nhìn xem Đại đạo chí bảo ở đây trước.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, đè nén sự kích động.

Hắn vẫn còn chính sự, trước mắt có một kiện Đại đạo chí bảo.

Ong!

Dẫm Đại đạo thanh liên bay đến, hai mắt Mộc Phàm sáng rực, nhìn về thâm cốc tĩnh mịch phía trước, tựa như một cái vực sâu.

Mộc Phàm yên lặng quan sát, đánh giá tình huống, nhanh chóng cảm ứng được một hơi thở không bình thường.

“Ngay bên dưới, có hơi thở của đại đạo nguyên linh.”

Mộc Phàm lộ vẻ vui sướng, quả nhiên có Đại đạo chí bảo.

Nhưng phía dưới có một đại đạo nguyên linh bảo hộ, muốn lấy đi thì trước hết cần chém chết đại đạo nguyên linh mới được.

“Cho nó ăn món khai vị.”

Mộc Phàm trịnh trọng giơ tay ngưng tụ ra một quả cầu ánh sáng nóng cháy, ẩn chứa năng lượng từ một trăm ngàn tỷ vũ trụ.

Hô!

Hắn vung tay, quả cầu năng lượng nhanh chóng bay vào thâm cốc.

Chương 606: Bất hủ, Đại đạo kiếm thai

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh từ trong thâm cốc truyền đến.

Năng lượng cường đại đánh sâu nhấc lên bụi mù ngàn trượng, từ dưới thâm cốc truyền đến dao động năng lượng kịch liệt.

“Rống!”

Chỉ nghe một tiếng rít gào, có ánh sáng phóng tận trời, một bóng dáng khổng lồ từ trong thâm cốc vọt ra.

Trông như vượn to, trên thân có từng sợi xiềng xích đại đạo quấn lấy, kéo dài vào trong cốc.

“Đại đạo nguyên linh!”

Mộc Phàm đứng trên thanh liên nhìn thứ khủng bố này, đúng là một loại đại đạo nguyên linh, vô cùng hung hãn.

Hơn nữa trên thân có mười mấy sợi xiềng xích đại đạo liên kết với Đại đạo chí bảo trong thâm cốc.

Nguyên linh bảo hộ Đại đạo chí bảo.

Nó có thực lực cường đại, thậm chí vượt qua hai sinh vật cấp Bất hủ mà Mộc Phàm vừa chém giết.

“Thật là lợi hại, đáng tiếc, không cách nào diễn hoá ra ý thức thật sự, nếu có thể thì sẽ rất khủng bố.”

Mộc Phàm kinh ngạc cảm thán đánh giá đại đạo nguyên linh trước mắt, không phải là sinh linh, không có ý thức của chính nó.

Nếu xuất hiện ý thức thì chẳng khác nào là tồn tại cấp Bất hủ, ngươi nói có đáng sợ hay không?

“Hệ thống, ngươi nói đại đạo nguyên linh có thể diễn hóa sinh ra ý thức, từ đó trở thành Đại đạo sinh linh hay không?”

Mộc Phàm có chút tò mò hỏi.

“Trên lý luận thì gần như không có khả năng.”

Hệ thống nhanh chóng đáp lại một câu, sau đó nói tiếp: “Nhưng không phải là tuyệt đối, có khả năng sẽ có một ít đại đạo nguyên linh đạt tới trình độ nhất định, đột phá gông xiềng đại đạo, sinh ra ý thức.”

“Đại đạo nguyên linh như vậy mới là thứ đáng sợ nhất, thực lực tiếp cận đại đạo.”

Nghe lời này của hệ thống Mộc Phàm liền hiểu ra.

Oanh!

Đang nghĩ ngợi thì đại đạo nguyên linh đột nhiên vung nắm tay nện xuống, mặt đất nổ tung, bụi mù cùng vô số đá vụn vương vãi.

Mộc Phàm dẫm lên thanh liên né tránh, sương mù mông lung ngăn chặn sóng xung kích cường đại.

“Rất mạnh, nhưng thứ không có ý thức dù cường đại hơn nữa cũng vô dụng.”

Hắn lắc đầu, cũng không lo lắng gì nhiều.

“Rống...”

Đại đạo nguyên linh rít gào, hung uy cái thế, một quyền nối tiếp một quyền nện xuống, đánh đến mặt đất xung quanh không ngừng vỡ nát.

Ầm ầm ầm...

Nguyên linh cuồng bạo oanh kích, đuổi theo Mộc Phàm, nhưng xiềng xích trên thân nhanh chóng bị kéo căng khiến nó ngừng lại.

Nó chỉ có thể di chuyển trong phạm vi một ngàn mét quanh thâm

cốc, không cách nào rời đi, đây là một loại trói buộc.

Có lẽ Đại đạo chí bảo trói buộc đại đạo nguyên linh để bảo hộ nó.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm đã xác định được nhiều thủ đoạn cùng biện pháp để giải quyết nó.

“Hệ thống, nạp vũ trụ, ta muốn đột phá.”

Lúc này, Mộc Phàm quyết định đột phá để giải quyết đại đạo nguyên linh trước mắt.

Dù sao cũng gom đủ cũng đủ số lượng vũ trụ rồi, không đột phá để mốc meo hết sao?

“Nạp đúng chỗ, bắt đầu thăng cấp.”

Tiếng hệ thống truyền đến, Mộc Phàm đột nhiên bộc phát một cổ hơi thở kinh thiên, dẫn động ba ngàn căn nguyên đại đạo trên hư không.

Giờ phút này, Mộc Phàm đột phá hàng rào, thân thể, tu vi, lực lượng đang tăng lên, tốc độ nhanh đến mức tận cùng.

Thực lực của hắn từ cấp Khái niệm tăng mạnh, đánh vỡ hàng rào bước vào cấp độ cao hơn.

Bất hủ!

Chứng đạo bất hủ, ngưng tụ bất hủ chi lực, xây dựng bất hủ chi khu, cô đọng bất hủ chi hồn.

Đây là huyền ảo của cấp Bất hủ, lấy năng lượng vô tận ngưng tụ thân thể bất hủ, dù trải qua vô số kỷ nguyên vẫn sẽ bất diệt.

Nhưng lúc đại đạo băng diệt, cấp Bất hủ cũng không cách nào duy trì sự bất hủ, cho nên vẫn sẽ chết.

Đại đạo không diệt, bất hủ vĩnh hằng.

Ngươi cho rằng đại đạo vĩnh hằng, nhưng sẽ có thời điểm vẫn diệt.

Muốn thật sự vĩnh hằng, nhất định phải siêu thoát đại đạo, ít nhất cần sánh vai đại đạo, trở thành tồn tại như đại đạo.

Nhưng đại đạo vẫn sẽ mục nát, chỉ có vượt qua đại đạo, áp đảo phía trên ba ngàn đại đạo mới có thể coi như là thật sự vĩnh hằng vô thượng.

Đây là nguyên nhân vì sao vô số cường giả phát điên theo đuổi đại đạo, tranh đoạt đại đạo.

Oanh!

Năng lượng cường đại quét tới, cả đại đạo nguyên linh cũng bị đẩy lui.

Cơ thể Mộc Phàm phát ra từng luồng ánh sáng, từng đạo quy tắc hội tụ, ngưng kết, hóa thành pháp tắc chi lực.

Từng sợi bất hủ chi lực diễn sinh trong cơ thể, lực lượng bàng bạc không ngừng tẩy rửa toàn thân, một trăm ngàn tỷ tế bào đồng thời sáng lên.

Dưới tác động của năng lượng cường đại, các vũ trụ trong cơ thể đồng thời lột xác, bắt đầu tan biến, phóng xuất ra lực lượng càng cường đại hơn.

Hủy diệt, tân sinh rồi lại hủy diệt, lại tân sinh, cứ tuần hoàn như vậy.

Dần dần, thân thể Mộc Phàm xảy ra thay đổi, trong cơ thể có một sợi lực lượng bất hủ, in dấu trong thân thể, dung nhập vào linh hồn.

Thân thể trọng tổ, linh hồn trọng tổ, bắt đầu xây dựng bất hủ chi khu, bất hủ chi hồn.

Keng keng keng...

Toàn thân Mộc Phàm được sương mù mông lung bao phủ, có bất hủ hoa văn ẩn hiện trên cơ thể.

Đinh!

“Thăng cấp xong!”

Tiếng hệ thống vang lên, Mộc Phàm bộc phát khí thế kinh khủng, bất hủ chi uy quét ngang tám phương, hư không chấn động.

Từng sợi xiềng xích lần lượt hiện lên, bị kéo căng phát ra tiếng ca ca ca đáng sợ.

Răng rắc!

Đột nhiên, một sợi xích căng đứt.

Ngay sau đó lại là một sợi khác căng đứt, tựa như phản ứng dây chuyền, các xiềng xích bị đứt đoạn.

Thân thể Mộc Phàm rốt cuộc bước vào cảnh giới Bất hủ, ba ngàn xiềng xích đại đạo cũng đứt.

Thành công tiến vào cấp Bất hủ.

Chỉ có liên tục phá vỡ trói buộc của đại đạo mới có thể không ngừng tiến bộ, mạnh lên.

Đây là cấp Bất hủ.

“Bất hủ, thì ra đây là bất hủ.”

Mộc Phàm lẩm bẩm, hiểu rõ chân lý cùng bản chất bất hủ.

Nghiêm khắc mà nói, đại đạo trói buộc không cho phép sinh linh tiếp tục đi tới, nhưng nếu có thể thoát khỏi đại đạo thì có thể tiếp tục đi tới.

Thông thường, trên thân các sinh linh, cường giả chỉ có một một hai sợi xiềng xích đại đạo trói buộc, dễ dàng thoát khỏi.

Nhưng Mộc Phàm đột nhiên phát hiện trên người mình có ba ngàn xiềng xích đại đạo quấn quanh.

Ba ngàn đại đạo cùng nhau trói buộc hắn.

“Mẹ nó, hệ thống, ta đột nhiên phát hiện hình như bị ngươi cho nhảy hố.”

Mộc Phàm ngây ngốc quan sát tình huống trong thân thể, vốn dĩ đã kéo đứt tất cả xiềng xích bên ngoài nhưng trong thân vẫn còn, xiềng xích thâm nhập vào cốt tủy, có mặt khắp thân thể.

Nhìn vô số xiềng xích mà da đầu hắn tê dại.

Kẻ khác một hai sợi là đủ rồi, nhưng hắn lại có ba ngàn sợi, càng khó mà thoát khỏi.

“Ký chủ, ngươi đi con đường vô địch, còn gian lận, đại đạo chắc chắn phải trói chặt ngươi rồi, không trói ngươi thì trói ai?”

Hệ thống lạnh nhạt đáp lại.

Nó nói: “Ba ngàn đại đạo trói buộc rất khó thoát khỏi, nhưng một khi thoát trói buộc thì ngươi có thể vô địch.”

“Tựa như hiện tại, vừa chứng đạo bất hủ rồi mà ngươi còn không cảm giác thực lực của chính mình mạnh đến mức thái quá thôi?”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm muốn câm nín, cũng có đạo lý.

Nhưng kế tiếp mình nên thoát khỏi trói buộc như thế nào?

“Hệ thống, ngươi nói một chút coi, ta cần tốn bao nhiêu?”

Mộc Phàm hỏi.

Hệ thống đáp lại: “Ký chủ, tránh thoát đại đạo trói buộc vốn là chuyện của ngươi, ngươi không thể tự tránh thoát thì không có biện pháp thăng cấp.”

“Nhưng ngươi có thể nạp, tránh thoát trói buộc của một đại đạo cần nạp một sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm câm nín.

Một sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh tương đương với mười vạn tia căn nguyên đại đạo.

Nhìn xem căn nguyên đạo đạo mà mình vừa nhận được, chỉ mấy chục tia nhưng vẫn là do bắt giữ một con đại đạo nguyên linh mới

đạt được.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt sáng rực nhìn đại đạo nguyên linh.

“Không có biện pháp, ta nghèo, phiền ngươi giúp ta gia tăng chút thu hoạch.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, giơ tay nhấn một cái.

Oanh!

Đại đạo nguyên linh hung hãn đáng sợ lại bị một chưởng ấn trên mặt đất, kêu thảm thiết, giãy giụa thế nào cũng không thể tránh thoát.

Giờ khắc này, Mộc Phàm ý thức được thực lực của chính mình cường đại tới mức biến thái.

Sau khi chứng đạo bất hủ, đã có thể quét ngang bất kỳ tồn tại cấp Bất hủ nào, mặc dù bị vây công cũng có ý nghĩa.

“Ta đã cường đại đến mức này sao?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đạp bộ đi tới trước đại đạo nguyên linh.

Hắn vươn một bàn tay ấn vào đầu nó.

Phanh!

Đại đạo nguyên linh nổ tung, hóa thành vô số căn nguyên phiêu tán.

Một con đại đạo nguyên linh cường đại lại bị Mộc Phàm đánh nổ một cách nhẹ nhàng, không hề có sức phản kháng, quả thực không thể tưởng tượng được.

“Nuốt!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm há mồm hút.

Hắn luyện hóa từng chút, đạt được hơn trăm tia căn nguyên đại

đạo, xem như thu hoạch không tệ.

Xa xa không đủ.

“Lấy Đại đạo chí bảo trong thâm cốc đã, có lẽ phía dưới có nhiều căn nguyên đại đạo hơn.”

Mộc Phàm nói xong thu hồi Đại đạo thanh liên, nhẹ nhàng nhảy nhảy vào trong thâm cốc.

Tạm thời không cần dùng thanh liên, sau khi đột phá cấp Bất hủ, cơ thể sớm đã bất hủ, sức phòng ngự cường đại làm kẻ khác tuyệt vọng.

Keng!

Mới vừa rơi xuống liền bị một mũi nhọn khủng bố công kích, nháy mắt đánh trúng thân thể Mộc Phàm, phát ra từng tia lửa.

“Kiếm khí?”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn, có kiếm khí vô tận bay múa, cắt vụn hư không, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Trong kiếm khí vô tận có một thanh kiếm đang thành hình, tản ra đạo vận chí cao vô thượng.

“Còn chưa có thành hình?” Mộc Phàm ngạc nhiên quan sát.

Chí bảo này vẫn đang ở trạng thái kiếm thai.

Dù chỉ là kiếm thai như vẫn vô cùng cường đại, thuộc cấp Đại đạo chí bảo.

“Đồ tốt, mỗi một đạo kiếm khí đều lá một tia căn nguyên đại đạo, lần này phát tài.”

Ánh mắt Mộc Phàm sáng lên, nhìn kiếm khí vô tận xung quanh, dĩ nhiên đều do căn nguyên đại đạo diễn hóa thành, căn nguyên kiếm đạo.

Ngâm... !

Đột nhiên một tiếng kiếm ngân vang truyền đến, ngay sau đó, kiếm khí vô tận đồng thời bạo động, gào thét hướng tới Mộc Phàm.

Chương 607: Có kẻ đoạt bảo?

Keng keng keng...

Trong thâm cốc, kiếm khí rập rạp tựa như kiếm hà cuồn cuộn đánh úp lại.

Nhưng kiếm khí vừa chạm vào thân thể Mộc Phàm liền phát ra tiếng kim loại giao nhau, có tia lửa bắn ra.

Mỗi một đạo kiếm khí đều bị thân thể cường đại của Mộc Phàm ngăn trở, thậm chí chưa vừa tới gần thân thể hắn đã bị chấn bay.

Thân thể Bất hủ cường hãn đến cực hạn, dù kiếm khí từ Đại đạo kiếm thai bắn ra cũng không cách nào gây tổn thương.

“Thật thoải mái, tựa như được xoa bóp toàn diện.”

Mộc Phàm vừa bước tới vừa hưởng thụ nói.

Ngâm!

Kiếm khí không có hiệu quả, đột nhiên trong chỗ sâu trong truyền đến một tiếng kiếm ngân vang dội.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang gào thét bay đến, nháy mắt đâm vào giữa hai chân mày Mộc Phàm.

Keng!

Mộc Phàm lấy tay chụp, nắm được kiếm thai, nó muốn xỏ xuyên qua đầu hắn nhưng bị nắm chặt rồi.

Đại đạo kiếm thai!

Hai mắt hắn tỏa ánh sáng nhìn kiếm thai này, bề mặt nó có từng đường đạo văn, hơi thở mạnh mẽ, sắc bén.

Đại đạo kiếm thai còn chưa thành hình, uy lực đã cường đại thế này, một khi hoàn thiện nhất định sẽ cường đại hơn nhiều.

“Luyện!”

Mộc Phàm hét to, bắt bắt đầu luyện hóa kiếm thai.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra sức phản kháng của kiếm thai rất mạnh, nó chấn động kịch liệt, muốn thoát khỏi hắn tay, vô số kiếm khí trào ra, cắt vào bàn tay phát ra tiếng leng keng.

“Thật là lợi hại, dĩ nhiên không thể luyện hóa.” Mộc Phàm chấn động.

Bắt đầu luyện hóa mới phát hiện kiếm thai rất cường đại, kháng được luyện hóa.

“Còn muốn phản kháng, ngoan ngoãn bị ta luyện hóa đi.”

Mộc Phàm hừ lạnh, tăng cường lực lượng luyện hóa.

Ong!

Kiếm thai chấn động mạnh hơn, giống như cảm nhận được nguy hiểm.

Nhưng từ trong cơ thể Mộc Phàm có một cổ lực lượng vận mệnh cường đại trào ra cộng với một luồng số liệu bao vây lấy kiếm thai, bắt đầu luyện hóa.

Mộc Phàm dùng lực lượng cường đại nhất, cứng rắn luyện hoá, phá vỡ từng tầng phòng ngự của kiếm thai.

Rốt cuộc luyện hóa được một tầng, nhưng quá trình luyện hóa bắt đầu gian nan.

Thời gian trôi qua từng chút một, chung quanh trở thành biển kiếm khí, kiếm khí vô tận không ngừng va chạm với thân thể Mộc Phàm, tiếng leng keng liên miên không dứt.

Luyện hóa suốt mấy canh giờ mà Mộc Phàm chỉ luyện hóa được một nửa.

“Hệ thống, ngươi không muốn kiếm tiền sao, còn không nhanh hỗ trợ?”

Mộc Phàm thầm mắng một tiếng.

Răng rắc!

Mới vừa nói xong liền thấy đạo văn trên bề mặt Đại đạo kiếm thai đột nhiên đứt gãy.

Có một cổ lực lượng thần bí trợ giúp, Mộc Phàm nhẹ nhàng xâm nhập vàp hạch tâm của Đại đạo kiếm thai.

Lực lượng hệ thống quả nhiên rất cường thế, chớp mắt liền luyện hóa chín phần, phần hạch tâm hơi gian nan một chút.

Nhưng cũng nhanh chóng bị công phá, cuối cùng, Đại đạo kiếm thai đã bị Mộc Phàm luyện hoá hoàn toàn.

Ngâm!

Kiếm thai hơi hơi chấn động, phát ra từng tiếng ngân vang.

Chỉ thấy kiếm khí vốn đang công kích hắn nối nhau cuốn tới, ồ ạt tiến vào trong cơ thể Mộc Phàm.

“Một ngàn tám trăm tia căn nguyên đại đạo, không tồi nha.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, lần này thu hoạch lớn.

Không chỉ lấy được gần hai ngàn tia căn nguyên đại đạo mà được một Đại đạo kiếm thai.

Chỉ cần dựng dục lần nữa là có thể hóa thành một thanh Đại đạo kiếm cường đại.

“Kiếm thai này không tồi.”

Hắn tiện tay ném đi, kiếm thai lập tức bay vài vòng trên không, cuối cùng hóa thành một đạo kiếm quang đâm xuyên qua ngọn núi phía trước.

Răng rắc!

Ngọn núi bị tước mất một đoạn.

“Thật tốt, nếu dựng dục ra lưỡi kiếm, có lẽ có thể cắt đứt cả đại đạo.”

Mộc Phàm vui sướng không thôi, yêu thích không buông.

Hắn suy tư một lúc rồi cười nói: “Chờ gặp được Dao Trì, lấy Thiên Đế kiếm rồi dung nhập kiếm thai vào đó, Thiên Đế kiếm sẽ trở thành Đại đạo kiếm.”

Nói xong, Mộc Phàm thu hồi kiếm thai, thứ này không cần tiếp tục mài giũa, chỉ cần dung nhập vào một thanh kiếm là được.

“Xem xem Hình Thiên cùng Thường Nga lột xác thế nào rồi?”

Mộc Phàm lẩm bẩm, tâm thần chìm vào khu vực hỗn độn ở vũ trụ trong cơ thể.

Nơi đó có hai bóng dáng đang lột xác trong căn nguyên bất hủ.

Một là Hình Thiên, một là Thường Nga.

Cả hai đang trong quá trình lột xác, còn chưa tỉnh lại, nhưng Mộc Phàm biết, không bao lâu nữa là có thể hoàn thành lột xác thăng cấp.

“Tiếp tục tìm kiếm căn nguyên đại đạo, tranh thủ thoát khỏi sự giam cầm của ba ngàn đại đạo.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu.

Hai mắt hắn đảo một vòng, thân thể lơ lửng giữa không trung, xác định một phương hướng rồi nhanh chóng bay đi.

Ong!

Mộc Phàm lại thả ra Đại đạo thanh liên, muốn dùng nó để tiếp tục cảm ứng các Đại đạo chí bảo khác.

Nhưng lần này thất vọng rồi, Đại đạo thanh liên cũng không cảm ứng được bất kỳ thứ gì.

“Hệ thống, sao không cảm ứng được gì hết?”

Mộc Phàm có chút khó hiểu, trước đó dựa vào Đại đạo thanh liên tìm được kiếm thai, vì sao hiện tại không có phản ứng gì hết?

“Ký chủ, nói ngươi vụng về thật sự không sai, Đại đạo thanh liên có thể cảm ứng nhưng cũng có khoảng cách, quá xa thì không cảm ứng được rồi.”

“Trong phạm vi cảm ứng không có phản ứng tự nhiên là không có Đại đạo chí bảo.”

Hệ thống khinh bỉ nói, Mộc Phàm nghe mà nóng mặt.

Nhưng da mặt hắn dày, châm chọc lại một câu: “Nếu ngươi có bản lĩnh thì đưa ra vị trí tất cả chí bảo nha.”

“Đơn giản, ký chủ nạp nha, nạp đúng chỗ mới có thể làm được.”

Hệ thống đáp lại.

Mộc Phàm đơ mặt, mắng: “Thứ hố người, nói đi, muốn nạp bao nhiêu?”

Hệ thống trả lời: “Ký chủ nạp mười tia căn nguyên đại đạo là có thể xác định vị trí một kiện Đại đạo chí bảo.”

“Hắc, chỉ có ngươi đen nhất.”

Mộc Phàm có chút khó chịu, hệ thống thật đen tối.

Trên người mình chỉ có gần hai ngàn tia căn nguyên đại đạo, xác định một vị trí mà lại cần tới mười tia.

Thứ này chính là bảo bối tốt, là thứ duy nhất có thể giúp cấp Bất hủ tấn chức.

“Nạp, tìm thêm vài món bảo vật.”

Mộc Phàm cắn răng nạp mười tia căn nguyên đại đạo, tìm thêm vài kiện Đại đạo chí bảo, mình không dùng cũng có thể cho người bên cạnh.

Đinh!

“Nạp đúng chỗ, bắt đầu xác định vị trí Đại đạo chí bảo gần nhất.”

Hệ thống vừa nhắc nhở, Mộc Phàm liền cảm giác đầu ong ong, một cảm giác huyền diệu khó giải thích xuất hiện.

Đột nhiên hắn cảm ứng được một hơi thở cường đại, khoá chặt vị trí kia.

“Chỉ thế này?” Mộc Phàm tỉnh lại, hơi không hài lòng.

Chỉ là xác định vị trí mà không hiện ra bảo vật cụ thể nên hắn bất mãn.

Nhưng đã nạp rồi, không cách nào lấy lại, nên nhanh chóng đi thu lấy Đại đạo chí bảo kia thôi.

Vèo!

Xác định phương hướng xong, Mộc Phàm tăng tốc.

Hắn bay giữa không trung, tựa như một tia sáng.

Lúc này, trên mặt đất có một bóng dáng đang ẩn nấp.

Sau khi Mộc Phàm bay qua mới lặng lẽ xuất hiện.

Đây là sinh linh có cánh đen nhưng lại không thể bay ở nơi này.

“Là hắn?”

Sinh linh này kinh hãi nhìn Mộc Phàm đang bay, cảm thấy khiếp sợ, khó tin.

Nó lẩm bẩm: “Sao hắn có thể bay, ta có cánh cũng không thể, hắn làm thế nào?”

Sinh vật có cánh này không bay nổi bởi vì bị đại đạo trói buộc.

Nhưng Mộc Phàm vừa bay ngang làm sinh vật vô cùng khiếp sợ, không dám đối mặt với Mộc Phàm nên trốn đi.

Còn may là Mộc Phàm một lòng tìm kiếm Đại đạo chí bảo, không để ý tới, nếu không thì đã sớm thuận tay giết nó rồi.

Lúc này, Mộc Phàm nhanh chóng xẹt ngang không trung, bên dưới là một vùng hoang vu, không có sự sống.

Hình như nơi này không có sinh mệnh, có vẻ kỳ quái.

"Sắp tới rồi."

Bay khoảng một canh giờ, rốt cuộc Mộc Phàm cũng cảm ứng được hơi thở kia.

Hắn kích động, một kiện Đại đạo chí bảo sắp vào tay, tâm tình tự nhiên tốt rồi.

"A, không đúng."

Nhưng Mộc Phàm nhanh chóng phát hiện có điểm không thích hợp.

Khi tới gần, Mộc Phàm nhận ra hơi thở này có chút bất thường.

Sao không giống Đại đạo kiếm thai, hình như có thêm dao động của sinh mệnh.

"Không sai, có dao động sinh mệnh, chẳng lẽ có kẻ nào đó nhanh chân đến trước?"

Sắc mặt Mộc Phàm trầm xuống, thầm mắng một tiếng.

Trước đó không phát hiện, hiện tại tới gần mới cảm ứng được dao động sinh mệnh này.

Mộc Phàm đứng ngồi không yên, bay nhanh hơn.

Hưu!

Mộc Phàm dừng trên một tảng đá ở đỉnh núi hoang.

Phía trước là một vực sâu không thấy đáy.

Miệng vực sâu có sương đen cuồn cuộn, tản ra hơi thở tử vong.

Nơi này tràn ngập hơi thở tử vong pháp tắc, có từng tia căn nguyên tử vong đại đạo ngưng kết.

“Là một bảo vật ẩn chứa tử vong đại đạo sao?”

Mộc Phàm nhìn thoáng qua liền biết chắc chắn bên trong cất giấu một kiện Đạo đạo chí bảo ẩn chứa tử vong pháp tắc.

Nhưng dưới vực sâu có một hơi thở sinh mệnh cường đại.

Bảo vật ngay bên dưới, vì sao lại có dao động sinh mệnh mà không có hơi thở bảo vật?

“Bị thu mất rồi sao?”

Mộc Phàm không chút do dự nhảy vào vực sâu.

Oanh!

Mới vừa tiến vào liền cảm giác tử vong pháp tắc hội tụ, hóa thành từng lưỡi đao tử vong bổ vào thân thể.

Đáng tiếc đều bị thân thể cường đại của Mộc Phàm chấn nát.

Hắn nhanh chóng rơi xuống, dưới vực sâu có sương đen dày đặc.

Keng!

Đột nhiên, có một tia sáng bắn tới, bị Mộc Phàm nắm lấy, nhìn kỹ thì là một lưỡi đao sắc bén.

Mộc Phàm hừ lạnh, răng rắc, lưỡi đao sắc bén bị bóp nát.

“Lăn ra đây!”

Hắn hét to, giơ tay vỗ một chưởng xuống vực sâu.

Chương 608: Tử linh cấp Bất hủ

Đông!

Dưới vực sâu có tiếng nổ mạnh, một cổ khí thế bùng lên.

Khí đen cuồn cuộn xông thẳng hư không, hơi thở tử vong đáng sợ tràn ngập, bao phủ phạm vi mười dặm.

“Kẻ nào dám phá hư chuyện tốt của lão tổ?”

Một tiếng rít gào phẫn nộ từ dưới vực sâu truyền đến, uy áp khủng bố càn quét.

Mộc Phàm nhìn sương đen cuồn cuộn bên dưới, có tử vong pháp tắc đan xen, hóa thành một cái kén.

Bên trong kén có một quỷ ảnh ẩn hiện.

“Đây là... Đại đạo nguyên linh thành tinh, hay là bảo vật thành tinh...”

Trên mặt hắn có vẻ bất ngờ, quan sát cái kén kia, bên trong đang dựng dục một sinh mệnh.

Không, nói chính xác là một linh hồn.

“Hệ thống, nó là thứ gì, bảo vật hay nguyên linh?”

Mộc Phàm không thể không dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Đều không phải, nó chính là một tử linh cấp Bất hủ.”

“Tử linh?” Đồng tử Mộc Phàm co lại.

Thì ra là một tử linh cấp Bất hủ, nhưng sao nó lại ở bên trong, hình như hợp thể với Đại đạo chí bảo.

“Nó đang đoạt xá Đại đạo chí bảo, muốn dùng Đại đạo chí bảo làm thân thể, trở thành sinh mệnh càng cường đại hơn.”

“Nếu thành công, có thể tiếp cận rất gần với đại đạo, có cơ hội đánh sâu vào đại đạo.”

Hệ thống giải thích cho Mộc Phàm hiểu.

“Quả nhiên vẫn có kẻ trâu bò.”

Mộc Phàm suy tư gì đó, tiếp tục quan sát, bên trong kén có vô số tơ đen không ngừng đan xen, đó là tử vong pháp tắc.

Tử linh cấp Bất hủ kia đang đoạt xá Đại đạo chí bảo thuộc hệ tử vong.

Do căn nguyên đại đạo dựng dục mà thành, một khi đoạt xá thành công chẳng khác là một Đại đạo sinh linh.

“Tiểu tử, ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của lão tổ, muốn chết.”

Từ trong kén màu đen có một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Đây là tử linh cấp Bất hủ, một linh hồn cực kỳ cường đại.

Linh hồn có thể tu luyện đến cấp Bất hủ tuyệt đối khủng bố.

Oanh!

Quả nhiên, một cổ linh hồn lực cường đại đánh úp tới.

Mộc Phàm rùng mình, cũng dùng linh hồn lực hung hăng đáp lại.

Phanh phanh phanh...

Hai cổ linh hồn lực đáng sợ va chạm, tạo ra từng tiếng nổ mạnh.

Tựa như hàng tỉ vũ trụ phát nổ sinh ra sóng xung kích cường đại.

Mộc Phàm khôi phục bình thường, kén màu đen dưới vựa sâu chấn động kịch liệt.

“Đáng chết.” Tiếng rít gào truyền ra từ kén màu đen.

Nó bị quấy rầy, Mộc Phàm xâm nhập vào thời khắc mấu chốt, làm gián đoạn quá trình dung hợp.

“Linh hồn lực thật mạnh.” Mộc Phàm tán thưởng một câu.

Tử linh cấp Bất hủ này rất lợi hại, nhưng hắn cũng không kém, thân thể, linh hồn, tu vi đều cùng gia tăng.

Cho nên đối mặt với hồn thể cấp Bất hủ cũng không sợ hãi chút nào.

Vừa rồi va chạm đã đủ thuyết minh hết thảy, linh hồn của Mộc Phàm cường đại, bất hủ bất diệt, một ý niệm hóa thành thanh kiếm gào thét bắn tới.

Keng!

Hai cổ linh hồn lực lại va chạm, lần này kén màu đen chấn động, vô số tơ đen bắt đầu sôi trào.

Bị cản trở quá trình dung hợp, tụ linh cấp Bất hủ giận dữ hét to.

Tiếng hét bén nhọn đánh sâu vào linh hồn, bên ngoài cơ thể Mộc Phàm có một lá chắn linh hồn lực.

Keng keng keng...

Tiếng hét không ngừng đánh sâu vào nhưng lại bị Mộc Phàm ngăn trở một cách nhẹ nhàng.

Hắn quan sát cái kén màu đen, đột nhiên cười nói: “Thú vị, ngươi muốn đoạt xá Đại đạo chí bảo, lấy nó làm vật dẫn trở thành Đại đạo sinh linh, tiếp cận với đại đạo.”

“Đáng tiếc gặp phải ta, coi như ngươi xui xẻo.”

Mộc Phàm nói xong giơ tay đè xuống, năng lượng cường đại trào ra, hóa thành một bàn tay to hung hăng chộp lấy kén màu đen.

“A... Khốn nạn...” Kén màu đen chấn động, từng tiếng rống giận vang vọng.

Nhưng không thay đổi được gì, Mộc Phàm chụp được, năng lượng sôi trào.

Dưới công kích cường thế của Mộc Phàm, kén màu đen nhanh chóng tan vỡ.

Răng rắc!

Kén màu đen vỡ ra, vô số căn nguyên tràn ra, nhanh chóng phiêu tán.

“Không, căn nguyên của ta.”

Tử linh cấp Bất hủ linh phẫn nộ, rít gào nhưng lại không thể làm gì, căn nguyên vẫn cứ tràn ra

Đây là mạng sống của nó, căn nguyên trôi đi tự nhiên sẽ gây tổn thất lớn, quá trình dung hợp sẽ thất bại.

Điều này làm cho nó hận phát điên, hai con ngươi khủng nhìn bố xuyên qua vết rách, nhắm ngay Mộc Phàm.

“Tiểu tử, lão tổ không để yên cho ngươi.”

Chỉ thấy trong một luồng linh hồn lực cường đại bắn về phía Mộc Phàm.

Đây là tư thế muốn liều mạng.

Tử linh bất hủ đáng sợ thế nào, một niệm là có thể hủy diệt vạn vật.

“Quy linh!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng giơ ngón tay điểm tới, trong khoảnh khắc, vật chất chung quanh đều hoá thành số liệu lưu động.

Ở chỗ này, hắn chính là chúa tể tuyệt đối, bất luận vật chất nào cũng sẽ hoá thành số liệu.

Bao gồm tử linh cấp Bất hủ, nó dần dần tan rã thành một dòng số liệu.

“Quy linh giả, ngươi là Quy linh giả?”

Tử linh cấp Bất hủ hoảng sợ kêu to, ra sức chống cự, quay đầu

muốn đào tẩu.

Đáng tiếc muốn chạy đã chậm.

“Sông dài vận mệnh, trói buộc.”

Mộc Phàm lại điểm ngón tay, một dòng sông ánh sáng xuất hiện, nháy mắt quấn lấy tử linh cấp Bất hủ đang đào tẩu.

Sông dài vận mệnh cuồn cuộn nuốt chửng lấy nó, chìm chìm nổi nổi, không cách nào thoát khỏi.

“Sông dài vận mệnh, ngươi là Vận mệnh chi tử?”

Tử linh cấp Bất hủ linh hoảng sợ kêu to, rốt cuộc lộ vẻ tuyệt vọng.

Gia hỏa này không chỉ có năng lực thuộc về Quy linh giả, còn có năng lực của Vận mệnh chi tử, quả thực không thể tin được có loại quái thai thế này.

Có thể nắm giữ hai loại đại đạo pháp tắc đã không tồi, Mộc Phàm lại còn thi triển ra hai loại pháp tắc hoàn toàn khác biệt.

Đối mặt với lực lượng cường đại như thế, tử linh cấp Bất hủ kêu rên, đau khổ giãy giụa trong sông dài vận mệnh.

“Ngoan ngoãn bị giam cầm, luyện hóa thôi.”

Mộc Phàm bình tĩnh nói một câu, sau đó có một bánh răng ầm ầm nện xuống.

Chấn động mãnh liệt truyền đến, tử linh cấp Bất hủ linh tuyệt vọng, kêu rên càng thảm thiết hơn.

Bị phá huỷ con đường chứng đạo dung hợp, còn bị trấn áp ở chỗ này, sắp bị ma diệt luyện hóa, quá thê thảm.

“Không, lão tổ không phục.”

Tử linh kêu rên, cực kỳ không cam lòng.

Oanh, ca ca ca...

Dưới vận mệnh bánh răng, tử linh cấp Bất hủ bị mài nhỏ, cuối cùng hóa thành một cổ căn nguyên bất hủ thuần túy.

Cứ như vậy, một tử linh cường đại cấp Bất hủ đã bị Mộc Phàm ma diệt, luyện hoá.

Cổ căn nguyên cường đại này đủ để đào tạo ra một linh hồn cấp Bất hủ khác.

“Thứ này không có nhiều hiệu quả với ta, trước giữ lại.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đắc ý thu hồi cổ căn nguyên cấp Bất hủ.

Xử lý một tử linh cấp Bất hủ cũng thu hoạch được nhiều.

Không chỉ căn nguyên linh hồn mà còn có gia sản của đối phương, toàn bộ thành đồ trong túi Mộc Phàm.

“Để ta nhìn xem, Đại đạo chí bảo này là thứ gì.”

Giải quyết tử linh cấp Bất hủ xong, Mộc Phàm đi tới trước cái kén màu đen.

Vừa tới gần, đột nhiên có một cổ lực lượng cường đại đánh tới.

Oanh!

Mộc Phàm giơ tay vỗ nhẹ, đánh tan cổ lực lượng cường đại này.

Hắn kinh ngạc nhìn cái kén màu đen, bên trong vẫn còn một tia ý thức.

“Nga, thì ra ngươi đã ký thác chân linh vào bên trong, vừa rồi chỉ là ngụy trang, muốn nhân cơ hội đào tẩu sao?”

Mộc Phàm một quan sát chút liền hiểu ra tiền căn hậu quả.

Tử linh cấp Bất hủ đã ký thác chân linh vào Đại đạo chí bảo, muốn nhân cơ hội đào tẩu nhưng lại không nghĩ tới hồn thể cấp Bất hủ bị giết nhanh như vậy.

“Đáng chết, lão tổ liều mạng với ngươi.”

Cùng với một tiếng rít gào, tia chân linh còn sót lại sáng lên, điều động một phần căn nguyên của Đại đạo chí bảo, muốn tự bạo.

Không nói tới uy lực khi Đại đạo chí bảo tự bạo lớn thế nào, Mộc Phàm không muốn tổn thất một kiện chí bảo.

“Muốn tự bạo sao, ngươi suy nghĩ nhiều.”

Mộc Phàm cười lạnh, giơ tay ép xuống, một luồng lực lượng cường đại trào ra giam cầm cái kén màu đen.

Còn có từng sợi xiềng xích quấn quanh, khoá chặt.

“Diệt!”

Mộc Phàm xỏ tay xuyên qua kén màu đen, một tia chân linh còn sót lại bị mạt sát.

Tiêu diệt chân linh của tử linh cấp Bất hủ xong, Mộc Phàm mới nhẹ nhàng thở ra.

Không còn vấn đề nữa.

Bản thân kén màu đen do tử vong pháp tắc đan xen tạo thành, bảo vật bên trong chưa có thành hình, thiếu chút nữa bị tử linh cấp Bất hủ chiếm lấy để dựng dục bản thân.

May mà Mộc Phàm kịp ngăn chặn đối phương, không chỉ giết nó mà còn đoạt được căn nguyên tử vong pháp tắc.

Nếu muốn còn có thể lợi dụng cổ căn nguyên này khiến một sinh linh lột xác, hóa thành một tử thần cấp Bất hủ.

“Thu lại trước.”

Mộc Phàm thu lấy cổ căn nguyên này, ít nhất có hơn một ngàn tia căn nguyên đại đạo.

Thu hoạch khá tốt.

“Hệ thống, tiếp tục tìm kiếm căn nguyên đại đạo cùng bảo vật khác.”

Mộc Phàm vui vẻ, bắt đầu kêu hệ thống tiếp tục tìm kiếm Đạo đạo chí bảo.

Đinh!

“Nạp đúng chỗ, bắt đầu xác định vị trí.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên, Mộc Phàm lại cảm ứng tiếp.

Hắn xác định được vị trí của chí bảo thứ hai, lần này ở cách xa hơn một chút.

“Xuất phát, tầm bảo.”

Mộc Phàm mở hai mắt, một bước bay lên không, lấy tốc độ cực nhanh xẹt ngang không trung.

Tốc độ hiện tại của Mộc Phàm nhanh hơn trước rất nhiều, hóa thành một tia sáng.

Hắn làm không ít sinh linh cường đại chú ý, sôi nổi hướng mắt nhìn.

“Tốc độ thật nhanh, có kẻ có thể thoát khỏi trói buộc của đại đạo sao?”

Lúc này, đám cường giả thấy tia sáng xẹt ngang không trung đều hoảng sợ.

Chương 609: Ba ngàn Đạo quả

Vù!

Một bóng dáng xẹt ngang hư không.

Nhanh chóng dừng phía trên một sơn cốc.

“Nơi này lại có sương mù, thật kỳ lạ.”

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn sơn cốc trước mắt bị sương mù bao phủ, che đậy, không nhìn thấy tình huống bên trong.

Muốn nhìn xuyên qua sương mù để quan sát nhưng lại cảm giác có một lực lượng vô hình cách trở.

Mộc Phàm suy tư gì đó, sương mù này có vấn đề, bên trong ẩn chứa đại đạo chi lực, cản trở bất kỳ sinh vật nào dò xét.

Không cần phải nói, chắc chắn nơi đây cất giấu chí bảo.

Bởi vì vừa rồi hệ thống đã định vị nơi này, còn bảo vật gì thì chưa biết.

“Sơn cốc này có thật nhiều hài cốt.”

Mộc Phàm nghiêm mặt, thấy quang sơn cốc có một ít hài cốt còn sót lại, không cần phải nói, chắc chắn là hài cốt của các sinh linh xâm nhập đã chết.

Nơi này có nguy hiểm.

Mộc Phàm không cảm ứng được hơi thở sinh mệnh bên trong, nhưng nghĩ tới có sương mù bao phủ, không cảm ứng được là đúng rồi.

Mộc Phàm đề cao cảnh giác.

Vèo!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có một bóng dáng nhanh chóng tới gần.

Mộc Phàm lặng yên ẩn nấp.

Có kẻ khác tới thì tốt, hắn không cần tự đi thăm dò tình huống, cũng không dám tùy tiện xâm nhập.

Dù sao hắn thấy một ít hài cốt kia tản ra chút ánh sáng bất hủ, có nghĩa là lúc còn sống đều là cường giả cấp Bất hủ.

Nhất định phải cẩn thận, ai biết bên trong cất giấu thứ gì.

Không bao lâu, có một bóng dáng tới trước sơn cốc.

“Chính là nơi này.”

Đây là một Sáng thế chủ, toàn thân tản ra ánh sáng tạo hóa, hơi thở bất hủ tràn ngập.

Nó là một Sáng thế chủ cấp Bất hủ, bản thân rất cường đại, trên đầu có một bảo vật kỳ quái treo lơ lửng.

“Cấp Bất hủ thông thường cũng sẽ không có hơi thở cường đại thế này, nó là một Sáng thế chủ có tu vi cao thâm khó đoán, còn có Tạo hóa chí bảo.”

Mộc Phàm thì thầm trong lòng, nhìn ra sự cường đại của tên Sáng thế chủ này.

Hắn không xuất hiện, cũng không ngăn cản, muốn nhìn xem tên Sáng thế chủ cường đại này tiến vào sơn cốc sẽ phát sinh chuyện gì, gặp nguy hiểm thế nào.

“Hơi thở của Tạo hóa đại đạo.”

Sáng thế chủ bỗng nhiên kích động vì xác định được bên trong có hơi thở tạo hóa đại đạo.

Không sai, nó cảm ứng được hơi thở tạo hoá mới mò tới nơi này, có căn nguyên tạo hóa đại đạo.

Tạo hóa đại đạo mới là cội nguồn của Sáng thế chủ.

“Ánh sáng tạo hóa.”

Đột nhiên, nó thi triển một luồng sáng cường đại, bao vây lấy thân thể mình, sau đó bước từng bước vào sơn cốc quỷ dị trước mắt.

Thấy vậy, Mộc Phàm cũng lặng yên theo sau.

Có kẻ xung phong làm pháo hôi, tự nhiên không thể bỏ lỡ, huống hồ còn là một pháo hôi cấp Bất hủ.

Đối phó với mối nguy hiểm chưa biết trong sơn cốc, Mộc Phàm không chắc lắm, nhưng đối phó với tên Sáng thế chủ này thì không ngại.

“Sương mù thật quỷ dị.”

Phía trước, sắc mặt Sáng thế chủ cò chút nghiêm trọng, nhận ra sương mù xung quanh có mấy vấn đề.

Răng rắc, răng rắc!

Từng bước đi tới, hài cốt bị đạp lên phát ra từng tiếng đứt gãy răng rắc.

Hài cốt vẫn bất hủ nhưng giẫm lên lại giòn vỡ một cách nhẹ nhàng, có thể thấy được lực lượng bất hủ đã tan biến gần như không còn.

Cũng có thể nói là bị thứ gì đó ở nơi này hấp thu.

Hô!

Khi xuyên qua sương mù dày đặc, Sáng thế chủ bỗng nhiên sững sờ tại chỗ.

Cả Mộc Phàm ở phía sau cũng ngây dại.

Cả hai đã tiến vào trong sơn cốc, bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây ngẩn.

“Này...”

Sáng thế chủ kinh hãi nói không nên lời.

Ở trước mắt có một gốc cây quỷ dị cắm rễ trong trung tâm sơn

cốc, bốn phía vương vãi vô số hài cốt sinh vật.

Lúc ở bên ngoài lại không nhìn thấy cây này.

Cây này cao chín mươi chín trượng, trên thân cây ba ngàn cành khô, lá cây thưa thớt.

Toàn thân cây trong suốt, tản ra một hơi thở huyền ảo.

“Tạo hoá thần thụ?”

Sáng thế chủ mừng rỡ nhìn gốc cây trước mắt, kích động phấn khởi.

Hai mắt nó tỏa ánh sáng quan sát cây này, dĩ nhiên là một gốc Tạo hoá thần thụ, đây là bảo vật đại đạo thật sự.

Mộc Phàm cũng ngạc nhiên.

Hắn yên lặng quan sát, trên ba ngàn nhánh cây đều có từng viên trái cây với màu sắc khác nhau.

“Đạo quả?”

Mộc Phàm nói thầm một câu.

Ánh mắt hắn sáng lên.

Từng viên Đạo quả, bề mặt lập loè đạo văn, mỗi một viên Đạo quả đại biểu cho một đại đạo.

Mộc Phàm không nghĩ tới nơi này lại có một gốc Tạo hoá thần thụ ngưng kết ba ngàn Đạo quả thế này.

Đây chính là thứ tốt nha, mỗi một Đạo quả đều ẩn chứa đại tạo hóa, có thể làm một sinh linh chứng đạo bất hủ.

Thậm chí còn có thể giúp bản thân lột xác, càng tới gần đại đạo hơn.

Cho nên có thể nói Đạo quả chính là một loại tinh hoa đại đạo.

Đạo quả thông thường tuyệt đối không có tốt như ba ngàn Đạo

quả trước mắt.

“Hệ thống, thật sự là ba ngàn Đạo quả sao?”

Mộc Phàm cảnh giác, âm thầm dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói: “Đúng vậy ký chủ, nó chính là Tam thiên tạo hoá thần thụ, hấp thu căn nguyên ba ngàn đại đạo, dựng dục ra ba ngàn Đạo quả.”

“Chẳng qua gốc Tạo hoá thần thụ này có chút vấn đề, đã thành tinh.”

Hệ thống vừa nói xong, sắc mặt Mộc Phàm tức khắc thay đổi.

Hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Tạo hoá thần thụ trước mắt, hệ thống nói nó thành tinh sao?

Mẹ nó, loại đồ vật này thành tinh sẽ lợi hại đến mức nào? ??

Nhìn ba ngàn Đạo quả treo trên thân nó liền biết, nếu nó thành tinh, thật sự khủng bố tuyệt luân.

Có thể dựng dục ra ba ngàn Đạo quả có nghĩa là nó có thể sáng tạo ra ba ngàn ma thần cấp Bất hủ, bản thân nó không phải là một tồn tại tiếp cận đại đạo sao?

Thậm chí có khả năng sánh vai với đại đạo.

“Hệ thống, ngươi xác định nó thành tinh?”

Mộc Phàm cảm ứng thử, vẫn không phát hiện gì cả, không thể không hoài nghi hệ thống trục trặc.

Đáng tiếc, hệ thống sẽ không trục trặc đâu.

“Ký chủ, nó thật sự đã thành tinh, ngươi nghĩ vô số hài cốt sinh vật xung quanh từ đâu ra, chính là bị nó ăn đó.”

Hệ thống lạnh nhạt nói.

Mộc Phàm nghe xong cảm thấy nguy hiểm.

Mình không có biện pháp phát hiện sự tồn tại của đối phương, xem ra Tạo hoá thần thụ này có linh trí rất cao.

Nó hấp dẫn vô số sinh vật cường đại tới rồi cắn nuốt, hấp thu năng lượng, linh hồn của sinh vật mới thành tinh.

Nó vốn không có cách nào sản sinh ra linh trí, nhưng có lẽ là do hấp thu quá nhiều căn nguyên cùng linh hồn của linh linh do đó biến dị, sinh ra linh trí.

“Ha ha ha ha....”

Lúc này, tên Sáng thế chủ kia đột nhiên cười ha hả.

Nó phấn khởi nói: “Ba ngàn Đạo quả, thật tốt quá, dĩ nhiên là ba ngàn Đạo quả?”

Tên Sáng thế chủ này hưng phấn là biểu hiện rất bình thường, kẻ nào thấy ba ngàn Đạo Quả mà không hưng phấn chứ.

Một viên Đạo quả có thể tạo ra một sinh vật cấp Bất hủ, ba ngàn Đạo quả trước mắt có thể sáng tạo ra ba ngàn tồn tại cấp Bất hủ.

Có lực lượng thế này, sẽ trở thành bá chủ siêu cấp.

Gặp được cơ duyên, tạo hóa thế này, có thể không hưng phấn sao?

Cho nên Sáng thế chủ hưng phấn, lấy được ba ngàn Đạo quả trước mắt là có thể sáng tạo ra một thế lực khổng lồ.

“Ba ngàn Đạo quả là của ta.”

Nó điên cuồng vọt tới, thậm chí không thèm để ý vô số hài cốt xung quanh.

Đây là muốn đi hái ba ngàn Đạo quả.

Mộc Phàm nheo mắt lại, không hề động đây, ẩn giấu càng kỹ hơn.

Hắn biết rõ tên Sáng thế chủ này sẽ không thành công bởi vì Tạo hoá thần thụ có linh trí, cho nên chắc chắn sẽ bị tập kích.

Phanh!

Quả nhiên, Sáng thế chủ mới nhào tới đã bị một luồng sáng cường đại đánh văng ra.

Tạo hoá thần thụ sáng lên, một quầng sáng mông lung bao phủ lấy nó, hình thành một tầng phòng ngự.

“Lá chắn đại đạo?”

Sắc mặt Sáng thế chủ thay đổi, đang muốn tiếp tục.

Đột nhiên, dưới chân truyền đến một loạt tiếng động.

Oanh!

Trong phút chốc, vô số rễ cây ồ ạt trồi lên, nhanh chóng quấn lấy Sáng thế chủ.

Keng keng...

Sáng thế chủ bùng nổ lực lượng, dùng Tạo hóa chí bảo công kích nhưng lại không có thể tổn thương đám rễ cây này.

Mộc Phàm xem mà sắc mặt thay đổi, trở nên nghiêm túc, nhìn vô số sợi rễ tạo thành một cái lồng giam.

“Lồng giam đại đạo sao? ?”

Mộc Phàm rùng mình, nhìn chung quanh, rễ cây hóa thành một cái lồng giam, hoàn toàn phong tỏa hết đường lui.

“A....”

Lúc này, một tiếng hét thảm truyền đến, tên Sáng thế chủ kia kêu rên thảm thiết.

Thân hình bị vô số sợi rễ quấn chặt, rễ cây mạnh mẽ đâm vào thân thể nó, lan tràn toàn thân rồi hấp thu lực lượng, căn nguyên.

“Không, không... Không có khả năng.”

Sáng thế chủ hoảng sợ, tuyệt vọng rít gào.

Nó không ngờ Tạo hoá thần thụ này đã có linh trí, sao có thể?

Quả thực vi phạm quy tắc ba ngàn đại đạo, hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng đây là sự thật, Tạo hoá thần thụ trước mắt có linh trí, không biết là tự dựng dục hay là bị kẻ nào đoạt xá.

Mộc Phàm nghĩ đến tử linh trước đó đoạt xá Đại đạo chí bảo, không tránh khỏi khả năng Tạo hóa thần thụ cũng bị tồn tại cường đại đoạt xá.

Vèo!

Đột nhiên, một sợi rễ khủng bố hướng tới chỗ Mộc Phàm đang ẩn nấp.

Nhìn thấy cảnh này, Mộc Phàm biết mình đã bị phát hiện, không thể tiếp tục ẩn nấp.

Nếu không thể ẩn nấp nữa thì không cần ẩn nấp nữa.

Mộc Phàm tung quyền, năng lượng cường đại bùng nổ, sợi rễ dập nát, hóa thành bột phấn phiêu tán.

Mộc Phàm lắc lắc cánh tay, bước từng bước đi tới.

“Cứu ta...”

Khi thấy Mộc Phàm, tên Sáng thế chủ kia mừng rỡ cầu cứu.

“Vận mệnh chi nhận, trảm!”

Mộc Phàm quơ tay, dòng sông ánh sang cuồn cuộn xuất hiện, hóa thành vô số lưỡi đao xoắn tới.

Phốc phốc phốc!

Chỉ trong nháy mắt, lồng giam bằng rễ cây đã bị phá hủy.

Mộc Phàm dẫm lên dòng sông vận mệnh bước thẳng đến Tạo hoá thần thụ, ngưng tụ bánh răng vận mệnh hung hăng nện xuống.

Chương 610: Tiêu diệt chân linh Tạo hóa thần thụ

Oanh!

Tiếng nổ thật to truyền đến, Tạo hoá thần thụ đong đưa kịch liệt, nhánh cây lay động, phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Ca ca ca...

Có một bánh răng ù ù chuyển động, đánh tan ánh sáng, từ trên cao ép xuống.

Tạo hoá thần thụ bùng nổ lực lượng chống lại, nhưng không thể đẩy bánh răng vận mệnh ra.

“Mau, cứu ta...”

Lúc này, Sáng thế chủ đang bị vô số bộ rễ đâm vào thân thể lại phát ra tiếng cầu cứu.

Mộc Phàm liếc nhìn chút, lập tức mất đi hứng thú.

“Ngại quá, ngươi không còn tác dụng.”

Hắn lạnh nhạt nói một câu.

“Phốc!”

Sáng thế chủ nghe mà tức hộc máu, hơi thở uể oải, năng lượng, căn nguyên bị rễ của Tạo hoá thần thụ hấp thu.

Nó tuyệt vọng rống giận: “Vì sao ngươi thấy chết mà không cứu, ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt.”

Phanh!

Mới vừa nói xong, thân hình liền nổ tung, vô số sợi rễ điên cuồng sinh trưởng, nháy mắt đã bị ăn sạch, chỉ còn lại một đám xương cốt.

Cả năng lượng trên xương cốt đều bị hấp thu sạch sẽ, không dư thừa tí nào.

Có thể nói là ăn sạch.

“Nói như thế nào cũng là căn nguyên của một Sáng thế chủ cấp Bất hủ, cho ngươi thì phí lắm.”

Mộc Phàm nheo mắt, hừ một tiếng.

Nói xong hắn liền giơ tay, có một lưỡi đao vô hình xẹt qua bộ rễ rập rạp kia.

Phụt!

Một đám rễ bị cắt đứt.

Đúng là những sợi rễ vừa hấp thu toàn bộ căn nguyên của Sáng thế chủ, còn chưa chuyển đến thân cây đã bị cắt đứt.

“Thu!”

Chỉ thấy Mộc Phàm tế Thiên Đế đỉnh ra, nháy mắt thu lấy đám rễ.

Chúng ẩn chứa toàn bộ căn nguyên, tạo hoá chi lực của Sáng thế chủ, tự nhiên không thể buông tha rồi.

Rầm!

Nhìn thức ăn bị cướp mất, Tạo hoá thần thụ phẫn nộ lay động, ba ngàn cành khô lao xao, phát ra tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

“Lăn!”

Mộc Phàm hét to, một cổ ý chí cường đại hung hăng đánh tới.

Chỉ nghe một tiếng oanh, Tạo hoá thần thụ chấn động kịch liệt, ý chí cường đại tựa như một thanh đao nhọn xỏ xuyên qua thân cây, đâm vào lõi của nó.

“A...” Một tiếng hét thảm truyền đến.

Mộc Phàm nheo mắt lại, hừ nói: “Rốt cuộc lộ ra linh trí, tuy rằng

ngươi rất cường đại, có thể dựng dục ra ba ngàn Đạo quả."

"Nhưng thành cũng do Đạo quả, bại cũng do Đạo quả, đây là điểm yếu lớn nhất của ngươi."

Tạo hoá thần thụ nghe mà run bần bật, hiển nhiên bị nói trúng rồi.

Nhược điểm của nó chính là ba ngàn Đạo quả, bởi vì ngưng kết ra ba ngàn Đạo quả nên tiêu hao quá nhiều, thực lực suy giảm.

Trừ phi nó ăn hết ba ngàn Đạo quả mới có thể trở lại trạng thái đỉnh.

"Một gốc Tạo hoá thần thụ không nên sinh ra ý thức, tác dụng lớn nhất của ngươi chính là không ngừng dựng dục Đạo quả, đây là sứ mệnh."

Mộc Phàm lạnh nhạt nói.

Vù!

Vừa dứt lời liền biến mất, giơ tay ngưng tụ một quả cầu năng lượng mãnh liệt tàn nhẫn nện xuống.

Bùm!

Quả cầu năng lượng nổ mạnh, tầng phòng ngự bên ngoài Tạo hoá thần thụ rung động kịch liệt.

"Khai thiên!"

Ngay sau đó, Mộc Phàm thi triển thức thứ chín trong Cửu thiên cấm thuật, Khai thiên.

Hắn giơ tay ngưng tụ Khai thiên chi nhận, tản ra uy thế khai thiên tích địa khủng bố, nhắm ngay tầng phòng ngự của Tạo hoá thần thụ mà chém.

Răng rắc!

Lá chắn tan vỡ.

Mộc Phàm lắc mình tới gần, trong tay ngưng tụ từng tia pháp tắc

đáng sợ.

“Thời không tĩnh lặng, vận mệnh hư vô.”

Vừa tiến đến, Mộc Phàm liền thi triển thời không pháp tắc giam cầm chung quanh, tiếp theo có một luồng lực lượng vận mệnh đánh vào Tạo hoá thần thụ.

Keng!

Tiếng leng keng cùng với tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

“A...”

Thân cây rung động, xuất hiện vết rách, có máu đỏ trào ra.

Rầm!

Tạo hoá thần thụ vùng vẫy thoát khỏi thời không giam cầm.

“Vận mệnh chi thư, Thiên Đế đỉnh, trấn áp!”

Lúc này có hai luồng sáng phủ xuống, đồng thời trấn áp Tạo hoá thần thụ.

Hai chí bảo liên thủ trấn áp, Tạo hoá thần thụ không thể thoát khỏi.

Ngâm...

Cùng với một tiếng kiếm ngân kinh thiên, pháp tắc sôi trào, trong tay Mộc Phàm có thêm một kiếm thai, sắc bén đến mức có thể trảm đứt đại đạo.

Giờ khắc này, Tạo hoá thần thụ khủng hoảng.

Năng lực và bảo vật của Mộc Phàm khiến nó sợ hãi.

“Trảm!”

Chỉ thấy Mộc Phàm vung kiếm thai trảm vào thân Tạo hoá thần thụ.

Phụt!

Thân Tạo hoá thần thụ xuất hiện lỗ hổng, lộ ra lõi cây bên trong do căn nguyên đại đạo tạo thành.

Đây là hạch tâm của Tạo hoá thần thụ, một khi bị phá huỷ, chân linh chắc chắn tan thành mây khói.

“Không...” Một tiếng rít gào vang lên, ngay sau đó có lực lượng cường đại bùng nổ.

Nó muốn cắn nuốt ba ngàn Đạo quả để khôi phục, thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm trước mắt.

“Tưởng bở.” Mộc Phàm hừ lạnh, lại tế ra một vật, ánh sáng đại đạo mông lung bao phủ, một đoá thanh liên xuất hiện.

Đại đạo thanh liên vừa ra, nháy mắt buông xuống ba ngàn đạo văn khóa chặt Tạo hoá thần thụ.

Lúc này, ba ngàn Đạo quả đột nhiên bị ánh sáng thanh liên bao phủ, lần lượt rời cành, bay vào trong thanh liên.

Mộc Phàm thu lấy ba ngàn Đạo quả, hoàn toàn cắt đứt hy vọng cuối cùng của Tạo hoá thần thụ.

Ong!

Vận mệnh chi thư, Thiên Đế đỉnh, Đại đạo thanh liên cùng tỏa ánh sáng giam cầm Tạo hoá thần thụ.

Lúc này, Mộc Phàm cầm Đại đạo kiếm thai trong tay, ngưng tụ mũi nhọn, dẫn động ba ngàn đại đạo pháp tắc trong hư không sôi trào.

Một cổ kiếm ý cường đại bùng nổ, hóa thành kiếm mang chém xuống.

Răng rắc!

Kiếm mang ẩn chứa lực lượng khủng bố có thể trảm đứt đại đạo, nháy mắt phá huỷ hoàn toàn phòng ngự của Tạo hoá thần thụ.

Lõi cây được bày ra trước mắt Mộc Phàm, chỉ cần đào nó ra, tiêu diệt chân linh bên trong là giải quyết xong.

“Tha mạng...”

Một tiếng xin tha rất nhỏ truyền đến.

Đó là chân linh của Tạo hoá thần thụ đang cầu xin.

“Xin lỗi, giữ ngươi lại chính là một sự uy hiếp.”

Mộc Phàm lắc đầu, không muốn giữ lại chân linh của nó.

Nhìn hài cốt đầy đất liền hiểu, có ít nhất mấy vạn sinh linh cường đại chết ở chỗ này, đều bị nó cắn nuốt.

Nếu cho rằng nó chỉ là một gia hoả nhỏ yếu đáng thương thì quá sai.

Gia hoả có thể cắn nuốt mấy vạn sinh linh cường đại tuyệt đối rất nguy hiểm, Mộc Phàm không muốn mang theo.

“Hệ thống, luyện hóa nó!”

Mộc Phàm kêu hệ thống luyện hoá mới an tâm.

“Đinh, nạp mười tia căn nguyên đại đạo, bắt đầu luyện hóa.”

Một lần luyện hóa lại cần tới mười tia căn nguyên đại đạo.

Nhưng hiện tại không so đo được nhiều như vậy, có ba ngàn Đạo quả, mình có thể bồi dưỡng ra ba ngàn thần ma cấp Bất hủ cường đại rồi.

Chờ rời khỏi nơi này là có thể sáng lập một thế lực lớn, không kém bất kỳ thế lực nào trong vũ trụ Cao duy.

Cho nên, thu hoạch lần này đã đủ lớn.

“A...” Từ trong lõi cây có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một gương mặt hiện lên, lộ vẻ dữ tợn, điên cuồng.

Nó tràn ngập thù hận nhìn chằm chằm Mộc Phàm, đáng tiếc, dù có

thù hận như thế nào cũng vô dụng.

Trước sức mạnh to lớn của hệ thống, chân linh của Tạo hoá thần thụ bị lau sạch, luyện hóa thành một luồng căn nguyên thuần tuý.

Thu lấy lõi cây, Mộc Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Tất cả khôi phục bình thường, Tạo hoá thần thụ mất đi ý thức liền bất động.

Vô số rễ cây cũng tan rã, biến mất.

Tạo hoá thần thụ hoàn chỉnh xuất hiện trước mắt.

Nó có thể khiến cho vũ trụ của hắn lột xác, thậm chí trực tiếp diễn hóa ra ba ngàn đại đạo hoàn toàn mới.

Nếu ba ngàn Đạo quả chưa bị hái xuống thì còn có thể tiếp tục dựng dục thành các sinh mệnh.

Đó chính là hỗn độn thần ma thuộc ba ngàn đại đạo.

“Chậc chậc, không tồi, trồng vào vũ trụ của ta có thể khiến nó thăng cấp, sinh ra ba ngàn đại đạo hoàn toàn mới.”

Mộc Phàm đắc ý vung tay lên, Tạo hoá thần thụ cùng đất đều bị đưa vào thế giới trong cơ thể hắn.

Oanh!

Vũ trụ trong cơ thể đột nhiên chấn động, vũ trụ nứt ra, giống như không chứa nổi Tạo hoá thần thụ.

Tuy rằng vũ trụ nứt ra nhưng không phải bị hủy diệt, Tạo hoá thần thụ tản ra căn nguyên tạo hoá.

Chỉ trong nháy mắt, vũ trụ đã khôi phục, diễn hóa thành một vũ trụ cao cấp hơn.

Mộc Phàm nhận thấy được vũ trụ của mình đang tiến hoá hướng tới vũ trụ Cao duy, hình như đã vượt qua vũ trụ Hạ duy.

Nhưng còn chưa phải là vũ trụ Cao duy, vẫn thua kém rất nhiều.

“Thì ra vũ trụ Hạ duy còn có thể thăng cấp thành vũ trụ Cao duy.”

Mộc Phàm bừng tỉnh hiểu ra.

Hàng tỉ vũ trụ Hạ duy có cơ hội tiến hóa thành vũ trụ Cao duy, cứ như vậy, vũ trụ tấn chức mang đến chỗ tốt rất rõ ràng.

Hiện tại, vũ trụ trong cơ thể Mộc Phàm được sự trở giúp của Tạo hoá thần thụ đột phá thấp gông xiềng vũ trụ Hạ duy.

Đây là một sự tiến hóa.

Không bao lâu nữa, vũ trụ của Mộc Phàm sẽ trở thành một vũ trụ Cao duy thật sự.

Còn Tạo hoá thần thụ sẽ dựng dục ra ba ngàn pháp tắc đại đạo mới, hoàn thiện ba ngàn đạo đạo.

“Vũ trụ Cao duy không phải chỉ có một, thì ra là thế.”

Mộc Phàm hiểu ra, thấy rõ được sự huyền bí của vũ trụ Cao duy.

Thật ra không phải chỉ có một vũ trụ Cao duy, trong hàng tỉ vũ trụ Hạ duy sẽ có một ít vũ trụ có cơ hội tiến hóa thành vũ trụ Cao duy.

Vũ trụ Cao duy áp đảo phía trên vũ trụ Hạ duy, thống ngự hàng tỉ vũ trụ Hạ duy.

Vũ trụ của Mộc Phàm cũng sắp đạt tới cấp độ này.

Ầm ầm ầm...

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài có chấn động kịch liệt truyền đến khiến Mộc Phàm bừng tỉnh.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy, ba ngàn quầng sáng trong hư không đột nhiên tản ra vô số luồng sáng rơi xuống.

“Ký chủ, đừng đứng ngây ra chứ, ba ngàn căn nguyên đại đạo đang phân liệt, ngươi còn không đi đoạt?”

Mộc Phàm đang ngây ngốc đột nhiên nghe tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Căn nguyên đại đạo phân liệt?”

Mộc Phàm tức khắc tỉnh táo lại, khoá chặt một đám căn nguyên lớn nhất rồi phóng lên cao.

Chương 611: Thu hoạch căn nguyên

Vèo vèo vèo...

Ánh sáng tản khắp không gian, từng luồng sáng lớn lớn nhỏ nhỏ phủ xuống.

Đó là ba ngàn căn nguyên đạo đạo phân liệt rơi rụng khắp nơi.

Mộc Phàm bay lên trời, đuổi theo một đám căn nguyên lớn nhất.

“Thiên Đế đỉnh, Đại đạo thanh liên, thu!”

Ngay sau đó, Mộc Phàm tế Thiên Đế đỉnh cùng Đại đạo thanh liên ra, cả hai nhanh chóng phóng to.

Hắn nhanh chóng cướp đoạt, tế ra hai bảo vật, không ngừng thu gom căn nguyên đạo đạo rơi rụng..

Chỉ trong vài nhịp thở, ba ngàn căn nguyên đạo đạo ngừng phân liệt, không còn căn nguyên rơi xuống nữa.

Tới giờ phút này, Mộc Phàm mới dừng lại.

Hắn thu hồi Thiên Đế đỉnh cùng Đại đạo thanh liên, đứng trong không trung, cẩn thận xem xét thu hoạch.

Trong Thiên Đế đỉnh có một trăm mười tám đám căn nguyên không đồng đều, còn Đại đạo thanh liên thì thu được một trăm ba mươi sáu đám căn nguyên.

Những đám căn nguyên này, có lớn có nhỏ, giá trị liên thành, một đám căn nguyên nhỏ nhất cũng gồm một trăm tia căn nguyên đạo đạo.

“Chậc chậc, có phải lần này kiếm lớn hay không?”

Mộc Phàm đắc ý đếm kỹ thu hoạch của mình, thu hoạch ít nhất là hai mươi ba ngàn tia căn nguyên đạo đạo, còn thiếu tám vạn để ngưng tụ thành sợi căn nguyên đại đạo hoàn chỉnh.

“Đáng tiếc, chỉ phân liệt một chút, một số rơi rụng quá xa, không có biện pháp thu lấy."

Hắn có chút tiếc hận lắc đầu, căn nguyên đạo đạo rơi xuống xung quanh bị hắn thu gần hết.

Những tia khác cách quá xa, không có biện pháp thu lấy, chỉ có thể nhìn chúng biến mất.

“Hệ thống, bao lâu thì ba ngàn căn nguyên đạo đạo phân liệt một lần?”

Mộc Phàm nhìn ba ngàn quầng sáng trên hư không, nghĩ tới chuyện bao lâu phân liệt một lần, nếu phân liệt thêm vài lần thì mình có thể hấp thu càng nhiều.

Như vậy sẽ nhanh chóng thu gom đủ.

“Ký chủ đừng có mơ mộng.”

Hệ thống đả kích: “Một lần ba ngàn căn nguyên đạo đạo phân liệt cần tích luỹ rất dài dòng, có đôi khi phải chờ trên trăm triệu năm, có đôi khi chờ mười mấy kỷ nguyên.”

“Nhưng vận khí tốt có thể gặp được vài lần phân liệt, cho nên có thể nói là vận khí ký chủ quá kém, lần tiếp theo hắn trăm triệu năm sau.”

Câu trả lời của hệ thống làm Mộc Phàm câm nín.

Động chút là trăm triệu năm, nghe mà muốn tuyệt vọng.

Nhưng tưởng tượng đến mình đã chứng đạo bất hủ, tự nhiên không thiếu thời gian, kẻ khác tốn mấy trăm kỷ nguyên mới có thành tựu như hắn, hắn còn muốn gì nữa?

“Thôi, trước để Hình Thiên, Thường Nga, Già Lam, Áo Lan hoàn thành lột xác rồi tính tiếp.”

Mộc Phàm lắc lắc đầu, vứt đi ý nghĩ xa vời trong đầu.

Muốn gom đủ trong khoảng thời gian ngắn là chuyện rất khó.

Trừ phi giết thêm một đám sinh linh, cường giả, nguyên linh hoặc là tìm thêm càng nhiều Đại đạo chí bảo.

Hiện tại vẫn nên giúp đám Hình Thiên, Thường Nga lột xác.

Có căn nguyên đạo đạo, lấy ra mấy chục tia căn nguyên là có thể giúp bọn họ lột xác, như vậy thì mình không cần ra tay nhiều nữa.

Đầu tiên là Hình Thiên, căn cứ tình huống của hắn, Mộc Phàm lựa chọn một viên Đạo quả thích hợp với Hình Thiên, tinh luyện ra một luồng đại đạo pháp tắc dung hợp vào thân thể hắn.

Đó là Đạo quả chứa pháp tắc chiến đấu cường đại, tinh luyện ra một luồng căn nguyên pháp tắc cũng không bị hao tổn, sau khi Hình Thiên hấp thu, luyện hóa sẽ có thể đột phá một cách hoàn mỹ.

Còn Thường Nga, bản thân nàng chính là Thái âm tinh ở vũ trụ sơ khai, đã trải qua một lần lột xác, hiện tại chỉ cần dung hợp thái âm pháp tắc, sau đó dung hợp thêm thái dương pháp tắc là được.

Thái âm thái dương, âm dương hợp nhất.

Già Lam dung nhập kim mộc thủy hỏa thổ, căn nguyên ngũ hành pháp tắc.

Áo Lan đã lột xác thành Tinh linh sơ tổ, trước đó đã dung hợp mộc hệ pháp tắc, sau đó lại dung hợp đủ ngũ hành pháp tắc, đạt tới ngũ hành hợp nhất, không ngừng diễn sinh.

Kể từ đó có thể lột xác một cách hoàn mỹ.

Mộc Phàm không tính dùng ba ngàn đạo quả để bồi dưỡng ra thuộc hạ cấp Bất hủ mà muốn dùng để dựng dục ra ba ngàn đại đạo hoàn chỉnh.

Ba ngàn Đạo quả bắt đầu hóa thành một đám căn nguyên đạo đạo, đại biểu cho ba ngàn đại đạo, đang giúp vũ trụ trong cơ thể tiến hóa lột xác.

Hình Thiên đột phá đầu tiên, dung hợp pháp tắc chiến đấu một cách hoàn mỹ.

Oanh!

Hình Thiên giơ rìu bổ ra lá chắn đại đạo, rốt cuộc chứng đạo bất hủ, hơi thở đạt tới đỉnh điểm, chiến ý hừng hực.

Vũ khí chứng đạo của Hình Thiên là một thuẫn một rìu, cả hai trở thành vũ khí bất hủ, có uy lực cường đại, chiến lực tăng lên một mảng lớn.

Hiện tại Hình Thiên có thể nhẹ nhàng chém giết cấp Bất hủ thông thường.

“Những người khác còn kém chút.”

Mộc Phàm nhìn đám Thường Nga, các nàng cần thêm chút thời gian mới có thể hoàn thành lột xác.

Hắn thả Hình Thiên ra.

“Tham kiến Thiên Đế!”

Hình Thiên vừa xuất hiện, cầm thuẫn rìu trong tay quỳ một gối, tràn đầy tôn kính hành lễ.

“Miễn lễ, đi thôi.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu, mang theo tay đấm siêu cấp Hình Thiên bắt đầu tìm kiếm nhiều căn nguyên đại đạo hơn.

Ba ngàn căn nguyên phân liệt, hắn thu hoạch được không ít, nhưng với hắn mà nói vẫn chưa đủ.

Bởi vì trên người hắn có xiềng xích giam cầm từ ba ngàn đại đạo, không tích góp nhiều một chút thật sự không có biện pháp thoát khỏi.

Hơn nữa, cường giả cấp Bất hủ muốn đột phá nhất định phải cô đọng đại đạo pháp tắc, cô đọng cho đến tiếp cận đại đạo, bước vào đại đạo.

Nhưng Mộc Phàm không giống bình thường, hắn có ba ngàn đại đạo, cần phải lần lượt lĩnh ngộ, khắc hoạ, sau đó đề cao đại đạo

pháp tắc.

Tương đương với chuyện Mộc Phàm cần ngưng tụ ba ngàn đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh mới được, khống chế ba ngàn đại đạo sẽ cường đại đến mức nào, không ai biết được.

Oanh...

Đi không bao lâu, phía trước bỗng có từng tiếng nổ mạnh truyền đến, có cường giả đang chiến đấu.

Ý thức của Mộc Phàm đảo qua, tức khắc nhận thấy được hai sinh vật cường đại đang chiến đấu kịch liệt.

Bọn chúng đang tranh giành một đám căn nguyên đạo đạo.

“Cơ hội tốt, Hình Thiên, chém bọn chúng.”

Mộc Phàm không nói hai lời, nhanh chóng ra lệnh cho Hình Thiên.

Hai sinh vật có thực lực cường đại nhưng cũng chỉ là cấp Khái niệm, đối mặt với Hình Thiên đã chứng đạo, quả thực không chịu nổi một kích.

Phanh!

Hình Thiên đạp bộ mà đến, tiện tay bổ một rìu, hai sinh vật bị trọng thương bay ngược, nằm trên mặt đất.

Bọn chúng hoảng sợ nhìn chằm chằm Hình Thiên, chiến thần không đầu, chiến ý sôi trào khiến đại đạo pháp tắc cộng minh.

“Chiến thần cấp Bất hủ?”

Có sinh vật hoảng sợ kêu to, muốn chạy trốn.

“Chạy mau!”

Bọn chúng nó bị dọa vỡ mật, xoay người thi triển bí pháp chạy trốn.

Chỉ tiếc, đối mặt với Hình Thiên, căn bản không có khả năng chạy trốn, càng không nói đến còn có một tồn tại đáng sợ hơn.

Mộc Phàm chẳng thèm liếc nhìn hai sinh vật kia, tay nắm đám căn nguyên đạo đạo, quan sát xem có thể tinh luyện ra mấy chục tia căn nguyên.

“A...”

Lúc này, từ phương xa có tiếng hét thảm truyền đến, hư không nứt ra, hai sinh vật bỏ chạy đều bị một rìu đánh nát.

Hình Thiên nhẹ nhàng chém giết hai sinh vật cường đại nhưng lại không hài lòng, bởi vì không được thoả mãn thú vui chiến đấu.

“Bệ hạ, may mắn không làm nhục mệnh.”

Vừa quay về, Hình Thiên liền báo cáo, giao ra hai phần căn nguyên.

Mộc Phàm nhìn thoáng qua, lắc đầu: “Ngươi giữ lại đi, tất cả chiến lợi phẩm mà ngươi lấy được đều thuộc về ngươi, không cần giao ra.”

“Tuân lệnh, đa tạ bệ hạ!”

Hình Thiên vừa nghe liền vui vẻ.

Mộc Phàm cũng muốn Hình Thiên có một ít của cải, suy xét xem có nên kiếm cho hắn một nữ chiến thần hay không, sau đó sinh thêm mấy tiểu chiến thần.

Nếu Hình Thiên biết ý tưởng của hắn, chắc chắn sẽ sợ tới mức chạy trốn.

Mới vừa chứng đạo bất hủ đã bị Thiên Đế chú ý, muốn cho tìm nữ chiến thần cho hắn, sinh một đống tiểu chiến thần?

“Bệ hạ, phía trước có chiến đấu.”

Không bao lâu, cả hai nhận ra phía trước có một trận chiến, dao động kịch liệt khiến cả hai chú ý.

Mộc Phàm giương mắt nhìn, quả nhiên cảm ứng được hai hơi thở cường đại đang va chạm.

Hơn nữa cũng không phải là sinh vật đơn giản, là hai tồn tại cực kỳ cường đại, hai sinh vật cấp Bất hủ sinh vật đang giao chiến kịch liệt, tranh đoạt căn nguyên đạo đạo.

“Đi, chúng ta tới xem.”

Mộc Phàm nói xong, bóng dáng loé lên, nhanh chóng lao đi.

Hình Thiên lập tức đuổi heo, đảo mắt liền tới gần chỗ hai sinh vật cấp Bất hủ đang đại chiến, thấy rõ hai cường giả.

Rất bất ngờ, một trong hai cường giả cấp Bất hủ này là một nữ thần.

Tay trái nàng cầm thuẫn, tay phải nắm một cây chiến thương, chiến ý sôi trào, sát khí cuồn cuộn, đánh đến khó phân thắng bại với đối thủ.

“Dĩ nhiên là một nữ chiến thần.”

Mộc Phàm Chậc chậc bảo lạ, đánh giá nữ tử đang chiến đấu kịch liệt, quanh thân có một cổ chiến ý nồng đậm.

Nàng sinh ra để chiến đấu và giết chóc, hiếu chiến giống như Hình Thiên.

Đối thủ của nữ chiến thần là một tên thần huỷ diệt, hai bên vừa chạm mặt liền đại chiến, đang tranh đoạt một kiện bảo vật.

Ánh mắt Mộc Phàm dừng ở kiện bảo vật kia, thì ra là Đại đạo chí bảo, còn có thêm hai luồng căn nguyên đạo đạo.

Trách không được mà hai cường cấp Bất hủ lại chiến đấu kịch liệt thế này.

Hai cường giả cấp Bất hủ đang chiến đấu cũng phát hiện Mộc Phàm cùng Hình Thiên đến, cả hai rùng mình, nháy mắt liền thu hồi ba phần thực lực.

Đây là đề phòng Mộc Phàm và Hình Thiên, vì cả hai cũng là tồn tại cấp Bất hủ.

“Hình Thiên, lên, làm thịt tên thần huỷ diệt kia.”

Mộc Phàm lạnh nhạt mở miệng.

Vừa nghe lời này, sắc mặt hai cường giả cấp Bất hủ đồng thời thay đổi.

Đặc biệt là tên thần huỷ diệt kia, vừa nghe Mộc Phàm nói muốn giết nó, tức khắc giận dữ.

“Tìm chết!”

Thần huỷ diệt quát to, hai tay nắm hai thanh kiếm vọt tới.

Keng keng!

Hai kiếm đánh xuống, lại bị Hình Thiên dùng thuẫn chặn, thuận thế vung rìu trong tay.

Đương!

Thần hủy diệt dùng hai kiếm chắn ngang song mới miễn cưỡng ngăn trở một kích đáng sợ của Hình Thiên, cơ thể bay ngược ra ngoài.

Sắc mặt nó biến đổi, vừa giao thủ liền ý thức được đối phương quá khủng bố, cường đại hơn nữ chiến thần rất nhiều.

“Cùng liên thủ, nếu không ta với ngươi đều không thể sống.”

Thần huỷ diệt kinh hoảng, lập tức mở miệng đề nghị.

Nữ chiến thần nghe xong rùng mình, cảnh giác nhìn Hình Thiên cùng Mộc Phàm.

Nàng không có nói hiều, trực tiếp đâm một thương, cả hai liên thủ đối phó Hình Thiên và Mộc Phàm.

“Chiến!”

Hai đánh một, Hình Thiên hưng phấn rít gào, chiến ý sôi trào, không sợ hãi chút nào, vung thuẫn rìu ngang nhiên đón nhận công kích của hai cương giả cấp Bất hủ.

Chương 612: Tự đại, cuồng vọng?

Ầm ầm ầm...

Đại chiến nổ ra, khói bụi cuồn cuộn.

Hình Thiên đại chiến hai đại cường giả cấp Bất hủ, dĩ nhiên càng đánh càng hăng, thậm chí đánh đến hai cường giả cấp Bất hủ liên tục bại lui.

Chuyện này làm hai đối thủ kinh hãi, hai đánh một dĩ nhiên vẫn không đánh nổi đối phương.

Còn chưa nói tới bên cạnh còn một gia hoả sâu không lường được.

Hình Thiên càng đánh càng khủng bố, chiến ý bò lên, ngay cả nữ chiến thần cấp Bất hủ nữ cũng kinh hoảng.

Chiến ý cường đại thế này mang đến cho nàng áp lực rất lớn.

“Không tồi, Hình Thiên dần dần quen thuộc với lực lượng bản thân sau khi đột phá, càng đánh càng mạnh.”

Mộc Phàm hài lòng gật gật đầu.

Không hổ là tay đấm mình coi trọng nhất, chiến lực đã đủ đảm nhiệm.

Hai đối thủ của Hình Thiên càng đánh càng kinh hãi, da đầu tê dại, tồn tại cường đại thế này mà chỉ là một tên tuỳ tùng.

Tên kia vẫn chưa ra tay, không thể ước lượng thực lực.

Mộc Phàm nhìn một hồi, tỏ vẻ hài lòng với Hình Thiên, Hình Thiên còn có thể tiếp tục đề cao chiến lực, chỉ cần không ngừng chiến đấu là được.

Hắn không lo lắng chuyện Hình Thiên bại trận, lười xem kết quả trận chiến.

“Hình Thiên, nhớ lưu nữ chiến thần một mạng.”

Hắn nhẹ nhàng phân phó một câu, Hình thiên vốn muốn bổ một rìu vào trán nữ chiến thần liền dừng lại.

Sau đó quay sang bổ rìu bổ vào tên thần huỷ diệt bên cạnh.

Oanh!

Thần huỷ diệt bại lui, một đường hộc máu, cực kỳ tức giận.

Nó sắp hỏng mất rồi, bởi vì một câu nói mà nó phải ăn một rìu đáng ra phải bổ vào nữ chiến thần.

Nữ chiến thần sửng sốt, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, đâm tới một thương.

Đương!

Hình Thiên giơ tấm chắn, ra sức vung chiến phủ.

Ầm!

Nàng bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn vết máu, đã bị thương.

Hai tồn tại cường đại cấp Bất hủ liên thủ vẫn không đánh không lại, còn đánh như thế nào nữa, nhanh chuồn thôi.

Cả hai vừa đánh vừa lui, không dám đối cứng, chiến lực của Hình Thiên quá khủng bố.

Bên kia, Mộc Phàm một mình đi tới trước kiện bảo vật kia.

Nhìn hai luồng căn nguyên đại đạo, khóe miệng hắn cong lên, thu vào trong tay.

“Đáng chết!”

Thấy Mộc Phàm thu lấy hai luồng căn nguyên đại đạo, thần huỷ diệt càng tức giận hơn.

Nhưng không thể làm gì, cả tuỳ tùng của người ta cũng không đánh lại, còn tranh giành thế nào.

Nhìn thấy Mộc Phàm giơ tay chạm vào Đại đạo chí bảo, mắt hai

cường giả cấp Bất hủ như muốn phun lửa.

“Các ngươi chờ đó.”

Thần huỷ diệt nổi giận gầm lên một tiếng, thừa dịp bị Hình Thiên đánh lui thi triển bí thuật bỏ chạy, tốc độ nhanh tới cực hạn.

Dù không thể bay nhưng tốc độ vẫn rất nhanh.

“Muốn chạy, bệ hạ ra lệnh muốn lấy mạng ngươi.”

Hình Thiên rống to, vung rìu trảm mạnh tới.

Răng rắc!

Cơ thể thần huỷ diệt xuất hiện một rãnh to, thiếu chút nữa chia làm hai nửa, máu loãng phun trào.

“A... Bổn tọa không để yên cho các ngươi.”

Thần huỷ diệt rít gào thảm thiết, ra sức chạy trốn.

Đáng tiếc, Hình Thiên không tính buông tha nó.

Phanh!

Một tấm thuẫn nện xuống khiến thần huỷ diệt ngừng lại.

Không chờ nó tiếp tục chạy trốn, phía sau có tiếng xé gió truyền đến, chiến phủ vù vù trảm xuống.

“Không...” Thần huỷ diệt hoảng sợ kêu to.

Đầu nó bị rìu bổ ra, máu và óc văng tung toé, cảnh tượng thảm thiết.

Một cường giả cấp Bất hủ không dễ dàng chết như vậy.

Quả nhiên, thần huỷ diệt không chết, cái đầu nhanh chóng khôi phục.

Nó cầm hai thanh vũ khí trong tay mà rống giận, bùng nổ toàn bộ lực lượng trong cơ thể, biết không thể chạy nên trực tiếp liều

mạng.

Keng keng keng...

Vũ khí của nó bổ tới nhưng lại bị thuẫn của Hình Thiên ngăn cản, hai bên va chạm kịch liệt.

Thần huỷ diệt tạm thời chặn được thế công của Hình Thiên.

Nữ chiến thần lắc mình tăng tốc bỏ chạy.

Nàng cũng rất sợ.

Đáng tiếc, nàng mới vừa mới chạy liền thấy phía trước có một bàn tay to ù ù chộp tới, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Keng!

Một thương đâm tới bàn tay nhưng chỉ phát ra tiếng leng keng.

Nữ chiến thần kinh hãi, giơ một tấm chắn ngăn trở, thân hình áp sát trên mặt đất, hoàn toàn bị giam cầm ở đó.

“Chạy cái gì mà chạy?”

Mộc Phàm chậm rãi xuất hiện, trong tay còn nắm một quầng sáng.

Bên trong quầng sáng này phong ấn một kiện bảo vật, đúng là Đại đạo chí bảo mà cả hai vừa mới tranh đoạt, hiện tại trở thành đồ của Mộc Phàm.

“Ngươi, buông ta ra.”

Nữ chiến thần phẫn nộ rống to, không ngừng bộc phát bất hủ chi lực trong cơ thể, chiến ý cuồn cuộn, muốn thoát khỏi giam cầm.

Đáng tiếc không đủ dùng trước mặt Mộc Phàm.

Oanh!

Hắn chỉ nhẹ nhàng ấn một cái, lực lượng của nữ chiến thần tức khắc tiêu tán, vô lực phản kháng, cuối cùng bị giam cầm tu vi.

Là cường giả cấp Bất hủ mà bị giam cầm, đối với nàng mà nói quả thực chính là sỉ nhục.

Cả đời chinh chiến vô số trận, nữ chiến thần cấp Bất hủ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ bị trấn áp.

“Muốn giết cứ giết, đừng hòng khiến ta thần phục.”

Nàng cũng là kiên cường, không chịu khuất phục.

Mộc Phàm lắc đầu cười nói: “Ta không cần ngươi thần phục, ta thấy thực lực của ngươi không tệ, rất xứng đôi với thuộc hạ của ta.”

“Hơn nữa, bản thân ngươi lĩnh ngộ, tu luyện cũng là chiến đấu chi đạo, rất môn đăng hộ đối.”

Lời này có vẻ không ổn?

Nữ chiến thần hoảng sợ nhìn Hình Thiên đang đại chiến, đột nhiên có dự cảm xấu.

Quả nhiên, liền thấy Mộc Phàm cười tủm tỉm nói: “Ngươi xem, hai ngươi đi chiến đấu đại đạo, nếu kết hợp với nhau sinh mấy tiểu chiến thần, chắc chắn có thể kế thừa ưu điểm của các ngươi, thậm chí thành tựu tương lai vượt xa cả hai.”

“....” Nữ chiến thần ngây ngốc.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới tên trước mắt lại có ý tưởng như thế này.

Muốn nàng cùng tên kia tạo ra một đống tiểu chiến thần, đây là chuyện quái quỷ gì chứ?

“Hừ, tuyệt đối không khả năng.” Nữ chiến thần tỉnh táo lại, lửa giận bùng lên.

Nàng kiên quyết nói: “Hoặc là ta sinh với ngươi, hoặc là ngươi giết ta.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm hết chỗ nói luôn, liên quan gì đến

hắn?

Hai chiến thần các ngươi cùng nhau nỗ lực tạo ra tiểu chiến thần không phải rất hoàn mỹ sao.

“Ta tuyệt đối không để ngươi thực hiện được.”

Nữ chiến thần không tiếc bất kỳ giá nào nữa, mình bị bắt rồi, chắc chắn không có kết cục tốt.

Còn sinh tiểu chiến thần sao?

Nàng tức giận đến muốn hỏng mất, không biết gia hoả thần bí cường đại trước mắt mạnh đến mức nào.

Tóm lại nàng là không có biện pháp phản kháng, hiện tại xem ra, chỉ cần tìm được cơ hội liền trực tiếp tự hủy thân thể cùng linh hồn, chân linh còn có thể sống lại lần nữa.

“Tốt nhất là ngươi nên thả ta ra, nếu không phụ thân ta nhất định sẽ băm thây ngươi thành vạn mảnh.”

Nàng bỗng nhiên mở miệng uy hiếp một câu.

Mộc Phàm kinh ngạc nhìn nàng, dĩ nhiên còn có phụ thân?

Chuyện này rất đáng ngạc nhiên, là một tồn tại cấp Bất hủ mà phụ thân vẫn còn, vậy chắc chắn phụ thân nàng cũng là một tồn tại cường đại.

“Phụ thân ngươi là ai, kêu hắn tới là được, đúng lúc bắt luôn, giúp các ngươi đoàn tụ, cũng dễ thương lượng chuyện hôn sự của ngươi.”

Mộc Phàm bình tĩnh nói, hoàn toàn không để ý tới phụ thân đối phương là ai.

Nữ chiến thần ngây ra, chưa bao giờ gặp qua kẻ mặt dày vô sỉ như thế này.

“Phụ thân ta là một trong ba ngàn Đạo chủ, tiếp cận đại đạo, nếu ngươi thức thời liền ta thả ra, chúng ta xóa bỏ ân oán.”

Nữ chiến thần nghiêm túc nói.

Mộc Phàm nghe xong có vẻ hứng thú.

Hai mắt hắn sáng rực, quan sát nàng, kinh ngạc nói: “Phụ thân ngươi thật là Đạo chủ? Cường giả tiếp cận đại đạo?”

“Không sai, phụ thân ta là Lạc Tư, Chiến chủ.”

“Ta là nữ nhi của Chiến chủ, tốt nhất là ngươi nên thả ta.”

Nàng lời lẽ chính đáng cảnh cáo, dọn ra một phụ thân.

Một trong ba ngàn Đạo chủ, Chiến chủ.

Đây chính là tồn tại tiếp cận đại đạo, tu luyện chiến chi đại đạo đến mức tận cùng, thậm chí có thể đã cường đại ngang với đại đạo rồi.

Mộc Phàm suy tư gì đó, xem ra nàng nói thật.

Nhưng nếu thật thì càng không thể thả nàng đi, có lẽ có thể hấp dẫn Chiến chủ tới, đến lúc đó sẽ gặp tồn tại cấp Đạo chủ một lần.

Đạo chủ là một cấp độ cường đại, vượt qua Bất hủ, nhưng lại không bước vào cấp Đại đạo, chỉ là cấp bậc rất gần với đại đạo.

Giống như là ranh giới giữa Bất hủ cùng đại đạo.

“Thú vị, Đạo chủ sẽ mạnh đến mức nào đây?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, đã có ý tưởng.

Keng!

Ngay sau đó, từng sợi xiềng xích pháp tắc cuốn tới, trói chặt nữ chiến thần, giam cầm nàng tại chỗ.

Chuyện này làm cho nàng phẫn nộ, đã báo ra tên phụ thân mà vẫn bị giam cầm, tên này không sợ phụ thân của nàng sao?

“Ngươi...” Nữ chiến thần tức giận đến run rẩy.

Mộc Phàm an ủi nói: “Đừng lo lắng, tạm thời sẽ không làm gì ngươi, chờ phụ thân ngươi tới rồi tính.”

“Thật ra ta muốn gặp phụ thân ngươi một lần, xem xem Đạo chủ cường đại thế nào.”

Lời này có chút tự đại cuồng vọng, dĩ nhiên muốn khiêu chiến Đạo chủ?

“Ngươi sẽ chết rất khó xem.” Nữ chiến thần nổi giận đùng đùng nói.

Mộc Phàm xua xua tay: “Không cần phải nói, trước lúc đó, ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ta không ngại phong ấn tu vi của ngươi mãi mãi.”

“Ngươi dám?” Nữ chiến thần kinh hoảng xen lẫn tức giận hét to.

Hắn hỏi lại một câu: “Sao ta lại không dám?”

“Nghe lời thì ta liền cởi bỏ phong ấn cho ngươi, thẳng đến khi phụ thân ngươi tới mới thôi, nếu không nghe lời, ta lại phong ấn.”

Mộc Phàm lạnh nhạt cảnh cáo một câu.

Sau đó giải khai giam cầm, cũng chẳng sao cả, bởi vì hắn tự tin có thể trấn áp lần nữa nên không lo lắng chút nào.

Nữ chiến thần cảm giác khôi phục tự do, tu vi khôi phục, đang chuẩn bị bùng nổ, lại thấy ánh mắt cười như không cười của Mộc Phàm, lập tức gạt bỏ ý tưởng.

Gia hỏa này quá khủng bố, không thể đối kháng, có lẽ chỉ có phụ thân cấp Đạo chủ của nàng mới có thể trấn áp hắn.

“Hừ, ta vừa mới báo phụ thân, ngươi chờ bị trấn áp mãi mãi đi.”

Nữ chiến thần đứng một bên thở phì phò, không dám đi, bởi vì sợ bị trấn áp, cảm giác bị trấn áp không hề dễ chịu.

Mộc Phàm cũng không để ý tới nàng, bình tĩnh nhìn thần huỷ diệt đang bị nghiền ép phía trước.

Phanh!

Thần huỷ diệt đáng thương, mất đi sự trợ giúp của nữ chiến thần, nhanh chóng bị Hình Thiên bắt lấy, một rìu chặt mất đầu.

Cuối cùng, thần huỷ diệt bị chém giết, ngã xuống trong tay Hình Thiên.

“Ngươi giết nó sẽ giết Giết chóc chi chủ trả thù.”

Nữ chiến thần nhắc nhở một câu.

“Không sao, đừng nói là tên này, dù Giết chóc Đạo chủ đích thân đến ta cũng dám giết.”

Mộc Phàm bình tĩnh, thậm chí khinh thường tất cả.

Nữ chiến thần không biết nói gì nữa, chưa bao giờ gặp kẻ cuồng vọng như thế này.

Theo nàng thấy thì kẻ này chết chắc rồi.

Chương 613: Mai phục

“Bệ hạ, may mắn không làm nhục mệnh!”

Hình Thiên nhanh chóng trở lại, mang theo một thi thể cùng hai thanh kiếm.

Mộc Phàm hài lòng gật đầu, nhìn mắt hai thanh kiếm, cũng không tồi, thu lại trước, sau này tặng kẻ khác.

Còn căn nguyên của tên thần hủy diệt cấp Bất hủ thì bị Mộc Phàm tinh luyện ra, thi thể tiêu tán biến mất.

“Thật nghèo, một cấp Bất hủ lại không có hàng tồn kho?”

Mộc Phàm có chút khinh thường nói, luyện hóa xong lại không lấy được căn nguyên nào khác, chẳng có một tia căn nguyên đại đạo nào.

Điều này làm cho hắn rất không hài lòng, mắng một tiếng quỷ nghèo.

Nữ chiến thần bên cạnh đơ ra, cạn lời, bi ai thay cho thần hủy diệt.

Ngươi bị giết, bị luyện hóa căn nguyên, cuối cùng còn bị mắng là quỷ nghèo, giết người tru tâm chính là như vậy.

“Ngươi không biết một khi lấy được căn nguyên đại đạo liền trực tiếp hấp thu, luyện hóa, tăng cường lĩnh ngộ đối với đại đạo và cảnh giới sao?”

Nàng không nhịn được mở miệng nhắc nhở, ngươi cho rằng giết kẻ khác là có thể đạt lấy?

Nàng thật sự lo lắng Mộc Phàm túng quẫn rồi giết mình luôn, kết quả phát hiện trên người cũng không có căn nguyên đại đạo, vẫn nên nói rõ.

Quả nhiên, Mộc Phàm nghe xong bừng tỉnh, mắng: “Lấy được liền

ăn luôn sao, thật là, chẳng lẽ không biết nên để lại một chút để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào?"

"...." Nữ chiến thần chớp chớp mắt, không biết bình luận thế nào.

Để lại một chút?

Nàng không hiểu để lại một chút làm cái gì, lấy được mà không hấp thu tăng cường lĩnh ngộ đối với đại đạo và tu vi, giữ lại có ích lợi gì?

"Còn may là lão tử vừa mới thu lấy hai luồng căn nguyên đại đạo, coi như thu hoạch được chút."

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, kiểm tra thu hoạch.

Hắn lấy ra một quầng sáng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của nữ chiến thần.

Vẻ mặt nàng có chút phức tạp, thứ này vốn nên thuộc về nàng nhưng thần hủy diệt đột nhiên nhảy ra cướp đoạt, sau đó Mộc Phàm lại làm thịt thần hủy diệt, trấn áp nàng.

"Hình như chí bảo này là một cây cung?"

Mộc Phàm suy tư gì đó nhìn quầng sáng phong ấn.

Chí bảo này chính là một cây cung tràn ngập hủy diệt, giết chóc.

"Nhưng còn chưa hoàn toàn thành hình, trên lý luận thì không có biện pháp dựng dục thành hình, không có khả năng xuất hiện."

Cuối cùng, Mộc Phàm khẽ lắc đầu, nhận thấy cây cung này rất khó xuất thế, bởi vì sự tồn tại của nó không được đại đạo tán thành.

Cây cung này ẩn chứa lực lượng giết chóc, hủy diệt rất cường đại, đại đạo không cho phép nó xuất hiện.

Hiện tại gặp được Mộc Phàm chính cơ hội của nó, có lẽ có thể dựng dục thành công, nói chính xác là không cần dựng dục.

"Nếu không thì dung nhập vào Diệt thế cung, hoá thành Tịch diệt

cung?”

Mộc Phàm nói rồi lấy Diệt thế cung ra, đánh vào trong quầng sáng này, bắt đầu dung hợp.

Ong!

Chỉ thấy Diệt thế cung nháy mắt hợp nhất với bóng cung bên trong, hình thành một Đại đạo chí bảo càng cường đại hơn, càng khủng bố hơn.

“Ngươi muốn nó xuất thế?”

Nữ chiến thần kinh ngạc hỏi, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Nếu cây cung này xuất thế, chắc chắn không kẻ nào chắn nổi.

“Như thế nào, ngươi sợ?” Mộc Phàm buồn cười hỏi.

Nàng thẹn quá hóa giận: “Ta sợ sao? Cả đời chinh chiến mấy trăm kỷ nguyên, chưa bao giờ sợ hãi.”

“Mấy trăm kỷ nguyên?”

Mộc Phàm sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt trở nên cổ quái: “Thì ra ngươi đã sống mấy trăm kỷ nguyên, thật sự là một lão quái vật.”

“Ngươi mới là lão quái vật.” Nàng phẫn nộ hét lớn to.

Một nữ nhân bị gọi là lão quái vật, tất nhiên sẽ phẫn nộ rồi.

Mộc Phàm cười hắc hắc nói: “Ngươi nhìn đi, ta còn chưa tới một trăm triệu tuổi, so với ngươi thì ta vẫn còn trẻ đây.”

“....” Nàng há miệng thở dốc, đột nhiên nhắm mắt lại không nói nữa.

Lúc này, nàng tự bế.

Đúng vậy, vừa rồi không phát hiện, hiện tại mới nhận ra Mộc Phàm thật sự không đủ một trăm triệu tuổi, chuyện này khiến nàng chịu đả kích thật sâu.

Một gia hỏa không đến một trăm triệu tuổi lại có thể nhẹ nhàng trấn áp lão quái vật sống mấy trăm kỷ nguyên như nàng.

Có thể không mất mặt sao?

Mộc Phàm hỏi: “Đúng rồi, ngươi tên là gì?”

Nàng hừ một tiếng, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Ta là nữ thần chiến tranh Địch Mỹ Toa thuộc vũ trụ Cao duy Săn thú.”

Vừa nghe lời này, Mộc Phàm chậc chậc nhìn nàng, khiến nàng không được tự nhiên.

Chỉ nghe Mộc Phàm nói: “Ngươi tên Địch Mỹ Toa, ta cho rằng ngươi tên Athena đây.”

“Athena là ai, dáng vẻ giống nhau sao?” Nàng tò mò hỏi.

Mộc Phàm lắc đầu cười nói: “Ta cũng chưa thấy qua, hẳn là rất giống đi.”

“Đi thôi, tiếp tục lên đường, đoạt thêm một chút căn nguyên đại đạo.”

Hắn nói xong bay vút đi.

Phía sau, Hình Thiên không rên một tiếng nhìn Địch Mỹ Toa, giống như đang nói, ngươi không đi, cẩn thận Thiên Đế bệ hạ.

Địch Mỹ Toa hung hăng trừng mắt trừng hắn một cái, hừ một tiếng, nhanh lắc mình đuổi theo, không dám chạy trốn.

Bởi vì nàng biết trốn không thoát, huống chi còn có một tên tuỳ tùng tận tâm trung thành, không có khả năng thoát khỏi.

Biện pháp duy nhất chính là chờ, chờ đợi cơ hội có thể chạy thoát.

“Hai ngươi đều đi chiến chi đạo, nên tâm sự để hiểu biết lẫn nhau.”

Trên đường, Mộc Phàm bình tĩnh nói.

Nhưng Địch Mỹ Toa không cảm kích chút nào, ngược lại nói:

“Muốn tâm sự cũng là tâm sự với ngươi, ngươi thật sự muốn tìm hiểu ta thì tới nào, chúng ta liền sinh một nhãi con?”

“Phốc... Khụ khụ, coi như ta chưa nói.”

Mộc Phàm bị sặc, nữ thần này thật bưu hãn.

Nhìn bộ dáng hắn ăn thiệt thòi, Địch Mỹ Toa âm thầm đắc ý, xem ngươi còn dám xằng bậy nữa không?

Hình Thiên không rên một tiếng, thậm chí không nhìn thẳng, giống như không hề có cảm giác.

Nhìn Hình Thiên như rối gỗ, Mộc Phàm khẽ thở dài, xem ra ý tưởng bồi dưỡng tiểu chiến thần có chút khó thực hiện.

“Phía trước có điểm khác thường.”

Đi tới, Địch Mỹ Toa đột nhiên mở miệng cảnh cáo.

Mộc Phàm nghe xong giương mắt nhìn, trên mặt không chút biến hóa, nhưng trong mắt lại xuất hiện từng luồng sáng, hình như nhìn thấy cái gì.

“Nha, có kẻ mai phục?”

Hắn kinh ngạc nói một câu.

Là mai phục riêng bọn họ hay là mai phục tất cả sinh linh ngang qua.

Mặc kệ là loại nào, nếu đã mai phục thì tương đương với địch nhân, trực tiếp diệt sạch sẽ là được.

“Ba tên cấp Bất hủ, Hình Thiên, ngươi một đánh hai, Địch Mỹ Toa, tên còn lại là của ngươi.”

Mộc Phàm vừa tới gần vừa bình tĩnh an bài, căn bản liền không để vào trong mắt.

Ba sinh vật cấp Bất hủ, hắn có thể nhẹ nhàng diệt sát.

Nhưng hắn muốn mài giũa Hình Thiên nhiều hơn, cũng có thể nói

rằng hắn lười ra tay.

Đã có tay đấm rồi còn phải tự mình ra tay thì quá mất mặt, đánh nhau thì để tiểu đệ ra sân.

“Hừ!” Địch Mỹ Toa hừ nhẹ một tiếng, biểu đạt sự bất mãn.

Mộc Phàm thấy nàng bất mãn nói: “Trong ngươi có vẻ không hài lòng, vậy thôi, không cần ngươi ra sân, lát nữa sẽ ngươi không có thu hoạch.”

“Ta chưa nói là không đi, chỉ là không hài lòng với chuyện ngươi cho ta một tên, xem thường ta sao?” Nàng lập tức sửa miệng, vẻ mặt khó chịu.

Mộc Phàm hơi mỉm cười nói: “Biểu hiện thật tốt, giết đối thủ là ngươi có thể nhận được một phần căn nguyên đại đạo, nếu biểu hiện không tốt, không được khen thưởng.”

“Vậy ngươi nhìn kỹ nha.”

Hai mắt Địch Mỹ Toa tỏa ánh sáng, chiến ý tràn ra, chiến ý trong lòng bị mấy câu của Mộc Phàm kích thích.

Không có biện pháp nào khác, có phần thưởng.

Tuy rằng có vẻ không đáng tin cậy nhưng hắn là cường giả cấp độ cao, hắn là sẽ giữ lời.

Bản thân nàng cũng rất hiếu chiến, có lợi ích sao lại không muốn đánh chứ?

“Chiến tranh tù lung!”

Đột nhiên, Địch Mỹ Toa vung thương, có ánh sáng phủ xuống, hóa thành một lồng giam, trực tiếp bao phủ mấy chục vạn dặm.

Không có Địch Mỹ Toa cho phép thì không thể thoát ra được, trừ phi tự đánh vỡ lồng giam.

Nhưng cường giả cấp Bất hủ có thể đánh vỡ không nhiều, có thể nói là nàng chưa từng gặp.

Mộc Phàm thì ngoại lệ rồi, hắn nhìn quầng sáng chung quanh, có từng đạo pháp tắc đan xen, bao phủ, muốn thoát ra cũng khó.

Chỉ là Mộc Phàm không để ý, với hắn mà nói thì chẳng có lồng giam gì cả, một ngón tay có thể nhẹ nhàng đâm xuyên rồi.

“Bị phát hiện!”

“Giết!”

Lúc này, ba sinh vật cấp Bất hủ ẩn nấp phía trước đồng thời vọt ra.

Ba bóng dáng kia có hơi thở cường đại.

Ba tên này vừa mới chặn giết một sinh vật khác, giờ lại gặp phải nhóm Mộc Phàm.

“Hắc hắc, các ngươi thức thời ngoan ngoãn quỳ xuống xin tha.”

Tên cầm đầu cười dữ tợn, bộ dáng quái dị, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Địch Mỹ Toa.

“Muốn chết!”

Địch Mỹ Toa trừng mắt, trường thương gào thét, mũi nhọn đâm thẳng tới đầu đối phương.

Keng!

“Ai da, là một cô nàng nóng nảy, tới đây, ca ca xoa bóp cho ngươi.”

Sinh vật cấp Bất hủ này cười nói, thân thể đột nhiên mọc ra ngàn cánh tay cầm binh khí, năng lượng nó ngưng tụ làm kẻ khác phải hoảng sợ.

“Ha ha, đại ca, chúng ta cũng muốn.”

Lúc này, hai sinh vật còn lại cười to muốn xông tới.

Phanh!

Nhưng còn chưa vọt tới đã bị một lực lượng cường đại đánh bay ra ngoài.

Hình Thiên cầm thuẫn rìu chặn lại, lạnh lùng nói: “Đối thủ của các ngươi là ta, đệ nhất chiến thần dưới trướng Thiên Đế, Hình Thiên.”

“Giết!”

Hình Thiên rít gào, vung rìu đánh tới, lấy một địch hai, khiến đối thủ tan tác.

Một màn này khiến sinh vật ngàn tay hoảng sợ, hai huynh đệ của nó lại bị một tên không đầu nghiền ép.

“Đáng chết, sao có thể?”

Nó kinh ngạc xen lẫn tức giận, muốn đi hỗ trợ, kết quả bị Địch Mỹ Toa kiềm chế chặt chẽ, một tay chiến thương một tay chiến thuẫn, chiến ý hừng hực thiêu đốt, chiến đấu kịch liệt.

“Hả?”

Đang xem kịch, Mộc Phàm bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn thuận tay vỗ một chưởng, không gian chung quanh không gian nổ tung, khí lãng cường đại thổi quét làm cả đám dừng lại.

“Thanh tẩy giả, mai phục ta?”

Mộc Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén đảo qua không gian rách nát xung quanh, dĩ nhiên có vài bóng dáng mơ hồ giấu bên trong.

Nơi này có mấy tên Thanh tẩy giả âm thầm mai phục Mộc Phàm.

“Thanh tẩy giả?”

Địch Mỹ Toa cùng đối thủ đồng thời dừng lại, kinh hãi nhìn sang bên này.

Hình Thiên cũng ngừng tấn công, nhìn mấy bóng đen vây quanh

Mộc Phàm mà bừng sát khí.

“Mở ra cơ chế thanh tẩy tối cao...”

“Ban thanh tẩy!”

Chỉ thấy năm bóng đen một tập trung năng lượng gì đó, lập tức bao phủ lấy Mộc Phàm.

Chương 614: Ai thanh tẩy ai?

Keng keng keng...

Bốn phía xuất hiện từng luồng sáng bao phủ Mộc Phàm, cơ chế thanh tẩy cường đại triển khai.

Chỉ thấy bên ngoài thân thể hắn toát ra vô số tia lửa, tiếng leng keng không dứt, dĩ nhiên là không có biện pháp thanh tẩy hay xóa bỏ sự tồn tại của hắn.

“Thanh tẩy?” Mộc Phàm cười lạnh, sau khi chứng đạo bất hủ thì hắn đã không sợ Thanh tẩy giả.

Nếu là trước đó thì còn kiêng kị hai ba phần, hiện tại đã sớm không để Thanh tẩy giả vào mắt.

Trừ phi là Thanh tẩy giả tiếp cận đại đạo buông xuống, nếu không Mộc Phàm chẳng thèm quan tâm.

Bởi vì bọn chúng không cách nào thanh tẩy hắn, thân thể không nhúc nhích đứng ở đó, mặc cho năm tên Thanh tẩy giả nỗ lực thế nào cũng không có tác dụng.

Một chút hiệu quả cũng không.

“Sao có thể?”

Năm bóng đen kinh ngạc nhìn Mộc Phàm, lộ vẻ kinh hãi.

“Không cách nào thanh tẩy!”

“Thân hình hắn quá cường đại, cơ chế thanh tẩy không có biện pháp thanh tẩy.”

“Cưỡng chế thanh tẩy!”

Năm tên Thanh tẩy giả giao lưu xong, sôi nổi đánh ra một đám căn nguyên cường đại, một loại lực lượng thanh tẩy huyền ảo quét đến.

Giống như đại đạo thanh tẩy, coi Mộc Phàm là một biến số, khối u ác tính, muốn mạt sát hắn.

Đối mặt với cổ lực lượng cường đại này, Mộc Phàm vẫn không chút sứt mẻ, thậm chí tỏ vẻ khinh thường.

Biểu hiện này làm cho năm đại Thanh tẩy giả kinh hãi xen lẫn tức giận.

“Thật cường đại!”

Địch Mỹ Toa kinh hãi nhìn Mộc Phàm bị năm Thanh tẩy giả vây khốn, triển khai lực lượng thanh tẩy cường đại nhất nhưng vẫn không có một chút hiệu quả.

Nếu đổi lại là nàng, chắc chắn đã bị xóa sạch tại chỗ, trừ phi thi triển lực lượng bảo mệnh ẩn giấu trong cơ thể.

Đó là lực lượng của phụ thân nàng, chỉ có lực lượng này mới có thể ngăn cản lực lượng thanh tẩy kia.

Mộc Phàm chống được lực lượng thanh tẩy, thậm chí đưa tới đại đạo thanh tẩy vẫn không có hiệu quả, có thể không khiến kẻ khác khiếp sợ sao.

Ba tên cấp Bất hủ mai phục nhóm Mộc Phàm đều kinh hoảng không thôi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm đều thay đổi.

“Hắn lại không bị thanh tẩy?”

Sinh vật ngàn tay hoảng sợ nhìn Mộc Phàm, hiển nhiên bị trấn trụ, không dám ở đây nữa.

Bọn chúng nó liếc nhau, muốn nhân cơ hội lặng lẽ trốn đi.

Mộc Phàm là tồn tại mà bọn chúng không thể đụng vào, lần này đụng trúng đá cứng rồi.

Không chạy chẳng lẽ chờ chết?

Còn chuyện chờ Mộc Phàm bị Thanh tẩy giả tiêu diệt, nói giỡn, ngươi không nhìn thấy vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, không tổn hao

gì, mặc kệ lực lượng thanh tẩy sao?

“Muốn chạy?”

Lúc này, Hình Thiên cầm thuẫn chắn phía trước, chặn đường bọn chúng.

Hắn khóa chặt ba tên cấp Bất hủ này, một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

Địch Mỹ Toa cũng tỉnh táo lại, vẻ mặt tràn đầy sầu lo, nói: “Ngươi không đi giúp chủ tử ngươi, không sợ hắn bị Thanh tẩy giả bóp chết?”

“Bệ hạ vô địch, không cần ta hỗ trợ.”

Hình Thiên rất dứt khoát, tuyệt đối tin tưởng Thiên Đế, thậm chí có thể nói là sùng bái một cách mù quáng.

Hoàn toàn không lo lắng Mộc Phàm sẽ không ngăn được năm tên Thanh tẩy giả.

Điều này làm cho Địch Mỹ Toa hết chỗ nói rồi, ngươi tin tưởng hắn như vậy?

Nhưng không thể không nói tên kia thật sự rất cường đại, chưa biết cường đại tới mức nào, nhưng xem tình hình thì năm tên Thanh tẩy giả cũng không thể làm gì hắn.

“Xem kỹ đối thủ của ngươi, đừng để chạy thoát.”

Hình Thiên ồm ồm nói.

Thân hình không đầu chắn ở nơi đó, chiến ý mênh mông, khóa chặt hai sinh vật cấp Bất hủ, không cho phép chạy trốn.

Địch Mỹ Toa chần chờ một chút, cuối cùng ngăn cản sinh vật cấp Bất hủ ngàn tay.

“Đáng chết, các ngươi không đi giúp hắn, ngăn cản chúng ta có ích lợi gì?”

Sinh vật cầm đầu giận dữ hét: “Chờ hắn bị thanh tẩy, các ngươi cũng không xong.”

“Không phiền ngươi lo lắng, ngoan ngoãn nhìn đi.”

Hình Thiên hừ lạnh, sát khí bức người, không nhường một bước.

Nhìn thấy không có cách nào chạy trốn, ba sinh vật cấp Bất hủ dứt khoát không chạy nữa, chung quanh còn bị lồng giam của Địch Mỹ Toa bao phủ, rất khó thoát.

Bọn chúng xoay người nhìn về phía Mộc Phàm.

Keng, keng keng...

Lúc này, thân thể Mộc Phàm bị khóa chặt, nhưng vẫn bình tĩnh.

Sắc mặt năm tên Thanh tẩy giả dần dần trở nên nghiêm trọng, vẫn không có biện pháp lay động Mộc Phàm?

“Phiền toái.”

“Thông báo với bên trên, phái Thanh tẩy giả cường đại hơn.”

Năm Thanh tẩy giả âm thầm giao lưu, rất sốt ruột.

Mắt thấy không có biện pháp thanh tẩy Mộc Phàm, chỉ có thể mạnh bạo, chính diện chém giết đối phương.

“Giết!”

Năm tên Thanh tẩy giả ra tay.

Năm luồng năng lượng khủng bố như nước lũ cuồn cuộn đánh úp tới, muốn bao phủ, xé nát Mộc Phàm.

Đối mặt với công kích mãnh liệt thế này, Mộc Phàm chỉ nhẹ nhàng vung tay.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, năm luồng năng lượng lần lượt hỏng mất, bị một chưởng vỗ nát, tiêu tán trong không trung.

Lực lượng cường đại đảo qua khiến năm tên Thanh tẩy giả đồng thời lui về phía sau, bóng dáng mông lung sôi trào kịch liệt, giống như muốn tan rã.

“Lực lượng thật đáng sợ.”

“Không đúng, lực lượng của hắn không giống tình báo.”

Có Thanh tẩy giả kinh hãi nói, bọn chúng đã nhận thức sai lệch về lực lượng của Mộc Phàm.

Mới dẫn đến chuẩn bị không đủ, không cách nào hoàn thành nhiệm vụ thanh tẩy, thậm chí bị đẩy lùi, thiếu chút nữa tổn thương.

“Năm tên Thanh tẩy giả, có chút thú vị.”

Mộc Phàm hừ lạnh, quan sát năm tên Thanh tẩy giả, ánh mắt lạnh băng.

Đám Thanh tẩy giả này thật sự như âm hồn không tan, động chút liền muốn thanh tẩy, các ngươi cho rằng mình đại biểu đại đạo?

“Thanh tẩy giả, uy phong thật lớn.”

Hắn hừ lạnh nói: “Muốn thanh tẩy ai liền thanh tẩy, không biết còn tưởng rằng các ngươi đại biểu cho đại đạo chấp hành thanh tẩy các sinh linh ở nơi này.”

“Thì ra các ngươi thấy kẻ nào có tính uy hiếp liền thanh tẩy.”

Nói đến đây, sát khí của Mộc Phàm trào ra.

Hắn giơ tay đâm vào hư không, năm ngón tay mở ra, nháy mắt nắm cổ một tên Thanh tẩy giả.

“Ách... Ngươi, sao ngươi có thể...” Tên Thanh tẩy giả này sợ muốn vỡ mật.

Biến cố bất thình lình làm mấy tên Thanh tẩy giả còn lại giật mình.

Không biết vì sao Mộc Phàm vì sao có thể xỏ xuyên qua hư vô, bỏ qua đại đạo phong tỏa mà nắm lấy đồng bọn của mình?

“Nói thật thì ta cảm thấy đám gia hỏa âm thầm giở trò như các ngươi rất chướng mắt, Thanh tẩy giả chính là một đám tự cho mình thanh cao mà thôi.”

Mộc Phàm lạnh lùng nói.

Răng rắc!

Vừa dứt lời, năm ngón tay co lại, cổ tên Thanh tẩy giả kia bị vặn gãy.

Mất đi cái đầu, thân hình Thanh tẩy giả nhanh chóng tan rã, hóa thành một đoàn sương mù tiêu tán không thấy.

Chỉ còn lại cái đầu trong tay Mộc Phàm, bị vô số xiềng xích pháp tắc quấn chặt.

Đây mới là hạch tâm của Thanh tẩy giả, đầu là qua trọng nhất, thân hình có thể có cũng có thể không.

“Ngươi dám giết ta?” Thanh tẩy giả bị bóp đầu tức giận rít gào.

Mộc Phàm liếc mắt, khinh thường nói: “Thanh tẩy giả, một đám rác rưởi, ta thấy một tên giết một tên.”

Phanh!

Mới vừa nói xong, cái đầu đã bị bóp nát, hóa thành một cổ căn nguyên cường đại, muốn tản ra ngoài.

Đáng tiếc chớp mắt đã bị Mộc Phàm thu lấy.

Một trong năm tên Thanh tẩy giả đã bị giết.

Bốn tên còn lại kinh hãi không thôi, ánh mắt nhìn Mộc Phàm tràn ngập sự kinh hoảng cùng sợ hãi.

Gia hỏa này hoàn toàn không nói đạo lý, không cách nào thanh tẩy, cũng không có biện pháp giam cầm.

“Đi!”

Bốn tên Thanh tẩy giả thấy tình thế không ổn liền hét to, sôi nổi thoát đi.

Bọn chúng sợ, trực tiếp đào tẩu.

Đối mặt với sự cường thế khủng bố của Mộc Phàm, căn bản không có biện pháp thanh tẩy hay giam cầm, cho nên biện pháp duy nhất chính là đào tẩu.

Nhưng đã tới rồi, sao Mộc Phàm có thể cho phép bọn chúng đào tẩu đây?

“Nếu các ngươi chủ động đưa tới cửa, vậy lưu lại đi.”

Mộc Phàm vừa dứt lời thì đã biến mất tại chỗ.

Vù!

Lúc này, một tên Thanh tẩy giả mới vừa trốn vào hư không, chuẩn bị đào tẩu.

Đột nhiên sau gáy truyền đến cảm giác đau nhức, liền thấy có một bàn tay xỏ xuyên qua đầu, nháy mắt giam cầm chân linh cùng căn nguyên của nó.

“Sông dài vận mệnh, thu!”

Mộc Phàm đánh ra một dòng sông ánh sáng mênh mông cuồn cuộn, cuốn ba tên Thanh tẩy giả còn lại vào.

Nước sông chảy xiết tản ra hơi thở vận mệnh đại đạo.

Đây là sông dài vận mệnh, bị cuốn vào sẽ không thể thoát ra, vĩnh thế trầm luân.

Ba tên Thanh tẩy giả lần lượt rơi vào trong sông, chìm chìm nổi nổi, bị nước sông cuốn lấy.

“Hít!”

Địch Mỹ Toa thấy mà hít hà một hơi.

Ba sinh vật cấp Bất hủ mai phục nhóm Mộc Phàm sợ vỡ mật, suýt chảy nước rồi.

Gia hỏa này cường đại thái quá, chỉ trong chớp mắt, năm tên Thanh tẩy giả đã bị giết, bị giam cầm, không hề có sức phản kháng.

“Thì ra là hắn.”

“Vận mệnh chi tử.”

“Quy linh giả.”

Ba sinh vật cấp Bất hủ đột nhiên nhớ tới Mộc Phàm chính là tồn tại cường đại đã chém giết Hủy diệt giả lúc mở màn.

Bọn chúng ý thức được mình đã xong đời rồi.

“A...”

“Mau thả chúng ta.”

“Chúng ta chính là Thanh tẩy giả, sứ giả đại đạo.”

Ba tên Thanh tẩy giả kinh hoảng rít gào, ra sức giãy giụa, rống giận, muốn uy hiếp Mộc Phàm.

Chỉ tiếc chúng nó uy hiếp lầm người, cường giả thông thường nhìn thấy Thanh tẩy giả sẽ sợ hãi, nhưng Mộc Phàm thì không.

Trong từ điển của hắn, cần phải giết sạch địch nhân mới có thể an tâm, chỉ cói địch nhân chết mới là địch nhân tốt nhất nha.

“An tâm lên đường đi.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, giơ tay ép xuống, sóng vận mệnh cuồn cuộn hoàn toàn bao phủ năm tên Thanh tẩy giả.

Ý thức của bọn chúng bị ma diệt trong dòng sông vận mệnh, chỉ còn lại có một căn nguyên đại đạo chìm chìm nổi nổi, cuối cùng rơi vào trong tay Mộc Phàm.

Năm tên Thanh tẩy giả đều là tồn tại cấp Bất hủ, lần mai phục này

đã chuẩn bị khá lâu.

Không ngờ là không có chút tác dụng, còn bồi luôn mệnh của mình.

“A, tài sản của năm tên Thanh tẩy giả này không tệ.”

Mộc Phàm nhanh chóng kiểm kê xong.

Năm gia hỏa mang đến cho hắn hơn ba ngàn tia căn nguyên đại đạo, có thể nói là khá nhiều.

“Các ngươi ngẩn người làm gì, giải quyết đối thủ chưa?”

Mộc Phàm nhìn Hình Thiên cùng Địch Mỹ Toa đang ngây ra, bất mãn nói một câu.

Cả hai như mới tỉnh mộng, còn ba sinh vật cấp Bất hủ thì hoảng hồn.

Bọn chúng thầm than không xong rồi.

“Giết!”

Hình Thiên và Địch Mỹ Toa đồng thời quát lớn, chiến ý tận trời, nháy mắt tấn công kịch liệt, đánh đối phương trở tay không kịp.

Chương 615: Thiên ngoại thiên

Oanh, oanh...

Đại chiến diễn ra kịch liệt và cũng nhanh chóng kết thúc.

Hình Thiên lấy một địch hai, liên tiếp chém chết hai đối thủ cấp Bất hủ, chiến lực nâng cao một bước.

Còn Địch Mỹ Toa thì yếu hơn một chút, đối phó sinh vật ngàn tay, sau một lúc chiến đấu kịch liệt đã giết chết đối thủ, giành thắng lợi.

“Bệ hạ, đây là thi thể địch nhân.”

Hình Thiên vứt thi thể hai sinh vật cấp Bất hủ trên mặt đất.

Phanh!

“Đây là đối thủ của ta.”

Địch Mỹ Toa cũng ném xuống một thi thể trên đầy vết thương, vừa rồi nàng suýt bị trọng thương.

Còn may là cuối cùng đã thành công chém giết.

“Không tồi.”

Mộc Phàm gật gật đầu, đã hài lòng.

“Hình Thiên, lấy một địch hai, ban thưởng mỗi trăm tia căn nguyên đại đạo.”

Nói rồi Mộc Phàm đánh một trăm tia căn nguyên đại đạo vào cơ thể Hình Thiên, sau khi hấp thu sẽ gia tăng tu vi cùng lĩnh ngộ với đại đạo.

Cụ thể thế nào thì xem bản thân hắn, nhưng một trăm tia căn nguyên đại đạo cũng đủ cho hắn tu luyện, lĩnh ngộ chiến chi đại đạo.

“Địch Mỹ Toa miễn cưỡng chém giết đối thủ, thưởng ngươi năm mươi tia căn nguyên đại đạo, hy vọng ngươi không ngừng cố gắng.”

“Là chiến thần, sinh ra để chiến đấu, nếu chiến lực yếu ớt thì không xứng với danh hiệu chiến thần.”

Mộc Phàm bình tĩnh nói.

Địch Mỹ Toa có chút không phục nhưng nhìn thấy Hình Thiên có chiến lực cường đại hơn mình nhiều.

Điểm này không thể nghi ngờ, cho nên chỉ có thể yên lặng tiếp thu, tên kia lấy một địch hai, còn nàng đối phó một tên thôi mà thiếu chút nữa đã bị phản sát, chênh lệch rất lớn.

“Đa tạ.” Nàng nhẹ giọng nói lời cảm tạ

Trong lòng có chút vui sướng, nhưng lại cảm giác không thích hợp lắm.

Trước đó không phải một lòng muốn đào tẩu sao, vì sao đảo mắt liền có chút vui sướng, chẳng lẽ liền bởi vì nhận được phần thưởng nho nhỏ từ tên này?

“Lại thu vào tám trăm tia căn nguyên đại đạo, không tồi, còn thêm ba phần căn nguyên cấp Bất hủ.”

Mộc Phàm đắc ý, trực tiếp luyện hoá thi thể ba sinh vật cấp Bất hủ để lấy căn nguyên.

Ban thưởng chỉ là một phần nhỏ thôi, thu hoạch lớn nhất nằm trong tay hắn, không hề lỗ.

“Ai, tích góp thế này quá chậm, nếu có thể gặp thêm nhiều sinh linh cường đại hoặc căn nguyên đại đạo thì tốt rồi.”

“Gặp được nhiều đại đạo nguyên linh cũng không tệ.”

Mộc Phàm vừa đi vừa lầm bầm lầu bầu.

Địch Mỹ Toa đi phía sau nghe được liền trợn trắng mắt, gia hỏa

này lại muốn gặp nhiều đại đạo nguyên linh, thậm chí còn muốn gặp thêm các cường giả.

Đây là muốn giết chóc, cướp đoạt.

“Ta biết nơi nào có đại đạo nguyên linh, cò ít nhất ba con.”

Lúc này, Địch Mỹ Toa bỗng nhiên mở miệng nói.

Mộc Phàm dừng lại, kinh ngạc nhìn nàng: “Ngươi chắc chắn, thực sự có đại đạo nguyên linh, ở chỗ nào?”

“Khu vực ta xuất hiện lúc truyền tống vào, thiếu chút nữa đã chết ở đó, có ba con đại đạo nguyên linh rất cường đại, giống như trấn thủ thứ gì.”

Địch Mỹ Toa trịnh trọng nói.

Mộc Phàm suy tư gì đó, hai mắt tỏa ánh sáng, chắc chắn có bảo bối, nếu không không có khả năng có tới ba con đại đạo nguyên linh bảo hộ.

Một khi đại đạo nguyên linh gặp nhau liền chém giết cắn nuốt lẫn nhau, không có khả năng bình yên vô sự, chỉ có một khả năng, nơi đó có chí bảo.

“Dẫn đường.”

Mộc Phàm thấy hứng thú, lập tức kêu Địch Mỹ Toa dẫn đường.

Nàng cũng không có nói thêm, trực tiếp gia tốc, ở phía trước dẫn đường.

Mộc Phàm vừa lên đường vừa xem xét tình huống trong vũ trụ của mình, xem xét biến hoá của nhóm Thường Nga, các nàng không có biện pháp hoàn thành lột xác trong thời gian ngắn.

Kỳ lân, Côn bằng, Huyền vũ, sau khi cắn nuốt căn nguyên cấp Bất hủ cũng đang lột xác, toàn thân có pháp tắc đan xen.

“A? Hỗn độn mẫu thụ cũng đang lột xác?”

Đột nhiên, Mộc Phàm đã nhận ra chút khác thường, Hỗn độn mẫu thụ cắm rễ trong hỗn độn hấp thu hơi thở của Tạo hóa thần thụ nên tiến hóa.

Còn có một gốc tiên thiên linh căn Huyền hoàng quả, cũng bắt đầu thăng cấp.

Đây là chuyện tốt, có lẽ có cơ hội trở thành nhóm sinh linh cấp Bất hủ đầu tiên trong vũ trụ của mình.

“Vẫn còn thiếu Tổ long cùng Tổ phượng.”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, trong vũ của hắn có Kỳ lân, Huyền vũ, Côn bằng, chỉ thiếu Tổ long và Tổ phượng liền đầy đủ.

Khi cả đám trở thành nhóm sinh linh cấp Bất hủ đầu tiên trong vũ trụ thì thành tựu trong tương lai sẽ cao hơn, thậm chí có tiềm năng tiếp cận đại đạo.

Dù sao có ba ngàn Đạo quả dựng dục diễn hóa ba ngàn đại đạo, vũ trụ của hắn chắc chắn sẽ trở thành vũ trụ Cao duy khi ba ngàn đại đạo hoàn chỉnh.

Mộc Phàm suy nghĩ một chút, ném băng long và xích long vào trong hỗn độn, bắt đầu cải tạo.

Hai vật nhỏ này là hắn có được từ dị vực, từ lúc đi theo tới giờ vẫn luôn không có cơ hội biểu hiện, xem như sủng vật.

Mộc Phàm lại lấy ra một quả trứng đỏ từ trong dung nham.

Đó là trứng Bất tử điểu, Bất tử điểu vốn là hung thú, sau khi rời địa cầu, hắn liền mang theo nó.

Chỉ tiếc nó quá yếu ớt, không thể không niết bàn trọng sinh, lần này cũng để nó gia nhập nhóm sinh linh đầu tiên lên cấp Bất hủ.

“Đi thôi.”

Mộc Phàm ném quả trứng vào hỗn độn, cùng Huyền vũ, Kỳ lân, Côn bằng, băng long, xích long lột xác tiến hóa.

“Vũ trụ Cao duy cần vô số vũ trụ Hạ duy nuôi dưỡng, đã giết nhiều sinh vật cấp Bất hủ cùng Thanh tẩy giả rồi, vậy thì nhận lấy vũ trụ Hạ duy mà bọn chúng nắm giữ luôn.”

Hắn vừa đi vừa suy tư, bắt đầu thao tác.

Chỉ thấy linh hồn cường đại của hắn đứng trong hư vô, lưng dựa vào Tạo hóa thần thụ.

Rầm!

Hắn phất tay, từng tuyến thời không lần lượt hiện lên.

Trên các tuyến thời không có vô số vũ trụ Hạ duy, bao gồm vũ trụ số một, vũ trụ số bảy.

Lúc này, Thiên Đạo Hồng Quân đột nhiên cảm ứng được gì đó, tinh thần chấn động.

“Thiên Đế, đại đạo?”

Hồng Quân hoảng sợ tỉnh lại.

Hắn vừa mới thấy bóng dáng Thiên Đế, chung quanh có ba ngàn đại đạo khiến hắn suýt hỏng mất.

“A, thông đạo vũ trụ Cao duy?”

Hồng Quân nhanh chóng hiểu rõ chuyện gì.

Thiên Đế kết nối vũ trụ bọn họ với một vũ trụ Cao duy, chỉ cần đột phá trói buộc của vũ trụ là có tiến vào.

Thiên Đạo Hồng Quân thấy mà kích động không thôi.

“Lên cấp Siêu duy sao?”

Lúc này, cường giả, bá chủ các vũ trụ đều cảm ứng được.

“Thiên Đế, vũ trụ Cao duy...”

Cổ Phật lẩm bẩm.

Đây là cơ hội Thiên Đế cho bọn họ.

Không phải chiến trường Cao duy lúc trước mà là một vũ trụ Cao duy thật sự, hoàn toàn mới, thuộc về Thiên Đế.

Nơi đó có ba ngàn đại đạo hoàn chỉnh, khi tiến vào chẳng khác nào là nhóm sinh inh đầu tiên.

Hưu!

Lúc này, từng luồng sáng phủ xuống hệ Ngân hà.

Ở Thần điện trung tâm hệ Ngân hà, Lâm Cảnh Phong cùng Thần Tịch đang thảo luận gì đó.

“Đã nhiều năm trôi qua rồi, vì sao không có tin tức về đệ đệ?”

Thần Tịch sầu lo hỏi.

Lâm Cảnh Phong an ủi: “Đừng lo lắng, ngươi đã quên thực lực của hắn rồi sao.”

“Ai... Đã tìm khắp hệ Ngân Hà nhưng không có một chút tin tức.”

Thần Tịch có chút lo lắng cho Mộc Phàm, vũ trụ quá lớn, quá nguy hiểm.

“Hả?”

Đột nhiên, cả hai chấn động, ngây dại vì có một bóng dáng xuất hiện trong đầu.

Bóng dáng này đúng là Mộc Phàm,

Chỉ thấy có luồng sáng phủ xuống, dung nhập vào thân thể hai người, giống như đang âm thầm cải tạo thân thể.

“Chăm chỉ tu luyện, mong rằng hàng tỉ năm sau sẽ gặp nhau.”

Giọng Mộc Phàm truyền vào trong tai làm Lâm Cảnh Phong cùng Thần Tịch tỉnh táo lại.

“Đệ đệ?”

Thần Tịch kích động, thiếu chút nữa hét lên.

Giờ phút này nàng mới hiểu được vị đệ đệ này trâu bò thế nào, vừa rồi thấy được cảnh tượng cường giả trong toàn vũ trụ quỳ lạy khấu tạ.

Cả Thiên Đạo cũng không ngoại lệ.

Thần Tịch cùng Lâm Cảnh Phong cũng biết là Mộc Phàm không còn ở trong vũ trụ.

“Hắn ở bên ngoài vũ trụ sao?”

Lâm Cảnh Phong lẩm bẩm, nở nụ cười chua xót.

“Sao ta lại cảm giác mình chưa bao giờ hiểu hắn?” Lâm Cảnh Phong có chút mờ mịt.

Đây là Mộc Phàm mà hắn biết sao, quá mức mờ ảo.

Thần Tịch cũng ngơ ngác, hoàn toàn không thể tưởng tượng được cấp độ của Mộc Phàm hiện tại.

Trên địa cầu, ở dị vực.

Không ít người được Mộc Phàm tặng quà, như mập mạp, tiểu tử này tu luyện Chiến ma chi đạo, đang rèn luyện trong vũ trụ.

Tiêu Văn cũng ở cạnh, hiện tại nàng đã trở thành một tiểu cao thủ, đang tầm bảo ở thế giới dị vực mênh mông.

“Các ngươi có cảm nhận được hay không?”

Tiêu Văn ngơ ngác hỏi.

Mập mạp gãi gãi đầu: “Hình như là hơi thở của Mộc ca, ta thấy hắn, cao cao tại thượng, đang ở trên đỉnh đầu nhìn chúng ta.”

“Cái gì mà đỉnh đầu, là trong đầu ngươi trong, trong ý thức.”

Diệp Hồng Trần bên cạnh lập tức sửa lời.

“Nặc Á, ngươi thấy thế nào?”

Nhóm người này đều quen biết Mộc Phàm, do đó tụ tập cùng đi vũ trụ tầm bảo, nói tầm bảo rèn luyện nhưng thật ra là đang tìm kiếm Mộc Phàm.

Nhưng các nàng thấy bóng dáng Mộc Phàm, cảm ứng được sự tồn tại của hắn, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Mộc Phàm không ở trong vũ trụ.

“Có lẽ hắn đã siêu thoát vũ trụ nên chúng ta không tìm thấy.”

Nặc Á lẩm bẩm, đột nhiên có chút suy sụp.

“Không có khả năng, sư phó không thể bỏ lại chúng ta.”

Chỉ thấy Mặc Huỳnh ồn ào, có chút không phục nói: “Sư phó tuyệt đối không nỡ bỏ lại chúng ta, không phải vừa rồi đã nhắc nhở chúng ta sao?”

“Chỉ cần chúng ta tu luyện, đánh vỡ trói buộc của vũ trụ, sớm muộn gì cũng có thể nhìn thấy hắn.”

“Đúng vậy!”

Mọi người lập tức tỉnh ngộ.

Hiển nhiên vừa rồi Mộc Phàm đã cho các nàng thứ gì đó, trong thân thể có thêm một luồng căn nguyên cường đại, đang không ngừng cải tạo thân thể.

Chỉ cần không ngu ngốc, không lười biếng đều có thể từng bước tu luyện đến cấp độ cao hơn.

Đây là trợ giúp cuối cùng mà Mộc Phàm dành cho các nàng, nếu còn không thể tu luyện đột phá trói buộc của vũ trụ, vậy thì không còn biện pháp.

Giải quyết xong mấy chuyện này, Mộc Phàm bắt đầu nhìn về một nơi thần bí ở xa xa trong vũ trụ Cao duy.

Thiên ngoại thiên!

“Dao Trì, ngươi có khỏe không?”

Mộc Phàm lầm bầm lầu bầu, bỗng nhiên nhìn xuyên thấu thời không, thấy được tình cảnh Thiên ngoại thiên.

Thiên ngoại thiên cũng là một vũ trụ đang lên cấp Cao duy sao?

Phát hiện này phát làm Mộc Phàm cảm thấy hơi bất ngờ.

“A, Dao Trì gặp nguy hiểm?”

Mộc Phàm nhanh chóng cảm ứng được hơi thở của Dao Trì, nhưng hiện tại nàng đang gặp nguy hiểm.

Chương 616: Thiên Đình gặp nguy

Thiên ngoại thiên.

Trong Thiên Đình, rất nhiều cường giả tụ tập ở Lăng TIêu điện.

Ở trên đại điện, Thiên Đế kiếm được đặt trên Đế tọa.

Ngồi bên cạnh là Thiên hậu Dao Trì.

Nàng cầm Thiên Đế ấn trong tay, thống lĩnh Thiên Đình.

Dao Trì thay Thiên Đế tọa trấn Thiên Đình.

“Chư vị, thế công của Bất hủ thiên ma ồ ạt, chư vị có kế sách gì không?”

Thiên hậu chậm rãi nói, uy nghiêm khí phách.

Chấp chưởng Thiên Đình vô số năm đã tạo ra uy nghiêm, nàng không còn là Thiên hậu năm đó.

Hiện giờ, thực lực của nàng đã sắp bước vào cấp Bất hủ, có thể xem là cường giả bán Bất hủ.

Nàng dẫn theo chúng tướng sĩ Thiên Đình sát nhập Thiên ngoại thiên, cắm rễ ở chỗ này, sáng lập Thiên Đình vô thượng, tìm kiếm Thiên Đế.

Nhưng đã vô số năm trôi qua, nàng cũng sắp không nhớ rõ là bao nhiêu.

Mấy năm nay, nam chinh bắc chiến khiến thực lực cùng uy thế của Dao Trì gia tăng, có địa vị tối cao trong Thiên Đình.

Một vị khác có địa vị tương đồng, ngồi bên phải bảo tọa Thiên Đế, đó là Nhân tộc chi mẫu, Nữ Oa, Oa hoàng Thiên Đình.

Chỉ thấy Nữ Oa mở miệng nói: “Bất hủ thiên ma có thực lực quá mạnh, dưới trướng có mười ma tướng cường đại, lần này tuyên bố muốn đạp vỡ Lăng Tiêu điện.”

“Ta cùng với Thiên hậu có thể bám trụ Thiên Ma, nhưng mười ma tướng có sức uy hiếp rất lớn.”

Nàng vừa mở miệng liền khiến cho bầu không khí trở nên nghiêm trọng hơn.

Thiên hậu nói tiếp nói: “Không chỉ là Bất hủ thiên ma, thủ hạ của nó còn có hai tên ma thần nửa bước Bất hủ, đây mới là uy hiếp thật sự.”

“Phục Hy nuyện ý nghênh chiến ma thần.”

Trong đại điện, một nam tử trên đỉnh đầu có bát quái bước ra.

Hắn chính là Phục Hy, huynh trưởng của Nữ Oa, Hy Hoàng của nhân tộc.

“Tam Hoàng, Ngũ Đế nhân tộc nguyện hợp lực đối kháng hai ma thần.”

“Chúng ta dù chết cũng sẽ bảo vệ uy nghiêm của Thiên Đình!”

Các cường giả lần lượt đứng ra, không có kẻ lùi bước.

Oanh!

Đang nói thì từ bên ngoài Thiên Đình có chấn động kịch liệt truyền tới, uy áp đáng sợ quét đến, khiến toàn bộ Thiên Đình run rẩy.

“Tới!”

Sắc mặt Thiên hậu Dao Trì, Nữ Oa cùng các cường giả đều thay đổi, trở nên nghiêm trọng, cảm ứng được cường địch đã tới.

Răng rắc!

Quả nhiên bên ngoài Thiên Đình, Nam thiên môn, có ma vân đen xì bao phủ, cuồn cuộn tràn tới.

Trong ma vân có vô số ma binh ma tướng, đúng là một thế lực lớn ở Thiên ngoại thiên, Thiên ma.

Cầm đầu đúng là Thiên ma cường đại nhất, cổ xưa nhất, Thiên ma

cấp Bất hủ, xưng là Bất hủ thiên ma tôn giả.

“Thiên Đình giết hàng tỉ Thiên ma của ta, hôm nay san bằng Thiên Đình, đạp vỡ Lăng Tiêu điện.”

Thiên ma tôn giả tràn ngập sát khí, giọng nói truyền vào Thiên Đình.

Giờ phút này, trên dưới Thiên Đình có vô số thiên binh thiên tướng tụ tập, tứ phương đại đế thiếu khuyết Hậu thổ, chỉ còn lại có ba vị.

Keng!

Trước Thiên binh thiên tướng có một vị cầm thương, thân khoác tiên giáp đứng ở nơi đó.

Nàng đúng là Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Thiên Đình có thể vượt qua nguy cơ lần này sao?”

Huyền Nữ thở dài, cảm thấy thật áp lực.

Theo Thiên hậu chinh chiến vô số năm, nàng cảm giác hôm nay không qua khỏi.

“Thiên Đế, ngươi ở đâu?”

Huyền Nữ nhịn không được mà ngẩng đầu nhìn trời, lộ vẻ mờ mịt.

Trước đó nàng thu hồi cốt thân, nhận được một tin tức quan trọng, Thiên Đế không ở Thiên ngoại thiên, vẫn còn trong vũ trụ.

Nhưng hình như Thiên Đế gặp biến cố, thực lực tổn hao nhiều, không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại Thiên Đình gặp phải tử kiếp, có vượt qua kiếp nạn trước mắt hay không vẫn chưa biết được.

Đối mặt với đại quân Thiên ma mênh mông cuồn cuộn, không ai biết được kết quả sẽ thế nào.

“Thiên hậu Dao Trì, ra quỳ đầu hàng, bản tôn có thể tha cho ngươi

một mạng.”

Giọng Thiên Ma tôn giả khiến Thiên Đình đong đưa, Nam thiên môn cũng bị vỡ một góc, thiếu chút nữa sụp đổ.

Bên ngoài là một Thiên hà bắc ngang hư không, cản trở vô số Thiên ma đi tới.

Nhưng Thiên ma tôn giả không thèm để ý chút nào, đứng bên ngoài Thiên hà nhìn tới.

Thấy Thiên hậu Dao Trì đang cầm Thiên Đế kiếm trong tay, trên đỉnh đầu có Thiên Đế, từng bước đi ra Lăng Tiêu điện, phía sau là các cường giả Thiên Đình.

Nội tình của Thiên Đình được bày ra hết.

“Dao Trì, Nữ Oa, các ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, bản tôn cho các ngươi vị trí trong hậu cung.”

Thiên ma tôn giả nở nụ cười dữ tợn, nắm chắc thắng lợi.

Hắn đã sớm thăm dò rõ, vị Thiên Đế kia chưa từng xuất hiện, thậm chí có khả năng không tồn tại.

Cho nên Thiên ma tôn giả mới tự tin tấn công Thiên Đình, dù sao vô số năm trôi qua, không biết bao nhiêu Thiên ma đã chết.

Lần này, Thiên ma tôn giả quyết tâm san bằng Lăng Tiêu điện.

“Muốn chiến liền chiến, chỉ chết mà thôi.”

Thiên hậu dứt khoát rút kiếm, hoàn toàn không có chút khiếp sợ nào.

Muốn chiến liền chiến, không cần nói nhiều như vậy.

“Gàn bướng hồ đồ, vậy diệt hết vây cánh của ngươi rồi bắt ngươi về hậu cung.”

Thiên Ma tôn giả cười to, nhẹ nhàng phất tay, ma vân phía sau sôi trào, nháy mắt hóa thành từng dòng nước đục thủng Thiên hà, tràn

về Nam thiên môn.

Trận chiến này kinh động khắp nơi.

Có rất nhiều cường giả biết đến Thiên Đình này.

Đây là một thế lực từ vũ trụ Hạ duy tiến vào từ rất lâu về trước, lúc ấy không ai để ý, nhưng thế lực này lại không bị tiêu diệt.

Ngược lại không ngừng lớn mạnh, hiện tại đã có thể gọi nhịp với thế lực Bất hủ thiên ma.

“Thiên Đình, chung quy vẫn phải diệt vong.”

“Thế lực đến từ vũ trụ Hạ duy này cũng không tệ.”

“Đáng tiếc là không có cường giả Bất hủ, chắc chắn sẽ diệt vong.”

“Đúng vậy, không có ai nguyện ý có thêm Bất hủ giả mới phân chia quyền hạn.”

Cường giả khắp Thiên ngoại thiên đều quan sát, phần lớn tâm tư đều muốn Bất hủ thiên ma tiêu diệt Thiên Đình.

Dù sao bọn chúng cũng không muốn có nhiều cường giả cấp Bất hủ phân chia quyền lợi cùng phạm vi thế lực trong tay mình.

Cho nên Thiên Đình sẽ diệt vong, không kẻ nào hỗ trợ.

“Hãy chờ xem, Bất hủ thiên ma ra tay tàn nhẫn, diệt Thiên Đình rồi sẽ giữ lại Thiên hậu cùng Nhân tộc chi mẫu kia.”

“Các nàng có chút năng lực, nếu có thể thu phục thì rất tốt.”

“Hắc hắc, Bất hủ thiên ma thật có phúc.”

“Hai nữ tử này có thể chiến trên giường, có thể chiến bên ngoài, thật là một hòn đá trúng mấy con chim.”

Đám cường giả Thiên ngoại thiên âm thầm quan sát, bình phẩm Dao Trì cùng Nữ Oa.

Không nghĩ tới giờ phút này có một đôi mắt lạnh băng đang nhìn

chằm chằm Thiên ngoại thiên, tất cả mọi chuyện đều rơi vào trong mắt Mộc Phàm.

Thậm chí cả lời đám cường giả kia nói hắn cũng nghe thấy.

“Hừ!” Mộc Phàm hừ lạnh, nhìn Thiên ngoại thiên, lạnh lùng nói: “Ta chưa đụng đến nữ nhân của các ngươi, các ngươi lại dám đến thèm muốn nữ nhân của ta?”

Thứ không biết sống chết!

Thiên hậu là nữ tử Mộc Phàm cưới hỏi đàng hoàng.

Kẻ nào động vào Dao Trì chính là động vào vảy ngược của hắn.

“Để ta nhìn xem các ngươi có bao nhiêu năng lực.”

Mộc Phàm hừ lạnh, cách xa như vậy, không thể buông xuống, hơn nữa còn có ba ngàn đại đạo trói buộc, muốn tới cũng không được.

Trừ phi có thể phá vỡ trói buộc của ba ngàn đại đạo.

Nhưng Mộc Phàm không cần tới nơi, chỉ cần đưa tới một luồng lực lượng là đủ rồi.

“Giết!”

“Bảo vệ Thiên Đình!”

“Tử chiến!”

Trong Thiên Đình truyền đến từng tiếng rống giận, vô số thiên binh thiên tướng bùng nổ, tạo thành chiến trận cường đại, triển khai phòng ngự.

Bên ngoài vô số Thiên ma giết vào, hai bên bắt đầu giao chiến.

Vừa giao thủ, chiến lực hai bên ngang nhau, nhưng chiến lực cao tầng lại chênh lệch quá lớn.

Chỉ Thiên ma tôn giả cấp Bất hủ đã khó mà chống lại rồi.

“Nếu Thiên Đế ở đây, há có thể cho phép các ngươi giương oai?”

Thiên hậu Dao Trì lạnh lùng cầm Thiên Đế kiếm, tràn đầy sát khí.

“Ha ha ha...”

Thiên ma tôn giả vừa nghe tức khắc cười ha hả.

Hắn khinh thường cười nói: “Thiên Đế, đừng nói chuyện cười, ở Thiên Đình vô số năm qua, trừ ngươi cùng Nhân tộc chi mẫu bên cạnh này còn có ai, dựng ra một Thiên Đế hư ảo để hù dọa kẻ khác sao?”

“Dù Thiên Đế của các ngươi tồn tại, bổn tọa cũng để hắn quỳ xuống xin tha.”

Thiên ma tôn giả kiêu ngạo nói, cường giả cấp Bất hủ chắc chắn phải kiêu ngạo rồi.

Thậm chí có thể nói tự cao tự đại.

“Làm càn, kẻ nhục nhã Thiên Đế, giết!”

Dao Trì tức khắc nổi giận hét to, cơ thể tản ra từng luồng tiên quang, vung Thiên Đế kiếm bổ tới.

Keng!

“Vô dụng.” Thiên ma tôn giả giơ tay tiếp được kiếm khí, lực lượng cường đại dễ dàng bóp nát kiếm khí.

Nó ngông cuồng, khinh thường nói: “Hai các ngươi hợp lại cũng không đỡ nổi một tay của bản tôn, thần phục mới là lựa chọn cuối cùng của các ngươi.”

“Mơ tưởng!”

“Liên thủ, giết!”

Dao Trì, Nữ Oa hợp lực, hội tụ tất cả lực lượng kích phát Thiên Đế kiếm, chỉ có Thiên Đế kiếm mới có thể chống nổi.

Không có Mộc Phàm, Thiên Đế kiếm vẫn không ngừng tiến hóa, giống như có liên kết với chủ nhân, chủ nhân mạnh lên nên nó

cũng không ngừng lột xác.

Đây là sát chiêu cuối cùng của Thiên hậu.

Ong!

“Thiên ma la bàn.”

Chỉ thấy Thiên ma tôn giả tế ra một cái la bàn ngăn chặn Thiên Đế kiếm, hai bảo vật va chạm, rơi vào thế giằng co.

“Kiếm này có chút uy năng.” Thiên ma tôn giả hừ lạnh, giơ tay ngưng tụ pháp tắc chi lực, hóa thành một bàn tay to chộp tới.

Hắn muốn trấn áp Thiên hậu Dao Trì cùng Nữ Oa.

“Phải chết sao?”

Thiên hậu không vui không buồn, cũng không hãi sợ, chỉ là có chút tiếc nuối, làm Thiên hậu vô số năm nhưng mình chưa từng thân mật với Thiên Đế.

Điều này khiến nàng vô cùng hối hận vì quyết định năm đó, vì sao muốn Thiên Đế thề chứ?

Hiện tại tốt rồi, khiến mình lẻ loi hiu quạnh vô số năm...

Ngâm!

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên một tiếng kiếm ngân vang vọng Thiên ngoại thiên, một cổ kiếm ý cường đại bùng nổ, nháy mắt xỏ xuyên qua la bàn của Thiên ma.

Răng rắc!

La bàn vỡ nát.

Thiên Đế kiếm ong ong, tản ra ánh sáng vô lượng, một bóng kiếm thai chậm rãi phủ xuống, nháy mắt dung nhập vào Thiên Đế kiếm.

Phanh!

Chỉ thấy Thiên Đế kiếm chém ra một kiếm, nháy mắt cắt nát bàn

tay to,, kiếm ý cường đại bổ đôi Thiên ma tôn giả.

“Này...”

Tất cả cường giả đều bị một màn này dọa ngây ra.

Biến cố bất thình lình khiến các cường giả Thiên ngoại thiên chấn động, yên tĩnh.

Thiên ma tôn giả bị chém thành hai nửa?

Chương 617: Hung uy của Thiên Đế

Rầm!

Hai nửa cơ thể Thiên ma tôn giả khép lại, sắc mặt nó âm trầm, tức giận nhìn Thiên Đế kiếm.

“Khốn nạn, chỉ là kiếm khí từ một thanh kiếm mà có thể làm bản tôn bị thương?”

Thiên ma tôn giả rít gào, khiến các cường giả đang âm thầm quan sát bừng tỉnh.

Tất cả đều khiếp sợ nhìn Thiên Đế kiếm.

Không ai nghĩ đến Thiên Đế kiếm lại bộc phát uy lực cường đại như thế, một kiếm liền tổn thương đến bản thể Thiên ma tôn giả.

“Thiên Đế...” Dao Trì ngây ngốc nhìn Thiên Đế kiếm, kiếm thể tản ra ánh sáng mãnh liệt, một hơi thở quen thuộc tràn ngập.

“Một kiện chí bảo tốt, bắt các ngươi xong, thứ này sẽ thuộc về bản tôn.”

Tuy rằng Thiên ma tôn giả tức giận, nhưng thấy Thiên Đế kiếm cường đại như thế, trong lòng vui mừng, lộ vẻ tham lam, muốn chiếm lấy.

Ong!

Đột nhiên, Thiên Đế kiếm phát ra từng luồng sáng chói loá, một bóng dáng mờ ảo chậm rãi ngưng tụ, xuất hiện trước mắt tất cả.

Một bóng dáng thân khoác Thiên Đế bào, đầu đội Thiên Đế miện, toàn thân tản ra hơi thở chí cao vô thượng, duy ngã độc tôn.

“Thiên Đế?”

Nữ Oa cùng Thiên hậu Dao Trì kinh ngạc hô to, tức khắc ngây ngẩn.

Bóng dáng này đúng là Thiên Đế.

“Là Thiên Đế!”

“Thiên phụ?”

“Tham kiến Thiên Đế!”

“Bái kiến thiên phụ!”

Trong phút chốc, hàng tỉ thiên binh thiên tướng Thiên Đình, các tiên thiên thần ma, nhân tộc cuồng nhiệt lễ bái.

Hắn đúng là Thiên Đế vô thượng của Thiên Đình, là Thiên phụ của Tiên thiên nhân tộc.

“Miễn lễ!”

Bóng người nâng tay, tất cả đều cảm giác được một lực lượng nâng lên, trong lòng tức khắc kích động.

Thật là Thiên Đế, hắn đã trở lại.

“Thiên Đế!”

Dao Trì kích động đi tới, thấp thỏm bất an nhìn bóng mờ này, thật sự là Thiên Đế đã biến mất vô số năm sao?

Thật là Thiên Đế mà nàng thương nhớ bấy lâu?

“Dao Trì, vất vả ngươi.”

Mộc Phàm chậm rãi xoay người, nhìn Dao Trì đang kích động vạn phần, nhẹ nhàng nói.

Hắn nhẹ vuốt ve gương mặt Dao Trì, giọng nói quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc khiến Dao Trì không kìm được nước mắt.

“Rốt cuộc ngươi cũng trở lại!”

Dao Trì nhào vào trong lòng ngực hắn, trải qua vô số năm tháng hoài niệm, cuối cùng đã gặp lại.

Hiện trường tĩnh mịch, hai bên đang giao chiến đồng thời dừng lại, vô số thiên binh thiên tướng cùng Tiên thiên nhân tộc đều hưng phấn không thôi.

Còn Thiên ma đối diện thì ngây ngốc, sao đột nhiên có một tên Thiên Đế nhảy ra?

Chẳng lẽ, Thiên Đế của Thiên Đình thật sự tồn tại, chính là vị trước mắt này?

Sắc mặt Thiên ma tôn giả âm trầm, nhìn Thiên Đế và Thiên hậu phớt lờ bọn chúng, ôm ôm ấp ấp, tức khắc nổi giận đùng đùng.

“Đáng chết, ngươi chính là Thiên Đế?”

Thiên ma tôn giả hét to một tiếng.

Mộc Phàm cảm thấy chói tai, hắn đang an ủi Dao Trì mà dám quấy rầy.

“Tốt rồi, xử lý mấy con chó cắn loạn trước.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng nói.

Dao Trì cũng tỉnh táo lại, nhắc nhở: “Cẩn thận, hắn là Thiên ma tôn giả, tồn tại cấp Bất hủ.”

“Không sao, chỉ là một tên cấp Bất hủ mà dám khi dễ nữ nhân của trẫm, diệt thân thể, ma hồn chịu thiên hoả thiêu đốt mười vạn năm.”

Mộc Phàm nói xong xoay người, giơ tay bắt lấy Thiên Đế kiếm.

Keng!

Chỉ nghe tiếng leng keng, Mộc Phàm rút kiếm vung nhẹ.

Tiếng răng rắc giòn vang truyền đến, hư không nứt ra, kiếm quang cường đại quét ngang, hàng tỉ Thiên ma hóa thành tro bụi tiêu tán.

Thiên ma tôn giả đứng mũi chịu sào, toàn bộ thân thể vỡ tan, tiêu tán, chỉ còn lại Bất hủ ma hồn hoảng sợ nhìn Mộc Phàm.

Một kiếm, chỉ một kiếm liền huỷ diệt Bất hủ ma khu của nó.

“Không có khả năng!”

Ma hồn của Thiên ma tôn giả hoảng sợ kêu to.

Không chỉ mỗi nó, tất cả cường giả nhìn thấy cảnh này đều sửng sốt, dại ra.

Ngay cả đám cường giả Thiên ngoại thiên ở xa xa quan sát đều kinh hoảng, run rẩy.

Đây là Thiên ma cấp Bất hủ, vì sao bị một kiếm chém chết?

“Thiên ma loạn thế, tội không thể tha.”

“Trấn áp ma hồn này ở Nam thiên môn, lấy thiên hỏa thiêu đốt mười vạn năm!”

Theo Mộc Phàm vừa dứt lời, Bất hủ ma hồn liền hoảng sợ thi triển bí thuật mạnh nhất bỏ chạy.

Nhưng có một bàn tay từ trên trời giáng xuống, năm ngón tay mở ra chộp lấy Bất hủ ma hồn.

“Không... Bổn tọa không tin, rốt cuộc ngươi là ai?”

Thiên ma không tin kết quả này.

Nó chính là Thiên ma cấp Bất hủ, bất hủ bất diệt, vì sao vừa đối mặt liền bị phá huỷ Bất hủ ma khu, trấn áp ma hồn?

Không thể nào nói nổi, rốt cuộc Thiên Đế có lai lịch thế nào?

Nhìn Bất hủ thiên ma vừa mới diễu võ dương oai đã bị Thiên Đế chộp lấy, tất cả đều không kịp phản ứng.

“Vĩnh viễn trấn áp ở Nam thiên môn.”

Mộc Phàm lạnh lùng nói, đánh Bất hủ ma hồn vào Nam thiên môn, giơ một ngón tay điểm tới, liền thấy một ngọn lửa xám xịt thiêu đốt Bất hủ ma hồn.

Đó là Ngọn lửa vĩnh hằng, theo Mộc Phàm phát triển tới bâu giờ, nó đã sớm trở thành một ngọn lửa vĩnh hằng bất hủ thật sự.

“A....”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, vô số Thiên ma sợ muốn tiêu tán.

Đặc biệt là mười ma tướng dưới trướng Bất hủ Thiên ma, một kiếm vừa rồi đã giết chết ba tên, bảy tên còn lại hoảng sợ xoay người chạy trốn.

“Giết, không chừa một tên!”

Mộc Phàm vừa ra lệnh, hàng tỉ thiên binh thiên tướng như ăn nhân sâm, bộc phát tất cả lực lượng.

Ầm!

“Giết!”

Tiếng giết rung trời, Thiên Đình triển khai tàn sát.

Thiên Đế xuất hiện, Thiên Đình bộc phát chiến lực cường đại, sát khí ngút trời, hơi thở cường đại chấn động Thiên ngoại thiên.

Vô số Thiên ma bị chém giết, khủng hoảng, tuyệt vọng, vừa đối mặt liền tan rã, không có lòng chiến đấu, chạy tán loạn.

Chỉ tiếc, có Mộc Phàm ở đây, không một Thiên ma nào có thể chạy thoát.

Toàn bộ đều bị chúng tướng sĩ Thiên Đình chém giết sạch.

Trong lúc nhất thời, thi thể vô số Thiên ma đã chồng chất, ma khí bao phủ, ma khí nhanh chóng tiêu tán, tiên quang chiếu sáng tán phương.

Thiên Đình thắng lợi.

Tất cả đều biết, khi Thiên Đế buông xuống thì kết quả trận chiến này đã rõ.

“Thiên Đế này thật đáng sợ.”

“Rốt cuộc tên này từ đâu đến?”

“Không phải là bản thể, chỉ là một hình chiếu mà có thể chém chết Bất hủ thiên ma?”

Lúc này, một ít cường giả cấp Bất hủ ở Thiên ngoại thiên đều thấy kinh hãi.

Thủ đoạn cường đại thế này, bọn chúng không làm được.

Hình chiếu đã có thể chém chết một tồn tại cấp Bất hủ, vậy bản thể sẽ cường đại, khủng bố đến mức nào?

Không cách nào tưởng tượng, một lại sợ hãi chưa bao giờ có xuất hiện trong tâm hồn bọn chúng.

Nhìn Bất hủ ma hồn đang bị ngọn lửa thiêu đốt tở Nam thiên môn, kêu rên thảm thiết, âm thanh thống khổ gầm gừ truyền khắp nơi, làm kẻ khác vô cùng sợ hãi.

“Thiên Đế...”

Lúc này, Nữ Oa đi tới, trên mặt có vẻ cảm xúc không tên.

Mộc Phàm nhìn nàng, cười nói: “Đã lâu không gặp, vất vả các ngươi thay ta quản lý Thiên Đình cùng nhân tộc.”

“Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến, Thiên Đế đang ở đâu?”

Nữ Oa lắc đầu không để ý, ngược lại tò mò Mộc Phàm đang ở nơi nào?

Thiên hậu Dao Trì cũng tò mò nhìn hắn, hiện tại mới phát hiện Mộc Phàm trước mắt không phải bản thể, chỉ là hình chiếu mà thôi.

“Từ từ đã, chờ ta giải quyết mấy gia hoả vừa nhục mạ các ngươi rồi nói.”

Mộc Phàm cười, nói xong cầm Thiên Đế kiếm bước ra một bước.

“Trảm!”

Một tiếng quát lạnh, Mộc Phàm rút kiếm chém về phía hư không Thiên ngoại thiên.

Động tác này làm đám cường giả Thiên ngoại thiên đang âm thầm quan sát cảm thấy kinh hoàng.

Răng rắc!

Chỉ thấy hư vô vỡ ra, kiếm quang xâm nhập.

“A...”

“Làm càn!”

Chỉ nghe từ trong hư vô có từng tiếng rít gào truyền đến, tiếp theo là không ngừng kêu la thảm thiết, máu tươi vương vãi, nhuộm hồng một vùng.

Không lâu sau có vài bóng dáng từ trong khe nứt rơi xuống trước Thiên Đình, dừng dưới chân Thiên Đế.

Tất cả đều kinh ngạc, nhìn ba sinh vật vừa ngã xuống, bọn chúng có hơi thở cường đại, không kém hơn Bất hủ thiên ma, có một tên còn cường đại hơn.

Ba sinh vật cấp Bất hủ lại bị chém rụng.

Vô số thiên binh thiên tướng, cường giả nhân tộc đều sôi trào.

“A!”

“Không hổ là Thiên phụ!”

Nhân tộc Tam Hoàng, Sào Hoàng, Toại Hoàng, Hy Hoàng, còn có Ngũ Đế đều chấn động nhìn cảnh tượng trước mắt, quá mức kinh người.

Ba cường giả cấp Bất hủ bị Thiên phụ dùng một kiếm chém rơi xuống.

“Thiên Đế!”

Nơi xa, Huyền Nữ nhìn không chớp mắt, trong mắt chỉ có bóng

dáng vô địch kia.

Ánh mắt Thiên hậu Dao Trì cùng Nữ Oa cũng loé sáng, trong lòng chấn động không thôi.

Đây là thực lực của Thiên Đế sao?

Một hình chiếu lại có thể liên tục trảm bốn cường giả cấp Bất hủ, chấn động cả Thiên ngoại thiên.

“Đáng chết, ngươi dám ra tay với chúng ta?”

Một trong ba sinh vật cấp Bất hủ phẫn nộ rít gào.

Nó uy hiếp nói: “Bổn tọa chính là đệ tử ký danh của Đại ngàn đạo chủ, ngươi dám giết ta sao?”

“Đại ngàn đạo chủ?”

Mộc Phàm nhẹ giọng nói, ý chí cường đại đảo qua toàn bộ Thiên ngoại thiên, cũng không cảm nhận được hơi thở nguy hiểm nào.

“Đại ngàn đạo chủ ngươi nói ở đâu, kêu hắn ra đây, trẫm cùng trảm luôn.”

Từng câu từng chữ chấn động toàn bộ Thiên ngoại thiên.

Sự cường thế của Mộc Phàm làm tất cả cường giả chấn động.

Đây là trực tiếp tuyên chiến với Đại ngàn đạo chủ sao?

“Vừa rồi các ngươi nhục nhã nữ nhân của trẫm, nên giết, thiêu đốt linh hồn một trăm triệu năm.”

Mộc Phàm lạnh lùng nói, huỷ diệt thân thể ba sinh vật cấp Bất hủ, luyện hóa thành ba luồng căn nguyên.

Còn linh hồn thì bị ném ở Nam thiên môn, bị thiêu đốt với Bất hủ thiên ma, nhưng thảm hại hơn là phải chịu một trăm triệu năm.

“A...”

“Khốn nạn, ngươi không được chết tử tế!”

“Chờ Đạo chủ hoàn thành đại đạo tranh phong trở về, sẽ không bỏ qua ngươi.”

Từng tiếng kêu thê lương kêu thảm thiết truyền ra.

“Đại đạo tranh phong?”

Mộc Phàm cười, hừ lạnh nói: “Đúng lúc, bản thể của trẫm cũng ở nơi đó, nếu gặp được nhất định sẽ chém nó, đưa tới đoàn tụ với các ngươi.”

Vừa ra nghe lời này, đám cường giả Thiên ngoại thiên sôi nổi trốn mất, một không dám xem nữa.

Tên này lại muốn chém giết Đại ngàn đạo chủ, vô cùng hung tàn, vừa xuất hiện liền chém bốn tên cấp Bất hủ, thiêu đốt linh hồn, đây là muốn cảnh cáo các cường giả khác ở Thiên ngoại thiên.

Dám động Thiên Đình, dám vũ nhục nữ nhân của hắn, đây là kết cục.

Thiên hậu và Nữ Oa nhìn nhau cười.

Thiên Đế xuất hiện làm cho cả Thiên Đình mừng vui, sôi trào.

Chương 618: Lại biến mất

Thiên Đình, quần thần tề tựu trong Lăng Tiêu điện.

Thiên hậu Dao Trì và Nhân tộc chi mẫu Nữ Oa ngồi hai bên, Mộc Phàm ngồi trên bảo toạ Thiên Đế chính giữa.

Dưới đại điện là cường giả cao tầng Thiên Đình, còn có Tam Hoàng Ngũ Đế nhân tộc.

Từ sau khi Hình Thiên rời đi, vị trí Chiến thần Thiên Đình vẫn luôn bỏ trống, không ai đảm nhiệm, bất đắc dĩ, Huyền Nữ phải nâng thương chinh chiến bát phương, trở thành Chiến thần mới của Thiên Đình.

Vô số năm qua đi, có nhiều thiên tướng, nhân tộc trưởng thành trở thành nòng cốt, hợp thành Thiên Đình hiện tại.

Ngoại trừ nhóm thiên binh thiên tướng đầu tiên do Mộc Phàm sáng tạo ra, còn lại đều là nhân tộc tu luyện thành tiên.

Hiện giờ, Thiên Đình chưởng quản một tỷ thiên binh thiên tướng, có Phi tiên trì tồn tại, chiến lực tổng thể của Thiên Đình không hề giảm, ngược lại không ngừng bành trướng.

Nhưng Thiên Đình thiếu khuyết cường giả hàng đầu, như cấp Bất hủ, không có một ai, chỉ có hai vị nửa bước Bất hủ.

Chính là Thiên hậu Dao Trì cùng Nhân tộc chi mẫu Nữ Oa.

Tuy thực lực Tam Hoàng Ngũ Đế cùng ba vị đại đế Thiên Đình cũng đuổi sát nhưng chung quy vẫn chưa đủ.

Nhìn các thành viên Thiên Đình trước mắt, Mộc Phàm cảm khái.

Vô số năm trôi qua, Thiên Đình vẫn còn, mọi người vẫn còn, cuối cùng tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

“Dao Trì, Nữ Oa, nói ta nghe tình hình Thiên Đình những năm gần đây.”

Mộc Phàm trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng hỏi.

Dao Trì cùng Nữ Oa liếc nhau, ngay sau đó bắt đầu giảng giải sự tình mà các nàng cùng Thiên Đình đã trải qua.

Nghe xong hai nàng nói xong, Mộc Phàm đã hiểu cơ bản, Thiên Đình rơi vào nguy cơ diệt vong rất nhiều lần.

Nhưng đều chuyển nguy thành an, lần này là lần nguy hiểm nhất.

Bất hủ Thiên ma suất lĩnh hàng tỉ Thiên ma đột kích, không thể không nói, nếu Mộc Phàm không buông xuống, có khả năng Thiên Đình đã không còn tồn tại.

“Thì ra Thiên ngoại thiên do Đại ngàn đạo chủ sáng lập.”

Thiên ngoại thiên chính là một vũ trụ khổng lồ đang thăng đến cấp Siêu duy, Đại ngàn đạo chủ là một tồn tại tiếp cận đại đạo.

Nó muốn sáng lập một vũ trụ Cao duy, từ đó có thêm một lực lượng khổng lồ, hiện tại đang bồi dưỡng hơn mười cường giả cấp Bất hủ.

Càng đáng sợ hơn là có lời đồn rằng nó nắm giữ Đại ngàn chí bảo hoàn chỉnh ẩn chứa ba ngàn đại đạo, cho nên mới có cơ hội cùng thành tựu như thế.

“Đại ngàn chí bảo?” Hai mắt Mộc Phàm lập loè.

Gia hỏa này lại có bảo vật cùng cấp với Tạo hóa thần thụ, có khả năng dựng dục ba ngàn đại đạo.

“Đoạt lấy Đại ngàn chí bảo này, có lẽ có thể dung nhập vào Tạo hóa thần thụ, giúp vũ trụ tiến thêm một bước trở thành vũ trụ Cao duy thật sự.”

Hai mắt Mộc Phàm sáng quắc, đã có quyết định.

Đó chính là tiêu diệt đối phương, cướp đoạt cơ duyên.

“Thực lực của các ngươi quá yếu.”

Ánh mắt Mộc Phàm đảo qua tất cả, nói một câu khiến cả đám xấu hổ, nhịn không được cúi đầu.

Nếu kẻ khác nói lời này, chắc chắn bọn họ không thể chấp nhận, nhưng Thiên Đế nói thì không ai dám phản bác.

Nhìn hung uy của Thiên Đế đi, một hình chiếu đã có thể trảm bốn tồn tại cấp Bất hủ, kẻ nào không phục?

“Vô số năm qua, các ngươi duy trì Thiên Đình mở rộng, phát triển, công lao rất lớn.”

“Ban thưởng!”

Giọng Mộc Phàm vang vọng Lăng Tiêu điện, truyền khắp Thiên Đình, vô số thành viên của Thiên Đình nghe mà kích động, cuồng nhiệt.

“Trẫm ban thưởng cho tất cả thành viên Thiên Đình.”

Ong!

Vừa dứt lời, liền thấy Mộc Phàm vung tay, căn nguyên được rải khắp Thiên Đình, dung nhập vào cơ thể thiên binh thiên tướng.

Trong phút chốc, thực lực của tất cả thiên binh thiên tướng, tiên nhân đều gia tăng gấp đôi, đột phá một cấp bậc.

Còn có Thiên Đế cấm vệ ban đầu do Mộc Phàm khống chế, có thực lực cường đại nhất.

Hiện tại Mộc Phàm lại đề cao thực lực của bọn họ, chiến lực tăng mạnh, có thể nói là một bước lên trời.

“Khấu tạ Thiên Đế ban ân!”

Vô số thiên binh thiên tướng cùng chúng tiên sôi nổi lễ bái, quỳ tạ.

“Tạ thiên phụ ban ân.”

Thiên Đình cùng Tiên thiên nhân tộc, hai cổ lực lượng kết hợp mới là Thiên Đình thuộc về nhân tộc.

Vô số Tiên thiên nhân tộc gia nhập Thiên Đình, cuồn cuộn không dứt mới là nguyên nhân khiến Thiên Đình có thể tồn tại, lớn mạnh qua vô số năm chinh chiến.

Nhân tộc và Thiên Đình đã không thể tách rời, tuy hai mà một.

“Tam Hoàng Ngũ Đế nhân tộc, ba đế quân Thiên Đình.”

Mộc Phàm lại mở miệng.

Chỉ thấy Sào Hoàng, Toại Hoàng, Hy Hoàng bước ra, tiếp theo chính là năm đại đế nhân tộc.

Cuối cùng chính là ba đế quân Thiên Đình, chỉ thiếu mỗi Hậu Thổ.

“Ban các ngươi căn nguyên bất hủ, pháp tắc đại đạo.”

Mộc Phàm giơ tay đánh căn nguyên vào cơ thể bọn họ, còn có các loại pháp tắc đại đạo.

Đây là giúp cho bọn họ bật hack một lần, dung hợp căn nguyên bất hủ, lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo, còn tương lai có thành tựu như thế nào thì phải xem chính bọn họ.

Đương nhiên, không bao lâu nữa cả đám có thể đột phá hàng rào bước vào cấp Bất hủ.

“Khấu tạ Thiên Đế!”

Tất cả đồng thời lễ bái, cảm tạ, lòng tràn đầy kích động, cảm thụ được biến hoá trong cơ thể, sắp đột phá đến cấp Bất hủ.

Sao có thể không kích động được chứ?

Thiên Đế thật cường đại, tiện tay tạo ra cường giả cấp Bất hủ, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mộc Phàm không thèm để ý mấy chuyện này.

Hiện tại hắn cần đề cao thực lực Thiên hậu Dao Trì, Nữ Oa, Huyền Nữ cùng các thành viên khác mới có thể an tâm rời đi.

Một hình chiếu không thể tồn tại lâu, bản thể không ở nơi này,

dựa vào sức mạnh của hệ thống mới có thể buông xuống, không có biện pháp kéo dài.

“Dao Trì, Nữ Oa, Huyền Nữ.”

Mộc Phàm chuyển ánh mắt, đánh vào cơ thể ba nàng một luồng căn nguyên bất hủ, còn có ý nghĩa hạch tâm của pháp tắc đại đạo.

Oanh!

Chỉ thấy từ Thiên Đình có từng hơi thở đáng sợ bộc phát.

Được Mộc Phàm chăm sóc đặc biệt, Dao Trì, Nữ Oa cùng nhau đột phá hàng rào, chứng đạo bất hủ, bước vào cảnh giới Bất hủ.

Kế tiếp là Huyền Nữ, Chiến thần mới của Thiên Đình, tuy rằng kém hơn Hình Thiên nhiều nhưng rất nỗ lực.

Mộc Phàm không có bạc đãi nàng, cũng trợ giúp nàng bước vào cấp Bất hủ, thành công chứng đạo.

Ba hơi thở cấp Bất hủ cường đại bùng nổ, chấn động Thiên ngoại thiên, vô số cường giả kinh hoảng nhìn về phía Thiên Đình

Đây là có ba kẻ đột phá đến cấp Bất hủ.

“Thiên Đình, Thiên Đế...”

“Phiền toái!”

“Xem ra phải nhanh chóng thông báo Đại ngàn đạo chủ.”

Có sinh linh cấp Bất hủ mang vẻ mặt nghiêm trọng, cảm thấy nguy cơ, áp bách đến từ Thiên Đình càng lúc càng mạnh.

Thiên Đình muốn quật khởi ở Thiên ngoại thiên, uy hiếp đến các thế lực cường đại khác, thậm chí có khả năng uy hiếp Đại ngàn đạo chủ.

Dù sao vị Thiên Đế kia rất cường thế, tàn nhẫn, đã khiêu chiến Đại ngàn đạo chủ.

Không ai lường được đối phương mạnh đến mức nào, có phải cùng

cấp bậc với Đại ngàn đạo chủ hay không.

“Đột phá?”

Dao Trì, Nữ Oa từ từ tỉnh lại, cả hai yên lặng cảm nhận huyền bí của cấp Bất hủ, trong lòng hoảng hốt, cảm giác không chân thật.

Chớp mắt đã đột phá?

Mộc Phàm cười cười, nói: “Chỉ là cấp Bất hủ mà thôi, không cần kinh ngạc, nếu tương lai có cơ hội, còn có thể bước vào cấp độ cao hơn, sánh vai đại đạo.”

“Sánh vai đại đạo?”

Dao Trì và Nữ Oa nhìn nhau, lộ vẻ kinh ngạc.

“Huyền Nữ, khấu tạ Thiên Đế ban ân.”

Lúc này, Huyền Nữ tỉnh lại, trực tiếp quỳ gối, trên mặt tràn ngập sự vui sướng.

Nàng rất kích động, mình có thể đi đến một bước hiện tại đều do lựa chọn lúc đầu.

Nếu không lựa chọn Thiên Đình, không có khả năng đạt tới thành tựu bây giờ.

“Ngươi là Chiến thần thứ hai của Thiên Đình, công lao to lớn, ban cho ngươi một vật, chấp chưởng chuyện sát phạt Thiên Đình.”

Mộc Phàm nói xong, lấy hai thanh kiếm ban cho Huyền Nữ.

“Bái tạ Thiên Đế!”

Huyền Nữ kích động tiếp nhận hai thanh kiếm, vừa chạm vào liền cảm nhận được hơi thở giết chóc, tâm thần chấn động.

Cả Nữ Oa cùng Dao Trì đều ngạc nhiên, hai thanh kiếm này quá cường đại.

“Dao Trì, đây là một luồng căn nguyên từ Tạo hóa thần thụ, hiện tại cho ngươi, có lẽ có thể giúp bản thể của ngươi thăng cấp.”

Mộc Phàm đưa một luông căn nguyên từ Tạo hóa thần thụ cho Dao Trì.

“Thiên Đế ấn dung nhập vào Thiên Đế kiếm.” Mộc Phàm nói xong vung tay.

Thiên Đế kiếm hiện tại đã khác trước, dung hợp với Đại đạo kiếm thai, trở thành một thanh Đại đạo kiếm, uy lực vô cùng lớn.

“Tạm thời giao cho ngươi chấp chưởng, chờ ta trở về.”

Mộc Phàm giao cho Dao Trì chấp chưởng Thiên Đế kiếm, thống ngự Thiên Đình.

“Tuân lệnh, Thiên Đế.”

Dao Trì ngoan ngoãn tiếp nhận, biết Thiên Đế chuẩn bị rời đi.

“Nữ Oa, đây là căn nguyên sinh mệnh, tạo hóa, còn có căn nguyên của một tên Sáng thế chủ và hai kiện Tạo vật thần khí, cho ngươi hết.”

Mộc Phàm lấy ra không ít thứ tốt, ban cho Nữ Oa.

Nàng đi con đường tạo hóa, mấy thứ này phù hợp với đại đạo của nàng.

“Cảm ơn Thiên Đế.”

Nữ Oa vui sướng tiếp nhận.

Có mấy thứ này, nàng tin tưởng mình có thể nhanh chóng tiến thêm một bước, thực lực sẽ càng cường đại hơn.

Nhìn nàng, Mộc Phàm nghĩ tới Tạo vật hệ trong vũ trụ Cao duy.

“Đúng rồi, nhắc nhở ngươi một chút, ở vũ trụ Cao duy có Sáng thế chủ thuộc Tạo vật hệ, có thể có một Nữ Oa khác.”

“Ý ta là có khả năng ngươi chỉ là hoá thân của một tồn tại nào đó thuộc Tạo vật hệ, điểm này ngươi nhớ kỹ.”

Lời Mộc Phàm nói làm Nữ Oa sửng sốt.

Chẳng lẽ nàng không phải là duy nhất, có tồn tại cấp cao hơn, có lẽ một khi mình gặp phải liền sẽ dung nhập vào đối phương?

“Nhưng đừng lo lắng, ta ban cho ngươi một vật có thể giúp ngươi thoát khỏi gông cùm xiềng xích.”

Ong!

Mộc Phàm nói xong, lấy ra một quyển sách.

“Đây là Vận mệnh chi thư, ẩn chứa vận mệnh đại đạo, có thể để ngươi thoát khỏi vận mệnh.”

Mộc Phàm nói rồi đưa Vận mệnh chi thư vào giữa hai chân mày Nữ Oa.

Quyển sách này chính là Đại đạo chí bảo, giúp Nữ Oa tránh đi nguy cơ bị Tạo vật hệ thu hồi.

“Đa tạ Thiên Đế!”

Nữ Oa bình tĩnh trở lại, bái tạ một phen.

Nàng biết, Thiên Đế muốn bảo hộ nàng nên mới ban cho chí bảo thế này, trong lòng có chút cảm động.

“Tốt rồi, trẫm không còn nhiều thời gian, hình chiếu này sắp tiêu tán, kế tiếp liền dựa vào các ngươi, nhưng nếu có nguy hiểm, trẫm vẫn sẽ buông xuống.”

Mộc Phàm nói xong, hình chiếu có chút mờ đi.

“Đúng rồi, Liễu Tiên đâu?”

Mộc Phàm đột nhiên hỏi.

Dao Trì cùng Nữ Oa sửng sốt, liếc nhau.

“Liễu Tiên đã bị Đại ngàn đạo chủ mang ra khỏi Thiên ngoại thiên, bước vào con đường truy tìm đại đạo.”

Dao Trì nghiêm túc nói ra tin tức này.

Liễu Tiên đã bị Đại ngàn đạo chủ mang theo, nói cách khác là nàng cũng tham gia đại đạo tranh phong?

“Đã biết, kế tiếp dựa vào các ngươi, trẫm đi đây.”

Mộc Phàm gật gật đầu, vừa dứt lời, hình chiếu liền tiêu tán.

“Thiên Đế!”

Dao Trì, Nữ Oa, Huyền Nữ, còn có đông đảo cường giả Thiên Đình yên lặng, lưu luyến nhìn bóng dáng Thiên Đế biến mất.

Thiên Đế lại rời đi.

Chương 619: Trọng bảo thần bí

“Cuối cùng chuyện Thiên Đình cũng hạ màn.”

Mộc Phàm thở dài, tìm được Dao Trì, Nữ Oa cùng Thiên Đình, sắp xếp ổn thoả, kế tiếp cần giải quyết chuyện của mình.

Cả ba một đường đi tới, tốc độ rất nhanh.

Địch Mỹ Toa tò mò vừa rồi Mộc Phàm làm gì.

“Địch Mỹ Toa, hỏi ngươi chuyện này.”

Mộc Phàm muốn dò hỏi Địch Mỹ Toa một chút chuyện.

“Chuyện gì?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy Mộc Phàm mở miệng nói: “Ngươi từng nghe tới Đại ngàn đạo chủ sao?”

“Đại ngàn đạo chủ?”

Địch Mỹ Toa sửng sốt, ngay sau đó nói: “Nghe nói qua, nhưng chưa gặp, Đại ngàn Đạo chủ chính là tồn tại cùng cấp với phụ ta.”

“Nghe nói đã sáng lập Thiên ngoại thiên, diễn hóa ba ngàn đại đạo, muốn đi một con đường vô địch.”

“Phụ thân ta từng nói đã giao thủ với Đại ngàn đạo chủ trên Chung cực cổ lộ, tình huống cụ thể không ai biết.”

Địch Mỹ Toa một năm một mười nói ra.

Lời nàng ẩn chứa mấy tin tức quan trọng, Mộc Phàm chú ý tới một tin tức.

Phụ thân của Địch Mỹ Toa từng giao thủ với Đại ngàn Đạo chủ, thắng bại thế nào thì không ai biết.

Mộc Phàm chú ý tới một điểm, cả hai giao thủ trên Chung cực cổ lộ.

Nhưng Chung cực cổ lộ là địa phương nào, Mộc Phàm rất tò mò, lần đầu tiên nghe nói tới.

“Chung cực cổ lộ?”

Hắn nhìn Địch Mỹ Toa rồi hỏi: “Đó là địa phương nào?”

“Ngươi không biết?” Địch Mỹ Toa ngạc nhiên nhìn hắn.

Dĩ nhiên có kẻ không biết Chung cực cổ lộ?

“Nói chút về Chung cực cổ lộ đi.” Mộc Phàm gật gật đầu nói.

Lúc này Địch Mỹ Toa mới chắc là hắn không biết Chung cực cổ lộ, chuyện này khiến nàng cảm thấy khó hiểu.

Thực lực cường đại như thế, vì sao không biết đến Chung cực cổ lộ, không thể nào nói nổi mà.

Tuy rằng khó hiểu nhưng nàng vẫn nói tiếp: “Chung cực cổ lộ chính là nơi mà ba ngàn Đạo chủ tranh phong, một kỷ nguyên mở ra một lần.”

“Đã sắp mở ra, hẳn là không lâu nữa.”

“Đại đạo tranh phong kết thúc chính là thời điểm Chung cực cổ lộ mở ra.”

Vừa nghe Địch Mỹ Toa nói, Mộc Phàm liền hứng thú.

Ba ngàn Đạo chủ đều là tồn tại tiếp cận đại đạo, thì ra cũng có tranh phong.

“Chung cực cổ lộ thông tới phương nào?” Mộc Phàm nghĩ đến điểm mấu chốt.

Địch Mỹ Toa muốn cạn lời: “Ta thật sự hoài nghi cách ngươi tu luyện đến hiện tại, sao lại không biết bí mật của Chung cực cổ lộ.”

“Nhưng ngẫm lại cũng đúng, ngươi không tới một trăm triệu tuổi, tự nhiên không có khả năng trải qua.”

Nhớ tới vấn đề tuổi tác của Mộc Phàm, sắc mặt nàng tức tối sầm,

ngẫm lại chuyện mình đã sống mấy trăm kỷ nguyên mà buồn bực.

“Chung cực cổ lộ thông tới vũ trụ Chung cực.”

Địch Mỹ Toa trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

“Vũ trụ Chung cực?”

Hai mắt Mộc Phàm toả sáng, dĩ nhiên còn có vũ trụ cấp độ cao hơn?

Chẳng lẽ vũ trụ Cao duy không phải cao nhất, bên trên còn có một vũ trụ Chung cực?

“Hệ thống, thực sự có vũ trụ Chung cực sao?”

Hắn yên lặng dò hỏi hệ thống.

Hệ thống im lặng một chút rồi mới đáp lại: “Đúng vậy ký chủ, phía trên vũ trụ Cao duy là vũ trụ Chung cực.”

“Nếu ký chủ đã biết đến sự tồn tại của vũ trụ Chung cực thì bổn hệ thống sẽ nói cho ký chủ biết một chuyện, bổn hệ thống tới từ vũ trụ Chung cực.”

Lời hệ thống nói làm Mộc Phàm kinh ngạc không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên hệ thống tiết lộ lai lịch của nó.

“Mẹ, hệ thống, ngươi không có đạo đức, sao hiện tại mới nói?” Mộc Phàm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, còn có một chút bất mãn.

“Ký chủ, nếu ngươi không thể tự tìm hiểu được những chuyện này thì bổn hệ thống nói ra cũng có ý nghĩa gì đâu, nếu muốn đi vũ trụ Chung cực thì nhất định phải bước vào Chung cực cổ lộ.”

“Mỗi một kỷ nguyên, Chung cực cổ lộ sẽ mở ra một lần, ba ngàn Đạo chủ, còn có rất nhiều sinh linh cấp Bất hủ đều sẽ tranh đoạt cơ hội duy nhất.”

“Một lần mở ra, chỉ có thể có một sinh linh thành công thông qua Chung cực cổ lộ tiến vào vũ trụ Chung cực.”

Lời hệ thống giải thích làm hai mắt Mộc Phàm nóng cháy.

Vốn cho rằng đại đạo đã là cực hạn.

Nhưng không nghĩ tới còn có một vũ trụ Chung cực, thật sự là ngoài dự đoán nha.

“Xem ra ta còn chưa thật sự vô địch.”

Mộc Phàm trong lòng cảm khái nói: “Hệ thống, trong vũ trụ Chung cực có cái gì?”

“Ký chủ muốn biết sao, chẳng phải tự mình đi vào liền biết?”

Hệ thống đáp lại một câu, không thèm nói nữa.

Mộc Phàm nghe mà nghiến răng nghiến lợi, nói một nửa làm người ta bực bội, hận không thể đánh nhừ nó.

“Được thôi, xem ra ta phải chuẩn bị thật kỹ, ba ngàn Đạo chủ cũng hướng về phía vũ trụ Chung cực đi.”

Ánh mắt Mộc Phàm lập loè, trong lòng đã có quyết định.

Đại đạo tranh phong kết thúc, Chung cực cổ lộ sẽ mở ra, đến lúc đó dù mình có nguyện ý hay không thì cũng sẽ bị đưa vào.

Không phải không muốn tham gia là được, nghe hệ thống nói, tới cấp Bất hủ nhất định phải tiến vào Chung cực cổ lộ.

“Vậy cần tích góp thêm nhiều căn nguyên đại đạo.”

“Chúng ta sắp tới rồi.”

Lúc này, Địch Mỹ Toa bỗng nhiên nhắc nhở.

Mộc Phàm tỉnh táo lại, ánh mắt đảo quanh, cuối cùng dừng ở một khu vực có sương mù bao phủ phía trước.

Sao nơi này lại có sương mù, trong sương mù xám xịt có những tia sáng ẩn hiện, có hơi thở khủng bố tràn ngập.

“Ngươi nói là khu vực phía trước sao?” Mộc Phàm chỉ về phía

trước hỏi.

Sắc mặt Địch Mỹ Toa trở nên nghiêm trọng, nói: “Không sai, ta vừa tiến vào liền ở bên trong sương mù, thiếu chút nữa không ra được rồi.”

“Ở bên trong, ta bị ba con đại đạo nguyên linh tập kích, nếu không phải liều mạng chạy trốn, có khả năng đã chết bên trong rồi.”

Nghe nàng nói xong, Mộc Phàm lại phớt lờ chuyện này.

Có một phụ thân là Chiến chủ, nói chết ai mà tin.

Chắc chắn trên người nàng có bùa cứu mạng, Mộc Phàm tin rằng không phải nàng trọng thương chạy ra, nhiều lắm là chật vật một chút.

“Quả nhiên có hơi thở căn nguyên đại đạo, còn có đại đạo nguyên linh tồn tại, không chỉ một con, chắc chắn có chí bảo.”

Bảo địa cất giấu trọng bảo mới có khả năng hình thành mấy con đại đạo nguyên linh bảo hộ, không thể bỏ lỡ.

“A?”

“Có kẻ khác tới.”

Mộc Phàm đột nhiên cảm ứng được vài hơi thở cường đại.

Quả nhiên, vừa dứt lời thì liền có vài bóng dáng cường đại dừng ở một phía khác.

Đều là cấp Bất hủ cường đại, tựa hồ đạt thành hiệp nghị nào đó, tụ tập với nhau.

“Chính là nơi này.”

Một sinh vật màu vàng kim mở miệng nói, chỉ vào trong sương mù: “Lúc ấy, ta bị đại đạo nguyên linh bên trong tập kích, tận mắt nhìn thấy một lượng lớn căn nguyên đại đạo rơi vào trong đó.”

“Không sai, ta cũng gặp phải chuyện tương tự.”

Một sinh vật khác mở miệng.

Sáu sinh vật cấp Bất hủ, ba tên toàn thân rực rỡ tựa như vàng, ba tên thì thân thể có một tầng kim cương bao quanh.

Mấy sinh vật này đều ở cấp Bất hủ, đang muốn cùng nhau thăm dò khu vực sương mù phía trước.

“Mấy sinh vật thú vị.”

Mộc Phàm đánh giá đối phương, trong lòng có chút kinh ngạc.

Thì ra sinh là sinh vật hoàng kim, còn có sinh vật kim cương, rất cổ quái, có đặc tính bất hủ cường đại, thực lực rất mạnh.

Không nói phương diện khác, chỉ mỗi thân thể đã cực kỳ khủng bố.

Sáu sinh vật Bất hủ sinh vật không thấy được đám Mộc Phàm, bởi vì hắn đã che giấu.

“Đi, đi vào tầm bảo.”

“Trọng bảo ở đây, kẻ nào tới trước thì được.”

Sáu sinh vật ước định rồi mới bước vào trong sương mù.

Chắc chắn bên trong có trọng bảo, nhưng cũng tồn tại nguy hiểm, sơ ý liền sẽ bị đại đạo nguyên linh xé nát.

Nhìn bọn chúng đi vào, Mộc Phàm nở nụ cười.

“Đi, chúng ta theo sau, để bọn chúng xung phong.”

Mộc Phàm nói xong, liền dẫn đầu đi vào sương mù, đuổi theo sáu sinh vật kia.

Hình Thiên, Địch Mỹ Toa theo sát Mộc Phàm, xuyên qua sương mù dày đặc.

Kẻ bình thường chắc chắn không thể nhìn xuyên sương mù, nhưng Mộc Phàm khác biệt, ý chí cương đại khóa chặt sáu sinh vật kia.

Mới vừa tiến vào, Mộc Phàm liền cảm nhận được vài hơi như có như không khoá chặt mình, lập tức biết là đại đạo nguyên linh đã nhận ra.

“Vận mệnh hư vô.”

Đột nhiên, Mộc Phàm thi triển lực lượng vận mệnh bao bọc lấy cả ba, nháy mắt xoá sạch tung tích.

Cảm giác bị khoá chặt nhanh chóng biến mất.

Mộc Phàm nhẹ nhàng cười, vận mệnh đại đạo huyền diệu khó lường, là thủ đoạn hay nhất dùng để che giấu bản thân.

Hô!

Vừa mới che giấu xong, phía trước liền có động tĩnh.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, sương mù tán loạn, lộ ra sáu sinh vật đi trước, bọn chúng bị tập kích.

Hai sinh vật vàng kim bị đánh bay ra ngoài, ngực một sinh vật bị đánh nứt, thiếu chút nữa bị xỏ xuyên qua trái tim, vẻ mặt kinh hoảng.

Bị tấn công quá đột ngột, thậm chí không kịp phản ứng, hình như sau khi tiến vào nơi này liền trở nên chậm chạp.

Chỉ là một lần tập kích liền suýt chết khiến sáu sinh vật cấp Bất hủ sợ hãi.

“Bị tập kích?”

Địch Mỹ Toa nhìn quanh, tràn đầy cảnh giác.

Hình Thiên cầm thuẫn rìu, vẻ mặt nghiêm trọng, chiến ý hừng hực thiêu đốt, bảo vệ bên trái Mộc Phàm.

Chỉ có Mộc Phàm trấn định nhất, ánh mắt sáng quắc nhìn sâu vào sương mù, thấy vài bóng dáng mờ ảo chợt lóe rồi biến mất.

Một kích mà tạo thành vết thương nặng như thế, không thể không nói đại đạo nguyên linh ẩn giấu ở nơi này rất cường đại.

“Hình như chúng nó có linh trí đơn giản?”

Trong đầu Mộc Phàm xuất hiện một suy đoán làm kẻ khác sợ hãi.

Đại đạo nguyên linh có linh trí cực kỳ khủng bố.

“Có chút phiền phức, các ngươi cẩn thận một chút, đừng rời khỏi phạm vi mười trượng quanh ta.”

Mộc Phàm suy nghĩ, mở miệng nhắc nhở một câu.

“Đi, theo sát.”

“Trọng bảo liền ở chỗ sâu trong sương mù, ta đã cảm ứng được.”

Hắn nghiêm túc nói, hiển nhiên đã có phát hiện.

Chương 620: Hư vô đại đạo

Trong sương mù, sáu sinh vật cấp Bất hủ chậm rãi đi tới.

Bọn chúng đề cao cảnh giác, đòn công kích vừa rồi chính là cảnh cáo.

Vèo!

Đột nhiên, một bóng đen chợt lóe rồi biến mất.

“Cẩn thận!”

Chỉ nghe một tiếng hô to, đáng tiếc chậm một bước.

Liền thấy thân thể một sinh vật vàng kim đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số bụi vàng phiêu tán.

Bụi vàng hoà vào sương mù, chớp mắt liền không còn.

“Đáng chết!”

“Đại đạo nguyên linh ở nơi này quá cường đại.”

Những sinh vật khác tức giận rống to.

Một sinh vật trong nhóm đã bị hạ gục.

Hai sinh vật vàng kim còn lại chưa kịp thấy được là thứ gì thì một đồng bạn đã chết, tự nhiên rất phẫn nộ, sợ hãi.

“Sương mù này có vấn đề, lại hạn chế khôi phục thân thể sống lại.”

Một sinh vật kim cương lập loè ánh sáng, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Mấy sinh vật còn lại đề cao cảnh giác, xích lại gần nhau, thi triển quầng sáng phòng ngự.

Sương mù có vấn đề, một khi bị đánh nát thì không thể khôi phục, sống lại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sinh vật vàng kim bị hạ gục trong nháy mắt, sương mù này hạn chế năng lực, thậm chí còn có thể cắn nuốt căn nguyên.

“Rốt cuộc vừa rồi là thứ gì?”

Địch Mỹ Toa nghiêm túc, nhẹ nhàng hỏi.

Mộc Phàm yên lặng lắc đầu: “Chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, một kích tiêu diệt sinh vật vàng kim, còn cắn nuốt đối phương.”

“Tốc độ, lực lượng có sự hạn chế.”

Hắn đang nói bỗng dừng lại, ảm ứng được phía sau có dao động khác thường.

“Lập phương thời không, giam cầm.”

Trong khoảnh khắc, Mộc Phàm xoay người đánh ra một luồng năng lượng cường đại, hóa thành một đám khối vuông, tầng tầng lớp lớp đan xen.

Đó là lồng giam thời không, chồng chất lên nhau, giam cầm một bóng dáng mơ hồ.

“Đại đạo nguyên linh?”

Cả ba kinh ngạc quan sát bóng dáng trong lồng giam, nó không có hình thái cụ thể, không có thực thể, có vẻ không chân thật.

Nhưng Mộc Phàm khẳng định nó có tồn tại, chỉ là ở một loại hình thái khác.

“Tưởng niệm thể?” Mộc Phàm bỗng hiểu ra.

Rốt cuộc cũng xem rõ, đây là tưởng niệm thể, không có hình thái, không có hình dạng cụ thể.

Thứ này tới vô ảnh đi vô tung, nếu không phải bị Mộc Phàm thi triển lồng giam thời không giam cầm, có khả năng không thể nhìn thấy nó.

“Không phải ngươi nói có ba con đại đạo nguyên linh sao, đây là con mà ngươi nhìn thấy trước đó?”

Mộc Phàm nhìn Địch Mỹ Toa đang khiếp sợ, mở miệng hỏi.

Địch Mỹ Toa lắc đầu: “Không phải, ba con đại đạo nguyên linh trước đó đều có hình dạng.”

“Thứ trước mắt hoàn toàn ở dạng hư vô.”

Nàng nói đến đây, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng dị thường, nếu không nhờ Mộc Phàm, có khả năng đã bị đánh lén mà không hay biết.

“Hệ thống, thứ này hình thành như thế nào?”

Lúc này, Mộc Phàm vừa gia cố lồng giam, vừa dò hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Ký chủ, tưởng niệm thể do hư vô pháp tắc tạo thành, trên lý luận thì thứ này không thể xuất hiện hình thái ý thức.”

“Nhưng trọng bảo nơi này có lực lượng thần bí, đại đạo nguyên linh tập trung ở nơi này đã sinh ra linh trí.”

“Có lẽ, bản thân kiện trọng bảo kia đã có ý thức, muốn bồi dưỡng một đám thủ hạ cường đại để bảo hộ chính mình.”

Nghe hệ thống nói xong, Mộc Phàm đã suy đoán ra kết quả sơ bộ.

Trọng bảo nơi này có ý thức, đây là hình thái ban đầu của sinh mệnh.

Bảo vật xuất hiện ý thức, đại biểu cho nó có tư tưởng, có mong muốn, cho nên những đại đạo nguyên linh này có quan hệ với trọng bảo.

“Ký chủ, lồng giam thời không không thể hoàn toàn giam cầm nó, biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp luyện hóa, cắn nuốt.”

Hệ thống đưa ra kiến nghị.

Mộc Phàm nghe xong yên lặng không nói, cắn nuốt tưởng niệm thể này là biện pháp giải quyết duy nhất.

Nếu không thì nó sẽ nhanh chóng thoát khỏi lồng giam, muốn giam cầm lần nữa sẽ không dễ dàng.

“Vậy luyện hóa nó.” Mộc Phàm suy nghĩ rồi quyết định.

Đinh!

“Luyện hóa tưởng niệm thể cần nạp một trăm tia căn nguyên đại đạo.”

“Nạp đúng chỗ, bắt đầu luyện hóa.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến, Mộc Phàm thấy hư vô tưởng niệm thể trước mắt đột nhiên run lên.

Theo bản năng nó sinh ra sợ hãi, cuộn lại, không ngừng đâm trái đâm phải, muốn thoát khỏi lồng giam.

Đáng tiếc, đối mặt với sức mạnh to lớn của hệ thống, nó nhanh chóng bị luyện hóa.

Ý thức biến mất, chỉ để lại một cổ căn nguyên hư vô đại đạo thuần túy, bị Mộc Phàm nuốt hết.

Địch Mỹ Toa bên cạnh đơ ra, ngây ngẩn khi nhìn thấy Mộc Phàm ăn luôn tưởng niệm thể.

“Ngươi, ngươi thế mà ăn nó?” Địch Mỹ Toa hoảng sợ hô lên.

Nàng khiếp sợ nói: “Ngươi không biết khi hấp thu đại đạo khác nhau sẽ dẫn tới xung đột sao?”

“Ngươi ăn như vậy, không sợ nổ tan xác.... A... Ngươi...”

Đang nói, Địch Mỹ Toa bỗng ngây ngốc nhìn hắn.

Toàn thân Mộc Phàm phát sáng, thân thể đột nhiên trở nên hư ảo.

Lúc này, lực lượng vận mệnh trào ra, hai cổ lực lượng đan xen, dung hợp với nhau.

Cuối cùng, thân thể Mộc Phàm sinh ra biến hóa kỳ diệu, đảo mắt liền biến mất.

Địch Mỹ Toa cùng Hình Thiên ngẩn ra, tận mắt nhìn thấy Mộc Phàm hư hóa rồi biến mất, không còn cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Hư vô đại đạo, vận mệnh đại đạo, hai lực lượng dung hợp sinh ra biến đổi về chất, khiến Mộc Phàm từ hình thái thực thể hóa thành hình thái hư vô.

Ở hình thái này, Mộc Phàm không tồn tại, kết hợp với vận mệnh, hiển nhiên cũng không ở trong vận mệnh, hoàn toàn biến mất.

Vù!

Ngay sau đó, Mộc Phàm lại xuất hiện, nhưng nhanh chóng biến mất tiếp.

Mộc Phàm cứ ẩn ẩn hiện hiện, yên lặng quen thuộc với năng lực mới này.

“Thật kì diệu, dĩ nhiên thật sự biến mất, hư vô đại đạo, không tồn tại trong vận mệnh, cũng không tồn tại trong thời không.”

Mộc Phàm chậm rãi xuất hiện.

Hình thái hư vô rất kỳ diệu, rõ ràng không tồn tại nhưng rồi lại tồn tại, hóa thành hư vô, dung nhập lực lượng vận mệnh hoàn toàn khiến kẻ khác không nhìn thấy, không sờ được, không cách nào cảm ứng.

Ở trạng thái hư vô, Mộc Phàm nhận thấy thực lực thế mà được đề cao, cường đại hơn vài phần.

“Có lẽ khi gom đủ ba ngàn đại đạo, thực lực của ta sẽ tăng đến cấp độ vô địch thật sự.”

Ba ngàn đại đạo một thân khủng bố đến mức nào hắn cũng không rõ, nhưng ở cấp độ hiện tại đã rất cường đại rồi.

“A...”

Đột nhiên, có từng tiếng kêu thảm thiết từ trong sương mù truyền đến, nhóm Mộc Phàm bừng tỉnh.

Mộc Phàm giương mắt nhìn, năm sinh vật trong sương mù đã chết mất ba, tình huống hai sinh vật còn lại cũng không ổn.

Bọn chúng bị ba con đại đạo nguyên linh đáng sợ vây quanh, không ngừng công kích, tình huống nguy cấp.

Có ba thi thể nằm dài, bộ dạng thê thảm, trái tim và đầu đều bị đánh nát, thân thể đang tiêu tán từng chút.

Sương mù chung quanh đang không ngừng hấp thu, cắn nuốt sạch căn nguyên.

Một màn này làm sắc mặt nhóm Mộc Phàm thay đổi.

“Ba con đại đạo nguyên linh thật là lợi hại, sương mù cũng quỷ dị.”

Mộc Phàm nghiêm nghị, nhìn hai sinh vật cấp Bất hủ đang đau khổ giãy giụa, toàn thân bị sương mù bao vây, ăn mòn, không ngừng phân giải, cắn nuốt căn nguyên.

Thân thể bọn chúng dần hóa thành bột mịn.

Sinh vật cấp Bất hủ thế mà không cách nào phản kháng, cứ bị phân giải, cắn nuốt như vậy.

“Thật đáng sợ.”

Sắc mặt Địch Mỹ Toa trắng bệch, hoảng sợ nói: “Chúng ta nên rời đi, nơi này quá tà môn, sinh vật cấp Bất hủ đều vẫn diệt.”

“Không vội.” Mộc Phàm xua xua tay, trấn định nói: “Tuy sương mù rất quỷ dị nhưng cũng có giới hạn.”

“Các ngươi không phát hiện sao, phạm vi mười trượng quanh ta không có sương mù tràn vào, những đại đạo nguyên linh này cũng chịu sự khống chế.”

Mộc Phàm dừng một chút mới tiếp tục nói: “Ta suy đoán, rất có

thể là đại đạo nguyên linh nơi này đã trở thành thủ hạ của trọng bảo trong sương mù."

"Kiện trọng bảo kia mới là thứ thật sự đáng sợ."

Nghe đến đây, Địch Mỹ Toa có ngốc cũng hiểu được, trọng bảo có ý thức.

"Sao có thể?" Nàng kinh hô: "Dưới ba ngàn đại đạo, không có bất kỳ Đại đạo chí bảo nào có thể sinh ra ý thức."

"Đừng choáng váng, không có gì là tuyệt đối."

Mộc Phàm lắc đầu, hắn mắt sáng quắc nhìn về phía hai sinh vật cấp Bất hủ đang tiêu tán.

Cuối cùng đã bị sương mù cắn nuốt sạch.

Hoặc có thể nói là bị kiện trọng bảo kia cắn nuốt.

"Nó muốn hấp dẫn vô số sinh linh tiến đến, từ đó cắn nuốt căn nguyên của các sinh vật cường đại, để có năng lực cùng cơ hội tránh thoát sự trói buộc của đại đạo."

"Nó muốn lột xác thành Đại đạo chi linh."

Ong!

Mới vừa nói xong, trong sương mù có tiếng vù vù kỳ dị truyền đến, sương mù bốc hơi.

Chỉ thấy từng bóng đen đột nhiên bất động, bị từng sợi dây xỏ xuyên qua thân thể, nhìn kỹ đều là đại đạo nguyên linh.

Từng con đại đạo nguyên linh bị đâm xuyên thân thể, căn nguyên bắt đầu bị hấp thu, phát ra từng tiếng rên rỉ.

Cảnh này này làm Mộc Phàm, Địch Mỹ Toa và Hình Thiên ngây ra.

"Này..." Địch Mỹ Toa mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Mộc Phàm nheo mắt, lẩm bẩm nói: "Tốt lắm, tá ma giết lừa, kiện trọng bảo kia đang hấp thu một lượng lớn căn nguyên từ đại đạo

nguyên linh, nó muốn lột xác.”

“Ký chủ có vận khí rất tốt, dĩ nhiên có thể gặp được một nguỵ đại đạo.”

Trong đầu đột nhiên vang tiếng hệ thống, hình như nó có chút kinh ngạc.

“Ngụy đại đạo?”

Đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, trái tim đập mạnh, hình như mình gặp được đồ vật khó lường.

Ở trung tâm sương mù có một quả cầu thịt to chậm rãi xuất hiện trước mắt nhóm Mộc Phàm.

Nó chính là trọng bảo ở nơi này, bên trong dựng dục một ngụy đại đạo.

Chương 621: Ngụy đại đạo

Chương VIP

Chương 622: Đột phá lần nữa

Hình Thiên đang cầm ngang Kiền Thích, đứng trước quả cầu thịt.

“Hắn làm gì đó?”

Mắt Địch Mỹ Toa lập lòa, e dè nhìn qua quả cầu thịt.

Vừa nãy Mộc Phàm chui vào trong quả cầu thịt là muốn mượn dùng căn nguyên của ngụy đại đạo để thuế biến bản thân, sánh vai với đại đạo sao?

Nếu hắn thật sự thành công thì còn ai có thể đối đầu?

Chỉ là ngụy đại đạo thôi đã cực kỳ khủng bố rồi, nếu có một tồn tại mạnh như Mộc Phàm được căn nguyên ngụy đại đạo tẩy lễ thì còn ra sao?

Không ai đoán trước được.

Địch Mỹ Toa sợ đến không dám mưu đồ gì thêm.

Cái cảnh Mộc Phàm bạo lực cướp lấy căn nguyên của ba ngàn đại đạo vừa nãy còn đang khắc sâu trong đầu nàng đây.

Căn nguyên của ba ngàn đại đạo Mộc Phàm còn dám cướp thì còn thứ gì hắn không dám làm, mà lỡ không những dám làm, hắn còn thành công ngoài mong đợi thì ai nói gì được?

Nên là lòng tốt nhất đừng nghĩ suy ý đồ gì, nếu không thì chết như thế nào cũng không biết đấy.

Địch Mỹ Toa phát sầu trong lòng, phụ thân nàng là Chiến chủ nhưng có thể nắm được mấy phần thắng?

Trước đó nàng từng tự tin, Chiến chủ tới khẳng định có thể trấn áp Mộc Phàm.

Hiện tại, Chiến chủ có năng lực cướp đoạt căn nguyên ba ngàn đại

đạo à, lừa ai?

Cứ gọi cha đến chẳng phải là để Chiến chủ đi tìm cái chết?

“Không được, phải báo để phụ thân đừng đến.”

Địch Mỹ Toa thấp thỏm trong lòng, nếu để phụ thân nàng và Mộc Phàm đại chiến một trận thì phần thắng của bên nàng khẳng định là không có.

Nên nàng không chút do dự chuyển đi một tin tức huyết mạch báo phụ thân đừng tới nữa.

Lúc này, trên một cổ lộ nằm trong hư vô tăm tối, có một thân ảnh cao to đang ngồi xếp bằng, toàn thân người này bao phủ bởi vô số vết thương, chiến khí ngút trời.

“Ừm?”

Thân thể khổng lồ ấy ngạc nhiên mở mắt, tỏa ra hai luồng chiến ý sáng rực.

Hắn kinh ngạc mà tự hỏi: “Tin tức huyết mạch của con gái ta, trước đó thì bảo đi cứu viện, hiện tại lại nói là đừng đi, chẳng lẽ đã gặp nguy cơ gì hết phương cứu chữa?”

“Thôi, thân ta hãm sâu cổ lộ, dù có muốn đi cứu cũng là hữu tâm vô lực.”

Chiến chủ lẩm bẩm một hồi, cuối cùng thở dài bất lực.

Hoàn cảnh Chiến chủ cũng không khác gì ba ngàn đại đạo kia, hãm sâu Chung Cực cổ lộ không cách nào rời đi.

Cũng may là hắn ta không thoát ra được, nếu không đoán chừng vị Chiến chủ này đã bị Mộc Phàm đánh thảm rồi.

Dù gì Mộc Phàm cũng có được lực lượng của hệ thống, đánh đâu chết đó.

Huống chi hiện tại hắn đang tiếng hành thuế biến toàn phương diện, tập hợp ba ngàn đại đạo vào một thân, hoàn toàn bước vào

con đường vô địch.

Một đại đạo đã muốn khiến người tuyệt vọng, thử hỏi một tồn tại quái thai tập hợp tất cả ba ngàn đại đạo, kinh khủng đến dọa người cỡ nào ai biết không?

Sương mù bốc hơi, quả cầu thịt không ngừng phồng to, mơ hồ thấy được một cây sen xanh thần bí nằm ở bên trong đang tản ra khí vận thần thánh của đại đạo.

Phía ngoài bông sen có ba ngàn đạo văn đại biểu cho ba ngàn đại đạo.

Đinh!

“Ký chủ, Đại Đạo Thanh Liên của ngươi còn thiếu một bước cuối, cần vật có điểm tương đồng để dung hợp bổ khuyết.”

Đang tiến hành thuế biến, Mộc Phàm đột nhiên nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Hắn ngồi xếp bằng trong bông sen, ba ngàn đạo văn bao phủ toàn thân, vô số căn nguyên đại đạo đang không ngừng chui vào bên trong cơ thể hắn để biến đổi hắn.

Chỉ là hệ thống báo khiến hắn bừng tỉnh dậy.

“Cần thêm một cây Đại Đạo Thanh Liên khác nữa sao?”

Mộc Phàm có hơi hiểu ý của hệ thống.

Hắn không nói nhiều, đưa tay quơ nhẹ một cái, từng cái thời không xuất hiện trước mắt.

Sau một hồi chăm chú quan sát, vũ trụ số 1 nhảy ra ngoài.

“Vừa may vũ trụ số 1 có một bông sen ngang cấp Đại Đạo Thanh Liên, dùng để bổ khuyết là hợp.”

Mộc Phàm vừa nói dứt câu thì đưa tay chỉ một cái, vũ trụ số 1 bị mở ra một lỗ hổng.

Oanh!

Trong hỗn độn, ngay tại tầng thức tối cao của vũ trụ, có một cặp mắt mạnh mẽ lấp lóe.

Một tồn tại kinh khủng vô cùng với mái tóc trắng mở mắt, cặp mắt ánh bạc lạnh lùng nhìn đăm đăm vào lỗ thủng khổng lồ giữa vũ trụ.

“Tôn chủ, chuyện gì xảy ra?”

“Ngoại vũ trụ tấn công sao?”

Lúc này, trong hỗn độn ào ào tuôn ra vô số hơi thở cường đại, có bóng người nhanh chóng bay tới.

Tám mươi mốt vị cường giả đỉnh cấp hội tụ, tụ tập chung quanh người đàn ông tóc bạc mắt bạc kia, ai nấy cũng cảnh giác mà nhìn lỗ thủng.

Thông qua lỗ thủng, bọn họ hoảng hốt khi thấy một gương mặt hình người mơ hồ đang chăm chú quan sát vũ trụ của bọn họ.

“Mượn Hỗn Độn Thanh Liên của ngươi dùng một lát, trả lại ngươi một trăm sợi căn nguyên đại đạo.”

Gương mặt người trên lỗ thủng kia nhàn nhạt mở miệng.

Tất cả cường giả dù là thần hay ma ở vũ trụ số 1 đều phải sửng sốt.

Vị tóc bạc mắt bạc kia có hơi sửng sốt một chút, nhưng sau đó lại lập tức lấy tay ấn nhẹ mi tâm, chỉ thấy một cây Hỗn Độn Thanh Liên u ám bay ra.

Hắn nhìn Hỗn Độn Thanh Liên, lại nhìn mặt người phía trên vết nứt giữa hư không kia, trầm ngâm một lát rồi tiện tay ném Hỗn Độn Thanh Liên ra ngoài lỗ hổng.

Vị sáng thế chủ của vũ trụ số 1 này rất thẳng thắn, thậm chí còn không do dự dù chỉ một giây, cứ thế mà đưa.

Cũng đúng thôi, vì hắn đã cảm ứng được thứ thần vận chí cao vô thượng khủng bố tương tự của đại đạo từ Mộc Phàm, khiến cho tâm thần hắn vô cùng rung động.

Ở trước mặt Mộc Phàm, hắn chẳng là cái gì, hắn ngờ ngợ nhận ra nếu hắn còn lưu lại vũ trụ này thì sẽ vĩnh viễn bị trói buộc, không cách nào thấy được thế giới siêu việt hơn.

“Cảm ơn.”

Mộc Phàm cũng rất kinh ngạc, dứt khoát thật.

Hắn vốn dĩ cho là đối phương sẽ phản đối, sau đó hắn sẽ dùng một bàn tay đập chết tên này rồi cướp, nhất cử lưỡng tiện, ai ngờ tên này cho thật.

Thành ra kế hoạch của Mộc Phàm đi tong, hỏi xin người ta cho luôn, tội tình gì còn phải đánh chết người ta.

Mặc dù chỉ là tiện tay bóp cái chết luôn, nhưng Mộc Phàm cũng còn liêm sỉ, nói được phải làm được.

“Một trăm sợi căn nguyên đại đạo, ban cho ngươi, hi vọng ngươi không định lưu lại vũ trụ số 1, không có bất kỳ tiền đồ gì đâu, đi lên mới có thể chứng kiến thế giới rộng lớn hơn.”

Mộc Phàm nói xong thì đẩy một trăm sợi căn nguyên đại đạo vào vũ trụ số 1, rơi vào tay gã tóc bạc mắt bạc.

“Căn nguyên đại đạo?”

Hai mắt người tóc bạc sáng bừng lên, quan sát đám căn nguyên đại đạo, một trăm sợi căn nguyên tỏa ra sức hấp dẫn trí mạng đối với hắn.

Chỉ cần hấp thu luyện hóa là hắn có thể đột phá tầng thứ cao hơn.

“Có lẽ, đến lúc đi rồi.”

Sinh vật tóc bạc lặng lẽ nói một câu, lạnh lùng, nhẹ nhàng, ánh mắt hắn lóe lên phong vị tháng năm thăng trầm, rồi lại dứt khoát.

Hắn muốn rời khỏi vũ trụ số 1.

“Các ngươi theo bản tôn rời đi.”

Sinh vật tóc bạc nói xong thì vung tay mang đi tám mươi một vị cường giả đứng đầu vũ trụ số 1, xé mở vách ngăn vũ trụ, nhảy ra ngoài.

Cuối cùng hắn cũng chọn rời đi, không tiếp tục nhàn rỗi trong vũ trụ tầng thấp, hướng tới vũ trụ tầng cao hơn.

Thấy đối phương tự tay phá vỡ vách ngăn vũ trụ để đi, không dùng lối đi siêu nhỏ mà Mộc Phàm để lại thì hắn cũng không nói gì thêm.

Đi thì đi, vũ trụ số 1 vừa vặn dung nhập vũ trụ số 7.

“Đại Đạo Thanh Liên tới tay, hệ thống, dung hợp đi.”

Mộc Phàm không nhìn nữa, đóng lỗ hổng lại, bắt đầu dung hợp bổ khuyết Đại Đạo Thanh Liên để tiếp tục tiến hành thuế biến.

Ông!

Một bông sen bay ra rồi dần nhập vào Đại Đạo Thanh Liên của Mộc Phàm.

Nháy mắt, một bước thiếu hụt sau cùng được hoàn thiện.

Đại Đạo Thanh Liên trở nên hoàn mỹ, ba ngàn đại đạo dựng dục trên nó cùng lúc sôi trào lên, đạo văn đồng loạt lấp lóe.

Bên trong bỗng có một căn nguyên mạnh mẽ thuộc về thời không dâng tràn, khiến thâm tâm Mộc Phàm giác ngộ.

“Ra là tồn tại mạnh nhất vũ trụ số 1 dùng căn nguyên Thời Không đại đạo để dựng dục Thanh Liên.”

Biết vậy thôi chứ chuyện này không liên quan gì đến Mộc Phàm nên hắn chẳng buồn để tâm.

Hiện tại hắn cần lĩnh ngộ hoàn chỉnh pháp tắc của ba ngàn đại

đạo, dùng căn nguyên ba ngàn đạo đại để tấn thăng bản thân.

Quá trình này dài đằng đẵng, nhưng Mộc Phàm có hệ thống trợ giúp, không tính đến còn có căn nguyên ba ngàn đại đạo Đại Đạo Thanh Liên dựng dục.

Còn có một tia căn nguyên phía trên ba ngàn Tạo Hóa thần thụ, rút ra một tia thêm vào thể nội Mộc Phàm là càng thêm hoàn mỹ.

Cứ như vậy, nhờ hệ thống trợ giúp, Mộc Phàm dần chìm vào chốn tiên cảnh, cả người bắt đầu tiến vào trạng thái thuế biến.

Bang bang.

Lúc này, ba ngàn xiềng xích đại đạo trong thể nội hắn hiện ra, muốn hạn chế không cho phép hắn tấn thăng.

Chỉ tiếc dưới quá trình đột phá mạnh mẽ của Mộc Phàm mà ba ngàn xiềng xích liên tục bị kéo căng, vỡ nát.

Răng rắc, răng rắc!

Trong thân thể không ngừng truyền đến tiếng xích sắt đứt đoạn.

Mỗi một lần trói buộc của đại đạo bị đứt, Mộc Phàm cảm giác thực lực được đề cao một đoạn, lĩnh ngộ thêm được một loại pháp tắc Đại Đạo khác.

Lực lượng, thời gian, không gian, vận mệnh, sinh mệnh, tử vong, luân hồi,... các loại căn nguyên pháp tắc của Đại Đạo hội tụ, dung nhập.

Thân thể của hắn dần dần phát sinh cải biến, lấy căn nguyên ba ngàn đại đạo xây nên một thân thể khủng bố, chính là Đại Đạo chi thể chân chính.

Mà lại, hắn đã tu luyện Thiên Đế tới một tầng sau cùng, công pháp cấp Đại Đạo, tầng thứ viên mãn.

Đến một bước này, Mộc Phàm coi là chạy tới cực hạn, thuộc về cấp bậc Đại Đạo.

Nhưng hắn chưa chứng được đại đạo chi vị, cho nên chỉ có thể coi là một ngụy đại đạo, có thể sánh vai đại đạo, thực lực cường đại ngang cấp bậc Đại Đạo.

Nhưng ngụy đại đạo của Mộc Phàm rất khác biệt, người ta tu luyện một loại đại đạo tới cực hạn, thành tựu ngụy đại đạo, đến gần vô hạn đại đạo hoặc là sánh vai đại đạo.

Nhưng trong cơ thể hắn có chừng ba ngàn đại đạo tồn tại, ba ngàn đại đạo hội tụ một thân, chú tạo một thân thể vô thượng.

Keng!

Một tiếng leng keng, quả cầu thịt nổ thành vô số bột phấn.

Bên trong hiển hiện một cây Đại Đạo Thanh Liên u ám, phía trên có ba ngàn đạo văn quấn quanh, tản ra thần vận đại đạo.

Lúc này, hai người Hình Thiên, Địch Mỹ Toa đều bị Đại Đạo Thanh Liên trước mắt hấp dẫn lấy, hai người đồng thời cảm ngộ được căn nguyên và thần vận thuộc về Chiến chi đại đạo.

Hai người thế mà đốn ngộ, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Ông.

Chỉ nghe một tiếng ong ong, Đại Đạo Thanh Liên hơi hơi rung động, cánh hoa khẽ hé, lộ ra một bóng người chí cao vô thượng ở bên trong, ba ngàn đại đạo vờn quanh thân hắn.

Trong đó, có ba trăm sợi là ngụy đại đạo hoàn chỉnh, còn lại đều là không hoàn chỉnh.

Lột xác thành công, nhưng chỉ là vừa mới bắt đầu.

“Rốt cục đột phá, thành công ngưng tụ ba trăm sợi ngụy đại đạo.”

Mộc Phàm mơ màng tỉnh lại, giương mắt nhìn qua ba ngàn đại đạo trong hư không, ánh mắt lập lòe ý đồ cướp đoạt.

Hắn thậm chí còn có ý nghĩ muốt nuốt sạch ba ngàn đại đạo.

Nhưng cũng chỉ là một suy nghĩ thoáng mà qua, hắn không có đần độn tới mức dám chơi cứng với ba ngàn đại đạo, cho dù hiện tại hắn có thực lực cường đại.

Nhất định phải cẩn thận, bởi vì bên trên còn có những tầng thứ cao hơn.

Đừng quên, còn có chung cực cổ lộ và vũ trụ chung cực tồn tại.

“Ừm, lại nghèo rồi, nên đi thu hoạch thêm.”

Mộc Phàm chậm rãi đứng dậy, thu hồi Đại Đạo Thanh Liên, cả người không có chút rung động nào, thậm chí không có tí hơi thở nào thoát ra, trông y như một người bình thường.

Đây là đại đạo đơn giản nhất, phản phác quy chân, giơ tay nhấc chân luôn có một cảm giác đại đạo tự nhiên, vô cùng kỳ diệu.

Chương 623: Ai dám đụng ta?

Tại một nơi xa xôi khói đen che phủ.

Bên trong màn khói đen, có một hơi thở kinh khủng, không ngừng thôn phệ các loại năng lượng vật chất.

“Hắc hắc hắc, chớ phản kháng, ngươi trốn không thoát.”

Một tiếng cười bén nhọn rợn người truyền ra từ trong khói đen.

Chỉ thấy bên trong xuất hiện một lỗ đen rất to, đang thôn phệ vô số căn nguyên, đó là thôn phệ giả.

Bị kẹt bên trong là một người nữ.

Nàng là Lăng Sa.

Dù đang bị thôn phệ giả đánh giết nhưng nàng không có một chút sợ hãi, là virus nguyên bản, bản thân nàng cũng có đặc tính thôn phệ.

Cả hai bên đều muốn thôn phệ hấp thu đối phương.

Bành bành bành.

Vô số vòng xoáy màu đen đụng vào nhau rồi nổ tung, song phương giao chiến kịch liệt, nhưng cả hai không ai làm gì được nhau.

Thôn phệ giả muốn thôn phệ virus nguyên bản là Lăng Sa, Lăng Sa cũng muốn thôn phệ nó, thu hoạch năng lực căn nguyên mạnh hơn.

Cứ như vậy, cả hai giằng co mãi không xong, chỉ có thể nhìn xem ai thôn phệ căn nguyên Đại Đạo nhanh hơn.

Sưu!

Đang giằng co, đột nhiên có một vệt sáng xẹt qua, một vị sinh vật

cấp Bất Hủ khác xuất hiện.

“Mạt sát giả?”

Thôn phệ giả kinh ngạc, kẻ tới lại là mạt sát giả.

Lăng Sa thấy vậy thì nhíu mi, một thôn phệ giả thôi đã khó xơi, thêm một mạt sát giả thì nàng chịu chết.

“Nha, thôn phệ giả thế mà gặp phải đối thủ, vừa vặn, có muốn ta giúp ngươi mạt sát đối phương hay không?”

Mạt sát giả thấy hai bên giằng co mãi không xong, lộ ra nụ cười dữ tợn mà hỏi.

“Hừ!”

Thôn phệ giả hừ lạnh, khinh thường nói: “Ngươi tự lo bản thân đi, còn đang bị truy sát thì lo được ai.”

“Ừm?”

Sắc mặt Mạt sát giả cứng lại, hừ nói: “Gia hỏa này không biết là ai mà không có cách nào mạt sát.”

“Một tồn tại tương tự Thiên Đạo?” Thôn phệ giả kinh ngạc nhìn qua.

Kẻ được nhắc chính là Tiểu Ách, vị Thiên Đạo đặc thù kia, đặc thù ở điểm nào sao, có thể chứng đạo Thiên Đạo bất hủ ít càng thêm ít, nàng có thể bước vào cấp bậc là do bản thân vấn đề.

Phải biết, Thiên Đạo đều là đồ chơi, là quân cờ, bị lợi dụng để tìm niềm vui.

Vì sao lại có Thiên Đạo xuất hiện ở đây, Thiên Đạo có thể thoát ly trói buộc à, thậm chí Thiên Đạo này còn sở hữu năng lực không rõ.

Không cách nào mạt sát, chính là chỗ đặc biệt của Tiểu Ách.

“Lăng Sa?”

Tiểu Ách vừa đến, nhất thời phát hiện Lăng Sa, còn có thôn phệ

giả.

Ánh mắt nàng lạnh lùng, khóa chặt mạt sát giả, trong mắt lộ ra một tia sát cơ.

“Ngươi chạy cái gì, ta chỉ muốn luyện hóa căn nguyên ngươi thôi mà, không cần phải chạy.”

Lời nàng nói ra khiến ba người còn lại phải câm nín.

Sắc mặt mạt sát giả là khó coi nhất, hắn giận dữ hét: “Đáng chết, ngươi cho rằng ăn được bổn tọa sao, ngươi quá ngây thơ rồi.”

“Mạt sát giả, ta rất hiếu kì, sau khi luyện hóa thôn phệ ngươi, phải chăng ta có thể thu hoạch được năng lực của mạt sát giả?”

Tiểu Ách không ngần ngại hỏi thêm một câu.

Oanh!

Vừa dứt lời, Tiểu Ách đột nhiên dẫn đầu tiến công, đánh về phía mạt sát giả.

Mạt sát giả tránh thoát một cách chật vật, chịu thôi, đối phương không thể mạt sát, không cách nào mạt sát, tựa hồ trong thể nội có một cỗ lực lượng ngăn cản bị mạt sát.

Cũng chính là chín tầng phong ấn liên thông mà trước kia Mộc Phàm để lại trong thể nội Tiểu Ách lúc hắn dùng nàng làm tay chân cho hệ thống, mở một tầng thì thu hoạch được lực lượng tương xứng.

Trước mắt Tiểu Ách mới mở sáu tầng, còn ba tầng chưa mở, loại lực lượng thuộc về hệ thống này tự nhiên không cách nào mạt sát.

Cho nên, mạt sát giả đáng thương đá trúng tấm sắt, bị Tiểu Ách một đường đuổi đánh.

“Lăng Sa, mượn căn nguyên của ngươi dùng một lát.”

Đánh một hồi, Tiểu Ách đột nhiên hét lớn một tiếng, thuận thế đánh ra một cỗ căn nguyên chi lực vào thể nội Lăng Sa.

Đó là lực lượng đặc thù của nàng.

Nháy mắt, Lăng Sa thu được năng lực đặc thù thuộc về Tiểu Ách, phát sinh biến hóa kinh người.

“Được.” Lăng Sa không cần suy nghĩ, tự tách một bộ phận căn nguyên ra rồi đưa cho Tiểu Ách.

“Không tốt, hai người họ biết nhau?”

Thôn phệ giả, mạt sát giả cùng hoảng sợ hô lên, nhìn xem Tiểu Ách và Lăng Sa trao đổi căn nguyên, hiển nhiên là các nàng biết nhau.

Quả nhiên, có được một tia virus nguyên bản của Lăng Sa, Tiểu Ách dường như có thêm một loại năng lực đáng sợ nào đó, đột nhiên phát ra từng làn sóng sương mù xám quỷ dị.

Một lực lượng xui xẻo, tai ách tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ mạt sát giả.

“A!” mạt sát giả kêu thảm, hoảng sợ mà lui lại.

Đáng tiếc nó bị một đám năng lượng màu xám bám như bóng với hình, ăn mòn thân thể.

Vẻn vẹn trong nháy mắt, mạt sát giả bị ăn mòn thành một đám tro xám, bị lực lượng xui xẻo, tai ách quấn quanh.

Bành!

Một tiếng vang trầm, thân thể mạt sát giả tự nổ tung, dọa nó giật cả mình mẩy.

“Thôn phệ giả, ngươi giúp ta cản một chút.”

Mạt sát giả bị dọa sợ, vứt xuống một câu rồi xoay người chạy.

Thôn phệ giả vừa kinh vừa sợ, người ta liên hợp, ngươi chạy trốn làm sao được?

Chỉ là nó chưa kịp phẫn nộ, sau một khắc, một màn khiến nó hoảng sợ xuất hiện.

Mạt sát giả đang chạy trốn, không biết sao, đột nhiên khựng lại, căn nguyên trên người vô cớ bị nhiễu loạn, động tác như bị bấm dừng.

Cái khoảnh khắc nó bị dừng lại này chính là thứ khiến nó tuyệt vọng.

“Bất Tường Chi Nhận, chém!”

Tiểu Ách ngưng tụ một lưỡi dao vô cùng sắc bén, lộ ra hơi thở xui xẻo, một khi bị dính sẽ xuất hiện các loại triệu chứng đáng sợ, không cách nào ngăn cản.

Phốc!

Một đao đánh xuống, thân thể mạt sát giả vỡ thành hai mảnh, lực lượng xui xẻo đáng sợ kia ăn mòn, ô nhiễm khiến nó không có cách nào hồi phục lại.

Cuối cùng, mạt sát giả bị Tiểu Ách chém chết ý thức Chân Linh.

“Ta là tai ách hóa thân, là ngọn nguồn điềm xấu.”

Tiểu Ách nhàn nhạt nói, một hơi luyện hóa mạt sát giả.

Thôn phệ giả nghe xong thì hoảng sợ.

Chẳng phải là nói, kẻ này nắm trong tay căn nguyên Đại Đạo tai ách, là ngọn nguồn của điềm xấu?

Nàng ta đụng ai người đó chết, cả mạt sát giả còn bị vận rủi quấn thân, cứ thế vẫn diệt biến mất ở chỗ này.

Sau cùng còn bị Tiểu Ách luyện hóa, thôn phệ, hấp thu mọi thứ của đối phương.

“Chạy!”

Thôn phệ giả bị dọa sợ, quay người chạy.

Nhưng tưởng tượng khác xa thực tế.

“Muốn chạy, có hỏi qua ta chưa?”

Lăng Sa hừ lạnh, đạt được một bộ phận căn nguyên của Tiểu Ách, tựa hồ sinh ra biến hóa khó lường, cả người nàng có vô số tai ách chi khí, điềm xấu chi lực quấn quanh.

Răng rắc!

Một cái lưới lớn, từ vô số vận xui cấu thành phủ xuống, giam thôn phệ giả vào, trong thời gian ngắn muốn thoát ly là không thể nào.

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy?”

Thôn phệ giả vừa kinh vừa sợ, tức giận gào thét, không ngừng oanh kích cái lưới, muốn tìm cách thoát.

Chỉ tiếc, sau khi thu hoạch được tiến hóa Lăng Sa đã trở nên siêu mạnh, huống chi còn có Tiểu Ách nhìn chằm chằm ở bên, chạy không thoát.

“Thôn phệ, ma diệt!”

Lăng Sa quát lạnh, hóa thành một đám virus nguyên bản, thôn phệ giả bị thôn phệ từng chút từng chút một.

Bị một lực lượng không rõ bao phủ, thôn phệ giả còn không thể cụng cựa, một khi chống cự sẽ xuất hiện các động tác trái ý muốn.

Tai ách và điềm xấu chi lực quấn thân ngăn cản nó giãy dũa.

“Không, chủ nhân cứu ta.”

Thôn phệ giả luống cuống, trong tuyệt vọng, nó cầu cứu.

Lúc đó Tiểu Ách có lấy tay đè ép, đáng tiếc vẫn là chậm một bước, đối phương phát được tín hiệu cầu cứu.

Cuối cùng, thôn phệ giả bị Lăng Sa thôn phệ, luyện hóa biến mất.

Luyện hóa thôn phệ giả, Lăng Sa thu được sự đột phá kinh người, nàng có sẵn năng lực thôn phệ, hấp thu thêm thôn phệ khiến càng tăng mạnh.

Cả Lăng Sa và Tiểu Ách đều luyện hóa hấp thu được một sinh vật

cấp Bất Hủ.

Đối với các nàng, lần này thu hoạch lớn.

“Cẩn thận, vừa nãy hắn đã thành công phát tin cầu cứu.”

Tiểu Ách nhắc nhở một câu.

Lăng Sa vừa mới hoàn thành thôn phệ hấp thu, nàng mặt không thay đổi nhìn hư không.

Nàng biết chứ, nhưng chẳng lẽ còn có tồn tại mạnh hơn nào tới được?

Oanh!

Đột nhiên, hư không bên trên đỉnh đầu của hai người có tiếng chấn động, hào quang rực rỡ phủ xuống, có một vết nứt chậm rãi hiện ra, rồi hóa thành vòng xoáy to lớn.

“Là ai giết thủ hạ ta bồi dưỡng?”

Bên trong vòng xoáy truyền tới một thanh âm, mang theo vẻ tức giận.

“Tới.” Đồng tử Lăng Sa co rụt lại.

Tiểu Ách nghiêm mặt, nói ra: “Tồn tại cường đại viễn siêu cấp Bất Hủ, chúng ta gặp nguy hiểm.”

“Siêu việt cấp Bất Hủ, vì sao muốn xuất thủ can thiệp?”

Hai người không hiểu, thủ hạ chết thôi mà, chẳng lẽ muốn xuất thủ can thiệp, nghe có cạn lời không chứ?

Dù sao, đại đạo tranh phong, sinh tử khó liệu, sợ chết thì đừng có tham gia là được nha.

Giờ chết mất xác rồi đòi trả thù gì nữa, đây còn là tồn tại cường đại viễn siêu cấp Bất Hủ, gần ngang cường giả chứng được đại đạo rồi.

“Hừ, ra là hai tên dị loại.”

Bên trong vòng xoáy lộ ra một đôi mắt, nhìn xuống Lăng Sa và Tiểu Ách, xem thấu một số nội tình của hai người, trong lòng cũng tự hiểu đôi điều.

“Các ngươi đã giết ta thủ hạ, thì trở thành khôi lỗi của bổn tọa, giúp ta hoàn thành kế hoạch tranh phong đại đạo đi.”

Giọng nói kia vừa dứt, một cái tay to lớn chậm rãi thò xuống, muốn bắt Lăng Sa và Tiểu Ách đi luyện thành khôi lỗi.

Dù sao nó có kế hoạch của mình, thuộc hạ bị giết, tự nhiên muốn dùng Lăng Sa và Tiểu Ách đến bổ sung.

“Nguy hiểm!”

Lăng Sa, Tiểu Ách biểu lộ ra vẻ mặt chăm chú nhất từ trước đến giờ.

Tiểu Ách càng là mở ra ba tầng phong ấn sau cùng trong thể nội, một cỗ sức mạnh cực kỳ khủng bố bạo phát ra, trong nháy mắt hóa thành một thanh Bất Tường Chi Nhận chém lên bàn tay trong hư không.

Răng rắc một tiếng, bàn tay khổng lồ run run, bị bổ ra một vết rách lớn, nhưng không có biến mất.

“A, thú vị đấy.”

Tồn tại bên trong vòng xoáy phát ra một tiếng kinh ngạc, có chút hứng thú với sức mạnh của Tiểu Ách.

“Cạch!”

Năm ngón tay lớn bóp nát Bất Tường Chi Nhận, vết thương nhanh chóng khép lại, bàn tay tiếp tục ép xuống.

Tấn công vô hiệu, lực áp bách bàng bạc kia còn khiến Lăng Sa và Tiểu Ách không có cách nào động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn nguy hiểm buông xuống.

Bành!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có một bàn tay u ám vung ngang, xé trời mà đến, đánh nát bàn tay hư ảo trong hư không kia.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến Lăng Sa và Tiểu Ách ngạc nhiên, quay đầu nhìn qua, trong mắt nhất thời lộ ra một tia mừng rỡ.

“Thiên Đế!”

Hai người mừng rỡ không thôi, nhìn qua một vòng xoáy hỗn độn khác, bên trong hiển hiện một khuôn mặt, chính là Thiên Đế, Mộc Phàm.

“Dám đụng người của ta, ngươi muốn chết?”

Mộc Phàm hừ lạnh, nói xong đưa tay chỉ qua vòng xoáy phía đối diện, ngón tay trong nháy mắt xuyên qua vòng xoáy, truyền ra tiếng nổ mạnh.

Răng rắc!

“A.”

“Làm càn!”

Bên trong vòng xoáy đối diện truyền đến từng tiếng gầm gừ phẫn nộ.

Chương 624: Trọng thương một vị Đạo Chủ

Oanh!

Đầu ngón tay đâm vào hư vô, vòng xoáy sụp đổ.

Từ trong đó truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Làm càn!”

Một tiếng quát to vang vọng, chỉ thấy pháp tắc hội tụ đầy trời, hóa thành một cái tay đánh vào lỗ thủng.

“Hừ!”

Trong lỗ thủng, một bóng người mơ hồ hừ lạnh, đưa tay vung ngang một chưởng.

Bành!

Bàn tay khổng lồ nổ banh, lực lượng pháp tắc cường đại tán loạn.

“Ta thấy ngươi mới làm càn.”

Thanh âm Mộc Phàm truyền đến, một lưỡi đao vô hình xuất hiện giữa không trung, Vận Mệnh Chi Nhận chém vào vòng xoáy.

Phù một tiếng, từ bên trong phun ra mảng lớn máu huyết.

“Hãy đợi đó.”

Trong hư vô nát bấy kia truyền đến kêu thảm, vô cùng thê lương, rất nhanh liền biến mất, không thấy gì nữa.

Vị cường giả vô danh bị trọng thương, quả quyết trốn.

“Thế mà chạy?”

Mộc Phàm có chút bất mãn, hắn đánh liền hai đớt mà vẫn không thể diệt sát đối phương.

“Kí chủ, ngươi nên hài lòng đi, có thể cách bình chướng ba ngàn đại đạo trọng thương một cường giả sắp đạt tới cảnh giới đại đạo vô cực, đủ để kiêu ngạo.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống.

Mộc Phàm lại không hài lòng, nói ra: “Ngươi biết cái gì, không thể miểu sát cũng không tính là cường giả, ta đã ngưng tụ ba trăm ngụy đại đạo, cả miểu sát cũng không thể làm thì tốt cái rắm.”

“.” Hệ thống im lặng.

Nó đột nhiên nó một câu: “Hay kí chủ ngươi lại lấy cứng chọi cứng ba ngàn đại đạo lần nữa, diệt đại đạo nào là thôn phệ luôn, chỉ cần nuốt sạch ba ngàn đại đạo là ngươi vô địch.”

“Lăn.” Mộc Phàm hừ nhẹ nói: “Có thể nuốt ta đã nuốt lâu rồi? Ngươi bớt châm chọc ta lại.”

Nói xong hắn còn đưa mắt liếc căn nguyên ba ngàn Đại Đạo phía trên, lộ ra thần sắc trông mà thèm, nếu có thể nuốt hắn chẳng lẽ sẽ không nuốt?

Chỉ tiếc, nằm mơ đi.

Hiện tại, thôn phệ căn nguyên ba ngàn Đại Đạo đối với hắn không khác nào nói chuyện viển vông.

“Không dám, vậy liền thành thành thật thật góp nhặt đầy đủ căn nguyên Đại Đạo, từng bước một tấn thăng, nếu không muốn khổ thì được ăn cả ngã về không, liều ăn nhiều luôn.”

Hệ thống khinh bỉ hắn một phen.

Mộc Phàm lại rất bình tĩnh, hoàn toàn không để ý mấy lời đả kích xem thường của hệ thống.

Mạng chỉ có một, hiện tại không có năng lực mà đòi ăn đại đạo, thì chả khác lấy bánh bao thịt ném chó.

“Đi thôi, qua bên chỗ Lăng Sa.”

Mộc Phàm nói xong, một tay xé mở bình chướng, nhảy vào, đi tới trước mặt Lăng Sa và Tiểu Ách.

“Thiên Đế!”

“Chủ nhân.”

Tiểu Ách và Lăng Sa lộ vẻ vẻ kích động.

Vừa mới nãy các nàng còn cho là mình phải dẹo ở đây rồi, không nghĩ tới Thiên Đế đột nhiên giết ra, đánh trọng thương vị cường giả vô danh kia cứu các nàng.

“Không tệ, đã chứng đạo.”

Lăng Sa, Tiểu Ách đã chứng đạo thành công, là sinh vật cấp Bất Hủ cường đại.

Trước đó các nàng vẫn là nửa bước Bất Hủ, chỉ chớp mắt thì chứng đạo thành công, hiển nhiên đã đạt được không ít cơ duyên đột phá ở chỗ này.

“Đây là thuộc hạ của ngươi?”

Địch Mỹ Toa theo sau Mộc Phàm, nàng đánh giá Lăng Sa và Tiểu Ách, mặt lộ một tia ngưng trọng.

Nàng cảm nhận được một tia uy hiếp trên thân hai người, mặc kệ là Lăng Sa hay là tiểu ách, đều có thực lực cường đại ngang với nàng.

Có một tên Hình Thiên mạnh hơn nàng đã coi như xong, thế mà còn có hai người nữa mạnh ngang nàng.

Lăng Sa, Tiểu Ách cũng đánh giá Địch Mỹ Toa, chỉ là nhìn qua rồi thôi, chẳng quan tâm nàng mấy.

Tâm tư các nàng ai có thể hiểu.

“Đúng rồi, các ngươi có trông thấy Tiểu Ngả hay Tiểu Linh

không?" Mộc Phàm mở miệng hỏi câu.

Lăng Sa và Tiểu Ách liếc nhau, ào ào lắc đầu.

"Chủ nhân, ta chưa thấy qua." Tiểu Ách lắc đầu biểu thị chưa thấy qua.

Lăng Sa thì nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cũng chưa bao giờ gặp Tiểu Ngả và Tiểu Linh bao giờ.

Hai vị này, không rõ ràng ở nơi nào đây.

"Được rồi, vẫn là ta tự mình tìm."

Mộc Phàm thở dài, bắt đầu đẩy ra từng lớp bình phong, không ngừng cảm ứng.

"Ừm?"

Đột nhiên, thần sắc Mộc Phàm thay đổi, hắn đã dò được Tiểu Linh và Tiểu Ngả.

Nhưng là, tình huống của hai người bọn họ rất kỳ quái, tựa hồ đang trong giai đoạn lột xác, giống như ý thức đang tiến hành tiến hóa thành đẳng cấp cao hơn.

"Chẳng lẽ các nàng đang tiến hóa?" Mộc Phàm mang theo vài phần nghi vấn.

Tìm được người rồi, tự nhiên muốn đi qua nhìn một chút, miễn cho có chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao cường giả ở nơi này nhiều không kể xiết, gặp phải nguy hiểm là rất bình thường, huống chi còn có một số Nguyên Linh Đại Đạo cường đại uy hiếp.

"Đi, đến chỗ Tiểu Ngả và Tiểu Linh."

Mộc Phàm nói xong, lần nữa xé mở bình phong, trong ba trăm ngụy đại đạo hắn đã ngưng tụ có một cái đại đạo không gian.

Cho nên hiện tại hắn có thể miễn cưỡng xé mở bình phong đại

đạo, di chuyển bằng cách xuyên qua thông đạo không gian.

Xoẹt!

Không gian bị xé mở, bên trong có vô số Không Gian pháp tắc chạy loạn, còn có Thời Gian pháp tắc xen lẫn, một cái sơ sẩy là chết mất xác.

Còn tốt Mộc Phàm đủ cường đại, đã lĩnh ngộ hai pháp tắc đại đạo loại thời gian, không gian, ngưng tụ hoàn chỉnh thành một ngụy đại đạo.

Bạch!

Hắn mang theo bốn người, cùng một chỗ xuyên qua các loại pháp tắc loạn lưu, cuối cùng rời khỏi khe hở không gian đi tới một địa phương lạ lẫm.

Nơi này có một màn sáng hư ảo khổng lồ bao phủ, phía trên lóe ra vô số số liệu ánh sáng.

Mơ hồ có thể thấy được hai cái bóng hư huyễn ở bên trong.

Hai người này, chính là Tiểu Ngả và Tiểu Linh.

“Quả nhiên đang thuế biến, chỉ là, tình huống có chút không ổn.”

Mộc Phàm nheo mày.

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn theo.

“Quy linh giả?”

Địch Mỹ Toa kinh ngạc vạn phần, nhưng rất nhanh phủ nhận: “Không phải quy linh giả, các nàng đang dung hợp pháp tắc đại đạo, muốn xây dựng một giả thuyết đại đạo hoàn chỉnh?”

Thật ngạc nhiên, Tiểu Ngả, Tiểu Linh cùng hợp lực thôi diễn giả thuyết đại đạo.

“Chủ nhân, bên trong có hai cỗ ý chí số liệu cường đại khác nữa.”

Tiểu Ách đột nhiên mở miệng nhắc nhở một câu.

Kỳ thật Mộc Phàm đã sớm đã nhận ra, Tiểu Ngả và Tiểu Linh đang muốn thuế biến.

Nhưng còn có hai cỗ lực lượng ý chí giống nhau đang phân cao thấp, chính là hai quy linh giả.

Cũng không hiểu từ đâu xuất hiện hai quy linh giả, tựa hồ để mắt tới Tiểu Ngả và Tiểu Linh, muốn thôn phệ hấp thu hai nàng.

Nhìn dòng nước số liệu sôi trào, song phương tựa như đang đọ sức bằng một trận trí năng giả tưởng.

Hết thảy chung quanh đã bị số liệu hóa cả, bốn căn nguyên số liệu to lớn đọ sức, chém giết, thôn phệ lẫn nhau, từ đó phá hạch tâm nhau.

Đây chính là điểm lợi hại của đại đạo số liệu, một cái sơ sẩy, bị công phá căn nguyên hạch là sẽ triệt để xong đời, thành đồ ăn của kẻ khác.

Song phương đại chiến rất kịch liệt, ngoại nhân khó có thể can thiệp, tới gần cũng sẽ lập tức bị xé nát đồng hóa thành dòng số liệu.

Cũng chính là sự cường đại của đại đạo này, có thể hình thành lĩnh vực riêng, ngoại nhân rất khó bước chân.

Chỉ là Mộc Phàm không phải số đông được nhắc đến, bởi vì hắn từng diệt sát thôn phệ qua một quy linh giả, tự nhiên có riêng một căn nguyên hạch tâm.

Nói cách khác, Mộc Phàm có thể số liệu hóa.

“Các ngươi ở bên ngoài nhìn lấy.”

Mộc Phàm bàn giao một câu, thân thể đột nhiên tách ra thành từng tia ánh sáng số liệu.

Ông!

Sau một khắc, thân thể của hắn lập tức hóa thành một đám số liệu ảo khổng lồ, chui vào dòng số liệu kia.

Ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hai bên đang trong thế giằng co thì đột nhiên bị một cỗ lực lượng ngoại lai phá vỡ, đành thối lui.

Tiểu Ngả, Tiểu Linh dung hợp, hình thành lĩnh vực pháp tắc tuyệt đối Hư Nghĩ, cảnh giác mà nhìn lấy cỗ lực lượng thứ ba.

Vừa nhìn một cái đã nhận ra.

“Chủ nhân?”

Tiểu Ngả, Tiểu Linh ngạc nhiên truyền đạt một tia ý niệm số liệu.

Còn ai khác ngoài Mộc Phàm.

Hắn hóa thành một dòng nước lũ số liệu, một mạch xông tới đánh vỡ thế thăng bằng vốn có.

“Bên thứ ba, ngươi muốn cướp đoạt công sức của chúng ta?”

Một bên khác, hai quy linh giả đang hợp nhất truyền đạt một suy nghĩ tức giận.

Mộc Phàm hóa thành một con sông ánh sáng chi chít các số liệu, bao khỏa hai căn nguyên hạch tâm số liệu kia lại.

Bên ngoài, Hình Thiên, Địch Mỹ Toa, còn có Tiểu Ách, Lăng Sa, bốn người nhìn ngây người.

Không nghĩ tới Mộc Phàm còn có thể biến thành hình thái dòng sông số liệu.

Hơi thở ngụy đại đạo của Mộc Phàm dọa hai quy linh giả run lẩy bẩy.

“Số liệu chi chủ, chúa tể giả thuyết?”

Hai quy linh giả hoảng sợ kêu to, cảm nhận được hơi thở ngụy đại đạo khủng bố từ hạch tâm của Mộc Phàm, kém chút số liệu của bọn họ đã sụp đổ.

Đây là số liệu chi chủ, giả thuyết chi chủ, chính là tồn tại kinh

khủng đã đến gần đại đạo vô cực.

“Làm sao có thể?”

“Chúa tể là vị trí độc tôn, không có khả năng có tồn tại hai người.”

Hai vị quy linh giả kia hoảng sợ không thôi, hoàn toàn không thể tin được đây là sự thật.

Vì sao đột nhiên lòi ra một số liệu chi chủ khác?

“Xem ra, ở trên các ngươi còn có một Đạo Chủ?”

Mộc Phàm như có điều suy nghĩ, vừa nghĩ vừa quan sát hạch tâm của Tiểu Ngả, Tiểu Linh đang tiến lại gần.

Hai cỗ căn nguyên số liệu dung nhập hạch tâm của Mộc Phàm, tương đương với dung hợp làm một thể.

“Các ngươi vội thế làm gì.”

Mộc Phàm có chút dở khóc dở cười nhìn lấy Tiểu Ngả và Tiểu Linh, chưa gì đã hòa vào hắn rồi.

Nếu không phải là tuyệt đối tín nhiệm Mộc Phàm, các nàng không có khả năng làm như vậy, dù sao rất dễ dàng bị thôn phệ mạt sát ý thức căn nguyên của bản thân.

Nhưng hai người bọn họ tin tưởng Mộc Phàm, trông thấy có căn nguyên pháp tắc số liệu cao cấp hơn, tự nhiên muốn dung nhập với hắn để thu hoạch được pháp tắc số liệu cao hơn nữa.

Cứ như vậy, Tiểu Ngả, Tiểu Linh cùng dung nhập hạch tâm số liệu của Mộc Phàm, yên lặng hấp thu ngụy Đại Đạo áo nghĩa thuộc về Mộc Phàm.

Này là cơ hội ngàn năm một thuở, người khác muốn có loại đãi ngộ này là khó có khả năng.

Cũng chỉ có Mộc Phàm dám làm như vậy, như thế mới bồi dưỡng hai vị trợ thủ tr1i năng đắc lực của mình được.

“Thôn phệ.”

Lúc này, Mộc Phàm ra tay, hai quy linh giả không thể chống cự, trong nháy mắt tan rã.

Răng rắc!

"Không!”

“Tha mạng!”

Hai quy linh giả cầu xin tha thứ, đáng tiếc vô dụng, Mộc Phàm không có khả năng giữ lấy bọn họ, có Tiểu Ngả và Tiểu Linh là đủ rồi.

Về phần căn nguyên hạch tâm của hai quy linh giả, xem như chất dinh dưỡng cho hai vị trợ thủ vạn năng xinh xắn bé nhỏ của mình vậy.

Răng rắc, răng rắc!

Lúc này, bên trong hạch tâm, hạch tâm của Tiểu Ngả và Tiểu Linh đột nhiên sụp đổ, tiếp lấy cấp tốc gây dựng lại, diễn biến thành hạch tâm pháp tắc số liệu cao cấp hơn.

Giờ khắc này, hai người nhờ pháp tắc số liệu của Mộc Phàm, triệt để thuế biến, có thể nói là đã được tấn thăng vô số lần.

Có thêm căn nguyên hai quy linh giả, hai người bọn họ cùng tiến vào một tầng thứ cao cấp hơn, trên lý luận đã đến gần đại đạo vô cực.

Nhưng các nàng còn chưa được tính là ngụy đại đạo, chưa hoàn chỉnh, nhiều nhất cũng chỉ mới ngưng tụ được chín phần căn nguyên đại đạo, còn kém một bước là có thể hoàn mỹ ngưng tụ ra một ngụy đại đạo hoàn chỉnh.

Hô!

Hai cỗ số liệu thoát ly, hóa thành Tiểu Ngả, Tiểu Linh, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ nhìn lấy Mộc Phàm.

“Chủ nhân, chúng ta thành công.”

“Còn kém xa lắm.”

Mộc Phàm lắc đầu, chọc ghẹo hai người: “Đừng kiêu ngạo, hai người các ngươi còn thiếu một chút mới có thể ngưng tụ ra một ngụy đại đạo hoàn chỉnh.”

“Sắp tới lo liệu mà tích cóp chuẩn bị đi.”

Lời của hắn khiến đám người chung quanh như Hình Thiên, Địch Mỹ Toa có điều suy nghĩ, tựa hồ thấy được sự diệu kỳ của Đại Đạo chi lộ.

“Tốt, theo ta đi thu hoạch căn nguyên Đại Đạo.”

Mộc Phàm vỗ vỗ tay, đánh thức mọi người.

Hắn mang theo một đám thủ hạ cường đại, bắt đầu không ngừng thu hoạch căn nguyên Đại Đạo tản mát các phương, một trận thịnh yến chủ yếu gồm giết hại và cướp đoạt bắt đầu.

Chương 625: Nghênh chiến Đạo Chủ

Đại đạo tranh phong, vốn dĩ tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng đột nhiên có đại lượng cường giả tử vong khiến phía trên chú ý.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Đại đạo tranh phong, vì sao đột nhiên chết đại lượng thuộc hạ và quân cờ?”

Trong hư vô, từng bóng người khổng lồ tề tụ, thân ảnh mơ hồ, hơi thở cường đại cho người ta một loại cảm giác chí cao vô thượng.

Những bóng người mờ ảo này đang thảo luận về việc quân cờ, thuộc hạ ào ào đại lượng tử vong.

“Không thích hợp, căn nguyên Đại Đạo không được thu hoạch tiếp.”

Có người đầu tiên nhận ra vấn đề.

Lượng thu hoạch căn nguyên Đại Đạo của bọn họ ít càng thêm ít, thậm chí cơ hồ không cách nào thu hoạch được, tựa hồ bị một cỗ lực lượng chặn lại.

“Quân cờ của bổn tọa vì sao chỉ còn lại một cái rồi?”

Có hư ảnh gào thét, mang theo phẫn nộ.

Hắn trừng nhìn số còn lại, chất vấn: “Có phải các ngươi lén lút nhúng tay hay không, bổn tọa không chiếm được một tia căn nguyên Đại Đạo, các ngươi không cho một cái công đạo?”

“Giải thích xem?” Một bên lập tức truyền đến gầm lên giận dữ.

Thân ảnh to lớn kia hừ lạnh nói: “Bổn tọa hiện tại một con cờ cũng không có, ngươi còn dám bảo bổn tọa ngồi xuống nói chuyện,

không có khai chiến với ngươi đã là may rồi."

"Bản tôn cũng thế, đại lượng thuộc hạ vẫn diệt, một cái cũng không còn."

"Các ngươi nói một chút, đây là có chuyện gì?"

"Đừng nói với bổn tọa là trong các ngươi có người ra tay trong bóng tối?"

Hơn trăm cái hư ảnh cường đại tề tụ, cả đám tức giận gào thét, phát giác thuộc hạ, quân cờ của mình toàn bộ diệt vong.

Mà lại, chết thì chết, thế mà một chút căn nguyên Đại Đạo cũng không có cách nào thu về lại, ngươi nói chuyện này không có mờ ám hả, ai tin.

"Có phải do số Đạo Chủ còn lại nhúng tay hay không?"

Lúc này, có hư ảnh đưa ra một vấn đề.

Trên trăm vị tồn tại cường đại tụ tập tại nơi này ào ào dừng lại, có lẽ, cái này khả năng là thật.

"Vô cùng có khả năng, lập tức tra rõ ràng, người nào giết cấp dưới chúng ta, cướp đi căn nguyên Đại Đạo vốn nên thuộc về chúng ta."

Có bóng người cường đại hung hăng nói ra.

"Nào, mở hình ảnh đại đạo tranh phong, nhìn xem là rõ ràng ngay."

Cái đề nghị này lập tức được tất cả cường giả đồng ý.

Bọn họ ào ào hợp lực, mở ra một màn hình hư huyễn, nhìn thấy tràng cảnh đại đạo tranh phong.

Ông!

Hình ảnh xuất hiện, cảnh quan tựa như dùng thị giác Thượng Đế quan sát được chiếu lên.

Chỉ thấy không ít sinh linh, cường giả tham gia tranh đoạt căn

nguyên Đại Đạo, hoặc là tham chiến với Đại Đạo Nguyên Linh.

Nhưng chúng nó phát hiện một vấn đề, đại lượng sinh vật tụ tập chỗ này là tồn tại cấp Bất Hủ.

Dường như chúng nó gặp phải vật gì đáng sợ, thế mà không tản ra đi tìm căn nguyên Đại Đạo, càng không có đi tranh đoạt kỳ ngộ.

Đây là có chuyện gì?

Cả đám tồn tại cường đại hoang mang.

“Đó là thuộc hạ của ta, vì sao lại trốn, có vẻ còn đang rất hoảng sợ?”

Có một hư ảnh ngạc nhiên hỏi, nhìn thấy thuộc hạ duy nhất còn may mắn sống sót của mình, thế mà trốn ở trong góc run lẩy bẩy.

Các cường giả khác cũng giống vậy, phát giác được thuộc hạ, quân cờ của bản thân đều đang trốn.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

“Nhìn, bên kia.”

Đột nhiên, có hư ảnh kinh hãi hét lên, chỉ một góc trong hình.

Chỉ thấy một đám sinh vật cấp Bất Hủ liều mạng chạy trốn, sợ hãi, tuyệt vọng, thậm chí có trực tiếp tự bạo.

Nhưng cũng tiếc, tự bạo là vô dụng, chúng bị một cánh tay cường đại giam lại rồi giết tại chỗ.

“Gì đây?”

“Làm càn!”

“Là ai?”

Trên trăm cái tồn tại vô thượng tức giận gào thét, chính mắt thấy có người dám săn giết sinh vật và cường giả tham dự đại đạo tranh phong với quy mô lớn.

Săn giết quy mô lớn như này quả thực không có hạn độ, hoàn toàn gặp một cái giết một cái, gặp một đám diệt một đám.

Bành bành bành.

Bàn tay che trời, trong nháy mắt bóp nát mười sinh vật cấp Bất Hủ, trong nháy mắt thì mạt sát, luyện hóa thành một cổ căn nguyên, tranh đoạt hết thảy.

Thế diệt sát cướp đoạt hung bạo như này chọc giận hết hơn trăm vị cường giả siêu cấp đang quan sát ở đây, bọn chúng giận không nhịn nổi.

“Xuất thủ, giết hắn!”

Nhìn thấy kẻ cầm đầu, trên trăm vị tồn tại vô thượng ở hiện trường ào ào rống to, lửa giận ngút trời.

Tuyệt đối tuyệt không thể dễ dàng tha thứ mà.

Dù sao đối với bọn họ tới nói, không có cách nào thu hoạch căn nguyên Đại Đạo, đối với chinh chiến chung cực cổ lộ là rất nguy hiểm.

Hiện tại có người cướp đoạt căn nguyên Đại Đạo bọn họ vốn nên có, tự nhiên tuyệt không thể dễ dàng tha thứ, bất kể là ai, trước diệt lại nói.

“Cũng nên dừng rồi.”

Mộc Phàm tự nhủ, thu lại bàn tay đang nắm một núi căn nguyên vừa mới diệt sát được.

Đây là nhóm thứ mấy hắn không nhớ rõ, dù sao cũng đã diệt sát lượng lớn cường giả cấp Bất Hủ, cướp đoạt được không ít căn nguyên Đại Đạo.

“Ngươi, ngươi săn giết quy mô lớn thế này, sẽ khiến những Đạo Chủ kia tức giận.”

Bên cạnh, Địch Mỹ Toa hoảng sợ nói ra, có chút sợ hãi.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, Mộc Phàm thế mà bất chấp nguy hiểm, mặc kệ là cấp Khái Niệm hay cấp Bất Hủ, diệt sát hết thảy.

Hắn là gặp một cái giết một cái, thậm chí còn xua thành đàn lớn để diệt sát, quả thực là nghe rợn cả người.

Cứ như vậy chẳng phải là chọc giận toàn bộ Đại Đạo Chủ sao, bọn chúng không lương thiện gì, chọc giận đối phương như thế được không đấy?

“Đạo Chủ mà thôi, trước đó không phải gặp một tên rồi sao, sợ cái gì, đến thì đánh là được rồi.”

Mộc Phàm hồn nhiên không thèm để ý, thậm chí không có coi ra gì.

Mình cũng cần góp nhặt căn nguyên Đại Đạo, không giết, không đoạt thì lấy đâu ra?

Còn những tên Đạo Chủ kia hả, không thu hoạch được căn nguyên Đại Đạo thì mắc mớ gì tới hắn, có bản lĩnh cứ tới đoạt, không có bản sự thì thành thành thật thật đợi.

Oanh!

Vừa nói xong, chỉ thấy hư không bên trên truyền đến một tiếng oanh minh, bầu trời nứt ra một vết rách.

Thần sắc Mộc Phàm cứng lại, bỗng nhiên cảm ứng được một cỗ nguy cơ bao phủ hắn.

“Tới, thế mà xuất thủ thật?”

Hắn vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới thật chọc tới mấy tên Đạo Chủ ở hậu trường.

Nguyên một đám không cách nào thu hoạch căn nguyên Đại Đạo, tất nhiên sẽ ngồi không yên.

“Xong, không chỉ một Đạo Chủ.”

Địch Mỹ Toa kinh dị nói, trong mắt lộ ra một chút tuyệt vọng.

Không chỉ một Đạo Chủ xuất thủ, hoàn toàn chính là muốn tuyệt sát, không lưu tai họa a.

Bên cạnh, Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Linh, Tiểu Ngả ào ào bộc phát ra hơi thở cường đại, cảnh giác nhìn lấy vết nứt phía trên hư không.

Trong đó ẩn giấu mấy trăm cỗ khí tức cường đại, chí cao vô thượng, như đại đạo nhìn xuống chúng sinh.

“Cấm!”

Trong cái khe truyền đến một tiếng quát lạnh, vừa dứt lời, đột nhiên có một bàn tay khổng lồ từ trong khe vươn ra chộp tới chỗ đám người Mộc Phàm.

Đây là muốn giam cầm bọn người Mộc Phàm, luyện thành căn nguyên Đại Đạo mà.

“Tiệt Thiên Chỉ!”

Mộc Phàm hội tụ toàn thân lực lượng pháp tắc, trong nháy mắt đưa một ngón tay ra.

Răng rắc!

Ngón tay mạnh mẽ đâm xuyên bàn tay lớn kia, uy thế không giảm mà xuyên thủng vết nứt, phảng phất muốn diệt sát tồn tại phía sau.

“Làm càn!”

Ầm ầm.

Chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ, tiếp lấy có tiếng nổ mãnh liệt truyền ra, cường giả sau vết nứt đã phá hết công kích của Mộc Phàm.

“Hừ!”

Mộc Phàm hừ lạnh, chấn vỡ lực trùng kích của bàn tay khổng lồ, hóa thành vô số quang mang tiêu tán không thấy.

Song phương lần thứ nhất giao thủ, thế mà cân sức ngang tài.

“Tiểu tử thật lợi hại, có thể đi đến một bước này?”

Vết nứt bên ngoài, trên trăm vị tồn tại cường đại kinh hãi, ánh mắt nhìn lấy Mộc Phàm cũng thay đổi.

Thằng ranh này rõ ràng cũng là ngụy đại đạo giống bọn họ, nhưng là mạnh lên từ khi nào?

Mà lại hắn vì sao có thể tự mình tiến vào đại đạo tranh phong, ngụy đại đạo nha, ai có thể ngang hàng hắn?

“Đáng chết, làm sao một tên cấp Đạo Chủ có thể trà trộn vào bên trong?”

Có bóng người cường đại tức giận gào thét.

Thủ hạ của nó tử vong hầu như không còn một cái, lần này một chút căn nguyên nó cũng không có thu hoạch được.

Khiến nó rất phẫn nộ, kém chút thì phát điên.

“Không tiếc đại giới, diệt nó.”

“Người này làm trái quy định, Đạo Chủ không được tham dự đại đạo tranh phong.”

“Phàm cấp Đạo Chủ, ngụy đại đạo, nhất định phải bước vào chung cực cổ lộ tranh phong, không cho phép tiến vào đại đạo tranh phong.”

“Hắn làm trái quy định, phải chết.”

Trên trăm vị cường giả vô thượng làm ra quyết định, muốn triệt để luyện hóa Mộc Phàm.

“Xuất thủ!”

“Không được buông tha hắn.”

Trong lúc nhất thời, trên trăm vị tồn tại kinh khủng ào ào bộc phát ra năng lượng cường đại, từng đạo từng đạo pháp tắc hội tụ xen

lẫn, hóa thành sát chiêu khủng bố đánh xuống.

Phía dưới, đồng tử Mộc Phàm co rụt lại, thấy rõ những bóng người đứng sau vết nứt.

“Hơn một trăm vị Đạo Chủ?”

Trong lòng hắn run lên, không nghĩ tới, lần này thế mà kéo tới hơn một trăm người, chỉ muốn lỡ mồm hỏi thăm ba má nhà chúng nó mà.

Mộc Phàm quá bất ngờ, săn giết thu hoạch một phen thế mà chọc tới hơn một trăm vị Đạo Chủ, vốn cho rằng có một hai cái, không có vấn đề đâu.

Nhưng bây giờ hơn một trăm cái thì có chút dọa người.

“Kí chủ, đừng sợ, giết đi, chém giết luyện hóa những Đạo Chủ này đi, ngươi có thể thu được căn nguyên Đại Đạo của đối phương.”

Đang lúc Mộc Phàm suy tư, trong đầu truyền đến thanh âm hệ thống.

Lời này để Mộc Phàm im lặng cùng cực, mẹ nó, Đạo Chủ giết dễ như vậy sao?

Còn hơn một trăm cái, có thể giết được vẫn là cái vấn đề.

Oanh!

Răng rắc, răng rắc!

Ngay tại lúc này, hư không nứt ra một mảng lớn, từ bên trong rơi ra một vệt sáng kinh khủng, các loại pháp tắc xen không cần tiền mà đánh xuống.

“Má, cần hoành tráng vậy không.”

Mộc Phàm nổi nóng, người ta cao cao tại thượng, ở trên cao nhìn xuống, đánh nhau cũng có ưu thế.

Bọn họ kẹt trong đại đạo tranh phong không cách nào thoát ly, ở

thế yếu.

Cho nên, hai phe giao chiến, Mộc Phàm ở vào thế yếu tuyệt đối, muốn đánh thắng đối phương rất khó khăn.

“Các ngươi đi trước, tiếp tục vụng trộm săn giết thêm mấy cái.”

Mộc Phàm dặn dò một tiếng, phất tay dịch chuyển đám Hình Thiên đi.

Không có cách, đối chiến ở cấp bậc này là bọn họ không cách nào tới gần, một chút tác động cũng có thể trực tiếp hóa thành tro bụi.

“Vậy thì tới đi, để cho ta thử xem các ngươi mạnh cỡ nào.”

Đưa bọn người Hình Thiên đi, Mộc Phàm mới bộc phát ra tu vi mạnh mẽ nhất, lực lượng, pháp tắc, từng cái ngưng tụ ra.

Có điều, hắn không có bại lộ trạng thái ba ngàn đại đạo tập hợp vào một thân, chỉ thi triển hai loại đại đạo chi lực, thời gian và vận mệnh.

Xì xì…

Thời Gian chi lực tràn ngập, tóc, lông mày, ánh mắt của Mộc Phàm đều bị nhuốm màu xám.

Mà ở sau lưng, một cái bánh răng vận mệnh ù ù chuyển động, trên thân hắn có hai con sông ánh sáng, một trái một phải quay quanh quấn lấy hắn, một con sông là Thời Gian, một con là Vận Mệnh.

“Giết!”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, hai con sông quấn lấy hắn tỏa ra khí thế ngút trời, thẳng hướng vết nứt, muốn cùng đối phương đánh một trận sống còn.

Oanh!

Toàn bộ Không Gian Đại Đạo sôi trào lên, ba ngàn đại đạo lóe ra ánh sáng mãnh liệt.

Tầng đại đạo trói buộc thế mà bị đánh nát.

Mộc Phàm mang theo lực lượng chí cường, nhất quyền đánh nát sát chiêu và pháp tắc phủ đầy trời, theo vết nứt giết xuyên ra phía bên kia.

Nhìn thấy Mộc Phàm xông tới, hơn một trăm vị Đạo Chủ sợ ngây người.

Có người lại có thể theo Không Gian Đại Đạo đánh ra?

Chương 626: Nghiền ép cấp Đạo Chủ

Đùng!

Một tiếng nổ lớn, vách ngăn Đại Đạo bị phá nát, một bóng người hung mãnh xông ra, giết vào hư vô.

Hành động này dọa trăm vị cường giả trong hư vô sợ ngây người.

“Sao có thể?”

Có kẻ hoảng sợ kêu thất thanh.

Bọn chúng thấy Mộc Phàm lao ra thì hai mắt trợn tròn, như đang thấy thứ gì đó không thể tin được vậy.

Có người chui từ không gian Đại Đạo ra được à?

“Ảo thế?”

Một cường giả chí tôn tự lẩm bẩm.

“Có thể phá vỡ vách ngăn Đại Đạo để chui ra à?”

“Sao hắn có thể làm vậy?”

Không ít cường giả chí cao vô thượng bị chấn động.

Ánh mắt bọn chúng nhìn Mộc Phàm thay đổi thành cách nhìn đối với một món bảo bối.

“Trên thằng thằng nhãi này có giấu bí mật.”

“Có thể ngưng luyện cùng lúc hai loại pháp tắc thành một thể?”

Bọn chúng nhanh chóng phát hiện hơi thở khủng bố của hai dòng sông pháp tắc đang quấn trên người Mộc Phàm.

Dòng sông Thời Gian và dòng sông Vận Mệnh bảo hộ quanh thân,

vạn pháp bất xâm.

“Lực lượng tối thượng, thời gian vi tôn, không gian xưng đế, vận mệnh bên người, nhân quả là vua.”

Có cường giả chí tôn lẩm bẩm, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Các cường giả chí tôn khác nghe được thì trầm mặc, ánh mắt sáng rực nhìn Mộc Phàm, lộ ra một tia nóng bỏng thèm khát.

Tiểu tử này đã hoàn toàn ngưng tụ ra hai loại ngụy đại đạo rồi.

“Đã từng có Bàn Chủ nắm giữ Lực Lượng Đại Đạo có thể đánh vỡ rào cản Đại Đạo, không ngờ hôm nay xuất hiện thêm một kẻ.”

“Thời Gian và Vận Mệnh dung hợp sẽ có sức mạnh to lớn như thế sao?”

Nhất thời, trăm vị cường giả vì ngạc nhiên mà đứng đơ một chỗ.

“Bàn Chủ, Thời Gian tôn giả, Không Gian chi chủ, còn các vị chúa tể Vận Mệnh, Nhân Quả cũng đều đang chinh chiến trên Chung Cực cổ lộ rồi mà.”

“Tiểu tử trước mắt sao có thể ngưng tụ hoàn chỉnh hai loại Đạo Đại thời gian và vận mệnh được?”

Rất nhanh sau đó vấn đề được phát hiện.

Hơn một trăm cường giả chí tôn bao vây Mộc Phàm, tầng tầng lớp lớp giữa hư vô.

Hơn một trăm cường giả chí tôn có mặt ở chỗ này đều là những kẻ đã ngưng tụ ra một ngụy đại đạo hoàn chỉnh.

Cỗ lực lượng này có thể hù dọa bất kỳ ai.

Nhưng Mộc Phàm lại lộ vẻ mặt bình tĩnh, hắn không vội mà đứng ung dung giữa hư vô, đưa mắt nhìn qua đám cường giả vây quanh.

“Trên người hắn nhất định có bí mật.”

“Nhất định đó là nguyên do giúp hắn có thể lĩnh ngộ và ngưng tụ

ra hai loại đại đạo."

"Hợp lực lại, quyết phải giết được hắn, đoạt lấy ký ức hắn."

Chỉ chớp mắt mà hơn một trăm vị cường giả chí tôn ở đây đã đạt thành hiệp nghị, đồng lòng liên hợp mạt sát Mộc Phàm, cùng nhau thu hoạch trí nhớ của hắn.

"Vạn Đạo lồng giam!"

Đột nhiên, tất cả cường giả đồng thời xuất thủ, đánh ra pháp tắc đại đạo riêng của mỗi người, tạo thành một lồng giam bao phủ Mộc Phàm.

Bọn họ muốn cắt đứt mọi khả năng đào thoát của hắn.

Nhưng có vẻ bọn họ đã quên mất, vừa nãy Mộc Phàm có cách riêng để đánh vỡ vách ngăn Đại Đạo, cái lồng giam do trăm pháp tắc đại đạo tạo thành này mà cũng muốn giam cầm được hắn sao.

"Phá!"

Mộc Phàm khẽ quát một tiếng, đưa tay phóng ra một chưởng.

Chỉ nghe một tiếng đùng truyền ra, lồng giam quanh người hắn nổ tung rồi sụp đổ, hoàn toàn không chịu được một chưởng khi nãy.

Mộc Phàm dẫm lên hai con sông ánh sáng, bước từng bước về phía trước.

"Không tốt, vừa nãy quên mất hắn có thể đánh phá vách ngăn Đại Đạo."

Có cường giả chí tôn tỉnh ngộ ra, đáng tiếc, hơi trễ.

"Tiệt Thiên chỉ."

Mộc Phàm chỉ ngón tay, một vị cường giả chí tôn đứng trước mặt hắn nổ tung, ngực bị nổ xuyên qua, để lại một lỗ thủng to.

"A."

Kẻ đó kêu thảm một tiếng, thân thể bị văng ngược bay xa.

Nhưng rất nhanh đã có một luồng khói đen tuôn ra, chữa trị vết thương, đảo mắt đã không phục xong.

“Xông lên, không tiếc đại giới giam cầm hắn!”

“Đánh đi!”

Các cường giả chí tôn khác quan chiến, bị dọa không nhẹ, quả thực không thể tin được.

Uy lực của Mộc Phàm dần được thể hiện.

Hắn đã ngưng tụ được ba trăm ngụy đại đạo, trạng thái của hắn bây giờ mạnh đến không diễn tả nổi, lấy một địch trăm mà vẫn còn nhởn nhơ dây dưa không cần tạm nghỉ được.

“Ngưng đọng thời gian!”

“Vận Mệnh chi nhận.”

Nháy mắt, Mộc Phàm lần nữa đánh ra hai loại đại đạo chi lực, pháp tắc xen lẫn, thời gian chung quanh trong nháy mắt đứng im, vạn vật dừng lại.

Ngay sau đó một lưỡi dao sắc bén vô hình xẹt qua thân thể đám cường giả chí tôn.

Phốc!

Chưa tới một phần ngàn giây, tất cả cường giả chí tôn đều bị cắt ngang, không ngoại lệ, bị đứt thành hai đoạn rơi lả tả.

“Quá mạnh.”

Sau khi khôi phục như cũ, đám cường giả chí tôn đồng loạt kinh hãi, đại đạo chi lực của nhóm mình thế mà không có cách nào chống lại đại đạo chi lực của Mộc Phàm.

“Thời gian và vận mệnh chính là một trong hai loại đại đạo chí cao, hợp lại uy lực mới khủng bố như thế.”

“Chúng ta không phải là đối thủ.”

Sau một hồi giao thủ, trăm tên cường giả chí tôn tại hiện trường có phần hoảng hốt, chúng nhận ra dù chúng có hợp lực thì cũng không phải là đối thủ.

Mộc Phàm mạnh vượt sức tưởng tượng.

“Giết!”

Trên trăm tên cường giả chí tôn đồng thời xuất thủ, điên cuồng tiến công, đánh ra các loại tuyệt chiêu, cấm thuật, át chủ bài, ai nấy cũng dốc toàn lực.

Các loại sát chiêu không cần tiền bị vung rải như mưa, vẫn bị Mộc Phàm nghênh ngang đón đỡ được.

Các loại thủ đoạn đủ để xé trời vỡ đất nhưng lại không thể tạo thành một tia thương tổn gì cho Mộc Phàm.

Đúng vậy, Mộc Phàm liên tục bị oanh kích vô số lần, nhưng lông tóc không tổn hao, thậm chí một vết xước cũng không có.

Bành!

Đột nhiên, Mộc Phàm vung ra một quyền, chỉ một cú đấm thẳng không cầu kỳ gì cả, lại nổ đấm nổ banh xác một cường giả chí tôn.

Tiếp đó, hai tay Mộc Phàm đồng loạt nắm thành đấm, các cú đấm nối nhau mà oanh tạc đám cường giả bao quanh hắn.

Rầm rầm rầm.

Trận đại chiến quyết liệt cứ thế bị nghiêng về một bên.

Mộc Phàm lấy một địch trăm thế mà còn có thể nghiền ép đối thủ, chỉ bằng một tay mà đánh cho đám cường giả cùng cấp khóc lên bờ xuống ruộng

Cảnh tượng đó dạo cả đám cường giả chí tôn cấp Đạo Chủ mém sụp đổ đạo tâm.

“Không, trên người hắn không chỉ có có hai loại đại đạo chi lực.”

Rất nhanh, có một vị cường giả sau khi phục hồi lại thân thể bị đấm nổ, lên tiếng chỉ ra điểm mấu chốt cho các đồng bạn.

Câu nói này còn khiến các cường giả chí tôn kia sợ hơn lúc ban đầu.

Không chỉ một loại đại đạo, ngoại trừ thời gian, vận mệnh, hắn còn sở hữu đại đạo chi lực nào?

“Sức lực cơ thể của hắn rất đặc biệt.”

“Lực lượng quá mạnh?”

“Không sai, là Lực chi đại đạo.”

Đột nhiên, đám cường giả chí tôn kinh hô một tiếng.

Đám còn lại chưa phát biểu cũng phải hết hồn, bất giác dùng con mắt sợ sệt mà nhìn lấy Mộc Phàm.

Lực chi đại đạo?

Đừng nói giỡn, cái đại đạo này chỉ có một vị nắm giữ, chính là Bàn Chủ, tồn tại chí cường, chí cao, chí thượng.

Bàn Chủ, tồn tại tối cường chân chính áp đảo ba ngàn đạo chủ.

“Chậc chậc, thế mà nhìn ra nhục thể của ta ẩn chứa Lực chi đại đạo?”

Mộc Phàm kinh ngạc, lộ ra một tia hài hước.

Đám cáo già này đã nhận ra điểm đặc biệt của thể phách hắn, đành chịu thôi, mọi cử động của Mộc Phàm đều tuôn ra một sức ép đặc biệt mà.

“Đến, tiếp tục tái chiến.”

Mộc Phàm nhe răng cười hắc hắc, vừa hay tìm được đối thủ phù hợp, hơn một trăm vị cường giả chí tôn cấp Đạo Chủ, sao có thể để lỡ vận may như vậy chứ?

Bành!

Vừa nói xong, Mộc Phàm thuấn di đến trước mặt một cường giả chí tôn, vung ra một quyền, kẻ kia không kịp phản ứng đã bị đấm nổ.

Lực lượng cường đại xuyên qua hư vô, thậm chí đánh ra một luồng ánh sáng.

Giữa hư vô, trên trăm Đạo Chủ liên thủ đại chiến một người, tràng diện kia quả thực kinh hãi thế tục, thậm chí kinh động đến các cấp Đạo Chủ còn lại.

Ánh mắt từ khắp nơi đổ về đây, rồi bị cảnh đại chiến này dạo sợ ngây người.

Bọn họ trông thấy, hơn một trăm tồn tại cấp Đạo Chủ bị một người đè đánh.

Phanh phanh phanh.

Mộc Phàm huy động hai tay, đánh cho đám tồn tại cấp Đạo Chủ khổ không thể tả, nội tâm hoảng sợ, tiếp tục như vậy khẳng định bị đánh diệt.

“Trời ạ, ta đang xem gì vậy?”

“Hơn một trăm vị Đạo Chủ, thế mà bị nghiền ép thảm?”

“Còn là do một người?”

Trong lúc nhất thời, cường giả cấp bậc Đạo Chủ các phương đồng loạt hoang mang.

Còn có một số tồn tại cấp ngụy đại đạo cường đại, tuy mặt không đổi sắc, nhưng đã bị Mộc Phàm chấn nhiếp sâu trong lòng rồi.

Đạo Chủ hay ngụy đại đạo cũng đều bị cảnh tượng này làm cứng họng.

Chuyện này mà kể ra thì có người dám tin sao.

“Tình cảnh này rất quen thuộc, vô số kỷ nguyên trước kia, giống lúc Bàn Chủ xách theo cây búa lớn đuổi đánh ba ngàn đại đạo

chủ.”

Có ngụy đại đạo hoảng sợ nói ra.

“Năm đó, Bàn Chủ một người một búa truy sát ba ngàn đại đạo chủ như lùa vịt, duy chỉ có các tôn giả sở hữu đại đạo thời gian, không gian, vận mệnh hay mạnh mẽ tương tự mới có sức liều mạng.”

“Chẳng lẽ, lại muốn sinh ra một vị khủng bố tương tự như Bàn Chủ?”

Không ít sinh vật cường đại cấp Đạo Chủ, ngụy Đại Đạo bị hấp dẫn tới phải ca thán trước sức mạnh Mộc Phàm biểu lộ ra.

“Đi, việc không liên quan đến mình thì đừng dính tới!”

Rất nhanh, không ít các khán giả bí mật quan sát lặng lẽ rút đi, thậm chí là trốn mất, không muốn rước họa vào thân.

Không nên dây vào những kẻ đáng sợ như vậy.

“Vô pháp lực địch!”

“Lại một tồn tại vô địch ngang hàng Bàn Chủ ra đời.”

“Chúng ta thành đá lót đường cho đối phương rồi.”

Không ít Đạo Chủ hoảng sợ không thôi, hiển nhiên ý thức được không ổn.

Lúc này, hơn một trăm vị Đạo Chủ bị đánh nát lòng tin, đã không còn tự tin của trước đó.

Một lần lại một lần bị Mộc Phàm đánh nổ, không dễ chịu gì, thậm chí tổn thất quá nhiều căn nguyên để khôi phục lại.

Tiếp tục như vậy nữa, khẳng định sẽ bị Mộc Phàm mài chết.

“Trốn.”

Cơ hồ mọi Đạo Chủ đang giao chiến đều chỉ có một cái ý niệm trong đầu.

Chạy trốn!

Sưu!

Nháy mắt, hơn một trăm vị Đạo Chủ cùng nhau tản ra bốn phương tám hướng, thậm chí không tiếc thiêu đốt căn nguyên Đại Đạo để bỏ chạy.

“Muốn chạy?”

Mộc Phàm còn đây các ngươi dám chạy, Mộc Phàm đánh chưa đã tay các ngươi đã chạy, thật là không có tinh thần võ sĩ mà.

“Lồng giam thời không, giam cầm vận mệnh.”

Trong nháy mắt, Mộc Phàm đánh ra hai loại đại đạo chi lực, xây dựng ra hai cái lồng giam to lớn, bao phủ hơn một trăm vị Đạo Chủ chạy trốn.

Thời không xen lẫn, hóa thành lồng giam.

Còn có Vận Mệnh Trường Hà trùng trùng điệp điệp, bao vây hơn một trăm vị Đạo Chủ.

“Thiêu đốt căn nguyên, Đại Đạo Độn Thuật.”

Trong lúc nguy cấp, hơn phân nửa Đạo Chủ liều mạng thiêu đốt căn nguyên của bản thân, thi triển một loại độn thuật cường đại.

Đại Đạo Độn Thuật, là mượn đại đạo chi lực bỏ chạy, không cách nào ngăn cản.

Bạch!

Vẻn vẹn trong nháy mắt, liền có một nửa đào thoát thành công, mượn đại đạo chi lực trốn đi.

Mộc Phàm trầm mặt, để thoát một nửa rồi đấy?

“Mả cha nhà nó, để xổng nửa số lợn béo rồi.”

Hắn tức giận đến nghiến răng, tuôn ra vô số sợi xích to từ trong thể nội, là xiềng xích tạo thành từ đại đạo chi lực, trói lấy một nửa

số Đạo Chủ chưa kịp chạy.

Chương 627: Không cho vào

Bang bang.

Năm mươi vị Đạo Chủ bị vô số xiềng xích trói lại.

“Xúi quẩy, để nửa số lợn béo chạy mất rồi, quá lỗ.”

Sắc mặt Mộc Phàm không vui vẻ gì.

Nhìn nửa số Đạo Chủ bị xiềng xích đại đạo gô cổ trước mắt, trong lòng Mộc Phàm cảm thấy an ủi phần nào.

Chứ đến một nửa cũng không còn thì đúng là mất cả chì lẫn chài.

“Còn tốt vẫn đủ số, bắt đầu mở tiệc thôi nào.”

Hắn lầm bầm mấy lời đó bằng với một nụ cười lạnh lẽo, khiến cho các Đạo Chủ bị bắt trói nghe được phải hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi còn muốn luyện hóa chúng ta?”

“Đáng chết, chẳng lẽ ngươi muốn đắc tội tất cả Đạo Chủ trong thiên hạ?”

“Ngươi dám mạo hiểm cả tính mạng chỉ để giết chúng ta?”

“Mau thả bổn tọa, nếu không, tôn chủ vĩ đại ở cổ lộ sẽ truy sát ngươi, lúc đó sống không bằng chết.”

Đám Đạo Chủ nhao nhao la ó, uy hiếp, hận không thể xé nát Mộc Phàm.

Đáng tiếc, người nằm trên thớt bây giờ là bọn họ, trước đó bọn họ muốn giết Mộc Phàm, giờ thì hay rồi.

Tình cảnh này như một cú tát đau đớn vào lòng tự trọng của đám Đạo Chủ.

Một khi bị luyện hóa, chính là tan thành mây khói, không cách nào sống lại.

Là một Đạo Chủ, bọn họ đã thu hồi lại Chân Linh ký thác trên cổ lộ, chuẩn bị cho tương lai có thể chánh thức chứng được đại đạo.

Muốn thành đại đạo, nhất định phải thoát ly đại đạo.

Nhưng có một điểm rất quan trọng, sau khi thoát ly Đại Đạo, bị luyện hóa rồi là không có cách nào thông qua đại đạo để phục hoạt trùng sinh.

Cho nên đám Đạo Chủ này cực kỳ sợ chết, mắt thấy Mộc Phàm chuẩn bị luyện hóa bọn nó, cả đám cùng vận hết công phu võ mồm ra câu giờ.

Có thể tu luyện tới cấp bậc Đạo Chủ, không có cường giả nào mà không phải là kẻ nổi trội trong đại đạo đó.

Chỉ là, Đạo Chủ cũng có phân mạnh yếu, ngụy đại đạo cũng có phân mạnh yếu.

Năm mươi Đạo Chủ bị bắt là đám yếu nhất trong đó, dựa vào thu hoạch căn nguyên Đại Đạo để thăng tiến.

Những cường giả chân chính đi đến cực hạn của đại đạo, mới là những kẻ mạnh thực sự, chúng theo đuổi không còn là căn nguyên Đại Đạo nữa.

Bọn họ theo đuổi là siêu thoát Đại Đạo, chinh chiến cổ lộ tiến vào vũ trụ chung cực.

“Đắc tội Đạo Chủ toàn thiên hạ?”

Mộc Phàm cười, nụ cười kia rất lạnh.

Hai mắt sắc bén đảo qua khắp nơi, hắn lạnh nhạt nói: “Ai không phục, ta lập tức đến làm kẻ đó phục.”

“Người nào không phục?”

Hét lớn một tiếng, lực chấn động khiến hư vô phải lắc lư.

Một mảnh tĩnh mịch, không có lấy một âm thanh, càng không có bất kỳ dấu hiệu tồn tại sự sống.

Điều này đại biểu lấy những Đạo Chủ còn lại đã hoàn toàn trốn mất dạng, hoặc là không hề quan tâm, hoặc đã sợ mất mật.

Trong lúc nhất thời không người nào dám lên tiếng, năm mươi vị Đạo Chủ bị giam cầm triệt để tuyệt vọng.

Chẳng lẽ bọn họ còn không biết Mộc Phàm sắp sửa săn lùng luyện hóa nốt những con cá lọt lưới sao?

Kẻ ngoan độc như thế còn không nghĩ biện pháp chém chết, chẳng lẽ định chờ hắn tìm tới cửa mới chịu?

“Thấy chưa, không có người tới cứu các ngươi, càng không người đáp lại các ngươi.”

Mộc Phàm khinh thường cười một tiếng, từng bước một, hắn đi tới trước mặt năm mươi vị Đạo Chủ bị giam cầm.

Những Đạo Chủ này mập chảy mỡ, khỏi cần phải nói, nhìn đã biết pháp tắc căn nguyên Đại Đạo bọn chúng ngưng luyện được nhiều cỡ nào.

Mặc dù là nhóm yếu nhất, nhưng ít ra đã đủ mập để mổ thịt, luyện hết được đám này nhất định sẽ thu được lượng lớn căn nguyên Đại Đạo.

“Lên đường đi.”

Mộc Phàm đưa tay ép xuống, năm ngón tay mở ra, xiềng xích siết lại, cứ thế mà xoắn nát đám Đạo Chủ.

Bành bành bành.

Từng Đạo Chủ một nối đuôi nhau nổ nát vụn, thân thể hóa thành vô số mảnh vụn.

Còn chưa kịp gây dựng lại đã bị Mộc Phàm luyện hóa, ma diệt Chân Linh ý thức của bọn chúng, chỉ để lại một cỗ pháp tắc căn nguyên Đại Đạo thuần túy.

“A!”

“Ngươi dám!”

“Đừng, tha mạng!”

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, quanh quẩn trong hư vô, dọa đám Đạo Chủ còn lại trốn xa trốn kỹ hơn.

Năm mươi vị Đạo Chủ bị luyện giết, hung tàn vô cùng.

Mộc Phàm luyện sống năm mươi vị Đạo Chủ, thu được một lượng căn nguyên khổng lồ.

Bọn họ vốn là không đáng chết, có thì trách chúng nó xuất thủ với Mộc Phàm trước.

Mà bọn chúng có ngờ Mộc Phàm có thể phản công nghiền ép lại đâu, cho nên, bi kịch.

Đám Đạo Chủ kịp thời chạy được kia bị dọa đến sắp nứt cả tim gan, càng tranh thủ trốn xa được chừng nào hay chừng nấy.

“Không tệ lắm, thế mà có nhiều căn nguyên Đại Đạo như vậy.”

Mộc Phàm luyện hóa năm mươi vị Đạo Chủ xong thì rất phấn khởi, quả nhiên là mập chảy mỡ á.

Hắn yên lặng tính toán, lần này thu hoạch chí ít lại có thể tiếp tục ngưng luyện ra hơn một trăm ngụy đại đạo nữa, thực lực lại muốn tăng nhiều.

“Hệ thống, ngươi nói ta nên để dành một lần ngưng luyện luôn ba ngàn ngụy đại đạo, hay là tập trung luyện các ngụy đại đạo cao cấp thành đại đạo hoàn chỉnh?”

Mộc Phàm bắt đầu hỏi thăm hệ thống.

“Kí chủ, đại đạo càng cao cấp tốn càng nhiều, được chả bằng mất.”

Hệ thống nhắc nhở.

Nó nói ra: “Đề nghị kí chủ trước ngưng luyện ba ngàn ngụy đại đạo, lại lấy ba ngàn ngụy đại đạo chi lực nuôi dưỡng đại đạo cao cấp, rồi dần ngưng luyện đến cực hạn.”

“Như có cơ hội, kí chủ còn có thể trực tiếp thôn phệ ba ngàn Chân Linh đại đạo triệt để viên mãn, khi ba ngàn đại đạo hợp vào một thân, đánh vỡ chung cực cổ lộ, bước vào vũ trụ chung cực chân chính.”

Hệ thống giải thích một phen, giúp Mộc Phàm hiểu rõ.

Hiển nhiên là hệ thống đưa ra lựa chọn phù hợp Mộc Phàm nhất, ba ngàn ngụy đại đạo, một khi ngưng tụ thành công, cho dù không có đi đến cực hạn cũng đã vô địch.

Thân có ba ngàn ngụy đại đạo chi lực, người nào có thể chống đỡ.

“Kí chủ có thể ngưng luyện các đại đạo cấp thấp trước cho viên mãn, dạng này thoải mái hơn, đơn giản hơn.”

Hệ thống lần nữa nhắc nhở.

Mộc Phàm nghe xong thì đã có quyết định

Hắn như có điều suy nghĩ nói: “Ta hiện tại chỉ có bốn loại đại đạo chí cao là sức mạnh, thời gian, không gian, vận mệnh đã ngưng luyện thành công.”

“Hệ thống, đốt tiền nào, bắt đầu ngưng luyện ngụy đại đạo.”

Hắn dùng hết số căn nguyên tích lũy còn lại cùng số căn nguyên vừa thu được từ đám Đạo Chủ, để cho hệ thống hỗ trợ ngưng luyện ngụy đại đạo.

“Đinh, nạp tiền đúng hcỗ, bắt đầu ngưng luyện ngụy đại đạo.”

Sau khi hệ thống thông báo, Mộc Phàm cảm thấy thể nội sôi trào đại đạo chi lực.

Tại thời khắc này, có năm trăm đại đạo đang không ngừng được ngưng luyện trong hắn.

Cuối cùng, nhờ sự trợ giúp to lớn từ hệ thống, Mộc Phàm thành công đột phá.

Lại một lần ngưng luyện ra năm trăm ngụy đại đạo, ngưng luyện hoàn toàn pháp tắc Đại Đạo, thành ngụy đại đạo, chỉ có ngưng luyện đại viên mãn, mới xem như đến gần đại đạo vô cực.

Nhưng chúng sinh đều hiểu một cái đạo lý, đến gần đại đạo vô cực, cũng không có nghĩa là ngươi chính là đại đạo.

Bởi vì khi ngươi mạnh lên, đại đạo cũng mạnh lên, chúng sinh càng cường đại, đại đạo càng cường đại, càng cao xa hơn, muốn đuổi theo đại đạo nhất định phải thoát ly đại đạo trói buộc, siêu thoát đại đạo.

Đó cũng là một trong những lí do chính mà phần lớn Đạo Chủ đỉnh cấp, ngụy đại đạo đều sẽ tiến vào chung cực cổ lộ để chinh chiến.

Chỉ có ở nơi đó mới có thể chân chính thoát ly đại đạo trói buộc, chân chính đại tự tại, mới có cơ hội chánh thức sánh vai đại đạo thậm chí siêu việt đại đạo.

Oanh!

Hư vô rung động, một cỗ hơi thở cường đại tràn ngập.

Thân thể Mộc Phàm thở một cái thôi đã làm vỡ nát hư vô, hơi thở cường đại quét ngang khắp nơi, dẫn tới vô số Đại Đạo Chủ rung động.

Bất kỳ Đạo Chủ nào cảm ứng được cỗ hơi thở này đều sợ hãi run rẩy.

“Quá khủng bố.”

“Đây rốt cuộc là loại quái vật nào vậy?”

“Sao lại có thêm một tồn tại vô địch sánh ngang Bàn Chủ rồi?”

“Đại đạo vì sao cho phép?”

Trong lúc nhất thời, Đạo Chủ, cường giả, ngụy đại đạo ẩn cư các

phương cũng nhịn không được mà kinh hoảng.

Bọn họ không nghĩ ra, vì sao đại đạo cho phép thứ tồn tại vô lí như Mộc Phàm được xuất hiện.

Quả thực là không có đạo lý a.

Lúc trước, thời điểm Bàn Chủ đản sinh, hắn bị ba ngàn đại đạo hợp lực áp chế, vì sao hiện tại Mộc Phàm lại không có bị áp chế?

Kỳ thật bọn họ không hiểu, Mộc Phàm cũng không phải là không có áp chế, mà còn áp chế không nhẹ, ba ngàn đại đạo xâm nhập thể nội, phong tỏa huyết nhục, bám rễ trong xương tủy hắn.

Hiển nhiên là muốn hạn chế Mộc Phàm trưởng thành.

Nhưng Mộc Phàm lại không có cách nào bị hạn chế, bởi vì có hệ thống tồn tại, giúp hắn từ từ tránh thoát trói buộc sau đó thăng cấp đại đạo của bản thân.

Cả trước cả sau, tổng cộng Mộc Phàm đã ngưng luyện được một ngàn ngụy đại đạo, tương đương với hoàn thành ngưng luyện một phần ba.

Còn kém hai ngàn đại đạo phổ biến là có thể hoàn mỹ tụ tập ba ngàn đại đạo vào một thân.

Ba ngàn đại đạo, kỳ thật nói mà cũng không phải là chỉ có ba ngàn đại đạo, đại đạo ngàn vạn, số lượng ba ngàn là ám chỉ số đại đạo phổ biến mà thôi.

Ba ngàn đại đạo Mộc Phàm tu luyện cũng là ba ngàn đại đạo chính, trong đó có mười đại đạo chí cao, một khi hoàn thành, thiên hạ vô địch.

“Lực lượng này, cảm giác này, quá mỹ diệu!”

Mộc Phàm yên lặng cảm thụ biến hóa.

Cảm giác này, dường như có thể dùng một quyền đánh xuyên đại đạo, quá kỳ diệu.

“Kí chủ tỉnh mộng đi, đó là ảo giác, chỉ có ngưng luyện hoàn thành ba ngàn ngụy đại đạo chính, ngươi mới có thể chân chính đánh vỡ đại đạo, mới có thể cùng đại đạo sánh vai.”

Hệ thống tốt bụng nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm cười một cái rồi nói: “Không có việc gì, ta tự hiểu được, yên tâm, hiện tại sẽ không đần độn lấy cứng chọi cứng với đại đạo.”

“Có điều, ngươi nói xem bây giờ ta về lại Không Gian Đại Đạo, có khả năng cướp đoạt căn nguyên ba ngàn Đại Đạo?”

Hắn sờ cằm, yên lặng suy nghĩ vấn đề này, tựa hồ có thể thực hiện được nha.

“Kí chủ, ngươi thử một chút thì biết.”

Trong đầu truyền đến thanh âm hệ thống.

Mộc Phàm nghe xong, ánh mắt sáng lên, đưa tay vạch một cái, mở ra Không Gian Đại Đạo để quay trở lại.

Kết quả, phát hiện thế mà không trở về được.

“Chuyện gì xảy ra, vì sao ta không trở về được?”

Hắn có chút ngạc nhiên, không hiểu, thử mở lối vào Không Gian Đại Đạo lại lần nữa, nhưng vẫn không đi vào được.

Ba ngàn đại đạo phong tỏa ngăn hắn lại.

Chỉ nghe hệ thống thản nhiên nói: “Kí chủ, ngươi đi ra còn muốn trở về, cho là ba ngàn đại đạo cũng bị ngu hả?”

“Đã ngươi chủ động đi ra, vậy cũng đừng mong trở về, ba ngàn đại đạo không cho phép ngươi trở về quấy rối, cho nên ngươi thành thành thật thật ở lại hư vô, chờ đợi đại đạo tranh phong kết thúc thì tiến vào chung cực cổ lộ đi.”

Hệ thống nói đúng, Mộc Phàm bó tay rồi.

Chơi vậy ai chơi lại?

Hắn có chút dở khóc dở cười, ý thức của căn nguyên ba ngàn Đại Đạo thế mà biết chơi chiêu, nhốt Mộc Phàm ở bên ngoài, không cho hắn vào.

Đi ra thì dễ mà vào thì khó khăn là đây.

Đoán chừng, khi nãy Mộc Phàm có thể nhẹ nhõm đánh vỡ vách ngăn đại đạo để xông ra, cũng là nhờ ý thức của căn nguyên ba ngàn Đại Đạo trợ giúp trong bóng tối.

“Được rồi, vào không được thì vào không được, ta ở lại hư vô săn giết Đạo Chủ cũng không tệ.”

Mộc Phàm nói một mình, hai mắt nóng rực nhìn ngó xung quanh.

Đã không thể quay về, vậy liền săn giết số Đạo Chủ còn lại là được rồi.

Trước đó để sống một nửa, vừa vặn đi tìm giết hết là được, dù sao, lãng phí là không tốt.

“Ai, còn phải đi săn giết từng tên một, phiền phức quá.”

Mộc Phàm bất mãn nói thầm, bước ra một bước, người đã xuyên qua hư vô, biến mất tại chỗ.

Cuộc đi săn tồn tại cấp Đạo Chủ bắt đầu.

Chương 628: Chúa Tể

Trong hư vô mênh mông, hai bóng người cấp tốc bỏ chạy, hoảng hốt chạy bừa.

Hai vị này, là hai cường giả cấp Đạo Chủ.

Ông!

Sau một khắc, hư vô nứt ra một vết rách, một bàn tay lớn chui ra, năm ngón tay mở ra nhắm ngay hai Đạo Chủ.

“Quang Minh đại đạo!”

“Hắc Ám đại đạo!”

Hai Đạo Chủ cùng nhau quát lớn, hai cỗ đại đạo chi lực một quang một ám sôi trào, đan vào nhau đón đánh bàn tay khổng lồ kia.

Chỉ nghe oanh một tiếng, lực trùng kích nổ tung xé toang màn đêm bao trùm hư vô, chiếu rõ bóng dáng hai Đại Chủ.

Đó là Quang Minh chi chủ và Hắc Ám chi chủ.

Hai người trải qua vô số kiếp mới đạt tới cấp bậc Đạo Chủ, không nghĩ tới thế mà bị đuổi giết.

Bịch một tiếng, hai Đạo Chủ bị đánh bay ra ngoài, phun máu ba lần.

Bộ dáng cả hai chỉ có thể dùng chữ thảm để mô tả.

“Trốn trốn trốn.”

Quang Minh chi chủ hoảng sợ, không lo đến Hắc Ám chi chủ nữa, trong nháy mắt hóa thành vệt sáng bỏ chạy.

Răng rắc!

Đáng tiếc sau một khắc liền bị một cái tay vỗ rớt, toàn thân rách nát, vết thương chồng vết thương, nhiều đến không cách nào chữa trị.

“Chạy đi?”

Trong hư vô truyền tới một thanh âm đạm mạc, chỉ thấy một thân ảnh mơ hồ đứng ở đó, cao cao tại thượng nhìn xuống hai Đạo Chủ.

Người tới chính là Mộc Phàm.

Hắn một đường truy tìm, rốt cuộc tìm được hai vị cường giả chí tôn, Quang Minh Đạo Chủ và Hắc Ám Đạo Chủ, trốn ở bên trong một bức tường kép giữa hư vô.

Hai vị này hợp lực dùng Quang Ám đại đạo để che giấu cả hai, kém chút hắn đã không phát hiện.

Cuối cùng vẫn là bị Mộc Phàm tìm ra đánh cho một trận tơi bời, chạy rồi lại đánh rồi lại chạy, nhưng không thoát.

“Sao ngươi nhắm vào chúng ta?” Quang Minh Đạo Chủ phẫn nộ gào thét.

Hắn không hiểu, bọn hắn vốn đã trốn được, đối phương vì sao còn muốn chém tận giết tuyệt?

“Không tại sao cả, bởi vì ta nghèo.”

Mộc Phàm bình tĩnh đáp.

Không sai, hắn nghèo rớt mồng tơi á, muốn ngưng luyện ba ngàn đại đạo cần tiêu hao quá lớn, không cướp đoạt căn nguyên Đại Đạo từ Đạo Chủ thì biết đi đâu cướp?

Cũng do đại đạo không cho phép hắn tiến vào Không Gian Đại Đạo.

Chẳng nhẽ Mộc Phàm chịu yên phận gương mắt nhìn không.

“Nghèo?”

Quang Minh Đạo Chủ, Hắc Ám Đạo Chủ liếc nhau, lộ ra một tia bi phẫn.

Không nghĩ tới hai người có một ngày bị một thằng nhãi truy sát, còn là vì đối phương nghèo?

Ngụy biện kiểu gì đây, khinh người quá đáng.

“Bạo!”

Bị buộc đến nước này, hai Đạo Chủ cùng nhau quát lớn, tự nhen nhóm căn nguyên Đại Đạo của bản thân để tự bạo, không sống tiếp được thì Mộc Phàm cũng đừng hòng ăn hôi.

Dù sao tự bạo còn có thể giúp Chân Linh trốn đi, còn có thể phục sinh, tuy có hơi lâu nhưng còn sống là được, mà nếu rơi vào trong tay Mộc Phàm là chết chắc.

Dù gì bọn họ vẫn còn biết phân biệt thiệt hơn.

“Muốn tự bạo, bị ngu à.”

Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, giương tay vồ một cái, hư vô vỡ vụn ra.

Hai Đạo Chủ vừa mới định tự bạo đã bị một cỗ đại đạo chi lực giam cầm, phong tỏa, đại đạo xiềng xích quấn quanh thân thể, xâm nhập thể nội.

Cơ hồ chỉ trong khoảnh khắc đã bị giam cầm không cách nào động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộc Phàm luyện hóa.

“Không”

“Ánh sáng bất diệt!”

“Hắc ám vĩnh tồn.”

Hai Đạo Chủ kêu rên thê lương, như cũ không làm nên chuyện gì, cuối cùng bị Mộc Phàm luyện hóa trở thành hai cỗ căn nguyên Đại Đạo.

Tồn tại cường đại cấp Đạo Chủ ẩn chứa số lượng căn nguyên Đại Đạo vô cùng to lớn, gần như tương đương một ngụy đại đạo hoàn chỉnh.

Dạng thu hoạch này rất hiếm gặp nha.

“Lại thu hoạch hai đầu ngụy đại đạo, cướp thêm 1800 sợi nữa là đủ.”

Mộc Phàm nhẩm tính.

Bản thân hắn tích lũy cũng được kha khá, một đường truy sát, tìm một cái diệt một cái, hoàn toàn làm một cuộc thanh trừng lớn.

“Tiếp tục.” Mộc Phàm nói, xé mở hư vô, vừa định đưa chân bước vào.

Nhưng sau một khắc, Mộc Phàm dừng bước, sắc mặt cứng lại, giương mắt nhìn nơi sâu trong hư vô.

Ông!

Hư vô rung động, uy áp đáng sợ len lỏi tràn đến.

Chỉ thấy trong hư vô có đại đạo chi lực phun trào, một luồng hơi thở áp đảo Đạo Chủ bao phủ, khiến Mộc Phàm cảnh giác.

“Đây là tồn tại siêu việt Đạo Chủ?”

Mộc Phàm nói một mình, nhận rõ người đến rất khủng bố.

Kẻ đến không giống Đạo Chủ phổ thông, là tồn tại thuộc đỉnh ngụy đại đạo.

“Đạo hữu xin dừng bước.”

Trong hư vô truyền tới một âm thanh vang dội, uy nghiêm vô tận.

“Chúa Tể?” Mộc Phàm hơi híp mắt, lộ ra một tia tham lam.

Thế mà đụng phải một tôn Chúa Tể.

Bọn họ có thể Chúa Tể một phương đại đạo, đi đến cực hạn ngụy

đại đạo.

“Thân là một phương Chúa Tể, ngươi vì sao không nể mặt ta, diệt sát bọn chúng?”

Thanh âm to lớn kia truyền đến lần nữa.

Lần này Mộc Phàm nghe rõ, đối phương là đến cảnh cáo hắn, không muốn hắn động thủ với Đạo Chủ nữa.

Mộc Phàm mỉm cười, nói ra: “Người nào nói cho ngươi, ta là Chúa Tể, ta hiện tại chỉ là ngưng tụ hoàn chỉnh Đại Đạo pháp tắc, nhiều nhất cũng là một vị ngụy đại đạo, cũng là thuộc về cấp bậc Đạo Chủ.”

“Ta không phải Chúa Tể, vì sao không thể động thủ?”

Hắn hỏi lại câu này, thanh âm kia đành trầm mặc.

“Ngươi đã đi đến cực hạn, thu tay lại đi.”

Oanh!

Vừa dứt lời, lại một cỗ hơi thở cường đại tràn đến.

Trong hư vô, một cảm giác tồn tại đáng sợ khác xuất hiện.

Vị Chúa Tể thứ hai xuất hiện.

Mà lại, vị Chúa Tể này khiến cho Mộc Phàm cảm thấy nguy hiểm khó lường, nhân quả dây dưa, đại đạo vô biên.

“Chúa Tể Nhân Quả?” Mộc Phàm hơi nheo mắt lại, vị này rất khó lường.

Vị đến trước, theo hơi thở biểu hiện ra, chính là một loại đại đạo Sát Lục chí cường, một vị Chúa Tể Sát Lục.

Chúa Tể Sát Lục thế mà chạy ra thuyết phục Mộc Phàm ngưng tàn sát, ai dám tin?

“Chậc chậc, Chúa Tể Nhân Quả Đạo thuyết phục còn chấp nhận được, nhưng ngươi làm người thống trị đại đạo Sát Lục mà lại đi

thuyết phục ta không nên sát sinh?”

Mộc Phàm cười lạnh, dường như một lời không hợp liền muốn đánh.

Kỳ thật hắn càng nghĩ càng muốn thử một lần áp đảo thử Chúa Tể, xem coi cấp bậc này mạnh bao nhiêu.

Giết Đạo Chủ không có một tia áp lực, hiện tại Mộc Phàm đụng phải hai vị Chúa Tể, tự nhiên có xúc động muốn đánh một trận.

“Thu tay lại đi, đăng lâm Chúa Tể chi điện, nơi đó có vĩ trí của ngươi, ngươi đã được xác nhận là Chúa Tể, đại biểu cho đại đạo thừa nhận thực lực của ngươi.”

“Ngươi đã thuộc về cấp bậc Chúa Tể.”

Sau một khắc, bên kia thế mà lại xuất hiện thêm một hơi thở cường đại khác nữa.

Mộc Phàm hơi biến sắc, bỗng nhiên nhìn qua, thế mà có thêm vị Chúa Tể thứ ba.

Vị Chúa Tể có hơi thở rất huyền diệu, hư huyễn mông lung, liếc mắt liền nhìn ra đối phương là Chúa Tể Mộng Huyễn.

“Giết sạch Đạo Chủ phía dưới, đối với cả ngươi và ta đều không có chỗ tốt.”

“Chung cực cổ lộ mới là địa phương ngươi ta nên đi.”

“Đạo Chủ chết sạch thì người nào sẽ mở chung cực cổ lộ cho chúng ta?”

“Tuy nói, Chúa Tể vạn kiếp bất ma, vĩnh hằng bất diệt.”

“Nhưng nếu ngươi cố chấp không nghe, chúng ta chỉ có thể liên thủ trấn áp phong ấn ngươi.”

Từng giọng nói khác nhau liên tiếp nối nhau vang lên.

Sắc mặt Mộc Phàm dần dần nghiêm túc lại.

Trong lòng của hắn nhịn không được chửi ầm lên, chỉ muốn làm thịt sạch đám Chúa Tể này luôn, nhàn rỗi nhức cả trứng chạy ra đến xen vào chuyện bao đồng, còn muốn trấn áp phong ấn hắn?

“Vậy liền đánh qua một trận, nhìn xem các ngươi làm sao phong ấn ta?”

Mộc Phàm không chịu yếu thế, nói xong một bước đạp nát hư vô, vung quyền đánh vào khoảng hư vô gần hắn nhất.

Răng rắc!

Ầm ầm.

Một tiếng vang lớn truyền ra, chỗ đó lộ ra một bóng người mông lung, chính là Chúa Tể Nhân Quả.

Hắn đứng ở phía trên hư vô, nhìn xuống Mộc Phàm, bên trong hai mắt có vô số pháp tắc đại đạo Nhân Quả lưu động, khủng bố dọa người.

“Thôi, Tân Chúa Tể ngươi quá cuồng ngạo, chèn ép một lần trước đã.”

“Đúng, nên gõ một cái.”

Trong hư vô, những bóng người cường đại nối đuôi nhau hiển hiện.

Oanh!

Một dòng sông dài xuyên qua hư vô, dòng nước ánh bạc tản ra hơi thở thê lương tuế nguyệt.

“Thời Gian Trường Hà?”

Sắc mặt Mộc Phàm cứng lại, nhìn về phía cuối sông dài, một tôn Chúa Tể khổng lồ đứng hiên ngang, vô thượng chí cao, chính là Chúa Tể Thời Gian.

“Má nói, bọn họ không phải kẹt ở chung cực cổ lộ, sao có thể xuất hiện?”

Mộc Phàm tử hỏi trong lòng, nhưng nhìn tình huống này là coi như muốn ngăn trở mình tiếp tục săn giết Đạo Chủ nha.

Chẳng lẽ, giết sạch Đạo Chủ thì không có cách nào mở ra chung cực cổ lộ?

“Thời gian, không gian, nhân quả, quang minh, hắc ám, tử vong, mộng huyễn, sát lục.”

Mộc Phàm đếm kỹ từng Chúa Tể một, trong lòng giật nảy mình.

Mẹ nó, thế mà một đoàn chúa tể chí cao kéo nhau ra chơi hội đồng, cái thể loại gì đây?

“Chiến!”

Tuy giật mình, nhưng Mộc Phàm không có lấy một tia sợ hãi, ngược lại, hắn chủ động giết tới.

Ầm ầm

Mộc Phàm sức một mình, độc chiến mấy vị Chúa Tể, giao chiến vừa bắt đầu, song phương đã giao thủ được một tỷ lần, đánh nổ giới diện hư vô.

Vừa mới giao thủ, Mộc Phàm rõ ràng phát giác được, những người thống trị này có điểm riêng, bọn họ chí cao vô thượng, có lực lượng Chúa Tể một đại đạo.

Có thể nói là đã đạt tới cực hạn, chỉ kém đạp phá chung cực cổ lộ siêu thoát đại đạo tiến vào vũ trụ chung cực.

Nghiêm chỉnh mà nói, Chúa Tể đã là vạn kiếp bất ma, tồn tại vĩnh hằng bất diệt, giết không chết, đánh bất diệt, chỉ có thể bị phong ấn.

Trừ phi đại đạo sụp đổ, nếu không bọn họ không cách nào bị giết chết.

Đây chính là tình huống Mộc Phàm phát giác được, trong lòng kinh nghi, thế mà giết không chết, vậy chẳng phải là vô địch?

Dù sao có giết cũng không chết.

“Không đúng.” Mộc Phàm rất nhanh kịp phản ứng.

Điều đó không có khả năng, không phải nói ngày xưa Bàn Chủ vác Đại Đạo chi phủ đuổi theo chém giết ba ngàn Chúa Tể sao, không có khả năng giết không chết nha.

“Ngươi nắm giữ ba loại chí cao đại đạo là thời gian, vận mệnh, lực lượng, tương lai sẽ có lấy cơ hội đánh vỡ chung cực cổ lộ, vì sao muốn săn giết đám Đạo Chủ bé nhỏ kia?”

Chúa Tể Thời Gian đứng ở cuối sông dài, nhìn xuống Mộc Phàm, mở miệng hỏi một câu.

Đám Chúa Tể thật sự không hiểu nổi Mộc Phàm.

Đại đạo đã thừa nhận Mộc Phàm là Tân Chúa Tể rồi.

Nhưng vì sao hắn muốn tiếp tục săn giết Đạo Chủ, còn gặp một cái giết một cái, như thể muốn giết sạch mới cam tâm.

Thành thử bọn họ ngồi không yên, hiện thân ngăn cản Mộc Phàm tiếp tục thanh trừng, nếu không đoán chừng lần chung cực cổ lộ này không có cách nào mở ra.

“Ngươi cần căn nguyên Đại Đạo, chúng ta cho ngươi, điều kiện tiên quyết là ngươi không thể tiếp tục xuất thủ quấy nhiễu tiến trình đại đạo tranh phong, nếu không đến cả ngươi cũng không thể vào được chung cực cổ lộ.”

“Đạo hữu, thu tay lại đi.”

“Bên trong chung cực cổ lộ còn có cường địch, chúng ta bồi dưỡng đám Đạo Chủ này không dễ, nhưng cần có chúng để mở ra chung cực cổ lộ.”

“Ngươi giết sạch tương đương với phá con đường siêu thoát đại đạo, dập tắt hi vọng vào chung cực cổ lộ, ép chúng ta phải nhẫn tâm trấn áp ngươi vĩnh hằng.”

“Nếu ngươi chấp mê bất ngộ, chỉ có thể mời Bàn Chủ xuất thủ.”

Đứng cuối Thời Gian Trường Hà, Chúa Tể Thời Gian nói ra một câu uy hiếp.

Đám Chúa Tể lần lượt mở miệng, có người đe dọa có người thuyết phục.

Mộc Phàm nghe mà trong lòng kinh hãi, đùa nhau à, không phải chỉ giết mấy cái Đạo Chủ, động đến các ngươi thì thôi, còn đòi lôi cả Bàn Chủ một thời vô địch ra?

Bàn Chủ sao còn chưa tiến vào vũ trụ chung cực?

Những Chúa Tể này không hy vọng Mộc Phàm giết sạch tất cả Đạo Chủ do chúng vất vả bồi dưỡng.

“Hệ thống, xử lý làm sao, có nghe theo hay không?”

Sau một hồi loạn chiến, Mộc Phàm dừng lại, trong lòng hắn rất xoắn xuýt.

Đến cùng có nghe theo hay không, hay lại tiếp tục đánh tiếp?

Chương 629: Lịch sử đen

“Kí chủ đừng sợ, đánh đi.”

Hệ thống bình tĩnh trả lời.

Nó nói tiếp: “Giết hết tất cả là ngươi vô địch, sợ gì, đụng đâu giết đó đi.”

Nghe hệ thống trả lời, Mộc Phàm chẳng những không cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, ngược lại còn lạnh lòng.

Hệ thống ngươi muốn hố chết ta?

Trước mắt thì đang có tám vị Chúa Tể, vừa mới giao thủ thăm dò một phen, và Mộc Phàm xác nhận là không thể giết được bọn họ.

Chúa Tể đã áp đảo Đạo Chủ, thậm chí đi đến cực hạn Đại Đạo chi lộ, hoàn toàn sánh vai đại đạo, Chúa Tể là tồn tại ngang hàng đại đạo.

Đại đạo bất tử, bọn họ có thể chết?

“Giết!”

Mộc Phàm đột nhiên quát lớn, toàn thân toát ra một vầng sáng mạnh, một ngàn ngụy đại đạo chi lực lặng yên hội tụ trong thể nội, nháy mắt đánh lên thân thể Chúa Tể Sát Lục.

Chỉ nghe “đông” một tiếng, Chúa Tể Sát Lục không kịp phản ứng, bị oanh bạo ra, hóa thành vô số mảnh vụn bay vương vãi.

Cường thế nhất kích đánh nổ một Chúa Tể.

Nhưng rất nhanh sau đó, Chúa Tể Sát Lục khôi phục lại, hoàn hảo không chút tổn hại, thậm chí một hạt bụi cũng không dính, khí tức như cũ cường đại, chí cao vô thượng, bất hủ bất diệt.

“Thế mà đánh nát ta một lần?” Sắc mặt Chúa Tể Sát Lục rất khó

nhìn.

Ngươi không chơi theo luật, bất ngờ đánh lén nó, nổ nó banh xác.

Mặc dù nó không chết, nhưng chuyện này ảnh hưởng tới mặt mũi người bị đánh lén thành công ha.

“Giết giết giết!”

Trong cơn giận dữ, Chúa Tể Sát Lục bạo phát

“Thời gian!”

“Không gian!”

“Nhân quả!”

...

Đại đạo chi lực liên miên vọt tới, trong nháy mắt bao phủ Mộc Phàm.

Cuồn cuộn sông dài, tầng tầng không gian, nhân quả tuần hoàn, pháp tắc đại đạo không ngừng đánh vào thân thể Mộc Phàm, tạo thành những vết thương nghiêm trọng.

Răng rắc một tiếng, thân thể hắn nứt ra.

Thế mà bị đánh đến nứt ra, Mộc Phàm kinh hãi, thân hắn có lấy một ngàn ngụy đại đạo, thế mà còn bị đánh rách.

Huống chi hắn có cả Lực chi đại đạo, có thể cảm nhận những chúa tể này khủng bố đến mức.

Bành bành bành.

Đại chiến quá đột ngột, tám vị Chúa Tể trong cơn giận dữ đánh cho Mộc Phàm liên tục lùi về phía sau, thân thể một lần lại một lần nứt ra, nhưng lại không thể đánh nát thân thể hắn.

Cỗ thân thể này quá cường đại, ngưng tụ một ngàn ngụy đại đạo, cứ việc cho các chúa tể bộc phát cực hạn, Mộc Phàm vẫn có thể chịu đựng công kích của bọn nó.

Mấy tỷ chiêu thức công kích hắn, thân thể hắn vẫn kiên trì chống chịu.

“Vận mệnh hư vô, đột phá thời gian cuối cùng.”

Đột nhiên, Mộc Phàm quát lạnh một tiếng, thân thể hóa thành hư vô, bước ra một cước đạp lên Thời Gian Trường Hà, đạp nát thời gian đi ngược dòng nước.

Sông dài cuồn cuộn bao phủ cơ thể hắn, Mộc Phàm bước từng bước một bước đến thượng nguồn sông dài, đối mặt vị Chúa Tể Thời Gian chí cao vô thượng kia.

“Thời gian đối với ta không có ý nghĩa.”

Mộc Phàm hừ lạnh nói, chân dẫm sông dài, toàn thân hắn còn quấn lấy hai con sông, một con sông là Thời Gian, cái còn lại là Vận Mệnh.

Hai con sông vờn quanh, ngăn cản hết thảy công kích, cường thế sát nhập vào thượng nguồn Thời Gian Trường Hà, tích súc lực lượng.

Ầm ầm!

Sông dài cuồn cuộn sóng, sóng lớn sôi trào cuốn ngược mà đi.

Nhìn Mộc Phàm cường thế đánh tới, Chúa Tể Thời Gian vẫn giữ vẻ mặt nghênh ngang, đôi mắt hắn ngập trong pháp tắc Thời Gian.

Phanh phanh!

Cả hai giao thủ nơi thượng nguồn con sông, trong khoảnh khắc đã vượt qua mấy trăm triệu chiêu, hai cỗ pháp tắc Thời Gian va chạm vào nhau, hiển nhiên là Mộc Phàm kém một bậc.

Dù sao hắn chỉ là ngụy đại đạo, người ta đã sánh vai đại đạo, đi đến cực hạn.

“Từ khi ta đăng đỉnh, chưa hề có người có thể chấp chưởng thời gian, ngươi là người đầu tiên đấy.”

“Ta bắt đầu thấy thích ngươi rồi.”

Chúa Tể Thời Gian dùng ánh mắt tán thưởng nhìn lấy Mộc Phàm.

Sau vô số kỷ nguyên, chưa từng có người thứ hai có thể chấp chưởng thời gian, không nói tới trình độ có thể ngưng luyện thành ngụy đại đạo.

Tựa như Lực chi đại đạo, chỉ có Bàn Chủ chí thượng duy nhất, chưa bao giờ có kẻ thứ hai có thể chấp chưởng Lực chi đại đạo, bởi vậy Bàn Chủ cũng là tồn tại duy nhất.

Thời Gian đại đạo cũng giống như thế.

Lúc này, Mộc Phàm lại có thể ngưng luyện Thời Gian đại đạo, ngưng tụ ngụy đại đạo, có thể không khiến người ta chấn kinh sao?

Huống chi trên người hắn còn có Vận Mệnh đại đạo, còn có Lực chi đại đạo, quả thực là thứ quái thai, còn đi đến cực hạn đại đạo, thành tựu Chúa Tể.

Bọn họ rất rõ ràng, muốn bước chân vào đại đạo có chủ rất khó, không có chúa tể khác cho phép, là không thể nào ngưng tụ ra đại đạo hoàn chỉnh.

Vậy Mộc Phàm làm được bằng cách nào?

“Ta rất ngạc nhiên, không có ta cho phép, ngươi sao có thể ngưng tụ ra ngụy đại đạo?”

Chúa Tể Thời Gian hiếu kỳ đánh giá Mộc Phàm.

Hai người đứng ở cuối Thời Gian Trường Hà, nhìn chăm chú vào đối phương, vừa mới giao thủ một phen, hiển nhiên cả hai người đều không chiếm được tiện nghi của nhau.

Mộc Phàm đánh không chết đối phương, mà Chúa Tể Thời Gian cũng không làm gì được Mộc Phàm, quả thực chẳng khác gì hai kẻ dùng phục sinh vô hạn và thân thể bất tử đánh nhau cả..

Hắn có chút phiền, nhìn ra phía ngoài sông dài, nơi bảy vị Chúa Tể

còn lại đang đứng, Chúa Tể Nhân Quả là vị Chúa Tể gần Chúa Tể Thời Gian nhất trong bảy vị còn lại.

“Thời Gian Tôn Giả, cho gọi Vận Mệnh Tôn Giả và Bàn Chủ tới đi, thằng này điên rồi, chỉ có trấn áp phong ấn hắn vĩnh cửu mới khả thi.”

Chúa Tể Nhân Quả mở miệng đề nghị.

Chúa Tể Thời Gian nghe xong yên lặng nhìn lấy Mộc Phàm, trong ánh mắt hắn có vô số pháp tắc Thời Gian lưu động, giống như những dòng sông dài đang chảy.

Hắn trầm tư một lát, mở miệng nói: “Ngươi quyết định muốn tiếp tục phá hư đại kế của chúng ta sao?”

“Nếu là như vậy, vậy chỉ có thể mời các Chúa Tể còn lại, hợp lực trấn áp ngươi lại.”

Nói đến đây, hắn chuyển sang cảnh cáo: “Ngươi rất mạnh, nhưng vừa trong nháy mắt giao thủ kia, ta tất nhiên đã biết được chuyện ngươi không phải là bất tử.”

“Bàn Chủ có thể chém chết ngươi.”

Lời này vừa nói ra, Mộc Phàm âm thầm cảnh giác.

Bàn Chủ, cũng là vị tồn tại chí thượng chấp chưởng Lực chi đại đạo kia, ức vạn vũ trụ Bàn Cổ là hóa thân của hắn, vô địch, vô thượng, chí cao, duy nhất.

Ngươi chỉ cần nghĩ như thế này, trong ức vạn vũ trụ Bàn Cổ, bất kỳ thứ gì được đản sinh ra, đều là một bộ phận của hắn, một khi thoát ly vũ trụ liền sẽ trở lại thân thể Bàn Chủ.

Vậy thì Bàn Chủ còn mạnh bao nhiêu?

Mộc Phàm không chắc, đại đạo hắn còn có thể đánh vỡ, Mộc Phàm cũng chỉ mới có một ngàn ngụy đại đạo, không đủ cho người ta chặt một búa nữa nha.

“Hệ thống, Bàn Chủ mạnh bao nhiêu?”

Hắn yên lặng hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống đáp lại: “Kí chủ, Bàn Chủ sớm đã có thể tuỳ tiện đánh vỡ chung cực cổ lộ tiến vào vũ trụ chung cực, chỉ là hắn không muốn.”

“Đến mức mạnh cỡ nào, trước cho ngươi một câu, coi như hắn vào vũ trụ chung cực, hắn cũng sẽ là tồn tại có tên tuổi.”

Cách hệ thống nói chuyện khiến Mộc Phàm cảm thấy thật dễ hiểu.

Mẹ nó, Bàn Chủ, vị Chúa Tể Lực chi đại đạo này lợi hại như vậy?

“Được rồi, không đánh.”

Mộc Phàm suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hóa giải đại đạo chi lực của bản thân.

Nhìn thấy hành động của hắn, đám Chúa Tể nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao cái thứ yêu nghiệt dạng này xuất hiện, đối với bọn nó là một loại khích lệ và hỗ trợ to lớn, tự nhiên bọn họ hi vọng Mộc Phàm sẽ theo phe chúng.

Tất cả mọi người là vì chinh chiến chung cực cổ lộ, trong đó có cường địch, nếu không thể liên hợp lại thì chúng cũng không muốn giữ lấy một quả bom hẹn giờ.

Còn tốt, Mộc Phàm cuối cùng không có tiếp tục đánh.

Bởi vì tiếp tục đánh không có ý nghĩa, càng không có chỗ tốt, cấp bậc Chúa Tể là giết không chết.

Những chúa tể này quá khó giết, Mộc Phàm tin tưởng sau khi ngưng tụ ba ngàn ngụy đại đạo hoàn chỉnh, nhất định có thể có cơ hội chém chết bọn họ.

Còn bây giờ hả, tất nhiên không có có năng lực như thế, còn kém xa lắm.

“Ta có thể không giết tiếp, nhưng ta cần căn nguyên Đại Đạo, các ngươi có thể bổ khuyết tổn thất của ta?”

Mộc Phàm trầm mặc nửa ngày, đột nhiên mở miệng nói ra.

Nghe hắn nói xong, tám vị Chúa Tể liếc nhau, khẽ vuốt cằm.

“Căn nguyên Đại Đạo đối với chúng ta đã vô dụng, ngươi cần, chúng ta tự nhiên sẽ cho ngươi, cũng coi là giúp ngươi đi được càng xa.”

Chúa Tể Nhân Quả đi lên trước, mở miệng nói ra.

Hắn đứng trong tầng tầng sương mù nhân quả, mông lung huyền ảo, vô số chuỗi nhân quả xen lẫn dây dưa, dường như đây chính là ngọn nguồn của vô số nhân quả trong vũ trụ.

“Có điều, ngươi muốn có được căn nguyên Đại Đạo, nhất định phải gặp qua Bàn Chủ, đạt được tán thành của hắn mới được, nếu không chúng ta không thể tin tưởng ngươi.”

Chỉ thấy Chúa Tể Thời Gian mở miệng.

Hắn nhắc nhở: “Trong chúng ta, Bàn Chủ vi tôn, hễ ai truy cầu chung cực cổ lộ siêu việt đại đạo, cần Bàn Chủ tán thành mới có thể bước tiếp.”

Lời này rất rõ ràng, ý là hiện tại còn chưa tin Mộc Phàm, nhất định phải được vị Bàn Chủ chí thượng duy nhất kia tán thành.

Nếu không, ngươi không có khả năng đứng chung hàng ngũ với chúng ta.

“Được, khi nào dẫn ta đi gặp Bàn Chủ?” Mộc Phàm cũng muốn gặp một lần, lập tức mở miệng hỏi.

Ai mà biết Chúa Tể Thời Gian lại nói: “Không vội, chờ chung cực cổ lộ mở ra, chúng ta tự nhiên sẽ dẫn ngươi đi gặp Bàn tôn.”

“Nói cách khác, Bàn Chủ tại chung cực cổ lộ, ra không được?” Mộc Phàm hai mắt nhíu lại, có chút nổi nóng nhìn đối phương.

Bốn phía, tám vị Chúa Tể mỉm cười, nhưng không ai nói tiếp.

Duy có Chúa Tể Nhân Quả mở miệng giải thích: “Ngươi có phải

hay không cho là Bàn Chủ hãm sâu chung cực cổ lộ thì không ra được?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Mộc Phàm hỏi ngược một câu.

Chúa Tể Thời Gian lạnh nhạt nói một câu: "Chúng ta ngày xưa bị Bàn Chủ một người một búa đuổi theo chặt, đại đạo còn ngăn không được, ngươi cho rằng có cái gì có thể ngăn cản hắn?"

"Hắn vì sao đuổi theo các ngươi chặt, lại vì sao không giết chết các ngươi?"

Mộc Phàm nghe xong thì tò mò.

Câu hỏi này khiến tám vị Chúa Tể đồng loạt trầm mặc, lộ ra nét xấu hổ.

Không ngờ Chúa Tể Nhân Quả lại giải thích: "Không đề cập tới cái này, năm đó chúng ta tin lời đại đạo lừa, mới hợp lực muốn muốn tiêu diệt Bàn tôn, kết quả bị đuổi theo chặt suốt mấy cái kỷ nguyên."

"Sau cùng, Chân Linh ba ngàn đại đạo bị Bàn Chủ chém vỡ từng cái một, mới có cục diện hôm nay."

Nói lên việc này, bọn họ, hoặc nhiều hoặc ít, có chút xấu hổ.

Mộc Phàm nghe xong triệt để minh bạch.

Những chúa tể này bị Chân Linh ba ngàn đại đạo lừa đi vây giết Bàn Chủ.

Kết quả để lại một lịch sử đen khiến đại bộ phận Chúa Tể không muốn nhắc tới, quá mất mặt, tất cả Chúa Tể lại bị một Bàn Chủ đánh cho không hề có lực hoàn thủ.

Sau cùng Chân Linh ba ngàn bị Bàn Chủ một búa chém nát, từ đó về sau, tất cả Chúa Tể lấy Bàn Chủ vi tôn, chí thượng chí cao.

"Được rồi, các ngươi không cho ta, ta lại cần căn nguyên Đại Đạo, vậy ta không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp phá vỡ Không Gian Đại Đạo, vào đó cướp."

Mộc Phàm bình tĩnh nói.

“Ngươi còn muốn tiếp tục giết?”

Nhân Quả có vẻ nổi giận.

Mộc Phàm lắc đầu: “Giết Đạo Chủ quá chậm, còn không bằng trực tiếp đoạt đại đạo.”

“...”

Đám Chúa Tể nghe xong nhất thời hai mặt nhìn nhau, thằng oắt này quá cuồng, còn muốn cướp của đại đạo?

Bên trong Không Gian Đại Đạo quả thật có căn nguyên ba ngàn Đại Đạo, nhưng ngươi có thể cướp của ba ngàn đại đạo à, đừng nói giỡn.

“Hệ thống, lần này cần tốn bao nhiêu?”

Mộc Phàm âm thầm liên lạc với hệ thống, tay hắn muốn xé mở Không Gian Đại Đạo, đáng tiếc, tầng tầng điệt điệt pháp tắc Đại Đạo xen lẫn thành vách ngăn, không cách nào tiến vào.

Nhưng Mộc Phàm muốn.

Hắn nhắm tới căn nguyên ba ngàn Đại Đạo đã rất lâu, trước đó đoạt một đợt, hiện tại tự nhiên muốn chơi lớn hơn lần trước.

Chương 630: Dọa sợ các Chúa Tể

“Kí chủ, ngươi quyết định?”

Hệ thống không giấu được vẻ kinh ngạc trong câu hỏi.

Mộc Phàm mà lại muốn đoạt căn nguyên Đại Đạo sao.

“Đúng, không làm như vậy ta đào đâu ra căn nguyên Đại Đạo?”

Hắn bày ra vẻ mặt kiên định, quyết tâm muốn cướp một mớ căn nguyên Đại Đạo.

“Lấy số căn nguyên ngươi để dành tới giờ, vừa tốt có thể mượn hai phần ngàn năng lực của bản hệ thống, muốn nạp chơi không?”

Hệ thống nhắc nhở một tiếng.

“Bắt đầu đi.”

Mộc Phàm nói xong thì nắm bàn tay lại, trước mắt lập tức hiển hiện vô số màn sáng đan xen, pháp tắc Đại Đạo chồng chất tạo thành vách ngăn.

Hành động của Mộc Phàm khiến các Chúa Tể trông thấy đều phải giật mình.

“Ngươi muốn làm thật?”

Chúa Tể Thời Gian dùng vẻ mặt nghiêm túc mà hỏi.

Gia hỏa này làm thật, không phải nói giỡn, thế mà thật muốn cướp đoạt căn nguyên của ba ngàn đại đạo, ngươi là đang tìm đường chết a.

“Không tranh không đoạt, chẳng lẽ căn nguyên sẽ tự rơi trúng đầu ta?”

Mộc Phàm hỏi ngược một câu.

Hắn khinh thường nói: “Đại đạo tranh phong, tranh cũng là căn nguyên, nếu không còn có ý nghĩa gì tồn tại?”

“Ta cũng là vì căn nguyên.”

Mộc Phàm kiên quyết, dáng vẻ không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Thấy vậy, tám vị Chúa Tể bị chấn động, buột miệng thốt thành tiếng.

Bọn họ cứ tưởng rằng Mộc Phàm chỉ nói giỡn, không nghĩ tới thế mà làm thật, không sợ chết?

“Không được!”

Mắt thấy Mộc Phàm muốn động thủ, đám Chúa Tể ngồi không yên, lập tức đứng ra ngăn cản.

“Thế nào, các ngươi muốn ngăn trở ta thành đạo?”

Mộc Phàm lạnh lùng chất vấn.

Tám vị Chúa Tể hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không nói gì.

Ngăn trở người thành đạo thế nhưng là tối kỵ, không chết không thôi, ai dám làm?

“Nghe đã, chúng ta cũng không phải là ngăn trở ngươi thành đạo.”

Chúa Tể Thời Gian mở miệng.

Hắn thản nhiên nói: “Chúng ta chỉ là không muốn ngươi phá hư kế hoạch mở chung cực cổ lộ, một khi ngươi cướp đoạt của đại đạo, mặc kệ thành công hay không, đều sẽ ảnh hưởng kế hoạch.”

“Phàm là chuyện phá hư kế hoạch, chúng ta là tuyệt đối không cho phép.”

Hắn nói ngắn gọn.

“Chính xác, không cho phép kế hoạch chung cực bị phá hư.”

Các Chúa Tể còn lại cũng nhao nhao tỏ thái độ.

“Tin các ngươi mới là lạ.”

Mộc Phàm hừ lạnh, khinh thường nói: “Không cho ta giết Đạo Chủta cũng coi như xong, hiện tại ta muốn kiếm căn nguyên các ngươi cũng muốn ngăn cản, rõ ràng không muốn để cho ta thành đạo.”

“Các ngươi muốn ngăn cản, cứ tới là được.”

Hắn nói xong, ngưng tụ lượng pháp tắc kinh người trên hai tay, đại đạo chi lực khủng bố tới mức khiến vách ngăn đại đạo rung động kịch liệt, phảng phất muốn sụp đổ.

Tám vị Chúa Tể nhìn mà sợ.

Hắn thật sự có thể đánh vỡ vách ngăn đại đạo, nếu để mặc vậy, kế hoạch chung cực sẽ bị phá hư, vô số kỷ nguyên nỗ lực coi như uổng phí.

“Dừng tay!”

Các chúa tể ào ào xuất thủ ngăn cản Mộc Phàm.

Tám vị Chúa Tể toàn lực xuất thủ, triệt tiêu lực lượng của Mộc Phàm.

“Ngươi muốn căn nguyên, chúng ta cho ngươi.”

“Mau dừng tay!”

Đám chúa tể không dám không nương tay, toàn lực ứng phó, rốt cục miễn cưỡng ngăn được Mộc Phàm, nhưng lòng vẫn còn hoảng sợ.

Gia hỏa này thật sự là quá dọa người, lại dám làm xằng làm bậy, hoàn toàn không nể nang ai.

Rầm rầm rầm.

Đại đạo chi lực sôi trào, pháp tắc nổ tung, lực lượng kinh khủng

đan vào lẫn nhau va chạm, cuối cùng chôn vùi ở trong hư vô.

Nhìn thấy vậy, tám vị Chúa Tể nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Phàm lại mặt lạnh lùng, chất vấn: “Nếu các ngươi không cho ta một cái công đạo, ta coi như các ngươi là muốn kết thù.”

“Thôi thôi, chúng ta cho ngươi.”

Các Chúa Tể có chút bất đắc dĩ, sao thằng này khó chơi thế.

Không có cách.

Tâm tính bọn họ muốn sập hết rồi, vô số kỷ nguyên đến nay, ngoại trừ Bàn Chủ đã từng đánh cho tâm tính chúng nó sụp đổ, bây giờ lại xuất hiện một tia gợn sóng.

Mộc Phàm thế mà khiến tâm tính chúng nó kém chút sập.

Kiên trì vô số kỷ nguyên, yên lặng kế hoạch, cũng không thể ngay thời khắc mấu chốt này như xe bị tuột xích, nếu không sự nỗ lực vô số kỷ nguyên đến nay hoàn toàn uổng phí.

“Cho ngươi.”

Nhân Quả dẫn đầu quăng ra một đống căn nguyên pháp tắc lớn, từng cái từng cái xen lẫn, rõ ràng đều là ngụy căn nguyên Đại Đạo hoàn chỉnh, mà lại số lượng còn không ít a.

“Chư vị, cho hắn đi, miễn hắn lại làm ra hành động nguy hiểm gì.”

Chúa Tể Nhân Quả cười khổ lắc đầu, lòng đã sắp lạnh.

Vì kế hoạch kia, Nhân Quả cam nguyện từ bỏ, thậm chí không tiếc nói thêm mấy câu thuyết phục đồng bọn.

Làm một phương Chúa Tể, cao cao tại thượng, có bao giờ phải chịu cảnh ngộ như thế chưa?

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

Chúa Tể Thời Gian nhàn nhạt hỏi một câu.

Hắn nhìn Mộc Phàm, ánh mắt lóe lên vô số dòng lũ thời gian, trong tay ngưng tụ ra từng sợi căn nguyên Đại Đạo, tất cả đều là căn nguyên Đại Đạo hoàn chỉnh.

“Ta có 365 ngụy căn nguyên Đại Đạo hoàn chỉnh, cho ngươi đi.”

Nói xong, Chúa Tể Thời Gian ném qua.

“Chúng ta cũng có cỡ đó.”

Đám Chúa Tể còn lại đen mặt, lấy ra không ít căn nguyên Đại Đạo hoàn chỉnh ném cho Mộc Phàm.

Vì ngăn cản hắn làm loạn, cũng là đủ liều, từng Chúa tể một cũng phải dốc hết cả tiền vốn.

Mộc Phàm mặt không thay đổi thu nhận, kỳ thật, trong bụng hắn đã nở hoa.

“Hệ thống, tính toán xem, có đủ cho ta ngưng tụ ba ngàn nguỵ đại đạo hoàn chỉnh không?”

Trong lòng của hắn đắc ý mà hỏi.

Kỳ thật vừa mới nãy hắn cũng chỉ đang làm dáng, hù dọa những chúa tể này, nhìn phản ứng của bọn hắn, quả nhiên có khả năng chơi tống tiền nha.

Mơi động tí đã dọa sợ các chúa tể, lập tức liền lấy căn nguyên Đại Đạo ra đưa hắn.

Nói thật, Mộc Phàm cũng không dám chơi cứng với hạch tâm đại đạo đâu, dù sao hắn vẫn còn chưa đủ mạnh ngang với đại đạo.

Huống hồ nếu thật sự hắn phá kế hoạch hư chung cực cổ lộ như lời bọn họ nói, đối với hắn cũng là một loại tổn thất.

“Kí chủ, còn thiếu hơn một nửa.”

Hệ thống thống kê xong thì kết luận, còn chưa đủ.

Tám vị Chúa Tể đưa hắn số lượng ngụy căn nguyên Đại Đạo hoàn

chỉnh không ít, nhưng tuyệt đối không đủ.

Nghe vậy, sắc mặt Mộc Phàm có chút không dễ nhìn.

Hắn quét qua tám vị Chúa Tể, nói ra: “Số lượng căn nguyên Đại Đạo chưa đạt nhu cầu của ta, các ngươi mà không có cách đáp ứng được, ta vẫn là sẽ động thủ.”

“Còn kém bao nhiêu?”

Chúa Tể Nhân Quả đen mặt hỏi.

Các Chúa tể khác tức giận đến phát run, quá xảo trá, là tên đầu tiên dám làm trò với Chúa Tể luôn á.

“Còn kém tám ngàn ngụy căn nguyên Đại Đạo, các ngươi nhắm kiếm nổi không.”

Mộc Phàm thuận miệng nói ra.

Tám vị Chúa Tể nghe xong, mặt đều xanh.

Ngươi còn dám nói cái giọng đó, tám ngàn hoàn chỉnh ngụy căn nguyên Đại Đạo.

“Tiểu tử, ngươi đừng được voi đòi tiên.”

Sát Lục Chúa Tể chịu đựng nộ khí nói ra.

“Được một tấc lại muốn tiến một thước?”

Mộc Phàm cười, nụ cười kia cay độc khiến lòng người rét lạnh.

Chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Ta không giết những quân cờ Đạo Chủ dưới trướng các ngươi, nhưng ta muốn đoạt căn nguyên Đại Đạo thì các ngươi lại ngăn cản.”

“Vừa mới là các ngươi nói, ta muốn căn nguyên Đại Đạo, các ngươi sẽ cho ta, hiện tại đổi ý rồi à?”

Nghe Mộc Phàm chất vấn như vậy, sắc mặc tám vị Chúa Tể nhìn không tốt, kém chút thì nhịn không được xuất thủ lần nữa.

Còn tốt, Chúa Tể Nhân Quả dẫn đầu nói: “Ngươi chờ một chút, trên thân chúng ta hiện không có, nhưng các chúa tể khác ắt có không ít.”

“Cáo tri Bàn Chủ, để hắn định đoạt đi, phong ấn hắn hay là như thế nào?”

Chúa tể khác thì giao lưu trong bóng tối, rất nhanh, Chúa Tể Thời Gian truyền tin tức vào một mảnh tối tăm không biết ở nơi nào.

Ông!

Nháy mắt, một tiếng rung kỳ dị truyền đến, ba ngàn đại đạo run lẩy bẩy.

Sắc mặt Mộc Phàm cứng lại, kinh nghi ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy hư vô nứt ra, từ bên trong chậm rãi lộ ra một thân ảnh mơ hồ, nhìn không thấu chân thân, không rõ ràng hơi thở ra sao hay đang ở vị trí.

Chỉ nghe Chúa Tể Thời Gian mở miệng nói: “Vận mệnh, xin báo cho Bàn Tôn biết nơi này phát sinh sự tình gì.”

“Bàn Tôn đã biết, chuẩn!”

Cái bóng người hư vô kia đạm mạc nói xong, một ánh mắt bao hàm thâm ý nhìn chăm chú Mộc Phàm, sau đó bóng người dần dần biến mất không còn tăm tích.

Soạt!

Sau một khắc, trong hư vô rủ xuống một luồng ánh sáng, vừa vặn rơi vào trước mắt Mộc Phàm.

Nhìn đám ánh sáng trước mắt, đồng tử Mộc Phàm nhanh chóng co lại, đây là căn nguyên, lít nha lít nhít vô số ngụy căn nguyên Đại Đạo đan vào một chỗ.

Đoán chừng chí ít phải có khoảng tám ngàn ngụy căn nguyên Đại Đạo, thế mà cho thật?

“Ta đi, đây không phải là thật a?”

Mộc Phàm có chút kinh nghi, thậm chí hoài nghi.

Cho hắn dễ dàng như vậy sao, mà lại, vị Bàn Tôn kia thế mà biết hết thảy chuyện ở nơi?

Còn có, cái bóng người hư vôvừa mới nãy kia, chính là Vận Mệnh Tôn Giả, vị Chúa Tể thần bí khó lường này, chính là trợ thủ đắc lực bên cạnh Bàn Tôn, là cố vấn của đám Chúa Tể.

Có vận mệnh bên người, không người có thể thoát khỏi kế hoạch hắn trù định cho.

“Hệ thống, đó thật sự là Chúa Tể Vận Mệnh?”

Tâm lý Mộc Phàm có chút rung động, vừa nãy khi bị Chúa Tể Vận Mệnh nhìn, ngụy đại đạo vận mệnh chi lực của hắn thế mà không cách nào vận dụng.

Đây quả thực không thể tin được.

Nếu là đối đầu Chúa Tể Vận Mệnh, hắn tuyệt đối không chịu nổi một kích.

Chuyện vừa nãy khiến cho Mộc Phàm triệt để tỉnh ngộ, đối mặt đám chúa tể kia, bản thân hắn bị áp chế và hạn chế rất nhiều.

“Kí chủ không cần phải lo lắng, hắn chỉ muốn nhắc nhở ngươi thôi, để ngươi biết thế nào là tốt xấu.”

Hệ thống nhàn nhạt nói tiếp: “Chờ ngươi hoàn thành ngưng tụ ba ngàn ngụy đại đạo, là đã có thể vô địch cấp bậc Chúa Tể.”

“Hệ thống, ngươi nói như vậy càng khiến ta cảm thấy bất an.”

Mộc Phàm mắng thầm.

Xét theo tính tình chẳng ra gì của hệ thống, nó càng nói ngươi vô địch, thì khẳng định càng có vấn đề.

“Tốt, hiện tại số căn nguyên ngươi muốn đã tề tụ, hãy theo chúng

ta tiến vào Chúa Tể điện, đợi đến khi chung cực cổ lộ mở ra?"

Thấy Mộc Phàm thu tám ngàn nguỵ đại đạo hoàn chỉnh vào rồi, Chúa Tể Nhân Quả mở miệng.

Lần này coi như hết vấn đề nha, lại có vấn đề, khả năng cũng không cần bọn họ ra tay, mà chính là phía trên ra tay, vị Chúa Tể Vận Mệnh vừa mới xuất hiện kia và Bàn Tôn sẽ đích thân xuất thủ.

Mộc Phàm cũng rõ ràng, đối phương vừa mới đã cảnh cáo, thấy tốt thì lấy.

Huống chi mục đích của Mộc Phàm đã đạt thành, mà còn ngoài dự liệu, thậm chí từ đó thăm dò rõ ràng tình huống của đám chúa tể này.

Tỉ như, tất cả Chúa Tể đều tuân theo hiệu lệnh của Bàn Tôn, đại biểu cho vị Bàn Tôn kia mới là chính chủ, là tồn tại chí thượng bên trong cấp Chúa Tể.

"Vậy thì đi thôi."

Mộc Phàm suy tư một phen, cuối cùng đáp ứng.

Đã gom đủ căn nguyên Đại Đạo, lưu tại nơi này cũng không có ý nghĩa.

Thuộc hạ của hắn thì không cần lo lắng, nếu gặp nguy hiểm bọn họ khẳng định có thể tự giải quyết.

"Tốt!"

Đám Chúa Tể ào ào nhẹ nhàng thở ra, tám vị Chúa Tể hợp lực mở ra một thông đạo trong hư vô.

Mộc Phàm hơi híp mắt, kinh ngạc trông thấy cuối thông đạo có một tòa cổ điện thần bí, tản ra hơi thở chí cao vô thượng.

Chúa Tể điện!

Chương 631: Chúa Tể điện, vạn đạo thần phục

Yên lặng mấy cái kỷ nguyên, Chúa Tể điện rốt cục lại một lần nữa mở ra.

Từ trong Chúa Tể điện vang lên từng đợt thiên âm của đại đạo, biểu thị một tôn tân Chúa Tể ra đời.

Bên trong Chúa Tể điện, vô vàn tôn vị đại đạo được trưng bày, chính là đại biểu cho từng vị Chúa Tể.

Giờ phút này, có lấy vô số đại đạo chi lực hội tụ xen lẫn, cấu tạo ra một vị trí hoàn toàn mới.

Đám tôn vị đang ở yên vị trí trong Chúa Tể điện, ban đầu vốn không có chút sức sống nào, giống như pho tượng hình người, đột nhiên toả ra hơi thở kinh hoàng.

Bọn họ ào ào mở hai mắt ra, nhìn về phía tôn vị Chúa Tể mới kia.

“Lại có Chúa Tể mới sinh ra?”

“Sẽ là ai?”

“Chấp chưởng loại đại đạo nào?”

Trong lúc nhất thời, đám Chúa Tể đang ngủ say, hoặc đang tu luyện ào ào tỉnh lại.

Bọn chúng biểu hiện ra hứng thú thật lớn, đón chờ vị tân Chúa Tể sắp sinh ra.

Ông!

Sau một khắc, một màn sáng hiện lên, chỉ thấy một bóng người dần dần hiển hiện, mông lung, nhìn không rõ hình dáng.

Chỉ có thể mơ hồ thấy trên người người này có quấn hai con sông ánh sáng, sau lưng dựa vào một cái bánh răng thần bí, khiến các chúa tể khác sửng sốt.

“Bánh răng vận mệnh, đây không phải biểu tượng của Vận Mệnh Tôn Giả sao?”

Có Chúa Tể sửng sốt, ngơ ngác nhìn vị tân Chúa Tể này, thế mà ngưng tụ ra bánh răng vận mệnh, đại biểu cho hắn nắm giữ Vận Mệnh đại đạo.

Thế nhưng là Vận Mệnh đại đạo chỉ thuộc về Chúa Tể Vận Mệnh, hắn không cho phép, ai có thể lấy vận mệnh để chứng đạo?

“Tuế Nguyệt Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà”

“Chậc!”

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Trong lúc nhất thời, các chúa tể vừa tỉnh lại đều phải kinh sợ.

Bọn họ không hiểu.

Lập tức nguyên một đám nhìn về phía hai vị trí chí cao trên Chúa Tể điện, một vị trí đại biểu cho thời gian, cái còn lại đại biểu cho vận mệnh, hai Đại Đạo chí cao.

“Không cần kinh ngạc, hắn chủ tu cũng không phải là thời gian hay vận mệnh.”

Lúc này, Thời Gian Tôn Giả mở miệng.

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng truyền đến, nói ra: “Tân Chúa Tể sinh ra, đại biểu cho lực lượng của chúng ta lại mạnh thêm một phần.”

“Là hắn sao?”

Ánh mắt cả đám đồng loạt chuyển hướng.

Toàn bộ Chúa Tể điện, có thể nói đại đạo vô biên, cả đám Chúa Tể

tò mò nhìn Mộc Phàm.

Chỉ thấy những đại đạo thể hiện trên người hắn đang dần sụp đổ, tan rã, tiêu tán.

Ông!

Tiếp đến là một cỗ ánh sáng huy hoàng, Đế uy ù ù, quân lâm thiên hạ.

“Hắn muốn ngưng tụ một đại đạo hoàn toàn mới?”

Rất nhanh, có Chúa Tể kinh hô.

Mộc Phàm muốn ngưng luyện một loại đại đạo thuộc về riêng hắn.

Bên trong Chúa Tể điện, có 3680 vị Chúa Tể, hắn là vị chúa tể thứ 3,681.

Vừa tiến vào Chúa Tể điện, Mộc Phàm lập tức ngộ ra luật ở này, hắn nhất định phải lấy một loại đại đạo làm hạch tâm.

Ba ngàn đại đạo đã sớm có người chưởng khống, muốn chứng đạo, nhất định phải khai phá một loại đại đạo hoàn toàn mới, trở thành là người thống trị chân chính.

Mà không phải theo sau người khác, thành làm một loại phụ thuộc.

“Hệ thống, ngươi có ý kiến gì không?”

Mộc Phàm suy tư, trong lòng câu thông hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói ra: “Kí chủ, ba ngàn đại đạo hợp nhất, dung luyện thành Thiên Đế đại đạo của riêng ngươi, lấy Thiên Đế dung luyện đại đạo, áp đảo vạn đại đạo.”

“Hiện tại ngươi cần phải hoàn chỉnh ngưng luyện ba ngàn ngụy đại đạo trước, lại lấy ba ngàn ngụy đại đạo làm chất dinh dưỡng hợp nhất thành tựu vô thượng đế đạo.”

Hệ thống một năm một mười giải thích.

Mộc Phàm như có điều suy nghĩ, Thiên Đế, vốn là một vị trí, lấy ba ngàn ngụy đại đạo dung luyện đế đạo chắc chắn áp đảo toàn trường.

“Thiên Đế Kinh cấp bậc Đại Đạo đã đủ cho kí chủ ngươi thành tựu cấp bậc Chúa Tể, vậy lấy Thiên Đế Kinh dung luyện ba ngàn ngụy đại đạo, triệt để chứng đạo vô thượng.”

Hệ thống cho hắn luôn cả đáp án.

Mộc Phàm như được khai sáng, ba ngàn đại đạo chung quy là có người đi, mà còn là đi đến cực hạn, muốn siêu việt bọn họ nhất định phải đi một đại đạo khác biệt.

Lúc này cũng là thời cơ tốt nhất, chỉ cần ngưng luyện ba ngàn ngụy đại đạo, lại lấy Thiên Đế Kinh dung luyện, chú tạo vô thượng đế đạo.

“Vậy thì bắt đầu, nạp tiền, thăng cấp dung luyện vô thượng đế đạo.”

Mộc Phàm kiên định, trong lòng mặc niệm một câu.

Đinh!

“Tiêu tiền đúng chỗ, bắt đầu ngưng tụ ba ngàn ngụy đại đạo, dung luyện vô thượng đế đạo.”

Theo hệ thống nhắc nhở, tiếng thần vận thanh thúy êm tai, ẩn chứa một loại siêu việt đại đạo nào đó, chấn động Mộc Phàm khiến tâm thần hắn hoảng hốt.

Trong mơ mơ màng màng, hắn cảm giác từ thể nội tuôn ra một cỗ sức mạnh thần bí to lớn, căn nguyên Đại Đạo không ngừng tràn vào ngưng luyện hội tụ một đầu lại một đầu ngụy đại đạo.

Hơi thở của hắn liên tục tăng lên, càng trở nên thâm thúy, khủng bố, đến đến cuối cùng lại không cách nào cảm nhận được mảy may sự tồn tại nào.

Dường như phản phác quy chân, đi tới trình độ cực hạn.

“Hắn đang làm gì?”

Có Chúa Tể ngạc nhiên, không hiểu mà nhìn lấy Mộc Phàm.

Hắn tựa hồ tại tu luyện, thế mà vừa đến đã tu luyện, một tiếng bắt chuyện cũng không thực hiện.

“Quá vô lễ.”

Không thiếu Chúa Tể lộ vẻ không vui.

Những kẻ này cảm thấy Mộc Phàm vô lễ, đều là Chúa Tể ba ngàn Đại Đạo, thực lực, địa vị của bọn nó thấp nhất bên trong Chúa Tể điện.

Nhưng ngươi vừa mới tấn thăng, vậy mà không chào hỏi chúng nó, thật không có lễ phép.

Chỉ có tám Chúa Tể từng giao thủ mới hiểu được Mộc Phàm mạnh ra sao, địa vị đã không kém nhóm Chúa Tể lâu năm.

Mà lại, có một vấn đề, bọn chúng phát hiện Mộc Phàm thế mà còn chưa ngưng luyện đại đạo thuộc về mình, đại biểu cho người ta còn chưa chính thức mở ra đại đạo của bản thân.

Một khi ngưng luyện thành công, hắn sẽ mạnh ngang tầng lớp chí cường.

“Nhân Quả, ngươi có thể suy đoán hắn đang ngưng luyện loại đại đạo nào không?”

Lúc này, Chúa Tể Sát Lục ngồi trên bảo tọa Sát Lục, nhàn nhạt mà hỏi.

Chúa Tể Nhân Quả nghe xong, ánh mắt hơi hơi lấp lóe, cười nhạt nói: “Ta làm sao biết được, có lẽ Vận Mệnh Tôn Giả có thể biết được.”

“Có Lực chi đại đạo, Thời Gian đại đạo, Vận Mệnh đại đạo, còn có chí ít mấy loại ngụy đại đạo tồn tại.”

“Kẻ này bất phàm.”

Chúa Tể Sát Lục mang vẻ mặt phức tạp.

Cách đó không xa, Chúa Tể Thời Gian truyền tới một thanh âm: "Lấy nhiều loại thậm chí càng nhiều ngụy đại đạo ngưng luyện tự thân đại đạo, chắc chắn kinh diễm vạn đạo."

"Lần này, kế hoạch chung cực cổ lộ, có lẽ có hi vọng."

Thời Gian Tôn Giả chậm rãi nói ra.

"Bàn Tôn nói thế nào?"

Nhân Quả mở miệng hỏi.

Chỉ nghe Thời Gian Tôn Giả thản nhiên nói: "Bàn Tôn nhắc đến, hắn cũng là tân Chúa Tể chúng ta đang chờ đợi trong kỷ nguyên này, là chìa khóa mấu chốt duy nhất chúng ta có để dùng đánh vỡ cổ lộ bước vào Chung Cực."

"Chờ đợi vô số cái kỷ nguyên, mưu đồ ngàn vạn, gieo xuống vô số loại Nhân, rốt cục lại là một hạt giống không thuộc về chúng ta mọc rễ nảy mầm, đồng thời khỏe mạnh trưởng thành đến hôm nay, trở thành Quả mà chúng ta tìm kiếm."

Nói đến đây, mặt Thời Gian Tôn Giả lộ một tia quái dị.

Hắn nói ra: "Các ngươi nhìn xem, tuổi của hắn mới bao nhiêu lớn?"

"Ách"

"Thế mà không đủ 100 triệu năm?"

Rất nhanh, đám Chúa Tể phát giác dị dạng, trước đó Mộc Phàm ẩn tàng nhìn không ra, hiện tại đang tu luyện, nhất thời nhìn thấy số tuổi thật sự của hắn.

Gia hỏa này thế mà không đủ 100 triệu năm tuổi?

100 triệu năm là khái niệm gì, đối phàm nhân mà nói đã dài đằng đẵng, nhưng đối với các chúa tể tới nói, quả thực cũng là chợp mắt liền qua.

“Bàn Tôn rất xem trọng hắn, chư vị, Vận Mệnh Tôn Giả cũng nhắc đến, hắn ảnh hưởng đến khả năng thành bại của kế hoạch chung cực, không cho phép sơ xuất xuất hiện.”

Thời Gian Tôn Giả mở miệng nhắc nhở, thậm chí cảnh cáo các Chúa Tể còn lại.

Lời này có chút dọa người, dọa đến đám Chúa Tể còn lại nghiêm túc hẳn lên.

“Lặng lẽ trưởng thành đến bước này ngay dưới mí mắt chúng ta, hiển nhiên hắn có năng lực không giống bình thường.”

“Trên người có một tia Nhân Quả đại đạo, càng ngày càng cường đại, làm sao cảm giác giống như hắn đang ngưng luyện Nhân Quả đại đạo?”

“Vận Mệnh Tôn Giả nói như thế nào?”

Chúa Tể Nhân Quả ngưng trọng mở miệng hỏi.

“Không nói gì, hiển nhiên Bàn Tôn và Vận Mệnh Tôn Giả vô cùng coi trọng vị này, không phải vậy sẽ không đưa 8000 ngụy đại đạo tặng cho hắn.”

Chúa Tể Thời Gian nhàn nhạt đáp lại.

Nó nói ra: “Có thể lấy 8000 ngụy đại đạo dung luyện đại đạo chính mình, chắc chắn kinh diễm vạn đạo.”

Vị Chúa Tể Thời Gian này nói không sai.

Mộc Phàm hiện tại là đang ngưng luyện ba ngàn đại đạo, trên lý luận có 10.000 ngụy đại đạo, nếu dung luyện tất cả thành đại đạo của bản thân chắc chắn cường đại đến cực hạn.

Có hệ thống trợ giúp, thể nội Mộc Phàm ngưng luyện từng đại đạo một, không ngừng lĩnh ngộ đại đạo huyền ảo.

Dần dần, ba ngàn đại đạo trong thể nội hắn đã hoàn mỹ, ngưng luyện thành hình, đại biểu cho ba ngàn ngụy đại đạo tập hợp vào một thân.

Oanh!

Đột nhiên, toàn bộ Chúa Tể điện rung động, vạn đạo âm vang, phảng phất như đang ăn mừng, lại như là đang run sợ, như là thần tử gặp hoàng đế.

“Vạn đạo cũng phải kêu vang sao?”

Chúa Tể Nhân Quả kinh hô một tiếng, lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Mộc Phàm ngưng luyện chính mình đại đạo thế mà khiến cho vạn đạo reo vang, tuyệt đối không tầm thường, phải biết loại tình huống này chỉ có thuộc về mười đại chí cao đại đạo.

Chẳng phải là nói, hiện tại muốn xuất hiện cái thứ mười?

“Không, đây là vạn đạo thần phục.”

Thời Gian Tôn Giả nghiêm mặt, kinh nghi nhìn lấy Mộc Phàm, cảm nhận được Thời Gian đại đạo trong thể nội đang chấn động.

Như thần tử gặp đế hoàng vậy, nó muốn thần phục.

“Vạn đạo thần phục?”

Đông đảo Chúa Tể nghe xong sắc mặt đại biến, thần sắc hoảng sợ, hoàn toàn không thể tin được.

Nói đùa cái gì, vạn đạo thần phục, loại tình huống này chỉ có qua một lần, chính là khi Bàn Tôn thành đạo, vạn đạo run lẩy bẩy.

Ở trước mặt Lực chi đại đạo, vạn đạo cũng phải cúi đầu thần phục.

Hiện tại Mộc Phàm thế mà cũng khiến vạn đạo rên rỉ, phảng phất muốn thần phục với một đại đạo hoàn toàn mới đang được ngưng luyện đản sinh trước mặt.

Chỉ có Lực chi đại đạo mới có thể sánh ngang.

“Đến cùng là hắn đang ngưng luyện loại đại đạo nào?”

Một số Chúa Tể mặt lộ vẻ kinh hoàng, thật sự là không thể tin

tưởng tình cảnh này.

Mộc Phàm chỉ là tân Chúa Tể, vậy mà khiến cho vạn đạo lạnh rung, có dấu hiệu thần phục.

Kẻ này, thật là đáng sợ.

“Đến rồi!”

Thời Gian Tôn Giả đột nhiên mở miệng nói.

Oanh!

Vừa dứt lời, vạn đạo oanh minh, cùng nhau phát ra từng đợt rên rỉ, dường như không cam tâm khuất phục, nhưng lại không thể không cúi đầu.

Chúa Tể điện rung động, vạn đạo ló đầu, quỳ bái tôn vị của Mộc Phàm.

Lấy ba ngàn ngụy đại đạo làm chất dinh dưỡng, dung luyện ra đại đạo độc tôn, lấy Thiên Đế Kinh làm căn bản, chú tạo vô thượng Thiên Đế đại đạo.

Đế đạo vừa ra, vạn đạo thần phục!

Chương 632: Ước định

Vạn đạo lạnh rung, tận tâm bái phục.

Oanh!

Một chùm sáng vọt lên, chấn động Chúa Tể điện.

Chúa Tể các phương bị hù tỉnh, hoảng sợ thất sắc.

“Vạn đạo thần phục.”

“Làm sao có thể?”

Từng tiếng kinh hô truyền đến, bên trong Chúa Tể điện sôi trào, vạn đạo oanh minh, bái phục dưới chân Mộc Phàm phía dưới, vờn quanh thân hắn.

Tràng diện kia chấn nhiếp nhân tâm, ai cũng không nghĩ tới thế mà lại là như vậy.

“Vạn đạo quy nhất, trẫm tức là đạo.”

Chỉ nghe hét lớn một tiếng, vạn đạo rung động.

Cho dù là Lực chi đại đạo, Chúa Tể vạn đạo, cũng có vẻ hơi lắc lư, có thể tưởng tượng hành động của Mộc Phàm lần này khủng bố đến mức nào.

Nguyên một đám Chúa Tể quá sợ hãi, tập thể nghẹn ngào.

Bọn chúng trừng mắt nhìn lấy Mộc Phàm, tôn vị Thiên Đế kê cao gối mà ngủ, cao cao tại thượng, uy áp vạn đạo, vạn chúng khuất phục.

Đám Chúa Tể cảm thấy từng đợt áp lực, dường như bị sức mạnh to lớn chí cao áp bách, đại đạo chi lực trong thể nội cũng phải run rẩy, e ngại.

Ngay cả Thời Gian Tôn Giả cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng, kiêng kị Mộc Phàm.

Tên này đã đạt đến trình độ của Bàn Tôn hồi đó rồi, thế mà dẫn tới vạn đạo khuất phục, ai có thể tưởng tượng sẽ như vậy?

“Lại một vị Chúa Tể vô địch, có thể ngang hàng cùng Bàn Tôn.”

Có Chúa Tể tự lẩm bẩm, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Bái kiến Đế Tôn!”

Đột nhiên, một nhóm lớn Chúa Tể hơi hơi thi lễ, biểu thị kính phục.

Không có cách, Mộc Phàm quá cường thế, vạn đạo thần phục, bọn họ làm chúa tể một phương đại đạo cũng không thể không kính phục.

Trước mắt vị này đã đạt tới trình độ của Bàn Tôn, thậm chí ẩn ẩn có một tia vượt trội hơn.

Khiến phần lớn Chúa Tể kinh hãi, vị Đế Tôn này là Chí Tôn của vạn đạo, đã không thể so sánh với bọn họ rồi, hoàn toàn chỉ có thể ngước nhìn.

Tựa như bọn họ ngước nhìn Bàn Tôn vậy.

Lấy Thiên Đế ngưng luyện đại đạo, thành tựu đế đạo xưng tôn, chính là áp đảo vạn đạo, vô thượng Đế Tôn.

“Trẫm tại, vạn đạo tại, trẫm chết, vạn đạo băng.”

Mộc Phàm mở mắt, há mồm phun ra một câu, vạn đạo ầm ầm rung động, phát ra âm thanh cộng minh mãnh liệt, phảng phất đang tán đồng vị vạn đạo Đế Tôn này.

Nghe nói như thế, các chúa tể không khỏi biến sắc.

Bọn họ hoảng sợ, vị này thế mà vừa mở miệng đã định ra đại đạo thần luật, Đế Tôn tại, vạn đạo ngay tại, nếu Đế Tôn chết, vạn đạo Tịch Diệt.

Này bằng với nói, Mộc Phàm ta còn sống, vạn đạo bình yên, nếu ta vẫn diệt, vạn đạo băng hà, đám Chúa Tể các ngươi cũng vẫn diệt luôn.

Châm ngôn đại đạo khủng bố như thế, dọa tim mật chúa tể rung động không thôi, nhưng không dám phản bác, bởi vì không có tư cách phản bác.

Ngoại trừ Bàn Tôn ra, không người có thể phản bác Mộc Phàm.

Nhưng Bàn Tôn không có lấy một tí phản hồi gì, thậm chí lúc Mộc Phàm ngưng luyện vô thượng đế đạo cũng không quan tâm, dường như chấp nhận hắn.

“Đây là muốn siêu việt Bàn Tôn, bao trùm phía trên.”

“Chẳng lẽ, Bàn Tôn không ý kiến sao?”

Lúc này, không thiếu Chúa Tể tâm thần bất định, kinh nghi phỏng đoán.

Bởi vì hành động này của Mộc Phàm không thể nghi ngờ là đang khiêu chiến tôn vị của Bàn Tôn, Bàn Tôn thế mà không phản ứng mảy may, là chấp nhận sao?

Nhân Quả, Thời Gian liếc nhau, khẽ vuốt cằm.

“Bàn Tôn và Vận Mệnh Tôn Giả nói không sai.”

Hai người yên lặng trao đổi, trong lòng kinh hãi, cứ việc sớm biết kết quả này, nhưng vẫn là rất rung động.

Đến mức vì sao biết, kỳ thật làm mười đại chúa tể chí cao, toàn bộ biết một kết quả, chính là sẽ có một vị Chúa Tể Chí Tôn áp đảo vạn đạo xuất hiện.

Chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy mà thôi.

Những chúa tể này, sống vô số kỷ nguyên, tự nhiên có thủ đoạn riêng.

Mộc Phàm phát triển đến giờ, hoặc nhiều hoặc ít đã bị bọn họ phát

giác.

Cứ việc có hệ thống tồn tại che đậy hết thảy, nhưng cuối cùng vẫn là bị tính ra tương lai vô thượng Đế Chủ, quả thật ứng nghiệm.

“Không cách nào ngăn cản, không cách nào ngăn chặn, không cách nào dò xét, không thể dự đoán, không thể địch lại.”

“Đây chính là lời lúc trước Vận Mệnh Tôn Giả nói.”

Thời Gian Tôn Giả yên lặng nhắc tới một câu, trong lòng cảm thán.

Hắn nhìn qua Mộc Phàm, ngồi vững ngai vàng Đế Tôn, áp đảo vạn đạo, ảnh hưởng cả vị thế của Bàn Tôn.

“Kỷ nguyên này chúng ta có hi vọng bước vào chung cực.”

Chúa Tể Nhân Quả lộ vẻ vẻ mỉm cười, tự trấn an trong lòng.

Mặc kệ Mộc Phàm cường đại hay không, nhưng sự xuất hiện của hắn có quan hệ đến kết cục của kế hoạch.

Đánh vỡ chung cực cổ lộ, chân chính bước vào Chung Cực chi địa đã xuất hiện thời cơ.

“Chúc mừng Đế Tôn thành đạo.”

Lúc này, Chúa Tể Nhân Quả dẫn đầu tỏ thái độ, biểu đạt kính ý đối với Mộc Phàm.

“Chúc mừng Đế Tôn thành đạo!”

Chúa Tể Thời Gian cũng biểu đạt kính ý.

Các chúa tể khác ào ào đứng ra, lựa chọn kính phục theo.

Này bằng với nói, bọn họ triệt để tán thành Mộc Phàm, thần phục uy nghiêm của hắn.

Chỉ là Mộc Phàm rất im lặng, trong lòng cảm giác mình bị hố.

“Hệ thống, ta đột nhiên phát hiện lại bị ngươi hố.”

Mộc Phàm có chút buồn bực nói thầm.

“Kí chủ, cớ gì nói ra lời ấy?”

Hệ thống kinh ngạc hỏi.

Mộc Phàm khẽ thở dài một tiếng mới nói tiếp: “Từ lúc mới bắt đầu ngươi đã lên sẵn kế hoạch dùng Thiên Đế Kinh, mục đích đơn giản chính là vì hôm nay.”

“Đế Tôn chi đạo, vạn đạo vi tôn, ngươi là muốn cho ta làm gì?”

Hắn đã phát giác được, từ lúc thu hoạch được Thiên Đế Kinh, hệ thống đã yên lặng dẫn đạo tạo thành Thiên Đế chi vị cho hắn.

Quả nhiên, hệ thống trầm mặc nửa ngày mới lên tiếng: “Kí chủ, đây hết thảy đều là chính ngươi tự lựa chọn, bản hệ thống cũng chỉ là theo bên cạnh trợ giúp.”

“Còn về Đế Tôn chi đạo, ngươi lựa chọn thì không thể trách người khác, huống chi, ngươi bây giờ không phải là thực hiện được tâm nguyện vô địch sao?”

Hệ thống hỏi ngược một câu, Mộc Phàm lại im lặng không nói.

Vô địch, là kết thúc.

Hiện tại mà gọi là vô địch á hả, mẹ nó bên trên còn có một cái chung cực cổ lộ, còn có địch nhân chưa rõ danh tính, còn có vũ trụ chung cực và vô vàn uy hiếp chưa rõ.

Đến cả hệ thống ngươi còn tự nhận là đến từ vũ trụ chung cực, ngươi khẳng định trên đó có cường địch, thậm chí Mộc Phàm suy đoán hệ thống cũng là bị đánh nát mới rơi xuống.

Hệ thống khốn nạn này hẳn là định dùng hắn để từng bước một quay về vũ trụ chung cực.

“Hệ thống, ngươi đã đến trình độ, có thể quay về vũ trụ chung cực rồi, chắc cũng sắp thoát ly thân thể của ta chứ gì?”

Mộc Phàm đột nhiên mở miệng nói ra.

Hắn ngưng luyện vạn đạo duy nhất, thành tựu đế đạo, nhận ra được vài nét về hệ thống.

Trước đó một mực không thể nhận ra cảm giác tồn tại của hệ thống, bây giờ rốt cục cảm ứng được.

Chuyện này khiến Mộc Phàm có rất nhiều suy đoán, hệ thống có lẽ sắp thoát ly hắn, có lẽ cũng là sau khi hắn đánh vỡ chung cực cổ lộ bước vào vũ trụ chung cực.

“Kí chủ, không nỡ để bản hệ thống đi?”

Hệ thống trêu tức mà hỏi.

Mộc Phàm liếc một cái: “Ngươi cứ nói đi, chúng ta bên nhau bao lâu, từ khi nhỏ yếu đã bắt đầu giúp đỡ lẫn nhau, ngươi giúp ta, ta giúp ngươi đi tới hôm nay.”

“Ngươi xem, ngươi ta đều đi đến một bước này, lại tiến lên một bước cũng là Chung Cực chi địa, phía trên có cái gì ngươi còn không nói với ta.”

“Nói thật đi, có phải có cường địch chờ ngươi trên vũ trụ chung cực hay không, ta vừa đi lên có khi nào lập tức bị đánh đập hay không?”

Mộc Phàm hỏi thăm mấy cái vấn đề mấu chốt.

Hệ thống có địch nhân hay không?

“Có, mà lại không chỉ một á, kí chủ sợ thì đừng đi lên, lưu tại nơi này có thể vĩnh hằng bất diệt, vạn đạo bất hủ.”

Hệ thống thản nhiên nói.

Mộc Phàm xùy cười một tiếng: “Ngươi đừng làm ta sợ, ngươi biết, kí chủ của ngươi rất nhát gan, bị hù dọa là chịu không nổi, mỗi lần bị người ta dọa sợ mất mật, ta lập tức rúc vào ngực kẻ địch của ngươi mà cọ xát vuốt ve, bán cái manh, sao nào, ngươi cảm thấy có rất kích thích không?”

“...” Hệ thống không nói gì.

“Kí chủ, ngươi thắng.”

Hệ thống bất lực đậu đen rau muống, có chút hối hận đã chọn lầm kí chủ, quá hố hệ thống.

Ngươi đang uy hiếp bản hệ thống hả, còn đòi chui vào ngực địch thủ của hệ thống nũng nịu giả nai?

Nếu không phải hệ thống không có bản thể, khả năng đã bị tức đến phun máu ba lần.

“Ta rất hiếu kì, hệ thống trước đó mang hình thái gì, bản thể là cái gì?”

Mộc Phàm mang theo một tia hiếu kỳ, hỏi.

“Kí chủ đừng hỏi nữa, ngươi vẫn là xử lý tình huống trước mắt đi, còn các chúa tể chí cao đang chăm chú ngươi kìa.”

Hệ thống nhàn nhạt nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm tự tin cười một tiếng, nói ra: “Không sao, hiện tại ta đã không sợ bất luận tên Chúa Tể nào, cho dù là Chúa Tể liên hợp lại cũng không trấn áp được ta.”

“Cùng lắm là Bàn Tôn, hắn ta có vẻ không cách nào nhìn thấu được.”

Nói, Mộc Phàm ngẩng đầu nhìn phía trên Chúa Tể điện, một mảnh u ám Hỗn Độn bị xé mở, bên trong chậm rãi hiển hiện từng bóng người một.

Mười đại chúa tể chí cao toàn bộ xuất hiện.

Cầm đầu là một bóng người cao to khổng lồ, chí cao, vô thượng, độc tôn, vô địch.

Hắn cũng là Chúa Tể của các Chúa Tể, Bàn Tôn.

Bạch!

Chỉ thấy Thời Gian và Nhân Quả đột nhiên hóa thành một tia sáng

dung nhập vào đám người vây quanh Bàn Tôn.

Mộc Phàm tâm tư nhất động, giật mình hiểu ra.

Thời Gian và Nhân Quả hắn gặp không phải là bản thể, trước đó bọn họ cũng chỉ là một phân thân.

Bản thể chánh thức không ở nơi này, mà là tại chung cực cổ lộ.

Mười đại chúa tể chí cao đều đang ở chung cực cổ lộ.

“Bái kiến Bàn Tôn.”

Toàn bộ Chúa Tể điện sôi trào, nguyên một đám Chúa Tể ào ào kính trọng mà hành lễ.

“Chúc mừng Đế Tôn.”

Mười đại chúa tể chí cao khẽ vuốt cằm ra hiệu, cùng nhau chúc mừng Mộc Phàm.

Chỉ thấy Bàn Tôn đứng đầu lộ ra một nụ cười thản nhiên.

“Đế Tôn, ta hoàn thành ước định trước đó, sắp tới nhờ cả vào ngươi.”

“Chúng ta tại cuối cổ lộ... chờ ngươi.”

Soạt!

Nói xong, mười đại chúa tể chí cao biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ để lại Mộc Phàm một người mộng bức tại chỗ, đầy dấu chấm hỏi trong đầu.

Ước định gì cơ?

“Hệ thống, có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?”

Mộc Phàm lập tức tỉnh ngộ lại, chỉ có hệ thống mới có sức mạnh bực này.

“Kí chủ suy đoán không tệ, trước lúc ngã xuống, ta từng có ước

định với Bàn Tôn và các Chúa Tể."

Hệ thống đàng hoàng thừa nhận.

Nó nói ra: "Ngày xưa ta vẫn diệt rơi xuống cổ lộ, được Bàn Tôn cứu một lần, đã ưng thuận hứa hẹn giúp nhóm hắn đánh vỡ cổ lộ tiến vào Chung Cực chi địa."

"Cho nên, kí chủ chỉ cần đánh vỡ chung cực cổ lộ, mở ra cửa vào tiến vào vũ trụ chung cực là được rồi."

Lời nói này, để lòng Mộc Phàm im lặng cực kì.

Ngươi quả nhiên là tính toán rất kỹ đó, vẽ ra một kế hoạch hoàn hảo đến từng bước.

"Vui nhỉ, mệnh số cày bừa."

Mộc Phàm lộ ra một vệt cười khổ, ngồi tại ngai cao nhất Chúa Tể điện mà yên lặng xuất thần.

Sắp tới hắn cần chờ chung cực cổ lộ mở ra, sau đó đánh vào trong đó, phá vỡ hàng rào cổ lộ cuối cùng tiến vào vũ trụ chung cực.

Đây chính là kế hoạch của hệ thống.

Cũng là số mệnh Mộc Phàm không cách nào chạy trốn, chỉ có cường thế đánh tới mới có thể hoàn thành.

Đến lúc đó, hệ thống triệt để tách rời hắn, thoát ly lẫn nhau, thu hoạch được tự do.

Nói thật, Mộc Phàm có một tia không muốn, quen có nhau rồi.

Chương 633: Lấy lại Thiên Đình

——

“Đế Tôn, chúng thần lại chìm vào giấc ngủ đây.”

Bên trong Chúa Tể điện, Chúa Tể các phương thi lễ rồi lui về.

Có kẻ tiếp tục tiềm tu, có ngủ say, nguyên một đám lại biến thành tượng đá, không có chút sức sống nào.

Nhìn đám Chúa Tể kéo nhau lặn mất, trông rất nhàm chán, dù sao sống quá lâu cũng là một chuyện rất phiền lòng.

Tịch mịch, cô độc, nhàm chán, bình thường tới nói, mỗi kỷ nguyên các chúa tể sẽ mở một vài hoạt động giải trí, như là chọn lựa ra mấy quân cờ để đóng kịch các thứ.

“Thật nhàm chán, hệ thống, khi nào chung cực cổ lộ mới mở ra?”

Mộc Phàm buồn bực ngán ngẩm hỏi một câu.

“Căn cứ bản hệ thống tính toán, chí ít còn cần mấy chục triệu năm, gần một trăm triệu năm sau mới có thể mở ra.”

Hệ thống kém chút khiến Mộc Phàm thổ huyết.

Mẹ nó còn cần hơn chục triệu năm nữa mới mở ra, đùa nhau à?

“Không phải nói sắp mở ra à, làm sao phải chờ gần một trăm triệu năm nữa rồi?”

Mộc Phàm kinh ngạc, có chút nổi nóng, không hiểu nổi mà.

“Đối với sinh vật vĩnh hằng bất hủ như Chúa Tể mà nói, một trăm triệu năm cũng chỉ là một cái nháy mắt.” Hệ thống nhàn nhạt giải thích một câu.

Mộc Phàm nghe xong tâm đều lạnh, ra là do bản thân hiểu sai, người ta nói nhanh, đó là do người ta sống lâu, một trăm triệu năm chỉ là một cái chớp mắt.

Hắn đảo mắt nhìn chung quanh, nguyên một đám chúa tể lẳng lặng ngủ.

Nhưng để Mộc Phàm ngủ say, không thể nào, sau một giấc ngủ mấy trăm triệu năm có cảm giác toàn thân bị phế đi.

Người không thể ngủ quá lâu, một khi ngủ quá lâu sẽ không giống người.

“Ý nghĩa của sinh mệnh là vận động, ngủ miết thì còn có ý nghĩa gì?”

Mộc Phàm tự lẩm bẩm, kiên quyết không nguyện ý ngủ say.

Kéo dài sinh mệnh không phải để cho ngươi cứ thế mà ngủ luôn, như vậy còn có ý nghĩa gì, còn không bằng không tu luyện, hết thọ nguyên rồi chìm vào giấc vĩnh hằng.

“Được rồi, vẫn là nhìn qua vũ trụ trong ta, có lẽ đã tiến hóa đến vũ trụ siêu duy.”

Mộc Phàm tự lẩm bẩm, chuyển ý thức vào thể nội, thấy vũ trụ trong cơ thể hắn đã sớm tiến hóa thành một vũ trụ siêu duy hoàn chỉnh.

Đây là một thế giới vũ trụ siêu duy.

Từ khi hắn ngưng tụ hoàn chỉnh ba ngàn ngụy đại đạo về sau, nội vũ trụ đã tiến hóa thành công.

Mà sau khi ba ngàn ngụy đại đạo dung luyện làm một, ngưng tụ đại đạo độc tôn, nội vũ trụ lại lần nữa nghênh đón thuế biến và tiến hóa, muốn đột phá giới hạn siêu duy.

“A, hệ thống, nội vũ trụ của ta còn có thể tiếp tục trưởng thành đúng không?”

Hắn ngạc nhiên phát hiện, nội vũ trụ tựa hồ còn có thể tiếp tục tiến hóa trưởng thành, cảm giác thật đáng sợ.

“Hình như là vậy đó kí chủ.”

Hệ thống thản nhiên nói: “Trên lý luận, vũ trụ là có thể trưởng thành tiến hóa không hạn chế, từ thế giới Tiểu Thiên tiến hóa thế giới Trung Thiên, thế giới Đại Thiên, lại đến vũ trụ Thấp Duy, sau đó tiến hóa vũ trụ Cao Duy, sau cùng tiến hóa vũ trụ chung cực.”

“Nói cách khác, nội vũ trụ của ngươi có thể có thể tiến hóa thành vũ trụ chung cực, nhưng hi vọng không lớn, kí chủ không cần suy nghĩ nhiều.”

Hệ thống một năm một mười giải thích, lại nhắc nhở: “Vô số thế giới, vô hạn vũ trụ, chỉ có một cái vũ trụ chung cực.”

“Bởi vì chung cực là duy nhất, chí thượng, không tồn tại cái thứ hai, cho nên kí chủ ngươi muốn tiến hóa làm vũ trụ chung cực, cơ hồ là không thể nào.”

“Trừ phi, cái vũ trụ chung cực trước đó bị hủy diệt, ngươi mới có một khả năng nhỏ nhoi tiến hóa Vũ Trụ của mình thành vũ trụ chung cực mới.”

Mộc Phàm nghe hệ thống giải thích xong, trong lòng hiểu ra, nhưng cũng không thể nào tin được.

“Hệ thống, ngươi nói vậy ta không đồng ý, đã có một lần tức có lần thứ hai, đây là chân lý, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, vũ trụ chung cực là một, nhưng nó đồng dạng có thể có hai, có ba, có vô số cái.”

Mộc Phàm càng nói càng hăng hái, trong lòng ẩn ẩn bắt được một ý nghĩ thoáng qua.

Chỉ là hắn chưa rõ ràng được ý tưởng đó là cái gì, dường như hắn đã bỏ sót cái gì.

“Ta hình như bỏ qua cái gì, bí mật của vũ trụ chung cực?”

Hắn cau mày, vừa mới tựa hồ để lỡ một cơ hội hiểu rõ bí mật của vũ trụ chung cực, đáng tiếc suy nghĩ đó chỉ thoáng qua mà thôi.

“Nội vũ trụ có khả năng tấn thăn, dù rất bé, chỉ là khuyết thiếu một cơ hội, một cái hạch tâm để tấn thăng.”

Một phen cảm ngộ và kiểm tra, Mộc Phàm yên lặng tự hỏi vấn đề này.

Có lẽ chỉ có tiến vào vũ trụ chung cực mới có thể hiểu được chung cực huyền bí, đến lúc đó mới có thể làm rõ bí mật của vũ trụ chung cực.

Hiện tại không vội, thời gian còn rất nhiều, một trăm triệu năm sau chung cực cổ lộ mới mở ra, có vẻ sẽ phiền muộn và nhàm chán đây.

“Hệ thống, ngươi nói có biện pháp nào để gia tốc không, hoặc là rút ngắn thời gian chung cực cổ lộ mở ra?”

Mộc Phàm thầm nghĩ, có thể đốt cháy giai đoạn hay không.

“Kí chủ, có thể.”

Hệ thống khẳng định, ánh mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng.

Hắn hỏi: “Mau nói xem có biện pháp nào, tốt nhất là có thể mở ra lập tức.”

“Chung cực cổ lộ mở ra là lấy đại đạo tranh phong làm cơ sở, vạn linh tranh đoạt tới trình độ nhất định, thì có thể mở chung cực cổ lộ, tiến vào giai đoạn tiếp theo.”

“Ngươi có thể hiểu thành, đại đạo tranh phong là màn dạo đầu, mà chung cực cổ lộ mới là chiến trường quan trọng của đại đạo tranh phong.”

“Bên trong Không Gian Đại Đạo là căn nguyên Đại Đạo, cổ lộ tranh phong, tranh là tranh danh ngạch tiến vào vũ trụ chung cực.”

Hệ thống giải thích cho Mộc Phàm rõ mười mươi.

“Chỉ cần kí chủ lặng lẽ bồi dưỡng vài tiểu tình nhân hoặc là thuộc hạ thành tựu ngụy đại đạo, đạt cấp bậc ba ngàn ngụy Đại Đạo, là có thể dẫn phát ba ngàn đại đạo cộng minh, mở ra chung cực cổ lộ.”

Hóa ra, đại đạo tranh phong cũng là bồi dưỡng ba ngàn cấp bậc

ngụy đại đạo mới, để cùng ba ngàn đại đạo cộng minh.

Nếu là vậy, chẳng phải là nói mình có thể điều khiển hết thảy trong bóng tối?

Ba ngàn ngụy đại đạo, vậy còn không bằng tự bồi dưỡng ba ngàn thân tín.

Chúa tể khác toàn có cả đoàn Đạo Chủ, ngụy đại đạo, bên cạnh mình một cái cũng không có, mặt mũi biết để đâu.

Làm Đế Tôn vô thượng vạn đạo thần phục, không có một nhóm thuộc hạ cường đại làm sao dám đi ra ngoài?

“Hệ thống, ngươi nói xem ta có thể bồi dưỡng một nhóm lớn Chúa Tể không?”

Mộc Phàm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Dù sao cấp Chúa Tể cũng không có hạn chế số lượng.

Người khác làm không được, nhưng hắn có hệ thống có thể nhẹ nhõm hoàn mỹ giải quyết vấn đề này.

“Kí chủ ngươi rốt cục tỉnh ngộ, bồi dưỡng một nhóm Chúa Tể trung thành tuyệt đối cùng ngươi chinh chiến cổ lộ, đạp phá bí mật chung cực.”

Hệ thống nhắc nhở một tiếng.

Mộc Phàm mặt tối sầm, mắng: “Ngươi nói lời này không xấu hổ sao, rõ ràng cũng là muốn ta giúp ngươi, còn không phải là vì ngươi muốn quay về vũ trụ chung cực?”

“Không bồi dưỡng một số thuộc hạ cường đại, đi vũ trụ chung cực một mình quá nguy hiểm, tuy nơi này có có sẵn ba ngàn Chúa Tể, nhưng cũng không phải là thuộc hạ của ta.”

“Vẫn nên tự tay bồi dưỡng.”

Mộc Phàm nói nói, trong lòng làm quyết định.

Hắn suy tư, đưa tay nhẹ nhàng nắm một cái, Không Gian Đại Đạo hiện lên ở trước mắt, nhìn qua vách ngăn đại đạo là tràng cảnh bên trong.

Không Gian Đại Đạo trong mắt hắn tựa như một cái hồ cá, bên trong có vô số cá lớn cá nhỏ tranh cướp căn nguyên.

“Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Ngả, Tiểu Linh, Hình Thiên, tăng thêm Hằng Nga, Oran, Già Lam hiện tại đang thuế biến trong nội vũ trụ.”

Mộc Phàm ánh mắt lấp lóe, yên lặng tự đếm số thuộc hạ chính mình bồi dưỡng.

Còn vị Địch Mỹ Toa kia, hắn không để ý đến, người ta cũng không phải là thuộc hạ của hắn, càng không phải là rất quen, chỉ là một bất hủ giả qua đường mà thôi.

“Ừm, thu thập cả đám Dao Trì nữa.”

Mộc Phàm vừa dứt mạch suy nghĩ, đột nhiên đưa ra một cái tay đâm vào trong hư vô tối tăm.

Thiên Ngoại Thiên, thiên đình vô thượng.

Đám Dao Trì đang thương nghị cách mở rộng thế lực.

Oanh!

Đột nhiên, Thiên Ngoại Thiên rung động, kinh động đến vô số bất hủ giả cường đại, đồng loạt mở hai mắt ra nhìn qua.

Nhìn một cái đã muốn rớt mắt toàn bộ sinh vật trong Thiên Ngoại Thiên hoảng sợ.

Thiên Ngoại Thiên vô cớ vỡ tan, một bàn tay lớn từ hư vô trên Thiên Ngoại Thiên mò xuống, năm ngón tay mở ra, già thiên tế nhật, uy áp cường đại khiến toàn bộ sinh vật không thể động đậy.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Đây là cái gì?”

Dao Trì, Nữ Oa giật mình kêu lên, nhìn lấy bàn tay khổng lồ đang giáng xuống, tâm thần rung động, nhưng không có cách nào động đậy.

Là ai muốn tấn công Thiên Đình ?

“Chớ hoảng sợ, trẫm đến mang các ngươi đi.”

Đang lúc đám Dao Trì, Nữ Oa sợ đứng người, thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền khắp mỗi khắp ngõ ngách trong Thiên Đình, lập tức trấn an bọn họ.

“Thiên Đế?”

Toàn thể Thiên Đình kinh hỉ, phấn chấn, rai là Thiên Đế tới.

Thanh âm kia, chính là Mộc Phàm, hơn nữa nhìn động tác của hắn là muốn đóng gói mang trọn cái Thiên Đình đi.

Ầm ầm.

Một tay che trời, năm ngón tay nhẹ nhàng nhấc Thiên Đình lên, toàn bộ Thiên Ngoại Thiên đều kịch liệt lay động, hơi thở cường đại chấn động cả phương vũ trụ.

Mộc Phàm cường thế phá vỡ màng bảo hộ Thiên Ngoại Thiên, mang cả Thiên Đình đi, hoàn toàn không bị pháp tắc Thiên Ngoại Thiên hạn chế.

Hành động này tất nhiên kinh động Đại Thiên chi chủ.

Lúc này, ngay tại bên trong Không Gian Đại Đạo, Đại Thiên chi chủ đột nhiên giật nảy mình.

“Làm càn!”

Đại Thiên chi chủ bỗng nhiên gầm thét lên, lực lượng cường đại bạo phát, ý chí hắn trong nháy mắt đã truyền đến một phân thân hùng mạnh trong Thiên Ngoại Thiên.

“Người nào dám công kích Thiên Ngoại Thiên của bổn tọa?”

Đại Thiên chi chủ đằng không, thân thể cao lớn che phủ bầu trời, căm tức nhìn bàn tay khổng lồ trong hư vô.

“Đứng lại cho bổn tọa.”

Đại Thiên chi chủ phẫn nộ, tấn công bàn tay kia, muốn lấy lại Thiên Đình.

Dù sao Thiên Đình cắm rễ ở thiên ngoại thiên cắm rễ, dưới cái nhìn của nó đã thuộc về Thiên Ngoại Thiên, là tài sản tư nhân của nó.

Không nghĩ tới có người dám mang đi.

Thiên Đình, rất trọng yếu, Đại Thiên chi chủ phát giác được đám người Dao Trì, Nữ Oa có chỗ đặc thù, tự nhiên muốn thu phục Thiên Đình cho mình dùng.

Bây giờ bị người mang đi, tất nhiên lửa giận ngút trời.

“Hừ!”

Thấy Đại Thiên chi chủ ngăn cản, Mộc Phàm hừ lạnh một tiếng, lực trùng kích trong nháy mắt đã chấn nát cơ thể Đại Thiên chi chủ.

Bành!

Phân thân bị phá nát, biến thành tro bụi, một tia phản kháng cũng không có.

Chỉ là một cái phân thân của Đại Thiên chi chủ, coi như bản thể đến gần cấp bậc Chúa Tể đỉnh phong, thậm chí sắp bước vào cảnh giới Chúa Tể cũng vô dụng.

Chúa Tể cũng không dám ngăn cản, huống chi chỉ là Đại Thiên chi chủ, muốn chết.

Chỉ là nhẹ nhàng hừ một cái, diệt phân thân Đại Thiên chi chủ, Mộc Phàm mang Thiên Đình đi, để vào nội vũ trụ của hắn.

Làm kẻ thống trị tối cao của vũ trụ siêu duy, Thiên Đình cao cao

tại thượng, chính thức áp đảo ba ngàn đại đạo.

“Đại Thiên chi chủ.”

Mộc Phàm đưa ánh mắt về phía Không Gian Đại Đạo, trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Chương 634: Đại Thiên chi chủ

Không Gian Đại Đạo, trong một mê cốc.

“Quá làm càn, đến cùng là ai?”

Sắc mặt Đại Thiên chi chủ âm trầm, sau lưng hiển hiện một vòng sáng, ở giữa có một món chí bảo nổi lơ lửng, chính là Đại Thiên chí bảo.

Phía trên đó có ba ngàn đạo văn, hiển nhiên là có một tia cơ hội thai nghén ra ba ngàn đại đạo.

Trách không được Đại Thiên chi chủ có thể sáng lập Thiên Ngoại Thiên, sắp tấn thăng siêu duy vũ trụ, cũng là nhờ món Đại Thiên chí bảo này.

Một khi tấn thăng thành công, có thể hội tụ pháp tắc ba ngàn đại đạo vào một thân, đương nhiên là hơi khác so với Mộc Phàm, vì cần có chí bảo để chứng đạo.

Nhưng vẫn rất cường đại, chỉ là, muốn chứng đạo sẽ gặp muôn vàn khó khăn, bởi vì không có hệ thống giống Mộc Phàm.

“Tôn chủ, xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, sau lưng Đại Thiên chi chủ truyền tới một thanh âm.

Phía sau hắn tụ tập một nhóm thuộc hạ cường đại, toàn bộ là cấp Bất Hủ.

Mở miệng chính là một vị cấp Bất Hủ mạnh mẽ, có một đôi sừng rồng, là Chân Long bất hủ.

“Không có gì, Thiên Ngoại Thiên xảy ra chút tình huống, có cường giả phá vỡ màng bảo hộ của Thiên Ngoại Thiên lấy Thiên Đình đi.”

Đại Thiên chi chủ gằn giọng nói.

“Cái gì?”

“Có người vào được Thiên Ngoại Thiên?”

“Là ai?”

“Còn lấy cả Thiên Đình.”

Một đám thuộc hạ ào ào kinh hô, hoảng sợ thất sắc.

Có người có thể phá vỡ màng bảo hộ của Thiên Ngoại Thiên.

Chẳng lẽ là cấp bậc ngang với Đại Thiên chi chủ, thậm chí mạnh hơn?

“Thiên Đình biến mất?”

Trong đám người, một bóng người mông lung uyển chuyển hơi chấn động, hiển nhiên bị tin tức này đả kích.

Nàng chính là thành viên tới từ Thiên Đình, thậm chí còn đến từ vũ trụ Thần Ma tương tự như đám Dao Trì Thiên Hậu, chính là Liễu Tiên.

Nàng nắm giữ Không Gian pháp tắc, sau khi chứng đạo bất hủ, được Đại Thiên chi chủ xem trọng nên mang đi.

Hiện tại trong lòng nàng đang rất chấn động, còn có một chút lo lắng, là ai mang Thiên Đình đi.

“Chẳng lẽ là Thiên Đế?” Trong lòng Liễu Tiên thoáng qua một cái ý niệm.

Lúc này, Đại Thiên chi chủ nhìn lại, đột nhiên hỏi: “Liễu Tiên, ngươi biết gì về Thiên Đế của Thiên Đình?”

“Thiên Đế?”

Liễu Tiên đột nhiên bị hỏi đến nên có hơi sửng sốt, lập tức bình tĩnh nói: “Ta không biết nhiều, thậm chí còn chưa được tận mắt thấy.”

“Vậy sao?" Ánh mắt Đại Thiên chi chủ lóe lên một vệt sáng bí

hiểm.

Hiển nhiên Liễu Tiên che giấu cái gì, chưa thấy qua Thiên Đế, làm sao có thể, ngươi thân là thành viên của Thiên Đình thế mà chưa thấy qua Thiên Đế?

Đối với cái thế lực to lớn đến từ thấp duy vũ trụ như Thiên Đình, Đại Thiên chi chủ là có để ý.

Trước giờ hắn không để ý cái Thiên Đế không tồn tại này của Thiên Đình, nhưng bây giờ đột nhiên phát giác, có lẽ vị cường giả kia là chủ của Thiên Đình.

“Thiên Đế, ngươi phá đại kế của bổn tọa, quyết không buông tha ngươi.”

Đại Thiên chi chủ lạnh lùng hừ nói.

“Thật sao, trẫm ngược lại là rất muốn nhìn một chút, ngươi định làm trẫm?”

Đột nhiên, một cái thanh âm đạm mạc truyền đến từ trong hư vô, dọa tất cả mọi người giật mình.

Đến cả Đại Thiên chi chủ cũng bị chấn kinh, kinh dị ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hư vô chậm rãi trải rộng ra, bên ngoài lít nha lít nhít vách ngăn đại đạo là một bóng người mờ ảo, ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa chúa tể chí cao, nhìn xuống mọi người.

Khí thế uy nghiêm cao cao tại thượng, bức ép tới nỗi có cấp bất hủ không thể thở, hai chân không tự chủ quỳ xuống.

Thần phục!

Đến cả Đại Thiên chi chủ cũng phải hoảng sợ, hai chân run rẩy, không cách nào khống chế mà chậm rãi quỳ xuống.

Bành!

Đại Thiên chi chủ đã quỳ.

Hắn không phải là tự nguyện, nhưng lại không có cách nào khống chế thân thể của mình, dù không muốn nhưng vẫn phải quỳ xuống, biểu trưng sự thần phục.

“Thiên Đế?”

Liễu Tiên kinh hô, ngước nhìn Thiên Đế Mộc Phàm.

Giờ phút này, Mộc Phàm cách vô vàn vách ngăn đại đạo mà nhìn xuống mọi người, trong ánh mắt đạm mạc lộ ra một tia lạnh lẽo.

Đại Thiên chi chủ vừa mới nói sẽ không buông tha hắn, hiển nhiên là có ý chống cự, vậy cứ ấn chết là được.

“Tham kiến Thiên Đế!”

Liễu Tiên phúc chí tâm linh, một chân quỳ xuống, mặt lộ vẻ cung kính mà hành lễ.

“Miễn lễ.”

Mộc Phàm khẽ nhất tay một cái, Liễu Tiên cảm giác có một lực lượng vô hình nâng nàng lên.

“Nói đi, ngươi đã dám găn cản trẫm mang Thiên Đình về, lại dám ép Tiên Tướng đắc lực của trẫm làm thuộc hạ của ngươi, ngươi muốn chết như thế nào?”

Mộc Phàm mặt lạnh mở miệng chất vấn.

Một câu, khiến tất cả mọi người thở không nổi, gục tại chỗ run lẩy bẩy.

Hơn mười vị cấp Bất Hủ, thế mà không kẻ nào phản kháng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ và tuyệt vọng.

Đối mặt với một tồn tại bậc này, đến cả tâm tư phản kháng cũng không có, thân thể, lực lượng, linh hồn toàn bộ không nghe sai khiến, khiếp sợ mà thần phục.

Này làm sao phản kháng?

Đại Thiên chi chủ đen mặt, thần sắc không ngừng biến ảo, cảm giác nguy cơ đạt đến đỉnh phong.

Ông!

Đột nhiên, sau đầu Đại Thiên chi chủ truyền đến một cơn chấn động, hào quang rực rỡ, Đại Thiên chí bảo bộc phát ra ba ngàn ánh hào quang.

Nhìn thấy vầng hào quang này, ánh mắt Mộc Phàm lóe lên một tia ngoài ý muốn.

“Bổn tọa không phục.”

Đại Thiên chi chủ quát to, những đường vân trên chí bảo phản ứng lại tiếng của nó.

Nó ngạo nghễ nói: “Bản tôn có hỏi thăm ý chí của ba ngàn đại đạo, người nào cũng không thể ngăn cản bản tôn, xem như Chúa Tể cũng không được.”

“Hôm nay, liền để bản tôn xem thử tài nghệ của Chúa Tể Thiên Đình, Thiên Đế.”

Oanh!

Nói xong, Đại Thiên chi chủ tế ra chí bảo, cả người phát sáng, muốn Nhân Khí Hợp Nhất, nhờ ba ngàn đại đạo trên Đại Thiên chí bảo chống lại Chúa Tể.

Ý tưởng này rất tốt, đáng tiếc, Mộc Phàm lại kinh thường cười một tiếng, rất muốn nói cho hắn ngươi suy nghĩ nhiều.

Dựa vào ba ngàn đại đạo trên Đại Thiên chí bảo mà muốn khiêu chiến Chúa Tể chân chính là chuyện viển vông.

Ngươi không tới cảnh giới Chúa Tể, vĩnh viễn cũng không biết Chúa Tể cường đại cỡ nào.

Tựa như con kiến đòi đấu với trời cao vậy, không cách nào với tới.

“Ấu trĩ.” Mộc Phàm cười nhạt một tiếng, trong lời nói mang theo

một chút thương hại.

Chúa Tể, không phải muốn là có thể khiêu chiến, huống lại còn là một vị Đế Tôn khiến vạn đạo thần phục.

“Đại Thiên chí bảo, thai nghén ba ngàn đại đạo, bảo vật không tệ.”

Mộc Phàm nói một mình, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Hắn lập tức tán thưởng nói: “Bảo vật là không tệ, đáng tiếc phủ bụi, coi như cho ngươi cũng vô pháp chính thức thai nghén ba ngàn đại đạo hoàn chỉnh.”

“Đi theo trẫm, sẽ cho ngươi hoàn chỉnh thuế biến, thai nghén ba ngàn đại đạo chân chính.”

Mộc Phàm dùng ngữ khí bình tĩnh nói một câu không giải thích được.

Những người khác còn tưởng rằng hắn mời chào Đại Thiên chi chủ, nhưng chỉ có Đại Thiên chi chủ là hiểu, người ta nói không phải cho hắn nghe.

Mà chính là nói cho Đại Thiên chí bảo nghe.

Ong ong.

Quả nhiên, Đại Thiên chí bảo hơi hơi rung động, phảng phất đang đáp lại Mộc Phàm.

Sau một khắc, một màn khiến người ta mở rộng tầm mắt xuất hiện.

Đại Thiên chí bảo thế mà kịch liệt rung động, phát ra hào quang mãnh liệt, rời khỏi Đại Thiên chi chủ, bay về phía Mộc Phàm.

“Không, điều đó không có khả năng.”

Đại Thiên chi chủ vừa kinh vừa sợ, tức giận gào thét, tu vi cường đại bạo phát trong thể nội, muốn triệu hồi món Đại Thiên chí bảo kia về.

Thứ này dám làm phản.

Đại Thiên chi chủ giận không nhịn nổi, quả thực không thể tin được.

Phải biết, đây chính là chí bảo đồng sinh với nó, vì sao lại làm phản.

Không thể nào hiểu được, không có một chút dấu hiệu nào cả, Đại Thiên chí bảo cứ thế từ bỏ Đại Thiên chi chủ, bay về phía Mộc Phàm, vị Chúa Tể cao cao tại thượng, Đế Tôn kia.

Ông!

Chí bảo tới tay, Mộc Phàm yên lặng đánh giá vầng hào quang trôi nổi trên lòng bàn tay, Đại Thiên chí bảo là đồ vật có dạng vòng ánh sáng.

Ở phía trên có ba ngàn vết khắc, sâu cạn không giống nhau, đại biểu cho ba ngàn đạo vận, ngưng tụ ba ngàn đại đạo không hoàn chỉnh.

“Đã ngươi lựa chọn đi theo trẫm, vậy liền cho ngươi ngưng tụ hoàn chỉnh ba ngàn đại đạo.”

“Đi đi, đến làm quen với ba ngàn Tạo Hóa Thần Thụ, rất nhanh ngươi liền có thể dựng dục ra ba ngàn đại đạo hoàn chỉnh, thành đại đạo chi khí chân chính.”

Hưu!

Nói xong, Đại Thiên chí bảo biến mất không thấy gì nữa, chui vào nội vũ trụ của Mộc Phàm, rơi ở bên cạnh ba ngàn Tạo Hóa Thần Thụ, cả hai đột nhiên bộc phát ra từng đợt hào quang, bắt đầu trao đổi.

Chí bảo có tồn tại khí linh.

Bọn chúng thậm chí có thể xem là một sinh mệnh chân chính, là sinh linh loại khí, có tồn tại linh thức của riêng chúng nó.

Chỉ là khởi điểm quá cao, dẫn đến trói buộc khả năng bọn chúng

trưởng thành và độc lập, chỉ có thể nói có được tất có mất đi.

“Đáng chết, trả Đại Thiên chí bảo lại cho ta.”

Đại Thiên chi chủ muốn điên rồi, điên cuồng gào thét.

Nó không điên không được á, mưu đồ vô số năm mới có một bước hôm nay, thế mà bị Mộc Phàm cầm đi.

Đại Thiên chi chủ tức giận thiếu chút là thổ huyết tự bạo mà chết, có thể hiểu lần này tổn thất lớn đến bao nhiêu.

Đám bất hủ giả đang còn quỳ run lẩy bẩy, hoảng sợ bất an, thậm chí mang theo một chút tuyệt vọng.

Bực này tồn tại đối với bọn chúng là không có cách chống lại, Đại Thiên chi chủ còn không có lực lượng phản kháng, chí bảo cũng dám phản bội, hỏi có bao nhiêu đáng sợ?

“Bản tôn không đội trời chung với ngươi.”

Đại Thiên chi chủ hoàn toàn giận điên lên, lớn tiếng gào thét, ra sức giãy dụa, muốn thoát ly áp chế của cấp Chúa Tể.

Nhìn Đại Thiên chi chủ phát cuồng, Mộc Phàm khẽ lắc đầu: “Đã như vậy, ta giúp ngươi hóa đạo, thành toàn tâm nguyện của ngươi.”

Răng rắc!

Vừa dứt lời, chỉ thấy một ngón tay từ trên trời giáng xuống, thanh âm ù ù rung động khắp nơi, xé nát tầng tầng vách ngăn đại đạo.

Một ngón tay phá vỡ vách ngăn Không Gian Đại Đạo, uy lực khủng bố tuyệt luân, dọa cho nhóm thủ hạ của Đại Thiên chi chủ tuyệt vọng.

“Không, bản tôn không cam tâm, không cam tâm!”

Đại Thiên chi chủ điên cuồng giãy dụa gào thét.

Hắn kém một chút, kém một chút là đã có thể bước ra một bước,

sau đó chứng đạo thành công, trở thành một vị chúa tể mới.

Đáng tiếc nó gặp Mộc Phàm.

“Đại Thiên chi lực, thôn phệ.”

Thời khắc mấu chốt, Đại Thiên chi chủ đột nhiên bộc phát hung tính, thế mà nuốt tất cả thuộc hạ, duy chỉ có Liễu Tiên được bảo vệ không có bị thôn phệ.

Đại Thiên chi chủ thôn phệ, bổ sung thể nội căn nguyên Đại Đạo, khí tức liên tục tăng lên, lại có loại muốn trực tiếp đột phá dấu hiệu.

Đây là cường thế đột phá, nuốt mất thuộc hạ của mình bổ sung căn nguyên Đại Đạo để đột phá, hung tàn thành tính, trách không được luôn mang theo một đám cấp dưới cấp Bất Hủ.

Ra là đã sớm nghĩ kỹ, những thuộc hạ này là đồ nó dùng để bổ sung cho bản thân.

“Đáng thương, thật đáng buồn.”

Mộc Phàm lắc đầu, nhìn Đại Thiên chi chủ đang cố đột phá, muốn chứng đạo trở thành chúa tể mới.

Đáng tiếc, trước mặt Mộc Phàm cũng dám đột phá, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

“Diệt!”

Mộc Phàm nhẹ nhàng một nhấn, ngón tay ầm ầm xuyên qua hết thảy, nghiền nát vạn vật, pháp tắc cũng chào thua

Vừa mới đột phá, Đại Thiên chi chủ cứ như vậy tại trạng thái đỉnh cao nhất bị Mộc Phàm dùng một đầu ngón tay đè chết tại chỗ.

Đáng thương Đại Thiên chi chủ, vừa mới đột phá, liền trực tiếp hôi phi yên diệt.

Chỉ để lại một nhúm căn nguyên Đại Đạo, hơn nữa còn là căn nguyên Chúa Tể cấp, bị Mộc Phàm một tay thu về.

“Liễu Tiên, ngươi tụ hợp với đám Hình Thiên, sau đó trẫm sẽ đưa một nhóm người vào, các ngươi cùng nhau ma luyện trưởng thành, tranh thủ mau chóng thành tựu ngụy đại đạo.”

Nói xong, Mộc Phàm dịch chuyển Liễu Tiên đến chỗ Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Linh, đồng thời báo cho bọn họ dự định và kế hoạch của hắn.

Bồi dưỡng ba ngàn cấp dưới ngụy Đại Đạo hoàn chỉnh, mở ra chung cực cổ lộ.

Chương 635: Cổ lộ phân tranh

Cổ lộ, điểm cuối, mười bóng người mông lung như ẩn như hiện.

“Bàn Tôn, hắn làm loạn như thế, thật không có vấn đề sao?”

Chúa Tể Nhân Quả nhẹ giọng hỏi.

Mười đại chúa tể chí cao vẫn luôn chú ý Không Gian Đại Đạo.

Nhất cử nhất động của Mộc Phàm tự nhiên đều bị thấy, trong lòng có chút lo lắng xuất hiện vấn đề với đại đạo tranh phong.

“An tâm chớ vội.”

Chúa Tể Vận Mệnh nhàn nhạt đáp lời.

Chỉ nghe hắn nói: “Đã ước định, thì không tồn tại vấn đề, mà lại ta có dự cảm, cổ lộ sắp mở ra.”

“Sắp tới chúng ta cần chú ý là địch nhân đến từ cổ lộ hơn.”

“Cả nguy hiểm rình rập trong cổ lộ.”

Chúa Tể Vận Mệnh nói với giọng bình tĩnh.

Đối với việc Mộc Phàm tự tung tự tác, hắn không có lấy một tia lo lắng.

“Bên cạnh hắn có phân thân của ta, tựa hồ dùng Vận Mệnh Chi Thư để che giấu.”

Lúc này, trong mười đại chúa tể chí cao, vị nữ Chúa Tể duy nhất, Chúa Tể Sinh Mệnh mở miệng.

“Nữ Oa, ngươi không có ý định thu hồi lại sao?”

Nhân Quả có chút tò mò hỏi.

Hắn nói ra: “Ngươi không thu hồi về, phân thân kia sẽ dây dưa không rõ với hắn, không cách nào cắt sạch nhân quả, ngươi sẽ không thể triệt để hoàn mỹ.”

“Không sao, chỉ là hóa thân, coi như tách rời cũng không có gì, không biết hắn đến cùng muốn làm gì?”

Nữ Oa, là một trong mười đại chúa tể chí cao, nắm giữ lấy đại đạo tạo hóa chí cao.

Mười đại đại đạo chí cao, lực lượng, thời không, vận mệnh, nhân quả, tạo hóa, hủy diệt, vô hạn, hỗn độn, luân hồi, trật tự.

“Thời Không Tôn Chủ, ngươi là đã nhận ra cái gì?”

Lúc này, Chúa Tể Nhân Quả nhìn về phía một trong mười đại chúa tể chí cao, Thời Không.

Hắn là kết hợp của thời gian và không gian, chúa tể chí cao, thời không.

Thời gian, không gian, cũng chỉ là phân thân của hắn, hợp lại làm một chính là Chúa Tể Thời Không.

“Nhìn thấy một ít gì đó, mơ hồ không rõ, giữa không trung tồn tại không ít dấu vết kỳ quái, lại bị một loại lực lượng vô danh xóa đi.”

Thời Không thản nhiên nói.

“Tình huống như vậy, chỉ có một lời giải thích, những địch nhân kia đã tới.” Thời Không nói chuyện, mười đại chúa tể chí cao nghiêm lại.

Địch nhân, địch nhân của bọn nó là ai?

“Lũ ngoại đạo, mười tám vị chí tổ, ba ngàn tám trăm đại tổ, lại tới sao?”

Chúa Tể Luân Hồi tự lẩm bẩm, sau lưng hiển hiện một mảnh luân hồi, ù ù chuyển động, tản ra một luồng khí có thể ma diệt vạn vật.

“Hỗn Độn, Trật Tự, tình huống bên kia của các ngươi như thế

nào?”

Vận Mệnh đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

Chỉ thấy một bóng người mông lung cùng một bóng người tràn ngập trật tự chi lực liếc nhau.

“Vũ Trụ Hỗn Độn đã luân hãm một nửa, có ba trăm đại tổ, một vị chí tổ.”

Hỗn Độn chậm rãi mở miệng nói ra một tin tức.

Chúa Tể Trật Tự cũng chầm chậm mở miệng nhắc nhở: “Tại Không Gian Trật Tự đã có chí tổ giết đến.”

“Vũ trụ Vô Hạn gặp cảnh tương tự, cường địch ngoại đạo đã bắt đầu tiến công.”

Chúa Tể Vô Hạn nói ra tình huống bên này.

“Ba ngàn Ma Thần Hủy Diệt của ta đã thương vong hơn phân nửa, lần này, cường địch ngoại đạo hiển nhiên bỏ hết cả tiền vốn.”

Chúa Tể Hủy Diệt giận dữ nói ra, toàn thân còn quấn vô số vầng sáng hủy diệt, sau lưng hiển hiện một Đại Ma Bàn, tỏa ra luồng khí khủng bố.

Thời Không nghe, nhàn nhạt hỏi lại: “Bàn Tôn, sắp tới nên làm như thế nào?”

Chúa tể khác ào ào nhìn về phía Bàn Tôn, lãnh tụ của mười đại chúa tể chí cao chí thượng.

“Cứ dựa theo kế hoạch Vận Mệnh quyết định, tập hợp số Chúa Tể còn lại, chuẩn bị trước, chặt đứt nanh vuốt ngoại đạo, không thể để cho bọn họ tiến đến cuối cổ lộ.”

Bàn Tôn chậm rãi nói, làm ra quyết định.

“Còn về Đế Tôn, hắn có tính toán của mình, chúng ta không cần can thiệp, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được, lần này, ngoại đạo nhất định phải bị diệt toàn bộ.”

Bàn Tôn dùng một mặt kiên định không thể thay đổi mà nói.

Lần này, quyết định này để nhóm mười đại chúa tể chí cao đồng loạt nhẹ nhàng thở ra.

Đối mặt cường địch ngoại đạo, bọn họ vẫn còn có chút áp lực, đặc biệt là mười tám chí tổ ngoại đạo, mỗi một vị đều mạnh ngang mười đại chúa tể chí cao bọn hắn.

Nếu không phải Bàn Tôn mạnh hơn, khả năng mười người bọn họ đã đánh không lại mười tám tên kia.

“Đáng tiếc, Đại Thiên chi chủ vốn là có cơ hội trở thành Chúa Tể, tăng thêm một phần lực lượng.”

Chúa Tể Nhân Quả khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Chúa tể khác nghe xong trầm mặc không nói.

“Đại Thiên chi chủ là xui rủi, đáng tiếc chọc phải Đế Tôn, đã chú định kết cục, không cần nhớ lại, có Đế Tôn tại, lần này chúng ta nhất định có thể chém chết ngoại đạo, đạp phá chung cực.”

Vận Mệnh một mặt bình tĩnh thong dong, thậm chí có một loại tự tin mạnh mẽ.

Đối với Đế Tôn Mộc Phàm, hắn và Bàn Tôn là rõ ràng nhất, cho nên mới tự tin như vậy.

“Đến rồi!”

Đột nhiên, Bàn Tôn một mực trầm mặc bỗng nhiên mở mắt.

Hai mắt hắn tách ra một cỗ ánh sáng nóng bỏng, chiếu rọi một bên cổ lộ, có những làn sóng mạnh mẽ dần dờn, càng ngày càng mãnh liệt.

Răng rắc!

Theo một tiếng giòn nứt, cổ lộ đã nứt ra, một bóng người lại một bóng người kinh khủng lặng yên xuất hiện, bước vào bên trong cổ lộ.

Những bóng người này hình thù kỳ quái, nhưng lại có lực lượng cường đại vô cùng.

“Mười tám chí tổ ngoại đạo.”

Mười đại chúa tể chí cao nghiêm túc lại, nhìn lấy người tới, chính là mười tám vị Thủy Tổ ngoại đạo chí cao.

Song phương đều là người quen cũ, đánh vô số kỷ nguyên không phân thắng thua, lần này, bất kể là ai đều muốn chém chết đối phương.

Ông!

Bàn Tôn nhấc tay lên, lôi ra một cây búa lớn từ một vùng hỗn độn kề bên, cây búa tản ra ánh hào quang kinh khủng.

Phía trên lưỡi búa còn lưu lại những vệt máu kì dị, chính là máu của thủy tổ ngoại đạo.

“Giết!”

Bàn Tôn hét lớn một tiếng, dẫn đầu, một búa bổ tới.

Ầm ầm!

Song phương vừa thấy mặt, một câu nói nhảm cũng không có, trực tiếp đánh.

Bàn Tôn một người một búa dẫn đầu đánh tới, sức một mình vậy mà sinh sinh kháng trụ chín vị chí tổ ngoại đạo, còn lại chín vị chí tổ bị chín đại chúa tể chí cao kèm một đối một.

Mười đại chúa tể chí cao, ngoại trừ Bàn Tôn, chín vị còn lại chỉ có thể toàn lực đơn đấu với chí tổ ngoại đạo.

Mà Bàn Tôn mạnh bao nhiêu, nhìn tình hình đại chiến trước mắt liền biết, sức một mình độc chiến chín đại chí tổ ngoại đạo, quá đáng sợ.

Bàn Tôn, đại biểu cho hết thảy sức mạnh, một người một búa đại chiến chín đại chí tổ ngoại đạo, dữ dội vô cùng, đánh đối phương

không ngừng chống đỡ.

Đây chính là Bàn Tôn, cường thế, vô địch.

Chỉ là, chí tổ ngoại đạo cũng không phải yếu, mười tám vị chí tổ kỳ thật cũng không phải là kẻ đứng đầu ngoại đạo.

Còn có một tôn càng cao cấp, càng mạnh mẽ hơn.

“Bàn, vô số kỷ nguyên, lần này, Chân Tổ duy nhất của chúng ta sắp thức tỉnh, các ngươi đã đến đường cùng.”

Đánh lấy đánh lấy, có chí tổ ngoại đạo lớn tiếng gào thét, khiến cho cổ lộ rung chuyển.

“Cứ đến đi, có đến mà không có về.”

Bàn Tôn khinh thường ra mặt, cường thế bổ ra một búa, đánh bay cái tên mở miệng nói chuyện, tám ngàn cánh tay trên thân hắn đều bị chém đứt hơn phân nửa.

Bên này Bàn Tôn lấy một địch chín, bên kia, Thời Không, Vận Mệnh, Nhân Quả, Tạo Hóa, Hủy Diệt, Vô Hạn, Hỗn Độn, Luân Hồi, Trật Tự, chín đại chúa tể chí cao dốc hết thủ đoạn.

Bọn họ không giữ lại chút nào, một người đối chiến một vị chí tổ ngoại đạo, duy có Thời Không, Vận Mệnh, Luân Hồi, Hỗn Độn, bốn đại chúa tể chí cao chiếm thượng phong ra, số Chúa Tể còn lại hiển nhiên vừa vặn ngang hàng đối thủ.

Đại chiến khó phân thắng bại, kịch liệt vô cùng, mọi cử động ẩn chứa đại đạo chi lực, chỉ muốn hủy diệt đối phương.

Những sinh vật chí tổ đều là cường địch ngoại đạo, có tính uy hiếp cực cao, một cái sơ sẩy cũng có thể bị trọng thương.

Cuộc chiến trên cổ lộ bắt đầu lan tràn, dần dà, mỗi một ngõ ngách trên chung cực cổ lộ đều diễn ra đại chiến kịch liệt.

Số Chúa Tể, ngụy đại đạo, Đạo Chủ, cấp Bất Hủ còn lại, phàm là cường giả ngày xưa có thể vào chung cực cổ lộ đều đang tử chiến.

Vì tranh đoạt quyền độc bá cổ lộ, chiếm lấy quyền chưởng khống cổ lộ.

Chung cực cổ lộ còn chưa có mở ra, bên trong dã đánh nhau trước.

Vì ngăn cản ngoại đạo xâm nhập, không cho phép sinh linh ngoại đạo chiếm cứ chung cực cổ lộ, Bàn Tôn suất lĩnh số Chúa Tể còn lại triển khai đuổi quét.

Khoảnh khắc cổ lộ bùng phát chiến tranh, thân ở bên trong Chúa Tể điện, Mộc Phàm đột nhiên có một tia cảm ứng.

“Ừm, cảm giác thật là kỳ quái.”

Mộc Phàm yên lặng suy tư, vừa mới phát giác được một tia dị dạng.

Nhưng cẩn thận cảm ứng lại không có bất kỳ phát hiện nào.

“Hệ thống, vừa mới xảy ra chuyện gì?” Hắn không thể không hỏi thăm hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói ra: “Kí chủ, là cổ lộ khai chiến, Bàn Tôn và các chúa tể chí cao suất lĩnh các đại chúa tể giao chiến địch nhân trên cổ lộ.”

“Đa đánh rồi?”

Mộc Phàm có chút ngạc nhiên, quá nhanh đi.

Cổ lộ còn chưa có mở ra, các ngươi đã đánh, có lầm hay không.

“Kí chủ, tăng thêm tốc độ đi, không phải vậy có khả năng... Chờ ngươi tiến vào cổ lộ, đám Bàn Tôn chết sạch.”

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở một câu.

Mộc Phàm không tin: “Ngươi nói đùa, Bàn Tôn cũng chết?”

“Đến cùng là loại địch nhân?”

Trong lòng của hắn vạn lần không tin, chúa tể khác sẽ chết thì hắn tin, nhưng là Bàn Tôn cũng sẽ chết thì sai quá sai, người ta không

phải vô địch sao?

“Có tồn tại chung cực bên ngoại đạo.”

Hệ thống nhàn nhạt nói ra một tin tức kinh người.

“Tồn tại chung cực bên ngoại đạo?”

Mộc Phàm trưng bộ mặt chấm hỏi, hoàn toàn nghe không hiểu.

Dù sao chưa thấy qua, ai biết ngoại đạo là gì.

Nhưng nghe thì hiểu, là bên phía ngoại đạo có một tồn tại chung cực.

Nói cách khác, phía vũ trụ chung cực có nhúng tay, đây chẳng phải là nói đám Bàn Tôn nguy rồi?

“Quả nhiên, kế hoạch không đuổi kịp biến hóa á.”

Mộc Phàm hít sâu một hơi, nhịn không được thở dài.

Hắn nhìn mọi người bên trong Không Gian Đại Đạo, Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Ngả, Tiểu Linh, muốn đột phá chỉ có thể đốt cháy giai đoạn.

“Hệ thống, cần bao nhiêu để bồi dưỡng tất cả thành Chúa Tể?”

Mộc Phàm đột nhiên mặc niệm một câu.

Hệ thống trầm ngâm một phen mới lên tiếng: “Bồi dưỡng các nàng không cần tốn quá nhiều, không giống ký chủ, chỉ cần một trăm ngụy đại đạo thì có thể nuôi dưỡng ra một vị Chúa Tể.”

“Một trăm ngụy đại đạo?”

Mộc Phàm sáng rực mắt lên, ít như vậy, quả nhiên hoàn toàn khác mình nha.

May là vừa vặn, một trăm ngụy đại đạo đã có thể nuôi dưỡng một Chúa Tể.

“Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Ngả, Tiểu Linh, Liễu Tiên,

Dao Trì, Nữ Oa, Hằng Nga, Oran, Già Lam, Huyền Vũ, Kỳ Lân, Côn Bằng, Băng Long, Xích Long, Bất Tử Điểu."

"Vừa vặn 1700 ngụy đại đạo."

Mộc Phàm kiểm tra trên thân, vừa tốt trước đó giết Đại Thiên chi chủ thu được không ít ngụy đại đạo, vừa vặn có một ngàn tám trăm ngụy đại đạo.

"Còn dư một trăm đầu, thôi, đem Địch Mỹ Toa đi theo, dù sao nữ Chiến Thần có chút chiến lực."

Nghĩ nghĩ, Mộc Phàm cuối cùng chọn mang theo Địch Mỹ Toa.

"Hệ thống, bắt đầu đi."

Mộc Phàm yên lặng thì thầm, chỉ thấy hệ thống bắt đầu phát lực.

Một ngàn tám trăm ngụy đại đạo bị tiêu hao, trực tiếp bồi dưỡng mười bảy vị Chúa Tể, loại thủ đoạn này chỉ có hệ thống mới có thể làm.

Ông!

Một tiếng ong ong, bên trong Không Gian Đại Đạo, bọn người Hình Thiên đang chuẩn bị tìm kiếm căn nguyên Đại Đạo thì bị chùm sáng đón đi.

Tất cả mọi người không kịp phản ứng, trực tiếp bị chùm sáng mang đi.

Chương 636: Tập thể quay cuồng

Tại nội vũ trụ của Mộc Phàm, ba ngàn đại đạo trên không trung, ban phát căn nguyên vô cùng vô tận.

Ông!

Ba ngàn Tạo Hóa Thần Thụ thai nghén ba ngàn đại đạo, cùng với Đại Thiên chí bảo ở bên cạnh cộng minh, bổ sung lẫn nhau mà dựng dục ra ba ngàn căn nguyên Đại Đạo hoàn chỉnh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ nội vũ trụ không ngừng tiến hóa, thai nghén, thuế biến, phảng phất muốn đột phá giới hạn siêu duy, bước vào chung cực.

Cuối cùng phát ra âm thanh vạn đạo cộng minh.

Mộc Phàm cảm giác đại đạo của hắn đang không ngừng bổ sung, tăng cường cho thân thể, tu vi, thực lực, linh hồn, toàn phương diện đều được thuế biến.

Tựa như là đột nhiên có vô tận căn nguyên Đại Đạo rót vào, bổ sung lằn ranh cuối cùng, để hắn triệt để viên mãn, không còn tì vết.

Lúc này, Hình Thiên, Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Ngả, Tiểu Linh, Liễu Tiên được thu vào nội vũ trụ, bọn họ ngây ngẩn cả người, đột nhiên bị thu lại, ai mà không hoảng.

“Thiên Hậu?”

Trong nháy mắt trông thấy Dao Trì, đám người Hình Thiên chợt hiểu.

Là Thiên Đế mang mọi người đi.

Quả nhiên, ngay sau đó, phía trên không trung chậm rãi hiển hiện một bóng người chí cao vô thượng, chính là Thiên Đế Mộc Phàm.

“Cổ lộ có biến, thực lực các ngươi còn cần tăng thêm một bước, trẫm cho các ngươi cơ duyên lĩnh ngộ ba ngàn căn nguyên Đại Đạo.”

“Có thể thành tựu Chúa Tể hay không, thì xem tạo hóa của các ngươi.”

Mộc Phàm nhàn nhạt nói, phất tay, hào quang đại đạo giăng đầy trời, trong nháy mắt bao phủ mọi người.

Cả đám Nữ Oa, Hằng Nga, Oran, Già Lam, Huyền Vũ, Kỳ Lân, Côn Bằng, Băng Long, Xích Long, Bất Tử Điểu, Hỏa Ma đều có biến hóa, trở nên mạnh hơn.

“Tiến giai Chúa Tể?”

Địch Mỹ Toa đơ người, trong đám chỉ có một mình nàng là người ngoài, nhưng vẫn được Mộc Phàm mang theo.

Mộc Phàm thế mà giúp cho tất cả mọi người tiến giai Chúa Tể, quả thực không thể tưởng tượng, như đang nằm mơ.

“Địch Mỹ Toa, cho ngươi một cơ hội, có thể nắm chắc hay không thì xem chính ngươi.”

Hắn nhìn Địch Mỹ Toa đang ngơ ngác, mở miệng nói một câu.

Nghe nói như thế, Địch Mỹ Toa bỗng nhiên bừng tỉnh, kích động hành lễ nói: “Bái tạ Thiên Đế ban ân, ta Địch Mỹ Toa nguyện vì Thiên Đế chinh chiến.”

Nàng rất thông minh, biết Mộc Phàm là cho nàng cơ hội lựa chọn, hiện tại không biểu lộ thái độ thì còn chờ cái gì.

Chúa Tể đó, phải biết nàng bây giờ hoàn toàn không có khả năng thành tựu Chúa Tể, bởi vì phụ thân nàng, Chiến chủ cũng là Chúa Tể.

Có phụ thân cản ở phía trên, nàng là đi không được Chiến chi đạo.

Nhưng cơ hội Mộc Phàm cho thì khác, hắn cần bồi dưỡng ba ngàn Chúa Tể làm thủ hạ, cho nên Địch Mỹ Toa vẫn còn có cơ hội.

Dù sao nội vũ trụ này cũng đang tấn thăng chung cực, cần ba ngàn Chúa Tể cung cấp căn nguyên mới có thể thành công.

“Còn chưa đủ.”

Mộc Phàm nhìn trước mười Chúa Tể, cần những ba ngàn Chúa Tể, còn kém xa.

“Nếu có bộ hạ trong Thiên Đình có thể tấn thăng Chúa Tể thì tốt.”

“Ừm, Tam Hoàng Ngũ Đế trong Nhân Tộc cũng được này, hẳn là có thể xuất hiện hạt giống tốt.”

“Tử Vi, Câu Trần, Chân Vũ, ba vị Đại Đế của Thiên Đình cũng không tệ.”

“Huyền Nữ coi như một người nữa, không bằng mang cả Cửu U Tố Nữ từ Thời Không Trường Hà ra?”

Mộc Phàm xem xét lựa chọn, chọn lựa một bộ phận người thuộc Thiên Đình, sau đó bắt đầu để bọn hắn thử, xem có thể bồi dưỡng được hay không.

Trước mắt thì không còn ngụy đại đạo, chỉ có thể bồi dưỡng thành cấp Bất Hủ.

“Thời Không Trường Hà, mở!”

Rất nhanh, Mộc Phàm xé mở Thời Không Trường Hà, nhìn thấy một đóa bọt nước, trực tiếp vươn tay vào trong vớt ra một người.

Người này chính là Cửu U Tố Nữ.

“Thiên, Thiên Đế?” Cửu U Tố Nữ một mặt mơ hồ, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, có chút chấn động.

Nàng rõ ràng nhớ là mình chết rồi, đang quyết tử chiến với Ma Đế.

Nhưng chỉ chớp mắt thế mà bị Thiên Đế kéo ra, thật sự là không thể tin được.

“Đi đoàn tụ với tỷ tỷ ngươi đi, lên cấp nhanh nhanh.”

Mộc Phàm bàn giao một tiếng, đưa Cửu U Tố Nữ tới chỗ Huyền Nữ, hai tỷ muội một m một Dương, vừa vặn đối ứng, thiếu một cái thì không hoàn chỉnh.

Đây mới là nguyên nhân Mộc Phàm không tiếc xé mở Thời Không Trường Hà, kéo Cửu U Tố Nữ ra.

Còn về phần Ma Đế, Mộc Phàm không quan tâm, bởi vì hắn cũng là một phân thân của Mộc Phàm, sau khi vẫn diệt đã trở về bản thể.

“Còn kém xa lắm, xem ra cần tuyển chọn thêm một nhóm người mới được.”

Mộc Phàm rơi vào trầm tư, bắt đầu kích thích Thời Không Trường Hà, rất nhanh lại kéo thêm một đám người từ vũ trụ thứ bảy ra.

Hồng Quân, Cổ Phật, Thái Thượng, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Dương Tiễn, Tề Thiên Đại Thánh, hết thảy đều bị kéo ra.

Còn về Ngọc Đế, cần hắn lưu lại vũ trụ thứ bảy làm Vũ Trụ chi chủ.

Mộc Phàm cần chính là một nhóm có ý chí chiến đấu, bồi dưỡng một phen là có thể trợ giúp hắn chinh chiến chung cực cổ lộ rồi.

“Thiên Đế?”

Đám người Hồng Quân, Cổ Phật sửng sốt, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, sau đó nguyên một đám tỉnh ngộ, lại ào ào hành lễ.

“Các ngươi quá yếu, trẫm cần trợ thủ, hi vọng các ngươi có thể ngộ đạo, thành tựu Bất Hủ thậm chí Đạo Chủ, thậm chí ngưng kết ngụy đại đạo, nếu là có thể thành Chúa Tể, có thể theo trẫm bước vào chung cực, vấn đỉnh vô thượng.”

Mộc Phàm một phen thuyết giáo, nói cho cả đám nhiệt huyết sôi trào, kích động khó nhịn.

Thế mà còn có chuyện tốt bực này?

“Chúng ta khấu tạ Thiên Đế ban ân.”

Mọi người cùng nhau bái tạ, cảm kích vạn phần.

Nhìn đám người Hồng Quân bắt đầu thuế biến, từng bước một mạnh lên, Mộc Phàm lần nữa suy tính, vẫn không đủ.

“Tỷ tỷ, tỷ phu của ta cũng thử luôn, có thể thành hay không là một chuyện, chí ít có thể đặt chân Bất Hủ cũng xem là không tệ.”

Tiếp đó, Mộc Phàm bắt đầu tiếp tục vơ vét người.

Có rất nhiều người đến từ vũ trụ thứ bảy, đều là bằng hữu quen biết của hắn, đến cả bàn tử cũng được tính.

“Oa, Mộc ca?”

“Trời ạ, Mộc ca có tạo hình ngầu thế.”

Bàn tử bị kéo ra, vốn đang một mặt hoảng sợ, nhưng trông thấy Mộc Phàm thì lập tức biến thành người khác.

Vốn mọi người vừa bị kéo đi đều rất hoảng sợ, nhưng thấy được là Mộc Phàm thì lại nhẹ nhàng thở ra, tiếp lấy, cả đám cứng người bị uy áp cường đại của Mộc Phàm trấn trụ.

“Mộc Phàm, ngươi.”

Diệp Hồng Trần, Nặc Á, Mặc Huỳnh, Thanh Trĩ, và vô số người quen của hắn đều phải kinh hãi vạn phần.

Mộc Phàm mà bọn họ quen thế mà đã đến trình độ này, chỉ có thể ngưỡng vọng.

Hiện tại cả đám cảm giác mình tựa như là một con kiến bé nhỏ, đang ngước nhìn lấy Thiên Đế chí cao không cách nào với tới.

“Đi thôi.”

Mộc Phàm không có nhiều lời, càng không có ôn chuyện, duỗi tay chỉ một ngón, tất cả mọi người bị ném vào Hỗn Độn, bắt đầu cải tạo tấn thăng.

Là Hậu Thiên Sinh Linh nên bọn họ nhất định phải kinh lịch một

lần thuế biến đơn giản nhất, hóa thành tiên thiên, thành tựu Hỗn Độn Ma Thần Chi Khu rồi mới có thể bắt đầu bước kế tiếp.

“Ai, số khổ mà.”

Mộc Phàm khe khẽ thở dài, chính bản thân hắn cũng là số khổ, cái gì cũng phải đích thân đến làm, còn tốt có hệ thống, nếu không, đoán chừng hắn có mệt chết cũng không thành công.

“Còn thiếu rất nhiều, vậy cứ lựa trong các đại vũ trụ thôi.”

“Ừm, người lần trước trong vũ trụ số 1 kia cũng được.”

Mộc Phàm đảo mắt, rơi vào siêu duy vũ trụ, tìm được vị sáng thế chủ kia.

Một phen giao lưu, đối phương trầm mặc một hồi, cuối cùng cự tuyệt.

Có thể có cơ hội thành tựu Chúa Tể là chuyện tốt, nhưng hắn không muốn thần phục bất luận là ai.

Mộc Phàm có chút tiếc nuối, nhưng chỉ có thể từ bỏ.

“Thôi, lựa từng người kiểu này chung quy là hạ sách, trực tiếp lấy đại đạo thai nghén ra Chúa Tể vậy.”

Mộc Phàm hạ quyết tâm, đã dùng người có sẵn sẽ không kịp, còn có khả năng lưu lại hậu họa nguy hiểm tương đối, vậy thì tự dựng dục ra Chúa Tể Đại Đạo là được.

“Lấy Đại Thiên chí bảo, ba ngàn Tạo Hóa Thần Thụ, phối hợp Hỗn Độn Thanh Liên dựng dục ra ba ngàn Chúa Tể.”

Mặt Mộc Phàm lộ vẻ hung ác, dứt khoát một lần cho xong đi.

Ông!

Đại Thiên chí bảo tuôn ra ba ngàn căn nguyên Đại Đạo, dung hợp với căn nguyên Đại Đạo của ba ngàn Tạo Hóa Thần Thụ, rồi rót vào bên trong Đại Đạo Thanh Liên.

Mộc Phàm là muốn tự dựng dục ra ba ngàn Chúa Tể hoàn chỉnh.

Cứ như vậy thì không lo lắng có bất kỳ khả năng phản bội, có thể hoàn toàn điều khiển, thống trị ba ngàn Chúa Tể này.

“Kí chủ, ngươi chơi hơi lớn.”

Hệ thống âm thầm nhận xét.

Mộc Phàm xụ mặt, nói ra: “Người ta đã khai chiến, ta chẳng lẽ chờ đánh xong mới đến?”

“Không chơi lớn, ta làm sao dùng tư thái vô địch chinh chiến cổ lộ, bước vào chung cực vũ trụ đối chiến kẻ địch của ngươi?”

“Ta cũng không muốn chết, có thể mạnh thêm bao nhiêu thì cố bấy nhiêu.”

Hắn kiên định mà đáp.

Nhưng hệ thống lại nói: “Nhưng giá phải trả cao quá, mà ngươi còn chưa nạp thêm.”

“Vậy liền đi tranh đoạt, ngươi không phải có biện pháp mở chung cực cổ lộ à, ta đi vào cướp giết của địch nhân là được.”

Mộc Phàm thản thản nói ra quyết định của mình.

Hệ thống bó tay rồi, hỏi: “Kí chủ, ta chưa từng nói có thể mở chung cực cổ lộ nha.”

“Nói nhảm, ngươi nói không có vấn đề nào tiền bạc không giải quyết được mà, nói đi, mở chung cực cổ lộ cần tiêu hao bao nhiêu.”

“.” Hệ thống không phản bác được.

Lời này xác thực không sai, tiêu tiền đúng chỗ, cái gì cũng có thể thực hiện.

“Cần một ngàn ngụy đại đạo để mở chung cực cổ lộ.”

Hệ thống nhàn nhạt đáp lại.

Quả nhiên, hệ thống là có biện pháp, điều kiện tiên quyết là đốt tiền.

Mộc Phàm đã sớm hiểu rõ đạo lý này, cho nên hoàn toàn không muốn phải chờ cổ lộ tự mở ra, lúc đó thì món ăn cũng đã lạnh.

Còn không bằng bây giờ tốn chút tiền, giết vào cổ lộ cướp đoạt ngoại đạo có sướng hơn không.

Nhưng mấu chốt là, Mộc Phàm hiện tại không có đủ ngụy căn nguyên Đại Đạo.

Chuyện này sao làm khó được Mộc Phàm, hắn không có, người khác có.

“Tỉnh lại!”

Mộc Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng, Chúa Tể điện chấn động kịch liệt, vô số Chúa Tể ngủ say bị hét tỉnh, ào ào nhìn về phía Mộc Phàm.

“Đế Tôn, có gì muốn phân phó cho chúng ta?”

“Cổ lộ mở rồi sao?”

Mấy trăm vị Chúa Tể ngủ say cũng là vì chờ đợi cổ lộ mở ra.

Số Chúa Tể còn lại đã sớm vào cổ lộ đối kháng ngoại đạo.

Chúa Tể ở bên ngoài bồi dưỡng thêm chiến sĩ, chờ đợi cổ lộ mở ra lại tiếp tục chinh chiến cổ lộ.

“Cổ lộ đã khai chiến.”

Mộc Phàm vừa mở miệng liền khiến đông đảo Chúa Tể chấn kinh.

Chỉ nghe hắn nói: “Trẫm muốn mở ra chung cực cổ lộ, nhưng còn thiếu khuyết một số ngụy căn nguyên Đại Đạo, cần muốn các ngươi cống hiến một phen.”

“Trẫm muốn mở cổ lộ trước hạn, vào bên trong chinh chiến địch nhân, các ngươi nhanh chóng chuẩn bị.”

Vừa dứt lời, tập thể Chúa Tể quay cuồng.

Cả đám như vịt nghe sấm, có chút hoang mang, chung cực cổ lộ còn có thể mở trước thời hạn hay sao?

Đế Tôn, muốn sớm mở chung cực cổ lộ?

Chương 637: Tiến đánh chung cực cổ lộ

Bên trong Chúa Tể điện, một đám chúa tể bị đánh thức, đơ mặt.

Đế Tôn muốn mở chung cực cổ lộ trước thời hạn, hơn nữa còn muốn ngụy căn nguyên Đại Đạo của bọn hắn.

Cho hay là không cho?

Nói đùa, đương nhiên là cho, ai dám không cho.

Quả nhiên, không bao lâu, nguyên một đám nộp ra một đống ngụy căn nguyên Đại Đạo.

Có người cống hiến mười mấy sợi.

Có người cống hiến mấy chục sợi

Có cả người đưa trên trăm sợi.

Thu một lượt thì gần đủ một ngàn ngụy căn nguyên Đại Đạo, Mộc Phàm tương đối hài lòng.

“Rất tốt, các ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Mộc Phàm mở miệng hỏi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, còn chuẩn bị cái gì, chỉ chờ cổ lộ mở ra thì giết tới thôi.

“Đế Tôn, chúng ta đã chuẩn bị xong, cổ lộ vừa mở liền có thể giết vào.”

Chúa Tể Sát Lục mở miệng nói ra.

“Chỉ là, Đế Tôn, mở sớm được không?”

Hắn nhịn không được lại hỏi một câu.

Vị Đế Tôn này thật sự là lớn gan, không nói trước có thể mở sớm hay không, nhưng lỡ có chuyện thì biết làm sao bây giờ?

Số lượng cường giả lỡ không đủ thì làm sao bây giờ?

Đối với những vấn đề này, Mộc Phàm đã sớm chuẩn bị, hắn tự bồi dưỡng ba ngàn Chúa Tể, chẳng lẽ còn không đủ?

“Không cần nhiều lời, chuẩn bị đánh cổ lộ.”

Mộc Phàm nhẹ nhàng khoát tay, ngăn bọn họ tiếp tục hỏi thăm.

Hiện tại đã chuẩn bị thỏa đáng.

Bên trong đã đánh còn muốn đợi bao lâu, chờ đợi thêm nữa đoán chừng hoa cúng cũng đã lạnh thấu.

“Hệ thống, bắt đầu đi.”

Mộc Phàm nói chuyện với hệ thống, ngụy đại đạo đã gom đủ, có thể bắt đầu.

“Đinh, nạp tiền hoàn tất, mở chung cực cổ lộ.”

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống, Mộc Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng thần bí đột nhiên bạo phát từ thể nội của hắn, trong nháy mắt quét qua điểm kết nối giữa Chúa Tể điện và Không Gian Đại Đạo.

Lúc này, ba ngàn đại đạo chấn động, tách ra từng chuỗi ánh sáng.

Vô tận căn nguyên Đại Đạo hội tụ thành một cỗ, trong nháy mắt đánh vào hư vô tăm tối.

Oanh!

Một tiếng oanh minh, đại đạo sôi trào, căn nguyên bùng cháy.

Nhờ sức mạnh to lớn của hệ thống, ba ngàn cỗ căn nguyên Đại Đạo tuôn ra từ bên trong Không Gian Đại Đạo được dung hợp làm một, nháy mắt thì đâm qua một loại hàng rào nào đó.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, một con đường mờ ảo được mở ra.

“Chung cực cổ lộ.”

Bên trong Chúa Tể điện, đám Chúa Tể kinh hãi không thôi, nhìn cổ lộ mà lòng rung động.

Mở ra thật, vị Đế Tôn Mộc Phàm này thế mà mở được chung cực cổ lộ?

Tình huống này, hiển nhiên là cưỡng ép mở chung cực cổ lộ.

Lực lượng cường đại xuyên qua cổ lộ, không ngừng mở rộng, cuối cùng con đường thần bí xuất hiện hoàn chỉnh giữa Chúa Tể điện và Không Gian Đại Đạo.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Đó là chung cực cổ lộ?”

Bên trong Không Gian Đại Đạo, vô số sinh linh, cường giả cấp Bất Hủ bị rung động.

Nhìn cổ lộ thần bí được mở ra, nguyên một đám kinh hãi không thôi.

Đại đạo tranh phong kết thúc rồi à?

Chung cực cổ lộ đã bắt đầu?

“Cổ lộ đã mở, các Chúa Tể, theo ta đánh lên chung cực cổ lộ.”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, nhảy khỏi Chúa Tể điện, đánh một quyền vào bên trong cổ lộ, cường thế đi vào.

Phía sau, các đại chúa tể bừng tỉnh, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, rồi lại ào ào lách mình đi theo Mộc Phàm đánh vào cổ lộ.

“Cổ lộ đã mở, chinh chiến bắt đầu.”

“Đi, tiến đánh cổ lộ.”

“Chiến!”

Từng tiếng gào thét từ trong Không Gian Đại Đạo truyền đến, vô số

cường giả cấp Bất Hủ ào ào nhảy theo, vào chung cực cổ lộ.

Đây là một loại số mệnh, cổ lộ mở ra, phàm là cấp Bất Hủ đều phải bước vào trong đó chinh chiến.

Không vì cái gì khác, chỉ vì địch nhân có trong cổ lộ.

Lít nha lít nhít, có cấp Bất Hủ, còn có Đạo Chủ các phương, ào ào xông vào chung cực cổ lộ.

Đương nhiên, cũng không phải là ai cũng sẽ đi vào chinh chiến, có một ít tồn tại cấp bậc cường đại như cấp Bất Hủ, thậm chí Đạo Chủ, ngụy Đại Đạo không có tiến vào.

Bọn họ lựa chọn ở lại, trốn đi, ngủ đông, không muốn đi chinh chiến cổ lộ.

Đi làm chi, hơn phân nửa phải bỏ mạng, cho nên có một ít không muốn đi.

Nhưng ở lại cũng không phải là chuyện tốt, ngươi có thể tiếp tục tiến thêm một bước hay không thì phải xem ngươi có dám đi chinh chiến cổ lộ hay không.

Không tham chiến sẽ bị ghi vào sổ, là do đại đạo ở trên ghi chép, phàm là không tham chiến thì không thể trở thành Chúa Tể đời sau.

Cho nên, có được tất có mất.

Oanh.

Răng rắc, răng rắc!

Lúc này, sâu trong cổ lộ, đại chiến rất kịch liệt.

Bên này, mười đại chí cao chúa tể đối đầu mười tám chí tổ ngoại đạo.

Keng!

Bàn Tôn lấy một địch chín, một người một phủ chém nát Hỗn Độn,

lượng lớn khí Hỗn Độn phun trào.

Chín chí tổ ngoại đạo bị đánh đến sắc mặt tái xanh, toàn thân chật vật, cực kỳ phẫn nộ và khó chịu với Bàn Tôn.

Chín người đánh một người mà không được, chiến lực Bàn Tôn quá cường đại, quá khỏe khoắn.

“Bàn, ngươi nhất định phải chết.”

Bị đánh bay, chí tổ ngoại đạo lớn tiếng gào thét, trông rất dữ tợn.

Rồi lại cười to nói: “Chân Tổ duy nhất của chúng ta đã thức tỉnh, không lâu nữa sẽ quân lâm cổ lộ, hết thảy các ngươi đều phải chết.”

Bành!

Đáng tiếc, vừa nói xong cũng bị Bàn Tôn một búa bổ bay ra ngoài, thân thể nứt ra hai nửa, chớp mắt lại khôi phục.

“Cho nó đến.” Bàn Tôn ngạo mạn quát lớn, hoàn toàn không để ý.

Đến thì đánh, chẳng cần biết ngươi là ai.

“Giết!”

Chí tổ ngoại đạo gào rú, gào thét, không ngừng tiến lên.

Một bên khác, đám chí cao chúa tể còn lại đang một đối một, chỉ có thể nói, người này cũng không làm gì được người kia.

Loại tình huống này đã kéo dài vô số kỷ nguyên, như cũ không có cách nào đánh bại đối phương.

“Có chút phiền phức.”

Trong đại chiến, Chúa Tể Thời Không nghiêm túc nói: “Cổ lộ đột nhiên mở sớm, kế hoạch xuất hiện biến cố.”

“Cổ lộ mở sớm, đại biểu cho Chân Tổ duy nhất của ngoại đạo đã thức tỉnh.”

Thần sắc Chúa Tể Vận Mệnh có vẻ khó hiểu.

Mọi người nghe xong, sắc mặt biến hóa, bỗng cảm thấy có một cỗ áp bách vô hình.

Chân Tổ duy nhất của ngoại đạo, mạnh bao nhiêu không có ai biết, chỉ biết là đối phương chính là hiện thân duy nhất, chí cao, vô thượng của tập hợp các đại đạo của ngoại đạo.

Dù sao cũng là tồn tại cường đại nhất ngoại đạo.

Hiện tại, Bàn Tôn lấy một địch chín mới có thể miễn cưỡng ngang hàng, nhưng nếu có thêm một vị Chân Tổ thì phiền phức lớn.

“Không cần lo lắng, chúng ta cũng có cường viện, đừng quên Đế Tôn.”

Nữ Oa mở miệng nhắc một câu.

Đám Chúa Tể ào ào gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Kỳ quái, cổ lộ vì sao mở sớm?”

Chúa Tể Nhân Quả có chút nghi ngờ hỏi.

Chỉ thấy hắn đưa hai tay ra, vô lượng nhân quả bao phủ, quá khứ, hiện tại, tương lai, ba đại pháp tắc nhân quả đan vào nhau, đánh cho đối thủ liên tiếp bại lui.

“Ừm?”

“Có lực lượng mới đánh vào cổ lộ.”

Lúc này, Chúa Tể Vận Mệnh đột nhiên nhắc nhở một câu, bên phía bọn họ có lực lượng mới rót vào, bắt đầu tham chiến.

Đây là một tin tức tốt.

Các chúa tể bên trong Chúa Tể điện suất lĩnh lượng lớn cấp Bất Hủ giết vào cổ lộ.

Giờ khắc này, đại chiến càng thêm kịch liệt, lực lượng mới rót vào khiến áp lực trong chiến trường các phương đột nhiên giảm đi rất

nhiều.

Đặc biệt khi có một người cứ như xe ủi đất, quét ngang hết thảy địch nhân.

Mặc kệ là cấp bậc gì, gặp phải Mộc Phàm là bị quét ngang, nghiền ép đến độ không ai địch nổi, chém chết vô số sinh vật ngoại đạo.

“Đây chính là địch nhân?”

Mộc Phàm một tay bóp nát một cái đầu của sinh linh ngoại đạo, ma diệt ý thức.

Hắn có chút tò mò nhìn những sinh linh ngoại đạo này, kỳ kỳ quái quái, lại lại mạnh mẽ vô cùng.

Ngoại đạo, đại đạo bên ngoài ba ngàn đại đạo cũng là ngoại đạo, hết thảy sinh vật không bị căn nguyên đại đạo uy hiếp đều là ngoại đạo.

“Những sinh linh ngoại đạo này có căn nguyên thật kỳ quái.”

Mộc Phàm đã rút một cỗ căn nguyên ngoại đạo ra, có chút ngạc nhiên.

Bởi vì hắn phát giác được căn nguyên ngoại đạo có chút không giống căn nguyên Đại Đạo, như là hai loại căn nguyên khác biệt.

“Mặc kệ, chỉ cần là căn nguyên là tốt, rốt cục có thể thu hoạch căn nguyên như bình thường.”

Mộc Phàm hưng phấn, hai mắt sáng lên.

Mộc Phàm liếc một chút thì chọn trúng mấy tên đại tổ đang diễu võ dương oai công phu ngoại đạo, hắn lách mình, vung ra một quyền.

Bành!

Một tên không kịp né tránh, chưa kịp phản ứng gì đã bị đánh bạo, hóa thành vô số thịt vụn bay ra, tiếp theo thì bị một cỗ lực lượng kiềm chế, luyện hóa tại chỗ.

“Làm càn!”

Trông thấy có một tên đại tổ bị giết, đám đại tổ ngoại đạo còn lại nhất thời nổi giận, cùng nhắm Mộc Phàm mà tấn công mạnh.

Đại tổ ngoại đạo tương đương với Chúa Tể.

Ba vị đại tổ ngoại đạo liên thủ.

Mộc Phàm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười nói: “Lại tới ba tên, rất tốt, lần này muốn không phát tài cũng không được nha.”

“Cấm!”

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng chỉ một chỉ, nháy mắt, thân thể ba đại tổ ngoại đạo dừng lại, trực tiếp bị giam cầm ở chỗ đó.

Bọn họ lộ vẻ hoảng sợ, ánh mắt lóe lên một tia kinh hãi.

“Không có khả năng, ngươi, ngươi…”

Trong đó, một vị đại tổ kêu to.

Đáng tiếc, nói còn chưa dứt lời liền bị Mộc Phàm một tay đánh nổ, hóa thành một đoàn căn nguyên ngoại đạo.

“Ba cỗ căn nguyên ngoại đạo, còn là cấp bậc Chúa Tể.”

Mộc Phàm hưng phấn, bắt đầu thu những căn nguyên này lại.

“Hệ thống, có đủ căn nguyên cải tạo mười triệu cấm vệ quân của Thiên Đế ta thành cấp Bất Hủ hay không?”

Hắn trực tiếp hỏi hệ thống.

Chỉ nghe hệ thống nói ra: “Có thể, kí chủ, mười triệu cấp Bất Hủ, so ra ba căn nguyên Chúa Tể là quá dư.”

“Vậy liền cải tạo, chuẩn bị chinh chiến.”

“Trẫm muốn quét ngang cổ lộ, thu thập hết thảy căn nguyên ngoại đạo.”

Sắc mặt Mộc Phàm hung ác, quyết định chơi rút củi dưới đáy nồi một lần, thu sạch căn nguyên ngoại đạo.

Đã đánh, hơn nữa còn là địch nhân, vậy liền lấy sạch sẽ, một tên cũng không để lại, vừa vặn chuẩn bị tiến vào chung cực vũ trụ.

Đinh!

“Bắt đầu nạp tiền, thăng cấp cấm vệ quân.”

Hệ thống lần nữa nhắc nhở, mười triệu cấm vệ quân trong Thiên Đình phát sáng, bị một cỗ lực lượng vô hình không ngừng cải tạo.

Ông!

Đột nhiên, phía trên cổ lộ truyền đến một uy áp khủng bố.

“Mạnh thật.”

Mộc Phàm giật mình, nhìn vào khoảng không sâu trong cổ lộ, cảm thụ cái cỗ hơi thở cuồn cuộn vô tận kia, trong lòng chấn kinh.

Sự hiện diện này thuộc về ngoại đạo, có cường giả siêu cấp kinh khủng từ ngoại đạo xuất hiện.

“Chẳng lẽ là, cường giả ngoại đạo từ chung cực vũ trụ giáng lâm?”

Mộc Phàm khẽ nhăn mặt, lập tức đoán được cái gì.

Chương 638: Chân Tổ chí thượng duy nhất

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền khắp cổ lộ.

Chỉ thấy một cỗ khí tức kinh khủng tràn đến, từ phía cuối cổ lộ truyền đến âm thanh giao chiến kịch liệt.

Đông!

“Thương thương thương”

Cuối cổ lộ, các đại chúa tể chí cao hoảng sợ thất sắc.

Bọn họ nhìn qua phía cuối cổ chỗ, có một bóng người kinh khủng chậm rãi hiển hiện, chèn phá hàng rào hư vô mà giáng lâm.

“Tham kiến Chân Tổ!”

Nháy mắt, mười tám chí tổ ngoại đạo cùng nhau lễ bái, mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt.

Bên này, thân thể Bàn Tôn bị đánh bay tứ tung, búa lớn trong tay rung động ầm ầm, công kích vừa rồi khiến hắn không thể không lui về sau.

“Ngoại đạo, Chân Tổ chí thượng duy nhất?”

Bàn Tôn yên lặng đánh giá đối phương, một cường giả ngoại đạo đáng sợ giáng lâm, mang đến uy hiếp to lớn cho hắn.

Chỉ mới giao thủ một phen đã khiến hắn cảm thấy áp lực.

Chí thượng Chân Tổ ngoại đạo, cơ thể có 3000 cái đầu, 9000 cánh tay, tản ra hào quang vô địch.

Trên người của nó ẩn chứa 3000 lực lượng ngoại đạo, mỗi một cái đầu đại biểu cho một loại "đạo".

3000 cái đầu cùng mọc trên một thân thể, hình tượng này khiến người ta cảm thấy kinh dị.

Càng đáng sợ chính là, 3000 cái đầu ẩn ẩn có cảm giác muốn hòa làm một thể.

"Ngươi chính là vị Bàn Tôn vô địch trong miệng bọn họ kia?"

Chân Tổ ngoại đạo đạm mạc mở miệng.

"Nhỏ yếu."

"Vô tri!"

"Quỳ xuống!"

"Thần phục!"

Những cái đầu lần lượt nói, ngươi một lời ta một câu, thế mà để Bàn Tôn quỳ xuống thần phục.

Cảnh tượng này chọc giận các chúa tể chí cao còn lại, cả đám trợn mắt nhìn, nhưng lại cảnh giác một cách phá lệ, toàn bộ tụ tập ở sau lưng Bàn Tôn.

Đối diện, mười tám chí tổ đứng ở sau lưng Chân Tổ chí thượng duy nhất, hung hăng phách lối, cuồng ngạo nhe răng cười, mang theo cảm giác miệt thị.

"Muốn chiến thì chiến."

Bàn Tôn quét ngang búa chiến, thanh âm leng keng, mang theo một loại ý chí không thể nghi ngờ, hắn là căn nguyên sức lực của hết thảy, tất nhiên hết thảy chẳng gì có thể khiến hắn sợ.

"Vậy để ta chôn vùi ngươi."

Chân Tổ ngoại đạo cao cao tại thượng, 9000 cánh tay hoạt động cùng lúc, đánh ra một kích.

Đối mặt một chiêu đáng sợ này, dù là các Chúa Tể chí cao khác cũng không dám đón lấy.

Nhưng Bàn Tôn lại quá cương mãnh, hắn vung búa lớn ra sức bổ một cái.

Oanh!

Nương theo một tiếng nổ tung, lực lượng ngoại đạo sôi trào gào thét, lại bị Bàn Tôn một búa bổ đôi, hóa thành hai cỗ lực lượng ngăn hai bên thân thể hắn.

Lực lượng đáng sợ tàn phá bừa bãi, khiến các chúa tể chí cao kinh ngạc.

“Có chút năng lực, đáng tiếc, mệnh của ngươi đã chú định là bị chôn vùi.”

Chân Tổ ngoại đạo rất mạnh, Bàn Tôn đã cảm được, lực lượng của hắn không cách nào tiếp cận được đối phương, càng đừng đề cập đến chuyện làm đối phương bị thương.

“Giết, một tên cũng không để lại.”

Chân Tổ ngoại đạo hét lớn một tiếng, sau lưng, mười tám vị chí tổ cùng nhau xông về chín đại chúa tể chí cao.

Duy chỉ có Bàn Tôn một người một búa, độc đấu Chân Tổ ngoại đạo, sắc mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Có thể bổ ra đại đạo, nhưng khi Bàn Tôn đối mặt Chân Tổ ngoại đạo lại cảm nhận được một loại cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Không hổ là Chân Tổ chí thượng ngoại đạo xuống từ vũ trụ chung cực, thật khiến người tuyệt vọng.

Trước đó, thực lực song phương còn có thể ngang hàng, hiện tại, chỉ có thêm một vị Chân Tổ chí thượng ngoại đạo, thế mà khiến Bàn Tôn không thể không dùng toàn lực ứng phó.

Nhưng mười tám vị chí tổ còn lại thì khó có thể đối phó, chín chúa tể đối phó mười tám chí tổ, cơ hồ một người chọi hai.

Thế thăng bằng lập tức đánh vỡ, thất bại là sớm muộn.

“Phiền toái.”

Chúa Tể Nhân Quả nghiêm mặt, nhìn mười tám vị chí tổ đang đánh tới.

Một đối một không sợ, nhưng đánh hai thì có chút không công bằng.

Tiếp tục như vậy, đánh như thế nào?

Một trận đánh không có cách nào hoàn trả, hoàn toàn không có một tia phần thắng.

“Vận Mệnh, Đế Tôn đến cùng khi nào tới, còn chưa chịu tới là chúng ta phải bỏ mạng.”

Hủy Diệt, Trật Tự, Hỗn Độn,... từng Chúa Tể một gằn giọng hỏi.

Chúa Tể Vận Mệnh không nói lời nào, bên trong hai mắt lưu động ánh sáng của vận mệnh, dường như muốn nhìn rõ ràng cái gì đó.

Đáng tiếc, một mảnh hư vô, không có cái gì.

Lúc này, hắn trầm mặc, không có trả lời bọn họ.

“Đánh đi!”

Chúa Tể Vận Mệnh tế ra chí bảo của Chúa Tể Đại Đạo, sau lưng xuất hiện một bánh răng ù ù chuyển động, một cây Vận Mệnh chi Mâu hoành không xuất thế.

“Chiến!”

Tất cả chúa tể chí cao rống to, ào ào phô ra át chủ bài cường đại nhất, dốc hết thủ đoạn, không hề dám tiếp tục giữ lại giấu nghề.

Trận chiến này, kết cục là một ẩn số, nhưng có thể báo trước, bên bọn họ chẳng mấy chốc sẽ bại vong.

Hy vọng duy nhất là Đế Tôn vừa vặn mới lên cấp, hắn nếu tới kịp, có lẽ còn có một cơ hội.

Dù sao Đế Tôn có tư thái vô địch giống Bàn Tô, còn có khả năng nhỏ nhoi là đối phương có thể ngăn trở một nửa chí tổ.

“Ha ha ha”

“Các ngươi cùng đường rồi.”

“Chung cực cổ lộ, chung quy là thuộc về chúng ta.”

Mười tám chí tổ ngoại đạo cuồng nhiệt gào thét, giết tới phụ cận, thi triển Ngoại Đạo Chi Lực cường đại, muốn tiêu diệt các chúa tể chí cao.

Chỉ cần chém chết hết thảy là có thể chiếm lấy quyền chưởng khống chung cực cổ lộ.

Bành!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên, Bàn Tôn bại lui, thế mà bị Chân Tổ đánh lùi.

Khí tức toàn thân hắn sôi trào, đối phương lại không có lấy một thương tổn, thật sự là mạnh đến mức có chút không hợp thói thường.

“Bàn Tôn!”

Thời Không có chút lo lắng quát lên.

Bàn Tôn cũng không quay đầu lại, không nói lời nào, vung búa lớn lên, lần nữa đánh tới.

“Hắc hắc, ngươi vẫn là tự lo cho chính mình đi.”

Lúc này, mười tám chí tổ ngoại đạo giết tới.

Rầm rầm rầm.

Đại chiến mở ra, chín đại chúa tể chí cao liên tiếp bại lui, bị mười tám vị chí tổ nghiền ép, tình huống tràn ngập nguy hiểm.

“Ai, chung quy là thành công dã tràng.”

Chúa Tể Thời Không một mặt phức tạp, có chút không cam tâm, trên thân nhiều chỗ xuất hiện vết thương.

Bị hai cái ngoại đạo chí tổ vây công, hiểm tượng hoàn sinh, miễn cưỡng tiếp tục chống đỡ, nhưng chẳng mấy chốc sẽ bị bức tử.

Tình huống như vậy thì còn hy vọng à?

Bàn Tôn, không thể nào, hắn đối đầu Chân Tổ chí thượng ngoại đạo, cũng ở thế hạ phong.

Nói chi đến chuyện trợ giúp bọn họ.

Phốc!

Rốt cục, mấy vị chúa tể chí cao ào ào bại lui, thổ huyết, bị trọng thương.

Việc Chúa Tể thụ thương là rất nghiêm trọng, dù sao ngoại đạo lực lượng cực kỳ đáng sợ, vẫn có ma diệt bọn họ.

Hiện tại thụ thương, muốn khôi phục là vấn đề rất nghiêm trọng.

“Sinh Mệnh Chi Hà.”

Lúc này, Nữ Oa đánh ra một con sông, là Sinh Mệnh Chi Hà, trong nháy mắt bao vây tất cả chúa tể chí cao, chữa trị vết thương, khôi phục chiến lực cho cả đám.

“Không cần tổn thương bản nguyên căn cơ, cứ như vậy, tình huống phía chúng ta càng nguy hiểm hơn.”

Vận Mệnh thẳng thắn khuyên ngăn Nữ Oa.

Nhưng Nữ Oa một mặt kiên định: “Cho dù là dùng đến cả bản mệnh chi lực của ta thì cũng không thể thua, một khi đã thua thì còn quan tâm mấy thứ bản nguyên căn cơ này là gì?”

“Hừ, vậy trước tiên giết ngươi.”

Trông thấy Nữ Oa khôi phục các chúa tể khác, hai tên ngoại đạo chí tổ cùng nhau rống to, giương nanh múa vuốt giết tới.

Bọn họ muốn giải quyết Nữ Oa trước.

“Nguy hiểm!”

“Né mau.”

Nhìn thấy Nữ Oa lâm vào nguy cơ, một số Chúa Tể bên cạnh muốn cứu viện, đáng tiếc đã bị kèm lại.

Bọn họ lửa giận ngút trời, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

“Chết đi!”

Hai tên ngoại đạo chí tổ nhe răng cười, một trái một phải muốn đánh Nữ Oa thần hình câu diệt.

Ngay trong lúc nguy cấp này, một bóng người mờ ảo xé rách hư vô, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Nữ Oa, mỗi tay mỗi bên đỡ lấy hai kích trí mệnh của hai tên ngoại đạo chí tổ.

Bành!

Hai cỗ lực lượng ngoại đạo bị người tới vững vàng tiếp được.

“Đế Tôn?”

Nhìn thấy người tới, vốn cả đám Chúa Tể đã tuyệt vọng bất ngờ mừng rỡ không thôi.

Tới không phải người khác, mà chính là Mộc Phàm, vị mới Đế Tôn lên cấp.

Hắn cường thế can thiệp, cứu nguy cho Nữ Oa.

“Ngươi là Nữ Oa?”

Mộc Phàm quay người, có chút ngạc nhiên đánh giá Nữ Oa trước mắt, căn cơ bị hao tổn, thương thế rất nghiêm trọng.

Chuyện này khiến hắn có chút quái dị, Nữ Oa làm chúa tể chí cao, tất nhiên là cao cao tại thượng, là tồn tại duy nhất.

Nhưng bên trong nội vũ trụ của hắn cũng có một Nữ Oa, có lẽ, là phân thân của đối phương.

Nghĩ như vậy Mộc Phàm cũng có chút cổ quái.

“Đế Tôn, ngươi đã đến.”

Nữ Oa nhẹ nhàng thở ra, cười dịu dàng.

Mộc Phàm đưa tay rót một cỗ căn nguyên sinh mệnh cường đại vào trong cơ thể nàng, trong nháy mắt đã lấp đầy căn cơ và bản nguyên nàng bị tổn thất, trực tiếp tu bổ.

“Đối phó mấy con rệp ngoại đạo, không cần hao phí căn cơ bản nguyên.”

Mộc Phàm tự tin nói một câu.

Lời này kích thích đám chí tổ, hai tên ngoại đạo chí tổ công kích Nữ Oa cùng nhắm thẳng hướng Mộc Phàm.

“Chết đi.”

Hai đại chí tổ hợp lực đánh ra một kích, khủng bố tuyệt luân.

Nhưng, Mộc Phàm đối mặt một kích đáng sợ như vậy, lại nhẹ nhàng đưa ra một ngón.

Bành!

Hai cỗ lực lượng ngoại đạo trong nháy mắt nổ tung vỡ nát, ngón tay cường thế sau khi phá tan công kích, lại xuyên qua thân thể hai đại chí tổ.

Thổi phù một tiếng, thân thể hai đại chí tổ cứng đờ, gương mặt bị đông cứng ngay khoảnh khắc đó, bên trong ánh mắt toát ra nét hoảng sợ và không tin.

Bọn họ, thế mà bị miểu sát.

“Không có khả năng”

Hai đại ngoại đạo chí tổ há mồm muốn nói cái gì, nhưng mi tâm

bịch một cái, nổ ra một cái lỗ thủng, đỏ đỏ trắng trắng văng tung tóe bốn phía.

Một chỉ miểu sát hai đại chí tổ.

Chân Tổ chí thượng ngoại đạo đang đè ép Bàn Tôn cũng phải chuyển ánh mắt qua nhìn.

“Ngươi là ai?”

Chân Tổ chí thượng ngoại đạo kinh nghi đánh giá Mộc Phàm, thế mà nhìn không thấu đối phương.

Khó mà tin được, cường giả ngoại đạo đến từ vũ trụ chung cực thế mà nhìn không thấu Mộc Phàm, chỉ có một cách để giải thích.

Đối phương cũng đến từ vũ trụ chung cực, nếu không thì thật quá vô lí.

“Ngươi đến từ phía trên?”

Chân Tổ ngoại đạo dùng sắc mặt nghiêm túc hỏi một câu, thậm chí còn không nhìn thẳng Bàn Tôn.

Trong mắt chỉ có Mộc Phàm, nhìn không thấu, có khả năng cũng là đến từ vũ trụ chung cực.

“Ngàn đầu, vạn cánh tay, dung mạo ngươi thật sự là xấu ngoại hạng.”

Mộc Phàm đánh giá đối phương, đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Vừa mới nói xong, hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả chúa tể chí cao, ngoại đạo chí tổ ào ào sửng sốt, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm.

Ai cũng không nghĩ tới hắn thế mà lại nói Chân Tổ ngoại đạo xấu, là đang làm nhục nhau à.

“Ngươi sẽ chết rất thê thảm.”

Chân Tổ chí thượng ngoại đạo cũng lộ ra một tia lửa giận.

Mộc Phàm khinh thường nói: “Chết, ta thấy, kẻ chết là thứ xấu xí nhà ngươi mới đúng.”

Bành!

Vừa mới dứt lời, Mộc Phàm bất ngờ đánh tới, một bàn tay đập chết chí tổ gần nhất, miểu sát tại chỗ.

“Hỗn trướng!”

“Ngươi đánh lén.”

Đám chí tổ ào ào nổi giận, ánh mắt nhìn lấy Mộc Phàm mang theo hận ý nồng đậm, thế mà không theo quy tắc, dám đánh lén.

Mộc Phàm cười híp mắt thu hồi căn nguyên tên xấu số, ý cười đầy mặt.

“Đánh lén, đừng nói đùa, là địch nhân, chỉ cần có thể giết chết các ngươi thì là biện pháp tốt.”

“Đánh nào.”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, lôi từ một bên hư vô ra một thanh bảo kiếm kinh thiên động địa.

Thiên Đế Kiếm tới tay, khí chất cả người Mộc Phàm đại biến, một cỗ ý chí tuyệt sát khóa chặt Chân Tổ chí thượng ngoại đạo, gió lốc cường đại cắt đứt vách ngăn hư không của cổ lộ.

Keng!

Chỉ nghe leng keng một tiếng, Mộc Phàm rút kiếm vung tới Chân Tổ duy nhất ngoại đạo.

Chương 639: Nhiều đầu quá để làm gì, để chém

Răng rắc!

Chém xuống một kiếm, chỉ thấy huyết dịch phun tung toé, hai cái đầu lăn lông lốc.

Hai cái đầu kia trừng to mắt, dường như vẫn còn chưa tin là đã bị chặt xuống.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch, mặc kệ là chúa tể chí cao bên này, hay là chí tổ ngoại đạo bên kia, tất cả đều đứng hình.

"... !"

Thời Không, Vận Mệnh, Nhân Quả, Hỗn Độn,... các Chúa Tể ào ào hít một ngụm khí lạnh.

Bọn họ bị sức mạnh của Mộc Phàm hù xanh mặt.

Vừa ra tay đã chặt rơi hai đầu của đối thủ.

Mặc dù, hai cái trong tổng ba ngàn cái đầu của Chân Tổ chí thượng ngoại đạo nhưng lá trong rừng, nhưng tuyệt đối vẫn quá kinh khủng.

"Làm sao có thể?"

Bên phía chí tổ ngoại đạo trợn tròn mắt.

Đã vậy đầu bị chặt còn bị một cỗ lực lượng lượn lờ bao lấy, không cách nào thu lại được.

Mà lại, ý chí bên trong hai cái đầu kia còn đã bị chém chết.

"Chân Tổ chí thượng duy nhất của ngoại đạo, cũng không có gì đặc biệt."

Mộc Phàm hất kiếm, bình tĩnh nhìn đối phương, trong mắt lộ ra một nét khinh miệt.

Chân Tổ chí thượng ngoại đạo cơ đấy, ra cũng là một con cọp giấy.

“Ha ha ha ha.”

Bên này, Bàn Tôn đột nhiên cười ha ha, thoải mái sảng khoái vung cây búa lớn, thừa cơ đánh chết một tên chí tổ ngoại đạo.

Oanh!

Tất cả chí tổ ào ào tỉnh ngộ lại, hoảng sợ thất sắc.

“Chân Tổ!”

Bọn chúng hoảng sợ nhìn Chân Tổ của chúng.

Lúc này Chân Tổ chí thượng yên lặng sờ hai cái cổ bị chặt đầu, vết cắt phía trên lưu lại một luồng lực lượng kinh khủng.

Chính là cỗ lực lượng này để nó không cách nào khôi phục.

“Ngươi dám chém hai cái đầu của ta, thật không thể tha thứ.”

Chân Tổ chí thượng ngoại đạo nổi giận, há mồm gào thét, bày tỏ phẫn nộ của mình.

Mộc Phàm khinh thường cười một tiếng: “Có nhiều đầu ích gì, thà để cho người khác chặt giải trí cơ tay.”

“Đừng nói ngươi có ba ngàn cái đầu, cho dù là ba mươi ngàn cái, ba trăm ngàn, hay ba triệu ta cũng chặt đứt hết cho ngươi.”

Hắn mỗi chữ mỗi câu, vừa đi vừa nói, nâng kiếm chỉ thẳng hướng đối phương.

“Hệ thống, cho ta mượn lực lượng của ngươi.”

Vừa đánh tới, Mộc Phàm vừa âm thầm câu thông hệ thống.

Đinh!

“Nạp tiền hoàn tất, kích hoạt 0,001 lực lượng hệ thống, dung hợp.”

Theo hệ thống nhắc nhở, Mộc Phàm chỉ cảm thấy Lực Lượng Đại Đạo trong thể nội đột nhiên sôi trào gào thét, nháy mắt mạnh gấp mười lần.

Có hệ thống hỗ trợ 0,001 lực lượng, hắn vung Thiên Đế Kiếm lần nữa, chém ra một kiếm.

“Rống!”

“Ngao!”

Từng tiếng gào thét truyền đến, những cái đầu của Chân Tổ ngoại đạo rống lên phẫn nộ, chín ngàn cánh tay đồng loạt ngưng tụ lít nha lít nhít binh khí.

Mỗi một món binh khí, chí bảo, đều tản ra hào quang cường đại, rõ ràng đều là Chí Bảo Đại Đạo.

Chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo, giàu cỡ nào có biết không, Mộc Phàm giật nảy mình.

“Đậu phộng, cá voi siêu cấp đây còn đâu.”

Hai mắt Mộc Phàm tỏa ánh sáng, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, gia hỏa này có nhiều bảo bối thật.

Thế mà có chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo, điêu thật chứ, thế mà góp nhặt được nhiều như vậy, mặt Mộc Phàm hiện rõ hai chữ ghen ghét.

Trên người mình mới có mấy món Chí Bảo Đại Đạo, ban đầu hắn tự cho là rất nhiều, hiện tại, nhìn đối phương xem, lòng có chút xấu hổ không chịu nổi mà.

Cùng người ta so sánh, bản thân quả là nghèo đến bốc mùi.

Số chúa tể chí cao còn lại cũng giật nảy mình, trố mắt nhìn vị Chân Tổ chí thượng ngoại đạo kia huy động chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo.

Quả là một bảo tàng biết đi.

“Ùng ục!”

Chúa Tể Hủy Diệt nuốt một ngụm nước bọt, tức miệng mắng to: “Khốn nạn, Chí Bảo Đại Đạo ở đâu mà nhiều quá vậy?”

“Chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo, thật sự là…”

Đám chúa tể chí cao lộ vẻ đắng chát, nhìn xem bảo bối của bản thân, so với người ta chưa bằng một cọng lông mà.

Bàn Tôn nhếch miệng cười một tiếng: “Thì ra là thế, chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo, toàn bộ dung luyện vào một thân, sáng tạo ra hình thái vô địch cường đại như thế.”

“Trách không được, búa của ta chặt nổi.”

Hắn hiểu được vì sao hắn yếu thế, bởi vì người ta có chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo gia trì phòng ngự.

Nhưng vì sao Mộc Phàm có thể chặt đứt hai cái đầu của người ta?

Mọi người đưa ánh mắt đến Thiên Đế Kiếm trong tay Mộc Phàm, một cỗ sức mạnh thuần túy hiện lên, khiến toàn thân người nhìn thấy phát lạnh.

“Thanh kiếm này, thế mà, thế mà…” Chúa Tể Vận Mệnh ngơ ngác nói.

Lòng hắn chấn động, cảm ứng được bên trong Thiên Đế Kiếm của Mộc Phàm thế mà uẩn dục ra ba ngàn đại đạo, đúng vậy, Thiên Đế Kiếm uẩn dục ba ngàn đại đạo.

Răng rắc!

Mộc Phàm chém xuống một kiếm, lít nha lít nhít cánh tay bay tung tóe, liên đới lấy, Chí Bảo Đại Đạo cũng bị chém văng ra ngoài.

Một kiếm, cắt đứt mấy trăm cánh tay.

“Không có khả năng!”

Chân Tổ kinh sợ kêu to, nhìn hơn sáu trăm cánh tay bị gọt sạch, trong lúc nhất thời vừa sợ vừa giận, hoàn toàn không cách nào tin tưởng.

Thân thể hình thái vô địch của hắn không có khả năng bị đối phương tuỳ tiện chém như vậy được.

Hội tụ chín ngàn Chí Bảo Đại Đạo vào một thân, không có khả năng bị chém đứt.

“Không có cái gì không có khả năng, chờ ngươi chết liền biết, vạn sự đều là có khả năng.”

Mộc Phàm hừ lạnh, bước ra một bước, cả người thuấn di biến mất, xuất hiện lần nữa là ở sau lưng Chân Tổ ngoại đạo, nâng Thiên Đế Kiếm, một kiếm tước xuống.

Phốc!

Lại là một kiếm chém bay một đống tay và đầu.

Lần nữa bị chặt mất mấy cái cái đầu cùng mấy trăm cánh tay, trong lúc nhất thời, Chân Tổ ngoại đạo kinh sợ tới cực điểm.

Ầm ầm!

Nó bạo phát, mấy ngàn kiện Chí Bảo Đại Đạo cùng nhau đánh Mộc Phàm, đánh cho tên quái thai này bay ra ngoài.

Thân thể Mộc Phàm bay đủ mấy vạn dặm mới chịu dừng lại.

Chỉ thấy hắn đứng lên, phủi bụi trên người một cái, Thiên Đế bào bị phá nát triệt để, lộ ra thân thể như tượng tạc, trên da còn quấn lít nha lít nhít đạo văn, lông tóc không tổn hao gì.

Đòn vừa nãy không thể khiến hắn thụ thương, chỉ là làm hư Thiên Đế bào mà thôi, nhục thân đã cường đại đến mức cực hạn.

“Ừm, nhục thể của ta có vẻ đã vô địch.”

Mộc Phàm hài lòng gật đầu, bày cái tạo hình tự khen tự sướng, khiến một mảng lớn Chúa Tể té xỉu.

“Đế Tôn này, thực sự là…”

“Có chút đáng yêu á…”

Các chúa tể hai mặt nhìn nhau, bị Mộc Phàm chọc cho dở khóc dở cười.

Đang đại chiến mà, có thể nghiêm túc chút hay không.

Chân Tổ ngoại đạo bị đánh đến xém tan vỡ đạo tâm, lửa giận bốc cháy trên từng cái đầu, tức muốn nổ.

“Giết giết giết!”

Chân Tổ ngoại đạo điên cuồng gào thét, đằng đằng sát khí.

“Giết em gái mi!”

Mộc Phàm trong cơn tức giận, lách mình xẹt qua một kiếm, phù một tiếng, tất cả mọi người cuồng loạn trong lòng.

Chỉ thấy cái đầu vừa mới lên tiếng bị tước xuống, hai nhãn cầu nhô lên, trố mắt sửng sốt, chết đến nơi cũng không tin nó đã bị chém rớt.

“A!”

“Phải giết ngươi!”

Từng cái đầu gào thét, phẫn nộ, lít nha lít nhít cánh tay vung vẩy Chí Bảo Đại Đạo, điên cuồng giết tới.

Cũng không rõ nó đã tu thế nào để thành như bây giờ, đầu nhiều, cánh tay nhiều, không có nghĩa là ngươi lợi hại nha.

Ba ngàn đầu, đại biểu cho ba ngàn đại đạo, không bằng dung hợp làm một, phản phác quy chân mới là vô địch.

Đáng tiếc, con heo mập này rõ ràng chưa đủ trình hợp nhất ba ngàn đầu lại, nên mới có loại hình thái này, vậy mà còn tỏ vẻ rất hài lòng với bản thân.

Tự phụ quá là chi, giờ để bị Mộc Phàm lăng trì đến chết.

Phốc!

Răng rắc, răng rắc!

Mộc Phàm chém tới một kiếm lại một kiếm, đầu tay nối nhau tung tăng rời thân thể, tràng diện cực kỳ rung động.

Trong lúc nhất thời, đầu lăn loạn, tay vương vãi.

Tình cảnh này khiến cường giả song phương ngây người, cả đám ngơ ngác nhìn, quên cả đại chiến.

Đến cả Bàn Tôn cũng có chút sửng sốt, ánh mắt nhìn Mộc Phàm mang theo một chút ngạc nhiên và khó hiểu.

Vì sao, rõ ràng cảm giác Đế Tôn ở cùng một cấp bậc với hắn, vì sao lại có thể đánh cho Chân Tổ ngoại đạo không hề có lực hoàn thủ?

Kỳ thật, bí mật là, có hệ thống.

Mộc Phàm bật hack, mượn hệ thống 0,001 lực lượng, đánh cho Chân Tổ ngoại đạo không hề có lực hoàn thủ.

Phốc phốc phốc.

Lúc này, Chân Tổ ngoại đạo quá thê thảm, vốn là có tới chín ngàn cánh tay, giờ bị chặt gần hết, còn lại có lẻ loi trơ trọi mấy cái tay lúc lắc.

Mà vốn dĩ có ba ngàn đầu, giờ bị chém chỉ còn lại chín cái, được bảo hộ gắt gao ở bên trong, cố không để bị chém tiếp.

“Ngươi né cái gì?”

Mộc Phàm có chút nổi nóng, mắng to: “Nhiều tay nhiều đầu như vậy, chặt mấy cái thôi chứ to tát gì đâu, ngươi sợ cái gì?”

“.”

Mọi người tập thể im lặng, ngươi đang đánh nhau hả?

Người ta sắp bị ngươi chém chết, thế mà còn không cho người ta tránh né.

Đám chúa tể chí cao hai mặt nhìn nhau, có chút dở khóc dở cười, vị Đế Tôn này thật sự là, giết người tru tâm a.

“A!”

“Bổn tọa không để yên cho ngươi.”

Chân Tổ ngoại đạo bị đánh đến tâm điên tính loạn, ba ngàn đầu bị chém còn chín cái, chín cái đầu còn thừa lại kém chút đã hóa điên.

Đáng thương, thật sự là đã có mấy cái đầu hóa điên, la hét muốn giết Mộc Phàm.

Phốc!

Mấy cái đầu to mồm nhất lại bị Mộc Phàm thừa cơ một kiếm cắt phăng, ý chí bị chém chết tức thì, không còn khả năng khôi phục.

Bởi vì có hệ thống can thiệp, không cách nào khôi phục, chỉ có thể bị chặt mất.

“Kí chủ, sắp hết thời gian.”

Lúc này, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Lòng Mộc Phàm hơi teo, nhưng mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, hai tay cầm kiếm, ngưng tụ tu vi, lực lượng, ý chí hết lên thân kiếm.

“Lại đến, một kiếm chém chết ngươi.”

Hắn hét lớn một tiếng, vung ra một kiếm cường đại nhất.

Ẩn chứa 0,001 lực lượng của hệ thống, một kiếm này thế bất khả kháng, số đầu và tay còn lại của Chân Tổ ngoại đạo bị chém hết trong một kiếm này.

Một kiếm này, không cách nào né tránh, không cách nào ngăn cản, chỉ có thể kiên trì tiếp tục chống đỡ.

Nhưng chống đỡ xong, thân thể Chân Tổ ngoại đạo triệt để biến thành trụi lủi, toàn bộ cánh tay, đầu bị chém sạch, tản mát bốn phía.

Suốt cuộc giao chiến, Chân Tổ ngoại đạo không có lấy một lần phản kích, chớp mắt đã bị Mộc Phàm gọt trụi.

Chỉ còn lại phần thân không đầu, không tay đang không ngừng phun máu, bốc lên ánh sáng vô lượng.

“Ta, vĩnh hằng bất diệt.”

“Ngoại đạo ba ngàn, phá rồi lại lập, dung hợp.”

Đột nhiên, từ trong thân thể không đầu truyền tới một âm thanh khủng bố.

Trong chốc lát, những cái đầu bị chém rụng bay lên, đụng vào nhau dung hợp trở thành một thể.

Từng cái tay cũng bay lên, một lần nữa dung nhập thân thể không đầu.

Đám Chí Bảo Đại Đạo phát ra hào quang mãnh liệt, âm thanh Đại Đạo oanh minh, chấn động toàn bộ chung cực cổ lộ.

“Hệ thống, có chút không ổn.”

Mộc Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng hơi hồi hộp.

Tràng diện này, cảm giác giống như hắn vừa giúp người ta ngộ đạo.

“Kí chủ đừng sợ, còn có ba giây đồng hồ, một kiếm chém bản thể của nó.”

Trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở, tâm Mộc Phàm khẽ run.

Ba giây đồng hồ, nói xong đã qua một giây.

“Chém!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Mộc Phàm thi triển ra một chiêu cường đại nhất.

Phốc!

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vung ra một kiếm, vạn vật ngưng kết, cổ lộ sụp đổ, vạn đạo băng diệt.

Chương 640: Đại chiến Chân Tổ

Bành!

Một kiếm chém xuống, thân thể Chân Tổ ngoại đạo nứt ra hai nửa, không có huyết dịch, như một thi thể, không có chút sinh cơ.

“A!”

Chỉ nghe một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn truyền đến, hai nửa thi thể không ngừng tìm cách khôi phục, da thịt như xúc tua quấn kéo nhau, muốn gây dựng lại.

Thấy vậy, Mộc Phàm cũng nhịn không được mà kinh nghi.

Một kiếm cường đại nhất của hắn, còn có sức mạnh của hệ thống, mà không thể trảm sát đối phương.

“Trảm Đạo!”

Mộc Phàm thừa dịp lực lượng hệ thống vẫn còn, trong nháy mắt vung ra cả tỷ nhát kiếm.

Răng rắc một tiếng, Chân Tổ ngoại đạo đang khép lại lần nữa bị chém đứt, mà lại lần này thân thể bị chém thành vô số mảnh bay ra bốn phía.

Thế này chắc là chết rồi nhỉ?

Đáng tiếc, sau một khắc, đám thịt vụn lại mọc xúc tua quấn lấy nhau, thế mà lại khép lại.

“Đậu!”

“Hệ thống, lực lượng của ngươi yếu đi rồi phải không, vì sao trảm đối phương không chết?”

Tâm tình Mộc Phàm không tốt.

“…”

“Kí chủ, ngươi cho rằng tồn tại thuộc chung cực vũ trụ phía trên rất dễ giết à?”

Hệ thống có chút cạn lời mà nói.

Ngươi ở sướng riết quen rồi hả?

“Thằng khốn! Bổn tọa không tha cho ngươi.”

Chân Tổ ngoại đạo đang dần khôi phục, nó phát ra từng tiếng gào thét thê lương.

Nhưng đòn đó đã làm đối phương trọng thương.

Mộc Phàm nghiêm túc lại, ép hai bàn tay, vạn đạo oanh minh, đại đạo chi lực hội tụ, trong nháy mắt giam đám cánh tay chưa liền lại.

“Trấn!”

Hét lớn một tiếng, Mộc Phàm kéo mấy trăm cánh tay của đối phương về phía hắn.

“Đại Đạo Vĩnh Diễm, phần luyện.”

Chỉ thấy Mộc Phàm tế ra một cỗ hỏa diễm đại đạo, vĩnh hằng chi diễm bùng cháy.

Mấy trăm cánh tay toát ra khói đen, không ngừng hòa tan, Đại Đạo Chí Bảo dính trên tay phát ra hào quang mãnh liệt.

Thương thương thương.

Đống tay muốn phản kháng, nhưng bị Mộc Phàm trấn áp, phần luyện, cuối cùng luyện hóa sạch sẽ, đám Đại Đạo Chí Bảo kia thì bị phong ấn lại.

“Thu!”

Thừa dịp đối phương chưa kịp khôi phục, trước cướp mấy trăm món Đại Đạo Chí Bảo đã.

“Mơ tưởng.”

Đáng tiếc, Chân Tổ ngoại đạo cường đại cùng cực, thế mà tự phân ra một đống máu thịt nhầy nhục rất buồn nôn, loét choét bọc lấy mấy trăm kiện Đại Đạo Chí Bảo.

Cuối cùng nuốt ngược Đại Đạo Chí Bảo về thể nội, dung hợp làm một.

“Lộn cái bàn, xém được rồi.”

Mộc Phàm đen mặt, xém thành công, không nghĩ tới vẫn bị đối phương nuốt vào rồi dung hợp.

Chín ngàn đại đạo chí bảo dung hợp vào một thân thể, tràng diện kia khủng bố đến mức nào?

Rất nhanh, Chân Tổ ngoại đạo hoàn toàn khôi phục, biến thành một sinh vật hình người, sau lưng mọc ra ba ngàn cặp cánh, tản ra uy áp đại đạo.

“A, thế mà vẫn chưa dung hợp hoàn mỹ.”

Mộc Phàm thấy vậy, ánh mắt nhất thời sáng lên, nếu đã dung hợp hoàn mỹ thì không có khả năng còn ba ngàn cặp cánh, hiển nhiên là có một tia tì vết.

Đây chính là cơ hội.

“Bổn tọa muốn ăn tươi nuốt sống ngươi.”

Chân Tổ ngoại đạo rít lên một tiếng, toàn bộ cổ lộ rung động không thôi.

“Giết!”

Một tiếng quát lớn, song phương chém giết kịch liệt.

Chân Tổ ngoại đạo hất cánh lên, chặn Thiên Đế Kiếm của Mộc Phàm.

Ầm ầm

Cổ lộ chấn động, lực lượng cường đại của hai người xé nát vách ngăn cổ lộ, kéo nhau vào một con sống hư vô mà đánh.

“Quá lợi hại.”

Cường giả song phương đều phải kinh hãi, nhìn lấy Mộc Phàm giao chiến cùng Chân Tổ ngoại đạo, thực lực cả hai đều là mạnh mẽ khủng khiếp.

Đại chiến kịch liệt, đánh nát cổ lộ, thậm chí xé mở một vùng hư vô.

Ở nơi đó không có bất kỳ cái năng lượng gì để bổ sung, tiêu hao bao nhiêu là mất bấy nhiêu, nếu đánh lâu dài sẽ tự vắt kiệt lực lượng tu vi.

Oanh!

Kịch chiến không lâu, một bóng người đột nhiên ngã xuống.

Nhìn kỹ lại là Mộc Phàm, bị Chân Tổ ngoại đạo đánh ngã, từ trong con sông hư vô ngã về chung cực cổ lộ.

“Mạnh đấy.”

Mộc Phàm vỗ vỗ cơ thể, mặt sắc mặt nghiêm lại.

Hắn nhìn Chân Tổ ngoại đạo đứng ở trong hư vô, biết gặp phải kình địch, không thể không toàn lực ứng phó, thậm chí lấy mạng đổi mạng.

“Ra đi, chinh chiến cổ lộ!”

Lúc này, Mộc Phàm không có vội vã giết vào, mà lại phất tay xé mở một vết nứt khổng lồ.

Từ bên trong bước ra một đội quân cường đại.

“Tất cả nghe đây, thay trẫm bình định cổ lộ, giết hết thảy địch nhân.”

Mộc Phàm vung kiếm hạ chỉ, ban phát mệnh lệnh chinh chiến cổ

lộ.

“Chiến!”

Rít lên một tiếng, Hình Thiên tay cầm một thuẫn một búa cường thế giết ra, trong nháy mắt vọt vào chỗ sâu, càng quét quân địch.

“Giết!”

Từng người một chậm rãi bước ra, bước vào trong cổ lộ.

Thiên Hậu, Nữ Oa, Lăng Sa, Tiểu Ách, Tiểu Ngả, Tiểu Linh,... cả đám suất lĩnh những nhóm cấm vệ quân của Thiên Đế, như dòng nước lũ mà tuôn đổ vào chiến trường.

Ầm ầm.

Cổ lộ chấn động, vô số cường giả ào ào hoảng sợ, quá sợ hãi.

Đến cả đám Bàn Tôn cũng phải ngây ngẩn cả người, nhìn đại quân đoàn khổng lồ, mười triệu thiên binh thiên tướng cấp Bất Hủ, tràng cảnh này thật khiến người ta rung động.

Huống chi, đám người Hình Thiên còn là cấp Chúa Tể.

“Nhiều Chúa Tể như vậy?”

Chúa Tể Thời Không sửng sốt, Chúa Tể Vận Mệnh phải ngẩn ngơ, thật sự là ngoài dự liệu á.

Ai cũng không nghĩ tới, Mộc Phàm thế mà ẩn giấu nhiều Chúa Tể như vậy?

Nhìn đám Chúa Tể mới gia nhập, toàn những gương mặt lạ lẫm, thậm chí còn chưa nghe đến bao giờ, toàn bộ cổ lộ bỗng thấy bất an.

Ngoại đạo sinh vật cũng nhịn không được kinh hãi, bị ngón đòn này của Mộc Phàm hù sợ, trong lòng khó tránh khỏi có một tia kinh dị.

Chân Tổ ngoại đạo lại một mặt khinh thường, vốn không có để ý

đám Thiên Đế quân vừa gia nhập.

Đối với nó tới nói cũng là một hơi có thể thổi tắt, cần chi phải quan tâm.

Mục tiêu của nó là Mộc Phàm, chỉ có giết Mộc Phàm thì nó mới an lòng được.

“Chân Tổ ngoại đạo, tái chiến!”

Mộc Phàm thả ra tất cả cấp dưới trong thể nội xong, một bước lên trời, đạp nát Hư Vô vung kiếm trảm về phía Chân Tổ ngoại đạo.

Keng!

Một luồng ánh sáng quét tới, chặn một kiếm cường đại của Mộc Phàm.

“Ta đã dung hợp ba ngàn ngoại đạo, chín ngàn chí bảo, ngươi đánh không lại ta.”

Chân Tổ ngoại đạo lớn tiếng cười như điên, vô cùng tự phụ.

“Thật sao?”

Mộc Phàm hừ lạnh, từ mi tâm hắn có vô số tia sáng bay ra.

Ông!

Đại Đạo Thanh Liên bay ra, hư không xâm lấn phạm vi một dặm, còn có Thần Thụ cắm rễ hư vô, vẩy xuống Đại Đạo chi quang.

Còn có một cái đỉnh khổng lồ phun ra nuốt vào đại đạo chi lực, rủ xuống vạn đạo hào quang, phía trên lóe ra vô số đạo văn, là một món chí bảo.

Những chí bảo này, đều có một điểm giống nhau, đó là đã dựng dục ra ba ngàn đại đạo chi lực hoàn chỉnh, cường đại chấn động các phương.

“Tê!”

“Những chí bảo này, thế mà đều dựng dục ra ba ngàn đại đạo chi

lực hoàn chỉnh?”

Đám chúa tể không khỏi khiếp sợ, nội tình Mộc Phàm có khiến bọn họ ngây dại.

Trong đó, Nữ Oa sững sờ nhìn đăm đăm một bóng người trong đám người Thiên Đình, người này uyển chuyển vô song, ánh mắt hai người chạm nhau, trong lúc nhất thời ngây dại.

“Làm sao có thể?” Hai Nữ Oa giống nhau như đúc ngơ ngác nhìn đối phương, tự mình lẩm bẩm.

Đúng vậy, có hai Nữ Oa.

Lúc này, đám chúa tể cũng đã nhận ra, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau.

“Bàn Tôn, chuyện gì xảy ra, vì sao có hai Nữ Oa, còn là đồng cấp bậc, chuyện này là không thể nào.”

Chúa Tể Nhân Quả kinh hãi dò hỏi.

Chúa Tể Vận Mệnh đánh giá hai Nữ Oa, một người là bọn họ nhận biết, cũng thuộc mười đại chúa tể chí cao.

Mà đối diện, Nữ Oa kia lại thuộc phe Đế Tôn, cũng là một vị Chúa Tể.

Trên đời này, không có khả năng tồn tại hai Chúa Tể giống nhau như đúc, chỉ có thể có một, cùng cấp bậc thì phân thân sẽ trở về chính thể.

Loại tình huống này lại có hơn một Nữ Oa, còn là cùng cấp Chúa Tể, quả thực không có khả năng xuất hiện.

“Hóa ra, ta thật sự là một phân thân?”

Nữ Oa Thiên Đình tự lẩm bẩm, trong lòng tự giác ngộ.

Nàng nhìn chúa tể chí cao trước mắt, Nữ Oa chân thân, trong lòng tự hiểu kia mới là bản tôn, còn mình là một phân thân.

Nàng dùng thần sắc phức tạp nhìn Nữ Oa, đỉnh đầu có Vận Mệnh Chi Thư lơ lửng.

Thành tựu Chúa Tể, trên lý luận nàng đã thoát ly bản thể, hoàn toàn tự do, trở thành một vị Chúa Tể khác.

Là Chúa Tể của nội vũ trụ trong Mộc Phàm, cho nên, nàng là một sinh linh độc lập.

“Chúc mừng ngươi.”

Chúa tể Nữ Oa cười nhạt một tiếng, lại lên tiếng chúc mừng.

Gặp một bản thân độc lập với mình, tâm lý là lạ.

“Còn chờ cái gì, giết!”

“Chém chết ngoại đạo!”

Lúc này, Bàn Tôn hét lớn một tiếng, huy động búa lớn, gầm thét lao tới đám ngoại đạo.

Oanh!

Một trận đại chiến kịch liệt mở ra.

“Giết, tận diệt ngoại đạo.”

Đám chúa tể chí cao bạo phát, chọn lấy đối thủ mà nghiền ép.

Thừa dịp Mộc Phàm đại chiến Chân Tổ ngoại đạo, chém chết tất cả chí tổ ngoại đạo.

“Đáng chết!”

“Phản kích, phản kích!”

Chí tổ ngoại đạo luống cuống tay chân, kinh sợ gào thét, nguyên một đám ra sức chống cự.

Nhưng đã chết mất hai chí tổ, thực lực bây giờ yếu đi một mảng lớn, ngăn không được Bàn Tôn.

Bành!

Quả thật không sai, chỉ là vừa mới giao thủ đã có chí tổ ngoại đạo bị Bàn Tôn bổ bay ra ngoài.

Trước đó lấy một địch chín Bàn Tôn đã có thể đè ép đối phương, hiện tại thiếu hai, chí tổ ngoại đạo càng thêm lực bất tòng tâm.

Đối mặt Bàn Tôn dữ dội vô địch, bảy vị chí tổ ngoại đạo bị đánh đến chật vật không chịu nổi, liên tục bại lui, trên thân bắt đầu có thương tích.

“Giết, giết, giết!”

Cổ lộ chấn động, vô số sinh linh, cường giả ngoại đạo tràn vào, lại bị lực lượng bên này gắt gao chặn.

Vốn dĩ tràn ngập nguy hiểm, đột nhiên có quân Thiên Đình góp sức, lật ngược thế trận.

Số Chúa Tể nhiều hơn ngoại đạo, áp đảo toàn trường.

Oanh!

Đột nhiên, phía cuối cổ lộ, truyền đến một tiếng đại đạo oanh minh.

Song phương đang giao chiến theo bản năng nhìn qua, rồi lại há to mồm, nhìn thấy một tràng cảnh khiến tất cả suốt đời khó quên.

Chương 641: Ngoại đạo băng diệt

Đông!

Một bóng người rơi xuống, toàn thân đẫm máu.

Đó là Chân Tổ ngoại đạo, thế mà bị đánh rơi.

“Giết!”

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, một người lao xuống từ trong hư vô, huy động song quyền tấn công Chân Tổ, nắm đấm rơi như mưa.

Mộc Phàm dường như biến thành người khác, dữ dội dọa người.

Tất cả mọi người sợ ngây người.

“Đế Tôn?”

Nhóm chúa tể chí cao ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, hắn đuổi theo Chân Tổ ngoại đạo đánh cho bằng được, đánh cho đối phương văng máu thịt tứa lưa.

Tràng diện kia, nhìn thôi cũng ớn hết cả người.

Răng rắc!

Nện xuống một quyền, sọ não Chân Tổ ngoại đạo lõm, truyền đến từng đợt tiếng xương nứt ghê răng.

“Ngươi cho rằng có nhiều thì ngầu sao?”

Mộc Phàm rống to, bắt lấy một cái cánh, hai tay dùng lực, chân giẫm lên lưng Chân Tổ mà kéo một cái.

Roẹt một tiếng.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, hù cho đám cường giả ngoại đạo hoảng sợ không thôi.

Bọn chúng thấy, Chân Tổ của chúng bị Mộc Phàm cứ thế mà nhổ từng cái cánh một, máu phun xa mấy vạn mét.

Tình cảnh đáng sợ dọa chết đứng tất cả mọi người.

Không người nào dám tin tưởng, Chân Tổ ngoại đạo cường đại vô địch, thế mà bị Mộc Phàm đánh thành dạng này, đến cùng vừa mới nãy đã có chuyện gì xảy ra trong dòng sông hư vô?

“Nhìn ta bứt sạch cánh của ngươi.”

Mặt Mộc Phàm ngoan độc, nói dứt câu lại rút thêm một cái cánh, dòng máu phun không ngừng.

Hắn hung tàn vô cùng, trong nháy mắt một ngàn cái cánh đã bị vặt đứt.

“Thằng khốn, cút mau.”

Chân Tổ ngoại đạo tức giận đến phát run, điên cuồng gào thét, lực lượng đại đạo ngoại đạo bạo phát, hất bay Mộc Phàm.

Nhưng vừa bị hất bay là Mộc Phàm đã lách mình đuổi theo, lần nữa bắt lấy hai cái cánh kéo một phát dứt khoát.

“Xem xem ngươi giấy kiểu gì.”

Mộc Phàm quyết tâm chơi liều, một tay đánh cho Chân Tổ ngoại đạo ngao ngao kêu thảm, một tay rút cánh của nó, làm cho hơi thở nó không ngừng suy sụp.

Theo từng cái cánh bị bứt xuống, Chân Tổ ngoại đạo vốn đang cường đại vô địch, giờ lại không ngừng suy yếu đi.

Vô địch Chân Tổ, thế mà bị đánh thành dạng này, quả thực không thể tin được.

Trong lòng đám đạo tổ ngoại đạo, hình tượng vô địch của Chân Tổ ngoại đạo đột nhiên sụp đổ, niềm tin bị đánh tan, trong lúc nhất

thời chiến lực giảm mạnh, sĩ khí không còn.

Bành!

Một búa bổ tới, một tên chí tổ ngoại đạo né tránh không kịp, bị bổ thành thịt nát bay ra.

Bàn Tôn thừa cơ chém chết một chí tổ ngoại đạo, đánh thức tinh thần đám ngoại đạo còn lại.

“Đáng chết!”

“Tại sao có thể như vậy?”

Ngoại đạo cường giả ào ào nộ hống, không thể tin tưởng, càng không thể tiếp nhận kết quả này.

Chân Tổ vì sao bị đè đánh, không hề có lực hoàn thủ?

Trước đó không phải còn thế lực ngang nhau sao, vì sao chỉ chớp mắt thì bị đánh ngược?

Kỳ thật, không chỉ chúng nó nghi hoặc, đến cả Chân Tổ ngoại đạo cũng một mặt kinh dị, hoàn toàn không nghĩ ra vì sao Mộc Phàm lại tự dưng cường đại như thế.

Thật ra rất dễ hiểu, Mộc Phàm lại một lần nữa đột phá.

Trước đó mượn dùng lực lượng hệ thống, mấy lần trước còn không có gì, nhưng đến lần này thì Mộc Phàm lại mơ hồ lĩnh ngộ lực lượng huyền bí của hệ thống.

Từ đó thu được tiến bộ, để tu vi của hắn liên tục tăng lên, chiến lực tăng mạnh.

“Kí chủ, ngươi ăn cắp bản quyền của bản hệ thống, cần trả phí độc quyền.”

Lúc này, trong đầu hắn truyền đến giọng hệ thống chua ngoa vòi vĩnh.

Nghe hệ thống nói vậy, Mộc Phàm lại cười rất vui vẻ.

“Hệ thống, ngươi nằm mơ đi, còn đòi phí độc quyền, ta lĩnh ngộ đương nhiên thuộc về ta, mỗi lần mượn lực lượng của ngươi mượn ta đều nạp phí đủ mà.”

Mộc Phàm trong lòng đắc ý đáp lời.

Ầm ầm!

Mộc Phàm đấm liên tục, đánh cho Chân Tổ ngoại đạo không hề có lực hoàn thủ.

Đây chính là chỗ cường đại chân chính của hệ thống, mới ngộ ra một tia huyền diệu của lực lượng, mà thực lực toàn phương vị của Mộc Phàm đã tăng vọt.

Cảm giác này quá sung sướng.

Cảm giác vô địch thật khiến người ta trầm mê, Mộc Phàm chính là như vậy, đối mặt Chân Tổ ngoại đạo, thế mà trực tiếp ngộ đạo.

Chuyện này khiến hệ thống đắng lòng, bởi vì nó không có cách nào thu phí.

“Ngộ tính của ngươi rõ ràng không có cơ hội lĩnh ngộ, vì sao ngươi có thể lĩnh ngộ?”

Hệ thống vẫn là không cách nào lý giải, tính toán không ra.

Mộc Phàm lấy cười nói: “Đừng ngốc, ngươi ta hòa làm một thể, ta dùng lực lượng của ngươi nhiều, đến bước cần gì ngộ tính.”

“Ba ngàn đại đạo tập hợp vào một thân, chú tạo Thiên Đế đạo vô địch thuộc riêng về ta, vạn đạo thần phục.”

“Hệ thống à, lực lượng của ngươi cũng không ngoại lệ.”

Nói đến đây, Mộc Phàm cười, nụ cười kia khiến hệ thống cảm giác rét căm căm, quá đê tiện.

“Giao tiền, phí độc quyền, ba trăm ngàn sợi ngụy đại đạo.”

Hệ thống xụ mặt nói ra.

“Không có cửa, cửa sổ cũng không có.”

Mộc Phàm lập tức đáp trả, muốn thu tiền, không có cửa.

Đây là thứ chính hắn tân tân khổ khổ lĩnh ngộ tới, vốn dĩ không cần giao tiền.

“Rống!”

Đột nhiên, Chân Tổ ngoại đạo gào thét một tiếng, ba ngàn đôi cánh sau lưng đã bị thiếu một nửa, máu phun ra ngoài, muốn dừng cũng không được.

Hơi thở của nó cực độ suy sụp, đã yếu một nửa.

Điều này đại biểu nó không còn vô địch, một nửa số cánh bị bứt đi, ba ngàn đại đạo chí bảo dung hợp trong thân thể nó cũng chịu ảnh hưởng.

“Dùng ba ngàn chí bảo dung luyện chân thân, ngươi cho rằng đã có thể vô địch?”

Mộc Phàm nhe răng cười, hai tay vạch một cái, sau lưng hiển hiện một lưỡi dao sắc bén, vạn đạo chi lực hội tụ ngưng kết, tản ra lực lượng đáng sợ.

“Vạn đạo chi lực?”

Chân Tổ ngoại đạo kinh hô một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Mộc Phàm đánh xuống một đao.

Phốc!

Một tiếng vang trầm, lưỡi dao sắc bén xẹt qua thân thể, cắt Chân Tổ ngoại đạo thành hai nửa.

Thân thể bị phân liệt hai nửa, còn chưa kịp khép lại, một nửa thân thể đã bị Mộc Phàm giam cầm lại, Đại Đạo Thanh Liên, ba ngàn Thần Thụ, Đại Thiên chí bảo, Thiên Đế Đỉnh trấn áp lấy nó.

Ông!

Thiên Đế Đỉnh một hơi hút lấy một nửa thân thể đối phương, nửa còn lại đã mất đi khả năng khôi phục.

“A! Ngươi đến cùng là ai?”

Chân Tổ ngoại đạo rốt cục nhịn không được điên cuồng gào thét.

Theo vũ trụ chung cực xuống, nó vốn là vô địch mới đúng, nhưng đụng phải Mộc Phàm, chỉ có thể nó, bi kịch.

“Ngươi nhất định cũng là từ phía trên xuống đây.”

Chân Tổ ngoại đạo vừa kinh vừa sợ, gào thét liên tục, nửa thân thể còn lại kiên trì tìm cách chữa trị, nhưng sức mạnh lại một lần nữa suy yếu hơn một nửa.

Đến một bước này, nó đã hết dám phản kháng Mộc Phàm, bị trấn sát là chuyện sớm hay muộn.

Vốn là không cách nào ma diệt nó, bởi vì sinh linh thuộc vũ trụ chung cực là không cách nào ma diệt.

Nhưng có một điểm mấu chốt, hệ thống cũng xuất thân từ vũ trụ chung cực sở hữu lực lượng tuyệt đối có thể diệt sát nó, cho nên chỉ có thể nói, vận khí nó không tốt.

Mộc Phàm vừa vặn ngộ ra được sự huyền diệu của hệ thống, đè đánh Chân Tổ ngoại đạo.

“Chân Tổ ngoại đạo, ngươi cùng đường rồi.”

Hắn bước từng bước một tới chỗ đối phương, sau lưng ngưng tụ lấy vạn đạo chi lực, hòa làm một thể, thân thể tản ra một cỗ uy áp vô địch.

Oanh!

Khí thế đánh tới, Chân Tổ ngoại đạo bị bức phải liên tiếp lui về phía sau.

“Vạn đạo hợp nhất, ngươi thế mà ngưng luyện vạn đạo, không có khả năng.”

Rốt cục, Chân Tổ ngoại đạo như ý thức được điều gì, phát ra từng đợt nộ hống.

Nó không cam tâm.

“Vạn đạo quy nhất, chém chết ngoại đạo!”

Mộc Phàm hét lớn một tiếng, hai tay vạch một cái, vạn đạo chi lực hội tụ hóa thành một thanh kiếm, trong nháy mắt đánh xuống.

Phù một tiếng, thân thể Chân Tổ ngoại đạo bong tróc nứt vỡ ra, hóa thành bột phấn tiêu tán vào hư vô.

“Không”

Chân Tổ ngoại đạo phát ra từng tiếng gào thét thê lương.

Nó giãy dụa, phản kháng, đáng tiếc, lực lượng của vạn đạo hợp nhất là thứ không gì có thể chống đỡ.

Mộc Phàm mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn Chân Tổ ngoại đạo tàn lụi.

“Tiêu biến hết sẽ rất đáng tiếc, để cho ta luyện hóa bổ sung thích hợp hơn.”

Hắn ngữ khí bình tĩnh nói xong câu, khiến cho Chân Tổ ngoại đạo trợn trừng hai mắt, tức đến không buồn kêu rên.

“Ngươi nằm mơ.”

Chân Tổ ngoại đạo gào thét một tiếng, thân thể đột nhiên bộc phát ra hào quang sáng chói, xuyên qua hư vô, phảng phất muốn xông phá gông xiềng của cổ lộ để trở về vũ trụ chung cực.

Nhìn thấy vậy, mặt Mộc Phàm lộ vẻ vẻ mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Muốn về vũ trụ chung cực, sợ là ngươi nghĩ nhiều, ngoan ngoãn lưu lại, bị ta luyện hóa.”

“Hệ thống, luyện ý chí của nó.”

Mộc Phàm hung ác, câu thông hệ thống hòng luyện hóa Chân Tổ

ngoại đạo.

“Kí chủ, căn nguyên trên người ngươi không đủ.” Hệ thống nhàn nhạt đáp.

Nghe nói như thế, Mộc Phàm tức miệng mắng to: “Ngươi ngu đột xuất à, hiện tại còn quản có đủ hay không, ngươi luyện nó xong, chúng ta chia đôi sổ sách.”

“...” Hệ thống không nói gì.

Có kí chủ dạng này, không có tiền lại muốn nó giúp đỡ, hơn nữa còn đòi chia đôi sổ sách.

Nhưng làm sao cảm giác giống như rất có đạo lý, tựa hồ, vẫn là hệ thống kiếm lời.

“Ngươi nghĩ thông suốt chưa, ta ngộ ra huyền cơ của ngươi rồi, không có ngươi ta cũng có thể luyện hóa nó, chỉ là hao tổn thời gian quá lâu, nhưng nếu vậy thì ngươi chẳng vơ vét được cái gì.”

“Phải biết, ta hiện giờ không cần nạp tiền nữa, ta trực tiếp thôn phệ căn nguyên đối phương cũng có thể tự nuôi Đế đạo của ta.”

Mộc Phàm mỗi chữ mỗi câu, nghĩa chính ngôn từ, nói câu nào cũng là thật.

Không sai, nói chung là Mộc Phàm hiện tại không cần nạp tiền để hệ thống trợ giúp nữa.

Hệ thống trầm mặc không nói.

“Đinh, bắt đầu luyện hóa.”

Cuối cùng, hệ thống vẫn là làm ra lựa chọn, ra tay luyện hóa căn nguyên ý chí Chân Tổ ngoại đạo.

Nó ỷ nó đến từ vũ trụ chung cực tồn tại, ý chí vô địch, coi như bị chém chết cũng có thể một lần nữa phục sinh tại chung cực trong vũ trụ.

Cho nên nó muốn quay về vũ trụ chung cực, như thế chính mình

liền có thể lần nữa hoàn mỹ trở về, tái chiến Mộc Phàm.

Đáng tiếc nó không biết trên thân Mộc Phàm còn có một cỗ lực lượng khác, chính là hệ thống.

“Đây là cái gì?”

Chân Tổ ngoại đạo hoảng sợ kêu to, phát ra một tiếng rú thảm.

Đám Chúa Tể, cường giả ngoại đạo đang có mặt ào ào nhấc mắt nhìn qua, nhất thời bị dọa toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy thân thể Chân Tổ ngoại đạo dần dần hòa tan, ý chí vô địch thế mà bị một cỗ lực lượng thần bí bắt giữ, luyện hóatại chỗ.

“A! Ngươi là…”

Chân Tổ ngoại đạo nói còn chưa dứt lời thì hoàn toàn biến mất.

Không hề có một chút năng lực phản kháng nào, bị hệ thống luyện hóa biến thành tro bụi.

Chân Tổ chí thượng vô địch ngoại đạo, tới từ vũ trụ chung cực, kết quả thế mà bị Mộc Phàm rồi luyện hóa.

Một tên đáng thương, gặp Mộc Phàm, cuối cùng chết thảm.

“Thanh lý cổ lộ, chém chết hết thảy lực lượng ngoại đạo.”

Mộc Phàm quay người, thanh âm đạm mạc truyền khắp toàn bộ cổ lộ, đánh thức vô số cường giả và sinh linh ngoại đạo.

Giờ khắc này, ngoại đạo hỏng mất.

“Giết!”

“Còn không trốn!”

Cổ lộ sôi trào, lực lượng bên phía ngoại đạo không ngừng sụp đổ, rú thảm, nguyên một đám tranh nhau chen lấn chạy trốn.

Giờ khắc này, bên trong cổ lộ là cuộc thảm sát từ một phía, ngoại đạo không ngừng sụp đổ.

Chương 642: Giết vào vũ trụ chung cực

Vô số cường giả vẫn lạc, thi thể, huyết dịch, hài cốt, thậm chí cả đại đạo đang không ngừng vỡ nát, rải khắp ngõ ngách cổ lộ.

“A!”

“Không cam tâm!”

“Bọn ta không cam lòng!”

Ở cuối cổ lộ, từng tên chí tổ ngoại đạo lần lượt bị giết, trước khi chết chúng phát ra từng đợt kêu rên, lộ ra sự không cam lòng sâu đậm.

Vốn dĩ phe bọn chúng mới là bên chiến thắng, khi Chân Tổ chí thượng giáng lâm, bọn chúng đáng lẽ đã nắm chắc mười phần chiến thắng, giờ lại thua.

Mà còn thua đến rối tinh rối mù, đến cả Chân Tổ cũng bị chém chết.

Cuối cộ lộ, Mộc Phàm một thân một mình ngồi xếp bằng, toàn thân tản ra uy áp cường đại, vạn đạo chi lực không ngừng tụ tập trên người hắn.

Trong cơ thể hắn có một cỗ căn nguyên ngoại đạo đang không ngừng bị luyện hóa, hấp thu.

Đó là căn nguyên của Chân Tổ ngoại đạo, dồi dào cuồn cuộn, giúp cho Mộc Phàm thu hoạch được một lần tăng cấp lớn không tưởng.

Sau khi thôn phệ xong căn nguyên ngoại đạo khổng lồ của Chân Tổ, thực lực của Mộc Phàm được đẩy đến một cái trình độ kinh người, đạt đến thứ cực hạn chưa ai khám phá ra.

“Đây là cấp bậc gì?”

Mộc Phàm mơ màng tỉnh lại, cả người đắm chìm trong cảm ngộ kỳ

diệu khi đột phá.

“Kí chủ, đây là cấp bậc siêu việt đại đạo, cảnh giới chung cực chí thượng duy nhất của vạn đạo, xưng là Vô Thượng cảnh.”

Trong đầu truyền đến tiếng tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Mộc Phàm khẽ chuyển di chú ý, hắn cảm ứng được trong linh hồn hắn có sự hoạt động của một cỗ ý chí khác.

Rốt cuộc hắn cũng có lần gặp đầu tiên với hệ thống.

“Hệ thống, đây chính là ngươi?” Mộc Phàm tò mò hỏi.

Chỉ nghe hệ thống đáp lại: “Có thể nói vậy, kí chủ, ngươi đang nhìn thấy bản hệ thống, chúc mừng kí chủ, ngươi đã phát triển đến Vô Thượng cảnh.”

“Bản hệ thống năm đó cũng thuộc cấp độ, ở vào nửa bước Vô Vô chi cảnh.”

Hệ thống nói một phen khiến Mộc Phàm sững sờ.

“Cái gì gì cơ, Vô Vô chi cảnh?”

Mộc Phàm đầy dấu chấm hỏi trong đầu, mẹ nó, Vô Thượng cảnh không phải đã tối cao cấp, vì sao còn có một cái Vô Vô chi cảnh?

“Vô Thượng cảnh, là đỉnh của đỉnh của vũ trụ chung cực, trên lý luận là đã không có cao cấp hơn.”

Hệ thống sâu kín giải thích.

Nó nói ra: “Chính là bởi vì không có đường, cho nên, Vô Thượng cảnh trong vũ trụ chung cực hợp lực truy tìm cấp bậc cường đại hơn.”

“Vô Vô chi cảnh cứ thế mà sinh ra, bản hệ thống năm đó đã bước ra một bước kia, nhưng lại gặp phải đánh lén, bị vây săn cuối cùng vẫn lạc.”

Hệ thống một lời nói, để Mộc Phàm trầm mặc.

Vốn là đạt tới cực hạn, vô thượng chí cao, không có cao hơn.

Nhưng đám Vô Thượng cảnh không cam lòng nên đã hợp lực, tìm kiếm con đường siêu thoát, cuối cùng còn thật sự đến được một bước kia.

Mà người thứ nhất đạt được bước đó chính là hệ thống, cho nên đám Vô Thượng cảnh còn lại ghen ghét hại nó vẫn lạc.

“Xem ra, địch nhân của ngươi là toàn bộ Vô Thượng cảnh có trong vũ trụ chung cực?”

Mộc Phàm trong lòng lạnh lẽo, có chút không biết nói gì.

Hệ thống, không phải mi có hơi nhiều kẻ thù à?

Chẳng phải là ai thuộc Vô Thượng cảnh đều là địch nhân, cái đậu má, nói thẳng ra, bước tiếp là đang cắm đầu vào chỗ chết.

Một mình ta thì đánh thế nào bọn nó?

“Kí chủ đừng sợ, lực lượng Vô Vô cảnh, ngươi không phải đã lĩnh ngộ à, giết tới, chém chết hết thảy Vô Thượng, giẫm lên thi thể của bọn nó mà đạp phá một bước cuối cùng.”

Hệ thống dùng ngữ khí kiên định mà nói.

Lời nói này khiến Mộc Phàm nhiệt huyết sôi trào.

“Ngươi nói lực lượng của ngươi là Vô Vô chi cảnh lực lượng?” Mộc Phàm kinh hãi không thôi.

Hóa ra, lực lượng hệ thống lại là Vô Vô chi cảnh, trách không được vô sở bất phá.

“Ý ngươi là, ta đã lĩnh ngộ được chỗ ảo diệu của Vô Vô chi cảnh?” Mộc Phàm ngơ ngác hỏi một câu.

Thật khiến người ta chấn phấn mà.

Mộc Phàm lĩnh ngộ được điểm huyền bí của lực lượng hệ thống, tất nhiên tương đương với việc nắm giữ bí mật của Vô Vô chi

cảnh.

“Cho nên, kí chủ ngươi là kí chủ duy nhất có thể ngộ ra Vô Vô chi cảnh, ngươi cần phải cảm thấy kiêu ngạo.”

Hệ thống ê chề mà nói.

Mộc Phàm nghe xong, đầu óc hơi choáng váng, hắn hỏi: “Theo ý tứ trong lời này của ngươi, ta không phải kí chủ duy nhất của ngươi?”

“Bản hệ thống chưa bao giờ nói qua ngươi là kí chủ duy nhất.”

“Suốt trong vô số kỷ nguyên đến nay, bản hệ thống tổng cộng chọn lựa qua 3.681 vị kí chủ, hơn phân nửa đều chết ở nửa đường, có một phần nhỏ có thể đi đến cuối cổ lộ.”

“Nhưng đều không ngoại lệ, đều bị tồn tại thuộc vũ trụ chung cực giáng lâm giết chết.”

Hệ thống nói đến đây, Mộc Phàm trong lòng lạnh lẽo, có loại xúc động muốn hành hung nó, quá hố.

“Duy chỉ có kí chủ ngươi, thành công chém chết đối thủ, từ đó đoạt được thắng lợi trên cổ lộ tranh phong, cho nên, kí chủ ngươi là duy nhất.”

Hệ thống thản nhiên nói.

Mộc Phàm trợn trắng mắt, mắng: “Duy nhất cái đầu mi, hiện tại ngươi ta đã ở vào cùng một cấp bậc, ngươi tách ra nhanh dùm cái được không?”

“Lão tử đã nhịn vô số năm, bên người có một đống lớn nữ nhân ăn được nhưng lại phải treo mỏ, ngươi nói xem chuyện này là sao?”

Lời nói này hệ thống không phản bác được.

“Kí chủ, chỉ có tiến vào vũ trụ chung cực mới có thể thoát ly, mời kí chủ chuẩn bị sẵn sàng, ngươi đã không cách nào ở lại cổ lộ lâu hơn.”

Hệ thống nhàn nhạt nhắc nhở, đánh thức Mộc Phàm.

Ánh mắt của hắn đảo qua, quả nhiên như hệ thống nói, hắn đã không cách nào lưu lại cổ lộ, nhất định phải nhanh đánh vỡ cổ lộ bước vào chung cực.

Bởi vì tại thời điểm hắn bước vào bước này, chung cực cổ lộ đang không ngừng sụp đổ, hắn sơ sót một cái thôi là sẽ khiến tất cả mọi người mai táng cùng.

Hắn nhìn qua chiến trường vẫn đang còn hỗn loạn.

Bàn Tôn và đám Chúa Tể nhận thấy ánh mắt hắn.

“Gặp qua Đế Tôn!”

Đám Bàn Tôn đến trước mặt hắn, thần sắc kính trọng lễ bái.

Không vì cái gì khác, cũng bởi vì Mộc Phàm đã chém chết Chân Tổ ngoại đạo, thế là đã đáng giá cho bọn họ kính trọng.

“Ta, đã không cách nào tiếp tục lưu lại, sau đó sẽ đánh phá cổ lộ, bước vào chung cực.”

Mộc Phàm chậm rãi mở miệng, nói ra một câu kinh người.

“Đế Tôn, ngài có thể đánh phá cửa vào vũ trụ chung cực rồi sao?”

Vận Mệnh Chúa Tể kinh hỉ.

Mộc Phàm khẽ vuốt cằm, khẳng định nói: “Không sai, nơi này đã không thể thừa nhận lực lượng của bổn tọa, không đi nữa thì sẽ khiến các ngươi bị chôn vùi theo.”

“...”

Đám Chúa Tể tập thể im lặng, có chút dở khóc dở cười.

Chuyện này là sao, Đế Tôn không đi, bọn họ sẽ bị chết lây, loại lực lượng này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn.

Chỉ có Bàn Tôn mang sắc mặt nghiêm túc, như có điều suy nghĩ, dường như ngộ đến cái gì.

“Vô Thượng cảnh, thì ra là thế.”

Bàn Tôn hiểu rõ, nhẹ nhàng cười nói: “Đế Tôn, ngươi đi đầu một bước, chúng ta giải quyết sự tình sau lưng xong liền sẽ đi theo Đế Tôn, giết vào vũ trụ chung cực.”

“Đi thôi.”

Mộc Phàm khoát khoát tay, để bọn người Bàn Tôn đi xử lý vấn đề phía sau.

Ngoại đạo tuy đã bị đánh tan, nhưng còn không có trừ tận gốc, nhất định phải trừ tận gốc mới có thể an ổn rời đi.

Bọn họ đã không cần lo chuyện tìm đường bước vào vũ trụ chung cực, bởi vì Mộc Phàm sẽ mở ra cửa vào vũ trụ chung cực.

Cũng chỉ có hắn có thể mở ra, những người khác là không thể nào.

“Thiên Đế!”

Lúc này, Dao Trì, Hằng Nga, Nữ Oa, Tiểu Linh, Tiểu Ách lòng có cảm giác, quay người lại, kinh hô nhìn phía cuối cổ lộ.

Các nàng thấy bóng người Mộc Phàm, điểm một ngón phá vỡ cổ lộ, sức mạnh cường đại không cách nào tới gần.

Hắn không cách nào tiếp tục lưu lại, nhất định phải tiến vào vũ trụ chung cực.

“Trẫm, tại vũ trụ chung cực chờ các ngươi đến.”

Mộc Phàm nhàn nhạt mở miệng, nói ra những lời này.

Đây là ly biệt, không cách nào mang bọn người Dao Trì tiến vào vũ trụ chung cực, bởi vì không đủ mạnh mà đi lên sẽ hóa thành bột mịn.

Vũ trụ chung cực, chỉ có Vô Thượng cảnh mới có thể đặt chân, Chúa Tể cũng không thể đi lên, bởi vì đó là một loại hạn chế của vũ trụ chung cực.

Liền xem như mở sẵn cửa vào, ngươi chưa đạt điều kiện, đi lên sẽ bị pháp tắc của vũ trụ chung cực nghiền nát.

Bàn Tôn là người duy nhất có thể cùng Mộc Phàm đi lên, nhưng hắn không vội.

“Dao Trì, Thiên giới giao cho ngươi quản lý, căn cơ Thiên Đình chính là đây.”

Nói xong, Mộc Phàm đưa tay đâm vào thể nội, móc ra một vũ trụ Thiên giới to lớn giao cho Thiên Hậu Dao Trì.

Đó là vũ trụ bị phân tách từ nội vũ trụ của hắn, Thiên giới, thuộc về vũ trụ siêu duy, bên trong gánh chịu lấy tất cả sinh mệnh của nội vũ trụ.

Hắn không có cách nào mang sinh mệnh khác theo đi, cho nên chỉ có thể giao cho Thiên Hậu Dao Trì xử lý.

Coi như có thể mang đến, Mộc Phàm cũng không mang theo, bởi vì hắn còn chưa biết khi bước vào vũ trụ chung cực sẽ gặp được cái gì, có thể khiến hắn vẫn lạc hay không.

Dù sao, hệ thống có quá nhiều địch thủ.

Để cho an toàn, Mộc Phàm chọn đi một mình, giết vào vũ trụ chung cực.

“Đã xử lý tốt, hệ thống, chúng ta lên đường đi.”

Mộc Phàm nghiêm mặt, trong lòng câu thông hệ thống.

“Kí chủ, suy nghĩ cho kĩ, ngươi có duy nhất một cơ hội, chọn lưu lại, bản hệ thống có thể giúp ngươi vĩnh viễn ở lại nơi này, vĩnh hằng bất diệt, tương lai tùy theo lĩnh ngộ của ngươi còn có thể bước vào Vô Vô chi cảnh, khai mở một phương vũ trụ chung cực.”

Hệ thống dùng thanh âm nghiêm túc mà chăm chú hỏi thăm.

Mộc Phàm giữ im lặng, đột nhiên cười nói: “Ngươi và ta, ta đến được bước này là dựa vào ngươi, mặc dù ta tựa như là làm việc cho ngươi, nhưng sự thật khó nghe, không có hệ thống ngươi thì

ta không thể đến một bước này."

"Đi thôi, giết tới, ngươi ta liên thủ chém chết hết thảy địch nhân, đây chẳng phải là nguyên nhân thực sự ngươi từng bước một bồi dưỡng ta sao?"

Mộc Phàm bật cười, từng bước một đạp phá cổ lộ.

Tấm lưng kia lộ ra một loại cao ngạo, có khí phách vô địch thẳng tiến không lùi.

"Vậy liền đánh đi."

Hệ thống cười ha ha, bộc phát ra từng đợt hào quang sáng chói, bao vây lấy thân thể Mộc Phàm, hai cỗ lực lượng hợp làm một.

Oanh!

Trong chốc lát, cổ lộ rung động, vô số sinh linh, cường giả ngẩng đầu lên nhìn qua.

Đám Bàn Tôn yên lặng nhìn, bóng người quyết không quay đầu kia, vung quyền đánh xuyên cổ lộ, mở ra một con đường tối tăm chưa khai phá.

Cái kia chính là cửa vào, thông hướng vũ trụ chung cực.

Chỉ khi đạt tới cấp độ như Bàn Tôn này, mới có thể bước vào vũ trụ chung cực.

Ông!

Mộc Phàm xuyên qua màng chắn vũ trụ chung cực, đả thông một cái thông đạo, một cỗ lực lượng thần bí đáng sợ tràn vào bên trong cổ lộ.

Đó là một cỗ căn nguyên lực lượng đến từ vũ trụ chung cực.

"Pháp tắc chung cực!"

Ánh mắt Bàn Tôn sáng lên, hét lớn một tiếng, đánh thức đám Chúa Tể và cường giả đang có mặt.

Chỉ cần hấp thu những chung cực pháp tắc này thì có thể không ngừng tấn thăng, cuối cùng bước vào Vô Thượng cảnh, tiến vào vũ trụ chung cực.

“Bái tạ Đế Tôn!”

Đám Chúa Tể, bao quát Bàn Tôn, cùng nhau bái tạ một phen.

Oanh!

“Giết!”

Cuối cổ lộ, Mộc Phàm hét lớn một tiếng, một bước đạp phá thông đạo, huy quyền đánh nát màng chắn vũ trụ chung cực, bước vào trong.

Cái bóng người cường thế, vô địch kia khắc sâu trong thâm tâm vô số cường giả, không cách nào ma diệt.

Đế Tôn mở ra cửa vào vũ trụ chung cực, tạo tiền đề cho vô số cường giả sau này làm nên thành tựu chung cực.

Chương 643: Vô thượng, duy nhất (đại kết cục)

Vũ trụ chung cực, điểm cuối của hết thảy.

Bên trong làn sương mù mông lung, một bóng người Phá Hư mà đến.

Bành!

Hư vô nổ tung, Mộc Phàm cường thế phá vỡ vách ngăn chung cực.

“Ngươi rốt cuộc đã đến!”

Vừa mới tới, hắn liền nghe thấy một thanh âm truyền đến.

Mộc Phàm tập trung chú ý, ngắm nhìn bốn phía, đồng tử co rụt lại, trong lòng cố nén một câu chửi tục kém chút đã thốt ra.

Bởi vì, vây quanh hắn là một đoàn người lít nha lít nhít vô cùng khủng bố, một vòng nối tiếp một vòng, vây hắn đến mức nước chảy không lọt.

“Đậu phộng, hệ thống, ngươi hố ta thảm rồi.”

Trong lòng Mộc Phàm mắng to không thôi.

Hắn nhìn qua biển người bốn phía, đừng đề cập có bao nhiêu phiền muộn.

Đây không phải mấy người, không phải mấy trăm, mà chính là hơn mấy ngàn vạn, nhiều đến mức tê cả da đầu.

Hơn vạn kẻ địch Vô Thượng cảnh, vây quanh Mộc Phàm, tràng diện một lần xấu hổ.

“Kí chủ, đừng sợ, trước sau gì cũng phải đánh, đánh thắng, bản hệ thống cho ngươi mở hậu cung chúc mừng, đánh thua lại làm lại từ

đầu.”

Trong đầu truyền đến thanh âm của hệ thống, mang theo một chút hưng phấn.

Mộc Phàm lại một mặt táo bón, đen mặt nhìn qua đám địch nhân, kém chút đã tức giận lật bàn quay đầu là bờ.

Một đánh mười, một địch trăm, thậm chí một người đánh một ngàn Vô Thượng cảnh hắn cũng không có vấn đề gì, không thèm sợ.

Nhưng ngươi bảo hắn đánh mười ngàn, có chút quá mức nha.

Mấu chốt nhất là, trong đó có hai tên rõ ràng lộ ra cảm giác nguy hiểm, thậm chí tản ra một loại cảm giác tương tự hắn, đã lĩnh ngộ lực lượng hệ thống.

“Hệ thống, con em ngươi, ngươi nói là chỉ có duy mỗi mình ngươi lĩnh ngộ được Vô Vô chi cảnh mà?”

Mộc Phàm ráng nén giận, nhìn chòng chọc vào hai thân ảnh mơ hồ kia.

Hai người kia hiển nhiên là đã bước ra một bước mới, nửa bước Vô Vô cảnh.

“Kí chủ, đi qua vô số năm, hai bọn chúng đã từng chiếm được một tia căn nguyên của ta, cho nên lĩnh ngộ được vấn đề.”

“Có điều, coi như bước vào nửa bước Vô Vô cảnh, kí chủ vẫn có thể chém chết bọn họ, tin tưởng mình, tin tưởng bản hệ thống.”

“Đạp lên thi hài bọn chúng, đạp phá vô thượng đỉnh phong, thành tựu Vô Vô chi cảnh chính thức, siêu thoát chung cực nào.”

Hệ thống nói xong, đột nhiên phóng ra một cỗ hào quang cường đại.

Mộc Phàm giật mình, cảm giác được sức mạnh to lớn trong thể nội, hệ thống thế mà trao cho hắn toàn bộ lực lượng.

“Kí chủ, đánh đi, dùng lực lượng của ta chém chết chúng nó, thành tựu Vô Vô chi cảnh, hoặc là bị bọn họ chém chết.”

Hệ thống nói như vậy càng khiến Mộc Phàm sợ hãi.

“Ngươi không phải nói có thể tách ra sao, vì sao còn đưa hết căn nguyên lực lượng cho ta?”

Mộc Phàm kinh hãi mà hỏi.

Hệ thống trầm mặc nửa ngày, thăm thẳm nói ra: “Bản hệ thống không có hình thể, trừ phi ngươi chém chết hai bọn chúng mới có thể giải thoát ta.”

“Là sống, haychết, phải xem kí chủ ngươi.”

Hệ thống nói xong thì im bặt, toàn bộ hạch tâm hệ thống trao hết lực lượng, không giữ lại chút nào mà rót vào thể nội Mộc Phàm.

Mộc Phàm kinh hãi, thầm mắng một tiếng thứ lừa đảo.

Đây là hố hắn chứ còn gì, trước thì nói cả hai đồng tâm hiệp lực đánh, giờ lại bảo trông cậy hết vào hắn.

“Chung cực giam cầm.”

“Chung cực chôn vùi.”

“Chung cực mạt sát!”

Đột nhiên, cường giả bốn phía ào ào xuất thủ, trong nháy mắt đánh ra lực lượng cường đại, muốn chôn vùi Mộc Phàm.

Chẳng buồn bắt chuyện một câu, vừa thấy mặt đã muốn phanh thây nhau chính là đây.

“Giết!”

Không kịp suy nghĩ nhiều, Mộc Phàm chỉ có thể phản kích.

Oanh!

Đại chiến mở ra.

Vũ trụ chung cực chấn động, vạn đạo chi lực sôi trào, vô thượng chi lực trùng trùng điệp điệp, bao phủ hết thảy, hủy diệt hết thảy tồn tại.

Loại lực lượng, cho dù là Bàn Tôn đi lên, cũng sẽ bị đả diệt trong khoảnh khắc.

Trách không được hắn không có lên ngay, có lẽ đã sớm ước định cẩn thận cùng hệ thống, thậm chí cáo tri đối phương nơi này có nguy hiểm không nên lên vội.

Duy chỉ có Mộc Phàm không thể không tới, dù sao cũng là địch nhân của hệ thống, hắn không lên đây, người ta sẽ đi xuống giết hắn.

Vậy còn không bằng trực tiếp giết đi lên.

Rầm rầm rầm.

Hơn vạn tên Vô Thượng cảnh đánh tới, Mộc Phàm một người, khó có thể chống đỡ nhiều như vậy.

Trong lúc nhất thời bị đè đánh, toàn thân thương tích, một lần tiếp lấy một lần bị đánh nát, kém chút đã bị giết tại trận.

Nhưng hắn như cũ cắn răng kiên trì, không ngừng phản kích, bắt kịp thời cơ ngay lúc nguy cấp mà thuế biến đột phá, ngoan cường kiên trì được.

“Chém!”

Một kiếm vung ra, một tên Vô Thượng cảnh phía trước hắn nứt thành hai nửa, lực lượng cường đại nhanh chóng đan xen, muốn phục hồi.

Nhưng Mộc Phàm sao có thể để yên cho nó phục sinh?

“Giết!”

Mộc Phàm rống to, bùng nổ sát thương, một kiếm tiếp lấy một kiếm, chém cho đối phương rã thành bụi bặm, hoàn toàn biến mất.

Mà chính hắn cũng hứng chịu rất nhiều công kích, thân thể rách nát, mấp mô, bị đánh đến không thành hình người.

“Giết!”

Mộc Phàm giết đỏ cả mắt, hoàn toàn liều lĩnh, chỉ có tử chiến đến cùng.

Một trận chiến này, ngươi không chết thì là ta vong, không có con đường thứ hai.

Dung hợp lực lượng cường đại của hệ thống, chiến lực Mộc Phàm liên tục tăng lên, càng đánh càng thành thạo.

Phốc!

Rất nhanh, lại có một Vô Thượng cảnh bị chém chết, huyết vẩy hư vô.

“Không ai có thể ngăn cản ta.”

Mộc Phàm điên cuồng, giống như sát thần, một tay cầm kiếm, một tay cầm đỉnh, trên đầu lơ lửng Đại Đạo Thanh Liên, huy động toàn lực không giấu át chủ bài, giết đến huyết nhục bay tán loạn.

Đại chiến càng ngày càng thảm liệt, Mộc Phàm một lần lại một lần bị trọng thương, nhiều lần kém chút đã bị miểu sát.

May có hạch tâm hệ thống rót căn nguyên vào, lần lượt kéo hắn về, tiếp tục tái chiến. Li ê n hệ zl: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Cứ như vậy, Mộc Phàm nghênh đón trận đấu thảm thiết nhất, gian nan nhất.

Trận chiến này kéo dài vô số tháng năm, một tên tiếp lấy một tên Vô Thượng cảnh bị trảm sát, thi thể phiêu phù ở trong vũ trụ chung cực.

Hắn toàn thân nhuốm máu, khí thế cả người đạt đến đỉnh phong, vũ trụ chung cực cũng phải run rẩy, bốn phía phiêu đãng vô số thịt nát, thi thể.

“Đánh đi!”

Hai mắt Mộc Phàm cháy màu lửa nóng, chiến ý hừng hực, cả người ngưng tụ vạn đạo chi lực vô thượng, ép cho không gian ù ù rung động.

Chiến trận vẫn đang còn dang dở, vốn có hơn mười ngàn Vô Thượng cảnh, bị giết đến thất linh bát lạc, mà cánh tay Mộc Phàm gãy mất một đoạn, chân thiếu một bên

Đầu hắn cũng đã bị chẻ thành hai khúc, ánh mắt điên cuồng.

Trình độ kinh khủng bực này, có thể hiểu trận chiến này khốc liệt đến mức nào.

Mộc Phàm chiến đấu ròng rã vài vạn năm, toàn thân vết thương chồng chất, không có một chỗ hoàn hảo.

Nhưng khí thế của hắn lại càng ngày càng cường đại, dường như ẩn ẩn siêu việt trói buộc vũ trụ chung cực, bước vào một loại tầng thứ cao hơn.

Đối diện, còn thừa lại gần một nửa Vô Thượng cảnh, dưới sự chỉ huy của hai tên nửa bước Vô Vô cảnh, lần nữa phát động tấn công.

“Chém chết hắn.”

Ra lệnh một tiếng, tất cả cường giả tiếp tục đánh tới.

“Hệ thống, ta tận lực.”

Mộc Phàm trơ mặt nhìn địch nhân đang giết tới, trong lòng rất bình tĩnh.

Hắn đã tận lực.

Nhưng nhìn theo tình cảnh trước mắt, hắn đang ở thế bại.

Vài vạn năm chém giết khiến hắn kiệt quệ, đã không có cách nào tiếp tục tái chiến.

“Dùng thân thể tàn phế của ta, giết sạch tất cả địch nhân, ta thành

toàn ngươi.”

Mộc Phàm đột nhiên mắt nhắm lại, hơi thơ nguội lạnh.

Ý chí của hắn đang nhanh chóng biến mất.

“Chủ nhân, nghỉ ngơi thật tốt, còn lại giao cho ta.”

Trong đầu truyền tới một thanh âm thanh thúy, hệ thống xuất hiện.

Nó dùng trạng thái đỉnh phong làm chủ thân thể tàn phế của Mộc Phàm, trực tiếp thay thế Mộc Phàm, khí thế trong nháy mắt cất cao mấy chục lần hơn.

“Chủ nhân của ta đã mệt mỏi, tiếp đến, để ta tới tiễn biệt các ngươi.”

Mộc Phàm đột nhiên mở mắt, một loại sức mạnh đáng sợ hơn bao giờ hết tràn ngập thể nội, hội tụ, hạch tâm thuộc về hệ thống chính thức tiếp quản thân thể Mộc Phàm.

“Ngươi còn chưa có chết?”

Hai tên nửa bước Vô Vô cảnh bỗng nhiên biến đổi sắc mặt.

“Diệt!”

Như biến thành một người khác, Mộc Phàm đưa tay điểm ra một chỉ.

Bành!

Đám Vô Thượng cảnh còn lại toàn bộ nổ tung, hóa thành vô số thịt nát, rồi lại hội tụ, bị hắn một miệng nuốt vào.

Hệ thống hung tàn hơn, một chiêu giết sạch Vô Thượng cảnh.

“Một đám tôm tép nhãi nhép, ngày xưa dám bày kế hại ta, hiện tại, ta trả đủ cho các ngươi.”

Hệ thống lạnh lùng nói xong, bóng người nhoáng một cái, đột nhiên hóa làm một bóng người uyển chuyển hoàn mỹ không một tì

vết, yên lặng nhìn thân thể giập nát có thể thấy bằng mắt của Mộc Phàm.

Trên mặt nàng lộ ra một tia phức tạp, nhẹ nhàng an ủi qua gương mặt tàn khuyết của hắn, có chút cảm giác đau lòng khó hiểu.

“Chủ nhân, từ hôm nay trở đi, ta chính thức gọi ngươi chủ nhân, chờ ta giải quyết hai tên phế vật kia, sẽ giúp ngươi phục sinh.”

Hệ thống vừa nói xong, cả người tản mát ra khí chất vô địch.

“Vô Vô chi cảnh?”

Phía địch chỉ còn lại hai tên, sắc mặt chúng đại biến, liếc nhau, cùng nhau gật đầu làm ra một loại quyết đoán nào đó.

“Ngươi đừng mơ tưởng được siêu thoát chung cực, tất cả cùng nhau mai táng đi.”

Oanh!

Nói xong, hai tên nửa bước Vô Vô cảnh đột nhiên tự hủy, dung nhập vũ trụ chung cực, trong nháy mắt kích hoạt vật gì đó.

Hệ thống sững sờ, lẩm bẩm nói: “Vì diệt ta, các ngươi nhọc lòng, thế mà muốn hủy luôn cả vũ trụ chung cực?”

“Thôi, vậy cứ thế mà đặt dấu chấm hết đi.”

Hệ thống nói xong, bóng người nhoáng một cái dung nhập thân thể tàn phế của Mộc Phàm, trong nháy mắt mở hai mắt ra.

“Đánh vỡ chung cực, vô cực vô đạo.”

Oanh!

Nhất kích đánh ra, vạn đạo chung cực, toàn bộ vũ trụ chung cực đột nhiên tan rã, sụp đổ, hoàn toàn sụp đổ mà không ngừng biến mất.

Vũ trụ chung cực bị hủy, đánh vỡ chung cực, mới có thể chân chính siêu thoát chung cực.

Giờ khắc này, thân thể tàn khuyết của Mộc Phàm cũng không trụ được nữa.

“Chủ nhân, chúng ta, phải chết.”

Trong đầu truyền đến thanh âm thanh thúy của hệ thống, mang theo vẻ đau thương.

“Bại?”

Bên trong thức hải, Chân Linh còn sót lại của Mộc Phàm có chút im lặng.

Hắn mắng to: “Ngươi quá hố mà, hố chết người coi như xong, thế mà còn tự hố chết mình, ngươi nói ngươi có ích gì không, không phải vô địch sao?”

“Nhìn xem hiện tại, cả ngươi ta đều phải chết.”

Mộc Phàm có chút buồn bực, ta đã chết bà nó rồi, ngươi còn lôi Chân Linh ta về, về để làm gì, để báo ta biết thua trong gang tấc, con bà nó muốn bao nhiêu nhục có bấy nhiêu nhục.

“Chủ nhân, vũ trụ chung cực đã bị phá vỡ, chúng ta chỉ có thể thoát ly vũ trụ chung cực, nhưng ta không thể xác định sau khi thoát ly sẽ còn sống đã chết hay siêu thoát thành công.”

Hệ thống bình tĩnh nói.

“Ngươi đi đi, dù bại, nhưng địch nhân của ngươi đã chết sạch hết, vũ trụ chung cực cũng đã không tồn tại, ở lại người của ta không có ý nghĩa.”

Mộc Phàm đột nhiên làm ra quyết định, Chân Linh phát sáng, bài xích hạch tâm hệ thống.

Bạch!

Thân thể tàn phế của Mộc Phàm chấn động, tách ra một bóng người mờ ảo, chính là bản tôn của hệ thống.

Nàng ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Mộc Phàm, hắn thế mà

vứt nàng ra.

“Lăn, ngươi đã hố ta một đời này, còn muốn gạt ta đời sau?”

“Không có cửa đâu.”

Mộc Phàm nói xong, thân thể nổ tung, thể nội bay ra một mảnh vũ trụ to lớn, bù lấp vào vũ trụ chung cực đang sụp đổ.

Giờ khắc này, nội vũ trụ của hắn vốn chỉ còn thiếu một bước, khi thay thế vũ trụ chung cực vốn có thì trong nháy mắt tấn thăng thành công, hóa thành một phương vũ trụ chung cực hoàn toàn mới.

Mà thân thể Mộc Phàm triệt để tiêu tán, một tia Chân Linh lặng yên lóe lên một cái rồi biến mất, biến mất nơi phía bên ngoài vũ trụ chung cực.

“Chủ nhân, ngươi muốn vứt bỏ bản hệ thống, ngươi suy nghĩ nhiều, khởi động hệ thống chung cực, lần nữa cưỡng ép trói buộc kí chủ.”

Cái bản tôn mông lung kia của hệ thống đột nhiên cười một tiếng, bóng người lặng yên lóe lên, đuổi theo Chân Linh của Mộc Phàm, cùng biến mất vào khoảng mênh mông phía ngoài vũ trụ chung cực.

Không qua quá nhiều năm, vũ trụ chung cực hoàn toàn mới rốt cục nghênh đón vị tấn thăng giả thứ nhất.

Không phải Bàn Tôn, mà là Thiên Hậu Dao Trì.

Nàng đi vào vũ trụ chung cực, nhìn lấy bàng đại vũ trụ trống rỗng, quen thuộc có, lạ lẫm có.

Khi nàng nhận ra đây là nội vũ trụ của Mộc Phàm, nàng ngây ngẩn cả người.

Đáng tiếc, mênh mông vũ trụ chung cực, cũng tìm không được bất kỳ tung tích nào của Mộc Phàm, dù là một vệt hơi thở cũng không có.

Duy có vùng đất hoang vu xa xôi trong vũ trụ chung cực, còn lưu lại tình cảnh đại chiến ngày xưa, chỗ đó tán lạc vô số hài cốt cường đại.

“Thiên Đế.”

Một ngày kia, Dao Trì tìm được một thanh đoản kiếm, chính là Thiên Đế Kiếm.

Nàng thẫn thờ, Thiên Đế Kiếm đại biểu cho Thiên Đế, bây giờ kiếm gãy, Thiên Đế cũng biến mất không thấy gì nữa, phải chăng đại biểu cho Thiên Đế đã vẫn diệt?

“Thiên Đế, ngươi là đồ tồi!”

Dao Trì muốn điên rồi, cầm lấy Thiên Đế Kiếm đã gãy giơ thẳng lên trời bi phẫn hét lớn một tiếng.

“Ngươi lại lừa ta.”

Thiên Hậu Dao Trì phát điên bay vọt phá nát ranh giới vũ trụ chung cực, thấy được vô số hài cốt, thịt nát, còn có một số huyết dịch chưa từng tiêu tán.

Tay nàng cầm Thiên Đế kiếm đã gãy nát, không ngừng tìm kiếm tung tích Thiên Đế.

Về sau, không ngừng có người đột phá vũ trụ chung cực, bước vào Chung Cực chi địa, thành tựu Vô Thượng cảnh.

Đáng tiếc không ai thu được tin tức về vị Đế Tôn Mộc Phàm kia,, hắn cứ như vậy hư không tiêu thất.

Có người nói Thiên Đế đã đã siêu thoát chung cực, đạp phá vô thượng, tiến nhập một cái tầng thứ cao hơn.

Chỉ có bọn người Thiên Hậu Dao Trì, và cả Thiên Đình, là thủy chung tin tưởng Thiên Đế vẫn còn, một ngày nào đó sẽ tìm được hắn.

Đáng tiếc chờ đợi ròng rã vô số năm, Thiên Đế cũng không một lần xuất hiện.

Đã trải qua vô số năm tìm kiếm, nếm thử, rốt cục, Thiên Hậu Dao Trì, Hằng Nga, Nữ Oa, Tiểu Ách, Tiểu Linh, Tiểu Ngả hợp lực tìm được địa phương ngày xưa Mộc Phàm thoát ly chung cực.

Dựa vào Thiên Đế tàn kiếm, rốt cục trảm phá giới hạn chung cực, thoát ly vũ trụ chung cực.

“Các ngươi đã tới.”

Đột nhiên, một thanh âm quen thuộc truyền đến, khiến cho nhóm Dao Trì vừa mới thoát ly vũ trụ chung cực tinh thần chấn động, vui mừng quá đỗi.

“Thiên Đế?”

Đám Dao Trì ngạc nhiên nhìn lấy bên ngoài vũ trụ chung cực, một thân ảnh quen thuộc chứa ý cười nhìn lấy các nàng, dường như đã chờ đợi vô số năm ở chỗ này.

“Đi thôi.”

“Mộc Phàm” quỷ dị cười một tiếng, trong ánh mắt lộ ra một tia sáng quái dị, đáng tiếc bọn người Dao Trì quá hưng phấn, không ai phát giác ra dị dạng.

Cuối cùng, “Mộc Phàm” nhẹ nhàng vung tay, mang theo đám người Dao Trì, Nữ Oa chỗ biến mất không thấy gì nữa.

(Hết trọn bộ) !